

Ta Mỏ Thật Sự Là CÔ NHỊ VIỆN Không Phải Sát Thủ Đường

Ngã Thị Ngưu Chiến Sĩ

TA MỞ THẬT SỰ LÀ CÔ NHI VIỆN, KHÔNG PHẢI SÁT THỦ ĐƯỜNG

Tác giả: Ngã Thị Nguu Chiến Sĩ

Thể loại: Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Chương 1: Hệ thống bồi dưỡng cô nhi

[Nghĩa phụ, xin đặt đầu óc vào đây]

Lâm An phủ, Dư Hàng huyện.

Trên quan đạo, một chiếc xe ngựa sang trọng chạy nhanh qua, cuốn lên vài làn bụi.

Một thanh niên mặc áo vải thô dùng tay áo che miệng mũi, cau mày ho khan vài tiếng.

“Khụ khụ...”

Dùng tay áo xua tan bụi, hắn lầm bầm một câu: “Người cô đại, tổ chất thật kém...”

Trần Diệp buông tay áo xuống, nhìn bức tường thành màu xám xanh không xa, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Hai ngày trước, Trần Diệp xuyên không đến thế giới song song có tên là Đại Vũ triều này.

Thế giới này không thuộc về bất kỳ triều đại lịch sử nào mà Trần Diệp biết.

Ngay khi hắn đang mù mịt thì đã kích hoạt được thứ mà người xuyên không thường có - Hệ thống.

Tuy nhiên, hệ thống của Trần Diệp có chút đặc biệt.

Có tên là [Hệ thống bồi dưỡng cô nhi]

Đúng như tên gọi, chức năng chính của hệ thống này là bồi dưỡng cô nhi.

Trần Diệp nhận nuôi cô nhi, thông qua các hành vi bồi dưỡng khác nhau, có thể nhận được điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể dùng để rút thăm thuộc tính, nâng cấp cô nhi viện, đổi vật tư.

Khi bồi dưỡng thành công một cô nhi đến lúc có khả năng sinh tồn có thể tự lực cánh sinh thì hệ thống sẽ cấp một lượng lớn tiền thưởng, phần thưởng tuổi thọ, và cơ hội rút thăm [Thuộc tính Viện trưởng] đặc biệt.

Sau khi ràng buộc hệ thống, hệ thống đã khôi phục cơ thể của Trần Diệp về 20 tuổi, cho hắn thân phận thường dân, còn tặng một “Dục Anh Đường (cô nhi viện)” và một cơ hội rút thăm [Thuộc tính Viện trưởng].

Lúc đầu Trần Diệp không để ý, nhưng khi hắn rút thăm thuộc tính, cả người đều kinh ngạc.

[Kim Cương Bất Hoại: Vạn vật trên đời không thể làm tổn thương cơ thể của ngươi]

Trần Diệp dụi dụi mắt, mới nhận ra đây là sự thật.

Thuộc tính này có nghĩa là dù là đao kiếm, thuốc độc đều không thể làm tổn thương Trần Diệp.

Tương đương với vô địch!

Tất nhiên chết đuối, chết ngạt, viêm ruột thừa tái phát, có thể vẫn sẽ chết.

Nhưng dù vậy, cũng khá là lợi hại.

Hai ngày trôi qua, Trần Diệp đã có chút hiểu biết về thế giới này.

Đại Vũ triều không hề hòa bình như vẻ ngoài, biên giới vẫn đang trong tình trạng chiến tranh.

Trên đường thường xuyên nhìn thấy võ sĩ cầm đao kiếm, ánh mắt lạnh lùng, cả người sát khí.

Có thuộc tính này, Trần Diệp ít nhất không phải lo lắng mình bị người ta chém chết.

Phải biết rằng, thời cổ đại vẫn khá hỗn loạn.

“Không biết thế giới này có môn phái không ta, hay có cao thủ võ lâm không nhỉ.”

Trần Diệp vừa đi vừa nghĩ, trong lòng tràn đầy khao khát.

Là người Hoa Quốc, ai mà chưa từng có giấc mộng hành hiệp trượng nghĩa?

Có lẽ là do kênh thông tin quá hẹp, hai ngày trôi qua, Trần Diệp ngoài việc nhìn thấy các tiêu cựa và võ sĩ mang vũ khí đi ngang qua thì hẳn không nhìn thấy hiệp khách áo trắng cưỡi ngựa cao to trong các tiểu thuyết võ hiệp nào cả.

Nghỉ ngơi một lát bên đường, Trần Diệp đi theo những bách tính gánh vác nặng đến trước cổng thành Dư Hàng huyện.

Trên bức tường thành màu xám xanh cao sừng sững, vô số cung thủ cầm cung, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống những bách tính vào thành.

Lính canh kiểm tra Trần Diệp một chút rồi phát tay cho đi.

Hắn bước vào Dư Hàng huyện thuộc Lâm An phủ.

“Hệ thống, còn bao xa nữa?”

Trần Diệp âm thầm mặc niệm giao diện hệ thống.

Một màn ánh sáng màu xanh mờ ảo hiện ra trước mắt hắn.

[Hệ thống bồi dưỡng cô nhi 1.0]

[Ghi chú: Khi cô nhi viện đạt đến quy mô nhất định, hệ thống sẽ được nâng cấp]

[Ký chủ: Trần Diệp]

[Tuổi: 20]

[Điểm tích lũy: 0]

[Thuộc tính Viện trưởng sở hữu: Kim Cương Bất Hoại]

[Kim Cương Bất Hoại: Vạn vật trên đời không thể làm tổn thương cơ thể của người]

[Nhiệm vụ hiện tại: Đến Dục Anh Đường Dư Hàng (đang chỉ dẫn đường...)]

[Phần thưởng nhiệm vụ: Một gói quà tân thủ]

Hai ngày trước, Trần Diệp xuyên không đến đây, hệ thống tuy có tặng một Dục Anh Đường, nhưng vị trí lại ở Dư Hàng huyện.

Trần Diệp đã đi mất hai ngày mới đến được Dư Hàng huyện.

Nhìn vào vị trí hệ thống chỉ dẫn thì đã không còn xa nữa.

Trần Diệp thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu quan sát xung quanh.

Dư Hàng huyện nằm trong khu vực Lâm An phủ, ở nội địa, khung cảnh yên bình.

Trên đường phố rất nhộn nhịp, người qua lại đông đúc.

Trên chiếc xe đẩy nhỏ bên đường bày đầy xúng hắp, hơi nóng màu trắng bốc lên nghi ngút.

Trần Diệp ngửi thấy mùi thơm của bánh bao, lấy ra bốn đồng tiền, mua hai chiếc bánh bao.

Khi hệ thống cấp cho Trần Diệp thân phận cũng đã tặng kèm 100 đồng tiền.

2 đồng tiền của Đại Vũ tương đương với sức mua 1 tệ của tiền kiếp.

Đi hai ngày, đã gần như không còn đồng nào.

Ăn ngẫu nhiên một cái, cơn đói trong bụng mới vơi đi một chút.

Ngay khi hắn chuẩn bị ăn cái thứ hai thì một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên bên cạnh.

“Hửm?”

Sắc mặt Trần Diệp thay đổi lớn, chiếc bánh bao trong miệng hắn ngay lập tức mất đi sự hấp dẫn.

Chương 2: Con nhà ai đây?

Hắn quay đầu lại liền thấy một tiểu nam hài quần áo bẩn thỉu, đầu tóc rối bù, chảy nước mũi, đang nhìn chăm chăm vào chiếc bánh bao trong tay hắn.

Tiểu nam hài vừa nhìn vừa hít nước mũi.

Trần Diệp lùi lại vài bước, quần áo tiểu nam hài bẩn thỉu, đầu tóc rối bù, cách rất xa cũng có thể ngửi thấy mùi hôi thối từ cơ thể tiểu nam hài này.

Những người qua đường cũng bịt mũi, vội vã đi qua, không dám dừng lại.

Tiểu nam hài hít nước mũi, ánh mắt có chút ngốc nghếch.

Trần Diệp liếc mắt một cái là biết đây là một đứa trẻ ăn xin, không chừng còn là một đứa ngốc.

Tuổi tiểu nam hài có lẽ chỉ khoảng mười.

Trong hai ngày qua, Trần Diệp đã gặp không ít người ăn xin.

Thời cổ đại có rất nhiều người ăn xin lang thang, hầu như có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

Sau khi chứng kiến, Trần Diệp mới hiểu tại sao Cái Bang lại là bang phái lớn nhất thiên hạ, không còn cách nào, người ta thật sự đông quá mà.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp trong lòng khẽ động.

Đứa trẻ này hẳn là một cô nhi, có nên đưa về cô nhi viện của mình không?

Trần Diệp không khỏi sáng mắt lên, nhưng ngay sau đó hắn chạm phải ánh mắt của tiểu nam hài.

Đôi mắt vô hồn, ngây ngốc...

Trần Diệp lập tức bình tĩnh lại, hắn sờ sờ cằm, loại đứa ngốc này làm sao có thể bồi dưỡng để nó nắm vững khả năng sinh tồn?

Thôi bỏ đi, độ khó cao quá.

Hai ngày Trần Diệp đi cũng đã nghĩ kỹ kế hoạch.

Tuyển vài cô nhi lanh lợi, tự mình bồi dưỡng chúng một thời gian, đợi hệ thống phát một phần thưởng rồi mình sẽ lấy tiền hưởng phước.

Đến lúc đó tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp, thê thiếp thành đàn, chẳng phải rất tuyệt sao?

Thuê vài người, thay mình quản lý cô nhi viện, điên cuồng vật lộn cừu hệ thống.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp lắc đầu, quay đầu bỏ đi.

Làm người nhất định phải khôn ngoan, đừng làm chuyện ngu ngốc.

Đây là lời cha Trần Diệp căn dặn trước khi chết.

Trần Diệp cầm bánh bao trong tay, định đợi mùi hôi thối bên cạnh tan đi rồi mới ăn.

Đi ra ngoài mấy bước, hắn khịt khịt mũi, bước chân dừng lại.

Quay đầu lại, Trần Diệp thấy đứa trẻ ăn xin vẫn đi theo hắn.

Đứa trẻ ăn xin nhìn chằm chằm vào chiếc bánh bao trong tay hắn, không ngừng hỉ mũi.

Nhìn thấy dáng vẻ của đối phương, Trần Diệp vừa định làm mặt lạnh để dọa đối phương đi.

Nhưng nhìn thấy trên mặt đối phương có những vết bầm tím mờ nhạt, đi lại khập khiễng liền biết tiểu nam hài hẳn là đã bị đánh không ít.

Hai ngày nay, đi một đường, Trần Diệp đã gặp không ít người ăn xin, trong lòng không khỏi xúc động.

Nhưng nhỏ như tiểu nam hài, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Là một người hiện đại có tam quan bình thường, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu.

Ở kiếp trước, trẻ em ở độ tuổi này đáng lẽ phải đang học tiểu học.

Trần Diệp trầm ngâm một chút, thở dài, đi tới, đặt chiếc bánh bao vào tay tiểu nam hài.

“Cho người, đừng đi theo ta nữa.”

Nói xong, Trần Diệp quay đầu bỏ đi, bèo nước gặp nhau, coi như tích đức.

Theo chỉ dẫn của hệ thống, hắn tiến về Dư Hàng Dục Anh Đường.

Không biết Dục Anh Đường lớn bao nhiêu, có bao nhiêu cô nhi đây?

Rồi có bao nhiêu tiền tiết kiệm nhỉ?

Trần Diệp trong lòng tưởng tượng.

Đi dọc theo con đường đá, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng, quầy hàng, đủ loại thức ăn, đồ dùng.

Hắn nhìn vào vị trí hệ thống chỉ dẫn, cách cô nhi viện chưa đầy trăm mét, có vẻ như ở góc phố.

Nơi này hơi vắng vẻ, có điều không sao cả.

Đang suy nghĩ, một mùi hương phấn thơm thoang thoảng thoảng qua mũi Trần Diệp.

“Đại gia tới chơi nhé ...”

“Công tử, nô gia rất nhớ ngài nha...”

Vài giọng nữ kiều mị từ phía trước truyền đến.

Trần Diệp dừng bước, khẽ mở to mắt, nhìn chăm chăm vào ba chữ “Di Hồng Viện” trên bảng hiệu, lòng đầy nghi hoặc.

Chỉ thấy, vài nam nhân ăn vận lộng lẫy hai chân run rẩy bước ra khỏi “Di Hồng Viện”, mặt đỏ bừng bừng, vẻ luyến tiếc hiện rõ.

Trên tầng hai, một nữ tử mặc váy xanh nhìn thấy Trần Diệp liền ném cho hắn một cái liếc mắt đầy tình tứ.

Trần Diệp hít một hơi thốc, theo như mức độ phồn hoa của Dur Hàng huyện, việc có những thanh lâu câu lan cũng là điều bình thường.

“Cha, ta đói.”

Giữa lúc đang suy nghĩ, bên cạnh vang lên một tiếng gọi ngây thơ.

Hừm?

Con nhà ai đây, sao lại gọi ai là cha bừa bãi thế?

Trần Diệp đang định chào hỏi nữ tử xinh đẹp trên lầu thì ngửi thấy mùi hôi quen thuộc.

Hắn khẽ quay người, phát hiện ra nguồn gốc.

Tiểu nam hài ăn mày hít mũi kia lại đi theo, lần này còn nhìn chăm chăm vào Trần Diệp.

Thấy Trần Diệp nhìn mình, tiểu nam hài ăn mày lại gọi thêm một tiếng: “Cha, ta đói.”

Nghe câu nói này, sắc mặt Trần Diệp thay đổi.

Nữ tử liếc mắt đưa tình trước đó cũng lập tức quay ngoắt đi, chuyển sang ve vãn người khác.

“Đừng có gọi bừa bãi! Cẩn thận ta đánh cho!”

Trần Diệp cau mày.

Chương 3: Mời đặt tên

Cái quỷ gì đây? Sao tiểu tử này lại bám dính lấy mình vậy chứ.

“Cha, ta đói.”

Tiểu nam hài ăn mày hít mũi một cái rồi lặp lại.

Trần Diệp bực mình, không thềm quan tâm tiểu nam hài ăn mày nữa, vội vàng bước nhanh về phía Dục Anh Đường.

Chạy được vài chục mét, bên tai lại vang lên giọng nói máy móc lạnh lùng của hệ thống.

[Đỉnh!]

[Chúc mừng ký chủ đã đến “Lâm An Dục Anh Đường”]

[Nhận được phần quà tân thủ!]

Trần Diệp dừng bước, nhìn chăm chăm vào cái tiểu viện khoảng sáu bảy mươi mét vuông trước mặt, rồi lại nhìn sang “Di Hồng Viện” cách đó không quá một trăm mét.

Trên cửa ra vào tiểu viện treo dòng chữ “Dư Hàng Dục Anh Đường”.

Trần Diệp ngăn người ra một lúc, sắc mặt khó tin nhìn chăm chăm vào tiểu viện ngói xanh tường trắng, lưu sừng mái cong trước mặt.

Đây là cô nhi viện mà hệ thống ban cho mình sao?

Có vẻ hơi nhỏ bé nhỉ?

Vấn đề là, cô nhi viện nhà ai mà lại nằm cách Di Hồng Viện chưa đầy một trăm mét chứ!

Trần Diệp suy nghĩ một lúc, sắc mặt quái dị, bưng tỉnh đại ngộ.

Cũng đúng thôi, những tiểu tử kia nếu chẳng may sinh con, chẳng phải sẽ phải đưa đến cô nhi viện sao...

Trần Diệp có chút đau răng rồi.

Hắn bước vào cổng “Dư Hàng Dục Anh Đường”, nhìn thấy một tiểu viện rộng khoảng tám mươi mét vuông.

Ngoại trừ viện tử còn có ba căn phòng nhỏ, nhìn sơ qua có vẻ mỗi căn rộng khoảng một trăm mét vuông.

Sân nhà được quét dọn sạch sẽ, ba căn phòng nhỏ có cửa gỗ mới tinh, thoang thoang mùi gỗ thơm.

Trần Diệp bước vào phòng, đảo mắt nhìn quanh, thấy trong phòng đã được trang trí đầy đủ nội thất.

Ngoài việc không có cô nhi thì tiểu viện này cũng khá ổn.

【Đinh!】

【Nhiệm vụ ban hành: Nhận nuôi】

【Thông tin nhiệm vụ: Vui lòng nhận nuôi một cô nhi trong vòng ba ngày】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 100 điểm tích lũy, 20 lạng bạc】

Mặc dù tiểu viện này có chút khác biệt so với tưởng tượng của Trần Diệp, nhưng cũng tạm đủ dùng.

Giờ mở gói quà tân thủ trước đã.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp trong lòng mặc niệm: “Mở gói quà tân thủ!”

[Ting!]

[Gói quà tân thủ mở thành công!]

[Chúc mừng ký chủ nhận được: 20 lạng bạc, thuộc tính cô nhi “Thể Phách Cường Kiện”, “Tâm Linh Thủ Xảo”]

[Thuộc tính:]

[Thể Phách Cường Kiện: Sức mạnh tăng cường; nhưng chỉ có thể sử dụng binh khí nặng]

[...]

[Tâm Linh Thủ Xảo: Thiên phú về các kỹ năng sinh hoạt như nấu ăn, may vá quần áo được tăng cường; thiên phú kỹ pháp được tăng cường đáng kể]

[...]

Mở xong gói quà tân thủ, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt Trần Diệp.

20 lạng bạc, tương đương 2 vạn tiền đồng, đổi sang sức mua kiếp trước là 1 vạn đồng.

Trần Diệp di chuyển tầm nhìn, dừng lại ở hai thuộc tính.

[Thể Phách Cường Kiện] và [Tâm Linh Thủ Xảo], hai thuộc tính này trông sao sao ấy nhỉ?

Nửa câu đầu còn ổn, nửa câu sau là cái quỷ gì?

Chỉ có thể sử dụng binh khí nặng; thiên phú kỹ pháp được tăng cường đáng kể.

Trần Diệp trầm ngâm một lúc nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Đối với hắn, chỉ cần nhận nuôi vài cô nhi, đưa thuộc tính cho chúng, dạy chúng vài nghề kiếm sống, tuyệt kỹ để không bị chết đói là được rồi.

Chờ đợi hệ thống phát thưởng là xong việc, suy nghĩ nhiều làm gì.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp lại chìm vào suy tư.

Trong ba ngày thu dưỡng một cô nhi, còn phải là thông minh cơ linh

Điều này không dễ tìm cho lắm.

Thông thường, những cô nhi thông minh, lanh lợi thì đã sớm bán mình làm hạ nhân, nha hoàn rồi

“Cha, ta đói.”

Tiếng nói thật thà bỗng vang lên, cắt ngang dòng suy tư của Trần Diệp.

“Áy, sao ngươi cũng đi theo vậy!”

Trần Diệp giật mình, thấy tiểu ăn mày hít mũi không biết từ lúc nào đã theo vào.

Đang ngờ ngác nhìn hẩn chăm chăm.

Trần Diệp nhìn tiểu ăn mày một hồi, ánh mắt đối phương bỗng hơi nhúc nhích, nhưng vẫn là một bộ ngu dại.

Cha, ta đói.

“Hítttt...”

Tiểu nam hài ăn xin lặp lại lần nữa.

“Chuyện này là sao đây...”

Trần Diệp liếc nhìn tiểu nam hài ăn xin, lẩm bẫm một câu.

Đứa bé này đi theo hẩn suốt dọc đường, gọi cha mà còn gọi thân thiết nữa.

Mặc dù tiểu tử này không đáp ứng tiêu chuẩn nhận cô nhi của Trần Diệp: Thông minh lanh lợi.

Nhưng hiện tại cũng không có cô nhi nào khác...

Ừm, đều đến mức phải lang thang ăn xin trên đường phố, chắc hẳn là cô nhi rồi nhỉ?

Vì phần thưởng hệ thống, trước tiên cứ nhận nuôi cái đã.

Trần Diệp đưa ra quyết định.

“Thôi được rồi...”

“Đừng gọi ta là cha, ta không hơn người mấy tuổi, gọi ta là viện trưởng.”

Trần Diệp sắc mặt tối đen, nhưng ánh mắt nhìn tiểu nam hài ăn xin lại dịu đi nhiều.

Tiểu nam hài ăn xin ngây thơ nhìn chằm chằm vào Trần Diệp, lại gọi: “Cha.”

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ nhận nuôi thành công!】

【Phần thưởng đã được gửi: 100 điểm tích lũy, 20 lượng bạc】

【Đinh!】

【Vui lòng đặt tên cho cô nhi: —】

Hả?

Còn có cả phần đặt tên à?

Chương 4: Lệnh lang thật khỏe mạnh

Trần Diệp nhìn tiểu nam hài ăn xin đang hít mũi.

Ánh mắt của đối phương ngây ngô nhìn lại.

Trần Diệp bỗng cảm thấy hơi đau đầu: “Về sau ngươi sẽ tên là Trần Đại Minh!”

“Hy vọng khi ngươi lớn lên có thể thông minh hơn.”

Tên này mang theo ước mơ tốt đẹp của Trần Diệp.

[Ting!]

[Chúc mừng ký chủ đặt tên thành công!]

Trần Đại Minh có tên rồi, ánh mắt hơi rung động, lại gọi một tiếng: “Cha, ta đói!”

“Đừng có gọi nữa, cha ngươi cũng đang đói này.”

“Không đúng, gọi ta là viện trưởng, ta không phải cha ngươi.”

Trần Diệp mặt đen như than.

Thằng ngốc Quách Tĩnh kia nhặt được một đứa ăn xin nhưng lại là thiếu nữ xinh đẹp.

Đều là ăn xin, sao đến chỗ mình lại là một thằng ngốc thế này.

Sau khi đặt tên cho Trần Đại Minh, hệ thống hiện ra một thanh thông tin.

[Tên: Trần Đại Minh]

[Mã số: 0001]

[Giới tính: Nam]

[Tuổi: 10 tuổi]

[Thuộc tính hiện tại: Không có]

Thuộc tính...

Đúng rồi, ta có thể cho cô nhi thuộc tính.

Nghĩ một lát, trước mắt Trần Diệp hiện ra hai lựa chọn thuộc tính.

[Thẻ Phách Cường Kiện] và [Tâm Linh Thủ Xảo].

Trần Diệp nhìn chằm chằm vào hai thuộc tính này, không suy nghĩ gì đã đưa [Thẻ Phách Cường Kiện] cho Trần Đại Minh.

Đùa gì vậy, cho thằng ngốc này [Tâm Linh Thủ Xảo] sao?

“Đại Minh à, viện trưởng không có yêu cầu gì khác.”

“Người lớn khỏe một chút, sau này giúp ta làm việc là được.”

Trần Diệp ngồi xổm trước mặt Trần Đại Minh, nói nghiêm túc.

“Cha, ta đói.” Trần Đại Minh hít mũi sục sục, cũng nghiêm túc gọi.

Trần Diệp: “...”

Nhận Trần Đại Minh, Trần Diệp bước vào ba căn phòng của cô nhi viện, đi một vòng.

Bên trong có bàn ghế, chăn màn đầy đủ, nhưng không có đồ dùng sinh hoạt, gạo, mì, dầu ăn.

Vẫn cần Trần Diệp tự đi mua.

“Thôi được rồi, 40 lạng bạc, mua sắm đồ đạc cũng không tốn bao nhiêu.” Trần Diệp lẩm bẩm tự nhủ.

Trở về nhà, người thấy mùi hôi thối trên người Trần Đại Minh, Trần Diệp che mũi: “Đi thôi, Đại Minh, viện trưởng đưa người đi mua quần áo mới trước.”

“Tắm rửa trước đã.”

Đại Minh lại hít mũi, trợn tròn mắt ngây ngốc, ngoan ngoãn đi theo sau Trần Diệp.

Hai người ra khỏi viện tử đi mua sắm đồ đạc.

Vì Đại Minh không biết đã bao lâu chưa tắm rửa, đi trên đường, không ai dám đến gần trong phạm vi ba mét, dẫn đến vô số tiếng mắng.

Trần Diệp trước tiên dẫn hần đi mua một bộ quần áo, sau đó chạy ra bờ sông ngoại ô tắm rửa rồi thay quần áo mới.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Trần Đại Minh lộ ra diện mạo vốn có.

Nếu muốn miêu tả, chỉ có thể nói là bình thường, khuôn mặt đàn độn ngốc nghếch.

Trần Diệp xoa đầu Đại Minh, thở dài.

Mặc dù hần chỉ muốn nhận nuôi những cô nhi thông minh lanh lợi, nhưng những đứa trẻ bị bỏ rơi đa phần là tàn tật hoặc mắc bệnh.

Vẫn là câu nói đó, những đứa trẻ thông minh lanh lợi đã tự tìm cách kiếm sống cho bản thân từ lâu rồi.

Làm sao để Trần Diệp kiếm lời được.

Đưa Đại Minh trở về Dư Hàng huyện, đi trên đường, mùi phân ngựa nồng nặc trong không khí.

Xe ngựa và người đi bộ đều thông thả di chuyển trên đường.

Hai bên đường, những khách sạn, tửu quán rực rỡ ánh đèn, hương thơm của rượu và thức ăn nồng nàn tràn đến.

Cái này khiến bụng của Trần Diệp lại ré lên hai tiếng.

Chờ mua xong đồ, phải mau chóng về nhà nấu một bữa ngon mới được.

Trần Diệp trầm nghĩ, nhưng lại thấy Đại Minh chảy nước miếng, bèn rút tiền đồng ra mua cho tiểu nam hai cái bánh bao để lót dạ.

Đi tiếp một đoạn, hai người đến trước một cửa hàng có tên “Tiệm Lương Thực Chiêu Tài”.

Sau khi hỏi giá, Trần Diệp mua 25 thăng gạo và 25 thăng bột ngũ cốc với giá 8 xu một thăng (một thăng bằng hai cân).

Cân xong, người bán hàng nhắc một túi bột ngũ cốc lên, ánh mắt thoáng nhìn, kinh ngạc lên tiếng: “Trần công tử, lệnh lang thật khỏe mạnh nha!”

Chỉ thấy Đại Minh hít hít mũi, thân hình nhỏ bé vác 25 thăng gạo, bước đi có phần lão đảo đi ra ngoài.

Trần Diệp lười giải thích mối quan hệ giữa mình và Đại Minh.

Lúc hắn nhìn thấy Đại Minh vác gạo ra ngoài, hắn cũng có chút ngạc nhiên.

Trần Diệp vuốt cằm, suy tư.

“Chẳng lẽ là ta nhật được bảo? Trời sinh thần lực??”

“Hay là do thuộc tính?”

Túi gạo này nặng khoảng 50 cân, một đứa trẻ mười tuổi khó có thể vác nổi.

Cái này đủ để chứng minh vấn đề.

“Cũng tốt, tuy là đầu óc không lanh lợi, nhưng có sức mạnh, sau này cũng không đến nỗi chết đói.”

“Ừm, có thể cân nhắc cho Đại Minh đi học nghề thợ rèn...”

Bồi dưỡng một đứa trẻ, nghĩa là phải chịu trách nhiệm với nó.

Lập kế hoạch nghề nghiệp, đào tạo chuyên môn.

Chỉ có như vậy, cô nhi mới có thể nhanh chóng nắm vững kỹ năng sinh tồn, tay làm hàm nhai.

Trần Diệp lại lấy thêm vài túi đậu, vừa ra khỏi cửa hàng lương thực đã thấy Đại Minh thở hổn hển đứng trước cửa, bao gạo thì dựng đứng trên mặt đất.

Thấy Trần Diệp ra ngoài, tiểu nam hài ngậy thơ gọi: “Cha, ta đói!”

“Má nó, người vừa ăn xong mà...” Trần Diệp cau mày

Chương 5: Là dát vàng hay dát bạc vậy

Trần Diệp đưa mấy túi đậu nhỏ cho Đại Minh, rồi vác gao lên vai chỉ dẫn điểm tiêu nhị đi về phía Dục Anh Đường.

Đại Minh cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo sau Trần Diệp.

Trên đường người qua lại đông đúc, Trần Diệp bỗng thấy mấy bộ khoải áo đen đứng bên đường, đang hỏi một phụ nhân.

Phụ nhân mặc váy vàng nhạt, mắt sưng đỏ, không ngừng rơi lệ khóc thút thít.

“Hài nhi số khổ của ta...”

“Ta chỉ quay đi một lúc thôi mà nó đã biến mất rồi.”

“Tống bỏ đầu, cầu xin ngài...”

Phụ nhân càng nói càng kích động, không nhịn được mà quỳ xuống.

Một nam nhân mặt đen, thể trạng hùng tráng trong số các bồ đầu vôi vàng đỡ phụ nhân dậy.

Trần Diệp liếc nhìn, khẽ lắc đầu.

Thời cổ đại cũng có kẻ buôn người, bắt cóc nam hài bán làm nô bộc, nữ hài bán vào thanh lâu.

Chuyện này rất phổ biến, cơ bản một khi bị bắt cóc thì khó mà tìm lại được.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp vội quay lại nhìn Trần Đại Minh.

Trần Đại Minh nhận ra ánh mắt của Trần Diệp, cười ngốc nghếch: “Cha!”

Trần Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Kẻ buôn người chắc không bắt cóc Đại Minh đâu nhỉ?

Đại Minh ngốc nghếch thế, có kẻ buôn người nào không có mắt mà bắt cóc hần chứ?

Mình thật là lo xa quá mà.

Điểm tiêu nhị vác gạo liếc nhìn phụ nhân đang khóc, thở dài: “Mới mấy ngày mà lại mất một đứa nữa rồi.”

“Tính cả đứa này, Dur Hàng huyện tháng này đã mất gần hai mươi đứa trẻ rồi.”

Nghe vậy, Trần Diệp có chút kinh ngạc.

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Bỏ đầu không điều tra ra được sao?”

Điểm tiêu nhị bĩu môi nói:: “Bọn bộ khoái này chỉ biết ăn không ngồi rồi.”

“Có chuyện xảy ra thì đừng mong đợi gì vào bọn họ, ngoài bắt nạt hương thân hương lý thì chẳng làm được chuyện gì ra hồn.”

Từ xa, viên bộ khoái mặt đen đang an ủi phụ nhân bỗng ngoảnh đầu nhìn Trần Diệp và điểm tiêu nhị.

Điểm tiêu nhị đang vác bao tải trên vai nên không để ý.

Trần Diệp thì thầm giật mình, khoảng cách giữa điểm tiêu nhị và viên bộ khoái mặt đen gần mười mét.

Với khoảng cách này cùng tiếng ồn ào của người đi đường xung quanh, viên bộ khoái mặt đen có thể nghe được những gì điểm tiêu nhị nói sao?

Trong lúc suy tư, Trần Diệp không khỏi nhìn viên bộ khoái mặt đen thêm vài lần.

Viên bộ khoái mặt đen như vô tình liếc mắt nhìn, rồi nhanh chóng quay đi.

Là trùng hợp sao?

Hay là trên thế giới này thực sự có cao thủ võ lâm?

Trong lòng Trần Diệp nảy sinh một tia nghi ngờ.

Đi dọc theo con đường lát đá dài, đến trước cửa Di Hồng Viện.

Tiếng oanh oanh yển yển của những nữ tử dung mạo động lòng người đang quơ khăn từ trên lầu vọng xuống, quạt che nửa mặt, mắt liếc đưa tình, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt lả lơi về phía người đi đường.

Trong không khí thoang thoang mùi hương phấn son.

Điểm tiểu nhị đứng nhìn, mặt đầy hâm mộ.

“Nếu như được vào đó trải nghiệm một lần, thì thật không uổng phí kiếp người này.”

Nghe lời điểm tiểu nhị nói, Trần Diệp bật cười: “Sao thế? Trương huynh, Di Hồng Viện đắt đỏ lắm hả?”

Điểm tiểu nhị họ Trương, hai người trò chuyện dọc đường đã biết tên nhau.

“Một đêm 10 lạng bạc.”

Điểm tiểu nhị nhìn những nữ tử lộng lẫy trên lầu, nuốt nước bọt nói.

10 lạng bạc?

Biểu cảm của Trần Diệp bỗng thay đổi.

10 lạng bạc đấy, là dát vàng hay dát bạc vậy?

Sao mà đắt thế!

Trần Diệp lập tức đập tắt ý định vào đó dạo chơi rồi quỳ gối góp tiền làm việc thiện của mình.

Trần Đại Minh đi theo sau Trần Diệp, thấy hai người lớn đều dừng lại ngắm nhìn nên cũng ngẩng đầu nhìn lên lầu.

Hắn còn nhỏ, không hiểu cái này có gì đáng xem.

“Sau này có tiền nhất định phải thử trải nghiệm một lần.”
Điểm tiểu nhị chém đinh chặt sắt nói.

Trần Diệp cũng không khỏi gật đầu: “Có tiền rồi hãy nói.”

Đại Minh chớp chớp mắt, gãi đầu.

Câu này hắn nghe hiểu.

Có tiền rồi hãy nói...

Đại Minh ngẩng đầu nhìn sâu lên lầu, ghi nhớ.

Điểm tiểu nhị đặt bao gạo trên vai xuống, đổi sang vai bên kia, thở hỏn hển nói: “Trần công tử, sắp đến rồi chưa?”

Trần Diệp cũng đầy mồ hôi, lau mồ hôi trên mặt nói: “Ngay phía trước thôi.”

Vị trí của Dục Anh Đường quả thật hơi xa, nằm ở rìa thành trấn.

Cũng chẳng trách bên cạnh là câu lan thanh lâu, loại câu lan này không thể đặt ở trung tâm thành trấn được.

Trần Diệp và điểm tiểu nhị đi nhanh hơn, đến trước cửa Dục Anh Đường.

Điểm tiểu nhị đặt bao xuống xuống, ngẩng đầu nhìn ba chữ “Dục Anh Đường” đại khí bàng bạc, chìm vào suy tư thật lâu.

Hắn lại nhìn Di Hồng Viện cách đó không xa, vẻ mặt bỗng trở nên rất kỳ quặc.

Điểm tiểu nhị há miệng, vẻ mặt kỳ quái, nhưng không nói gì.

Trần Diệp biết đối phương hiểu lầm, cũng không giải thích, vác gạo đi vào viện tử.

Điểm tiểu nhị vội vàng vác bột mì theo sau.

Đưa gạo và bột mì vào kho rồi, Trần Diệp liền cho điểm tiểu nhị một ít tiền thưởng rồi đuổi đi.

Làm xong những việc lật vật, Trần Diệp ngồi xuống ghế, rót từ ấm trà ra hai cốc nước, đưa cho Đại Minh một cốc.

“Hu...”

Uống một hơi cạn nước, Trần Diệp nghỉ ngơi một lát, lại cùng Đại Minh ra ngoài mua thức ăn.

Chương 6: Hệ thống thương thành

Sau khi mua sắm đầy đủ các nhu yếu phẩm, thời gian cũng đã đến tối.

Ánh hoàng hôn rọi chéo lên tường, ánh tà dương màu cam đỏ chiếu xuống mặt đất.

Mỗi nhà bốc lên một làn khói bếp, hương thơm thoang thoang của cơm lan tỏa khắp Dư Hàng huyện.

Trần Diệp đứng trước cửa Dục Anh Đường, ánh tà dương rọi lên mặt hắn, ấm áp xen lẫn chút se lạnh.

Từ nay về sau, hắn sẽ thực sự sống trong thời đại cổ đại rồi.

Bôn ba hai ngày, đến Dục Anh Đường cũng coi như có chỗ dung thân.

Đối với Hoa quốc mà nói, có căn phòng của riêng mình chính là xem như có nhà rồi.

Trần Diệp có chút cảm khái, cúi đầu vuốt ve đầu Đại Minh bên cạnh.

Cuộc sống mới sắp bắt đầu rồi.

Bản thân lại có thêm một đứa trẻ.

Bồi dưỡng cô nhi... Gánh nặng đường xa.

Đại Minh cảm nhận bàn tay to lớn, thô ráp và ấm áp của Trần Diệp, ngẩng đầu lên, ngây ngô nói: “Cha, ta đói.”

Câu nói này lập tức phá vỡ bầu không khí tốt đẹp, sắc mặt Tống Diệp đen như đáy nồi.

“Ăn, hôm nay ăn chết luôn cho ta, ăn cho bể bụng đi.”

Trần Diệp hùng hùng hổ hổ dẫn Đại Minh vào viện tử, đóng cửa viện tử lại.

Không bao lâu, trong viện tử nhỏ có khắc năm chữ “Đur Hàng Dục Anh Đường” cũng bốc lên một làn khói bếp.

Thời gian trôi qua, màn đêm buông xuống.

Trong phòng nhỏ lờ mờ tối tăm, Trần Diệp mò mẫm lấy viên đá lửa, cẩn thận châm ngọn đèn dầu.

Ngọn đèn le lói, bập bùng hai lần rồi tỏa sáng, xua tan bóng tối xung quanh.

Đại Minh ngồi bên bàn, mở to mắt nhìn chăm chăm vào ngọn đèn.

“Cổ đại không có đèn điện thật đúng là bất tiện...” Trần Diệp cảm khái một câu.

Đêm dài thăm thẳm, trong căn nhà chỉ có Trần Diệp và Đại Minh hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Đại Vũ vương triều có lệnh cấm đi đêm, người không có phận sự không thể ra ngoài.

Những lăng tử đào hoa bên câu lan sát vách cũng chỉ có thể ở lại qua đêm, không thể về nhà.

“Rảnh rồi cũng chẳng phải việc hay.”

Trần Diệp bỗng nhớ ra hệ thống thương thành.

Hắn nhận nuôi Đại Minh được thưởng 100 điểm tích lũy, vừa đủ để tiêu xài.

Mở hệ thống thương thành ra, tổng cộng có bốn khu vực, bao gồm: dược phẩm, thư tịch, sinh hoạt, rút thưởng thuộc tính.

Dược phẩm không chỉ có viên thuốc bao con nhộng của kiếp trước mà còn có đủ đan dược, tán phần của thời cổ đại.

Thư tịch bao gồm đủ sách vở, Trần Diệp liếc mắt một lượt, nhìn thấy có Bình Mai nào đó, Bồ Đoàn nào đó.

Sinh hoạt bao gồm các loại y phục, gạo, mì, dầu ăn, gia vị nhà bếp, giấy vệ sinh,...

Cuối cùng là rút thưởng thuộc tính, tiêu tốn điểm tích lũy để rút thưởng thuộc tính cô nhi, mỗi lần 5000 điểm.

Xem qua một lượt, Trần Diệp nhận thấy giá cả vật phẩm hồi đoái không đắt, đồ dùng sinh hoạt và dược phẩm khoảng 10 điểm tích lũy, một bản thư tịch thiên quý liên hoàn họa Thủy Hử Truyện cần đến 50 điểm tích lũy.

“Thuộc tính cũng quá đắt rồi...”

Trần Diệp nhìn vào rút thưởng thuộc tính 5000 điểm một lần mà không khỏi muốn mắng người.

Trần Diệp bỏ ra mười mấy phút để xem xét các chức năng của hệ thống thương thành.

Đại Minh ngồi đối diện bàn, im lặng nhìn ngọn lửa bập bùng trên đèn dầu, vô cùng ngoan ngoãn.

“Đừng nhìn nữa, nhìn nữa hỏng mắt đấy!”

Trần Diệp vẫy tay trước mặt Đại Minh, sau đó khước miệng cong lên một nụ cười: “Chúng ta xem thứ hay hơn đi.”

Đại Minh dời mắt sang gương mặt Trần Diệp, vẻ mặt ngây ngốc.

Trần Diệp khẽ lắc tay trái, trong tay bỗng xuất hiện một quyển sách, số dư điểm tích lũy lại giảm 50.

Hắn đặt quyển sách lên bàn, mở rộng ra.

“Chúng ta cùng xem, ta sẽ dạy ngươi đọc chữ.”

“Mười tuổi rồi mà chữ không biết thì không được.”

“Làm gì cũng không thể làm kẻ mù chữ.”

Đại Minh nhìn theo ánh mắt của Trần Diệp, chỉ một cái liếc nhìn, hắn liền trừng to mắt, tiến lại gần hơn.

Trên trang sách, mấy người tí hon đủ loại màu sắc, tay cầm các loại vũ khí khác nhau, đánh nhau loạn xạ.

“Đây, ba chữ này, đọc là Thủy Hử Truyện, đọc theo viện trưởng.”

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú của Đại Minh, nụ cười trên môi Trần Diệp không khỏi nở rộ.

“Cha!”

Đại Minh ngây ngô gọi một tiếng.

“Không phải, là Thủy Hử Truyện, không phải cha.”

“Cha!”

“Sur vĩ thủy, hát ngũ hử, tri ngũ yêm truyền.”

“Được Diệp cha!”

“Hừ, tên tiểu tử thôi nhà ngươi!”

“Hồi 15: Dương Tải kim ngân, Dương Chí vâng mệnh; cướp lễ vật, Ngô Dụng dùng mưu.”

Trần Diệp nước miếng văng tung tóe đọc xong tên chương, liếc nhìn chiếc đồng hồ Rolex vàng vừa đổi từ hệ thống thương thành, đã mười giờ tối rồi.

Hắn khép sách lại, nói: “Hôm nay đến đây thôi, hai ta đi ngủ thôi.”

Hai ngày đi đến Dur Hàng huyện, Trần Diệp cơ bản đều ngủ tạm bên đường và mặc áo mà ngủ, nên không ngủ ngon giấc.

Giờ đã có phòng riêng rồi, sắm sửa chăn màn đệm gối đầy đủ, đương nhiên phải ngủ một giấc thật ngon.

“Cha! Cha!” Đại Minh thấy sách đóng lại, ngây thơ gọi hai tiếng.

Trần Diệp đẩy cổ Đại Minh ra, nhin không được ngáp một cái nói: “Ngủ đi, ngủ đi.”

“Ngày mai còn phải dậy sớm gánh nước đấy.”

Đại Minh nhìn chăm chăm vào “Thủy Hử Truyện”, ngoan ngoãn theo Trần Diệp vào nhà.

Chương 7: Mời nhử

Trong nhà có vài chiếc giường kê san sát nhau, đủ cho bọn trẻ nghỉ ngơi.

Dùng 5 điểm tích lũy đổi kem đánh răng và bàn chải đánh răng từ hệ thống thương thành, Trần Diệp dẫn Đại Minh đi đánh răng rửa mặt xong, lại sắp xếp giường cho hắn.

Vừa nằm xuống giường, Trần Diệp đã nghe thấy tiếng máy móc lạnh lùng của hệ thống bên tai.

[Đỉnh!]

[Phát hiện có một cô nhi chưa xác định hướng nghề nghiệp, mở thanh toán hàng ngày!]

[Hôm nay người đến Dư Hàng huyện, tiếp quản Dư Hàng Dục Anh Đường, trở thành viện trưởng cô nhi viện, thưởng 10 điểm tích lũy.]

[Người tốt bụng nhận một đứa trẻ ăn xin vào cô nhi viện, đặt tên là Trần Đại Minh, thưởng 200 điểm tích lũy.]

[Người dẫn Trần Đại Minh đi dạo phố, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Người tắm cho Trần Đại Minh và thay quần áo mới cho hắn, thưởng 10 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh nhắc bao gạo thành công, rèn luyện thể lực, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Người và Trần Đại Minh ăn tối cùng nhau, khiến Trần Đại Minh cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, thưởng 30 điểm tích lũy.]

[Vào ban đêm, người đôi liên hoàn họa “Thủy Hử Truyện”, vừa cùng Trần Đại Minh đọc sách vừa dạy hần học chữ, thưởng 50 điểm tích lũy.]

[Trước khi đi ngủ, người dẫn Trần Đại Minh đi đánh răng rửa mặt, cho hần ngủ trên chiếc giường ấm áp, thưởng 20 điểm tích lũy.]

[Tổng cộng: 330 điểm tích lũy.]

[Đỉnh!]

[Mức độ biết ơn của Trần Đại Minh đối với người đã tăng lên!]

Trần Diệp nhìn một loạt thông báo hệ thống, trong lòng vui mừng.

“Hệ thống còn có chức năng này ư?”

Vừa rồi Trần Diệp đã dùng 50 điểm tích lũy đôi liên hoàn họa “Thủy Hử Truyện”, 5 điểm tích lũy đổi kem đánh răng và bàn chải đánh răng, lại dùng 20 điểm tích lũy đổi một chiếc đồng hồ Rolex vàng, còn lại 25 điểm tích lũy.

Sau khi thanh toán hàng ngày, điểm tích lũy của Trần Diệp tăng lên 355 điểm.

Hệ thống hiển thị thông tin thanh toán xong, bảng dữ liệu của Trần Đại Minh liền hiện ra.

[Tên: Trần Đại Minh.]

[Số: 0001.]

[Giới tính: Nam.]

[Tuổi: 10.]

[Thuộc tính hiện tại: Thẻ phách cường tráng.]

[Mức độ biết ơn hiện tại: 60%.]

[Ghi chú: Mức độ biết ơn đạt 80%, 100% có thể nhận được một lần rút thưởng thuộc tính viện trưởng.]

“80%, 100% có thể rút thưởng thuộc tính viện trưởng?”

“Tốt quá!”

Mắt Trần Diệp sáng rực, hiệu ứng của thuộc tính Kim Cương Bất Hoại vẫn khiến hắn nhớ rõ.

[Đỉnh!]

[Nhiệm vụ đã được làm mới!]

[Nhiệm vụ hiện tại: Bồi dưỡng cô nhi]

[Mô tả nhiệm vụ: Nhận nuôi cô nhi thứ hai (1/2)]

[Phản thưởng nhiệm vụ: 200 điểm, 20 lạng bạc, một lần rút thưởng cô nhi, mở khóa công trình: Thư phòng]

“Ồ?”

“Có nhiệm vụ mới rồi, không tệ.”

Trần Diệp hân hoan.

...

Trên bầu trời đêm đen kịt, trăng sáng treo cao, rải rác ánh sáng thanh khiết.

Dur Hàng huyện, Tụ Khách tửu lâu.

Điểm tiêu nhị đứng dựa vào quầy hàng, thêm thiệp ngũ gặt.

Trong đại sảnh chỉ còn lại một bàn khách chưa dọn dẹp.

Trên bàn gỗ có đặt một chiếc đèn dầu, ngọn lửa lay động.

Bên cạnh bàn là mấy tên bộ khoái mặc áo đen.

“Tổng ca, huynh đệ chúng ta lòng sục hai ngày nay mà vẫn không có chút manh mối nào.” Một tên bộ khoái gầy cao thờ

dài, cầm chén rượu lên một hơi cạn sạch.

“Tất cả các thôn làng ngoại ô đều đã kiểm tra, không có nơi nào giấu trẻ.”

Một tên bộ khoái mắt nhỏ nói tiếp.

“Thật kỳ lạ, chỉ quay lưng đi một cái, đứa trẻ đã biến mất, chẳng lẽ là yêu thuật sao?” Tên khác kẹp một hạt lạc rang nhai nhồm nhồm.

Tổng bổ đầu mặt đen, vạm vỡ, cau có, nâng chén rượu lên uống một ngụm.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ta mượn được Thiên Lý Hương từ Lục Phiến Môn, ta định cho Hồ Tử làm môi nhử.”

“Cái gì!”

“Tổng ca, Hồ Tử là nhi tử thân sinh của người mà.”

“Tổng ca, nhà người ba đời đơn truyền, cái này không ổn đâu!”

Vài tên bộ khoái lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ Tổng bổ đầu lại đưa ra cách này.

Tổng bổ đầu rót đầy rượu, nâng lên, uống một hơi cạn sạch, hắn thở dài nói: “Một tháng nay, Dư Hàng huyện đã mất 19 đứa trẻ rồi.”

“Nếu cứ tiếp tục thế này, bách tính sẽ thất vọng với chúng ta.”

Mấy tên bộ khoái còn lại há hốc mồm, định nói gì đó nhưng đã bị Tổng Thương Kiệt ngắt lời.

“Không cần nói nhiều nữa, ta bồi Thiên Lý Hương của Lục Phiến Môn lên người Hồ Tử, chỉ cần không ra khỏi Lâm An Phủ, ta sẽ có thể tìm được nó.”

Tổng Thương Kiệt đặt mạnh chén rượu xuống, “Bịch!” một tiếng, đĩa thức ăn trên bàn cũng nhảy lên.

Hắn đã hạ quyết tâm.

Thấy vậy, mấy tên bộ khoái còn lại nhìn nhau, không nói gì thêm.

...

Ngày hôm sau.

Tiếng gà gáy vang lên, vang vọng không dứt.

Trần Diệp dụi mắt choàng dậy khỏi giường, nhìn qua cửa sổ, trời bên ngoài vẫn còn hơi tối.

Cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ Rolex vàng trên cổ tay, mới năm giờ sáng.

“Sớm thế ư?” Trần Diệp lẩm bẩm, lại nằm xuống giường chuẩn bị ngủ thêm một giấc.

Vừa nằm xuống, đã nghe tiếng nước chảy ồ ạt, khoảng cách rất gần.

Trần Diệp mở mắt, suy nghĩ một lúc rồi khoác áo choàng ra ngoài.

Chương 8: Cá cắn câu rồi?

Trời tờ mờ sáng, năm giờ sáng mùa hè có thể lơ mờ nhìn thấy cảnh tượng trong viện tử.

Trần Diệp nhìn thấy một bóng người thấp bé vụng về nhấc xô nước lên, đổ vào vạc nước trong viện tử.

Thấy cảnh này, Trần Diệp sững người, thử gọi: “Đại Minh?”

Bóng người nghe được tiếng gọi, dừng lại động tác.

Một giọng nói ngây thơ vang lên: “Cha.”

Trần Diệp thay đổi biểu cảm, đi đến bên cạnh vạc nước.

Thân hình nhỏ bé của Trần Đại Minh xách theo chiếc thùng gỗ, đổ nước trong thùng vào vạc. Tiếng nước chảy ồ ạt không ngừng.

Dù động tác có phần vụng về, nhưng từng bước từng bước đều thể hiện sự chăm chỉ.

Vạc nước khô cạn từ đêm qua đã gần đầy ắp.

Đứa trẻ này...

Trần Diệp nhất thời nghẹn lời, không nói nên lời.

Đứng lặng hồi lâu, Trần Diệp cầm lấy một thùng nước khác, đổ vào vạc.

Đỗ xong, tiện tay ném thùng nước xuống đất, Trần Diệp một tay ôm lấy đầu Đại Minh: “Về ngủ đi.”

“Dậy sớm thế này không sợ đột tử à?”

“Bị người khác nhìn thấy, còn tưởng ta ngược đãi người chứ.”

Giọng điệu Trần Diệp không tốt, hùng hùng hổ hổ nói.

Đại Minh ngơ ngác theo Trần Diệp trở về nhà, có chút không hiểu.

Đêm qua không phải đã nói sáng sớm sẽ đi gánh nước sao?

Khoảng hai tiếng sau, Trần Diệp mới từ trên giường bò dậy.

“Đại Minh?” Hấn gọi một tiếng.

“Cha.”

Giọng nói khờ khạo vang lên từ chiếc giường nhỏ bên cạnh.

Nghe thấy tiếng trả lời, Trần Diệp thông thả ngồi dậy, bắt đầu cùng Đại Minh rửa mặt.

Hấn dùng bàn chải đánh răng, kem đánh răng đôi được từ hệ thống thương thành.

Rửa mặt xong, Trần Diệp vung tay ra hiệu: “Đại Minh, viện trưởng dẫn người đi ăn sáng, muốn ăn gì cứ gọi!”

Trần Đại Minh nghe câu nói này, ánh mắt ngốc ngốc có chút thay đổi, ngây ngô nói: “Cha, ta đói.”

“Người thật sự là quỷ chết đói đầu thai...” Trần Diệp cười mắng.

Hấn dắt Đại Minh ra khỏi cô nhi viện, đi thẳng ra chợ sớm.

Dur Hàng huyện, chợ sớm.

Người qua lại tấp nập, tiếng rao bán vang vọng khắp các sạp hàng.

Toàn bộ khu chợ sớm chìm trong sương mù trắng xóa.

Một nam hài mặc áo ngắn tay màu vàng dắt tay phụ thân, trên tay cầm một chiếc bánh nướng.

Nam nhân cúi xuống nhìn con, trong mắt thoáng hiện không đành lòng rồi gượng quyết tâm, cúi xuống nói: “Hổ Tử, còn nhớ cha đã dặn con thế nào không?”

Hắn gật đầu: “Nếu con bị tách khỏi cha, có người dẫn con đi, Hổ Tử sẽ đi theo họ.”

“Đợi chút nữa cha lại đến tìm Hổ Tử.”

Nghe nam hài nhắc lại, Tống Thương Kiệt gật đầu, âu yếm vuốt ve đầu nhi tử.

“Hổ Tử muốn ăn gì, cha đi mua cho con.”

Nam hài nghe được câu này, lập tức hân hoan: “Cha, con muốn ăn kẹo hình người.”

“Được rồi, con đợi ở đây, cha đi mua cho con.”

Tống Thương Kiệt vuốt ve đầu nhi tử lần cuối cùng rồi đứng dậy hòa mình vào dòng người qua lại.

Hổ Tử đứng yên tại chỗ, chớp chớp đôi mắt đen láy, chờ đợi phụ thân trở về.

Bên quầy bán hoành thánh gần đó, Trần Diệp đang ăn hoành thánh, thu toàn bộ cảnh tượng vừa diễn ra vào tầm mắt.

Nam nhân vừa rồi là Tống bộ đầu.

Đây là trò chơi “câu cá chấp pháp” à?

Trần Diệp chỉ cần liếc mắt là đã đoán ra được tiền căn hậu quả.

Có điều, chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn.

Trần Diệp tiếp tục cúi đầu ăn hoành thánh.

“Cha, ta đói.”

Trần Đại Minh đặt bát hoành thánh thứ năm xuống, miệng đầy dầu mỡ nói.

Trần Diệp cau mày: “Năm bát rồi, Đại Minh, bụng ngươi chứa nổi không?”

Ăn mãi không ngán, Trần Diệp ăn ba bát đã no rồi. Đại Minh một mình ăn đến năm bát mà vẫn chưa no.

Đại Minh gãi đầu, đôi mắt ngây thơ toát lên vẻ bối rối.

“Chủ quán, cho thêm hai bát nữa.” Trần Diệp gọi to.

“Vâng vâng, khách quan chờ một lát!”

Cầm chiếc muỗng dài, chủ quán vội vàng lại vớt thêm hoành thánh vào nồi.

Trần Diệp lấy lại tinh thần, bỗng giật mình: “Cá cắn câu rồi?”

Chỉ thấy tiểu nam hài nãy giờ đứng cách đó không xa đã biến mất rồi.

“Cá?”

Đại Minh ngơ ngác hỏi lại.

Trần Diệp: “Ngươi chỉ biết ăn thôi...”

Đại Minh ngẩn người ra một lúc rồi lại cúi đầu xuống, trong lúc chờ đợi hoành thánh, hắn bắt đầu nghịch bát sứ.

Chỉ nghe tiếng “rắc”, bát sứ trong tay Đại Minh bất ngờ vỡ thành hai mảnh.

Trần Diệp và Đại Minh đều ngó ra.

Chủ quán bưng hoành thánh đến cũng sững sờ, sau khi đặt hoành thánh xuống liền vội vàng nói: “Xin lỗi khách quan, khách quan có bị thương không?”

Chủ quán vô cùng lo lắng, sợ Trần Diệp nổi giận.

Trần Diệp sắc mặt cô quái mắt nhìn Đại Minh,, lắc đầu nói:
“Không sao.”

Chủ quán nhặt lấy chiếc bát đã vỡ thành hai mảnh, cúi đầu khom lưng: “Khách quan, ta tặng ngài một bát hoành thánh.”

Trần Diệp ừ một tiếng, không nói thêm gì.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào Trần Diệp, dường như cảm thấy mình đã làm sai điều gì đó, không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Diệp.

Trần Diệp sờ cằm, tự mình cầm bát hoành thánh thử bẻ.

Không bẻ được.

Hắn đưa cho Đại Minh: “Đại Minh, ngươi thử xem.”

Đại Minh nhận lấy chiếc bát sứ.

“Rắc”, chiếc bát sứ bị bẻ thành hai mảnh.

“Hiss...”

Trần Diệp hít một hơi lạnh.

“Đây là do tác dụng của thuộc tính, hay là Đại Minh trời sinh thần lực?”

Trần Diệp chấn kinh, có chút bối rối.

Chương 9: Bị bắt cóc

Hắn trầm tư một lúc, nhớ lại cảnh Đại Minh vác gạo ngày hôm qua.

“Chẳng lẽ ta tiện tay nhặt về được một tiểu thiên tài?” Trần Diệp lẩm bẩm tự nói.

Chức năng của thuộc tính [Thể Phách Cường Kiện] là tăng tốc độ tăng trưởng sức mạnh, từ mặt chữ suy đoán, việc tăng sức mạnh là cần có thời gian.

Trần Diệp mới đưa thuộc tính cho Đại Minh được một ngày, cho nên không phải do chức năng của thuộc tính.

“Ha, thú vị đây.” Trần Diệp khẽ cười.

Cái đĩa ăn mày nhặt về thê mà có thiên phú thần lực bẩm sinh!

Đại Minh lặng lẽ đặt chiếc bát sứ lên bàn, nhìn chăm chăm vào Trần Diệp.

Ông chủ vừa quay đi thì lại nghe thấy tiếng bát vỡ, xoay đầu lại mặt đầy ngạc nhiên.

“Ông chủ, tô hoành thánh vừa tặng không ăn nữa, tính tiền đi.”

Trần Diệp gọi to.

Hắn nhìn chăm chăm vào Đại Minh, tám tấc lấy làm kỳ lạ.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào tô hoành thánh, không ngừng nuốt nước bọt.

“Ăn đi.” Trần Diệp nói.

Đại Minh ăn ngấu nghiến.

Trần Diệp nhìn Đại Minh như muốn nuốt cả bát vào bụng, ánh mắt lấp lánh.

Bản thân đã có thần lực bẩm sinh, cộng thêm thuộc tính [Thể Phách Cường Kiện], ngày qua ngày tích lũy, đến khi Đại Minh trưởng thành, sức mạnh sẽ khủng khiếp đến mức nào?

Trần Diệp thăm tắc lưỡi.

Nếu thế giới này thực sự có môn phái, vậy thì thú vị rồi.

Hai người ăn xong tô hoành thánh thì rời khỏi quán.

Đại Minh liên tiếp ợ vài cái, vẻ mặt ngu ngơ ngốc nghếch.

Trần Diệp xoa xoa đầu Đại Minh, thở dài nói: “Cũng không chỉ ăn một bữa, có cần phải vậy không?”

“Không có tiền đồ.”

Đại Minh ngốc nghếch đi theo bên cạnh Trần Diệp.

“Tiếp theo, mua hai con gà mái, trứng gà vào thời cổ đại vẫn là thứ quý giá.”

Trần Diệp vừa đi vừa suy nghĩ, vạch ra kế hoạch.

Đại Minh đi theo sau Trần Diệp, đột nhiên trợn mắt nhìn sang một bên.

Một nam nhân trẻ tuổi toàn thân thoang thoảng mùi phấn hương, hốc mắt thâm quầng, tay cầm chiếc quạt tròn, bước đi lảo đảo.

Bỗng nhiên Đại Minh nhớ lại cuộc trò chuyện giữa Trần Diệp và điểm tiêu nhị hôm qua.

Cái đầu nhỏ bé ngu ngốc của hắn như có điều suy nghĩ, bỗng đi thẳng đến nam nhân trẻ tuổi đó.

Vừa mới nắm lấy chiếc quạt tròn, Đại Minh đã cảm thấy toàn thân tê rần, không thể cử động.

Tiếp theo có một bóng đen che khuất khuôn mặt hắn, hắn lập tức mất ý thức.

Trần Diệp đi trên đường được một lúc, đột nhiên cảm thấy hình như thiếu thiếu cái gì.

Hắn quay lại nhìn, sắc mặt đại biến.

“Đại Minh?”

Người người xung quanh tập nập, lại không thấy bóng dáng Trần Đại Minh đâu.

“Bịch...”

Trần Đại Minh cảm thấy như bị ai đó ném mạnh xuống đất.

Mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân đang nằm trên nền đất, xung quanh là năm sáu đứa trẻ trạc tuổi đang nhìn chăm chăm vào hắn.

“Cạch cạch...” Tiếng xích sắt vang lên.

Trần Đại Minh hướng ánh mắt về phía âm thanh.

Bên ngoài hàng rào gỗ, một nam nhân vẻ ngoài tầm thường nhưng ánh mắt sắc lạnh đang cầm sợi xích sắt, quấn quanh hắn vài vòng rồi khóa lại.

Nam nhân nhận ra ánh mắt của Đại Minh, gườm gườm nhìn sang.

Sau khi phát hiện ánh mắt Trần Đại Minh có vẻ đần độn, hắn hừ một tiếng: “Sao lại là đồ đần thế này?”

“Hừ... Lúc bắt không nhìn kỹ.”

Hắn suy nghĩ một lát rồi không quan tâm nữa, quay sang gào lên: “Mỗi hai canh giờ châm huyết cam một lần.”

“Nhớ cho nó chút nước, đừng để nó chết, Hoàng chấp sự không thích người chết.”

“Biết rồi... ợ...”

Bên trong căn phòng, một nam nhân luộm thuộm đang nằm vắt vẻo trên bàn, tay cầm chiếc xương gà, bên cạnh bày la liệt bốn năm vò rượu. Khuôn mặt hắc đỏ bùng bùng, miệng nhem nhem nhép nhép thức ăn.

Nam nhân ánh mắt hung tợn không khỏi nhăn mặt, khinh miệt nhìn nam nhân luộm thuộm.

Bọn trẻ con nhốt chung một phòng, hắc khó có thể tưởng tượng được ai có thể ngửi được mớ mùi vị này mà vẫn có thể ăn uống được.

Hắc không muốn nán lại lâu hơn nữa, liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Chỉ còn lại một nhóm trẻ con và nam nhân luộm thuộm trong phòng, được một cánh cửa gỗ ngăn cách.

Trần Đại Minh đứng dậy, nhìn thấy bên cạnh mình có một tiểu nam hài mặc áo ngắn màu vàng.

Hắc há miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh nào.

Trong phòng chỉ có tiếng nam nhân luộm thuộm hút xương gà.

Thỉnh thoảng, hắc lại nhấc vò rượu lên, uống ừng ực một hơi, phát ra tiếng cảm thán khoan khoái.

Trần Đại Minh ngây người đứng tại chỗ, bỗng nhớ ra thứ mình đang cầm trên tay là để mang cho cha.

Hắc cúi đầu nhìn xuống, đó là một chiếc quạt nan màu hồng.

Nhìn thấy chiếc quạt vẫn còn nguyên vẹn, Đại Minh lộ vẻ vui mừng, vội vàng nhét quạt vào lòng.

Sau khi nhét vào lòng, Đại Minh vỗ vỗ qua lớp áo, vô cùng hài lòng mà cười ngây ngô.

Cha nói thứ này để sau khi có tiền rồi hãy tính.”

Chút nữa đưa cho cha, cha chắc chắn sẽ rất vui.

Đại Minh suy nghĩ đơn giản, hắn nhìn quanh, tìm một chỗ dựa tường ngồi xuống, ngây ngốc nhìn chăm chăm xuống đất, chờ cha đến đón về nhà.

Hắn không hề nhận ra, bên cạnh có một tiểu cô nương mặc váy xanh, khuôn mặt lấm lem bùn đất, đang co ro ở góc tường nhìn hắn hồi lâu.

Chương 10: Tên ngọc này khỏe thế nhỉ

Tiểu Liên thu hồi ánh mắt dò xét khỏi hai đứa trẻ mới đến, đôi mắt trở nên âm đạm hơn nhiều.

Cô nhóc vùi gương mặt nhỏ bị thoa đầy bùn vào hai đầu gối, lòng như tro nguội.

E là mình sẽ bị bán vào câu lan thanh lâu rồi.

Nghĩ đến kết quả này, Tiểu Liên không khỏi run rẩy, tay chân lạnh toát.

Trong lòng dâng lên một cảm giác buồn bã bất lực.

Mẫu thân, nếu Liên nhi thật sự bị bán vào thanh lâu, Liên nhi đành phải xuống đó bầu bạn cùng mẫu thân...

Tiểu Liên dùng hết sức hai tay nắm chặt lấy vạt áo, những đường gân xanh nổi lên trên đôi tay trắng ngần, trong lòng quyết tuyệt.

Một đám trẻ con rung rung nước mắt ngồi trên mặt đất, mắt sưng đỏ. Có đứa cố gắng vỗ vào hàng rào gỗ, nhưng tay vừa chạm vào thì một mẫu xương gà đã bay đến, đánh trúng vào ngón tay của chúng, đau đến mức nước mắt tuôn trào.

Sau vài lần như vậy, không ai dám đụng vào hàng rào gỗ nữa.

Nhóm trẻ con khóc nức nở nhưng không ra tiếng, đành ngồi bệt xuống đất, lau nước mắt.

Rất nhanh.

Nam nhân luộm thuộm uống cạn một vò rượu, đôi mắt lơ mơ nhìn đám trẻ bị nhốt, ngập một cái thật dài.

Hắn tập tễnh đi đến bên giường, nằm ngã xuống giường, nằm ngáy o o.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Tiểu Liên lóe lên tia sáng.

Cơ hội đây rồi!

Nếu có thể lấy được chìa khóa, chúng ta có thể ra ngoài rồi.

Đôi mắt linh động của cô nhóc nhìn quanh phòng, nhưng tia hy vọng trong mắt chợt vụt tắt.

Chìa khóa được treo trên thắt lưng của nam nhân, hoàn toàn không thể lấy được.

Tiểu Liên cắn môi không cam tâm, ánh mắt tối sầm.

Đa số những đứa trẻ khác trong phòng lúc này đã khóc mệt mà thiếp đi, mắt sưng đỏ.

Chỉ có Trần Đại Minh vẫn ngơ ngác nhìn chăm chăm xuống nền đất.

Bỗng nhiên, hắn đứng dậy, đi đến cánh cửa gỗ, đập mạnh vài cái.

Tiếng va chạm của xích sắt vang lên trong phòng.

Nghe thấy tiếng động, mấy đứa trẻ đều giật mình tỉnh dậy, thấy mình vẫn còn ở trong phòng, từng đứa lại bắt đầu im ắng khóc nức nở.

Nam nhân say khướt đang ngáy to, hoàn toàn không nghe thấy tiếng va chạm của xích sắt.

Trên khuôn mặt ngây ngô của Đại Minh lộ vẻ lo lắng, hắn đập từng nhát từng nhát vào hàng rào gỗ.

Sao cha vẫn chưa đến đón mình?

Đại Minh chợt nghĩ đến một kết cục đáng sợ, không phải là cha không cần mình nữa rồi chứ?

Nghĩ đến đây, mắt Đại Minh đỏ hoe.

Sức mạnh trên tay tăng thêm, hấn đập mạnh hơn, há to miệng muốn gọi cha nhưng lại không thể thốt ra lời.

Tiếng động do Đại Minh tạo ra đã thu hút sự chú ý của Tiểu Liên đang cúi đầu.

Cô nhóc ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Đại Minh.

Cô nhóc thấy mỗi lần Đại Minh đập một cái thì hàng rào gỗ lại rung lên hai cái.

Tên ngốc này khỏe thế nhỉ...

Tiểu Liên thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi liếc nhìn xung quanh, cô nhóc lại cúi đầu nghĩ cách để thoát ra.

Thấy không ai thả mình ra ngoài, Trần Đại Minh hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn nắm lấy thanh gỗ của cánh cửa rào, dùng hết sức lực lắc mạnh.

Cánh cửa rào gỗ rung chuyển, nhưng vẫn rất kiên cố.

Mắt Đại Minh càng lúc càng đỏ, như muốn trào ra máu, hấn thở hỏn hển, bỗng nhiên lùi lại vài bước, dùng hết sức lực đâm vào cánh cửa rào.

“Bùm!” một tiếng.

Nam nhân luộm thuộm đang say ngủ trên giường nhắm mắt, lật người tiếp tục ngủ.

Mà tiếng động lớn này thu hút sự chú ý của lũ trẻ, chúng ngẩng đầu lên nhìn đồ ngốc đang xô cửa.

Tiểu Liên cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt ảm đạm.

Bỗng nhiên, tiểu cô nương nhận ra một trong những thanh gỗ thế mà bị biến dạng rồi!

Làm sao có thể!

Tiểu Liên tròn tròn mắt,

Tiểu cô nương nhìn về phía Trần Đại Minh.

Đồ đàn này nhìn qua rõ ràng trẻ hơn mình, sao lại có sức mạnh lớn như vậy?

Đại Minh thở hổn hển, mắt đỏ ngầu, lao tới đụng thêm mấy lần.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám trẻ, một trong những thanh gỗ bắt đầu cong dần.

Cuối cùng.

“Rắc...” một tiếng gãy vang lên.

Khúc gỗ to bằng cái bát đã bị bẻ gãy rồi, Đại Minh lao đầu ngã nhào xuống mặt đất phía trước.

Tất cả những đứa trẻ khác đều nhìn chằm chằm vào khúc gỗ bị Đại Minh đâm gãy, đầy vẻ không thể tin nổi.

Tiểu Liên sững sờ vài giây, cũng là người đầu tiên kịp phản ứng, trên khuôn mặt cô nhóc hiện rõ vẻ vui mừng.

Cây gỗ to bằng miệng bát, vậy mà tên ngốc này lại đâm gãy được.

Quá tốt rồi, cơ hội tốt, có thể chạy thoát rồi!

Khoảng trống giữa các thanh cửa rào không lớn, nhưng sau khi Đại Minh đâm gãy một thanh gỗ thì khoảng trống đó đã đủ cho trẻ em chui qua.

Tiểu Liên nhìn nam nhân say xỉn luộm thuộm, thấy hắn vẫn đang ngủ say, còn ngáy rất to, cô nhóc cố gắng đè nén sự kích động trong lòng.

Cô nhóc ra hiệu cho bọn trẻ không được lên tiếng, sau đó dẫn bọn trẻ chui qua cửa rào, đến bên kia căn phòng.

Bọn nhỏ lộ vẻ ngạc nhiên, một vài đứa nức nở, muốn hét lên nhưng không thể thốt lời.

Tiểu Liên bảo bọn trẻ nhỏ giọng, cô nhóc cẩn thận đi đến trước cửa, đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Chương 11: Tiểu Liên

Bên ngoài là một viện tử nhỏ bình thường, không có ai.

Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm, vẫy tay ra hiệu cho đám nhỏ đi ra từng người một.

Lúc này, Đại Minh từ dưới đất bò dậy, mắt đầy tơ máu, hấn cũng muốn theo bọn nhỏ ra ngoài, đi tìm Trần Diệp.

Ánh sáng lóe lên trong mắt Tiểu Liên, cô nhóc kéo Đại Minh lại.

Đại Minh ngẩn người, không hiểu tại sao tiểu cô nương này lại kéo mình lại.

Tiểu Liên chỉ tay về phía cửa sổ sau trên tường, ra hiệu cho Đại Minh đi theo mình qua đó.

Đại Minh ngây người đứng sững tại chỗ, nhìn ra cửa trước rồi lại nhìn sang cửa sổ sau, có chút không hiểu.

Tiểu Liên đẩy cửa sổ sau ra, thấy bên ngoài thông thẳng ra hậu viện, thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhóc quay đầu lại nhìn, thấy Đại Minh vẫn ngây ngốc đứng đó thì không khỏi nhếch mép.

Tiểu Liên kéo Đại Minh về phía cửa sổ sau, đi được hai bước, cô nhóc bỗng nhìn thấy dưới gầm bàn có mấy vò rượu chưa khai.

Suy nghĩ một lúc, trong mắt Tiểu Liên lóe lên một tia lạnh lẽo.

Chỉ thấy cô nhóc đẩy Đại Minh đến chỗ cửa sổ sau, mở nắp vò rượu, vắt vả nhấc vò rượu lên rồi đổ hết vào trong phòng.

Tiếp đó, Tiểu Liên từ trong ngực lấy ra một cặp đá lửa, châm lửa vào chiếc đèn dầu trên bàn, cầm đèn dầu định đốt giường.

Thoáng liếc mắt, Tiểu Liên chú ý thấy trong ngực nam nhân luộm thuộm lộ ra một quyển sách bìa tím, cô nhóc suy nghĩ một chút rồi cẩn thận lấy quyển sách đó ra.

Trên bìa sách ghi “Kinh Hoa Chỉ”.

Không kịp suy nghĩ, Tiểu Liên nhét quyển sách vào trong ngực, đi đến cửa sổ sau, ném chiếc đèn dầu trong tay ra ngoài.

Đèn dầu rơi xuống giường, dầu trong đèn đổ ra, bị lửa bén.

Ngay lập tức, một ngọn lửa bùng lên trên giường.

Tiểu Liên quay lại nhìn, thấy Đại Minh vẫn ngốc nghếch đứng trước cửa sổ, không khỏi tức giận.

Tên ngốc này!

Cô nhóc kéo Đại Minh vội vàng nhảy ra khỏi cửa sổ sau.

....

Một lưỡi dao sáng quắc lóe lên nhanh chóng phóng to trước mắt.

Thi Thập Tam rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh toát ra từ sống lưng.

Hắn vội vàng ngã người ra sau, né tránh lưỡi dao dài vung tới từ phía trước.

“Bùm!” một tiếng động lớn vang lên.

Lưỡi dao hung tợn chém xuống mặt đất, con đường đá trên mặt đất lập tức bị nứt ra, chia thành hai nửa.

Chủ nhân của lưỡi dao mặc áo vải đen, khuôn mặt đen sạm.

Thấy kẻ thù né được đòn tấn công của mình, Tống Thương Kiệt ánh mắt hung tợn, lần nữa vung lưỡi đao trong tay, lao vào tấn công Thi Thập Tam.

Sau khi né được tập kích, Thi Thập Tam nhìn kỹ, thấy kẻ ra tay chỉ là một võ sĩ vô danh, trong lòng bỗng an tâm, cười lạnh: “Chỉ là một võ sĩ vô danh thôi.”

Thi Thập Tam ánh mắt hung ác nham hiểm, vén vạt áo, hai chân liên tục tung ra những cú đá liên hoàn, chiêu thức tàn nhẫn, như gió giạt mưa rào, khiến người ta không thể cản phá.

Lưỡi đao của Tống Thương Kiệt vung vẩy lia lịa nhưng đều cách Thi Thập Tam vài centimet, không thể chém trúng.

Sau vài chiêu, ngực Tống Thương Kiệt bỗng bị đá trúng, khuôn mặt đen sạm hơi tái nhợt, lùi lại vài bước.

Vài tên bộ khoái mặc áo vải đen ẩn nấp chung quanh từ lâu cùng nhau tiến lên, mấy chuôi trường đao múa đến rung động.

‘Keng keng’ vài tiếng, thanh đao dài trong tay vài bộ khoái đều bị Thi Thập Tam đá bay ra ngoài, sắc mặt đỏ bừng, bị thương không nhẹ.

Sắc mặt Tống Thương Kiệt tái nhợt, nhận ra chiêu thức mà đối phương sử dụng.

“Vũ Lạc Thối Pháp của Phong Vũ Lâu?”

Thi Thập Tam phỉ bụi trên áo choàng, ánh mắt hung ác nhìn Tống Thương Kiệt, cười lạnh lùng: “Có chút kiến thức.”

Đối phương là người của Phong Vũ Lâu?

Sắc mặt Tống Thương Kiệt đại biến, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phong Vũ Lâu là tổ chức sát thủ hàng đầu giang hồ, sát thủ đông đảo.

Nghe nói Lâu chủ Phong Vũ Lâu một thân võ công đăng phong tạo cực, là cao thủ Bán Bộ Tông Sư cảnh, từng ám sát trưởng lão Hoa Sơn.

Sau khi bị phát hiện thì đã giao đấu với cường môn Hoa Sơn vài hiệp mà không rơi vào thế hạ phong..

Nhớ lại những thông tin liên quan đến Phong Vũ Lâu, sắc mặt Tống Thương Kiệt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không thể hiểu nổi, tại sao một vụ án hài đồng mất tích nhỏ bé lại có bóng dáng của Phong Vũ Lâu.

Quay trở lại nửa giờ trước.

Trải qua nhiều ngày điều tra, Tống Thương Kiệt đã tìm ra quy luật hài đồng mất tích.

Tất cả hài đồng đều bị mất tích ở khu chợ đông đúc, điều này cho thấy kẻ chủ mưu cố ý lợi dụng lợi dụng phố xá sầm uất nhiều người phức tạp để ra tay.

Vì vậy, Tống Thương Kiệt đã bồi Thiên Lý Hương lên người Hồ Tử rồi thả vào khu chợ sớm.

Để tránh bị người có ý đồ chú ý, Tống Thương Kiệt đã đặc biệt đến quầy bán bánh kẹo để mua kẹo đường.

Lúc hắn quay lại, Hồ Tử đã biến mất như dự liệu.

Tống Thương Kiệt giả vờ phản ứng giống như những bậc phụ mẫu khác có con bị mất tích, hô vài tiếng trong khu chợ.

Sau đó, hắn vội vã tập hợp người, lấy ra “Tâm Hương Phong”.

Chương 12: Phong Vũ Lâu

“Tầm Hương Phong” là loại ong đặc biệt do Lục Phiến Môn bồi dưỡng, có thể truy lùng mùi hương từ xa hàng nghìn dặm.

Thả “Tầm Hương Phong” ra, Tổng Thương Kiệt cùng các bộ khoái khác nhanh chóng truy đuổi theo.

Đi lòng vòng trong thành trấn một hồi lâu, Tổng Thương Kiệt cùng các bộ khoái khác được “Tầm Hương Phong” dẫn đến một phủ đệ tương đối hẻo lánh ở Dư Hàng huyện.

Nhìn thấy phủ đệ đó, tất cả bộ khoái đều biến sắc.

Bởi vì đó là tư sản riêng của Lưu huyện lệnh ở Dư Hàng huyện.

Nhìn thấy phủ đệ, Tổng Thương Kiệt cuối cùng cũng hiểu ra lý do tại sao mấy ngày nay, số lượng vụ án hài đồng mất tích tăng lên mà Lưu huyện lệnh không nói gì nhiều, chỉ dặn dò hẩn nhanh chóng phá án.

Điều này không phù hợp với phong cách hành động mạnh mẽ và quyết đoán thường ngày của Lưu huyện lệnh.

Cùng lúc đó, Tổng Thương Kiệt cũng hiểu ra lý do tại sao đã lùng sục khắp các thôn làng ngoại ô mà không tìm thấy manh mối.

Nguyên nhân là do bọn trẻ đều bị giấu trong thành!

Các bộ khoái nằm phục trên nóc nhà dân chúng ở cách phủ đệ không xa, nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Tình huống này nằm ngoài dự đoán của họ.

Chỉ có Tổng Thương Kiệt sắc mặt biến đổi liên tục, lo lắng đến tột cùng.

Ngay lúc họ không biết phải xử lý thế nào thì Thi Thập Tam mặc trường sam, tướng mạo bình thường, bước ra từ phủ đệ.

Tổng Thương Kiệt không còn do dự nữa, liền nói nhỏ với thuộc hạ: “Chuyện này liên quan đến người dân Dư Hàng huyện, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Nếu thực sự liên quan đến Lưu huyện lệnh, ta sẽ báo cáo lên Lục Phiến Môn.”

Nghe đến ba chữ “Lục Phiến Môn”, nội tâm những bộ khoái còn lại chấn động, ánh mắt lại sáng ngời.

Danh tiếng của Lục Phiến Môn uy phong hơn nhiều so với vị Lưu huyện lệnh này.

Theo như những vị bộ khoái biết, Bộ đầu Tổng Thương Kiệt từng nhậm chức tại Lục Phiến Môn, nhưng vì lý do không rõ đã bị cách chức, đành phải quay về Dư Hàng huyện làm Bộ đầu.

Nếu Tổng Thương Kiệt có quan hệ thì có thể quăng việc này lên đầu hắn.

Những bộ khoái này cũng không còn lo lắng gì nữa.

Chỉ là một tên trộm bắt cóc hài đồng, chẳng đáng kể gì.

Tổng Thương Kiệt lật người nhảy từ trên nóc nhà xuống, nhìn xung quanh. Do phủ đệ của Lưu huyện lệnh nằm ở vị trí hẻo lánh, xung quanh không có người qua lại.

Hắn tính toán hướng đi của Thi Thập Tam rồi ẩn nấp sau bức tường.

Đợi đến khi Thi Thập Tam đến gần liền ra tay tấn công.

Nào ngờ một đao gần như chắc chắn lại bị đối phương né tránh.

Hơn nữa, Thi Thập Tam còn thi triển “Vũ Lạc Thôi Pháp” của Phong Vũ Lâu, đánh thương đám người.

Tổng Thương Kiệt ôm lấy ngực, nội lực mỏng manh trong cơ thể lưu chuyển, cố gắng xoa dịu vết thương ở ngực.

“Phong Vũ Lâu, các người vì sao bắt cóc hài đồng?”

“Chẳng phải các người chỉ nhận việc ám sát sao?”

Tổng Thương Kiệt sắc mặt trắng bệch, run rẩy hỏi.

Thi Thập Tam không trả lời Tổng Thương Kiệt, như thể Tổng Thương Kiệt không xứng đáng được hắn trả lời.

Thi Thập Tam nhíu mày, suy tư.

Hắn lẩm bẩm: “Không nên như vậy...”

“Người chỉ là một võ giả hạng ba, làm sao có thể tìm được đến đây?”

Thi Thập Tam suy nghĩ mãi mà vẫn không thông là đã xảy ra chuyện gì.

“Thôi bỏ đi, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, chỉ cần vận chuyển đám trẻ này ra khỏi thành, đủ số lượng để báo cáo là được.”

Thi Thập Tam nhìn về phía đám bộ khoái, nhắm mắt, ánh mắt lạnh lùng.

Một luồng sát khí nhàn nhạt bao trùm lấy đám bộ khoái.

Đám bộ khoái cảm nhận được luồng sát khí này, cả người bỗng chốc lạnh toát, mặt mũi tái nhợt.

Luồng sát khí này không phải người bình thường nào cũng có thể sở hữu, chỉ có kẻ đã sát hại hàng chục mạng người mới

có thể thoát ra được.

Tổng Thương Kiệt không nhận được câu trả lời, sắc mặt hắn trở nên u ám bất định.

Thỉnh thoảng hắn lại nhìn về phía phủ đệ sau lưng Thi Thập Tam.

Nhi tử hắn, Hồ Tử, đang ở.

Hắn không biết Phong Vũ Lâu bắt cóc hài đồng để làm gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Tổng Thương Kiệt lại vung trường đao, trong mắt lóe lên vẻ quyết tâm.

“Ồ? Muốn liều chết hả?”

Thi Thập Tam khẽ hừ một tiếng, chậm rãi bước về phía Tổng Thương Kiệt.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng rút ngắn.

Mỗi bước chân của Thi Thập Tam trong mắt Tổng Thương Kiệt đều mang khí thế cực mạnh.

“Sát thủ Đồng bài.”

Tổng Thương Kiệt trừng mắt nhìn Thi Thập Tam, chậm rãi nói.

Thi Thập Tam lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu: “Có chút hiểu biết, vậy ta sẽ cho ngươi làm quỷ mình bạch.”

“Ta là sát thủ Đồng bài của Phong Vũ Lâu - Thi Thập Tam.”

Nhận được câu trả lời, Tổng Thương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sát thủ Đồng bài của Phong Vũ Lâu thường là những võ giả tứ phẩm.

Thực lực của đôi phương chỉ cao hơn mình một phẩm.

Nếu dùng chiêu kia...

Có thể giết được!

Tổng Thương Kiệt hít một hơi thật sâu, nắm chặt thanh đao trong tay.

Lưỡi đao sáng loáng phản chiếu ánh nắng mặt trời, trên mặt đất hiện ra một mảng sáng.

Những bộ khoái còn lại cũng nhao nhao rút đao, siết chặt chuôi đao, hung tợn nhìn Thi Thập Tam.

Hai bên giằng co, khí thế áp bức đến cực điểm, bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát một trận huyết chiến.

Mà cảnh sông mái vừa nãy đều lọt vào mắt Trần Diệp đang nấp ở góc phố.

Chương 13: Cao nhân ẩn thế

“Thật sự có môn phái!”

“Phong Vũ Lâu, sát thủ Đồng bài!”

Trần Diệp lộ vẻ phấn khích.

Thế giới cổ đại vốn nhàm chán trong mắt hắn bỗng chốc liền trở nên thú vị.

Trần Diệp gọi ra hệ thống, trên giao diện màu xanh hư ảo hiện ra một chấm đỏ, vị trí của chấm đỏ ở cách đó không xa.

Lúc Trần Diệp quay lại phát hiện Đại Minh đã biến mất trong chợ sáng, gọi lớn vài tiếng nhưng cũng không thấy trả lời, hắn lập tức liên hệ hệ thống.

Sau khi phát hiện hệ thống có chức năng định vị, nỗi lo trong lòng Trần Diệp hạ xuống.

Ngẫm lại cũng phải, mục đích của hệ thống là để bồi dưỡng cô nhi, nếu đứa nhỏ bị kẻ buôn người bắt cóc thì còn bồi dưỡng cái gì nữa?

Bình tĩnh lại tâm trạng phấn khích, Trần Diệp cẩn thận quan sát cục diện chiến đấu.

“Xem ra những bộ khoái này không thể đánh lại sát thủ Đồng bài kia rồi.”

“Tổng Thương Kiệt là võ giả không có phẩm cấp, đây chẳng lẽ là phẩm cấp của võ giả?”

“Nam nhân đó là phẩm cấp gì?”

Thấy hai bên lâm vào thế bế tắc, sắp sửa bùng nổ huyết chiến.

Trần Diệp không khỏi suy ngẫm.

Nếu Tống Thương Kiệt thắng thì tốt, Đại Minh có lẽ có thể được cứu.

Nhưng nếu thất bại thì...

Chỉ dựa vào bản thân mình e rằng chỉ có thể gào thét: Đại Minh đi mạnh giỏi nha.

Suy nghĩ một lúc, Trần Diệp đã có chủ ý.

Hắn tiêu tốn 5 điểm tích lũy để đổi một bộ y phục dạ hành từ hệ thống thương thành, nhanh chóng mặc vào.

Sau đó lại nhét hai đồng xu vào miệng, như vậy khi nói chuyện sẽ không dễ bị người khác nghe thấy.

Chuẩn bị xong xuôi, Trần Diệp bước đi.

Thi Thập Tam mang vẻ mặt nửa cười nửa mỉa, từng bước tiến về phía Tống Thương Kiệt.

Các bộ khoái cầm trường đao xung quanh dường như trong mắt hắn không có bất kỳ uy hiếp gì.

Thực ra cũng đúng, bộ khoái xung quanh đều là người thường, không phải võ giả.

Tống Thương Kiệt vận dụng nội lực trong cơ thể, tính toán khoảng cách giữa mình và Thi Thập Tam.

Chờ khi Thi Thập Tam bước vào phạm vi cách năm bước, hắn sẽ nghịch hành nội lực.

Khí thể của hai bên dồn nén đến cực điểm, trán của các bộ khoái xung quanh toát mồ hôi, một giọt mồ hôi lăn dài theo khuôn mặt xuống cằm rồi nhỏ xuống đất.

Trên con đường lát đá lại thêm một giọt nước đen nhạt.

Đúng lúc này, trên con phố vắng tanh bỗng xuất hiện một bóng người.

Thấy bóng người đột nhiên xuất hiện, Thi Thập Tam khựng bước, vẻ mặt cảnh giác.

Hắn thấy người đến giữa ban ngày lại mặc y phục dạ hành, tám vải đen che khuất khuôn mặt, hình như không muốn người khác nhận ra khuôn mặt, trong lòng không khỏi run lên.

Vài bộ khoái cũng nhận ra sự thay đổi của Thi Thập Tam, nhao nhao nhìn sang góc tường.

Tổng Thương Kiệt ban đầu tưởng đối phương là võ giả, nhưng thấy đối phương bộ pháp lộn xộn, không có cảm giác đều đặn như khi võ giả bước đi, chỉ là một người bình thường, trong mắt hắn không khỏi thoáng qua một tia thất vọng.

Ngay sau đó, hắn cao giọng quát lên: “Nha môn phá án, người không liên quan mau chóng rời đi!”

Câu nói này của Tổng Thương Kiệt là đang bảo vệ hắc y nhân.

Thực lực của Thi Thập Tam là Tứ phẩm, người bình thường đụng độ chỉ có đường chết.

Trần Diệp nghe vậy thậm gật đầu, vị Tổng bộ đầu này cũng không tệ.

Nhưng hắn không vì câu nói này mà dừng bước, ngược lại vẫn điềm nhiên, không hề sợ hãi bước vào trung tâm trận chiến.

“Lại thêm một kẻ muốn chết.” Thi Thập Tam cười lạnh.

Tổng Thương Kiệt đã có thể nhìn ra hắc y nhân không có võ công, tự nhiên hắn cũng có thể nhìn ra.

Trần Diệp dừng bước, nghe được thanh âm liền ra về giờ mới chú ý.

Hắn ánh mắt đậm mạc nhìn về phía Thi Thập Tam, thanh âm mơ hồ không rõ nói: “Sát thủ Phong Vũ Lâu?”

Vừa dứt lời, mọi người có mặt đều thay đổi sắc mặt.

Thi Thập Tam lộ vẻ ngạc nhiên, thế mà lại bị nhìn thấu thân phận.

Người tới là ai vậy?

“Các hạ là ai?” Thi Thập Tam bị lời nói của Trần Diệp làm cho cảnh giác.

Trần Diệp thấy đối phương bị mình hù dọa, liền không lộ vẻ gì nói: “Làm sao?”

“Người bắt đi đệ tử của bản tọa, còn không cho bản tọa tìm đến cửa?”

Nghe vậy, Thi Thập Tam vô cùng kinh ngạc.

Nhóm bộ khoái này có thể tìm đến là đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Không ngờ lại có thêm một hắc y nhân tìm đến.

Thân pháp của mình thực sự tệ hại đến vậy sao?

Thi Thập Tam trong lòng không khỏi nghi ngờ bản thân.

Bộ khoái xung quanh nghe thấy lời hắc y nhân cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Tổng Thương Kiệt vẻ mặt nghi hoặc không thôi, hắn thật sự không hiểu nổi tình hình hiện tại.

Hắc y nhân rõ ràng bước chân lộn xộn, là một người bình thường.

Nhưng vì sao lời nói ra lại như một tiên bối võ công cao cường thế?

Trần Diệp đứng giữa chiến trường, ánh mắt lãnh đạm, như thể mọi thứ trên thế giới này đều không quan trọng trong mắt hắn.

Không biết có thể hù dọa được Thi Thập Tam hay không...

Bề ngoài Trần Diệp nhìn qua vững như lão cẩu, nhưng thực ra, lòng hắn đang hoảng loạn tột độ.

Thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chỉ là thuộc tính “Kim Cương Bất Hoại”.

Thi Thập Tam do dự một lát, bỗng lấy lại bình tĩnh.

Hắn là sát thủ, không thể nào bị người ta dọa sợ được.

Hơn nữa, khi Thi Thập Tam nhìn thấy hắc y nhân đến, rõ ràng trên người không có chút võ công nào.

Chương 14: Lâu chủ

“Giả thần giả quỷ...”

Thi Thập Tam cười lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh, hấn vung tay áo, bước ra một bước chuẩn bị xuất thủ.

Trần Diệp thấy Thi Thập Tam tiến lên một bước, trước khi hấn xuất thủ liền nói: “Tiểu bối Phong Vũ Lâu...”

“Người bắt cóc đệ tử bản tọa, theo lẽ bản tọa nên giết chết người tại đây.”

“Nhưng niệm tình bản tọa từng có giao tình với Phong Vũ Lâu, bản tọa cho người ba chiêu.”

“Xuất thủ đi.”

Lời nói mơ hồ của Trần Diệp vừa thốt ra, tất cả mọi người hiện diện đều ngây người.

Thi Thập Tam tròn mắt, vẻ mặt như thể không tin vào tai mình.

Vài bộ khoái xung quanh càng tỏ ra kinh ngạc.

Tổng Thương Kiệt vẻ mặt nghi ngờ, nghe lời hắc y nhân nói, dường như thực sự rất có thực lực.

Chẳng lẽ...

Bỗng nhiên hấn nghĩ đến một khả năng.

Lúc còn làm việc ở Lục Phiến Môn, Tổng Thương Kiệt từng nghe nói về những Tông Sư võ công đạt đến cảnh giới thu phát tự như, có thể tùy ý hành động không khác gì người bình thường không luyện võ.

Chẳng lẽ hắc y nhân này là Tông Sư?

Hít...

Làm sao có thể!

Một Dư Hàng huyện nho nhỏ sao có thể có Tông Sư ẩn cư chứ?

Lúc này, trăng diện bỗng nhiên an tĩnh lại.

Thị Thập Tam là người đầu tiên phản ứng lại, hắc không tin hắc y nhân trước mặt có sẽ là cao thủ.

Dư Hàng huyện có thể có một bộ khoái cảnh giới thấp đã là chuyện phi thường rồi.

Làm sao có thể có cao thủ ẩn cư được

Có điều, Thị Thập Tam cũng cẩn thận một chút.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

Nếu thực sự là cao thủ ẩn cư, lấy tiếng xấu đao phủ của Phong Vũ Lâu, hắc nhiều khả năng sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Thị Thập Tam suy nghĩ thấu đáo, hai tay ôm quyền nói: “Tiền bối, ta xuất thủ đây.”

Trần Diệp hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt vẫn bình thản như thường.

Như thể đã khẳng định chắc nịch, Thi Thập Tam không thể làm tổn thương hắc.

Thi Thập Tam thấy hắc y nhân khí định thần nhàn, liền vận chuyển nội lực trong cơ thể theo lộ trình nội lực của Vũ Lạc Thối Pháp.

Bỗng nhiên hắc tiến lên một bước, hai chân hóa thành từng đạo tàn ảnh, động tác nhanh đến mức không thể nhìn rõ.

“Đỉnh!” Một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Thi Thập Tam đã trở lại vị trí cũ, như thể hắn vốn không hề di chuyển.

Các bộ khoái nhìn nhau, thân là người bình thường, họ hoàn toàn không nhìn rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ có Tổng Thương Kiệt là nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Thi Thập Tam thi triển ra Vũ Lạc Thôi Pháp, đá vào ngực hắc y nhân.

Một kích kia ẩn chứa tám phần nội lực của Thi Thập Tam, ngay cả võ giả Tam phẩm cũng không dám đón đỡ trực tiếp.

Nhưng hắc y nhân không hề nhúc nhích, chỉ đứng thẳng người ở đó.

Để mặc cho Thi Thập Tam đá vào.

Tổng Thương Kiệt kinh ngạc, hắn thực sự kinh ngạc.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là hắc y nhân lại lên tiếng.

“Không tệ, trong số sát thủ Đồng bài, cú đá này của ngươi có thể xếp vào hàng đầu.”

Giọng nói của Trần Diệp mơ hồ, ngữ khí đậm nhạt.

Hắn nhìn như bình thản, kỳ thật trong lòng đã sợ ngây người.

Quá nhanh rồi.

Trần Diệp hoàn toàn không nhìn thấy đối phương xuất thủ như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng va chạm kim loại từ ngực mình.

Cũng may, thuộc tính “Kim Cương Bất Hoại” mà hệ thống cung cấp thực sự cường đại, trúng đòn này mà không hề hấn gì.

Thậm chí không cảm thấy đau.

Thấy hắc y nhân không sao cả, Thi Thập Tam đứng sững người tại chỗ, tay chân lạnh toát.

Làm sao có thể!

Một kích này, thế nhưng đã dùng tám thành nội lực, đá vào ngực, ngay cả võ giả cùng cấp cũng có thể bị đá chết.

Làm sao hắc y nhân này lại không sao cả thế!

Trần Diệp không cho Thập Tam cơ hội thở dốc, đi về phía trước một bước thân nhiên nói: “Còn hai chiêu nữa.”

Nghe vậy, Thi Thập Tam hoàn toàn không còn ý định tiếp tục xuất thủ.

Hắn thay đổi sắc mặt, rất thức thời, quỳ xuống đất, dập đầu ba cái nói: “Tiền bối, tại hạ có mắt không trông, bắt cóc đệ tử của tiền bối, xin tiền bối nể mặt lâu chủ của tại hạ, mở lòng nhân từ, tha mạng cho tại hạ.”

Lâu chủ?

Nghe thấy từ này, Trần Diệp như có điều suy nghĩ.

Hắn thậm chí không thèm nhìn Thi Thập Tam, thanh âm mơ hồ: “Cút đi.”

“Đa tạ tiền bối!”

Thi Thập Tam không do dự nữa, xuất ra khinh công đập lên tường mấy lần, phóng ra ngoài, đảo mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Một trận huyết chiến sắp xảy ra cứ như vậy bị hóa giải.

Tất cả bộ khoái có mặt đều ngo ngác nhìn nhau.

Chỉ có Tổng Thương Kiệt là người đầu tiên phản ứng lại, chấp tay cung kính nói: “Đa tạ tiền bối đã xuất thủ.”

Trần Diệp nhàn nhạt liếc nhìn Tổng Thương Kiệt, giữ nguyên phong thái cao thủ tiền bối không nói gì.

Bỗng nhiên, cánh cửa trạch viện không xa bật mở, thò ra vài cái đầu nhỏ.

Tổng Thương Kiệt nhìn lại, thấy nhi tử mình liền lên tiếng kinh hô: “Hỗ Tử!”

Hài đồng mặc áo ngắn màu vàng khi nhìn thấy cha thì không khỏi hộc mắt đỏ lên, chạy đến.

Các bộ khoái khác cũng chạy đến chỗ bọn trẻ.

Trần Diệp nhìn thấy cảnh này hơi nhíu mày.

Chuyện gì vậy, sao đám trẻ này lại chạy ra ngoài?

Hắn gọi ra hệ thống, thấy chấm đỏ của Đại Minh đã đến con phố bên cạnh.

Hừm?

Tiểu tử Đại Minh này sao lại chạy sang đó?

Chương 15: Tìm được người

Trần Diệp không nán lại lâu hơn nữa, quay người chạy sang một con phố khác.

Tại ngã rẽ, hắn nhanh chóng cởi bỏ y phục dạ hành, khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Lúc vài bộ khoái lấy lại tinh thần thì hắc y nhân vừa nãy đã biến mất.

“Vị tiền bối kia đâu rồi?” Bộ khoái cao gầy nhỏ giọng nói.

Tổng Thương Kiệt ôm lấy nhi tử mình, nhìn ra con phố vắng tanh, trầm giọng nói: “Những tiền bối phẩm cấp đó không phải là người chúng ta có thể suy đoán.”

“Bộ đầu, trạch viện bị cháy rồi!” Bộ khoái mất nhỏ hét lên.

Tổng Thương Kiệt vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời trạch viện của Lưu huyện lệnh bốc lên một cột khói đen.

Trong trạch viện còn truyền đến tiếng la hét thảm thiết của một nam nhân.

Dư Hàng huyện, Ngô Đồng nhai.

“Hự hự...”

Tiểu Liên chống hai tay lên đầu gối, há miệng nhỏ hồng hào thở hỏn hển.

Cô nhóc ngoái đầu nhìn Đại Minh bên cạnh, Đại Minh vẫn ngốc nghếch như vậy, chạy cả buổi trưa mà không hề thở dốc.

“Sao ngươi lại không hề thở dốc thế hả?”

Giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên từ miệng Tiểu Liên, đôi mắt linh động của cô nhóc toát lên vẻ ngạc nhiên.

Đại Minh ngây người, nhìn chăm chăm vào Tiểu Liên.

Bỗng dưng như nhớ ra điều gì, tay phải của hắn mò vào trong ngực áo.

Sờ vào chiếc quạt trong ngực, khuôn mặt ngốc nghếch của Đại Minh nở một nụ cười.

Đồ vẫn còn nguyên vẹn, cha nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui.

Nghĩ đến đây, Đại Minh nghiêng đầu nhìn xung quanh, trong mắt hiện rõ sự bối rối.

Đây là đâu, sao có vẻ quen thuộc thế nhỉ?

Cha đâu rồi?

Đại Minh há miệng, muốn gọi cha, nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

“Đừng hét nữa, người bị điểm huyết cầm, ít nhất cũng phải hơn một canh giờ mới có thể giải được.”

Tiểu Liên vỗ ngực, lấy lại hơi thở nói.

Nói xong, cô nhóc lại tự lẩm bẩm: “Không đúng, mình nói những chuyện này với hắn để làm gì...”

“Hắn lại nghe không hiểu.”

Qua việc quan sát Đại Minh, Tiểu Liên xác định hắn chỉ là một gã ngốc có sức lực lớn thôi.

Tiểu Liên ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhận ra mình đang ở Ngô Đồng nhai, cách thành trấn phía bắc hai con phố.

“Đồ đàn, người còn nhớ nhà người ở đâu không?” Tiểu Liên thu hồi ánh mắt, đôi mắt linh hoạt một lần nữa nhìn về phía Đại Minh.

Vừa mới quay đầu, cô nhóc đã nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc áo vải thô, trên mặt lộ vẻ xúc động, chạy đến ôm chầm lấy Đại Minh.

“Đại Minh!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trần Đại Minh vui mừng quay đầu lại, vừa nhìn thấy Trần Diệp, hấn liền ngậm ngẫn cả người.

Sau đó, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt thoáng cái đã chảy ra.

Đại Minh òa khóc nức nở, ôm lấy chân Trần Diệp, khóc không ngừng.

Nhìn thấy Đại Minh như vậy, trong lòng Trần Diệp bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Có chút vui mừng, lại có chút cảm động, còn có chút đau lòng.

“Không đúng, Đại Minh, sao người khóc mà không có tiếng thê?”

Trần Diệp phát giác được không đúng, Đại Minh gào khóc thảm thiết, nhưng không hề phát ra âm thanh nào.

Thấy vậy, Trần Diệp có chút hoảng loạn. Hấn bạnh miệng Đại Minh, kiểm tra lưỡi cổ họng của nhóc con này.

“Hấn bị điểm huyết cam, ít nhất phải mất hơn một canh giờ mới có thể phục hồi.”

Một giọng nói trong trẻo, êm ái vang lên từ phía bên cạnh.

Lúc này, Trần Diệp mới để ý thấy bên cạnh mình đang đứng một đứa nhỏ.

Đứa nhỏ cao hơn Đại Minh một chút, mặc một chiếc váy màu xanh lam đã bạc màu, khuôn mặt lấm lem bùn đất, không thể nhìn rõ diện mạo.

Nhưng qua giọng nói có thể nghe ra, đây là một tiểu cô nương.

“À, hóa ra là bị điếm huyết cam.”

Nghe lời giải thích của tiểu cô nương, Trần Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi chứng kiến cuộc chiến giữa sát thủ Đồng bài Phong Vũ Lâu với bộ khoái nha môn, hắn đã tiếp nhận thế giới này có sự tồn tại của võ công, môn phái.

Có võ công thì tất nhiên cũng có huyết đạo.

Trần Diệp nhìn tiểu cô nương mặt lấm lem bùn đất, hỏi: “Người là ai?”

Tiểu Liên cup mắt xuống, ánh mắt lóe lên một tia cảnh giác.

“Ta tên Tiểu Liên, là hài tử sống gần đây.”

Trần Diệp nghe lời giải thích này thì gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Một đứa nhỏ sống gần đây, sao lại biết Đại Minh bị điếm huyết cam?

Hơn nữa còn bôi mặt thành như vậy nữa?

Trần Diệp không thèm để ý đến Tiểu Liên nữa, hắn cúi người xuống, ngồi xổm trước mặt Đại Minh.

“Đại Minh, làm sao ngươi chạy ra đây được?”

“Trên người có bị đau ở đâu không?”

“Nói cho viện trưởng biết.”

Đại Minh nghe hiểu câu nói này, lắc đầu.

Trần Diệp không yên tâm, kiểm tra lại một lượt, thấy tay chân tứ chi không sao, nhưng vừa chạm vào vai Đại Minh, hắn

đã rùng mình.

“Đừng nhúc nhích, để viện trưởng xem nào.”

Trên khuôn mặt Trần Diệp lộ ra một tia trịnh trọng, hắn kéo cổ áo Đại Minh ra, nhìn thấy trên vai nhóc con có thêm một vết bầm tím.

“Hít!”

Nhìn thấy vết bầm, Trần Diệp liền nổi giận.

Lúc này, trong lòng Trần Diệp có cảm giác như đứa nhỏ nhà mình bị người ta bắt nạt vậy.

“Đi thôi Đại Minh, viện trưởng đưa người về bồi thuốc trước!”

Trần Diệp thầm ghi nhớ món nợ này với Phong Vũ Lâu, đợi đến khi hắn tìm được lý do chính đáng, nhất định phải gặp mặt tên lâu chủ kia mới được.

Bọn buôn người ắt phải chết.

Chương 16: Có muốn đến Dục Anh Đường của ta không?

Trần Diệp kéo Đại Minh nhưng Đại Minh đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

“Sao vậy Đại Minh?” Trần Diệp không hiểu tại sao Đại Minh không chịu đi.

Đại Minh rung rung nước mắt quay đầu nhìn Tiểu Liên, nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương, sau đó lại nhìn sang Trần Diệp.

Nhìn thấy hành động của Đại Minh, Tiểu Liên cảnh giác lùi lại một bước.

Dáng vẻ của tiểu cô nương như thể có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Trần Diệp suy nghĩ một chút, đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vừa rồi, những đứa nhỏ khác đều đi ra bằng cổng chính, chỉ có Đại Minh và tiểu cô nương trước mặt đi theo một con đường khác.

Lại kết hợp với những điểm mâu thuẫn trên người tiểu cô nương trước mặt, Trần Diệp đại khái đã được chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu cô nương này đề phòng việc có người canh gác ở cửa, cho những đứa nhỏ khác đi ra bằng cổng chính, nhưng lại dẫn theo Đại Minh đi theo một con đường khác.

Điều đó đủ để chứng minh sự thông minh của tiểu cô nương này.

Lại thêm vẻ đề phòng trong ánh mắt của tiểu cô nương, một ý nghĩ nảy sinh trong lòng Trần Diệp.

Giá như đứa nhỏ này là cô nhi thì tốt biết bao.

Vừa hay hẳn có một thuộc tính là “Tâm Linh Thủ Xảo”, hoàn toàn phù hợp với tiểu cô nương này.

Suy nghĩ một lúc, Trần Diệp nở một nụ cười hiền hòa, cất tiếng ôn tồn: “Ta là viện trưởng Dư Hàng Dục Anh Đường.”

“Nếu người tạm thời không có nơi nào để đi thì có thể đến chỗ ta.”

Tiểu Liên nghe lời Trần Diệp, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Cô nhóc vốn tưởng Trần Diệp là cha của Đại Minh, không ngờ Trần Diệp lại là viện trưởng của Dục Anh Đường.

Tiểu Liên nhìn kỹ ngũ quan mày mắt của Trần Diệp và Đại Minh, quả thực không giống nhau.

Trần Diệp nói xong câu đó thì không còn để ý đến Tiểu Liên nữa.

Loại trẻ thông minh này, có thì tốt nhất, không có cũng không sao.

Biết đâu người ta không phải là cô nhi.

Thấy Trần Diệp nói xong câu này liền kéo Đại Minh rời đi, Tiểu Liên do dự một chút liền cất tiếng gọi to: “Làm sao ngài biết là hẳn chạy đến?”

Nói xong câu này, Tiểu Liên lại lùi lại vài bước.

Từ câu nói vừa rồi của Trần Diệp, cô nhóc nghĩ đến nhiều điều.

Cô nhóc không muốn đánh giá người khác quá tệ, nhưng cũng tuyệt không đơn thuần.

Tiểu Liên một đường từ Kiến Ninh phủ đi đến Lâm An phủ, đều dựa vào cảnh giác.

Hành vi của một số Dục Anh Đường có khi còn chẳng khác gì bọn buôn người.

Chân trước thu được hài tử, chân sau liền đem hài tử bán đi.

Nghe được câu nói này, Trần Diệp dừng lại tại chỗ, há miệng cười khê: “Ta thấy ở phía trước có một đám trẻ con chạy ra, nhưng không thấy Đại Minh, nên đến đây tìm xem.”

Nói xong, Trần Diệp dẫn Đại Minh đi về hướng Dục Anh Đường.

Tiểu Liên đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Trần Diệp, ánh mắt suy tư.

...

Dư Hàng Dục Anh Đường.

“Đại Minh, lại đây nằm sắp trên ghế dài, viện trưởng sẽ bôi thuốc cho ngươi.”

Giữa tiểu viện đặt một chiếc ghế dài, Trần Diệp cầm trong tay một chai dầu hoa hồng vừa đổi từ hệ thống thương thành.

Đại Minh ngơ ngác nằm sắp trên ghế dài, vừa nằm xuống, nhóc liền rùng mình.

Vội vàng bò dậy, từ trong lòng lấy ra một chiếc quạt tròn màu hồng đưa cho Trần Diệp.

Đại Minh nhìn Trần Diệp, nheo mắt cười, há miệng nhưng không phát ra âm thanh.

Trần Diệp nhìn chiếc quạt tròn Đại Minh đưa cho mình, sững sờ.

“Hắc, ngươi nhặt được ở đâu vậy?”

Trần Diệp chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đây là chiếc quạt tròn mà các tỷ muội ở Di Hồng Viện thường cầm, sắc mặt không khỏi kỳ lạ.

Đại Minh ngây ngô há miệng, tạo ra một khẩu hình.

Trần Diệp hiểu được khẩu hình này.

Đó là một tiếng “Cha”.

“Được rồi, ta nhận.”

Trần Diệp nhét chiếc quạt vào lòng mình, vỗ nhẹ hai cái như nâng niu bảo bối.

Đại Minh lại ngây ngô nở nụ cười.

“Được rồi, mau nằm xuống đi.”

Trần Diệp cười mắng một câu.

Đại Minh cởi áo ngoài, nằm sấp lên ghế dài, lộ ra bờ vai cho Trần Diệp.

Trần Diệp nhìn vết bầm tím dài trên thịt bả vai của Đại Minh, đáy lòng khẽ nhíu một cái.

“Thằng trời đánh nào mà ra tay ác thế!”

Trần Diệp mắng một câu, đổ một ít dầu hoa đỏ ra lòng bàn tay, xoa nhanh lên chỗ bầm tím của Đại Minh, bóp bóp nhẹ nhàng.

Đại Minh ngoan ngoãn nằm sấp trên chiếc ghế dài, không rên một tiếng.

Bên ngoài cửa Dục Anh Đường, một cái đầu nhỏ xiu ló ra.

Tiểu cô nương vừa nhìn vào trong một cái đã bị cảnh tượng trong viện tử thu hút.

Trong tiểu viện ngói xanh tường trắng, Đại Minh cúi trần nằm sấp trên ghế dài, Trần Diệp cẩn thận bôi dầu hoa cho hắn.

Trên tấm lưng màu lúa mì của Đại Minh phản chiếu ra thứ chất lỏng màu đỏ nâu bóng loáng.

Nhìn cảnh tượng ám áp trước mắt, một mảnh mềm mại trong tim Tiểu Liên bỗng chốc bị lay động.

Nàng rút cổ lại, tựa vào cánh cửa Dục Anh Đường, ngây ngốc nhìn bầu trời xanh trong trẻo.

Nương, hắn có lẽ không phải là người xấu đâu nhỉ?

Chương 17: Thuộc tính mới

“Nếu ta đi, người không được cản ta.”

Một tiểu cô nương mặc chiếc váy xanh biếc lanh lợi đứng trước mặt Trần Diệp.

“Còn nữa... còn nữa là mỗi tháng phải trả tiền công cho ta.”

Tiểu Liên suy nghĩ một hồi, bổ sung thêm một câu.

“Ừm, còn yêu cầu nào khác không?”

Trần Diệp đánh giá Tiểu Liên đã rửa sạch bùn đất trên mặt, hỏi.

Cô nhóc có khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan đoan chính, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Đứng ở nơi đó, toát lên khí chất của một tiểu gia ngọc bích.

“Yêu cầu khác... tạm thời không có.”

Tiểu Liên suy nghĩ kỹ, lắc đầu.

“Người đã nói hết yêu cầu của mình, ta cũng có một yêu cầu.” Trần Diệp khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiểu Liên bắt đầu cảnh giác, đôi mắt linh động liếc nhìn Trần Diệp: “Yêu cầu gì?”

“Nhà người còn ai không? Dục Anh Đường của ta chỉ nhận những đứa nhỏ không nơi nương tựa thôi.”

Trần Diệp ngữ khí bình thản, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Liên.

Nếu tiểu cô nương trước mặt này lén chạy ra ngoài, người nhà báo quan, vậy Trần Diệp sẽ gặp rắc rối lớn.

Tiểu Liên cup mắt, hai tay siết chặt vào nhau, làn váy xanh đã bạc màu vì giặt giũ bị gió thổi nhẹ.

“Người nhà ta đều đã chết rồi.”

Lúc nói câu này, trong mắt Tiểu Liên lóe lên một tia hận ý.

Rõ ràng, mọi chuyện không đơn giản như tiểu cô nương nói.

Trong mắt Trần Diệp có vẻ hiểu rõ, cũng không hỏi thêm nữa.

Thân thể của những cô nhi được nhận vào đây không thể nào hoàn toàn trong sạch được.

“Vậy thì, chào mừng người gia nhập Dục Anh Đường...”

Trần Diệp nở nụ cười chân thành.

[Đinh!]

[Nhiệm vụ: Nhận nuôi cô nhi thứ hai hoàn thành!]

[Chúc mừng nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 200 điểm tích lũy, 20 lượng bạc, một cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi, mở khóa kiến trúc: Thư phòng]

Tiếng máy móc lạnh lùng của hệ thống vang lên bên tai, nụ cười của Trần Diệp càng thêm rạng rỡ.

Lúc hắn đang bồi thuốc cho Đại Minh, tiểu cô nương thông minh này đột nhiên xuất hiện ngoài sân.

Sau khi ngượng ngùng bày tỏ ý định của mình thì đã có cuộc đối thoại vừa rồi.

Từ hành động đòi tiền công của tiểu cô nương có thể thấy.

So với cô nhi, Tiểu Liên định vị bản thân giống một nha hoàn hơn, tiểu cô nương cần một nơi ở tạm thời và một ít tiền.

“Ngươi tên gì?”

“Tiểu Liên.”

Giọng nói của tiểu cô nương trong trẻo như suối chảy trên đá.

Một màn hình ánh sáng xanh mờ ảo xuất hiện trước mắt Trần Diệp.

[Đỉnh !]

[Tên: Tiểu Liên]

[Mã số: 0002]

[Giới tính: Nữ]

[Tuổi: 13]

[Thuộc tính: Không]

Nhìn thấy tuổi tác, Trần Diệp giật mình, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Chiều cao của Tiểu Liên thấp hơn cả Đại Minh một chút, chưa đến một mét ba.

Không ngờ đã 13 tuổi rồi.

13 tuổi ở thời cổ đại, hoàn toàn có thể lấy chồng rồi.

Con bé này không phải là trốn nhà ra đây chứ?

Trong nháy mắt, Trần Diệp tưởng tượng ra một câu chuyện nổi loạn dưới chế độ phong kiến.

“Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Trần Diệp đột nhiên hỏi.

Tiểu Liên hơi ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệp một cái, rồi lặng lẽ quay đi, nhỏ giọng nói: “13.”

Cũng được, không nói dối.

Trần Diệp thở dài một tiếng.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, nếu thật sự có nhà chồng tìm đến cửa thì tính tiếp vậy.

Dù sao nhiệm vụ của hắn là bồi dưỡng cô nhi, chỉ cần vào Dục Anh Đường, đều là con của hắn!

“Vậy được rồi, người ngủ ở phòng phía tây đi, ta và Đại Minh ngủ ở phòng phía đông.”

“Chăn màn các thứ đều đầy đủ hết rồi.”

Trần Diệp giải thích cho Tiểu Liên về cơ sở vật chất tình hình trong Dục Anh Đường.

Tiểu Liên ghi nhớ từng điều một, sau đó sắc mặt trở nên kỳ lạ.

Cả Dục Anh Đường chỉ có ba người, bao gồm cả cô nhóc.

Phải biết rằng, trước đây lúc Tiểu Liên còn ở Kiến Ninh phủ, Dục Anh Đường ở quê hương cô nhóc có đến mười mấy đứa nhỏ.

Nhưng những đứa nhỏ đó hầu hết đều bị khuyết tật về cơ thể, hoặc giống như Đại Minh, bị thiếu năng trí lực.

Đây là lần đầu tiên tiểu cô nương nhìn thấy một Dục Anh Đường nhỏ như vậy.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Tiểu Liên, Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, bắt đầu xử lý phần thưởng nhiệm vụ.

Sau khi nhận phần thưởng, điểm tích lũy đã lên đến 581, tiền bạc trên người còn hơn 50 lượng, hoàn toàn đủ để duy trì chi tiêu hàng ngày.

“Hệ thống, rút thăm thuộc tính của cô nhi.”

Trần Diệp nằm trên ghế, phơi nắng, trong lòng mặc niệm.

Trước mắt lập tức hiện ra một vòng quay màu xanh hư ảo.

Chuyển động thật nhanh.

Một lát sau, dừng lại ở bốn chữ.

[Đại trí nhược ngu]

[Hiệu ứng thuộc tính: Tăng nhẹ trí lực, tăng đáng kể ngộ tính; nhưng bề ngoài sẽ trông càng thật thà chất phác]

Nhìn thấy dòng chữ này, Trần Diệp đột nhiên ngồi dậy khỏi ghế tựa.

Đại Minh đang ngồi xổm dưới đất nhìn thấy cha đột nhiên ngồi dậy thì giật mình.

Hắn hít nước mũi, ngơ ngác nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào dòng chữ trước mắt, thuộc tính này không tồi.

Đơn giản là được thiết kế riêng cho Đại Minh.

Không do dự, Trần Diệp liền tặng thuộc tính này cho Đại Minh.

Chương 18: Gia vị hiện đại

Đại Minh đang hỉ mũi bỗng khựng lại, ánh mắt ngốc nghếch dần dần trở nên thật thà.

Hắn sờ sờ đầu, có một cảm giác không nói nên lời.

Đại Minh chỉ cảm thấy đầu óc mình dường như minh mẫn hơn, những điều trước đây không hiểu, bây giờ đã hiểu.

Sau khi tặng thuộc tính, Trần Diệp nhìn Đại Minh hai lần, khóe miệng giật giật.

Sao nhìn có vẻ nghiêm trọng vậy rồi ta...

Ban đầu Đại Minh chỉ có vẻ ngốc nghếch phản ứng chậm, bây giờ so với trước, lại thêm một chút ngốc nghếch.

Tổng thể hình dung chính là ngốc nghếch.

Trần Diệp nghiêm túc nhìn Đại Minh.

Đại Minh đứng dậy, cười ngây ngô với Trần Diệp: “Cha.”

“Ừm, vẫn có chút hiệu quả.” Trần Diệp sờ sờ cằm, suy nghĩ.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy mắt Đại Minh có thần hơn trước.

Giống như mô tả trên thuộc tính: Đại trí nhược ngu.

Có thuộc tính này, ít nhất cũng bù đắp được khuyết điểm về trí lực của Đại Minh.

Trông ngốc thì cứ ngốc đi, dù sao vốn dĩ cũng bình thường.

Ít nhất bây giờ trông ngốc có thể coi là ưu điểm.

Rút xong thuộc tính, Trần Diệp nhìn vào chức năng thư phòng mới được mở.

[Vui lòng chọn vị trí liên kết thư phòng]

[Sau khi liên kết thành công, kiến trúc này sẽ biến thành thư phòng, nhận được buff thư phòng]

[Buff thư phòng: Đọc sách trong thư phòng, khả năng lĩnh hội, trí nhớ tăng lên rất nhiều]

Trần Diệp nhìn bố cục tiểu viện, suy nghĩ một hồi rồi liên kết thư phòng vào tây sương.

Tây sương hướng Tây, lúc mặt trời mọc, tia nắng đầu tiên sẽ xuyên qua cửa sổ chiếu vào thư phòng.

Lúc đó, những đứa nhỏ trong Dục Anh Đường sẽ ngồi ngay ngắn trong thư phòng, tiếng đọc bài vang vọng.

Vậy thật là tốt.

Trần Diệp nhắm mắt tưởng tượng ra cảnh đó, rồi cảm thấy có gì đó không đúng.

Chờ sau này có nhiều hài đồng hơn, chắc chắn phải học tập văn hóa tri thức chứ?

Lúc đó ai sẽ dạy?

Nghĩ đến đây, Trần Diệp khẽ thở dài.

Bồi dưỡng cô nhi, quả nhiên không đơn giản mà...

Mọi khía cạnh đều phải chú ý.

Tiểu Liên ngồi trong căn phòng của mình, căn phòng không lớn, bên trong còn có vài chiếc giường trống.

Xem ra sau này Dục Anh Đường có nhiều hài đồng hơn, chắc chắn sẽ phải chen chúc trong một phòng rồi.

Có điều, Tiểu Liên không hề kén chọn, nhà bình thường cũng tương tự như vậy.

Cô nhóc nhìn qua cửa sổ, thấy Trần Diệp nằm trên ghế dài thỉnh thoảng ngồi dậy, ngậy người nhìn Đại Minh đang ngồi xồm bên cạnh ngắm kiến một lúc.

Tiểu Liên hoàn hồn, từ trong ngực lấy ra quyển sách lấy được từ tên nam nhân lôi thôi kia.

Quyển sách bìa tím đã ngả vàng, ba chữ “Kinh Hoa Chi” trên bìa có chút mòn, có thể thấy chủ cũ nhất định thường xuyên lật giở.

Ánh mắt lướt qua từng tác trên bìa sách, Tiểu Liên nhắm mắt lại, thầm nói trong lòng: “Nương, ta nhất định sẽ giết hắn.”

“Nhất định.”

Sau đó, cô nhóc lật mở quyển sách.

...

Mặt trời lặn về tây, để lại những vệt màu cam đỏ rực rỡ.

Khói bếp bốc lên từ những trạch viện ở Dư Hàng huyện, không khí thoang thoang mùi thơm của thức ăn.

“Cái này gọi là bột ngọt, cho một chút vào lúc nấu ăn, món ăn sẽ ngon hơn.”

Trần Diệp đứng cạnh bếp lửa, trước mặt hắn là một cái chảo, bên trong đang xào rau xanh.

Tiểu Liên đứng bên cạnh Trần Diệp, chăm chú lắng nghe.

Bên cạnh bếp là những chai lọ đựng các loại gia vị.

Trần Diệp lần lượt giới thiệu cho Tiểu Liên, chai nào là chai gì.

Chiều hôm đó, Trần Diệp đã ban cho Tiểu Liên thuộc tính [Tâm Linh Thủ Xảo].

Ban đầu, hẳn có chút do dự, sợ Tiểu Liên nhận được thuộc tính rồi bỏ trốn.

Sau khi hỏi hệ thống, Trần Diệp được biết:

Nếu có cô nhi rời khỏi Dục Anh Đường, hẳn có thể thu hồi lại thuộc tính đã cho.

Được hệ thống đảm bảo, Trần Diệp thở phào nhẹ nhõm, quyết định trao thuộc tính [Tâm Linh Thủ Xảo] cho Tiểu Liên.

Đến lúc hoàng hôn, từng nhà lại bốc lên khói bếp, bắt đầu nấu ăn.

Trần Diệp tận tay chỉ dạy Tiểu Liên nấu ăn.

Tiểu Liên lắng nghe rất chăm chú, cô nhóc nhận ra cách nấu ăn của Trần Diệp có chút khác biệt.

Đặc biệt là việc sử dụng nhiều loại gia vị kỳ lạ.

Dần dần, một đĩa thức ăn được bày ra, màu sắc hấp dẫn, mùi vị thơm ngon.

Trần Diệp đưa cho cô nhóc một đôi đũa, Tiểu Liên nếm thử một miếng, lập tức kinh ngạc.

“Viện trưởng, món này... món này ngon quá!”

“Tại sao ngài không mở một quán ăn nhỉ, chắc chắn sẽ có rất nhiều khách.”

Ban đầu Tiểu Liên ngại ngùng không biết nên xưng hô với Trần Diệp như thế nào, không thể giống Đại Minh gọi là cha được...

Trần Diệp nhận ra sự ngại ngùng của cô nhóc nên bảo cô nhóc cứ gọi hẳn là Viện trưởng.

Nghe vậy, Trần Diệp mỉm cười: “Mở quán ăn có thể kiếm được nhiều tiền.”

“Nhưng mở Dục Anh Đường, ta có thể nhận được những thứ tiền không mua được.”

Nghe câu này, đôi mắt long lanh của Tiểu Liên mở to, nhìn thật sâu vào mắt Trần Diệp.

Dường như nội tâm đã bị xúc động.

Trần Diệp không nói dối, hẳn thực sự nói thật.

Mở Dục Anh Đường có thể nhận được phần thưởng của hệ thống, đây là những thứ tiền không mua được.

Hơn nữa, số lượng vật dụng sinh hoạt có thể đổi trong hệ thống thương thành mỗi tháng là có hạn.

Trần Diệp không thể dùng điểm đổi vật phẩm, rồi dùng vật phẩm đổi tiền.

Điểm tích lũy có giá trị hơn tiền rất nhiều.

Chương 19: Chấp sự

Nấu xong một món, Trần Diệp đưa cái xẻng cho Tiểu Liên, nhìn cô nhóc thao tác.

Tiểu Liên học rất nhanh, có thể cũng nhờ sự hỗ trợ của thuộc tính [Tâm Linh Thủ Xảo].

Không lâu sau, cô nhóc đã xào xong một đĩa thức ăn vừa ngon vừa đẹp mắt.

Lúc bữa tối đã sẵn sàng, Tiểu Liên định ăn trong bếp thì bị Trần Diệp ngăn lại.

“Trong mắt ta, người cũng giống như Đại Minh, đều là hài tử, ăn chung đi.”

Trần Diệp ngữ khí nhàn nhạt nói ra lời snày, khiến Tiểu Liên ngẩn người.

Đại Vũ triều cũng giống như các triều đại phong kiến khác trong lịch sử, đều trọng nam khinh nữ, nữ không được ăn cùng mâm với nam.

Có điều, thân làm người hiện đại, Trần Diệp không thích những lễ thói cũ kỹ này, mà còn cảm thấy chúng khá khó chịu.

Tiểu Liên mới 13 tuổi, trong mắt hẳn chỉ là một đứa nhỏ.

Trên bàn ăn, lúc đầu Tiểu Liên vẫn giữ vẻ e dè của một thực nữ.

Nhưng au vài miếng ăn, khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Liên ửng đỏ, đôi mắt long lanh sáng ngời, không ngừng gấp thức ăn.

Co thêm trợ giúp của các loại gia vị hiện đại, không ai có thể cưỡng lại được những món ăn ngon như vậy đâu.

Cuối cùng, bụng Tiểu Liên no đến căng tròn, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, trông rất ngại ngùng.

Đại Minh thì ợ một cái rồi cười toe toét.

Sau bữa tối, Trần Diệp đưa Đại Minh đến thư phòng xem “Thủy Hử truyện” để vừa giải trí vừa học chữ.

Tiểu Liên thì cầm một chiếc đèn dầu về phòng mình.

...

Ngoài thành Dur Hàng huyện.

Mặt trời đã lặn xuống, bầu trời tối dần.

Bên đường cái, một lá cờ có hai chữ “Quán trà” treo trên một cây sào dài, bay phấp phới trong gió.

Bên cạnh cây sào là một quán trà, trong quán có bốn, năm chiếc ghế dài và ba chiếc bàn.

Lúc này, trong quán trà chỉ có một lão giả mặc áo thô đang dọn dẹp chén trà dưới ánh sáng le lói của hoàng hôn.

Lão giả khom lưng, ánh mắt mờ đục, đổ bừa nước trà còn sót trong chén xuống đất rồi xếp chồng các chén lại với nhau.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện trên đường cái.

Bóng người không cưỡi ngựa, chỉ chạy bằng hai chân trên đường.

Lão giả ánh mắt thờ ơ liếc nhìn một cái rồi run rẩy bung chén trà vào bếp sau.

Bóng người chạy một mạch, nhảy vài lần, nhanh chóng đến quán trà.

Đó là một nam nhân trẻ tuổi, dung mạo bình thường, mặc y phục bình dân, ánh mắt nham hiểm.

Nam nhân đến quán trà, không ngồi xuống mà cung kính chấp tay, gọi vào bếp sau: “Thuộc hạ Thi Thập Tam bái kiến chấp sự.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên từ bên trong: “Lại đủ một nhóm hài đồng rồi à?”

Vừa nói, lão giả mặc áo thô từ trong bếp bước ra, lưng hắn không biết từ lúc nào đã thẳng tắp, khí chất toàn thân cũng thay đổi ngay lập tức.

Đôi mắt đục ngầu trở nên đen láy, còn lộ ra một cổ âm lãnh.

Thi Thập Tam thấy chấp sự đi ra thì liền quỳ xuống: “Thuộc hạ làm việc không tốt, xin chấp sự trách phạt.”

Thấy vậy, chấp sự nhìn chằm chằm vào Thi Thập Tam, giọng nói khàn khàn kỳ quái: “Sao vậy?”

“Chỉ một việc nhỏ như vậy, đừng nói với ta là ngươi làm hỏng rồi đấy.”

Cảm nhận được sự lạnh lẽo trong giọng nói của chấp sự, Thi Thập Tam không khỏi run rẩy.

Hắn nghiêng răng, nói: “Chấp sự, thuộc hạ đã gặp... gặp một vị tiên bối võ công cao cường.”

“Hắn nói thuộc hạ bắt cóc đệ tử của hắn...”

Thi Thập Tam kể lại mọi chuyện cho lão giả áo thô.

Lão giả nghe xong, đôi lông mày thưa thớt nhíu lại.

“Ngươi nói người dùng tám thành nội lực Vũ Lạc Thối Pháp đánh trúng tim hắn, nhưng lại phát ra tiếng kim loại?”

“Vâng!”

Thi Thập Tam quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

Nghe vậy, lão giả cau mày.

“Là cao thủ tu luyện Hoàn Luyện công phu, trúng một đòn của người mà bình an vô sự, hẳn là nhị phẩm.” Lão giả suy nghĩ một chút rồi nói: “Trong thời gian này đừng đến Dư Hàng huyện.”

“Vâng!”

Lão giả dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Thập Lục đâu?”

Thi Thập Tam lập tức lộ vẻ lúng túng, ấp úng nói: “Thập Lục...”

“Thập Lục bị người của nha môn bắt rồi.”

Nghe câu này, lão giả rõ ràng sững sốt một chút, hít sâu một hơi: “Phế vật.”

“Việc này đã xong, về lâu đài lấy công pháp tầng ba đi.”

Thi Thập Tam lập tức lộ vẻ vui mừng, dập đầu nói: “Đa tạ chấp sự!”

Lão giả áo thô không nói gì, nhìn về phương Bắc, ánh mắt sâu thẳm.

Đêm hè, một luồng gió hơi se lạnh thổi tới.

Thổi bay vạt áo của lão giả.

Rừng cây bên đường lay động, lá cây xào xạc.

Bầu trời nhanh chóng tối sầm lại, phía xa xa có thêm một đám mây đen.

Những đám mây áp thấp tụ lại với nhau, phát ra tiếng sấm trầm thấp.

Mưa lớn lập tức ập xuống.

...

Tổng Thương Kiệt cời mũ trên đầu, nhìn bầu trời âm u, trong lòng mừng thầm.

Hắn đứng trước một trạch viện dân, gõ cửa một cái.

“Cốc cốc...”

Cánh cửa mở ra, một nam nhân râu ria xồm xoàm nhìn thấy Tổng Thương Kiệt, trên khuôn mặt tím bầm lộ ra vẻ vui mừng.

“Kiệt đệ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

Tổng Thương Kiệt nhìn thấy nam nhân đó, trên khuôn mặt đen sạm lộ ra nụ cười.

“Huynh trưởng!”

“Nhanh vào đi, huynh đệ chúng ta không cần nhiều lời.”

Tề Bằng Long kéo Tổng Thương Kiệt vào nhà.

Chương 20: Đường Môn

Tổng Thương Kiệt ngồi trên ghế, gương mặt mang theo nụ cười, từ trong lòng lấy ra một ống tre đặt lên bàn.

“Huynh trưởng, đây là Thiên Lý Hương và Tâm Hương Phong.”

Tề Bằng Long thấy vậy vội vàng xua tay, đẩy ống tre trở lại.

“Kiệt đệ, thứ này người cũng biết, Lục Phiến Môn không thiếu.”

“Ngày ta cho người mượn, vốn không định đòi lại, nay võ công người tụt dốc, phá án mà không có thủ đoạn khác, e rằng sẽ khó khăn lắm.”

Vẻ mặt Tổng Thương Kiệt thoáng hiện nét cô đơn cùng bất cam, nhưng nhanh chóng bị hấn che giấu.

Tề Bằng Long vỗ trán, lúc này mới nhận ra mình vô tình chạm vào vết sẹo trong lòng huynh đệ, vội chuyển chủ đề: “Kiệt đệ, gần đây vì huynh vừa được một lô rượu ngon, đêm nay chúng ta không say không về.”

Tổng Thương Kiệt cười lớn hai tiếng: “Vậy thì ta phải hảo hảo bồi huynh trưởng rồi!”

Tề Bằng Long đi vào phòng trong, lấy ra hai vò rượu, lại lấy ra mấy đĩa đồ nhắm, hai huynh đệ bắt đầu ăn uống.

Hai người vừa uống vừa nói chuyện, Tổng Thương Kiệt lộ vẻ khó xử: “Chuyện là như vậy, những hài đồng bị mất tích lại ở trong tư sản của Lưu huyện lệnh.”

“Trạch viện đó bị cháy rụi, chúng ta bắt được một người sống nhưng đã bị bỏng nặng, có thể sống sót hay không còn chưa biết.”

“Nếu thẩm vấn ra có liên quan đến Lưu huyện lệnh, chuyện này sẽ càng khó giải quyết.”

Tề Bằng Long lặng lẽ bung chén rượu lên, nhấp từng ngụm nhỏ, râu ria dính đầy rượu.

Chờ Tống Thương Kiệt nói xong, Tề Bằng Long nheo mắt, lóe lên một tia lạnh lùng.

Hắn cười lạnh nói: “Một tên huyện lệnh nhỏ nhoi, lại dám tiếp xúc với người của Phong Vũ Lâu, đến cuối cùng chết thế nào cũng không biết.”

Nói rồi, Tề Bằng Long nhìn Tống Thương Kiệt, thấy đôi phương vẻ mặt buồn khổ, trong lòng đau xót.

Giờ một tên huyện lệnh nhỏ nhoi cũng có thể khiến Tống Thương Kiệt phiền lòng...

“Việc này giao cho vị huynh, ngày mai ta sẽ cho người viết một văn thư, người mang về.”

Tống Thương Kiệt rót đầy rượu cho Tề Bằng Long, bung chén rượu của mình lên uống cạn: “Đa tạ huynh trưởng!”

“Chúng ta là huynh đệ, đừng khách sáo, người vừa nói gặp một cao nhân thần bí, rốt cuộc là chuyện gì?”

Nhắc đến vị tiên bối hắc y kia, Tống Thương Kiệt lập tức hăng hái, mắt sáng lên nói: “Vị tiên bối đó đi lại như người thường, nhưng cú đá mang tám phần nội lực của sát thủ Đồng bài Phong Vũ Lâu vào ngực hắn lại phát ra một tiếng va chạm kim loại.”

Tống Thương Kiệt kể lại mọi chuyện, Tề Bằng Long cau mày, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là Thập Tam Thái Bảo Hoàn

Luyện?”

“Không, vị tiền bối kia vóc dáng bình thường, ta nghĩ có thể là Kim Chung Tráo hoặc Thiết Bố Sam.” Tổng Thương Kiệt gấp một đũa thức ăn, suy đoán.

“Tuy sát thủ Đồng bài chỉ là tứ phẩm, nhưng có thể dễ dàng tiếp được chiêu đó, ít nhất cũng là nhị phẩm cao thủ.”

“Thêm vào đó, người nói người nghe thấy tiếng kim loại va chạm, vậy công phu Hoàn Luyện ít nhất đã đạt đến cảnh giới đại thành!”

Tề Bằng Long lộ vẻ kinh ngạc: “Vị tiền bối này, thực lực e rằng không thua kém gì ba vị bộ đầu.”

Lục Phiến Môn có ba vị bộ đầu, thực lực đều là nhất phẩm cảnh giới, trên giang hồ rất có uy danh.

“Có điều, người nói là Tông Sư thì khả năng không cao, cao thủ Tông Sư trên giang hồ không quá một bàn tay, tung tích bất định.”

“Một huyện nhỏ như Dư Hàng có Tông Sư ẩn cư...” Tề Bằng Long uống một ngụm rượu, lắc đầu: “Không quá khả thi.”

Nghe phân tích của Tề Bằng Long, Tổng Thương Kiệt âm thầm gật đầu.

Hiện tại nghĩ lại, khả năng là Tông Sư không lớn.

Mỗi một cao thủ Tông Sư, đều là nhân vật nổi tiếng trong võ lâm.

Tông Sư nổi tiếng với công phu Hoàn Luyện, Tổng Thương Kiệt thật sự chưa từng nghe nói qua.

Thấy Tổng Thương Kiệt cầm đũa trầm ngâm, Tề Bằng Long rót rượu cho hắn: “Uống với ta thêm chút nữa, vài ngày

nữa, người muốn gặp ta cũng không gặp được đâu.”

Tổng Thương Kiệt hoàn hồn, cười hỏi: “Sao vậy? Trong môn lại có chuyện gì sao?”

Tề Bằng Long bung chén rượu lên, uống một ngụm lớn.

“Chân truyền đệ tử Đường Môn Đường Phong đã trộm đồ phổ ám khí Long Tu Châm của Đường Môn, từ Xuyên Thục đến Thiệu Hưng, trên đường gây chuyện thị phi, đã khiến không ít người trong chính đạo bất bình.”

“Vài chân truyền đệ tử của Giang Nam Phích Lịch Đường chuẩn bị liên thủ chặn giết hắn để đoạt lấy đồ phổ, nếu Phích Lịch Đường thật sự có được đồ phổ Long Tu Châm, Đường Môn chắc sẽ tức điên lên.”

Tổng Thương Kiệt nghe tin này, mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Đường Phong? Đầu năm nay hắn không phải mới vào nhị phẩm sao?”

“Vài chân truyền đệ tử của Phích Lịch Đường đã bước vào nhị phẩm vài năm, đều là nhị phẩm trung kỳ, liên thủ chặn giết, hắn e khó thoát khỏi cái chết.”

Tề Bằng Long gật đầu: “Còn có vài sát thủ Kim bài của Phong Vũ Lâu cũng đều nhắm vào đồ phổ Long Tu Châm.”

“Có điều, mấy ngày nay hắn ở Thiệu Hưng, Lục Phiến Môn vì để tránh thương vong quy mô lớn, từ ngày mai trở đi ta sẽ không có thời gian nữa.”

Tổng Thương Kiệt rót đầy rượu cho Tề Bằng Long.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng sấm trầm thấp, rền vang.

Chương 21: Lại thêm một người dậy sớm

Tiếng mưa rơi xuống mặt đất càng lớn hơn.

Tề Bằng Long nhìn sắc trời bên ngoài: “Hiền đệ, đêm nay người cứ ở lại đây với vi huynh đi.”

“Ngày mai ta sẽ chuẩn bị cho người công văn của Lục Phiến Môn, đảm bảo tên huyện lệnh chó má kia không dám nói gì.”

“Vậy thì đa tạ huynh trưởng!”

Tổng Thương Kiệt nâng ly cùng với Tề Bằng Long.

“Àm âm âm âm...”

Vài tiếng sấm vang lên, tiếng mưa bên ngoài cửa sổ càng ngày càng lớn.

...

Gần 11 giờ đêm, Trần Diệp nằm trên giường, bên tai lại vang lên giọng nói máy móc lạnh lùng của hệ thống.

[Đinh!]

[Bắt đầu kết toán hàng ngày:]

[Hôm nay Trần Đại Minh dậy sớm gánh nước, rèn luyện thực lực, thưởng 10 điểm tích lũy.]

[Người thấy Đại Minh dậy sớm làm việc, thương Đại Minh, bảo hẩn về ngủ, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Người dẫn Đại Minh đi chợ sớm ăn hoành thánh, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh bẻ gãy bát sứ, rèn luyện thực lực, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh ăn no, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh bị Phong Vũ Lô bắt cóc, đập gãy cửa lao, chạy ra ngoài, thưởng 50 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh và người gặp lại nhau, thưởng 10 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh tặng người một chiếc quạt tròn màu hồng để báo đáp, thưởng 50 điểm tích lũy.]

[Người giúp Trần Đại Minh bôi thuốc, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Người ban cho Trần Đại Minh thuộc tính “đại trí nhược ngu”, Trần Đại Minh thông minh hơn, thưởng 10 điểm tích lũy.]

[Trần Đại Minh ăn no bữa tối, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Người dẫn Trần Đại Minh xem “Thủy Hử Truyện”, học nhận mặt chữ, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Người dạy Trần Đại Minh rửa mặt, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Đỉnh!]

[Người nhận nuôi cô nhi thứ hai: Tiểu Liên, thưởng 200 điểm tích lũy.]

[Người dạy Tiểu Liên sử dụng gia vị, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Tiểu Liên học được phương pháp nấu ăn, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Tiểu Liên xem bí tịch “Kinh Hoa Chi”, có chút lĩnh ngộ, thưởng 20 điểm tích lũy.]

[Đỉnh!]

[Độ cảm ân của Trần Đại Minh đối với người đã tăng lên!]

[Tổng cộng tích lũy: 350 điểm]

Kết thúc kết toán hàng ngày, tích lũy của Trần Diệp lên đến 931 điểm.

Sau đó, hệ thống bật lên khung thông tin của Trần Đại Minh.

[Tên: Trần Đại Minh]

[Số hiệu: 0001]

[Giới tính: Nam]

[Tuổi: 10 tuổi]

[Thuộc tính hiện tại: Thẻ phách cường tráng, Đại trí nhược ngu]

[Độ cảm ân hiện tại: 65%]

Nhìn thấy độ cảm ân tăng thêm 5%, Trần Diệp nhếch mép cười.

Đại Minh đưa nhỏ này, tuy gốc ghéch, nhưng thực sự là đưa nhỏ tốt.

Trần Diệp lần nữa mở bảng kết toán hàng ngày, nhìn chăm chăm vào phần của Tiểu Liên một lúc.

“Tiểu Liên lại có bí tịch? Tiểu cô nương này lấy từ đâu vậy?”

“Trước lúc nhận nuôi Tiểu Liên, những hành động của nàng không được tính vào bảng kết toán hàng ngày sao?”

Trần Diệp trầm ngâm, càng thêm tò mò về thân thế của Tiểu Liên.

Sau khi xử lý xong thông tin thanh toán, nhiệm vụ được làm mới.

[Nhiệm vụ: Xác định hướng phát triển nghề nghiệp tương lai cho cô nhi (0/2)]

[Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, 2 cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi]

Trần Diệp nhìn nhiệm vụ mới được làm mới, vuốt cằm.

“Nhiệm vụ này hơi khó đây, hừm...”

“Thôi không nghĩ nữa, đi ngủ thôi.”

Trần Diệp gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu.

“Ồ ó o o...”

“Ồ ó o o...”

Tiếng gà gáy lại vang lên không dứt trong Dư Hàng huyện.

“Lại nữa!”

Trần Diệp lộ ra vẻ mặt đau khổ, hấn trở mình vài cái trên giường rồi nghe thấy tiếng động nhỏ trong sân, liền mở to mắt.

“Đại Minh?” Trần Diệp gọi một tiếng.

Từ chiếc giường nhỏ không xa truyền đến tiếng ngái ngủ: “Cha?”

Không phải Đại Minh?

Trần Diệp nghiêng tai lắng nghe, quả thực nghe thấy trong sân truyền đến tiếng động nhỏ.

Nghe tựa như là...

Tiếng quét nhà.

“Không phải chứ, lại thêm một người dậy sớm à?” Trần Diệp ra khỏi giường, khoác áo, đi ra sân.

Chỉ thấy Tiểu Liên mặc bộ váy màu xanh nước biển, đôi tay trắng nõn cầm chổi, từng chút từng chút mà quét.

Không khí đầy sương mờ, tiếng chổi quét “xoẹt xoẹt” vang lên.

Một làn bụi mỏng manh nhẹ nhàng bay lên khỏi mặt đất.

Tiểu Liên nghe thấy tiếng động sau lưng, quay người lại thấy Trần Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nở nụ cười, trong trẻo gọi: “Viện trưởng.”

Tiểu cô nương đầu vấn tóc kiểu thùi hoàn phân tiêu kế - kiểu tóc buông xõa hai bên mai, búi gọn trên đỉnh đầu, là kiểu tóc thường thấy của những cô nương chưa chồng thời xưa. Dáng người nàng thanh mảnh, trong màn sương mờ ảo càng tăng thêm vẻ đẹp cổ điển, tao nhã.

Trần Diệp sững người một lúc rồi hoàn hồn, có chút không hiểu hỏi: “Tiểu Liên, ngươi đây là...”

“Quét dọn sân vườn đó, Chu Tử có nói: Bình minh thức dậy, quét dọn sân nhà, phải sạch sẽ cả trong lẫn ngoài.”

Tiểu Liên ôm chổi, vừa quét vừa nói: “Bữa sáng ta đã hâm nóng rồi, lát nữa là ăn được.”

Nghe vậy, khóe miệng Trần Diệp không khỏi giật giật hai cái.

Trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia tội lỗi.

Người xưa đều dậy rất sớm, không giống hắn, cứ ngủ mãi đến lúc mặt trời chiếu môn mới dậy.

Trần Diệp khẽ mở miệng, rất muốn nói ‘Tiểu Liên ngươi đừng bận rộn nữa, về nghỉ ngơi đi.’

Nhưng thấy Tiểu Liên đã sắp quét xong, mà bữa sáng cũng sắp hâm nóng xong, lời này lại không nói ra được.

Haiz...

Trần Diệp thầm than một tiếng.

Thật sự là nghiệp chương mà.

Thôi dậy, dậy.

Chương 22: Vị công tử này

Trần Diệp xoay người chuẩn bị về phòng thay y phục, bỗng nhiên hần dừng bước, quay đầu hỏi: “Tiểu Liên, ngươi... Đã từng đi học ở trường tư thực?”

“Không... Chỉ là học với... với phụ thân thôi.”

Giọng nói trong trẻo của tiểu cô nương vang lên.

Trần Diệp nghe vậy thì gật đầu, thân thể của Tiểu Liên quả nhiên có chút thú vị.

Người bình thường không thể tiếp xúc với những thứ như “Chu Tử có nói” được.

Trần Diệp đẩy cửa vào phòng.

Ở nơi hần không nhìn thấy, Tiểu Liên nắm chặt cây chổi, gân xanh nổi lên trên bàn tay nhỏ bé trắng trẻo.

Vài giây sau, Tiểu Liên tiếp tục vung cây chổi trong tay, quét sân.

...

“Nào, Đại Minh, theo nhịp của ta, một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, lại một lần nữa...”

“Tốt, tiếp theo là động tác vươn vai, một hai ba bốn...”

Trần Diệp dẫn Đại Minh đứng giữa sân tập thể dục phát thanh.

Tiểu Liên đứng bên cạnh, nhìn hai người làm những động tác quái dị nhưng lại có chút thẩm mỹ, bộ dạng vừa muốn cười vừa cố nhịn.

Trần Diệp chú ý tới Tiểu Liên, đưa ra lời mời: “Tiểu Liên, có muốn cùng tập thể dục phát thanh không?”

Tiểu Liên đỏ mặt, vội vàng lắc đầu, chui vào thư phòng.

Mấy động tác kỳ quái này, nhìn không giống võ công chút nào, nàng không muốn học.

Không có ích.

Trần Diệp dẫn Đại Minh tập vài lần, mồ hôi nhễ nhại, trong buổi sáng se lạnh khiến trên người cả hai bốc lên làn khói trắng.

“Đại Minh, sau này mỗi sáng dậy tập hai lần, vừa rồi ngươi làm sai nhiều động tác lắm.”

Trần Diệp vỗ vai Đại Minh, cười tủm tỉm nói.

Đại Minh cười ngây ngô, không nói gì.

Hắn không thấy những động tác vừa rồi có gì không ổn, ngược lại còn thấy rất thú vị.

Trần Diệp dẫn Đại Minh tập thể dục buổi sáng thực ra có dụng ý sâu xa. Hắn nhận thấy điểm tích lũy hàng ngày có thể coi là nguồn điểm chính, dẫn bọn nhỏ vận động, tương tác mỗi ngày.

Lúc kết toán, điểm tích lũy sẽ nhiều hơn.

Trần Diệp đuổi người vài cái, dặn dò Đại Minh: “Đại Minh, sau này rảnh thì tập thể dục nhiều vào nhé.”

“Đói thì cứ ăn, viện trưởng có tiền, không sợ ngươi ăn hết đâu.”

Đại Minh có thuộc tính “thể chất cường tráng”, thường xuyên tập thể dục chỉ có lợi chứ không có hại.

Trần Diệp lại quan tâm đến vết thương trên vai Đại Minh, thấy vết bầm tím đã giảm nhiều so với hôm qua, hắn mới yên

tâm.

Qua phần kết toán hàng ngày hôm qua, Trần Diệp biết vết thương này là do Đại Minh đâm vào cửa nhà giam.

Có lẽ, người của Phong Vũ Lâu tạm thời giam giữ bọn trẻ trong nhà dân, xét đến tuổi tác sức lực của bọn trẻ, cửa nhà giam chắc không quá kiên cố.

Lần này Đại Minh có thể trở về, cũng coi như may mắn.

Sau khi dùng bữa sáng, Tiểu Liên rửa sạch bát đĩa, từ trong bếp đi ra nói: “Củi sắp hết rồi, cần mua thêm.”

Đôi mắt linh động của nàng nhìn chăm chăm Trần Diệp, ý tứ là cần tiền.

Trần Diệp hiểu ý Tiểu Liên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Để ta đi, tiện thể mua thêm vài cái ghế dài, đèn dầu, thư phòng cũng cần sắm sửa.”

Hắn nghĩ nghĩ, dừng lại một chút rồi bổ sung: “Người cũng đi cùng đi, tiền công ta có thể ứng trước cho người một nửa, có thứ gì thích, đồ dùng cần thiết thì tự mua.”

Nghe vậy, mắt Tiểu Liên lộ ra vẻ vui mừng.

Hôm qua Trần Diệp đã thỏa thuận với Tiểu Liên, mỗi tháng bốn lượng bạc, tương đương với mức lương hai nghìn đồng thời hiện đại (thế giới giả tưởng, vấn đề lượng bạc xin hãy lấy nội dung sách làm chuẩn).

Có lẽ trong mắt Tiểu Liên, nàng gia nhập Đường Anh Đường là làm nha hoàn.

Nhưng trong mắt Trần Diệp, nàng chỉ là một cô nhi, cho nàng tiền tiêu vặt cũng hoàn toàn là để chăm sóc lòng tự trọng của nàng.

“Cảm... cảm ơn viện trưởng.”

Tiểu Liên làm ra vẻ tiểu gia ngọc bích, bày tỏ độ cảm ân.

Trần Diệp nhìn tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn như ngọc bích, khẽ mỉm cười.

Từ lúc Tiểu Liên đến hôm qua, những việc nhà nàng đều tranh làm.

Có thể thấy, Tiểu Liên cũng là một đứa nhỏ ngoan.

“Đại Minh?”

Trần Diệp gọi to.

Đại Minh đang vung vẩy ghế dài tập thể dục trong sân ngốc nghếch đáp: “Cha!”

“Lát nữa về rồi tập tiếp, đi mua ít đồ trước đã.”

Đại Minh buông ghế dài, chạy như bay đến trước mặt Trần Diệp, ra vẻ đã sẵn sàng.

Khóa cửa xong, ba người cùng nhau ra phố.

Chợ rất đông đúc.

Hai bên đường có đủ loại quầy hàng nhỏ, tiếng rao hàng vang lên không ngớt.

Đại Minh và Tiểu Liên mỗi người cầm một xiên kẹo hồ lô.

Đại Minh cắn từng miếng lớn, trên mặt nở nụ cười ngây ngô.

Tiểu Liên ăn uống có phần tao nhã hơn, từng miếng nhỏ, hàm răng trắng tinh khẽ cắn vào quả táo gai đỏ tươi, trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn tràn đầy niềm vui.

Mặc dù Tiểu Liên thường ngày tỏ ra rất trưởng thành, nhưng trong lòng nàng vẫn là một đứa nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Trần Diệp khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt.

Đang đi, Trần Diệp bỗng nghe thấy có người gọi mình từ phía sau.

“Vị công tử này...”

Trần Diệp dừng bước, Đại Minh và Tiểu Liên cùng quay lại.

Nhìn thấy người đến, đồng tử Tiểu Liên hơi co lại, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Chương 23: Mua củi

Một nam nhân mặt đen, một thân hắc y, bên hông đeo một thanh đao dài, đứng oai vệ trước mặt ba người.

Tổng bộ đầu?

Thấy người chặn mình lại là Tổng Thương Kiệt, Trần Diệp có chút kinh ngạc.

Ngày hôm đó, hắc ăn mặc kín mít, giọng nói cũng thay đổi, lẽ nào người này vẫn có thể nhận ra?

“Tổng bộ đầu, có chuyện gì vậy?”

Trần Diệp đè nén nghi hoặc trong lòng, bình tĩnh hỏi.

Tổng Thương Kiệt đánh giá hai mắt Trần Diệp, sau đó nhìn hai đứa nhỏ bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Giọng hắc hùng hồn nói: “Không có gì, ta thấy bóng lưng công tử có chút quen mắt, tưởng là cố nhân.”

“Làm phiền rồi.”

Tổng Thương Kiệt chấp tay, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng thấy quen mắt...

“Cái này mà ngươi cũng nhìn ra được à?”

Trần Diệp trầm nghĩ, thấy Tổng Thương Kiệt rời đi, hắc cũng không nghĩ ngợi thêm, tiếp tục dẫn hai đứa nhỏ đi dạo phố.

Thấy Tổng Thương Kiệt rời đi, Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm, quay người đi theo sau Trần Diệp.

“Tổng ca, ngươi quen người vừa nãy à?”

Một đám bộ khoái thấy Tổng Thương Kiệt quay lại liền vội vàng hỏi.

Tổng Thương Kiệt lắc đầu: “Nhìn nhầm rồi, không sao.”

“Hôm qua chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tên bộ khoái mắt nhỏ nói: “Hôm qua, chúng ta đã hỏi những đứa nhỏ bị bắt cóc, ghép lại được một phần diễn biến sự việc.”

“Theo lời bọn trẻ, trong phòng còn có một người canh gác, nhưng tên canh gác đó say rượu ngủ quên.”

“Sau đó có một thằng ngốc liều mạng đập cửa nhà giam, làm gãy thanh gỗ, nên đám nhỏ mới chạy ra ngoài.”

“Còn tại sao lại cháy thì chúng cũng không biết.”

Tên bộ khoái cao gầy bổ sung: “Cái cửa nhà giam mà bọn trẻ nói thực ra chỉ là một cái cửa gỗ.”

“Gỗ to bằng miệng bát, nếu là người lớn, đụng vài cái cũng có thể đụng ra.”

Nghe xong diễn biến sự việc, Tổng Thương Kiệt gật đầu: “Người đập vỡ cửa nhà giam chắc là đệ tử của vị tiên bối kia.”

“Có lẽ, còn nhỏ tuổi đã bắt đầu học võ rồi.”

Mấy tên bộ khoái khác đều tán thành.

Bây giờ nhớ lại vị tiên bối hôm qua, trong lòng các bộ khoái vẫn còn tràn đầy biết ơn.

Nhờ có vị tiên bối đó, nếu không thì bọn họ chắc đã thành vong hồn dưới đao rồi.

“Đúng rồi Tổng ca, trách viện của Lưu huyện lệnh bị cháy, Lưu huyện lệnh nổi trận lôi đình, đổ hết trách nhiệm lên đầu chúng ta.”

Tên bộ khoái mắt nhỏ mặt mày ủ rũ, vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tống Thương Kiệt.

Trước lúc ra tay, Tống Thương Kiệt đã đảm bảo rằng hẳn có thể dàn xếp chuyện này.

Khuôn mặt rám nắng của Tống Thương Kiệt nở một nụ cười nhạt: “Ta đi gặp Lưu huyện lệnh.”

“Chuyện này chẳng có gì to tát.”

Nghe vậy, những người còn lại đều lộ vẻ vui mừng.

“Ta đã nói rồi mà, Tống ca có người quen ở Lục Phiến Môn!”

“Hê hê, Tống ca, tối nay huynh đệ chúng ta mời người đi nhậu.”

Mấy người nhanh chóng đi về phía nha môn.

Đi trên đường, Trần Diệp thầm nghĩ: “Võ giả cảnh giới thấp cũng suýt nhận ra ta.”

“Nếu là võ giả cao hơn nữa thì có phải liếc mắt là nhận ra ngay không?”

Nghĩ đến đây, lòng Trần Diệp bỗng rạo rực.

Hôm qua biết được thế giới này thật sự có môn phái, có thể luyện võ, Trần Diệp đã kích động hưng phấn rất lâu.

Hắn cũng từng có ảo tưởng mặc bạch y, tay cầm thanh phong ba thước, rong ruổi giang hồ.

Bây giờ ảo tưởng thật sự có thể thực hiện, trong lòng Trần Diệp lại bùng cháy giấc mộng hiệp khách.

“Không biết những môn phái đó ở đâu nhỉ, việc thu nhận đệ tử có yêu cầu gì không?”

Trần Diệp vừa đi vừa suy nghĩ.

Dur Hàng huyện dường như không có võ quán...

Mà một bộ đầu của Dur Hàng huyện là một võ giả cảnh giới thấp.

Theo tỷ lệ này, số lượng võ giả dường như cũng không nhiều.

Đột nhiên, Trần Diệp nhìn sang Tiểu Liên bên cạnh, hỏi: “Tiểu Liên, võ giả có những cảnh giới nào?”

Tiểu Liên dừng bước, chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên hoang mang hỏi: “Cảnh giới?”

“Cảnh giới gì?”

Trần Diệp nhìn Tiểu Liên một lúc, cảm thấy nàng không giống như đang nói dối, liền lắc đầu: “Không có gì.”

Tiểu Liên hoang mang, không hiểu tại sao Trần Diệp đột nhiên hỏi như vậy.

Ba người đi thêm một lúc, đến trước một tiểu viện.

Trong viện liên tục vang lên tiếng chém và tiếng gãy.

Một nam nhân vạm vỡ cởi trần đang vung rìu, giơ cao quá đầu rồi chém mạnh xuống.

Một khúc gỗ trên bệ gỗ bị chẻ làm đôi, phát ra tiếng động rất lớn.

Nam nhân nhìn thấy Trần Diệp liền dừng động tác, cười hỏi: “Mua củi à?”

“Mua một ít.”

Trần Diệp bước vào viện, Đại Minh đi sát theo sau. Lúc nhìn thấy chiếc rìu sáng loáng và khúc gỗ bị chẻ làm đôi đó, Đại Minh liền tròn tròn mắt.

Cây kẹo hồ lô đang ăn dở trên tay cũng không ăn nữa.

Chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc rìu và khúc gỗ.

Trần Diệp thương lượng giá cả với nam nhân, quay đầu lại thì thấy Đại Minh đang ngồi xỏm bên cạnh bệ gỗ, cầm lấy chiếc rìu bên cạnh.

Đại Minh tay xách rìu, hướng về phía Trần Diệp hét lên: “Cha!”

“Cha!”

Liên tục hét lên vài tiếng.

Nam nhân ôm một bó củi đi ra, thấy Đại Minh xách rìu thì không khỏi cười nói: “Cậu con trai của ngài, thật khỏe mạnh.”

“Mấy năm nữa, sức lực sẽ càng khỏe hơn, đến lúc đó chắc là việc gì cũng làm được.”

Nói xong, nam nhân có chút ghen tị nhìn Đại Minh.

Chương 24: Dục Anh Đường là việc thiện

Hắn có hai nữ nhi, không có nhi tử, từ trước đến nay ước mơ của hắn chính là có thể có một nhi tử.

Một nhi tử khỏe mạnh như Đại Minh.

Trần Diệp ngồi xổm xuống, xoa đầu Đại Minh, nói: “Sao vậy?”

“Gọi ta thân thiết như vậy, muốn cây rìu này à?”

Đại Minh gật đầu lia lịa, tay cầm rìu không rời mắt.

Trần Diệp hơi ngạc nhiên, không hiểu sao Đại Minh lại thích rìu.

Tiểu Liên bên cạnh suy nghĩ một chút liền nghĩ ra một lời giải thích khả dĩ.

Đó là Đại Minh thấy rìu có thể dễ dàng bỏ củi, không giống như mớ cây hôm qua hắn phải rất mất sức mới có thể đâm gãy, cho nên rất thích nó.

Tiểu Liên chớp chớp đôi mắt linh động, đây chỉ là phỏng đoán, chưa chắc đã đúng.

Nam nhân đặt bó củi xuống, cười nói: “Nếu lệnh lang ưa thích thì trong nhà ta còn một chiếc rìu nhỏ, có thể tặng cho lệnh lang.”

Nói xong, nam nhân bước vào nhà kho, lấy ra một chiếc rìu nhỏ hơn, trông có vẻ hơi cũ nhưng vẫn dùng được.

Đại Minh ngẩng đầu lên, tay nắm chặt rìu, lại gọi một tiếng: “Cha.”

Trần Diệp mỉm cười, đứng dậy, lấy tiền đồng trong túi ra cộng với tiền củi, đưa thêm một ít.

“Trần công tử, cái này nhiều lắm...”

Nam nhân vẫn muốn từ chối, nhưng Trần Diệp không phải là người thích nhận ơn huệ của người khác.

Sau khi bù phần tiền chênh lệch của chiếc rìu nhỏ, Đại Minh liền có thêm một chiếc rìu nhỏ trong tay.

Chiếc rìu nhỏ này rất vừa vặn với Đại Minh.

Đại Minh yêu thích không buông tay, khuôn mặt ngây thơ tràn đầy phấn khích.

[Ding!]

[Nhắc nhở tiến độ nhiệm vụ: 1/2]

Giọng nói lạnh lùng máy móc vang lên bên tai Trần Diệp.

Một màn hình ánh sáng xanh lại xuất hiện trước mắt hắn.

Nhìn thấy tiến độ nhiệm vụ đã hoàn thành một nửa, biểu cảm của Trần Diệp rất đặc sắc.

“Cái này cũng được coi là thiết lập hướng phát triển nghề nghiệp trong tương lai à?”

....

Hiện giờ đã đến giữa mùa hè, ngày qua ngày càng trở nên nóng nực.

Trên ngọn cây, tiếng ve kêu không ngớt, càng làm tăng thêm sự oi bức trong cái nóng.

Dưới ánh mặt trời chói chang, dòng khí trong không khí bốc lên, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trần Diệp ngồi dưới bóng cây, tay phải cầm một chiếc quạt tròn màu hồng không ngừng quạt, nhưng dù vậy, mồ hôi vẫn không ngừng túa ra trên trán hắn.

Lâm An phủ nằm ở phía nam của triều Đại Vũ, mùa đông lạnh thấu xương, mùa hè nóng nực khó chịu.

“Hệ thống, người nói xem người chọn nơi này, còn không bằng phương Bắc.”

Trần Diệp vừa phàn nàn vừa quạt.

Hệ thống không có ý thức, không thể trả lời.

Thời gian cứ trôi, một tháng đã qua.

Trần Diệp đã đến triều Đại Vũ được một tháng.

Hắn đã dần thích nghi với nhịp sống cách sống của người xưa.

Mọi thứ đều diễn ra theo đúng kế hoạch.

Trong một tháng, thông qua thanh toán hàng ngày, số điểm tích lũy của Trần Diệp đã lên tới 4092 điểm.

Trung bình mỗi ngày dao động khoảng 100 điểm.

Ngoài ra, Trần Diệp cũng làm quen với những người hàng xóm xung quanh.

Hàng xóm đều biết bên cạnh có thêm một “Dương Anh Đường”, viện trưởng là một thanh niên tính tình hòa nhã, thích giúp đỡ mọi người, thường xuyên đưa trẻ con đi giúp người khác.

Trong số những người hàng xóm này, tự nhiên cũng có cả Di Hồng Viện.

Một buổi sáng nọ, ma ma của Di Hồng Viện đích thân đến tận nhà, đưa một chút lễ vật rồi có một cuộc nói chuyện với Trần Diệp.

Nội dung cuộc trò chuyện thì không rõ, nhưng sau khi ra ngoài, trên mặt ma ma của Di Hồng Viện lại có ý cười, còn kho bạc nhỏ của Trần Diệp cũng nhiều thêm 100 lượng bạc.

Vào lúc ban đêm, khi Trần Diệp đã ngủ say, bỗng nghe được từ ngoài cửa truyền đến tiếng hài nhi khóc nỉ non, hắn đi ra khỏi cửa phòng, ôm một nữ hài trở về.

Đặt tên là Trần An An, nữ danh Tiểu Phúc.

Từ đó trở đi đã bắt đầu cuộc sống khôn khổ của Trần Diệp cùng Tiểu Liên.

Tiểu Phúc thiên tính hoạt bát, thích khóc nháo khiến người khác chú

Chỉ cần trong lúc tiểu cô nương ngủ mà không có ai xung quanh thì sẽ khóc thét lên.

Bất lực, Trần Diệp và Tiểu Liên đành phải thay phiên nhau chăm sóc Tiểu Phúc mỗi ngày.

Cũng may, Tiểu Phúc đã được một tuổi đã cai sữa rồi, nếu không Trần Diệp sẽ phải đi tìm một nữ mẫu nữa.

“Oa oa...”

Tiếng khóc của Tiểu Phúc lại vang lên từ Dục Anh Đường, Trần Diệp khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay đến lượt Tiểu Liên chăm sóc Tiểu Phúc, hắn có thể thanh nhàn một ngày rồi.

Có điều, ngày mai sẽ lại đến lượt hắn.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp nhăn mặt, nhận nuôi chăm sóc cô nhi quả thực không phải là một việc dễ dàng.

Hiện tại chỉ có một mình Tiểu Phúc, nhưng sau này lúc Dục Anh Đường phát triển lớn mạnh thì sẽ cần thêm rất nhiều nhân lực.

Cách đây không lâu, quan phủ cũng phái người đến một chuyến, mang theo một ít bạc.

Ý là: Việc Dục Anh Đường là việc thiện, sau này nếu có đứa nhỏ nào không ai nhận, quan phủ gặp được thì sẽ đưa đến đây.

Xét cho cùng, bây giờ là thời cổ đại, trọng nam khinh nữ, trong điều kiện gia đình không cho phép, rất nhiều gia đình sinh ra nữ nhi thì đều sẽ chọn dìm chết con mình.

Dục Anh Đường, xét về mặt nào đó cũng coi như tích đức.

Hài tử được Dục Anh Đường thu dưỡng có thể được đăng ký nhập hộ khẩu, tránh trường hợp không có giấy tờ tùy thân. Cho nên, hiện tại, Trần Diệp không phải lo lắng về vấn đề tiền bạc, vì số người ít nên chi tiêu sinh hoạt hoàn toàn đủ

Chương 25: Mua y phục

Thể trạng của Đại Minh trong tháng này rõ ràng đã cường tráng hơn rất nhiều, chiều cao cũng vượt trội hơn so với bạn bè đồng trang lứa, nhưng khẩu phần ăn cũng tăng lên theo từng ngày.

Bây giờ Trần Diệp nghe thấy ba từ “Cha, ta đói” đều phải rùng mình hai lần.

Trên bàn ăn, lúc Đại Minh ăn cơm, Trần Diệp đều lo lắng nhóc con sẽ bị vỡ bụng. Cũng may, tình huống huyền tượng này không xảy ra.

Ngoài ra, Trần Diệp phát hiện Đại Minh rất thích rìu, mấy ngày đầu mới có rìu, ngày nào cũng cầm rìu lắc lư, ngủ cũng phải ngủ cùng rìu. Trần Diệp sợ hấn làm người khác bị thương nên đã đục một lỗ trên cán rìu, buộc một sợi dây vào đó để hấn có thể cầm rìu vào thắt lưng lúc không dùng đến.

Ngoài việc yêu thích rìu, Đại Minh dường như có ác cảm với gỗ từ tận đáy lòng, củi trong nhà hễ mua về là Đại Minh lại lấy rìu nhỏ của mình chặt một lần, như đang trút giận.

Cụ thể nguyên nhân là gì, Trần Diệp cũng không có hiểu rõ..

Sau một tháng, độ cảm ân của Đại Minh đã tăng lên 79, một trong vòng hai ngày liền sẽ đến 80%.

Có thể thấy Đại Minh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cũng rất cảm kích Trần Diệp.

Trần Diệp cân nhắc đến thuộc tính của Đại Minh nên đã đổi cho hấn một cuốn “Sổ tay tập luyện của Schwarzenegger”

từ hệ thống thương thành để hắn tập luyện theo nội dung trên đó.

Theo cách nhìn của Trần Diệp, Đại Minh tăng sức mạnh tương đối nhanh nên cần tập luyện nhiều hơn.

Đại Minh thích chặt cây, vậy thì cứ phát triển theo hướng đó.

Có sức lực, chặt cây nhất định sẽ nhanh hơn người khác, sau này chặt cây không được thì có thể làm việc khác.

Đại Minh tính tình thật thà chất phác, Trần Diệp cũng không có quá nhiều kỳ vọng đối với hắn.

Miễn là Đại Minh sau này có thể tự lập, vui vẻ mà trưởng thành là được.

Trần Diệp đem tùy theo tài năng tới đâu mà dạy phát huy tới cực điểm.

Tiểu Liên bề ngoài không có gì thay đổi so với thường ngày, nàng rất siêng năng, việc nhà, sinh hoạt đều được sắp xếp đâu ra đấy, nấu ăn cũng ngày càng ngon.

Chăm sóc Tiểu Phúc cũng rất kiên nhẫn.

Nhưng đó chỉ là bề ngoài, mỗi tối trước khi Trần Diệp ngủ, lúc kiểm tra phần kết toán hàng ngày, đều phát hiện thông tin Tiểu Liên tu luyện 《 Kinh Hoa Chỉ 》 .

Từ mô tả của hệ thống, độ thành thạo dường như ngày càng tăng.

Điều này khiến Trần Diệp mỗi lần gặp Tiểu Liên đều muốn hỏi đôi câu.

Nhưng hắn không thể giải thích làm sao mình biết Tiểu Liên luyện võ công bí tịch, cho nên đành phải thôi.

Trần Diệp chỉ có thể đổ mắt nhìn thông tin quyết toán tu luyện hàng ngày của Tiểu Liên, vô cùng ghen tị.

Ngoài ra, nửa tháng trước, độ biết ơn của Tiểu Liên cũng đã được kích hoạt, chỉ có 62%, đà tăng cũng không nhanh như Đại Minh, chỉ có thể nói là có còn hơn không.

Nói chung, mọi thứ đang đi đúng hướng.

Điều duy nhất khiến Trần Diệp bối rối là nhiệm vụ hệ thống.

Kể từ lúc Đại Minh kích hoạt một tiến trình nhiệm vụ, nhiệm vụ hệ thống dường như đã chết rồi vậy.

Không còn đưa ra lời nhắc nào khác nữa.

Bị kẹt ở tiến độ 1/2.

Trần Diệp suy nghĩ hồi lâu, lại nói bóng nói gió dẫn dắt Tiểu Liên, muốn tiểu cô nương chọn một nghề nghiệp yêu thích rồi sẽ phát triển theo hướng đó.

Nhưng Tiểu Liên dường như cái gì cũng thích, nhưng cũng dường như cái gì cũng không thích.

Nhiệm vụ hệ thống cứ thế bị gác lại.

Điều này dẫn đến việc Trần Diệp hiện không có thuộc tính cô nhi mới, không có cách nào đưa cho Tiểu Phúc.

“Haiz, điểm tích lũy vẫn tăng quá chậm...”

“Vẫn còn rất nhiều nơi cần điểm.”

Trần Diệp cảm thán một câu.

Sau khi Tiểu Phúc gia nhập, hắn đã đổi một số vắc xin, tiêu tốn hơn một trăm điểm.

Về phía Dư Hàng huyện.

Sau vụ án hài tử bị bắt cóc, trong một tháng qua không còn vụ án lớn nào xảy ra nữa.

Đều là những vụ việc nhỏ như trộm cắp vặt, say rượu đánh nhau.

Mọi thứ đều tiến triển với nhịp độ ôn hòa chậm rãi.

Thời tiết ngày càng nóng, lúc này mới thấy được cái lợi của việc Trần Diệp không làm việc đồng áng.

Một số người dân xung quanh Dư Hàng huyện, ngày nào cũng dậy sớm thức khuya, phơi nắng lao động, rất vất vả.

Trần Diệp chỉ cần quản lý tốt mảnh đất của mình là đủ rồi.

Tất nhiên, Trần Diệp là trường hợp đặc biệt, thông thường, đối với các Dục Anh Đường, nha môn sẽ cấp một mảnh đất để họ trồng trọt.

“Viện trưởng!”

Tiếng gọi của Tiểu Liên vang lên trong tiểu viện, Trần Diệp đứng dậy, phe phẩy chiếc quạt tròn, thông thả bước vào sân.

Đại Minh đang tập thể dục dưới bóng cây, nghe âm thanh liền ngẩng đầu lên, ngốc nghếch gọi: “Cha.”

Đại Minh cời trần, mặc quần đùi, làn da rám nắng khỏe mạnh, đã có thể nhìn thấy một số đường nét cơ bắp.

Sau một tháng luyện tập, có thể thấy rõ sự thay đổi trên cơ thể hắn rồi.

“Sao lại tập nữa rồi, hôm nay trời nóng như vậy, đợi mát rồi hãy tập.”

“Mau dừng lại.”

Trần Diệp hơi cau mày.

Đại Minh cười ngốc nghếch hai tiếng rồi dừng lại.

Hắn không muốn làm cha mình tức giận.

Trần Diệp nhìn Tiểu Liên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Liên xách chiếc giỏ trên tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo xinh xắn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Thấy Trần Diệp nhàn nhã, nàng không khỏi lộ ra vẻ oán trách.

Hôm nay thật sự quá nóng, nóng đến nỗi Tiểu Phúc không chịu ngủ, cứ quấy khóc mãi.

Làm Tiểu Liên mệt lử.

Nhìn thấy Trần Diệp nhàn nhã như vậy, so ra, không khỏi có chút oán trách.

“Viện trưởng, Đại Minh lớn nhanh quá, ta đi mua ít vải về may cho hắn bộ y phục mới.”

“Cứ mua y phục may sẵn mãi, đắt quá.”

Tiểu Liên nói ra suy nghĩ của mình.

Sau một tháng chung sống, Trần Diệp cũng đã có hiểu thêm về Tiểu Liên.

Nàng thông minh, cần cù, mà lại rất hiểu cần kiệm, quản gia, có thể nói là nữ tử xuất sắc được bồi dưỡng dưới chế độ phong kiến cổ đại.

“Đi đi, trên đường cẩn thận chút.”

“Vâng.”

Tiểu Liên xách giỏ ra ngoài.

Chương 26: Hắc y nữ tử

Vừa bước ra khỏi cổng viện, Tiểu Liên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lấy tiền từ trong ngực ra, đếm lại rồi cất vào.

Mục đích Tiểu Liên ra ngoài không chỉ là mua vài tấm vải, nàng còn phải đến tiệm rèn một chuyền.

Sau một tháng luyện tập, càng ngày nàng càng hiểu sâu hơn về 《 Kinh Hoa Chỉ 》 .

《 Kinh Hoa Chỉ 》 là một thư tịch nói về kỹ thuật ám khí, thuộc về bí tịch “Vũ” tự của nội bộ của sát thủ Phong Vũ Lâu.

Theo mô tả trong sách, Tiểu Liên cần phải trải nghiệm các loại ám khí phong cách khác nhau, cuối cùng chọn ra loại phù hợp với mình.

Đây mới là mục đích chính nàng ra ngoài.

Tiểu Liên ngoái đầu lại, đôi mắt linh động liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai, nàng liền nhặt vài viên đá dưới đất, nắm chặt trong tay.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn khẽ động, giữa các ngón tay liền xuất hiện một viên đá.

Khoảnh khắc tiếp theo, viên đá bay ra, bắn về phía con ve sầu đang đậu trên cành cây cách đó năm bước.

Con ve sầu đang nằm trên cành cây kêu vang dường như cảm nhận được nguy hiểm, lập tức vỗ cánh bay lên.

Có điều, vừa mới rời khỏi ngọn cây, nó đã bị một viên sỏi bắn trúng, rơi từ trên không xuống đất.

Cùng rơi với nó còn có cả viên sỏi.

Đồng thời, trên ngọn cây phát ra một tiếng động, ngay sau đó lại một viên sỏi rơi xuống.

Trên mặt đất liền có thêm một con ve sầu và hai viên sỏi.

Thấy được chiến quả, gương mặt xinh đẹp của Tiểu Liên lộ ra vẻ hài lòng.

Nàng vừa mới bắn ra hai viên đá.

Nhưng không ai biết nàng bắn ra viên thứ hai khi nào, mà viên thứ hai đó lại làm sao trúng ve sầu.

“Ta hiện giờ mười lần ra tay thì chín lần thành công, xem như đã luyện Kinh Hoa Chỉ tiểu thành rồi.” Tiểu Liên bước đến bên cạnh ve sầu, nhặt hai viên đá lên cầm bắm.

Vừa rồi kỹ năng ám khí Tiểu Liên sử dụng là “Liễu Âm Hoa Minh”, biểu tượng cho việc đã luyện thành sơ bộ 《Kinh Hoa Chỉ》.

Lấy ý từ câu thơ “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (núi sông trùng điệp tưởng chừng như không đường, rẽ qua bóng liễu hoa tươi lại thấy một thôn làng).

Lúc kẻ địch tưởng rằng đã tránh được đòn tấn công thì sát khí mới bộc lộ.

“Có điều...”

“Nội lực, là có ý gì?”

“Dẫn Vũ tự quyết nội lực, độ thủ Tam Âm kinh chí thủ Thái Âm phế kinh...”

“Mấy câu này đều có nghĩa là gì?”

Nhớ lại nội dung trên bí tịch, giữa hai hàng lông mày của Tiểu Liên hiện lên một nếp nhăn lo lắng.

Quyển Kinh Hoa Chỉ kia, từng chữ nàng đều có thể hiểu được, nhưng có một số phần, nàng lại không hiểu nghĩa là gì.

Hơn nữa, sau một thời gian lật xem, Tiểu Liên phát hiện thư tịch này nội dung không đầy đủ.

Nội dung sau phần tiểu thành, phần lớn là mô tả về cách sử dụng nội lực, phần kỹ thuật lại ít đi rất nhiều, khiến người ta có cảm giác đây là một thư tịch không hoàn chỉnh.

Trong sách nói, phối hợp với nội lực mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của Kinh Hoa Chỉ.

Nhưng Tiểu Liên lại hoàn toàn không biết gì về nội lực.

Tiểu Liên khẽ thở dài, xách giỏ tre đi đến chợ.

Chợ không có nhiều người, trời thì nắng gắt, các tiểu thương cũng đều co ro trong bóng râm, phe phẩy quạt.

Tiểu Liên hơi cúi đầu, suy nghĩ về chuyện nội lực.

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy mấy người co ro bên tường liếc mắt nhìn nhau, một trong số đó rời khỏi bóng râm, bước về phía trước.

Tiểu Liên thấy vậy khẽ bĩu môi.

Mấy người đó là những tên trộm quen thuộc ở khu vực này, nhìn dáng vẻ của họ là đã nhắm được “con mồi” rồi.

Tiểu Liên thuận thế nhìn theo hướng họ đi tới.

Là một nữ tử mặt che lụa mỏng, thân mặc hắc y, tay trái cầm kiếm.

Nàng bộ pháp nhẹ nhàng chậm chạp đi trên đường, bên hông có một túi tiền thêu hoa đựng đưa.

Tên trộm nhìn chăm chăm túi tiền của nữ nhân này, vờ như hồ hững đi đến gần nàng.

Tiểu Liên thấy người sắp bị hại là một nữ tử, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Vừa hay, hai viên đá trong tay vẫn còn.

Tiểu Liên bước nhanh hai bước, giữ khoảng cách giữa mình tên trộm trong vòng năm bước.

Hiện tại, nàng chỉ có thể đảm bảo bắn trúng trăm phần trăm trong vòng năm bước.

Một khi vượt quá năm bước, độ chính xác sẽ giảm đi rất nhiều.

Tên trộm từng bước tiến lại gần nữ tử, hắn duỗi tay phải ra, giữa các ngón tay có thể thấy một lưỡi dao sáng loáng.

Hắn thân nhiên đi qua bên cạnh nữ tử, giả vờ như đang đi sụt qua vai.

Ngay lúc lưỡi dao trên tay hắn chạm vào chiếc túi tiền, ngón tay hắn lại không biết bị thứ gì đó đập vào.

Mặc dù không mạnh, nhưng cũng đủ khiến nam nhân giật mình.

Lưỡi dao trong tay rơi xuống đất, phát ra một tiếng động nhẹ.

Nữ tử mặc váy đen tay cầm kiếm dừng bước, trong đôi mắt như nước mùa thu lóe lên một tia kinh ngạc.

Tên trộm liền không do dự liền nhanh chân bỏ chạy.

Chương 27: Tàn Nhất

Nữ tử đó cũng không đuổi theo hắn, mà quay đầu nhìn về phía sau.

Tàn Nhất đưa mắt đảo qua phía sau.

Người bán hàng rong đang nghỉ mát, người qua đường vội vã, tiểu cô nương cầm giỏ...

Ánh mắt nàng dừng lại một chút trên người một tiểu cô nương cầm giỏ, vẻ mặt u sầu, sau đó nhanh chóng thu lại.

Khóe mắt liếc thấy một viên sỏi trên mặt đất.

Thủ pháp Kinh Hoa Chỉ của Phong Vũ Lâu.

Tàn Nhất trầm nghĩ.

Nàng thu lại ánh mắt, không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Liên khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn theo nữ tử váy đen đang dần đi xa, trong mắt lộ ra một tia hồ nghi.

“Vừa rồi có phải nàng liếc nhìn ta không?”

“Chắc là ảo giác thôi?”

“Ta quay lưng về phía nàng ta, làm sao nàng có thể nhìn thấy ta được.”

Tiểu Liên lắc đầu, xua tan những suy nghĩ viển vông trong đầu.

Nàng trước tiên đến “Thanh Khâm Bố Phường” nổi tiếng ở Dư Hàng huyện mua vài thước vải, sau đó đi đến tiệm rèn.

Tần Nhất bước đi thông thả trên con đường lát đá của Dư Hàng huyện.

Nội lực thuộc tính hàn trong cơ thể chậm rãi lưu chuyển, xua tan cái nóng mùa hè.

Tiểu cô nương vừa rồi, trên người không có chút nội lực nào, vậy mà lại biết thủ pháp ám khí Kinh Hoa Chỉ.

Chẳng lẽ là đồ đệ mới của Hoàng chấp sự?

Tần Nhất cảm thấy rất có hứng thú về cuộc gặp gỡ tình cờ vừa rồi.

Từ lúc thăng cấp lên sát thủ Kim bài, trên thế gian đã rất ít thứ có thể khơi dậy sự hứng thú của nàng rồi.

Ngoài việc thực hiện nhiệm vụ thì chỉ có thực hiện nhiệm vụ.

Nàng tận tâm tận lực thực hiện trách nhiệm của một sát thủ.

Trong lúc suy nghĩ, Tần Nhất băng qua đường phố, đi qua vài trạch viện dân, đến một con hẻm tối.

Ánh mắt nàng lướt qua ba dấu hiệu ở góc hẻm, thoáng dừng bước rồi lại đi vào trong hẻm.

Con hẻm không dài, chỉ vài trăm mét, phía cuối xuất hiện một quán rượu cũ kỹ.

Trong quán rượu không có khách, chỉ có mùi rượu nhẹ thoang thoảng trong không khí.

Tần Nhất bước vào quán rượu, đôi mắt như nước mùa thu nhìn lướt qua quầy.

Một lão giả lùn mập đang ngồi trên ghế tựa, nhắm mắt ngủ say.

Mặt hần đỏ ửng vì rượu, chiếc mũi hồng hồng vô cùng nổi bật.

Bên miệng còn có một sợi chỉ trong suốt.

Có thể thấy, lão giả ngủ rất ngon.

Tần Nhất đứng bên quầy, đưa một bàn tay trắng như hành lá ra, gõ nhẹ vài cái lên mặt bàn.

“Cộc cộc cộc...”

Lão giả nghe thấy động tĩnh, cả người mới hơi cử động, hần từ từ mở mắt, ngáp một cái, một mùi rượu nồng nặc bay tới.

Tần Nhất lặng lẽ lùi lại một bước.

“Khách quan muốn uống rượu gì?”

“Chúng ta có hoàng tửu và bạch tửu thượng hạng.”

“Rượu ta muốn, e rằng ở đây không có.” Giọng Tần Nhất đều đều, dường như không có chút cảm xúc nào, nhưng nghe kỹ lại có một chút du dương êm dịu.

Nghe được câu này, đôi mắt đậu đen của lão giả chợt lóe sáng.

“Vậy thì khách quan nhất định là muốn Nữ Nhi Hồng rồi.”

“Tại sao?”

“Vì quán nhỏ này, trừ Nữ Nhi Hồng ra thì cái gì cũng có.”

“Vậy ta muốn hai vò.”

Tần Nhất thản nhiên nói.

Thái độ lão giả lập tức cung kính hẳn, đi ra ngoài quán rượu nhìn ngó hai bên rồi đóng cửa lại.

Tần Nhất rút từ thắt lưng ra một tấm thẻ bài bằng vàng, lắc lắc trước mặt lão giả.

“Ta muốn tình báo mới nhất về Đường Phong - Chân truyền của Đường Môn, cùng nơi ẩn náu của hắn.”

“Ngài chờ chút.” Giọng lão giả có chút cung kính.

Hắn quay người đi vào bếp sau.

Tần Nhất nghiêng tai lắng nghe, từ bếp sau truyền đến vài tiếng tiếng bước chân di chuyển của lão giả.

Một lát sau, lão giả vén rèm bếp sau lên, trên tay cầm thêm một túi gấm làm bằng hồng đoạn tử.

Lão giả đi đến trước mặt Tần Nhất, đưa túi gấm qua.

Tần Nhất nhận lấy túi gấm nhưng không rời đi ngay mà chọn mở túi gấm ra ngay tại quán rượu, bên trong là một tờ giấy được gấp lại.

Trên đó dùng chữ nhỏ như ruồi viết rõ ràng một số thông tin.

Một lúc lâu sau, Tần Nhất đã ghi nhớ thông tin trên đó, tiện tay đặt túi gấm lên quầy rồi rời khỏi quán rượu.

Sau khi Tần Nhất đi, lão giả lại quay vào bếp sau, lấy giấy bút ra.

Bút lông chấm nhẹ hai cái vào nghiên mực, nhanh chóng viết lên giấy một hàng chữ nhỏ như ruồi: “Ngọc La Sát đã cắn câu.”

Viết xong, hắn gấp tờ giấy lại, lấy từ lồng ra một con chim bồ câu đưa thư, nhét vào ống tre ở chân chim rồi thả nó bay đi.

“Phịch phịch...”

Bồ câu dang rộng cánh, bay lên không trung.

...

Đường Phong đang ở Dư Hàng huyện, trốn trong Duyệt Lai khách sạn ở phía nam thành trấn.

Ở trong phòng Địa tự số một.

Cảm giác đầu tiên lúc nhìn thấy thông tin này là không thể nào.

Nhưng thông tin của Phong Vũ Lâu chưa bao giờ sai.

Vì tin tưởng Phong Vũ Lâu nên Tần Nhất cũng tin vào tin tức này.

Nửa tháng trước, Đường Phong, chân truyền đệ tử của Đường Môn trốn đến Thiệu Hưng phủ, lại bị ba chân truyền đệ tử của Giang Nam Phích Lịch Đường tìm ra tung tích. Hai bên đã xảy ra giao tranh trên bờ sông Phong Kiều.

Chương 28: Truy sát Đường Phong

Đêm đó, trong vòng hai dặm xung quanh sông Phong Kiều đều có thể nghe thấy tiếng nổ không ngừng.

Ngày hôm sau, người của Lục Phiến Môn đã tìm thấy ba xác chết trên bờ sông, mà mặt đất thì đầy những vết cháy đen.

Từ y phục của người chết có thể thấy đó là người của Phích Lịch Đường.

Ba người chết đều có khuôn mặt xanh xao, mắt trợn ngược, nằm thẳng trên mặt đất.

Các vật dụng cá nhân như ám khí của Phích Lịch Đường, tiền bạc, v.v., đều bị người khác lấy đi.

Bộ đầu Lục Phiến Môn và Thiệu Hưng phủ sau khi khám nghiệm tử thi, phát hiện có vài cây kim nhỏ hình lông tơ cuộn tròn ở các huyệt đạo lớn trên cơ thể người chết.

Mỗi cây kim đều có ánh sáng xanh đậm.

Đó là Long Tu Châm của Đường Môn.

Đường Phong đã chế tạo ra Long Tu Châm, đồng thời nắm vững thủ pháp ám khí của Long Tu Châm.

Sự việc này vừa được lan truyền đã gây chấn động giang hồ.

Đường chủ Giang Nam Phích Lịch Đường nổi giận, hạ lệnh truy sát, tất cả các đệ tử từ nhị phẩm trở lên của Phích Lịch Đường đều xuất thủ truy sát Đường Phong.

Đường Phong đã nhảy lên vị trí đầu Địa bảng trên Liệp Sát bảng của Phong Vũ Lâu.

Người giết được Đường Phong, lấy được bản đồ Long Tu Châm sẽ nhận được 1000 lượng vàng, một quyển nội công tâm pháp nhất phẩm, hai quyển bí tịch nhị phẩm.

Tin tức này vừa ra, các sát thủ của Phong Vũ Lâu như ong vỡ tổ đổ về Thiệu Hưng phủ.

Nhưng trong nửa tháng, Phong Vũ Lâu đã mất hai sát thủ Kim bài, bảy sát thủ Ngân bài.

Từ đó, không còn ai dám nhận nhiệm vụ ám sát Đường Phong nữa.

Tung tích của Đường Phong cũng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Tần Nhất vốn tưởng rằng Đường Phong đã đi về phía bắc, không ngờ hắn vẫn ở lại vùng Giang Chiết.

Nhưng như vậy cũng tốt, không cần phải vất vả đi truy sát hắn nữa.

Tần Nhất bước trên đường phố Dư Hàng huyện, phố xá gần như không có người qua lại.

Ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đất, khiến bề mặt tỏa ra nhiệt độ nóng rực.

Nơi nàng đi qua, dưới chân đều để lại một dấu vết nhỏ.

Nếu có người nhìn kỹ thì sẽ phát hiện dấu vết nhỏ đó là băng, dưới ánh nắng mặt trời, chúng nhanh chóng hóa thành nước, lại nhanh chóng bốc hơi.

Tần Nhất hướng về phía nam thành, vừa đi vừa suy nghĩ về thực lực của Đường Phong.

Một tháng trước lúc Đường Phong phản bội Đường Môn, hẳn chỉ có thực lực nhị phẩm sơ kỳ.

Ba đệ tử của Phích Lịch Đường truy sát hẳn, đều là nhị phẩm trung kỳ.

Nhưng lại chết dưới tay Đường Phong.

Điều này cho thấy thực lực thực sự của Đường Phong có thể gần nhị phẩm hậu kỳ.

Đường Phong là thiên tài hàng đầu của Đường Môn trong hai mươi năm qua, có thiên phú rất cao về ám khí.

Được môn chủ coi trọng, nhưng Đường Phong lại vì lý do không rõ mà đánh cắp đồ phổ Long Tu Châm, đánh bị thương trưởng lão Đường Môn, phản bội Đường Môn.

Tần Nhất nhú mày, đột nhiên cảm thấy sự việc có ẩn tình khác.

Nghe nói Long Tu Châm chỉ có các đời môn chủ Đường Môn mới có thể học được, uy lực cực lớn, hình thể nhỏ bé, chuyên phá nội gia cương khí, sau khi tẩm độc càng là không thể phòng bị.

Người trúng chiêu nếu tu vi nội công không mạnh, không thể bức Long Tu Châm ra khỏi cơ thể thì kết cục chỉ có một con đường chết.

Theo thiên phú của Đường Phong, sau này kế thừa vị trí môn chủ cũng không phải là không có khả năng.

Như vậy suy ra, Đường Phong tại sao lại vì Long Tu Châm mà đánh bị thương trưởng lão trong môn, phản bội Đường Môn?

Một phen suy nghĩ, Tần Nhất nheo mắt.

Có lẽ chuyện này không đơn giản như vậy.

Tần Nhất vừa suy nghĩ, vừa đi qua Cung Thần nhai, đến nơi ẩn náu của Đường Phong.

Phía trước có một cây sào cao ba trượng dựng bên cửa, trên đó treo bốn chiếc đèn lồng đỏ to, trên đèn lồng viết bốn chữ lớn: “Duyệt Lai khách sạn”.

Trong đại sảnh khách sạn không có một bóng người, chỉ có tiểu nhị ngồi trên ghế dài, không ngừng lau mồ hôi trên mặt.

Thấy có người ngoài cửa, tiểu nhị vội vàng đứng dậy, nghênh đón.

“Khách quan, ngài là ăn cơm hay ở trọ?”

Tần Nhất bước vào khách sạn, lấy từ túi tiền ra mấy đồng bạc vụn ném cho tiểu nhị rồi nói bằng giọng đều đều: “Ở trọ.”

“Ta muốn phòng chữ Địa.”

Điểm tiểu nhị cân nhắc lượng bạc trong tay rồi mặt mày hớn hở, vắt khăn lên vai, đưa tay chỉ hướng cầu thang: “Khách quan, mời ngài đi lối này.”

Tần Nhất theo điểm tiểu nhị lên lầu.

Đi được một đoạn, nàng nhìn thấy phòng chữ Địa số một.

Cửa phòng chữ Địa số một đóng chặt.

Tần Nhất nghiêng tai lắng nghe nhưng lại không nghe thấy động tĩnh gì.

Đường Phong không có ở trong phòng.

Điểm tiểu nhị dẫn Tần Nhất đến phòng chữ Địa số ba, đẩy cửa nói: “Khách quan, hai phòng chữ Địa đầu tiên đã có người ở rồi.”

“Không sao.”

Giọng Tần Nhất đều đều.

Sau khi vào phòng, điểm tiểu nhị hỏi han ân cần, thấy Tần Nhất không có yêu cầu gì, hắn liền rời khỏi phòng.

Tần Nhất đi đến bên giường, khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ chờ Đường Phong trở về.

...

Chương 29: Luyện chế ám khí

“Leng keng...”

Trong lò rèn vang lên tiếng búa gõ vào sắt, kèm theo luồng nhiệt phả vào mặt.

Tiểu Liên chỉ đứng bên lò một lúc mà đã cảm thấy toàn thân ướt đẫm rồi.

Nàng lấy khăn tay trong ngực ra, lau mồ hôi trên mặt.

“Leng keng...” Vài tiếng sau, người thợ rèn buông búa, đi đến bên cạnh, nhấc một thùng gỗ đựng đầy nước.

Người thợ rèn để trần thân trên, cơ bắp săn chắc, cả người bóng loáng, đầy mồ hôi.

Dưới ánh lửa lò rèn lại trông rất cường tráng.

Người thợ rèn trước tiên bưng thùng gỗ lên uống một hơi lớn, sau đó đổ phần nước còn lại trong thùng lên người mình.

Làm xong, hắn thở ra một tiếng sảng khoái, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Liên.

Thấy một tiểu cô nương nhắn xinh xắn, người thợ rèn không khỏi mỉm cười.

“Quý khách, ngài muốn đặt làm gì?”

Tiểu Liên mím môi, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy vẽ, nói rõ ràng: “Ta muốn đặt làm một món đồ giống như trong bản vẽ này.”

Nghe vậy, người thợ rèn nhận lấy bản vẽ mà Tiểu Liên đưa qua. Lúc nhìn thấy nội dung trên bản vẽ, hắn không khỏi cau mày. Trên bản vẽ là hình ảnh năm cây kim dài một tấc, nhưng phần đuôi của năm cây kim này lại nối liền với nhau, tạo thành hình chóp nón. Đây là lần đầu tiên người thợ rèn nhìn thấy một thứ kỳ lạ như vậy. Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn Tiểu Liên một cái.

Tiểu Liên nhìn thẳng vào mắt người thợ rèn, ánh mắt trong veo chân thành.

“Có thể làm được không?” Giọng Tiểu Liên mang theo một chút mong đợi.

Người thợ rèn nhìn chăm chú vào bản vẽ một lúc rồi trầm giọng nói: “Có thể.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên lộ ra vẻ vui mừng.

“Người muốn làm bao nhiêu?” Người thợ rèn hỏi.

Hắn không hỏi Tiểu Liên sẽ dùng chúng để làm gì.

Hắn chỉ là một thợ rèn, sự phụ lúc còn sống đã nói, dùng hỏi khách hàng dùng để làm gì, chỉ cần làm ra là đủ rồi.

Tiểu Liên nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nói: “Làm một cái giá bao nhiêu?”

“10 đồng.”

Nghe thấy giá cả, Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Rẻ hơn mình tưởng tượng.

Tiểu Liên suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vậy làm 10 cái trước đi.”

Trong 《Kinh Hoa Chi》 ghi lại hơn mười loại ám khí, nòng cần phải thử từng cái một.

Chọn ra cái phù hợp nhất với mình.

Hiện tại, nàng đang nhờ thợ rèn chế tạo một loại ám khí gọi là Mai Hoa Châm. Lúc trúng đích, nó sẽ để lại năm vết thương trên cơ thể đối phương, giống như hình bông mai.

Đây là loại ám khí mà Tiểu Liên đã cẩn thận lựa chọn từ hàng chục bản vẽ ám khí khác nhau.

Hình dạng của Mai Hoa Châm hơi kỳ lạ, không giống như phi tiêu, liễu diệp đao hoặc các loại ám khí khác, khiến người ta vừa nhìn đã có thể nhận ra.

Thợ rèn giữ lại bản vẽ, nhấc chiếc búa bên cạnh lên một lần nữa: “Món đồ chơi nhỏ này, ngày mai vào giờ này, người quay lại lấy là được rồi.”

“Không cần đặt cọc đâu.” Thợ rèn vung búa, tiếp tục làm việc hăng say, dưới sức đập ầm ầm của búa, phôi sắt được nung nóng đỏ rực liên bắn ra tia lửa.

...

Tiểu Liên rời khỏi tiệm rèn, liếc nhìn mặt trời bên ngoài, có chút phiền muộn.

Nàng lau mồ hôi trên mặt, vừa nghĩ đến việc về nhà còn phải chăm sóc Tiểu Phúc, cái miệng nhỏ của nàng lại không khỏi bĩu ra.

Tiểu Phúc không có chút dáng vẻ nào của một nữ hài, quá hiếu động.

Tiểu Liên khẽ thở dài, đi về hướng Dục Anh Đường.

Vừa bước vào sân, Tiểu Liên đã nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Phúc và tiếng dỗ dành của Trần Diệp.

“Tiểu Phúc đừng khóc nữa, viện trưởng làm mất quý cho người xem nhé?”

“Hứ hứ hứ...”

Tiểu Liên đi vào phòng, thấy Trần Diệp hai tay đặt ở bên tai, một bên vỗ một bên nhăn mặt.

Trên chiếc giường nhỏ có một đĩa nhỏ làn da phẩn nộn, trên đầu lư thưa vào cọng tóc đen.

Cô nhóc có một đôi mắt to lúng liếng, khóe miệng câu cười nhìn Trần Diệp nhăn mặt, cười khanh khách.

Nghe thấy tiếng động phía sau, Trần Diệp quay đầu lại thấy Tiểu Liên, hấn liền thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Liên, cuối cùng nguoiow cũng về rồi.”

Tiểu Phúc thấy Trần Diệp quay lại, không còn làm mặt quỷ với mình nữa, bèn bĩu môi, phát ra tiếng trầm thấp trong cổ họng, như sắp khóc đến nơi.

Nghe thấy tiếng ghen ngào này, Trần Diệp nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu ác ma này.”

Hấn quay đầu lại, nhanh chóng thay đổi sắc mặt, nở một nụ cười.

“Lè lè lè...”

Trần Diệp lại làm vài cái mặt quỷ, Tiểu Phúc mới hài lòng ngừng khóc, cười lên.

Nhìn thấy Trần Diệp trêu đùa đứa bé, khóe miệng Tiểu Liên không khỏi nở một nụ cười.

Ánh mắt nhìn Trần Diệp lại thêm vài phần kính trọng.

Sau một tháng chung sống, Tiểu Liên phát hiện.

Mặc dù Trần Diệp còn rất trẻ, nhưng hấn rất kiên nhẫn, đối với tất cả hài tử đều có thái độ dịu dàng.

Dù là Đại Minh hay Tiểu Phúc, hấn đều đối xử bình đẳng, coi như thân sinh.

Trong một tháng sống ở Dục Anh Đường, Trần Diệp mỗi ngày đều vui vẻ.

Theo lời Trần Diệp, cái này được gọi là tràn đầy năng lượng tích cực.

Và...

Trần Diệp cũng đối xử rất tốt với nàng.

Chương 30: Người kỳ lạ

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt linh động của Tiểu Liên chợt lóe lên một tia khác thường.

Trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua một vết ửng hồng nhàn nhạt.

Trần Diệp vừa trêu Tiểu Phúc, vừa hạ giọng nói: “Nhanh lên, Tiểu Liên, đổi lại đi.”

“Con bé tinh quái này, nó cố tình đấy.”

“Ta không chịu nổi nữa rồi.”

Nghe vậy, Tiểu Liên sững người, ánh mắt chạm vào Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc nhìn thấy Tiểu Liên, chớp chớp đôi mắt to đen láy, dang rộng vòng tay, như muốn được ôm.

Tiểu Liên đặt tám vải mới mua lên bàn, vội vàng chạy ra khỏi phòng, ngữ khí hốt hoảng nói: “Viện trưởng, ngài đỡ một lát nhé.”

“Ta... Ta đi giặt y phục.”

“Tiểu Liên, làm người phải giữ chữ tín chứ...”

Tiếng kêu than của Trần Diệp vang lên từ phía sau.

“Ha ha ha...”

Tiểu Phúc dường như nhìn thấy điều gì thú vị, cười không ngừng.

Tiểu Liên bước ra khỏi phòng, đi vào sân.

Nàng thấy Đại Minh ngồi trong thư phòng, chăm chú đọc truyện “Thủy Hử”.

Sau khi Trần Diệp chỉ dạy Đại Minh đọc một lần thì hẳn đã đưa luôn “Thủy Hử” cho Đại Minh.

Đại Minh rất thích, mỗi ngày đều có thể ngồi trên ghế đọc vài canh giờ.

“Đại Minh, đưa y phục của ngươi cùng viện trưởng cho ta.”

Tiểu Liên đứng bên ngoài thư phòng, gọi Đại Minh.

Đại Minh dừng động tác lật trang, trên mặt mang theo nụ cười ngây ngô, chạy ra khỏi thư phòng, trở về phòng của mình và Trần Diệp, lấy y phục bản đã thay ra đưa cho Tiểu Liên.

Tiểu Liên bung một chậu gỗ, đặt tất cả y phục vào trong rồi ra khỏi sân.

Phía nam Dư Hàng huyện có một nhánh sông Tiền Đường, những người dân gần đó thường chọn giặt y phục ở đó.

Tiểu Liên đi dưới nắng gắt đến bên sông, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Mặc dù thời tiết nóng bức, nhưng so với việc dỡ Tiểu Phúc, Tiểu Liên vẫn chọn ra ngoài giặt y phục.

Đến bên sông, tiếng nước chảy róc rách, chỉ cần nghe âm thanh cũng có thể mang lại cảm giác mát mẻ.

Tiểu Liên tìm một chỗ có bóng cây, đặt chậu gỗ xuống, xắn tay áo lên, đôi bàn tay trắng nõn ngâm mình trong dòng sông mát lạnh.

Nàng múc một vốc nước, nhẹ nhàng phủ lên mặt, cái nóng oi bức lập tức được xua tan không ít.

“Phù...”

Tiểu Liên thoải mái nheo mắt, cảm thấy cả người đều mát mẻ hơn nhiều.

Nàng cúi người xuống, ngâm y phục trong dòng nước, sau khi ngâm hoàn toàn thì cho vào chậu gỗ, lấy một ống tre đổ ra một ít bột màu trắng dạng hạt.

Viện trưởng gọi thứ bột trắng này là bột giặt.

Hiệu quả tốt hơn bồ kết gấp nhiều lần.

Viện trưởng luôn lấy ra một số thứ kỳ lạ, mỗi lần đều khiến Tiểu Liên mở mang tầm mắt.

Viện trưởng, quả thực là một người kỳ lạ.

Rõ ràng có khả năng kiếm được rất nhiều tiền một cách dễ dàng, nhưng lại khăng khăng muốn mở một Dục Anh Đường.

Tiểu Liên vừa giặt y phục, vừa suy nghĩ lan man.

Thời gian trôi như nước chảy.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Liên đã giặt gần xong y phục trong chậu.

Trên mặt sông cũng xuất hiện thêm vài vệt bột trắng.

Tiểu Liên ngâm y phục xuống sông.

Đột nhiên, nàng cảm thấy như có người đang nhìn mình.

Tiểu Liên hơi nghiêng đầu, nhìn thấy dưới bóng cây không xa không biết từ lúc nào đã có thêm một nam nhân.

Người đó mặc áo lụa tím, thắt lưng bằng ngọc, tay cầm quạt xếp, dáng người cao ráo, khá phong độ.

Ngũ quan đoan chính, nhưng điều đáng tiếc là trên má phải của hắn có một nốt ruồi lớn bằng đồng xu.

Nốt ruồi này đã phá hỏng vẻ đẹp vốn có.

Khiến nam nhân này trông hơi xấu xí.

Tiểu Liên ngẩng đầu nhìn người đó, ánh mắt đối phương nóng bỏng nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia tà khí.

Dưới ánh mắt soi mói đó, Tiểu Liên cảm thấy như có con rết bò trên người, rất khó chịu.

Khuôn mặt Tiểu Liên thoáng hiện lên một tia tức giận, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn người đó rồi tiếp tục cúi đầu giặt y phục.

Nếu người đó còn nhìn nữa, Tiểu Liên định sẽ đổi chỗ khác.

Cứ nhìn chăm chăm người khác như vậy, thật là không có chút lễ nghĩa nào.

“Vị cô nương này, đã có nơi có chốn chưa?”

Đang lúc Tiểu Liên cúi đầu giặt y phục, bên tai bỗng truyền đến tiếng nói của nam nhân.

Nàng ngẩng đầu lên, giặt mình hoảng sợ.

Nam nhân vừa nãy còn đứng dưới bóng cây giờ đột nhiên lại đi đến cạnh nàng.

Nam nhân ánh mắt nóng rực, hầu kết khế động, nhìn chăm chăm Tiểu Liên không chớp mắt.

Tiểu Liên không nói gì, nhưng trong mắt lại lóe lên một chút tức giận.

Nàng đang bung chậu gỗ cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Nam nhân nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiểu Liên, đột nhiên liếm môi.

“Tiểu gia bích ngọc, đây mới là tiểu gia bích ngọc chân chính, thuần khiết không tì vết...”

Khuôn mặt nam nhân nở một nụ cười, thân ảnh hắn khẽ động, xuất hiện cách đó ba mét, trong nháy mắt đã đuổi kịp Tiểu Liên.

Hắn vươn quạt xếp trong tay ra lần mò về trước, nhẹ nhàng điểm một cái lên người Tiểu Liên.

Tiểu Liên đang bung chấu gỗ đi nhanh thì bỗng cảm thấy thân thể tê rần, liền không cách nào động đậy.

Nam nhân vừa nãy còn ở phía sau đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiểu Liên, thần sắc tà dị, cây quạt trên tay phải vỗ nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay trái.

Nam nhân cung kính thi lễ, nói: “Cô nương, tại hạ thấy dung mạo khí chất cô nương giống như tự nhiên.”

“Thật sự là trong lòng mong mỏi, khẩn cầu cô nương đến chỗ của tại hạ, tâm tình một phen...”

Chương 31: Chương 31

Dur Hàng huyện, Duyệt Lai khách sạn.

Tần Nhất đang ngồi xếp bằng trên giường thì chợt mở bừng mắt, đôi mắt trong veo như nước thu lóe lên một tia sáng.

“Trở về rồi.”

Nàng tự nhủ, rồi cầm lấy thanh kiếm đặt bên giường, xuống giường rồi đẩy cửa phòng ra.

Không coi ai ra gì đi đến trước cửa phòng số 1, một đạo kiếm quang lóe lên cực nhanh.

Ổ khóa treo trên cửa lập tức bị cắt đứt.

Tần Nhất vẫn giữ nguyên tư thế tay trái cầm kiếm, như thể chưa từng rút kiếm ra.

Nàng nhặt ổ khóa dưới đất, đẩy cửa bước vào phòng.

“Cộc cộc cộc...”

Ngay lúc mở cửa, bỗng vài bóng đen lao tới, phát ra âm thanh trầm đục.

Ánh kiếm như gột rửa, vang lên vài tiếng leng keng.

Trên mặt đất xuất hiện thêm vài mũi tên bị chẻ làm đôi.

Tần Nhất bước qua những mũi tên, vẫn giữ nguyên tư thế tay trái cầm kiếm, như thể nàng căn bản chưa từng ra tay.

Bước vào căn phòng chữ “Địa” số 1, Tần Nhất ngồi trên chiếc ghế giữa phòng, lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu ngạc nhiên của một nam nhân.

“O?”

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, một bóng người bước vào.

Một đạo kiếm quang sáng chói lóa lóa lên, nhanh đến mức cực độ.

“Hừm?”

Giọng nói nghi hoặc của Tần Nhất vang lên trong phòng.

Ánh kiếm đột ngột dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Một lọn tóc đen tuyền rơi xuống.

Tiểu Liên nhìn thanh kiếm lơ lửng trên đầu mình, dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Thanh kiếm cách nàng chưa đầy một tấc, trên thân kiếm tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, một cỗ cảm giác hàn băng truyền đến từ đỉnh đầu.

Tiểu Liên chỉ cảm thấy trán lạnh toát, đỉnh đầu còn hơi nhói đau.

Rõ ràng thanh kiếm kia không hề rơi xuống nhưng Tiểu Liên lại cảm thấy mình có thể chết bất cứ lúc nào.

“Bốp bốp...”

Tiếng vỗ tay vang lên sau lưng Tiểu Liên.

“Kiếm nhanh quá, quả không hổ danh là Ngọc La Sát, sát thủ Kim Bài của Phong Vũ Lôu...”

“Trăm nghe không bằng một thấy.” Nam nhân mặc y sam trù đoạn tử sắc đứng sau Tiểu Liên, tay phải cầm chiếc quạt xếp, chọc vào eo Tiểu Liên.

Nam nhân nhìn về phía nữ tử váy đen đứng tại trong phòng mình, ánh mắt tham lam từ trên xuống dưới lướt một lượt.

Nữ tử tư thái ưu mỹ, lớp váy đen ôm sát tôn lên những đường cong hoàn hảo.

Lớp vải mỏng manh che đi một nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt long lanh như nước mùa thu, ánh nhìn thoáng chút xa cách.

Nam nhân nhìn đến nuốt nước bọt.

Tần Nhất nhìn Tiểu Liên đang tái mét, cảm thấy quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Nàng lại nhìn về phía nam nhân đứng sau Tiểu Liên, giọng nói lạnh lùng đều đều: “Đường Phong, đứng đầu Địa Bảng, treo thưởng 1000 lượng vàng, một quyền nội công tâm pháp nhất phẩm, hai quyền bí tịch nhị phẩm.”

Lúc Tần Nhất nói, trong mắt không hề có chút cảm xúc nào, như thể đang trần thuật giá trị của Đường Phong.

Nghe vậy, Đường Phong đứng sau Tiểu Liên cười lớn.

Hắn buông chiếc quạt xếp đang kê bên hông Tiểu Liên ra, nhẹ nhàng điểm vài cái lên người nàng.

Một luồng hơi ấm lan tỏa khắp người, Tiểu Liên cảm thấy cơ thể mình đã trở lại dưới sự kiểm soát của chính mình rồi.

“Cô nương, đứng xa một chút, chốc nữa đừng để bị thương oan.”

Đường Phong mỉm cười nói với Tiểu Liên.

Nói xong, hắn mở quạt, ra vẻ phong lưu phóng khoáng nhìn Tần Nhất: “Hôm nay tại hạ thật có phúc, được gặp hai vị cô nương mỗi người một vẻ.”

“Có vẻ như đêm nay, ta sẽ phải làm việc chăm chỉ đây.”

Đường Phong cười lớn, quả thật có vài phần phong lưu, nhưng nốt ruồi to bằng đồng tiền trên mặt hắn đã phá hỏng tất

cả.

Người khác nhìn vào, chỉ thấy hấn không ra gì, dung mạo xấu xí.

Tiểu Liên không do dự, quay đầu nhìn Đường Phong, muốn rời đi.

Nhưng Đường Phong đang đứng trước cửa phòng, Tiểu Liên không thể qua được.

Thấy vậy, Đường Phong cười nói: “Cô nương đứng xa một chút là được, sẽ không để cô nương chờ lâu đâu.”

Tiểu Liên tái mặt, hiểu ý đối phương.

Nam nhân tên Đường Phong này căn bản không có ý định thả nàng đi.

Tiểu Liên cắn môi dưới, ánh mắt nhìn Đường Phong lóe lên một tia lạnh lẽo.

Nàng từ từ lùi lại, đứng vào góc phòng.

Tiểu Liên đã nhận ra hai người này không tầm thường.

Đường Phong khẽ điểm một cái, bản thân liền mất đi khả năng hành động; nữ tử váy đen rõ ràng không có động tác gì, nhưng trên tay nàng lại có ánh kiếm lóe lên, hiển nhiên là động tác nhanh đến mức cực hạn.

Đợi Tiểu Liên đi khỏi, Đường Phong liền nhìn thấy những mũi tên nổ bị chém đứt trên mặt đất.

Hắn tấm tắc khen ngợi: “Kiếm của Ngọc cô nương thật sự là nhanh, cây nỏ này của ta, dù là cao thủ nhị phẩm bình thường sơ ý thì phỏng chừng đều sẽ trúng chiêu.

“Ngọc cô nương lại có thể chém đứt toàn bộ, bội phục bội phục.”

Vừa nói, Đường Phong còn chấp tay, ra vẻ tâm phục khẩu phục.

Tần Nhất không nói thêm lời vô nghĩa.

Trong phòng bỗng lóe lên mấy đạo kiếm quang, hàn khí lạnh thấu xương tràn ngập trong phòng.

“Đinh đinh đinh đinh...”

“Đinh đinh...”

Vài tiếng va chạm kim loại vang lên.

Trên sàn phòng xuất hiện thêm rất nhiều ám khí bị chém đứt làm đôi.

Đứng ở góc phòng, Tiểu Liên nhận ra vài món trong số ám khí dưới đất, trong lòng không khỏi kích động.

Chương 32: Chương 32

Ám khí!

Là ám khí được nhắc đến trong “Kinh Hoa Chỉ”!

Tiểu Liên mở to mắt, không chớp mà nhìn chăm chăm vào cuộc giao đấu của hai người.

Tốc độ của cả hai đều nhanh đến mức cực hạn.

Mỗi lần Đường Phong phóng ám khí, Tiểu Liên đều không thấy rõ động tác của hắn, chỉ nghe thấy tiếng ma sát của ống tay áo rung lên nhanh chóng.

Nữ tử váy đen cầm kiếm bằng một tay, thanh trường kiếm trong tay không ngừng phun ra hàn quang, từng món ám khí Đường Phong phóng ra đều bị nàng chém xuống đất.

Thường thì ánh kiếm lóe lên, ngay sau đó là vài tiếng leng keng của ám khí rơi xuống đất.

Đột nhiên, thân ảnh Đường Phong lóe lên, hắn bỗng xuất hiện bên phải Tần Nhất, trong tay phải có thêm một vật không rõ là gì, giơ cao lên.

Đường Phong thương hương tiếc ngọc nhắc nhở: “Ngọc cô nương, đây là Long Tu Châm, cẩn thận đấy!”

Nghe vậy, ánh mắt Tần Nhất sắc bén, thân hình trở nên hư ảo, thanh kiếm trong tay tỏa ra hàn khí càng mạnh.

Rõ ràng là mùa hè nóng bức khó chịu, mà Tiểu Liên cách hai người vài mét nhưng lại không khỏi run mình.

Vài vật thể màu đen đỏ bị Đường Phong ném ra.

Tần Nhất cau mày, trong lòng cảnh giác.

Nàng chưa từng thấy Long Tu Châm, nhưng đã nghe qua uy danh.

Không ai biết Long Tu Châm trước lúc bắn ra trông như thế nào.

Tần Nhất không do dự, thân hình như quỷ mị lùi lại.

Vài vật thể màu đen rơi xuống đất, một mùi lưu huỳnh nồng nặc lan tỏa.

“Ầm!”

Ngay lập tức, tiếng nổ vang lên.

Trong phòng bốc lên vài tia lửa kèm theo khói đen.

Tiểu Liên nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng lạnh lẽo.

Đồng thời cũng bị đả kích sâu sắc.

Ban đầu nàng tưởng rằng mình tu luyện Kinh Hoa chỉ đến tiểu thành thì đã là rất lợi hại rồi.

Không ngờ hai người này giao đấu, lại có uy thế như vậy.

Bàn ghế, sàn nhà trong phòng đã lổ chỗ, đầy những ám khí bị chém làm đôi và vết cháy đen.

Đến khi khói đen dần tan đi, bóng dáng nữ tử váy đen cũng đã biến mất.

Tiểu Liên tái mặt, cắn chặt môi dưới.

Nữ tử váy đen thua rồi sao?

Thấy trong làn khói đen không có bóng dáng của Tần Nhất, khóe miệng Đường Phong khẽ nhếch lên.

Hắn vừa định ra tay thì một đạo kiếm quang quang chói lòa vụt qua.

Đồng tử Đường Phong co rút, thân thể cứng đờ, hắn khó tin cúi đầu xuống, tay phải sờ lên cổ.

Đầu ngón tay liền chạm được máu tươi ấm áp.

“Sao có thể?”

Đồng tử Đường Phong co rút, vẻ mặt hoang mang kinh ngạc.

Nữ tử váy đen đứng bên cạnh Đường Phong, chậm rãi tra thanh trường kiếm vào vỏ, nàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cũ.

Đôi mắt trong veo như nước mùa thu không có chút cảm xúc nào.

“Àm” một tiếng.

Sắc mặt Đường Phong lộ rõ vẻ không cam lòng, chậm rãi quỳ xuống đất.

Máu ở cổ không phun ra, vết thương bị một lớp băng màu máu bao phủ, như thể bị hàn băng đóng băng.

Đường Phong hai mắt trợn ngược, chết không nhắm mắt, hắn còn chưa kịp sử dụng Long Tu Châm thì đã chết như vậy rồi.

Nhìn thấy một kiếm bất thành linh này, trên mặt Tiểu Liên lộ ra vẻ vui mừng.

Thắng rồi!

Nữ nhân váy đen thắng rồi!

Nhưng một khắc sau, Tiểu Liên thấy nữ tử váy đen thân thể mềm nhũn, xụi lơ ngã xuống.

Nàng tay phải đỡ vách tường, chống thân thể, nhưng kiếm trên tay trái lại rơi trên mặt đất

Chuyện gì xảy ra?

Tiểu Liên trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Không thắng sao?

Đồng quy vu tận à?

“Bộp bộp...”

Tiếng vỗ tay vang lên từ bên ngoài.

Tần Nhất biến sắc, ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Một nam nhân mặc cẩm y bạch sắc bước vào, dung mạo tuấn tú, khoe miệng nở nụ cười nhạt.

Khí chất ôn hòa, nho nhã, nhưng ánh mắt lại mang theo sự âm lãnh như rắn độc.

Nam nhân vừa vào đã vỗ tay vài cái, khen ngợi Tần Nhất đang cố chống đỡ cơ thể: “Quả không hổ danh là Ngọc La Sát của Phong Vũ Lâu.”

“Giết tên sư đệ bất tài này của ta chỉ cần một kiếm.”

Thấy nam nhân đột ngột bước vào, ánh mắt Tần Nhất lạnh lùng, giọng nói băng lãnh: “Đường Hạo, hạng năm trên Liệp Sát bảng Địa cấp, truyền nhân Đường Môn, thực lực Nhị phẩm trung kỳ.”

“Kẻ giết được hắn sẽ được thưởng 1000 lượng vàng, ba quyền bí tịch nhị phẩm.”

“Không sai, chính là ta.” Đường Hạo cười nhếch mép, bạch y tuấn tú, ánh mắt âm lãnh như rắn độc nhìn chằm chằm Tần Nhất.

Nói xong, Đường Hạo nhìn Đường Phong đang nằm trên mặt đất, cảm thán: “Sư đệ ta đúng là kẻ đa tình.”

“Hắn thấy Ngọc cô nương đáng người yêu điệu, chỉ cần nhìn dáng người đã biết là một mỹ nhân hiếm có, thương hương tiếc ngọc, cố ý không dùng Long Tu Châm.”

“Nhưng phải nói, sư đệ ta đúng là thiên tài, chỉ trong nửa tháng đã nghiên cứu được bảy tám phần về Phích Lịch Tử của

Phích Lịch Đường, còn tự cho mình thông minh thay hỏa dược bên trong bằng Nhuyễn Cân Tán của Đường Môn.”

“Càng hiểm có hơn là, đôi mắt Ngọc cô nương, hẳn lại dám dùng Phích Lịch Tử cải tiến của mình!”

Đường Hạo vừa nói vừa lắc đầu, ánh mắt nhìn thi thể của Đường Phong mang một tia cảm khái: “Thật không biết sống chết.”

“Đôi mắt với Kim tự chiêu bài của Phong Vũ Lâu mà vẫn còn đầy đầu nghĩ đến những chuyện đó.”

“Nếu như dùng hết bản lĩnh thật sự thì cũng sẽ không chết nhanh như vậy.”

Ánh mắt Đường Hạo nhìn thi thể Đường Phong chuyển thành chế giễu.

Chương 33: Chương 33

Tần Nhất sắc mặt không đổi, hàng lông mày dưới lớp khăn mỏng lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Hạo.

“Người ở phòng chữ Địa số hai?”

“Thông minh.”

Đường Hạo cười nhạt một tiếng.

Hắn không vội giết Tần Nhất, người đã trúng độc của Đường Môn sẽ toàn thân mềm nhũn vô lực, kéo dài trong thời gian một chén trà, không có thuốc giải độc của Đường Môn thì không thể giải.

Tần Nhất mắt sụp xuống, giọng nói bình thản: “Người đã sớm tìm được tung tích của Đường Phong?”

Nghe vậy, Đường Hạo cười: “Không phải tìm được, mà là ta vẫn luôn ở đó.”

Nghe câu này, trong mắt Tần Nhất lần đầu tiên có sự dao động.

Hắn vẫn luôn ở đó...

Câu nói này khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Vài suy đoán nhanh chóng lướt qua trong đầu Tần Nhất, nàng từng cái loại trừ.

Đường Hạo đi cùng Đường Phong, hai người luôn ở bên nhau.

Chẳng lẽ là hai người cùng nhau trộm cấp?

Không, nếu như vậy, Đường Môn nhất định sẽ truy sát cả Đường Phong và Đường Hạo chứ không phải chỉ một mình Đường Phong.

Nếu suy luận như thế.

Vậy đã nói rõ đồ phở Long Tu Châm bị đánh cắp là giả.

Sau khi nghĩ thông suốt các khúc mắc trong đó, Tần Nhất nhìn Đường Hạo, ánh mắt lạnh lùng nói: “Đường Phong không ăn cắp đồ phở Long Tu Châm, đây là cái bẫy của Đường Môn.”

“Hừm? Ngọc cô nương quả là thông minh tuyệt đỉnh, lại có thể nghĩ ra điều này.”

Đường Hạo nghe được suy đoán của Tần Nhất, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Tần Nhất đột nhiên ngừng đầu lên, trong đôi mắt lạnh lùng có thêm một chút gợn sóng: “Đây là cái bẫy dành cho Phong Vũ Lâu?”

“Tại sao?”

Nụ cười trên mặt Đường Hạo đột nhiên dừng lại, vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng, ánh mắt như rắn độc phun ra nọc độc, lạnh lẽo vô cùng.

“Ban đầu còn muốn giữ Ngọc cô nương lại, để cô nương trước khi chết cảm nhận một chút cảm giác làm nữ nhân.”

“Nhưng nếu cô nương có thể nghĩ đến đây, vậy thì xin mời Ngọc cô nương lên đường sớm một chút, sự đệ bất tài của ta chắc là vẫn chưa đi xa.”

“Nếu muốn trách, thì trách Phong Vũ Lâu quá phô trương đi.”

Đường Hạo không nói thêm gì nữa, trong tay lập tức bắn ra năm sáu loại ám khí Đường Môn, bao phủ Tần Nhất.

Tần Nhất vốn đang dựa vào tường đột nhiên xoay người, tránh được tất cả ám khí, như quỷ mị xông đến trước mặt Đường Hạo, bàn tay phải trắng như tuyết đánh về phía mặt Đường Hạo.

Đường Hạo giật mình, trong lúc vội vàng không kịp suy nghĩ, tay phải đã nghênh đón bàn tay của Tần Nhất.

Hai người tay phải chạm nhau, mặt Đường Hạo đỏ bừng, trợn tròn mắt, tay phải khẽ run.

Tần Nhất ánh mắt bình tĩnh, tay phải nhỏ nhắn trắng nõn duỗi thẳng, một luồng nội lực băng hàn theo tay nàng ngang nhiên truyền vào lòng bàn tay Đường Hạo.

Lớp sương trắng nhanh chóng lan ra trên lòng bàn tay của Đường Hạo.

Hai người đang so tài nội công.

Tiểu Liên đứng ở góc phòng, nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ này, đôi môi anh đào đỏ mọng khẽ mở to.

Sự việc thay đổi quá nhanh khiến nàng có chút thất thần.

Có nên nhân cơ hội này bỏ trốn không?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu thì Tiểu Liên đã bị nàng đập tắt.

Cuộc đối thoại giữa Đường Hạo và Tần Nhất đều lọt vào tai nàng.

Hai người giao đấu, còn chưa biết ai thắng ai thua.

Nếu Đường Hạo thắng, nàng cũng chỉ có một con đường chết, bị giết người diệt khẩu.

Tuy không biết nếu nữ tử váy đen thắng thì sẽ như thế nào, nhưng Tiểu Liên không có lựa chọn nào khác.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, thì thế trận lại thay đổi.

Tần Nhất bỗng nhiên mềm nhũn, bàn tay đang chạm vào Đường Hạo buông lỏng, cơ thể vô lực ngã xuống.

Đường Hạo vội vàng lùi lại vài bước, ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Tiểu Liên kinh ngạc phát hiện, trên mặt và lông mày Đường Hạo đã kết một lớp sương trắng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hàm răng không ngừng run lên.

Rõ ràng là mùa hè, nhưng Đường Hạo lại như đang sống giữa mùa đông lạnh giá.

Đường Môn nổi tiếng với ám khí, nhưng nội công lại không cao thâm.

Nội lực của Tần Nhất lại mang theo hàn khí, cảnh giới cao thâm.

Trong cuộc so tài nội lực này, Đường Hạo cảm thấy cánh tay phải mình như biến thành băng, mỗi tác da thịt đều đau nhói như kim châm.

Cũng may, gân cốt trong cơ thể Tần Nhất bỗng nhiên mềm nhũn, không thể chống đỡ được nữa, chứ nếu không, dưới sự tấn công không màng hao tổn nội lực của Tần Nhất, Đường Hạo chưa chắc đã thắng được.

Đường Hạo ngồi xếp bằng, nhắm mắt điều tức, vận chuyển tâm pháp Đường Môn, xua tan hàn khí trong cơ thể.

“Tiểu cô nương...”

Tần Nhất bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi.

Nghe vậy, Tiểu Liên nhìn Tần Nhất đang nằm bệt dưới đất, khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu cảm.

Nghe Tần Nhất lên tiếng, Đường Hạo đột ngột mở mắt, nhìn về phía Tiểu Liên.

“Tiểu cô nương, giết hắn đi!”

“Tiểu cô nương, giết nàng ta đi!”

Tần Nhất và Đường Hạo đồng thời lên tiếng.

“Tiểu cô nương, ta là đệ tử Đường Môn, nữ ma đầu kia là sát thủ khét tiếng giang hồ, nợ máu chồng chất.”

“Hiện tại nàng ta không có khả năng phản kháng, ngươi giết nàng ta là tạo phúc cho dân chúng, công đức vô lượng!”

“Đường Môn chúng ta cũng sẽ cho ngươi 1000 lượng bạc làm thù lao, nửa đời sau ngươi sẽ không còn phải lo lắng về tiền bạc nữa.”

Đường Hạo run cầm cập, chậm rãi nói ra đoạn lời này.

Trước tiên là vạch trần thân phận của Tần Nhất, từ đạo đức nâng cao bản thân, sau đó hứa hẹn lợi ích lớn, lời nói vô cùng khôn khéo.

“Tiểu cô nương, vừa rồi ngươi đã nghe thấy hết rồi, nếu hắn khôi phục lại thì sẽ không tha cho ngươi, nhất định sẽ giết ngươi diệt khẩu.”

Tần Nhất lúc này vô cùng yếu ớt, giọng nói gần như không thể nghe thấy.

Hiện tại tính mạng của cả hai đều nằm trong tay Tiểu Liên.

Nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục.

Chương 34: Chương 34

Tiểu Liên không nói một lời, trong lòng nàng đã có quyết định.

Cả hai người này đều phải chết!

Nhưng mà, nàng phải giết Đường Hạo trước.

Tiểu Liên lặng lẽ bước đến bên cạnh Tần Nhất.

Đường Hạo đang vận nội lực xua tan hàn khí, thấy vậy trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng: “Tốt, tiểu cô nương, loại nữ ma đầu giết người vô số này, người người đều có thể tru diệt!”

“Sau khi giết nàng ta, ta sẽ trả 1.000 lượng bạc!”

Nhìn thấy Tiểu Liên bước về phía mình, đôi mắt long lanh như nước của Tần Nhất Thu hơi tối lại.

Nàng thở dài trong lòng.

Hôm nay phải chết ở chỗ này rồi sao?

Cũng là mệnh số.

Trước khi chết, điều Tần Nhất quan tâm là tại sao Đường Môn lại gài bẫy Phong Vũ Lâu.

Nàng mơ hồ cảm thấy thông tin tình báo của Phong Vũ Lâu có vẻ như có vấn đề.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Đường Hạo, Tiểu Liên nhắm thanh trường kiếm của Tần Nhất rơi trên mặt đất.

Ngay khi bàn tay nhỏ bé trắng nõn chạm vào thanh trường kiếm, một luồng khí lạnh buốt từ thanh trường kiếm tràn lên.

Đầu ngón tay Tiểu Liên đau nhói, tay buông lỏng, trường kiếm lại rơi xuống đất.

Lạnh quá.

Tiểu Liên cúi đầu nhìn, đầu ngón tay của nàng đã lạnh cóng đỏ bưng, giống như ngâm trong nước lạnh mùa đông.

Tiểu Liên quan sát xung quanh, lấy tấm ga trải giường trong quán trọ xuống, quấn quanh chuôi kiếm.

“Tốt tốt tốt, tiểu cô nương thật là thông minh lanh lợi!”

“Sau khi ngươi giết yêu nữ này, ngươi sẽ là đại anh hùng! Công đức vô lượng!”

Đường Hạo ở bên cạnh lớn tiếng ca ngợi.

Tiểu Liên nhặt kiếm lên, lạnh lùng nhìn Đường Hạo một cái rồi đi về phía hắc.

Thấy vậy, Đường Hạo sửng sờ, lập tức trở nên gấp gáp.

Hắn không ngờ Tiểu Liên nhặt kiếm lên là muốn đâm chết hắn!

“Tiểu cô nương, ngươi bình tĩnh lại, ta là đệ tử danh môn chính phái, nhất định sẽ đưa cho ngươi 1000 lượng đã hứa mà.”

“Với 1000 lượng, ngươi có thể mua rất nhiều y phục, trang sức, mua nhà cửa...”

Đường Hạo không ngừng nói, muốn Tiểu Liên dừng lại.

Nhưng ánh mắt Tiểu Liên rất kiên định, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm chĩa vào Đường Hạo.

Khoảng cách giữa nàng Đường Hạo không quá năm bước.

Tần Nhất, người vốn đã chờ chết, lại thấy có biến cố như vậy, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kinh hãi.

“Tiểu cô nương, mau dừng lại.”

Tần Nhất đột nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, Tiểu Liên lộ ra vẻ nghi hoặc, dừng bước nhìn Tần Nhất.

Nàng không hiểu tại sao Tần Nhất lại bảo nàng dừng lại.

“Tiểu cô nương, hắn là đệ tử Đường Môn, trên người khó tránh khỏi có ám khí cơ quan, người cứ thế đi đến trước mặt hắn, rất dễ bị cơ quan ám toán.”

Tần Nhất nằm liệt dưới đất, giọng nói nhỏ nhẹ, nhắc nhở Tiểu Liên.

Tiểu Liên đứng tại chỗ, trong đầu nhớ lại nội dung ghi trên Kinh Hoa Chi.

Thế gian chia ám khí thành bốn loại: Cơ quan, ném tay, phun thuốc, dây roi.

Ám khí cơ quan là loại dễ sử dụng nhất, thường chỉ cần nhấn nút là có thể phóng ra.

Nghĩ đến đây, Tiểu Liên trong lòng nghĩ mà sợ.

Nếu nàng đi nhanh hơn một chút thì có lẽ đã chết rồi.

Tiểu Liên buông thanh kiếm dài trong tay xuống, tâm niệm thay đổi, quay sang đi về phía thi thể đã lạnh ngắt của Đường Phong.

Nàng cúi người xuống, sờ soạng bên hông Đường Phong.

Rất nhanh, nàng đã sờ thấy một chiếc túi gấm nhỏ, bên trong có vài thứ cứng cứng.

Tiểu Liên lấy túi gấm ra khỏi hông Đường Phong, nhìn vào.

Bên trong có phi tiêu, Thiết Tật Lê, đầu nhọn ánh lên màu xanh lục, ngửi kỹ có mùi tanh nhàn nhạt.

Tiểu Liên lộ vẻ vui mừng.

Đây là túi ám khí.

Quả nhiên giống như trong sách nói, người sử dụng ám khí sẽ mang theo túi ám khí bên mình.

Đường Hạo thấy Tiểu Liên đi đến bên cạnh Đường Phong, ngồi xổm xuống sờ soạng một hồi, trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Tần Nhất nằm bên cạnh thấy Tiểu Liên cầm túi ám khí, đột nhiên liền nhớ ra Tiểu Liên.

“Tiểu cô nương, là ngươi.”

Giọng nói của Tần Nhất có thêm một chút kích động vui mừng.

Tiểu cô nương này là người của Phong Vũ Lâu!

Đường Hạo đang ngồi xếp bằng vận công tâm pháp ở đối diện nghe ra sự vui mừng trong giọng nói của Tần Nhất, sắc mặt hần trầm xuống.

Hồng rồi, hai người này hình như quen nhau!

Chết tiệt!

Lúc này Đường Hạo tức đến nổi phổi sắp nổ tung, hận không thể băm vằm Đường Phong ra trăm mảnh.

Ngươi làm hái hoa tặc, bắt tiểu cô nương, sao lại khéo thế, lại bắt trúng người quen của Ngọc La Sát chứ!

Tiểu Liên không để ý đến Tần Nhất, nàng lấy ra một chiếc phi tiêu dài ba tấc, cẩn thận quan sát.

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Liên kẹp phi tiêu vào giữa các ngón tay, dùng cách ném phi tiêu bằng tay ném về phía Đường Hạo.

Thấy Tiểu Liên dùng cách ném phi tiêu, hồn vía Đường Hạo như bay lên mây.

Xong rồi, nữ tử này có học ám khí!

Ta chết chắc rồi!

Đường Hạo theo bản năng nhắm mắt lại, trong lòng trong lòng bi ai..

“Độc!”

“Leng keng!”

Đầu tiên là một âm thanh trầm đục của ám khí va vào gỗ, sau đó là tiếng leng keng của ám khí rơi xuống đất.

Đường Hạo có chút mờ mịt mở mắt ra, nhìn thấy một chiếc phi tiêu cách mình không xa trên mặt đất.

Tần Nhất đang nằm liệt dưới đất cũng sững sờ.

Chương 35: Chương 35

Lúc ở trên phố, tiểu cô nương này rõ ràng có võ công Kinh Hoa Chỉ, sao lại ném phi tiêu lại kém thế nhỉ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tiểu Liên vẫn không có biểu cảm.

Nàng lại lấy ra một phi tiêu, thuận tay ném đi.

“Phập!”

“Leng keng!”

Giống như vừa rồi, phi tiêu rơi xuống đất.

Tâm trạng của Đường Hạo như sóng biển dâng trào, trái tim vừa mới treo lên lại hạ xuống.

Hắn thở dài một hơi, suýt chút nữa đã không kìm được sự phẫn khích trong lòng.

Tiểu cô nương này xem ra rõ ràng là mới học ám khí chưa lâu, thủ pháp còn vụng về, kém chính xác!

Đường Hạo hít sâu một hơi, tăng tốc vận hành nội công tâm pháp.

Vẫn còn cơ hội.

Lớp băng trắng trên mặt hắn đã dần dần biến mất, hóa thành nước.

Mười mấy giây nữa, Đường Hạo sẽ có thể áp chế được hàn băng nội lực rồi.

Lúc đó, thắng thua sẽ được phân định.

Tiểu Liên thấy hai lần phóng phi tiêu đều không trúng Đường Hạo, chân mày hơi cau lại.

Phi tiêu rút cuộc khác với đá, trọng lượng cảm giác phóng ra đều không giống nhau.

Tiểu Liên dùng đá thì rất chuẩn, không có nghĩa là dùng phi tiêu cũng có thể trúng.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đưa vào túi ám khí, lại lấy ra một cái phi tiêu.

Lần này Tiểu Liên không vội vàng ra tay, mà là cân nhắc, cảm nhận trọng lượng của phi tiêu.

Đường Hạo thấy Tiểu Liên không còn phóng ám khí nữa, trong lòng càng thêm vui mừng.

Chỉ vài giây nữa, hắn sẽ hoàn toàn áp chế được hàn băng nội lực của Tần Nhất!

Tần Nhất cảm thấy sắc mặt Đường Hạo dần dần hồng hào, hơi thở cũng dần dần bình ổn, trong lòng âm thầm thở dài.

Đường Hạo sắp khôi phục rồi.

Tiểu Liên cảm nhận phi tiêu một hồi, trong mắt hiện lên một tia linh động.

Tay phải nàng lại lần nữa thò vào túi ám khí.

“Vút!”

Phi tiêu trong tay lại bay ra.

Ánh mắt Tần Nhất thoáng vẻ căng thẳng.

Nhìn theo quỹ đạo, lần này chắc chắn trúng!

Ngay khi phi tiêu sắp sửa bắn trúng Đường Hạo, hắn bỗng nghiêng đầu né tránh.

Cơ thể lạnh cóng của hắn nhanh chóng ấm lên, Đường Hạo đã áp chế được phần lớn hàn băng nội lực của Tần Nhất.

Ngay khi Đường Hạo tưởng mình đã né được thì một bóng đen đã bắn trúng mắt trái của hắn.

“A!”

Đường Hạo kêu lên một tiếng đau đớn.

Một chiếc phi tiêu đã cắm chính xác vào mắt trái của hắn.

Tần Nhất đang nằm trên mặt đất, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng thất thanh nói: “Kính Hoa Chỉ tiểu thành, Liễu Ân Hoa Minh!”

Tiểu Liên không ngừng tay, nhanh chóng lấy phi tiêu từ túi ám khí, mỗi phi tiêu đều được phóng ra bằng thủ pháp “Liễu Âm Hoa Minh” nhắm vào Đường Hạo.

Trong cơn đau dữ dội, Đường Hạo không thể né tránh, những phi tiêu tiếp theo đều trúng mắt, mặt cổ hắn.

Tiểu Liên biết sức lực của mình không đủ, nên đã tập trung tấn công vào những yếu hại của Đường Hạo.

Đường Hạo bị mù cả hai mắt, mặt và cổ đều bị phi tiêu đâm rạch.

Chất độc trên phi tiêu nhanh chóng phát tác, dưới cơn đau đớn của vết thương và độc tố, Đường Hạo không thể tập trung đè nén nội lực, trên mặt nhanh chóng xuất hiện một lớp sương trắng.

Một lát sau, cơ thể Đường Hạo cứng đờ, ngã xuống đất.

Thấy Đường Hạo bị mình giết chết, cơ thể Tiểu Liên run rẩy, tim đập dữ dội.

Trong lòng có chút hoảng sợ.

Mình đã giết một người rồi sao?

Lần đầu tiên giết người, Tiểu Liên vẫn cảm thấy rất căng thẳng hoảng loạn.

Nhưng nhanh chóng, nàng nghiêng rằng, đè nén cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tần Nhất.

Vẫn còn một tên nữa!

...

“Phù...”

“Cuối cùng cũng ngủ rồi.”

Trần Diệp nhìn Tiểu Phúc đang ngủ say trên chiếc giường nhỏ, thở phào nhẹ nhõm.

Dù Tiểu Phúc rất nghịch ngợm nhưng dù sao cũng là trẻ con, năng lượng có hạn, phần lớn thời gian trong ngày đều dành để ngủ.

Chỉ khi nha đầu ngủ, Trần Diệp và Tiểu Liên mới có thể thư giãn một chút.

Trần Diệp cầm quạt phe phẩy đi ra sân, hắn không thấy bóng dáng Tiểu Liên đâu.

“Nha đầu này đi đâu rồi, giặt y phục mà lâu thế sao?”

Trần Diệp xắn tay áo lên, để lộ chiếc đồng hồ Rolex vàng lớn, liếc nhìn thời gian.

Tiểu Liên đã đi hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa về.

Trần Diệp cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Hệ thống, kiểm tra vị trí của Tiểu Liên.”

Trần Diệp trầm niệm trong lòng.

Một màn ánh sáng xanh mờ ảo hiện ra trước mắt Trần Diệp.

Chăm đồ tượng trưng cho Tiểu Liên nhấp nháy trên bản đồ hệ thống.

“Humm?” Trần Diệp nhìn vị trí, sững sờ.

Tiểu Liên ôm chậu gỗ bước vào sân, thấy Trần Diệp đứng ngay người tại chỗ, không biết đang nghĩ gì.

“Viện trưởng.”

Tiểu Liên trong treo gọi một tiếng.

Trần Diệp nhìn Tiểu Liên, có chút nghi hoặc hỏi: “Hôm nay sao giặt đồ lâu vậy?”

Theo kinh nghiệm thường ngày, Tiểu Liên giặt y phục không đến một tiếng đồng hồ.

Sao hôm nay lại mất hơn một tiếng?

Tiểu Liên hơi cúi đầu, đôi mắt linh động không dám nhìn thẳng Trần Diệp.

Nàng băng quơ nói: “Hôm nay trời nóng nên ở bên sông một lúc lâu.”

Trần Diệp nghe xong gật đầu, hôm nay thời tiết quả thực oi bức, việc Tiểu Liên chạy ra bờ sông để giải nhiệt cũng là điều bình thường.

“Để ta phơi y phục cho.”

“Không có nhiều đâu.”

Trần Diệp giúp Tiểu Liên phơi y phục xong, Tiểu Liên cảm ơn rồi trở về phòng.

Nàng ngồi trên ghế, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài sân.

Trong đầu nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Chương 36: Chương 36

Tiểu Liên nắm chặt hai phi tiêu trong tay, ánh mắt lộ ra lạnh lùng sát khí, nhìn về phía Tần Nhất đang nằm bất lực trên mặt đất.

Cảm nhận được sát khí trong mắt Tiểu Liên, Tần Nhất yếu ớt lên tiếng: “Người muốn giết ta?”

“Người không phải người của Phong Vũ Lâu?”

Tiểu Liên không nói gì, nàng làm động tác ném phi tiêu.

“Kinh Hoa Chỉ tiêu thành, không có nội lực, không phải người của Phong Vũ Lâu...”

Giọng Tần Nhất bình thản, nhưng trong giọng nói lại mang theo khó hiểu không thể tin được.

Chứng kiến cái chết của Đường Hạo, giờ số mệnh này sắp đến lượt mình nhưng trên mặt Tần Nhất không hề lộ ra bất kỳ sự sợ hãi nào, chỉ có bình tĩnh.

Dường như cái chết đối với nàng không là gì cả, là một kết cục đã được định sẵn.

Tiểu Liên ngừng phi tiêu đang định ném ra, nhìn chằm chằm Tần Nhất, giọng nói trong trẻo hỏi: “Người là sát thủ của Phong Vũ Lâu?”

“Phải.”

“Nội lực là gì? Dẫn vũ tự quyết nội lực độ thủ tam âm kinh chí thủ thái âm phế kinh... Là có ý gì?”

Tiểu Liên hỏi ra những thắc mắc đã bám lấy nàng mấy ngày nay.

Nàng đã chứng kiến Tần Nhất giao đấu với người khác, sức phá hoại mà hai bên gây ra khiến nàng rất khao khát.

Nếu mình cũng có sức mạnh như vậy, thì...

Giết người đó nhất định sẽ rất dễ dàng.

Câu hỏi của Tiểu Liên khiến Tần Nhất hơi sững sờ.

Nàng nhìn Tiểu Liên một lúc, đôi môi đỏ khê mở, giải thích câu hỏi của Tiểu Liên.

Nghe được câu trả lời cho những thắc mắc của mình bấy lâu nay, Tiểu Liên chìm vào trầm tư.

“Ta không biết người có được Kinh Hoa Chỉ từ đâu, nhưng người không có nội công tâm pháp, dù có thiên phú dị bẩm cũng không thể phát huy được uy lực của Kinh Hoa Chỉ.”

“Hơn nữa, Kinh Hoa Chỉ tổng cộng có ba quyển, trong tay người hẳn là quyển thứ nhất.”

Tần Nhất nhắm mắt lại, từ từ điều hòa nội lực trong cơ thể, giọng nói bình thản.

Nàng vừa dùng đặc tính của hàn băng nội lực để áp chế được lực của Nhuyễn Cân Tán, sau đó so nội lực với Đường Hạo, hàn băng nội lực trong cơ thể hỗn loạn, nếu không quản thì nội lực sẽ đi nhầm kinh mạch, tẩu hỏa nhập ma.

“Làm thế nào để có được nội công tâm pháp? Hai quyển sau của Kinh Hoa Chỉ ở đâu?”

Sau khi nghe lời giải thích của Tần Nhất, Tiểu Liên cảm thấy bối rối phân nào, nhưng nàng vẫn biết rất ít về võ học.

“Trở thành sát thủ của Phong Vũ Lô, dùng công huân đổi lấy bí tịch võ công.” Tần Nhất mở mắt ra, nhìn Tiểu Liên thật lâu rồi nói: “Hoặc là, bái ta làm sư phụ.”

Tần Nhất nghiêm túc nhìn Tiểu Liên, từng chữ từng chữ nói: “Ngươi, là một sát thủ bẩm sinh!”

...

“Oa oa oa...”

Tiểu Phúc tỉnh dậy, lại khóc ré lên.

Tiểu Liên giật mình tỉnh lại khỏi hồi ức.

“Ngươi, là một sát thủ bẩm sinh.”

Nàng lẩm bẩm trong lòng.

Một lúc lâu sau, nàng thở dài.

Bên tai dường như vẫn còn vang vọng giọng nói của nữ tử đó.

“Tối nay giờ Tý, ta đợi ngươi ở phía nam thành.”

Giữa cái chết và giết người đó, Tiểu Liên cuối cùng đã chọn cái sau.

Nàng không giết Tần Nhất.

.....

Màn đêm, lặng yên giáng lâm.

Trần Diệp và Đại Minh trở về phòng, hẩn nằm trên giường, rõ ràng cảm thấy Tiểu Liên sau khi trở về vào buổi chiều có gì đó không ổn.

Mặc dù hẩn không biết chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Liên, nhưng bằng quyết toán hàng ngày sẽ cho hẩn biết lí do.

【Ting!】

【Bắt đầu quyết toán hàng ngày:】

【Hôm nay, ngươi đã cùng Đại Minh và Tiểu Liên rửa mặt, thưởng 5 điểm tích lũy.】

【 Sau khi rửa mặt, người và Đại Minh cùng nhau tập thể dục buổi sáng, thưởng 5 điểm tích lũy.】

【 Tiểu Liên chuẩn bị bữa sáng, chăm sóc Tiểu Phúc, thưởng 5 điểm tích lũy.】

【 Bốn người cùng ăn sáng, thưởng 10 điểm tích lũy.】

【 Đại Minh tập luyện theo “Phương pháp tập luyện của Schwarzenegger”, sức mạnh tăng lên đáng kể, thưởng 10 điểm tích lũy.】

【 Tiểu Liên chăm sóc Tiểu Phúc, nhận được 5 điểm tích lũy.】

【 Người chăm sóc Tiểu Phúc, nhận được 5 điểm tích lũy.】

【 Tiểu Phúc hôm nay khóc ít hơn hôm trước, thưởng 10 điểm tích lũy.】

【 Đại Minh đọc truyện “Thủy Hử”, có chút linh ngộ, thưởng 10 điểm tích lũy.】

[Tiểu Liên luyện tập 《Kinh Hoa Chi》 không tiến bộ, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Tiểu Liên ra phố mua vải, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Gặp phải kẻ trộm, Tiểu Liên ra tay ngăn chặn hành vi phạm tội, thưởng 10 điểm tích lũy.]

[Tiểu Liên đặt làm Mai Hoa Châm ở tiệm rèn, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Tiểu Liên chủ động giặt y phục, thưởng 5 điểm tích lũy.]

[Tiểu Liên gặp phải tên dân tộc Đường Phong, bị bắt cóc đến quán trọ, trong quá trình vẫn giữ bình tĩnh, thưởng 10 điểm tích lũy.]

Đọc đến đây, Trần Diệp đột ngột ngồi dậy, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Không thể nào, trạng thái của Tiểu Liên không đúng, chẳng lẽ là...”

Trần Diệp thấy trong lòng lo lắng, hắn cố gắng kìm nén sự bất an trong lòng, tiếp tục đọc tiếp.

【Tiểu Liên suýt bị Ngọc La Sát giết chết, may mắn thoát nạn, thưởng 50 điểm tích lũy.】

【Tiểu Liên thoát khỏi tay Đường Phong, thưởng 50 điểm tích lũy.】

【Tiểu Liên bình tĩnh quan sát trận chiến giữa hai võ giả nhị phẩm, thưởng 200 điểm tích lũy.】

【Tiểu Liên giết chết võ giả nhị phẩm Đường Hạo, lấy được mạng người đầu tiên, thưởng 500 điểm tích lũy.】

【Tiểu Liên bái Ngọc La Sát làm sư phụ, thưởng 100 điểm tích lũy.】

【Tiểu Liên bình an trở về Dục Anh Đường, thưởng 50 điểm tích lũy.】

【Bốn người cùng ăn tối, thưởng 5 điểm tích lũy.】

【Sau bữa tối, người và Đại Minh mỗi người đọc sách, nâng cao trình độ văn hóa, thưởng 10 điểm tích lũy.】

【Tiểu Liên trở về phòng chăm sóc Tiểu Phúc, thưởng 5 điểm tích lũy.】

【Ba người vệ sinh cá nhân, đi ngủ đúng giờ, thưởng 5 điểm tích lũy.】

【Tổng điểm tích lũy: 1080 điểm.】

【Số dư điểm tích lũy hiện tại: 5172】

Chương 37: Chương 37

Trần Diệp: “???”

Khoan đã, hệ thống.

Trần Diệp nhìn thấy điểm kết toán, đầu óc hơi choáng váng.

Hắn xem lại phần kết toán hàng ngày, chìm vào im lặng.

“Vậy là, Tiểu Liên chỉ trong một tiếng đồng hồ chiều nay, bị kẻ cướp hoa bắt cóc, sau đó xem một trận chiến, giết một võ giả nhị phẩm, còn báỉ sư?”

“Hừ...”

“Chuyện này có hơi quá lớ quá không?” Trần Diệp không khỏi thốt lên.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác hoang đường.

Cứ như thể cuộc sống yên bình của hắn đột nhiên bị thứ gì đó phá vỡ.

Ngay sau đó, bên tai Trần Diệp lại vang lên tiếng nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống.

【Đinh!】

【Mức độ biết ơn của Trần Đại Minh đã tăng lên, mức độ biết ơn hiện tại là: 80%】

【Chúc mừng người nhận được một cơ hội rút thăm thuộc tính Viện trưởng!】

Trần Diệp mừng rỡ trong lòng, hắn đoán độ biết ơn của Đại Minh sẽ tăng lên 80% trong vòng một hoặc hai ngày, nhưng

không ngờ lại là hôm nay.

Trần Diệp ngồi thẳng dậy.

Lần trước, thuộc tính viện trưởng đã cho hấn [Kim Cương Bất Hoại], có thể miễn nhiệm với mọi tổn hại từ thế gian.

Lần này sẽ cho hấn thuộc tính gì đây?

“Hệ thống, rút thuộc tính viện trưởng!” Trần Diệp trầm nghĩ.

[Đinh!]

[Bắt đầu rút thăm...]

[Đinh!]

[Chúc mừng người nhận được thuộc tính: Súc Địa Thành Thôn]

[Súc Địa Thành Thôn: Người tôi đa có thể thu nhỏ 100 mét thành một bước, lúc cất bước có thể đạt tới vị trí tùy ý, không có giới hạn hồi chiêu]

Nhìn thấy thuộc tính này, Trần Diệp vui mừng khôn xiết.

Thuộc tính này cũng quá mạnh rồi, hoàn toàn không thua kém Kim Cương Bất Hoại.

Trần Diệp nhìn lời giải thích của thuộc tính, ánh mắt ngưng tụ, chú ý đến trọng điểm: “Có thể đạt đến”.

Hấn suy nghĩ một lúc liền hiểu ý nghĩa của bốn chữ này.

Ví dụ: Hấn không thể trực tiếp xuất hiện ở độ cao 100 mét.

Nếu có thể trực tiếp xuất hiện ở độ cao 100 mét thì đó không gọi là Súc Địa Thành Thôn, mà gọi là ngự không phi hành.

“Nói cách khác, chỉ cần ta bước đi là có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu trong phạm vi tối đa 100 mét?”

Trần Diệp xoa cằm: “Đây quả là một kỹ năng thần thánh trên mặt đất, sau này ra ngoài không cần ngựa nữa, ngựa chạy còn không nhanh bằng ta.”

“Một bước 100 mét, ai có thể đuổi kịp chứ?”

Trần Diệp khẽ mỉm cười, gọi ra bảng thuộc tính của mình.

[Hệ thống Bồi dưỡng cô nhi 1.0]

[Túc chủ: Trần Diệp]

[Tuổi: 20]

[Điểm tích lũy: 5172]

[Thuộc tính viện trưởng: Kim Cương Bất Hoại, Súc Địa Thành Thốn]

[Kim Cương Bất Hoại: Thế gian vạn vật không cách nào tổn thương đến thân thể của người]

[Súc Địa Thành Thốn: Người có thể thu nhỏ tối đa 100 mét thành một bước, khi bước đi sẽ xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào có thể đến được, không giới hạn hồi chiêu]

[Nhiệm vụ hiện tại: Xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai của cô nhi (1/2)]

[Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi *2]

“Không tệ, khả năng phòng thủ tối đa, nhanh nhẹn tối đa, nếu có thể rút ra phương tiện tấn công, có lẽ có thể đánh bại tất cả các võ sĩ.”

Sau khi rút xong thuộc tính, Trần Diệp hài lòng nằm xuống ngủ.

Vừa mới nằm xuống không lâu, Trần Diệp đã bị tiếng khóc của một đứa trẻ đánh thức.

Là Tiểu Phúc ở bên cạnh.

Trần Diệp thở dài, trở mình, bịt tai lại, trong lòng mong mỗi: “Tiểu Liên, mau đỡ dành tiểu tổ tông đi.”

Trong tình huống này, Tiểu Liên sẽ bế Tiểu Phúc đỡ dành tiểu cô nương một lúc, Trần Diệp mới có thể tiếp tục ngủ.

Nhưng vài phút trôi qua, tiếng khóc của Tiểu Phúc vẫn không ngừng, Trần Diệp nhận ra có điều gì đó không ổn.

Hắn đứng dậy đi đến trước cửa phòng Tiểu Liên và Tiểu Phúc ngủ, gõ cửa.

Căn phòng im ắng, Trần Diệp mở bản đồ hệ thống, thấy chấm đỏ tượng trưng cho Tiểu Liên không ở trong Dục Anh Đường mà là ở phía nam thành trấn.

Trần Diệp xoa trán, lẩm bẩm: “Thật không để người ta yên tâm chút nào, bây giờ đang giới nghiêm...”

Hắn thở dài, đẩy cửa phòng, bế Tiểu Phúc lên, bắt đầu đỡ dành tiểu cô nương.

...

Phía nam thành trấn.

Đêm đã khuya, trăng non nửa ẩn nửa hiện.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống mặt đất, nhờ ánh trăng mà có thể nhìn thấy mặt đất lờ mờ.

“Đông đông...”

Tiếng đánh canh vang lên từ góc ngõ trong thành trấn.

Vài đội lính tuần đêm tay xách đèn lồng, vừa ngáp vừa tuần tra trên đường.

Tiểu Liên cẩn thận đi đến phía nam thành trấn, trên đường suýt bị lính tuần đêm phát hiện.

Nhưng may mà tiểu cô nương nhỏ nhắn, trốn sau bóng tối, cộng với việc lính tuần đêm không tuần tra kỹ lưỡng nên không bị phát hiện.

Phía nam thành trấn, phía nam thành trấn.

Phía nam thành trấn lớn như vậy, rốt cuộc đang đợi ta ở đâu?

Tiểu Liên trốn dưới gốc cây, thầm nghĩ.

“Ngươi đến rồi.”

Một giọng nữ bình thản, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào vang lên từ phía sau Tiểu Liên.

Tiểu Liên giật mình, quay đầu lại nhìn, thấy bên cạnh mình đã có thêm một nữ tử mặc váy đen.

Nữ tử đeo mạng che mặt, đôi mắt long lanh như nước thu nhìn về phía Tiểu Liên.

Là Tàn Nhất.

Chương 38: Chương 38

Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tần Nhất, ánh mắt kiên định, giọng nói trong trẻo: “Ta đến rồi.”

Tần Nhất liếc nhìn nàng một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Đây là thái độ bá sự của ngươi sao?”

Nghe thấy câu này, khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên đỏ bừng, nàng mấp máy môi mấy lần, gọi: “Su phụ.”

“Ừm.” Tần Nhất đã tiếp nhận người đệ tử nhất được này.

Không có quá nhiều khách sáo, Tần Nhất đưa tay vào trong ngực, lấy ra ba thư tịch đóng gáy, hai nhỏ một lớn, đưa cho Tiểu Liên.

“Hai cuốn nhỏ là 《Vũ Tự Quyết Tâm Pháp》 và 《Phiêu Vũ Thân Pháp》 của Phong Vũ Lâu, cuốn lớn là 《Tổng cương ám khí》 của Đường Môn.”

Giọng Tần Nhất bình thản, chỉ khi nghe kỹ có thể thấy sự uyển chuyển nhẹ nhàng trong giọng nói của nàng.

Tiểu Liên nhận lấy ba thư tịch, nghi hoặc nói: “Ngọc sư phụ, ta đã luyện thành Kinh Hoa Chi quyền thứ nhất rồi.”

“Ta không họ Ngọc, ta họ Tần, tên Tần Nhất.”

“Sát thủ Phong Vũ Lâu đều lấy số làm tên, lẽ ra ngươi cũng nên lấy một con số làm tên.”

“Nhưng ngươi là đồ đệ của ta, không tính là bá nhập Phong Vũ Lâu, tên ta sẽ không cưỡng cầu.”

Tần Nhất tay cầm kiếm đứng đó, gió hè thổi qua, chiếc váy đen lay động, dáng người uyển chuyển.

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp: “Người chưa từng tu luyện nội công tâm pháp, Kinh Hoa Chỉ luyện đến tiểu thành đã là cực hạn, nếu muốn tu luyện tiếp, Vũ Tự Quyết tâm pháp của người ít nhất phải tu luyện đến tầng thứ hai.”

“Phải trở thành tứ phẩm võ giả mới được.”

“Ta thấy thiên phú ám khí của người cực tốt, nên cho người tổng cương ám khí của Đường Môn.”

“Đường Môn chuyên về ám khí, nếu người có thể học được những kỹ xảo bên trong thì uy lực thành tựu sẽ không chỉ là một quyền 《Kinh Hoa Chỉ》 có thể so sánh được.”

Tiểu Liên nghe xong có vẻ trầm ngâm.

Nghe theo ý của Tần Nhất, ám khí của Đường Môn mạnh hơn ám khí của Phong Vũ Lâu rất nhiều.

“Người tu luyện 《Kinh Hoa Chỉ》 đến tiểu thành, mất mấy năm?”

Tần Nhất đột nhiên hỏi.

Tiểu Liên chớp nhẹ mắt, chậm rãi nói: “Một tháng.”

“Hừm?”

Tần Nhất nghe được câu trả lời này rõ ràng sững sờ, nàng như nghe nhầm hỏi lại: “Bao nhiêu?”

“Một tháng.” Tiểu Liên không hiểu, lại lặp lại một lần nữa.

Đôi mắt như nước mùa thu của Tần Nhất xuất hiện gợn sóng, hô hấp cũng không khỏi trở nên gấp gáp.

Một tháng?

Làm sao có thể!

Tần Nhất thấy trên người Tiểu Liên không có chút nội lực nào, vậy mà có thể luyện thành kỹ xảo tiểu thành của Kinh Hoa Chỉ, cho rằng nàng là người có thiên phú dị bẩm.

Không có nội lực hỗ trợ, muốn đạt được thành tựu này, ít nhất cũng phải mất vài năm.

Ngay cả những người có nội lực, muốn luyện đến tiểu thành, nếu không khổ luyện vài tháng thì không thể thành công được.

Mà Tiểu Liên bây giờ nói với nàng chỉ mất một tháng?

“Người có được Kinh Hoa Chỉ từ đâu?” Tần Nhất hít sâu một hơi, trong lòng nửa tin nửa ngờ.

Tiểu Liên liền kể lại chuyện mình bị bắt cóc một tháng trước.

Nghe xong, Tần Nhất suy nghĩ cẩn thận trong lòng, biết rằng Tiểu Liên có thể không nói dối.

Nàng trầm mặc hồi lâu, bỗng thở dài: “Đáng tiếc trên người Đường Phong không có đồ phổ Long Tu Châm.”

“Nếu không, nếu đưa cho người, chỉ sợ...”

Đôi mắt linh động của Tiểu Liên chớp chớp, trong lòng tò mò.

Sợ cái gì?

Tần Nhất không nói hết nửa câu sau.

“Cho dù là Kinh Hoa Chỉ hay Phiêu Vũ Thân Pháp thì những thứ này đừng tùy tiện để lộ ra ngoài, sẽ mang đến tai họa cho người.”

“Ba quyển bí tịch này người cứ mang về tự mình tu luyện. Ta sẽ ở lại Dư Hàng huyện ba ngày, trong ba ngày này nếu có

vấn đề gì thì cứ đến phòng chữ Địa số 1 tìm ta, Tụ Khách tửu lâu.”

“Người sống ở đâu?” Tần Nhất bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tiểu Liên há hốc miệng, vừa định nói ra thì lại nuốt ba chữ “Dục Anh Đường” vào trong.

Nàng nghĩ đến Trần Diệp, Đại Minh và Tiểu Phúc.

Tần Nhất dù sao cũng là một sát thủ, hai người lại mới quen biết, nàng sợ sẽ mang lại phiền phức cho Dục Anh Đường.

Tiểu Liên nghĩ đến sự xuất quỷ nhập thần của Tần Nhất, có lẽ đối phương đã biết chỗ ở của nàng rồi.

“Không muốn nói? Cũng không sao.”

Tần Nhất không dây dưa chuyện này.

“Hôm nay người đã cứu ta, nếu không có người, có lẽ ta đã chết rồi.”

“Ta tuy có biệt hiệu Ngọc La Sát, nhưng sẽ không ra tay với ân nhân cứu mạng, điều này người cứ yên tâm.”

“Ba ngày nữa ta sẽ rời khỏi Dư Hàng huyện để truy tra một số việc, đợi ta quay lại sẽ đi tìm người.”

Tần Nhất từ trong ngực móc ra một túi tiền nặng trĩu, ném cho Tiểu Liên: “Đây là 100 lượng, người cứ tiêu trước đi.”

“Nếu không có việc gì, người có thể về rồi.”

Tiểu Liên đỡ lấy túi tiền, khẽ cắn môi, mắt sụp xuống, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Thái độ của Tần Nhất khiến nàng cảm thấy có chút áy náy.

“Cảnh giác là điều tốt, ta đã nói người là một sát thủ bẩm sinh mà.”

Chương 39: Chương 39

Dường như Tần Nhất đã nhìn ra những gì Tiểu Liên đang nghĩ, nàng thân nhiên nói.

Tiểu Liên khẽ cúi đầu chào rồi nói: “Vậy ta xin phép về trước, sư phụ.”

Khi nói câu này, giọng điệu của Tiểu Liên rõ ràng cung kính hơn.

“Ừm.” Tần Nhất bình thản đáp lại, không hề có chút cảm xúc nào.

Tiểu Liên ôm ba cuốn bí tịch và 100 lượng bạc trong lòng, quay trở lại con đường cũ.

Sau khi Tần Nhất không còn nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Liên thì đôi mắt đẹp như nước mùa thu của nàng nhìn về phía sau lưng không xa: “Các hạ, ra đi.”

Một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt Tần Nhất, cách nàng hai mươi mét.

Người đó mặc một bộ đồ dạ hành, khuôn mặt bị khăn che mặt che kín, không thể nhìn rõ dung mạo, dáng người thon dài.

Nhờ ánh trăng, Tần Nhất có thể cảm nhận được trong mắt đối phương không có ác ý.

“Các hạ là ai?” Đôi mắt đẹp của Tần Nhất nhìn hắc y nhân, nội lực hàn băng trong cơ thể từ từ chảy.

Hắc y nhân không nói, hẩn nhìn sâu vào Tần Nhất sau đó mở rộng bước chân.

Bóng hắc y nhân lóe lên, Tần Nhất kinh ngạc phát hiện đôi phương xuất hiện ở góc phố, chỉ một bước đã vượt qua khoảng cách ba mươi trượng.

Lại một bước nữa, hắc y nhân đã biến mất khỏi tầm mắt của Tần Nhất, như thể chưa từng đến.

Đêm khuya, gió hè thoang thoảng, thổi bay làn váy của Tần Nhất.

Tần Nhất nhìn con phố vắng vẻ, làn da mịn màng đột nhiên nổi da gà, lòng nàng lạnh lẽo.

“Thân pháp này...”

“Là người... hay là quỷ...”

Nàng khẽ lắm bả, cảm giác bàn tay cầm kiếm cũng trở nên lạnh lẽo.

...

Dư Hàng Dục Anh Đường.

Tiểu Liên bước vào sân, cẩn thận đóng cửa lại.

Nàng sờ vào cuốn bí tịch trong ngực, tâm trạng có chút phức tạp.

Đã có được rồi, thật sự đã có được rồi.

Tiểu Liên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm sâu thẳm, trong mắt hiện lên một tia bi thương.

Nương...

Ta sẽ giết hắc.

Tiểu Liên đẩy cửa phòng, thấy trên bàn giữa phòng có một ngọn đèn dầu đang cháy.

Ánh đèn leo lét, nhẹ nhàng nhảy múa.

Trần Diệp ngồi trên ghế, khuỷu tay chống lên bàn, đầu hơi cúi xuống, đang ngủ gật.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Trần Diệp mở mắt ra, thấy là Tiểu Liên, hấn ngáp một cái.

“Về rồi à?”

Trần Diệp đứng dậy, đi về phía phòng ngủ của mình: “Về sau buổi tối đừng ra ngoài nữa, nếu bị tuần tra đêm bắt được thì sẽ rất phiền phức.”

“Ta còn phải đến nha môn báo lãnh người.”

“Ngủ sớm đi.”

Trần Diệp đẩy cửa phòng, trở về phòng ngủ của mình.

Trong suốt quá trình đó, hấn không hỏi Tiểu Liên đã đi đâu, làm gì.

Tiểu Liên đứng sững tại chỗ, đôi mắt như mặt hồ bị ném đá, nổi lên gợn sóng.

Trần Diệp nằm lại trên giường, kiểm tra thông tin hệ thống.

【Dinh!】

【Nhiệm vụ đã hoàn thành: Xác lập định hướng nghề nghiệp tương lai cho cô nhi (2/2)】

【Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 1000 điểm tích lũy, 2 lần rút thăm thuộc tính cô nhi】

【Số dư điểm tích lũy hiện tại: 6172】

【Số lần rút thăm thuộc tính cô nhi còn lại: 2】

“Haiz, giống như Đại Minh, bình bình thường thường không tốt sao?”

Trần Diệp khẽ thở dài, ánh mắt lướt qua cửa sổ, nhìn chăm chú vào màn đêm sâu thẳm.

【Đinh!】

【Lòng biết ơn của Tiểu Liên đã tăng lên!】

【Độ biết ơn hiện tại: 67%】

Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên bên tai Trần Diệp.

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, rúc vào chăn, lẩm bầm một câu: “Cũng còn chút lương tâm.”

Ngày hôm sau, thời tiết quang đãng.

Trần Diệp ăn sáng xong, đặt Tiểu Phúc vào nôi, lại tự mình cầm một cuốn tiểu thuyết trinh thám đổi từ hệ thống, ngồi trên ghế tựa, lật xem.

Lật đến trang cuối cùng, bí ẩn của cuốn tiểu thuyết cũng được tiết lộ, Trần Diệp nghiêng răng nghiêng lợi đặt sách xuống.

“Thật quá vô lý, phía trước điên cuồng ám chỉ về ma quỷ, mê tín phong kiến, cuối cùng lại nói với ta tất cả là do công nghệ tương lai gây ra?”

Trần Diệp buông cuốn sách trong tay, cảm thấy 50 điểm tích lũy của mình lại lãng phí rồi.

Những thứ khác trong hệ thống thương thành đều rất rẻ, chỉ có sách là đắt chết người.

“Đúng rồi, còn hai cơ hội rút thăm thuộc tính chưa rút.”

Trần Diệp đột nhiên nhớ ra, tối qua hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống thưởng cho hai cơ hội rút thăm thuộc tính.

Hần suy nghĩ một chút, lại chi 5000 điểm tích lũy đổi lấy một cơ hội rút thăm thuộc tính.

Cộng lại, bây giờ hắn có ba cơ hội rút thăm.

Dù sao điểm tích lũy cũng chỉ có thể dùng để đổi đồ, giá cả lại rẻ.

Đổi xong cơ hội rút thăm, điểm tích lũy của Trần Diệp giảm xuống còn 1172 điểm.

“Đề ta xem ba lần rút liên tiếp có thể rút được gì.”

Trần Diệp xoa tay, trong lòng khẽ động.

Một vòng quay ảo màu xanh xuất hiện trước mắt, quay nhanh.

【Đinh!】

【Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính cô nhi: Phúc Duyên!】

【Đinh!】

【Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính cô nhi: Thân Khinh Như Yển!】

【Đinh!】

【Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính cô nhi: Toàn Diện Phát Triển!】

Thông tin thuộc tính hiện ra trước mắt Trần Diệp.

【Phúc Duyên: Cả đời không bệnh không tật, bình an vô sự; nhưng khả năng gặp kỳ ngộ tăng lên】

...

【Thân Khinh Như Yển: Cơ thể nhẹ nhàng, linh hoạt tăng cường; nhưng tốc độ di chuyển, thiên phú luyện tập khinh công tăng đáng kể】

.....

【Toàn Diện Phát Triển: Khi một khả năng nào đó được nâng cao, các khả năng khác cũng sẽ được nâng cao một chút;】

nhưng không thể tu luyện các loại bí tịch】

.....

Chương 40: Chương 40

Trần Diệp xem xong ba thuộc tính xong thì đã có dự định về việc phân bổ.

“Tiểu Phúc là nữ nhi, tuy xuất thân không tốt nhưng ta hy vọng nha đầu có thể lớn lên khỏe mạnh, bình an cả đời, ta đã mãn nguyện rồi.”

Trần Diệp nhìn sang chiếc nôi bên cạnh, nơi Tiểu Phúc đang ngủ say, tâm niệm khẽ động, gọi ra bảng thông tin của Tiểu Phúc, trao cho nha đầu Phúc Duyên.

【Họ tên: Trần An An】

【Mã số: 0003】

【Giới tính: Nữ】

【Tuổi: 1 tuổi rưỡi】

【Thuộc tính hiện tại: Phúc Duyên】

“Bình an, sống một cuộc sống bình thường, là đủ rồi.”

Trần Diệp có chút cảm khái, nhìn sang thuộc tính tiếp theo.

“Thân nhẹ như yến thì cho Tiểu Liên đi, tuy đứa trẻ này tính tình có chút vấn đề, nhưng cũng là đứa trẻ ngoan.”

“Làm sát thủ, đừng để ngày nào đó bị người ta đuổi kịp rồi hai đao chém chết.”

Trần Diệp lẩm bẩm một câu.

Sống chung một tháng, Trần Diệp đã có hiểu biết về Tiểu Liên sâu sắc hơn.

【Họ tên: Tiểu Liên】

【Mã số: 0002】

【Giới tính: Nữ】

【Tuổi: 13 tuổi】

【Thuộc tính: Tâm Linh Thủ Xảo, Thân Kinh Như Yên】

【Độ biết ơn hiện tại: 67%】

Phân bổ xong hai thuộc tính, thuộc tính cuối cùng được trao cho Đại Minh.

“Thế gian này có võ giả tồn tại, có thêm chút khả năng tự vệ cuối cùng vẫn tốt hơn.”

“Phối hợp với thuộc tính Thể Phách Cường Kiện...”

“Ừm, sức mạnh tăng lên, các phương diện khác cũng theo đó tăng lên, phát triển toàn diện, sau này dù gặp phải võ giả cũng không dễ bị đánh chết.”

Trần Diệp phân tích một hồi, trao **【Toàn Diện Phát Triển】** cho Đại Minh.

【Họ tên: Trần Đại Minh】

【Mã số: 0001】

【Giới tính: Nam】

【Tuổi: 10 tuổi】

【Thuộc tính: Thể Phách Cường Kiện, Đại Trí Nhược Ngu, Toàn Diện Phát Triển】

【Độ biết ơn hiện tại: 80%】

Phân bổ xong thuộc tính, Trần Diệp đứng dậy vươn vai, lẩm bẩm: “Chức viện trưởng này thật không dễ dàng, phải chu toàn mọi mặt...”

【Ting!】

【 Phát hiện số lượng thuộc tính “cô nhi” của Trần Đại Minh đạt đến ba! 】

【 Đã nhận nuôi ba cô nhi! 】

【 Hệ thống bắt đầu nâng cấp... 】

Trần Diệp ngừng động tác vươn vai.

“Hửm? Hệ thống đã nâng cấp rồi sao!”

“Không tệ.”

【 Tiến độ nâng cấp hệ thống: 10% 】

【 30% 】

【 70% 】

【 90% 】

【 Ting! 】

【 Nâng cấp hệ thống thành công! 】

Giao diện hệ thống ảo xuất hiện trước mặt Trần Diệp.

【 Hệ thống Bồi dưỡng cô nhi 2.0 】

【 Tác chủ: Trần Diệp 】

【 Tuổi: 20 】

【 Điểm tích lũy: 1172 】

【 Thuộc tính viện trưởng sở hữu: Kim Cang Bất Hoại, Súc Địa Thành Thốn 】

【 Kim Cang Bất Hoại: Mọi thứ trên thế gian không thể làm tổn thương cơ thể của hắn 】

【 Súc Địa Thành Thốn: Người có thể thu hẹp tối đa 100 mét thành một bước, lúc cất bước có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào, không giới hạn thời gian hồi chiêu 】

【 Quy mô cô nhi viện: 3/4 】

【Kiến trúc đặc thù: Thư ốc】

Trần Diệp chú ý đến hai khu vực mới “Quy mô cô nhi viện” và “Kiến trúc đặc thù” ở phía dưới giao diện hệ thống.

“Hệ thống, 3/4 có nghĩa là gì?” Trần Diệp hỏi.

【Ting!】

【Nội dung cập nhật hệ thống lần này như sau:】

【 1. Quy mô cô nhi viện là số lượng cô nhi có thể nhận nuôi】

【Lưu ý: Do trình độ sức mạnh hiện tại của túc chủ, nhận nuôi quá nhiều cô nhi sẽ dẫn đến chất lượng nuôi dưỡng của những cô nhi khác bị giảm sút】

【 2. Mở nhiệm vụ nghề nghiệp chuyên môn cho cô nhi, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được rất nhiều điểm tích lũy, phần thưởng tiền bạc】

【Lưu ý: Cô nhi mở nhiệm vụ nghề nghiệp sẽ không thể nhận được điểm tích lũy thông qua thanh toán hàng ngày; nhưng vẫn sẽ tạo báo cáo hàng ngày】

【3. Nâng cấp chức năng kiến trúc đặc thù】

【Lưu ý: Nhiều kiến trúc đặc thù hơn sẽ xuất hiện trong phần thưởng nhiệm vụ】

Báo cáo cập nhật hệ thống hiện ra.

Trần Diệp suy nghĩ một lúc liền hiểu.

“Nói cách khác, bây giờ ta có thể nhận nuôi tối đa bốn cô nhi, theo hệ thống, nếu nhận nuôi quá nhiều thì tài nguyên sẽ quá phân tán, ảnh hưởng đến sự phát triển của cô nhi ...”

“Nhiệm vụ nghề nghiệp chuyên môn, Đại Minh và Tiểu Liên sẽ không xuất hiện trong thanh toán hàng ngày nữa?”

“Hoàn thành nhiệm vụ nghề nghiệp sẽ nhận được rất nhiều điểm tích lũy ... Thu nhập sẽ cao hơn nhiều so với thanh toán hàng ngày.”

“Nhiều kiến trúc đặc thù hơn thì không có vấn đề gì, Đại Minh ngày nào cũng xem truyện tranh ở thư ốc, cũng nhận ra được không ít chữ.”

Trần Diệp ngồi lại trên ghế tựa, có ba nhiệm vụ mới được làm mới trong thanh nhiệm vụ của hệ thống.

【Nhiệm vụ: Nhận nuôi bốn cô nhi (3/4)】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, 500 lượng bạc, một cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi, cơ hội rút thăm kiến trúc đặc thù *1】

.....

【Nhiệm vụ chuyên môn của Trần Đại Minh: Tiêu phu】

【Thông tin nhiệm vụ: Chặt 100 cây】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm tâm nguyện chuyên môn của Trần Đại Minh *1】

.....

【Nhiệm vụ chuyên môn của Tiểu Liên: Sát thủ】

【Thông tin nhiệm vụ: Giết đủ 100 người】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm tâm nguyện chuyên môn của Tiểu Liên *1】

.....

Chương 41: Chương 41

Nhìn thấy thông tin nhiệm vụ bật ra, Trần Diệp hít một hơi.
Chặt đủ 100 cây, giết đủ 100 người ...

“Hệ thống, độ khó nhiệm vụ của người có phải hơi vô lý không?”

Trần Diệp phàn nàn.

Hệ thống không trả lời.

Chặt cây và giết người có thể giống nhau sao...

Trần Diệp liên tưởng đến cảnh Tiểu Liên sau khi giết đủ một trăm người, đứng trước mặt mình, cả người tỏa ra sát khí, liền có chút đau đầu.

“Thôi, cứ đi một bước rồi tính một bước vậy.”

Trần Diệp khẽ thở dài.

Nuôi dạy con cái không phải việc ngày một ngày hai, phải tốn tâm sức nhiều năm nha.

...

Vèo cái, một tháng nữa lại trôi qua.

Mây đen tụ lại, phát ra những tiếng ầm ầm trầm thấp.

Không lâu sau, mưa lớn trút xuống.

Những hạt mưa rơi xuống mặt đất, xua tan cái nóng, mang lại một chút mát mẻ.

Đã sang tháng Tám, giờ không như tháng Bảy, mưa nắng thất thường, lúc nóng bức lúc ẩm ướt.

Thời tiết ở Dư Hàng huyện ngày càng oi bức, nhưng đến cuối tháng Tám, hết đợt nắng nóng thì sẽ dễ chịu hơn.

Hôm nay hiếm hoi có một cơn mưa, cái mát mẻ cùng với mùi mưa rơi trên đất khiến lòng người thư thái.

Trong căn phòng, Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài cửa sổ, ngón tay gõ nhẹ lên ghế.

Bên cạnh hắn, trong chiếc nôi, Tiểu Phúc cuộn mình trong chiếc chăn nhỏ, ngủ ngon lành.

Tháng này trôi qua vẫn như thường lệ, yên bình tĩnh lặng, tuy vẫn có một vài thay đổi nhưng không nhiều.

“Lộp cộp...”

“Lộp cộp...”

Trong viện đột nhiên truyền đến tiếng chạy dồn dập, hồ nước trên sân bị người giẫm rung động ùng ùng.

Trần Diệp mở hai mắt ra, nhìn về phía trong viện.

Một tiểu nam hài đầu đội mũ rộng vành, bên hông vác búa nhỏ chạy vào, đoạn sam trên người hắn bị mưa thấm ướt nhẹp, giày sợi đay dưới chân đầy bùn.

“Đại Minh, nhỏ tiếng chút, đừng đánh thức tiểu Phúc.” Trần Diệp nhẹ giọng hô một câu.

Nam hài lập tức thả chậm bước chân, rón rén đi vào trong nhà, hắn hàm hàm hô một tiếng với Trần Diệp: “Cha.”

“Ừm.” Trần Diệp đáp lại.

Đại Minh là một trong số ít những thay đổi ở Dục Anh Đường.

Vì thường xuyên đi mua củi mà Trần Diệp và Đại Minh cùng nam nhân bán củi dần dần quen biết nhau.

Nam nhân họ Trương, tên là Trương Long, sống bằng nghề đồn củi.

Nhà có hai nữ nhi, lớn 8 tuổi, nhỏ 6 tuổi.

Thê tử của Trương Long vì sinh nở mà bị bệnh, những năm qua không có thai lại.

Trương Long luôn khao khát có một nhi tử.

Sau khi Trần Diệp quen với Trương Long, thấy Đại Minh thể trạng cường tráng, lại thích đồn củi, tuổi tác cũng tương đương với nữ nhi lớn của mình.

Cho nên, hấn đề nghị hai gia đình kết thông gia, đợi khi nữ nhi đủ 14 tuổi sẽ gả cho Đại Minh làm thê tử.

Trần Diệp đã gặp nữ nhi lớn của Trương Long, dung mạo chỉ có thể nói là trung bình, không đẹp cũng không xấu, nhưng tính cách không tệ.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Trần Diệp đồng ý với đề nghị của Trương Long, hai gia đình kết thông gia.

Trương Long mừng rỡ vô cùng, càng thêm yêu quý Đại Minh thật thà chất phác.

Tháng này, hấn thường xuyên dẫn Đại Minh lên núi đồn củi, truyền dạy kinh nghiệm đồn củi.

Sau khi tìm hiểu, Trần Diệp biết được củi mà Trương Long đồn được đa số đều bán cho người giàu trong thành.

Tuy vất vả nhưng cũng đủ chi tiêu cho gia đình.

Suy đi nghĩ lại, Trần Diệp liền mặc kệ, coi như tìm cho Đại Minh một người sư phụ.

Trương Long trên danh nghĩa là nhạc phụ của Đại Minh, sẽ không làm hại Đại Minh.

Trần Diệp không ôm kỳ vọng quá cao vào Đại Minh, chỉ mong sau này nó có thể tự lực cánh sinh nuôi sống bản thân là đủ.

Đại Minh ngoại hình chất phác đến cực điểm, có người bằng lòng gả nữ nhi cho Đại Minh, điều này khiến Trần Diệp đã rất mãn nguyện rồi.

Trong mấy đứa trẻ này, đứa khiến Trần Diệp yên tâm nhất chính là Đại Minh.

Đứa khiến Trần Diệp không yên tâm nhất là Tiểu Liên.

Một tháng này, Tiểu Liên vẫn như thường lệ, phụ trách cuộc sống của Dục Anh Đường, thay phiên với Trần Diệp đỡ dành Tiểu Phúc.

Nhưng Trần Diệp thông qua báo cáo hàng ngày, biết được Tiểu Liên mỗi ngày đều tu luyện ám khí, nội công.

Một tháng trôi qua, Tiểu Liên đã đột phá đến cảnh giới võ giả bất nhập lưu.

Phiêu Vũ Thân Pháp đã tiểu thành, ám khí Đường Môn đã sơ nhập môn.

Mặc dù Trần Diệp không hiểu nhiều về võ học, nhưng cũng biết thành tựu này hẳn là không đơn giản.

Tổng bộ đầu của Dư Hàng huyện hơn ba mươi tuổi mới là cảnh giới bất nhập lưu.

Mà chỉ trong vòng một tháng, Tiểu Liên đã đột phá đến cảnh giới bất nhập lưu, chưa kể còn có thân pháp ám khí.

Nói đến đây, Trần Diệp còn có chút chua xót trong lòng.

Vì một thời gian trước đó, hẳn đã tận mắt chứng kiến Tiểu Liên sử dụng ám khí.

Lúc đó Tiểu Phúc, có một con ruồi bay vo ve xung quanh, Tiểu Liên nhặt một chiếc lá rụng trên mặt đất, ngón tay trắng nõn búng một cái.

Con ruồi đã bị chiếc lá cắt làm đôi.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Liên đã trở thành cao thủ võ lâm trong tưởng tượng của Trần Diệp rồi!

“Trong nồi ở bếp có đồ ăn, đi lót dạ trước đi.”

Trần Diệp liếc nhìn Đại Minh bên cạnh, ngáp một cái nói.

Đại Minh ánh mắt lộ vẻ biết ơn rồi đội nón đi thẳng vào bếp.

Chương 42: Chương 42

Một tháng này, nhiệm vụ nghề nghiệp của Đại Minh và Tiểu Liên hầu như không thay đổi.

Đại Minh chặt hai cây, Tiểu Liên chuyên tâm tu luyện không giết người.

Đại Minh trời sinh thân lực, sức lực mười tuổi cũng gần bằng người lớn, nhưng thể lực kém, lúc chặt cây cần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Sau khi trở về lại ăn rất ngon miệng, ăn không ít đồ.

Có lẽ sau vài năm, khi Đại Minh lớn hơn vài tuổi, hiệu ứng thuộc tính tích lũy lại, e rằng sẽ rất đáng sợ.

Hiện giờ Đại Minh và Tiểu Liên không được tính vào thanh toán hàng ngày, dẫn đến nguồn thanh toán điểm hàng ngày của Trần Diệp chỉ có thể đến từ Tiểu Phúc.

Một ngày trung bình khoảng 30 điểm.

Trừ đi điểm tiêu hao để đổi sách, đồ dùng thì một tháng qua, số dư điểm của Trần Diệp chỉ còn 1723 điểm.

Điểm thì không sao, điều khiến Trần Diệp khó hiểu nhất là độ biết ơn.

Độ biết ơn của Đại Minh tăng lên 80%, thì không thay đổi nữa, một tháng cũng không tăng.

Độ biết ơn của Tiểu Liên tăng chậm, một tháng chỉ tăng 2%, thành 70%.

Rất kỳ lạ, nhưng Trần Diệp cũng không hiểu tại sao, chỉ có thể đổ lỗi cho hệ thống.

Chẳng mấy chốc, Đại Minh đã no bụng, bước ra khỏi nhà bếp.

Trần Diệp vẫy tay với Đại Minh: “Đại Minh, người trông Tiểu Phúc một lát nhé, ta ra ngoài một chút.”

Đại Minh ngốc nghếch gật đầu, bê một chiếc ghế đầu, thành thạo đặt cạnh chiếc nôi của Tiểu Phúc.

Sau đó hắn lại chạy vào phòng sách, lấy một cuốn truyện tranh Tây Du Ký để đọc.

Trần Diệp đứng dậy khỏi ghế tựa, đuổi người một cái.

Tháng trước Trần Diệp ngoài ý muốn phát hiện, Tiểu Phúc nhìn thấy gương mặt chất phác hiền lành của Đại Minh liền sẽ không khóc rống nữa, ngược lại trừng đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm Đại Minh, một bộ hiệu kỳ.

Dưới sự tận tâm tận lực huấn luyện của Trần Diệp cùng Tiểu Liên, Đại Minh cũng có thể giúp đỡ giữ hài tử rồi.

Năng lực của Đại Minh là ở tính tình, Tiểu Phúc vừa tỉnh, hắn đã chơi với Tiểu Phúc, Tiểu Phúc ngủ, hắn liền nên rèn luyện thì rèn luyện, nên đọc sách thì đọc sách.

Trần Diệp để thưởng cho Đại Minh nên đã đặc biệt đổi thêm cho hắn mấy bộ truyện tranh.

“Được rồi, người cứ xem trước đi, ta ra tầu lâu Tự Khách uống trà đây, có việc gấp thì đến đó tìm ta.”

Trần Diệp dọn dò xong thì cầm lấy cây dù giấy dầu bên tường, đội mưa phùng bước ra khỏi Dục Anh Đường.

Nơi mà Trần Diệp bất chấp mưa gió cũng phải đến, chắc hắn có điểm đặc biệt của nó.

Nửa tháng trước, tử lâu Tụ Khách không biết từ đâu mời được một tiên sinh kể chuyện, toàn kể những câu chuyện võ lâm chưa từng nghe thấy.

Lúc đó Trần Diệp có đến nghe một lần.

Sau một lần đó, Trần Diệp đã trở thành khách quen của tử lâu Tụ Khách.

Bởi vì, thuyết thư tiên sinh kia nhắc đến rất nhiều môn phái như Phong Vũ Lâu, Võ Đang, Hải Kinh Bang, Vạn Kim Đường...

Những câu chuyện được kể cứ như thể thuyết thư tiên sinh đã tận mắt chứng kiến vậy.

Trần Diệp biết thuyết thư tiên sinh này chắc chắn biết điều gì đó, cho nên hắn đã trở thành khách quen của quán rượu.

Thuyết thư tiên sinh đó mỗi ngày kể hai buổi, một buổi sáng, một buổi chiều.

Mỗi buổi 100 đồng, tặng kèm trà và đậu phộng miễn phí.

Trần Diệp cầm chiếc ô giấy đi dạo trên đường phố Dur Hàng huyện.

Trên đường không có nhiều người qua lại, mưa phùn rơi trên mặt đất, những vũng nước nổi lên gợn sóng.

Gió se se lạnh thổi qua, mang theo hơi ẩm mát lạnh, thổi vào người rất dễ chịu.

Trần Diệp nhanh chóng đi đến quán rượu Tụ Khách, bên trong có nhiều người hơn bình thường.

Một ông lão mặc áo gai ngồi trên một chiếc bàn dài, bên cạnh có một ấm trà và một tách trà.

Ông lão thao thao bất tuyệt với mọi người xung quanh: “Nói về Hải Kinh Bang, vài năm trước còn là một bang phái

nhỏ ven biển Kiến Ninh phủ, nhưng dưới sự lãnh đạo của bang chủ Quỳnh Long Sơn, nay đã là một bang phái lớn có tiếng tăm trên khắp vùng ven biển rồi.”

Các vị khách trên bàn gỗ cười nói: “Lão Lưu đầu, đổi câu chuyện khác đi, chuyện Hải Kinh Bang gây dựng sự nghiệp, mấy hôm nay đã nghe mấy lần rồi!”

Thuyết thư tiên sinh bọn họ Lưu, tự xưng là lão Lưu đầu.

“Đúng vậy , lão Lưu đầu trong bụng không có hàng thì nói chút chuyện ăn mặn cũng được mà!” Một nam nhân lộ ra thần sắc tất cả mọi người đều hiểu.

Chúng khách nhân lập tức cười lên ha ha.

Trong đó có chút nữ tính, các nàng không khỏi hơi đỏ mặt, âm thầm hứ một chút với nam nhân đề nghị.

Trần Diệp chọn một cái bàn không người ngồi xuống, gào to điểm tiêu nhị muốn một bình Long Tỉnh, hai lượng đậu phộng.

Thuyết thư tiên sinh thấy những khách nhân không chịu nề mặt mũi, cũng cười ha ha một tiếng.

Hắn vuốt râu, nói một cách bí ẩn: “Nếu vậy, lão phu sẽ mang đến một chút thông tin mới mẻ.”

“Mọi người có biết trong thiên hạ võ lâm, Đạo môn có những môn phái nào không?”

“Không phải đã nói lần trước rồi sao, Đạo môn ngày nay chia làm ba phái, Thanh Thành, Võ Đang, Toàn Chân.” Một vị khách vừa uống rượu vừa nhai đậu phộng nói.

Lão Lưu đầu gật đầu, nói: “Đúng vậy, Đạo môn ngày nay chia làm ba phái.”

“Thông tin mới mẻ mà lão phu muốn kể có liên quan đến Đạo môn.”

Chương 43: Chương 43

Thuyết thư tiên sinh nhấp một ngụm trà, làm ấm cổ họng rồi nói tiếp: “Hai mươi năm trước, Đạo môn xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế, đạo hiệu là Thanh Hư Tử.”

Vừa dứt lời, đã có thực khách kêu lên kinh ngạc.

“Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng!”

Trần Diệp lặng lẽ nhìn theo tiếng kêu, thấy mấy người mặc áo ngắn màu vàng nâu, trước ngực thêu bốn chữ “Chấn Viễn Tiêu Cự” đang ngồi cùng một bàn.

Người vừa nói là một tiêu sư trẻ tuổi.

Tiêu đầu đầu lĩnh lờm tiếu tiêu sư.

Tiểu tiêu sư co rúm lại, biết mình đã nói quá nhiều rồi.

Thuyết thư lão tiên sinh cũng ngạc nhiên ngược nhìn tiểu tiêu sư, sau khi nhìn thấy bốn chữ “Chấn Viễn Tiêu Cự”, hắn cũng không còn chú ý quá nhiều mà nhìn đi chỗ khác.

“Đúng vậy, đó là Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng.” Thuyết thư lão tiên sinh đồng ý: “Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng đã thay đổi ba giáo phái, lần lượt gia nhập Thanh Thành, Toàn Chân, Võ Đang.”

Có người trong hội trường ngay lập tức cười phá lên: “Vậy chẳng phải là gia nô ba bọn họ sao?”

Câu nói này khiến không ít người cười theo.

Trong số những người có mặt, chỉ có một số ít người không cười, hầu hết bọn họ đều mang vũ khí, khí chất khác với người thường.

Thuyết thư tiên sinh nghe câu này, nhìn về phía người đang gây rối, trong mắt tràn đầy thương hại.

Chỉ những người ngu dốt mới có thể nói những lời như vậy.

Chỉ những người trong võ lâm mới biết ba từ Trương Chi Lăng đại diện cho điều gì.

Trần Diệp bóp vỏ đậu phộng, lấy đậu phộng ra rồi cho vào miệng, nhai vài lần, trong miệng tràn ngập hương thơm trái cây.

Phản ứng của mọi người có mặt đều lọt vào mắt hắn.

Võ giả và người bình thường ngay lập tức được phân biệt.

Thuyết thư tiên sinh phớt lờ lời nói của người vừa rồi, hần tiếp tục: “Thanh Hư Tử ba lần đổi môn phái, không phải là phản bội sư môn.”

“Ban đầu Thanh Hư Tử bái nhập phái Thanh Thành, ba năm sau, chương môn phái Thanh Thành đích thân đưa hắn đến Toàn Chân Giáo, nói rằng mình đã truyền dạy hết những gì đã học cho Thanh Hư Tử.”

“Lúc đó Thanh Hư Tử mới 20 tuổi, ba năm sau, chương môn Toàn Chân Giáo đưa hắn đến Võ Đang, nói rằng không nữ chôn vùi viên ngọc quý trong tay mình.”

“Thanh Hư Tử bái nhập Võ Đang, năm năm sau xuống núi hoàn tục, giang hồ có thêm một cao thủ tuyệt đỉnh nhất phẩm.”

“Sau khi xuống núi, hắn đi từ Nam ra Bắc, thách đấu các môn phái lớn, tuyên bố là làm rạng danh Đạo môn.”

“Lúc bấy giờ, các chương môn của các môn phái lớn cũng chỉ có thực lực nhất phẩm, nhưng khi đối đầu với Thanh Hư Tử, bọn họ không trụ nổi mười chiêu.”

“Nếu không có Tông sư ra tay thì không ai có thể chống lại Thanh Hư Tử.”

“Thời đó, giang hồ tràn ngập những truyền thuyết về Thanh Hư Tử.”

Thuyết thư tiên sinh nói đến đây, ánh mắt sáng lên, như đang hồi tưởng lại một quá khứ huy hoàng.

Trong tửu lâu rất yên tĩnh, dù là người thường hay võ giả thì cũng đều chìm đắm trong câu chuyện của thuyết thư tiên sinh.

“Tuy Thanh Hư Tử làm rạng danh Đạo môn, nhưng ba phái của Đạo môn đều không thích cách làm của hắn, Đạo môn coi trọng thanh tịnh vô vi, không thích tranh đấu với người khác.”

“Thanh Hư Tử thời trẻ rất ngạo mạn, nói là làm rạng danh Đạo môn, nhưng thực chất là làm rạng danh Thanh Hư Tử!”

Trong tửu lâu, một nam nhân mặc áo ngắn tay cười lạnh, nói ra sự thật.

Thuyết thư tiên sinh im lặng một lúc, không phản đối: “Thiên hạ đều biết uy danh của Thanh Hư Tử, phiền phức sẽ nhanh chóng đến.”

“Có người đã đặt nhiệm vụ ám sát Thanh Hư Tử ở Phong Vũ Lâu, với giá năm bí tịch nhất phẩm, mười bí tịch nhị phẩm để đổi lấy cái chết của tân tú đạo môn này.”

“Nghe nói đêm đó, có tám cao thủ nhất phẩm bịt mặt đã vây quanh Thanh Hư Tử.”

Thực khách đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Trần Diệp cũng động dung.

Nghe kể chuyện mấy ngày nay, Trần Diệp biết được sự quý giá của bí tịch nhất phẩm.

Chỉ cần có người tu luyện bí tịch nhất phẩm đến đại thành là có thể bước vào hàng ngũ cao thủ nhất phẩm.

Trên toàn thiên hạ, nhất phẩm bí tịch số lượng lác đác không có mấy.

Tông sư không ra, cao thủ nhất phẩm chính là đỉnh cao chiến lực của võ lâm.

Đương nhiên, số lượng cao thủ nhất phẩm cũng không nhiều, không phải ai cũng có thể tu luyện bí tịch nhất phẩm đến đại thành.

Trụ cột vững chắc của võ lâm là cao thủ nhị, tam phẩm.

Tám cao thủ nhất phẩm vây giết, e rằng có không ít chương môn của các môn phái!

“Vậy có thành công không?” Một thực khách tính tình nóng nảy hỏi.

Thuyết thư tiên sinh mỉm cười: “Đương nhiên là thất bại rồi.”

“Hít...” Mọi người đồng loạt hít một hơi lạnh.

“Bị tám cao thủ nhất phẩm vây giết mà vẫn không chết, Thanh Hư Tử này thật đáng sợ!” Có người lẩm bẩm.

Thuyết thư tiên sinh nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Không chỉ không chết mà còn giết được ba người, làm bốn người bị thương nặng.”

Mọi người đều sốc, mắt mở to, không thể tin được.

“Nghe nói Thanh Hư Tử vốn có thể giết bốn người, nhưng hấn nhận ra thân phận của người cuối cùng nên đã nương tay, không giết.”

“Cho nên chỉ có ba người chết, bốn người bị thương nặng.”

Thuyết thư tiên sinh nói thêm.

Chương 44: Chương 44

Đại sảnh im lặng, thực khách đều há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi.

“Lão Lưu đầu, hôm nay người kể chuyện không hay, quá xạo.”

Có người đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh.

Những người khác cũng hòa theo: “Suýt nữa thì ta bị lừa rồi, không được, hôm nay câu chuyện này quá xạo.”

“Một mình đấu với tám cao thủ nhất phẩm, giết ba, làm bị thương bốn, thế này mà không phải tông sư?”

Đại sảnh trở nên ồn ào, mọi người đều nói câu chuyện của lão Lưu quá giả.

Trần Diệp không nói gì, hắn nhìn những tiêu sư, võ giả trong sảnh.

Mấy người của Chấn Viễn tiêu cục đều im lặng, uống trà ăn đậu phộng.

Người trẻ nhất trong đám đông nghe thấy mọi người xung quanh chỉ trích lão Lưu đầu nói chuyện quá giả tạo, mặt đỏ bừng, hai nắm đấm siết chặt, dường như muốn lên tiếng bênh vực thuyết thư tiên sinh.

Nhưng vì ánh mắt của tiêu đầu, hắn chỉ có thể buồn bã ăn đậu phộng.

Còn đám người võ nhân giang hồ khác cũng im lặng, không nói chuyện như người bình thường nữa.

Trần Diệp tặc lưỡi, xem ra thuyết thư tiên sinh đã nói thật.

Thực sự có người mạnh như vậy sao?

Trần Diệp không nhịn được hỏi lớn: “Lão Lưu, Thanh Hư Tử một mình đấu với tám cao thủ nhất phẩm, lúc đó hẳn thực sự không phải là tông sư sao?”

Câu hỏi vừa dứt, tiếng ồn trong đại sảnh liền giảm đi đáng kể.

Thuyết thư tiên sinh ngẩng đầu nhìn Trần Diệp, dùng sức gật đầu, giọng điệu không cho phép nghi ngờ: “Đúng là nhất phẩm.”

Thấy thuyết thư tiên sinh có vẻ chắc chắn, tiếng ồn ào dần dần giảm xuống, mọi người có chút hoang mang.

Thấy âm thanh trong đại sảnh giảm xuống, thuyết thư tiên sinh tiếp tục nói: “Nhưng sau trận chiến này, Thanh Hư Tử đã đại ngộ.”

“Hắn cùng hảo hữu thành lập Thiết Tước Sơn Trang, từ đó quy ẩn giang hồ, không hỏi đến chuyện giang hồ nữa.”

Nghe thuyết thư tiên sinh kể xong chuyện cũ của Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng, có người trong số thực khách cười nói: “Đó đều là chuyện của hai mươi năm trước rồi, có gì mới mẻ đâu.”

Trần Diệp nhìn những thực khách khác nhưng không tìm thấy người vừa lên tiếng.

Thuyết thư tiên sinh mỉm cười, nếp nhăn trên mặt giãn ra: “Lão hủ nhắc lại chuyện này, tự nhiên là chuyện mới mẻ này có liên quan đến Thanh Hư Tử.”

Nghe câu này, Trần Diệp nhanh chóng nhận ra sắc mặt của những võ nhân đó đều thay đổi.

“Truyền thuyết võ lâm năm xưa, Thanh Hư Tử sắp chết rồi.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Hai mươi năm trước, nhất phẩm tước diên Thanh Hư Tử lấy một địch tám, sắp chết ư?

“Sắp chết? Chuyện gì xảy ra?” Có người hỏi dồn.

“Nghe nói là bệnh nan y, điều y thánh thủ cũng không chẩn đoán được.”

Thuyết thư tiên sinh vuốt râu, nói tiếp: “Thanh Hư Tử sắp tọa hóa, hẩn định vào ngày mừng bốn tháng bảy, tại Giang Ninh phủ, Giang Ninh huyện, nhận một đệ tử chân truyền, truyền lại tuyệt học của mình.”

Thực khách nghe xong đều sững sờ, một người trong số đó nói: “Mùng bốn tháng bảy? Chẳng phải là ngày mai sao?”

Mùng bốn tháng bảy.

Trần Diệp khẽ nheo mắt, tính theo dương lịch, hôm nay là ngày 6 tháng 8.

Còn theo âm lịch, thì là ngày mùng ba tháng bảy.

Nói cách khác, ngày mai vị võ lâm truyền thuyết hai mươi năm trước sẽ thu nhận đồ đệ?

“Lão Lưu đầu, chuyện nguoi kể càng lúc càng vô lý, không hay bằng mấy hôm trước nữa.” Một thực khách trêu chọc.

Thuyết thư tiên sinh không hề bực mình, hẩn chỉ cười nhẹ: “Ta nói với mọi người một câu chuyện mới, chẳng phải đây là chuyện mới nhất sao.”

Các thực khách cười ầm lên.

Đột nhiên, Trần Diệp chú ý tới mấy tên võ sĩ cầm đao sắc mặt đại biến, khó coi như vừa ăn phải cút.

Cứ như thể bọn họ đã bỏ lỡ điều gì đó.

“Haha, lão Lưu đầu nói cứ như thật, nếu là thật thì bây giờ ta sẽ lên đường ngay, từ Lâm An phủ đến Giang Ninh phủ chỉ hơn hai trăm cây số, ngựa nhanh một ngày cũng tới.” Một người dáng vẻ thương nhân, vuốt nhẹ chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay cái, mỉm cười nói.

Vừa dứt lời, mấy tên võ sĩ sắc mặt khó coi kia mắt sáng rực, cầm đao lao ra ngoài.

Tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục nhìn mấy người đó một cái, khẽ lắc đầu.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trần Diệp dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Hắn có thể thu 100 mét thành một bước, hơn hai trăm cây số cũng chỉ là chuyện hơn 2000 bước.

Chạy bộ một mạch, không bao lâu sẽ tới.

“Nhưng mà, lão Lưu đầu, tuyệt học của Thanh Hư Tử là gì vậy? Đạo môn tam phái có biết bao nhiêu võ công, hắn không thể nào dạy hết cho truyền nhân được chứ?” Một thực khách tò mò hỏi.

“Vị khách quan này hỏi đúng trọng tâm rồi!”

Thuyết thư tiên sinh cười khà khà nói: “Thanh Hư Tử chỉ có thể truyền lại cho đệ tử chân truyền của mình một thứ.”

“Thứ gì?”

Sự tò mò của thực khách lập tức bị khơi dậy.

Thuyết thư tiên sinh nói: “Đó là Tiên Thiên Nhất Khí Công của Đạo môn.”

Nghe đến cái tên này, các võ sĩ trong đại sảnh đều chấn động, trong mắt lộ ra vẻ khao khát.

“Công gì? Đó là cái gì?”

Khách nhân ngơ ngác như vịt nghe sấm.

Chương 45: Chương 45

Thuyết thư tiên sinh giọng điệu tang thương, dường như có chút hồi tưởng nói: “Thanh Hư Tử ba lần thay đổi môn phái, khi xuống núi hoàn tục đã lập lời thề, bước chân giang hồ không sử dụng võ công của ba phái.”

“Hắn đã lĩnh hội đúc kết từ nhiều kinh điển Đạo giáo, ngộ ra một môn nội công tâm pháp, đặt tên là Tiên Thiên Nhất Khí Công.”

“Sau khi Thanh Hư Tử xuống núi, khi giao đấu với người khác chỉ dùng những quyền cước bình thường đến cực điểm, không có một chút chiêu thức nào.”

“Nhưng lại đánh cho chưởng môn các phái tâm phục khẩu phục.”

“Khi hắn lấy một địch tám, trên tay cũng chỉ có thêm một thanh kiếm...”

Thực khách dưới sảnh không hiểu: “Tiên Thiên Công cái gì đó của hắn, thật sự lợi hại như vậy sao?”

Thuyết thư tiên sinh mỉm cười nhạt: “Tiên Thiên Nhất Khí Công của Thanh Hư Tử, được lấy từ tinh hoa của ba môn kinh điển Đạo giáo, là tâm pháp Đạo gia chính tông nhất.”

“Khi con người còn ở trong bụng mẹ, được Tiên Thiên chi khí nuôi dưỡng, sau khi sinh ra, Tiên Thiên chi khí tiêu tán hơn phân nửa, theo tuổi tác tăng trưởng mà sẽ dần dần mất đi hoàn toàn.”

“Tâm pháp này của Thanh Hư Tử, có thể luyện lại Tiên Thiên chi khí, bồi dưỡng bản thân.”

“Nghe đồn nội lực của Thanh Hư Tử tinh khiết mạnh mẽ, kết hợp với công hiệu của nhiều tâm pháp Đạo gia, ảo diệu vô tận.”

“Không chỉ uy lực vô song mà còn có thể kéo dài tuổi thọ, giữ mãi tuổi thanh xuân.”

Thực khách dưới sảnh đường lại bật cười: “Lão Lưu, theo lời ngươi, luyện được công phu này chẳng phải có thể sống trăm tuổi sao?”

“Vậy sao Thanh Hư Tử lại sắp chết?”

Thuyết thư tiên sinh cười đáp: “Đã bảo là bệnh nan y, lão già này làm sao hiểu y thuật?”

“Kể cho các vị khách quan nghe chỉ là để giải khuây, không thể tin được, không thể tin được.”

Thực khách cười ồ lên.

Trần Diệp bỗng hỏi: “Vậy xin hỏi Lưu lão, môn Tiên Thiên Nhất Khí Công do Thanh Hư Tử tự sáng tạo, xếp vào phẩm nào?”

Thuyết thư tiên sinh nhìn Trần Diệp, ánh mắt hiền lành một chút, cười nói: “Vị khách quan này thật làm khó lão hủ rồi.”

“Dưới gầm trời này, e rằng ngoài Thanh Hư Tử ra không ai biết công pháp đó thuộc phẩm nào.”

“Có điều, cảnh giới Tông Sư, cũng được gọi là Tiên Thiên Cảnh.”

Tông sư!

Cảnh giới Tiên Thiên!

Nghe thuyết thư tiên sinh trả lời, thực khách có hơi sững sờ.

“VẬY... Chẳng phải là nói, Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Thanh Hư Tử ngộ ra là công pháp tông sư sao?”

Một thanh niên ăn mặc gọn gàng, khỏe khoắn nhỏ giọng than nhẹ một câu.

Thuyết thư tiên sinh bưng chén trà lên, thổi thổi những lá trà màu xanh đen nổi trên mặt nước, để lộ nước trà màu nâu nhạt trong chén, nhấp một ngụm rồi nói: “Cái đó thì lão hủ không rõ.”

“VẬY xin hỏi tiên sinh, Thanh Hư Tử tiền bối có yêu cầu gì khi nhận đệ tử kế thừa y bát không?”

Lần này người lên tiếng là một nữ nhân mặc áo màu xanh lá cây, thân hình to lớn, lòng bàn tay thô ráp, trên đó có một lớp chai dày.

“Yêu cầu ư, lão hủ cũng không biết, Thanh Hư Tử nói mọi yêu cầu, quy tắc ngày mai đều sẽ được công bố tại Thiết Tước sơn trang.” Thuyết thư tiên sinh ôn hòa đáp lại.

Nữ tử cung kính chấp tay nói: “Đa tạ Lưu tiên sinh.”

Nói xong, nàng không quay đầu lại rời khỏi tửu lâu Tự Khách.

Những người còn lại trong đại sảnh mang theo bình khí cũng không nhịn được, lần lượt rời khỏi chỗ ngồi.

Những thực khách chỉ là người bình thường thấy đám người võ trang này đều chen lấn xô đẩy ra ngoài, không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Đột nhiên, một nam nhân trung niên ăn mặc như thương nhân lên tiếng: “Thiết Tước sơn trang, năm ngoái khi đi qua Giang Ninh huyện, hình như ta đã từng thấy.”

Lời vừa dứt, mọi người có mặt đều sửng sốt.

Trần Diệp uống cạn chén trà, lấy ra một gói giấy dầu, gói chỗ đậu phộng còn thừa lại.

Hắn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, thông thả bước ra ngoài.

Đi ngang qua mấy người của Chấn Viễn Tiêu Cục, Trần Diệp nghe thấy một người trong số bọn họ cười khẩy: “Lại thêm một người muốn thử vận may rồi.”

Trần Diệp bước ra khỏi tửu quán Tụ Khách, bên ngoài vẫn còn mưa.

Mưa phùn lất phất, trên đường vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, vó ngựa rơi xuống vũng nước trên mặt đất, nước mưa bắn tung tóe.

Trần Diệp nhìn thấy mấy vị võ giả vừa nghe kể chuyện trong tửu quán Tụ Khách giờ đã phi ngựa nhanh chóng về hướng cổng thành.

Hắn ngẩng đầu lên, mép chiếc ô giấy dầu che khuất bầu trời xám xịt.

Mưa rơi tí tách.

Khóe miệng Trần Diệp chợt cong lên một nụ cười, trong mắt như có ánh sáng lóe lên.

“Hiếm khi nghe được chuyện liên quan đến võ lâm, không đi hóng hớt một chút thì sao cam tâm.”

“Hơn nữa, nhờ đâu thật sự chọn trúng mình thì sao!”

Trần Diệp mỉm cười, cất bước.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã xuất hiện ở góc phố.

Thêm một bước nữa.

Bóng dáng Trần Diệp đã biến mất.

...

Dục Anh Đường Dư Hàng.

Cầm ô bước vào sân, Trần Diệp nghe thấy tiếng Tiểu Phúc nói chuyện líu lo.

“Minh...”

“Minh...”

Bước vào phòng, Trần Diệp thấy Đại Minh đang đỡ Tiểu Phúc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phúc rạng rỡ, cười nghiêng ngả, rất vui vẻ.

Nhưng Đại Minh chẳng làm gì cả, chỉ cười ngây ngô nhìn Tiểu Phúc.

Nghe thấy tiếng bước chân, Đại Minh quay lại, thấy Trần Diệp liền ngốc ngốc gọi một tiếng: “Cha.”

Trần Diệp theo bản năng gật đầu.

Chương 46: Chương 46

Đứa trẻ này đã nhận định rồi, không thể sửa được.

Gọi hai tháng, Trần Diệp cũng ngẫm đồng ý.

“Ngã?” Tiểu Phúc ở bên cạnh non nớt hô theo.

Trần Diệp suýt không nhịn được cười: “Tiểu Phúc, người phải gọi ta là viện trưởng.”

“Người không thể gọi ta là cha.”

Tiểu Phúc chớp đôi mắt đen láy, cười khanh khách.

Dỗ dành Tiểu Phúc một lúc, Trần Diệp nhìn Đại Minh, vẻ mặt nghiêm nghị hơn: “Đại Minh, ta ra ngoài làm chút việc.”

“Nếu nhanh thì một ngày sẽ về.”

“Nếu chậm thì trong vòng ba ngày nhất định sẽ về.”

“Đợi Tiểu Liên về, người nói với nó một tiếng, ta sẽ nhanh chóng trở về, không cần lo lắng.”

Đại Minh gật đầu thật mạnh: “Vâng.”

Sau khi Trần Diệp thêm thuộc tính “Đại Trí Nhược Ngu” vào Đại Minh, trí thông minh của hắn đã được cải thiện đáng kể.

Không giống dáng vẻ ngu ngu đại đại như lần đầu Trần Diệp gặp Đại Minh.

Nghĩ một lúc, Trần Diệp bước vào phòng, lấy 20 lạng bạc từ gầm giường đưa cho Đại Minh: “Nếu có việc gấp cần dùng tiền thì dùng cái này.”

“Khi Tiểu Liên trở lại, người đưa cho nàng.”

“Ừm.”

“À, còn một gói đậu phộng nữa, người tự ăn đi, Tiểu Phúc còn nhỏ không ăn được.” Trần Diệp nhét nửa gói đậu phộng còn lại cho Đại Minh.

Đôi mắt của Đại Minh lập tức sáng lên.

Sau khi dẫn dò, Trần Diệp nhìn Dục Anh Đường, trong lòng có chút không yên.

Hắn che chiếc ô giấy dầu, bước ra khỏi Dục Anh Đường, trời vẫn còn mưa phùn.

Có chút se lạnh.

.....

Giang Ninh phủ.

Bầu trời trong xanh, mây trôi nước chảy.

Trong không khí thoang thoảng mùi thơm mát sau cơn mưa.

Ngoài Giang Ninh huyện, trên đường cái.

“Đi! Đi!”

Một con lừa lông xám kêu ré lên.

Sau lưng nó còn kéo theo một cỗ xe ba gác.

“Bóp bóp ! ”

Cây roi được chế từ vải thô dây thừng dùng sức đánh lên lưng con cừu, từng đạo dấu đỏ hiện lên rõ ràng.

“Đi! Đi!”

Con lừa gào rít hai tiếng, cố chấp đứng tại chỗ.

Người cầm roi là một lão hán áo gai, hắn hung tợn quát roi lên lưng lừa.

“Súc sinh! Đi đi chứ ! ”

“Thật sự là thứ khốn kiếp!”

Lão hán quát mạnh vài roi, nhưng con lừa vẫn không nhúc nhích.

Thấy vậy, lão hán đành bắt lực nhìn sang chiếc xe bò.

Trên xe bò có năm người đang ngồi.

Một đạo sĩ trung niên mặc tử bào.

Hán tử cởi trần, mặc đoản y hoàng sắc.

Một nữ tử đeo mạng che mặt, thân mặc thanh y.

Một đứa nhỏ mù bịt mắt bằng vải đen.

Còn có một nam nhân trẻ tuổi mặc hắc y, đeo mặt nạ ngân sắc có hình chiếc lá khắc bên cạnh.

Lão hán quay đầu lại, vẻ mặt lúng túng, nói với năm người: “Xin lỗi mọi người, các vị cũng biết con lừa này một khi búống bình, có đánh roi cũng không đi.”

“Phía trước là Giang Ninh huyện rồi, không còn xa nữa.”

“Tiền xe của mọi người, ta chỉ lấy một nửa thôi.”

Lão hán thăm dò hỏi.

Nghe lão già nói vậy, nữ tử thanh y, gương mặt đeo mạng che không rõ nét mặt, khẽ nhíu mày, nhìn con đường vừa mới bị mưa xối xả.

Mặt đường lầy lội, chi chít vết bánh xe, vết chân ngựa.

Chân nàng mang một đôi giày vải thêu hoa, nếu xuống đất bước đi thì chắc chắn sẽ lún sâu trong bùn đất, làm bẩn giày.

“Không sao đâu, lão bá, đường quan lầy lội, cho dù ta xuống xe cũng không dễ đi.”

Người mở lời là một đạo trưởng trung niên mặc tử bào, giọng nói ôn hòa khiến người nghe không khỏi có thiện cảm với hắn.

Nữ tử kia khẽ nhú mày, không nói gì.

“Loại súc sinh này đáng lẽ phải bị đánh chết! Lúc ta còn ở Bảo Định, thịt lừa ở đó mới là nhất.”

Nam nhân vạm vỡ, để lộ bộ ngực đầy lông, ánh mắt lóe lên một tia dữ tợn, lớn tiếng nói.

Lão hán khẽ co giật khoe miệng, mỉm cười: “Con lừa này là một trong số ít những thứ có giá trị trong nhà ta, nếu giết nó, ta thật sự có chút đau lòng.”

Nghe những lời này, nam nhân to lớn không khỏi bật cười.

Lão hán nhìn về phía hai người còn lại trên xe.

Một người mù bịt mắt bằng vải đen và một thanh niên đeo mặt nạ bạc.

“Không biết ý hai vị thế nào?”

Tiểu tử mù trên mắt có băng vải đen ngồi trên mép xe đẩy, lắc lư chân, cười nói: “Ta không nhìn thấy gì, nếu xuống xe mà không gặp người tốt, e rằng cả đời cũng không đi đến được Giang Ninh huyện này.”

Hắn đã bày tỏ ý kiến của mình.

Lão hán gật đầu, nhìn về phía người thanh niên đeo mặt nạ ngân sắc.

“Ta cũng không vội.”

Người thanh niên nói năng rất ngắn gọn, trong giọng nói có chút thờ ơ.

Thấy năm người trên xe đẩy đều không muốn xuống xe, lão hán thở phào nhẹ nhõm.

Hôm kia, không biết có chuyện gì xảy ra ở Giang Ninh huyện mà có rất nhiều người lạ từ nơi khác đến, giọng nói và cách cư xử đều không giống người phương Nam.

Lão hán nghe loáng thoáng từ bọn họ hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra ở Giang Ninh huyện vào ngày mùng bốn tháng Bảy, cho nên, rất nhiều người lạ đã đổ xô đến.

Lão hán suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Thế là hắn đánh xe lừa, đi khỏi Giang Ninh huyện, chọn một chỗ trên quan đạo để đón người từ nơi khác vào thành.

Mỗi người 200 đồng tiền.

Chương 47: Chương 47

Buổi sáng trời mưa, không đón được khách nào.

Giờ khó khăn lắm mới đón được khách, con lừa lại cứng đầu, không chịu đi.

“Hầy, con vật này! Thật là không biết điều!”

Lão hán thở dài một tiếng, sau đó trong lòng dâng lên hỏa khí, dùng roi dùng sức đánh một cái lên lưng con lừa.

“Đi! Đi!”

Con lừa gào rít vài tiếng, vẫn là không nhúc nhích.

“Chư vị, thật xin lỗi...” lão hán vẻ mặt áy náy nói.

“Không sao, súc sinh này không hiểu tiếng người.” Đạo trưởng trung niên thanh âm ôn hòa nói.

Nam nhân mặc áo ngắn màu vàng, để trần ngực, bỗng cười lớn nói: “Đạo trưởng, hay là ngài tính xem con lừa này khi nào mới đi được?”

“Cũng đỡ cho chúng ta phải chờ đợi.”

Vị đạo sĩ trung niên vẫn giữ vẻ ôn hòa, lắc đầu nói: “Bần đạo không giỏi về bói toán.”

Nam nhân có vẻ hơi thất vọng, liếc nhìn cậu bé mù đang ngồi bên mép xe bò rồi hỏi: “Này nhóc mù, có biết bói toán không?”

Tiểu tử mù tỏ ra thích thú, cười khúc khích đáp: “Trùng hợp quá, ta biết một chút về Mai Hoa Dịch Số, Lục Hào, Thiết Khẩu Thần Toán!”

Mọi người trên xe đều tỏ ra hứng thú.

“Được thôi, người mù nhỏ, người tính xem con lừa này khi nào mới đi được?”, nam nhân thấy cậu bé mù tiếp lời liền hứng thú hỏi.

Tiểu tử mù lắc đầu nói: “Bói toán không phải bừa bãi, cũng phải xem duyên phận, bói nhiều sẽ tổn hại phúc phận của ta.”

Nam nhân đã thấy nhiều trò bịp bợm này, cười nói: “Cứ bói đi, bói đúng, tiền xe của người, ta trả cho!”

Nghe vậy, tiểu tử mù mỉm cười nói: “Trùng hợp thật, duyên đến rồi.”

Nghe những lời này, mọi người trên xe đều không nhịn được cười.

Ngay lúc đó, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa trầm đục, mọi người nhìn ra, phía nam quan đạo lơ mờ hiện ra vài bóng người cưỡi ngựa.

Tiểu tử mù nghe thấy tiếng vó ngựa, trầm ngâm một lát rồi nói: “Động thì bói, không động thì thôi.”

Hắn giơ tay phải lên, miệng lẩm bẩm, nhanh chóng bấm đốt ngón tay tính toán.

Một lát sau, hắn lên tiếng: “Kỳ lạ, thật kỳ lạ!”

Hắn tử đề trần ngực tò mò hỏi: “Kỳ lạ thế nào?”

Tiểu tử mù tỏ vẻ nghi ngờ: “Quê bói cho thấy con lừa này sẽ không đi nữa.”

Vừa dứt lời, con lừa đang dừng chân bỗng nhiên lại chuyển động.

Nó bước những bước chân trên con đường đầy bùn lầy, vừa đi vừa hí vang: “Hí hí hí!”

Đại hán bật cười, vỗ vai Tiểu tử mù hai cái: “Được lắm, bói chuẩn thật, quá chuẩn luôn.”

Cảm nhận được chiếc xe lừa dưới thân chuyển động, Tiểu tử mù không khỏi đỏ mặt.

Nó lẩm bẩm: “Không thể nào...”

Tiểu tử mù có vẻ trăm mối không thể hiểu nổi, vô cùng bối rối.

“Tiểu tử mù, sau này bói ra kết quả, cứ làm ngược lại là được rồi!”

Tên đại hán đó thoải mái cười nói.

Đám người trên xe cũng khẽ cười theo.

Lão hán đánh xe lừa vừa kéo nhẹ con lừa, vừa cười nói: “Nhất định là súc sinh này tính tình bướng bỉnh, nghe tiểu sư phụ nói liền nổi tính bướng bỉnh, nhất định đối nghịch.”

Tiểu tử mù im lặng không nói, cau mày nhú chặt, vẫn nghĩ mãi mà không rõ.

“Giá!”

“Giá!”

Đang nói chuyện, phía sau vang lên tiếng vó ngựa dày đặc như mưa rơi, người cưỡi ngựa vừa chạy vừa la hét.

Mấy người vừa nãy còn ở đằng xa, giờ đã cưỡi ngựa chạy tới sau lưng xe lừa.

Chờ cho mấy người kia càng lúc càng đến gần, mọi người mới chú ý thấy bọn họ đều mặc áo gấm màu vàng nâu giống nhau, trước ngực thêu một đồng tiền.

Một hàng ba người, đều là nam nhân, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ phong trần mệt mỏi, dường như đã lặn lội từ nơi rất xa tới.

“Lộp cộp...”

Tiếng vó ngựa dồn dập, gấp gáp, tốc độ rất nhanh.

Nếu so ra thì xe lừa chậm hơn nhiều.

Ngay khi ba người kia đến bên cạnh xe lừa, một đạo ngân quang lóe lên, mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

Trên chiếc xe lừa, vị đạo sĩ tử bào ngồi bên cạnh lão hán đánh xe đột nhiên rút ra một thanh đoản thương ngân sắc.

Đầu thương lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời, đâm thẳng vào một trong ba người trên ngựa.

Tốc độ nhanh đến mức bốn người còn lại trên xe chỉ thấy một đạo ngân quang lóe lên.

Nhưng mà, ngay khi vị đạo sĩ tử bào sắp đâm trúng, nam nhân cuỡi ngựa kia như thể có mắt sau lưng, nghiêng người né tránh, cực kỳ nguy hiểm tránh được đòn tấn công.

Sắc mặt vị đạo sĩ tử bào thay đổi, không còn vẻ ôn hòa như vừa rồi.

Khí chất trên người hán đột nhiên thay đổi, lạnh lùng xen lẫn sát khí nồng đậm.

Dưới sự bao trùm của sát khí đó, con lừa kéo xe dừng bước, tứ chi run rẩy, từ dưới háng chảy ra một chất lỏng màu vàng có mùi lạ.

Con lừa đã bị dọa sợ đến tè ra quần luôn rồi.

Vị đạo sĩ tử bào không do dự, một chân đạp lên xe lừa, thân mình bay lên, hai chân vững vàng đáp xuống lưng ngựa, tay cầm đoản thương ngân sắc liên tục đâm tới.

Nam nhân né được một đòn, đạp không nhảy lên lưng con ngựa phía trước. Hai người còn lại cũng đồng thời nhảy lên

khởi ngựa, tay cầm một thanh đao sáng loáng, cùng nhau tấn công vị đạo sĩ tử bào.

Chương 48: Chương 48

Biến cố bất ngờ này khiến bốn người trên xe lừa đều giật mình. Vị đạo sĩ tử bào dùng ngân thương liên tục đỡ đòn tấn công của hai người, thân hình lắc lư, xoay chuyển trên lưng ngựa.

Lưng ngựa gập ghềnh nhưng dưới chân đạo sĩ lại như đi trên đất bằng.

“Keng keng!” Ngân thương và đao thép va chạm, tóe ra tia lửa.

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Có người đánh nhau à?” Tiểu tử mù nghe thấy tiếng vũ khí va chạm, liền vội vàng hỏi.

Mọi người có mặt không ai trả lời hắn.

Lão hán đánh xe sợ hãi mặt mày tái mét, nhảy xuống xe lừa, lùi lại vài bước. Nhưng vừa đi được vài bước, hắn lại chợt nhớ đến chiếc xe lừa của mình, lại quay đầu lại.

Người thứ ba trên lưng ngựa thấy vị đạo sĩ tử bào đã đỡ được đòn tấn công của đồng bọn thì tay liên tục vung lên, ném ra mấy viên đá.

Vị đạo sĩ tử bào liếc thấy bóng đen ập tới, tay trái đột nhiên từ trong áo đạo bào rút ra một thanh đoản ngân thương khác, vài đường đỡ liền tiếp được những viên đá.

Một viên đá bị bật ra trúng đầu con lừa, con lừa kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, co giật một cái rồi bất động.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, bốn người đã giao đấu vài lần.

Tiểu tử mù ngồi trên xe lừa lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy? Bọn họ đang dùng vũ khí gì?”

Nữ tử thanh y và đại hán hoàng sam đều không nói gì, ngay khi bốn người bắt đầu giao đấu, bọn họ đã nhảy xuống xe lừa, đứng cách xa năm mét.

Trên chiếc xe lừa chỉ còn lại cậu bé mù và nam nhân trẻ tuổi đeo mặt nạ ngân sắc.

Nam nhân lên tiếng: “Đạo sĩ tử bào sử dụng hai thanh đoản thương ngân sắc.”

“Trong ba người còn lại, hai người dùng đao, một người dùng ám khí.”

Nghe tình hình trên sân, Tiểu tử mù biến sắc, lẩm bẩm: “Hai thanh ngân thương... hai thanh ngân thương...”

“Là sát thủ Kim bài của Lâu Phong Vũ, Ngân Thương Triệu Ngũ!”

Nữ tử thanh y và đại hán hoàng sam trên xe lừa nghe thấy cái tên này, không chút do dự liền quay đầu bỏ chạy về hướng Giang Ninh huyện.

Vừa đi được vài bước, giày của cả hai đã dính đầy bùn đất.

Nữ tử thanh y lúc này cũng không còn quan tâm đến việc giày của mình có sạch hay không.

Dường như bốn chữ Ngân Thương Triệu Ngũ là Diêm Vương đoạt mạng, ác quỷ đòi hồn.

Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc liếc nhìn hai người bỏ chạy, bổ sung: “Ba người còn lại mặc áo màu nâu vàng, trên ngực đều thêu hình đồng tiền.”

“Hít... Là người của Vạn Kim Đường!” Tiểu tử mù lập tức nói ra lai lịch của ba người.

Trong lúc hai người nói chuyện, Ngân Thương Triệu Ngũ mặc đạo bào tử sắc, sau vài lần di chuyển, thân pháp cực nhanh. Nhảy qua đầu hai nam nhân cầm trường đao. Hai người đồng thời hét lớn, dùng đao thép nặng nề nghênh đón.

Trên không trung, Ngân Thương Triệu Ngũ tung người, hai chân đạp lên hai thanh đao thép, không những không bị thương mà còn mượn lực của hai người, thân mình lao về phía trước một đoạn.

Nam nhân ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy cảnh này, trong lòng kinh hoàng, sợ hãi.

Ngân Thương Triệu Ngũ dùng sức ném ra hai thanh ngân thương.

Hai thanh ngân thương như tên bắn về phía nam nhân phóng âm khí.

Nam nhân kêu lên một tiếng, không kịp né tránh đã bị ngân thương xuyên qua ngực bụng, biến thành thi thể.

Ngựa hí vang phi nước đại, thi thể trên lưng ngựa lăn xuống đất.

Triệu Ngũ tung người, đáp xuống bên cạnh thi thể người đó, rút ngân thương ra.

Thi thể nam nhân run rẩy hai lần, hai dòng máu nóng phun ra, nhuộm đỏ đạo bào tử sắc của Triệu Ngũ.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh, Ngân Thương Triệu Ngũ sắc mặt không đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người còn lại của Vạn Kim Đường.

Hai nam nhân cầm hai thanh đao sắc mặt đại biến, đứng tại chỗ, kinh nghi bất định nhìn Ngân Thương Triệu Ngũ.

Tiểu tử mù ngồi trên xe lừa ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí, sắc mặt tái nhợt nói: “Có người chết?”

“Ai chết?”

“Người phóng ám khí trong Vạn Kim Đường.” Giọng nói của nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc có chút hưng phấn, dường như nhìn thấy người khác giao đấu đã thỏa mãn tính hiếu kỳ trong lòng hắn.

Tiểu tử mù thở phào nhẹ nhõm: “May quá, may quá, ba người của Vạn Kim Đường cảnh giới hắn là không cao.”

“Sao? Người xem trọng Ngân Thương Triệu Ngũ?” Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc tò mò hỏi.

Tiểu tử mù lắc đầu nói: “Không phải xem trọng, là người của Vạn Kim Đường đáng chết.”

Hai nam nhân còn sống đồng thời trừng mắt nhìn cậu bé mù.

Một người trong số bọn họ hét lên, “Ngài còn không ra tay sao?”

Tiểu tử mù ngồi trên xe lừa rùng mình, vẻ mặt sợ hãi “nhìn” về phía nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc.

Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc định đưa tay sờ mũi, nhưng ngón tay lại chạm vào chiếc mặt nạ: “Không phải ta.”

Triệu Ngũ đứng cạnh xác chết cau mày, nhìn những người có mặt.

Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc nghiêng đầu nhìn về phía lão hán vẫn chưa rời đi.

Sắc mặt lão hán tái nhợt, hai chân run rẩy, hắn lắc đầu nói: “Cũng... Cũng không phải lão hủ đâu...”

Không khí trong sân bỗng trở nên yên ắng.

Mọi người nhìn nhau.

Đúng lúc này, Triệu Ngũ lao về phía trước, như điều đứt dây bay ra ngoài.

Hắn lăn lộn trên mặt đất vài vòng, chân liên tục điềm xuống, sau khi kéo giãn khoảng cách thì “oẹ” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 49: Chương 49

Nơi Triệu Ngũ vừa đứng lại thêm một người nữa.

Đối phương thân hình cao lớn, mặc áo ngắn bằng vải gai, lộ ra bộ ngực rậm lông, vẻ mặt tươi cười nhìn mọi người.

Tiểu tử mù không nhìn thấy, vội vàng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Nam nhân vừa rồi nhờ người bói có vẻ là trợ thủ của Vạn Kim Đường, bước đi không tiếng động, đánh Triệu Ngũ phun máu rồi.”

Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc đóng vai trò người giải thích, kể lại tình hình cho tiểu tử mù.

“Đi không tiếng động... một đòn khiến đối thủ học máu...” tiểu tử mù suy nghĩ một lúc, đột nhiên cơ thể run lên, trầm giọng hỏi: “Người đó có phải để ngực trần, vóc dáng to lớn, luôn cười không?”

“Phải.”

“Hồng rồi, là Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm, một trong mười hai Đường chủ của Vạn Kim Đường. Triệu Ngũ chết chắc rồi.”

Tiểu tử mù quả quyết nói, sau đó sắc mặt hấn tối sầm, miệng lẩm bẩm chửi rủa, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Xui xẻo, xui xẻo, sao vừa xuống núi đã gặp phải tên này rồi...”

Tiểu tử mù thò tay vào ngực, lấy ra ba đồng xu, chụm lại trong tay lắc nhanh, vừa lắc vừa lẩm bẩm.

Triệu Ngũ bị một chưởng đánh học máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, sau khi nghe tiểu tử mù nói ra năm chữ

“Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm”, trong mắt liền lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Không thể nào, tại sao ngươi lại ở đây?”

Hứa Tiểu Lâm vẫn giữ vẻ mặt tươi cười: “Tại sao ta lại không thể ở đây?”

“Thanh Hư Tử chọn người kế thừa y bát, đâu có nói ta không thể đến.”

Triệu Ngũ nhìn chằm chằm Hứa Tiểu Lâm, liên tưởng đến những điều kỳ lạ vừa rồi, cuộc tấn công bất ngờ của mình vốn không thể thất bại, tại sao lại bị một võ giả tam phẩm né được.

Cộng thêm Hứa Tiểu Lâm, thì ra tất cả là do đối phương đã chuẩn bị từ trước.

Triệu Ngũ chấn động, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi: “Ngươi đến để giết ta?”

“Ồ? Thông minh đấy! Xem ra đám sát thủ Phong Vũ Lâu các ngươi cũng đã nhận ra rồi.”

Ngực Triệu Ngũ phập phồng vài cái, sắc mặt thay đổi, hần nghiêng răng hỏi: “Quả nhiên...”

“Tại sao?”

Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm cười tủm tỉm nói: “Muốn trách thì phải trách Phong Vũ Lâu các ngươi quá phô trương đi.”

Nói xong, Hứa Tiểu Lâm nhìn về phía tiểu tử mù, giọng điệu trêu chọc: “Tiểu tử mù, tính ra chưa?”

“Hôm nay ngươi có thể sống không?”

So với Triệu Ngũ bị đánh một chương, chỉ còn nửa cái mạnh, Hứa Tiểu Lâm càng quan tâm đến tiểu tử mù hơn.

Không nhìn thấy nhưng có thể nói ra lai lịch của mình, tiểu tử mù này tuyệt đối không đơn giản.

Tiểu tử mù cũng vừa lắc xong đồng xu cuối cùng, đưa tay sờ lên hoa văn trên đó, biết được quả cuối cùng có thay đổi.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “May quá may quá, tuyệt xử phùng sinh!”

Hứa Tiểu Lâm nghe thấy tiếng lẩm bẩm của tiểu tử mù, cười nói: “Thế thì xong rồi, ta không phải đã bảo người quẻ bói phải xem ngược lại sao?”

“Người đây là thập tử vô sinh đó!”

Nghe vậy, sắc mặt tiểu tử mù tái mét.

Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc vẫn ngồi trên xe lừa tò mò hỏi: “Triệu Ngũ thực lực mấy phẩm?”

Tiểu tử mù “nhìn” đôi phương một cái nói: “Nhị phẩm trung kỳ.”

“Vậy... vậy Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm thì sao?”

“Nhị phẩm đỉnh phong.”

“Chênh lệch nhiều không?” Nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc dường như không hiểu võ lâm thường thức, nghi hoặc hỏi.

Khóe miệng tiểu tử mù giật giật vài cái: “Nếu là người khác, Triệu Ngũ còn có thể sống.”

“Nhưng đôi phương là Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm, hắn nổi tiếng thiên hạ về khinh công, dưới nhất phẩm không ai có khinh công cao hơn hắn.”

“Hắn đi đường không có tiếng động là vì hắn đã luyện một môn khinh công tà môn nhị phẩm đến viên mãn, luyện đến không thể luyện được nữa!”

“Ngoại trừ cao thủ nhất phẩm có thể phát hiện ra động tĩnh của hắn thì dưới nhất phẩm đôi đầu với hắn, tuyệt đối không chạy thoát.”

Nói đến đây, trong lòng tiểu tử mù chùng xuống: “Nếu không phải là cao thủ nhất phẩm chuyên tu luyện khinh công, muốn đuổi kịp hắn cũng khó.”

“Ồ? Lợi hại như vậy sao?” Người đeo mặt nạ ngân sắc tỏ vẻ ngạc nhiên, hần hào hứng hỏi: “Môn khinh công tà môn đó gọi là gì?”

“Gọi là 《Miêu Bộ》, là do một vị lạt ma Tây Vực sáng tạo ra. Hứa Tiểu Lâm có biệt danh Tiểu Miêu là vì 《Miêu Bộ》”

Trên xe lừa, tiểu tử mù và người đeo mặt nạ ngân sắc không coi ai ra gì mà nói chuyện phiếm.

Cả hai đều tỏ ra không sợ hãi, hoàn toàn lơ đi Hứa Tiểu Lâm.

Hứa Tiểu Lâm sa sầm mặt, lộ ra nụ cười lạnh: “Biết cũng không ít.”

Người đeo mặt nạ ngân sắc thấy Hứa Tiểu Lâm luôn nở nụ cười trên mặt, chợt hiểu ra: “Ta biết được chữ Tiểu của hắn là từ đâu mà có rồi, có phải là vì hắn luôn cười không?”

“Đúng vậy.” tiểu tử mù nho nhã nói một câu.

Câu nói này vừa dứt, mặt Hứa Tiểu Lâm co giật vài cái, cười cũng không được, không cười cũng không xong.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn người đeo mặt nạ ngân sắc: “Các hạ là ai?”

“Chẳng lẽ các hạ cũng bói một quẻ, mình có thể sống?”

Người đeo mặt nạ ngân sắc mỉm cười, chấp tay nói: “Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Đông Hoa là ta.”

Chương 50: Chương 50

Trần Diệp bỏ đi các bộ thủ trong tên mình, lấy biệt hiệu là “Đông Hoa”.

Mặc dù ngoài miệng nói đi không đổi tên, ngòi không đổi họ, nhưng giang hồ hiểm ác, người đảng hoàng nào lại dùng tên thật?

Hắn xuất phát từ Dư Hàng huyện, chạy bộ một mạch hơn hai ngàn bước đã đến địa phận Giang Ninh phủ.

Hơn hai trăm cây số, tổng cộng chưa đến hai mươi phút.

Súc Địa Thành Thốn, mỗi bước 100 mét, không hề tiêu hao năng lượng, tốc độ này thật sự quá nhanh.

Gần đến Giang Ninh huyện, Trần Diệp không dùng Súc Địa Thành Thốn nữa, thời gian còn nhiều, có thể ngắm cảnh ven đường.

Chuyển sang đi bộ, Giang Ninh phủ vừa mới mưa xong, không khí và cảnh sắc đều rất đẹp.

Hắn đổi từ hệ thống một chiếc mặt nạ ngân sắc, che đi dung mạo, chưa đi được bao xa đã gặp lão già đánh xe ngựa chở khách.

Khi Trần Diệp nói ra biệt hiệu của mình, mọi người có mặt đều cúi đầu trầm ngâm.

Chưa từng nghe qua cái tên “Đông Hoa” này.

Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm không có ấn tượng gì về cái tên này, hắn biết đối phương hẳn là một kẻ vô danh tiểu tốt.

“Bọn vô danh tiểu tốt, cũng dám to mồm!”

“Thật không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào.”

Hứa Tiểu Lâm cười lạnh, thân hình cao lớn đột nhiên nhanh nhẹn như mèo, lao về phía chiếc xe lừa.

“Rầm!” một tiếng nổ lớn.

Chiếc xe lừa chở tiểu tử mù và Trần Diệp bị Hứa Tiểu Lâm chém làm đôi.

“Hửm?”

Hứa Tiểu Lâm thấy một chương của mình đánh hụt, không khỏi biến sắc.

“Nguy hiểm thật, suýt nữa thì đánh trúng ta rồi.” Cách Hứa Tiểu Lâm hai ba mươi trượng xuất hiện hai người.

Trần Diệp đặt tiểu tử mù xuống, lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vừa rồi nếu hắn phản ứng chậm một chút thì có lẽ đã bị đánh một chương rồi.

Mặc dù có thuộc tính [Kim Cương Bất Hoại], nhưng Trần Diệp cũng không thể tự dung chịu đòn được.

Không có bản lĩnh đánh trả, chịu đòn một cách vô ích, như này thì mất giá đến mức nào.

Trần Diệp đã quyết định dùng “Đông Hoa” làm vỏ bọc để xông pha giang hồ, vậy thì phải duy trì tốt “thiết lập”, sau này các hiệp khách trên giang hồ nhắc đến Đông Hoa, không thể nói một câu: “Tên đó chịu đòn khá lắm” được.

Tiểu tử mù lắc đầu, cảm thấy như mình đã đổi chỗ, hắn nghi hoặc hỏi: “Sao vậy? Sao vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Trần Diệp cười nói: “Tiểu miêu đánh hụt một cú miêu miêu quyền.”

Tiểu tử mù nghe vậy sững sờ, sau đó lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Miêu tả “Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm” nổi tiếng trên giang hồ như vậy, Đông Hoa này có lẽ là người đầu tiên.

Hứa Tiểu Lâm đánh một chuông hạt, sắc mặt rất khó coi, hẩn nhìn về phía Trần Diệp và tiểu tử mù.

Khi thấy Trần Diệp cách mình hai ba mươi trượng, sắc mặt hẩn hoàn toàn thay đổi.

“Các hạ rốt cuộc là ai?”

Hứa Tiểu Lâm nghiêm nghị hỏi, thu lại nụ cười trên mặt, vô cùng nghiêm túc.

Tiếng cười phát ra từ sau chiếc mặt nạ ngân sắc: “Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao?”

“Không hiểu à?”

Giọng nói của Trần Diệp bình thản xen lẫn tiếng cười nhẹ.

Dường như không hề để cao thủ nhị phẩm đỉnh cấp Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm vào mắt.

Triệu Ngũ bị thương nặng nhìn thấy Trần Diệp mang theo tiểu tử mù đột nhiên xuất hiện cách đó hai ba mươi trượng, cả người trợn tròn mắt, kinh ngạc đến cực điểm.

Hai người khác của Vạn Kim Đường càng thêm kinh ngạc.

Trong nháy mắt, vượt qua hai ba mươi trượng, loại trình độ khinh công này, chưa từng nghe thấy!

Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm tự hỏi, nếu hẩn toàn lực thi triển khinh công thì nhiều nhất cũng chỉ vượt qua mười mấy trượng.

Ngay cả một cao thủ chuyên tu luyện khinh công cũng chỉ có thể vượt qua khoảng hai mươi trượng.

Vậy mà tên Đông Hoa này lại có thể vượt qua hai, ba mươi trượng chỉ trong nháy mắt!

Lúc này, tứ chi của Hứa Tiểu Lâm lạnh toát.

Nếu người này muốn đánh lén...

E rằng mình đã mất mạng từ lâu rồi!

Mọi người có mặt đều im lặng, nhìn chăm chăm Trần Diệp.

“Sao vậy? Sao mọi người đều không nói gì?” Tiểu tử mù không biết vừa rồi Trần Diệp đã kéo hắn vượt qua khoảng cách hai, ba mươi trượng.

Hứa Tiểu Lâm hít sâu một hơi, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, vẻ mặt nghiêm nghị, chấp tay về phía Trần Diệp nói: “Các hạ, việc này không liên quan đến các hạ, các hạ thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này sao?”

Trần Diệp cười như không cười nói: “Ta đã bao giờ nói muốn nhúng tay vào chuyện này đâu?”

Nghe được câu này, Hứa Tiểu Lâm không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Nhìn vào trình độ khinh công của đối phương, có thể biết người này tuyệt đối không đơn giản.

Lần này hắn ra tay, chỉ là để chặn giết Triệu Ngũ.

Nếu người đeo mặt nạ ngân sắc này muốn nhúng tay vào, e rằng sẽ nảy sinh thêm nhiều rắc rối.

Tiểu tử mù nghe được cuộc đối thoại của hai người thì cả người chấn động, kinh ngạc nói: “Ngươi!”

“Quê bói nói đến tuyệt xử phùng sinh là chỉ ngươi sao?”

Trần Diệp mỉm cười: “Ồ? Là ta sao?”

Tiểu tử mù nghe giọng Trần Diệp không hề có chút hoảng loạn, chỉ có sự bình tĩnh như đã nắm chắc phần thắng.

Hắn không khỏi cười khẩy: “Thú vị, thú vị!”

“Ta đã nói vận may của ta sẽ không tệ đến vậy mà.”

Chương 51: Chương 51

Hứa Tiểu Lâm nghe ra Trần Diệp không có ý định nhúng tay vào chuyện của Phong Vũ Lâu và Vạn Kim Đường, hấn lại nhìn về phía Triệu Ngũ đang bị thương, trên mặt lại khôi phục vẻ mặt gian xảo như hồ ly.

Triệu Ngũ một tay ôm ngực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở hỗn loạn.

Vừa rồi một chiêu của Hứa Tiểu Lâm ẩn chứa mười phần nội lực.

Một đòn toàn lực của cao thủ nhị phẩm đỉnh phong đã khiến hấn bị thương nặng.

Nếu không phải Hứa Tiểu Lâm chủ yếu luyện khinh công, chiêu pháp hơi kém thì một chiêu vừa rồi đổi thành bất kỳ cao thủ nhị phẩm đỉnh phong nào khác, hấn cũng sẽ mất mạng.

“Vạn Kim Đường, Phong Vũ Lâu sẽ báo thù cho ta.” Triệu Ngũ lại phun ra một ngụm máu, ánh mắt xám xịt, trong mắt đã không còn ý định sống sót.

Hứa Tiểu Lâm cười nhạt: “Vậy ta phải xem thử, các người sẽ báo thù như thế nào.”

Thân hình hấn co lại, lưng cong lên, động tác kỳ quái, như một con mèo lớn linh hoạt vồ về phía Triệu Ngũ.

Trong nháy mắt, hấn đã vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, đến trước mặt Triệu Ngũ.

Triệu Ngũ dậm chân, lao về phía hai tên thuộc hạ Vạn Kim Đường đang cầm đao.

Dù phải chết, hắn cũng muốn kéo theo hai kẻ đẽm lưng.

“Gan to lắm.” Hứa Tiểu Lâm cười lạnh, bước chân không tiếng động, như quỷ mị xuất hiện sau lưng Triệu Ngũ.

Đúng lúc này, Triệu Ngũ đột nhiên xoay người, hai cây đoản ngân thương trong tay, một trên một dưới, cùng lúc đâm ra, hiểm độc đánh lên Hứa Tiểu Lâm.

Hứa Tiểu Lâm giật mình, thân hình đột ngột dừng lại, bật nhảy lên ba thước, né được cây thương phía dưới.

Hai chân linh hoạt đạp lên mũi thương phía trên.

Ngay lúc này, trong mắt Triệu Ngũ lộ ra vẻ tàn nhẫn. Vứt bỏ đoản thương, hai tay hướng lên trời, cực nhanh đánh về phía Hứa Tiểu Lâm.

Hứa Tiểu Lâm đang ở trên không, không thể tránh né, hai tay liền vẽ vòng tròn, nghênh đón Triệu Ngũ.

Hai người vừa chạm tay, thân hình Triệu Ngũ liền biến đổi, hai tay vừa rời chỉ là hư chiêu.

Hắn di chuyển dưới chân, thi triển khinh công, lao về phía Trần Diệp đang đứng xem kịch không xa.

Hứa Tiểu Lâm kinh hãi, không ngờ Triệu Ngũ làm ra vẻ muốn đồng quy vu tận, hóa ra là giả vờ.

Chứng kiến Triệu Ngũ chạy về phía mình, Trần Diệp không khỏi đau đầu.

“Người chạy về phía ta cũng vô dụng thôi, ta không cứu được người đâu.”

Hứa Tiểu Lâm phản ứng cực nhanh, vừa chạm mũi chân xuống đất đã lao vút đi.

“Tôn giá, cầu ngài nhấn lại với Phong Vũ Lâu một câu!”

“Địa chi có biến!”

Triệu Ngũ vừa chạy vừa gào lên với Trần Diệp.

Lời còn chưa dứt, Hứa Tiểu Lâm đã đuổi kịp, một chưởng đánh vào sau lưng khiến hắn phun máu tươi, chết ngay tại chỗ.

Triệu Ngũ mặc đạo bào tử sắc từ từ đổ xuống, máu loang khắp vạt áo trước ngực.

Hai mắt hắn trợn ngược, nhìn chăm chăm Trần Diệp, ánh mắt tràn đầy cầu khẩn.

Trần Diệp chứng kiến một người sống sờ sờ bị đập chết tươi ngay trước mặt mình, máu me phun tung tóe như đài phun nước.

Tim hắn đập như trống trận, mồ hôi lạnh túa ra.

Là một thanh niên hiện đại văn minh, đời nào hắn từng chứng kiến cảnh máu me ghê rợn thế này?

Vừa rồi, Triệu Ngũ hạ sát tên thuộc hạ của Vạn Kim Đường nhanh như chớp, Trần Diệp còn chưa kịp hoàn hồn.

Nhưng đến lượt Triệu Ngũ, vừa nãy còn van xin giúp đỡ, thế mà chỉ trong nháy mắt đã toi mạng.

Cảnh tượng đó khiến Trần Diệp chùng lòng, trong lòng dâng lên một tia bi ai.

Thì ra giang hồ không đẹp như mơ, mà chỉ toàn là máu và giết chóc.

Hứa Tiểu Lâm vung tay kết liễu Triệu Ngũ đang thoi thóp, vẫn giữ nguyên nụ cười hèn hạ trên môi.

Cứ như thể vừa rồi hắn chỉ giết một con gà, một con kiến chứ chẳng phải một mạng người.

Nhìn nụ cười giả tạo đó, Trần Diệp lạnh toát cả sống lưng.

Hứa Tiểu Lâm quay sang Trần Diệp, cười hề hề: “Các hạ, câu nói vừa rồi...”

“Bao nhiêu tiền thì có thể khiến ngài quên đi?”

Trần Diệp hoàn hồn, thanh âm lãnh đạm một chút: “Ồ?”

“Ngươi rất có tiền à?”

Câu hỏi vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn Trần Diệp như thể hắn vừa nói điều gì đó ngớ ngẩn lắm.

Trần Diệp cảm thấy mình như vừa phạm phải một sai lầm mà ai cũng biết, chỉ mình hắn không hay.

Tiểu tử mù bên cạnh trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Vạn Kim Đường, vì sao gọi là Vạn Kim?”

“Thiên hạ đồn rằng Vạn Kim Đường tài phú có một không hai thiên hạ, tiền nhiều như nước.”

“Thương nhân trên khắp Đại Vũ vương triều đa số đều có qua lại với Vạn Kim Đường.”

Nói xong, tiểu tử mù cười khẩy: “Nhưng thứ Vạn Kim Đường muốn thì lại hiếm khi dùng tiền mua.”

“Nhưng nếu là thứ bọn họ chịu móc hầu bao, nhất định giá trị liên thành.”

Ánh mắt Hứa Tiểu Lâm khẽ biến, nhưng nụ cười vẫn giữ nguyên trên môi, hướng về Trần Diệp: “Không biết ý các hạ thế nào?”

Trần Diệp cười cười, quay sang hỏi tiểu tử mù bên cạnh: “Thế nghĩa là Vạn Kim Đường thế lực lớn lắm à?”

“Rất lớn.” tiểu tử mù nghiêm túc gật gù.

“Cũng rất có tiền luôn?”

“Rất có tiền.”

“Vậy theo ngươi, ta đòi bao nhiêu mới vừa?”

Trần Diệp bỏ đẹp Hứa Tiểu Lâm, cứ thế trò chuyện với tiểu tử mù.

“Ít nhất cũng phải 1000 lượng hoàng kim, đồ mà Vạn Kim Đường thềm thường thì nhất định rất trân quý.” Tiểu tử mù cười hề hề.

“Có bốn chữ thôi mà, 1000 lượng hoàng kim?” Trần Diệp ngữ khí hơi kinh ngạc.

1000 lượng hoàng kim tương đương 1 vạn lượng bạch ngân, sức mua tương đương 500 vạn.

Bốn chữ, 500 vạn.

Giá này đúng là trên trời.

Chương 52: Chương 52

“Thế còn ít đấy.” tiểu tử mù nghiêm mặt.

Hứa Tiểu Lâm nghe Trần Diệp và tiểu tử mù tung hứng với nhau, khoe miệng liên tục giật giật.

1000 lượng hoàng kim, đúng là dám hét.

“Các hạ, 100 lượng hoàng kim, ta đổi lấy các hạ quên đi bốn chữ vừa rồi.”

“Coi như kết giao bằng hữu, sau này gặp người của Vạn Kim Đường, cứ xưng danh Hứa Tiểu Lâm của tại hạ!”

Hứa Tiểu Lâm thu lại nụ cười trên mặt, chấp tay nói.

“Giá này thấy sao?” Trần Diệp cười hỏi tiểu tử mù.

Tiểu tử mù hạ giọng: “Được rồi, 100 lượng hoàng kim, với Đường chủ Vạn Kim Đường cũng không phải số nhỏ.”

“Giết một cao thủ Hậu Kỳ tam phẩm ở Phong Vũ Lâu mới có 200 lượng hoàng kim.”

“Bốn chữ đáng 100 lượng hoàng kim, đủ rồi.”

Trần Diệp nhắm tính trong đầu.

100 lượng hoàng kim bằng 1000 lượng bạch ngân.

Vậy ra, cao thủ Hậu kỳ tam phẩm, một mạng chỉ đáng 2000 lượng bạch ngân, quy ra sức mua là 100 vạn?

Chậc chậc...

Trần Diệp giờ đây càng hiểu hơn về cấp độ thực lực ở thế giới này rồi.

Đang mãi suy tư, tiểu tử mù bỗng lòi áo hăn, thì thào: “Người có sợ Vạn Kim Đường không?”

“Đương nhiên là không sợ!”, Trần Diệp cười.

Hắn có Súc Địa Thành Thốn và Kim Cương Bất Hoại, chẳng ngại kẻ nào.

“Thế thì người cứ làm tới đi, hết 200 lượng hoàng kim, kiểu gì Hứa Tiểu Lâm cũng phải móc hầu bao”, Tiểu tử mù hiển kế, “Hắn chịu chi 100 lượng, chúng tỏ bốn chữ đó đáng giá hơn nhiều.”

Trần Diệp gật gù, quay sang nhìn Hứa Tiểu Lâm, thản nhiên nói: “200 lượng hoàng kim.”

Hứa Tiểu Lâm giật mình, mặt mày sa sầm, nhưng rồi lại cười tủm tỉm.

Hắn không do dự, rút ra 20 tờ kim phiếu.

“Hi vọng các hạ có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

Nói rồi, Hứa Tiểu Lâm tung ngân phiếu lên, bang chúng cầm đao phía sau tiến lên chụp lấy, đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp nhận ngân phiếu, hơi híp mắt lại.

200 lượng hoàng kim?

Bốn chữ của mình đổi được 200 lượng hoàng kim?

Tiền mà dễ kiếm thế này sao?

“Các hạ, chúng ta sau này còn gặp lại “, Hứa Tiểu Lâm cười tủm tỉm nói.

Hắn khom người chà rồi cùng hai tên bang chúng còn lại vác theo cái xác đi về hướng Giang Ninh huyện.

Rõ ràng, hắn không đến đây để tranh chức truyền nhân của Thanh Hư Tử.

Trần Diệp đếm lại số ngân phiếu, vẫn thấy khó tin.

“Bọn bọn họ đi rồi à?”, Tiểu tử mù lo lắng hỏi.

“Đi rồi”, Trần Diệp vẫn giữ giọng đều đều.

Tiểu tử mù thở phào, lẩm bẩm: “Đi là tốt rồi, đi là tốt rồi.”

Hắn “nhìn” Trần Diệp, cười toe toét: “Hắn đưa đủ 200 lượng thật à?”

Trần Diệp liếc nhìn tiểu tử mù, cười cười rồi rút ra tờ kim phiếu 10 lượng hoàng kim đưa cho hắn: “Coi như tiền đền rãnh (cũng là boa) cho ngươi.”

Tiểu tử mù lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi, dáng vẻ rất có nguyên tắc: “Không lấy đâu, ngươi cứu mạng ta rồi, coi như tiền chuộc mạng.”

Trần Diệp cất kim phiếu đi, không ép nữa.

“Ngươi biết nhiều về chuyện giang hồ không?” Trần Diệp bắt đầu thấy tiểu tử này thú vị.

“Biết sơ sơ thôi.” Tiểu tử cười toe toét, ra vẻ khiêm tốn.

Trần Diệp liếc nhìn con đường lộn xộn, hỏi: “Ngươi cũng đến Thiết Tước sơn trang hả?”

“Ừ, nhưng ta đi tìm người, không tham gia cái gì mà tuyển chọn.” Tiểu tử mù lắc đầu, như nghĩ ra điều gì đó, bổ sung: “Tuyển chọn đó sớm đã được định rồi.”

“Đi cũng như không.”

Trần Diệp ngạc nhiên nhìn tiểu tử mù, tiểu tử này biết cũng nhiều đấy.

“Vậy thì đi cùng cho vui.” Trần Diệp đề nghị.

Hắn biết quá ít về chuyện võ lâm Đại Vũ triều, cần một “bách khoa toàn thư” như tiểu tử mù này để phổ cập kiến thức.

Tiểu tử mù sung sướng, trong lòng mừng thầm.

Cao thủ có thể dọa lui Hứa Tiểu Lâm, đi theo hắn thì an toàn của mình chắc chắn không thành vấn đề.

Sư phụ ơi sư phụ, vận khí của ta quả thật quá tốt rồi.

Tiểu tử mù trong lòng vui như điên.

...

Giang Ninh huyện, ngoại thành.

Trần Diệp và tiểu tử mù đến dưới thành, thấy mấy tên binh sĩ gác lều nhác đứng cạnh, mắt lộ vẻ khó chịu khi thấy người mang đao kiếm.

Bên cạnh binh sĩ có treo tấm biển to, ghi rõ vào thành mỗi người 40 đồng.

“Tiểu tử mù, ngươi tên gì?”

Trần Diệp đi theo dòng người đến trước cổng thành, nộp tiền vào thành cho hai người rồi bước vào Giang Ninh huyện.

Tiểu tử mù tay cầm cành cây dài, vừa dò đường vừa lắc đầu nói: “Tại hạ Thiên Cơ Tử!”

Thiên Cơ Tử?

Tên này vẫn rất độc đáo, nghe như pháp danh đạo sĩ ấy nhỉ?

Bước chân vào Giang Ninh huyện, đường phố tấp nập toàn bóng dáng võ lâm nhân sĩ, già trẻ lớn bé, nam nữ đủ cả, người nào người nấy lăm lăm binh khí.

Nhìn tương đi đứng là biết ngay, ai cũng đến để tranh phần làm đệ tử của Thanh Hư Tử.

“Đông Hoa công tử, ngươi cũng đến để ứng tuyển đệ tử Thanh Hư Tử à?” Thiên Cơ Tử nghiêng đầu hỏi.

Trần Diệp cười đáp: “Đến xem cho biết thôi, chủ yếu là để mở mang tầm mắt. Võ lâm Đại Vũ này khác xa với tưởng tượng của ta.”

“Vậy thì quá tốt rồi! Nếu ngươi gặp môn phái nào không quen thì cứ hỏi ta!” Thiên Cơ Tử vỗ ngực tự tin khẳng định: “Các môn phái trong giang hồ này, nhân vật có máu mặt nào ta cũng biết hết.”

“Được, vậy ta sẽ phải nhờ cậy Thiên Cơ huynh nhiều rồi!” Trần Diệp cười nói với tiểu tử mù.

Thiên Cơ Tử nghe vậy cười hì hì, có chút ngại ngùng.

“A đúng rồi! Đông Hoa công tử, chúng ta mau đi tìm quán trọ đặt phòng thôi, không thì lát nữa hết phòng, tối nay lại phải ngủ ngoài đường đấy.”

Thiên Cơ Tử như sực nhớ ra điều gì, vỗ đầu cái bốp.

Trần Diệp gật đầu.

Giang Ninh huyện giờ toàn là võ lâm nhân sĩ đến ứng tuyển đệ tử Thanh Hư Tử ngày mai, không biết giờ còn phòng trọ không nữa.

Chương 53: Chương 53

Cuối con phố dài hun hút, trước một tòa nhà to tướng, có cây sào cao chót vót treo lủng lẳng bốn cái đèn lồng đỏ chói, trên mỗi cái đèn bốn chữ to đùng.

“Long Môn Khách Sạn.”

Nhìn thấy bốn chữ này, Trần Diệp cảm thấy hơi bị cần cần trong lòng.

Thật sự có quán trọ tên này luôn à?

Hắn vừa nghĩ thầm vừa dắt Thiên Cơ Tử vào khách sạn.

Hai người vừa bước vào, điểm tiểu nhị đứng ở quầy đã phóng tới.

“Hai vị khách quan, quán chúng ta chỉ còn phòng chữ Nhân, 10 lượng bạc một đêm.”

Nghe thấy giá này, Trần Diệp thoáng sửng sốt.

Cái quỷ gì, giá này còn đắt hơn cả một đêm vui vẻ ở Di Hồng viện Dư Hàng huyện nữa!”

Điểm tiểu nhị vẫn tro tro cái mặt “giá này đây, thích thì lấy không thích thì thôi”.

Nhìn thấy y phục của Trần Diệp và tiểu tử mù, hắn đoán chắc hai người không có nhiều tiền.

“Bình thường bình thường...”

Tiểu tử mù lẩm bẩm vài câu, lục lọi trong người rồi lấy ra một tấm ngân phiếu 10 lượng bạc đưa cho điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị thấy hai người thật sự có thể bỏ ra 10 lượng bạc thì hơi bất ngờ.

Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhận lấy ngân phiếu, lập tức thay đổi thái độ, vắt cái khăn lau lên vai, nhiệt tình mời: “Hai vị khách quan, mời đi lối này!”

Trần Diệp mặt không cảm xúc đi theo điểm tiểu nhị vào trong quán.

Thời nào cũng có mấy kẻ hám tiền, chuyện thường ở huyện.

Trần Diệp và tiểu tử mù bước vào khách sạn.

Giữa đại sảnh, có mấy cái bàn đã có khách ngồi.

Nhìn trang phục và vũ khí bên cạnh, không khó để nhận ra tất cả đều là dân võ lâm.

Trần Diệp chỉ liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt.

Lên đến tầng hai, điểm tiểu nhị dẫn Trần Diệp và tiểu tử mù đến phòng chữ Nhân.

Mở cửa phòng, căn phòng hơi nhỏ, hai bên có hai cái giường, ở giữa là một cái bàn gỗ và hai cái ghế.

Ngoài ra thì không có gì khác.

Điều kiện tệ quá, nhưng biết làm sao được.

“Két...”

Cửa phòng chữ Nhân bên cạnh mở ra.

“Tiểu nhị, cho một bát mì Dương Xuân, mang vào phòng.”

Một nữ tử mặc váy đen, tay trái cầm kiếm đứng trước cửa nói với điểm tiểu nhị.

Giọng nói bình thản nhưng vẫn có chút dịu dàng.

Trần Diệp nhìn thấy nữ tử thì hơi bất ngờ, khóe miệng dưới lớp mặt nạ khẽ nhếch lên.

“Vâng, khách quan chờ một chút!” Diêm tiểu nhị đáp lại, đưa chìa khóa phòng cho Trần Diệp, cười nói: “Khách quan, có việc gì cứ gọi tiểu nhân.”

Trần Diệp ừ một tiếng, nhiều nhìn thoáng qua nữ tử váy đen rồi theo tiểu tử mù vào phòng.

Đóng cửa phòng, tiểu tử mù cười hì hì nói: “Người vừa nói chuyện kia chắc chắn là một mỹ nhân.”

Trần Diệp không khỏi thấy buồn cười: “Người không nhìn thấy, cũng có thể biết đối phương là một mỹ nhân?”

“Chắc chắn, Hoa công tử, điều này người không biết rồi, tại hạ tuy mắt không nhìn thấy, nhưng tâm lại sáng như gương.”

“Cho dù nàng vừa rồi không nói chuyện nhưng chỉ cần đi qua trước mặt tại hạ, tại hạ cũng có thể biết được đẹp xấu béo gầy.”

Trần Diệp chấp tay: “Người lợi hại, không biết Thiên Cơ huynh năm nay bao nhiêu niên kỷ?”

“Mười bốn.” tiểu tử mù cười hì hì nói.

Mới 14, vẫn còn là một đứa trẻ con.

Trần Diệp cũng không vạch trần đối phương.

Hắn ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, gõ nhẹ lên bàn, suy nghĩ về nữ tử mặc váy đen và chuyện Phong Vũ Lâu.

Trần Diệp thật ra không muốn quản, nhưng nữ tử mặc váy đen và Tiểu Liên lại có quan hệ sư đồ.

“Thiên Cơ huynh, người hiểu biết về Phong Vũ Lâu bao nhiêu?” Trần Diệp đột nhiên mở mắt hỏi.

Tiểu tử mù nằm trên giường cười hì hì hai tiếng: “Hiểu bảy tám phần đi.”

“Phong Vũ Lâu là tổ chức sát thủ đứng đầu Đại Vũ vương triều, mạng lưới tình báo trải khắp toàn bộ Đại Vũ.”

“Nghe nói cho dù là nơi nào đó có gió hay mưa, bọn họ đều có thể biết được ngay.”

“Không ai biết mạng lưới tình báo của bọn họ hoạt động như thế nào, chỉ biết bọn họ rất đáng sợ.”

“Thực lực rất mạnh, trong lâu có không dưới ba mươi sát thủ kim bài nhị phẩm.”

“Sát thủ tam tứ phẩm càng có đến hàng trăm người.”

“Chỉ cần bị bọn họ nhắm vào, cơ bản chỉ có đường chết.”

Trần Diệp hỏi: “Ba mươi cao thủ nhị phẩm, thực lực của Phong Vũ Lâu rất mạnh?”

Tiểu tử mù ngồi dậy, nghiêm túc nói: “Rất lợi hại.”

“Ngũ Nhạc kiếm phái, Hoa Sơn, Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn năm phái cộng lại, cao thủ nhị phẩm cũng không quá ba mươi người.”

“Không ai biết Phong Vũ Lâu đã huấn luyện những cao thủ đó như thế nào, bọn họ cứ như từ trên trời rơi xuống vậy.”

Tiểu tử mù tấm tắc khen ngợi.

Trần Diệp gật đầu, đã hiểu thêm về thực lực của Phong Vũ Lâu.

“Có thể nói, Vạn Kim Đường và Phong Vũ Lâu đều là những tổ chức không thể chọc vào trên giang hồ.”

“Bọn họ mà đánh nhau, e rằng sẽ chết rất nhiều người.”

Nói đến đây, giọng tiểu tử mù có chút cảm khái, trong lời nói mang theo một tia thương xót.

“Vậy Vạn Kim Đường và Phong Vũ Lâu, bên nào danh tiếng tốt hơn?” Trần Diệp đột nhiên hỏi.

Tiểu tử mù cười lạnh hai tiếng: “Đều không phải người tốt, nhưng so ra, Phong Vũ Lâu vẫn quang minh chính đại hơn.”

“Ồ? Nói thế nào?”

“Vạn Kim Đường bề ngoài hào nhoáng, nhưng chuyện bẩn thỉu sau lưng còn nhiều hơn Phong Vũ Lâu nhiều.”

“Phong Vũ Lâu còn quang minh chính đại hơn hầu hết các môn phái trên giang hồ, còn những danh môn chính phái đó...” Giọng tiểu tử mù thay đổi, đầy vẻ chế giễu: “Toàn là mấy chuyện tồi tệ như sư huynh sư muội, đệ tử sư nương gì đó.”

Nghe giọng điệu là biết, tiểu tử mù hình như rất khinh thường danh môn chính phái.

Chương 54: Chương 54

Trần Diệp nghe xong lại gõ nhẹ lên mặt bàn, trong lòng suy nghĩ.

Tiểu Liên à, Tiểu Liên, người nói xem người đã chọn cái nghề gì không biết...

Chọn gì không chọn, lại đi chọn làm sát thủ.

Sau khi hỏi rõ tình hình Phong Vũ Lâu, Trần Diệp đã có quyết định.

Hắn cười nhìn tiểu tử mù, nói: “Thiên Cơ huynh, mỹ nhân vừa rồi, người có muốn đánh giá kỹ lại không?”

Tần Nhất đặt thanh trường kiếm xuống cạnh bàn, trước mặt nàng là một bát mì Dương Xuân, sợi mì trắng muốt điểm vài cọng hành xanh, nước dùng lấp lánh ánh mỡ.

Tần Nhất chậm chậm tháo tấm lụa đen che mặt. Một khuôn mặt thanh tú, trắng nõn hiện ra, làn da mịn màng, ngũ quan tinh xảo. Lông mày lá liễu, sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng căng mọng. Đôi mắt long lanh chớp động, ánh nhìn quyến rũ. Tạo cho người ta cảm giác dịu dàng, nhẹ nhàng.

Bất cứ ai nhìn thấy khuôn mặt này có lẽ cũng không tin rằng chủ nhân của nó là một nữ sát thủ máu lạnh.

So với sát thủ, khuôn mặt này giống một nữ tử khuê các được nuôi dưỡng ở vùng sông nước Giang Nam hơn.

Tần Nhất cầm đũa lên, vừa gấp một sợi mì thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nàng đặt đĩa xuống, đeo lại tám lụa đen, cầm thanh kiếm lên, đi tới cửa, mở cửa ra.

Một chiếc mặt nạ ngân sắc, viền khắc hình lá cây xuất hiện trước mắt nàng.

“Các hạ có việc gì?”

Tần Nhất hỏi bằng giọng đều đều.

Phía sau chiếc mặt nạ ngân sắc vang lên tiếng cười nhạt: “Ta trên đường có gặp một bằng hữu họ Triệu, sử dụng song thương rất giỏi, khinh công cũng rất đẹp.”

“Trước khi chết, hắn nhờ một bằng hữu của ta chuyển lời đến Phong Vũ Lâu.”

Nói xong, người nam nhân đeo mặt nạ ngân sắc tránh sang một bên, để lộ một tiểu tử mù đứng sau lưng.

Tiểu tử mù mặt mày tái mét, “nhìn” về phía Tần Nhất, gương gao nở một nụ cười, nụ cười của hắn còn khó coi hơn cả khóc.

Nghe xong lời của người nam nhân mặt nạ ngân sắc, đồng tử Tần Nhất co rút lại, giọng nói có chút gấp gáp: “Vẫn xin các hạ vào trong nói chuyện.”

Trần Diệp và tiểu tử mù bước vào phòng của Tần Nhất.

Lúc đi ngang qua, Trần Diệp ngửi thấy một mùi hương hoa quá thoang thoảng phát ra từ người nữ tử mặc váy đen bên cạnh.

Trần Diệp và tiểu tử mù bước vào phòng.

Tần Nhất nhanh chóng nhận ra cả hai đều không có võ công, trong lòng liền dâng lên một tia nghi hoặc.

Nàng khẽ nheo mắt, bỗng nhận ra một điều.

Làm sao hai người này biết nàng là người của Phong Vũ Lâu?

Thân phận sát thủ của Phong Vũ Lâu rất bí mật, chưa từng có chân dung nào bị lộ ra ngoài.

Chỉ có đặc điểm về võ công và binh khí mới được lưu truyền trên giang hồ.

Trần Diệp sau khi vào phòng thì tự nhiên ngồi xuống ghế, thấy trên bàn gỗ có một ấm trà liền tự rót một chén.

Tiểu tử mù bên cạnh từ lúc vào phòng đã tái nhợt, dường như đã biết thân phận của nữ tử váy đen.

Tần Nhất đóng cửa phòng, giọng đều đều nói: “Triệu Ngũ đã nói gì?”

Trần Diệp bung chén trà, nhấp một ngụm rồi cười nói: “Ta không biết, Vạn Kim Đường đã cho ta 200 lượng hoàng kim, bảo ta quên câu nói đó đi.”

“Ta nói là làm, sẽ không nuốt lời, nên không nhớ được.”

“Nhưng vị bằng hữu vong ân thương kia, trước khi chết hình như đã nói với tiểu huynh đệ này của ta, nhờ hẩn tiện thể nhắc lại.”

“Ngươi hỏi hẩn đi.”

Trần Diệp đẩy câu chuyện sang tiểu tử mù.

Tần Nhất nhìn tiểu tử mù, rồi lại nhìn Trần Diệp.

Hai người này thật kỳ lạ.

Tiểu tử mù hít sâu một hơi, giọng hơi run run nói: “Hẩn chỉ nói bốn chữ.”

“Địa chi có biến.”

Nghe thấy câu này, sắc mặt Tần Nhất lập tức biến đổi, đồng tử co lại thành một điểm.

“Quả nhiên...”

Tần Nhất nói một câu gần như không thể nghe thấy.

Một lúc sau, Tần Nhất hoàn hồn lại, chấp tay nói với Trần Diệp và tiểu tử mù: “Đa tạ hai vị!”

Nói xong, Tần Nhất suy nghĩ một chút rồi nói: “Câu nói này ý nghĩa sâu xa, hai vị có kẻ thù nào không, ta nguyện thay mặt...”

Trần Diệp giật giật khóe miệng.

Đây là sát thủ của Phong Vũ Lâu sao?

Cách báo ân là thay người khác giết người?

Ta vẫn thích cách của Vạn Kim Đường hơn một chút.

“Không cần đâu, đều là người giang hồ, ân oán tình thù nên tự tay báo đáp.”

Trần Diệp uống cạn chén trà, đứng dậy chấp tay nói: “Lời đã nhận, cáo từ.”

Nói xong, Trần Diệp không dừng lại mà dẫn tiểu tử mù ra khỏi phòng, trở về phòng mình bên cạnh.

Vừa vào phòng, tiểu tử mù đã nhảy lên giường, răng trên răng dưới run cầm cập, ôm chặt lấy mình nói: “Lại là nàng...”

“Lại là nàng...”

Trần Diệp không hiểu: “Nàng là ai?”

“Sát thủ kim bài của Phong Vũ Lâu, Ngọc La Sát!”

“Nàng rất nổi tiếng sao?”

Tiểu tử mù biết vị Đông Hoa công tử bí ẩn này dường như không biết nhiều về chuyện giang hồ, bèn giải thích: “Thực

lực của nàng tuy chỉ là nhị phẩm trung kỳ, nhưng thân phận của nàng trong Phong Vũ Lâu lại không tầm thường.”

“Nàng là đệ tử chân truyền của Lâu chủ Phong Vũ Lâu!”

“Thuở nhỏ có kỳ ngộ, không biết đã dùng thứ gì, nội lực toàn thân chỉ hàn chỉ âm, nghe nói trúng độc cũng có thể dùng nội lực tạm thời áp chế, cộng thêm sự bồi dưỡng tận tình của Lâu chủ Phong Vũ Lâu.”

“Thực lực toàn thân vô cùng đáng sợ, mức độ nguy hiểm còn hơn cả Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm.”

“Hơn nữa nàng giết người chưa bao giờ ám sát, đều là quang minh chính đại đi tới, dứt khoát giết chết mục tiêu.”

“Tất cả những người ngăn cản nàng giết mục tiêu đều sẽ bị nàng giết chết, vì vậy giang hồ gọi nàng là Ngọc La Sát, nợ máu chồng chất.”

Chương 55: Chương 55

Tiểu tử mù nghĩ tới tình huống khi nãy, muốn khóc không ra nước mắt, lẩm bẩm: “Xui xẻo, xui xẻo, thật sự là xui xẻo, sao ở một quán trọ cũng có thể gặp nàng...”

Trần Diệp thấy bộ dạng của hắn, không khỏi bật cười: “Đúng rồi, người đánh giá thế nào?”

“Nàng có phải như người nói, là một mỹ nhân không?”

Sắc mặt tiểu tử mù đại biến, vẻ mặt căng thẳng, ngón tay đặt lên miệng nhỏ giọng nói: “Suyt!”

“Chúng ta chỉ cách nàng một bức tường, tiếng nói chuyện, nàng đều có thể nghe thấy đấy!”

“Lợi hại như vậy sao?” Trần Diệp cười tủm tỉm nói.

Tiểu tử mù muốn khóc không ra nước mắt: “Làm ơn đi! Hoa công tử, sát thủ Phong Vũ Lâu tai mắt hơn người, vượt xa võ giả bình thường.”

“Chỉ cách một bức tường, cuộc đối thoại của chúng ta bây giờ chắc đã lọt vào tai nàng rồi.”

Nói xong, tiểu tử mù có chút khó hiểu hỏi: “Hoa công tử, tại sao người lại nhúng tay vào chuyện này?”

“Vạn Kim Đường nếu biết người bán đứng bọn họ thì nhất định sẽ truy sát người.”

Trần Diệp bất đắc dĩ cười cười: “Nói ra thì dài dòng, đều là vì hài tử.”

Tiểu tử mù ngẩn người, suy ngẫm câu nói của Trần Diệp, liên tưởng đến câu hỏi vừa rồi của hắn, sắc mặt liền trở nên kỳ

quái.

“Hoa công tử, nàng ta không phải người bình thường có thể...”

Lời còn chưa dứt, tiểu tử mù đã ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Hắn sợ có người nghe lén, nếu bị vị kia cho thêm một kiếm nữa thì thật là thảm.

Tiểu tử mù trầm mặc một lát rồi cảm thán: “Bội phục!”

Phòng bên cạnh.

Tần Nhất ngồi trước bàn gỗ, bát mì trước mặt đã nở bung, sợi mì trắng ngấm nước dùng, phồng lên mềm nhũn.

Nàng thở ra một hơi, cuộc đối thoại giữa Trần Diệp và tiểu tử mù bên cạnh nàng đều nghe thấy.

Trong đôi mắt long lanh như nước mùa thu của Tần Nhất thoáng qua một tia phức tạp.

Bốn chữ “Địa chi có biến” đã xác nhận mọi thứ nàng điều tra suốt một tháng qua.

Một tháng trước, nàng ám sát Đường Phong.

Từ lời Đường Hạo nói, nàng suy đoán ra một khả năng.

Có người trên giang hồ đang cố tình dụ dỗ các sát thủ của Phong Vũ Lâu ra, sau đó giết chết họ.

Đây là đang làm suy yếu Phong Vũ Lâu.

Nhưng, Tần Nhất điều tra cả tháng lại chỉ tra ra người liên lạc tình báo ở tửu quán tại Dư Hàng huyện có vấn đề.

Người đó liên hệ với ai phía trên, Tần Nhất không tra ra được.

Hệ thống tình báo của Phong Vũ Lâu từ trước đến nay đều là liên lạc đơn tuyến, sát thủ và nhân viên tình báo thuộc hai bộ phận khác nhau.

Cho dù nàng là thân truyền của Lâu chủ thì cũng không biết chuyện của hệ thống tình báo.

Manh mối đến đây đã đứt đoạn rồi .

Điểm bất thường khác, chính là trong một tháng nay, không ít người của Phong Vũ Lâu đã thất thủ.

Những điều bất thường này kết hợp lại, mơ hồ tiết lộ cơ quan tình báo của Phong Vũ Lâu đã gặp vấn đề.

“Địa Chi có biến.”

Ánh mắt Tàn Nhất dần trở nên lạnh lẽo.

Tình báo của Phong Vũ Lâu được mười hai “Địa Chi” bí ẩn xử lý, không ai từng thấy mặt thật của họ, cũng không biết bọn họ ở đâu.

Chỉ biết Địa Chi sẽ tổng hợp thông tin thu thập được, chuyển tiếp từng cấp một xuống các tầng dưới để sát thủ tra duyệt.

Giờ đây, sát thủ Kim Bài Ngân Thương Triệu Ngũ đã chết, trước khi chết còn truyền đi bốn chữ “Địa Chi có biến”.

Đủ để nói lên vấn đề.

Trong số mười hai Địa Chi có kẻ phản bội.

Có người đã phản bội Phong Vũ Lâu.

Tàn Nhất nhìn chăm chăm vào bát mì, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

“Không đúng... không phải Địa Chi có biến!”

“Thứ Triệu Ngũ muốn truyền đạt không phải ý này!”

Đôi mắt Tần Nhất sáng lên, lẩm bẩm: “Là trong số các chấp sự có kẻ phản bội!”

Phong Vũ Lâu đã thiết lập chấp sự ở mỗi phủ châu, sát thủ nhận nhiệm vụ cần thông báo cho chấp sự để đăng ký, để ngăn chặn nhiều sát thủ nhận nhiệm vụ ám sát cùng một người, gây ra xung đột nội bộ.

“Triệu Ngũ là người độc lai độc vãng, hiếm khi tiếp xúc với người khác.”

“Trước khi chết, hắn đã truyền ra bốn chữ ‘Địa chi có biến’, không phải đang nói về Địa Chi mà là đang nhắc nhở Phong Vũ Lâu, chấp sự ở Giang Ninh phủ có vấn đề!”

Tần Nhất dần dần đã hiểu ra điểm mấu chốt.

Triệu Ngũ bị người của Vạn Kim Đường phục kích.

Người có thể tiết lộ vị trí của sát thủ Phong Vũ Lâu, chỉ có chấp sự.

Bởi vì chấp sự biết, sát thủ đã nhận nhiệm vụ nhất định sẽ xuất hiện ở nơi có mục tiêu.

Một tháng trước, tình hình ám sát Đường Phong hiện lên trong đầu Tần Nhất.

Hoàng chấp sự ở Lâm An phủ...

Còn có Lý chấp sự ở Giang Ninh phủ.

Tần Nhất hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Nàng tay trái cầm kiếm, đứng dậy, ánh mắt lướt qua bàn gỗ.

Trên bàn có bát mì Dương Xuân đã nguội.

Tần Nhất khựng lại, đặt kiếm xuống, gỡ khăn che mặt, lại cầm đũa lên lần nữa.

..

Ngày hôm sau.

Trần Diệp và tiểu tử mù dậy sớm, sau khi dùng bữa sáng, bọn họ cùng với đa số võ sĩ trong thành đều đi đến Thiết Tước Sơn Trang nằm ở ngoại ô Giang Ninh huyện.

“Ngực áo thêu sóng biển mây, đó là người của Hải Kinh Bang, bang chủ Quỳnh Long Sơn là cao thủ nhất phẩm, một đôi chương pháp Kinh Đào đánh khắp vùng biển không đối thủ!”

“Chúng ta đừng chọc bọn họ.”

“Một thân xích y, ngực thêu đồng tiền? Đó là Hỏa Vân công tử của Vạn Kim Đường, cao thủ nhị phẩm sơ kỳ, cha hắn là một trong mười hai đường chủ, Hỏa Long Vương.”

“Chúng ta tránh xa bọn bọn họ một chút.”

Chương 56: Chương 56

Tiểu tử mù nghe Trần Diệp miêu tả, không ngừng nói ra thân phận của những người xung quanh.

Trần Diệp nhìn về phía năm người cách đó không xa, nói: “Cầm thiết phiến, phi thảo, nguyệt nha sạ kỳ môn binh khí, mặc cầm y màu vàng nâu, sau lưng có thêu hình núi là phái nào?”

“Người xem thử có phải năm người không?”

“Phải.”

Tiểu tử mù hạ thấp giọng: “Đó là Không Động Ngũ Tử, cao thủ trẻ tuổi của phái Không Động, võ công của bọn họ quỷ dị phức tạp, khí giới pháp và quyền chương pháp có thể thay đổi cho nhau, một loại binh khí có thể đánh ra nhiều loại binh khí khác nhau, thực lực rất mạnh, đều là tam phẩm hậu kỳ.

“Năm người này tuy thực lực đơn lẻ không mạnh nhưng thích đánh hội đồng, cẩn thận là trên hết, chúng ta đi vòng qua bọn họ.”

Trên đường đi, thông qua tiểu tử mù, Trần Diệp đã nhận biết được không ít môn phái, tổ chức.

Đường đi không dài, tới gần giữa trưa, Trần Diệp và tiểu tử mù đã đến Thiết Tước Sơn Trang.

Thiết Tước Sơn Trang rất lớn, chiếm diện tích hơn trăm mẫu, tường viện lát ngói xanh biếc, dưới ánh nắng mặt trời, phản chiếu ánh sáng như ngọc bích.

Mặt đất lát đá trắng như bạch ngọc, trong vườn trồng đủ loại cây cối.

Trước cửa Thiết Tước Sơn Trang, một lão hán mặc trường sam lam sắc, tóc bạc trắng, tinh thần minh mẫn đứng trước cửa. Xung quanh hắn đứng rất nhiều võ sĩ giang hồ. Những võ sĩ này tay cầm vũ khí, đứng thành từng nhóm nhỏ gần sơn trang, ánh mắt lạnh lùng mang theo cảnh giác.

Lúc Trần Diệp và tiểu tử mù đến trước cửa thì còn nửa canh giờ nữa mới đến giờ chính thức bắt đầu tuyển đồ đệ.

Đến giờ ngọ mới được vào.

Trần Diệp và tiểu tử mù đứng cách cửa không xa, đếm những võ sĩ có tên tuổi. Hỏa Vân Công Tử của Vạn Kim Đường, Không Động Ngũ Tử, thiếu bang chủ Hải Kinh Bang, đệ tử đời thứ năm của phái Côn Lôn, đệ tử Cái Bang... Trong đó còn có cả những hiệp khách giang hồ tứ phương.

“Thiên Cơ huynh, sao ta không thấy người của Ngũ Nhạc Kiếm Phái và Đạo Môn Tam Phái vậy?” Trần Diệp nhìn một vòng cũng không thấy đệ tử của những đại phái giang hồ đó.

Tiểu tử mù dùng móng tay ngoáy ngoáy tai, cười hì hì nói: “Ngũ Nhạc Kiếm Phái nếu không có việc gì thì sẽ không xuống núi.”

“Hơn nữa năm đó Thanh Hư Tử đã đánh cho chương môn của Ngũ Nhạc Kiếm Phái một trận, đệ tử Ngũ Nhạc Kiếm Phái mà xuống núi tham gia tuyển đồ đệ thì chương môn, trưởng lão của bọn họ có thể đánh chết bọn họ.”

“Còn về Đạo Môn Tam Phái, càng sẽ không đến.”

“Thanh Hư Tử đã sớm dự định truyền nhân rồi.”

Trần Diệp trong lòng khẽ động, tò mò hỏi: “Dự định rồi?”

“Đã dự định rồi, tại sao còn phải rầm rộ làm cái trò tuyển đồ đệ này?”

Tiểu tử mù bỗng nhiên ngậm miệng không nói, cười một tiếng: “Cái này ta không biết.”

“Dù sao cũng không liên quan đến ta, ta đến đây chỉ là để tìm người.”

“Tìm người nào? Hắn trông như thế nào? Ta nhìn thấy sẽ gọi người.”

Trần Diệp biết tiểu tử mù biết không ít, nhưng về một số chuyện, tiểu tử này rất kín miệng, không moi ra được.

“Ta cũng không biết hắn trông thế nào, nhưng người mà ta và Trương Chi Lăng đang tìm là cùng một người.” tiểu tử mù búng búng ráy tai vừa móc ra khỏi móng tay, nói.

Trần Diệp hiểu ra.

“Người người tìm chính là người được Trương Chi Lăng chọn làm y bát truyền nhân?”

“Đúng vậy.”

Trong lúc hai người trò chuyện, thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Quản gia Thiết Tước Sơn Trang nhìn lên mặt trời, biết đã đến giờ.

Hắn khẽ ho một tiếng, giọng nói trầm thấp như sấm rền vang lên.

Các võ giả vốn đang ồn ào bỗng nhiên ù tai, không tự chủ được nhìn về phía quản gia.

Tiểu tử mù nhăn nhó, bịt tai nói: “Người này nội lực thâm hậu, ít nhất cũng là cao thủ nhị phẩm.” Trần Diệp nhìn về phía lão nhân, đối phương biểu cảm lãnh đạm, tuy tóc đã hoa râm nhưng trông cũng chỉ khoảng sáu mươi tuổi.

“Chư vị!”

“Chắc hẳn chư vị đều đến để tham gia tuyển đồ đệ của trang chủ nhà ta!”

“Không nói nhiều lời.”

“Quy tắc đầu tiên mà trang chủ nhà ta đặt ra chính là: Chỉ những người có cảnh giới nhị phẩm trở lên mới có tư cách kế thừa y bát của hân!” Giọng nói của lão nhân vang dội, khi mở miệng như tiếng sấm rền vang bên tai mọi người.

Sau khi quản gia nói xong, sắc mặt của tất cả các võ giả có mặt đều thay đổi.

“Cảnh giới nhị phẩm trở lên? Đùa cái gì vậy!”

“Mỗi môn phái có được mấy người nhị phẩm chứ!”

“Đây không phải là đùa người ta sao!”

“Mẹ kiếp, lão tử phi ngựa ba ngày, giờ người nói với lão tử là không có tư cách?”

Các võ giả xung quanh phần nộ bàn tán.

Những người này đa phần là cảnh giới tam, tứ phẩm, cảnh giới nhị phẩm đặt trong toàn bộ giang hồ, đều được coi là trụ cột, là truyền nhân của một môn phái.

Nghe xong yêu cầu này, Trần Diệp cũng có chút kinh ngạc. “Yêu cầu của Thanh Hư Tử có phải quá cao không?”

Qua cuộc trò chuyện với tiểu tử mù, Trần Diệp đã nắm được không ít kiến thức về giang hồ. “Chỉ cần nhị phẩm trở lên, đây là muốn đào truyền nhân của môn phái khác sao?”

Tiểu tử mù cười tủm tỉm: “Cố ý đấy, ta đã nói là đã có dự định rồi.”

Lão quản gia đứng trước cửa sơn trang đột nhiên biến sắc.

Trong số các võ giả xung quanh có người đang mắng chửi tổ tông mười tám đời của Thanh Hư Tử.

“Vèo!” Vài tiếng xé gió vang lên.

“A!”

“A!”

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chương 57: Chương 57

Xung quanh có năm sáu tên võ giả, cổ họng mỗi người đều có thêm một phi tiêu hình đồng tiền.

Bọn họ ôm cổ họng mình, trên mặt đầy vẻ khó tin.

“Hơ... hơ...”

Vài tên võ giả phát ra những tiếng ú ớ rồi ngã xuống đất.

Mặt đất lập tức có thêm vài vệt máu.

Hành động bất ngờ này khiến tất cả võ giả có mặt đều giật mình kinh hãi.

Lão quản gia hừ lạnh một tiếng, âm thanh như sấm sét, làm chấn động màng nhĩ.

“Ai còn dám nói lời hỗn xược xúc phạm trang chủ nữa, lão hủ tuy đã già nhưng tay chân vẫn còn chút sức lực.”

Vừa dứt lời, các võ giả xung quanh đều im bật.

“Là ông ta! Kim Lô Phi Tiêu - Hồng Kim Lô!” Có người thấp giọng kêu lên, nhận ra thân phận của lão quản gia.

Mọi người giật mình, ánh mắt nhìn lão quản gia thêm vài phần kiêng dè.

Trần Diệp nhỏ giọng hỏi bên tai tiểu tử mù: “Ông ta là ai?”

“Kim Lô Phi Tiêu, là một cao thủ ám khí đã tung hoành giang hồ hai mươi năm, cảnh giới nhị phẩm, nội lực thâm hậu, vì giọng nói như sấm sét, giỏi dùng phi tiêu hình đồng tiền nên có biệt hiệu là Kim Lô Phi Tiêu.”

“Trước đây ông ta là tam đương gia của bọn đạo tặc Thái Hành Sơn, khi đi cướp đã gặp Trương Chi Lăng rồi mất tích.”

“Mọi người đều cho rằng ông ta đã chết, không ngờ lại đi làm quản gia cho Trương Chi Lăng.”

Các võ giả xung quanh biết được lão quản gia trước mặt chính là Kim Lô Phi Tiêu tung hoành Thái Hành Sơn hai mươi năm trước thì đều im lặng.

Các cao thủ nhị phẩm không phải là người mà những võ giả cấp thấp như bọn họ có thể trêu chọc.

“Hóa ra là Hồng tiền bối, sư phụ của ta đã từng có giao tình với Hồng tiền bối ở Thái Hành Sơn.”

Một đệ tử đời thứ năm của Côn Luân phái bước lên trước, chấp tay chào theo lễ nghi hậu bối.

Hồng Kim Lô liếc nhìn người đó, nhận ra trang phục của Côn Luân phái, nét mặt mới dịu lại gật đầu.

Thấy Hồng Kim Lô dịu lại, đệ tử Côn Luân phái mỉm cười:

“Đệ tử Lưu Khai Vân, đã luyện thành Hồng Sa Chương.”

Hồng Kim Lô thở ra, giọng nói như sấm rền:

“Lên thử một phen!”

Nghe vậy, Lưu Khai Vân thi triển thân pháp, bước chân nhẹ nhàng, thân ảnh lóe lên rồi xuất hiện trước mặt Hồng Kim Lô.

Hắn chấp tay: “Hồng tiền bối, xin mời!”

Hồng Kim Lô gật đầu.

Lưu Khai Vân thu nắm đấm lại, thân pháp di chuyển, tiến lại gần Hồng Kim Lô trong vòng ba thước.

Hắn biến quyền thành chưởng, trên lòng bàn tay lóe lên một tia sáng đỏ sẫm, đó là Hồng Sa Chưởng lực.

Hồng Kim Lôi liếc nhìn Lưu Khai Vân, tay phải đánh ra, không chút hoa mỹ.

Hai chưởng chạm nhau.

“Ầm!” một tiếng vang lớn.

Lưu Khai Vân bị Hồng Kim Lôi đánh lui vài bước, sắc mặt từ vàng chuyển sang đỏ, rồi lại từ đỏ chuyển sang vàng rồi trở lại bình thường.

Hồng Kim Lôi thản nhiên nói: “Không tệ, Hồng Sa Chưởng đại thành, người có tư cách.”

“Đứng sau lưng ta.”

Lưu Khai Vân của Côn Luân phái vui mừng, bước đến sau lưng Hồng Kim Lôi.

Thấy có một người dễ dàng vượt qua, các võ giả xung quanh đều náo động.

Tiểu tử mù không thấy gì, vội hỏi Trần Diệp: “Chuyện gì vậy?”

“Lưu Khai Vân và Hồng Kim Lôi của Côn Luân phái vừa đấu một chưởng, Lưu Khai Vân đã thông qua rồi.” Trần Diệp nói.

Tiểu tử mù suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: “Sau khi trúng một chưởng, sắc mặt Lưu Khai Vân thế nào?”

Trần Diệp ngạc nhiên nhìn tiểu tử mù, bổ sung: “Từ vàng chuyển đỏ, rồi lại từ đỏ chuyển vàng, sau đó trở lại bình thường.”

“Vậy xem ra nội công chưa thành, nhưng Hồng Sa Chưởng đã đại thành, ước chừng là nhị phẩm sơ kỳ.”

Tiểu tử mù đưa ra nhận định của mình.

Trần Diệp khiêm tốn hỏi: “Nhị phẩm mạnh yếu được phân chia thế nào?”

Hắn chỉ biết tu luyện một môn công pháp hay bí tịch tương ứng với phẩm giai đến đại thành, thì coi như đạt đến cảnh giới tương ứng.

Nhưng về phân chia cụ thể, Trần Diệp không rõ.

Tiểu tử mù biết Trần Diệp ít hiểu biết về những thường thức trong giang hồ nên kiên nhẫn giải thích: “Lấy nhị phẩm làm ví dụ.”

“Bất kể là nội công, binh khí pháp hay thân pháp, chỉ cần tu luyện bí tịch nhị phẩm đạt đến cảnh giới đại thành, nói rộng ra thì coi như là nhị phẩm võ giả.”

“Nhưng người nghĩ xem, một người tu luyện nội công, kiếm pháp, thân pháp đều đến đại thành, so với một người chỉ tu luyện chương pháp đến đại thành, mạnh yếu tự nhiên khác biệt.”

“Cho nên khi đạt nhị phẩm sẽ lấy số lượng bí tịch nhị phẩm đã tu luyện đến đại thành làm tiêu chuẩn đánh giá.”

“Năm vững một môn đại thành là sơ kỳ; hai môn đại thành là trung kỳ; ba môn đại thành là hậu kỳ; bốn môn trở lên là đỉnh phong.”

Nói đến đây, tiểu tử mù dừng lại một chút, gãi đầu nói: “Tuy nhiên cũng có trường hợp đặc biệt, thực lực là thứ tùy thuộc vào mỗi người.”

“Tu luyện võ học tốt nhất vẫn nên lấy nội lực làm gốc, chiêu thức đều là bên ngoài.”

“Ví dụ như Thanh Hư Tử, Tiên Thiên Nhất Khí Công của hắn một khi luyện thành, từng chiêu từng thức đều có uy lực

của bí tịch nhất phẩm đại thành.”

“Nhưng nội công tâm pháp là thứ cần tích lũy ngày tháng tu luyện, không thể nhanh chóng thấy hiệu quả.”

“Không giống như binh khí pháp, quyền pháp, chương pháp, chỉ cần tư chất không kém thì luyện mấy năm sẽ có thành quả.”

Tiểu tử mù nói xong, Trần Diệp đã hoàn toàn hiểu về cách phân chia thực lực.

“Nói chung, từ tam phẩm trở lên mới coi là chính thức bước vào ngưỡng cửa võ giả, tứ phẩm và không nhập lưu, về thực lực không khác biệt mấy.”

Chương 58: Chương 58

Trong lúc tiểu tử mù giải thích, trước cửa Thiết Tước Sơn Trang đã xuất hiện thêm một người thách đấu.

Hỏa Vân công tử, mặc xích y, tay phải đeo hai viên trân châu bạch ngọc bước đến trước mặt Hồng Kim Lôi, chấp tay thi lễ.

“Hồng tiên bối, xin chỉ giáo.”

Hồng Kim Lôi không nói gì.

Hỏa Vân công tử tung người nhảy lên, xích y như lửa, nhanh như sao băng lao về phía Hồng Kim Lôi.

Hồng Kim Lôi mở to mắt, hít sâu một hơi, nội lực trong cơ thể dồn vào hai cánh tay.

“Bành bành!”

Hai người đều sử dụng chương pháp, trong vài nhịp thở đã giao đấu mấy lần.

Hỏa Vân công tử thân pháp linh hoạt, như một ngọn lửa nhảy múa.

Hồng Kim Lôi chiêu thức mạnh mẽ, sắc mặt không đổi, mỗi lần vung chương đều mang theo tiếng gió rít, khiến những võ giả cảnh giới thấp xung quanh kinh hãi.

Nếu một chương này đánh vào người bọn họ, e rằng sẽ mất mạng ngay tại chỗ mất.

Cùng với một tiếng “bốp”, Hỏa Vân công tử lộn người ra sau, văng văng đáp xuống đất.

Khuôn mặt tuấn tú, phong thái phiêu dật, hần chấp tay với Hồng Kim Lô: “Hồng tiên bối, xin nhận thua.”

Hồng Kim Lô không nói nhiều, chỉ gật đầu, vung tay trái ra hiệu cho hần đi qua.

Hỏa Vân công tử mặt mang ý cười nhàn nhạt, tay mân mê chuỗi ngọc bích đi đến sau lưng Hồng Kim Lô.

Hai người giao đấu còn đẹp mắt hơn cả so với lúc giao đấu với Côn Luân Lưu Khai Vân.

Các nữ hiệp trẻ có mặt đều không nhịn được mà nhìn Hỏa Vân công tử thêm vài lần, ánh mắt lấp lánh.

Trần Diệp đánh giá Hỏa Vân công tử vài lần, đối phương quả thực có ngoại hình ưa nhìn, nhưng so với mình thì vẫn còn cách một khoảng khá là xa.

Nếu Trần Diệp tháo mặt nạ xuống, e rằng sẽ thu hút được một lượng lớn ánh nhìn của các nữ hiệp đấy.

Ngay lúc đó, một thanh niên vạm vỡ mặc thanh y lướt qua đám đông, tiến về phía trước.

Hần nghiêm nghị chấp tay nói: “Hải Kinh Bang, Quỳnh Ngạo Hải, xin chỉ giáo!”

Thanh niên trông còn trẻ, chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi.

Hần không nói nhiều, dứt lời liền tung người, song chưởng đánh về phía Hồng Kim Lô.

Trần Diệp chăm chú nhìn thanh niên.

Hần chính là thiếu bang chủ của Hải Kinh Bang, một thiên tài mới mười tám, mười chín tuổi đã có thực lực nhị phẩm.

Được bang chủ Hải Kinh Bang hết mực yêu thích.

Quỳnh Ngạo Hải vùng hai chưởng, chưởng pháp oai phong bá khí, từng chiêu từng thức đều toát ra cảm giác cuộn cuộn như sóng vỗ trời.

Chỉ đứng xem bên cạnh thôi mà dường như cũng có thể cảm nhận được áp lực của những con sóng cao hàng chục trượng bất ngờ ập xuống.

“Là Kinh Đào Chưởng của Hải Kinh Bang!”

“Mạnh quá!”

Các võ giả xung quanh kinh hô liên tục, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ ghen tị.

Quỳnh Ngạo Hải hai chưởng kín không kẽ hở, liên tiếp đánh về phía Hồng Kim Lôi, giống như sóng biển thực sự, liên miên bất tuyệt.

Hồng Kim Lôi cảm nhận được chưởng lực như biển gầm, trên mặt toát ra chút thận trọng.

Hai người nhanh chóng trao đổi quyền cước, phát ra âm thanh va chạm mạnh mẽ.

Sau vài chiêu, Hồng Kim Lôi bất ngờ bị Quỳnh Ngạo Hải đánh trúng ngực, phải lùi lại mấy bước để hóa giải lực đạo, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Quỳnh Ngạo Hải thu hồi song chưởng, đứng tại chỗ, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, chấp tay nói: “Đã nhường.”

Nói xong, Quỳnh Ngạo Hải đi đến phía sau Hồng Kim Lôi, đứng cùng Hỏa Vân công tử và Côn Luân Lưu Khai Vân.

Hỏa Vân công tử khen ngợi Quỳnh Ngạo Hải: “Ngạo Hải huynh chưởng lực thật tốt!”

Quỳnh Ngạo Hải không thèm nhìn hấn một cái, ánh mắt chỉ nhìn về phía những võ giả khác.

Hỏa Vân công tử tự chuốc lấy nhàm chán, không khỏi có chút xấu hổ.

Hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Lời không hợp ý, nửa câu cũng nhiều.

Thấy Quỳnh Ngạo Hải có thể đánh lui Hồng Kim Lô, các võ giả xung quanh đều chấn động.

“Thật không ngờ lại có thể một chiêu đánh lui Hồng tiên bối, Quỳnh thiếu bang chủ quả thật đáng sợ!”

“Quỳnh thiếu bang chủ lúc mới sinh đã được Thần Cơ Môn xem bói, quả là mầm móng võ giả thiên bẩm!”

“Không biết Quỳnh thiếu bang chủ đã thành thân chưa...”

“...”

Xung quanh mọi người xôn xao bàn tán.

Trần Diệp cũng có chút kinh ngạc, nói: “Quỳnh Ngạo Hải quả là lợi hại, lại có thể đánh lui Hồng Kim Lô.”

Tiểu mù bên cạnh không cho là đúng, nói: “Hồng Kim Lô sở trường là ám khí, không phải chiêu pháp.”

“Có điều, Quỳnh Ngạo Hải có thể đánh lui Hồng Kim Lô, Kinh Đào Chương của hắn e là đã đại thành, mới mười tám mười chín tuổi đã có thể tu luyện Kinh Đào Chương đến đại thành.”

“Tư chất này cũng không tệ.”

“Nếu nội công của hắn cũng có chút thiên phú, trước ba mươi tuổi ước chừng có thể thăng cấp 1 lên cảnh giới nhất phẩm.”

Tiểu tử mù có chút cảm khái nói: “Thiên phú của hắn cao hơn cha hắn nhiều.”

Trần Diệp nhìn về phía Quỳnh Ngạo Hải.

Thân hình đối phương cao lớn, hai cánh tay rắn chắc, khuôn mặt cương nghị.

Tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra một chút non nớt trên mặt.

Hồng Kim Lôi nhìn các võ giả xung quanh, thanh âm như sấm rền nói: “Còn ai nữa?”

Không Động Ngũ Tử bên cạnh nhìn nhau, cắn răng, trong lòng không cam.

Chương 59: Chương 59

Thực lực năm người bọn họ đều là tam phẩm hậu kỳ, chưa đạt tới cảnh giới nhị phẩm mà Thanh Hư Tử yêu cầu.

“Tiền bối, có thể nói lỏng tiêu chuẩn một chút không!”

Một người trong Không Động Ngũ Tử hô lên.

Hồng Kim Lôi lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, lười để ý tới hắn.

Thấy đối phương khinh thường mình như vậy, sắc mặt Không Động Ngũ Tử đều có chút khó coi.

Bọn họ nhìn nhau, đồng thanh nói: “Chúng ta đến lĩnh giáo cao chiêu của tiền bối!”

Nói xong, năm người bay lên, cùng nhau lên đài.

Bọn họ tay lăm lăm thiết phiến, phi trảo, phán quan bút, toán bàn, nguyệt nha sạn, năm món binh khí kỳ dị.

“Vèo vèo vèo...” vài tiếng xé gió vang lên.

Năm tên vừa chạm đất, đầu gối đã đồng loạt bị đánh trúng.

“Ái u!”

“Hự...”

Năm tên vừa la oai oái, vừa đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Mỗi tên đều có một phi tiêu cắm vào đầu gối, máu chảy lênh láng thấm đỏ cả xiêm y.

Hồng Kim Lôi chẳng thềm đoái hoài đến năm tên kia, lớn tiếng hỏi: “Còn ai nữa không?”

Thấy Không Động Ngũ Tử vừa lên đã bị phi tiêu găm đầu gối, đám võ giả xung quanh không khỏi rùng mình.

Hồng Kim Lôi quả nhiên là cao thủ nhị phẩm lâu năm, thực lực thâm hậu.

Nếu là cao thủ nhị phẩm sơ kỳ bình thường, đồng thời đối mặt với năm cao thủ tam phẩm hậu kỳ, chỉ có nước chạy mất dép.

Thế mà Hồng Kim Lôi trong nháy mắt đã giải quyết cả năm người, thực lực quả thật không phải dạng vừa đâu.

Có lẽ, Hồng Kim Lôi cũng muốn mượn tay năm người này để gỡ gạc chút thể diện.

Dù sao bị một tên tiểu bối đánh lùi mấy bước, nói ra cũng chẳng hay ho gì.

“Để ta!”

“Tại hạ cũng xin thử sức!”

Hai tiếng nói vang lên cùng lúc.

Mọi người nhìn lại, một thanh niên đeo đao bên hông, sải bước qua đám đông.

Người kia mặc thanh y, ăn mặc giản dị, sắc mặt nhợt nhạt, là một công tử trẻ tuổi.

Các võ giả xung quanh đều nhận ra họ.

“Là hử! Đao khách Quan Đông - Tạ Phi!”

“Vô Tướng Điểm Huyết - Thiên Duy!”

Trần Diệp nhìn hai người, cả hai đều là tán nhân, không rõ sư thừa.

Hồng Kim Lôi nâng vai trái lên, để lộ một sơ hở dưới sườn.

Thiền Duy thấy vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, thi triển Vô Tướng Chỉ Pháp, điểm vào huyệt dưới sườn Hồng Kim Lôi.

Ngón tay vừa chạm vào sườn Hồng Kim Lôi thì một luồng nội lực mạnh mẽ đã bật ngón tay hất ra.

Thiền Duy chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Trong lúc kinh ngạc.

“Bốp!”

Hồng Kim Lôi đánh một chưởng vào vai Thiền Duy, Thiền Duy loạng choạng, ngã ngội xuống đất.

Sắc mặt hần tái nhợt, vẻ mặt khó coi.

Hồng Kim Lôi liếc nhìn hần, nói: “Công phu điểm huyệt, nội lực là quan trọng nhất.”

“Thân pháp của người có chút hỏa hầu, nhưng nội lực quá kém.”

Nghe lời nhận xét của Hồng Kim Lôi, Thiền Duy hít một hơi thật sâu, đứng dậy khỏi mặt đất, cung kính cúi chào.

Hần hiểu Hồng Kim Lôi vừa cố tình lộ sơ hở để dụ hần mắc câu.

Mặc dù bị Hồng Kim Lôi đánh một chưởng ngã xuống đất, có chút mất mặt nhưng lời nhận xét của Hồng Kim Lôi quả thực có lý.

Công phu điểm huyệt tuy uy lực tuyệt luân, nhưng nếu không thể phá vỡ hộ thể cương khí của đối phương thì cũng thành phế vật.

Thiền Duy cúi chào xong, không do dự, quay người đi qua đám đông, thẳng ra ngoài.

“Còn ai nữa!”

Hồng Kim Lôi lớn tiếng gọi.

Đằng sau ông ta có bốn người.

Côn Lôn Lưu Khai Vân, Hỏa Vân công tử, Quỳnh Ngao Hải, và Tạ Phi, đạo khách vừa vượt qua ải.

Các võ giả tụ tập ở Giang Ninh phủ có đến hàng trăm, hàng ngàn người, nhưng có thực lực nhị phẩm lại rất ít.

Đệ tử các môn phái lớn bị quy định của môn phái ràng buộc, không thể đến được.

Những người còn lại có thể đến cơ bản đều đã đến.

Tiểu tử mù nghiêng đầu nhìn Trần Diệp, nói nhỏ: “Hoa công tử, ngươi không lên sao?”

Trần Diệp chớp mắt nói: “Ta giỏi khinh công, quyền cước chương pháp không tốt, làm sao giao đấu với ông ta?”

Tiểu tử mù nghe vậy thì cười: “Cái này đơn giản, ông ta không đánh trúng ngươi là được.”

“Hoặc là, ngươi nhân lúc ông ta không chú ý mà chạy thẳng ra sau lưng ông ta cũng được.”

Trần Diệp trầm ngâm, trong lòng dâng lên một tia kích động.

Ai mà không muốn có được nội công Tiên Thiên, sau khi luyện thành có thể lấy một địch tám chứ?

Cái này có lẽ là bí tịch nội công hàng đầu trên giang hồ!

Trần Diệp hít một hơi thật sâu, vừa định hét lên: Ta đến, thì một bóng người đột nhiên lao vào sân.

Người đó dáng người nhỏ bé, không cao hơn một đứa trẻ mười tuổi là bao, đầu quấn vài vòng khăn, vẻ ngoài trưởng thành, để râu quai nón.

Hắn nói bằng giọng khàn khàn: “Hồng lão nhi, ta cũng đến thử xem.”

Hồng Kim Lôi nhìn thấy người đó, sắc mặt thay đổi, cười lạnh: “Sơn Tây Ải Hồ - Bành Đồng, ngươi đường đường là một cao thủ nhất phẩm, đến đây sao cũng không cảm thấy ngại sao?”

Bành Đồng cười hai tiếng: “Thanh Hư Tử chọn đồ đệ không nhìn xuất thân, không nhìn bối cảnh.”

“Tại sao ta không thể đến?”

“Thực lực của ta trên nhị phẩm, không vi phạm quy tắc do Thanh Hư Tử đặt ra.”

“Sao hả, Hồng lão nhi, ngươi muốn ngăn ta à?”

Chương 60: Chương 60

Hồng Kim Lô cười lạnh hai tiếng không nói gì.

Bành Đồng thân cao chưa đến một mét ba, vênh vác đi đến sau lưng Hồng Kim Lô.

Hồng Kim Lô không để ý đến hắn, quay sang nhìn những người khác: “Còn ai nữa không?”

Các võ giả nhìn nhau, không ai dám trả lời.

Trần Diệp đột nhiên mở miệng: “Hong tiền bối, tại hạ cũng muốn thử một chút!”

Lời vừa dứt, các võ giả xung quanh đều nhìn về phía Trần Diệp.

Là hắn.

Một nữ tử mặc trường y thanh sắc trong đám đông nhìn thấy chiếc mặt nạ ngân sắc trên mặt Trần Diệp, trầm nghĩ trong lòng.

Nàng là nữ tử đã cùng Trần Diệp đi xe lừa ngày hôm qua.

Hồng Kim Lô nhìn Trần Diệp, không nói gì.

Trần Diệp sờ sờ chiếc mặt nạ trên mặt, cười nói: “Hong tiền bối, tại hạ giỏi về khinh công, không thể giao đấu tay chân với Hong tiền bối.”

“Nếu ta có thể đến sau lưng Hong tiền bối, coi như ta qua ải, có được không?”

Nghe Trần Diệp nói câu này, các võ giả xung quanh đều bàn tán xôn xao.

“Đúng vậy nha! Sao ta không nghĩ ra nhỉ, tuy ta không giỏi công kích, nhưng chạy trốn thì được mà!”

Một võ giả tam phẩm chuyên luyện khinh công đau đớn nói, như thể hắn đã bỏ lỡ một cơ hội lớn.

Có người cười lạnh nói: “Không dễ như vậy đâu, Hồng Kim Lô tuy giỏi ám khí, nhưng khinh công của hắn cũng không yếu!”

“Nếu là cao thủ nhị phẩm bình thường luyện khinh công, dưới tay Hồng Kim Lô e cũng không qua được.”

“Chưa chắc, nếu chỉ cần chạy đến sau lưng Hồng Kim Lô thì vẫn còn cơ hội!”

Các võ giả xung quanh thảo luận sôi nổi, bàn về tính khả thi những gì Trần Diệp nói.

Nghe mọi người bàn tán, Hồng Kim Lô cau mày suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng nói: “Được!”

“Vậy thì đa tạ Hồng tiên bối.”

Trần Diệp cung kính nói.

Hồng Kim Lô cứng người, sững sờ tại chỗ.

Hắn từ từ quay người lại, nhìn thấy chiếc mặt nạ ngân sắc xuất hiện sau lưng mình, đứng cùng với Hỏa Vân công tử và mấy người khác.

Nghe thấy tiếng động, Hỏa Vân công tử, Lưu Khai Vân, Quỳnh Ngạo Hải và những người khác đều thăm giạt mình.

Họ nhìn Trần Diệp, trợn to mắt, kinh hãi.

Người này đến đây khi nào thế?

Các võ giả xung quanh thấy Trần Diệp đã xuất hiện sau lưng Hồng Kim Lô thì đều há hốc mồm, vẻ mặt chấn kinh.

Sau một khoảng lặng ngắn, các võ giả đều kêu lên kinh ngạc.

“Mẹ ơi! Hắn đến đó lúc nào vậy!”

“Đây là thân pháp gì? Sao ta không thấy gì cả?”

“Nếu hắn mà đánh lên ta, e là bây giờ ta đã chết rồi!”

“Người này là ai? Sao trên giang hồ không nghe danh tiếng gì về hắn?”

Các võ giả vây quanh Thiết Tước Sơn Trang đều kêu la không ngừng, vẻ mặt kinh hãi tột độ.

Nữ tử đã từng đi xe lừa cùng Trần Diệp, đôi mắt hạnh tròn xoe, môi đỏ mọng hé mở, kinh ngạc nói: “Khinh công thật lợi hại!”

Sơn Tây Ải Hồ Bành Đồng đứng cách Trần Diệp không xa, khễ nheo mắt, trong lòng cũng chấn động.

Không chỉ Hỏa Vân công tử và những nhị phẩm khác mà ngay cả một cao thủ nhất phẩm như hắn cũng không hề hay biết Trần Diệp xuất hiện ở đây từ lúc nào!

Người này rốt cuộc là ai?

Hồng Kim Lôi nhìn Trần Diệp thật sâu, ánh mắt kín đáo đảo qua đám đông.

Hắn gật đầu, quay lại nhìn các võ giả khác: “Còn ai nữa không?”

Rõ ràng là Hồng Kim Lôi đã công nhận khinh công của Trần Diệp.

Giữa đám đông, tiểu tử mù ngắn người, nghiêng đầu “nhìn” sang một bên.

“Hoa công tử?”

Bên cạnh không có tiếng trả lời quen thuộc.

Khóe miệng tiểu tử mù giật giật, lẩm bẩm: “Chẳng trách Hứa Tiểu Lâm không ra tay.”

Hắn ngẩng đầu, “nhìn” về phía Thiết Tước sơn trang, trên mặt nở nụ cười.

Trần Diệp liếc nhìn tiểu tử mù cách đó không xa, dưới mặt nạ cũng khẽ cười.

“Không biết huynh đài xưng hô thế nào?”

Một giọng nói ôn hòa vang lên bên cạnh, âm điệu mang lại cảm giác trung tính.

Trần Diệp quay lại nhìn, Hỏa Vân công tử đang xoay xoay hai viên ngọc bích trên tay phải, mỉm cười với hắn.

“Đông Hoa.” Trần Diệp chấp tay, cười đáp.

Vài người phía sau Hồng Kim Lôi âm thầm ghi nhớ cái tên Đông Hoa.

Dường như không có nhân vật nào như vậy trên giang hồ.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Trần Diệp, vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Khinh công của ngươi không tệ.”

“Công phu trên tay thì sao?”

Vừa rồi Hỏa Vân công tử bắt chuyện với Quỳnh Ngạo Hải, Quỳnh Ngạo Hải không để ý tới.

Trần Diệp thi triển khinh công, ngược lại thu hút sự chú ý của Quỳnh Ngạo Hải.

“Tại hạ không có nhiều kiến thức về quyền cước.” Trần Diệp nói thật.

Hắn hiện có thể gánh có thể chạy, nhưng không thể đánh.

Có điều, nếu một ngày hệ thống rút ra được các thuộc tính tấn công, Trần Diệp sẽ trực tiếp bay thẳng lên trời rồi.

Nghe Trần Diệp nói vậy, trong mắt Quỳnh Ngạo Hải lộ ra một tia thất vọng.

Hắn gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Quan Đông Dao Khách Tạ Phi, Côn Luân Lưu Khai Vân không nói chuyện với Trần Diệp, hai người chỉ nhìn Trần Diệp một cái rồi quay đi.

Trước Thiết Tước sơn trang.

Hồng Kim Hải hỏi thêm vài lần nữa, thấy không còn ai tiếp tục khiêu chiến, ông hít sâu một hơi, vận nội lực, giọng nói vang như sấm: “Chư vị, vòng tuyển chọn đầu tiên kết thúc!”

“Nếu muốn tiếp tục xem, có thể vào trang xem!”

Chương 61: Chương 61

Sau khi nói xong, Hồng Kim Lô cùng sáu người đằng sau bước vào Thiết Tước sơn Trang.

Những người còn lại nhìn nhau, một số người cũng bước vào theo.

Dù không đủ tư cách thì bọn họ vẫn muốn xem ai sẽ là người kế thừa y bát của Thanh Hư Tử!

Đây chính là huyền thoại võ lâm hai mươi năm trước, người được hãn chọn chắc chắn không tầm thường.

Tiểu tử mù đi theo dòng người vào Thiết Tước sơn Trang, tay cầm gậy gỗ, vừa chọc xuống đất vừa lẩm bẩm: “Thật không nghĩa khí, bỏ huynh đệ ở lại đây.”

“Ồ? Chẳng lẽ trong lòng Thiên Cơ huynh, tại hạ là người không nghĩa khí sao?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh.

Tiểu tử mù vui mừng, cười nói: “Hoa công tử, khinh công của ngươi thật tuyệt nha!”

Trần Diệp xuất hiện bên cạnh tiểu tử mù.

Những người xung quanh đều giật mình, kinh ngạc nhìn Trần Diệp.

Bọn họ nhìn phía sau Hồng Kim Lô rồi lại nhìn Trần Diệp, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Khinh công của người này thật lợi hại!

Trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó hơn mười trượng!

“Đi thôi, không phải ngươi muốn tìm người sao?”

“Nếu không có gì bất ngờ thì người ngươi muốn tìm chính là một trong sáu người chúng ta đây.”

Trần Diệp đặt một tay lên vai tiểu tử mù, bước một bước, thuộc tính “Sức Địa Thành Thôn” liền được kích hoạt.

Trần Diệp buông tay khỏi vai tiểu tử mù.

“Hửm? Sao vậy?” tiểu tử mù cảm thấy Trần Diệp vừa đặt tay lên vai mình thì một giây sau đã buông ra.

“Sao vậy là sao?” Trần Diệp có chút khó hiểu: “Đi thôi, ngươi đã vào được rồi.”

Tiểu tử mù sững sờ, há hốc mồm, không thể tin được.

“Khinh công của Hoa công tử e không thua kém gì Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm đâu!”

Hỏa Vân công tử bên cạnh trong mắt mang theo cảnh giác cùng hâm mộ nói.

Hâm mộ là vì khinh công cao siêu của Trần Diệp, cảnh giác là vì Trần Diệp sẽ là đối thủ cạnh tranh!

Tiểu tử mù nghe thấy giọng nói của Hỏa Vân công tử gần trong gang tấc mới nhận ra mình thực sự đã vào được rồi.

Hơn nữa còn đi ngay sau Hồng Kim Lôi!

“Tổ... tổ sư gia của ta!”

Tiểu tử mù đứng sững tại chỗ, nói năng lắp bắp.

Vị Hoa công tử mà hắn gặp trên đường rút cuộc là ai!

Hôm qua, hắn được Trần Diệp đưa đi trốn trận công kích của Hứa Tiểu Lâm, vì không nhìn thấy nên không biết Trần Diệp có thể vượt qua ba mươi trọng trong nháy mắt.

Hôm nay, Trần Diệp đưa hấn vào Thiết Tước sơn Trang, quả thực có thể dùng “tài năng như thần” để hình dung.

“Sur phụ à sur phụ, vận khí của ta thật sự là không còn gì để nói nữa!”

Tiểu tử mù đi theo Trần Diệp, miệng cảm thán.

Hồng Kim Lôi dẫn sáu người vào Thiết Tước sơn Trang.

Bước vào Thiết Tước sơn Trang.

Kiến trúc trong viện lập tức thu hút sự chú ý của Trần Diệp.

Đó là một con chim sẻ bằng sắt cao hai mét.

“Ta thấy một con chim sẻ sắt cao hai mét, có ý nghĩa gì không?”

Trần Diệp nhỏ giọng hỏi tiểu tử mù.

“Con chim sắt này là nguồn gốc của Thiết Tước Sơn Trang, liên quan đến một trang chủ khác.” Tiểu tử mù hạ thấp giọng, dừng lại một chút, dường như có điều kiêng dè: “Tóm lại, đây là biểu tượng của thân phận, nếu muốn biết thì sau này ta sẽ nói cho người.”

Bên cạnh, Hỏa Vân công tử không nhịn được cười: “Đây có gì đâu mà không nói được.”

“Giang hồ đều biết, Thiết Tước gả cho Thanh Hư Tử làm thê tử, hai người cùng nhau rời khỏi giang hồ, không còn hỏi đến chuyện giang hồ.”

“Con chim sắt kia chỉ là hồi ức của quá khứ được đặt ở Thiết Tước Sơn Trang.”

“Tiểu huynh đệ, người quá cẩn thận rồi, Hồng tiên bối sẽ không ra tay với chúng ta chỉ vì chúng ta bàn luận về nguồn gốc của Thiết Tước Sơn Trang đâu.”

Hỏa Vân công tử khẽ liếc nhìn tiểu tử mù.

Tiểu tử mù không nói gì, chỉ khẽ hừ một tiếng, lắm bằm: “Người biết cái gì.”

Trần Diệp nhìn pho tượng chim sắt cao hai mét, không ngờ bên trong còn có một câu chuyện như vậy.

Hắn nghe người kể chuyện nói: Thanh Hư Tử và bạn bè thành lập Thiết Tước Sơn Trang, không còn hỏi đến chuyện giang hồ.

Không nói “Thiết Tước” này gả cho Thanh Hư Tử a.

Trần Diệp thấy tiểu tử mù không nói gì, mặt mày nghiêm nghị, nhận ra hắn có thể biết một số chuyện bên trong mà không muốn nói trước mặt người khác.

Rất nhanh, Hồng Kim Lô đã dẫn mọi người đến trước sảnh khách của Thiết Tước Sơn Trang.

Đằng sau là một nhóm lớn võ lâm nhân sĩ, bọn họ cũng đi theo vào.

“Trang chủ!”

Hồng Kim Lô đứng trước sảnh khách đóng kín cửa, lớn tiếng gọi.

“Khách quý từ xa tới, mời mọi người vào.”

Trong sảnh khách truyền ra một giọng nói trung niên ôn hòa.

“Xoạt...”

Một tiếng gió vang lên, cánh cửa lớn của sảnh khách bị người dùng nội lực đẩy ra.

Mọi người cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong sảnh khách.

Trong đại sảnh rộng lớn vô cùng.

Chủ vị ngồi một nam nhân trung niên mặc cẩm y.

Người này khuôn mặt thanh nhã, cằm để râu dài đen nhánh, hốc mắt hơi sâu, trên người mang khí chất thanh nhã, tựa như tiên nhân không nhiễm bụi trần.

Từ ngũ quan có thể nhìn ra, khi còn trẻ người này nhất định rất tuấn tú.

Hồng Kim Lô bước vào, cung kính chấp tay: “Trang chủ!”

“Ừm.”

Trương Chi Lăng đáp lại một tiếng, nhìn sáu người vượt qua vòng loại phía sau hắn.

Ánh mắt hắn bình thản, lần lượt lướt qua từng người, đồng thời quan sát phản ứng của bọn họ.

Chương 62: Chương 62

Côn Luân Lưu Khai Vân vừa chạm mắt với Trương Chi Lăng thì liền theo bản năng né tránh, dường như có chút căng thẳng khi đối mặt với hắn.

Vạn Kim Đường Hỏa Vân công tử nhìn thẳng vào Trương Chi Lăng, mỉm cười nhẹ.

Quỳnh Ngạo Hải lại nghiêm nghị, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén, dường như muốn đâm xuyên vị võ lâm truyền thuyết hai mươi năm trước này.

Quan Đông Dao Khách Tạ Phi thì ánh mắt bình thản, dường như Thái Sơn có sập cũng không khiến hắn dao động.

Cao thủ nhất phẩm duy nhất, Sơn Tây Ải Hồ Bành Đồng kiên trì ngẩng nghênh tiếp ánh mắt của Trương Chi Lăng, trong lòng lo lắng sẽ khiến Trương Chi Lăng bất mãn.

Trương Chi Lăng chỉ liếc mắt một cái rồi không còn quan tâm nữa.

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh mang theo một tia tò mò, nhìn về phía Trương Chi Lăng.

Nhìn xong, trong lòng Trần Diệp có chút thất vọng.

Vị truyền thuyết võ lâm hai mươi năm trước này, ngoài khí chất thoát tục ra thì nhìn qua không khác gì mấy người trung niên bình thường.

này khiến Trần Diệp có chút thất vọng.

Nghĩ lại cũng đúng, mọi người đều là người, có một cái đầu, hai tay hai chân.

Danh tiếng có thổi phồng đến đâu thì chung quy cũng là người.

Trương Chi Lăng ánh mắt rơi vào Trần Diệp, dường như nhận ra điều gì, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó chuyển thành một tia kích động thoáng qua.

Điều này, không ai chú ý tới.

Trương Chi Lăng thu hồi ánh mắt từ sáu người, nhìn ra ngoài khách đường, giọng nói ôn hòa: “Những bằng hữu bên ngoài cũng vào đi.”

Đám võ lâm nhân sĩ vây quanh khách đường nhìn nhau một cái, lấy hết can đảm bước vào.

Có điều, Hội Khách đường tuy lớn, nhưng vẫn không thể chứa quá nhiều người.

Vẫn còn nhiều võ lâm nhân sĩ đứng ở bên ngoài.

Trương Chi Lăng đưa tay ra: “Mời ngồi.”

Hồng Kim Lôi ra hiệu sáu người ngồi vào chỗ đã chuẩn bị sẵn ở hai bên Hội Khách đường.

Tiểu tử mù trước khi Trần Diệp bước vào thì đã dừng chân, bây giờ cũng đứng ở hai bên Hội Khách đường giống những võ lâm nhân sĩ khác.

Trương Chi Lăng thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Ta rất rõ mục đích đến đây của sáu vị.”

“Muốn trở thành truyền nhân của Trương Chi Lăng ta, điều kiện rất đơn giản.”

“Sáu vị đều có thể làm được.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều thở gấp.

Vạn Kim Đường Hỏa Vân công tử lên tiếng: “Trương tiên bối, không biết điều kiện đó là gì?”

Hắn hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người ở đây.

Trương Chi Lăng ánh mắt dừng lại trên người Hỏa Vân công tử một chút, chậm rãi nói: “Chỉ cần chú vị phé bỏ nội lực của mình.”

...

Giang Ninh huyện, bên bờ sông.

Một con thuyền nhỏ cũ kỹ nằm trên mặt nước, thân thuyền phủ đầy ngấn nước trắng ngần, trông như đã trải qua nhiều rất năm tháng.

Trên thuyền có một ông lão, tay cầm cần câu, mắt lim dim như đang ngủ.

Bỗng nhiên.

Mặt nước gợn sóng, dây câu ở đầu cần nhấp nhô, một lực kéo truyền đến, ông lão đang lim dim mở mắt ra, bàn tay gầy guộc khẽ dùng sức.

Nhấc cần câu lên, là một con cá sông béo mập cắn mồi, bị câu lên rồi.

Con cá rơi xuống thuyền nhỏ, quẫy đạp dữ dội, bắn tung tóe nước.

“Lý chấp sự.”

Phía sau ông lão truyền đến giọng nói bình thản của một nữ tử.

Ông lão không nói, cần câu trên tay khẽ run lên, con cá rơi xuống thuyền nhỏ bị dây câu kéo theo, trúng chính xác vào giỏ cá phía sau.

Làm xong việc này, ông lão thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

“Triệu Ngũ chết rồi.”

Giọng nói bình thản của nữ tử vang lên.

“Kỹ năng không bằng người, chết thì chết thôi.” Giọng ông lão không chút xao động, không chút thăng trầm.

Ông vung cần câu, ném mỗi câu ra lần nữa, mỗi câu dần dần chìm xuống nước.

Mặt nước lấy mỗi câu làm trung tâm, gợn lên từng vòng sóng nước.

“Hắn bị Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm của Vạn Kim Đường giết chết.”

Nữ tử tiếp tục nói.

Ông lão gật đầu: “Đó là số hắn không may.”

“Nếu gặp người khác, có lẽ còn sống được,” nữ tử bình thản nói, “Tiếc là lại gặp phải Hứa Tiểu Lâm.”

Ông lão nhìn mặt sông, thản nhiên nói: “Khinh công của Triệu Ngũ rất tốt.”

“Nhưng so với Hứa Tiểu Lâm vẫn kém một chút.” Nữ tử tiếp tục nói.

“Cho nên mới nói số hắn không may.”

Nữ tử không nói gì.

Nàng nhìn mặt sông, tay trái nắm chặt vỏ kiếm.

Một lúc lâu sau, nàng bình thản nói: “Hắn đúng là số không may.”

Vài tia kiếm lóe lên.

Ông lão cảm thấy tay chân lạnh toát, đồng thời mất đi cảm giác.

Tần Nhất từ từ tra kiếm vào vỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý chấp sự.

Vừa rồi nàng đã dùng kiếm cắt đứt gân tay, gân chân của Lý chấp sự.

Lý chấp sự xoay cổ có chút cứng ngắc, nhìn Tần Nhất phía sau.

“Ngươi đều biết rồi?” Ông ta bình tĩnh hỏi.

Tần Nhất gật đầu: “Biết không nhiều.”

“Ông tiết lộ tình báo của Triệu Ngũ, Hứa Tiểu Lâm mới xuất hiện ở Giang Ninh huyện.”

Lý chấp sự mặt không cảm xúc gật đầu: “Ngươi đúng là biết không nhiều.”

“Tại sao lại phản bội Phong Vũ Lâu?”

Đôi mắt Tần Nhất như nước mùa thu nhìn chằm chằm Lý chấp sự, giọng nói vốn bình thản nay có thêm một chút xao động.

Lý chấp sự ngẩng đầu nhìn Tần Nhất, cười.

“Tất cả mọi người đều đang phản bội Phong Vũ Lâu, chỉ là ngươi không biết thôi.”

Chương 63: Chương 63

Nghe câu này, Tần Nhất giật mình.

“Nàng biết môn chủ Thần Cơ Môn không?”

Lý chấp sự nhìn mặt hồ, hần đường như không quan tâm đến việc gân tay, gân chân của mình bị

“Biết.”

Tần Nhất không hiểu tại sao Lý chấp sự đột nhiên nhắc đến môn phái bí ẩn nhất trên giang hồ.

“Ba tháng trước, hần có linh cảm, bói một quẻ.”

Lý chấp sự bình tĩnh nói:

“Vậy thì sao?” Tần Nhất hỏi.

Lý chấp sự cười: “Thần Cơ môn chủ hai mươi năm không bói toán, hôm đó sau khi bói toán liền phun ra máu, thiên cơ phản phệ, suýt mất mạng.”

Trong đầu Tần Nhất lóe lên một tia sáng.

“Có liên quan đến Phong Vũ Lâu?”

Giọng nàng có chút gấp gáp hỏi.

Lý chấp sự không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nhàn nhạt nói: “Thần Cơ môn chủ nói ra một câu tiên tri.”

“Hai mươi năm sau, giang hồ sẽ có đại kiếp.”

“Nguồn gốc là một tổ chức sát thủ ba chữ.”

Nói đến đây, giọng Lý chấp sự có thêm một chút bí ẩn cùng trào phúng.

Nghe đến đây, Tần Nhất im lặng.

Nàng đã hiểu rồi.

“Thần Cơ Môn phán đoán như thần, tính toán không sai sót.”

“Thần Cơ môn chủ hai mươi năm không bói toán, đột nhiên nổi hứng, bói ra tiên tri, lại muốn diệt Phong Vũ Lâu.”

Khóe miệng Lý chấp sự có thêm một nụ cười lạnh, ông nhìn chăm chăm mặt sông, ánh mắt khinh bỉ.

Tần Nhất nhàn nhạt nói: “Đây không phải là lý do phản bội.”

Lý chấp sự đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tần Nhất một cái, ánh mắt sâu thẳm: “Người biết quá ít.”

“Đừng điều tra nữa.”

“Tất cả mọi người đều đang bán đứng Phong Vũ Lâu.”

“Điều tra tiếp, người sẽ chết.”

Ánh mắt Lý chấp sự nhìn Tần Nhất có thêm một chút thương hại, như thể trong mắt ông, dù ông bị cắt đứt gân tay, gân chân thì người đáng thương vẫn là Tần Nhất.

Tần Nhất gật đầu: “Còn gì muốn nói nữa không?”

“Cả mới câu được, đừng lãng phí.”

Lý chấp sự thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm mặt sông, dây câu thả xuống theo gió nhẹ đung đưa.

Mặt nước bị gió thổi động, gợn sóng lăn tăn.

Lý chấp sự bình tĩnh nhìn chăm chăm cần câu và mặt sông.

Như thể khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời ông, điều lưu luyến vẫn là có thể câu được cá hay không.

Một tia kiếm quang lóe lên.

Tần Nhất rời đi.

Một lúc lâu sau.

Dây câu thả trên mặt sông bị cá dưới nước kéo, cần câu vốn nắm chặt trong tay đùng đưa vài cái rồi rơi xuống sông, trong nháy mắt đã bị dòng nước cuốn trôi, không biết đi đâu.

.....

Thiết Tước Sơn Trang, đại sảnh tiếp khách.

Trương Chi Lăng ánh mắt dừng lại trên người Hỏa Vân công tử một chút, chậm rãi nói: “Chỉ cần chư vị phế bỏ nội lực của mình.”

Vừa dứt lời, mọi người có mặt đều sững sờ.

Trong đại sảnh tiếp khách im lặng như chết.

Lúc này nếu rơi một cây kim, e cũng có thể nghe rõ ràng.

“Trương tiên bối, ngài nói khảo nghiệm cuối cùng là để chúng ta phế bỏ nội lực sao?”

Hỏa Vân công tử trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh lùng.

Trương Chi Lăng gật đầu, giọng nói ôn hòa: “Không sai.”

“Tiên Thiên Nhất Khí Công, không thể cùng tồn tại với nội lực khác.”

“Nếu các người muốn kế thừa y bát của ta thì nhất định phế bỏ toàn bộ nội lực.”

Trương Chi Lăng giải thích một câu.

Mọi người có mặt lúc này mới hiểu ý của hắn.

Sáu người vượt qua ải đều im lặng, không nói lời nào.

Tu luyện nội công không phải chuyện ngày một ngày hai.

Nội lực trên người Hỏa Vân công tử và những người khác đều được luyện từ nhỏ, trải qua mười mấy năm mới luyện đến mức này.

Son Tây Ải Hồ Bành Đồng càng luyện nội lực mấy chục năm.

Trương Chi Lăng một câu liền muốn bọn họ phế bỏ nội lực cả đời tu luyện, điều này tương đương với việc đề nam nhân tự thiên.

Trong nhất thời, mấy người không thể chấp nhận.

Son Tây Ải Hồ sắc mặt âm trầm, phế bỏ nội lực, tương đương với việc tu luyện nội công lại từ đầu.

Nếu như thiên phú về nội công kém hơn một chút thì khi bắt đầu lại sẽ không thể tránh khỏi mấy chục năm khổ luyện.

Quan trọng hơn là, Bành Đồng trên giang hồ có rất nhiều kẻ thù.

Nếu đề bọn họ biết được mình giải tán nội lực, tu luyện lại công pháp thì nhất định sẽ tìm đến cửa.

Đến lúc đó, chỉ có thể chờ chết.

Nghĩ đến đây, trong mắt Bành Đồng lóe lên vài tia hung ác, hần đảo mắt vài cái, chấp tay nói: “Thanh Hư Tử, ta rút lui.”

Nói xong, Bành Đồng đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, đứng sang bên những người võ giả khác.

Hần tuy rút lui nhưng vẫn muốn xem cuối cùng ai có thể trở thành truyền nhân của Thanh Hư Tử.

“Ta cũng rút lui.”

Thiếu bang chủ Hải Kinh Bang Quỳnh Ngạo Hải cũng không chút do dự, hần đứng dậy, trực tiếp rời khỏi Hội Khách đường, không dừng lại mà rời đi.

Quỳnh Ngạo Hải hành sự nhanh chóng, dứt khoát.

Trên viện chỉ còn lại Hỏa Vân công tử, Côn Luân Lưu Khai Vân, Quan Đông Dao Khách Tạ Phi và Trần Diệp.

Nếu nói lúc này người có nội tâm giằng xé nhất, chắc chắn là Lưu Khai Vân.

Nội công tâm pháp của hắn chưa đạt đến đại thành, theo cảnh giới phân chia thì chỉ thuộc vào tam phẩm.

Hoàn toàn có thể phế bỏ nội lực, bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng Lưu Khai Vân tự biết rõ, thiên phú nội công của hắn rất kém.

Tu luyện nội công lại từ đầu, e lại mất thêm mười mấy năm.

Huống hồ, nội công của Đạo môn vốn dĩ tinh thâm phức tạp hơn các môn phái khác, khó tu luyện.

Chương 64: Chương 64

Suy đi tính lại, Lưu Khai Vân cắn răng nói: “Ta rút lui.”

Nếu tự phế nội lực, hắn sẽ mất đi tất cả những gì hiện có.

Bắt đầu lại từ một võ giả không nhập lưu.

Từ cao thủ nhị phẩm trở thành võ giả không nhập lưu, loại chênh lệch này, Lưu Khai Vân không thể nào chấp nhận được.

Lại một người rút lui, trong viện còn lại ba người.

Hỏa Vân công tử suy nghĩ một lát, cười lắc đầu, chấp tay với Trương Chi Lăng nói: “Trương tiên bối, tại hạ cũng rút lui.”

Nội công mà hắn tu luyện vốn là nhất phẩm tâm pháp, luyện thành uy lực không thấp.

Hiện tại hao phí hơn mười năm, khó khăn lắm mới luyện đến nhị phẩm, nói bỏ là không thể.

Hỏa Vân công tử tự có hiểu biết bản thân, sau này hắn nhiều nhất sẽ bước vào nhất phẩm cảnh giới.

Tông Sư cảnh hư vô mờ mịt kia không có duyên với hắn.

Tuy Tiên Thiên Nhất Khí Công mạnh, nhưng tu luyện phải phế bỏ toàn bộ nội lực, điểm này quá bá đạo rồi.

Những nội công tâm pháp lưu truyền trên giang hồ, đa số đều có tính bao dung, thay đổi tâm pháp, chỉ cần nội lực thuộc tính không xung đột là có thể thay đổi nội lực.

Tiên Thiên Nhất Khí Công này lại không có tính bao dung, quá bá đạo, Hỏa Vân công tử không muốn từ bỏ nội lực mình đã tu luyện.

Lại một người rút lui, trên viện chỉ còn lại Quan Đông Dao Khách Tạ Phi và Trần Diệp.

Không do dự, Tạ Phi tại chỗ giơ tay trái lên, vỗ vào đan điền.

Thân hắn chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

Tạ Phi bình tĩnh lau đi vết máu trên khóe miệng, im lặng không nói.

Phế rồi!

Thật sự phế rồi!

Các võ giả xung quanh tròn tròn mắt, vô cùng kinh ngạc.

Tạ Phi ở vùng Quan Đông, dựa vào một tay Ngũ Hồ đao pháp mạnh mẽ vô song cũng coi như có chút danh tiếng.

Không ngờ hắn lại thật sự tự phế nội lực.

“Thật điên rồi, nội lực khổ tu cả đời nói phế là phế thế sao?”

“Cả đời nhì phẩm thực lực đó! Cứ thế mà không cần nữa à?”

“Không còn nghi ngờ gì nữa rồi, Tạ Phi sẽ trở thành truyền nhân của Trương Chi Lăng!”

Các võ giả xung quanh nghị luận sôi nổi, ánh mắt bọn họ nhìn Tạ Phi, có người ghen tị, có người hả hê, còn có ánh mắt lộ ra vẻ âm u.

Thật là một kẻ tàn nhẫn, mười mấy năm khổ tu, nói phế là phế!

Các võ giả xung quanh vừa ghen tị, vừa khâm phục.

Khâm phục Tạ Phi có dũng khí này, ghen tị hắn sẽ trở thành đệ tử của truyền thuyết võ lâm.

Ánh mắt mọi người trong viện nhìn về phía Trần Diệp.

Bây giờ áp lực đến với Trần Diệp.

Muốn xem người thần bí đeo mặt nạ ngân sắc này sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Là rút lui, hay là lựa chọn tự phế nội lực?

Trần Diệp ngồi trên ghế, không có động tác.

Bản thân hắn không có nội lực, nói gì đến tự phế?

Mọi người xung quanh thấy Trần Diệp không có động tác, không khỏi xì xào bàn tán.

“Đây là đang do dự?”

“Nghĩ cũng phải, nội công tu luyện mười mấy năm, tự phế thì thật sự không dễ.”

“Quan trọng nhất là tu luyện lại từ đầu, e lại mất mười mấy năm.”

“Nội công tâm pháp của Đạo môn, coi trọng nhất là căn cơ, muốn tu luyện lại thành nhị phẩm, e không phải mười mấy năm có thể làm được.”

Hỏa Vân công tử mân mê viên ngọc bích trong tay, ánh mắt không rời khỏi Trần Diệp, muốn xem hắn sẽ quyết định thế nào. Thân pháp quý mị của Trần Diệp đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

Đang khi mọi người chờ đợi Trần Diệp hành động, Trương Chi Lăng thản nhiên nói: “Hai vị, xin đi theo ta.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều sửng sốt. Trần Diệp chưa tự phế nội lực, tại sao Trương Chi Lăng lại để hắn đi qua?

“Trương tiên bối! Hấn chưa tự phế nội lực!”

“Đúng vậy! Tại sao lại để hấn đi?”

“Dựa vào cái gì?”

Một số người trong đám võ giả ghen tị hét lên.

Trương Chi Lăng liếc nhìn người vừa nói, người đó lập tức im bặt như bị bóp cổ, không dám hó hé.

“Hấn đã tự phế rồi.”

Trương Chi Lăng thần nhiên đáp một câu, rồi nhìn về phía Hồng Kim Lô.

Hồng Kim Lô gật đầu hiểu ý, giọng nói như sấm rền: “Chư vị, việc chọn đồ đệ đã kết thúc. Xin mời chư vị đi theo lão phu ra khỏi trang!”

Nghe thấy câu trả lời của Trương Chi Lăng, đám võ giả đều sững sờ, nhìn nhau ngơ ngác.

“Cái gì?”

“Hấn đã tự phế rồi?”

“Chuyện này... khi nào?”

“Sao ta không thấy?”

“Chẳng lẽ hấn đã tự phế trước cả Tà Phi?”

Các võ giả xì xào bàn tán, hoang mang không hiểu Trần Diệp đã tự phế nội lực khi nào.

Hồng Kim Lô ho khan một tiếng, giọng nói như sấm vang vọng bên tai mọi người, đám võ giả im lặng, theo Hồng Kim Lô rời khỏi đại sảnh.

Trần Diệp vẫn ngồi trên ghế, nhìn sâu vào Trương Chi Lăng đang ngồi ở vị trí chủ tọa. Trương Chi Lăng thần sắc an hòa, ánh mắt bình tĩnh, khí chất thoát tục.

Lời của Tiểu tử mù lặp lại trong đầu Trần Diệp: “Đi cũng vô ích, đã dự định rồi.”

Dự định rồi.

Trần Diệp bỗng cảm thấy một cảm giác kỳ lạ. Hắn sao lại có cảm giác người được dự định là mình nhỉ?

Nhưng điều này không thể nào, Trần Diệp mới xuyên không đến đây hai tháng trước, không thể quen biết Trương Chi Lăng.

Chương 65: Chương 65

“Hai vị, xin đi theo ta.” Trương Chi Lăng đứng dậy khỏi vị trí chủ tọa, giọng nói vẫn ôn hòa, không hề có vẻ kiêu ngạo của một cao thủ võ lâm như lời đồn.

Trần Diệp đứng dậy cùng Tạ Phi đi theo sau Trương Chi Lăng.

Trước cửa phòng khách.

Hỏa Vân công tử ngoái đầu nhìn bóng lưng Trần Diệp, lắc đầu: “Đáng tiếc cho kinh công tuyệt đỉnh kia.”

Son Tây Ải Hồ Bành Đồng ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Trần Diệp và Tạ Phi, vẻ mặt kỳ quái.

“Hai người? Tại sao lại là hai người?” Tiểu tử mù tay trái cảm gậy gỗ, cẩn thận bước đi, hấn thấp giọng lầm bầm: “Không phải đã dự định rồi, chỉ có một người thôi sao?”

“Kỳ quái kỳ quái.”

Tiểu tử mù tay phải sờ vào trong ngực, ngón tay chạm vào ba đồng tiền.

Suy nghĩ một lát, trong lòng tiểu tử mù bỗng dưng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Cứ như thể chỉ cần hấn bói toán là sẽ bị thiên cơ phản phệ.

Tiểu tử mù rung mình một cái, cố nén ý muốn bói toán rồi thuận theo dòng người rời khỏi phòng khách.

Trần Diệp và Tạ Phi đi theo sau Trương Chi Lăng, xuyên qua phòng khách, hai người đi đến hậu thất.

Trương Chi Lăng nhìn Tạ Phi nhàn nhạt nói: “Người đi xuống trước đi.”

“Vâng.”

Tạ Phi cung kính chấp tay, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khoe miệng còn dính một tia máu.

Hắn không nhìn Trần Diệp, xoay người, bước chân kiên định rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Diệp như bị sét đánh, tròn tròn mắt.

Tạ Phi là người của Trương Chi Lăng!

Khoảnh khắc này, Trần Diệp bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Người được dự định trong miệng tiểu tử mù, chính là hắn!

Sao có thể như vậy?

Sự tình phát triển vượt ngoài dự liệu của Trần Diệp.

Nhưng tiếp theo đó lại xảy ra chuyện khiến Trần Diệp càng thêm kinh ngạc!

Trong hậu thất chỉ còn lại Trần Diệp và Trương Chi Lăng.

Trương Chi Lăng thần tình nghiêm túc, hướng Trần Diệp cúi người, cung kính hành lễ.

...

Trong căn phòng phía sau sảnh tiếp khách của Thiết Tước Sơn Trang.

“Vậy nên...”

Trần Diệp nhìn Trương Chi Lăng đang cung kính trước mặt, vẻ mặt kỳ lạ: “Hai mươi năm sau, người muốn ta ra tay bảo vệ Thiết Tước Sơn Trang?”

Trương Chi Lăng nghiêm nghị nói: “Chính xác!”

Nghe xong câu chuyện của Trương Chi Lăng, Trần Diệp chỉ cảm thấy thật phi lý.

Ba tháng trước, môn chủ Thần Cơ Môn bói được một quẻ, dự đoán hai mươi năm sau, giang hồ sẽ có đại nạn.

Trương Chi Lăng đã tu đạo nhiều năm, tâm linh cảm ứng, cũng dùng thuật bói rùa của Đạo môn bói cho Thiết Tước Sơn Trang một quẻ.

Quẻ tượng đại hung, là điềm diệt vong.

Trương Chi Lăng không tin, liên tục bói ba quẻ, đều cho thấy Thiết Tước Sơn Trang sẽ diệt vong sau hai mươi năm.

Toàn bộ sơn trang sẽ bị tàn sát, không một ai sống sót.

Dù Trương Chi Lăng hai mươi năm trước tung hoành giang hồ, trải qua vô số sóng gió, nhưng thấy tình cảnh này cũng hoang mang bất lực.

Hắn mạo hiểm nhìn trộm thiên cơ, lại bói thêm một quẻ.

Tìm được một tia sinh cơ cho Thiết Tước Sơn Trang.

Thiên cơ mật mò không thể nhìn trộm, nhưng Trương Chi Lăng dùng chính tông pháp môn Đạo gia để suy diễn.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, người trốn thứ nhất.

Hắn hao tổn thọ nguyên của mình, tìm ra cách để sống sót.

“Vậy nên, ngươi đã tung tin ra giang hồ.”

“Ngươi muốn nhận một đồ đệ vào ngày mừng bốn tháng bảy, là để tìm ta?”

Trần Diệp vẻ mặt kỳ lạ.

Hắn không ngờ, truyền thuyết võ lâm hai mươi năm trước, người đứng đầu dưới bậc tông sư, Thanh Hư Tử Trương Chi

Lăng.

Lại dùng chiêu “truyền thừa y bát” để tìm hấn.

“Sao ngươi biết ta nhất định sẽ đến?”

Trần Diệp nhìn Trương Chi Lăng, tò mò hỏi.

Trương Chi Lăng thở dài nói: “Không biết.”

“Quẻ tượng chỉ cho thấy ba phần, có thể tìm được ngươi.”

Nói đến đây, hấn không khỏi cười khỏ: “Ta thậm chí không biết ngươi là nam hay nữ, dung mạo, võ công ra sao...”

“Ta chỉ biết, ngày mùng bốn tháng bảy năm nay, có một tia sinh cơ cho Thiết Tước Sơn Trang.”

“Sinh cơ đó có quan hệ nhân quả truyền thừa với ta.”

Ánh mắt Trương Chi Lăng lộ ra vẻ bất lực và may mắn.

Cuối cùng hấn đã tìm thấy người được hiển thị trên quẻ bói rồi.

Trần Diệp nhìn sâu vào Trương Chi Lăng trước mặt.

Thanh Hư Tử lúc này đâu còn dáng vẻ của một truyền thuyết võ lâm, bây giờ hấn chỉ là một nam nhân trung niên bình thường lo lắng cho gia đình.

“Đây là một canh bạc.” Trần Diệp thản nhiên nói.

“Nhưng, ta đã thắng.”

Trương Chi Lăng nhìn Trần Diệp, ánh mắt kiên định.

Trần Diệp ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, thản nhiên nói: “Tạ Phi là người của ngươi?”

“Hấn là người của Thiết gia ở Quan Đông, là hậu chiêu của ta.” Trương Chi Lăng không ngồi xuống mà đứng trước mặt Trần Diệp, giải thích: “Nếu không tìm được ngươi, Đạo môn

Tiên Thiên Nhất Khí Công, không thể rơi vào tay tà ma ngoại đạo.”

“Vậy nên Tà Phi cũng không tự phế nội lực?”

Trương Chi Lăng gật đầu: “Ngoại trừ cảnh giới nhất phẩm có thể nhìn ra có tự phế nội lực hay không thì người khác không thể nhìn ra.”

Trần Diệp cười: “Thú vị, sao ngươi biết người ngươi muốn tìm là ta?”

Trương Chi Lăng cũng cười: “Không có nội lực trong người, nhưng lại có thể vượt qua vòng tuyển chọn đầu tiên, ta đã du ngoạn giang hồ nhiều năm, xem hết điển tịch Đạo môn, lại chưa từng thấy tình huống như vậy.”

“Ngươi còn có thể sống được bao lâu?” Trần Diệp đột nhiên hỏi.

Trương Chi Lăng lộ vẻ nghiêm túc, giơ ba ngón tay: “Ba ngày.”

Chương 66: Chương 66

Đây là cái giá của việc nhìn trộm thiên cơ sao?

Trần Diệp trên đường đã nghe tiểu tử mù nói, Trương Chi Lăng tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công, tu luyện đến đại thành, tuổi thọ có thể dễ dàng vượt qua trăm năm.

Trương Chi Lăng bây giờ mới hơn bốn mươi tuổi, vậy mà chỉ còn ba ngày để sống.

“Phương pháp thôi diễn tuy thần kỳ, nhưng mỗi lần nhìn trộm thiên cơ đều phải trả giá.”

Trương Chi Lăng thở dài: “Công tử không phải người thường, ta ba lần bói quẻ Thiết Tước Sơn Trang, cái giá chỉ là ba năm tuổi thọ.”

“Nhưng bói một tia sinh cơ kia, lại hao hết tuổi thọ.”

Trần Diệp biến sắc.

Nguyên nhân Trương Chi Lăng sắp chết, là vì hấn?

Chẳng lẽ, có liên quan đến hệ thống?

Trần Diệp âm thầm suy nghĩ.

Muốn bói hấn, sẽ phải trả giá rất lớn?

Trần Diệp trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Người muốn ta giúp người, người có thể trả giá gì?”

Trương Chi Lăng từ trong ngực lấy ra một quyển sách dày hai ngón tay, đặt lên bàn bên cạnh Trần Diệp, trịnh trọng nói: “Đây là Tiên Thiên Nhất Khí Công.”

“Giang hồ đồn đại, công pháp này là do ta sáng tạo, thực tế không phải vậy.”

“Năm đó ta đọc hết điển tịch Đạo môn tam phái, phát hiện trong ba bộ đạo điển có ba đoạn nội dung có đạo nghĩa tương hợp.”

“Ta nhận ra bên trong có huyền cơ, mất hai năm thời gian, từ đó tinh luyện ra quyển 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này.”

Trương Chi Lăng hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Đây là Đạo môn chính tông, nguồn gốc không thể khảo chứng.”

“Ta vì tu luyện nội công Đạo môn tam phái, nội lực xuất phát từ Huyền Môn, miễn cưỡng có thể tu luyện.”

“Nhưng dù sao cũng là thay đổi công pháp, chỉ có thể tu luyện đến đại thành, bước vào cảnh giới nhất phẩm, cả đời không thể đột phá Tông Sư cảnh.”

Nói đến đây, giọng Trương Chi Lăng có chút lạc lõng, cảm khái.

Trần Diệp cầm lấy quyển 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 dày hai ngón tay kia, tùy ý lật xem hai lần.

Tâm tình khác thường.

Tâm pháp nội công được đồn đại là đỉnh cấp trên giang hồ, giờ đây đang nằm ngay trước mặt hắn.

Hơn nữa còn là do Trương Chi Lăng chủ động đưa tới.

Trần Diệp cảm thấy có chút không chân thực, giống như đang nằm mơ vậy.

“Công pháp này, ta chưa truyền cho Đạo môn tam phái, quyển trước mặt công tử là thứ duy nhất trên đời.”

Trương Chi Lăng thấy Trần Diệp không động lòng, hít sâu một hơi nói: “Ngoài công pháp này, ta nguyện truyền toàn bộ

nội lực của mình cho công tử.”

“Trong vòng hai canh giờ, công tử có thể có được bốn mươi năm nội lực Tiên Thiên Nhất Khí, trở thành cao thủ nhất phẩm đỉnh cấp trên giang hồ.”

“Tuy nhiên phương pháp này có khuyết điểm, nội lực không phải do công tử tự tu luyện mà có thì sẽ giống như ta, dừng lại ở nhất phẩm.”

“Hoặc, ta có thể dùng nội lực của mình để cải thiện gân cốt và tủy xương cho công tử, xây dựng nền tảng huyền môn, sau này tu luyện 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.”

Trần Diệp im lặng, những ngón tay đang gõ nhẹ trên mặt bàn dừng lại.

Bất ngờ, Trương Chi Lăng nhìn ra cửa, lạnh lùng nói: “Ai đó?”

Cánh cửa gỗ sơn đỏ từ từ mở ra, để lộ một cái đầu nhỏ.

Đó là một tiểu cô nương có hai búi tóc trên đầu.

Tiểu cô nương trông như ba bốn tuổi, xinh xắn như búp bê, đôi mắt đen láy long lanh trong veo, trông rất đáng yêu.

“Cha...”

Tiểu cô nương giọng điệu trong trẻo cất tiếng gọi.

Sắc mặt lạnh lùng của Trương Chi Lăng dịu lại, hần nhẹ nhàng nói: “Huyền Huyền, con đi tìm mẫu thân đi, cha có chút việc.”

“Cha nói sẽ cùng con thả diều mà...”

Tiểu cô nương tên Huyền Huyền bĩu môi, có chút bất mãn.

“Huyền Huyền!” Trương Chi Lăng nghiêm mặt lại, định quát mắng.

Trần Diệp cười nói: “Đã hứa với con rồi thì phải giữ lời.”

Trần Diệp nhìn tiểu cô nương đang đứng ở cửa, mỉm cười nói: “Tiểu cô nương, con đứng ngoài cửa đếm đến một trăm, đếm xong, cha con sẽ dẫn con đi thả diều.”

“Thật sao?”

Đôi mắt to đen trắng rõ ràng của tiểu cô nương lộ ra vẻ vui mừng.

Trương Chi Lăng liếc nhìn Trần Diệp, gật đầu với nữ nhi.

“Được rồi! Cha lần này không được phép lừa Huyền Huyền nữa!”

Tiểu cô nương chạy ra ngoài cửa, đóng cửa lại.

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng đếm.

“Một, hai, ba...”

Trong căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Trần Diệp thản nhiên nói với Trương Chi Lăng: “Nội lực của người khác rốt cuộc vẫn là của người khác.”

“Công pháp ta đã lấy đi, hai mươi năm sau nếu Thiết Tước sơn trang gặp nạn, ta sẽ ra tay.”

Nói xong, Trần Diệp dừng lại một chút, hắt nhìn Trương Chi Lăng: “Người không còn nhiều thời gian nữa, nên dành cho gia đình nhiều hơn đi.”

“Nếu nội lực này không có chỗ dùng, chi bằng dùng để củng cố nền tảng cho nữ nhi người.”

Trần Diệp chấp tay, bước đi.

Hắn ngay lập tức xuất hiện trước cửa phòng sau, đẩy cửa ra.

“Hai mươi, hai mươi một, hai mươi ba...”

Tiểu cô nương tết tóc hai búi, đứng bên cửa, ngón tay nhỏ nhỏ tỉ mỉ đếm.

Thấy vậy, Trần Diệp mỉm cười: “Cha con nói hấn biết mình sai rồi, định sẽ đi thả điều với con trước.”

“Con không cần đếm nữa, cha con đang ở trong đó đợi con đấy, mau đi đi.”

Tiểu cô nương mở to đôi mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy niềm vui: “Thật sao?”

Tiểu cô nương thò đầu nhìn vào phòng sau.

Trương Chi Lăng đứng tại chỗ, trong mắt có chút hoang mang.

“Đi nhanh đi.” Trần Diệp khẽ đẩy tiểu cô nương một cái.

“Cha!”

Tiểu cô nương chạy vào phòng sau, ôm lấy chân Trương Chi Lăng.

Trần Diệp quay đầu lại nhìn Trương Chi Lăng một cái, không nói gì.

Một bước bước ra, Súc Địa Thành Thốn.

Bóng dáng xuất hiện cách đó ba mươi trượng.

Một hơi thở sau, bóng dáng đó biến mất.

Chương 67: Chương 67

Trương Chi Lăng thất thần nhìn ra cửa, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong nháy mắt, vượt qua ba mươi trượng.

Khinh công như vậy, ngay cả Tông Sư cũng chưa chắc làm được?

Huông chi, người nọ không có nội lực trên người!

“Trên đời lại có kỳ nhân như vậy...”

Trương Chi Lăng nhìn ra bên ngoài, giọng nói cảm khái.

Nội lực mình khổ luyện cả đời, đối phương lại không thèm nhìn.

Nghe giọng nói, người nọ chắc chỉ khoảng hai mươi tuổi.

“Hai mươi năm sau...”

Khoảnh khắc này, ánh mắt Trương Chi Lăng nóng như lửa.

Bây giờ hẩn tin hai mươi năm sau, Thiết Tước Sơn Trang sẽ được người kia che chở, bình an vô sự rồi.

“Cha... Cha... Cha lại gạt Huyền Huyền nữa rồi.”

Giọng nói bất mãn của nữ nhi vang lên bên chân, Trương Chi Lăng bừng tỉnh.

Khuôn mặt hiền từ của ông nở nụ cười, phá lên cười lớn, ôm chầm lấy nữ nhi.

“Huyền Huyền ngoan, cha sẽ đưa con đi thả diều ngay!”

Một lát sau.

Một con diều hình chim én bay lên trên Thiết Tước Sơn Trang.

Một nam nhân trung niên ôm một tiểu cô nương trong lòng, tay cầm dây diều.

Tiếng cười như chuông bạc của tiểu cô nương vang vọng trong sơn trang.

Nam nhân trung niên cũng cười sảng khoái.

Bây giờ không ai có thể liên tưởng nam nhân trung niên trước mắt với nhân vật huyền thoại tung hoành giang hồ hai mươi năm trước được.

Hắn cũng chỉ là một người cha bình thường thôi.

Là một người cha luôn nghĩ cho gia đình.

...

Long Môn khách sạn, phòng chữ Nhân.

“Tiền bối, bắt ta cũng vô dụng thôi... Ta và Đông Hoa công tử chỉ là người dung nước lã!”

“Thật sự không quen biết!”

Tiểu tử mù bịt mắt đen ngời buồn khổ trên ghế đầu.

Hắn không ngờ, bản thân lại có ngày bị cao thủ nhất phẩm để ý tới.

Sơn Tây Ải Hồ Bành Đồng hai chân đạp lên ghế đầu, sắc mặt âm trầm, thỉnh thoảng liếc ra cửa, như đang chờ đợi điều gì.

“Câm miệng, nói nữa ta sẽ điểm huyết cam của ngươi.”

Bành Đồng bị tiểu tử mù lải nhải làm tâm phiền ý loạn, giọng khàn khàn quát.

Tiểu tử mù bực bội ngậm miệng lại.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Một lúc lâu sau.

“Người thật sự không quen thằng nhãi đó?” Bành Đồng kiên nhẫn có hạn, vội vàng hỏi.

Tiểu tử mù gật đầu: “Thật sự không quen.”

Nói rồi, hắn kể lại đầu đuôi quen biết Trần Diệp như thế nào.

Nghe Trần Diệp có thể dọa lui Hứa Tiểu Lâm, Bành Đồng nhú mày.

Danh tiếng Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm, hắn cũng từng nghe qua.

“Tên này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy?” Bành Đồng lẩm bẩm.

Hắn chưa từng nghe qua danh hiệu “Đông Hoa” trên giang hồ.

“Tiền bối, xin thứ cho tại hạ nói thêm, Đông Hoa công tử đã tự phế nội lực, hiện là truyền nhân y bát của Trương Chi Lăng.”

“Ta không quen hắn nên hắn sẽ không quay lại đâu.”

Tiểu tử mù thành khẩn nói.

Bành Đồng cười lạnh: “Tự phế nội lực?”

“Tuy ta không giỏi nội lực, nhưng cũng nhìn ra hắn và Tạ Phi đều đang diễn trò, căn bản không hề tự phế nội lực.”

“Bọn họ lừa được người khác, nhưng không lừa được ta.”

Tiểu tử mù nghe vậy sững sờ, lẩm bẩm: “Không tự phế nội lực?”

“Hai người đều đang diễn trò...”

“Xi...”

Tiểu tử mù ngây người, chợt cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Hắn không hiểu, rốt cuộc là có chuyện gì.

“Chẳng lẽ ta lại tính sai?” Tiểu tử mù nhíu mày, vẻ mặt chán nản.

Trước khi xuống núi, hắn đã bói một quẻ, quẻ tượng rõ ràng cho thấy truyền nhân y bát của Trương Chi Lăng chỉ có một người.

Vậy mà bây giờ lại là hai người.

“Đạo hạnh không đủ, đạo hạnh không đủ mà...”

Tiểu tử mù than thở một câu.

Bành Đồng nghe tiểu tử mù lẩm bẩm, không kiên nhẫn nói: “Người đang nói nhăng nói cuội gì đó?”

Tiểu tử mù giật mình, vội vàng nói: “Không có gì không có gì, tiền bói, ta là nói chính mình đạo hạnh không đủ.”

Bành Đồng liếc nhìn tiểu tử mù, đã tin hắn và Trần Diệp không có quan hệ sâu sắc, hừ lạnh một tiếng.

Hắn dùng sức hai chân, thân hình nhỏ bé hóa thành bóng đen, nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ, biến mất không thấy tăm hơi.

“Tiền bói?”

“Tiền bói?”

Tiểu tử mù thử gọi hai tiếng mà không có hồi âm, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Cuối cùng cũng đi rồi.”

Vừa rồi Bành Đồng tìm tới cửa, thật sự dọa hắn sợ chết khiếp.

“Rốt cuộc là Đông Hoa công tử hay Tạ Phi đây?”

Tiểu tử mù cau mày tự nhủ.

Hắn thò tay vào ngực, muốn bóp một quả, nhưng vừa mới nảy ra ý nghĩ này thì đã cảm thấy toàn thân lạnh toát.

“Không được, không được...”

Tiểu tử mù cảm nhận được điều gì đó, quyết định rút tay ra.

“Haiz...”

“Cơ hội này đã bỏ lỡ rồi, không biết cơ hội tiếp theo sẽ ở đâu...”

Tiểu tử mù ủ rũ nằm bò ra bàn, vẻ mặt chán nản.

...

Giang Ninh huyện, ngoại thành.

Đám ngựa ngựa hí vang, phi nhanh trên quan đạo.

Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng đã thu nhận đệ tử chân truyền, các võ giả tụ tập ở Giang Ninh huyện cũng không nán lại, lần lượt rời đi.

Cởi bỏ mặt nạ, thay một bộ bạch y, Trần Diệp đi trên đường, nhìn đám ngựa khuất xa, thần sắc bình thản.

Kết quả chuyến đi này vượt xa mong đợi của hắn.

Quan trọng nhất là Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Bộ công pháp đỉnh cấp truyền thuyết giang hồ này, không ngờ lại rơi vào tay hắn.

Mà võ lâm truyền thuyết hai mươi năm trước, Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng còn muốn truyền nội lực cho hắn, giúp hắn dịch cân phạt tử.

Nếu nói ra điều này, chắc chắn sẽ bị người ta coi là kẻ điên.

Chương 68: Chương 68

“Nội lực của người khác dù sao cũng là nội lực của người khác, không bằng tự mình từ từ luyện.”

“Huông chi ta còn có hệ thống.”

Trần Diệp vừa đi vừa lẩm bẩm.

Nguyên nhân chính khiến hắn từ chối truyền công dịch cân phạt tủy của Trương Chi Lăng là vì hắn có niềm tin vào hệ thống.

Đến một ngày nào đó, hệ thống rút ra được một thuộc tính tấn công thì Trần Diệp hẳn sẽ lập tức phát lên.

Có tiền lệ của các thuộc tính “Kim Cương Bất Hoại”, “Súc Địa Thành Thôn”, Trần Diệp tin, nếu rút được thuộc tính tấn công thì nhất định sẽ rất lợi hại.

Trần Diệp nhận Tiên Thiên Nhất Khí Công, chủ yếu là muốn tự mình luyện tập, trải nghiệm cảm giác tu luyện võ công.

Chờ khi có nội lực, Trần Diệp cũng muốn thử những chiêu thức từng được nhắc đến trong tiểu thuyết võ hiệp trước đây.

Ví dụ như Kiếm Khí Ngoại Phóng, Thê Vân Tung, Yên Tử Tam Sao Thủy, Hống Động Sơn Hà, vân vân.

Đây đều là những điều mà thuộc tính đơn lẻ không thể làm được.

Lần cuối nhìn Giang Ninh huyện, Trần Diệp bước đi, Súc Địa Thành Thôn.

Trước khi đi, hắn không tìm Thiên Cơ Tử nữa, dù hai ngày nay ở chung cũng khá vui vẻ.

Thông qua tiểu tử mù, Trần Diệp biết được không ít kiến thức võ lâm.

Hắn cũng từng có ý định đưa tiểu tử mù vào Dục Anh Đường, nhưng rồi lại nghĩ lại.

Làm như vậy sẽ bại lộ thân phận thật của hắn.

Trần Diệp là Trần Diệp, “Đông Hoa” là “Đông Hoa”.

Nhà còn có ba đứa trẻ, thân phận phải được phân tách rõ ràng.

Lãng tử giang hồ, hắn chính là Đông Hoa công tử.

Ở Dư Hàng huyện, hắn chính là Trần Diệp viện trưởng.

“Đi một ngày rồi, Đại Minh, Tiểu Liên chắc cũng lo lắng lắm nhỉ?”

Trần Diệp lẩm bẩm rồi chạy về phía Dư Hàng huyện.

Mười mấy phút sau.

Bức tường thành quen thuộc màu xanh xám của Dư Hàng huyện hiện ra trước mắt Trần Diệp, hắn không dừng lại mà một bước vào trong thành.

Dư Hàng Dục Anh Đường.

“Đại Minh, hôm nay sao ngươi không đi tìm ta vậy?”

“Nhạc phụ tương lai” Trương Long của Đại Minh, đứng trước cửa Dục Anh Đường, mỉm cười hỏi.

Thường ngày, sau khi ăn cơm ở Dục Anh Đường, Đại Minh sẽ xách rìu nhỏ đi tìm Trương Long.

Hai người cùng nhau lên núi đốn củi.

Hôm nay đã quá trưa mà Đại Minh vẫn chưa đi tìm Trương Long, Trương Long nghĩ Đại Minh có chuyện gì đó nên vội vàng đến xem.

Đối với cô gia tương lai này, Trương Long còn coi trọng hơn cả nữ nhi của mình.

Trần Đại Minh ngồi trên bậc cửa tiểu viện của Dục Anh Đường, cười ngây ngô: “Chờ viện trưởng về.”

Sau khi Trần Diệp cho Đại Minh thuộc tính “Đại Trí Nhược Ngu”, trí lực của Đại Minh đã được nâng cao, ngoài vẻ ngoài ngây ngô ra thì cách nói năng của hắn không khác gì những đứa trẻ bình thường.

“Trần công tử ra ngoài rồi sao?”

Lúc này Trương Long mới kịp phản ứng, hắn không thấy Trần Diệp thường ngày ngồi đọc sách dưới bóng râm nữa.

“Trương thúc, viện trưởng nói có chút việc ra ngoài rồi.”

Giọng nói của Tiểu Liên vang lên từ trong viện.

Nàng ôm một chậu gỗ nhỏ đựng quần áo, dáng người nhẹ nhàng bước ra khỏi viện.

“Ồ, thì ra là vậy.”

Trương Long hiểu ra, gật đầu nói: “Vậy được rồi, ta đi trước đây.”

“Đợi Trần công tử về, ta sẽ quay lại.”

Biết được Đại Minh không có chuyện gì, Trương Long thở phào nhẹ nhõm, đeo rìu bên hông rồi rời đi.

Tiểu Liên nhìn Đại Minh đang ngồi trên bậc cửa, thở dài: “Đại Minh, ta đi giặt quần áo đây, nếu Tiểu Phúc khóc thì ngươi đỡ giúp ta nhé.”

Đại Minh gật đầu lia lịa, ra hiệu mình đã biết.

Hắn nhìn chăm chăm vào góc phố, ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Đột nhiên, Tiểu Liên nhận thấy Đại Minh mở to mắt, trong mắt dường như có ánh sáng.

Đại Minh nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía không xa.

Tiểu Liên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng áo trắng, Trần Diệp dung mạo tuấn tú, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, xuất hiện ở góc phố.

Khóe miệng Tiểu Liên cũng không khỏi nở một nụ cười.

...

“Viện trưởng, sau khi ngài đi, Đại Minh cứ ngồi trên bậc cửa nhìn chăm chăm vào góc phố cả ngày rồi đấy.”

Tiểu Liên mỉm cười báo cáo tình hình với Trần Diệp.

Trần Diệp nghe xong, vui vẻ xoa đầu Đại Minh hai cái: “Thế à, không uổng công cha thương con.”

Vừa nói, Trần Diệp từ phía sau lấy ra ba xâu kẹo hồ lô, đưa cho Đại Minh một xâu.

Thấy những xâu kẹo hồ lô đỏ mọng, mắt Đại Minh sáng lên, hắn nhận lấy rồi cắn một miếng thật mạnh.

Quả được bọc trong lớp đường vàng nhạt ngay lập tức bị Đại Minh cắn làm đôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hiện lên vẻ thỏa mãn: “Cảm ơn cha!”

“Tiểu Liên, đây là của người.”

Trần Diệp đưa cây kẹo hồ lô còn lại cho Tiểu Liên.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên hơi đỏ lên, nàng nhún mày nói: “Viện trưởng, ta không còn là trẻ con nữa.”

“Lại đây nào, chúng ta mỗi người một xiên.” Trần Diệp cười mỉm nói.

Hắn biết Tiểu Liên ngại ngùng, thực ra nàng cũng rất thích ăn kẹo hồ lô.

Tiểu Liên có chút rụt rè nhận lấy kẹo hồ lô, nhắm nháp một miếng nhỏ như thực nữ, nói: “Cảm ơn viện trưởng.”

Trần Diệp vừa nhai kẹo hồ lô, mồm miệng không rõ, nói: “Khách sáo cái gì.”

“Người định đi giặt quần áo à? Đừng vội, ăn xong rồi đi.”

Trần Diệp vô ý thức dùng tay trái khoác lên trên vai Tiểu Liên.

Gương mặt xinh đẹp trắng nõn của Tiểu Liên thoáng cái liền đỏ lên.

Trần Diệp không ý thức được động tác của mình đã khiến Tiểu Liên đỏ mặt.

Trong lòng hắn, Tiểu Liên bất quá là một hài tử 13 tuổi thôi.

Nhưng ở cổ đại, nữ nhi 13 tuổi đã có thể gả đi rồi.

Chương 69: Chương 69

Mà Tiểu Liên cũng không nghĩ như vậy.

Nàng lén nhìn sườn mặt của Trần Diệp, cúi đầu, hai má ửng hồng hơn.

Ăn xong kẹo hồ lô, Tiểu Liên ôm chậu gỗ rời khỏi Dục Anh Đường, đi giặt quần áo.

Đại Minh lại trồng cây chuối, biểu diễn thành quả tập luyện trước mặt Trần Diệp.

Trần Diệp khen ngợi vài câu, trên mặt Đại Minh liền lộ ra nụ cười ngây ngô, vui vẻ tiếp tục tập luyện trong viện.

Tiểu Phúc thì vẫn còn ngủ ngon trên giường.

Trần Diệp lấy từ trong ngực ra cuốn Tiên Thiên Nhất Khí Công, ngồi trên ghế tựa, lật từng trang một.

Có lẽ không ai có thể ngờ, trong một Dục Anh Đường nhỏ ở Dư Hàng huyện, lại có người đang xem bí tịch võ nổi danh đỉnh cấp trên giang hồ.

“Nội công tâm pháp và khí giới pháp, chương pháp giống nhau, đều chia thành năm cảnh giới: Sơ khuy môn kính, Tiểu thành, Đăng đường nhập thất, Đại thành, Viên mãn.”

“Tương ứng với năm cảnh giới: Bát nhập lưu, Tứ phẩm, tam phẩm, nhị phẩm, nhất phẩm.”

“Hửm? Ồ!”

“Tiên Thiên Nhất Khí Công hơn công pháp nhất phẩm bình thường một cảnh giới Tiên Thiên?”

“Còn có cả hình huyết vị trên cơ thể người...”

Trần Diệp vừa lật xem vừa ghi nhớ.

Kiến thức cơ bản về võ học dần dần được bổ sung.

Dần dần, Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt, trong lòng mặc niệm tâm pháp: “Ngọc Hư cung nội dẫn công, nội luyện ngũ tạng dẫn ngũ hành...”

Điều tức một lát, ở vùng bụng dưới liền truyền đến một luồng nhiệt yếu ớt.

Trần Diệp kinh ngạc mở mắt ra.

Theo như mô tả trong sách, hắn đã cảm nhận được nội lực sơ khai rồi

Đợi đến khi hắn không ngừng vận chuyển tâm pháp, ngưng tụ ra được luồng nội lực đầu tiên thì sẽ bước vào cảnh giới võ giả Bất nhập lưu.

“Xem ra ta cũng có chút thiên phú mà nhỉ.”

Trần Diệp nở nụ cười trên mặt, hắn vừa định tiếp tục vận chuyển tâm pháp thì lại nghe thấy tiếng Tiểu Liên bưng chậu gỗ trở về.

“Thôi vậy, tối rồi luyện tiếp.”

Trần Diệp không muốn thể hiện sức mạnh trước mặt Tiểu Liên.

Nguyên tắc tách biệt thân phận, ở Dục Anh Đường hắn chỉ là viện trưởng, là một người bình thường.

Cũng giống như Tiểu Liên đang giấu hắn điều gì đó vậy.

Buổi tối, ba người ăn tối xong thì mỗi người bận việc riêng.

Tiểu Liên trở về phòng, vừa trông Tiểu Phúc vừa ngồi xếp bằng trên giường tu luyện Vũ Tự Quyết Tâm Pháp của Phong Vũ Lâu.

Đại Minh thì chạy đến thư phòng, tiếp tục xem truyện tranh của mình.

Còn Trần Diệp thì ngồi xếp bằng trên giường, tiếp tục tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống.

Trần Diệp rửa mặt xong, thoi tắt đèn dầu, ngồi xếp bằng trên giường, vừa định luyện công thì bên tai vang lên tiếng máy móc lạnh lùng của hệ thống.

【Đinh!】

【Bắt đầu quyết toán hàng ngày!】

【Ngươi rời khỏi Dục Anh Đường, Tiểu Liên, Đại Minh dậy sớm tự làm bữa sáng, ăn no nê】

【Đại Minh ăn xong, ngồi trên bậc cửa đợi ngươi quay lại】

【Tiểu Liên đỡ Tiểu Phúc chơi, lúc rảnh rồi thì dùng đá luyện tập thủ pháp ám khí Đường Môn】

【Tiểu Phúc mệt, ngủ thiếp đi, ngủ rất ngon, thưởng 5 điểm tích lũy】

【Ngươi đến Thiết Tước Sơn Trang, vượt qua thử thách, khiến cả hội trường kinh ngạc, thưởng 50 tích lũy】

【Ngươi đã nhận được công pháp cấp bậc Tông Sư “Tiên Thiên Nhất Khí Công”, phúc duyên thâm hậu, thưởng 500 tích lũy】

【Tiểu Phúc tỉnh dậy, bắt đầu khóc, thưởng 5 điểm tích lũy】

【Tiểu Liên chơi với Tiểu Phúc, Tiểu Phúc rất vui, thưởng 5 điểm tích lũy】

【Người trở về Dục Anh Đường, Đại Minh phấn khích chạy về phía người】

【Người mang kẹo hồ lô cho bọn trẻ, thưởng 5 điểm tích lũy】

【.....】

【Tổng số điểm tích lũy được: 595】

【Số điểm tích lũy còn lại: 2518】

Vì Đại Minh và Tiểu Liên đã bắt đầu nhiệm vụ nghề nghiệp nên không thể cung cấp điểm tích lũy khi quyết toán hàng ngày.

Trần Diệp thấy mình nhận được bí tịch Tông Sư, lại được thêm 500 điểm tích lũy thì tâm trạng vô cùng phấn khởi.

Hôm qua lúc quyết toán, việc hấn dọa lui Hứa Tiểu Lâm đã nhận được 200 điểm.

Cộng thêm lát vặt, tổng số tích lũy đã lên đến 2518 điểm.

【Đỉnh!】

【Độ biết ơn của Tiểu Liên đã tăng lên!】

【Độ biết ơn hiện tại 74%】

“Ồ? Sao tự nhiên lại tăng nhiều vậy?”

Trần Diệp có chút kinh ngạc, đây quả là niềm vui bất ngờ.

“Cách tăng độ biết ơn của Tiểu Liên sao lại khác với Đại Minh nhỉ?”

Trần Diệp xoa cằm, không hiểu ra sao.

Độ biết ơn của Đại Minh tăng dần đều, cứ vài ngày lại tăng 1%, đến 80% thì dừng lại.

Tiểu Liên thì tăng trưởng theo kiểu nhảy vọt, không định kỳ tăng lên một đoạn, không có quy luật.

Xem xong báo cáo hàng ngày, Trần Diệp liền ngồi xếp bằng tiếp tục tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công.

...

Ba ngày sau, tại Tụ Khách tửu lâu.

“Nói về vị thanh niên đeo mặt nạ ngân sắc bí ẩn kia, vừa nói xong với Hồng Kim Lô thì thân ảnh hắn đã xuất hiện trước cửa sơn trang rồi.”

“Chư vị võ giả có mặt đều bị kinh công thần kỳ của hắn làm cho mắt tròn, há hốc mồm.”

Thuyết thư tiên sinh họ Lưu phun nước miếng tung tóe, giọng điệu lúc nhanh lúc chậm.

Nói sống động như thật, cứ như hắn có mặt ở đó hôm ấy vậy.

Trần Diệp ngồi dưới sảnh, ném hai hạt đậu phộng vào miệng, vừa ăn vừa thích thú nghe.

Chương 70: Chương 70

Trong ba ngày, chuyện Trương Chi Lăng thu nhận hai đệ tử đã truyền khắp giang hồ.

Trong đó, “Đông Hoa” công tử đeo mặt nạ ngân sắc cũng nổi danh trên giang hồ.

Mọi người đều bàn tán xôn xao về hắn, có người nói hắn là đệ tử của một vị ẩn sĩ Tông Sư, có người nói hắn lúc nhỏ ăn nhầm kỳ vật, đủ loại lời đồn không giống nhau.

Nhưng điều duy nhất giống nhau là các võ giả đều ca ngợi khinh công “thần kỳ” của hắn.

Theo lời các võ giả có mặt hôm đó, Đông Hoa công tử đến vô ảnh đi vô tung, thi triển khinh công, căn bản không ai nhìn thấy.

Thiếu bang chủ Hải Kinh Bang, Quỳnh Ngạo Hải, thấy vậy rất thích thú, muốn cùng Đông Hoa công tử luận bàn một phen.

Đông Hoa công tử không thèm để ý đến hắn.

Quỳnh Thiếu bang chủ kiên kị khinh công của Đông Hoa công tử, cuối cùng vẫn không xuất thủ.

Dù sao ngày đó tình huống, càng nói càng thái quá

Nghe đến Trần Diệp chỉ có thể dở khóc dở cười.

Tình huống ngày đó thật đã từ miệng của mọi người mà truyền chệch chân tướng.

Có điều cũng có người đáng tiếc thay “Đông Hoa công tử” thần bí, nội lực phé bỏ trùng tu, trong thời gian ngắn không

cách nào lại nhìn thấy được kinh công thần kỳ này rồi.

Không có nội lực gia trì, vô luận là kinh công hay là thủ đoạn công kích, uy năng đều sẽ hạ xuống một đoạn.

Trần Diệp ăn đậu phộng, nghe thuyết thư tiên sinh giảng chuyện xưa của mình, trong lòng lại có một loại cảm giác thoải mái.

Nếu như mình đeo mặt nạ xuất hiện trong tử lâu này, có lẽ có thể sẽ khiến vị thuyết thư tiên sinh thân phận không đơn giản này giật mình mất.

Tất nhiên, đó chỉ là ảo tưởng của Trần Diệp.

Hắn mới không vạch trần thân phận thật của mình đâu.

Trên bàn gỗ, thuyết thư tiên sinh vừa kết thúc câu chuyện về “Đông Hoa công tử”, vừa nhấp một ngụm trà để làm dịu cổ họng.

“Tiếp theo, ta sẽ kể cho mọi người nghe một câu chuyện mới.”

Nghe thuyết thư tiên sinh nói vậy, thực khách trong tử lâu đều vênh tai lên, chuẩn bị lắng nghe.

Kể từ khi lão Lưu Đầu kể xong câu chuyện về Trương Chi Lăng thu nhận đồ đệ, từ Giang Ninh huyện cũng truyền đến không ít tin tức.

Phần lớn đều trùng khớp với câu chuyện của lão Lưu Đầu.

Thực khách lúc này mới nhận ra, thân phận của lão Lưu Đầu có lẽ không tầm thường.

Trần Diệp cũng tập trung tinh thần.

Lão Lưu Đầu là kênh thông tin giang hồ của hắn.

“Gần đây, sát thủ Kim Bài Ngọc La Sát đã phản bội Phong Vũ Lâu.”

Nghe câu nói này, Trần Diệp như bị sét đánh.

Ngọc La Sát phản bội Phong Vũ Lâu?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trần Diệp cố nén nghi ngờ trong lòng, tiếp tục lắng nghe.

“Ngọc La Sát võ công cao cường, đã ám sát một chấp sự của Giang Ninh phủ, Phong Vũ Lâu đã trực xuất và phái người truy sát nàng.”

Lão Lưu Đầu lời lẽ hoa mỹ kể chuyện, bắt đầu kể về một cuộc chiến hư cấu khác.

Song phương là Ngọc La Sát và vị chấp sự vô danh kia.

Trần Diệp nghe vài câu liền nhú mày.

Nội dung hữu ích chỉ có một câu:

Ngọc La Sát đã giết một chấp sự, sau đó bị trực xuất khỏi Phong Vũ Lâu, hiện tại có nhiều sát thủ đang truy sát nàng.

..

Dư Hàng huyện, ngoại thành.

Vài con ngựa hí vang, phi nhanh trên quan đạo, bụi mù tung mịt.

Một nữ tử hắc y, tay trái cầm kiếm, mặt che mạng, lặng lẽ bước trên đường.

Mu bàn tay cầm kiếm trắng muốt, vỏ kiếm da cá mập xanh sẫm phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Bên đường, ở một quán trà nghỉ chân, lá cờ trên cột gỗ cao ba bốn trượng trước cửa phấp phới trong gió.

Nữ tử bước vào quán, tùy ý tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Quán nhỏ, bên trong có hai tiểu thương ngồi, bên chân bọn họ là giỏ hàng, đang uống ừng ực nước trà chỉ còn bã.

Ông chủ quán thấy khách vào thì khẽ ngẩng đầu liếc nhìn, thân hình khom khom theo bản năng duỗi thẳng, rồi lại cúi xuống.

Nữ tử ngồi trên ghế dài, không gọi trà.

Ông chủ cũng không ra tiếp đón.

Hai người dường như ngầm hiểu ý nhau, đang đợi hai tiểu thương kia rời đi.

Không lâu sau, hai tiểu thương uống đủ nước cũng nghỉ ngơi đủ, lại xách giỏ hàng lên vai, rời khỏi quán.

Trong quán trà yên tĩnh vang lên một giọng nói già nua khàn khàn.

“Người còn dám đến?”

“Có gì không dám?”

Giọng nữ tử bình thản vang lên.

Hoàng chấp sự giả làm ông chủ quán cười, hấn thẳng lưng, bước đến đối diện nữ tử, ngồi xuống ghế.

“Người giết Lý chấp sự ở Giang Ninh phủ?”

“Ừ, là ta giết.”

Nhận được câu trả lời, Hoàng chấp sự im lặng một lát, giọng nói có chút hận sắt không thành thép: “Người có biết, người làm vậy có nghĩa là gì không?”

“Phản bội Phong Vũ Lâu?” Giọng nữ tử vẫn bình thản.

Hoàng chấp sự thở dài: “Người biết mà vẫn làm.”

“Ta không phản bội Phong Vũ Lâu, kẻ phản bội Phong Vũ Lâu không phải ta.”

Nữ tử kiên định nói.

Hoàng chấp sự không nói gì.

“Ta muốn gặp Lâu chủ, đưa cho ta một khối lệnh bài.” Nữ tử nói ra mục đích chuyến đi này.

Hoàng chấp sự vẫn không nói gì.

Bỗng một giọng nói vang lên sau lưng nữ tử.

“Lâu chủ, ngươi không gặp được đâu.”

Đó là giọng của một nam nhân, giọng nói trầm âm, vững vàng mạnh mẽ.

Chương 71: Chương 71

Nữ tử từ từ quay đầu lại, thấy một nam nhân lười biếng dựa vào cột cờ của quán trà.

Nam nhân mặc áo vải bố vàng của thường dân, miệng ngậm một ngọn cỏ dại, bên hông là một thanh đao vỏ đen.

Hắn bộ dáng bình thường, trên mặt mang vẻ lười biếng mệt mỏi.

“Hoàng Tam.” Nữ tử đọc tên nam nhân, nhìn Hoàng chấp sự hỏi: “Đây là chỗ dựa của ngươi?”

Hoàng chấp sự im lặng một chút rồi nói: “Ta biết ngươi sẽ đến tìm ta.”

“Ngươi đã giết Lý chấp sự, chứng tỏ ngươi cuối cùng cũng điều tra ra được gì đó rồi.”

Nữ tử bình tĩnh nhìn ông lão: “Ngươi sợ?”

Hoàng chấp sự gật đầu: “Kiếm của ngươi quá nhanh, ta còn chưa muốn chết.”

“Nhưng, đao của hắn, cũng nhanh như kiếm của ngươi.”

Hoàng chấp sự nhìn nam nhân dựa vào cột cờ, đáy mắt mang theo sự hài lòng, ánh mắt nhìn nam nhân như đang nhìn truyền nhân của mình.

Nữ tử không nói gì, ngón cái tay trái nhẹ nhàng đẩy chuỗi kiếm, lộ ra một tác lưỡi kiếm, nội lực truyền vào thân kiếm.

Cơ lạnh thấu xương tỏa ra từ thanh kiếm.

Ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào mắt Hoàng chấp sự.

Hắn khẽ nheo mắt, thân mình hơi cứng lại.

Rõ ràng kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng hắn lại cảm thấy toàn thân bị mũi kiếm lạnh lẽo bao trùm.

Sắc mặt Hoàng chấp sự hơi tái đi, giọng nói có chút gấp gáp quát khê: “Còn không ra tay?”

Nam nhân ngậm cổ trên miệng thông thả bước tới, trên đường đi, hắn nhổ ngọn cỏ trong miệng ra.

Hoàng Tam không rút đao, hắn bình tĩnh đi đến trước mặt Hoàng chấp sự.

Hoàng chấp sự nhận thấy có chút không đúng, sắc mặt hắn hơi thay đổi.

Hoàng Tam nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh: “Thực ra, ta cũng muốn biết Phong Vũ Lâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

.....

Dục Anh Đường.

Tiểu Liên ngồi xếp bằng trên giường, chậm rãi mở hai mắt ra, phun ra một đạo trọc khí.

Nàng vừa mới vận hành một chu thiên Vũ Tụ Quyết Tâm Pháp, cảm giác được nội lực ở vùng đan điền lại có chút lớn mạnh, gương mặt xinh đẹp lộ ra vui vẻ từ đáy lòng.

“Cứ đà này, chỉ vài ngày nữa là có thể đạt tới Tứ phẩm rồi.”

Đã hơn một tháng kể từ khi có được Vũ Tụ Quyết của Phong Vũ Lâu, nhờ luyện tập hằng ngày mà trong cơ thể Tiểu Liên đã sản sinh ra chín luồng nội lực.

Chờ đến khi nàng ôn dưỡng nội lực đến mười luồng là có thể tu luyện tầng thứ hai của Vũ Tụ Quyết, bước vào cảnh giới “Tiểu thành”.

So với việc tăng tiến nội công, sự tiến bộ của “Thân Pháp Phiêu Vũ” và “Đường Môn Âm Khí Tổng Cương” càng khiến nàng vui vẻ.

Đường Môn âm khí tổng cương ngày hôm qua vừa mới vừa từ “Sơ khuy môn kính” từ vào “Tiểu thành”.

Thân pháp Phiêu Vũ cũng sắp từ “Tiểu thành” bước vào “Đăng đường nhập thất”.

Nhìn chung, sức mạnh hiện tại của Tiểu Liên đã được coi là tứ phẩm hậu kỳ.

Khi thân pháp Phiêu Vũ đột phá, nàng sẽ là một võ giả tam phẩm, bước vào giang hồ, không gặp cao thủ, dựa vào thân pháp nàng cũng đủ để tự bảo vệ mình.

“Theo lời sư phụ, ta đã luyện Đường Môn âm khí luyện tới đến Tiểu thành, nhiều loại âm khí bắn ra cùng lúc đủ để giết một võ giả tam phẩm.”

“Đáng tiếc là không có phương pháp luyện chế độc dược Đường Môn trong tổng cương, nếu tẩm độc dược, gặp cao thủ nhị phẩm cũng có thể chống đỡ được một chút.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên lộ ra một tia phấn khích.

Tổng cương âm khí Đường Môn mà Tàn Nhất đưa cho Tiểu Liên là tìm được trên người Đường Hạo, có thể luyện đến đại thành (nhị phẩm), bên trong giảng giải các loại thủ pháp sử dụng âm khí cùng các loại kỹ xảo.

Trong đó còn nhắc đến một loại thủ pháp âm khí đỉnh cấp tên là “Mãn Thiên Hoa Vũ”.

Sau khi luyện thành, trong nháy mắt có thể phóng ra hơn mười loại âm khí, hai tay đồng thời đánh 64 bộ vị.

Một khi đã phát ra, không ai có thể cản được, ra là thấy máu, uy lực tuyệt luân.

Có điều, Tiểu Liên hiện tại còn kém xa, tháng này nàng dành toàn bộ thời gian luyện tập ám khí để làm chủ cảm giác và kỹ thuật của các loại ám khí Đường Môn.

Trong quá trình tu luyện, Tiểu Liên so sánh tổng cương của Đường Môn với Kinh Hoa Chỉ, nhận ra hai thứ quả thực khác biệt như mây với bùn.

Đường Môn quả không hổ danh là môn phái ám khí số một giang hồ, vượt xa Kinh Hoa Chỉ của Phong Vũ Lâu.

Kinh Hoa Chỉ có đề cập, người tu luyện ám khí tốt nhất nên tìm ra vài loại ám khí phù hợp với mình để chuyên tâm tu luyện.

Mà tổng cương Đường Môn lại nói: Người có thiên phú có thể đồng thời kiêm tu các loại ám khí, càng nhiều càng tốt; nếu có thể nắm vững tất cả thì có thể ngộ ra chân lý của “Mãn Thiên Hoa Vũ”.

Sau khi Tiểu Liên nhờ thợ rèn rèn ra hơn mười loại ám khí, nàng phát hiện mình dường như có thiên phú cực tốt về ám khí.

Thử qua hơn mười loại ám khí, dù là loại nào, trong tay Tiểu Liên đều như cánh tay nối dài.

Cho nên sau khi suy nghĩ, Tiểu Liên quyết định đồng thời tu luyện tất cả.

Chương 72: Chương 72

Một tháng trôi qua, nàng đã ghi nhớ toàn bộ thủ pháp, kỹ xảo phóng ám khí của hơn mười loại ám khí Đường Môn, điều còn thiếu chỉ là sử dụng linh hoạt, kết hợp các kỹ xảo khác nhau.

Nội công hiện tại của Tiểu Liên đã “sơ nhập môn kính”, thân pháp “tiểu thành”, ám khí “tiểu thành”, theo cách phân chia thực lực giang hồ, là cảnh giới tứ phẩm hậu kỳ.

Có điều, vì Tiểu Liên tu luyện ám khí, ám khí vốn là pháp môn lấy yếu thắng mạnh, dưới tình huống tập kích, giết chết võ giả tam phẩm cũng không khó.

Đội thân pháp của nàng “đăng đường nhập thất”, trở thành võ giả tam phẩm, ám khí lại tầm thêm độc dược thì đối kháng cao thủ nhị phẩm cũng không phải chuyện khó.

“Ta có thiên phú rất tốt về ám khí và thân pháp, nhưng tu luyện nội công thì kém hơn một chút, chỉ có thể dùng thời gian mà mài giũa.”

“Đáng tiếc ám khí cơ quan chế tạo quá phức tạp, vừa cần vật liệu, bước cũng nhiều, không phải là thứ thợ rèn ở Dư Hàng huyện có thể làm được.”

Tiểu Liên bình ổn tâm trạng, khẽ thở dài.

Trong số các loại ám khí, ám khí cơ quan là đặc biệt nhất. nó không đòi hỏi nội lực, không cần luyện tập kỹ năng ném, chỉ cần vật liệu, nhãn lực và chọn đúng thời cơ ra tay.

Chỉ cần thời cơ thích hợp, ám khí cơ quan có thể giúp kẻ yếu thắng kẻ mạnh!

Mỗi lần xem qua phần ám khí cơ quan, Tiểu Liên đều cảm thấy ngửa ngáy tay chân, muốn thử tự tay chế tạo.

Nhưng không có vật liệu, nàng cũng không có kinh nghiệm, nên vẫn chưa từng thử chế tạo ám khí cơ quan.

Tiểu Liên nhảy xuống giường, hoạt động thân thể một chút, thấy Tiểu Phúc vẫn còn ngủ say, khoe miệng không khỏi lộ ra mỉm cười

Bất chợt, tai Tiểu Liên khẽ động, trong viện vang lên tiếng bước chân lạ.

Tiếng bước chân rất nhẹ, có công phu khinh công.

Nụ cười trên mặt Tiểu Liên dần biến mất,

Trong viện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam nhân mặc áo gai, tướng mạo bình thường, ánh mắt âm hiểm.

Một luồng sát khí nhàn nhạt từ người đối phương truyền đến.

Đồng tử Tiểu Liên co rút, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Là sát thủ của Phong Vũ Lâu.

...

Quán trà trên quan đạo, Giang Ninh huyện.

Tần Nhất tay trái đẩy nhẹ chuôi kiếm, để lộ một đoạn lưỡi kiếm lạnh lẽo. Nàng bình tĩnh nhìn Hoàng chấp sự.

Hoàng chấp sự mặt mày âm trầm, gân xanh trên cổ giật giật.

Nam nhân tên Hoàng Tam khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm Hoàng chấp sự, giọng điệu giễu cợt: “Ở Thiệu Hưng, ta phát hiện đám sát thủ tứ phẩm của Phong Vũ Lâu đã chuyển nghề đi làm phường buôn người.”

“Là sát thủ, vậy mà không giết người nữa, thật thú vị.”

Hoàng Tam thu hồi ánh mắt, xoay người ngồi xuống ghế dài, cười nói: “Thú vị hơn nữa là, ở mấy châu phủ gần đó, đám sát thủ cấp thấp của Phong Vũ Lâu đều đang làm phường buôn người.”

“Chỉ có sát thủ ngân bài, kim bài vẫn tiếp tục nhận nhiệm vụ.”

Hoàng Tam tự rót trà nguội trên bàn vào chén, uống một ngụm.

“Thú vị hơn nữa là, có mấy tên hậu bối sát thủ ta coi trọng đều đã chết.”

“Chết sạch sẽ, mấy tên hậu bối đó tuy thực lực không cao, nhưng mỗi người đều có sở trường riêng.”

“Vậy mà tất cả đều chết.”

Hoàng Tam đặt chén trà xuống, nhìn thẳng vào Hoàng chấp sự, giọng điệu âm u: “Hoàng chấp sự, người nói xem.”

“Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

“Đám sát thủ cấp thấp kia rốt cuộc đang làm gì?”

Tần Nhất bên cạnh rút ngón tay cái về, tra kiếm vào vỏ. Nàng cũng ngồi xuống ghế dài, chờ Hoàng chấp sự lên tiếng.

Hoàng chấp sự nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Tháng trước, Tần Nhất đổi từ trong Đường một bản chép tay của 《Vũ Tự Quyết》 và 《Phiêu Vũ Thân Pháp》.”

“Ngày hôm đó, đáng lẽ người phải chết ở Duyệt Lai khách sạn phía nam thành.”

“Có người nói nhìn thấy một tiểu cô nương ra khỏi Duyệt Lai khách sạn.”

“Ta vừa phái một người đi Dư Hàng Dục Anh Đường.”

Nghe những lời này, sắc mặt Tần Nhất đại biến. Tay trái cầm kiếm không khỏi run lên.

Hoàng chấp sự mở mắt ra lần nữa, cười lạnh một tiếng: “Đã là người của Phong Vũ Lâu, thì nên biết về tình báo của Phong Vũ Lâu.”

“Gió và mưa trên toàn thiên hạ, chỉ cần Phong Vũ Lâu muốn nghe, thì có thể nghe được.”

Tần Nhất không do dự, xoay người dậm chân xuống đất, thân thể nhẹ nhàng như chim bay, bay lên không trung mười trượng, hướng về phía trong thành.

Hoàng Tam vẫn ngồi bên cạnh Hoàng chấp sự, cười cười: “Chấp sự, ta không có vương bận gì.”

“Người cũng không ngờ ta sẽ phản bội.”

“Ta chỉ muốn biết lý do, người nói cho ta biết, ta sẽ không giết người.”

“Dù sao, chữ Hoàng này là do người ban cho.”

Trên mặt già nua của Hoàng chấp sự lộ ra một chút an ủi, lầm bầm: “Cũng coi như người còn chút lương tâm.”

“Không giống nàng, trong mắt chỉ có Phong Vũ Lâu, nàng quả là trung can nghĩa đảm...”

“Nhưng lại không niệm tình cũ.”

Trong giọng nói cuối cùng mang theo một chút châm chọc.

“Nếu người muốn nghe, vậy ta sẽ nói cho người biết.” Ánh mắt Hoàng chấp sự khôi phục lại bình tĩnh, lần nữa nhìn về phía Hoàng Tam.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng Hoàng Tam run lên.

Đó là một đôi mắt như thế nào.

Ánh mắt của Hoàng chấp sự tràn đầy bi thương và ai oán,
cho hẳn cảm giác giống như...

Một con chó già đã mất nhà.

...

Chương 73: Chương 73

“Ra đây đi.”

Thi Thập Tam đứng giữa viện, thản nhiên nói.

Tiểu Liên đứng sau cánh cửa, hít một hơi thật sâu.

Với thính lực của nàng, nàng có thể nghe thấy đối phương, vậy thì đối phương tất nhiên cũng có thể nghe thấy nàng.

Tiểu Liên không bước ra, nàng đi đến bên giường, lấy từ gầm giường ra một túi gấm màu đen.

Bên trong là những ám khí nặng trĩu.

Buộc túi ám khí vào sau eo, Tiểu Liên mới đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Thi Thập Tam đứng giữa viện, ánh mắt âm u nhìn Tiểu Liên.

“Trông cũng được đấy.” Khóe miệng hần hơi nhếch lên, gật đầu tán thưởng.

Tiểu Liên vẫn bình tĩnh: “Người tìm ai?”

Nàng đã nhận ra đối phương chính là người đã bắt cóc mình hai tháng trước.

Có điều, xem ra đối phương không nhận ra nàng.

“Tìm người.” Thi Thập Tam rời mắt, nhìn ra viện, tầm tắc: “Dục Anh Đường, viện cũng không lớn lắm.”

Dường như hần chẳng coi Tiểu Liên ra gì.

Tiểu Liên chùng lòng, nghĩ là đối phương đã điều tra ra chuyện hai tháng trước nàng phóng hỏa đốt nhà.

Hắn đến để trả thù.

Tiểu Liên giữ bình tĩnh, tay phải lặng lẽ sờ ra sau eo.

“Nếu ta là người thì sẽ không làm chuyện vô nghĩa.”

Thi Thập Tam vẫn nhìn nơi khác, nhưng dường như hắn biết mọi cử động của Tiểu Liên.

“Hình như... Ta không quen công tử.”

Tiểu Liên cười, tay phải vẫn giấu sau lưng.

Thi Thập Tam lạnh nhạt: “Người không cần quen ta.”

“Một tháng, cho dù người có 《Vũ Tự Quyết》 và 《Phiêu Vũ Thân Pháp》 thì có thể luyện đến đâu?”

“Còn thời gian luyện cước pháp, kiếm pháp sao?”

Thập Tam nhìn Tiểu Liên, có chút ghen tị.

Hắn không hiểu, tại sao hắn vào sinh ra tử nhiều năm cho Phong Vũ Lâu, tích lũy công lao, đổi mạng lấy tầng thứ ba của Vũ Tự Quyết tâm pháp.

Thế mà con bé trước mặt này lại có thể trực tiếp nhận được toàn bộ Tâm pháp Vũ Tự Quyết và Thân pháp Phiêu Vũ?

Tiểu Liên trong lòng hơi trầm xuống, nàng nhìn thấy cảm xúc hiện lên trong mắt đối phương.

Đó là sự ghen tị.

Sự ghen tị mà Tiểu Liên không bao giờ có thể quên được.

Những ký ức quá khứ như nước sôi sùng sục, ùng ục ục trào lên trong đầu.

“Người dựa vào cái gì mà được lão gia sủng ái?”

“Chỉ dựa vào cái thân xác này của người sao?”

“Đẻ ra một đứa nữ nhi lỗ vồn, lão gia vẫn còn cung chiêu người!”

“Ta hủy hoại dung nhan của người, xem lão gia sau này còn có động đến một ngón tay người hay không!”

Giọng nói của á ác phụ đó vang lên bên tai Tiểu Liên.

Hình ảnh dữ tợn của mẫu thân trước khi chết cũng hiện lên trong đầu nàng.

Trong mắt Tiểu Liên lóe lên một tia hận ý sâu sắc.

Sự ghen tị trong mắt Thập Tam đã khơi dậy những ký ức mà Tiểu Liên không muốn nhớ lại nhất.

Ánh mắt nàng lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Trông cũng xinh đẹp đấy, nữ nhân Ngọc La Sát kia, chẳng lẽ lại thích nữ nhân?”

“Nếu không thì tại sao nàng lại đổi cho người hai quyền công pháp kia?”

Thi Thập Tam đứng trong viện, ác ý suy đoán.

Trong mắt hắc, Tiểu Liên chỉ là một con cừu non, không có sức chống cự.

Hắn có thể tùy ý trút hết sự bất mãn và ác ý của mình.

Tiểu Liên không nói gì, nàng chỉ đưa tay phải từ phía sau ra.

Chín luồng nội lực ít ỏi trong cơ thể nàng men theo kinh mạch trên tay, tràn ngập các ngón tay.

“Vèo vèo vèo...”

“Độc độc độc...”

Vài bóng đen vụt qua, Thi Thập Tam dựng tóc gáy, trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm tột độ.

Hắn vội vàng thi triển thân pháp, thân mình cứng đờ né sang bên cạnh hai thước.

Nhưng bóng đen như hình với bóng bám theo, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Thủ pháp ám khí của Đường Môn, không phải dễ né tránh.

“Phập...”

Một tiếng vật cứng đâm vào da thịt vang lên.

“A!”

Thi Thập Tam không nhìn được kêu lên thảm thiết, hai tay hắn theo bản năng che mắt.

Trước mắt hắn tối đen, đôi mắt truyền đến cơn đau dữ dội, đau đến phát điên phát cuồng.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cổ họng mình có một luồng khí lạnh, tiếng kêu sau đó đều bị chặn lại.

Trên cổ hình như có thêm một vật cứng.

Thân mình Thi Thập Tam cứng đờ, hai tay từ mắt chuyển xuống cổ họng, sờ thấy một thanh phi đao lạnh lẽo.

Ý thức hắn dần dần mơ hồ.

Thi Thập Tam không hiểu, tại sao mình lại chết.

Mình đường đường là võ giả tam phẩm.

Sát thủ ngân bài của Phong Vũ Lâu.

“Vèo vèo vèo...”

Âm thanh ám khí đồng loạt bắn ra vang lên không dứt.

Tay phải Tiểu Liên không ngừng lấy ám khí từ túi, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn khéo léo như những cánh bướm bay lượn.

Thủ pháp biến hóa khôn lường, khiến người ta cảm thấy mê hoặc.

Mãi đến khi trong túi không còn gì, Tiểu Liên mới sực tỉnh.

Thân hình nàng mềm nhũn quy xuống đất, đầu cúi gằm.

“Bộp... bộp...”

Tiếng động nhỏ vang lên.

Nền tiêu viện đã bị nước mắt làm ướt đầm.

“Nương...”

Tiểu Liên cúi đầu, thút thít khóc.

Vừa khóc được hai tiếng, nàng đã nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc.

Tiểu Liên vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đại Minh đeo chiếc rìu nhỏ bên hông, ngây người đứng giữa viện.

“Đại... Đại Minh...”

Tiểu Liên nói lắp bắp, có chút bối rối.

Đại Minh nhìn chằm chằm vào xác chết bị ám khí đâm thành nhím trên mặt đất, đột nhiên cười ngây ngô: “Kẻ xấu?”

“Ừm.” Tiểu Liên gật đầu theo bản năng.

Đại Minh không nói thêm gì, quay người đi vào Đông Sương phòng.

Chương 74: Chương 74

Nhìn bóng lưng Đại Minh rời đi, Tiểu Liên há miệng, nhưng cổ họng như bị nghẹn lại, không phát ra tiếng.

Tiểu Liên cảm thấy dâng lên một nỗi hồi hận và bất an sâu sắc.

Lần đầu tiên, trong lòng nàng nảy sinh ý định rời đi.

Nàng không muốn để Dục Anh Đường dính líu đến những chuyện này.

Nếu quan sai đến, Dục Anh Đường sẽ gặp rắc rối.

Giây phút này, Tiểu Liên tràn đầy hồi hận.

“Lộp cộp...”

Tiếng bước chân lại vang lên trong viện, Đại Minh tay cầm một bao tải, đi đến bên cạnh thi thể, vụng về nhét thi thể vào bao tải.

Hắn xoắn đầu bao tải lại vài vòng rồi vác lên vai.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của Tiểu Liên, Đại Minh cũng bao tải đi ra ngoài.

Hắn đi được vài bước thì bỗng quay đầu lại, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Đại Minh thật thà chất phác nhắc nhở Tiểu Liên: “Đừng phóng hỏa, cha sẽ tức giận.”

Ánh mắt chạm nhau, Tiểu Liên thoáng bối rối.

Nhìn khuôn mặt thật thà chất phác ấy, Tiểu Liên cảm thấy có chút xa lạ.

...

Bước ra khỏi cổng viện, ánh nắng chiếu rọi lên người, cảm giác oi bức lập tức ập đến.

Bàn tay nhỏ bé Trần Đại Minh nắm chặt miệng bao tải, liếc nhìn ra đường.

Không có ai.

Hắn cười ngây ngô hai tiếng rồi dùng sức vai, vác bao tải đi ra đường.

Đại Minh biết mình đầu óc rất chậm chạp.

Nhiều chuyện đều không hiểu được.

Nhưng hình như từ tháng trước, những chuyện trước đây không hiểu được, dường như đã hiểu ra rồi

Mỗi ngày ngồi trong thư phòng, xem truyện tranh “Thủy Hử”, những câu chuyện bên trong cũng hiểu được.

Hắn học được rất nhiều điều, ví dụ như: Gặp kẻ xấu làm việc xấu phải ra tay ngăn chặn; kẻ xấu chết phải bỏ vào bao tải, tìm chỗ chôn; có những quán trọ là hắc điểm, phải cẩn thận; có người chết thì sẽ bị quan phủ bắt đi...

Đại Minh biết, cha đang dùng sách để dạy hắn một số đạo lý làm người.

Hắn thích những đạo lý đó, thích những nhân vật đánh nhau trong sách.

Khoảng thời gian sống ở Dục Anh Đường là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắn.

Nếu tên ác nhân đó chết ở nhà, quan phủ sẽ bắt cha đi, giống như Lâm Xung, Dương Chí, sẽ bị nhốt lại, cha cũng sẽ tức giận.

Đại Minh không muốn cha bị bắt đi, càng không muốn cha tức giận.

Trần Đại Minh vác bao tải trên vai, cúi đầu đi trên đường.

Tuy mới mười tuổi nhưng vóc dáng của hắn đã vượt xa bạn bè cùng trang lứa, chiều cao gần một mét sáu.

Có lẽ vài năm nữa, hắn sẽ còn cao hơn, khỏe hơn cả người lớn.

Nhưng bây giờ, Đại Minh đang nghĩ, nên chôn cái bao tải này ở đâu.

Một cơn gió ấm thoảng qua, mang theo hương thơm thoang thoảng của hoa quế.

Đại Minh từ từ ngẩng đầu lên, cuối con phố dài xuất hiện một nữ tử mặc váy đen.

Hắn ngẩng đầu cười ngây ngô với nữ tử, tiếp tục vác bao tải đi về phía trước.

Tần Nhất dừng bước, một mùi máu tanh thoang thoảng bay tới.

Nàng nhìn vào bao tải mà Trần Đại Minh đang vác trên vai.

Đại Minh dường như nhận ra ánh mắt của Tần Nhất, hắn ngẩng đầu lên cười ngây ngô, thần sắc như thường.

Vẫn là một bộ dạng ngốc nghếch, dường như chuyện Đại Minh vác bao tải chỉ là đang làm việc.

Nhìn thấy nụ cười ngây ngô của Đại Minh, trong lòng Tần Nhất không khỏi dâng lên một cỗ khí lạnh.

Cho dù ánh nắng trên đầu đang rực rỡ, vẫn còn hơi oi bức, nhưng tất cả những điều này đều không thể xua tan khí lạnh dâng lên trong lòng Tần Nhất.

Thứ đứa trẻ này đang vác...

Là một xác chết.

Hắn thậm chí còn đang bình thản mỉm cười với nàng.

Ngay cả người từng nợ máu chồng chết như Tần Nhất, lúc này cũng cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Trong tiềm thức lóe lên một ý nghĩ.

Đứa trẻ này là một sát thủ bẩm sinh.

Tần Nhất không kịp suy nghĩ nhiều, nàng hít một hơi thật sâu, thi triển thân pháp, trong nháy mắt bước vào tiểu viện của Dục Anh Đường.

Nàng nhìn thấy đệ tử của mình.

Tiểu Liên.

Tiểu Liên đứng ngây người trong viện, ánh mắt thất thần nhìn về hướng Đại Minh rời đi, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau màn vừa rồi.

Tần Nhất thấy Tiểu Liên không sao, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sur phụ.” Tiểu Liên nói khẽ một câu, trong mắt vẫn còn vẻ mờ mịt, đáy mắt mang theo nỗi đau sâu sắc.

Tần Nhất khẽ mở môi đỏ, giọng nói bình thản: “Người không sao chứ?”

Tiểu Liên lắc đầu nói: “Ta đã giết hắn.”

Nói xong, nàng hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc vừa dâng lên, cố nở một nụ cười.

“Sur phụ, hắn là ai? Cũng là sát thủ của Phong Vũ Lô sao?”

Tần Nhất không trả lời mà nhìn xuống đất, chú ý đến vài món ám khí và vết máu vương vãi xung quanh.

“Xác chết đâu?” Tần Nhất theo bản năng hỏi.

Nàng vừa hỏi xong đã nhận ra xác chết ở đâu.

Tần Nhất quay đầu nhìn lại, bóng người vác bao tải đã sắp đi đến góc phố.

Nụ cười ngây ngô trên khuôn mặt đứa trẻ lúc nãy lại hiện lên trong đầu Tần Nhất.

Cơ thể nàng hơi cứng lại, lạnh sống lưng.

“Ta đã biết rồi, tối nay người đến gặp ta ở phía nam thành, ta sẽ xử lý cái xác.”

Giọng nói đều đều của Tần Nhất bỗng có chút dao động.

Chương 75: Chương 75

Nói xong, nàng thoát ần thoát hiện, đạp nhẹ xuống đất, bay ra hơn mười trượng.

Chỉ vài bước đã đuổi kịp Đại Minh.

Không lâu sau, Đại Minh trở về, trên mặt vẫn là nụ cười ngốc nghếch.

“Gặp người tốt rồi.”

Cười hai tiếng, hắn bước vào phòng phía đông, lấy một chậu nước rồi trở lại viện.

Lấy giẻ lau, cẩn thận lau sạch mặt đất.

Tiểu Liên nhìn sâu vào Đại Minh, bước tới cất âm khí, cùng Đại Minh lau sạch vết máu trên mặt đất.

Cả hai đều không chú ý tới, bên cửa sổ có thêm một cái đầu nhỏ, đang chớp đôi mắt đen láy, tò mò nhìn cảnh tượng trong viện.

...

Không ngờ Ngọc La Sát lại bị Phong Vũ Lâu truy sát...

Thật không hiểu, Phong Vũ Lâu rốt cuộc đang làm cái gì.

Trần Diệp bước ra khỏi tử lâu, nheo mắt dưới cái nắng chói chang.

Trên đường ít người qua lại, phần lớn đều trốn nắng ở nhà.

Qua tháng này, thời tiết sẽ dần mát mẻ hơn rồi.

Trở về Dục Anh Đường, hắn thấy Đại Minh cởi trần, chống một tay xuống đất, luyện tập trồng chuối một tay.

Mồ hôi lăn dài trên mặt Đại Minh, thấm ướt mặt đất.

“Đại Minh, cha đã nói với con rồi mà?”

“Chờ mát trời rồi hãy tập, không cần phải gấp gáp.”

“Đợi thân thể con cứng cáp hơn, cha sẽ tìm người làm cho con vài quả tạ.”

Trần Diệp bước tới, Đại Minh lộn một vòng, vũng vàng đáp xuống đất.

Hắn cười ngốc nghếch: “Cha.”

Trần Diệp cũng không khỏi mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một gói đậu phộng: “Cầm lấy, nhóc con.”

Đôi mắt Đại Minh sáng lên, hắn nhận lấy đậu phộng, mở gói giấy dầu ra, vui vẻ bỏ vào miệng.

Trần Diệp vỗ vai Đại Minh rồi bước vào phòng.

Thấy Tiểu Liên ngồi bên giường, kim chỉ đặt bên cạnh, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

“Có tâm sự gì sao?” Trần Diệp thuận miệng hỏi.

Tiểu Liên hoàn hồn, mắt sụp xuống, nhỏ giọng nói: “Không có gì.”

Chỉ cần liếc mắt, Trần Diệp biết Tiểu Liên đang nói dối.

Tiểu Liên không giỏi nói dối, mỗi lần nói dối nàng đều vô thức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Trần Diệp.

“Nếu có tâm sự gì thì nói với ta, xem viện trưởng có thể giúp gì được không.”

“Muốn mua quần áo mới hay mua trang sức?”

“Viện trưởng bây giờ không có gì khác, nhưng tiền lẻ trong túi thì vẫn có.”

Trần Diệp tùy ý ngồi xuống ghế, mỉm cười ôn hòa.

Hứa Tiểu Lâm của Vạn Kim Đường đã đưa cho hắn 200 lượng hoàng kim, hắn đã đổi hết thành bạc rồi.

Không nói gì khác, ít nhất chi tiêu sinh hoạt của Dục Anh Đường là hoàn toàn không phải lo lắng nữa.

Giọng nói của Trần Diệp như gió xuân, khiến Tiểu Liên đỏ hoe mắt, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi.

Hôm nay sát thủ của Phong Vũ Lâu tìm tới cửa, suýt chút nữa liên lụy đến Dục Anh Đường.

Điều này khiến Tiểu Liên rất bất an.

Nàng đã sống cùng Trần Diệp và Đại Minh được hai tháng.

Trần Diệp đối xử với nàng rất tốt, nàng không muốn liên lụy đến hắn.

Một lúc lâu sau, nàng mở miệng, do dự nói: “Viện trưởng, ta... Ta...”

“Oa oa...”

Ngay khi Tiểu Liên lấy hết can đảm chuẩn bị nói ra câu đó, Tiểu Phúc bên cạnh bỗng nhiên khóc lớn.

Trần Diệp vội vàng đứng dậy, bước tới bế Tiểu Phúc lên, dỗ dành: “Tiểu tử tông, lại khóc cái gì nữa đây?”

Nhìn Trần Diệp kiên nhẫn dỗ Tiểu Phúc, dũng khí mà Tiểu Liên vừa mới gom góp được bỗng chốc lại tan biến.

Nàng mím môi, không nói gì nữa

...

Dur Hàng huyện, đêm khuya thanh vắng.

Một bóng người nhỏ nhắn lướt qua ánh mắt của binh sĩ canh đêm, nội lực dồn vào chân, vài bước nhảy đã vượt qua tường rào của mấy ngôi nhà.

Đám chó canh giữ trong viện không kịp sửa thì cổ họng đã bị một viên sỏi nhỏ đánh trúng.

Chúng phát ra tiếng rên ư ử, lông dựng đứng, đuôi cụp xuống, căng thẳng nhìn bóng người đang bay trên mái nhà.

Vượt qua ngôi nhà cuối cùng, Tiểu Liên đến một con hẻm nhỏ ít người qua lại.

Vừa dừng chân, từ ngọn cây bên cạnh vang lên giọng nói của Tần Nhất.

“Thân pháp Phiêu Vũ của ngươi tiến triển nhanh chóng, không bao lâu nữa sẽ từ tiểu thành bước vào đường nhập thất rồi.”

“Đến lúc đó sẽ là võ giả tam phẩm.”

Mặc chiếc váy đen, tay cầm trường kiếm, Tần Nhất đứng trên cây, ẩn mình trong tán lá.

Gió đêm thổi qua, chiếc váy đen lay động, khiến nàng trông như một bóng ma.

Tần Nhất vừa nhìn đã biết được tiến độ thân pháp của Tiểu Liên, trong giọng nói mang theo một chút tán thưởng.

Thiên phú về thân pháp và ám khí của Tiểu Liên thật sự quá tốt.

Tốt đến mức khiến Tần Nhất cũng có chút ghen tị.

Gương mặt trắng nõn của Tiểu Liên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng đôi mắt lại rũ xuống.

Hành động này đã có thể thấy được cảm xúc của nàng không quá tốt

“Sur phụ, người ban ngày là ai?” Tiểu Liên thấp giọng hỏi.

Hai bàn tay trắng muốt của nàng nắm chặt vào nhau, lộ ra một chút căng thẳng.

Tần Nhất nhảy xuống từ trên cây, tiếp đất nhẹ nhàng, không phát ra tiếng động.

“Là sát thủ của Phong Vũ Lâu.” Tần Nhất bình thản nói: “Chuyện này nói ra thì dài dòng.”

Tần Nhất kể ra tình cảnh hiện tại của mình và lý do sát thủ tìm đến Tiểu Liên.

Chương 76: Chương 76

Nghe xong nguyên nhân, giữa hai hàng lông mày thanh tú của Tiểu Liên thoáng qua một tia lo lắng.

“Tình báo của Phong Vũ Lâu vô song thiên hạ, ban đầu ta muốn thu nhận người vào Phong Vũ Lâu.”

“Với tư chất của người, không bao lâu nữa sẽ trở thành sát thủ kim bài.”

“Nhưng bây giờ nội bộ Phong Vũ Lâu xảy ra vấn đề, người lại bại lộ trước mắt bọn họ.”

“Cho nên, ta muốn người đi theo ta.”

Tần Nhất bình thản nói: “Đội thân pháp của người đột phá, trở thành võ giả tam phẩm, ta sẽ tìm cho người một ít độc dược, bồi lên âm khí.”

“Gặp phải cao thủ nhị phẩm không giỏi về khinh công thì trong lúc giằng co cũng có thể tự bảo vệ mình.”

“Người thiếu kinh nghiệm thực chiến, đi theo bên cạnh ta, ta có thể vừa bảo vệ người, vừa chỉ điểm cho người.”

Tiểu Liên nghe vậy, đôi mắt sụp xuống, ánh mắt linh động có chút ảm đạm.

Nàng khẽ cắn môi, trong lòng rối bời.

Nàng không muốn rời khỏi Dục Anh Đường.

Nhưng nếu tiếp tục ở lại Dục Anh Đường thì sẽ mang đến phiền phức cho Trần Diệp.

Hai tháng ở chung, trong lòng Tiểu Liên đã nảy sinh một chút tình cảm nhân nhật với Trần Diệp.

Mười ba, mười bốn tuổi vốn là tuổi mới biết yêu.

Tiểu Liên ngày thường không nhận ra, nhưng lúc này, trong lòng nàng vô cùng rối bời.

“Người nghĩ sao?”

Thấy nét mặt đê tử buồn rầu, không còn sự lanh lợi lạc quan như mọi ngày, trong lòng Tần Nhất hơi thấy lạ.

Tuy Tần Nhất và Tiểu Liên đều là nữ nhi, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên ở Phong Vũ Lâu, trải qua bao nhiêu sóng gió,

“Đê tử nghe theo sự sắp đặt của sư phụ.”

Một lúc lâu sau, Tiểu Liên thở ra một hơi, ánh mắt trở nên kiên định hơn một chút.

Tần Nhất gật đầu: “Được, vậy không nên chậm trễ, bây giờ khởi hành đi.”

Tiểu Liên khựng lại, giọng nói có chút không tự nhiên: “Đê tử... Đê tử muốn ngày mai khởi hành.”

Tần Nhất không hiểu: “Vì sao?”

“Đê tử, muốn từ biệt mọi người ở Dục Anh Đường.” Tiểu Liên khẽ cắn môi, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp thoáng hiện lên một vệt ửng hồng.

Tần Nhất giọng đều đều nói: “Chuyện thường tình của con người thôi, ngày mai giờ Thìn một khắc, ta ở ngoài thành đợi người.”

“Vâng!”

Nói xong, Tần Nhất nhẹ nhàng đập lên mặt đất, thi triển thân pháp, phiên nhược kinh hồng, biến mất trong màn đêm.

Tiểu Liên nhìn theo bóng dáng Tần Nhất rời đi, trong mắt thoáng qua một tia mờ mịt.

...

Ngày hôm sau.

Vài tiếng gà gáy vang lên.

Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường mở mắt, thở ra một hơi trọc khí.

“Nội công này thật khó luyện...”

“Tiểu Liên luyện cái Vũ Tự Quyết kia, mới luyện mấy ngày mà đã luyện ra nội lực, trở thành võ giả bất nhập lưu.”

“Sao đến lượt ta thì bụng luôn nóng nóng nhưng lại không ngưng tụ được nội lực vậy.”

Trần Diệp có chút buồn bực.

Mấy ngày nay, hắc thức trắng đêm ngồi thiền, tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công, nhưng tiến triển lại rất chậm chạp.

Điều này khiến Trần Diệp không khỏi hoài nghi thiên phú nội công của bản thân có phải quá kém không.

Trần Diệp vươn vai, trong phòng vang lên tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Tuy nội công tiến triển chậm, nhưng khi tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công, Trần Diệp phát hiện bản thân có thể tĩnh tâm lại, không biết từ lúc nào đã ngồi thiền suốt đêm.

Hoàn toàn không cảm thấy thân thể mỏi mệt hay đau nhức.

Rõ ràng là ngồi thiền cả đêm, nhưng ngày hôm sau lại tràn đầy tinh thần.

Những điều kỳ lạ này, Trần Diệp chỉ có thể quy cho sự thần kỳ của Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Dù sao thì đó cũng là công pháp Tiên Thiên chính tông của Đạo môn.

“Xoạt xoạt...”

Trong viện vang lên tiếng quét dọn nhẹ nhàng.

Trần Diệp xuống giường, cầm chiếc áo trắng trên ghế bên cạnh mặc vào.

Liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới 5 giờ 02 phút.

Nhờ ánh sáng yếu ớt bên ngoài, Trần Diệp phát hiện Đại Minh cũng không có trên giường.

“Lại chạy đi đâu rồi?” Trần Diệp lẩm bẫm một câu, đẩy cửa phòng ra viện.

Bầu trời mới tờ mờ sáng, phía chân trời xa xa le lói một màu vàng kim.

Trong viện, Tiểu Liên mặc chiếc váy áo màu xanh nhạt như lúc mới đến Dục Anh Đường, thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn cầm lấy cây chổi, nhẹ nhàng quét bụi trên mặt đất.

Nghe được tiếng bước chân của Trần Diệp, Tiểu Liên quay người lại.

Trên khuôn mặt trắng nõn xinh xắn của tiểu cô nương nở một nụ cười, lúm đồng tiền thoang thoảng hiện trên má.

“Viện trưởng.” Giọng nói trong trẻo, êm tai của Tiểu Liên vang lên như tiếng chim hoàng oanh hót trên cây.

“Ngài vất vả rồi, ngày nào cũng dậy sớm như vậy.”

Trần Diệp nhìn tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người, bỗng hiểu ra thế nào là “tiểu gia bích ngọc”.

Đó là vẻ hoạt bát trước khi thiếu nữ bước vào giai đoạn trưởng thành, là một chút hương vị thanh tân phảng phất.

Đôi mắt linh động của Tiểu Liên hơi sụp xuống, nhìn chăm chăm mặt đất.

Trần Diệp đón ánh bình minh, không khí có hơi se lạnh.

Chương 77: Chương 77

Đêm qua trước khi ngủ, báo cáo hàng ngày đã thực hiện chi tiết chức trách nhiệm vụ của mình.

Trần Diệp biết chiều hôm qua, Tiểu Liên đã giết một sát thủ ở Dục Anh Đường.

“Viện trưởng...” Tiểu Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, mím môi, ánh mắt phức tạp mà kiên định.

“Sao vậy?” Trần Diệp mỉm cười ôn hòa.

Tiểu Liên bắt gặp ánh mắt ôn hòa của Trần Diệp, theo bản năng cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng hắn nữa.

Nàng lắp bắp nói: “Ta... Ta có chút việc, muốn rời đi một thời gian.”

“Được thôi.” Giọng nói của Trần Diệp đều đều, ngữ khí ôn hòa như thường lệ.

Nghe giọng nói bình thản này, lòng Tiểu Liên khẽ run lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy ôn hòa của Trần Diệp.

“Về sớm nhé.”

Nói xong, Trần Diệp cười, trêu chọc: “Nếu ngoài kia có ai bắt nạt ngươi thì cứ về nói với viện trưởng, viện trưởng sẽ ra mặt cho ngươi.”

Tiểu Liên khịt mũi, mắt cay cay.

Nàng cảm thấy một dòng nước ấm áp chảy qua tim mình, giống như đang co ro bên lò sưởi trong mùa đông lạnh giá.

Hơi ấm từ bàn tay dần dần lan tỏa vào trái tim.

Đây là cảm giác đã lâu không có được.

Tiểu Liên hít mũi, cố gắng không khóc.

Từ khi mẫu thân qua đời, đã không ai nói với nàng những lời như vậy nữa.

“Khi nào người đi?” Trần Diệp bình tĩnh hỏi.

“Giờ Thìn.” Tiểu Liên thở nhẹ, cắn môi, cố gắng giữ giọng nói bình thường.

Trần Diệp gật đầu, khước miệng nhếch lên, cảm thán: “Vẫn còn kịp.”

Cái gì... kịp?

Tiểu Liên không hiểu lời Trần Diệp.

“Hôm nay ăn sáng muộn một chút, viện trưởng sẽ trở tài cho người xem.” Trần Diệp xắn tay áo, nháy mắt với Tiểu Liên.

Trần Diệp khuôn mặt tuấn lãng, dưới ánh nắng ban mai, lại càng thêm anh tuấn.

Trong giây lát, Tiểu Liên có chút thất thần.

“Vâng.” Tiểu Liên cúi đầu, nắm chặt cây chổi trong tay, giọng nói mềm mại hơn: “Ta nghe theo viện trưởng...”

Ở góc mà Trần Diệp không nhìn thấy, trên khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Liên lại hiện lên một vết ửng hồng.

...

Mưa rơi tầm tã từ bầu trời xám xịt, nhẹ nhàng rơi trên những bức tường thành đổ nát.

Khói đen bốc lên từ trong thành.

“Loảng xoảng...”

Kỵ binh mặc áo giáp đen nặng nề cưỡi ngựa qua các con phố.

Mưa gột rửa bộ giáp đen bóng của bọn họ, máu loang ra hòa vào nước mưa chảy xuống đất.

Ở góc phố.

Một tiểu nữ hài mặc quần áo rách rưới ngồi trên mặt đất, đôi mắt trống rỗng nhìn đội kỵ binh, tay cầm một chiếc bánh bao mốc meo.

Bên cạnh tiểu nữ hài vang lên tiếng thở hổn hển như một con thú hoang.

“Đưa cho ta...”

Một nam nhân mặt vàng như nghệ, gầy yếu nhìn thấy chiếc bánh bao mốc meo, mắt sáng rực lên như thể nhìn thấy bảo vật hiếm có trên đời.

Nam nhân bước đi loạng choạng như một con sói đói, lao về phía trước.

Tiểu nữ hài nắm chặt chiếc bánh bao.

“A!”

Nam nhân bỗng nhiên kêu đau một tiếng, ngón tay của hắn bị tiểu nữ hài cắn.

Máu tươi thuận ngón tay chảy xuống.

“Nhả ra! Tiểu tạp chủng này mau nhả ra!”

Nam nhân đau đớn kêu rên, nắm đấm như mưa rơi rơi vào trên người tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài cố gắng bảo vệ bánh bao trong lòng, cắn chặt ngón tay của nam nhân.

Rất nhanh, trên gương mặt xanh tím của tiểu nữ hài đã có máu mũi chảy ra.

“A!”

Nam nhân hét lên một tiếng, run rẩy rút tay phải lại, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tiểu nữ hài nhô nửa ngón tay từ trong miệng ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam nhân.

“Đồ điên!”

“Đồ cầu tạt chủng!”

Nam nhân tràn đầy tức giận, giơ chân phải lên định đá mạnh xuống.

Nhưng bỗng một thanh kiếm sắc bén như lưỡi dao thép vụt qua.

Một cái đầu bay lên, lăn trên không trung vài vòng rồi rơi xuống đất.

Cái đầu mở to mắt, trên mặt mang vẻ khó tin.

Máu nóng phun ra, hòa vào nước mưa rơi trên mặt tiểu nữ hài.

Miệng tiểu nữ hài dính máu, im lặng nhét chiếc bánh bao vào miệng.

“Hơi tàn nhẫn.”

“Họ Hoàng, đi theo ta, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một nơi tốt.”

Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Tiểu nữ hài ngẩng đầu lên, thất thần nhìn vào người kỵ binh giáp đen trước mặt, miệng nhai chiếc bánh bao lạnh lẽo, máu tươi chảy ra từ khóe miệng, hòa vào nước mưa.

Hình ảnh vỡ vụn.

Tần Nhất từ từ mở mắt ra, hơi thở có chút gấp gáp.

Nàng từ trên giường ngồi dậy, duỗi bàn tay trắng thuần như ngọc ra, sờ lên trán.

Không biết từ khi nào trên trán đã có một lớp mồ hôi lạnh, chiếc áo ngủ trên người cũng bị mồ hôi làm ướt.

Tần Nhất tiện tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nghe tiếng gà gáy vang lên bên ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Trái tim trong lồng ngực đang đập rất mạnh, dư âm của cơn ác mộng vẫn chưa tan.

Sau vài hơi thở, Tần Nhất nội tức bình ổn, ánh mắt khôi phục bình tĩnh.

Nàng đưa tay sờ thanh trường kiếm bên gối, đầu ngón tay chạm vào vỏ kiếm da cá mập lạnh lẽo.

Tần Nhất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hình như chỉ có nắm chặt thanh kiếm, nàng mới có cảm giác an toàn.

Tần Nhất tay trái cầm kiếm, đứng dậy khỏi giường.

Nàng đã không biết bao nhiêu năm không gặp ác mộng.

Chuyện này khiến Tần Nhất dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Nàng xuyên qua cửa sổ khách sạn nhìn ra bên ngoài.

Bầu trời u ám, phía chân trời xa xôi có một đoàn kim sắc lơ lửng

Chương 78: Chương 78

Trần Diệp mở nắp nồi, làn hơi trắng bốc lên nghi ngút, mùi thơm thoang thoang lan tỏa.

Đại Minh ngồi xôm bên cạnh, nhìn những chiếc sủi cảo trắng trong nồi, nuốt nước miếng không ngừng.

Tiểu Liên cúi đầu nhìn nồi bánh đầy ắp, vành mắt đỏ hoe, cắn chặt môi, đôi mắt thường ngày linh hoạt giờ đã long lanh nước.

“Cũng còn ổn, không bị méo mó.”

Trần Diệp thấy bánh đã hấp xong liền thở phào nhẹ nhõm.

Dục Anh Đường không có bột mì trắng, Trần Diệp đã đổi mười cân bột mì trắng từ hệ thống bằng điểm tích lũy. Sau đó trộn tất cả trứng trong nhà với rau đã mua vài ngày trước để làm nhân bánh.

Cũng may, Trần Diệp vẫn nhớ cách gói sủi cảo, sau khi làm mẫu cho Tiểu Liên xem qua một lượt thì tiểu nữ hài đã học được ngay.

Nồi sủi cảo lớn này hầu như đều do Tiểu Liên gói.

“Đừng ngăn người nữa, mau múc ra đi, cũng không còn sớm nữa, Đại Minh chắc là đói đến mức bụng sôi ùng ục rồi phải không?” Trần Diệp cười xoa đầu Đại Minh.

Đại Minh nhìn chằm chằm vào sủi cảo trắng, nuốt nước miếng ùng ục.

Sủi cảo được múc ra đĩa sứ, được Tiểu Liên và Đại Minh bung lên bàn ăn. Trên bàn có ba cái bát, mỗi bát đều có một ít

giảm ở dưới đáy. Trần Diệp gấp cho mỗi đứa trẻ một chiếc bánh, cười nói: “Tiểu Liên sắp đi rồi.”

“Có câu ‘Lên ngựa ăn sủi cỏ, xuống ngựa ăn mì’.”

“Ăn sủi cỏ, coi như là tiền Tiểu Liên.” Trần Diệp gấp một chiếc bánh, cắn một miếng, lớp vỏ bánh trắng mịn bị cắn mở, lộ ra những mảnh trứng vàng và rau xanh.

Tiểu Liên im lặng gấp một chiếc bánh, cắn một miếng, nói nhỏ: “Còn chưa đến Tết mà...”

Giọng của nàng hơi méo mó, như đang kìm nén cảm xúc.

“Lãng phí quá.”

Năng suất của vương triều Đại Vũ có hạn, người dân chủ yếu là ăn gạo và ngũ cốc. Bột mì chỉ được dùng vào dịp Tết để làm món sủi cỏ. Không có ai làm một nồi sủi cỏ như Trần Diệp cả.

Đại Minh không nghĩ nhiều, hắn ăn sủi cỏ một cách ngon lành, chỉ cảm thấy bữa sáng hôm nay đặc biệt ngon.

Trần Diệp mỉm cười gấp sủi cỏ, cho vào miệng, từ từ nhai.

Lúc sủi cỏ trôi qua cổ họng và vào dạ dày, Trần Diệp lại cảm thấy trong lòng có chút u sầu.

Hắn xuyên không đến vương triều Đại Vũ, đi đường ba ngày, đến ngày thứ tư, hắn gặp Đại Minh, ngày thứ năm, hắn gặp Tiểu Liên. Ba người đã sống chung với nhau hai tháng ở Dư Hàng Dục Anh Đường này rồi.

Đối với Đại Minh cùng Tiểu Liên, đáy lòng Trần Diệp luôn một thứ tình cảm đặc biệt.

Giống như... người thân ruột thịt nương tựa vào nhau mà sống.

Bất kể là ai đột nhiên đến một thế giới xa lạ thì người thân và bạn bè trước đây của người đều đã trở thành “lịch sử”.

Mà người cùng hai người khác sống nương tựa cùng nhau hai tháng, giờ một trong hai người lại sắp rời đi.

Người cũng sẽ tâm sinh phiền muộn.

Không chỉ là phiền muộn mà sẽ còn lo lắng, không nở.

Ở vương triều Đại Vũ xa lạ này, Đại Minh, Tiểu Liên, Tiểu Phúc đều là người thân của Trần Diệp.

Bữa sáng này bỗng dừng lại ăn rất chậm.

Ăn xong, Trần Diệp nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa là đến giờ Thìn rồi.

Tiểu Liên mắt đỏ hoe bung bát đũa, chuẩn bị đi vào bếp rửa nhưng Trần Diệp đã vội vàng ngăn nàng lại: “Sắp đến giờ Thìn rồi, để đó đi.”

Tiểu Liên lắc đầu, cụp mắt xuống, nói nhỏ: “Viện trưởng, ta muốn rửa bát rồi mới đi.”

Nghe vậy, Trần Diệp cười, hắn đưa tay xoa đầu Tiểu Liên.

“Không phải là không quay lại nữa, chờ người về rồi rửa bát cũng không muộn.”

Bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve trên đầu mình, Tiểu Liên khẽ run lên.

Nàng theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng cuối cùng lại không nhúc nhích.

Nàng bung chiếc đĩa trống trên tay, khuôn mặt trắng nõn thoáng ửng đỏ.

Trần Diệp lấy chiếc đĩa khỏi tay nàng, bước vào bếp, lấy ra một hộp cơm gỗ.

“Đây là sủi cảo ta để dành cho ngươi, ngươi từng nói, sủi cảo bột mì trắng rất quý, chỉ ăn một bữa vào dịp Tết.”

“Mang hộp này ăn trên đường đi.”

Giọng Trần Diệp ôn hòa nhưng lại ẩn chứa một chút u sầu.

Tiểu Liên run lên, trên khuôn mặt xinh đẹp lặng lẽ lăn xuống hai hàng lệ.

Nàng đột nhiên lấy hết can đảm, ôm lấy Trần Diệp.

Trần Diệp thoáng sửng sốt rồi xoa đầu Tiểu Liên: “Vẫn là câu nói đó, nếu bên ngoài có ai bắt nạt ngươi thì cứ trở lại tìm ta, viện trưởng sẽ thay ngươi làm chủ.”

Đôi má của Tiểu Liên đã ửng đỏ, gật đầu thật mạnh: “Vâng!”

“Vẫn còn là một đứa trẻ, lại còn khóc nhè.”

Trần Diệp thấy áo trắng của mình hơi ẩm ướt thì liền trêu chọc Tiểu Liên.

Tiểu Liên chột ngắc đầu, đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng Trần Diệp, nghiêm túc nói: “Ta không còn là trẻ con nữa.”

Trần Diệp không để ý, cười cười, đưa tay lau đi nước mắt trên má nữ hài: “Được rồi, ta biết ngươi là người lớn rồi.”

“Nếu không đi nữa thì sẽ quá giờ Thìn đấy.”

“Đi thôi, ta đưa ngươi ra khỏi thành.”

...

Tiểu Liên cuối cùng cũng rời đi.

Trần Diệp dựa vào ghế tựa, tay cầm cuốn “Tiên Thiên Nhất Khí Công”, ngắm nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ.

Trong nhà bỗng nhiên thiếu đi một người, cảm giác cô quạnh liền dâng lên.

Từ nay việc nấu cơm, giặt giũ, đồ Tiểu Phúc đều đổ lên vai Trần Diệp.

Tất nhiên, làm việc nhà cho gia đình nhỏ của mình thì chẳng có gì to tát cả.

Chỉ là cảm thấy Dục Anh Đường bỗng chốc trở nên rất vắng vẻ.

Chương 79: Chương 79

Ngắm nhìn bầu trời, Trần Diệp có chút bực bội khép lại cuốn công pháp.

Không còn tâm trạng xem nữa.

“Cha, ta đi đồn củi đây.”

Đại Minh ló đầu vào, lưng đeo một cái giỏ tre, thắt lưng giắt một chiếc rìu nhỏ, khuôn mặt nở nụ cười ngốc nghếch.

“Đi đi, lên núi cẩn thận, mang đủ lương khô, nhà mình không sợ con ăn đâu.”

Trần Diệp tùy ý phẩy tay nói.

So với Tiểu Liên, vẫn là Đại Minh khiến hắn an tâm nhất.

Lương thiện, thật thà, chất phác bình dị.

Còn nhỏ tuổi mà đã sắp có tức phụ rồi.

Đến tuổi, biết đâu mình còn được làm gia gia.

Chỉ cần nghĩ đến đây là, Trần Diệp đã không nhịn được cười.

Hắn nhắm mắt lại, vỗ nhẹ tay vịn ghế, miệng ngân nga một bài hát nhỏ.

Đại Minh đeo giỏ tre, bước ra khỏi viện, khẽ khàng đóng cửa lại.

Đóng cửa xong, Đại Minh thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười ngốc nghếch, ngẩng đầu nhìn trời.

Ánh nắng rực rỡ, thời tiết thật đẹp.

Vài đám mây trắng lơ lửng trên bầu trời xanh.

Hôm nay chắc sẽ không mưa đâu nhỉ.

Đại Minh rút ra kết luận này.

Hắn không thích trời mưa, vì như thế sẽ làm chậm việc đồn cũi của hắn.

Đeo giỏ tre, Đại Minh chạy dọc theo con phố quen thuộc.

Chạy đến nhà Trương Long, nhạc phụ tương lai của hắn.

Đẩy cánh cửa gỗ của nhà Trương Long, Đại Minh gọi: “Thúc.”

“Đại Minh à, đợi một lát nhé.”

Giọng Trương Long vọng ra từ phòng phía bắc.

Một lúc sau, Trương Long bước ra, nhìn thấy Đại Minh ngày càng khỏe mạnh thì khuôn mặt liền lộ rõ vẻ hài lòng.

“Đại Minh, ăn cơm chưa?”

“Ta đã ăn rồi.”

Nhờ sự dạy dỗ của Trần Diệp và khả năng “Đại Trí Nhược Ngu”, vốn từ vựng hàng ngày của Đại Minh đang dần tăng lên.

Trương Long bước vào căn nhà gỗ, lấy chiếc rìu sáng loáng, tiện tay giắt vào thắt lưng.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào chiếc rìu, hai mắt sáng rực.

Trương Long mỉm cười bước tới, vỗ vào đầu Đại Minh: “Đợi một thời gian nữa, khi con khỏe hơn thì thúc sẽ đổi cho con một cái lớn hơn nhé.”

Trương Long ánh mắt đầy trù mến nhìn Đại Minh, hắn thật tâm yêu quý đứa trẻ trắng kiện này.

Đại Minh không nói gì, chỉ cười ngốc hai tiếng.

Hai người như thường lệ, ra khỏi thành, đi về phía khu rừng gần đó.

Trên đường đi, Đại Minh và Trương Long có gặp vài người tiều phu giống họ, đều là người quen.

Mọi người vừa nói vừa cười lên núi, bắt đầu một ngày làm việc.

Lên đến núi, Đại Minh tìm thấy cây đại thụ mà Trương Long và những người khác đã đồn ngã ngày hôm qua, dùng chiếc rìu nhỏ của mình chặt những cành cây to.

Sau đó lại chặt thành những đoạn có kích thước bằng nhau.

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua trong sự bận rộn và những câu chuyện cười thô tục của đám nam nhân.

Mặt trời lên cao, những người tiều phu cười trần, mồ hôi nhễ nhại.

Trương Long đặt rìu xuống, nhặt chiếc túi nước đặt trên mặt đất lên lắc hai cái, bên trong đã hết nước rồi.

“Đại Minh, đi lấy nước về đây!” Hấn lớn tiếng gọi.

Đại Minh dừng động tác bổ củi, lau mồ hôi chảy trên mặt, cười ngốc đáp một tiếng.

Hấn chạy đến lấy túi nước của mấy người tiều phu rồi chạy về phía dòng sông gần đó.

Men theo đường núi, không lâu sau đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Là một dòng sông uốn lượn quanh núi, nước sâu hai mét, trên mặt nước thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cá tôm bơi lội.

Đại Minh dầm lên những viên sỏi nhẵn bóng ẩm ướt, đi đến bờ sông, ngâm túi nước xuống sông, bắt đầu lấy nước.

Nước sông chảy chậm rãi, nước mát bắn lên bờ, xua tan cái nóng oi bức xung quanh.

Đại Minh ngồi xỏm bên bờ sông, nhìn thấy trên mặt nước có vài con cá chép xám đen dài hơn mười tấc, vẫy đuôi, bơi lội tự do trong nước.

Trông thật yên bình tĩnh lặng.

Lúc này, Đại Minh nhìn thấy từ phía thượng nguồn có một vật gì đó trôi xuống.

Đại Minh đứng dậy nhìn, thấy đó là một khúc gỗ lớn, còn có một người nằm trên đó.

Người nọ trôi trên mặt sông, thấy Đại Minh bên bờ thì vội vàng hét lớn: “Huynh đài, cứu ta với!”

Đại Minh nhìn kỹ, thấy đối phương còn trẻ, đầu tóc rối bù, cả người ngâm trong nước, sắc mặt trắng bệch.

Hình như người kia đã ôm khúc gỗ trôi trên sông một thời gian rồi.

Đại Minh nhìn quanh, thấy có một cành cây dài nằm lẫn lóc trên mặt đất, hấn bước tới nhặt cành cây đó, đứng trên bờ đưa cành cây ra sông.

Dòng sông có chút xiết.

Cành cây vừa chạm mặt nước thì đã bị dòng nước cuốn đi.

Đại Minh tăng thêm lực ở tay, cành cây ổn định nằm ngang trên mặt nước.

Người ôm khúc gỗ cố gắng đưa tay ra với lấy cành cây mà Đại Minh đưa tới.

Đầu ngón tay vừa chạm vào cành cây thì người đó nắm chặt lấy.

Thấy đối phương nắm chặt, Đại Minh liền dùng sức kéo cành cây từng chút một.

Người bị rơi xuống nước cuối cùng cũng được đưa vào bờ, hắt lặn lên bờ, nằm trên bờ thở hổn hển.

Đối phương là một đứa trẻ, trông có vẻ mới mười một, mười hai tuổi, mặc áo gai chấp vá, thân thể ướt sũng.

Đứa trẻ khuôn mặt tái nhợt, đôi môi tím tái, vùng da quanh cổ cũng bị nước sông làm trắng bệch.

Lúc đứa trẻ nằm trên bờ thở hổn hển, ngực phập phồng như có thứ gì đó chuyển động.

Chương 80: Chương 80

Đại Minh cứu hài tử này lên rồi không nói gì, chỉ cười ngốc hai tiếng, sau đó nhấc bầu nước đầy lên rồi quay người bỏ đi.

Một lát sau, Tôn Thắng hồi phục chút sức lực, vội vàng ngồi dậy rồi mở miệng hét lên: “Đa tạ ân công đã ra tay cứu giúp!”

Vừa dứt lời, Tôn Thắng sững sờ, nhìn xung quanh.

Người vừa cứu hắn đã biến mất rồi.

“Ân công?”

“Ân công?”

Tôn Thắng gọi vài tiếng nhưng không ai đáp lại.

Sắc mặt hắn kỳ lạ, đứng sững tại chỗ.

“Phập phập...”

Cảm giác lạnh lẽo trơn trượt truyền đến từ ngực, lúc này Tôn Thắng mới nhớ ra có thứ gì đó trên ngực mình.

Hắn vội vàng vén áo lên, bỗng một con cá chép lưng xanh to lớn từ trong áo trượt ra, rơi xuống đất.

Cá chép rơi xuống đất, liều mạng vùng vẫy.

Thân cá trơn trượt không lâu sau đã dính đầy đất.

Nhìn thấy con cá này, Tôn Thắng tức giận vô cùng, hắn nhặt một hòn đá bên bờ, nghiêng răng nghiêng lợi đập vào đầu cá.

“Đều tại ngươi, tiểu gia suýt nữa đã chết đuối dưới sông rồi.”

Con cá bị đập vào đầu vài cái thì đã không còn động đậy, nằm thẳng đơ trên mặt đất.

Tôn Thắng tiện tay ném hòn đá đi, từ trong ngực lấy ra một con dao găm gỉ sét, rạch một đường trên cằm cá.

Hắn nhặt một cành cây nhỏ xiên qua cằm cá, xách cá lên.

Làm xong những việc này, Tôn Thắng vội vàng nhìn xung quanh, lẩm bẩm: “Ân nhân đâu?”

“Không được, ta phải tìm ân nhân.”

“Mẹ nó, ra ngoài giang hồ chữ nghĩa phải đặt lên hàng đầu.”

“Sống trên đời, có ơn tất báo.”

Tôn Thắng vừa lẩm bẩm những lời tục tĩu, vừa quan sát trên mặt đất, bỗng phát hiện ra manh mối.

Trên đường đất có vài vệt nước, còn có vài dấu chân.

Tôn Thắng lập tức xách cá, lần theo dấu chân đuối theo.

Đại Minh tay xách túi nước đầy, tâm trạng vui vẻ trở về rừng.

Còn chưa đi tới thì đã nghe thấy mấy người tiểu phu kia lại nói chuyện tục tĩu.

“Lão Lưu, ta thấy hai chân ngươi mềm nhũn rồi, có phải tới qua ra sức quá nhiều không?”

“Cút cút cút! Ngươi tưởng ta giống ngươi, lên giường rồi không muốn xuống à?”

“Hahaha!”

Mấy người tiểu phu nghe xong liền cười lớn.

Công việc chân tay lặp đi lặp lại, rất nhàm chán cho nên bọn họ luôn cần tìm một chút niềm vui.

“Đại Minh trở lại rồi!” Một người trong số họ hét lên.

Trương Long nhìn thấy Đại Minh mang theo túi nước trở lại, trên mặt nở nụ cười.

Mấy người lấy túi nước của mình, uống từng ngụm lớn.

Đại Minh ngồi trên một gốc cây, cũng học theo nhóm tiều phu khác, uống nước từng ngụm lớn.

“Con cá mà tiều tử đó mang theo khá béo nhỉ.” Đột nhiên, một người tiều phu nhìn về phía xa xa, nói.

Những người khác cũng đều nhìn theo.

Chỉ thấy cách đó vài chục mét trong rừng, có một nam hài mặc áo vải gai, tay cầm một con cá chép dính đầy bùn đất, nhìn trái nhìn phải.

Nam hài dường như đã nhìn thấy đám người tiều phu, mặt lộ vẻ vui mừng, bước nhanh về phía họ.

Tôn Thắng chạy một mạch đến trước mặt Đại Minh, con cá chép trong tay tiện tay đặt xuống đất. hắn cúi đầu liền bái lạy: “Cảm ơn ân công đã cứu mạng!”

Cảnh tượng bất ngờ này khiến mọi người có mặt đều sững sờ.

Đại Minh không nói gì, hắn cười ngây ngô, nhìn Tôn Thắng.

Trong số nhóm tiều phu có một nam nhân mặt nhọn, trông rất lạnh lợi đã chú ý đến bộ quần áo ướt sũng của Tôn Thắng, cười nói: “Được lắm! Đại Minh cứ thế âm thầm cứu một người rồi.”

Những người khác nhìn thấy quần áo ướt sũng của Tôn Thắng cũng liên tưởng đến việc Đại Minh vừa đi lấy nước, ào ào mở miệng khích lệ.

“Đại Minh, hài tử này thật tốt bụng nha.”

“Đó là do Trần công tử dạy dỗ tốt!”

“Giá mà nhi tử của ta có thể hiểu chuyện bằng một nửa Đại Minh thì tốt rồi.” Nhóm tiều phu khen ngợi Đại Minh khiến Trương Long không khỏi nở nụ cười.

Còn gì hạnh phúc hơn là nghe người khác khen ngợi nữ tể tương lai của mình đâu chứ.

Đại Minh vẫn cười ngây ngô, im lặng không nói.

Tôn Thắng thấy Đại Minh vẫn không nói gì thì ngắc đầu nhìn Đại Minh.

Đại Minh ngoại hình bình thường, khí chất càng thêm chất phác, thật thà đến cực điểm.

Tôn Thắng thấy Đại Minh không hề nao núng, thì lớn tiếng nói: “Ân công, ơn cứu mạng không có gì báo đáp được.”

“Tại hạ nguyện kết nghĩa huynh đệ với ân công, bái ân công làm huynh trưởng!”

Nghe giọng nói non nớt trước mặt, những tiều phu có mặt đều cười.

“Tiểu tử, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?” Người tiều phu xấu xí hỏi.

Tôn Thắng ngắc đầu, nghi ngờ hỏi: “12 tuổi, sao vậy?”

Nhóm tiều phu cười to hơn.

Trương Long mỉm cười, trêu chọc: “Đại Minh năm nay mới 10 tuổi.”

Nghe vậy, mặt Tôn Thắng đỏ bừng.

Đại Minh cao lớn vạm vỡ hơn những hài tử cùng tuổi, trông không giống 10 tuổi.

Mình rõ ràng lớn tuổi hơn Đại Minh vậy mà lại bái hấn làm đại ca...

Tôn Thắng nhìn Đại Minh có vẻ ngoài thật thà, cắn răng nói: “Ồn cứu mạng, không biết lấy gì báo đáp.”

“Ra lẫn lộn giang hồ phải nói nghĩa khí!”

“Đại ca!”

Nói xong, Tôn Thắng đứng dậy, học theo người giang hồ chấp tay vái chào.

Nhóm tiểu phu bị Tôn Thắng chọc đến bật cười.

“Hài tử, từ đâu đến, về đó đi.”

“Chúng ta chỉ là tiểu phu, không phải người giang hồ.”

“Đúng vậy, hài tử, về nhà đi, cha nương ngươi chắc đang mong ngóng lắm.”

Nhóm tiểu phu khuyên nhủ.

Tôn Thắng đỏ hoe mắt, nói: “Cha nương ta đều đã mất rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn mình ta.”

Nghe vậy, nhóm tiểu phu đều im lặng.

Hóa ra là một cô nhi.

Trương Long sờ bộ râu cứng ngắc, suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên.

“Tiểu tử, nếu ngươi thật sự muốn bái Đại Minh làm đại ca thì ta sẽ dạy cho ngươi một chiêu.”

Trương Long quay người chỉ vào đồng gỗ mà Đại Minh đã chặt vào buổi sáng, nói: “Dùng dây thừng buộc những cành

cây này lại.”

“Làm xong, ta sẽ cho người biết một nơi tốt.”

Chương 81: Chương 81

“Lộp cộp...”

Một chiếc xe ngựa chạy trên quan đạo.

“Cô nương, phía trước là Lâm An huyện, trên quan đạo có quán trà, ngươ có muốn xuống xe dùng chút trà bánh không?”

Xa phu vừa lái xe vừa nói.

Trên xe ngựa, Tần Nhất mở mắt, điều hòa nội lực đang lưu thông trong cơ thể.

Nàng nhìn Tiểu Liên hỏi: “Xuống xe không?”

Hai người rời khỏi Dư Hàng huyện, thuê một chiếc xe ngựa, đã đi tới trưa.

Tính thời gian cũng nên đến lúc ăn trưa rồi.

Tiểu Liên ừ một tiếng, nói: “Ta sao cũng được.”

Nàng đặt một hộp cơm gỗ bên cạnh, ánh mắt linh động nhìn ra ngoài xe.

Tần Nhất nghi ngờ trong lòng.

Đệ tử của mình, dường như có tâm sự.

“Chờ khi mọi chuyện ở Lâu Phong Vũ được làm sáng tỏ thì ngươi có thể quay lại đó rồi.” Tần Nhất bình tĩnh nói.

“Vâng.” Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên nở một nụ cười nhẹ, ánh mắt ánh lên một tia sáng.

Dường như nàng rất mong chờ được trở lại Dư Hàng huyện.

“Dừng lại ở quán trà phía trước.” Tần Nhất nói với xa phu.

Không lâu sau, xe ngựa từ từ dừng lại.

Tần Nhất và Tiểu Liên xuống xe ngựa, bước vào quán trà bên đường.

Lúc này mặt trời đang lên cao, trong quán trà không có khách.

Lão bản tay cầm quạt, thỉnh thoảng phe phẩy để xua đi cái nóng trong không khí.

“Cho một ấm trà và ít điểm tâm.” Tần Nhất nói.

Lão bản đáp lại, đặt chiếc quạt xuống rồi đi vào bếp.

Nơi này gần Lâm An phủ, quán trà ven đường có quy mô hơi lớn, có chuẩn bị một ít bánh điểm tâm cho khách qua đường lót dạ.

“Điểm tâm không no đâu.”

“Không phải còn có hộp đồ ăn sao? Để xem bên trong có gì nào?”

Một giọng nói lười biếng vang lên.

Tiểu Liên cảm thấy tay trái nhẹ bẫng.

Một nam nhân mặc áo ngắn vải gai màu vàng, miệng ngậm một ngọn cỏ xuất hiện bên cạnh.

Hắn đeo một thanh đao vỏ đen bên hông, tay trái cầm chiếc hộp đồ ăn bằng gỗ.

Chiếc hộp không biết bằng cách nào đã rơi vào tay hắn.

“Trả lại cho ta.” Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên hơi biến sắc, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Nam nhân không để ý đến Tiểu Liên, tự tiện mở hộp đồ ăn ra, nhìn thấy thứ, kêu lên một tiếng: “Ồ!”

“Sủi cảo!”

“Chưa đến Trung thu mà...”

Nam nhân chưa nói xong thì đã lộn người trên không, né tránh những tia sáng lạnh lẽo lao tới.

Tiểu Liên mím môi, ánh mắt lạnh như băng, hai tay liên tục phóng ra ám khí.

Hơn mười loại ám khí của Đường Môn như mưa rơi xuống nam nhân.

“Xoẹt...”

Một âm thanh như sóng cuộn vang lên.

Tiếp đó, vài tia sáng đao như bức tường ngăn cách những tia sáng lạnh lẽo đang lao tới.

Mặt đất rơi rải rác một lượng lớn ám khí.

“Dừng lại, dừng lại, mau dừng lại.”

Nam nhân tay trái cầm hộp đồ ăn, tay phải cầm thanh đao dài cán đen, ngọn cỏ trong miệng không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất.

Lưỡi đao đen như mực, dưới ánh nắng mặt trời trông vô cùng u ám lạnh lẽo.

Nam nhân vẽ mặt bất lực, lấy hộp đồ ăn che trước người.

Nếu Tiểu Liên tiếp tục tấn công, ám khí sẽ bắn trúng hộp đồ ăn.

Thấy vậy, ánh mắt Tiểu Liên vẫn lạnh lùng, nhưng bàn tay phóng ám khí đã dừng lại.

Thấy Tiểu Liên dừng lại, nam nhân thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Liên.

“Tần Nhất, đây là đồ đệ ngươi mới thu nhận sao?”

“Thủ pháp Đường Môn này, nếu ngươi không nói thì ta còn tưởng là tiêu thiên tài nào của Đường Môn đấy.”

Hoàng Tam tra đao vào vỏ, vẻ mặt bất lực đưa hộp đồ ăn trả lại cho Tiểu Liên.

Tiểu Liên mím môi, lấy lại hộp đồ ăn, ánh mắt cảnh giác nhìn Hoàng Tam.

Hoàng Tam nhận ra ánh mắt của nàng, khóe miệng giật giật.

Trong lòng hắn dâng lên một chút tội lỗi, như thể mình đang cướp kẹo hồ lô của hài tử.

Tần Nhất liếc nhìn Hoàng Tam, ngồi xuống ghế dài, giọng điệu bình thản: “Ngươi đến đây làm gì?”

Hoàng Tam không nói gì, hắn cúi đầu tìm kiếm trên mặt đất một lúc, sau đó chạy thẳng đến bụi cỏ, nhổ một ngọn cỏ ngậm vào miệng rồi mới lên tiếng: “Này, xem ngươi nói kìa.”

“Bây giờ chúng ta là châu châu trên cùng một sợi dây rồi.”

Nghe vậy, đôi lông mày thanh tú của Tần Nhất hơi nhíu lại.

“Ngươi giết hắn?”

Hoàng Tam lắc đầu: “Không ai đưa tiền cho ta, ta giết hắn làm gì?”

Tiểu Liên tay xách hộp cơm, đặt hộp cơm lên bàn gỗ, liếc nhìn Hoàng Tam.

Hoàng Tam chợt đổi giọng, cười nói: “Nhưng mà, ta cướp được một khối lệnh bài.”

Hắn từ trong ngực lấy ra một miếng lệnh bài màu vàng, trên đó khắc họa hình ảnh mưa gió.

Ánh mắt Tần Nhất nổi lên ngọn sóng.

“Người muốn gì?”

Hoàng Tam cười cười, cất lệnh bài đi: “Nói chuyện với người quả là thoải mái.”

“Ta muốn cùng người đi gặp Lâu Chủ, không...”

“Nói chính xác, là chúng ta cùng đi gặp Lâu Chủ.”

Tần Nhất cup mắt xuống, dường như nghe thấy điều gì đó, giọng nói đều đều: “Các người và ta không giống nhau.”

“Có gì không giống nhau?”

Một giọng nói hùng hồn vang lên.

Tiểu Liên theo bản năng nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy từ phía sau bếp của quán trà bước ra một nam nhân cao hai mét, vạm vỡ như tấm cửa.

Trên mặt nam nhân xăm hình đầu sói, lưng đeo hai cây búa màu tím vàng, vẻ mặt hung dữ đủ để dọa hài tử khóc thét.

“Tiểu nữ hài, tên là gì? Vừa rồi ám khí sử dụng không tệ, chỉ là đánh quá phân tán, phải nhắm vào huyệt đạo mới được...”

Chương 82: Chương 82

Một giọng nói khàn khàn vang lên từ phía sau Tiểu Liên.

Nàng vội vàng quay lại, thấy phía sau có thêm một bà lão lưng còng, tóc hoa râm.

Bà lão tay xách một chiếc giỏ, Tiểu Liên mơ hồ nghe thấy trong giỏ có tiếng rít khe khẽ.

Bà lão này không biết đã xuất hiện sau lưng Tiểu Liên từ lúc nào.

Nghe thấy tiếng rít trong giỏ, Tiểu Liên theo bản năng lùi lại vài bước.

“Dọa người nhỏ tuổi làm gì? Cần thận Tàn Nhất một kiếm chém đôi lũ bảo bối của ngươi.”

Trên mái quán trà đột nhiên nhảy xuống một thư sinh vận bạch y, tay cầm quạt.

Hắn mỉm cười ôn hòa với Tiểu Liên, chấp tay nói: “Cô nương, tại hạ xin ra mắt.”

Bất ngờ lại xuất hiện ba người nhưng Tàn Nhất vẫn bình tĩnh, nhìn về phía Hoàng Tam.

“Bốn người các ngươi cũng muốn lên bảng truy nã của Phong Vũ Lâu?”

Hoàng Tam ngồi xuống đối diện Tàn Nhất, đặt lệnh bài kim sắc lên bàn gỗ, cười nhạt: “Tàn Nhất, xem ra bây giờ chỉ có ngươi không biết.”

Ba người còn lại đồng thời nhìn về phía Tàn Nhất, ánh mắt phức tạp.

Tần Nhất đọc được sự khinh miệt, ghen tị, bi ai trong mắt ba người.

Thật khó tưởng tượng, chuyện gì có thể khiến ánh mắt của ba sát thủ Kim Bài của Phong Vũ Lâu nhìn mình lại phức tạp như vậy.

“Chuyện gì?” Giọng Tần Nhất vẫn bình thản, nhưng đôi mắt như nước mùa thu của nàng đã dấy lên một gợn sóng.

“Hoàng Tam, mau nói cho nàng ta biết đi, nói xong chúng ta cùng lên đường.”

Nam nhân vạm vỡ, lưng đeo hai cây tử kim chùy nói lớn.

Vị thư sinh bạch y, tay cầm quạt dường như không hài lòng với suy nghĩ đơn giản của nam nhân vạm vỡ, nói: “Trần Nhị, vội vàng như vậy làm gì? Dục tốc bất đạt?”

Nam nhân vạm vỡ liếc nhìn thư sinh: “Chậm nữa, Phong Vũ Lâu có khi đã bị diệt rồi.”

“Hai người các người mỗi lần gặp nhau đều cãi nhau, có phiền không?”

Bà lão tay xách giỏ không kiên nhẫn nói.

Tiểu Liên chú ý thấy giọng nói của nàng đột nhiên từ khàn khàn chuyển thành trong trẻo như thiếu nữ.

Giọng nói hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình.

Tần Nhất lạnh lùng liếc nhìn ba người đối diện, nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hoàng Tam nghe vậy cười khẩy, ánh mắt nhìn Tần Nhất tràn đầy thương hại.

“Ngoại trừ sát thủ Kim Bài của Lâm An phủ, Thiệu Hưng phủ, thì những sát thủ Kim Bài khác trên khắp Đại Vũ triều đều đã được Lâu chủ điều về Lâu rồi.”

Hoàng Tam vừa nói, vừa dùng ngón tay chỉ lên trời.

“Ngươi là đệ tử thân truyền duy nhất của Lâu chủ, ngươi nói xem tại sao hắn không điều sát thủ của Lâm An phủ và Thiệu Hưng phủ?”

Đồng tử Tần Nhất co rút lại, đột nhiên ý thức được điều gì đó.

...

Tôn Thắng khó khăn buộc dây thừng vào cành cây, sợi dây thô ráp làm tay hắn chảy xước.

Vốn dĩ hắn đã ngâm mình dưới nước nửa ngày trời, trong bụng ngoài nước ra thì chẳng còn gì.

Bây giờ lại theo lời Trương Long, buộc tất cả cành cây đã chặt lại với nhau.

Tôn Thắng cúi đến mức bụng sôi réo, tay chân rã rời.

Hắn phải mất một lúc lâu mới buộc xong bó củi bị rơi vãi trên mặt đất.

“Thúc, ta làm xong rồi.” Tôn Thắng chạy đến trước mặt Trương Long đang vung rìu.

Trương Long thở hổn hển dừng lại, lau mồ hôi trên mặt, đi đến bên cạnh bó củi đã được buộc chặt.

Sau khi kiểm tra, Trương Long gật đầu hài lòng: “Một lát nữa, ngươi đi theo Đại Minh.”

“Có thể ở lại hay không, tùy thuộc vào ngươi.”

Trương Long vỗ vai Tôn Thắng rồi trở lại đội đốn củi, tiếp tục vung rìu.

Tôn Thắng ngăn người ra một lúc, gỡ đầu, vừa chạm vào tóc đã thấy đau rát.

Hắn vội vàng rút tay lại, ngồi bên cạnh chờ mấy người kia làm xong việc.

Không lâu sau, nhóm tiều phu trong rừng đã chặt xong củi của ngày hôm nay, mỗi người đều tự vác củi lên vai, cùng nhau xuống núi.

Tôn Thắng đi theo sau Đại Minh, trên tay xách con cá chép dính đầy bùn đất, không nhìn ra hình thù.

Mấy người vào thành, Đại Minh và Trương Long tách ra, dẫn Tôn Thắng đi về một hướng khác.

Tôn Thắng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ban đầu hắn tưởng đại ca tốt mà hắn nhận là nhi tử của Trương Long, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy rồi

Men theo con đường lát đá xanh, đi thẳng về phía trước.

Trong không khí thoang thoang mùi hương phấn sáp.

Vài giọng nói nữ dịu dàng vang lên từ trên cao.

Tôn Thắng đi theo sau Đại Minh, nhìn thấy tòa nhà phía trước cùng với những nữ nhân ăn mặc lòe loẹt trên lầu, không khỏi trợn to hai mắt.

“Ừc...”

Tôn Thắng nhìn những nữ nhân đó, vô thức nuốt nước bọt.

Nghe thấy tiếng động, Đại Minh quay đầu lại, cười ngốc nghếch với hắn: “Có tiền rồi nói.”

Tôn Thắng ngẩn người nhìn chằm chằm Đại Minh, khó có thể tưởng tượng được những lời này lại được nói ra từ miệng của người đại ca ngốc nghếch này.

Đại Minh nói xong, tiếp tục cúi đầu đi.

Tôn Thắng thì đảo mắt nhìn những nữ nhân kia.

Mặc dù hắn chưa từng trải qua chuyện đó, nhưng hắn thường nghe các huynh đệ trong bang nói về nữ nhân.

Họ nói nữ nhân đều là làm bằng nước.

Sóng gió mà nữ nhân tạo ra còn lớn hơn sóng gió trên biển.

Chỉ có những nam nhân thực sự mới có thể vượt qua được sóng gió mà nữ nhân tạo ra.

Tôn Thắng nhớ lại những lời tục tĩu mà các huynh đệ trong bang đã nói, mặt đỏ bừng, không khỏi khom người, không dám nhìn các cô nương ở Di Hồng Viện nữa.

Chương 83: Chương 83

Quẹo qua góc phố, tấm biển có dòng chữ “Dư Hàng Dục Anh Đường” xuất hiện trước mặt Tôn Thắng.

Đại Minh dẫn Tôn Thắng đi thẳng đến cửa Dục Anh Đường.

Tôn Thắng thì đứng ngoài cửa, nhìn chăm chăm vào tấm biển.

Nhìn hai lần, hắn cảm thấy chữ cuối cùng có chút quen thuộc, hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Hồi Xuân Đường?

Hay Bách Thảo Đường?

Tôn Thắng tính toán chữ trên tấm bảng, trong lòng suy nghĩ, nhưng số lượng không khớp..

Những y quán mà hắn từng thấy trước đây đều có ba chữ, tại sao y quán này lại có năm chữ?

Một lúc lâu sau, hắn mới hoàn hồn, hỏi: “Đại ca, nhà ngươi là mở y quán sao?”

Câu hỏi này cũng làm Đại Minh bối rối.

Đại Minh suy nghĩ một lúc, không nói gì.

Tôn Thắng xách cá chép theo Đại Minh vào tiểu viện.

“Cha!”

Đại Minh vừa vào viện đã hét lớn.

“Nghe thấy rồi, hét to như vậy làm gì?”

Giọng nói lười biếng của Trần Diệp vang lên từ trong phòng.

Trần Diệp ngồi dậy khỏi ghế nằm, bước ra khỏi phòng.

“Hả? Đây là ai?” Trần Diệp vừa đi ra thì thấy một nam hài tóc tai bù xù, tay xách cá đi sau Đại Minh, theo bản năng hỏi.

Đại Minh ngây ngô quay đầu nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng ngẩn người, sau đó phản ứng lại, chạy đến trước mặt Trần Diệp, đặt con cá sang một bên, cúi đầu bái: “Bá phụ, ta tên là Tôn Thắng, là huynh đệ kết nghĩa của Đại Minh huynh.”

Chứng kiến tư thế quỳ và động tác dập đầu chuẩn mực của Tôn Thắng, Trần Diệp rơi vào im lặng.

Một lúc sau, Trần Diệp mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra từ lời kể của Tôn Thắng.

Hắn sắc mặt quái dị nhìn về phía Tôn Thắng, hỏi: “Người là cô nhi à?”

“Vâng!” Tôn Thắng mắt đỏ hoe, có chút buồn bã.

Dường như câu hỏi này đã gọi lại những ký ức mà hắn không muốn nhớ lại.

Trần Diệp xoa cằm, đánh giá thiếu niên gầy gò, xanh xao trước mặt.

Tôn Thắng chấp tay, học theo lễ nghi của người giang hồ, vẻ mặt cung kính.

Hài tử này trông khá lanh lợi, chỉ là thân hình có vẻ quá yếu.

Gầy như que củi.

Trần Diệp suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu không có chỗ nào để đi thì có thể ở lại đây với ta, làm việc vặt rồi học hỏi thêm.”

“Cũng không thiếu miếng ăn cho người.”

Tôn Thắng nghe vậy mừng rỡ, đập đầu lay tạ: ” Đa tạ bá phụ, từ nhỏ tại hạ đã thích châm y biêm thạch, nhưng không có người chỉ dạy, chỉ có tấm lòng cứu người mà không có chỗ để thi triển!”

Giọng Tôn Thắng vừa buồn vừa vui, như thể ước nguyện cả đời của hắn cuối cùng cũng có thể thực hiện được.

Trần Diệp nghe mà ngơ ngác, nghĩ mãi không hiểu chuyện này có liên quan gì đến mình.

Đột nhiên, Trần Diệp nhận ra điều gì đó.

Hắn kéo Tôn Thắng ra khỏi Dục Anh Đường, chỉ vào năm chữ lớn trên tấm biển hỏi: “Mấy chữ này đọc là gì?”

Nghe vậy, Tôn Thắng giật mình, mồ hôi lạnh túa ra sau lưng.

Nguy rồi, hắn biết y quán từ trước đến nay chỉ nhận học đồ biết chữ.

Mình không biết chữ, chẳng lẽ sẽ bị đuổi ra ngoài sao?

Nghĩ đến đây, máu nóng trong lòng Tôn Thắng sôi lên, bực một cái, hắn liền đập đầu thật mạnh.

“Bá phụ, tại hạ chỉ biết mỗi chữ ‘Đường’ cuối cùng, chắc là tên của y quán chúng ta.”

Trần Diệp nghe xong vừa buồn cười vừa không biết nói gì.

Lại thêm một người mù chữ nữa.

“Đây không phải y quán, mà là Dục Anh Đường.” Trần Diệp mỉm cười giải thích.

Nghe ba chữ “Dục Anh Đường”, Tôn Thắng sửng người, trên mặt lộ vẻ xấu hổ.

“À, thực ra tại hạ vẫn luôn ngưỡng mộ việc làm thiện của Dục Anh Đường...”

Tôn Thắng cố gắng nói một câu.

Trần Diệp mỉm cười, vỗ nhẹ vai Tôn Thắng: “Vào đi, chào mừng đến với Dư Hàng Dục Anh Đường.”

“Cứ gọi ta là viện trưởng.”

【Đinh!】

【Nhiệm vụ: Nhận nuôi 4 cô nhi đã hoàn thành!】

【Chúc mừng nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, 500 lượng bạc, một lần rút thăm thuộc tính cô nhi, một cơ hội rút thăm kiến trúc đặc thù】

Bên tai Trần Diệp truyền đến tiếng nhắc nhở đã lâu của hệ thống.

【Đinh!】

【Họ tên: Tôn Thắng】

【Số hiệu: 0004】

【Giới tính: Nam】

【Tuổi: 12】

【Thuộc tính hiện tại: Không】

Giao diện ảo màu xanh lam hiện lên.

Trần Diệp tập trung ý nghĩ, đóng giao diện lại.

“Ọt ọt ọt...”

Tiếng bụng đói vang lên.

Tôn Thắng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Viện trưởng, ta có thể ăn chút gì đó trước không?”

“Ọt ọt ọt...”

Lại một tiếng bụng đói vang lên.

“Cha!”

Đại Minh cười toe toét, vẻ mặt ngốc nghếch, cũng nhìn Trần Diệp.

Nói xong, Tôn Thắng và Đại Minh nhìn nhau, cười ngây ngô.

Trần Diệp vỗ nhẹ vào đầu hai đứa.

“Đi thôi, viện trưởng sẽ nấu cơm cho các con.”

“Vừa hay, Tiểu Thắng mang theo một con cá, rửa sạch, hấp lên chắc sẽ ngon lắm.”

“Đại Minh, con dẫn Tiểu Thắng ra sông tắm rửa, thay quần áo xong rồi về.”

Trần Diệp dặn dò Đại Minh xong thì đi vào bếp, bắt đầu bận rộn.

Một lát sau, Trần Diệp hấp cơm xong, ngoài viện liên vang lên tiếng chạy nhỏ.

“Cha!”

Đại Minh dẫn Tôn Thắng đã tắm rửa sạch sẽ trở về.

Chương 84: Chương 84

Trần Diệp nhìn Tôn Thắng đã thay quần áo, sưng sờ, dụi mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Chà, tiểu tử này trông cũng khá tuấn tú đấy... sắp đuổi kịp ta rồi.”

Tôn Thắng trước mắt đâu còn vẻ ngoài lôi thôi lúc nãy nữa.

Nam hài mặc chiếc áo ngắn bằng vải gai đã được Đại Minh thay ra, mái tóc rối bù được buộc sau đầu, để lộ gương mặt non nớt tuấn tú trắng trẻo.

Ngoại trừ việc bộ quần áo trên người Tôn Thắng có vẻ hơi rộng thì nam hài đứng trong viện, xứng đáng được khen là tuấn tú.

Tất nhiên, vẫn còn cách xa Trần Diệp một chút.

Tôn Thắng gỡ đầu ngượng ngùng.

“Ọt ọt ọt...”

Bụng hắn lại kêu lên một tiếng.

Trần Diệp không khỏi bật cười: “Chờ một chút nữa, cơm sắp xong rồi.”

“Đại Minh, giúp ta bung đồ ăn lên đi.” Trần Diệp nói với Đại Minh.

“Viện trưởng, để ta.”

Tôn Thắng xung phong đi vào bếp, vừa nhìn thấy các món ăn bày trên bàn bếp, hắn đã nuốt nước bọt.

Một đĩa cá hấp, một con gà quay, hai món rau xào.

Trong bếp tỏa ra mùi thơm nồng nàn của thức ăn, màu sắc các món ăn thật hấp dẫn.

Có thể nhìn thấy rõ lớp dầu bóng loáng, mùi thơm phức khiến người ta thèm ăn.

Tôn Thắng chảy nước miếng, cổ nhin cơn thèm thường, bụng đồ ăn ra khỏi bếp.

Không lâu sau, cơm đã chín rồi

Bàn ăn trong Dục Anh Đường một lần nữa trở với số lượng ba người.

“Ăn thôi.” Trần Diệp lên tiếng.

Đại Minh nôn nóng xé một cái đùi gà, đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp thấy vậy mỉm cười, gấp lại cho Đại Minh: “Con đang tuổi ăn tuổi lớn, con ăn đi.”

Đại Minh nhìn Trần Diệp, ngây ngốc cười hai tiếng rồi xé lấy một cái đùi gà bắt đầu cắn xé, ăn tới miệng đầy mỡ.

“Giờ ngươi đã đến Dục Anh Đường của ta, chúng ta là một gia đình rồi.” Trần Diệp gấp miếng rau, giọng nói ôn hòa.

Tôn Thắng nhìn cái đùi gà trong bát sứ, vành mắt dần đỏ lên.

Hắn hít một hơi, dù bụng đói meo không ngừng kêu ục ục nhưng Tôn Thắng không vội vàng gấp thức ăn.

Hắn đứng dậy khỏi ghế, cúi đầu lạy, vẻ mặt cung kính nghiêm túc: “Thắng phiêu bạt nửa đời, chỉ hận chưa gặp minh chủ, nay gặp viện trưởng, Thắng nguyện bái làm nghĩa phụ!”

Nói xong, Tôn Thắng dập đầu ba cái rõ to.

Trần Diệp vội vàng đặt đĩa xuống, đỡ Tôn Thắng dậy, trên mặt mang theo ý cười: “Ngươi học mấy câu này ở đâu vậy?”

“Ở đây chúng ta không có kiểu này, mau đứng lên.”

“Có lòng là được rồi.”

Vành mắt Tôn Thắng đỏ hoe, gật đầu thật mạnh.

“Ăn cơm thôi.” Trần Diệp vỗ vai Tôn Thắng.

Ba người bắt đầu ăn.

Bữa ăn này diễn ra rất nhanh.

Tôn Thắng và Đại Minh ăn như thể đã mấy ngày không có gì bỏ bụng, cần quét sạch sẽ thức ăn và cơm trên bàn.

Trong lúc ăn, vành mắt Tôn Thắng vẫn đỏ hoe, biểu cảm không còn lạnh lợi như lúc Trần Diệp mới gặp.

Điều này khiến Trần Diệp cảm thấy nhẹ nhõm, hài tử mới đến này có vẻ không tồi.

Ăn xong, Tôn Thắng chủ động bưng bát đĩa đi rửa.

“Nghĩa phụ, những việc này ngài cứ nghỉ ngơi đi, để ta làm là được!”

Tôn Thắng no đến mức đi không nổi, nhưng vẫn kiên trì muốn làm việc.

Điều này càng khiến Trần Diệp thêm hài lòng.

Hắn ngồi xuống ghế, trước mắt xuất hiện giao diện ảo của hệ thống.

Phần thưởng nhiệm vụ cũng nên nhận rồi.

1000 điểm tích lũy được cộng vào, số dư điểm của Trần Diệp trở thành: 3682 điểm.

“Để xem lần này có thể rút được thuộc tính nào.” Trần Diệp nghĩ thầm, bấm vào giao diện rút thuộc tính cô nhi.

【Tiêu hao cơ hội rút thuộc tính cô nhi *1】

【Bắt đầu rút...】

Trước mắt Trần Diệp xuất hiện một vòng quay lớn màu xanh mờ ảo.

Vài giây sau, vòng quay dừng lại.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ rút được thuộc tính cô nhi: Thủy Quỷ】

【Thủy Quỷ: Khả năng bơi lội, sức chiến đấu dưới nước tăng mạnh; nhưng luôn khao khát sông ngòi, biển cả】

Nhìn thấy thuộc tính này, Trần Diệp không khỏi xoa cằm.

“Thuộc tính này sao lại kỳ lạ thế nhỉ?”

“Thôi, dù sao Tiểu Thắng cũng đã gia nhập Dục Anh Đường của ta, phải đối xử công bằng.”

“Tiểu tử cũng nên có một thuộc tính.”

Trần Diệp gán thuộc tính 【Thủy Quỷ】 cho Tôn Thắng.

“Nhìn từ một góc độ khác, thuộc tính này cũng không tệ.”

“Sau này làm ngư dân, chắc chắn là ổn!”

Trần Diệp xoa cằm, mỉm cười hài lòng.

Đang rửa bát trong bếp, Tôn Thắng rùng mình, vô thức nhìn về phía con sông bên ngoài thành Dư Hàng huyện.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác kỳ lạ, giống như...

Muốn nhảy xuống sông bơi một vòng vậy.

Tôn Thắng cũng không nghĩ nhiều, đè nén cảm giác khác thường trong lòng rồi tiếp tục rửa bát.

“Xem thử có thể rút được gì từ kiến trúc đặc thù không?”

Trần Diệp động lòng, tiêu hao cơ hội rút thăm kiến trúc đặc thù.

【Đinh!】

【Chúc mừng chủ nhân nhận được kiến trúc đặc thù: Quan Tinh Thất】

【Quan Tinh Thất: Mỗi ngày người có thể bói toán cho cô nhi trong Dục Anh Đường, nhận được những điềm báo tốt xấu tương ứng (tương lai có thể thay đổi)】

【Vui lòng chỉ định vị trí đặt kiến trúc đặc thù】

“Quan tinh? Bói toán cát hung cũng không tệ.”

Chương 85: Chương 85

Trước mắt Trần Diệp hiện lên sơ đồ mặt bằng của Dục Anh Đường.

Phòng Tây đã bị hấn dùng làm thư phòng, số phòng có thể chỉ định không nhiều.

Suy nghĩ một chút, Trần Diệp đặt Quan Tinh Thất trong phòng ngủ của mình.

Như vậy mỗi sáng thức dậy, Trần Diệp có thể bói toán cát hung.

“Cũng tốt, Tiểu Liên ra ngoài, cát hung động hướng, ta cũng có thể nắm bắt.”

Trần Diệp thở dài một tiếng.

Trong đầu vô thức hiện lên hình ảnh Tiểu Liên mặc váy xanh, má lúm đồng tiền mỉm cười.

...

“Tần Nhất, Lâu chủ đối với ngươi thật không tệ...” Hoàng Tam cảm thán một câu, trong giọng nói mang theo ghen tị nồng đậm.

Đôi mắt dao động của Tần Nhất dần trở lại bình tĩnh.

“Một câu nói của Thần Cơ Môn, liền muốn diệt cả nhà Phong Vũ Lâu, Vạn Kim Đường và Đường Môn đã phái cao thủ đến Lâu.”

“Lâu chủ triệu tập sát thủ từ các châu phủ khác, ý đồ đã quá rõ ràng.” Văn sĩ thư sinh tay cầm quạt giấy thở dài, liên tục mở ra rồi gấp lại chiếc quạt, tỏ vẻ bồn chồn, lo lắng.

“Hừ! Đồ đệ thân truyền, tất cả là tại ngươi, khiến chúng ta đến giờ mới biết chuyện này.”

Trần Nhị lưng mang hai cây tử kim chùy, giọng nói trầm đục.

Ánh mắt hắn nhìn Tần Nhất đầy khinh thường.

Trần Nhị rất ghét những kẻ dựa vào quan hệ như Tần Nhất.

Tần Nhất im lặng, đôi mắt bình thản đến cực điểm.

“Lâu chủ triệu hồi các sát thủ khác khi nào?” Tần Nhất nhìn về phía Hoàng Tam hỏi.

“Mùng bốn tháng bảy, hê hê, đúng vào ngày Thanh Hư Tử chọn đồ đệ.”

Hoàng Tam phồng má, ngọn cỏ trên miệng chuyển động lên xuống, giọng nói lười biếng: “Ngày hôm đó, ngoại trừ Thiệu Hưng phủ và Lâm An phủ, sát thủ các khu vực khác đồng thời lên đường trở về.”

“Hôm nay là mùng tám tháng bảy, đã bốn ngày trôi qua, nếu xuất phát bây giờ thì vẫn chưa quá muộn, sát thủ ở Quan Đông, Tây Bắc trong thời gian ngắn không thể quay về được.”

Hoàng Tam tay trái xoa vỏ đao đen, ánh mắt lười biếng nhìn Tần Nhất: “Thế nào?”

“Có muốn lên Lâu với chúng ta không?”

Bên cạnh, một nữ nhân ăn mặc như một bà lão, dáng người gù lưng, xách một chiếc giỏ, nói: “Nếu đi, có thể sẽ chết.”

“Ta thăm dò được Vạn Kim Đường và Đường Môn lần này cũng phái ra không ít cao thủ, số lượng đường chủ, thân truyền sẽ không ít.”

Tần Nhất cầm kiếm đứng dậy, giọng nói bình thản: “Từ Lâm An đến Giang Hạ, ngựa nhanh hết sức thì chín ngày có

thể đến.”

Nàng thản nhiên nhìn bốn sát thủ Kim bài.

“So với ta, các người nên lo cho sự an toàn của bản thân đi.”

Hoàng Tam nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Hừ, ta đã nói rồi mà, nàng nhất định sẽ đi.”

Trần Nhị liếc nhìn thư sinh yếu ớt, vẻ mặt như thể “ta đã nói rồi”.

Khuôn mặt tái nhợt của thư sinh yếu ớt cũng nở nụ cười, không để ý đến sự khiêu khích của Trần Nhị, lẩm bẩm: “Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt.”

Tần Nhất nhìn Tiểu Liên, nhẹ giọng nói: “Người không cần đi theo ta, có thể ở lại.”

“Sát thủ Kim bài của Thiệu Hưng phủ, Lâm An phủ đều ở đây, sau khi chúng ta đi, sát thủ Ngân bài tam phẩm sẽ không làm gì được người.”

Tiểu Liên nhắm mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh hai nam nhân.

Do dự một lúc, nàng hít sâu một hơi, dường như đã quyết tâm.

Tiểu Liên mở mắt, trong đôi mắt linh động lóe lên một tia kiên định: “Ta thiếu kinh nghiệm giao đấu với người khác, ta muốn đi cùng các người.”

“Ha ha ha! Tốt, có cốt khí! Sau này ở Phong Vũ Lâu ai dám làm khó người, cứ báo tên Trần Nhị ta!”

Nam nhân vạm vỡ bên cạnh với hình xăm đầu sói trên mặt cười vang trời, hắn đưa bàn tay to lớn ra vỗ vào vai Tiểu Liên.

Tiểu Liên nhú mào, thân pháp di chuyển, né tránh tay của nam nhân.

Nữ nhân cải trang thành bà lão thích thú nhìn Tiểu Liên, giọng nói êm dịu: “Cô nương, ta gọi là Tiền Thất, ngươi tên gì?”

Tiểu Liên nhìn nàng một cái, im lặng một lúc rồi nói: “Trần Liên.”

...

Ngạc Châu, Giang Hạ huyện.

Bầu trời đã mưa phùn, rơi vào rừng trúc xanh tươi.

Lá trúc đỡ những giọt mưa đầy đặn, đầu lá rung nhẹ khiến chúng rơi xuống đất.

Một tòa trúc lâu thanh nhã được xây dựng trên một ngọn đồi nhỏ.

Trên tầng hai của tòa trúc lâu, một nam nhân trung niên mặc trường sam hắc cẩm, tay áo thêu kim văn đang ngồi.

Hắn ngồi xếp bằng trên đệm, trước mặt là một bàn trà nhỏ.

Trên bàn trà có một ấm trà tử sa nhỏ bằng nắm tay và hai chén trà đầy bảy phần.

Bên ngoài trúc lâu, tiếng mưa rơi rào rạt.

Mưa rơi trên lá trúc, càng làm tăng thêm vẻ thanh bình cho ngôi nhà nhỏ.

Bên trong trúc lâu thoáng thoảng hương trà, thấm vào lòng người.

“Vương công công, không ngồi xuống uống một chén sao?”

“Đây là trà Long Tỉnh trước tiết Thanh minh đây.”

Nam nhân trung niên mặc hắc y khuôn mặt uy nghiêm, giọng nói nho nhã.

Đối diện bàn trà, một lão nhân mặc bào sam cổ tròn tử sắc đang đứng, hắc mặt trắng không râu, vẻ mặt âm nhu.

Lúc này, hắn đang nhìn chăm chăm vào ngọn núi xanh xa xa, lắng nghe tiếng mưa rơi trên lá trúc.

“Ta không uống đâu, trà của Túc vương gia, ta không dám nhận.”

Lão nhân vừa mở miệng, giọng nói the thé, không nam không nữ, nghe vào khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Nam nhân trung niên hắc y mỉm cười: “Ở đây làm gì có Túc vương gia nào.”

“Trước mặt Vương công công, chỉ có Lâu chủ của Phong Vũ Lâu.”

Lúc nói những lời này, giọng nói của nam nhân trung niên mặc hắc y có chút chế giễu.

Chương 86: Chương 86

Vương công công không nói gì, hắn nhìn chăm chăm vào những ngọn núi xa xa, dường như tâm trạng rất tốt.

Một lúc sau, hắn thản nhiên nói: “Túc vương gia, sát thủ nhị phẩm của Phong Vũ Lâu, khi nào có thể trở lại?”

“Thời gian của ta có hạn.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu mỉm cười, bưng chén trà lên, thổi nhẹ một hơi trên mặt nước xanh trong rồi nhấp một ngụm nhỏ.

“Phong Vũ Lâu tổng cộng có ba mươi hai sát thủ nhị phẩm, mấy ngày gần đây đã chết tám người.”

“Còn lại hai mươi tư người, phân bố khắp Đại Vũ triều.”

“Sát thủ ở Quan Đông, Tây Bắc, Tây Nam chạy đến đây, ít nhất cũng phải mười ba mươi bốn ngày.”

“Nếu bản tọa đã hứa với Bệ hạ thì nhất định sẽ làm được.”

“Xin Vương công công kiên nhẫn một chút.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu đặt chén trà xuống, khẽ nhắm hai mắt, cổ họng khẽ động, nhấp nháp Long Tỉnh Minh Tiền.

“Ngoài Phong Vũ Lâu, Bệ hạ còn muốn một thứ từ Túc Vương gia.”

Vương công công quay người lại, mở đôi mắt đục ngầu, ánh mắt sâu xa nhìn lâu chủ Phong Vũ Lâu.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu từ từ mở mắt, dường như đã lường trước được Vương công công sẽ nói câu này.

Hắn nhìn về phía những ngọn núi xanh tươi phía sau Vương công công, thản nhiên nói: “Phong Vũ Lâu tình báo thiên hạ vô song.”

“Nắm giữ trong tay, có nghĩa là có thể lắng nghe mưa gió giang hồ, không gì không biết.”

“Chỉ là không biết Bệ hạ trong miệng Vương công công, là vị huynh trưởng của ta hay là Thái tử?”

Vương công công nghe những lời này, cơ thể theo bản năng run lên.

Sau đó tức giận nói: “Túc Vương gia, thiên hạ cộng chủ đương nhiên là Bệ hạ.”

“Lời này của người nếu bị người khác nghe thấy...”

Nói đến đây, Vương công công đột nhiên nghẹn lời.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Nếu bị người khác nghe thấy thì có thể làm sao?”

“Mười tám năm trước, vị Hoàng huynh của ta sau khi đoạt ngôi đã giết hết thê nhi trong phủ ta.”

“Giờ lại muốn diệt trừ Phong Vũ Lâu, ta còn có gì không thể buông bỏ chứ?”

Nói xong, lâu chủ Phong Vũ Lâu đột nhiên cười: “Vị Hoàng huynh của ta rõ ràng đang ở triều đình, vậy mà còn có tinh lực quan tâm đến chuyện giang hồ.”

Vương công công bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Dưới gầm trời này, đều là vương thổ.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu không phản bác, hắn chỉ cười: “Mưu đồ của Bệ hạ, sao ta có thể đoán được.”

Sau khi nói câu này, trong mắt lâu chủ Phong Vũ Lâu thoáng qua một tia cô đơn cùng hận ý.

Năm đó, hấn cũng chỉ kém một nước cờ...

“Sau khi Phong Vũ Lâu bị diệt, ta sẽ để Thập Nhị Địa Chi đi theo Vương công công trở về.” Lâu chủ Phong Vũ Lâu cầm ấm tử sa, rót đầy chén trà.

Chén trà xanh trong vắt bốc lên làn hơi trắng mờ ảo.

“Có điều, tiền đề của tất cả những điều này là Vương công công có thể ăn hết, hai mươi tư cao thủ nhị phẩm còn lại.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu đột ngột đổi giọng, trong giọng nói thêm một chút lạnh lùng.

Vương công công vừa định lên tiếng thì sắc mặt bỗng tái nhợt, vội vàng lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay trắng, che miệng ho khan một trận.

“Khụ khụ...”

Thân thể Vương công công khom lại như một con tôm lớn, sắc mặt đỏ bừng, dường như muốn ho ra cả ngũ tạng lục phủ.

Một lát sau, sắc mặt trắng bệch của Vương công công mới dịu đi đôi chút, chuyển từ trắng sang đỏ.

Tay phải cầm khăn tay của hấn nắm chặt lại.

Có thể thấy rõ trên chiếc khăn tay trắng tinh có dính những đốm máu li ti, giống như những đóa mai rải rác trên tuyết.

Vương công công thở hổn hển hai tiếng, giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng: “Chuyện này không cần Túc vương gia phải bận tâm.”

“Vạn Kim Đường và Đường Môn đã sớm muốn diệt trừ Phong Vũ Lâu rồi.”

“Số lượng người chắc chắn sẽ làm Túc vương gia hài lòng.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu khẽ gật đầu: “Vậy thì tốt.”

“Vì hoàng huynh của ta muốn mở đường cho Thái tử, nên hành động phải nhanh chóng.”

“Kẻ nào cần giết thì giết, kẻ nào cần loại bỏ thì loại bỏ.”

Giọng nói của lâu chủ Phong Vũ Lâu mang theo một chút chế giễu: “Đổi xử công bằng với tất cả mới tốt.”

Nghe vậy, Vương công công cau mày, tỏ vẻ không hài lòng.

Nhưng hắn không nói gì.

Trong trúc lâu yên tĩnh trở lại.

Cơn mưa phùn ngoài cửa sổ dần lớn hơn, xung quanh ngọn núi nhỏ thanh u chỉ còn lại tiếng mưa rơi trên lá tre xào xạc.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu từ từ nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng mưa.

...

Đêm dần khuya.

Trần Diệp sắp xếp cho Tôn Thắng một chiếc giường cạnh Đại Minh, rồi trải cho hắn một chiếc chăn mới.

Tôn Thắng mắt đỏ hoe, cảm kích khôn xiết.

Sau khi đưa Tôn Thắng đi rửa mặt, Trần Diệp ôm chăn vào phòng phía tây.

Từ khi Tiểu Liên đi, nhiệm vụ chăm sóc Tiểu Phúc vào buổi tối đã rơi vào tay Trần Diệp.

Dỗ dành nửa tiếng, Tiểu Phúc cuối cùng cũng ngủ, Trần Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Hắn liền ngồi xếp bằng trên giường, vận hành tâm pháp 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》, bắt đầu tu luyện nội công.

Chương 87: Chương 87

Không biết qua bao lâu, Trần Diệp bị tiếng nhắc nhở của hệ thống bên tai đánh thức.

【Đinh!】

【Bắt đầu thanh toán hàng ngày ...】

[Người dậy sớm gói sủi cảo bột mì cho hài tử ở Dục Anh Đường, bọn trẻ vô cùng biết ơn, thưởng 20 điểm]

[Người tiễn Tiểu Liên ra khỏi thành, thưởng 5 điểm]

[Người chơi với Tiểu Phúc cả buổi sáng, thưởng 5 điểm]

【Đại Minh đồn củi, rèn luyện thân thể, sức mạnh tăng lên!】

【Đại Minh cứu người trên sông, tinh thần chính nghĩa trong lòng tăng lên!】

【Tiểu Liên rời Dư Hàng huyện, cùng năm sát thủ Kim Bài lên đường đến trụ sở Phong Vũ Lâu, chấp niệm trong lòng càng sâu sắc!】

【Tiểu Phúc ngủ cả buổi chiều, thưởng 5 điểm】

【Dục Anh Đường lại có thêm một cô nhi, thưởng 200 điểm】

[Người nấu một bữa ăn cho cô nhi mới đến, thưởng 5 điểm]

【Tôn Thắng được ăn no, vô cùng biết ơn người, thưởng 20 điểm】

【Tôn Thắng chủ động rửa bát, thưởng 5 điểm】

[Người sắp xếp chỗ ngủ và chăn mới cho Tôn Thắng, Tôn Thắng vô cùng biết ơn, thưởng 10 điểm]

【Tiểu Liên đến khách sạn, mọi chuyện bình an vô sự】

【Tiểu Phúc vui vẻ ngủ thiếp đi, thưởng 10 điểm, niềm vui trong lòng tăng lên!】

[Người đã tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công, thưởng 5 điểm]

【Đinh!】

【Tổng điểm tích lũy: 290 điểm】

【Số điểm còn lại: 3972】

Trần Diệp đóng bảng thanh toán hàng ngày, đại khái biết được động tĩnh của Tiểu Liên.

“Đứa nhỏ này, hy vọng sẽ bình an vô sự.”

Trần Diệp khẽ thở dài.

Nếu Tiểu Liên đã chọn trở thành sát thủ vậy thì phải chấp nhận dùng máu và lửa tôi luyện thôi.

【Đinh!】

【Mức độ biết ơn của cô nhi: Tiểu Liên, Tôn Thắng đã được cải thiện!】

Tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên bên tai.

Một hộp thông tin bật lên trước mặt Trần Diệp.

【Cô nhi: Tiểu Liên】

【Mức độ biết ơn hiện tại: 79%】

.....

【Cô nhi: Tôn Thắng】

【Mức độ biết ơn hiện tại: 65%】

.....

Nhìn thấy mức độ biết ơn hiện ra, Trần Diệp hít một hơi thật sâu.

“79%, mức độ biết ơn của Tiểu Liên lại tăng lên một mảng lớn, nói như vậy, không lâu nữa ta sẽ có thể có thêm một cơ hội rút thăm thuộc tính viện trưởng rồi!”

Mắt Trần Diệp sáng lên, trong lòng mừng rỡ.

“Đứa nhỏ Tôn Thắng này cũng thật thành thật, vừa gia nhập độ biết ơn đã tăng lên 65%, cao hơn Đại Minh 5%”

Trần Diệp nhìn hai hạng dữ liệu, trong lòng rất hài lòng.

【Đinh!】

【Nhiệm vụ hàng ngày làm mới!】

【Nhiệm vụ hiện tại: Giúp một cô nhi xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai (0/1)】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, 500 lượng bạc, một cơ hội rút thẻ thuộc tính cô nhi, 1 cơ hội rút kiến trúc đặc thù】

“Xem ra trọng điểm tiếp theo là để Tiểu Thắng xác định phương hướng nghề nghiệp.”

Trần Diệp tắt nhiệm vụ mới, xoa cằm, bỗng nhiên cảm thấy chuyện Tôn Thắng xác định phương hướng nghề nghiệp có lẽ không cần mình can thiệp quá nhiều.

Thuộc tính **【Thủy Quỷ】** sẽ khiến Tôn Thắng theo bản năng thân cận sông ngòi, biển cả.

“Vài ngày nữa, có thể đưa Tiểu Thắng đến nhà ngư dân gần đó, bái sư học một chút.”

Trần Diệp trong lòng đã có tính toán.

Hắn giờ tay trái lên, xem giờ, đã qua 12 giờ đêm.

“Có thể thử hiệu quả bói toán của Quan Tinh thất rồi.”

Trần Diệp lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Liên.

Xuống giường, đẩy cửa ra, đi đến trước cửa phòng ngủ của mình, cách một lớp cửa phòng, hắn nghĩ thầm.

“Hệ thống, sử dụng Quan Tinh thất.”

【Đinh!】

【Chủ nhân người quan sát thiên tượng ban đêm, cảm nhận được đạo lý di chuyển của các vì sao, dường như đã hiểu ra điều gì đó】

【Đinh!】

【Người từ thiên tượng biết được sự thay đổi vận mệnh của mọi người trong Dục Anh Đường vào ngày mùng 9 tháng 7】

【Tiểu Phúc: Tốt, không có chuyện gì xảy ra】

【Trần Đại Minh: Trung bình, không có chuyện gì xảy ra】

【Tôn Thắng: Trung bình, có điềm rơi xuống nước, nhưng không nguy hiểm】

【Tiểu Liên: Xấu, lao lực vất vả】

“May quá, đều không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Trần Diệp nhìn thấy kết quả quan sát sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Sau này mỗi ngày quan sát sao dự đoán một chút thì sẽ biết được tình hình an toàn của những hài tử trong Dục Anh Đường.

Trở về phòng ngủ, Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, tiếp tục nhắm mắt tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công.

...

Tám ngày sau.

Ngày 17 tháng 7.

“Ồ ó o o...”

“Ồ ó o o...”

Dư Hàng huyện vang lên tiếng gà gáy báo sáng.

Trần Diệp hai mắt nhắm chặt, ngồi xếp bằng trên giường, vẻ mặt đau đớn.

Chỉ thấy mặt hắc đỏ bừng, trên đỉnh đầu có những sợi sương trắng ẩn hiện bốc lên.

Đột nhiên.

Trần Diệp hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, mặt liền từ đỏ chuyển về bình thường.

Sương trắng bốc lên trên đỉnh đầu cũng dần dần tiêu tan.

Trần Diệp thở dài, phun ra một luồng khí trắng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khí như dải lụa, khoảng tầm ba tấc.

Vài hơi thở sau, khí trắng trong không khí dần dần tiêu tan.

Cảm nhận được dòng chảy ấm áp nơi bụng dưới, Trần Diệp lộ ra vẻ vui mừng.

“Thành công rồi! Đạo gia... không, viện trưởng ta thành công rồi!”

Chương 88: Chương 88

Sau hơn mười ngày tu luyện, Trần Diệp cuối cùng đã ngưng tụ ra được luồng nội lực đầu tiên.

Cuối cùng hắn cũng từ một người bình thường trở thành một võ giả rồi.

Tuy chỉ là một võ giả bất nhập lưu, nhưng Trần Diệp vẫn cảm thấy vô cùng vui sướng khi cảm nhận được luồng nội lực yếu ớt trong cơ thể.

Hắn đã thật sự trải nghiệm quá trình tu luyện nội công, biến những tưởng tượng thời niên thiếu về tiểu thuyết võ hiệp thành hiện thực rồi.

Qua một lúc, sự phấn khích trên khuôn mặt Trần Diệp dần dịu xuống, hắn hít sâu vài hơi, nhận thấy hơi thở của mình dài hơn.

Dung tích phổi tăng lên đáng kể, mà hắn cũng cảm thấy toàn thân ấm áp như đang ngâm mình trong nước ấm.

Trần Diệp nắm chặt tay, cảm giác như có một nguồn sức mạnh vô tận trong cơ thể.

“Đây là nội công sao? Thật kỳ diệu!” Trần Diệp lẩm bẩm một mình.

Hắn nhảy xuống giường, tạo vài thế võ cơ bản rồi tung ra vài cú đấm.

Tiếng gió rít lên theo từng cú đấm, trông cũng có chút ra dáng.

Trần Diệp điều khiển luồng nội lực yếu ớt trong cơ thể, vận hành dọc theo kinh mạch khắp tứ chi thân thể.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng những bộ phận được nội lực gia trì như được tăng cường thêm sức mạnh.

“Nội công thật sự thần kỳ.”

Trần Diệp đưa nội lực trở về đan điền, toàn thân tràn đầy năng lượng, tinh thần phấn chấn.

Sau khi phấn khích qua đi, Trần Diệp nhíu mày, thở dài: “Ta quả thật không có thiên phú tu luyện nội công.”

“Chỉ chuyện vượt qua ngưỡng cửa đầu tiên để có được luồng nội lực ban đầu mà đã tốn hơn mười ngày.”

“Theo như trong công pháp ghi chép, ngưng tụ 10 đạo nội lực là tứ phẩm, 100 đạo là tam phẩm, 1000 đạo là nhị phẩm, 1 vạn đạo là nhất phẩm.”

“Mười vạn đạo trở lên là Tiên Thiên Tông Sư.”

“Chẳng nói đến việc tu luyện đến nhất phẩm, ngay cả nhị phẩm cũng cần đến cả nghìn ngày.”

“Về lý thuyết, ba bốn mươi năm mới có thể có thành tựu, chưa kể đến công pháp Đạo môn coi trọng nền tảng nhất.”

“Mỗi lần đột phá đều cần phải củng cố nội lực, áp súc tôi luyện nhiều lần.”

Tính toán thời gian cần thiết trong đầu, Trần Diệp lộ ra vẻ mặt cay đắng.

Tin tốt: Nội công đã luyện thành.

Tin xấu: Bản thân không có thiên phú tu luyện.

Tin tốt: Công pháp là công pháp đỉnh cấp trong giang hồ, bí truyền của Đạo gia.

Tin xấu: Với thiên phú của mình, có thể phải mất ba hoặc bốn mươi năm luyện tập chăm chỉ mới đạt đến nhị phẩm.

“Quên đi, cứ từ từ, không cần gấp.” Trần Diệp tự an ủi mình: “Dù sao ta còn có hệ thống, nuôi một hài tử có thể nhận được phần thưởng tuổi thọ, ngày tháng còn dài!”

Trần Diệp chỉ có thể miễn cưỡng tự an ủi mình.

“Xem vận thế hôm nay cái nào.”

Trần Diệp nghĩ thầm, kích hoạt chức năng bói toán hàng ngày của Quan Tinh thất.

【Đinh!】

【Nhật nguyệt di chuyển, tinh đầu dịch vị, ký chủ nhận thấy sự bất thường trong đó, trong lòng chấn động, nhận được khai sáng!】

【Đinh!】

【Người đã biết được sự thay đổi vận thế của mọi người trong Dục Anh Đường vào ngày 17 tháng 7 từ thiên tượng】

【Tiểu Phúc: Trung bình, không có gì xảy ra】

【Trần Đại Minh: Trung bình, không có gì xảy ra】

【Tôn Thắng: Xấu, mọi việc không suôn sẻ】

【Tiểu Liên: Đại hung, giao thời Hợi-Tý, không muốn chịu nhục nên tự sát mà chết】

Trần Diệp cau mày. “Đại hung, giao thời Hợi-Tý, tự sát mà chết.” Trần Diệp đọc vận thế của Tiểu Liên, lâm bảm: “Câu này có nghĩa là: Đêm nay, vào lúc giao thời giữa giờ Hợi và giờ Tý, Tiểu Liên sẽ tự sát?” Hiểu ra ý nghĩa của vận thế, Trần Diệp hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi ánh sáng ban mai đang le lói, thở dài: “Thật chẳng dễ cho người ta yên lòng chút nào.”

Trần Diệp thông thả mặc quần áo, đẩy cửa ra, cầm lấy cây chổi trong viện, bắt đầu quét dọn. Vì đã biết thời gian cụ thể Tiểu Liên gặp nạn nên Trần Diệp cũng không vội vàng. Cứ quét viện thì quét viện, nấu cơm thì nấu cơm. Đợi đến chiều làm xong mọi việc rồi lên đường cũng không muộn.

Giao thời Hợi Tý, tương đương với khoảng 23 giờ (giờ Hợi 21 giờ—22 giờ, giờ Tý 23 giờ—1 giờ).

Với tốc độ Súc Địa Thành Thốn, chẳng mấy chốc sẽ tìm thấy Tiểu Liên thôi

Trần Diệp bình tĩnh quét viện. Không biết có phải do tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công hay không mà Trần Diệp rõ ràng trở nên kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Như điển tịch Đạo gia có câu, tâm phải tĩnh.

Trần Diệp vừa quét viện xong thì Tôn Thắng đã vội vàng mặc áo chạy ra, miệng còn ngáp.

“Nghĩa phụ, ta dậy hơi muộn...”

Tôn Thắng vẫn còn ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở, định cầm lấy chổi trong tay Trần Diệp.

Trần Diệp mỉm cười: “Không sao, con ngủ thêm chút nữa đi.”

“Tôi qua con xem truyện tranh Thủy Hử đến canh mấy?”

Tôn Thắng gãi đầu, ấp úng: “Hình như là canh ba.”

Canh ba, là giờ Tý.

Bây giờ là 5 giờ sáng, chỉ ngủ được 6 tiếng, thảo nào Tôn Thắng vừa rồi không dậy được.

Chương 89: Chương 89

Tôn Thắng vào Dục Anh Đường được 8 ngày, rất chăm chỉ làm việc, đầu óc nhanh nhẹn, tay chân cũng lanh lợi.

Chỉ cần gà gáy là dậy quét viện, nhóm bếp.

Làm giảm bớt gánh nặng công việc cho Trần Diệp.

Mấy hôm trước, Tôn Thắng dọn phòng, đi vào thư ốc, tìm thấy truyện tranh Thủy Hử với Tam Quốc Diễn Nghĩa,...

Hắn như được mở ra một thế giới mới.

Trần Diệp yêu cầu hắn có thể đọc, nhưng chữ trên mỗi trang đều phải học được.

Tôn Thắng thông minh, nhờ hứng thú mà mấy hôm nay đã nhận biết được không ít chữ.

Nhưng vấn đề là, thỉnh thoảng hắn ngủ rất muộn.

“Bớt thức khuya, sách để đó có chạy đi đâu”, Trần Diệp dặn dò, cũng không nói gì thêm.

Hồi bằng tuổi Tôn Thắng, hắn cũng từng mê truyện mạng, đọc là đọc thâu đêm nên có thể hiểu được tâm trạng của Tôn Thắng.

Cái này không phải muốn dừng là dừng được.

Lúc nghiện, thật sự là không dừng lại được.

Gió sớm lướt qua, mang theo chút se lạnh.

Tôn Thắng hít sâu mấy hơi cho tỉnh táo, nói: “Nghĩa phụ, vậy ta đi nhóm bếp.”

Thấy Tôn Thắng không có ý định ngủ tiếp, Trần Diệp cũng không ép.

Xung hô nghĩa phụ, ban đầu Trần Diệp không chấp nhận.

Nhưng Tôn Thắng đã kể cho Trần Diệp nghe về hoàn cảnh của mình.

Cha mất sớm, hai năm trước mẫu thân cũng qua đời vì bệnh tật.

Từ đó trong nhà không còn người thân.

Tôn Thắng lang thang đầu đường xó chợ 2 năm.

Ăn không đủ no, còn bị bắt nạt, chịu khổ đủ đường.

Tận khi đến Dục Anh Đường, hắn mới cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không có.

Gọi một tiếng nghĩa phụ, hắn cam tâm tình nguyện.

Nghe xong, Trần Diệp thở dài, chấp nhận xung hô này.

Thời buổi này, ai cũng không dễ dàng.

Đợi Trần Diệp quét viện xong, Đại Minh mở hôi nhể nhại, thở hắt hắt chạy từ ngoài vào.

Đại Minh theo “Cẩm nang tập luyện của Schwarzenegger” đã rèn luyện thói quen chạy bộ buổi sáng, ngày nào gà gáy cũng dậy chạy một vòng quanh khu rừng ngoài thành.

Trần Diệp cũng không nói gì, dậy sớm tập thể dục là thói quen tốt, hơn nữa Đại Minh có thuộc tính “Toàn Diện Phát Triển”, thể lực tăng lên cũng kéo theo các thuộc tính khác tăng trưởng, chung quy là chuyện tốt.

Trần Diệp không có quá nhiều kỳ vọng vào Đại Minh, chỉ mong hắn có thể bình an làm một tiểu phu, sống hết cuộc đời là đủ rồi.

Thấy Đại Minh trở về, Trần Diệp bước vào bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Tôn Thắng thì ở bên cạnh phụ giúp.

.....

“Cộc cộc” Tiếng vó ngựa bên tai dần dần dừng lại.

Tiểu nữ hài nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại ở một thôn trang nhỏ, xung quanh có rất nhiều xe ngựa khác đậu san sát nhau.

Tiểu nữ hài thu lại ánh nhìn, nàng không biết điều gì đang chờ đợi mình phía trước.

Nhưng nàng chỉ có thể chờ đợi.

Trong xe ngựa rộng lớn, ngoài tiểu nữ hài ra còn có rất nhiều hài tử khác, cùng độ tuổi khoảng sáu bảy tuổi, tất cả đều gầy gò, xanh xao, có vẻ như đã bị suy dinh dưỡng một thời gian dài.

Bọn họ cũng như tiểu nữ hài, im lặng không nói, ánh mắt xám xịt.

Âm thầm chờ đợi số phận sắp tới của mình.

“Vương gia, đây đều là cô nhi do chiến tranh gây ra.”

Một giọng nói trầm âm vang lên không xa.

Tiểu nữ hài nhìn qua cửa sổ xe, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một nam nhân mặc áo giáp đen đang chấp tay, cung kính nói gì đó với một nam nhân trung niên đeo mặt nạ.

Trên mặt nạ của nam nhân trung niên khắc họa hình ảnh mưa gió bão bùng, trông có vẻ kỳ dị.

“Từ nay về sau nơi đây không có Vương gia, chỉ có Lô chủ của Phong Vũ Lô.”

“Người dẫn bọn chúng đi ăn no, thay quần áo đi.”

“Xong xuôi rồi thì đưa đến đây.”

Giọng nói của nam nhân trung niên ôn hòa, nhưng ngữ khí lại mang theo uy nghiêm của thượng vị.

“Vâng! Vương... Lâu chủ!”

“Ừ, lui xuống đi.”

Nam nhân mặc áo giáp đen cung kính hành lễ rồi rời đi.

Nam nhân trung niên đeo mặt nạ dường như nhận ra điều gì đó, nhìn về phía tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài đón lấy ánh mắt của đối phương, tâm hồn non nớt khẽ run lên.

Đôi mắt nam nhân tràn ngập tơ máu và thù hận, như một con thú hoang bị thương.

Cảnh tượng trong giấc mơ thay đổi.

Trong tòa trúc lâu thanh tịnh, tao nhã.

Nam nhân trung niên đeo mặt nạ Phong Vũ từ từ nhắc chiếc ấm tử sa trên chiếc bàn nhỏ lên, rót vào tách trà một dòng nước trong veo tỏa hương thơm ngát.

Rót xong, hắn đẩy tách trà sang phía đối diện chiếc bàn nhỏ.

“Uống chén trà này, từ nay ngươi sẽ là đệ tử chân truyền của ta.”

Phía đối diện bàn nhỏ, một tiểu nữ hài mặc váy đen, da trắng, ngũ quan tinh xảo nhưng còn hơi non nớt đang quỳ ngồi.

Tiểu nữ hài nhận lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, đặt chén xuống, giọng nói đều đều: “Vâng.”

Nam nhân trung niên lắc đầu cười: “Trà không phải uống như vậy.”

Tiểu nữ hài không nói gì, chỉ hơi ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của nam nhân trung niên.

Trong đôi mắt của đôi phương, tơ máu và thù hận đã biến mất.

Thay vào đó là sự sâu thẳm và bình yên vô tận.

Tiểu nữ hài chỉ nhìn một cái rồi cúi đầu xuống.

Lúc đó, trong lòng tiểu nữ hài bỗng nảy ra một ý nghĩ:

Tơ máu và thù hận của đôi phương trước đây, chỉ là ẩn giấu trong đáy lòng.

Nam nhân trung niên cử chỉ nho nhã trước mặt, giờ là một con thú hoang đang ẩn nhẫn để trả thù.

Hình ảnh vỡ tan.

Những giấc mơ quá khứ chìm vào bóng tối.

Tần Nhất một thân tiết y bạch sắc, từ từ mở mắt, tim đập thành thịch.

Sau vài hơi thở sâu, nhịp tim của Tần Nhất mới dần bình ổn lại.

Nàng ngồi dậy, toàn thân ướt đẫm, trán lâm lâm mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Tần Nhất bình thản, tay phải đưa ra khỏi chăn, tùy ý lau đi những giọt mồ hôi trên trán, ánh mắt nhìn chằm chằm vào căn phòng mờ tối, thật lâu không động.

Dưới lớp chăn, tay trái nàng nắm chặt thanh kiếm.

Nắm rất chặt.

Rất chặt.

Chương 90: Chương 90

“Sur phụ? Ngài lại gặp ác mộng sao?”

Trong căn phòng mờ tối, giọng nói trong trẻo của Tiểu Liên từ chiếc giường đối diện vang lên.

Tần Nhất hoàn hồn, sắc mặt hơi tái nhợt, lắc đầu nói: “Ta không sao, người ngủ tiếp đi, ta ra ngoài đi dạo.”

Tần Nhất đứng dậy, vén chăn, chuẩn bị xuống giường.

“Ồ ó o o...”

Tiếng gà gáy vang lên trong thành báo hiệu bình minh.

Nghe tiếng gà gáy liên hồi, Tiểu Liên ngồi dậy trên giường, vuốt nhẹ mái tóc buông xuống bên tai, nhìn ra cửa sổ, một tia sáng le lói xuyên qua khung cửa sổ giấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên qua một cuộc hành trình dài nên giờ rất mệt mỏi, nàng khẽ lẩm bẩm: “Giờ Mão rồi.”

Tần Nhất hít sâu một hơi, giọng nói bình thản: “Vậy thì dậy thôi.”

“Đi thêm một buổi sáng nữa, chúng ta sẽ đến lâu thượng.”

Tiểu Liên ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Từ ngày mừng tám tháng bảy, sau mười ngày đường liên tục, lúc này họ cách “Lâu thượng” của Phong Vũ Lâu chưa đầy 45 dặm.

Chỉ cần một buổi sáng nữa là có thể đến nơi rồi.

Hai người rửa mặt xong, bước ra khỏi phòng, đi đến sảnh lớn của khách sạn.

Trong số bốn sát thủ còn lại đi cùng thì chỉ có thư sinh yếu ớt Chu Bát tay cầm quạt giấy ngồi trước bàn, trên bàn có một cuốn kinh thư.

Hắn đang chăm chú đọc.

Tần Nhất cầm kiếm ngồi trên ghế dài, nói với Tiểu Liên: “Một lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đi bỏ sung ám khí.”

“Sắp tới e là sẽ có một trận ác chiến, ám khí của ngươi tốt nhất nên tẩm thêm chút độc dược.”

Sau nhiều ngày vùi vãi, sắc mặt Tiểu Liên có chút tái nhợt, thiếu sức sống, nàng gật đầu: “Vâng.”

Chu Bát thấy hai người đi xuống thì bưng tỉnh khỏi thế giới kinh thư, chấp tay chào: “Tần cô nương, Trần cô nương.”

Tần Nhất và Tiểu Liên mỗi người gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Ba người đợi một lát, ba sát thủ còn lại cũng từ trên lầu xuống.

Sau khi ăn sáng cùng nhau, mọi người quyết định tự chuẩn bị.

Tần Nhất dẫn Tiểu Liên rời khỏi khách sạn.

Đi dọc theo con đường lát đá một đoạn, Tần Nhất đột nhiên dừng lại, bước vào một cửa hàng bán gạo.

Hiện giờ vẫn còn sớm nên trong cửa hàng không có khách, chỉ có một người bán hàng đang ngáp ngáp ngáp dài.

Tiểu Liên không hiểu tại sao Tần Nhất lại đưa nàng đến cửa hàng gạo, nhưng lúc bước vào, nàng để ý thấy trên quầy có khắc hình đồng xu.

Đồng tiền đó đại diện cho Vạn Kim Đường.

Tiểu Liên liên tưởng đến những thông tin mà nàng thu thập được từ Hoàng Tam mấy ngày nay.

Đây là cửa hàng của Vạn Kim Đường sao?

Tần Nhất mặc một chiếc váy đen, dáng người uyển chuyển, khuôn mặt dùng mạng che đen.

Nàng đi đến nhẹ nhàng gõ lên quầy, thân nhiên nói: “Kim quang lấp lánh chiếu tứ phương.”

Hỏa kế đang ngáp ngắn ngáp dài đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt, cười nói: “Vạn Kim Đường hạ tụ anh hào.”

Nói xong, hỏa kế nhìn ra ngoài, đưa tay trái ra, làm một động tác mời: “Các hạ, mời đi lối này.”

Tần Nhất đi theo hỏa kế vào hậu thất, Tiểu Liên thì đi theo phía sau, ghi nhớ ám hiệu vừa rồi.

“Các hạ, xin đợi một lát.” Hỏa kế đưa Tần Nhất và Tiểu Liên đến một căn phòng phía sau cửa hàng gạo, chấp tay cáo lui.

Hai người ngồi xuống ghế.

Lúc này Tần Nhất mới giải thích với Tiểu Liên: “Các cửa hàng của Vạn Kim Đường có mặt khắp thiên hạ.”

“Sau này khi người bước chân vào giang hồ, chỉ cần nhìn thấy cửa hàng nào có dấu ấn đồng tiền khắc trên quầy thì có thể nói ra ám hiệu vừa rồi.”

“Sẽ có người đưa người vào hậu thất, bán các vật phẩm giang hồ.”

Tiểu Liên nghi ngờ trong lòng: “Không phải Vạn Kim Đường muốn phá hoại cao thủ ra đời với chúng ta sao?”

“Mặc dù Vạn Kim Đường có mặt khắp thiên hạ, nhưng phần lớn đều là những người bình thường không có võ công.”
Tần Nhất thân nhiên nói: “Họ chủ yếu làm kinh doanh.”

“Những võ giả được Vạn Kim Đường thuê sẽ bán sư dưới mười hai đường, chỉ khi nào cần cung cấp võ lực thì bọn họ mới ra tay.”

“Cho nên, người có thể yên tâm.”

Tiểu Liên nghe xong gật đầu.

Thoáng chốc sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Một lão nhân mặc hoa phục đi đến, hẩn dò hỏi: “Hai vị cần mua gì?”

“Ba túi ám khí Đường Môn, chủng loại không hạn chế.”

“Bốn bình cương liệt độc dược, bốn bình Giải Độc đan.”
Tần Nhất bình thân nói ra nhu cầu, lại lấy từ trong ngực ra ngân phiếu 95 lượng.

Lão nhân nhận lấy ngân phiếu, gật đầu nói: “Xin đợi một lát.”

Nói xong, hẩn đẩy cửa rời đi.

95 lượng...

Tiểu Liên thấy Tần Nhất đưa ra 95 lượng thì tim đập thành thịch.

Những thứ vừa rồi, sao có thể đắt như vậy.

Một tháng nàng ở Dục Anh Đường chỉ có 4 lượng bạc.

Những thứ đó, đã bằng hai năm tiền lương của Tiểu Liên rồi.

Phải biết, đại nha hoàn của nhà hào môn phú thương, một năm cũng chỉ có 120 lượng bạc.

Tần Nhất dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tiểu Liên, giọng nói XPqdjUwE thản thêm một chút ý cười.

“Ám khí Đường Môn, một túi 50 cái, một cái 100 đồng tiền.”

“Cương liệt độc dược, Giải Độc đan đều 10 lượng một bình.”

“Đồ trên giang hồ rất đắt, sau này ngươi sẽ biết.”

“Ám khí trên người ngươi xuất phát từ tay thợ rèn bình thường, tuy là dựa theo bản vẽ ám khí Đường Môn chế tạo, nhưng về trọng lượng, chất liệu, cảm giác có chút sai lệch.”

“Một lát nữa có được, ngươi phải mau chóng thích ứng.”

Chương 91: Chương 91

Tiểu Liên nghe xong, trong lòng âm thầm tính toán một chút.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra vẻ mặt khó xử.

Khi thực lực không chênh lệch nhiều, dùng ám khí giết một người, cần 6-7 cái.

Đó là 300-350 đồng tiền.

Với tiền lương một tháng 4 lượng bạc của mình...

Tiểu Liên phồng má, đột nhiên có chút hối hận khi học ám khí.

Ám khí thật sự rất tốn tiền.

Tần Nhất bên cạnh khẽ thở dài: “Đáng tiếc Đường Môn chỉ bán ám khí ra ngoài, không bán độc dược bí chế.”

“Nếu không, lỡ gặp phải một võ sĩ nhị phẩm có khinh công hơi yếu, người cũng có thể xoay sở được một chút.”

Đôi mắt linh hoạt của Tiểu Liên mở to: “Chúng ta mua ám khí của Đường Môn sao?”

“Đúng vậy.” Tần Nhất gật đầu nói: “Ám khí Đường Môn nổi tiếng thiên hạ, phần lớn thu nhập của bọn họ đều dựa vào ám khí và ám sát.”

“Có điều, những năm gần đây, Phong Vũ Lâu đã cướp mất không ít phi vụ ám sát của bọn họ rồi.”

Tần Nhất phổ cập kiến thức giang hồ cho Tiểu Liên.

Một lát sau, lão nhân quay lại, trên tay cầm thêm vài túi gấm đưa cho Tần Nhất.

Lấy ám khí và độc dược xong, Tần Nhất và Tiểu Liên rời khỏi cửa hàng Vạn Kim Đường.

Trở về khách điếm, hội họp với bốn sát thủ còn lại, sáu người cùng nhau lên đường đến Giang Hạ huyện.

...

“Két...”

Trần Diệp đẩy cửa phòng bước ra.

“Nghĩa phụ!”

Tôn Thắng đang tập chống đẩy trong sân dừng lại, nhìn thấy Trần Diệp mặc đồ đen thì vẻ mặt hơi sững sờ.

Trần Diệp mặc một bộ đồ đen bó sát đứng trước cửa, mái tóc dài được búi gọn gàng ra sau đầu, ánh mắt sâu thẳm.

Khác với vẻ ôn hòa thường ngày, lúc này trên người Trần Diệp toát ra một khí thế mà Tôn Thắng không thể diễn tả được.

Giống như những đám mây đen trên bầu trời mùa mưa, nhìn có vẻ yên bình nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể sấm sét, mưa to.

Thấy vẻ mặt bình thản của Trần Diệp, trong lòng Tôn Thắng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi khó tả.

Dường như dưới vẻ bình thản ấy là sóng biển mãnh liệt, chực chờ bạo phát.

Trần Diệp gật đầu với Tôn Thắng, thản nhiên nói: “Ta có việc phải ra ngoài một chuyến.”

“Nếu nhanh thì một ngày sẽ quay lại, chậm thì ba ngày.”

“Đại Minh lên núi đón củi rồi, con trông Tiểu Phúc, đợi hắn về thì giao lại cho Đại Minh.”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Diệp, Tôn Thắng cúi đầu, trong lòng dâng lên một nỗi e ngại khó nói nên lời, cung kính đáp: “Vâng!”

Trần Diệp khẽ gật đầu, bước ra khỏi Dục Anh Đường.

Đi được một đoạn, hắn lấy từ trong ngực ra một chiếc mặt nạ bạc, mép mặt nạ có khắc hình chiếc lá.

Trần Diệp nhẹ nhàng đeo lên mặt, bình thản bước một bước, trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó ba mươi trượng.

Vài bước sau, trên phố đã không còn bóng dáng của Trần Diệp nữa.

...

Ngạc Châu, ngoại thành Giang Hạ huyện.

Tráng hán Trần Nhị khoác đầu bông che khuất cây tử kim chùy sau lưng, giật cương ngựa, quát khẽ: “Dừng!”

Con ngựa xích hồng dưới thân hắn lững thững vài bước rồi dừng hẳn.

Tần Nhất và Tiểu Liên cũng ghìm dây cương, cho ngựa dừng lại.

Trên bức tường thành xám xịt cách đó không xa có khắc ba chữ lớn: “Giang Hạ huyện”.

“Cuối cùng cũng tới rồi.”

Thư sinh yếu ớt Chu Bát nhìn ba chữ Giang Hạ huyện, trong mắt hiện lên vẻ thẫn thức cảm khái.

Thần sắc của hắn giống như một kẻ lữ khách lang thang bên ngoài bỗng nhiên trở về quê hương.

Trong sự mong đợi lại mang theo một chút căng thẳng.

Hoàng Tam đang khoanh tay trên lưng ngựa sắp ngủ gật cũng khẽ mở mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, phun ngọn cỏ trong miệng ra, lộn xuống ngựa.

Hoàng Tam thuận tay nhổ một ngọn cỏ ven đường cho vào miệng, ném thử hai lần, cảm thán: “Vẫn là cỏ Giang Hạ ở đây có vị ngon nhất.”

Tiền Thất đã thay lại trang phục thiếu nữ, cười trên một con ngựa vàng, thấy Hoàng Tam ngậm ngọn cỏ, giọng nói nàng thanh nhẹ, có chút chê bai: “Bao giờ thì người mới sửa được cái tật xấu này?”

Nàng một thân hồng y, sau lưng đeo một chiếc giỏ tre nhỏ.

Khuôn mặt bịt khăn che mặt, lộ ra vàng trán và cổ trắng như tuyết.

Mày mắt động lòng người, chỉ là hơi non nớt.

Trông có vẻ chỉ lớn hơn Tiểu Liên vài tuổi.

“Đợi đến khi nào người chịu vứt bỏ đám bảo bối của mình đi thì ta sẽ sửa cái tật xấu này.” Hoàng Tam thờ ơ nói.

Tiền Thất khẽ hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa.

Sáu người xuống ngựa, cùng với người dân xung quanh đi đến cổng thành, sau khi nộp phí thì cùng nhau vào thành.

Đi trên con phố lát đá xanh của Giang Hạ, Chu Bát cảm khái nói: “Tiểu sinh đã nhiều năm không quay lại đây...”

Hắn nhìn cảnh vật trên đường phố, trong mắt lộ ra vẻ hoài niệm.

Lần này, Trần Nhị hiếm khi không phản bác Chu Bát, hắn cũng gật đầu theo, giọng nói dịu dàng hơn: “Từ khi trở thành sát thủ Thiết Bài, ta đã luôn chém giết bên ngoài.”

“Không biết đã qua bao nhiêu năm rồi...”

Hoàng Tam ngậm ngon cỏ, không nói gì nhìn cảnh vật trên đường phố, trong mắt cũng hiện lên một tia thương tiếc năm tháng trôi đi.

Tần Nhất giải thích cho Tiểu Liên: “Sau khi chúng ta trở thành Thiết Bài thì đều đã rời khỏi Giang Hạ.”

“Không có lệnh của Lâu chủ, hoặc không có Phong Vũ lệnh, không được quay lại Giang Hạ.”

Lúc nói ra những lời này, giọng nói bình thản của Tần Nhất cũng có thêm một chút hồi tưởng.

Ngoại trừ Tiểu Liên, thân sắc năm sát thủ đều có biến hóa.

Chương 92: Chương 92

Đối với bọn họ mà nói, Giang Hạ có lẽ có một ý nghĩa không giống bình thường.

Trong lòng kẻ lãng du luôn có một nơi để nhớ về.

Tiểu Liên nhìn thần thái của năm người, lại không khỏi nhớ đến viện tử nho nhỏ và nụ cười ấm áp của Trần Diệp.

Tiểu Liên khẽ mím môi, đè nén cảm xúc trong lòng.

Nàng rất muốn trở về Dục Anh Đường, nhưng nàng có việc phải làm.

Giết người đó.

“Nhất định phải giết người đó.”

Ánh mắt Tiểu Liên thoáng hiện vẻ căm hận.

“Ê, kia chẳng phải là Trần Thiên Vương Lý Nhất của Quan Đông sao?”

Thư sinh yếu đuối Chu Bát bổng nhiên chú ý đến một nam nhân mặc áo vải thô màu vàng, để trần ngực, làn da màu đồng cổ đang ngồi trong đại sảnh của một khách sạn.

Bên cạnh hắn là một cây trường côn bị bao bọc bằng vải.

Trước mặt Trần Thiên Vương Lý Nhất bày vài đĩa thức ăn nhỏ và một vò rượu, hắn tự rót tự uống, nhắm nháp món ăn.

“Sát thủ Quan Đông đã đến rồi, xem ra chúng ta đến cũng không muộn.” Tráng hán Trần Nhị cười lớn.

Nói xong, hắn sai bước về phía Lý Nhất.

“Trần Thiên Vương? Là danh xưng của hắc sao?” Tiểu Liên hỏi Tần Nhất bên cạnh.

Tần Nhất gật đầu, thản nhiên nói: “Lý Nhất là sát thủ bồi tỳ Lý duy nhất còn sống, côn pháp của hắc sao đã đạt đến cảnh giới nhất phẩm.”

“Được mệnh danh là một gây giáng xuống, ngay cả trời cũng có thể trấn áp.”

Tiểu Liên trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên nhận ra mình còn chưa biết danh xưng của những người còn lại.

“Tiểu Thất tỷ, danh xưng của ngươi là gì?”, Tiểu Liên nhìn về phía Tiền Thất hỏi.

Sau vài ngày chung sống, hai người vì tuổi tác gần nhau nên quan hệ rất tốt.

Tiền Thất cười nhẹ: “Danh xưng của ta rất đơn giản, gọi là Xà Cơ.”

“Danh xưng của Trần Nhị là Tử Kim Thiên Vương, danh xưng của Chu Bát là Điểm Đả Thư Sinh.”

Nói xong, Tiền Thất nhìn về phía Hoàng Tam, cười nói: “Còn về Hoàng Tam ca của ngươi, danh xưng của hắc sao bình thường nhất, nhưng cũng nguy hiểm nhất.”

“Gọi là Khoái Dao.”

“Dưới nhất phẩm, đao của hắc sao là nhanh nhất.”

“Thường thì kẻ địch còn chưa kịp phản ứng là đầu đã bị chém rơi xuống đất rồi.”

Hoàng Tam nghe Tiền Thất nói ra danh xưng của mình, hắc sao biếng cười một tiếng, không phản bác.

Tiểu Liên gật đầu nhẹ, ghi nhớ danh xưng của bọn họ.

Danh xưng giang hồ thể hiện rõ nhất tính cách, vũ khí, sở trường của võ giả.

Là nhãn mác ấn tượng của nhân sĩ giang hồ.

Năm người bước vào khách sạn, Trần Nhị đã uống rượu với Lý Nhất.

“Lý huynh, người có biết lần này lâu chủ gọi chúng ta về là vì chuyện gì không?”, Trần Nhị nâng chén, rượu nồng vào bụng, hần thuận miệng hỏi.

Người được gọi là Trần Thiên Vương Lý Nhất tính tình có chút trầm mặc, hần lắc đầu, nói khẽ: “Không biết.”

Hoàng Tam đi bên cạnh nghe vậy thì nhú mày, vẻ lười biếng trên người đột nhiên lập tức biến mất.

...

Giang Hạ huyện.

Nhìn thấy ba chữ lớn khắc trên tường thành phía xa, Trần Diệp dừng bước, trên người hơi toát mồ hôi.

“Còn khá xa.”

Trần Diệp cúi đầu nhìn đồng hồ, hần từ Dư Hàng đến đây, mất gần một tiếng đồng hồ.

Nếu không phải hần tu luyện ra nội lực, thể lực được tăng cường rất nhiều thì có lẽ còn mất nhiều thời gian hơn.

Mở bản đồ hệ thống, điểm đồ đại diện cho Tiểu Liên ở ngay trong Giang Hạ huyện.

Trần Diệp chậm lại, vận chuyển công pháp, chậm rãi điều tức.

Hần cùng với những người dân trên quan đạo tiến vào thành.

Vừa bước vào thành, Trần Diệp đã chú ý đến một võ giả có thêu dấu hiệu đồng tiền trên tay áo đang bước vào một được phường.

Được phường đó cũng được khắc một đồng tiền.

Vạn Kim Đường?

Trần Diệp liên tưởng đến lúc ở ngoại thành Giang Ninh, Vạn Kim Đường đã phục kích sát thủ của Phong Vũ Lâu.

“Giang Hạ là tổng bộ của Phong Vũ Lâu, ở đây lại xuất hiện người của Vạn Kim Đường, chẳng lẽ chuyện tối qua Tiểu Liên gặp nạn có liên quan đến Vạn Kim Đường?”

Trần Diệp cau mày, suy nghĩ về mối liên hệ giữa chúng.

Hắn Súc Địa Thành Thốn đến bên ngoài được phường, nghe thấy tiếng nói chuyện của võ giả và hỏa kế.

Võ giả đi đến quây, thản nhiên nói: “Vạn kim lưu chuyện khắp thiên hạ, nơi nào tìm được dấu vạn kim?”

Hỏa kế nghe xong, liếc nhìn xung quanh rồi đáp: “Kim lưu như nước tụ giang hải, trước đường trắng sáng chiếu kim dung.”

Nghe thấy câu trả lời, võ giả chấp tay, để lộ hình đồng tiền trên tay áo, nói: “Viên nhảy trong rừng tìm đường nhỏ, trắng sáng bóng vàng chiếu thanh sam.”

Hỏa kế nhìn thấy đồng tiền, trên mặt lộ ra nụ cười, đưa tay dẫn đường: “Mời đi lối này.”

Võ giả được hỏa kế dẫn vào hậu thất.

Trần Diệp trầm ngâm suy nghĩ, ghi nhớ ám hiệu vừa rồi.

“Không chỉ có ám hiệu, còn phải có tiêu ý trên quần áo.”

“Không biết, chuyện tối nay có liên quan đến Vạn Kim Đường hay không.”

Trần Diệp khẽ nhú mào, hấn bước vào một con hẻm vắng người.

Lúc hấn đi ra, bộ hắc y trên người đã được thay bằng một chiếc hoàng sam vải thô bình thường.

Trên cổ tay hoàng sam có thêm một hình thêu đồng xu.

Mặt nạ trên mặt Trần Diệp cũng được thay bằng một chiếc mặt nạ có nền đỏ hoa văn trắng.

“Trước tiên xem có thể trà trộn vào được không...”

Trần Diệp đã có tính toán.

Nếu Vạn Kim Đường đến đây mà không liên quan gì đến Phong Vũ Lâu, vậy thì khi mặt trời lặn, hấn sẽ đưa Tiểu Liên đi trước.

Còn sống chết của những người khác, không liên quan gì đến hấn.

Dù sao Trần Diệp hiện tại chỉ có hai thuộc tính.

Có thể chịu đòn, có thể chạy, nhưng không thể đánh.

Nếu có một thuộc tính có thể đánh nhau thì Trần Diệp đã không cần phải che giấu thân phận làm gì rồi.

“Độ biết ơn của Tiểu Liên đã đạt 79%, chỉ cần tăng thêm 1% là có thể rút thăm rồi.”

“Nè hệ thống, có thể cho ta một thuộc tính có thể đánh nhau được không.”

Trần Diệp thở dài, nghĩ thâm trong lòng.

Chương 93: Chương 93

Giang Hạ huyện, Tiểu Phong thôn.

Sáu người Tần Nhất bước trên con đường thôn lũy lội, hai bên là cánh đồng lúa bạt ngàn.

Vài con chó nhà đứng trên đường thôn, thấy có người lạ vào thôn, chúng đều đồng loạt sủa vang.

Hoàng Tam ngậm cọng cỏ trong miệng, vẻ mặt lười nhác, ánh mắt ẩn chứa tia tinh quang, hần thân nhiên nói: “Lý Nhất không biết tại sao Lâu chủ gọi hần về nhĩ.”

Chu Bát bên cạnh phe phẩy chiếc quạt giấy, tiếp lời: “Có lẽ không chỉ Lý Nhất mà người khác cũng không biết.”

“Các người nghĩ nhiều làm gì? Một lát nữa để Tần Nhất đi gặp Lâu Chủ, chờ trở về là biết rõ mọi chuyện thôi.”

Trần Nhị thô lỗ nói.

Sắc mặt hần hồng nhuận, vừa mới xin được chút rượu từ Lý Nhất.

Tiếc là Lý Nhất còn muốn ở lại thành một thời gian nên không đi cùng họ.

Tần Nhất im lặng, nhìn cảnh vật quê hương, ký ức quá khứ và cơn ác mộng mấy ngày nay đan xen vào nhau.

Trong lòng nàng bỗng dâng lên một cỗ rung động khó tả.

Đó là sợ hãi và bất an.

Tần Nhất đè nén cảm xúc trong lòng, đôi mắt như nước mùa thu dần lấy lại bình tĩnh.

Từ khi trở thành sát thủ, mạng sống của nàng đã không còn thuộc về bản thân nàng nữa.

“Thôn này là nơi ẩn nấu thực của Phong Vũ Lâu.” Tần Nhất nói với đệ tử của mình: “E rằng cả thiên hạ đều không ngờ Phong Vũ Lâu lại ở trong một cái thôn như thế này.”

Tiểu Liên gật đầu, nhìn xung quanh.

Thôn làng không lớn, chỉ có chưa đầy trăm hộ.

Thôn làng này thực sự quá bình thường, không khác gì những thôn làng mà Tiểu Liên đã từng thấy trước đây.

Nếu Tần Nhất không nói thì Tiểu Liên còn tưởng là bọn họ chỉ là đi ngang qua đây thôi.

Sáu người bước vào thôn, Tần Nhất dừng bước, nhìn Hoàng Tam.

“Tần Nhất, người là đệ tử thân truyền của Lâu Chủ, Lâu chủ nhất định sẽ gặp người.” Hoàng Tam bỏ đi về lười nhác thường ngày, trong mắt lóe lên một tia nghiêm nghị.

Hắn nghiêm túc dặn dò: “Người hỏi Lâu chủ xem thái độ của hắn đối với Thần Cơ Môn, Vạn Kim Đường, Đường Môn là gì.”

Tần Nhất thản nhiên liếc nhìn Hoàng Tam một cái không nói gì.

Hoàng Tam từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài màu vàng có khắc hoa văn mưa gió, ném cho Tần Nhất.

Phong Vũ Lệnh.

Một trong các vật phẩm đổi từ Phong Vũ Lâu, chỉ có sát thủ Kim Bài mới có thể đổi được, cần rất nhiều công huân.

Cầm Phong Vũ Lệnh là sẽ có thể gặp Lâu chủ một lần.

Theo quy định của Phong Vũ Lâu, nếu không được Lâu chủ triệu tập, các sát thủ ở các nơi không được trở về Giang Hạ, ngay cả đệ tử thân truyền cũng không ngoại lệ.

Tần Nhất nhận lấy Phong Vũ Lệnh, đi về phía từ đường trong thôn.

Đẩy cửa từ đường, đập vào mắt là tám bài vị đặt trên bàn thờ.

Trên bàn trước bài vị có bày vài món đồ cúng và một lư hương, trên lư hương đang đốt mấy nén nhang.

Nhang cháy, từng làn khói trắng từ đầu nhang phiêu phiêu bay ra.

Một lão nhân mặc áo vải bố xám, tóc hoa râm ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, hẩn lim dim mắt như đã ngủ.

Tần Nhất bước tới bên cạnh lão nhân, khẽ lay vai hẩn.

Lão nhân giật mình tỉnh giấc, thấy Tần Nhất, hẩn cười toe toét, gật đầu với Tần Nhất.

Lão nhân này chỉ còn nửa cái lưỡi, không thể nói chuyện.

Tần Nhất đối với người già có thái độ rất cung kính, giọng nói cũng không còn lạnh nhạt như trước.

“Á bá, ta muốn gặp Lâu chủ.”

Tần Nhất từ trong ngực lấy ra Phong Vũ Lệnh, đưa đến trước mặt lão nhân.

Lão nhân nhìn thấy Phong Vũ Lệnh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Hẩn nhận Phong Vũ Lệnh, gật đầu.

“Vậy thì đa tạ Á bá.” Tần Nhất cung kính nói.

Lão nhân trên mặt nở nụ cười, tùy ý phẩy tay.

Ông ta đặt Phong Vũ Lệnh vào trong ngực, đứng dậy khỏi ghế.

Mặc dù Á bá trông có vẻ lớn tuổi nhưng lúc đi đứng lại không hề chậm chạp như những người già khác mà lại rất vững vàng nhanh chóng.

Á bá đẩy cửa sau của từ đường, bước ra ngoài.

Không ai biết hắn đã đi đâu.

Tần Nhất yên lặng ngồi trong từ đường chờ đợi.

...

Tiểu thôn, sau núi.

Á bá xuất hiện trước một tòa trúc lâu.

Hắn quen thuộc bước lên bậc thang kêu “cót két”, đi đến tầng hai.

...

Tầng hai.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu một thân hắc sắc cẩm sam, góc áo thêu kim văn, đang ngồi trước bàn trà nhỏ, như thường lệ thưởng thức trà.

Trước lâu vẫn còn vị thái giám tử bào phục đang ngấm nhìn xa xăm.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu nhìn thấy Á bá đi đến thì nhíu mày.

Á bá đi đến trước mặt Lâu chủ Phong Vũ Lâu, từ trong ngực lấy ra Phong Vũ Lệnh màu vàng, dùng tay ra hiệu vài cái.

Hành động của lão nhân thu hút chú ý của Vương công công đang ngấm nhìn cảnh núi.

Hắn quay người nhìn Á bá, nhìn chăm chăm một lúc, mắt hơi nheo lại.

Không biết tại sao, Vương công công cảm thấy mình dường như đã gặp lão nhân này ở đâu đó rồi.

Nhưng thời gian đã quá lâu, hắn không nhớ nổi nữa.

Những người có thể khiến hắn nhớ được không nhiều.

Vương công công nhìn chăm chăm vào mặt lão nhân, cố gắng đánh thức ký ức của mình từ dòng chảy năm tháng dài đằng đằng.

“Ta biết rồi, nói với nàng, không gặp.”

Á bá rõ ràng không hề mở miệng nói, nhưng Lâu chủ Phong Vũ Lâu lại hiểu ý hắn muốn biểu đạt.

Á bá nhận được câu trả lời của Lâu chủ Phong Vũ Lâu, cười toe toét, gật đầu.

Hắn đặt lệnh bài kim sắc trở lại trong ngực, bước chân nhẹ nhàng bước xuống lầu.

Dường như tâm tình rất vui vẻ, lúc đi lại chẳng không hề giống một lão nhân chút nào.

Chương 94: Chương 94

Toàn bộ quá trình, Á bá không hề nhìn Vương công công lấy một lần.

“Người đó là ai? Sao ta thấy có chút quen mắt?” Vương công công giọng the thé lên tiếng.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu cười: “Là bộc nhân thân cận của ta.”

“Còn về việc quen mắt, có lẽ Vương công công đã nhớ nhầm rồi.”

“Những người mà Vương công công quen biết, đã bị hoàng huynh của ta giết sạch từ mười tám năm trước rồi còn đâu.”

Vương công công liếc nhìn Lâu chủ Phong Vũ Lâu, không nói gì.

Hắn lại nhìn về phía ngọn núi xanh mướt xa xa, giọng the thé nói: “Tối nay chắc là được rồi chứ?”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu gạt đầu, nâng tách trà lên nhấp một ngụm rồi nói: “Các sát thủ ở Quan Đông đều đã đến.”

“Đã đến lúc rồi.”

Khuôn mặt trắng trẻo không râu của Vương công công lộ ra một chút hài lòng.

“Tối nay, người của Vạn Kim Đường và Đường Môn sẽ ra tay.”

“Sau đêm nay, trên đời sẽ không còn Phong Vũ Lâu nữa.”

Hắn nhìn về phía núi xa, như thể trút bỏ được một gánh nặng trong lòng.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu không nói gì, chỉ uống trà.

Từng ngụm, từng ngụm một.

Ánh mắt không biết từ lúc nào đã trở nên sâu thẳm, như thâm uyên đen tối.

...

Từ đường trong thôn.

Á Bá đẩy cửa sau bước vào, bước chân nhẹ nhàng trở về.

Tần Nhất thấy lão nhân trở về thì vội vàng đứng dậy nói: “Á Bá, a có thể đi gặp lâu chủ rồi sao?”

Giọng nói của Tần Nhất mang theo một chút gợn sóng cùng chờ mong.

Á Bá mỉm cười lắc đầu, từ trong ngực lấy ra lệnh bài kim sắc trả lại cho Tần Nhất.

Khuôn mặt xinh đẹp dưới lớp mạng che mặt màu đen của Tần Nhất hơi sững lại, nàng nhẹ giọng hỏi: “Lâu chủ không gặp ta sao?”

Á Bá mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt Tần Nhất lộ ra một chút hoang mang.

Nàng không hiểu tại sao lâu chủ không gặp nàng.

Á Bá vẫn mỉm cười, đột nhiên nắm lấy tay Tần Nhất, vỗ nhẹ hai cái.

Ra hiệu nàng đuổi thẳng lòng bàn tay.

Tần Nhất trong lòng không hiểu, nhưng vẫn mở lòng bàn tay ra.

Á Bá viết một chữ lên lòng bàn tay trắng nõn của Tần Nhất.

Viết xong chữ này, Á Bá mỉm cười với nàng rồi trở lại ghé ngồi xuống.

Hai mắt khép hờ, trên mặt mang theo nụ cười, như thể đang canh giữ linh cữu cho các bài vị trên bàn.

Tần Nhất nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của mình, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Bởi vì, lão nhân câm đã viết một chữ trên lòng bàn tay nàng.

“Đi.”

...

Ngoại thành Giang Hạ huyện.

Một chiếc xe ngựa đang chạy chậm chạp trên quan đạo.

“Công tử, phía trước là Giang Hạ huyện rồi.” Xa phu hét lớn về phía xe ngựa.

“Được, sau khi vào thành, người đưa ta đến Tiểu Phong thôn, ta sẽ cho người thêm hai trăm đồng.”

Một giọng nói có chút non nớt vang lên từ trong xe ngựa.

Xa phu nghe vậy, không nói thêm gì nữa.

Nhưng trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Không hiểu tại sao tiểu tử mù này lại nhất định phải đến Giang Hạ huyện.

Bên trong xe ngựa.

Thiên Cơ Tử bật mắt bằng vải đen, lấy ra ba đồng tiền từ trong ngực chum vào lòng bàn tay, lắc nhẹ vài cái.

Đồng tiền lăn xuống, hắn lần mò hoa văn trên đồng tiền, về mặt lộ ra một tia phức tạp cùng phiền muộn.

“Không ngờ cơ hội lại ở đó...”

“Cuối cùng phải đi đến bước này rồi sao?” Hấn “nhìn” về một nơi nào đó, trong miệng lẩm bẩm.

...

Giang Ninh huyện.

Trần Diệp thong thả dạo bước, chợt thấy quầy hàng vải có khắc một đồng tiền.

Lúc này, trong tiệm có hai nữ nhân đang mua vải.

Trần Diệp bước vào, liếc nhìn hỏa kế, khẽ nhấc tay áo, để lộ dấu hiệu đồng tiền.

Hỏa kế nhận ra, vội nói với hai vị khách: “Xin hai vị chờ một chút.”

Hai người gật đầu, tiếp tục sờ tấm vải đầy màu sắc, nhỏ giọng bàn tán.

Hỏa kế đến bên Trần Diệp, Trần Diệp hạ giọng, mở miệng nói: “Vạn kim lưu chuyển khắp thiên hạ, nơi nào tìm được dấu vạn kim?”

Hỏa kế kia khẽ gật đầu, đáp: “Kim lưu như nước tụ giang hải, trắng sáng trước sảnh chiếu kim dung.”

Không do dự, Trần Diệp nói tiếp: “Viên nhảy trong rừng tìm đường nhỏ, trắng sáng bóng vàng chiếu thanh sam.”

Hỏa kế mỉm cười, cung kính nói: “Vị khách quan này, vải ngài cần là ở hậu viện.”

“Mời ngài đi theo ta.”

Trần Diệp khẽ gật đầu, theo hỏa kế ra cửa sau, vào hậu viện.

Hỏa kế dẫn Trần Diệp đến một căn phòng, chấp tay nói: “Hóa ra là huynh đệ Thanh Viên Đường.”

“Xin ngài chờ một chút, sẽ có người đưa ngài đến đường.”

Nói xong, hỏa kế cáo lui.

Trần Diệp ngồi trên ghế, kiên nhẫn chờ đợi.

Thanh Viên Đường?

Ám hiệu vừa rồi đúng là có chữ “viên”, “thanh”.

Nghe nói Vạn Kim Đường có tổng cộng mười hai phân đường, mỗi đường chủ ít nhất cũng có thực lực nhị phẩm.

Không biết đường chủ Thanh Viên Đường thực lực thế nào, sở trường gì.

Trần Diệp vừa chờ vừa suy nghĩ.

Hắn nhớ đến Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm bị mình dọa lui ở ngoài thành Giang Ninh.

Không biết hắn là đường chủ của đường nào.

Đang lúc suy nghĩ thì cửa phòng mở ra, một lão nhân bước vào, ánh mắt dò xét Trần Diệp, mở miệng: “Huynh đài ở Thanh Viên Đường, thấp mấy nén nhang?”

Trần Diệp giật mình.

Hổng rồi, còn có ám hiệu nữa à.

Ám hiệu này có ý gì đây?

Chương 95: Chương 95

Trần Diệp ngồi trên ghế, bên ngoài bất động thanh sắc nhưng trong đầu đang nhanh chóng xoay chuyển.

Dựa theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết võ hiệp trước đây, loại ám hiệu này, hoặc là hỏi địa vị, hoặc là hỏi thực lực.

Nên nói thế nào?

Thấy Trần Diệp không trả lời, ánh mắt lão nhân nheo lại.

Trong tích tắc, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trần Diệp.

Thôi, đánh liều một phen vậy!

Hắn bình thản nói: “Ba nén nhang.”

Lão nhân nghe xong gật đầu, nói: “Lão phu là thuộc hạ của Thiết Ứng Đường chủ, hành động đêm nay, ngươi tạm thời nghe theo điều động của Thiết Ứng Đường.”

“Bây giờ lão phu đưa ngươi đến đường tạm thời vậy.”

Nói xong lão nhân đẩy cửa đi ra.

Hắn đoán đúng rồi.

Trần Diệp đoán đây là đang hỏi thực lực, hắn nói mình là “ba nén nhang”, theo cách hiểu của ám hiệu, hắn là thực lực tam phẩm.

Thấy lão nhân đi, Trần Diệp không do dự đi theo.

Đêm nay hành động.

Có vẻ như Vạn Kim Đường tối nay nhất định sẽ hành động.

Chỉ là không biết có liên quan gì đến Phong Vũ Lâu hay không không.

Trần Diệp suy nghĩ, Vạn Kim Đường hành động trên địa bàn của Phong Vũ Lâu, rất khó nói đây không phải là nhằm vào Phong Vũ Lâu.

Nhưng điều khiến Trần Diệp nghi ngờ là, Phong Vũ Lâu không phải là nơi được mệnh danh là tình báo đệ nhất thiên hạ sao?

Tại sao Vạn Kim Đường đã hành động ngay dưới mí mắt mình rồi mà Phong Vũ Lâu vẫn chưa có phản ứng gì?

Lão giả mang theo Trần Diệp đi từ trong hậu viện ra, sau đó dừng trước một chiếc xe ngựa trước cửa hậu viện.

Trần Diệp lên xe ngựa, lão giả tay cầm trường tiên, đánh nhẹ lên mông ngựa.

Cỗ xe ngựa bắt đầu lăn bánh.

Một khắc sau, xe dừng lại trước một ngoại viện yên tĩnh.

“Xuống đi, giờ Dậu sẽ có người mang cơm đến, không có việc gì thì đừng rời khỏi viện tử.” Lão nhân ra hiệu cho Trần Diệp xuống xe.

Trần Diệp nhảy xuống xe ngựa, gõ nhẹ trước cổng vài cái.

Cánh cửa gỗ sơn đỏ mở ra, một thanh niên thò đầu ra nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp xắn tay áo lên, để lộ hình thù đồng xu.

Thanh niên khẽ gật đầu, ra hiệu cho Trần Diệp vào trong.

Trần Diệp vừa đi vào viện tử đã thấy được một màn quý dị.

Trong viện có hơn hai mươi chiếc ghế được sắp xếp ngay ngắn thành bốn hàng, mỗi hàng đều có người ngồi.

Những người này có nam có nữ, có già có trẻ.

Bọn quay lưng về phía Trần Diệp, ngồi thẳng người bất động.

Ở giữa viện là một chiếc giường.

Một nam nhân mặc hoàng sam của Vạn Kim Đường nằm nghiêng trên giường.

Hắn quay mặt về phía cửa, ngủ rất say, tiếng ngáy vang lên ầm ĩ.

Trần Diệp thấy cảnh này mà có chút sững sờ.

Vạn Kim Đường này có quy tắc gì mà kỳ lạ vậy?

Nam nhân kia dường như biết có người vào, tiếng ngáy đột ngột dừng lại.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế nằm nghiêng, nhắm mắt, trầm giọng nói: “Người của đường nào?”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Thanh Viên Đường.”

“Mấy nén nhang?”

“Ba nén.”

Nghe Trần Diệp trả lời, nam nhân đột nhiên mở mắt, tay trái vỗ lên giường, một luồng nội lực cuộn cuộn tuôn ra.

Lớp đất mỏng trên mặt đất bị kinh khí thổi bay lên.

Thân hình nam nhân đột nhiên lao tới, thân pháp mãnh liệt như chim ưng lượn trên không!

Tay phải hắn thành vuốt, đánh mạnh vào mặt Trần Diệp.

Trần Diệp không đổi sắc mặt.

Từ khi luyện được nội lực, phản ứng và thể chất của hắn đã được tăng cường.

Hơn nữa đối phương ra chiêu không nhanh, Trần Diệp có thể phản ứng kịp.

Hắn giơ cánh tay trái lên nhẹ nhàng đỡ trước mặt.

Đồng thời, Trần Diệp đề phòng đối phương biến chiêu, trong lòng cấp tốc suy nghĩ.

Chẳng lẽ ám hiệu của mình có vấn đề?

Bị lộ rồi sao?

Không... không thể nào, nếu mình bị lộ, lão nhân sẽ không đưa mình đến đây.

Trần Diệp suy nghĩ trăm bề, về lý do nam nhân ra tay với mình.

“Ồ?”

Thấy Trần Diệp không né tránh, chỉ giơ tay trái lên đỡ, nam nhân thốt ra một tiếng kinh ngạc.

“Đinh!” một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Móng vuốt của nam nhân nặng nề đập vào cánh tay trái của Trần Diệp, sau đó hắn mượn lực nhảy lên không, mũi chân điểm vào lưng ghế trong viện, cứ thế một chân đạp lên lưng ghế.

Thân hình hắn vạm vỡ, cả người đứng một chân như chim ưng hung tợn, ánh mắt dán chặt vào Trần Diệp.

Trần Diệp buông cánh tay trái xuống, thân người đứng thẳng như cây tùng.

“Tốt!”

“Công phu luyện tập thật tuấn!”

Nam nhân thấy Trần Diệp thậm chí không nhúc nhích thì không khỏi khen ngợi.

Ánh mắt nhìn Trần Diệp có thêm vài phần thưởng thức.

Trần Diệp bỗng nhiên ý thức được, thân phận của mình cũng không có bại lộ.

Đây là khảo nghiệm của hán tử kia.

“Người tên là gì?” Hán tử đột nhiên hỏi.

Trần Diệp bình tĩnh nói: “Hoa Đông.”

Nam nhân nghiền ngẫm một lúc, dường như đang ghi nhớ tên của Trần Diệp.

Hắn bỗng nhiên cười nói: “Người rất không tệ có muốn đến Thiết Ưng Đường của ta không.”

“Tên gia hỏa Dâm Viên kia không đáng để người đi theo đâu.”

Vừa dứt lời, Trần Diệp bỗng nhận ra người trước mặt là ai.

Hắn là Đường chủ Thiết Ưng Đường!

Người trẻ tuổi vừa mở cửa cho Trần Diệp vội vàng kêu lên: “Đường chủ, Hoa huynh có thực lực như vậy, Thanh Đường chủ chắc chắn sẽ không thả người đâu.”

Thiết Ưng nhíu mày, có chút bất mãn nói: “Thế thì sao? Ta có sợ hắn đâu.”

Tuy miệng nói vậy, nhưng Thiết Ưng dùng một chân đạp mạnh, cả người bay lên không trung rồi lại đáp xuống giường, không nhắc đến chuyện đòi người nữa.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, cười nói với Trần Diệp: “Lại đây, bê ghế ngồi cạnh ta.”

“Trông người còn trẻ nhưng công phu lại không tồi.”

“Tuy ta chỉ dùng thực lực Tam phẩm, nhưng người có thể đỡ được, một bước không lùi, cũng rất hiếm thấy.”

Chương 96: Chương 96

“Lâu chủ không gặp ta.”

Tần Nhất ngồi trên ghế dài, giọng nói đều đều.

Hoàng Tam cau mày, lẩm bẩm tự hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao lâu chủ không gặp ngươi?”

Giờ khắc này, Hoàng Tam thật sự không hiểu nổi lâu chủ đang nghĩ gì.

Trần Nhị đang bóc đậu phộng ăn bên cạnh nói: “Không cần nghĩ nhiều.”

“Lâu chủ chắc chắn có suy nghĩ riêng, nếu đã triệu tập tất cả sát thủ về, có lẽ ngày mai hoặc ngày kia sẽ thông báo sắp xếp cho chúng ta.”

“Nghĩ nhiều làm gì? Có thời gian này không bằng ăn chút đậu phộng, nào Chu Bát, ném thử xem.”

Trần Nhị đưa đậu phộng trong tay cho Chu Bát bên cạnh.

Chu Bát mặt mày ủ rũ, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cảm thấy Trần Nhị nói có lý.

Hắn nhận lấy một nắm đậu phộng, vừa bóc vỏ vừa thở dài: “Chúng ta thật là hoàng đế không vội thái giám vội rồi.”

“Ngày mai hoặc ngày kia chắc sẽ biết thôi.”

Nghe Chu Bát đồng tình với quan điểm của mình, Trần Nhị nở nụ cười trên mặt, tay trái vỗ mạnh vào vai Chu Bát: “Được lắm, cuối cùng ngươi cũng nghe lời ta một lần.”

“Khụ khụ khụ...”

Chu Bát mặt đỏ bừng, ho một trận, phun một hạt đậu phộng xuống đất.

Hắn tức giận: “Người là đồ ngu ngốc à!”

“Ta đang ăn đậu phộng mà!”

Trần Nhị nhú mày: “Ta có sai, nhưng người không sai sao?”

“Người hét to như vậy làm gì?”

Chu Bát: “Ta...”

Hai người cứ thế bắt đầu cãi nhau, còn chạy ra ngoài đánh nhau.

Tần Nhất nhìn Hoàng Tam đang cau mày, giọng nói đều đều: “Lúc ta ra ngoài, Á bá đã viết một chữ trên tay ta.”

Nghe câu này, ánh mắt Hoàng Tam lóe lên.

“Chữ gì?”

“Đi.”

...

Trần Diệp ngồi cạnh Thiết Ứng, liếc nhìn hơn mười tên bang chúng Vạn Kim Đường đang ngồi ngay ngắn.

Tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ cùng kính úy nhìn Trần Diệp.

Có thể đỡ được một trảo của Thiết Ứng Đường chủ mà không lùi, thực lực này trong Tam phẩm tương đối mạnh!

Hơn nữa Trần Diệp không cần ngồi ghế ngay ngắn như bọn họ.

Điều này khiến các bang chúng ngồi hơn một canh giờ thêm muốn đến phát điên.

Thiết Ứng mặc hoàng sam, mày rậm mắt to nằm nghiêng trên giường nhìn Trần Diệp, giọng nói hòa nhã: “Hoa lão đệ, là Tam phẩm sơ kỳ hay hậu kỳ vậy?”

“Tam phẩm sơ kỳ.” Trần Diệp nhàn nhạt hồi đáp.

Thiết Ứng gật đầu, lầm bầm: “Cũng phải, công phu luyện thể tốn nhiều thời gian, chuyên tâm rèn luyện, tuy luyện thành đao thương bất nhập, nội lực khó thương, nhưng tiến độ công phu khác sẽ bị tụt lại phía sau.”

Nói xong, Thiết Ứng chỉ vào mặt nạ nền đỏ chữ trắng của Trần Diệp, giọng điệu tò mò.

“Hoa lão đệ, đều là người một nhà, còn đeo mặt nạ làm gì?”

“Lẽ nào ngươi cũng đang học theo cái gì mà Đông Hoa công tử?”

Thiết Ứng cười cợt, đưa bàn tay thô kệch ra, muốn gỡ mặt nạ của Trần Diệp.

Trần Diệp lùi lại một chút, thản nhiên nói: “Dung mạo ở phía dưới xấu xí, không đáng nhìn.”

Thiết Ứng nghe vậy dừng tay, chợt hiểu ra: “Thì ra là thế, ta cứ tưởng ngươi đang học theo cái tên Đông Hoa công tử xuất hiện lúc tỷ phu ta thu nhận đồ đệ chứ.”

“Người trẻ tuổi bây giờ đều thích đeo mặt nạ, bắt chước Đông Hoa.”

Trần Diệp trong lòng khẽ động, hỏi: “Tỷ phu của Thiết đường chủ?”

“Ồ, chính là Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng.” Thiết Ứng giả vờ như không quan tâm.

Nhưng vẻ đắc ý trên mặt đã tố cáo hẳn.

Xem ra, hắn đã chờ Trần Diệp hỏi hắn câu này rồi.

Thiết Tước, Thiết Ứng...

“Thiết đường chủ hóa ra là người của Quan Đông Thiết gia, nghe danh đã lâu.”

Trần Diệp vừa nghĩ thông mối quan hệ giữa bọn họ liền chấp tay khách sáo.

“Ấy, không có gì, không có gì.” Khóe miệng Thiết Ứng không kiềm chế được cong lên.

Có thể thấy, hắn rất tự hào là người của Thiết gia.

Đột nhiên, Trần Diệp nhớ tới Thanh Hư Tử.

Lúc mừng bốn tháng bảy, hắn chỉ còn ba ngày để sống.

Mà tính theo ngày tháng hiện tại, Thanh Hư Tử hắn đã chết rồi.

“Thiết đường chủ, tại hạ đã có một thời gian không chú ý đến việc trong giang hồ.”

“Nhưng tại hạ nhớ mừng bốn tháng bảy, Thanh Hư Tử không phải đã nhận hai người làm truyền nhân y bát sao?”

Trần Diệp nhân cơ hội tìm hiểu chút sự kiện sau đó của Thanh Hư Tử.

Thiết Ứng lắc đầu nói: “Hoa lão đệ, ngươi là có chỗ không biết.”

“Tỷ phu ta chỉ nhận một người, tên là Tà Phi, trước đây là một đạo khách ở Quan Đông, có chút danh tiếng.”

“Vào ngày mừng bảy tháng bảy, trước khi tỷ phu ta qua đời, hắn đã truyền toàn bộ nội lực của mình cho Tà Phi, đưa hắn từ một người bình thường bị phế bỏ nội lực lên thành nhất phẩm sơ kỳ.”

“Hiện tại Tạ Phi là khách khanh hộ trang của Thiết Tước sơn trang.”

Trần Diệp nháy nháy mắt, vờ lơ đãng hỏi: “VẬY ĐÔNG HOA ĐÂU?”

Nói đến Đông Hoa, Trần Diệp rõ ràng phát giác được sắc mặt các bang chúng bình thường trong viện đều lộ vẻ phức tạp.

Có ghen tỵ và hâm mộ, còn có kính sợ cùng sùng bái.

Chuyện này khiến Trần Diệp càng thêm hiếu kì, sau khi hẩn rời đi, danh hào của hẩn trên giang hồ đã truyền thành cái dạng gì.

Thiết Ứng nằm trên giường, cảm khái nói: “Nói đến tên Đông Hoa này, thật sự là kỳ nhân!”

“Mùng bốn tháng bảy tuyển ra hai người, mùng năm tỵ phu của ta đã thu Tạ Phi vào cửa.”

“Sau đó...”

Nói đến đây, sắc mặt Thiết Ứng trở nên kỳ lạ.

“Tỵ phu ta liền truyền ra một câu trên giang hồ.”

Chương 97: Chương 97

Trần Diệp nghe vậy, vô thức hỏi: “Câu gì?”

“Tỷ phu ta nói, hấn và Đông Hoa công tử chỉ có thể kết giao ngang hàng, không thể làm nô si đồ.”

Các bang chúng phổ thông trong tiểu viện đồng loạt hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ rõ vẻ ghen tị.

Có thể được cao thủ võ lâm hai mươi năm trước là Thanh Hư Tử đích thân thừa nhận, chỉ có thể xưng hô ngang hàng.

Đây chính là một vinh dự lớn lao!

Phải biết hai mươi năm trước, dưới Tông Sư, Thanh Hư Tử chính là người đứng đầu!

Nghe vậy, biểu cảm của Trần Diệp có hơi kỳ quái.

Cũng may có mặt nạ che chắn, nếu không Thiết Ứng nhất định sẽ nhận ra sự khác thường của Trần Diệp.

Trần Diệp biết, Trương Chi Lăng đang bày tỏ thiện chí với hấn.

Lấy danh tiếng lẫy lừng tung hoành giang hồ hai mươi năm của hấn để làm bàn đạp cho Trần Diệp, bày tỏ thiện chí với Trần Diệp.

Trần Diệp khẽ nhếch mép.

Lúc này, Trần Diệp đã hiểu tại sao đám bang chúng trong viện lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Thiết Ứng tiếp tục nói: “Chính từ ngày hôm đó, người trẻ tuổi hành tẩu giang hồ bây giờ đều thích đeo mặt nạ.”

Trần Diệp chớp mắt.

Hiểu rồi, hắn giờ đã trở thành hiệu ứng thần tượng rồi.

“Nhưng cũng không phải là chuyện tốt gì, lão cốc chủ Bách Hoa Cốc nghe nói khinh công Đông Hoa tuyệt thế, quyết định xuất sơn, gặp mặt Đông Hoa.”

Thiết Ứng thay đổi giọng điệu, trở nên có chút tiếc nuối.

Trần Diệp khẽ cau mày, bất động thanh sắc mà hỏi: “Lão cốc chủ Bách Hoa Cốc?”

“Thực lực của hắn như thế nào?”

“Tông sư đây, một trong năm đại tông sư đương thời, vị duy nhất không ẩn cư.” Thiết Ứng lộ vẻ mặt kỳ quái, thẳng thắn hỏi: “Hoa lão đệ, sao ngươi lại không biết chuyện này?”

Tông sư?

Tông sư đề mắt đến ta rồi?

Sắc mặt dưới mặt nạ của Trần Diệp thay đổi, hắn đè nén cảm xúc trong lòng, thản nhiên nói: “Tại hạ mãi mê luyện võ, không biết những sự tình này trên giang hồ.”

Thiết Ứng nghe vậy cười lớn, đưa tay vỗ vai Trần Diệp.

“Bốp bốp...”

“Kong kong!”

Lực đạo rất lớn, vừa tiếp xúc với Trần Diệp thì đã phát ra kim thiết giao kích.

“Ha ha ha ha, không ngờ Hoa lão đệ còn là người khắc khổ như thế, nếu không phải khinh công của ngươi không tốt thì thiếu chút nữa ta đã cho rằng ngươi là Đông Hoa rồi!”

Thiết Ứng cười nói: “Hoa lão đệ, ngươi không biết, vị Đông Hoa công tử kia không biết từ đâu xuất hiện, hiểu biết về

giang hồ rất ít “

“Hứa đường chủ Ngọc Hồ Đường may mắn gặp hần một lần, hần nói Đông Hoa ngay cả Vạn Kim Đường cũng không biết về.”

“Thật là một người kỳ lạ.”

Thiết Ứng cười lớn, tự cho mình là hài hước.

Mí mắt Trần Diệp giật giật, suýt nữa nghĩ là mình đã bị lộ rồi.

Nếu thật bị Thiết Ứng nhìn ra thì Trần Diệp...

Cũng không có cách nào.

Hệ thống, người có thể cố gắng cho ta một thuộc tính tấn công không hả?

Trần Diệp thở dài trong lòng.

Có điều.

Ngọc Hồ, Hứa đường chủ?

Không lẽ đang nói về Tiểu Miêu Hứa Tiểu Lâm?

Hần lại là đường chủ của Ngọc Hồ Đường?

Trần Diệp suýt nữa thì bật cười.

Có chút thú vị nha.

Trần Diệp không để ý đến lúc Thiết Ứng nhắc đến lão môn chủ Bách Hoa Cốc, ngữ khí có chút biến hóa.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Thiết đường chủ, cơm đến rồi.”

Một giọng nói vang lên từ bên ngoài.

Thiết Ứng ngồi dậy khỏi giường, phát tay nói: “Được rồi, mọi người hoạt động đi.”

“Chuẩn bị ăn cơm, sau khi ăn xong thì điều chỉnh một chút, tối nay chúng ta sẽ cùng Đường Môn hành động.”

“Đây là cơ hội ngàn năm có một, lũ đao phủ Phong Vũ Lâu đó, ta đã sớm không ưa chúng rồi!”

“Giết sạch, không tha một tên nào, a ha ha ha!”

Trần Diệp bên cạnh nghe lời này, đồng tử co rút, mắt híp lại.

Quả nhiên...

Có liên quan đến Vạn Kim Đường và Đường Môn.

...

Đêm đen như mực, trăng sáng treo cao.

Ánh trăng lạnh lẽo trải dài trên mặt đất, đại địa như tuyết, sáng như ban ngày.

Đường khẩu tạm thời của Thiết Ứng Đường, Thiết Ứng đang nằm nghiêng trên giường, đột nhiên mở mắt hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Đúng giờ Hợi,” Thiếu niên phụ trách theo dõi đồng hồ nước trả lời.

“Xuất phát.”

Trần Diệp đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh cũng mở mắt ra, ánh mắt lóe lên một đạo tinh quang.

Cuối cùng cũng xuất phát rồi.

Hắn nhẹ thở ra một hơi.

Sau khi dùng xong cơm chiều, Trần Diệp liền chờ đợi Vạn Kim Đường xuất phát.

Hắn nói bóng nói gió một hồi, rốt cục đã xác định lành dữ mà Tiểu Liên gặp phải có liên quan đến Vạn Kim Đường và

Đường Môn.

Nghe thấy lời của Thiết Ứng, hơn mười tên bang chúng trong viện đồng loạt mở mắt, nhảy khỏi ghế.

Bọn hấn kích động, trong mắt mang theo hung lệ phệ huyết.

Nhiệm vụ của Vạn Kim Đường từ trước đến nay luôn trả công hậu hĩnh, đủ để bọn hấn sống yên ổn một thời gian.

Thiết Ứng bước xuống giường, dẫn đầu đẩy cửa viện ra, thi triển khinh công mang theo đám người chạy về phía nam.

Trần Diệp liếc nhìn bản đồ hệ thống, hướng đi đó chính là vị trí của Tiểu Liên.

Chương 98: Chương 98

Một khắc sau, Thiết Ứng dừng lại, ẩn mình trong một cánh đồng.

Hắn phát tay ra hiệu, đám người sau lưng đồng loạt dừng lại.

Trước mặt Thiết Ứng, mơ hồ có thể thấy hình dáng một thôn làng.

“Theo dõi khu rừng đằng kia, thấy đèn lồng sáng lên thì lập tức vào thôn trang, chó gà không,” Giọng Thiết Ứng lạnh lùng, không còn chút ấm áp như khi nói chuyện với Trần Diệp nữa.

Một cổ sát ý lạnh như băng từ trên người hắn phát ra.

Các bang chúng phía sau lần lượt ẩn mình, chờ đợi đèn lồng sáng lên từ khu rừng phía đông.

Trên người đám người đều tản mát ra một cổ cảm giác áp bách vô hình, không khí dường như đều nặng nề hơn rất nhiều.

Trần Diệp lẩn vào trong đám đông, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía thôn làng.

Không lâu sau, trong rừng cây phía đông bỗng nhiên sáng lên một đạo hỏa quang, nổi bật trong bóng đêm đen nhánh.

Ánh lửa nhảy múa chiếu sáng ngọn cây. Thiết Ứng thấy đèn lồng sáng lên liền dẫn đầu lao về phía thôn làng. Các bang chúng khác cũng không chần chừ, vận khinh công đuổi theo.

Cùng lúc đó, Trần Diệp thấy nhiều bóng đen xuất hiện từ xung quanh thôn làng.

Mục tiêu của bọn hắc đều giống nhau.

Trong thôn xông vào vô số đạo nhân ảnh.

Chó canh nhà không kịp sủa một tiếng thì đã bị ám khí đánh gục, ngã lăn ra sân.

“Rầm!”

“Rầm!”

Cánh cửa gỗ bị phá tan, mấy đạo hàn quang lóe lên, người nằm trên giường chưa kịp hét lên thì đã chết dưới loạn đao rồi.

Bóng người cầm vũ khí không dừng lại, nhanh chóng chạy sang nhà kế tiếp.

Rất nhanh, bốn phương tám hướng trong thôn đều vang lên các loại âm thanh.

Tiếng phá cửa, tiếng la hét, tiếng kêu thảm không dứt.

Một cỗ mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập khắp thôn.

“Bốp ! ”

Cửa phòng bị người dùng sức phá tan.

“Vụt.....”

Một luồng đao phong sắc lạnh rít lên xé gió, chém tới người đang nằm trên giường. Tần Nhất bỗng mở mắt, một tia sáng còn sáng hơn nhanh hơn ánh đao lóe lên.

“Choang...” Thanh đao rơi xuống đất, một người trước giường ôm cổ họng, trừng mắt nhìn Tần Nhất rồi ngã xuống đất, tắt thở.

Tần Nhất như quỷ mị, tay phải cầm kiếm, vài đường kiếm quang liên tiếp lóe lên.

Bốn tên bang chúng Vạn Kim Đường xông vào phòng nàng, đều bị chém lìa đầu.

Mùi máu tanh nồng nặc đến mức buồn nôn tràn ngập căn phòng.

“Sur phụ?”

Tiểu Liên bên cạnh vừa nghe thấy tiếng giao tranh cũng đã tỉnh dậy, hai tay đã nắm chặt một món ám khí.

“Kẻ địch tấn công!”

Tần Nhất không nói thêm gì, tay cầm trường kiếm phóng tới ngoài viện.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tần Nhất đang lao ra cửa bỗng lảo đảo không vọt lên, bay ngược trở về trong phòng.

Nương nhờ ánh trăng, nàng thấy một cây Hàng Ma Bảo Chử khổng lồ đập xuống trước cửa.

Mặt đất lập tức nứt toác như mạng nhện, tạo thành một hố sâu rộng hai mét.

“Két...” một tiếng gõ vỡ từ đỉnh đầu truyền đến.

Hai bức tường từ từ đổ sập, mái nhà nghiêng ngả!

Hàng Ma Bảo Chử kim sắc được ai đó nhắc lên, kim hoàn treo trên đó phát ra tiếng va đập thanh thúy.

“A Di Đà Phật!”

“Cuối cùng bàn tăng cũng tìm được một sát thủ nhị phẩm rồi.”

Một hòa thượng cao hai mét, mặt mũi hiền lành, thân hình vạm vỡ chen vào phòng.

Hắn hít hà vài cái, khịt mũi ngửi xung quanh.

“Ha ha... nữ sát thủ nhị phẩm, không biết là Ngọc La Sát hay là Xà Cơ?”

Hòa thượng kia liếm môi một cái, trên mặt lộ ra vẻ dâm tà

“Bần tăng thật sự là diễm phúc không cạn nha!”

Nhìn thấy hòa thượng tay cầm Bảo Chử, mặt lộ vẻ dâm tà trước mặt, Tần Nhất liên cảm thấy nặng nề.

“Vạn Kim Đường, Thanh Viên đường chủ!”

Một thiên viện khác.

Thân đao màu mực nhanh như thiểm điện, trong chớp lát đã chém bay năm đầu người.

Năm tên thuộc hạ của Vạn Kim Đường bịch một tiếng ngã xuống đất, máu tươi phun cao ba thước.

Hoàng Tam hít sâu một hơi không khí nồng nặc mùi máu tanh, mặc cho máu nóng rơi trên mặt.

Ánh mắt hần dần trở nên lạnh băng.

Ngoài viện lại có hai người bước vào.

“Vân nhi, người này là nhị phẩm võ giả, thân pháp không tồi, vừa đủ làm đá mài đao cho con.”

Một giọng nói trung niên ôn hòa vang lên.

Hoàng Tam mặt dính đầy máu, nhờ ánh trăng nhìn về phía cửa viện.

Vẻ mặt hần trở nên nghiêm trọng.

Bên ngoài viện, có hai bóng người bạch y đang đứng.

Một người vẻ ngoài nho nhã, trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, tay phải đang xoay xoay hai quả cầu sắt lạnh lẽo phát ra ánh sáng.

Hai quả cầu sắt va vào nhau, phát ra tiếng “lộc cộc lộc cộc”.

Bên cạnh nam nhân trung niên đứng một thanh niên dung mạo tuấn tú, trông chỉ ngoài hai mươi. Thanh niên dáng vẻ giống người trung niên đến bảy tám phần, tay phải cũng nắm hai quả cầu sắt.

Nhưng cũng không tùy ý cuộn nắm như nam nhân trung niên.

Ngược lại là cầm rất chắc, rất chắc.

Nhìn chăm chăm vào nam nhân trung niên, Hoàng Tam từ từ thốt ra sáu chữ.

“Vạn Kim Đường, Hỏa Long Vương!”

Trong viện một ngôi nhà ở phía nam thôn.

“A a!”

“A...”

Vài tiếng hét thảm thiết vang lên.

Mây sên thuộc hạ Vạn Kim Đường vừa xông vào phòng liền hét lên vài tiếng, bước chân loạng choạng lùi lại.

Chưa đi được mấy bước thì bọn chúng đã ngã xuống đất, trở thành xác chết trắng bầy.

Dưới ánh trăng, có thể thấy hai lỗ đen trên cổ chúng.

Chương 99: Chương 99

Thiết Ứng nghe thấy tiếng hét thảm, lập tức xông vào viện tử, đâm vào từ cửa sổ bên cạnh phòng.

“Ầm!” Một tiếng động lớn vang lên.

Cửa sổ gỗ bị đâm vỡ tan.

Thiết Ứng như một con chim ưng khổng lồ, thân pháp mạnh mẽ bá đạo đến cực điểm, không gì cản nổi!

“Phụt phụt phụt!”

Trong bóng tối, vài tiếng móng vuốt cương mãnh vang lên.

Từng con rắn độc có thân xanh, đỏ, đen bị Thiết Ứng tóm trong tay, dùng sức bóp nát.

“A! Ta liều mạng với ngươi!”

Trong phòng một giọng nữ nhẹ nhàng mang đầy đau lòng gần chết hô lên.

Xà Cơ Tiên Thất lao về phía Thiết Ứng, Thiết Ứng cười lạnh một tiếng: “Tốt lắm!”

Hắn hai vuốt như móc, chớp tới Tiên Thất.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đám bụi trắng lập tức bay về phía Thiết Ứng.

Thiết Ứng ngửi thấy mùi, vội vàng vận nội lực vào hai tay, biến vuốt thành chưởng.

Nội lực hóa gió, ầm ầm về phía đám bụi trắng.

Chờ khi bụi trắng bị chưởng phong thổi tan, Tiên Thất trong phòng đã biến mất.

“Thạch khôi! Đồ vô sỉ!” Thiết Ứng sắc mặt xanh mét, thi triển thân pháp nhanh chóng đuổi theo.

.....

“Hô hô...”

Trong thôn bốc lên vài đốm lửa.

Mái nhà tranh gỗ chóc lát đã bị ngọn lửa nuốt chửng, phát ra vài tiếng kêu kệt rồi đổ sập xuống.

Tiểu Phong thôn chưa đầy trăm hộ giờ khắp nơi đều đã bị lửa thiêu rụi.

Ánh lửa nổi lên bốn phía.

Trong viện, trên đường thôn đâu đâu cũng thấy bóng dáng các võ giả đang chém giết lẫn nhau.

Trên mặt đất la liệt xác người.

“Chết đi!”

Một tiếng quát lớn vang lên, Tử Kim Chùy nặng nề giáng xuống một tên thuộc hạ của Vạn Kim Đường.

Tên thuộc hạ đó không kịp kêu lên tiếng thảm thiết nào thì đã bị chiếc búa nặng hơn trăm cân đập thành thịt nát, xương cốt lẫn lộn với máu tươi.

Trần Nhị vũ động hai chiếc Tử Kim Chùy trong tay, xung quanh hần toàn là xác chết bị đập nát bét.

Trên đường thôn còn có một người dáng người mảnh khảnh, tay cầm một chiếc thiết phiến, thân pháp linh hoạt di chuyển xung quanh đám người.

Đầu nhọn của thiết phiến thỉnh thoảng điểm vào những kẻ đó, phạm là người bị điểm trúng thì đều ngã xuống đất.

Chết không một tiếng động.

Trần Nhị và Chu Bát hợp lực chém chết mấy tên võ giả tam phẩm xung quanh, hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

“Vút...” vài tiếng động nhỏ đến khó mà nghe thấy truyền đến.

Trần Nhị thân thể lạnh lẽo, dường như sắp có đại nạn ập đến.

Hắn vội vàng di chuyển thân mình.

Bả vai lập tức bị một bóng đen cửa qua, máu tươi chảy ra.

Chu Bát dựng tóc gáy, thiết phiến trên tay phải xoẹt một tiếng mở ra, như cánh bướm bay múa.

“Leng keng leng keng!”

Vài tiếng thanh thúy vang lên từ thiết phiến.

Trên mặt đất rơi đã có vài cái ám khí rơi xuống.

Dưới ánh lửa, đỉnh của ám khí lóe ra u lục sắc.

Ngay lúc nhìn thấy ám khí, Chu Bát đã kinh hãi hét lên: “Đường Môn!”

Ba tên võ giả mặc y phục dạ hành đột nhiên xuất hiện trên tường, sáu bàn tay đồng thời giơ lên, điểm điểm hàn mang nhanh như thiểm điện.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người từ bên cạnh bay ra.

Người đó tay cầm một cây thiết tản kỳ lạ, đáp xuống trước mặt Trần Nhị và Chu Bát, mở dù ra.

Từng cánh dù lóe ra sáng ánh sáng lạnh lẽo xoay tròn.

“Leng keng leng keng!”

Ám khí do ba võ giả Đường Môn bắn ra đều bị thiết tảo chặn lại, rơi lả tả trên mặt đất.

Ba võ giả Đường Môn thấy vậy, lập tức giật mình.

“Đoạt Mệnh Tảo - Hà Ngũ?”

Chu Bát nhận ra đối phương, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Đừng nói nữa, tranh thủ thời gian chạy đi! Đằng sau ta là Hứa Tiểu Lâm!”

“Mẹ nó đúng là xúi quẩy!”

Tên sát thủ cảm thiết tảo, hùng hùng hổ hổ hô một câu rồi lập tức thu hồi thiết tảo, nhanh chân co giò chạy đi.

Trần Nhị và Chu Bát sững sờ một chút, vội vàng thi triển thân pháp đuổi theo phía sau Hà Ngũ.

Bây giờ không chạy thì một lát nữa thật sẽ thành người chết đấy

Đệ tử Đường Môn từ trước đến nay luôn có sức chiến đấu xuất chúng, có thể lấy yếu thắng mạnh.

Hướng chi ở đây có ba đệ tử Đường Môn nhị phẩm.

Nếu không chạy nữa thì cũng không biết sẽ chết như thế nào.

Ba người vừa mới động thân thì một bóng người im lặng đột nhiên xuất hiện trên đường.

Lưng hần cao ngất, tay chân nhẹ nhàng, chính là đường chủ Ngọc Hổ Đường Hứa Tiểu Lâm.

Hứa Tiểu Lâm liếc nhìn ba đệ tử Đường Môn một cái, không nói gì.

Ngay khi hần chuẩn bị tiếp tục đuổi theo thì đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Không biết có phải hoa mắt hay không, Hứa Tiểu Lâm dường như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trong một thoáng sững sờ đó, ba tên sát thủ kim bài của Phong Vũ Lâu đã chạy xa.

Hứa Tiểu Lâm vội vàng đề khí, nội lực truyền đến chân, nhanh chóng im lặng đuổi theo.

Ba đệ tử Đường Môn mặc y phục dạ hành nhìn nhau một cái.

“Đi nhanh, đừng để Hứa Tiểu Lâm chiếm tiện nghi!”

“Tử Kim Thiên Vương đã trúng ám khí của ta, trên đó có độc, bọn chúng không chạy xa được đâu!”

“Nhanh đuổi theo!”

Ba người đồng thời thi triển thân pháp, nhẹ nhàng chạm đất như chuồn chuồn lướt nước, thân mình bay lên khỏi mặt đất.

...

Chương 100: Chương 100

Sau núi Tiểu Phong thôn.

Trên trúc lâu treo mấy chiếc đèn lồng sáng trưng, chiếu sáng bên trong như ban ngày.

Trước cửa sổ lầu hai, Vương công công đang thưởng thức cảnh Tiểu Phong thôn lửa cháy ngút trời, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên.

“Một màn này thật là khiến người ta cảnh đẹp ý vui!”

Vương công công thanh âm lạnh lạnh cảm khái nói.

Phía sau, Phong Vũ lâu chủ ngồi xếp bằng trước bàn trà nhỏ không nói gì, nhìn chăm chăm vào chén trà đã nguội.

Ánh mắt tĩnh lặng như nước trà nâu.

Vương công công thưởng thức cảnh tượng thảm khốc khi Tiểu Phong thôn bị hủy diệt, cười nói: “Vạn Kim Đường đã phái ra tám Đường chủ, ba người nhất phẩm, năm người nhị phẩm, Hỏa Long Vương còn mang theo nhi tử bảo bối của hắn.”

“Đường Môn cũng phái ra năm Trưởng lão, ba thân truyền.”

“Tổng cộng có mười bảy cao thủ nhị phẩm trở lên.”

“Thêm vào đó là hơn một trăm tên thuộc hạ tam phẩm của Vạn Kim Đường.”

Vương công công lắng nghe tiếng kêu thảm thiết từ xa vọng lại, trên khuôn mặt trắng nõn không râu lộ ra vẻ say mê.

Dường như như được tiếng kêu đau đớn của người khác sẽ khiến hắn cảm thấy vui sướng.

“Tổ chức sát thủ tung hoành giang hồ hơn mười năm, đêm nay sẽ bị tiêu diệt.”

“Được chứng kiến cảnh này, thật hiếm có, hiếm có!”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu bưng chén trà lạnh lên, uống một ngụm, giọng nói bình thản: “Vương công công không thử sức với lớp trẻ sao?”

Vương công công cười, quay đầu nhìn lâu chủ Phong Vũ Lâu: “Vương gia, nhiệm vụ bệ hạ giao cho nô tài là trông chừng ngài.”

“Ngài nhất định đừng luyến tiếc.”

“Mọi chuyện đã đến nước này, ngài hối hận cũng đã muộn rồi.”

Giọng Vương công công the thé, trong lời nói mang theo một chút hả hê.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu không nói gì, bình tĩnh đặt chén trà xuống, nhìn chăm chăm vào nước trà trong chén.

Không ai biết lúc này hắn đang nghĩ gì.

.....

“Âm!”

Thanh kiếm trong tay Tần Nhất bay ra, cả người nặng nề đập vào tường, phun ra một ngụm máu tươi.

Căn nhà vốn đã xiêu vẹo, bị Tần đụng vào liền phát ra tiếng “kéo kẹt” sắp đổ sập.

“Vèo vèo vèo...”

Tiểu Liên hai tay múa may như hồ điệp vỗ cánh.

Cơn Mưa ám khí Đường Môn chính gốc bắn về phía tên hòa thượng lực lưỡng trong nhà.

Thanh Viên đường chủ không né tránh, mặc cho ám khí của Tiểu Liên đánh trúng người mình.

Lúc ám khí cách cơ thể đối phương một tấc thì một luồng kinh khí vô hình đã dễ dàng đẩy ám khí lệch hướng.

Thấy cảnh này, trong mắt Tiểu Liên hiện lên vẻ không cam lòng.

Vài ngày trước, nội công của nàng đột phá đến tiểu thành, thân pháp cũng đạt đến trình độ đẳng đường nhập thất.

Nàng đã có thể tự xưng là một võ giả tam phẩm rồi.

Thế nhưng giờ đây khi đối đầu với tên hòa thượng này lại không thể phá vỡ nội hộ thể cương khí của đối phương.

Thanh Viên đường chủ vừa nãy tay cầm Hàng Ma Bảo Xử, một kích đã đánh Tần Nhất bay đến trên tường, miệng phun máu tươi.

Có thể thấy được sự chênh lệch giữa nhị phẩm cùng nhất phẩm.

Càng không cần nói đến Tiểu Liên chỉ có thực lực tam phẩm.

Sau khi đánh Tần Nhất học máu, hòa thượng vạm vỡ quay đầu nhìn Tiểu Liên.

“Tại sao chỉ có thực lực tam phẩm?”

Thanh Viên đường chủ khẽ hít mũi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Không tệ, không tệ, lại là một nữ sát thủ!”

“Bản tăng thật sự là có phúc lớn.”

“Để bàn tăng xem người trông như thế nào?”

Vừa nói, Thanh Viên đường chủ nhắc Hàng Ma Bảo Xử lên đi về phía Tiểu Liên.

“Vèo vèo vèo...” Tiếng xé gió vang lên.

Vài quả cầu tròn màu đen ném về phía Thanh Viên đường chủ.

Hắn không né tránh, mặc cho quả cầu tấn công.

Ngay khi quả cầu sắp đánh trúng hắn thì đột nhiên phát nổ.

“Bùm bùm bùm!”

Vài tia lửa đen bốc lên.

Tần Nhất từ bên tường lao ra, một tay kéo Tiểu Liên, hai chân đạp đất, như mèo hoang đập vỡ cửa sổ bay ra ngoài, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Thanh Viên đường chủ vừa định đuổi theo nhưng sắc mặt hắn hơi thay đổi, dừng lại tại chỗ, nín thở.

“Nhuyễn Cân Tán của Đường Môn đặt trong Phích Lịch Tử?”

“Thứ tà môn này từ đâu ra vậy!”

Lúc này, ngôi nhà tranh đang lung lay sắp đổ cuối cùng cũng không thể chống đỡ được nữa.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngôi nhà đổ sập, đè chết Thanh Viên Đường chủ bên dưới.

...

Trong thiên viện.

Hoàng Tam đứng giữa viện, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi.

Mồ hôi chảy dọc theo sống mũi, đến chóp mũi thì cứ lắc lư, không chịu rơi xuống đất.

Cảm giác như này quả thật rất ngứa.

Nhưng Hoàng Tam không dám nhúc nhích, hẩn nhìn chăm chăm hai người trong viện.

Chính xác hơn là người trẻ tuổi.

Hỏa Vân công tử mặc bạch y, tay phải nắm chặt quả cầu sắt, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Trong mắt hai người dường như không còn trời đất, chỉ có lẫn nhau.

Tiếng la giết, tiếng thiêu đốt, tiếng hét thảm xung quanh đều không thể quấy rầy hai người.

Rõ ràng Hoàng Tam và Hỏa Vân công tử chỉ đối đầu vài phút, nhưng dường như đã qua vài canh giờ.

Đứng bên cạnh Hỏa Vân công tử là Hỏa Long Đường đường chủ, quả cầu sắt tùy ý cuộn tròn trong tay hắn.

Dường như đang chờ đợi hai người phân định thắng bại.

Chương 101: Chương 101

“Huýt!”

Một tiếng huýt sáo vô cùng sắc bén vang lên, giữa khung cảnh hỗn loạn của thôn làng, âm thanh ấy càng thêm chói tai.

Hoàng Tam này giờ vẫn chưa có động tĩnh, bất ngờ chuyển mình.

Hỏa Vân công tử dung mạo tuấn lãng, tay nắm chặt quả đấm sắt cũng đồng thời hành động.

Thân hình Hoàng Tam lướt ngang, nhẹ như lông hồng, chân đạp lên tường viện, trong nháy mắt đã sắp bay ra khỏi viện.

Một tiếng “bốp” nặng nề vang lên.

Thân hình Hoàng Tam đang bay tới bức tường viện bỗng chững lại, như thể bị thứ gì đó đánh trúng.

Hắn cố nén đau đớn, vận khinh công bay ra khỏi viện.

Trước cổng viện.

Tay xoay Thiết Đảm của Hỏa Long Vương dừng lại, thản nhiên nói: “Con nóng vội rồi.”

Hỏa Vân công tử cúi đầu đáp: “Vâng, nhi tử nóng vội rồi.”

Hai quả cầu sắt được nắm chặt trong tay hắn đã vơi đi một.

Không ai nhìn thấy hắn đã phóng nó đi lúc nào.

“Nếu như hắn không phải một lòng muốn chạy trốn thì vừa rồi con đã chết dưới đao của hắn rồi.” Hỏa Long Vương thản nhiên nói.

Nghe lời phụ thân đánh giá, Hỏa Vân công tử trong lòng run lên.

“Về bế môn ba tháng, tiếp tục luyện.” Hỏa Long Vương nhàn nhạt nói một câu.

Hắn chậm rãi đi về hướng Hoàng Tam bỏ chạy.

Hỏa Vân công tử cười khở một tiếng, lắc đầu, xoay người đi về hướng ngược lại.

Hoàng Tam là nhị phẩm đỉnh phong, thực lực xuất chúng.

Hắn tự biết mình còn kém xa lắm.

...

Hoàng Tam nhảy vọt qua đầu tường, không dám dừng lại một khắc.

Hắn nghiêng chặt răng, trán đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ thấy vai trái của hắn máu thịt lẫn lộn, cánh tay trái như bị gãy mất, rũ xuống, lắc lư theo từng động tác của Hoàng Tam.

Hoàng Tam chạy nhanh như bay, hướng về một nơi nào đó.

May mà vừa rồi người ra tay là nhị tử của Hỏa Long Vương, Thiết Đảm của hắn còn chưa luyện đến nơi đến chốn.

Hoàng Tam thầm may mắn.

Hỏa Long Vương là cao thủ nhất phẩm, nếu là hắn ra tay thì mình không chỉ đơn giản là nát vai đâu.

Mà là đầu.

Hoàng Tam nghiêng chặt răng, trong đầu hiện lên cuộc đối thoại trước đây với Hoàng chấp sự, cũng như suy đoán của Tần Nhất.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười khổ, bây giờ hắn cuối cùng cũng đã hiểu ra rồi.

Tất cả mọi người đều đang phản bội Phong Vũ Lâu...

Ý nghĩa của câu này cũng bao gồm cả Lâu chủ của Phong Vũ Lâu!

Ngay khi Hoàng Tam chạy về một hướng nào đó, hắn bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện từ xa vọng lại.

“Chu Bát thả ta xuống, ta đã trúng độc rồi, để ta quay lại giết vài tên, không thể chịu lỗ được!”

Giọng nói khàn khàn mệt mỏi của Trần Nhị vang lên.

“Thôi đi, đã trúng độc của Đường Môn rồi mà ngươi còn muốn quay lại giết vài tên? Ngươi có đi nổi không?” Một giọng nói có chút xa lạ khinh thường nói.

Hoàng Tam nghe lỏm được vài câu, lập tức tăng tốc chạy, lao vút qua.

Trần Nhị, Chu Bát, Hà Ngũ thấy người đến liền theo bản năng định ra tay.

Đến khi nhận ra là Hoàng Tam, cả ba đồng thời ồ lên một tiếng.

“Hoàng Tam, tay ngươi làm sao vậy?”

Trán Hoàng Tam lấm tấm mồ hôi lạnh: “Bị người ta đánh, ta bị Hỏa Long Vương coi như đá mài dao cho nhi tử hắn.”

Nghe vậy, ba người nhìn nhau, tốc độ dưới chân đột nhiên tăng nhanh.

“Hoàng Tam, ngươi tránh xa bọn ta ra!”

“Hỏa Long Vương? Chu Bát, ngươi mau chạy nhanh lên đi!”

“Xúi quẩy mà.”

Hoàng Tam: “...”

...

“Huýt!”

“Huýt!”

Tiếng huýt sáo chói tai lại vang lên, vọng khắp thôn làng.

Hứa Tiểu Lâm lặng lẽ bám theo ba người Chu Bát, cũng không vội giết chết bọn hắn.

Đi qua nửa thôn làng, Hứa Tiểu Lâm nhận thấy một chuyện.

Tiếng huýt sáo ngày càng nhiều, ngày càng nhiều sát thủ phát ra tiếng huýt quái dị.

Hắn không khỏi chậm lại bước chân, để ba tên thân truyền Đường Môn đang đuổi theo phía sau bắt kịp.

Ba kẻ này không do dự, nhao nhao tăng tốc bước chân truy kích theo Chu Bát.

Hứa Tiểu Lâm nhảy lên một ngôi nhà, quan sát xung quanh, nhận thấy sát thủ Phong Vũ Lâu đang chạy về cùng một hướng.

Cứ như thể bọn hắn đã câu thông với nhau rồi vậy.

Hứa Tiểu Lâm khẽ nheo mắt, đếm sơ qua các sát thủ đang chạy trốn.

Chỉ còn chưa đầy mười cao thủ nhị phẩm.

Những người còn lại đều đã bị Đường chủ Vạn Kim Đường và các trưởng lão Đường Môn liên thủ giết chết rồi.

Về phần sát thủ Ngân bài tam phẩm thì càng chết nhiều hơn.

“Chạy về phía đông, có gì ở đó chứ? Rừng cây sao?”

Hứa Tiểu Lâm nhìn theo hướng bọn sát thủ chạy trốn, lẩm bẩm.

“Muốn phá vây xông ra à? Quả thật là nực cười.....”

Hứa Tiểu Lâm đại khái đã đoán được ý đồ của đám sát thủ đó, trên mặt lộ ra vẻ chế nhạo.

Vạn Kim Đường và Đường Môn đã ra tay thì chắc chắn sẽ không để Phong Vũ Lâu sống sót.

.....

Trên con đường thôn béc cháy hừng hực.

“Vèo vèo vèo...”

Tiếng ám khí xé gió vang lên.

Đám người của Vạn Kim Đường chạy đến xung quanh đều cha mắt, che cổ họng, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm.

Tiểu Liên một tay đỡ Tần Nhất, tay kia nắm mấy ám khí, ném về phía kẻ địch xung quanh.

“Tiểu Liên đi về phía đông, tiếng huýt sáo có nghĩa là hướng đông.”

Tần Nhất nửa người đè lên vai Tiểu Liên, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng dính máu.

Cứng rắn đỡ một đòn của Thanh Viên đường chủ, nàng bị thương rất nặng.

Khoảng cách giữa nhất phẩm và nhị phẩm vốn đã lớn, huống chi Thanh Viên đường chủ trời sinh thần lực, một thân nội công Thiếu Lâm lại càng chí dương chí cương.

Chuyên khắc chế nội lực thuộc tính âm hàn.

Tần Nhất đỡ một đòn của hắ, nếu không phải Thanh Viên đường chủ nương tay thì nàng đã thập tử nhất sinh rồi.

Đương nhiên, mục đích hắ nương tay không đơn thuần.....

Chương 102: Chương 102

Tiểu Liên nhìn thôn làng bốc cháy khắp nơi, khẽ cắn môi.

Nàng vận chuyển mười luồng nội lực ít ỏi trong cơ thể, thi triển thân pháp Phiêu Vũ hướng về phía đông thôn.

Cũng may, nơi ở của Tiểu Liên và Tàn Nhất vốn đã gần phía đông.

Cách cửa đông thôn không xa lắm.

“Đó chẳng phải là Tàn Nhất sao?”

Một giọng nam nhân xa lạ vang lên phía sau Tiểu Liên.

Không chút suy nghĩ, Tiểu Liên bắn ra ám khí trong tay.

“Leng keng leng!”

Mấy đạo thanh âm thanh thúy truyền đến, ám khí Tiểu Liên bắn ra đều bị chặn lại.

“Người của Đường Môn?”

“Hà Ngũ, nàng là đồ đệ của Tàn Nhất.”

“Hê! Thú vị đấy, kỹ thuật Đường Môn này coi như không tệ.”

Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần.

Tiểu Liên cũng nghe ra giọng của Chu Bát.

Nàng không ngừng bước mà hơi nghiêng đầu, thấy Chu Bát đang cõng Trần Nhị, môi Trần Nhị tím tái, ý thức mơ hồ, trên vai chảy ra máu đen.

Rõ ràng là trúng độc rồi.

Bên cạnh Chu Bát là Hoàng Tam và một nam nhân cảm thiết tận kỳ lạ.

Hoàng Tam chạy nhanh đuổi theo Tiểu Liên, thấy Tần Nhất sắc mặt tái nhợt liền vội vàng hỏi: “Ai làm người bị thương?”

“Thanh Viên hòa thượng.” Tần Nhất nói yếu ớt.

Mấy người còn lại tất cả đều sắc mặt quái dị.

Sát thủ tên Hà Ngũ hùng hùng hổ hổ nói: “Xúi quẩy.”

“Đáng lý lão tử không nên chạy cùng các người, đó nghe đi, là cái thứ gì đang chạy theo hả?”

“Hứa Tiểu Lâm, ba tên thân truyền Đường Môn, Hỏa Long Vương, lại thêm một Thanh Viên hòa thượng.”

“Vạn Kim Đường tổng cộng bao nhiêu nhất phẩm hả!”

“Thế mà sau mông chúng ta có tới hai tên rồi!”

Đám người tất cả đều trầm mặc.

Bọn hắn không thể chạy nhanh hơn cao thủ đó.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ có đường chết.

Đúng lúc này.

“Vèo...”

Một tiếng gió mạnh từ phía sau truyền đến.

Trong lòng mọi người nhao nhao run lên, thấy lạnh cả người.

Hoàng Tam xuất thủ giữ chặt Tiểu Liên, dùng sức nhảy sang một bên.

Chu Bát, Hà Ngũ cũng xuất ra hết khí lực bú sữa mẹ, vọt sang một bên.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn.

Mặt đất đường thôn nứt ra, đất đá bay mù mịt.

Một luồng kinh khí không thể chống đỡ truyền ra.

Hoàng Tam, Chu Bát, Hà Ngũ đều bị luồng kinh khí đó đánh ngã xuống đất.

Mà phía trước con đường bỗng xuất hiện một cây Hàng Ma Bảo Xử cao ba mét, to bằng cái chum.

Hàng Ma Bảo Xử cắm sâu xuống đất, kim hoàn trên gậy rung lên dữ dội, âm thanh thanh thúy, tựa như Phật Đà bảo âm.

“Bần tăng chưa từng nói, các vị có thể đi.”

Một hòa thượng cao hai mét, mặc tăng phục hoàn sắc, vô cùng vạm vỡ xuất hiện trên đường thôn.

Mặt hắn nở một nụ cười thâm tà quái dị, ánh mắt không ngừng lướt trên người Tần Nhất và Tiểu Liên.

Cách Thanh Viên hòa thượng không xa, bóng trắng nhoáng một cái.

Xuất hiện một nam nhân trung niên mặc bạch y, trên tay đang xoay tròn hai quả cầu sắt.

Hai quả cầu va vào nhau, phát ra tiếng “lộc cộc lộc cộc”.

Hỏa Long Vương lãnh đạm nhìn tên sát thủ nhị phẩm còn sót lại.

Ánh mắt của hắn như đang nhìn sâu kiến, không hề có chút cảm xúc nào.

Một bên khác, trên đầu tường bay ra ba đạo nhân ảnh.

Cả ba đều mặc trang phục dạ hành giống nhau, bịt mặt, chính là ba tên đệ tử thân truyền của Đường Môn.

Ba người bay xuống, nhìn thấy Thanh Viên hòa thượng và Hỏa Long Vương thì đều đồng thời thân thể chấn động.

Trong ba người có hai người nhìn thấy Thanh Viên hòa thượng, theo bản năng lùi lại một bước.

Từ đôi lông mày lộ ra, hai người đó rõ ràng là nữ nhân. Ánh mắt họ nhìn Thanh Viên hòa thượng mang theo nồng đậm kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Rõ ràng là thanh danh của Thanh Viên hòa thượng vô cùng ác liệt.

“Hô...”

Một tiếng bước chân đạp gió vang lên.

Trên bức tường phía nam nhảy ra một thiếu nữ dáng người linh hoạt, khuôn mặt đỏ bừng, như thể đang trốn chạy truy sát.

Tiền Thất vừa đáp xuống con đường đất ở đầu thôn thì đã nhìn thấy Thanh Viên hòa thượng, Hỏa Long Vương và ba đệ tử Đường Môn, cả người lập tức sửng sốt.

Trên vầng trán trắng nõn của nàng lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Đồ vô sỉ! Chạy đi đâu!”

Bức tường phía sau đột nhiên nổ tung, một nam nhân vạm vỡ, mày rậm mắt to lao ra.

Trên đầu Thiết Ứng đầy bụi đất, mặt mũi lấm lem.

Hắn vừa đâm thùng bức tường đất thì nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, không khỏi bật cười.

“Chạy à? Các ngươi không phải rất giỏi chạy sao?”

Đám người Hoàng Tam, Chu Bát, Hà Ngũ từ dưới đất bò dậy, sắc mặt tái mét nhìn kẻ địch vây quanh.

Tiểu Liên đỡ Tần Nhất, cắn chặt môi, ánh mắt tràn đầy không cam lòng.

Thực lực của bọn họ chênh lệch quá lớn với kẻ thù, không thể chạy thoát được nữa.

Chẳng lẽ cứ thế này mà kết thúc sao?

Ánh mắt Tiểu Liên lộ vẻ thê lương, nàng đã đi từ Kiến Ninh phủ đến Lâm An phủ.

Thật vất vả mới học được võ công, nhưng còn chưa giết được kẻ đó.

Giờ lại sắp chết sao?

Khoảnh khắc này, trong lòng Tiểu Liên đầu tiên hiện lên hình ảnh người mà nàng hận nhất, rồi dần dần biến thành hình ảnh của một người khác.

Người đó dung mạo tuấn lãng, khóe miệng luôn nở nụ cười ôn hòa.

Viện trưởng...

Ta sắp thất hứa rồi.

Ta không về được nữa.

Tiểu Liên mím chặt môi, đôi mắt đã không còn linh động như ngày nào mà có chút hơi âm u đầy tử khí.

Hiện giờ sắp phải đối mặt với tử vong, trong lòng nàng có hơi cay đắng.

Chương 103: Chương 103

Hà Ngũ tay trái chống chiếc thiết tản, khước miệng dính một vệt máu tươi, quát lớn: “Vạn Kim Đường, các người làm việc như vậy, không sợ lâu chủ nhà ta trả thù sao?”

“Lâu chủ nhà người?”

Thanh Viên hòa thượng lộ ra nụ cười kỳ quái: “E rằng bây giờ, lâu chủ nhà người cũng khó mà tự bảo vệ mình rồi.”

“Làm gì có thời gian để ý đến các người!”

Nói xong, Thanh Viên hòa thượng ánh mắt như âm lãnh rần, lướt qua người Tàn Nhất, Tiểu Liên, Tiền Thất.

“Ba nữ sát thủ, nhìn dáng người đều không tệ nha!”

“Ba người họ là của bản tăng, các người không được đụng vào.”

Thanh Viên hòa thượng ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Ánh mắt hần nóng rực, lưỡi thè ra khỏi miệng, liếm liếm môi.

Lúc này bộ dạng của hần hoàn toàn không phù hợp với chiếc áo cà sa trên người.

Nếu như Phật Tổ tại thế, nhìn thấy bộ dáng háo sắc này của hần, sợ rằng sẽ kim cương trùng mắt một chưởng đánh chết hần ngay.

Những người khác không nói gì, bọn họ đều biết tính tình của Thanh Viên hòa thượng.

Nữ nhân mà hần để ý, cũng chẳng khác gì đã chết.

Tần Nhất sắc mặt tái nhợt, giọng nói tràn ngập áy náy, nói bên tai Tiểu Liên: “Xin lỗi, là sư phụ hại người rơi vào tình cảnh này.”

Tiểu Liên lắc đầu: “Sư phụ, là ta tự lựa chọn.”

“Muốn trách chỉ có thể trách thiên ý trêu người.”

Lửa đã bốc cháy khắp nơi trong thôn.

Ánh lửa soi sáng gương mặt xinh đẹp của Tiểu Liên, toát lên một mỹ cảm khác lạ.

Ánh mắt nàng toát ra một tia quyết tuyệt.

Biểu cảm của Thanh Viên hòa thượng đã nói cho nàng, nếu như không chết, nàng sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào.

“Haiz...”

Lúc này, bỗng vang lên một tiếng thở dài.

Âm thanh này quá đột ngột, như thể đột ngột xuất hiện từ hư không.

Tất cả mọi người có mặt đều thẩn giật mình.

Trong thôn bốc lên chiến hỏa.

Một bóng người bất ngờ xuất hiện trên con đường nhỏ.

Hắn mặc một thân áo thô hoàng sam bình thường, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đỏ có hoa văn trắng.

Nghe tiếng thở dài, mọi người có mặt đều nhìn về phía bóng người đó.

Thiết Ứng nhìn thấy người đó, đôi mắt sáng lên, cười nói: “Hoa lão đệ?”

“Người cũng đến góp vui sao?”

Thiết Ứng vẫn còn nhớ rất rõ thanh niên có thể đỡ được một chiêu Ứng Trảo của mình.

Trần Diệp không nói gì, lại từ trong ngực lấy ra một chiếc mặt nạ bạc, mép mặt nạ khắc hình chiếc lá.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bóng dáng trên con đường thôn biến mất, chiếc mặt nạ màu đỏ có hoa văn trắng rơi xuống đất.

Phát ra một tiếng “lách cách” nhẹ.

Đồng thời, một giọng nói ôn hòa vang lên từ phía sau đám người của Vạn Kim Đường.

“Đi theo ta trở về.”

Thanh Viên hòa thượng, Hỏa Long Vương, Thiết Ưng cùng ba truyền nhân y bát của Đường Môn đồng loạt quay đầu lại.

Sắc mặt bọn họ kịch biến, nhìn chăm chăm vào bóng người hoàng sam xuất hiện giữa đám sát thủ Phong Vũ Lâu.

Mặt nạ trên mặt người hoàng sam đã biến thành màu bạc, bên mép có khắc hình chiếc lá.

Trần Diệp đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Liên.

Nhìn thấy người đeo mặt nạ đột nhiên xuất hiện.

Sát thủ của Phong Vũ Lâu thềm chân động, con ngươi đột nhiên co lại.

Nhanh quá!

Thân pháp nhanh quá!

Nếu người này có ý định giết người thì có lẽ bọn họ đều đã chết rồi!

Tiểu Liên cảm nhận được hơi ấm trên đỉnh đầu liền thoáng sửng sốt.

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói ôn hòa quen thuộc, trong giọng nói mang theo kinh hỉ cùng khó có thể tin: “Viện... Viện

trường?”

Trần Diệp khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ vào đầu nàng.

Nhìn thấy người đeo mặt nạ hoàng sam trong nháy mắt đã xuất hiện giữa đám sát thủ của Phong Vũ Lâu.

Thiết Ứng trợn to hai mắt, há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

“Hoa Đông...”

“Đông Hoa...”

“Thì ra là thế!”

Hắn tự lẩm bẫm, trên mặt lộ vẻ bàng hoàng cùng chấn kinh.

Thì ra Hoa Đông chính là Đông Hoa!

Biểu cảm của Thiết Ứng trở nên quái dị.

Chiều nay, hắn đã không ít lần khoác lác với “Hoa Đông”.

Bây giờ Thiết Ứng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào thôi.

Những người còn lại có mặt nghe thấy lời của Thiết Ứng cũng nhận ra thân phận của người đeo mặt nạ hoàng sam.

“Đông Hoa?”

Thanh Viên hòa thượng khẽ nheo mắt, thu lại biểu lộ trên mặt, trở nên nghiêm nghị.

Hỏa Long Vương cũng hướng ánh mắt về phía Trần Diệp, ánh mắt sâu thẳm.

Quả cầu sắt vẫn luôn xoay tròn trên tay phải hắn không biết từ lúc nào đã dừng lại.

Ba đệ tử thân truyền của Đường Môn thì tò mò nhìn Trần Diệp.

Người trước mắt này chính là Đông Hoa, được Thanh Hư Tử Trương Chi Lăng hai mươi năm trước tung hoành giang hồ, danh xưng là người đệ nhất dưới tông sư, tuyên bố chỉ có thể kết giao ngang hàng?

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Mà sự xuất hiện của Trần Diệp lại khiến bầu không khí trong viện im lặng một cách quỷ dị

“Hô hô...”

Phía sau đám người của Vạn Kim Đường liên tục truyền đến tiếng bước chân khinh công đập đất.

Các vị đường chủ còn lại cùng năm vị trưởng lão Đường Môn đã tiêu diệt hết sát thủ nhị phẩm còn lại đang đến đây.

Một nam nhân trung niên ăn mặc như phú thương, trên mặt mang cười, vận khinh công đáp xuống bên cạnh Thanh Viên hòa thượng và Hỏa Long Vương.

Ngón tay cái bên phải của hắn đeo một chiếc hồng ngọc ban chỉ, chậm chậm xoa nắn nó.

“Chuyện gì vậy?”

Vị phú thương mỉm cười nhìn đám sát thủ bị thương, ánh mắt thoáng dừng trên người Trần Diệp.

Thấy không ai trả lời, vị phú thương nhìn về phía Thiết Ứng: “Tiểu Ứng, chuyện gì vậy?”

Khóe miệng Thiết Ứng co giật, hắn cắn răng nói: “Kim đường chủ, người đó là Đông Hoa.”

Chương 104: Chương 104

Vị phú thương trung niên khẽ nheo mắt, ánh mắt trở nên thận trọng hơn.

Hắn là đường chủ của Kim Thiềm Đường Vạn Kim Đường, thực lực cũng là nhất phẩm.

“Đông Hoa?”

Các đường chủ và trưởng lão Đường Môn vừa đến đều nhìn về phía Trần Diệp.

Hứa Tiểu Lâm nhìn thấy Trần Diệp, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lại là hắn.

Hứa Tiểu Lâm vẫn còn nhớ khinh công như quỷ mị của Đông Hoa ở ngoại thành Giang Ninh.

Trần Diệp mặc hoàng sam, dáng người cao ráo, trên mặt đeo mặt nạ lá cây màu bạc.

Hắn đứng giữa đám đông, rất bình tĩnh.

Lúc này, bên tai Trần Diệp vang lên âm thanh máy móc lạnh lùng của hệ thống.

【Đinh!】

【Bắt đầu thanh toán hàng ngày!】

“Bỏ qua.”

Trần Diệp trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này làm gì có thời gian xem thanh toán hàng ngày.

【Đinh!】

【Tổng điểm tích lũy: 105】

【Số điểm còn lại: 4077】

Một màn ánh sáng xanh mờ ảo hiện lên trước mắt Trần Diệp.

【Đinh!】

【Độ biết ơn của Tiểu Liên đã tăng lên!】

【Độ biết ơn hiện tại: 85%】

【Đinh!】

【Chúc mừng người đã nhận được một cơ hội rút thăm thuộc tính Viện trưởng!】

Trần Diệp ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Vậy mà đã đến 85% rồi!

Không do dự, Trần Diệp trong lòng mặc niệm.

“Hệ thống, rút thăm thuộc tính!”

【Đinh!】

【Đang rút thăm thuộc tính...】

...

“Bụp bụp bụp...”

“Ầm ầm!”

Xung quanh thôn liên tục vang lên tiếng nhà sập, tường cháy.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh và mùi xác chết bị cháy khét.

“Là hấn!”

Tần Nhất sắc mặt tái nhợt, lảo đảo nói.

Nàng nhận ra thân pháp như quỷ mị của Trần Diệp, nhớ lại cái đêm lúc mình và Tiểu Liên trò chuyện ở Dư Hàng huyện.

Đã từng có một người xuất hiện.

Thân pháp đó giống như quỷ mị.

Những sát thủ khác cũng lần lượt nhìn về phía Trần Diệp, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng không xác định.

Không biết Đông Hoa này đến đây muốn làm gì.

Đường chủ Vạn Kim Đường và các trưởng lão Đường Môn không nói gì.

Bọn hắn chỉ nhìn chăm chăm Trần Diệp.

Người có thể ngang hàng với Thanh Hư Tử nhất định không đơn giản!

Trần Diệp không nói gì, hắn nhìn chăm chăm vào màn ánh sáng xanh mờ ảo trước mặt.

【Leng keng!】

【Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính: Khí Thể Nguyên Lưu】

【Khí Thể Nguyên Lưu: Tiên Thiên chi khí tràn ngập trong cơ thể, vô cùng vô tận, có thể dùng làm nội lực】

Ngay khi thuộc tính được rút ra, Trần Diệp liền cảm thấy nội lực mà mình tu luyện được trong đan điền đột nhiên bị nén lại, như thể được tôi luyện.

Sau đó nhanh chóng phình to, chia thành hai luồng.

Tiếp theo, hai luồng biến thành bốn luồng, bốn luồng biến thành tám luồng.

Chỉ trong vài hơi thở, nội lực trong cơ thể Trần Diệp đã biến thành hàng ngàn luồng.

Mà loại phân liệt này vẫn tiếp tục không ngừng.

Đồng thời, một luồng nhiệt lưu truyền đến từ đan điền.

Luồng nhiệt đó tự động vận hành theo lộ tuyến của 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Trong đầu Trần Diệp nhớ lại ghi chép 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Khi còn trong bụng mẹ, cơ thể con người đã tràn ngập Tiên Thiên chi khí, nuôi dưỡng bản thân.

Sau khi sinh ra, Tiên Thiên chi khí trộn lẫn với trọc khí hậu thiên, ngày càng tiêu tán.

Các công pháp Đạo môn đều lấy việc truy tìm nguồn gốc, tu luyện ra Tiên Thiên chi khí làm mục tiêu.

Tiên Thiên Nhất Khí Công tu luyện đến Tiên Thiên cảnh, nội lực trong cơ thể sẽ hòa quyện vào nhau, hóa thành một luồng Tiên Thiên chi khí tinh khiết.

Luồng Tiên Thiên chi khí đó được ấp ủ trong đan điền, có thể kéo dài tuổi thọ, khi giao đấu với người khác sẽ phát huy ra uy lực khó lường.

Mà bây giờ.

Trần Diệp rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể mình có thêm hàng ngàn luồng Tiên Thiên chi khí.

Hắn nhất thời có chút sững sờ.

Người trong Đạo môn theo đuổi cả đời, mong muốn truy tìm nguồn gốc, tu luyện chỉ để có được một luồng Tiên Thiên chi khí.

Vậy mà lúc này trong đan điền của mình lại có hàng ngàn vạn luồng!

Nếu bị người trong Đạo môn biết được, chắc chắn sẽ bị tức chết.

Ngay lúc mọi người đều im lặng thì một giọng nói đã phá vỡ yên tĩnh.

“Ngang hàng luận giao với Thanh Hư Tử.”

“Bần tăng muốn thử xem võ nghệ của thí chủ có xứng đáng với câu nói đó không.”

Thanh Viên hòa thượng mỉm cười nói, nhưng trong mắt lại mang theo băng lãnh cùng sát ý.

Hắn không thích người khác đụng vào nữ nhân mà hắn đã nhắm đến.

Vừa dứt lời, thân hình cao lớn cường tráng của Thanh Viên lao về phía trước, như một con mãnh thú phóng đến chỗ Trần Diệp.

Thân pháp của hắn đơn giản, nhưng lại tràn đầy sức mạnh.

Thanh Viên hòa thượng xông tới trước mặt Trần Diệp, giơ cao nắm đấm to bằng bát giấm, các đốt ngón tay nổi lên gân guốc, đâm mạnh vào Trần Diệp.

Lúc hắn ra đòn, nội lực trong cơ thể dâng trào, một luồng khí vô hình từ trên thân xuất ra.

Quyền phong gào thét, ầm ầm có hồ khiêu lôi âm.

Một quyền này là quyền pháp chính tông của Thiếu Lâm La Hán Phục Hồ Quyền.

Thanh Viên xuất thủ có hồ khiêu lôi âm, có lẽ cảnh giới quyền pháp của hắn đã đạt đến tuyệt đỉnh cảnh giới không thể luyện tập thêm được nữa!

Chương 105: Chương 105

Trần Diệp đứng tại chỗ, không có động tác gì.

Tiên Thiên chi khí vô tận ở đan điền biến thành dòng nhiệt, chạy khắp kinh mạch của Trần Diệp.

Trần Diệp cảm thấy cơ thể mình nhẹ như lông vũ, dường như chỉ cần một ý niệm là có thể bay lên.

Tất nhiên, đây chỉ là ảo giác.

Trần Diệp nhìn về phía Thanh Viên hòa thượng, động tác ra đòn của đối phương trong mắt hắn dường như chậm lại vô số lần.

Trần Diệp từ từ giơ tay trái lên, dễ dàng đỡ được nắm đấm của Thanh Viên hòa thượng.

“Đình!”

Một tiếng kim loại truyền đến.

Kim Cương Bất Hoại của Trần Diệp đã chặn lại tất cả sát thương cùng lực trùng kích.

Lúc này, trong lòng Trần Diệp đột nhiên có thêm một loại cảm giác.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Hắn dường như có thể điều động Tiên Thiên chi khí trong cơ thể, thông qua cánh tay truyền vào cơ thể của Thanh Viên hòa thượng.

Trần Diệp suy nghĩ một chút, thả lỏng tâm thần, Tiên Thiên chi khí dồi dào ở đan điền giống như chất lỏng, chảy dọc theo kinh mạch của Trần Diệp, truyền đến lòng bàn tay.

Sau đó, nó lại truyền từ lòng bàn tay sang nắm đấm phải của Thanh Viên hòa thượng.

Cảm nhận được nội lực hùng hậu truyền đến từ nắm đấm, Thanh Viên giật mình.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi.

Thanh Viên hít thở sâu, hét lớn một tiếng, vung nắm đấm trái lên, tấn công Trần Diệp như thể liều mạng.

Trần Diệp giơ tay phải lên, dễ dàng đỡ được nắm đấm trái của hắn.

Tiên Thiên chi khí trong cơ thể phân ra một dòng chảy, chạy dọc theo tay phải của Trần Diệp, truyền vào cơ thể Thanh Viên.

Cả hai nắm đấm đều bị Trần Diệp nắm chặt, trên mặt Thanh Viên hòa thượng lộ ra vẻ sợ hãi tột độ.

“A!”

Hắn hét lớn một tiếng, muốn rút nắm đấm ra khỏi tay Trần Diệp.

Ngay sau đó.

“Bùm!”

Một tiếng vang thật lớn.

Thân thể Thanh Viên hòa thượng phình to như quả bóng bơm hơi, nhãn cầu lồi ra, da thịt trên mặt run rẩy.

Chưa đầy một hơi thở thì đã truyền đến một tiếng vang thật lớn.

“Ầm!”

Thanh Viên hòa thượng đột nhiên nổ tung, máu thịt văng tung tóe đầy đất.

Chân khí hộ thể của Trần Diệp tự động chặn lại mớ máu thịt vung vẩy đó, bộ hoàng sam vẫn sạch sẽ tinh tươm.

Ngay cả Tiểu Liên bên cạnh hắn cũng không bị dính một giọt máu nào.

Nhìn thấy máu thịt vương vãi khắp nơi, Trần Diệp im lặng.

Hắn chỉ muốn thử Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể thôi mà,

Không ngờ mới truyền qua vài tức thì đã khiến Thanh Viên nổ tung rồi?

Thuộc tính mới rút được cũng quá mạnh rồi?

Không chỉ Trần Diệp im lặng mà cả bảy vị Đường chủ còn lại của Vạn Kim Đường, năm vị Trưởng lão của Đường Môn và ba vị truyền nhân y bát cũng thế.

Nổ...

Nổ tung rồi?

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Tiếp theo là sợ hãi!

Thanh Viên hòa thượng xuất thân Thiếu Lâm, nội lực Thiếu Lâm chí dương chí cương, tu vi nội lực thâm hậu.

Hơn nữa còn là cao thủ nhất phẩm hậu kỳ.

Hắn so nội lực với Đông Hoa,

Đường chủ Kim Thiềm Đường đeo hồng ngọc ban chỉ ở tay phải ăn mặc như một phú thương nuột nước bọt, hắn hai mắt đăm đăm, bờ môi run rẩy.

Khó có thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Võ giả tầm thường so đấu nội lực, nhiều nhất cũng chỉ bị nội lực của đối phương phản phệ, nguyên khí đại thương mà thôi.

Làm gì có chuyện nổ người ta ra như thế này chứ?

Tu vi nội lực này phải thâm hậu đến mức nào!

Đây là việc con người có thể làm được sao?

Hỏa Long Vương đứng ngây người tại chỗ, không còn vẻ bình tĩnh tự nhiên lãnh đạm với chúng sinh như vừa rồi nữa.

Hắn ngơ ngác nhìn “Thanh Viên Hòa thượng” đã bị nổ thành từng mảnh, cảm thấy miệng hơi khô.

Hai cao thủ nhất phẩm duy nhất còn lại trên viện đều không dám nhúc nhích.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong xem môn đạo.

Bọn hắn đã nhìn ra sự đáng sợ của Đông Hoa.

Dùng nội lực sống sờ sờ làm nổ tung một cao thủ nhất phẩm hậu kỳ, nổi tiếng về nội lực!

Trong lòng hai cao thủ nhất phẩm đồng thời nảy ra một ý nghĩ.

Đông Hoa này là Tông Sư!!!

Các Đường chủ nhị phẩm, Trưởng lão Đường Môn, truyền nhân y bát còn lại đều kinh hãi nhìn Trần Diệp.

Xung kích mà một màn vừa nãy mang đến cho bọn hắn thật sự quá lớn.

Thanh Viên hòa thượng giết nhị phẩm như giết chó, thế mà lại bị người tên Đông Hoa thần bí này khiến cho hài cốt không còn!

Ánh mắt Thiết Ứng rơi trên mặt đất đầy máu thịt, khoe miệng co giật.

Vừa rồi có phải hắn gọi Đông Hoa là lão đệ không?

Biểu cảm của Thiết Ứng lập tức vô cùng đặc sắc.

Hứa Tiểu Lâm cũng lộ vẻ kinh hãi, không ngờ Đông Hoa công tử này lại có thực lực như vậy!

Ngay sau đó, trong lòng hắn may mắn vạn phần, may mà hôm đó hắn không xảy ra xung đột với Đông Hoa.

Nếu không, có lẽ hắn đã chết rồi.

“Viện... Viện trưởng...”

Tiểu Liên ngơ ngác nhìn Trần Diệp mặc hoàng sam, đeo mặt nạ bạc đang chắn trước mặt mình.

Lúc này không ai sóc hơn nàng.

Tiểu Liên đã giao đấu với Thanh Viên hòa thượng, đối phương trong mắt nàng giống như ác quỷ không thể chiến thắng.

Thế mà lại dễ dàng bị Trần Diệp giết chết!

Đây có phải là Trần Diệp đã sống cùng mình hai tháng, mỗi ngày cùng nhau phơi nắng, đọc sách nhàn hạ, khéo miệng luôn nở nụ cười ôn hòa hay không?

Tiểu Liên ngẩn ngơ, nhìn bóng dáng như vực sâu như núi cao của Trần Diệp, ánh mắt lộ ra sùng bái sâu sắc.

Viện trưởng...

Thật lợi hại!

Chương 106: Chương 106

Những sát thủ của Phong Vũ Lâu phía sau Trần Diệp cũng há hốc mồm, tất cả đều không thể tin được.

Vốn tưởng rằng mình chết chắc rồi, không ngờ lại có bước ngoặt!

Bỗng chốc, hiện trường im lặng.

Trần Diệp lúc này đã hồi thần từ trong kinh ngạc.

Ánh mắt hẩn lạnh nhạt liếc nhìn đám người Vạn Kim Đường.

“Xoẹt...”

Trần Diệp nhẹ phát ống tay áo.

Một đạo kinh khí vô hình theo tay áo huy động, khuấy động mà ra.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, mặt đất cát bay đá chạy.

Đám người Vạn Kim Đường theo bản năng nheo mắt, dùng tay áo che mặt, che bụi.

Trong lòng bọn họ hoảng sợ vạn phần, không biết Đông Hoa muốn làm gì.

Chờ gió yên, trên mặt đất đã xuất hiện thêm một đường ngang dài hai trượng.

Vạch ngang xé sâu xuống mặt đất, để lộ ra lớp đất bùn ẩm ướt.

Trần Diệp nhìn cảnh tượng mình vừa gây ra, khẽ cau mày.

Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể quá nhiều, hắn vẫn chưa thể vận dụng thuần thục.

Ban đầu chỉ định dùng nội lực rạch một đường trên mặt đất, ai ngờ lại tạo ra một cơn cuồng phong.

Chỉ có thể nói, thuộc tính mà hệ thống đưa ra đều quá mạnh.

Trần Diệp ánh mắt bình thản, nhìn về phía đám người Vạn Kim Đường, thản nhiên nói một câu.

“Kẻ vượt qua vạch.”

“Chết.”

...

Rừng cây phía đông Tiểu Phong thôn.

Thiên Cơ Tử dựa lưng vào một gốc cây, lấy từ trong ngực ra ba đồng tiền, hai tay nắm chặt rồi lắc nhẹ vài cái.

Đồng tiền rơi xuống đất, hắn đưa tay vuốt ve hoa văn trên đó.

Đợi khi lục hào hiện ra đầy đủ, Thiên Cơ Tử giải quẻ tượng trên đó, khẽ nói: “Quả nhiên, cơ hội thứ hai ở đây.”

Khuôn mặt hắn lộ ra vẻ phức tạp.

Dường như tiếp theo sẽ phải đối mặt với một điều khiến hắn rất khó xử.

“Haiz...”

Thiên Cơ Tử thở dài một tiếng, từ dưới đất bò dậy, tay cầm một cây gậy tre gõ nhẹ xuống đất, chậm rãi bước về phía tây.

“Cơ hội lần đầu tiên đã bỏ lỡ rồi, lần này nhất định không được bỏ lỡ nữa.”

Thiên Cơ Tử thở dài một tiếng.

Mệnh của hần khác với người thường, người bình thường cả đời có ba lần kỳ ngộ..

Còn hần chỉ có hai lần thôi.

Nhưng hai lần này, chỉ cần hần nắm bắt được bất kỳ lần nào thì nửa đời sau sẽ là quẻ Càn hào thứ năm “Phi long tại thiên”.

Trời đất rộng lớn, mặc sức bay lượn!

Tốt đến không thể tốt hơn được nữa.

Cơ hội vào ngày mừng bốn tháng bảy, Thiên Cơ Tử đã bỏ lỡ rồi.

Lần này, nhất định không được bỏ lỡ nữa.

Chỉ là, cơ hội lần thứ hai này...

Nghĩ đến những gì mình sắp phải đối mặt, khóe miệng Thiên Cơ Tử lộ ra một nụ cười cay đắng.

Có những việc, cuối cùng cũng phải có một kết quả.

Có những người, cuối cùng cũng phải đối mặt!

Hần cầm cây gậy trúc, chậm rãi bước đi.

Đi được một lúc, Thiên Cơ Tử bỗng dừng bước, trong lòng dâng lên một cảm giác.

Hần nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy vài tiếng còi chày gậy.

Thiên Cơ Tử nhanh chóng gieo quẻ, bói ra một kết quả.

“Ngã ba đường?”

Giải mã quẻ bói, Thiên Cơ Tử do dự không quyết.

Trước mặt hần có một ngã ba đường.

Một con đường hướng về phía tây, thông đến cửa đông của Tiểu Phong thôn.

Một con đường hướng về phía bắc, thông đến rừng trúc phía sau núi.

Lúc này hắn đang đứng giữa ngã ba đường.

“Kỳ lạ, tại sao ta lại có linh cảm nhỉ?” Thiên Cơ Tử lẩm bẩm.

Suy nghĩ một lúc, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

Thiên Cơ Tử lắc đầu, tiếp tục đi về phía bắc.

Dáng người hơi gầy của hắn đi trên con đường thôn, bước chân không nhanh, nhưng rất vững vàng, rất kiên định.

“Xào xạc...”

Đi được một lúc, Thiên Cơ Tử giẫm phải mấy chiếc lá trúc khô dưới chân.

Hắn đã đi đến một rừng trúc rồi.

Lúc này, có người nắm lấy tay hắn.

Thiên Cơ Tử rung mình, vừa định làm gì đó thì bàn tay đó mở ra tay của Thiên Cơ Tử ra, viết vài nét trên lòng bàn tay.

Thiên Cơ Tử hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn gật đầu: “Dẫn ta đi gặp hắn đi...”

Bàn tay đó vỗ nhẹ vào vai Thiên Cơ Tử, kéo cây gậy trúc của hắn đi về một hướng.

...

Lầu hai của trúc lâu.

Vương công công ngồi trên ghế trúc, thần sắc thả lỏng.

Đây là lần duy nhất hấn ngồi trên ghế trúc trong mười bốn ngày đến trúc lâu.

Hấn không chỉ ngồi trên ghế trúc mà trước mặt còn có một tách trà.

Đó là một tách trà có màu xanh ngọc, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Nếu là người sành sỏi nhìn thấy, nhất định sẽ biết đó là Long Tỉnh Minh Tiên trị giá ngàn vàng.

Còn là Tây Hồ Long Tỉnh đỉnh cấp nhất.

Vương công công nhấp một ngụm trà, nhắm mắt lại, từ từ thưởng thức hương vị trà Long Tỉnh trước tiết Thanh Minh mà Túc vương gia đã pha.

Trà ấm vừa vào miệng, vị ngọt thanh, hương thơm dịu nhẹ đã lan tỏa.

Hấn mở mắt ra, trên khuôn mặt trắng nõn không râu hiện lên một nụ cười.

“Trà ngon, quả là trà ngon!”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu ngồi đối diện với Vương công công, khuôn mặt uy nghiêm không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Đằng sau Vương công công có mười hai người đang đứng.

Có nam có nữ, có già có trẻ.

Bọn họ đứng cung kính, như đang chờ đợi điều gì đó.

“Túc vương gia, ngài cũng uống đi.”

Vương công công tay nâng chén trà, nói bằng giọng the thé.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu mỉm cười, không nói gì.

“Lộc cộc...”

Bỗng, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Vương công công nghiêng đầu nhìn.

Chỉ thấy lão nhân cầm mà hắt đã gặp ban ngày đang dắt một tiểu tử mù khoảng mười mấy tuổi đi lên.

Chương 107: Chương 107

Lão nhân tóc bạc phơ, trên mặt mang nụ cười vui vẻ.

Đằng sau lão nhân, tiểu tử mù bịt mắt bằng vải đen cũng đang cười, nhưng nụ cười gượng gạo, cứng nhắc.

Cứ như thế, nụ cười đó không phải xuất phát từ ý muốn của hắn.

Hắn bị ép phải cười.

Thấy hai người đi lên, lâu chủ Phong Vũ Lâu đột nhiên nhìn tiểu tử mù.

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tiểu tử, nhìn đi nhìn lại, ngấm đi ngấm lại.

Dần dần, ánh mắt của lâu chủ Phong Vũ Lâu trở nên dịu dàng, trở nên an ủi, rồi lại trở nên nhẹ nhõm.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ánh mắt hắn đã thay đổi nhiều lần.

Biểu cảm của Vương công công thay đổi.

Hắn vẽ mặt nghiêm trọng đặt chén trà xuống, trong mắt thoáng qua một tia kinh hãi.

Mà sự thay đổi trong ánh mắt của Túc vương gia, hắn đều nhìn thấy rõ.

Hắn đã từng nhìn thấy ánh mắt đó trước đây.

Vương công công biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì.

Cơ thể hắn đột nhiên run rẩy, tứ chi lạnh toát.

Trong lòng cảm thấy vô cùng kinh dị!

Bởi vì ánh mắt đó...

Là ánh mắt của một người phụ thân nhìn nhi tử mình.

Túc vương gia vẫn còn sống, nhưng đã mất khả năng sinh dục.

Đây là bí mật không phải bí mật của vương triều Đại Vũ.

Vương công công tình cò biết được bí mật này.

Chính vì biết được bí mật này nên Vương công công mới cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Bởi vì, thật không phù hợp với những gì người biết.

Chắc chắn là có điều gì đó ngoài ý muốn đã xảy ra.

“Người đã đến rồi.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu đột nhiên lên tiếng, giọng nói có chút vui mừng.

Thiên Cơ Tử cười khỏ, giọng nói non nớt đáp: “Ta vốn không muốn đến.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu gật đầu: “Nhưng người không còn cách nào khác.”

“Người phải đến.”

Thiên Cơ Tử gật đầu, vẻ mặt phức tạp.

Hắn đã bỏ lỡ cơ hội đầu tiên rồi

Giờ chỉ có thể đến đây thôi.

“Có một số việc phải có kết quả mới tốt.” Thiên Cơ Tử có chút đắng chát chát nói.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu gật đầu, hắn nhìn mười hai người phía sau Vương công công.

“Địa Chi mười hai người, Thiên Can một người.”

“Vi phụ bố cục giang hồ hơn mười năm, sau này bọn họ đều là người của người.”

Mười hai người phía sau Vương công công, cùng với lão nhân dẫn Thiên Cơ Tử lên lầu đều cười toe toét.

Trong miệng bọn họ đều không có lưỡi.

Nhưng bọn hắn cười híp mắt, trên mặt viết đầy vui vẻ.

Những người này nhìn Thiên Cơ Tử, ánh mắt sáng ngời.

Thiên Cơ Tử bịt mắt bằng vải đen, hắn không nhìn thấy.

Nhưng có thể cảm nhận được.

Thiên Cơ Tử mở miệng, giọng hơi khàn: “Mấy năm nữa, Phong Vũ Lâu sẽ trở thành thế lực hàng đầu trên giang hồ.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu gật đầu đồng ý.

Khuôn mặt uy nghiêm của hắn nở nụ cười hiền hòa.

“Nhưng Phong Vũ Lâu có phát triển thêm nữa, cũng chỉ là thế lực giang hồ.”

“Có một số việc, tầm nhìn phải xa hơn.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu cầm ấm trà tử sa, lấy ra một chiếc cốc mới từ dưới bàn trà nhỏ.

Nước trà bốc khói nóng hơi chảy ra từ vòi ấm.

“Phong Vũ Lâu quá phô trương.”

“Ta hủy nó đi thì nó mới có thể tái sinh với một tư thái mới.”

“Ban đầu, ta đã để lại cho người vài hạt giống tốt, trong vòng vài năm sẽ có cơ hội thăng cấp nhất phẩm.”

“Nhưng đáng tiếc, chúng quá thông minh, cũng quá ngu ngốc.”

Lâu chủ Phong Vũ Lâu bưng chén trà đầy bảy phần, đi đến trước mặt Thiên Cơ Tử, nắm lấy tay hắn rồi đặt chén trà vào.

Thiên Cơ Tử bưng chén trà, nhưng không uống.

Hắn vẻ mặt cay đắng, rất phức tạp, lẩm bẩm: “Sau đêm nay, sẽ không còn Phong Vũ Lâu.”

Phong Vũ Lâu chủ nhẹ nhàng vỗ vai Thiên Cơ Tử, trong mắt ánh lên vài phần an ủi.

Sau đó, hắn bước đến trước mặt Vương công công.

Lúc này, sắc mặt Vương công công trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Đôi mắt hắn thất thần, nhìn chằm chằm vào bàn trà, giọng khàn đặc: “Ta chết chắc rồi.”

Phong Vũ Lâu chủ gật đầu: “Ngươi chết chắc rồi.”

Hắn thở dài: “Từ lúc ngươi bước vào trúc lâu, ngươi đã chết chắc rồi.”

Vương công công mặt mày tái mét nhẹ gật đầu.

“Bất kể ai nhìn thấy, nghe thấy chuyện vừa rồi, đều không sống nổi.”

“Nhưng ta là nhất phẩm đỉnh phong.”

“Ngươi chưa chắc đã giết được ta.”

Vương công công vẫn ngồi trên ghế trúc, nhưng sắc mặt tái nhợt.

Những lời vừa rồi không hề khiến hắn có thêm tự tin.

Bởi vì hắn hiểu, Túc Vương gia biết hắn là nhất phẩm đỉnh phong, vậy mà lại để hắn biết bí mật đó.

E rằng, hắn thật chết chắc rồi.

“Đúng vậy, người là nhất phẩm đỉnh phong.” Phong Vũ Lâu chủ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Vương công công.

“Nhưng vẫn chưa đủ.”

Cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ vai, Vương công công cười.

Nụ cười của hắn rất khó coi.

“Người tự sát đi.”

Phong Vũ Lâu chủ thản nhiên nói một câu.

Vương công công cười thảm: “Ta có thể hỏi tại sao không?”

Phong Vũ Lâu chủ khẽ gật đầu: “Để người chết một cách minh bạch.”

“Diệu Y Thánh Thủ danh bất hư truyền...”

Nói xong, hắn không quan tâm đến Vương công công nữa, mà đi đến cửa sổ trúc lâu.

Nhìn qua cửa sổ.

Dưới ánh trăng đêm, Tiểu Phong thôn không xa, lửa cháy ngút trời.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi đã biến mất, chỉ còn lại tiếng nhà cửa đổ sập.

Tất cả sẽ kết thúc.

Chương 108: Chương 108

Ánh lửa và bóng tối hòa quyện vào mắt Phong Vũ Lâu Chủ.

Ánh mắt hần sâu thẳm, tựa như vực sâu vô tận.

“Người đưa bọn họ đi đi, nội tình của Phong Vũ Lâu đủ để làm bất cứ điều gì người muốn.”

“Vậy còn người?” Thiên Cơ Tử há miệng hỏi.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu cười lớn.

“Đi làm chuyện ta muốn làm.”

“Có vài việc, không làm thì sẽ muộn.”

Hần nhìn về phía tây bắc, đứng thẳng người lên, thản nhiên nói: “Vị hoàng huynh đó của ta sắp chết rồi.”

“Hần sát nghiệt quá nặng.”

“Hậu cung giai lệ hơn trăm người, nhưng chỉ có một nhi tử.”

“Ta cũng muốn hần nếm trải nỗi đau của ta mười tám năm trước.”

Thiên Cơ Tử im lặng.

Một lúc lâu sau, hần lại hỏi: “Có đáng không?”

Thiên Cơ Tử không hiểu.

Hai người bọn họ trong mười bốn năm qua, không gặp nhau mấy lần.

Thế mà hần lại giao cơ nghiệp mười mấy năm gây dựng vào tay mình.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu cười.

“Nếu hấn chết, mối thù của ta phải báo với ai?”

“Hơn nữa thân là phụ thân, khi ra đi, cũng phải để lại cho nhi tử chút gì đó chứ.”

Nói đến đây, giọng lâu chủ Phong Vũ Lâu có chút xấu hổ.

“Vi phụ là một kẻ thất bại.”

“Không thể cho con tôn vị chí cao vô thượng triều đình.”

“Nhưng cũng có thể để lại cho con chút gì đó.”

Nghe câu này, tay Thiên Cơ Tử đang cầm chén trà hơi run rẩy.

Hắn lặng lẽ nâng chén trà lên, uống cạn trà.

Lâu chủ Phong Vũ Lâu bỗng nhiên cười.

“Trà không phải uống như vậy.”

Thiên Cơ Tử không nói, đột nhiên hỏi: “Ta có thể sờ ngài một chút không?”

“Đương nhiên là được.”

Phong Vũ Lâu chủ bước đến trước mặt Thiên Cơ Tử, cúi người xuống.

Thiên Cơ Tử chậm chậm đưa tay ra.

Phong Vũ Lâu chủ nắm lấy tay hắn, đặt lên mặt mình.

Tay Thiên Cơ Tử rất trắng trẻo, không hề có dấu vết của lao động hay luyện võ.

Như một người đọc sách.

Phong Vũ Lâu chủ nắm tay hắn, mặc cho đôi tay đó lần mò trên mặt mình.

Đồng thời, Phong Vũ Lâu chủ cũng đang nhìn mặt Thiên Cơ Tử.

Khuôn mặt còn non nớt kia, có đến bảy tám phần giống với chính mình thời niên thiếu.

Nhìn thấy khuôn mặt ấy, Phong Vũ lâu chủ nở nụ cười từ đáy lòng.

Hắn như nhìn thấy một bản sao khác của mình.

Thiên Cơ Tử vuốt ve một hồi, bỗng tay trái sờ lên dải vải đen trên mắt mình

Nhưng Phong Vũ lâu chủ đã nắm lấy tay hắn.

“Đủ rồi...”

“Đừng làm hỏng tu hành của người.”

Phong Vũ lâu chủ đứng dậy, cầm ấm tử sa, rót thêm một chén cho Thiên Cơ Tử.

“Uống đi, lần này uống chậm thôi.”

“Uống xong, dẫn bọn họ đi đi.”

Lần này, Thiên Cơ Tử không từ chối nữa.

Hắn lần mò ngồi xuống trước bàn trà nhỏ, khoanh chân lại, tay cầm chén trà.

Nhấp từng ngụm nhỏ.

Hắn không muốn uống quá nhanh.

Hai người ngồi đối diện nhau, không ai nói lời nào.

Trúc lâu rất yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng nhấp trà nhẹ nhàng.

Bên cạnh, trên ghế tre, Vương công công từ từ nhắm mắt, trên mặt là nụ cười khổ đau thương.

Hắn biết sau đêm nay, trời sẽ thay đổi rồi.

Mọi người đều đánh giá thấp vị Túc vương gia thất bại trong cuộc tranh giành ngôi báu này.

Bởi vì vừa rồi hắn cảm nhận được một luồng khí tức nội lực ma giáo từ tay Túc vương gia.

...

Chén trà trên thế gian này đều rất nhỏ.

Cho dù có rót đầy trà thì cuối cùng cũng sẽ có lúc uống hết.

Thiên Cơ Tử nâng chén lên, môi chạm vào lá trà ẩm ướt.

Trà trong chén đã hết.

“Đi thôi.”

Phong Vũ lâu chủ khẽ thở dài.

Thiên Cơ Tử gật đầu không nói, Á bá bên cạnh bước tới, đỡ lấy hắn.

Mười hai tên Địa Chi còn lại đi theo bên cạnh.

Từ đầu đến cuối.

Mười ba người này đều không nhìn Phong Vũ lâu chủ lấy một cái.

Bây giờ lâu chủ của bọn họ chỉ có người thanh niên mù trẻ tuổi trước mặt này.

Thiên Cơ Tử được Á bá dìu xuống trúc lâu.

Lúc đi đến cửa.

Thiên Cơ Tử đưa tay khẽ sờ lên miếng vải đen bịt mắt.

Đầu ngón tay lại chạm được một chút ẩm ướt.

“Hô...”

Hắn hít sâu một hơi, không dừng lại nữa.

Thiên Cơ Tử biết.

Phong Vũ Lâu chủ không thể cho hấn ngôi vị cửu ngũ tôn quý trên triều đình.

Nhưng là.

Lại cho hấn một cái giang hồ.

...

Ngày mười tám tháng bảy, quán trọ Giang Hạ huyện.

Trong thành vang lên tiếng gà gáy, ngoài cửa sổ nắng sớm mờ mờ.

Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, từ từ mở mắt, đáy mắt lóe lên một tia sáng sắc bén.

Hắn hít sâu một hơi, điều hòa Tiên Thiên Chi Khí vô tận trong đan điền.

“Tiên Thiên Chi Khí quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.” Trần Diệp khẽ thở dài.

Tinh khí trong cơ thể dồi dào, hấn căn bản không cảm thấy buồn ngủ.

Suốt cả đêm, Trần Diệp đều bận rộn điều hòa Tiên Thiên Chi Khí.

May mắn là hiệu quả rõ rệt.

Lúc Trần Diệp không vận chuyển nội lực, nội lực sẽ ản nấu trong đan điền.

Sẽ không xuất hiện tình trạng hấn không thể không chế được sức mạnh của mình.

Có điều, để nắm vững Tiên Thiên Chi Khí khổng lồ trong cơ thể thì vẫn cần có thời gian.

Trần Diệp xuống giường, cầm chiếc mặt nạ bạc trên bàn,
đeo lên mặt.

Hắn đi đến cửa phòng, đẩy cửa gỗ ra.

Chương 109: Chương 109

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, Hà Ngũ đang bung ghế ngồi cạnh cửa bỗng giật mình tỉnh giấc.

Thấy Trần Diệp đi ra, hắn vội vàng đứng dậy, cung kính thi lễ: “Tiền bối!”

“Ừm.” Trần Diệp thản nhiên nói.

“Tiền bối, ta sẽ gọi bọn họ dậy ngay.” Thái độ của Hà Ngũ rất cung kính.

Đêm qua sau khi Trần Diệp vẽ một đường trên mặt đất rồi nói ra câu đó, người của Vạn Kim Đường và Đường Môn đều ở yên tại chỗ, không dám nhúc nhích chứ đừng nói đến chuyện vượt qua đường đó.

Phong thái và khí thế đó thực khiến Hà Ngũ chấn động.

E rằng ngay cả Tông Sư xuất thế cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trần Diệp không để ý đến Hà Ngũ, hắn đi thẳng đến sảnh lớn của quán trọ, gọi tiểu nhị mang bữa sáng lên.

Một lát sau, cửa phòng trên lầu lần lượt mở ra.

Sáu sát thủ nhị phẩm còn lại của Phong Vũ Lâu và Tiểu Liên cùng nhau đi xuống, đứng cách Trần Diệp không xa, vẻ mặt cung kính.

Trần Diệp đưa mắt nhìn bọn họ.

Trần Nhị sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu, vai quần vãi.

Hôm qua hắn trúng phải độc dược tuyệt môn của Đường Môn, nếu không phải trưởng lão Đường Môn sợ đắc tội với

Trần Diệp, chủ động dâng thuốc giải thì e rằng đã mất mạng rồi.

Chu Bát, Tiền Thất, Hà Ngũ ba người không bị thương gì, trạng thái có vẻ ổn.

Hoàng Tam vai trái quần vải, sắc mặt tái nhợt.

Tần Nhất dùng mạng che mặt đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra nàng có chút suy yếu.

Sáu sát thủ nhị phẩm này đều cung kính cúi đầu, không dám nhìn Trần Diệp.

Ánh mắt Trần Diệp dừng lại trên người Tiểu Liên.

Biểu cảm của Tiểu Liên rất phức tạp, nàng nhìn Trần Diệp, trong ánh mắt mang theo kính sợ, cảm kích, lạ lẫm cùng một loại phức tạp không nói nên lời.

“Khách quan, bữa sáng của ngài...”

Tiểu nhị bung bữa sáng chạy ra từ nhà bếp, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lời đến miệng lại bị dọa sợ nuốt về.

Hắn đã từng gặp không ít khách nhân, biết mấy người này chắc chắn có võ công.

Phục vụ người trong giang hồ nhất định phải cẩn thận.

Tiểu nhị cẩn thận đặt bữa sáng lên bàn, yếu ớt gọi Trần Diệp một tiếng: “Dạ, ngài cứ từ từ dùng.”

Nói xong, tiểu nhị nhẹ nhàng rời đi, như thể sợ làm phiền Trần Diệp.

Trần Diệp không để ý đến hành động vừa rồi của tiểu nhị. Hắn bung ra hai bát cháo gạo, bánh bao bột mì và vài món ăn kèm từ khay gỗ.

“Tiểu Liên, lại đây ăn đi.”

Giọng nói Trần Diệp ôn hòa, giống như khi còn ở Dục Anh Đường.

Tiểu Liên nghe thấy lời Trần Diệp, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Nàng vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Tiền Thất bên cạnh khẽ dùng khuỷu tay huých nàng một cái.

Tiểu Liên lúc này mới hoàn hồn, bước tới ngồi trên ghế dài, nhận lấy bát cháo từ tay Trần Diệp, bắt đầu ăn từng miếng nhỏ.

Trần Diệp tháo mặt nạ, đặt sang một bên.

Hắn bình thản ăn sáng, như thể không biết bên cạnh còn có sáu người đang đứng.

Tiểu Liên tay cầm bánh bao, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc dưới lớp mặt nạ thì vô thức cúi đầu, trong lòng không hiểu sao có chút sợ hãi.

Đám người Tần Nhất không nói gì, chỉ cúi đầu cung kính hành lễ với Trần Diệp, không dám ngẩng đầu nhìn.

Trần Diệp không lên tiếng, bọn họ không dám động đậy.

Trần Diệp thì vừa ăn đồ ăn kèm, vừa suy nghĩ.

Ban đầu, hắn chỉ muốn cứu Tiểu Liên, nhưng vô tình cũng cứu luôn cả nhóm sát thủ này.

Những người này trước đây đều thuộc về Phong Vũ Lâu, đều là sát thủ hàng đầu.

Thực lực đều là nhị phẩm, đặt ở bất kỳ thế lực nào trên giang hồ cũng có thể làm trưởng lão hoặc khách khanh. Nếu chương giáo môn phái không ra mặt thì nhị phẩm chính là đỉnh cao chiến lực của giang hồ.

Xử trí bọn họ như thế nào, Trần Diệp cần phải suy nghĩ kỹ.

Thời gian không dài.

Trần Diệp thông thả ăn xong bữa sáng, mà sáu sát thủ bên cạnh cũng đã đứng yên rất lâu.

Hắn đeo lại mặt nạ, thản nhiên nói: “Các người có dự định gì?”

Sáu sát thủ nhị phẩm đồng thanh nói: “Ân cứu mạng, không biết lấy gì báo đáp.”

“Chúng ta nguyện nghe theo sai khiến của tiền bối.”

Trần Diệp nhàn nhạt nhìn bọn họ một cái.

Hiện tại đứng trước mặt Trần Diệp là sát thủ nhị phẩm hàng đầu trên giang hồ.

Kinh nghiệm phong phú, năng lực nghiệp vụ xuất sắc, thủ pháp giết người chuyên nghiệp.

Nói cách khác.

Bọn họ cũng rất biết cách kiếm tiền.

Mà phương hướng phát triển nghề nghiệp của Tiểu Liên là sát thủ.

Nàng khó tránh khỏi sẽ phải gia nhập tổ chức sát thủ.

Thay vì gia nhập tổ chức sát thủ khác để làm trâu làm ngựa, chỉ bằng tự mình làm việc cho mình.

Vừa có thể phụ giúp gia đình, vừa có thể tránh được tình trạng Tiểu Liên bị tổ chức lừa giết sau này.

Tuổi già của sát thủ thường không có kết cục tốt đẹp.

Trần Diệp là viện trưởng của Dục Anh Đường, hắn phải có trách nhiệm với mỗi đứa trẻ.

Huống chi, sau này Dục Anh Đường đông người, cũng nên xây dựng thêm chứ?

Đại Minh sau khi thành hôn cũng không thể cứ ở mãi trong Dục Anh Đường nha?

Phải mua nhà cho nhi tử ngốc này nữa?

Mua nhà xong thì còn phải sắm thêm một con ngựa nhi?

Cái này đi đi về về đều là tiền.

Trần Diệp khẽ thở dài.

Tuổi còn trẻ, sao hắn lại có cảm giác mình thật sự lại thành lão cha rồi.

Sau khi suy nghĩ một lúc.

Trần Diệp đưa tay vào trong ngực, từ hệ thống thương thành đổi lấy một phiến Bích Ngọc Diệp cao một tấc.

Hoa văn trên Bích Ngọc Diệp giống hệt hoa văn trên chiếc mặt nạ bạc của hắn.

Trần Diệp lấy Bích Ngọc Diệp ra, đặt lên bàn, thản nhiên nói: “Từ nay về sau, các ngươi chính là người của Ngọc Diệp Đường.”

“Nhận nhiệm vụ ám sát, là nghề cũ của các ngươi.”

“Nguồn tin tình báo, thu nạp thành viên, ám sát thành bại... Ta không quản.”

“Chỉ có một điều.”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta muốn bảy phần lợi nhuận.”

Chương 110: Chương 110

Trong phòng khách sạn.

“Ngồi đi, sao lại câu nệ như vậy?” Trần Diệp tháo mặt nạ, tùy ý ngồi trên giường.

Tiểu Liên đứng ở cửa phòng, khẽ cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn mang theo vẻ căng thẳng.

“Đây không giống dáng vẻ của người lúc ở Dục Anh Đường...”

Trần Diệp lại lộ ra nụ cười ôn hòa.

Tiểu Liên nhìn thấy nụ cười quen thuộc, hơi lấy hết can đảm, ngồi xuống ghế dài.

“Viện... Viện trưởng... Ngài... Ngài là Tông Sư sao?”

Tiểu Liên nhìn khuôn mặt tuần tú trẻ trung của Trần Diệp, hỏi ra câu hỏi khiến mình bối rối suốt đêm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy câu nệ, đã không còn lạnh lợi và hoạt bát như lúc ở Dục Anh Đường.

“Đúng vậy.”

Trần Diệp tùy ý nói.

Hắn chưa từng gặp Tông Sư, không rõ Tông Sư lợi hại cỡ nào.

Nhưng có một điều Trần Diệp dám khẳng định, về mặt phòng ngự, tốc độ, nội lực, Tông Sư xách giày cho hắn cũng không xứng.

Đạo môn bí truyền «Tiên Thiên Nhất Khí Công», luyện thành Tông Sư, trong cơ thể bắt quá một luồng Tiên Thiên chi khí.

Mà hiện tại, trong đan điền của Trần Diệp, Tiên Thiên chi khí là vô tận!

Còn về Súc Địa Thành Thốn và Kim Cương Bất Hoại thì càng không cần phải nói.

Tông Sư?

Thứ rác rưởi gì chứ!

Nghe Trần Diệp thừa nhận, đôi mắt linh động của Tiểu Liên liền lộ ra kích động và sùng bái.

Quả nhiên, giống như nàng nghĩ.

Tiểu Liên há to miệng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Chuyện nàng muốn hỏi rất nhiều, nhưng lại không dám mở miệng.

Trần Diệp thấy Tiểu Liên có vẻ muốn nói nhưng lại không dám thì không khỏi bật cười.

“Ta vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo của ngươi khi mới đến Dục Anh Đường đòi tiền công của ta hơn.”

Nghe câu này, Tiểu Liên đỏ mặt, có chút xấu hổ.

“Nếu ngươi muốn tiếp tục rèn luyện bản thân thì cứ gia nhập Ngọc Diệp Đường.”

“Ngọc Diệp Đường đều là người một nhà, sẽ không còn tình trạng bị tổ chức hãm hại nữa.”

“Ta có thể cứu ngươi một lần, nhưng không thể cứu ngươi lần thứ hai.”

“Hiểu không?”

Trần Diệp nghiêm mặt nói.

Tiểu Liên lộ vẻ cung kính, gật đầu: “Ta hiểu.”

Trần Diệp thấy thái độ cung kính của nàng, trong lòng không khỏi bật cười.

Tiểu Liên à Tiểu Liên, kiêu ngạo của ngươi đâu rồi?

“Còn một việc nữa.” Trần Diệp ánh mắt sáng ngời nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên bị Trần Diệp nhìn chằm chằm, trong lòng hơi hoảng hốt, bàn tay nhỏ đặt trên đầu gối siết chặt, có chút căng thẳng nói: “Chuyện... Chuyện gì?”

Trần Diệp nghiêm túc nói: “Ở Dục Anh Đường, khi ngươi không làm nhiệm vụ, ngươi phải chịu trách nhiệm chăm sóc Tiểu Phúc.”

“Hả?”

Tiểu Liên sững sờ.

Trần Diệp nhướn mày: “Có vấn đề gì không?”

“Không... không có.”

Tiểu Liên đỏ mặt, cắn môi, có chút xấu hổ.

Ồ, thì ra là vậy.

Nàng còn tưởng rằng...

...

Trời tờ mờ sáng.

Bầu trời xanh nhạt điểm xuyết vài ngôi sao lác đác còn sót lại.

Một con chim bồ câu lông trắng như tuyết bay ngang qua bầu trời, đáp xuống một căn lầu các.

“Gù gù...”

Chim bồ câu đậu trên song cửa sổ, hai chân bám chặt vào khung gỗ, miệng kêu vang.

Nghe thấy tiếng động.

Một bàn tay nhỏ trắng như ngọc nhẹ nhàng ôm lấy chim bồ câu, tháo ống tre nhỏ buộc trên chân nó ra

Chủ nhân của bàn tay ngọc là một tiểu cô nương mười mấy tuổi.

Tiểu cô nương ăn mặc như một nha hoàn, rất xinh đẹp, da trắng như ngọc, ngũ quan tinh xảo.

Nàng nhẹ nhàng mở ống tre nhỏ, lấy ra một bức thư đã được gấp lại.

Tiểu cô nương không đọc, mà cầm bức thư đi xuống lầu các.

Dưới lầu là một khoảng đình viện rộng, trong viện bày đầy các loại cây quý hiếm.

Giữa viện, một nam nhân trung niên nho nhã mặc hoàng sắc trù lụa đang đứng.

Trên tay hắn cầm một cây kéo tia hoa, đang tỉ mỉ tỉa cành cây.

Tiểu cô nương đi đến bên cạnh nam nhân trung niên, cung kính đưa bức thư.

Nam nhân trung niên đặt kéo xuống, mở bức thư ra đọc.

Một lúc sau, hắn cười.

Tiểu cô nương bên cạnh có chút ngạc nhiên.

Vì trong ký ức của nàng, lão gia nhà mình rất ít khi cười.

Mỗi lần cười đều là có chuyện tốt hoặc chuyện thú vị xảy ra.

Lần trước lão gia cười là khi Vạn Kim Đường “thu” được một bức tượng ngọc Quan Âm trị giá hai trăm vạn lượng.

“Tiểu Xuân, người mà ngươi ghét nhất đã chết rồi.”

Nam nhân trung niên nho nhã cười nói.

Khuôn mặt tiểu cô nương lộ ra vẻ vui mừng, nàng không nhịn được hỏi: “Thanh Viên hòa thượng chết rồi?”

“Hắn chết như thế nào? Có phải phương trượng Thiếu Lâm ra tay không?”

Tiểu Xuân ríu rít như một con chim sẻ, hỏi liên tục.

Thanh Viên hòa thượng là cao thủ nhất phẩm hậu kỳ, thực lực rất mạnh.

Cho dù là nhất phẩm đỉnh phong, cũng chưa chắc đã giết được hắn.

Nam nhân trung niên mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Tiểu Xuân.

Hắn vo tròn bức thư trong tay, tùy ý ném xuống đất.

“Thú vị... Thật là thú vị...”

“Có thể dùng nội lực khiến Thanh Viên hòa thượng nổ tung, người này e rằng đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.”

“Nội lực tu vi đẳng phong tạo cực!”

Nam nhân trung niên hít một hơi thật sâu, nụ cười trên mặt dần biến mất, trong mắt lộ ra vẻ kiên dè nồng đậm.

“Tiểu Xuân, truyền lệnh xuống.”

“Người của Vạn Kim Đường nếu gặp người đeo mặt nạ bạc, viên có hoa văn lá cây, không được vô lễ.”

“Ai có thể mời được vị đó đến Đường, ta phong hẳn làm phó đường chủ.”

Nam nhân trung niên nói chắc như đinh đóng cột.

Chương 111: Chương 111

Nghe lời này, trong mắt Tiểu Xuân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phó đường chủ!

Phó đường chủ ở đây không phải là phó đường chủ của mười hai phân đường.

Có thể khiến lão gia đích thân mở miệng.

Nhất định là phó đường chủ của Vạn Kim Đường!

Trong lòng Tiểu Xuân dâng lên kinh ngạc tột độ.

Chỉ cần mời người đeo mặt nạ bạc có hoa văn lá cây bên rìa vào Đường là có thể làm phó đường chủ của Vạn Kim Đường?

Người đó rốt cuộc là ai!

...

Thục Trung Đường Môn.

“Môn chủ, Đường Hải trưởng lão đã hồi âm rồi.”

Một đệ tử Đường Môn quỳ một gối trên đất, cung kính nói.

Trước mặt hắn, trên một chiếc ghế bành rộng lớn là một nam nhân trung niên gầy gò.

Nam nhân trung niên mặc trù lụa hắc sắc thêu hoa văn đỏ, vẻ mặt uy nghiêm.

Trên người toát ra khí thế thượng vị đã lâu.

“Độc.”

Nam nhân trung niên thanh âm đậm mạc nói.

“Vâng!”

Chẳng mấy chốc, tên đệ tử đã đọc xong bức thư do chim bồ câu đưa đến.

Môn chủ Đường Môn nhú mày.

Một lúc lâu sau, hắn mở miệng: “Hủy bỏ lệnh truy nã trong môn phái với đám người Tần Nhất, Hoàng Tam, Chu Bát.”

“Sau này gặp bọn hắn, không được chủ động gây sự.”

“Ngoài ra, nếu thấy người đeo mặt nạ bạc, viền khắc hình lá cây, tất cả không được gây sự!”

“Kẻ nào vi phạm, sẽ bị trục xuất khỏi Đường Môn, lên Truy Sát bảng!”

.....

“Đông đông đông...”

Tiếng chuông vang vọng khắp Thiếu Lâm Tự.

Các tăng nhân đã làm xong tảo khóa đang đi đến thiện phòng để ăn sáng.

Một vị hòa thượng trung niên, thần sắc uy nghiêm, đi ngược dòng người, bước chân nhanh chóng, như có việc gấp.

Các tăng nhân trên đường gặp hắn đều dừng lại hành lễ, ánh mắt nhìn hắn đầy kính sợ.

Người này là thủ tọa Giới Luật viện, Huyền Hỉ đại sư.

Không lâu sau.

Huyền Hỉ đi qua hành lang, đến một gian tĩnh thất.

Bên trong gian tĩnh thất đầy mùi đàn hương.

Một lão hòa thượng lông mày tuyết trắng, dài rủ xuống đất, ngồi trên bồ đoàn, hai chân xếp bằng, tay cầm tràng hạt, hai mắt nhắm nghiền, không chút nhúc nhích, như đang tọa thiền.

Ngoài cửa tĩnh thất truyền đến một thanh âm.

“Phương trượng, Thanh Viên nhập diệt rồi.”

Câu nói này truyền vào phòng.

Khuôn mặt vị lão hòa thượng lông mày tuyết trắng không buồn không vui, nhưng bàn tay đang lần tràng hạt của hắn khựng lại một chút.

“A Di Đà Phật...”

Thiếu Lâm phương trượng niệm một câu Phật hiệu, giọng khàn khàn nói: “Chuyện tốt.”

Huyền Hỉ đứng ngoài cửa tĩnh thất.

Hắn thần sắc nghiêm túc, lúc đứng thẳng lại như một gốc cây tùng.

Thiếu Lâm phương trượng nói xong câu đó liền không còn tiếng động nào nữa.

Nghe thấy trong tĩnh thất không còn âm thanh, Huyền Hỉ do dự không biết có nên rời đi hay không.

“Là người phương nào gây nên?”

Giọng nói của Thiếu Lâm phương trượng từ tĩnh thất truyền ra.

Huyền Hỉ vội vàng nói: “Là một công tử tên Đông Hoa.”

Nghe xong, Thiếu Lâm phương trượng lẩm bẫm đáp lại một câu.

“Thiện tai...”

Rồi lại không có tiếng động.

Hòa thượng trung niên tiếp tục nói: “Phương trượng, tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục từng tu hành ở tục gia viện.”

“Hắn tự nguyện hộ tống Hàng Ma Bảo Chủ về chùa.”

Thật lâu.

Trong tĩnh thất truyền ra một chữ.

“Thiện.”

.....

Giang Nam.

Trong một luyện võ trường diện tích rộng lớn.

Một nam nhân trung niên mặc trù sam tử sắc đang đứng giữa viện.

Hắn dáng người khôi ngô, khuôn mặt nam tính, cằm để râu ngắn.

Trước mặt người trung niên có vài thanh niên mặc khôi y, tay cầm quả cầu hình bầu dục.

“Thả!”

Một người bên trên đột nhiên quát nhẹ.

Mấy thanh niên mặc khôi y đồng thời ném quả cầu trong tay, sau đó nhanh chóng lùi lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đại địa rung chuyển, bùn đất tung bay, khói đen lẫn với ánh lửa vụt qua.

Trên mặt đất xuất hiện một hố lớn đường kính hai mét, cái hố đen ngòm, tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc.

“Thành công rồi!”

“Đường chủ! Thành công rồi!”

Chứng kiến uy lực của quả cầu, tất cả mọi người có mặt đều reo hò.

Đường chủ Phích Lịch đường, Lôi Kinh Thiên cũng nở một nụ cười.

“Haha! Vật này một khi hoàn thành, có thể bảo đảm Lôi gia ta trăm năm không lo!”

Một vị tộc lão lớn tuổi chống gậy bên cạnh kích động vạn phần, nước mắt chảy ròng.

Đá, người Lôi gia trong luyện võ trường đều đều đắc chí, hưng phấn đến mức khoa tay múa chân.

Lôi Kinh Thiên bước đến bên hồ lớn vừa nở ra, cúi người xem xét kỹ lưỡng.

Đây là loại Hỏa Dược đạn mới được Lôi gia nghiên cứu ra.

Nhìn thấy cái hồ lớn đến hai mét, Lôi Kinh Thiên cảm thấy máu toàn thân đang sôi sục.

Thành công! Thực sự thành công rồi!

Hắn siết chặt nắm đấm, cảm xúc dâng trào.

Đợi vị kia đăng cơ, Lôi gia sẽ phát lên thôi!

Mấy năm gần đây, tình hình chiến sự biên cảnh của Đại Vũ triều ngày càng căng thẳng.

Nếu vật này chế tạo thành công, trang bị cho quân đội, chắc chắn sẽ giết sạch lũ man di phương Bắc.

Đến lúc đó, địa vị của Lôi gia cũng sẽ tăng cao!

Đám người Lôi gia vô cùng phấn khích.

Bỗng nhiên, một đạo hắc ảnh bay đến từ phía xa trên bầu trời, phát ra tiếng kêu the thé.

“Keee!”

“Keee!”

Đó là một con chim ưng màu nâu đỏ.

Nó bay lượn trên không trung, đôi mắt chim ưng lướt qua luyện võ trường rồi khóa chặt vào một người.

Chim ưng từ từ khép cánh, đậu xuống vai Lôi Kinh Thiên.

Lôi Kinh Thiên âu yếm vuốt ve bộ lông của nó, chú ý đến bức thư được buộc vào móng vuốt của nó.

Tháo bức thư xuống, Lôi Kinh Thiên nhìn vào tờ giấy.

Đọc xong hai dòng đầu tiên, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười lạnh.

Chương 112: Chương 112

“Đường Môn cũng chỉ đến thế mà thôi, tầm nhìn vẫn còn dừng lại ở giang hồ.”

“Phong Vũ Lâu bị diệt thì đã sao...”

“Thiên cận.”

Hắn dùng giọng điệu khinh miệt nhận xét một câu rồi tiếp tục đọc xuống.

Nhìn thấy nội dung bên dưới, trong lòng Lôi Kinh Thiên giật mình, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Có thể dùng nội lực làm cho Thanh Viên hòa thượng nổ tung?!”

“Từ khi nào giang hồ lại xuất hiện một nhân vật như vậy?”

Sắc mặt Lôi Kinh Thiên hơi thay đổi, rồi như nhớ ra điều gì đó.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Thanh Hư Tử thật biết cách tự tăng bốc mình.”

“Ngang hàng luận giao với Tông Sư...”

“Hắn xứng sao!”

..

Dư Hàng Dục Anh Đường.

Mặt trời chói chang tỏa ra sức nóng như thiêu như đốt.

Một giọt mồ hôi chảy từ trán xuống cằm, “tích” rơi xuống đất.

Tôn Thắng đỏ mặt, nghiêng răng cố phun ra một con số.

“Muời... muời... muời lăm!”

Tôn Thắng dùng hết sức lực bú sữa mẹ để nâng mình lên khỏi mặt đất.

Sau khi nói ra con số đó, cánh tay hần mềm nhũn, nằm ịch ra đất.

“Hong học... Hong học...”

Tôn Thắng thở hồn hên, vẻ mặt nhẹ nhõm như đã được cứu.

Thở hồn hên vài hơi, Tôn Thắng nhìn sang Đại Minh đang chống đẩy một tay mà không hề thay đổi sắc mặt, trong mắt đầy ngưỡng mộ.

“Đại Minh ca, ta thực khâm phục ngươi!”

“Ngươi thật mạnh quá!”

Tôn Thắng hăm mộ nói.

Đại Minh cười trần, để lộ làn da màu lúa mì, cơ bắp vai và lưng hần hơi nhô lên, có thể nhìn ra đường nét cơ bắp rất rõ ràng.

Nghe thấy lời của Tôn Thắng, Đại Minh ngây ngô nở nụ cười, không nói gì.

Hần vẫn giữ nhịp độ hai giây một lần co duỗi cánh tay.

Chẳng mấy chốc, Đại Minh thở ra một hơi, hô lên: “Năm mươi!”

Sau khi thực hiện động tác chống đẩy bằng một tay năm mươi lần, cơ thể Đại Minh cong lên như một con tôm, hai chân chạm đất.

Hần đứng dậy, làn da bánh mật trên người như vừa được tắm qua, tất cả đều là mồ hôi.

Dưới ánh nắng mặt trời, làn da ấy càng thêm bóng loáng.

Đại Minh đứng dưới nắng, cơ ngực, cơ tay trước, cơ tay sau đều hơi gồ lên, thậm chí cả cơ bụng cũng lộ ra.

Có nhìn thế nào thì Đại Minh cũng không giống một hài tử mười tuổi cả.

“Tiếp tục thôi.”

Đại Minh điều hoà hô hấp, ngu ngơ cười một tiếng đối Tôn Thắng nói rằng.

Nghe nói như thế, Tôn Thắng vội vàng lắc đầu: “Đại Minh ca, ta không nổi nữa.”

Hắn trở mình, cả người nằm trên mặt đất, trên lồng ngực chập trùng.

Tôn Thắng liếm môi một cái, nói: “Đại Minh ca, giờ ta chỉ muốn ôm con gà quay cắn một cái thật to cho đã thôi.”

Chỉ mới suy nghĩ một chút thôi mà miệng Tôn Thắng đã chảy nước bọt.

Đại Minh ngồi xổm người xuống, vừa mới chuẩn bị tiếp tục phần rèn luyện kế tiếp thì nghe được lời của Tôn Thắng, hắn cũng liếm môi một cái.

“Ừng ục ục...”

Bụng của Đại Minh đúng lúc vang lên.

Tôn Thắng nghe được thanh âm này, lập tức từ dưới đất bò dậy, cười ha hả nói: “Đại Minh ca, ngươi cũng chưa ăn no à?”

“Nghĩa phụ không có ở đây, trình độ nấu cơm của hai ta lại quá kém...”

“Buổi sáng ta cũng chưa ăn no.”

“Hay là để ta đi mua con gà quay về? Chúng ta cùng ăn nhé?”

Đại Minh cười ngốc nghếch không nói, liếc nhìn Tôn Thắng rồi cúi xuống, lấy ra một mẫu bạc vụn từ trong chiếc áo ngắn đặt trên ghế.

Đây là tiền tiêu vặt mà Trần Diệp để lại cho hắn.

Đại Minh lên núi đốn củi rất dễ bị đói bụng, Trần Diệp sợ hắn về nhà sẽ đói đến mức không đi nổi, nên đã cố ý để lại cho hắn.

Đại Minh cười ngây ngô rồi ném cho Tôn Thắng.

Tôn Thắng bắt lấy miếng bạc nhỏ, cân nhắc một lúc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Tuyệt quá! Mua hai con gà, chúng ta ăn một con, con còn lại để dành cho nghĩa phụ.”

“Số tiền còn lại còn có thể mua thêm ít rượu!”

“Hi hi, trước đây khi ở trong bang, ta có uống rượu vài lần rồi!”

“Hương vị đó, kèm theo gà nướng...”

“Hi hi... ực ực...”

Tôn Thắng không nhịn được mà chảy nước miếng, vẻ mặt khao khát.

Nghe vậy, Đại Minh lắc đầu, trên khuôn mặt ngây ngô hiện lên một tia nghiêm túc.

“Không được uống rượu.”

“Hả?”

Một câu nói đã phá vỡ những ảo tưởng tốt đẹp của Tôn Thắng.

Hắn hoang mang nhìn Đại Minh.

Đại Minh nghiêm mặt, hiếm khi nói nhiều như vậy.

“Uống rượu sinh chuyện.”

“Cha bảo chúng ta xem truyện tranh là để học những đạo lý trong đó.”

“Người đã học được mấy phần rồi?”

Nghe những lời này, trên trán Tôn Thắng toát ra mồ hôi lạnh.

Lúc xem truyện tranh, hắn chỉ lo xem câu chuyện, đâu có nghĩ sâu xa như Đại Minh.

Tôn Thắng vội vàng gật đầu: “Đại Minh ca, ta biết lỗi rồi.”

Thấy Tôn Thắng có vẻ hối cải, Đại Minh hài lòng gật đầu.

Khuôn mặt lại trở nên ngây ngô.

“Gà phải béo một chút.”

Trên mặt Tôn Thắng lại lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn nắm chặt khối bạc nhỏ trong tay, chạy một mạch ra khỏi Dục Anh Đường.

Nhìn bóng lưng vui vẻ của Tôn Thắng, Đại Minh cười ngây ngô rồi tiếp tục tập thể dục.

Cha bảo hắn đọc sách, nhất định phải học được đạo lý từ đó.

Cha bảo hắn luyện tập, hắn nhất định phải làm tốt.

Hắn, Trần Đại Minh, đã sớm học được một thứ từ Thủy Hử.

Trung nghĩa!

Chương 113: Chương 113

Tôn Thắng ra khỏi Dục hấn Đường, chạy dọc theo con phố dài.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi phấn son.

Tôn Thắng chậm bước, nhìn sang Di Hồng Viện bên cạnh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười đùa, âm thầm nuốt nước miếng.

Tiếng cười của những nữ nhân đó như chuông, như bông, chỉ cần nghe thôi cũng khiến lòng Tôn Thắng mềm nhũn, chân bủn rủn.

Khó trách huynh đệ trong bang trước kia nói, nữ nhân là sóng biển.

Bây giờ chỉ cần nghe tiếng của các nàng thôi cũng cảm thấy mình sắp lao đầu xuống biển rồi.

“Hồng nhan họa thủy!” Tôn Thắng buột miệng thốt lên.

Hắn cũng quên mất mình nghe câu thành ngữ này từ đâu rồi, chỉ nhớ mang máng là do một lão nho đã ngoài sáu mươi nói.

Lão nho từ thanh lâu bước ra, lòng đầy cảm khái, ngoái đầu thở dài: “Hồng nhan họa thủy.”

Lúc đó Tôn Thắng cảm thấy câu này rất có ý vị nên đã ghi nhớ.

“Hồng nhan họa thủy...” Một giọng nói vang lên gần như đồng thời với Tôn Thắng.

Nghe thấy bốn chữ đồng thanh, Tôn Thắng và người bên cạnh đều sững sờ.

Hai người quay đầu nhìn lại.

Bên cạnh Tôn Thắng là một thanh niên mặc đạo bào xám, ngực thêu Thái Cực Bát Quái.

Hắn trông như mới ngoài hai mươi, bên hông đeo một chiếc la bàn bát quái, trên mặt còn dán một miếng cao da chó. Tay trái cầm một lá cờ cao bằng người, trên đó viết: “Thần cơ diệu toán, chỉ điểm mê tân.”

Khi Tôn Thắng quan sát thanh niên, thanh niên cũng đang quan sát hắn. Thanh niên đó nhìn Tôn Thắng vài lần rồi mỉm cười nói: “Huynh đài, tuổi còn trẻ mà đã có những cảm ngộ như vậy, tương lai thành tựu e rằng không tầm thường!”

Tôn Thắng chấp tay thi lễ giang hồ, cười nói: “Chỉ là tâm có cảm xúc mà thôi.”

Nghe câu này, mắt thanh niên sáng lên, cung kính đáp lễ: “Huynh đài quả là người thú vị!”

Nói rồi, thanh niên liếc nhìn khuôn mặt Tôn Thắng, nhàn nhạt cười: “Có điều, tại hạ thấy ấn đường huynh đài tối sẫm, những ngày gần đây tốt nhất đừng đến gần sông nước.”

Tôn Thắng vừa định ngắt lời đối phương thì thanh niên lại mỉm cười, chấp tay bỏ đi.

Điều này khiến Tôn Thắng có chút hoang mang. Hắn đã gặp không ít thầy bói, thường sau khi nói ấn đường tối sẫm thì sẽ nói cách hóa giải, khoe khoang bùa chú của mình linh nghiệm thế nào, rồi dụ dỗ người ta mua vài lá bùa bình an.

Đó mới là con đường chính thống.

Sao thanh niên này nói xong lại bỏ đi thế?

Tôn Thắng nhìn bóng lưng người thanh niên dần khuất xa, lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều. Những kẻ giang hồ bịp bợm này không thể tin được.

Diệu Phong Vân bước đi hai bước, lại lưu luyến quay đầu nhìn Di Hồng Viện. Hắn đưa tay vào túi nhưng chỉ sờ thấy vài đồng bạc vụn.

“Haiz, túi tiền rỗng tuếch...”

“Túi tiền rỗng tuếch.”

Diệu Phong Vân rút tay ra, lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối, chỉ có thể chờ lần sau thôi.

Hắn tay trái lắc lá cờ vải, ngẫu hứng đi dọc theo con phố, tâm hồn trống rỗng.

Phương pháp bói toán của Thần Cơ Môn khác với các môn phái khác, chú trọng vào cảm giác trong lòng. Khi có cảm giác thì mới có thể bói toán.

Lý thuyết là tuân theo thiên thời. Có một số việc, khi đến lúc người biết thì người mới có thể biết.

Ví dụ như bây giờ. Diệu Phong Vân dừng bước, trong lòng bỗng có cảm giác, hắn nhìn quanh bốn phía, thấy một căn nhà nhỏ. Trên tấm biển của căn nhà nhỏ có viết năm chữ lớn “Đur Hàng Dục Anh Đường”.

Diệu Phong Vân không hành động bừa bãi. Kấn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một hồi, trong lòng cảm thấy không có nguy hiểm thì mới mở mắt ra.

Kể từ ba tháng rưỡi trước, khi sư phụ bói toán đến mức nôn ra máu, Diệu Phong Vân đã rất thận trọng. Sợ hãi tính toán ra nhân quả lớn, nôn ra máu thì không sao, chỉ sợ giảm thọ thôi.

Hắn còn trẻ, không muốn chết sớm đâu.

Diệu Phong Vân bước vào Dục Anh Đường liền thấy một thiếu niên cưỡi trần, đang làm những động tác kỳ lạ. Thiếu niên đó trồng cây chuối bằng một tay, động tác lên xuống, mồ hôi nhễ nhại.

Với ánh mắt của Diệu Phong Vân, thậm chí không thể nhìn ra thiếu niên đang luyện võ công gì.

Thiếu niên luyện tập rất tập trung, thậm chí không nhận ra Diệu Phong Vân đi vào.

“Khụ khụ...” Diệu Phong Vân khẽ ho hai tiếng, cố gắng thu hút sự chú ý của thiếu niên.

Đại Minh nghe thấy tiếng ho liền buông tay kia xuống, vừa trồng cây chuối vừa ngẩng đầu nhìn người lạ bước vào.

“Khụ khụ, huynh đài, ta thấy ấn đường của huynh tối sẫm, gần đây có phải có chuyện phiền lòng xảy ra không?”

Diệu Phong Vân ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng hỏi.

Đại Minh cúi đầu xuống, tiếp tục tập luyện.

Cho đến khi hoàn thành một hiệp tập luyện, hắn mới dừng lại.

Đại Minh đứng dậy, gương mặt chất phác nhìn Diệu Phong Vân.

“Khụ khụ, tại hạ hơi biết chút thuật xem tướng số, muốn xem cho huynh đài một chút.”

Đại Minh cười ngây ngô, không nói gì.

Diệu Phong Vân nhìn nụ cười ngây ngô trên mặt Đại Minh, trong lòng có hơi mơ hồ.

Đứa nhỏ này sao trông có vẻ hơi khù khờ vậy?

Nhưng may mắn là Thần Cơ Môn xem bói cho người khác, chỉ xem duyên số. Duyên số đến, tiền bói cũng không cần thu.

Bây giờ Diêu Phong Vân vừa hay có hứng thú, xem miễn phí một quẻ cũng không phải là không thể.

“Vậy tại hạ xin xem cho huynh đài một quẻ nhé?”

Diêu Phong Vân thăm dò hỏi.

Đại Minh cười ngây ngô.

Diêu Phong Vân ho khan hai tiếng, thấy Đại Minh không từ chối thì liền coi như hấn ngầm đồng ý.

Chương 114: Chương 114

Diệu Phong Vân đặt lá cờ vải trong tay sang một bên, cẩn thận quan sát khuôn mặt của Đại Minh.

“Ừm, cung phụ mẫu, cung huynh đệ mờ nhạt, phụ mẫu huynh đệ đều đã qua đời rồi...”

“Ồ! Tổ tiên có phúc đức tích lũy, năm mươi tuổi sẽ gặp quý nhân.”

Nghे những lời nói lảm bảm của Diệu Phong Vân, Đại Minh vui vẻ nhìn hần, nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia sáng.

“Ta xem cung phu thê...”

“Ồ!”

Diệu Phong Vũ kêu lên một tiếng, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Huynh đài, ta thấy cung phu thê của ngươi có hai ngôi sao xoay quanh, một sáng một tối.”

“Sau này ngươi sẽ cưới được hai tức phụ đấy!”

Đại Minh cười ngây ngô.

“Có điều, một sáng một tối này của ngươi, xem ra là thân phận chênh lệch quá lớn, không thể cùng tồn tại, sau này ngươi phải cẩn thận đối phó.” Diệu Phong Vân hiếm khi nói nghiêm túc: “Nếu không sẽ có họa xảy ra.”

Loại tướng mặt cung phu thê sáng tối song tinh này rất hiếm thấy.

Xem xong cung phu thê, Diệu Phong Vân cảm thấy thiếu niên trước mặt tuy có chút khờ, nhưng tướng mạo lại không tệ.

“Để ta xem lại cung quan lộc của ngươi, biết đâu huynh đài lại có số mệnh công danh!”

Diệu Phong Vân mỉm cười, muốn trêu chọc Đại Minh một chút.

Nhưng Đại Minh vẫn giữ nguyên nụ cười ngốc nghếch, không hề nao núng.

Diệu Phong Vân cười gượng hai tiếng, nhìn kỹ lại thì bỗng nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ.

“Ồ?”

“Tướng tinh, phò mã tinh, vương... Vương hầu tinh???”

Diệu Phong Vân sửng sốt, dụi mắt, cảm thấy mình có lẽ đã nhìn nhầm.

Một thiếu niên ngốc nghếch ở Dục Anh Đường, sao có thể có cả ba loại mệnh cách, gồm cả tướng tinh, phò mã tinh, vương hầu tinh.

“Để ta xem lại...”

Vẻ mặt Diệu Phong Vân trở nên nghiêm túc hơn, hẩn nghiêm nghị nhìn khuôn mặt Đại Minh.

“A...”

“Cái này...”

“Sao có thể!”

Diệu Phong Vân hoàn toàn kinh ngạc.

Hắn xác nhận lại một lần nữa, nhưng thực sự không nhìn nhầm!

“Không thể nào! Điều này tuyệt đối không thể nào!”

Diệu Phong Vân dường như đang cố gắng thuyết phục bản thân, tiến gần lại Đại Minh, rồi nhìn vào cung tai ách của hắn.

Đại Minh kiên nhẫn nhìn thanh niên trước mặt lúc cười lúc lại hoảng sợ.

Hắn cảm thấy người trước mặt rất thú vị.

Ít nhất, những gì hắn nói trước đây đều đúng.

Diệu Phong Vân nghiêm túc nhìn vào cung tai ách của Đại Minh.

Đột nhiên, cơ thể hắn run lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, như thể nhìn thấy điều gì đó không tầm thường.

Diệu Phong Vân ánh mắt dời đến trên mặt Đại Minh, duỗi ngón tay ra, hoảng sợ nói: “Người!”

Lời còn chưa nói ra thì hắn đã phun ra một ngụm máu tươi.

Phun xong một ngụm vẫn chưa hết, lại liên tiếp phun ra mấy cái.

Mấy ngụm máu tươi tất cả đều phun trên lồng ngực cùng quần đùi Đại Minh.

Đại Minh nhìn thấy chiếc quần đùi của mình bị máu vấy bẩn, nụ cười trên mặt hắn lặng lẽ biến mất.

Đây là chiếc quần mới mà cha hắn vừa mua cho hắn cách đây không lâu.

Đại Minh siết chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy máu dồn lên đầu, mắt hơi đỏ lên. Nhưng hắn còn chưa kịp làm gì thì thanh niên trước mặt đã nghiêng người, ngã xuống đất bất tỉnh.

Đại Minh: “???”

...

“Nào nào, công tử, đây là hai con gà quay của ngài!”

Tiểu nhị bụng hai con gà quay đã gói cẩn thận đưa cho Tôn Thắng.

Tôn Thắng ném vài đồng bạc vụn trong tay cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cân nhắc một chút, cười tươi rồi trả lại mười mấy đồng tiền.

Tôn Thắng cất tiền, sau đó xách theo con gà quay nóng hổi, chạy dọc theo con phố dài, nhanh chóng trở về Dục Anh Đường.

Chạy được một lúc, Tôn Thắng vô thức nhìn về phía đông nam.

Trong lòng bỗng có một ý nghĩ thôi thúc.

Mặt trời bây giờ trên đỉnh đầu chiếu xuống nóng rực, không khí oi bức khó chịu.

Hắn muốn xuống sông ngâm mình một lúc quá.

Lúc này nếu có thể ngâm mình trong nước thì chắc sẽ rất thoải mái phải không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã giống như lũ lụt vỡ đê tàn phá trong lòng Tôn Thắng.

Tôn Thắng trầm nghĩ, không nhận được liêm môi.

Nghĩ gì vậy, vẫn là ăn gà quay trọng hơn.

Rồi hắn lại chạy thêm vài bước, nhưng ý nghĩ xuống sông trong đầu Tôn Thắng đang dần lấn át ý định ăn gà quay.

“Không được, chỉ ngâm mình một lát thôi, thời tiết này quá nóng rồi.”

Hắn liền quay người, chạy về phía ngoài thành.

Bên ngoài Dục Hàng huyện vừa hay có một con sông.

Tôn Thắng nhanh chóng chạy đến bờ sông.

Nước sông trong vắt, tiếng nước chảy róc rách, chỉ cần nghe tiếng nước chảy thôi cũng cảm thấy cái nóng xung quanh

tan biến đi rất nhiều.

Tôn Thắng đặt gà quay lên bờ, cởi quần áo rồi lao xuống nước.

“Ừm...”

Nước sông mát lạnh tiếp xúc với da thịt, Tôn Thắng lập tức phát ra tiếng thở dài thoải mái.

“Sảng khoái!”

Lúc vừa nhảy xuống sông, Tôn Thắng cảm thấy mình giống như một vùng đất khô hạn lâu ngày, đột nhiên đón một cơn mưa xuân mát lành vậy.

Ấm ướt, thoải mái...

Tôn Thắng vui vẻ bơi lội trong sông hai lần thì đột nhiên cảm thấy tay chân cơ thể mình dường như trở nên linh hoạt hơn.

“Ồ? Sao cảm giác mình bơi giỏi hơn vậy nhỉ?”

Tôn Thắng ngâm mình trong nước, trong lòng kinh ngạc.

Mấy ngày nay, từ khi đến Dục Anh Đường hấn chưa từng xuống sông.

Hôm nay vừa xuống nước, Tôn Thắng đã cảm nhận được bản thân hình như có thay đổi.

Hấn suy nghĩ một chút rồi chợt hiểu ra: “Chẳng trách trước đây huynh đệ trong bang thường nói, xuống sặc hai ngụm nước là biết bơi thôi!”

“Thì ra là thật!”

Tôn Thắng tưởng rằng do mấy ngày trước hấn ngâm mình dưới sông nửa ngày nên mới bơi giỏi như vậy.

Hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, cứ thế lao xuống nước, thỏa thích bơi lội.

Chương 115: Chương 115

Bơi được vài phút, cái nóng oi bức tan biến.

Tôn Thắng cảm thấy ý nghĩ kỳ quặc trong lòng mình đã biến mất.

Suy nghĩ ăn gà nướng lần nữa trời dậy mãnh liệt.

Hắn hít sâu một hơi, chìm vào trong nước nhanh chóng bơi lên bờ.

“Rào ! ”

Tôn Thắng ngoi đầu lên khỏi mặt nước, lau mặt, sau đó, hắn lại kêu lên kinh ngạc.

“Hả? Lạ thật, sao nước sông lại nóng thế này?”

Vừa dứt lời, Tôn Thắng cứng người, nhận ra có gì đó không ổn.

Hắn dùng hai tay đẩy mạnh mặt nước, cả người lùi lại vài mét vào trong sông.

Tôn Thắng chìm xuống nước, điên cuồng chà xát mặt hai lần rồi tức giận ngoi lên mặt nước.

Trên bờ có một lão ăn mày mặc rách rưới, bần thủ.

Lão ăn mày liếc nhìn hắn, mũi chảy dòng nước mũi dài, miệng đầy dầu mỡ.

Một tay hắn xách quần, tay kia cầm một cái đùi gà.

“Xè xè...”

Dòng chất lỏng màu vàng vẽ một đường cong duyên dáng trên không trung rồi rơi xuống sông.

Mặt nước nổi lên bọt nước, như mưa rơi.

Điểm rơi của cột nước nhanh chóng bị nhuộm thành một vòng tròn màu vàng.

Giờ phút này, Tôn Thắng đương nhiên hiểu dòng nước nóng vừa rồi là thứ gì rồi

Hắn giận đến run người.

“Lão tặc! Con mẹ nó nguoi muốn chết phải không!”

Tôn Thắng tức giận mắng.

Lão ăn mày khịt mũi hai tiếng, liếc xéo Tôn Thắng, rồi xách quần lên lắc lắc.

Miệng hắn nhai thịt gà, mím môi, phun ra một miếng xương gà xuống sông.

Lão ăn mày lại cắn một miếng đùi gà, khiêu khích nhìn Tôn Thắng.

Lúc này, trong lòng Tôn Thắng chợt dâng lên một tia bất an.

Hắn nhìn gói giấy dầu trên bờ.

Chỉ thấy một trong hai chiếc đùi gà đã bị xé ra, thịt gà vàng ruộm lộ ra ngoài, tỏa ra mùi thơm phức.

“Lão tặc! Nguoi là đồ@&\$(*@&!”

“@#\$\$^&^@\$Thứ!&(#&(#!”

“...”

Tôn Thắng tức đến mức miệng phun hoa sen, lưỡi nỏ kim liên, âm thanh “Đại đạo” âm âm vang lên.

Hắn từ nhỏ đã sống trong khu tỉnh thị, hai năm trước phụ mẫu qua đời, lại càng phải lang thang đầu đường xó chợ.

Mấy câu tục tĩu của thường dân, hắn đã thuộc nằm lòng từ lâu.

Hơn nữa Tôn Thắng tuổi còn nhỏ, đầu óc nhanh nhạy, miệng lưỡi lanh lợi, về khoản chửi tục có thể nói là bậc thầy.

Tôn Thắng ngâm mình dưới nước, miệng liên tục phun ra những lời thô tục.

Lão ăn mày đứng trên bờ ăn đùi gà nghe đến sững sờ, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, tức đến đỏ bừng mặt, trán bốc lên một làn khói trắng.

“Tiểu súc sinh!”

“Lời lẽ dơ bẩn! Sao ngươi có thể nói như vậy!”

Hắn cũng há miệng đáp trả.

Nhưng rõ ràng vốn từ trong bụng lão không nhiều, cứ lặp đi lặp lại mấy từ “tiểu tạp chủng”, “tiểu súc sinh”.

Trong tràng khẩu chiến này, đương nhiên lão đã rơi vào thế hạ phong.

Miệng không mắng thắng nên trong lòng tức giận, lão ăn mày một cước đá luôn hai con gà quay xuống sông.

Cái miệng đang phun hoa sen của Tôn Thắng lập tức ngừng lại.

Hắn nhìn đăm đăm vào khoảng trống trên bờ, gương mặt vốn trắng nõn nà giờ trở nên trắng bệch.

“Con mẹ nó ! ”

Tôn Thắng cắn răng phun ra một câu thô tục ác độc.

Hắn hít sâu một hơi, ồm một tiếng chìm vào trong nước, hai chân dùng sức đạp, cả người như mũi tên phóng vào trong nước.

Tôn Thắng vốn không bờ xa, hai chân dùng sức, gần như trong nháy mắt đã lao tới.

Lão ăn mày vừa định đắc ý mắng vài câu thì cảm thấy cổ chân mình bị ai đó nắm chặt.

Vừa cúi đầu xuống, chưa kịp nhìn rõ thì lão đã thấy trời đất quay cuồng.

“Ừm!”

Tiếng người rơi xuống nước vang lên.

Tôn Thắng hai tay nắm mắt cá chân lão ăn mày, kéo thẳng vào nước.

Sau đó, một cái túi to bự lập tức quất vào mặt lão ăn mày.

Tôn Thắng trôi lơ lửng trong nước sông, thân thể uyển chuyển, mái tóc đen xõa tung trong nước. Hắn phồng má, trợn tròn mắt, khuôn mặt vốn đã trắng nay càng thêm tái nhợt dưới làn nước.

Đã sắp y như trắng bệch !

Giống như một con quỷ nước.

Lão ăn mày bị kéo vào trong nước, trên mặt bị đập trúng một cái túi lớn.

Hắn lập tức chết lặng. Khoảnh khắc tiếp theo, lão ăn mày luống cuống, nhanh chóng dang rộng hai tay hai chân, cũng lộ ra kỹ năng bơi lội không tầm thường của mình, cố gắng thò đầu lên khỏi mặt nước, hét lên: “Tiểu tử, ngươi biết ta là ai không!

“Ừc ừc ừc ừc.....”

Lời còn chưa nói hết thì hắn lại bị Tôn Thắng kéo xuống nước, trong miệng phun ra một đồng bọt khí

“Bóp bóp ! ”

Hai quả đấm hung tợn nện vào mắt lão ăn mày.

Lão ăn mày cảm thấy như trời giáng, hoa mắt chóng mặt.

Hắn nghiêng rằng vận nội công, định thi triển tuyệt kỹ nhưng chợt nhớ tới quy tắc do chính mình đặt ra nên lại dè nén nội công xuống, tức đến run người.

Mẹ kiếp, hồ xuống đồng bằng bị chó khinh mà!

Tôn Thắng đấm hai cú trời giáng vào mắt lão ăn mày, không hề khách khí.

Đánh xong lại xách cổ áo lão ăn mày lên khỏi mặt nước, để hắn thở.

“Tiểu tử, ta là Nam Hải Quái Hiệp, ngươi... ngươi... ngươi dám đánh ta?”

Lão khát cái vừa nói được một câu, đã bị Tôn Thắng kéo xuống nước.

Lại hai cú đấm.

Tôn Thắng phồng má, sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Hắn đã bị hành vi vừa rồi của lão khát cái chọc giận hoàn toàn.

Chương 116: Chương 116

Lang thang trên đường phố hai năm, Tôn Thắng đã sớm hình thành thói quen tiết kiệm.

Không thể nhìn thấy sự lãng phí.

Nhưng quan trọng hơn, con gà đó được mua bằng tiền Đại Minh ca cho hắn!

Mà tiền là nghĩa phụ cho Đại Minh ca!

Hai con gà này là tiền của Trần Diệp!

Hành vi của lão khát cái khiến Tôn Thắng cảm thấy như mình đã phụ lòng tin của Trần Diệp và Đại Minh.

Mới mua hai con gà mà lại bị đá xuống sông!

Tôn Thắng nghĩ đến liền cảm thấy uất ức.

Hắn nhất định phải dạy dỗ lão khát cái này!

Lại đánh mấy cú đấm, Tôn Thắng xách lão khát cái nổi lên mặt nước lần nữa.

“Tiểu tử, ngươi chưa xong phải không!”

“Ta sẽ cho ngươi biết tay, để ngươi biết Nam Hải Quái Hiệp ta không phải hư danh...”

“Ừc ừc ừc ừc...”

Lão ăn mày vẫn vênh váo, vừa nói được hai câu đã bị Tôn Thắng kéo xuống nước.

Dưới nước.

Lão ăn mày bắt đầu đánh trả, nhưng Tôn Thắng như cá gặp nước, mấy lần phản công đều không trúng.

Ngược lại, Tôn Thắng tung mấy đám đều trúng lão ăn mày.

Lão ăn mày đau đến nghiến răng.

Lúc Tôn Thắng kéo hẳn lên mặt nước, cơn giận trong người đã nguôi đi phần nào.

Lão ăn mày vẫn không phục, mắng: “Tiểu súc sinh, ta nói cho ngươi biết, bang chủ Hải Kinh Bang là đồ đệ của ta!”

“Ngươi còn đánh ta...”

Tôn Thắng nghe nửa câu trước thì lửa giận lại bùng lên.

Hắn không nói không rằng, túm lấy lão ăn mày, lại nhấn xuống nước.

Tôn Thắng tức đến nghiến răng.

Quỳnh bang chủ là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, sao có thể là đồ đệ của lão già thôi tha này chứ.

Tôn Thắng cảm thấy thần tượng mình luôn kính trọng đã bị sỉ nhục.

Hắn chìm xuống nước, lại đám lão ăn mày mấy cái.

Đánh xong, Tôn Thắng túm cổ áo lão ăn mày, nổi lên mặt nước.

Lão ăn mày vội vàng che mặt, kêu lên: “Gia!”

“Gia! Ta sai rồi!”

“Đừng đánh nữa, gia!”

Lão ăn mày mặt mũi bầm dập, máu mũi chảy ròng ròng, hốc mắt thâm tím.

Ánh mắt nhìn Tôn Thắng còn chứa đầy sợ hãi.

Rõ ràng là một bộ dạng bị Tôn Thắng đánh cho sợ rồi.

Tôn Thắng từ dưới nước ngoi lên, mái tóc ướt đầm dính vào khuôn mặt trắng bệch của hắn, nhìn từ xa giống như một con quỷ nước chuyên bắt người thể mạng.

Lão khát cái nhìn bộ dạng của Tôn Thắng, trong lòng giật mình, đáy mắt lóe lên vài tia khác thường.

Tôn Thắng kéo lão khát cái bơi về phía bờ.

Sau khi bơi lên bờ, Tôn Thắng lại cho lão khát cái hai cước.

Lão khát toàn thân ướt sũng, co rúm dưới đất, nhe răng trợn mắt, không dám nói lời nào.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên người Tôn Thắng, ánh vào khuôn mặt trắng nõn, trông thật có vài phần tuấn tú.

Lão khát cái nhìn thấy khuôn mặt của Tôn Thắng, miệng lẩm bẩm: “Quả thật có vài phần tuấn mỹ như ta hồi trẻ.”

Nghe những lời này, Tôn Thắng lại càng tức giận nghiến răng, như thể mình bị sỉ nhục.

“Ta khinh! Người cũng xứng à!”

Hắn giơ nắm đấm lên, lại cho lão khát cái hai cú đấm.

Đánh xong hai cú đấm này, Tôn Thắng sờ vào trong ngực lão khát cái.

Sờ mấy cái, không có gì cả.

“Đồ quỷ nghèo hèn đáng chết!”

“Có mắt như mù mà dám chọc vào đầu tiểu gia ta!”

Tôn Thắng không sờ thấy gì thì càng tức điên hơn.

Hôm nay hắn thật sự xui xẻo tột cùng mà!

“Lão ăn mày, sau này còn gặp lại tiểu gia thì cắt xa ra cho khuất mắt ta!”

Tôn Thắng giả vờ ra vẻ lưu manh ác hung, hù dọa lão ăn mày.

Nói xong, Tôn Thắng liếc mắt một cái đã chú ý tới bên hông lão ăn mày treo một bầu rượu.

Hắn đưa tay tóm lấy bầu rượu, cầm lắc lắc hai cái.

Từ trong bầu hồ lô phát ra vài tiếng nước chảy, có gần nửa bầu chất lỏng. Tôn Thắng trong lòng khẽ động, mở nút bầu rượu ra.

Bỗng chốc, một mùi rượu cay nồng tỏa ra.

Tôn Thắng ngửi thấy mùi rượu này, theo bản năng nuốt nước miếng.

Trước kia khi còn “lăn lộn” trong bang phái, hắn đã từng uống liệt tửu.

Liệt tửu vài đồng một bát và rượu trong bầu trước mắt hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau.

Rượu này, chỉ cần ngửi thôi cũng khiến người ta có cảm giác lâng lâng.

“Oa, rượu ngon như vậy, ngươi từ đâu trộm được thế?”

Tôn Thắng không nhịn được kinh ngạc nói.

Tuy chưa từng uống rượu ngon, nhưng hắn cũng có thể nhận ra rượu trong bầu này tuyệt đối là rượu ngon.

“Không được uống!” Lão ăn mày có chút sốt ruột, mắt lom lom nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng liếc mắt nhìn lão ăn mày, cười lạnh một tiếng: “Ngươi có thể ăn gà của ta, vì sao ta không thể uống rượu của ngươi?”

Nói xong, Tôn Thắng giơ cao bầu rượu, ngửa mặt há miệng.

Từ trong bầu rượu chảy ra một dòng chất lỏng trong suốt màu xanh nhạt như ngọc bích, hương rượu nồng nàn tỏa ra, một phần vào miệng Tôn Thắng, một phần nhỏ chảy xuống cổ áo.

Rượu trong bầu không nhiều, chỉ trong vài hơi thở đã bị Tôn Thắng uống hết sạch.

Thấy không còn nữa, Tôn Thắng tiện tay ném bầu rượu đi, thỏa mãn dùng tay áo lau miệng.

“Sảng khoái!”

“A ha ha ha ha!”

Tôn Thắng ngửa mặt lên trời cười lớn, trên mặt hiện lên vết đỏ ửng vì hơi men.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, những đốm sáng lốm đốm rơi trên khuôn mặt ướt đầm tuấn tú trắng trẻo của hắn!

Tôn Thắng không thềm nhìn lão ăn mày, cứ thế sải bước bỏ đi.

Lão ăn mày ngo ngác nhìn bầu rượu bị ném xuống sông, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tôn Thắng, ánh mắt dần trở nên kỳ lạ.

Lão ăn mày đột nhiên lớn tiếng quát: “Tiểu tử!”

“Lão tử không phải là kẻ nghèo hèn!”

“Mười ngày nữa, lão tử sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt!”

Chương 117: Chương 117

Dưới bóng cây, Tôn Thắng nghe vậy thì cười lạnh quay đầu lại, nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Mẹ kiếp!”

Dáng người thiếu niên dần khuất xa.

Lão ăn mày ngồi trên bờ sông ngầy người nhìn bóng lưng xa dần của Tôn Thắng, khóe miệng nở nụ cười.

“Tiểu tạp chủng, rất có phong thái của lão tử năm xưa!”

Nói xong, Nam Vân Dật cũng không nhìn được mà cười lớn.

Cười được vài tiếng, sắc mặt Nam Vân Dật bỗng tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi, cả người nằm vật ra bờ sông, môi nhanh chóng chuyển sang màu trắng xám với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lông mày, râu tóc của hắn kết thành từng lớp băng mỏng, sương trắng.

Nam Vân Dật co rúm người, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, răng va vào nhau không ngừng.

Mặt trời đang chói chang, nhưng hắn dường như lại ở giữa mùa đông lạnh giá.

Chẳng mấy chốc, chiếc áo vá trên người đã trở nên cứng đờ, kết thành lớp băng.

Một luồng khí lạnh từ cơ thể lão ăn mày lan ra xung quanh, nước bên bờ sông cũng bị đóng thành băng mỏng.

Không biết qua bao lâu, cơ thể Nam Vân Dật từ từ duỗi ra, lớp băng mỏng trên người cũng bị nắng làm tan chảy, biến

thành nước lạnh.

“Hô hô...”

Nam Vân Dật thở hắt hắt, sắc mặt cũng chuyển từ trắng xám sang đỏ.

Hắn dùng tay áo lau vội nước trên trán, ngồi dậy khỏi bờ sông, nhìn sâu vào bầu rượu trôi trên sông.

“Lẽ nào... Đây là ý trời?”

Nam Vân Dật ngồi bệt trên bờ sông, ngẩn ngơ nhìn mặt nước, trên khuôn mặt phong trần râu ria xồm xoàm lộ ra một nụ cười khổ.

Một lúc lâu sau, Nam Vân Dật cúi xuống mép nước, vén tóc sang một bên, soi mình xuống dòng sông.

Trên mặt nước hiện lên một khuôn mặt già nua, hằn sâu dấu vết thời gian.

Có điều, vẫn có thể nhận ra từ đường nét, chủ nhân của khuôn mặt này thời trẻ chắc hẳn cũng là một người tuấn tú.

Nam Vân Dật nhìn xuống mặt nước, không nhận được bất cười lớn.

“Tiểu tử này, tuấn tú đến sắp đuổi kịp lão tử rồi!”

“Còn dám nói lão tử là quỷ nghèo hèn!”

“Chờ mười ngày nữa, lão tử sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt!”

Lão ăn mày vuốt râu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Hắn bấu môi, hít một hơi thật sâu.

Bỗng nhiên, gió lớn nổi lên.

Mặt sông trăm mét đồng loạt dậy sóng, khuấy động từng đợt nước, đàn cá trong sông hoảng loạn bỏ chạy.

Bên bờ sông.

Cành cây ngọn cỏ bay múa, chim chóc hoảng sợ bay đi.

Trên mặt sông bỗng xuất hiện một bóng người, vài lần lấp lóe rồi dần dần biến mất.

Chỉ còn lại những gợn sóng mãi không thể lắng xuống trên mặt nước.

...

Dục Anh Đường.

Trần Diệp một thân áo trắng như tuyết, Súc Địa Thành Thôn xuất hiện bên ngoài viện.

“O?”

Vừa bước vào cổng, Trần Diệp đã thấy trước mặt Đại Minh có một thanh niên ăn mặc như thầy bói đang nằm gục.

Miệng thanh niên dính máu, mắt trợn ngược, cả người co giật.

“Đại Minh, chuyện gì vậy?”

Trần Diệp hơi nhú mào, bước vào viện.

Nghe thấy giọng nói dịu dàng đó, trên mặt Đại Minh lập tức nở nụ cười.

“Cha!”

Hắn quay đầu lại hét lớn.

Trần Diệp bước đến bên cạnh Đại Minh, xoa đầu hắn, nhìn thầy bói đang nằm trên mặt đất rồi lại chú ý đến vết máu trên ngực Đại Minh.

Sắc mặt Trần Diệp sa sầm xuống.

“Cường đạo?”

“Thầy bói.” Đại Minh vẻ mặt ngây ngô, thành thật trả lời.

Thầy bói?

Trần Diệp chớp mắt.

Nhỏ nhiều máu như vậy, không lẽ thật sự đã đoán ra điều gì rồi?

Trần Diệp xoa xoa cằm, như có điều suy nghĩ.

Diệu Phong Vân đang ngã sấp trên mặt đất, toàn thân co giật giờ mới mơ màng mở mắt, liền nhìn thấy Trần Diệp đứng trước mặt.

Chưa kịp nhìn rõ Trần Diệp trông như thế nào thì trong lòng hắn đã có cảm ứng.

Người này có thể tính toán, tính nhanh!

Đại não Diệu Phong Vân còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã không nhận được run lên, tứ chi lạnh toát.

Một ý nghĩ tính toán có thể sẽ chết bao trùm lấy Diệu Phong Vân.

Hắn đột nhiên lộn người ngồi dậy, máu bên khóe miệng còn chưa kịp lau thì tứ chi đã đồng thời dùng sức, liều mạng bò ra ngoài viện.

Sẽ chết...

Thực sự sẽ chết!!!

Trong lòng Diệu Phong Vân dâng lên cảm giác nguy hiểm lớn nhất đời này.

Hắn không chút do dự, tứ chi quỳ xuống đất như một con chó, xoẹt một cái đã bò chạy đi.

Tốc độ nhanh đến khó tin, e rằng chó thật nhìn thấy cũng phải sủa hai tiếng.

Trần Diệp: “???”

Đại Minh: “???”

Trần Diệp một trận đau răng, hắt tặc lưỡi nói: “Về sau đừng cho người nào vào.”

“Ừm.” Đại Minh dùng sức gật đầu, cười ngây ngô.

“Tiểu Thắng đâu?” Trần Diệp quét mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Tôn Thắng.

Vừa dứt lời thì bên tai hắn vang lên âm thanh nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Để một cô nhi xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai (1/1)】

【Chúc mừng nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, 500 lượng bạc, một cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi, cơ hội rút thăm kiến trúc đặc thù*1】

【Số điểm tích lũy hiện tại: 5077 điểm】

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở đột nhiên vang lên, Trần Diệp sửng sờ.

Không phải chứ...

Hắn còn chưa tìm ngư dân cho Tôn Thắng báai sư mà.

Sao đã hoàn thành nhiệm vụ rồi?

Chương 118: Chương 118

Ngoài cửa Dục Anh Đường, trên con phố dài.

Một bóng người lão đảo, loạng choạng tiến về phía Dục Anh Đường.

“Ợ!”

Tôn Thắng say đến mặt đỏ bừng, cả người lơ lơ, toàn thân trên dưới tản ra mùi rượu nồng đậm.

Hắn bước đi xiêu vẹo, loạng choạng đến trước cửa Dục Anh Đường, ngẩng đầu nhìn tám biển.

“Kỳ lạ... sao biển nhà lại thành mười chữ rồi?”

Tôn Thắng đứng trước cửa, mặt đỏ bừng, đưa tay ra chỉ vào tám biển, đếm đi đếm lại.

“Đề ta đếm... hình như là... năm... ợ...”

“Năm chữ chứ...”

Tôn Thắng vẻ mặt hoang mang nhìn chăm chăm vào tám biển, không hiểu nổi.

Sao mới đi ra ngoài một lúc mà chữ trong nhà lại thành mười rồi?

Trong viện.

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, nhắm mắt điều hòa Tiên Thiên chi khí trong cơ thể.

Nghe thấy tiếng động ở cửa, hắn mở mắt nhìn.

Chỉ thấy Tôn Thắng say khướt đứng trước cửa, đang ngẩng đầu đếm chữ trên tám biển.

Trần Diệp đứng dậy đi tới, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Tôn Thắng liền khẽ nhú mào.

“Tiểu Thắng? Con uống rượu ở đâu mà nhiều thế?”

Tôn Thắng cúi đầu, ánh mắt mơ màng nhìn Trần Diệp.

“O?” Tôn Thắng kinh ngạc kêu lên: “Sao lại có ba nghĩa phụ nhỉ?”

Hắn sững người một lúc rồi vội vàng quỳ xuống, dập đầu lạy.

“Ba vị nghĩa phụ tại thượng! Nhi tử Tôn Thắng xin bái lạy ngài!” Tôn Thắng vừa hét lớn vừa dập đầu thành thich.

Tiếng dập đầu dồn dập, nặng nề vang lên.

Trần Diệp vội vàng kéo Tôn Thắng dậy, cau mày nói: “Tiểu Thắng, chuyện gì vậy?”

“Sao con lại uống nhiều rượu thế?”

Nghe vậy, Tôn Thắng hít hít mũi, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Hắn ôm chầm lấy Trần Diệp, khóc nức nở, không trả lời câu hỏi.

“Nghĩa phụ!”

“Xin lỗi ngài!”

“Ta sai rồi.”

Tôn Thắng khóc rất đau khổ, người nghe cũng thấy đau lòng, người nhìn cũng thấy xúc động.

Trần Diệp vỗ vai hắn, ôn tồn an ủi.

“Có chuyện gì nói với nghĩa phụ.”

Tôn Thắng nước mắt lưng tròng, ôm Trần Diệp, kêu lên: “Nghĩa phụ!”

“Ta lừa ngài rồi.”

“Không sao, không sao, con lừa ta chuyện gì?” Trần Diệp vỗ nhẹ Tôn Thắng, kiên nhẫn an ủi.

“Nghĩa phụ, ta căn bản không hề gia nhập Hải Kinh Bang, những gì nói trước kia đều là ta bịa ra.”

“Ta chỉ nhận một người làm đại ca, chạy việc vặt cho hắn để đổi lấy miếng ăn...”

“Nghĩa phụ, ta sai rồi!”

“Ta không nên lừa ngài!”

“Trước kia đều là ta khoác lác.”

Tôn Thắng ôm chầm lấy Trần Diệp, nước mũi nước mắt tèm lem dính hết vào áo Trần Diệp.

Trần Diệp không nhịn được cười.

“Thì ra là chuyện này, không sao không sao.”

Tôn Thắng ở cô nhi viện, vẫn thường hay kể về hai năm lưu lạc đầu đường xó chợ của mình.

Hắn ba hoa là mình đã gia nhập Hải Kinh Bang, dưới trướng còn có vài huynh đệ gì đó...

Đã làm gì chuyện gì...

Trần Diệp trong lòng biết rõ hắn đang nói khoác nhưng chưa bao giờ vạch trần.

“Nhưng mà, Tiểu Thắng, sao con lại uống nhiều rượu thế?”

Tôn Thắng vừa khóc vừa kể lại chuyện xảy ra bên bờ sông lúc nãy.

“Không sao, chẳng qua chỉ là hai con gà quay thôi mà.”

Trần Diệp vỗ vai Tôn Thắng, an ủi: “Nhà mình không thiếu hai con gà đó.”

“Nghĩa phụ không trách ta.”

Nghe vậy, Tôn Thắng cảm động đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa.

Hắn hít mạnh nước mũi một cái.

Tôn Thắng vung tay, hô lớn: “Nghĩa phụ, ta đã nghĩ kỹ rồi!”

“Ta sẽ làm thủy phi, biệt hiệu là Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận!”

“Ta sẽ xây lại bên Lương Sơn, để ngài làm đại đương gia, cái gì mà hoa khôi Di Hồng Viện, quan kỹ Thúy Lục Lâu!”

“Ta sẽ cướp hết về cho ngài, chúng ta sẽ cùng nhau ra trận, phụ tử đánh hổ!”

“Nam nhân đích thực phải chinh phục sóng lớn!”

“...”

Nghe Tôn Thắng nói, Trần Diệp thiếu chút nữa không thở nổi mà ngất đi.

Trần Diệp trợn tròn mắt, trong lòng cuối cùng cũng hiểu tại sao Tôn Thắng đột nhiên hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Hóa ra con mẹ nó tên này muốn làm thủy phi!

“O? Nghĩa phụ, sao thân thể ngài lại run thế?”

“Haha! Nghĩa phụ, ngài đừng kích động mà, ta chưa nói hết đâu.” Tôn Thắng nước mắt lưng tròng, hớn hờ nói.

“Chờ khi chúng ta nhiều người rồi sẽ chiêu thêm tám mươi vạn cấm quân giáo đầu, kéo thêm một đám huynh đệ, nhi tử sẽ đánh xuống thiên hạ cho ngài.”

“Để ngài làm Hoàng Thượng!”

“He, vậy hoàng hậu nương nương gì đó, chúng ta cũng đi cướp luôn, người ta thường nói, muốn ngủ thì phải ngủ nương nương...”

“.....”

Nghe đến đây, Trần Diệp tối sầm mặt.

Mẹ nó, giấc cướp còn chưa đủ, giờ còn muốn làm phản tặc nữa!!!

.....

Đại Minh bùng chậu gỗ, từ bên ngoài bước vào viện thì đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Hắn vội vàng phơi chiếc quần đùi vừa giặt lên sào, rồi chạy vào nhà.

Chỉ thấy Trần Diệp ngồi bên giường, Tôn Thắng nằm trên giường, để ngực trần, mặt đỏ bừng, hai má còn vương nước mắt, đã chìm vào giấc ngủ.

“Cha.”

Đại Minh cung kính gọi.

Trần Diệp quay đầu nhìn Đại Minh, kể lại những gì Tôn Thắng đã trải qua.

“Đợi Tiểu Thắng tỉnh lại, con cũng đừng nói gì.”

“Nó vừa mới khóc xong.”

“Tiểu Thắng thế này, chắc không ăn nổi cơm tối đâu.”

“Tối nay không cần gọi nó.”

Đại Minh gật đầu, cười ngây ngô, ánh mắt nhìn Tôn Thắng thêm phần dịu dàng.

Chương 119: Chương 119

Sau khi lo liệu xong cho Tôn Thắng, Trần Diệp lại đi sang phòng bên lén nhìn, thấy Tiểu Phúc cũng đang ngủ say, trong lòng liền nhẹ nhõm.

Hắn ngồi xuống ghế tựa, mở giao diện hệ thống.

Điểm tích lũy còn 5075, Trần Diệp vừa mới dùng 2 điểm, đổi lấy một viên thuốc giải rượu cho Tôn Thắng uống.

“Nửa bầu rượu, không thể nào say đến mức này...”

Trần Diệp lẩm bẩm, cảm thấy lão ăn mày kia có lẽ không phải người bình thường.

Nhưng nghĩ lại, nếu là cao thủ thì sao lại có thể bị Tôn Thắng đánh bầm dập như vậy được chứ?

“Chờ tôi xem nhật ký hàng ngày sẽ biết thôi.”

Trần Diệp suy nghĩ một chút thì không quan tâm đến chuyện vừa rồi nữa.

“Hệ thống, đổi một cơ hội rút thuộc tính cô nhi.”

【Đinh!】

【Điểm còn lại: 75】

【Cơ hội rút thuộc tính cô nhi còn lại: 2】

“Hệ thống, rút thuộc tính!”

Trần Diệp thầm nghĩ.

【Đinh!】

【Bắt đầu rút thuộc tính...】

Trước mắt hắn xuất hiện giao diện vòng quay ảo màu xanh.

Vòng quay liên tục quay hai lần.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính cô nhi: Nạp Khí】

【Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính cô nhi: Hạo Nhiên】

...

【Nạp Khí: Mỗi lần hô hấp sẽ cường hóa chức năng phổi và dung tích phổi thêm một chút】

...

【Hạo Nhiên: Được chính khí che chở, tà ma tránh xa, phúc vận tăng lên; tinh thần trọng nghĩa trong lòng sẽ tăng cường】

...

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào hai thuộc tính vừa rút được, suy nghĩ.

“**【Nạp Khí】** nhìn có vẻ bình thường nhưng xem ra có thể kết hợp với **【Thủy Quỷ】** .”

“Rất thích hợp cho Tiểu Thắng.”

“Chỉ là cái **【Hạo Nhiên】** này...”

Trần Diệp nhíu mày.

Tiểu Liên đã đi theo con đường sát thủ, Tiểu Thắng lại muốn làm thủy phi.

Hai đứa trẻ này hư mất rồi.

Còn Đại Minh...

Trần Diệp nhìn Đại Minh đang bỏ củi trong viện.

Đại Minh cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp liền dừng động tác, cười ngây ngô: “Cha.”

Trần Diệp hài lòng gật đầu, nói với giọng thăm thía: “Đại Minh à!”

“Con là đứa con khiến cha yên tâm nhất.”

“Con nhớ kỹ, chúng ta là người bình thường, phải làm việc đàng hoàng, sống đàng hoàng.”

“Cuộc sống như vậy tuy bình phàm nhưng cũng có hương vị riêng.”

“Con hiểu không?”

Đại Minh nghe xong, gật đầu thật mạnh, cười toe toét: “Cha, ta nhớ rồi.”

“Ừ, tốt, tiếp tục bỏ củi đi.” Trần Diệp gật đầu.

“Vâng!”

Đại Minh đáp một tiếng, sau đó tiếp tục giơ chiếc rìu của mình lên, tiếp tục từng nhát một bỏ củi.

Trong lòng Trần Diệp đã có quyết định.

Hắn quyết định đưa thuộc tính 【Hạo Nhiên】 cho Tiểu Phúc.

Thuộc tính này có hiệu ứng phúc vận rất tốt, còn sẽ làm tăng tinh thần trọng nghĩa trong lòng.

Trần Diệp vốn định cho Đại Minh, nhưng hắn biết.

Đôi khi tinh thần trọng nghĩa quá nhiều cũng không phải là điều tốt, mà là mầm mống gây họa.

Hắn chỉ muốn Đại Minh có thể vui vẻ sống hết cuộc đời, như vậy là đủ rồi.

“Tiểu Phúc, tiểu quý này, còn nhỏ đã nghịch ngợm, nếu không ra tay can thiệp thì không biết sau này sẽ thành ra thế nào.”

“Đến lúc đó càng hư hỏng hơn thì xong đời.”

Trần Diệp thở dài.

Phân bổ hai thuộc tính vừa rút được cho Tôn Thắng và Tiểu Phúc.

“Còn một cơ hội rút thăm kiến trúc đặc thù.”

“Hệ thống, rút thăm.”

Trần Diệp thâm niệm trong lòng.

【Đinh!】

【Bắt đầu rút thăm kiến trúc đặc thù...】

【Đinh!】

【Chúc mừng chủ nhân nhận được kiến trúc đặc thù: Luyện Võ trường】

【Luyện Võ trường: Luyện tập, rèn luyện võ công trong Luyện Võ trường sẽ nhận được tăng trưởng thêm】

Nhìn thấy dòng chữ này, Trần Diệp khẽ cau mày.

Không thể đặt Luyện Võ trường trong viện của Dục Anh Đường được.

“Cũng nên mở rộng rồi.”

Trần Diệp đã có dự định trong lòng.

Đội Tiểu Phúc lớn hơn một chút, có thể chạy khắp viện thì viện này sẽ trở nên chật chội.

Đối với trẻ nhỏ, viện không chỉ là viện mà là cả thế giới của chúng.

Tiểu Phúc xuất thân không tốt, Trần Diệp muốn cho con bé một tuổi thơ hạnh phúc.

Đứa nhỏ nào cũng đều xứng đáng được yêu thương, cho dù chúng từng có quá khứ và trải nghiệm như thế nào.

“Ngày tháng còn dài, từng bước một thôi.”

Trần Diệp khẽ nhếch mép, ngồi xuống ghế tựa, nhắm mắt lại, ngón tay gõ nhẹ vào tay cầm.

...

Đêm dần khuya.

Một mảnh yên tĩnh.

Trần Diệp đỡ Tiểu Phúc ngủ rồi, hấn ngồi xếp bằng trên giường, luyện tập kiểm soát Tiên Thiên chi Khí.

Nếu ví Tiên Thiên chi Khí trong cơ thể Trần Diệp như một hồ chứa nước thì thứ hấn cần luyện tập chính là: Kiểm soát chính xác lượng nước khi xả.

Nội lực của Trần Diệp vô hạn, chất lượng cực cao.

Nếu không thể sử dụng một cách tỉ mỉ, thì vẫn không thể phát huy hết toàn bộ thực lực.

Tất nhiên, có lẽ Trần Diệp hiện tại đã vô địch thiên hạ rồi.

Hoàn toàn không cần luyện tập kiểm soát Tiên Thiên chi Khí nữa.

Nhưng con người luôn phải có mục tiêu, không thể sống một cách mù quáng mơ hồ được.

Nhờ đâu tiến thêm một bước, Trần Diệp có thể lập tức phi thăng thành tiên thì sao?

Má nó, người khác luyện võ còn mình tu tiên?

Nghĩ thôi đã thấy phẫn khích rồi!

Trong lòng Trần Diệp tràn đầy ảo tưởng tốt đẹp.

Chương 120: Chương 120

【Đinh!】

【Bắt đầu kết toán hàng ngày!】

Một màn hình ánh sáng xanh ảo ảnh hiện ra trước mặt Trần Diệp.

Báo cáo sự kiện của những cô nhi trong ngày hôm nay đều được trình bày trước mắt Trần Diệp.

Sự kiện của Đại Minh, Tiểu Liên, Tiểu Phúc không có vấn đề gì lớn, đều rất bình thường.

Chỉ có Tôn Thắng là có vấn đề.

【Tôn Thắng kéo cường giả cấp Tông Sư - Quái Hiệp Nam Hải xuống nước, nhận được 500 điểm tích lũy】

【Tôn Thắng đánh cường giả cấp Tông Sư - Quái Hiệp Nam Hải, nhận được 500 điểm tích lũy】

【Cường giả cấp Tông Sư - Quái Hiệp Nam Hải bị Tôn Thắng đánh đến mức gọi gia, nhận được 500 điểm tích lũy】

【Tôn Thắng cướp của cường giả cấp Tông Sư - Quái Hiệp Nam Hải, nhận được 500 điểm tích lũy】

Trần Diệp nhìn mấy dòng báo cáo sự kiện này mà rơi vào trầm tư sâu sắc.

Không phải chứ...

Anh hai hệ thống à, đợi chút.

Ta hơi rối rồi, để ta load lại cái đã.

Người chắc chắn cái tính toán mỗi ngày này không có sai sót chứ?

Trần Diệp hoàn toàn bị thông tin tính toán làm cho kinh ngạc.

Thắng à, mạng người cứng đến vậy sao?

Đánh cho cường giả Tông Sư phải gọi gia?

Còn cướp của hắn?

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào màn hình hệ thống, thật lâu không nói nên lời.

【Đinh!】

【Tổng cộng nhận được tích lũy: 2120】

【Tích lũy hiện còn lại: 2195】

【Đinh!】

【Mức độ biết ơn của cô nhi Tôn Thắng đã tăng lên!】

【Mức độ biết ơn hiện tại: 73%】

Trong nháy mắt, tích lũy mà Trần Diệp đã tiêu hết lại quay trở lại hơn hai nghìn.

“Không tệ, còn 7% mức độ biết ơn nữa là có thể rút thuộc tính viện trưởng rồi.”

Trên mặt Trần Diệp lộ ra vẻ hài lòng.

【Đinh!】

【Mở nhiệm vụ độc quyền của Tôn Thắng!】

【Nhiệm vụ độc quyền của Tôn Thắng: Thủy phỉ】

【Thông tin nhiệm vụ: Cướp bóc 100 lần】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm ước nguyện độc quyền của Tôn Thắng * 1】

Nhìn thấy nhiệm vụ nghề nghiệp bật ra, Trần Diệp khẽ thở dài.

Lại lệch một đĩa nữa rồi.

Đại Minh và Tiểu Phúc nhất định đừng đi lệch nữa.

Sống một cuộc đời bình thường, không tốt sao...

Trần Diệp đóng giao diện hệ thống, khẽ nhắm mắt, tinh thần chìm vào trong đan điền.

.....

Bình Giang phủ, phân đà Hải Kinh Bang.

Đêm đen như mực, trên bến tàu đốt đuốc sáng rực.

Ánh lửa rực rỡ soi sáng cả vùng, khiến nơi đây nhìn như ban ngày.

Vài chục nam nhân lực lưỡng, mình khoác áo thô, vai vác hàng hóa.

Mấy tấm ván gỗ ẩm ướt trên bến tàu bị bọn hăn giẫm lên kêu lên ken két.

Một hán tử vừa đặt hàng hóa vào kho xong thì vươn vai hét to: “Còn hai tàu hàng nữa, các huynh đệ cố lên!”

“Vác cho xong rồi về chui vào ổ chăn với lão bà ngay!”

Hán tử khuôn mặt thô kệch, phần sau áo gai có thêu hình cá voi.

Các hán tử xung quanh nghe được hai câu này thì ào ào cười ha hả.

“Ha ha ha ha...”

“Mệt muốn chết, về nhà còn phải đối phó với lão bà...”

“Hay là để ta về thay ngươi, ngươi thật sự là hán tử no không biết hán tử đói nha.”

“Cút cút cút! Đi luyện cái môn “ruộng cạn nhỏ hành” của người đi.”

Các hán tử xung quanh cười mắg.

Chỉ vài câu nói đã làm cho không khí bốc dỡ hàng hóa trở nên sôi nổi hơn.

Một nam nhân thân hình gầy gò, trên mặt cũng nở nụ cười.

Hắn đặt hàng hóa vào kho, lau mồ hôi trên trán.

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, mang theo mùi tanh của biển, thổi vào người, mát mẻ dễ chịu.

“Ào ào...”

Sóng biển vỗ nhẹ vào bờ, tung bọt trắng xóa.

Nam nhân hướng mặt ra biển, đón làn gió biển mát rượi, hít một hơi thật sâu.

Bỗng nhiên, nam nhân sừng sốt một chút, trên mặt lộ ra thần sắc chấn kinh.

Hắn lập tức hô lớn: “Bảo đại ca!”

Hán tử vừa khuấy động không khí, trên vai vác một bao tải, ngẩng đầu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Nam nhân kia chỉ tay về phía biển không xa, kinh ngạc nói: “Bảo đại ca, có người trên biển!”

Nghe vậy, Bảo lão tam nheo mắt, đặt gánh hàng trên vai xuống.

“Kẻ nào không biết điều, dám đụng đến hàng của Hải Kinh Bang?”

“Không... không phải! Không phải hải tặc... Chỉ là một người thôi!”

Nam nhân sợ hãi hét lên.

Nghe vậy, Bảo lão tam giật mình, vội quay đầu nhìn lại.

Dưới màn đêm.

Trên biển cả đen như mực, sóng biển cuộn cuộn.

Bảo lão tam lơ mơ nhìn thấy một bóng người đạp trên mặt biển, đang chạy nhanh về phía này.

Bóng người đó rất nhanh, chỉ trong vài nhịp thở đã xông đến gần bờ.

Đám người cũng nhìn rõ diện mạo đối phương.

Đó là một lão ăn mày, quần áo trên người vá vúi, lồi thối lếch thếch.

Lão ăn mày hai chân đạp trên mặt biển, như đi trên đất bằng.

Hai chân bỗng thay đổi, nhảy lên bến tàu.

Thấy người này cười sòng mà đi, đám thuộc hạ của Hải Kinh Bang đều thất kinh.

“Quản sự đến đây!”

Lão ăn mày nhảy lên bến tàu, vênh váo hét lớn.

Nhìn thấy lão ăn mày, tim Bảo lão tam đập thành thạch, vô cùng dữ dội.

Hắn vội vàng vọt tới trước mặt lão ăn mày, cung kính nói: “Nam sư, ta chính là quản sự.”

Chương 121: Chương 121

Nam Dật Vân liếc mắt nhìn hấn một cái, yết hầu lên xuống, phun ra một ngụm nước bọt, vừa lúc trúng ngay mặt Bảo lão tam.

“Người là ai, cũng xứng gọi lão tử là Nam sư sao?”

Bảo lão tam cung kính, mặc cho bãi nước bọt từ từ chảy xuống mặt.

Hấn sửa lời, nói: “Gia gia!”

Nam Dật Vân hài lòng nhẹ gật đầu, yết hầu khẽ động, lại là một cục đờm đặc khác phun lên mặt còn lại của Bảo lão tam.

“Tạ gia gia ban thưởng.” Bảo lão tam trên mặt dính hai bãi nước bọt nhưng vẫn cung kính.

Lão khát cái không khạc nhổ nữa mà hỏi: “Lão tử hỏi người!”

“Gần đây trên giang hồ có tin tức gì về bảo bối hay đồ vật giá trị không?”

Bảo lão tam cung kính nói: “Nghe nói Tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục đã nhận áp tải một cây Hàng Ma Bảo Chủ của Thiếu Lâm Tự, chuẩn bị đưa về Thiếu Lâm Tự.”

Nghe vậy, Nam Dật Vân mắt sáng rực.

“Hãy!”

“Bọn sư sãi trọc đầu Thiếu Lâm Tự kia lại để Hàng Ma Bảo Chủ thất lạc bên ngoài sao?”

Bảo lão tam vội nói thêm: “Cây Hàng Ma Chủ đó là bị tên phản đồ Thiếu Lâm Thanh Viên trộm mất, hiện giờ hấn đã

chết rồi, Tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục lại có quen biết với Thiếu Lâm tự, cho nên mới chủ động hộ tống Hàng Ma Chử về chùa.”

“Phi!”

Lão khắt cái tức giận, phun thẳng một bãi nước bọt lên trán Bảo lão tam.

“Chuyện này lão tử không biết hay sao? Cần người lắm mồm?”

Bảo Lão Tam run rẩy mí mắt, trên mặt dính ba cục đờm đặc quánh.

Xung quanh, đám bang chúng Hải Kinh Bang đều trợn mắt, nghiêng răng ken két, hai tay siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên trên cánh tay.

Bảo lão tam là bang chủ phân đà ở Bình Giang phủ, thực lực hậu kỳ tam phẩm.

Đối huynh đệ càng là không thể chê, làm việc xung phong đi đầu, được huynh đệ trong bang vô cùng kính trọng.

Thấy Bảo lão tam bị sỉ nhục như vậy, đám bang chúng tức giận đến tột độ.

Nếu không phải Bảo lão tam chưa lên tiếng thì có lẽ bọn họ đã vớ lấy vũ khí xông lên rồi.

“Gia gia dạy dỗ đúng lắm.” Bảo lão tam cung kính hô lên.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế chấp tay, không dám nhúc nhích.

Nam Dật Vân nhìn thấy Bảo lão tam ngoan ngoãn như vậy, hài lòng gật đầu.

“Mang cho tiểu gia con gà quay, thêm chút rượu ngon.”

Nam Dật Vân ngênh ngang đi về phía nhà kho ở bến tàu.

“Các huynh đệ! Lấy cho gia gia ta một con gà quay, chuẩn bị rượu ngon nhé!”

Bảo lão tam chọn một tên thuộc hạ, sai hắn đi làm việc này.

“Mọi người cứ tiếp tục, ta đi một lát rồi quay lại.”

Bảo lão tam hét lên với bang chúng.

Sau khi nói xong, hắn vội vã đuổi theo Nam Dật Vân, chờ đợi để hầu hạ.

Những bang chúng còn lại không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng rõ ràng là Bảo lão tam rất tôn trọng lão ăn mày kia.

...

“Ồ.....”

Nam Dật Vân vớt xương gà xuống, ăn một miếng đầy mỡ, còn ợ to một cái.

Hắn xoa cái bụng căng phồng rồi đứng dậy, một hơi uống cạn số rượu còn lại trong vò.

“Bốp ! ”

Vò rượu bị hắn tiện tay vứt trên mặt đất, vỡ thành tám mảnh.

Bảo lão tam cung kính đợi ở bên cạnh.

Nam Dật Vân mắt liếc thấy Bảo lão tam, bắt đầu phê bình : “Ba mươi mấy, mới đến tam phẩm hậu kỳ. ”

“Có mắt mặt không , lúc lão tử ở cái tuổi này thì đã nhất phẩm rồi ! ”

Bảo lão tam cung kính đáp: “Gia gia dạy phải.”

Thấy thái độ đối phương luôn cung kính, làm việc nhanh chóng, Nam Dật Vân mới hài lòng gật đầu nói: “Người biết

quy củ của ta.”

“Ba bãi nước bọt, lão tử truyền cho ngươi ba chiêu chương pháp.”

“Nhìn cho kỹ, không nhớ được lão tử cũng không quan tâm!”

Bảo lão tam nghe những lời này thì tinh thần chấn động, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tạ ơn gia gia!”

Nam Dật Vân tung người nhảy lên, tay trái giơ cao, nhanh chóng vỗ xuống.

Tựa như trước mặt hắn có một kẻ địch hư ảo.

Bảo lão tam trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào động tác của Nam Dật Vân, trán căng thẳng toát mồ hôi.

Sợ bỏ lỡ chi tiết nào đó.

Theo quỹ đạo của chương pháp, tay trái của Nam Dật Vân hạ xuống hắn là tấn công vào huyết bách hội trên đỉnh đầu của kẻ địch.

Ngay khi Bảo lão tam đang cho rằng như thế thì chỉ thấy tay phải Nam Dật Vân vung ra, trên tay không mang theo lực đạo gì.

Nhưng động tác lại nhanh chóng tới cực điểm.

Nhìn thấy màn này, Bảo lão tam triệt để ngây ngẩn cả người.

Sao một chiêu này. .

Vung túi chụp đầu thế nhỉ?

Ngay khi Bảo lão tam sững sờ thì Nam Dật Vân đã rơi xuống đất, chân phải đá lên trên, âm tàn độc ác.

Nhìn vị trí là một chiêu Liêu Âm Cước độc ác (Dùng mu bàn chân đá vào hạ bộ)

Nam Dật Vân biểu diễn xong ba chiêu, thấy Bảo lão tam mặt đầy hoang mang thì liền nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Phì!”

“Cúi mục không thể khắc!”

“Nhớ kỹ, không phải lúc sinh tử, không được sử dụng.” Nói xong, Nam Dật Vân xách một vò rượu chưa mở, nghênh ngang đi ra khỏi nhà kho bên tàu. Chỉ để lại Bảo lão tam đứng ngơ ngác tại chỗ.

“Chiêu cuối cùng...” Hắn vô thức đá đá chân, lầm bầm: “Cũng không phải chương pháp nha...”

Nam Dật Vân xách vò rượu, nhảy xuống mặt biển, đạp sóng bước đi.

Chương 122: Chương 122

Một tên bang chúng có quan hệ tốt với Bảo lão tam chạy vào, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, vừa rồi người kia là ai vậy?” Bảo lão tam đang chìm đắm trong suy nghĩ về ba chiêu kia thì bỗng bừng tỉnh, liếc nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Người đó chính là sư phụ của bang chủ chúng ta.”

Nghe vậy, tên bang chúng kia lập tức tròn mắt.

“Vị Tông Sư đại danh鼎鼎, Nam Hải Quái Hiệp?”

“Không sai, chính là hắn.”

Đám thuộc hạ phần khích hấn lên, hỏi: “Lão đại, thế ngài vừa giao đấu với ngài ấy rồi à?”

Theo lời đồn đại trên giang hồ, Nam Hải Quái Hiệp khi đối địch thường áp chế cảnh giới, người là phẩm cấp nào, hắn sẽ áp chế xuống đúng phẩm cấp đó.

Nếu người có thể đánh bại hắn ở cùng cảnh giới thì hắn sẽ truyền cho người vài chiêu.

Có điều, Nam Hải Quái Hiệp tính tình cổ quái, nếu người có thể làm hắn vui vẻ, hắn cũng sẽ truyền thụ cho người vài chiêu.

Nghe đồn bang chủ Hải Kinh Bang rất được lòng Nam Hải Quái Hiệp, nên Quái Hiệp đã truyền thụ cho hắn tuyệt kỹ thành danh của mình – Kinh Đào Chương Pháp.

Sau nhiều năm khổ luyện trên Quỳnh Long sơn, dựa vào bộ chương pháp nhất phẩm này, hắn đã gây dựng nên danh tiếng của đại bang đệ nhất vùng ven biển.

Bảo lão tam lắc đầu nói: “Căn cơ của ta yếu kém, chỉ học được võ công tầm thường, làm sao có thể là đối thủ của Nam tiên bối.”

Tên thuộc hạ nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Vậy thì thật đáng tiếc.”

Bảo lão tam không nói gì, ánh mắt lóe lên.

Trong đầu nhớ lại ba chiêu “chưởng pháp” mà Nam Dật Vân vừa truyền cho hắn.

...

Vài ngày sau.

Kinh đô của vương triều Đại Vũ - Biện Lương.

Đêm khuya.

Trong thành đèn đuốc sáng trưng, chợ đêm nhộn nhịp.

Người dân qua lại, trên mặt ai nấy đều tràn đầy nụ cười.

Biện Lương không có lệnh giới nghiêm, là bất dạt thành nổi tiếng nhất của Đại Vũ.

Trên đường phố.

Một nam nhân trung niên mặc áo gấm đen, góc áo thêu hoa văn vàng đang tản bộ.

Hắn nhìn đường đi, cửa hàng, cảnh vật ở Biện Lương, trong mắt thỉnh thoảng lộ ra một chút hoài niệm cùng hồi ức.

Kể từ khi rời Biện Lương mười tám năm trước, hắn chưa từng quay lại.

Giờ đây trở lại Biện Lương, trong lòng Triệu Giai dâng lên cảm giác vật đổi sao dời.

Vị trí Túc Vương phủ ngày xưa giờ đã biến thành tửu lâu lớn nhất Biện Lương - Hồng Tân Lâu, Một bàn thức ăn ít nhất

cũng phải ngàn lượng bạc, là nơi tụ tập của các quan lại hiển quý trong triều.

Triệu Giai nhìn chăm chăm vào Hồng Tân Lâu.

Mười tám năm trước, đoạt đích thất bại.

Đêm đó.

Túc Vương phủ bị một ngọn lửa dữ, hóa thành tro bụi.

Nếu không có thân vệ Huyền Giáp Vệ liều mạng hộ tống hấn ra khỏi thành thì hấn đã chết ở Biện Lương rồi.

Chết vào mười tám năm trước.

Giống như thê nhi của hấn, chôn vùi trong biển lửa.

Sau đêm đó, thiên hạ không còn Túc Vương.

Chỉ có thêm một Lâu chủ Phong Vũ Lâu.

Thêm một quỷ hồn ẩn náu trong bóng tối.

“Mười tám năm rồi...”

Túc Vương năm xưa, nay là Lâu chủ Phong Vũ Lâu Triệu Giai thở dài một tiếng.

Bây giờ hấn trở lại Biện Lương, ân oán mười tám năm trước cũng nên có một kết thúc rồi

Triệu Giai không nhanh không chậm đi về phía Hồng Tân Lâu.

Đêm nay, Thái tử mở tiệc chiêu đãi khách quý tại Hồng Tân Lâu.

Triệu Giai còn chưa đến Hồng Tân Lâu thì đã bị Kim Ngô vệ của hoàng thành chặn lại từ cách hai con phố.

Một con bạch mã cao lớn, cường tráng đứng trên đường phố.

Trên yên ngựa là một vị tướng trẻ mặc kim giáp.

Hắn cầm một cây trường thương mạ bạc, ánh mắt lạnh lùng nhìn những người qua đường.

Người qua đường xung quanh căn bản không dám đến gần, từ xa đã tránh đi rồi.

Nhưng chỉ có một người, thân sắc bình tĩnh bước đến trước phố.

Kim Ngô tướng nhìn chăm chăm vào Triệu Giai đang mặc hắc sắc cẩm sam, thêu hoa văn vàng.

“Chấp kim Ngô hiện nay, có phải vẫn là người của Ngô gia không?”

Triệu Giai nhìn vị Kim Ngô tướng trẻ tuổi, giọng nói nhỏ nhả ôn hòa hỏi.

Kim Ngô tướng ngồi trên lưng ngựa nghe câu này, sững sờ một chút.

Hắn nhìn chăm chăm Triệu Giai, không nhớ nổi đối phương rốt cuộc là ai.

Nhưng hắn thấy Triệu Giai vẻ mặt uy nghiêm, một thân khí chất không giống bình thường, tựa như thân cư cao vị, theo bản năng trả lời: “Vẫn là Ngô gia.”

Triệu Giai nghe câu trả lời này, gật đầu, thản nhiên nói: “Ánh mắt của Ngô Phong quả thực không tồi, đã sớm đứng về phía Triệu Hiệp.”

“To gan!”

“Người dám trực tiếp gọi tính danh của bệ hạ!”

Vị Kim Ngô tướng Ngô gia kia lập tức nổi giận, cây trường thương Bàn Mãng bằng bạc trong tay đâm ra.

Một thương này, thanh thế nhanh chóng, đã có thực lực của một võ giả tam phẩm trong giang hồ.

Triệu Giai sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, nhẹ nhàng vung tay áo.

“Hô...”

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua.

Trường thương Bạc Mãng của Ngô gia Kim Ngô tướng quân đâm ra, bắt đầu từ mũi giáo, băng giá bỗng kết tụ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chương 123: Chương 123

Băng lan rộng, nhanh chóng bao phủ cánh tay của Kim Ngô tướng quân.

“A!”

Kim Ngô tướng kinh hô một tiếng, còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã cứng đờ.

Bộ mặt, phần cổ, tất cả phần da thịt trần trụi bên ngoài đều biến thành xám trắng.

Sinh cơ trong mắt hắn đã đoạn, cả người như bị trời đông giá rét đoạt đi sinh mệnh.

Ngay cả con ngựa Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử dưới thân hắn cũng cứng đờ, lông kết băng.

“Àm!” một tiếng.

Kim Ngô tướng quân cùng ngựa ngã xuống đất.

Mà cùng ngã xuống với Kim Ngô tướng quân và Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử còn có đám Kim Ngô vệ xung quanh.

Bọn mất hết sinh khí, da tái xám, râu tóc kết băng, tất cả Kim Ngô vệ trấn giữ con phố này đều bị Triệu Giai một tay giết chết.

Triệu Giai ho nhẹ hai tiếng, thong thả bước về phía Hồng Bân lâu.

Rất nhanh, sự biến đổi trên đường phố đã thu hút sự chú ý của người đi đường.

Pháo hoa sáng lên trên bầu trời Biện Lương.

Kim Ngô vệ gần đó nhìn thấy pháo hoa, tất cả đều xuất động, chạy về phía Hồng Bân lâu.

Triệu Giai bước đi chậm rãi, hấn đi trên con phố quen thuộc mà xa lạ, ký ức trong đầu liên tục ủa về.

Con phố này là phố trước Túc Vương phủ, thời niên thiếu hấn từng đá cầu ở đây.

Bên cạnh là Thanh Thạch ngõ, hấn từng trùm bao tải, đánh cho công tử nhà Lễ bộ Thượng thư một trận.

Mà lý do đánh là gì nhỉ?

Triệu Giai có chút không nhớ ra, chỉ mơ hồ nhớ hình như có liên quan đến một hoa khôi.

Ký ức thời niên thiếu sống ở Biện Lương lần lượt hiện lên từ sâu thẳm trong đầu, nhưng tất cả đều bị một lớp màng mờ ảo bao phủ, chỉ mơ hồ nhớ được chứ không thể nhớ rõ ràng.

Mọi chuyện trong quá khứ đều bị thời gian ngăn cách.

Triệu Giai bước đi chậm rãi, nhưng tốc độ không hề chậm.

Hơn mười bước sau, hấn đã xuất hiện trước Hồng Bân lâu.

Triệu Giai ngẩng đầu nhìn tòa lâu bốn tầng treo đầy đèn lồng, bỗng nhiên nói: “Ra đây đi.”

Cách Triệu Giai không xa phía sau, một lão thái giám mặc tử sắc bào phục, lưng còng, bước ra từ bóng tối.

Ông ta khuôn mặt già nua, lông mày trắng như tuyết, rủ xuống khóe mắt.

Không thể nhìn ra tuổi cụ thể, nhưng toàn thân hấn toát ra khí tức tuổi xế chiều, khí huyết suy kiệt.

Lão thái giám sắc mặt trắng bệch, một tay đặt bên miệng, không ngừng ho khan.

Ho một hồi lâu, sắc mặt lão thái giám mới dịu lại, dần dần hồng hào trở lại.

Ông ta khàn giọng nói: “Từ xa, ta đã ngửi thấy mùi máu tanh của Huyền Băng ma công.”

“Túc vương gia, từ khi nào người cầu kết với Ma giáo vậy?”

Triệu Giai không nói gì.

Hắn chỉ nhìn lão thái giám, mỉm cười, trong cơ thể vang lên mấy tiếng nổ.

Nội lực trong đan điền nghịch hành kinh mạch, theo một lộ tuyến kỳ dị chảy khắp toàn thân Triệu Giai.

Lão thái giám cảm nhận được khí tức của Triệu Giai, sắc mặt biến đổi: “Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp?”

Triệu Giai ánh mắt bình tĩnh, nhẹ nhàng vung tay áo, một làn sương trắng từ đó phun ra.

Trên đường phố lập tức tràn ngập sương mù trắng xóa.

Trong sương mù ẩn chứa hàn khí thấu xương.

Lão thái giám ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào sương mù, giọng nói kinh hãi: “Ngươi đã vào Tông Sư cảnh?”

Vừa nói, hắn lại vô tình hít phải một luồng hàn khí, không kìm được mà ho khan.

Lão thái giám cố gắng vận khí, thân pháp phiêu diêu, trong nháy mắt di chuyển ra ngoài hơn hai mươi trượng.

Ông ta sắc mặt trắng bệch, ho khan dữ dội, cơ thể co giật.

Nội lực trong cơ thể càng thêm hỗn loạn, không thể kiểm soát, va đập lung tung.

Mấy hơi thở sau, lão thái giám mới tìm hãm được nội lực hỗn loạn, sắc mặt đã khôi phục như thường, ngừng ho khan.

Nhưng trước Hồng Bân lâu đã không còn bóng dáng Triệu Giai.

Ngay sau đó, trong Hồng Bân lâu vang lên mấy tiếng thét chói tai cùng tiếng la.

Lão thái giám nhìn chằm chằm vào làn sương mù dày đặc trên đường phố, thân thể run rẩy, trong mắt ẩn chứa nỗi sợ hãi sâu sắc, như thể làn sương mù đó đã gọi lên cơn ác mộng mà hắn không muốn nhớ lại nhất.

Ông ta biết rõ chuyện gì đang xảy ra trong Hồng Bân lâu, nhưng lại bất lực.

“Đùng...”

Một tiếng động nhẹ.

Từ tầng bốn Hồng Bân lâu bị ném xuống một cái đầu.

Đó là đầu của một người trẻ tuổi.

Trên đầu hắn đội mũ ngọc bạch, mắt mở to, sắc mặt tái xám, da nhăn nheo, cổ bị cắt đứt gọn gàng, máu đông cứng.

Lão thái giám nhìn thấy cái đầu bị cắt đứt đó, sắc mặt trắng bệch, mất hết huyết sắc.

...

Hoàng cung Biện Lương.

Bên trong một tấm cung xa hoa.

Hàng chục ngọn nến được thắp sáng trong phòng, ánh nến lung linh, phản chiếu tấm cung như thể ban ngày.

Ở góc phòng, lư hương nhỏ tỏa ra làn khói trắng mỏng manh, hương thơm thanh khiết, an thần lan tỏa khắp không

gian, dần dần hòa quyện vào không khí, thoang thoảng khắp nơi.

Lúc này, bên trong tâm cung tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trên giường có một nam nhân trung niên mặc thường phục minh hoàng long văn.

Hắn khuôn mặt uy nghiêm, lại sắc mặt tiêu tụy, hốc mắt thâm đen.

Mà trên mặt đất trước mặt hắn là đầu của một người trẻ tuổi.

Bên cạnh cái đầu là một lão thái giám mặc tử y đang quỳ gối.

Chương 124: Chương 124

Lão thái giám mặt mày tái mét, quỳ rạp dưới đất, đầu cúi sát mặt đất, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Trẫm nhớ người đã từng nói với trẫm.” Nam nhân trung niên chậm rãi mở miệng: “Người có thể xếp vào ba vị trí đầu trong Tông Sư thiên hạ.”

Giọng nói của hắn yếu ớt, nhưng ngữ khí lại mang theo uy nghiêm dày đặc.

Vị lão thái giám quỳ rạp dưới đất, sắc mặt tái nhợt, nhỏ giọng giải thích: “Bệ hạ, Túc vương gia đã tu luyện Huyền Băng Ma Công của Ma giáo.”

“Hai mươi năm trước, lúc giao đấu với Huyền Vũ Kỳ Kỳ chủ của Ma giáo, tiểu nhân đã bị thương, vết thương vẫn chưa lành...”

“Cùng là Tông Sư cảnh, Túc vương gia lại dùng cả pháp môn đồng quy vu tận.”

“Tiểu nhân... không địch nổi hắn.”

Nam nhân trung niên nhắm mắt lại, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Cũng giống như khi hắn vừa nhìn thấy đầu của Thái tử, trên mặt cũng không hề có chút gợn sóng.

Hắn hỏi: “Thi thể của Túc vương đâu?”

Lão thái giám vội vàng nói: “Ở bên ngoài.”

Đại Vũ hoàng đế không nói gì.

Một lúc lâu sau, hấn lại lên tiếng: “Trẫm chỉ có một nhi tử này.”

“Các huynh đệ của trẫm, mười tám năm trước đã bị trẫm giết gần hết rồi.”

“Mấy người còn sống, cũng không có nhi tử.”

“Bạn Bạn, ngươi nói xem, giang sơn Đại Vũ này, nên làm sao bây giờ?”

Lão thái giám quỳ rạp dưới đất, thân thể run lên dữ dội.

Mồ hôi lạnh túa ra từ sống lưng, ông ta mím chặt miệng, không dám nói một lời.

Lúc này, lão thái giám đã sợ hãi đến cực điểm.

Ông ta biết rõ, Thái tử chết đi, huyết mạch của Đại Vũ hoàng triều coi như đứt đoạn.

Những người còn lại trong hoàng tộc đều là công chúa.

Đại Vũ Hoàng đế Triệu Hiệp thở dài: “Bạn Bạn, nếu ngươi chết cùng Thái tử thì tốt biết mấy.”

Nghe câu này, thân thể lão thái giám đang quỳ trên mặt đất càng run rẩy dữ dội.

“Tiểu nhân tội đáng chết vạn lần...”

Triệu Hiệp lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng, không có chút trách móc nào: “Trẫm không trách ngươi, ngươi đã già rồi...”

“Người già rồi, đều sợ chết.”

Hấn ngồi trên giường, ánh mắt rơi vào đầu của Thái tử, sâu thẳm, không biểu cảm.

Một lúc lâu sau, Triệu Hiệp thản nhiên nói: “Giang sơn Đại Vũ chỉ có thể rơi vào tay con cháu của trẫm.”

“Bạn Bạn, trẫm muốn ngươi đi làm một việc.”

Lão thái giám giật mình, đập đầu nói: “Lão nô nguyện vì bệ hạ liều chết!”

“Đưa tất cả công chúa đến bãi săn mùa thu, đưa cho mỗi người một con dao.”

Giọng nói của Triệu Hiệp vô cùng nhẹ nhàng: “Trước khi trời sáng, trăm muốn một kết quả.”

Nghe câu này, trong lòng lão thái giám liền dâng lên cơn lạnh lẽo vô tận.

Cổ lạnh lẽo này thậm chí còn lạnh hơn cả hàn khí của Huyền Băng Ma Công.

Lão thái giám Phùng Mạn nghiêng chặt răng, thân thể run rẩy, trong lòng kinh hãi đến cực điểm.

Đại Vũ Hoàng đế Triệu Hiệp nhìn lão thái giám đã nhiều năm bên cạnh mình, khẽ phát tay nói: “Đi đi.”

Nói xong, trên mặt hẩn lộ ra vẻ mệt mỏi: “Trăm...Hơi mệt rồi.”

“Vâng.”

Lão thái giám từ từ đứng dậy, thân hình khom lưng, hai chân hơi mềm nhũn.

Ông chấp tay cúi đầu, lui ra ngoài cửa, từ từ đóng cửa phòng lại.

Phùng Mạn nhìn sâu vào cánh cửa gỗ sơn đỏ chạm khắc hoa văn mà chính tay mình vừa đóng lại.

Ông nhắm mắt, hít một hơi thật sâu.

Trên khuôn mặt già nua lộ ra một nụ cười khổ.

Chỉ có những người thường xuyên ở bên cạnh quân vương mới biết thế nào là gần vua như gần cọp...

Ông quay người lại, thân thể còng xuống, tay trái đặt lên miệng, khẽ ho khan.

Ho vài tiếng, Phùng Mạn liếc nhìn thi thể của Túc Vương đặt ở giữa viện.

Thi thể Triệu Giai ngồi xếp bằng trên mặt đất, sinh khí đã đứt, da xám xịt, lông mày và tóc có những tinh thể băng kết tụ thân thể hắn đã đông cứng, nhưng mắt vẫn mở, trên mặt mang một nụ cười.

Triệu Giai sau khi ám sát Thái tử thì đã bị Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp phản phệ.

Hắn ngồi xếp bằng trên đỉnh Hồng Tân Lâu, sinh cơ diệt tuyệt.

“Đồ điên.”

Phùng Mạn đi ngang qua thi thể Triệu Giai, thấp giọng mắng một câu.

Thiên hạ Tông Sư chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhập Tông Sư rồi, tự lập môn hộ, có thể dễ dàng chen chân vào các đại phái đỉnh cấp giang hồ, hưng thịnh trăm năm.

Ai lại giống Túc Vương, chạy đến tìm cái chết.

Thật sự điên rồi, huống chi hắn còn tự tay hủy hoại giang sơn nhà mình.

....

Trong tấm cung.

Nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại.

Triệu Hiệp nằm xuống long sàng, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra.

...

Gà trống gáy vang.

Trời tờ mờ sáng.

Vàng thái dương tròn màu vàng nhạt nhô lên từ đường chân trời, tỏa ánh sáng vàng.

Toàn bộ kinh thành Biện Lương như được phủ một lớp kim sa.

Hoàng cung.

Tẩm cung Triệu Hiệp.

“Bệ hạ, tiểu nhân đã trở về.”

Lão thái giám Phùng Mạn đứng ngoài cửa, thấp giọng gọi.

“Vào đi.”

Trong tẩm cung truyền ra giọng nói có phần mệt mỏi của Triệu Hiệp.

Phùng Mạn đẩy cửa, liếc nhìn người phía sau, biểu cảm phức tạp khó nói.

Chương 125: Chương 125

Sau khi lão thái giám vào cửa, người phía sau cũng theo vào phòng.

Triệu Hiệp tay trái chống lên long sàng, động tác yếu ớt, muốn tự mình ngồi dậy.

Phùng Mạn vội vàng đi đến bên giường, đỡ Triệu Hiệp ngồi dậy.

Sau khi Triệu Hiệp ngồi vững thì liền thở dốc vài tiếng.

Về mặt uy nghiêm của hắn càng thêm bệnh tật, quang mắt càng thâm đen.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi mà dường như bệnh tình của hắn lại trở nên trầm trọng hơn.

“Đề trăm xem...” Giọng nói của Triệu Hiệp có chút khàn khàn.

Hắn ngồi dậy, lưng hơi khom, nhìn về phía người thứ ba trong phòng.

Nhưng chưa kịp nhìn rõ người kia thì một mùi tanh nồng nặc đã xộc vào mũi.

Triệu Hiệp ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc này, trên khuôn mặt tái nhợt của hắn lại có thêm một chút ửng hồng phấn khích.

Đôi mắt rỗng uy nghiêm của hắn nhìn về phía người kia.

Sau đó, trong mắt hắn lộ ra một tia mờ mịt.

“Người... Mẫu thân là ai?”

Một âm thanh thanh lãnh vang lên trong phòng.

“Vương Tài Nhân.”

Triệu Hiệp khẽ nheo mắt, dường như đang nhớ lại dung mạo của Vương Tài Nhân.

Nhưng mãi một lúc mà Triệu Hiệp vẫn không nhớ ra được hình dáng của người kia.

Hắn lắc đầu, giọng có chút phẫn khích hỏi: “Người đã giết bao nhiêu người?”

“Mười lăm người.” Thanh âm thanh lãnh trong phòng trả lời.

Triệu Hiệp gật đầu, trong giọng nói có thêm một chút quan tâm.

“Lần đầu tiên giết người, cảm giác thế nào?”

“Không khác gì giết gà.” Giọng nói đó dừng lại một chút rồi lại tiếp tục: “Ta chỉ giết một người, những người còn lại đã mềm nhũn chân.”

Nghe những lời này, Triệu Hiệp sững sờ một lúc rồi không nhịn được bật cười lớn.

“Tốt!”

“Giết tốt lắm!”

Tiếng cười của hắn đầy sáng khoái, vui vẻ từ tận đáy lòng.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Triệu Hiệp lộ ra vẻ phẫn khích: “Người tên gì?”

“Triệu Ngọc Châu.”

Triệu Hiệp nhìn thẳng vào nữ hài trong phòng, ánh mắt lấp lánh, đáy mắt như có ánh sáng.

“Từ nay về sau người không gọi tên này nữa.”

Hắn nói từng chữ một: “Người tên là Triệu Tru.”

“Là nhị hoàng tử lưu lạc bên ngoài của trẫm.”

“Từ nay về sau, người chính là trữ quân của Đại Vũ.”

Câu nói này, đinh tai nhức óc, giống như lời âm.

Ý nghĩa trong lời nói đủ để khiến cả thiên hạ điên cuồng.

Có điều.

Nữ hài trong phòng vẫn không có biểu cảm, không nói gì.

Triệu Hiệp nhìn chăm chăm nàng, nàng cũng nhìn chăm chăm Triệu Hiệp.

Một lúc lâu sau, Triệu Hiệp cười.

“Trẫm rất hài lòng, hiện tại người có nguyện vọng gì?”

Nữ hài trong phòng thản nhiên nói: “Ta muốn Tổng công công chết.”

Triệu Hiệp hơi nhíu mày: “Tổng công công là ai?”

“Là công công mỗi tháng phát tiền tiêu vật cho mẫu thân của ta.”

Triệu Hiệp nghe câu trả lời này thì sững sờ.

Một lúc lâu sau, hắn nở nụ cười.

“Tốt!”

“Trẫm đáp ứng người.”

“Bàn Bàn, một lát nữa mang Tổng công công đến lăng trì.”

“Trẫm muốn cùng Tru Nhi nhìn hắn chết!”

Phùng Mạn ở bên cạnh cung kính nói: “Vâng.”

Triệu Hiệp lại nhìn về phía Triệu Tru, hỏi: “Người có hài lòng không?”

Triệu Tru không nói mà nhìn thẳng vào Triệu Hiệp.

Ánh mắt của nàng giống như một con sói nhỏ, lạnh lùng mang theo hung ác.

Triệu Hiệp nhìn thấy ánh mắt này của nàng, giọng nói liền đầy cảm xúc.

“Rất tốt, người giỏi hơn Thái tử nhiều.”

“Ít nhất... hắn chưa bao giờ dám nhìn trộm như vậy.”

Nói xong câu này, Triệu Hiệp phát tay: “Bàn Bàn, đưa nàng đi thay y phục.”

“Bảo người chuẩn bị bữa sáng.”

Phùng Mạn ở bên cạnh cung kính nói: “Vâng.”

Ông ta khom lưng, đưa Triệu Tru rời khỏi tẩm cung.

Một lát sau.

Phùng Mạn lại trở lại bên ngoài tẩm cung.

Lần này chỉ có một mình ông ta.

“Bệ hạ...”

Phùng Mạn đứng ngoài cửa, khẽ gọi.

“Vào đi.” Triệu Hiệp nằm trên giường, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Phùng Mạn bước vào, quỳ trên mặt đất, giọng khàn khàn nói: “Bệ hạ, nhị hoàng tử còn có một muội muội ruột.”

Nghe câu này, Triệu Hiệp im lặng.

Một lúc lâu sau.

Triệu Hiệp khẽ thở dài: “Lòng vẫn chưa đủ tàn nhẫn.”

...

Buổi sớm.

Sương mù mỏng manh bao phủ khắp sơn cốc.

Hơi sương ẩm ướt phủ vào da thịt, mang theo chút se lạnh.

Một người trẻ tuổi mặc bạch sam, môi đỏ răng trắng, dung mạo thanh tú xuất hiện ở cửa sơn cốc.

Nàng mặc nam trang, trên tay xách một tiểu bao phục hoàng sắc.

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu nhìn lại Bách Hoa cốc, cười ranh mãnh.

“Bách Hoa cốc, tạm biệt nhé!”

Giọng nói của nàng mềm mại mà lại tràn đầy sức sống.

Nói xong, trên khuôn mặt thanh tú của Hoa Tịch Nguyệt lộ ra một nụ cười rục rỡ.

Rục rỡ đến động lòng người.

Mặc dù là nàng đã thay nam trang, nhưng chỉ cần không phải người mù thì nhất định có thể nhận ra nàng là nữ nhi. Hơn nữa, còn là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp.

Hoa Tịch Nguyệt bước chân nhẹ nhàng dọc theo con đường núi, khuôn mặt tràn đầy mong đợi đối với thế giới bên ngoài.

Chỉ cần ra khỏi sơn cốc này thì biển rộng cá nhảy, trời cao chim bay!

Hoa Tịch Nguyệt hít hà không khí bên ngoài sơn cốc, mắt khẽ nhắm, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Dường như không khí bên ngoài sơn cốc còn thơm tho, dễ chịu hơn.

Mười sáu năm rồi!

Cô nãi nãi này đã sống trong sơn cốc mười sáu năm rồi!

Các người có biết cô nãi nãi đã trải qua những gì không!

Giang hồ, công tử ca tuần tú, danh kiếm bảo mã...

Hoa Tịch Nguyệt ta đến rồi đây!

Chương 126: Chương 126

Hoa Tịch Nguyệt bước chân như gió, trên mặt mang theo khao khát và phấn khích đối với thế giới bên ngoài.

Thân hình mềm mại khẽ động, lập tức đã xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

“Hử?”

Đột nhiên, trên đường núi vang lên một giọng nói già nua.

Nghe thấy giọng nói đó, nụ cười trên mặt Hoa Tịch Nguyệt đột ngột dừng lại.

Nàng mở to mắt, kinh ngạc nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một lão nhân mặc khôi y, thân hình gầy gò, dáng đứng thẳng tắp như trúc xanh đang đứng trên đường núi ở đối diện.

Lão nhân râu tóc bạc phơ, trên người toát ra khí chất xuất trần.

Nhìn thấy Hoa Tịch Nguyệt, sắc mặt ông lập tức sa sầm.

“A! Gia gia!”

Ngay khi nhìn thấy lão nhân, nét mặt của Hoa Tịch Nguyệt chuyển từ cứng đờ sang tươi cười.

Đôi mắt to sáng của nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm, để lộ ra cặp răng nanh nhỏ xinh xắn.

Nàng chạy đến bên lão nhân, ôm chầm lấy cánh tay ông rồi làm nũng: “Gia gia, cuối cùng ngài cũng về rồi.”

“Tiểu Nguyệt đã đợi ngài ở đây rất nhiều ngày rồi.”

Mặt lão nhân tối sầm lại, chỉ tay vào bộ đồ nam trên người Hoa Tịch Nguyệt và chiếc túi nhỏ trên tay nàng.

“Tiểu Nguyệt, con nghĩ gia gia đã già yếu đến mức lú lẫn rồi sao?”

Thấy ý định của mình bị vạch trần, Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi đỏ mọng, chuyển chủ đề: “Gia gia...”

“Gia gia không phải đi tìm Đông Hoa sao?”

“Sao lại về nhanh vậy...”

Lão nhân khẽ hừ một tiếng, bất mãn nói: “Gia gia định đưa Đông Hoa về Bách Hoa Cốc, làm phu quân cho con.”

“Khinh công của hần tuyệt thế, được Thanh Hư Tử công nhận, hần là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ.”

“Hần ở rể Hoa gia cũng không phải là làm nhục hần.”

Nghe câu này, trên mặt Hoa Tịch Nguyệt lộ rõ vẻ bất mãn.

Nàng dậm chân, hừ hừ nói: “Gia gia, Tiểu Nguyệt còn chưa gặp người kia...”

“Ta mới không thèm lấy hần.”

“Nếu có lấy thì cũng phải tìm người ta vừa ý.”

“Ta mới không cần mấy người linh tinh vớ vẩn...”

Lão nhân sa sầm nét mặt, phẩy tay áo nói: “Hỗn xược.”

“Phụ mẫu đặt đâu con ngồi đấy.”

“Chuyện cả đời, sao có thể đùa giỡn được.”

Thấy lão nhân có vẻ tức giận, Hoa Tịch Nguyệt mới ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói thêm lời nào.

Lão nhân nhìn tôn nữ một cái, thở dài nói: “Thôi, bây giờ thì không cần nữa.”

Hoa Tịch Nguyệt nghe vậy, mắt sáng rực lên, vui vẻ hỏi:
“Chuyện gì vậy?”

“Gia gia, có phải hấn chết rồi không?”

“Chết kiểu gì, có thảm không?”

Nghe vậy, mặt lão nhân càng đen hơn.

“Im miệng!”

“Tông Sư há có thể để con hồ đồ phán xét.” Lão nhân quát.

Hoa Tịch Nguyệt sững người, mắt đẹp mở to, trên gương mặt thanh tú hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Đông Hoa... hấn là Tông Sư?”

“Ừm.” Lão nhân gật đầu nói: “E là thực lực không kém gì gia gia con đâu.”

“Hay quá! Vậy là ta không phải lấy hấn rồi!”

Khuôn mặt Hoa Tịch Nguyệt lộ rõ vẻ vui mừng.

Lão nhân không nhịn được cười: “Con còn muốn gả cho một Tông Sư sao?”

“Với cái tính nghịch ngợm này, làm nha hoàn người ta còn chẳng thềm.”

“Sau này về gả đi thì khô rồi đấy con.”

Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi, lầm bầm: “Ta mới không gả đâu.”

“Nói gì là Tông Sư, dù có là tiên trên trời thì ta cũng không lấy.”

Lão nhân sa sầm mặt, đang định nổi giận thì Hoa Tịch Nguyệt ôm lấy cánh tay lão nhân, nũng nịu: “Ta chỉ ở với gia gia thôi.”

“Ta không muốn gả đâu, gả rồi sẽ không được gặp gia gia nữa.”

Lão nhân mỉm cười, đưa tay điểm nhẹ lên trán Hoa Tịch Nguyệt: “Con bé này!”

“Chỉ giỏi đồ ta thôi.”

“Hi hi...”

“Đừng có hi hi, về chép phạt mười lần gia huấn, nếu không phải ta kịp về thì con đã chạy ra khỏi cốc rồi!”

“Hả? Đừng mà gia gia... Ta biết lỗi rồi.”

“Không thương lượng.”

“Gia gia.”

“Hừm.”

“Gia gia...”

“Hai lần, không được ít hơn.”

“Yay! Gia gia là tuyệt nhất.”

...

Vài ngày sau.

Bên ngoài Dư Hàng huyện, trong dòng sông uốn quanh thành.

Tôn Thắng ngâm mình dưới nước, vẻ mặt thoải mái dễ chịu.

Không biết vì sao, dạo gần đây cứ vài ngày không ra sông ngâm mình một lúc là hần lại thấy bứt rứt khó chịu, cảm giác như có vô số con kiến bò trên người, rất khó chịu.

Tôn Thắng cho rằng đó là di chứng từ lần trước mình ôm khúc gỗ trôi nổi cả buổi.

Cũng may là căn bệnh này không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống hàng ngày, Tôn Thắng cũng mặc kệ nó.

Không phải chỉ cần cách một khoảng thời gian ngâm mình một lần sao?

Có gì đâu.

Hơn nữa, Tôn Thắng phát hiện ra, thời gian nín thở dưới nước của mình dường như đã dài ra, có thể nín thở lâu hơn trước một chút.

Tôn Thắng bơi hai vòng dưới nước, cảm giác ngứa ngáy khó chịu mới dần tan biến.

Hắn lật người, vừa liếc nhìn bờ thì đã thấy có một bóng người đang đứng cạnh mớ y phục của mình trên bờ.

“Lại là người! Lão tặc!”

Nhìn thấy lão ăn mày mấy hôm trước, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

“Mẹ kiếp! Lão già, bỏ y phục của tiểu gia xuống!”

Tôn Thắng hít sâu một hơi, thân chìm xuống nước, bơi nhanh như một con cá kiếm về phía bờ.

“Bốp!”

Tôn Thắng phá nước mà ra, vẻ mặt tức giận nhảy lên bờ.

Nhưng chỉ thấy lão ăn mày ngồi bên mớ y phục của mình, tay cầm một bầu rượu.

“Muốn uống chút không?”

Chương 127: Chương 127

Nam Dật Vân đưa bầu rượu trong tay cho Tôn Thắng.

Tôn Thắng không nhận bầu rượu, hấn nghi hoặc nhìn y phục của mình trên bờ.

Hấn nghĩ ông già này sẽ lấy y phục của mình để trả thù.

Nam Dật Vân nhìn ra suy nghĩ của Tôn Thắng, trợn mắt nói: “Lão tử sẽ không làm chuyện đó!”

Tôn Thắng cười lạnh một tiếng, ôm y phục của mình: “Vậy ngươi có thể ăn trộm gà à?”

Nam Dật Vân đỏ mặt, hừ một tiếng: “Ngươi biết cái rắm gì!”

Hấn đổ bầu rượu vào miệng, nói: “Tiểu tử, lần trước ngươi không phải nói lão tử là kẻ nghèo sao?”

“Hôm nay lão tử sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt, thứ gì mới được gọi là chí bảo giá trị liên thành.”

Nói xong, Nam Dật Vân liếc xéo Tôn Thắng, trên mặt đắc ý.

Tôn Thắng mặc xong y phục, mái tóc ướt đầm rũ xuống hai bên mặt, dính vào khuôn mặt tuần tú trắng nõn của hấn.

“Xoẹt!” một tiếng.

Tôn Thắng nhanh tay cướp lấy bầu rượu trong tay Nam Dật Vân, không chút khách khí đổ vào miệng mình.

Nhưng mới uống uống hai ngụm thì đã khẽ nhàu mày, nói: “Lão tặc, rượu ngươi hôm nay trộm không được ngon lắm!”

“Không bằng lần trước.”

Nam Dật Vân thấy Tôn Thắng cướp bầu rượu của mình, trên mặt lộ ra một nụ cười, đáy mắt lóe lên vẻ thương thức.

Tôn Thắng thấy nụ cười trên mặt Nam Dật Vân thì lập tức phun rượu ra, tức giận nói: “Lão tặc, ngươi bỏ thuốc gì vào trong đó hả!”

Thấy Tôn Thắng phun rượu ra, trên mặt Nam Dật Vân đau lòng, vội nói: “Áy! Ngươi cái đồ phá gia chi tử, đây chính là rượu Thiệu Hưng Hoàng tửu mười lượng bạc một bình đấy!”

Tôn Thắng thấy hấn đau lòng thì không khỏi nghi ngờ.

Hắn đưa bầu rượu lên mũi, ngửi ngửi vài hơi.

Hương rượu thơm nồng từ bầu rượu bay ra.

Tôn Thắng đảo mắt hai vòng rồi đẩy bầu rượu lại, khinh bỉ nói: “Không ngon...”

Nói xong, hấn buộc bầu rượu vào eo.

“Đi đi, lần sau đừng để ta gặp lại ngươi!”

Tôn Thắng nghiêm mặt, vung hai nắm đấm rồi quay đầu bỏ đi.

“Ê! Ngươi còn chưa xem bảo bối giá trị liên thành mà!”

Nam Dật Vân nắm Tôn Thắng lại rồi kéo hấn đi vào rừng cây nhỏ.

Tôn Thắng nghi ngờ, cẩn thận theo Nam Dật Vân, giẫm lên lá khô vàng, chầm chậm đi vào rừng.

Chỉ thấy giữa rừng có một cái cây kim hoàng bảo chủ cao ba mét, phần đỉnh có kích thước bằng một cái chum nhỏ đáng đứng thẳng trên mặt đất.

Trên kim hoàng bảo chữ có treo vài chiếc kim hoàn, gió nhẹ thổi qua, kim hoàn va vào gậy, phát ra tiếng va chạm trong treo.

Âm thanh êm tai, giống như tiếng chuông chùa, nghe vào liền khiến người ta tâm thần bình tĩnh.

Tôn Thắng nhìn thấy kim hoàng bảo chữ khổng lồ này, trên mặt đầy kinh ngạc.

“Lão tặc, người từ đâu trộm được thế?”

“Không đúng... người khoác lác phải không?”

“Thân hình nhỏ bé của người, làm sao có thể nhấc lên được?”

Tôn Thắng đi đến bên cạnh Hàng Ma Bảo Chữ, sờ soạng một phen.

Cảm giác sờ vào gậy rất trơn tru, bề mặt hơi mát.

Tay của Tôn Thắng vừa chạm vào gậy thì những chiếc kim hoàn treo trên đó liền rung đưa.

“Leng keng leng keng...”

Giai điệu trong treo hơn vang lên, khiến Tôn Thắng giật mình.

Nam Dật Vân vênh váo đi đến bên cạnh, tay đặt lên bảo trượng, đặc ý nói: “Tiểu tử, đây là thứ lão tử cướp được từ tay tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục.”

Hắn vỗ vỗ bảo trượng, bảo trượng lập tức phát ra tiếng vòng kim loại va chạm thanh thúy.

“Đây là Hàng Ma Bảo Chữ, là một trong những chí bảo của Thiếu Lâm tự. Có sức mạnh hàng ma, là binh khí của thủ tọa Đạt Ma viện.”

“Thứ này đặt trên đời, tuyệt đối xứng đáng là vô giá!”

Nam Dật Vân đắc ý nhìn Tôn Thắng, chuẩn bị tiếp nhận sự sùng bái của Tôn Thắng.

Nhưng Tôn Thắng nghe xong chỉ lờm một cái.

“Đi à.”

Nói xong, hắn liền quay đầu bỏ đi.

Nam Dật Vân lập tức sốt ruột.

“Tiểu tử, ngươi không nên nói gì đó sao?”

Sắc mặt Nam Dật Vân đỏ bừng, đáng vẻ sao ngươi không sùng bái ta.

Tôn Thắng vỗ đầu, như nhớ ra điều gì.

Hắn quay đầu lại hung tợn nói với Nam Dật Vân: “Lần sau mà còn để tiểu gia nhìn thấy ngươi thì ta sẽ đánh cho phụ mẫu nhìn không ra ngươi!”

Nghe thấy lời của Tôn Thắng, Nam Dật Vân tức đến mức suýt ngất đi.

“Ngươi! Ngươi cái thằng nhãi này!”

“Đúng là cái thứ gỗ mục không thể khắc!”

Tôn Thắng không thèm để ý đến Nam Dật Vân, trực tiếp quay người bỏ đi.

Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên đã nhìn ra lão ăn mày này không phải người tầm thường.

“Tiểu tử!”

Nam Dật Vân thấy Tôn Thắng thật sự không quay đầu lại thì vội vàng gọi.

Hắn hít một hơi, nhảy lên cao cả trượng, trực tiếp đáp xuống trước mặt Tôn Thắng.

Ánh mắt Tôn Thắng lóe lên một tia lạnh lùng, ngoài cười nhưng trong không cười quơ quơ quả đấm: “Sao? Còn muốn ăn đấm nữa à?”

Nam Dật Vân nghiêm mặt nói: “Tiểu tử, ngươi rất hợp khẩu vị của ta, bái ta làm sư phụ đi.”

“Lão tử truyền cho ngươi công phu nhất phẩm!”

Tôn Thắng không cần nghĩ ngợi mà liếc một cái, cứ thế đi vòng qua Nam Dật Vân.

“Cáo từ! Tiểu gia đã có sư phụ rồi!”

Chương 128: Chương 128

Nghe vậy, Nam Dật Vân trợn to mắt, nắm lấy cánh tay Tôn Thắng.

“Mẹ kiếp, lão tử nhận người làm đồ đệ mà chẳng lẽ còn phải cầu xin người sao?”

Tôn Thắng vừa định dùng sức tay phải thì liền cảm nhận được một lực cực lớn từ tay lão ăn mày truyền đến.

Hắn cảm thấy tay mình như bị kìm sắt kẹp chặt.

Tôn Thắng tức giận, vung nắm đấm trái, đấm thẳng vào hốc mắt Nam Dật Vân.

“Lão tặc chết tiệt, buông tiêu gia ra!”

Cú đấm này đã khiến Nam Dật Vân choáng váng.

Hắn tức đến run người, nghiêng răng ken két.

Nam Dật Vân tung hoành giang hồ mấy chục năm, luôn là hắn đánh người khác, bắt nạt người khác, khi nào thì bị người khác bắt nạt chứ?

“Sur phụ người tên gì? Người nói ra, nếu hắn mạnh hơn ta, ta lập tức quay đầu bỏ đi!”

Nam Dật Vân cũng nổi giận, quên cả quy tắc mình đặt ra mà dùng nội lực với Tôn Thắng.

Tôn Thắng cười lạnh nói: “Sur phụ của ta là Lý Đạt!”

“Lý Đạt? Hắn là ai?”

“Ngư dân sông Nam.”

Nghe câu trả lời này, Nam Dật Vân sửng sốt, sắc mặt đỏ bừng, trên trán bốc lên hơi trắng.

“Con mẹ nó! Là một tên đánh cá thối thối sao?”

Tôn Thắng nghe vậy thì liền cười lạnh: “Đánh cá thì sao?”

“Ta học xong rồi thì sau này có thể nuôi sống gia đình.”

“Thả ta ra ngay, nếu không đừng trách ta vô lễ!” Tôn Thắng lớn tiếng đe dọa.

“Ngươi! Ngươi!”

Nam Dật Vân tức giận đến nhảy dựng lên.

Hắn thân làm Tông Sư, biết bao nhiêu người trên đời muốn bái hắn làm sư phụ.

Hôm nay, hắn khó khăn lắm mới tìm được một đệ tử tiềm năng, vậy mà tiểu tử này lại dám so sánh một Tông Sư như hắn với một tên ngư dân!

Ngư dân thì đáng là cái thá gì!

Đến cả xách giày cho hắn cũng không xứng!

Nam Dật Vân giận đến run người.

Vừa định nổi cơn thịnh nộ thì hắn bỗng nhìn về phía khu rừng phía nam thành.

Chỉ thấy từ xa trong khu rừng rậm rạp lao ra vài con ngựa đang phi nước đại.

Tổng cộng có bảy con, trên lưng ngựa có ba nữ bốn nam.

Bọn họ phi như bay trên con đường mòn trong rừng, hướng về phía Dur Hàng huyện.

Chim chóc hoảng sợ bay tán loạn, ve sầu im bặt khi bảy người đi qua.

Nam Dật Vân liếc nhìn bảy người, trên mặt khinh bỉ, còn bảy người kia thì vẫn tập trung vào việc di chuyển, không để ý đến Nam Dật Vân và Tôn Thắng.

Tôn Thắng cũng nhìn theo ánh mắt của Nam Dật Vân.

Vì khoảng cách hơi xa nên hắn chỉ nhìn thấy vài bóng lưng.

Trong đó, một bóng lưng nữ nhỏ nhắn đã thu hút sự chú ý của Tôn Thắng.

Chỉ cần nhìn bóng lưng cũng có thể thấy nữ tử đó có lẽ ngoại hình không tệ.

Tôn Thắng tắc lưỡi hai tiếng.

“Đừng nhìn nữa, bọn họ đều là sát thủ.” Nam Dật Vân bị bảy người kia làm phân tâm, cơn giận đã giảm đi phần nào.

Tôn Thắng liếc xéo Nam Dật Vân.

Mà một cái liếc mắt này đã thành công châm ngòi ngọn lửa vừa nguôi ngoai trong lòng Nam Dật Vân.

“Bộ mình nguoi biết à!”

“Mau nhanh thả ta ra!”

Tôn Thắng giật giật cánh tay nhưng không rút ra được.

Nam Dật Vân trừng mắt: “Nguoi biết cái rắm gì, bảy người kia phi ngựa qua rừng, chim chóc hoảng sợ bay tán loạn, ve sầu im bặt là vì sát khí trên người họ.”

“Trong bảy người kia, sáu người có thực lực nhị phẩm, một người có thực lực tam phẩm.”

“Mấy người này rất có thể là tàn dư của Phong Vũ Lô, tay đã nhuốm đầy máu tanh.”

“Loại người như ngươi, nếu chọc vào bọn họ thì chết cũng không biết chết như thế nào.”

Nam Dật Vân mắng mỏ.

“Liên quan gì đến ta, mau thả ta ra! Đừng ép ta ra tay!”

Tôn Thắng cũng là người nóng tính, không ưa nổi cách làm của lão ăn mày.

Nam Dật Vân chỉ tay vào Tôn Thắng, cười lạnh: “Mấy hôm trước ngươi đã uống Ngũ Uẩn Ôn Thần Tửu của ta.”

“Ngươi chưa từng luyện nội công, dược lực của rượu đều tích tụ trong bụng.”

“Ngươi hít vài hơi, cảm nhận xem có phải đan điền hơi căng lên, còn có một luồng nhiệt nóng lan tỏa từ đan điền lên không?”

Nghe lão ăn mày nói, sắc mặt Tôn Thắng biến đổi.

Hắn im lặng hít một hơi thật sâu, ý niệm chìm vào đan điền cảm nhận.

Một lát sau, sắc mặt hắn trắng bệch, đôi mắt hơi sưng sờ.

Nam Dật Vân nở một nụ cười ranh mãnh.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo đã ăn trọn một đấm vào hốc mắt.

“Ây da! Tiểu tử, ngươi làm gì vậy!”

Nam Dật Vân kêu lên.

“Dù sao tiểu gia cũng không sống nổi, trước tiên đánh ngươi mấy quyền, tên vương bát đản này!”

Tôn Thắng hung tợn, nghiến răng, hốc mắt hơi đỏ lên.

Nam Dật Vân giữ tay trái của Tôn Thắng, nói: “Ai nói ngươi không sống nổi?”

Tôn Thắng nghe vậy thì sửng sốt.

Nam Dật Vân tức hỏn hển nói: “Bây giờ trong cơ thể ngươi có tử dịch được lực, nếu tu luyện môn công phu này của lão tử cái thì sẽ làm ít công to.”

“Không bao lâu liền có thể tu ra nội lực.”

Nghe nói như thế, Tôn Thắng hơi đỏ mặt.

Hắn cứ tưởng mình đã trúng độc rồi

Tôn Thắng lạnh hừ một tiếng: “Không học.”

Nam Dật Vân tay phải nhô ra, trực tiếp nắm cổ họng Tôn Thắng.

“Tiểu tử, hít một hơi.”

Tôn Thắng không cách nào phản kháng, bị Nam Dật Vân nhẹ nhàng điểm một cái trên huyệt đạo, vô thức hít sâu một hơi.

“Bốp!”

Bàn tay Nam Dật Vân nắm yết hầu Tôn Thắng tăng thêm sức lực.

Chương 129: Chương 129

Bất thành linh, mặt Tôn Thắng đỏ bừng, không thể thở được.

Hắn giơ tay đánh mạnh vào người Nam Dật Vân, cố gắng chống cự, nhưng sức lực không đủ, rơi trên người Nam Dật Vân lại là mềm nhũn vô lực.

Mười mấy hơi thở sau, sắc mặt Nam Dật Vân hơi biến, buông bàn tay đang bóp cổ Tôn Thắng ra.

Tôn Thắng trực tiếp quỳ rạp xuống đất, mặt đỏ bừng, thở hổn hển, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

“Lão vương bát... Đản, ngươi... Là muốn... giết ta sao?”

“Ngươi dù... Có giết... Ta, ta cũng không học.”

Tôn Thắng thở dốc ho khan, như vừa mới đi một vòng Quỷ Môn Quan.

Nam Dật Vân không nói gì, hai tay run rẩy, trong mắt mang theo vẻ kinh hãi.

Đột nhiên, Nam Dật Vân ngửa mặt lên trời cười lớn: “Hahaha!”

“Tốt! Tốt!”

Tôn Thắng thở hổn hển vài hơi rồi bình tĩnh lại.

Nghe thấy tiếng cười lớn của Nam Dật Vân, Tôn Thắng thầm chửi rửa trong lòng.

Đồ điên!

Thật là một kẻ điên!

Nam Dật Vân cúi người xuống, ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm vào Tôn Thắng.

“Tiểu tử, phải thế nào ngươi mới chịu bái ta làm sư?”

“Ngươi đúng là đồ điên!”

Tôn Thắng từ mặt đất bò dậy, ngẩng cổ lên, mắng: “Lão già khôn kiếp, muốn giết muốn chém thì làm nhanh lên!”

“Cho ta một cái chết thống khoái, nếu ta nhú mày một cái, ta là nhi tử của ngươi!”

Tôn Thắng nhận ra hắn đã bị lão già điên này để mắt tới rồi.

Nam Dật Vân kéo ra một nụ cười khó coi trên mặt, an ủi: “Sao có thể như vậy được!”

“Tiểu tử, ngươi đừng kích động, lão... Lão phu đã xem qua tư chất của ngươi.”

“Ngươi rất thích hợp làm truyền nhân của lão phu.”

“Nói đi, ngươi muốn bảo vật của hoàng cung, hay là pháp khí trấn phái của Võ Đang?”

“Chỉ cần là thứ lão phu có thể lấy được, lão phu sẽ lấy cho ngươi.”

“Lấy cái rắm! Làm đồ đệ của ngươi cũng không phải là không được, trước tiên ngươi đập đầu ba cái cho ta!”

Tôn Thắng bây giờ đầy tức giận, hận không thể đá chết lão già ăn mày này.

Vừa dứt lời.

Nam Dật Vân không chút do dự, quỳ rạp xuống đất, đập đầu ba cái thật mạnh trước mặt Tôn Thắng.

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Dập đầu xong, Nam Dật Vân ngẩng lên nhìn Tôn Thắng, vẻ mặt đầy mong đợi: “Được chưa?”

“Có thể làm đồ đệ của lão phu rồi chứ?”

Chứng kiến cảnh tượng này, Tôn Thắng sửng sò tại chỗ.

Hắn nuốt nước bọt, lẩm bẩm: “Lão già khôn kiếp, người làm thật à?”

...

Phía nam Dư Hàng huyện.

Nhóm bảy người của Tiêu Liên xuống ngựa.

Sau vài ngày nghỉ ngơi, vết thương của mọi người đều đã lành lại được bảy tám phần.

Có điều, trên khuôn mặt bọn họ vẫn còn mang vẻ mệt mỏi và kiệt sức sau chuyến đi.

Sau khi trả phí vào thành, bảy người bọn họ vào Dư Hàng huyện.

Trên đường phố đông đúc.

“Ta trở về gặp viện... Tông Sư, sư phụ, mọi người đến quán trọ trong thành nghỉ ngơi trước.” Tiêu Liên dắt ngựa, quay lại nói với sáu người còn lại.

Tần Nhất gật đầu, giọng đều đều nói: “Được.”

Hoàng Tam, Trần Nhị, Chu Bát và những người khác cũng gật đầu theo.

Cảnh tượng Trần Diệp đánh bại Thanh Viên hòa thượng đêm đó vẫn còn in sâu trong tâm trí họ.

Đối mặt với Trần Diệp, bọn họ thực sự có chút sợ hãi.

Đây chính là Tông Sư!

Trên toàn thiên hạ có bao nhiêu Tông Sư? Còn bọn họ chỉ là những kẻ nhị phẩm tầm thường, so với Tông Sư, khoảng cách giống như ăn mày và hoàng đế.

Tiểu Liên gật đầu nhẹ, đưa dây cương trong tay cho Tiền Thất rồi chấp tay rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Liên biến mất trên đường phố, Tiền Thất thở phào nhẹ nhõm, nàng nhỏ giọng nói: “Tần Nhất, người thật biết chọn đồ đệ.”

“Tùy tiện tìm một người thôi lại có thể tìm được một đồ đệ có Tông Sư đứng sau!”

“Người làm thế nào hay vậy, dạy ta với?”

Tần Nhất liếc nhìn Tiền Thất, không nói gì.

“Đi thôi, đi đường nhiều ngày như vậy rồi, tìm một quán trọ nghỉ ngơi chút đi.” Trần Nhị vạm vỡ cười toe toét: “Mấy ngày nay cứ ăn lương khô, một giọt rượu cũng chưa được uống nữa.”

Chu Bát bên cạnh lắc đầu: “Chỉ có rượu thì không được, còn phải có thịt.”

Hà Ngũ tặc lưỡi hai tiếng: “Nhìn các người kia, chỉ biết ăn.”

“Ta nghe nói Dur Hàng huyện có một Di Hồng Viện, có thật không?”

Vừa dứt lời, Trần Nhị, Chu Bát, Tiền Thất đồng thời nhìn Hà Ngũ bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Sao vậy? Thực dụng và tính dụng, đó là bản năng mà, cho các người ăn, lại không cho ta đi hưởng thụ một chút sao?” Hà Ngũ khinh thường nói: “Một lũ đạo đức giả.”

Hoàng Tam bên hông đeo hắc đao, miệng ngậm cỏ, lười biếng nói: “Một lát nữa nếu Tông Sư triệu kiến chúng ta, chúng ta sẽ nói thật.”

Nghe vậy, Hà Ngũ lập tức im lặng.

Nếu Tông Sư triệu kiến mà hấn lại đi thanh lâu thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng rất xấu trong mắt Tông Sư?

Thôi bỏ đi, thanh lâu lúc nào đi mà chẳng được, không thể làm lỡ đại sự.

Sáu người cùng nhau bước vào Duyệt Lai khách sạn.

...

Dục Anh Đường.

Tiểu Liên đứng trước viện, nhìn năm chữ “Dục Anh Đường”.

Mặc dù chỉ mới hơn hai mươi ngày trôi qua, nhưng giờ nàng đã trở lại nơi này, tâm trạng khác hẳn lúc chia tay.

Tiểu Liên không ngờ, người thường ngày lười biếng, thích phơi nắng và đọc sách nhàn rỗi như Trần Diệp lại là một Tông Sư võ đạo.

Đôi mắt linh hoạt của nàng nhìn sâu vào tấm biển Dục Anh Đường, hít một hơi thật sâu, bước vào viện.

Chương 130: Chương 130

Trần Diệp đang ngồi trên ghế tựa, nghe thấy tiếng động từ viện liền đặt cuốn tiểu thuyết trình thám xuống.

Thấy Tiểu Liên, Trần Diệp liền nở nụ cười ôn hòa: “Trở về rồi à?”

“Viện trưởng.”

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc anh tuần đó, Tiểu Liên không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm.

“Ăn cơm chưa?” Trần Diệp đứng dậy khỏi ghế tựa, đặt cuốn tiểu thuyết sang một bên.

“Vẫn chưa.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên lộ rõ vẻ mệt mỏi sau chuyến đi dài.

“Vậy thôi, ngươi đi nghỉ trước đi,” Trần Diệp cười âm áp như ánh nắng mặt trời, “Đợi Đại Minh về, chúng ta sẽ ăn cơm.”

Trần Diệp đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: “À đúng rồi, mấy ngày ngươi đi vắng, chúng ta lại có thêm một thành viên mới đây.”

“Tên là Tôn Thắng, rất lanh lợi siêng năng.”

“Đứa bé đó rất tốt.”

Lại thêm một cô nhi sao...

Tiểu Liên khẽ ừ, khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười.

“Còn nữa, ở bên ngoài người là sát thủ của Ngọc Diệp Đường, nhưng về nhà, người chỉ là Tiểu Liên.”

“Đừng nói với Đại Minh và những người khác về thân phận của người, bọn họ chỉ là người bình thường, đừng để bọn họ bị liên lụy.” Trần Diệp nói bằng giọng đều đều.

Tiểu Liên ngoan ngoãn gật đầu.

Nói xong, Trần Diệp cười nhẹ: “Ta vào bếp chuẩn bị, người đi xem Tiểu Phúc đi.”

“Mấy ngày người đi, Tiểu Phúc rất nhớ người.”

Nụ cười trên mặt Tiểu Liên đột nhiên biến mất.

Nàng phồng má, vẻ mặt buồn bã.

Nhìn thấy biểu cảm của Tiểu Liên, Trần Diệp không nhịn được cười, vỗ mông vào bếp.

Mấy ngày tới, cuối cùng hắn cũng có thể thư giãn một chút rồi.

Nhìn bóng lưng thong dong của Trần Diệp, Tiểu Liên có chút thất thần.

Viện trưởng... Thật là một người kỳ lạ.

Nấu ăn ngon, luôn có thể lấy ra những thứ kỳ lạ, lại còn là Tông Sư võ đạo.

Rõ ràng chỉ cần hắn muốn thì sẽ có thể trở thành người nổi danh và giàu có nhất trên giang hồ.

Nhưng hắn lại cứ khăng khăng làm viện trưởng của Dục Anh Đường ở Dư Hàng huyện...

Tiểu Liên không hiểu suy nghĩ trong lòng Trần Diệp, nhưng nàng rất khâm phục hắn, không phải khâm phục về tu vi võ đạo mà là khâm phục từ tận đáy lòng.

Nhìn bóng lưng Trần Diệp bước vào bếp, trên mặt Tiểu Liên thêm một chút cung kính.

Nàng vừa quay đầu lại thì thân mình bỗng cứng đờ.

Bên cửa sổ.

Tiểu Phúc chớp chớp đôi mắt to đen láy, vừa nhìn thấy Tiểu Liên là cái miệng nhỏ đã nhếch lên, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Liên...”

Tiểu Phúc âm thanh non nớt gọi.

...

“Lão vương bát đản... ngươi làm thật đấy à!”

Tôn Thắng nhìn lão ăn mày quỳ trên đất dập đầu ba cái cho mình, có chút luống cuống tay chân.

Nam Dật Vân ánh mắt đầy nhiệt huyết nhìn Tôn Thắng.

“Thế nào? Lão phu đã làm được rồi.”

Tôn Thắng há hốc miệng, không nói nên lời, những lời hắn vừa nói chỉ là nói cho hả giận thôi, ai ngờ lão ăn mày lại coi là thật.

Nhưng là bậc nam nhi đại trượng phu, lời đã nói ra không thể nuốt lời.

Trong gang hồ lại càng phải giữ chữ tín.

Hắn lộ vẻ do dự, bỗng nghiêng răng nói: “Được!”

“Ta bái ngươi làm sư phụ, nhưng ta chỉ quỳ trời đất, quỳ phụ mẫu, không quỳ ngươi.”

Nam Dật Vân xua tay: “Không sao, lễ nghi phiền phức!”

“Lão tử khinh thường nhất những quy định thế tục đó.”

Nói xong, Nam Dật Vân vẻ mặt hài lòng nhìn Tôn Thắng.

“Tốt, quá tốt rồi.”

“Ngươi rất giống lão phu lúc trẻ...”

Ánh mắt Nam Dật Vân nhìn Tôn Thắng như nhìn một bảo vật hiếm có.

“Hơn nữa, tư chất còn tốt hơn lão phu.”

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của lão ăn mày, Tôn Thắng nổi cả da gà.

“Có gì mau nói, ta còn đang bận!”

Tôn Thắng mắng.

Nam Dật Vân mỉm cười, nói: “Đồ nhi ngoan, vì sư sẽ niệm tâm pháp nội công cho ngươi nghe.”

“Ngươi ghi nhớ.”

“Môn công phu của chúng ta gọi là 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》, là trấn phái chi bảo của Nam Hải phái, là công pháp Tiên Thiên hàng thật giá thật.”

“Sau khi luyện thành nội lực chồng chất, liên miên bất tuyệt, lực có thể xuyên núi lấp biển!”

“Nội hàm thế biển cả sóng lớn!”

“Kẻ tâm chí không kiên định, sẽ bị kinh hãi tâm thần.”

“Tu luyện cũng khác với các môn phái khác, môn phái chúng ta không coi trọng tư chất, chỉ xem khí lực dài ngắn.”

“Đồ nhi ngươi khí dài, có thể nín thở hàng chục hơi, tu luyện công pháp này, không gì thích hợp hơn!”

Nam Dật Vân càng nói càng hưng phấn, nước bọt văng tung tóe.

Tôn Thắng vừa nghe hai câu thì đã không kiên nhẫn xua tay: “Dừng dừng dừng!”

“Cái gì thế, viết lên giấy cho ta đi.”

Nam Dật Vân cười ngượng, rất có lòng tốt giải thích: “Đồ nhi, đây là công pháp Tiên Thiên, dù chỉ truyền ra một trang cũng sẽ gây ra loạn lạc giang hồ.”

“Không viết à? Thế không viết thì ta đi đây.” Tôn Thắng không quay đầu lại mà xoay người bỏ đi.

“Ấy ấy ấy! Lão... lão phu viết là được!”

Nam Dật Vân vội vàng kéo Tôn Thắng lại.

“Vậy ngươi nhanh lên đi, cho ngươi một khắc thôi đây.”

Tôn Thắng nheo mắt, ngồi xếp bằng xuống đất.

“Được, đồ nhi ngươi đợi một chút, vi sư đi rồi sẽ về ngay.”

Nam Dật Vân hít sâu một hơi, vài lần nhảy lên, phóng thẳng về phía Dur Hàng huyện.

Tôn Thắng hé mắt, thấy Nam Dật Vân thân hình lóe lên một cái là đã xuất hiện cách hơn hai mươi trượng, trong lòng kinh hãi.

“Ey... ta thật sự gặp được cao nhân à?”

“Còn có chuyện tốt như vậy sao?”

Tôn Thắng sờ cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

“Nghe hử nói cái gì mà võ công lợi hại, phải mang về cho nghĩa phụ xem mới được.”

Chương 131: Chương 131

“Có bấy nhiêu trang thôi à?” Tôn Thắng tay cầm mấy tờ giấy mực chưa khô, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Nam Dật Vân cười xòa nói: “Đồ nhi, tâm pháp chỉ có bấy nhiêu thôi, ngươi nhớ kỹ đi.”

“Cách luyện tập, vì sư sẽ đích thân dạy ngươi.”

Tôn Thắng đảo mắt, nhét mấy tờ tâm pháp vào trong ngực.

“Ta biết rồi, đợi hôm nào rảnh thì nói sau.”

“Ta phải về ăn cơm đây.”

Tôn Thắng phát tay nói: “Hẹn gặp lại!”

Nam Dật Vân vội vàng giữ hấn lại, nghiêm túc nói: “Đồ nhi, mấy tờ tâm pháp này, ngươi tuyệt đối không được truyền ra ngoài.”

“Đây là bảo vật trấn phái của Nam Hải phái chúng ta.”

Tôn Thắng dừng bước, nhướn mày nói: “Nếu ta nhất định phải đưa cho người khác thì sao?”

Nam Dật Vân kiên quyết nói: “Tuyệt đối không được!”

Tôn Thắng nhướn mày, làm bộ muốn lấy tâm pháp ra.

“Ấy ấy ấy! Đợi đã...” Nam Dật Vân lộ vẻ mặt đau khổ.

Hấn vội vàng ngăn Tôn Thắng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: “VẬY... vậy ngươi phải nói trước với sư phụ một tiếng.”

Tôn Thắng quay người lại, nói: “Ta về phải đưa cho nghĩa phụ ta xem.”

“Sư phụ có ý kiến gì không?”

“Nghĩa phụ của người? Nghĩa phụ của người là ai?” Nam Dật Vân giật mình.

Tôn Thắng đảo mắt, nói: “Người cứ nói có ý kiến hay không?”

Vừa nói, Tôn Thắng vừa định lấy mấy trang tâm pháp nội công ra.

Nam Dật Vân vội vàng nói: “Nghĩa phụ của người có biết võ công không?”

“Người thường không thể hiểu được tâm pháp của phái chúng ta.”

“Không có lão phu đích thân chỉ điểm dạy dỗ, hãn cũng không học được.”

Tôn Thắng suy nghĩ cẩn thận.

Nghĩa phụ hình như không biết võ công?

Trong ấn tượng của Tôn Thắng, Trần Diệp mỗi ngày ăn cơm xong đều ngồi trên ghế tựa đọc sách.

Chưa từng luyện võ công.

“Ừm... người cứ nói có được hay không đi!” Tôn Thắng bực bội nói.

Nam Dật Vân vẻ mặt đau khổ, cắn răng nói: “Có thể xem, nhưng nếu nghĩa phụ của người truyền ra ngoài, lão phu nhất định sẽ chém không tha!”

Tôn Thắng liếc mắt, quay đầu bỏ đi.

Nghे lão ăn mày này nói mơ hồ như vậy, trở về cho nghĩa phụ xem cái đã.

Nghĩa phụ ngày nào cũng đọc sách, nói không chừng nhìn hiểu được cái này.

Mình đến Dục Anh Đường gần một tháng rồi, làm chút việc đó căn bản không tính là gì, vẫn luôn ăn không ngồi rồi.

Đã lão vương bát đản này chủ động đưa tới, vừa hay có thể tặng cho nghĩa phụ.

Hắn đeo bầu rượu bên hông, nghênh ngang đi vào đường mòn, thẳng hướng Dur Hàng huyện.

Nam Dật Vân liếc nhìn bóng lưng Tôn Thắng, lẩm bẩm: “Bà nó, tính khí giống y như lão tử hồi trẻ.”

“Sur phụ, không ngờ lão tử cũng có lúc cầu người ta làm đồ đệ.”

Nam Dật Vân lắc đầu ngán ngẩm.

Nhưng cũng may, tính khí của Tôn Thắng hợp với hắn, tư chất cũng thích hợp tu luyện 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》.

Nếu như một ngày nào đó thương thế của mình tái phát rồi bỏ mạng, thì truyền thừa của Nam Hải phái cũng không đến nỗi bị đứt đoạn.

Nam Dật Vân trở lại bên cạnh Hàng Ma Bảo Chủ, suy nghĩ cách xử lý.

Nghĩ nửa ngày, Nam Dật Vân bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Mẹ kiếp lũ sư trọc!”

“Thiếu Lâm mất bảo bối thì liên quan gì đến lão tử!”

Nam Dật Vân lười nghĩ, liền nhổ Hàng Ma Bảo Chủ lên, kim hoàn trên bảo trượng kêu leng keng.

Hắn vung tay một cái, cứ thế ném thẳng bảo trượng xuống sông.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn.

Mặt sông nổ tung, bắn lên cột nước cao mấy trượng.

Cá trong sông hoảng sợ chạy tán loạn.

Hàng Ma Bảo Chủ kim sắc từ từ chìm xuống đáy nước.

Nam Dật Vân phúi phúi tay, cũng đi về phía Dư Hàng huyện.

...

“Hừ hừ hừ...”

Tôn Thắng vừa ngân nga khúc nhạc, vừa trở về Dục Anh Đường, mới bước vào viện thì liền nhìn thấy một bóng lưng đứng trong viện, cả người lập tức run lên.

Trong viện.

Một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng giữa viện.

Đó là một nữ tử, chỉ cần nhìn bóng lưng cũng có thể nhận ra.

Là một nữ tử xinh đẹp, hơn nữa còn rất trẻ.

Nhìn thấy bóng dáng đó, Tôn Thắng dần dần toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì bóng dáng đó hắn đã từng gặp ở khu rừng phía nam thành.

Chính là nữ tử mà khi đó Tôn Thắng cảm thấy bóng lưng rất động lòng người.

“Ừc...”

Cổ họng Tôn Thắng khẽ động, nuốt nước miếng, cơ thể có chút cứng đờ.

Sau khi nhìn thấy Nam Dật Vân thi triển thân pháp, Tôn Thắng đã tin lời hắn bảy tám phần.

Lúc bảy người kia đi qua rừng, chim chóc thật sự kinh hãi bay lên, ve sầu im bật.

Nàng là sát thủ!

Nàng đến để giết ai?

Tôn Thắng sững sờ tại chỗ, cơ thể căng thẳng.

Lúc này.

Một cái đầu nhỏ đột nhiên thò ra từ vai nữ tử.

Tiểu Phúc tóc đen nhánh, đôi mắt to đen trắng rõ ràng, ê a hai tiếng.

“Thắng...”

Miệng cô bé thốt ra một âm tiết mơ hồ.

Tiểu Liên ôm tiểu Phúc quay người lại thì nhìn thấy Tôn Thắng, trên mặt liền lộ ra một nụ cười nhạt.

“Người chính là Tôn Thắng phải không?”

“Ta đã nghe viện trưởng nhắc đến người.”

Thực ra, khi Tôn Thắng vừa đi đến trước cửa Dục Anh Đường thì Tiểu Liên đã biết phía sau có người.

Nhưng nghe tiếng bước chân lại không phải Đại Minh, có chút xa lạ.

Tiểu Liên đoán là Tôn Thắng mới đến mà Trần Diệp đã nhắc tới.

Nghe Tiểu Liên nói vậy, Tôn Thắng thoáng sững sờ.

Tình huống gì đây?

Chương 132: Chương 132

Đầu óc hấn nhất thời không phản ứng kịp.

“Tiểu Thắng, đây là Tiểu Liên tỷ của ngươi.”

Trần Diệp từ trong bếp đi ra, mỉm cười giới thiệu.

“Nàng lớn hơn con một tuổi, lúc con đến, nàng có việc đi ra ngoài.”

“Hôm nay vừa mới về.”

Nghe Trần Diệp giới thiệu, Tôn Thắng da đầu cứng đờ, cố nặn ra một nụ cười có chút không tự nhiên, khô khan gọi: “Tiểu Liên tỷ.”

“Ừm.” Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Liên nở một nụ cười nhạt.

“Thắng...”

Tiểu Phúc trong vòng tay nàng dang rộng hai tay, ánh mắt long lanh nhìn Tôn Thắng.

Tiểu Liên vui vẻ cười nói: “Tiểu Phúc muốn ngươi bế nó.”

Tôn Thắng nhìn sâu vào mắt Tiểu Liên, mặt mang nụ cười cứng ngắc, bước tới bế Tiểu Phúc.

Hắn bế Tiểu Phúc, nhẹ nhàng dỗ dành.

Ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tiểu Liên.

Ngoan ngoãn ...

Nghĩa phụ, vị Tiểu Liên tỷ này là một sát thủ đấy!

Tại sao ở Dục Anh Đường chúng ta lại có người như vậy chứ...

Trong lòng Tôn Thắng dâng lên nỗi lo âu.

Không biết liệu nghĩa phụ có biết Tiểu Liên là một sát thủ hay không đây.

Nếu bị quan phủ phát hiện ra, chỉ sợ sẽ có mầm tai vạ.

Theo luật Đại Vũ, tư tòng tội phạm giết người, chứa chấp người là sẽ bị liên đới nha!

Vẻ mặt Tôn Thắng lộ rõ nét sầu muộn.

Nghĩa phụ, Đại Minh, Tiểu Phúc và bản thân đều là người bình thường.

Nếu vị Tiểu Liên tỷ này bị quan sai bắt được thì coi như xong đời rồi.

Tiểu Liên lúc này đang giúp Trần Diệp làm việc vặt trong bếp, liếc nhìn Tôn Thắng trong viện, thản nhiên nói: “Viện trưởng, Tiểu Thắng vừa lên nhìn ta vài lần.”

Trần Diệp cười nói: “Người xinh đẹp như vậy, Tiểu Thắng nhìn nhiều hơn vài lần cũng là chuyện bình thường mà.”

Tiểu Liên nghe vậy thì khẽ bữu môi không nói gì.

Nhưng đôi mắt nàng lại hơi lạnh đi.

“Viện trưởng, đồ ăn trong nhà không đủ, ta sẽ đi mua thêm.”

“Đi đi, mua thêm trứng, giờ sáng nào Đại Minh cũng ăn trứng cả.”

Trần Diệp thuận miệng nói.

“Ừm.”

Tiểu Liên xách giỏ thức ăn đi ra khỏi bếp.

Tôn Thắng trong viện nhìn thấy Tiểu Liên, mỉm cười hô lên: “Tiểu Liên tỷ.”

Tiểu Liên sắc mặt hơi lạnh nhìn hẩn một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Tôn Thắng thấy Tiểu Liên rời khỏi Dục Anh Đường, phía sau lưng lại có chút phát lạnh.

“Vừa nãy nàng nhìn ta như vậy là có ý gì?”

“Chẳng lẽ nàng... Đang cảnh cáo ta sao?”

Tôn Thắng nuốt nước bọt, cảm thấy thân thể phát lạnh.

...

Mặt trời lặn về phía tây, để lại một vệt sáng đỏ rực trên bầu trời.

Những đám mây nhạt nhòa được ánh hoàng hôn nhuộm một màu đỏ say lòng người.

Dục Anh Đường.

Chiếc bàn vuông lớn được đặt giữa viện, trên đó bày biện vài món ăn tinh tế.

Nước súp gà vàng óng, tôm mềm đã bóc vỏ, món rau xào tươi xanh...

Mùi thơm ngào ngạt khiến người ta thêm thưởng.

Bên cạnh bàn là một nồi cơm.

Trần Diệp, Đại Minh, Tiểu Liên, Tiểu Phúc, Tôn Thắng năm người cùng ngồi quanh chiếc bàn vuông.

Trước mặt mỗi người đều có một đôi bát đĩa, trong bát súp đựng đầy cơm, hạt cơm căng mọng.

“Hôm nay, Dư Hàng Dục Anh Đường chúng ta cuối cùng cũng đã tụ họp đông đủ rồi.”

“Đáng để ăn mừng một phen.”

Trần Diệp mỉm cười, ánh mắt lướt qua từng người Đại Minh, Tiểu Liên, Tiểu Phúc, Tôn Thắng.

Đại Minh cười ngây ngô, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

Tiểu Liên mím môi, nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt linh động dừng lại trên người Trần Diệp.

Trên khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Tôn Thắng cũng nở nụ cười ngây ngô như Đại Minh.

“Chúng ta...”

“Ây da, Tiểu Phúc, đừng kéo tai ta.”

Trần Diệp còn định nói gì đó nhưng Tiểu Phúc ngồi bên cạnh đã trèo lên người hắn, đưa bàn tay nhỏ mũm mĩm ra kéo tai hắn.

Trần Diệp nhe răng trợn mắt, dờ khóc dờ cười.

Ba đứa trẻ còn lại thì len lén cười.

Không khí bỗng chốc trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

“Được rồi, được rồi, ăn thôi, viện trưởng không nói nữa, thật là...”

“Cũng không cho ta cơ hội làm quan lão gia gì cả.”

Trần Diệp cười xua tay, ra hiệu mọi người ăn cơm.

Hắn dịu dàng bế Tiểu Phúc lên đùi.

Dùng đũa gắp một con tôm mềm mại đưa lên miệng Tiểu Phúc.

“Nào, Tiểu Phúc, ăn tôm đi.”

Tiểu Phúc chớp đôi mắt to đen trắng, cắn đầu đũa.

Con tôm mềm mại bị cô bé hút vào miệng.

Cảm nhận hương vị trong miệng, lông mày Tiểu Phúc nhíu lại.

Con tôm nguyên vẹn bị cô bé nhỏ ra, rơi vào y phục Trần Diệp.

Trần Diệp: "..."

Mấy người còn lại đều không nhìn được cười.

Trần Diệp cười mắng một câu rồi gấp thức ăn khác cho Tiểu Phúc.

Bữa cơm diễn ra rất hài hòa, tràn ngập tiếng cười đùa.

Sau bữa ăn.

Tiểu Liên bế Tiểu Phúc đi dạo, Đại Minh xách xô đi lấy nước.

Tôn Thắng và Trần Diệp cùng nhau vào bếp rửa bát.

Trần Diệp vừa nhúng tay vào chậu nước thì Tôn Thắng bên cạnh đã lén lút tiến lại gần.

Tay trái cầm một bầu rượu, tay phải lấy từ trong ngực ra mấy tờ giấy nhàu nát.

"Nghĩa phụ, hôm nay có một lão ăn mày quỳ xuống cầu xin để nhận ta làm đệ tử."

"Ta đã cướp... mượn rượu và thứ này từ hắn."

"Rượu được cho là rượu Thiệu Hưng trị giá 10 lượng bạc một bình."

"Mấy trang này hắn nói là bí kíp võ công, rất lợi hại."

"Ngài đọc đủ thứ thi thư, nhất định có thể hiểu được."

Trên mặt Tôn Thắng lộ vẻ biết ơn ngại ngùng, nói: "Những ngày qua, Tiểu Thắng đến đây vẫn luôn ăn uống chùa..."

"Ngài xem thử có ích gì không."

Chương 133: Chương 133

Trần Diệp rút tay ra khỏi chậu nước, lau nhẹ trên vải để khô nước trên tay.

Hắn hơi cau mày liếc nhìn Tôn Thắng, nhận lấy bầu rượu, nhìn hai lần rồi đặt sang một bên, chuyển sự chú ý sang mấy tờ giấy chữ viết xiêu vẹo.

Trần Diệp liếc nhìn nội dung trên đó.

Một lúc sau.

Trần Diệp vẻ mặt kỳ lạ nhìn Tôn Thắng.

“Tiểu Thắng, con nói lão ăn mày đó quý xuống cầu xin để nhận con làm đệ tử?”

Tôn Thắng gật đầu lia lịa, vẻ mặt khinh thường: “Lão già chết tiệt kia không có chút cốt khí nào.”

“Chỉ là một tên hèn hạ.”

“Ta... Ta chỉ dùng một chút mưu kế thì hắn đã hai tay dâng mấy tờ giấy này rồi.”

“Thế nào, nghĩa phụ, ngài xem thứ này có ích gì không?”

Trần Diệp nhất thời không nói nên lời.

Nào chỉ là hữu dụng chứ.

Hắn cúi đầu, chăm chú nhìn vào vài trang giấy trong tay.

Thứ này cũng giống như “Tiên Thiên Nhất Khí Công” mà Thanh Hư Tử đưa cho hắn, là công pháp Tông Sư!

Trong lòng Trần Diệp không khỏi mẩn thảm.

Tiểu Thắng đây là phúc vận gì vậy?

Cường giả Tông Sư quỳ xuống cầu xin để nhận hấn làm đệ tử, còn dâng lên công pháp?

Thiên mệnh chi tử cũng chỉ đến thế này thôi phải không?

Trần Diệp cẩn thận nhìn vào công pháp trong tay.

Có nền tảng Tiên Thiên Nhất Khí Công, Trần Diệp liếc mắt đã nhìn ra điểm đặc biệt của tâm pháp này.

Từ nội dung ghi chép trên đó có thể thấy, môn công pháp này khác với những tâm pháp võ công khác.

Mỗi lần tu luyện chỉ có thể ngưng tụ một sợi nội lực cực kỳ nhỏ bé, sợi nội lực này không thể tích lũy thành một luồng, mà sẽ lưu lại trong đan điền.

Theo thời gian tu luyện tích lũy, nội lực trong đan điền dùng đơn vị từng sợi mà tích lũy thành.

Khi đối địch không thể phóng thích nội lực ra ngoài, chỉ có thể dùng pháp môn phối hợp để phát lực.

Pháp môn phát lực phối hợp với tâm pháp này cũng rất thú vị.

Vận chuyển nội lực theo một phương pháp nhất định, hàng ngàn sợi nội lực tích lũy trong cơ thể có thể đồng thời phát lực, cộng hưởng.

Phát ra uy lực như sóng biển cuộn trào!

Biến tâm thường thành thần kỳ.

Đọc xong toàn bộ, Trần Diệp nhận ra một vấn đề.

Môn công pháp này không giống như Tiên Thiên Nhất Khí Công của Đạo môn, không coi trọng tư chất nội lực của con người mà chỉ xem xét thời gian tích lũy!

Trong nháy mắt, Trần Diệp liền hiểu được sự quý giá của môn công pháp này.

Không coi trọng tư chất, chỉ cần tích lũy là có thể phát huy ra chiến lực cấp Tông Sư!

Nếu thứ này truyền ra giang hồ cũng đủ để đẩy lên vô số mưa máu gió tanh.

Trần Diệp bị môn công pháp này làm cho kinh ngạc.

Người sáng tạo ra môn công pháp này quả thực là một thiên tài.

“Môn công pháp này tên là gì?”

Trần Diệp nhìn Tôn Thắng hỏi.

Tôn Thắng gãi đầu, hồi tưởng: “Hình như là 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》.”

“Thiên Diệp Bách Lãng...”

Trần Diệp khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Môn công pháp này quả thật xứng với cái tên Thiên Diệp Bách Lãng.

Tích lũy thành hàng ngàn hàng vạn sợi nội lực, lúc phát ra như sóng cuộn biển gầm.

Không biết phương pháp phát lực của môn công pháp này có thể dùng được trên Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể mình không nhỉ.

《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》 lấy “sợi” làm đơn vị nội lực, đều có thể phát huy ra chiến lực Tông Sư.

Nếu mình chuyên đổi phương pháp phát lực sang 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》, dùng Tiên Thiên Chi Khí vô hạn trong cơ thể đồng thời cộng hưởng phát lực...

Sự chênh lệch giữa chất lượng Tiên Thiên Chi Khí và một sợi nội lực như một trời một vực.

Trần Diệp hít một hơi lạnh, bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi.

Nếu thật sự có thể làm được...

Ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Chỉ sợ, hắn thật sự sẽ từ luyện võ biến thành tu tiên rồi.

Trần Diệp gấp lại tâm pháp, đưa trả cho Tôn Thắng, thản nhiên nói: “Tiểu Thắng, thứ này rất quý giá.”

“Vị lão nhân truyền cho con môn tâm pháp này là thật lòng đối đãi với con.”

“Không có sự cho phép của hắn, con đừng cho người khác xem.”

“Sau này con gặp lại hắn thì nên tôn trọng hắn hơn.”

Trần Diệp không có nhận, bởi vì hắn biết giá trị của thứ này.

Đây là bảo vật vô giá thật sự, đủ để khiến tất cả mọi người trên giang hồ đánh võ đầu tranh giành.

Chính vì biết giá trị của thứ nên Trần Diệp mới cảm nhận được sự coi trọng của lão nhân tên “Nam Hải Quái Hiệp” đối với Tôn Thắng.

Tuy môn tâm pháp này có lẽ có chút tác dụng đối với Trần Diệp nhưng hắn không muốn có được nó theo cách này.

Tôn Thắng nhận lại 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》, gương mặt tuấn tú trắng trẻo lộ vẻ mờ mịt.

“Rất lợi hại sao?”

Trần Diệp lại ngâm tay vào chậu gỗ, dùng bàn chải rửa bát, thản nhiên nói: “Rất lợi hại.”

Tôn Thắng nhét tâm pháp vào ngực, giúp Trần Diệp lấy bát.

“Lúc ta đi, ta đã hỏi lão già khốn kiếp đó rồi.”

“Hắn nói có thể cho nghĩa phụ xem.”

Trần Diệp mỉm cười.

“Chỉ là lời nói đùa thôi, thứ này trong mắt người biết hàng, là vô giá đấy.”

Tôn Thắng lộ vẻ trầm tư.

Hắn không khỏi nhìn Trần Diệp thêm một cái.

Chẳng lẽ...

Nghĩa phụ biết võ công?

Nhưng sao không nhìn ra được...

Tôn Thắng suy nghĩ một chút lại không nghĩ ra được gì.

Chương 134: Chương 134

Cả hai cùng rửa bát xong, Trần Diệp lau tay nói: “Tiểu Thắng, con lại đây, nghĩa phụ có chuyện muốn nói với con.”

“Vâng.”

Tôn Thắng vội vàng sắp xếp nốt bát đĩa còn lại rồi đi theo Trần Diệp ra khỏi bếp.

Trần Diệp đi đến trong viện, thản nhiên nói: “Mang hai cái ghế ra đây.”

Tôn Thắng chạy vào phòng, mang ra hai chiếc ghế.

Hắn đặt một chiếc phía sau Trần Diệp, chiếc còn lại phía sau mình.

“Ngồi đi.” Trần Diệp ra hiệu cho Tôn Thắng ngồi xuống, nhìn chằm chằm Tôn Thắng, mở miệng nói: “Tiểu Thắng, con đã gọi ta một tiếng nghĩa phụ. Vậy có vài chuyện, nghĩa phụ phải làm tròn trách nhiệm của người làm cha.”

Nghe những lời này, Tôn Thắng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, trên mặt nghiêm túc.

Thấy Tôn Thắng có chút căng thẳng, Trần Diệp khẽ cười: “Chúng ta chỉ trò chuyện thôi mà.”

Tôn Thắng nở nụ cười ngây ngô như Đại Minh.

Trần Diệp nhìn lên bầu trời dần tối, nói: “Tiểu Thắng, sau này con muốn trở thành người như thế nào?”

Trong mắt Tôn Thắng thoáng chút bối rối.

“Hoặc nói cách khác, con muốn làm người xấu hay người tốt?”

Tôn Thắng xấu hổ cười: “Hài nhi đương nhiên muốn làm người tốt.”

Trần Diệp khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía xa.

“Nhưng đôi khi, ranh giới giữa người tốt và người xấu rất không rõ ràng.”

“Người tốt là người xấu, người xấu cũng là người tốt.”

Nghe những lời này, trong mắt Tôn Thắng hiện lên vẻ khó hiểu.

“Trên đời có quá nhiều con đường.”

“Sau này con có thể làm người xấu, cũng có thể làm người tốt.”

“Một người muốn trở thành người như thế nào thì đều phụ thuộc vào chính họ.”

“Nhưng nghĩa phụ hy vọng sau này dù con làm bất cứ điều gì cũng không thẹn với lòng mình.”

Trần Diệp nhìn lên bầu trời màu tím nhạt, mỉm cười: “Bởi vì trên đời này chưa bao giờ có người tốt tuyệt đối và người xấu tuyệt đối.”

Hắn lại nhìn Tôn Thắng, ôn tồn nói: “Sau này làm việc gì cũng vẫn nên suy nghĩ nhiều hơn một chút.”

“Con hiểu không?”

Tôn Thắng như đang suy nghĩ điều gì, vẻ bối rối trong mắt dần tan biến.

Hắn khẽ gật đầu, trên mặt cung kính: “Hài nhi hiểu rõ.”

Trần Diệp cười nhạt một tiếng.

Gió chiều thổi qua.

Lá cây xào xạc.

Ngọn gió se lạnh thổi qua viện nhỏ, làm lòng người bình yên hơn.

Trần Diệp không phải người giỏi dạy dỗ, đồng dạng, hắn cũng cho rằng việc dạy dỗ là vô dụng.

Nhưng hôm nay, hắn vẫn dạy dỗ Tôn Thắng.

Tôn Thắng khác với Đại Minh và Tiểu Liên, hắn nhiệm không ít thói đời.

Hơn nữa, con đường sự nghiệp mà Tôn Thắng lựa chọn trong lòng là làm thủy phi.

Điều này khiến Trần Diệp rất lo lắng cho Tôn Thắng.

Thủy phi, dù sao cũng là phi...

Trần Diệp nhìn những ngọn núi xa xa, đôi mắt dần trở nên sâu thẳm.

...

Bóng đêm thâm trầm.

Một vầng trăng khuyết treo trên màn đêm, tỏa ra ánh trăng lạnh lẽo.

Lúc đến đêm khuya, nhà nhà đều đã chìm vào giấc ngủ.

Thỉnh thoảng có tiếng chó sủa từ xa vọng lại, càng làm tăng thêm vẻ yên tĩnh của đêm khuya.

Một ngôi nhà dân nào đó.

Nam Dật Vân đang ngủ trên mái nhà bỗng ngáp một cái.

Mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung, duỗi lưng một cái, xoay người ngồi dậy.

Khóe miệng hắn còn dính nước dãi trong suốt, vẻ mặt vẫn mơ màng như vừa mới ngủ dậy.

Nam Dật Vân ngẩng đầu nhìn trăng khuyết, lẩm bầm: “Giờ tý rồi à?”

“Ọt ọt ọt...”

Bụng của Nam Dật Vân réo lên thảm thiết.

Hắn nhăn nhó, bĩu môi: “Tiểu tử thói com tối ngon lành thật đấy.”

“Cũng không nghĩ cho sự phụ của nó chút nào!”

Nam Dật Vân ngáp một cái.

Cứ nghĩ đến bữa com tối của Tôn Thắng và mấy người lúc hoàng hôn là nước miếng lại không ngừng chảy ra.

“Thật không biết bọn họ làm thế nào mà màu sắc mùi thơm còn ngon hơn cả ngự thiện của hoàng cung Biện Lương.”

Nam Dật Vân không nhịn được nuốt nước miếng, hắn lộn người nhảy xuống xà nhà, chạy thẳng về một hướng, lẩm bầm: “Mong bọn họ còn dư lại chút gì đó...”

Dư Hàng Dục Anh Đường.

Trần Diệp đang ngồi xếp bằng trên giường điều khiển Tiên Thiên chi khí thì đột nhiên mở mắt.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ quái dị.

“Ăn trộm đồ ăn đến tận Dục Anh Đường sao?”

Trần Diệp xuống giường, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, đi về phía nhà bếp.

“Két...”

Vừa mở cửa bếp, Trần Diệp liền cảm thấy có người điễm huyết mình.

Cùng lúc đó, một tiếng lẩm bầm khe khẽ vang lên.

“Làm ta giết cả mình, nửa đêm không ngủ còn chạy vào bếp làm gì thế?”

Nam Dật Vân thấp giọng bất mãn.

Hắn vừa vào bếp thì viện trưởng Dục Anh Đường này cũng đi theo vào.

Nam Dật Vân sợ đến mức nghĩ mình đã bị phát hiện rồi!

Có điều, trên đời này ngoài Tông Sư ra thì ai có thể phát hiện ra hắn?

Nam Dật Vân điếm huyết Trần Diệp, làm bầm vài câu khó chịu rồi lại tự mình lục lọi trong bếp.

“Kỳ lạ, cơm thừa đâu?”

“Sao có thể không còn một chút cơm thừa nào chứ?”

“Buổi chiều nhiều thức ăn như vậy, đều bị ăn hết sao?”

Nam Dật Vân lục tung mọi thứ để tìm kiếm nhưng càng tìm càng tức giận.

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng hắn.

“Bữa tối hết rồi, nếu các hạ muốn ăn thì tại hạ có thể làm cho các hạ một phần.”

Nghe thấy giọng nói này, Nam Dật Vân lập tức giật nảy mình.

“Ai!” Nam Dật Vân nín thở, quát.

Chương 135: Chương 135

Trong đêm tối tĩnh mịch thế này, bất cứ ai đột nhiên nghe thấy một giọng nói sau lưng thì đều sẽ giật mình thôi.

Nam Dật Vân cũng không ngoại lệ.

Hắn dám chắc chắn xung quanh

Tiếng bước chân vọng lại từ nhà bếp.

“Lạch cạch...”

Tiếng đá lửa ma sát vang lên.

Ngay sau đó, một ánh lửa bùng lên trong căn bếp tối om.

Nhờ ánh lửa, Nam Dật Vân đã có thể nhìn rõ người vừa tạo ra tiếng động.

Nhìn thấy người kia, mặt hắn càng kinh ngạc.

Bởi vì, đó không phải ai khác mà chính là vị viện trưởng Dục Anh Đường vừa bước vào đã bị hắn điểm huyết đó.

Trần Diệp tay cầm giấy dầu, tiến đến gần đèn dầu trong bếp, châm lửa vào tim đèn.

Một làn khói xanh bay lên, ánh đèn như hạt đậu lắc lư, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Căn bếp được ngọn đèn chiếu sáng.

Trần Diệp một thân bạch sam, dáng người cao ráo, tay cầm đèn dầu, mỉm cười nhìn Nam Dật Vân.

“Nếu các hạ đói bụng thì có thể đợi một chút.”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn dưới ánh đèn dầu có vẻ hơi bí ẩn.

Nam Dật Vân ngậy người nhìn Trần Diệp, khó hiểu nói: “Mẹ kiếp, nhìn nhầm rồi sao?”

“Không ngờ một Dục Anh Đường nhỏ bé lại có cao thủ nhất phẩm.”

Trong mắt Nam Dật Vân, người bị hấn điểm huyết mà vẫn có thể tự do hành động, ít nhất cũng là cao thủ nhất phẩm.

Còn về Tông Sư?

Điều đó là không thể nào, trên đời chỉ có năm vị Tông Sư.

Tiểu tử trẻ này hiển nhiên không nằm trong ký ức của Nam Dật Vân.

Thấy hành động của mình bị bại lộ, Nam Dật Vân thân nhiên ngồi xuống chiếc ghế dài trong bếp, một chân gác lên ghế, mắt liếc xéo: “Tiểu tử, làm cho ta chút đồ ăn.”

“Nếu hầu hạ tốt, biết đâu tâm trạng ta thoải mái thì sẽ truyền cho ngươi vài chiêu.”

Trần Diệp mỉm cười nhạt, tay cầm đèn dầu, ngồi xuống đối diện Nam Dật Vân.

“Làm đồ ăn thì có thể.”

“Nhưng ta muốn 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》.”

Nam Dật Vân cười lạnh, chân đặt trên ghế dài lại thu về.

“Tiểu tử, ngươi biết mình đang nói gì không?”

Trần Diệp thân nhiên nói: “Vài trang trong tay Tiểu Thắng chỉ có tâm pháp, không có phương pháp luyện tập nội lực cụ thể.”

Nam Dật Vân lộ vẻ nghiêm túc: “Ngươi chính là nghĩa phụ của Tôn Thắng?”

“Đúng vậy.”

Nam Dật Vân lộ vẻ mặt phức tạp.

Mụ nội nó tiểu vương bát đản, vừa mới lấy được tâm pháp từ lão tử mà đã vội vàng đem cho người khác rồi.

Trong lòng Nam Dật Vân lập tức cảm thấy không thoải mái.

Hắn thầm tức giận, hạ giọng nói: “Tiểu tử, ngươi cũng biết quy tắc của lão tử nhỉ. Đánh với lão tử một trận, chỉ cần ngươi thắng lão tử, 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 này lão tử sẽ cho ngươi.”

“Nhất ngôn cửu đỉnh?” Trần Diệp bình tĩnh nhìn Nam Dật Vân.

Hắn cũng muốn thử thực lực của Tông Sư, xem có đủ tư cách để hắn xách giày hay không.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Nam Dật Vân nói xong, thân thể nhoáng một cái, bàn tay phải chuẩn bị đánh ra.

“Chờ một chút.”

Trần Diệp thản nhiên lên tiếng.

Nam Dật Vân nhíu mày: “Sao vậy? Tiểu tử, bây giờ ngươi hối hận cũng không kịp nữa đâu!”

“Ra ngoài đánh, đánh ở trong này làm hỏng đồ đạc của ta.” Trần Diệp cười nhạt.

Nam Dật Vân cười lạnh: “Tiểu tử, ngươi có phải quá đề cao bản thân mình rồi không?”

Trần Diệp không nói gì, tay cầm đèn dầu, tự mình rời đi.

Nam Dật Vân thấy Trần Diệp bình tĩnh đến mức như nắm chắc phần thắng thì không khỏi nhíu mày.

Tiểu tử này có lai lịch gì chứ?

Còn trẻ như vậy đã có thực lực nhất phẩm, lại ẩn cư trong cái Dục Anh Đường nhỏ bé này.

Thực lực nhất phẩm đặt trong đại phái cũng có thể làm chủ môn rồi!

Nam Dật Vân cười lạnh hai tiếng: “Lão tử còn sợ người sao?”

Hai người rời khỏi Dục Anh Đường, đến con phố dài bên ngoài.

Bóng đêm thâm trầm.

Trên bầu trời đêm đen chỉ có một vầng trăng khuyết.

Ánh trăng lạnh lẽo tràn ngập trên đường phố, khiến mặt đất phản chiếu ánh bạc lấp lánh.

Trần Diệp thông thả đặt chiếc đèn dầu trong tay xuống đất.

Gió đêm thổi qua, ngọn lửa nhỏ như hạt đậu nành lay động theo gió.

“Gâu gâu...”

Vài tiếng chó sủa vọng lại từ những ngôi nhà dân ở xa xa.

Trần Diệp đứng thẳng người, dưới ánh trăng, cái bóng sau lưng hắn kéo dài trên mặt đất.

Khuôn mặt hắn bình tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng về phía mặt trăng, bốn ngón tay hơi cong, ra hiệu cho Nam Dật Vân ra tay.

Nhìn thấy cảnh này, Nam Dật Vân tức giận đến bật cười.

“Tiểu tử, người ra vẽ ta đây thế này, lát nữa bị lão tử đánh nằm bẹp dưới đất kêu gia gia, mong người vẫn giữ được cái vẻ này đây.”

Nói xong, ánh mắt Nam Dật Vân bỗng trở nên u ám, như biển sâu không thấy đáy.

Hắn chùng eo ngồi xuống, hai đầu gối hơi cong, trong cơ thể ẩn hiện tiếng sóng biển cuộn trào.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nam Dật Vân đột nhiên xuất hiện bên trái Trần Diệp, hắn vung tay phải từ phía dưới lên, chương âm rít gào, ầm ầm có tiếng gầm gừ sóng dữ.

Chỉ nghe thôi mà đã khiến người ta có ảo giác như đang ở bên bờ biển rồi.

Chương 136: Chương 136

Trần Diệp khẽ liếc mắt, thân hình không nhúc nhích, tay trái nhẹ nhàng đánh về phía bên trái.

“Đỉnh!”

Hai người vỗ tay vào nhau, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Nam Dật Vân kinh ngạc nói: “Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện!”

Mặc dù miệng nói nhưng tay hắn không hề chậm lại.

Ngay khi tay phải bị Trần Diệp chặn lại, Nam Dật Vân liền đánh tay trái vào ngực Trần Diệp.

Nội lực cuộn cuộn, chưởng phong rít gào.

Tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm ngày càng rõ ràng, chưởng phong thổi qua, mang theo hơi thở gió biển nhàn nhạt.

Dưới màn đêm sâu thẳm, một đám mây mỏng trôi qua, che khuất ánh trăng tàn, đường phố bỗng chốc tối đen như mực.

Chưởng phong gào thét như đã rơi xuống bên tai, tiếng sóng triều cuộn cuộn như sấm dậy, khiến người ta kinh hãi.

Nhưng Trần Diệp vẫn không đổi sắc mặt, hắn quay người đánh ra một chưởng, động tác nhẹ nhàng.

“Đỉnh!”

Tay phải của Trần Diệp và tay trái của Nam Dật Vân va vào nhau.

Nam Dật Vân điểm nhẹ chân nhảy lên, bay ngược ra vài trượng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trần Diệp.

“Ngươi đây là chương pháp gì?”

Vừa rồi hai người đối chiêu hai lần, Trần Diệp chân không hề nhúc nhích, hơn nữa, hai chiêu Kinh Đào chương của Nam Dật Vân đều bị Trần Diệp tiếp được.

Lấy con mắt lẫn lộn giang hồ nhiều năm của Nam Dật Vân, thế mà lại không nhìn ra Trần Diệp dùng chương pháp gì.

“Ta không dùng chương pháp.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Hắn căn bản không học chương pháp.

Vừa rồi Trần Diệp chỉ là thúc đẩy Tiên Thiên chi Khí, nội lực vận chuyển, phản ứng của hắn liền tăng lên rất nhiều.

Hắn chỉ dựa vào phản ứng và 【Kim Cương Bất Hoại】 để tiếp hai chương đó mà thôi.

Ánh mắt Nam Dật Vân lộ ra vẻ hân thưởng, kêu lên: “Tốt!”

“Vô chiêu thắng hữu chiêu, trong thế hệ trẻ có thể luyện chương pháp đến trình độ này thì ngươi là người đầu tiên đấy!”

Trần Diệp: “...”

Trần Diệp hít sâu một hơi, ngữ khí bình tĩnh nói: “Dùng toàn lực đi, ta muốn xem Tông Sư rốt cuộc mạnh đến mức nào.”

Nói xong, Trần Diệp toàn lực vận chuyển Tiên Thiên chi Khí trong cơ thể, từng đạo Tiên Thiên chi Khí tinh thuần âm áp theo lộ tuyến nội công, bắt đầu vận chuyển trong cơ thể hắn.

Một cỗ khí thế vô hình từ trên người Trần Diệp tản ra.

Đúng lúc này, đám mây che khuất trăng khuyết dời đi, ánh trăng thanh lạnh lại chiếu xuống trên đường phố.

Ánh trăng bao phủ, Trần Diệp đứng thẳng, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt sâu thẳm.

Trên người hắn tản ra một vòng cương khí vô hình, bao phủ trong phạm vi hai mét quanh thân.

Ánh trăng chiếu xuống bị cương khí ảnh hưởng khiến tia sáng gây lệch.

Người bên ngoài cũng có thể thấy rõ ràng, hai mét quanh thân Trần Diệp đang được một vòng cương khí nội gia bao phủ.

Dưới ánh trăng, Trần Diệp đứng đó, tựa như tiên nhân giáng trần.

Ánh mắt lạnh nhạt của hắn rơi vào người Nam Dật Vân.

“Ra tay đi.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Nam Dật Vân nhìn thấy một màn này liền tròn to tròn mắt, chấn kinh đến cực điểm.

“Tông Sư Đạo môn!”

“Không thể nào!”

Nam Dật Vân kinh hãi, thốt lên: “Ngoài cái đám lỗ mũi trâu Võ Đang, Đạo môn còn có Tông Sư khác sao?”

Đột nhiên, Nam Dật Vân dường như nhớ ra điều gì đó.

“Ngươi là Đông Hoa?”

Hắn nghiêm túc nhìn Trần Diệp.

“Không sai.” Trần Diệp thản nhiên đáp.

“Mẹ kiếp, nhìn nhầm rồi.”

Nam Dật Vân nghiến răng, trong lòng hồi hận.

Hắn đã đồng ý với Trần Diệp, hai người tỷ thí, nếu Nam Dật Vân thua thì sẽ phải giao ra 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》.

Nhưng nếu thứ này rơi vào tay Tông Sư thì ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác.

Ánh mắt Nam Dật Vân nghiêm túc.

“Đã là Tông Sư, vậy lão phu cũng không nung tay nữa!”

Dứt lời, hắn bữu môi, hít một hơi thật sâu.

Gió nổi lên.

Cành cây xung quanh rung chuyển.

Bụi đất đất bay lên.

Tiếng chó sủa trong những ngôi nhà gần đó đột ngột dừng lại, chỉ còn vài tiếng rên rỉ.

Trần Diệp nhìn thấy cảnh này, trong mắt lộ ra ngạc nhiên.

Hắn không ngờ động tĩnh khi Tông Sư ra tay lại lớn như vậy.

Nhưng điều khiến Trần Diệp ngạc nhiên hơn nữa là, khi Nam Dật Vân hít sâu, hắn cảm thấy Tiên Thiên cương khí của mình tỏa ra xung quanh dường như có xu hướng tràn về phía Nam Dật Vân.

Có điều, trong cơ thể Trần Diệp toàn là Tiên Thiên chi khí, không để lọt chút nào, liền thành một khối nên không thể nào bị Nam Dật Vân lay động.

“Thú vị.” Khuôn mặt tuần tú của Trần Diệp nở một nụ cười nhạt.

Tiếng gió dần dịu lại.

Dưới đêm trăng.

Nam Dật Vân một thân ăn mày, trong đôi mắt toát ra uy nghiêm cùng thâm thúy.

“Ào ào...”

Từng tiếng sóng biển cuộn cuộn rõ ràng từ trong cơ thể hắn truyền ra.

Trần Diệp một thân bạch y, sắc mặt bình tĩnh, đưa tay phải ra, bốn ngón tay hơi cong.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Ầm!”

Sóng lớn xung kích đá ngầm!

...

Dục Anh Đường.

Trong bếp vang lên tiếng dầu mỡ xèo xèo.

Trên tay Trần Diệp đang cầm một chiếc chảo sắt, trong chảo là cơm trắng trộn với trứng vàng óng.

Xềnh sắt đảo vài cái, hạt cơm và trứng dần trộn đều hơn.

Trần Diệp lại bung đĩa hành lá xanh bên cạnh đổ vào chảo, trộn đều với cơm và trứng.

Đảo thêm vài lần, Trần Diệp lại cho thêm một ít muối.

Dần dần, hương thơm ngào ngạt từ chảo tỏa ra, lan tỏa khắp nhà bếp.

Chương 137: Chương 137

Nam Dật Vân ngồi bên bàn, mặt tái mét, vừa ngửi thấy mùi cơm chiên trứng thì khóe miệng giật giật, nuốt nước bọt.

Chẳng mấy chốc, cơm chiên trứng đã ra khỏi chảo, Trần Diệp múc vào bát.

Hắn bung hai bát cơm chiên trứng, một bát đặt trước mặt Nam Dật Vân, một bát đặt trước mặt mình rồi đưa đôi đũa qua, có chút áy náy nói: “Xin lỗi, Nam Tông Sur.”

Nam Dật Vân hừ lạnh một tiếng, không nhìn Trần Diệp, sắc mặt tức giận đến xanh xám.

Nửa bên mặt trái của hắn sưng vù, trên đó in rõ dấu tay mồn mồn.

Hai bên mặt hoàn toàn không cân đối, trông như thể má trái đã bị ai đó tát mấy chục cái vậy.

Trần Diệp vô cùng ngượng ngùng.

Vừa rồi hắn giao đấu với Nam Dật Vân, không kiểm soát được lực đạo.

Trong cơ thể toàn là Tiên Thiên Khí chất lượng cao, một chưởng đánh vào mặt Nam Dật Vân liền khiến lão nhân gia tức giận.

Sau khi giao đấu hơn chục chiêu, Nam Dật Vân mặt mày tái mét, kêu la không đánh nữa.

Mà muốn đánh cũng không đánh nổi, Trần Diệp phản thủ một chưởng, nội lực truyền ra, chấn động đến mức ngũ tạng lục phủ của hắn như muốn vỡ vụn.

Hai người đánh xong thì Trần Diệp mới phát hiện mình đã đánh sủng mặt Nam Dật Vân rồi.

Lúc Nam Dật Vân sờ lên mặt mình liền tức giận đến mức suýt ngất đi.

Bởi vậy, Trần Diệp mới đồng ý làm cho lão nhân gia một bữa ăn khuya để tạ lỗi.

“Hừ!”

Nam Dật Vân nhìn đĩa cơm chiên trứng với ba màu xanh, vàng, trắng hòa quyện trước mặt, nuốt nước bọt hai lần, sắc mặt mới dịu lại.

Hắn cầm đũa bung bát, bắt đầu ăn ngẫu nhiên.

Cơm chiên trứng vừa vào miệng thì Nam Dật Vân lập tức mở to mắt.

“Ừm!”

Miệng hắn phát ra tiếng ưm đầy hài lòng.

Trần Diệp thấy vậy mỉm cười, cũng bung bát lên ăn.

Một lát sau.

Nam Dật Vân dùng tay áo lau cái miệng đầy dầu mỡ, phát ra tiếng thở dài sướng khoái.

“Thật đã!”

Hắn liếm môi, bỗng nhiên chú ý tới bầu rượu của mình trên bàn bếp.

Sắc mặt Nam Dật Vân tối sầm, cầm bầu rượu lên, rút nút ra uống ừng ực.

Rượu Thiệu Hưng thơm ngon trôi xuống bụng, trên mặt Nam Dật Vân thoáng qua một vệt đỏ nhạt.

Hắn ợ một cái, nhìn Trần Diệp nói: “Các Tông Sư với nhau xưng hô ngang hàng.”

“Đông lão đệ, lão phu hơn ngươi vài tuổi, gọi ngươi là Đông lão đệ được chứ?”

Trần Diệp mỉm cười: “Nam lão ca.”

Nam Dật Vân vừa định cười thì khóe miệng liền chạm vào má trái sưng lên, nụ cười lập tức biến mất.

“Lão phu thua, có chơi có chịu. Ta sẽ viết phương pháp và tâm pháp tu luyện 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 cho ngươi.”

“Có điều, chúng ta phải giao hẹn, chỉ mình ngươi được xem, không được truyền ra ngoài.”

Nam Dật Vân nghiêm mặt, nhưng trên mặt ẩn ẩn mang theo buồn khổ.

Làm sao hắn có thể ngờ mình ra ngoài ăn vụng lại gặp phải cao thủ Tông Sư, còn đánh cược với đôi phương nữa chứ.

Nếu không phải thấy Trần Diệp thái độ tốt, thanh niên nho nhã lễ độ, nấu ăn cũng ngon, thì khi này hắn đã bỏ chạy rồi.

Trần Diệp nghe vậy mỉm cười: “Nam lão ca cứ yên tâm, tại hạ chỉ muốn nghiên cứu một chút thôi.”

“Phát lực cộng hưởng của 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》, có chút huyền diệu.”

Nam Dật Vân nghe vài câu thì đã hiểu Trần Diệp muốn làm gì.

Hắn hơi nhú mào: “Ngươi muốn tham khảo pháp môn phát lực cộng hưởng?”

Trần Diệp khẽ gật đầu.

Nam Dật Vân lắc đầu nói: “Nếu người tu luyện nội công Tông Sư của môn phái khác thì còn có khả năng.”

“Nhưng người luyện công pháp Đạo môn, khi ngưng tụ ra Tiên Thiên chi khí, thân thể đã viên mãn không rò rỉ.”

“Pháp môn cốt lõi của 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 là cộng hưởng nhiều luồng nội lực.”

“Hiện tại trong cơ thể người chỉ có một đạo Tiên Thiên chi khí, cho nên không thể làm được đâu.”

“Trừ phi người có thể tu luyện ra đạo Tiên Thiên chi khí thứ hai, nhưng đó là điều không thể.”

Nam Dật Vân phân tích một hồi.

Trần Diệp chỉ cười nhạt, không phản bác.

Tiên Thiên chi khí trong cơ thể hắn vô cùng vô tận, hoàn toàn có thể tu luyện pháp môn phát lực của 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》.

Nhưng nếu nói ra thì nhất định sẽ dọa Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân uống một ngụm rượu, vẻ mặt có chút buồn bực.

“Khốn kiếp..., lão phu khó khăn lắm mới thu được một đệ tử, thế mà nghĩa phụ của hắn lại là Tông Sư.”

Trần Diệp cười nhạt nói: “Ta mở Dục Anh Đường, chỉ nuôi người, không truyền võ đạo.”

Nam Dật Vân liếc nhìn Trần Diệp, tức giận nói: “Hừ hừ!”

“Sau này trong lòng Tôn Thắng chỉ có nghĩa phụ của nó, sẽ không có sư phụ nữa.”

“Nếu thật sự luyện thành công phu, nó cũng là thân với người, không thân với ta.”

“Đây thì tính là cái gì?”

“Lão phu là bảo mẫu dạy võ của ngươi sao?”

Nam Dật Vân muốn mở miệng chửi bậy, nhưng nghĩ đến Trần Diệp cũng là Tông Sư, hấn lại nuốt lời chửi bậy trở vào, buồn bực uống một hớp rượu, nói: “Đông lão đệ, ngươi cũng thật là một quái nhân.”

“Ta quái, ngươi còn quái hơn ta.”

Nam Dật Vân nghiêng đầu nhìn Trần Diệp, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Lão phu xem cốt mạo của ngươi, tuổi có lẽ không quá hai mươi lăm.”

“Tuổi còn trẻ như vậy mà đã tu luyện ra Tiên Thiên chi khí của Đạo môn, ngươi hoàn toàn có thể khai tông lập phái rồi.”

“Công pháp Đạo môn vốn đã có căn cơ vững chắc, có tác dụng dưỡng sinh kéo dài tuổi thọ.”

“Ít nhất có thể bảo vệ tông phái trăm năm.”

Nam Dật Vân uống một ngụm rượu, làm ẩm cổ họng: “Vậy mà ngươi lại làm viện trưởng của Dục Anh Đường?”

“Ngươi thật sự là kỳ quái.”

Trần Diệp mỉm cười nhạt: “Mỗi người mỗi chí hướng.”

Nam Dật Vân gật đầu: “Cũng đúng.”

“Vậy Tiểu Thắng sau này giao cho Nam lão ca vậy.” Trần Diệp cười tủm tỉm nói.

Sắc mặt Nam Dật Vân tối sầm lại.

Sao hấn lại giống như thật sự đã thành bảo mẫu dạy trẻ rồi vậy.

“Hừ.”

Nam Dật Vân hừ một tiếng, tay cầm bầu rượu đứng dậy, phất tay nói: “Đi đây.”

Trần Diệp liền tiễn Nam Dật Vân ra khỏi Dục Anh Đường.

Ngày hôm sau.

Trần Diệp phát hiện trên bàn gỗ trong bếp có một quyển 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 hoàn chỉnh.

Chương 138: Chương 138

Quyển Dẫn: Huỳnh Độ

Một nhà tù ẩm thấp, tối tăm dưới lòng đất.

“Tích tắc... Tích tắc...”

Những giọt nước rơi từ trần nhà tù rơi vào một chiếc bát sứ vỡ.

Chiếc bát sứ màu nâu bằng nửa bàn tay đã hứng được mấy ngụm, nước trong bát đục ngầu, tỏa ra mùi hôi thối.

Một bàn tay bẩn thỉu cẩn thận nâng chiếc bát sứ lên.

“Nhị ca, nước đây rồi, nước đây rồi...” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Bên trong nhà tù chật hẹp, tối tăm, một nam nhân mặc tù phục bạch sắc, tóc tai bù xù, tay bung bát sứ, bước chân loạng choạng đi về phía bức tường.

Mỗi bước đi của hắn đều vang lên tiếng leng keng của dây xích sắt.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy xương bả vai của nam nhân này đã bị xích sắt xuyên qua, kéo dài đến tận cổ chân hắn.

Đây là hình phạt dành riêng cho những tên giang dương đại đạo võ công cao cường.

Một khi bị xuyên qua xương bả vai thì dù có tài giỏi đến đâu cũng chỉ có thể luân lạc thành người bình thường.

Mà bên cạnh bức tường ẩm ướt lạnh lẽo, một nam nhân đang ngồi dựa vào đó, hắn cũng mặc một bộ tù phục bạch sắc bẩn thỉu, đầu tóc bù xù, mặt không có chút máu.

Giống như nam nhân đang cầm chiếc bát sứ, xương bả vai của hắn cũng bị một sợi xích sắt xuyên qua.

Nam nhân bước đi tập tễnh, tay bưng chiếc bát sứ, chậm rãi đi đến bên tường.

Hắn đưa chiếc bát sứ trong tay đến gần miệng nam nhân dựa tường.

Nam nhân ánh mắt yếu ớt, mở đôi môi khô nứt, cố gắng hút thứ nước bắn đục có mùi hôi trong bát sứ.

Hắn uống một hớp rồi mím môi lại, lắc đầu, giọng yếu ớt: “Tiểu Thuận, ta đủ rồi.”

Nam nhân đầu tóc bù xù, tay bưng bát sứ, miệng phát ra tiếng cười khàn khàn.

“Nhị ca, cứ uống đi.”

“Ta đã tìm thấy một chỗ rò rỉ nước khác rồi.”

“Nước rỉ một ngày, đủ cho hai chúng ta uống.”

Nam nhân dựa vào tường nghe vậy thì mỉm cười, để lộ hai hàm răng đều đặn.

“Thật không?”

“Thật hơn cả vàng!”

Nam nhân một lần nữa mở đôi môi khô nứt vì thiếu nước đưa đến bên bát sứ, mút vào.

Chẳng mấy chốc, nước trong bát sứ đã được nam nhân uống hết.

Khuôn mặt tái nhợt của nam nhân cầm bát sứ nở một nụ cười.

Hắn bước tập tễnh đi đến chỗ vừa rỉ nước trong phòng giam, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào vùng tối đến không

thể nhìn thấy đỉnh của phòng giam.

Một lúc sau.

“Tích...” một tiếng động nhẹ.

Một giọt nước từ trên cao rơi xuống, đập vào mặt nam nhân.

Tìm đúng vị trí rồi, trên khuôn mặt nam nhân liền nở nụ cười.

Hắn đặt chiếc bát sứ xuống đất rồi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh.

Sau khi làm xong, nam nhân đưa tay lên mặt, sờ vào nơi vừa bị nước nhỏ giọt làm ướt. Đầu ngón tay chạm vào chút ẩm ẩm, nam nhân đã vội vàng dùng ngón tay nhẹ nhàng xoay hai vòng trên mặt, sau đó lại đưa ngón tay vào miệng, liếm chiếc lưỡi khô khô hai lần.

Cảm nhận được sự mát lạnh đó, nét say mê liền hiện lên trên khuôn mặt nam nhân.

“Tích...”

“Tích...”

Tiếng nước nhỏ giọt thỉnh thoảng vang lên trong phòng giam.

Nam nhân dựa vào tường bỗng lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ.

“Tiểu Thuận, đã lâu rồi nhỉ...”

“Vi huynh còn chưa biết tên thật của ngươi là gì...”

“Bây giờ sắp chết rồi, có thể nói cho vi huynh biết không?”

Nam nhân ngồi xếp bằng bên cạnh bát sứ phát ra tiếng cười khan khan.

“Nhị ca...”

“Ta họ Tôn, tên Thắng.”

“Lăng Lý Bạch Điều - Trương Thuận chỉ là biệt hiệu.”

Nam nhân dựa vào tường nghe vậy, trên mặt liền lộ ra nụ cười.

“Tôn Thắng...”

“Tên rất hay đấy.”

Nam nhân ngồi bên cạnh bát sứ cười toe toét: “Ta cũng nghĩ vậy.”

“Két... két...”

Cánh cửa đá ngục tối dưới lòng đất phát ra tiếng ma sát.

Một chùm ánh sáng chiếu vào từ khe cửa đá.

Nghe thấy tiếng động, nam nhân ngồi xếp bằng bên cạnh bát sứ đột nhiên cười.

“Nhị ca, đến giờ rồi.”

Nam nhân dựa vào tường phát ra tiếng khò khè trong cổ họng.

“Đến rồi.”

“Thắng đệ, ngươi có hối hận không?”

“Hối hận!:

“Ta hối hận vì sao không giết tên vương bát đản kia sớm hơn!”

“Ha ha ha ha...”

“Nhưng tiếc quá, Thắng đệ, ta không thể gặp được vị đại ca đó của đệ rồi.”

“Thật sự đáng tiếc...”

“Nhị ca, nếu người gặp được đại ca của ta, huynh nhất định cũng sẽ bị hấn khuất phục!”

“Ha ha ha ha...” Nam nhân dựa vào tường cười khàn giọng.

“Ha ha ha ha...”

Trong căn ngục tối tăm âm thấp vang lên tiếng cười lớn của hai người.

“Két...két...” Cánh cửa đá dần được đẩy ra, ánh lửa le lói từ bên ngoài hắt vào, vài bóng người đứng ở cửa.

Nhờ ánh lửa mà có thể lơ mờ nhìn thấy những người kia mặc cẩm sam huyền sắc, bên hông áo có cắm chủy thủ kim sắc.

Chương 139: Chương 139

Thời gian thấm thoát, năm tháng trôi qua.

Thu qua đông tới, đông tàn xuân sang.

Mới đó mà đã hai năm trôi qua.

Ngày 29 tháng 12, năm Chính Hòa thứ nhất.

Mùa đông.

Một ngày trước đêm giao thừa.

Dư Hàng Dục Anh Đường.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ khoảng viện rộng hơn trăm mét vuông.

“Éc éc...”

Một con heo nhà nặng hơn hai mươi cân bị trói trên chiếc ghế dài, tai cụp xuống, bốn chân duỗi thẳng, miệng kêu la thảm thiết.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một cái cây gỗ dính đầy phân heo thô bạo đâm vào trong lỗ mũi nó.

Nhờ cú đâm này mà còn heo càng kêu thảm hơn.

“Éc ecscceccc!”

Mà bên cạnh con heo có một tiểu nữ hài phấn điều ngọc trác mặc áo bào thêu mẫu đơn hồng sắc, đeo khăn quàng cổ trắng như tuyết.

Bàn tay mềm mềm nộn thịt của cô bé cầm que gỗ dính phân heo, tiếp tục thọc hai lần vào mũi chú heo tội nghiệp.

“Écccccccccccccccccccccccccccccccccccccccc...”

Chú heo đáng thương kêu la thảm thiết, nước mắt tuôn rơi
lã chã.

Thấy vậy, cô bé đang ngồi xổm chơi đùa cười khanh khách
không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phấn khích, gọi to:
“Cha! Cha!”

“Trư Trư khóc rồi kìa!”

Trong viện, cách Trư Trư không xa còn có một nam nhân
trẻ tuổi mặc bạch bào, khoác áo lông chồn trắng muốt.

Hắn ngồi tại trên băng ghế nhỏ, tay cầm một thanh trường
đao mô heo, từng chút từng chút mà mài.

Thỉnh thoảng lại từ thùng nước bên cạnh múc ra một bát
nước, tưới vào trên đá mài dao.

Nam nhân không nói gì, mà là xuất thần đang suy nghĩ gì
đó.

Thấy nam nhân không để ý đến mình, tiểu nữ hài cau mũi,
bĩu môi, cầm que gỗ có dính phân heo đi tới chỗ nam nhân.

Nhìn thấy Tiểu Phúc cầm thứ ‘vũ khí chết người’ đang
hùng hổ đi tới chỗ mình, Trần Diệp lấy lại tinh thần, hắn nhăn
nhó mặt mày như bị đau răng, nói: “Tiểu Phúc, mau bỏ cái đó
xuống, nó bẩn lắm...”

Tiểu Phúc phồng đôi má trắng nõn, tay vung vẩy que gỗ
dính phân: “Cha! Ta vừa thấy Trư Trư khóc.”

Trần Diệp bất đắc dĩ gật đầu: “Cha thấy rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Phúc lộ ra ý cười,
ngây thơ hỏi: “Cha, tại sao Trư Trư lại khóc thế?”

“Vì con đã chọc đau Trư Trư.” Trần Diệp kiên nhẫn giải
thích.

“Tiểu Phúc...”

“Hay là chúng ta cho Trư Trư một cái sảng khoái đi ?”

“Trong một khắc đồng hồ, con nắm đuôi, vắn lỗ tai, còn thọc gậy vào mũi Trư Trư.”

“Nếu nó có thể nhịn đau không khóc thì cha sẽ tha cho nó một con đường sống.”

Tiểu Phúc nghiêng đầu, tay cầm que gỗ dính phân heo, vẻ mặt không hiểu.

“Éc éc.....”

Con heo đáng thương bị cột trên ghế dài lại tiếp tục kêu thảm, dường như đang đồng ý với Trần Diệp.

Trần Diệp khẽ thở dài, đặt con dao mổ heo xuống, bước đến trước mặt con heo đáng thương đang không ngừng kêu la, giơ tay vỗ một cái vào đầu nó.

Con heo vừa mới còn đang kêu la bỗng đầu nghiêng sang một bên, bốn chân đang duỗi thẳng run rẩy một chút rồi thả lỏng.

Thế giới đã yên tĩnh trở lại.

Tiểu Phúc mở to đôi mắt, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng tràn ra một làn sương mù.

“Trư... Trư Trư chết rồi sao?”

Giọng nói của cô bé có thêm một chút nức nở: “Cha! Trư Trư chết rồi!”

Trần Diệp giật giật khóe miệng, vội vàng chạy đến bên Tiểu Phúc, xoa đầu an ủi: “Trư Trư không chết, chỉ là ngủ thôi.”

Tiểu Phúc nín khóc, chớp chớp đôi mắt to, trong giọng nói có thêm một chút vui mừng.

“Thật sao?”

Trần Diệp gật đầu.

“Yay! Trư Trư không chết!”

Tiểu Phúc vui vẻ vung vẩy cây gậy dính phân chạy đến bên cạnh con heo, ngồi xổm xuống đất, tiếp tục chọc vào lỗ mũi nó.

Nhìn cảnh này, Trần Diệp thâm thương xót cho con heo tội nghiệp.

“Thà chết còn hơn...”

Nhìn Tiểu Phúc ngồi xổm dưới đất chọc lỗ mũi heo, ánh mắt Trần Diệp thêm phần dụi dàng cảm khái, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Mới đó mà đã hơn hai năm rồi.

Tiểu Phúc từ một tuổi rưỡi lớn lên ba tuổi, thêm vài tháng nữa là đã bốn tuổi.

Đại Minh cũng sắp mười ba tuổi.

Tiểu Thắng vừa tròn mười lăm.

Tiểu Liên qua năm mới tròn mười sáu.

Trần Diệp ngồi lại trên chiếc ghế đầu nhỏ, từng nhát một mài con dao giết heo dài.

Không biết từ bao giờ, hắn đã đến dị giới này hơn hai năm rồi.

Hai năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là về phía Dục Anh Đường, Trần Diệp đã mua bốn đại trạch viện liền kề, cả năm đều được thông nhau, sửa chữa lại một lần cũng trở thành một đại viện.

Hiện tại Dư Hàng Dục Anh Đường có bảy phòng ngủ đơn và mười phòng ngủ tập thể, cùng một viện lớn.

Phòng sách, phòng học, nhà bếp cũng được sửa sang lại.

Mọi thứ đang phát triển từng ngày, ngày càng tốt hơn.

Trong hai năm, ngoài trừ Đại Minh, Tiểu Liên, Tiểu Phúc, Tôn Thắng ban đầu thì Dục Anh Đường còn có thêm mười ba đứa trẻ nữa.

Tám nữ năm nam, lớn nhất là tám tuổi, nhỏ nhất còn chưa tròn một tuổi.

Những đứa trẻ này hầu hết đều có khuyết tật về thể chất, thân mang bệnh tật, bị người thân bỏ rơi.

Vì vậy, Trần Diệp đã thuê bốn nha hoàn trẻ để giúp chăm sóc những đứa trẻ này.

Từ việc bỏ ngõ, lúng túng ban đầu, đến giờ đã thành thạo thuần thục.

Hai năm nhoáng cái mà qua.

Mà một thay đổi lớn hơn nữa là liên quan đến hệ thống.

Bởi vì hệ thống chưa bao giờ mở giới hạn số người, nên mười ba đứa nhỏ đến sau không thể cung cấp điểm thanh toán cho Trần Diệp.

Thế là điểm tích lũy hàng ngày chỉ có thể dựa vào Tiểu Phúc.

Chương 140: Chương 140

Trải qua hai năm.

Thông qua việc thanh toán trung bình khoảng 35 điểm mỗi ngày, tổng số điểm của Trần Diệp đã đạt 30.000.

Hắn đã chi 10.000 điểm để mua một lượng lớn sách từ hệ thống thương thành.

Các loại bao gồm: Bách khoa, toán học, ngữ văn, cổ văn, hóa học, vật lý, v.v.

Trần Diệp đặt tất cả những cuốn sách này trong thư phòng.

Ban đầu, Trần Diệp định mời thư sinh ở thư viện đến dạy chữ cho những đứa trẻ trong Dục Anh Đường, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Trần Diệp đã từ bỏ quyết định này.

Hắn chọn tự mình dạy chữ cho bọn trẻ.

Hệ thống văn hóa của Đại Vũ không khác gì thời cổ đại ở kiếp trước của Trần Diệp, đều lấy Nho giáo làm chủ đạo, nội dung cũng không khác biệt là mấy.

Tinh hoa của Nho gia rất tốt, nhưng cũng tồn tại một số hạn chế.

Trần Diệp hy vọng những đứa trẻ trong Dục Anh Đường của mình có thể lớn lên bình an, cũng không có quá nhiều kỳ vọng đối với chúng.

Nhưng đồng thời, Trần Diệp cũng muốn chúng có cái nhìn độc đáo về thế giới này, không thể trở thành ngu dân.

Vì những đứa trẻ này đều có khiếm khuyết cơ thể, Trần Diệp dạy chúng kiến thức hiện đại là hy vọng sau này chúng

có thể đối mặt với khiếm khuyết của mình, không tự ti, đây cũng coi như là Trần Diệp thay trời cao bù đắp cho bọn trẻ.

Còn lại hai mươi nghìn điểm tích lũy, Trần Diệp rút ra bốn thuộc tính.

【Tướng Mã: Khả năng cảm nhận về ngựa được tăng cường; khiến ngựa có thể tăng độ hảo cảm với người dùng nhanh hơn】

...

【Nhuỡng Tửu: Năng khiếu ủ rượu được tăng cường; Năng khiếu về dược liệu, chất độc được tăng cường đáng kể】

...

【Tử Ngọ Uyên Ương Việt: Năng khiếu sử dụng binh khí kỳ môn Tử Ngọ Uyên Ương Việt được tăng cường đáng kể; Năng khiếu sử dụng các vũ khí khác giảm đáng kể】

...

【Bản Chuyên: Năng khiếu sử dụng vũ khí kỳ môn viên gạch được tăng cường đáng kể; Năng khiếu sử dụng các vũ khí khác giảm đáng kể】

...

Rút ra bốn thuộc tính này, Trần Diệp trực tiếp cạn lời rồi.

Ngoài hai cái đầu còn bình thường thì hai cái sau là cái thứ gì vậy...

Bốn thuộc tính này quả là không dễ phân phối.

Sau khi suy nghĩ, Trần Diệp quyết định chia đều các thuộc tính cho Tiểu Ngũ, Tiểu Lục, Tiểu Thất, Tiểu Bát, bốn đứa trẻ mới đến.

Bốn đứa trẻ có hai nam, hai nữ, lớn bảy tuổi, nhỏ năm tuổi.

Dựa theo thứ tự, Trần Diệp đặt cho chúng nhũ danh theo số lượng, cũng dễ để nhớ.

Đợi chúng lớn hơn một chút, Trần Diệp sẽ đặt cho chúng tên khác.

Ngoài điểm tích lũy, tiến độ nhiệm vụ nghề nghiệp của nhóm Đại Minh cũng có thay đổi.

Nhiệm vụ đôn củi của Đại Minh đã đạt được 82/100 điểm; tiến độ cướp bóc của Tôn Thắng đạt 31/100 điểm.

Chỉ có Tiểu Liên là hoàn thành nhiệm vụ nghề nghiệp.

Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 500 lượng bạc, một vật phẩm ước nguyện của Tiểu Liên.

Dùng 5000 điểm tích lũy, Trần Diệp rút một thuộc tính:

【Xảo Tượng: Khả năng chế tạo vật phẩm tinh xảo được nâng cao đáng kể; nhưng lại rất kén chọn chất lượng vật liệu】

Ban đầu Trần Diệp định đưa thuộc tính này cho cô nhi mới đến.

Cho đến khi hệ thống gửi vật phẩm ước nguyện của Tiểu Liên.

Đó là một bản vẽ.

【Bản vẽ: Không Tước Linh】

【Loại: Cơ quan ám khí】

【Thuộc tính đi kèm: Phá Khí, Huyền Lệ】

【Phá Khí: Ám khí bắn ra có thể xuyên qua cương khí nội gia】

【Huyền Lệ: Tất cả những người nhìn thấy nó bắn ra đều sẽ chìm đắm trong vẻ đẹp của nó】

Nhìn thấy tên ám khí này, Trần Diệp không chút do dự đã đưa thuộc tính 【Xảo Tượng】 cho Tiểu Liên.

Hai năm qua, khinh công và ám khí Đường Môn của Tiểu Liên đều đã luyện đến đại thành.

Nàng đã được coi là một cao thủ nhị phẩm thực sự rồi, chỉ có điểm yếu duy nhất là nội lực.

Nội lực cần thời gian mài giũa, hơn hai năm nàng chỉ luyện được hơn bốn trăm cỗ nội lực, còn kém xa một ngàn cỗ của nhị phẩm rất nhiều.

Hai năm xông xáo giang hồ, nàng có được danh hiệu “Ngọc Thủ Tu La”.

Dưới nhất phẩm, Tiểu Liên hiếm khi gặp đối thủ.

Nhưng đối đầu với cao thủ nhất phẩm, ám khí của Tiểu Liên thậm chí không thể xuyên qua cương khí hộ thể của đối phương.

Khoảng cách giữa ba cảnh giới nhị phẩm, nhất phẩm và Tông Sư là không hề nhỏ.

Hoàn toàn không dễ dàng vượt qua như cảnh giới tam tứ phẩm.

Ba tháng trước, Trần Diệp đã đưa bản vẽ Không Tước Linh cho Tiểu Liên.

Tiểu Liên liếc mắt đã nhận ra sự thần diệu của Không Tước Linh.

Nàng cầm bản vẽ, đi khắp nơi tìm kiếm vật liệu phù hợp.

Ba tháng trôi qua nhưng mới chỉ thu thập được bảy phần vật liệu.

Nếu Tiểu Liên làm ra được Không Tước Linh thì cho dù gặp phải cao thủ nhất phẩm thì nàng cũng không sợ nữa.

Còn về mức độ biết ơn.

Mức độ biết ơn của Đại Minh và Tôn Thắng đã tăng lên 85%, mức độ biết ơn của Tiểu Liên đã tăng lên 90%.

Lúc Tôn Thắng đạt đến mức độ biết ơn 80% thì đã cho Trần Diệp một cơ hội rút thăm thuộc tính viện trưởng.

Trần Diệp rút được [An Tiệm]

[An Tiệm: Bách bệnh bất xâm; Bệnh nhân trong vòng bán kính một trăm mét quanh người sẽ dần dần khỏi bệnh]

Chương 141: Chương 141

Thuộc tính này lại là một khái niệm cấp năng lực.

Bệnh nhân nằm trong vòng bán kính một trăm mét quanh Trần Diệp, dù là bệnh gì cũng sẽ dần khỏi.

Nhờ thuộc tính này mà Trần Diệp mới ổn định được bệnh tình của mấy đứa trẻ ở Dục Anh Đường.

Bệnh tình đám trẻ cũng đang ngày càng hồi phục, không lâu nữa sẽ khỏi hẳn.

Theo một nghĩa nào đó thì thuộc tính này cũng là khá mạnh.

Ngoài những thay đổi của chính Dục Anh Đường thì còn có những thay đổi của Ngọc Diệp Đường.

Kể từ sau khi Phong Vũ Lâu sụp đổ, các tổ chức sát thủ lớn nhỏ trong giang hồ xuất hiện như nấm sau mưa.

Sau hai năm phát triển và cạnh tranh lẫn nhau thì các tổ chức sát thủ đã hình thành thế chân vạc.

Đường Môn, Ngọc Diệp Đường, Kỳ Lân Các là ba tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất hiện nay trên giang hồ.

Đường Môn tự nhiên không cần phải nói, ám khí, độc dược, ám sát bí mật vốn là sở trường của đệ tử Đường Môn.

Ngọc Diệp Đường thì dựa vào một chiếc ngọc diệp, trên giang hồ không ai dám chọc vào.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết ý nghĩa đằng sau chiếc ngọc diệp đó.

Đó là một vị Tông Sư.

Hơn nữa sáu sát thủ ngọc bài của Ngọc Diệp Đường là tàn dư của Phong Vũ Lâu.

Về kinh nghiệm, thực lực, còn vượt xa cả Đường Môn.

Tần Nhất và những người khác đã có bài học từ Phong Vũ Lâu, cho dù đằng sau có Trần Diệp chống lưng thì cũng không dám quá phô trương.

Ngọc Diệp Đường chiếm cứ khu vực ven biển Đông Nam, thành lập đường khâu.

Tần Nhất làm theo ý của Trần Diệp, chuyển đổi chức năng, xác nhận nhiệm vụ ám sát rồi sau đó giao cho các võ giả giang hồ ngoại phái, từ đó thu phí thủ tục.

Khi gặp nhiệm vụ ám sát khó giải quyết thì Tần Nhất và những người khác mới ra tay.

Nhờ mô hình mới này mà Ngọc Diệp Đường rất được lòng người giang hồ ở khu vực ven biển Đông Nam.

Xét cho cùng thì chuyện này cũng tương đương với việc tăng thêm cho bọn họ một con đường phát tài.

Cuối cùng là Kỳ Lân Các, là tổ chức sát thủ mới nổi bí ẩn nhất trong ba tổ chức.

Bọn họ chiếm đóng khu vực Tây Bắc, tiêu chuẩn tính phí là đắt nhất trong ba tổ chức sát thủ, nhưng tỷ lệ hoàn thành ám sát của bọn họ cũng đáng sợ nhất.

Trong hai năm, tỷ lệ hoàn thành là 100%.

Chỉ cần giao nhiệm vụ ám sát ở Kỳ Lân Các thì sau khi nhiệm vụ được nhận, mục tiêu ám sát chắc chắn sẽ chết trong vòng ba ngày.

Theo lời đồn trên giang hồ, hai đệ tử thân truyền của Hoa Sơn phái đã chết dưới tay Kỳ Lân Các.

Có người từng nhìn thấy chương môn Hoa Sơn Lâm Bình Chi mang kiếm xông vào phân hội Kỳ Lân Các nhưng vào chưa đầy một khắc đồng hồ thì Lâm Bình Chi đã tái mặt bỏ đi.

Từ đó, Kỳ Lân Các chính thức đứng vững trên giang hồ, danh tiếng vang dội!

Hai năm thời gian.

Ba tổ chức sát thủ lớn lần lượt chiếm cứ Tây Nam, Đông Nam, Tây Bắc, tranh đấu lẫn nhau.

Hai năm nay, Ngọc Diệp Đường mang lại cho Trần Diệp thu nhập rất đáng kể.

Không ngoa khi nói Trần Diệp bây giờ hoàn toàn có thể nằm im mà hưởng thụ rồi.

Hơn nữa thu nhập hàng năm vẫn đang tăng lên.

Xoẹt xoẹt...”

“Xoẹt xoẹt...”

Con dao mổ heo dài sáng loáng ánh lên tia sáng lạnh lẽo được mài thêm vài lần cuối cùng trên phiến đá màu xanh.

Ánh mặt trời chiếu xuống lưỡi dao sắc bén, thân dao phản chiếu ra gương mặt bình tĩnh của Trần Diệp.

Mài xong dao, Trần Diệp đứng dậy, đuổi người một cái, vận động chân tay một chút.

“Tiểu Liên sao vẫn chưa về nhỉ?” Trần Diệp lẩm bẩm.

Vừa nãy Tiểu Liên dẫn ba nha hoàn cùng bọn trẻ trong Dục Anh Đường ra phố mua bánh ngọt.

Tính thời gian thì cũng nên về rồi.

.....

Trên chiếc giường gấm ấm áp mềm mại có một thanh niên trẻ khuôn mặt trắng trẻo đường nét thanh tú đang nằm.

Hắn để trần nửa người trên, từ ngực trở xuống được một tấm chăn lụa đỏ che phủ.

Mà bên phải thanh niên là một nữ tử trẻ đẹp đang say ngủ.

Gương mặt nữ tử lộ rõ vẻ mệt mỏi, mái tóc đen nhánh có chút lộn xộn.

Nàng nép vào vai thiếu niên, ngủ say sưa.

Bất chợt.

Thanh niên mở mắt, chống khuỷu tay nâng người dậy, tấm chăn gấm đỏ mềm mại trượt khỏi ngực, lộ ra lồng ngực rắn chắc của hắn.

Thanh niên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy mặt trời đã khuất bóng, nét mặt hắn liền thay đổi.

Thanh niên vội vã chui ra khỏi tấm chăn gấm đỏ.

Nhưng cử động quá lớn đã làm kinh động nữ tử đang nằm bên cạnh.

Nàng khẽ chớp mi, từ từ mở mắt, thấy chàng đang vội vã mặc y phục, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một nét u oán.

Nàng lấy chăn gấm đỏ che trước ngực rồi ngồi dậy, uể oải ngáp một cái.

“Tôn Lang...”

“Có chuyện gì mà vội vàng thế?”

Thanh niên nhăn nhó, vội vàng mặc y phục: “Thúy Hồng, ta còn có việc, đi trước đây.”

Nghe vậy, nữ tử bĩu môi đỏ mọng, thanh âm êm dịu, ngữ khí u oán nói: “Đêm qua còn gọi người ta là Hồng Hồng...”

“Sáng nay tỉnh dậy, mặc y phục vào lại gọi người ta là Thúy Hồng.”

“Tôn lang... Thật nhân tâm mà.”

Chương 142: Chương 142

Nghe vậy, thanh niên vừa mặc xong y phục liền nở nụ cười trên môi, nhanh chân bước đến bên giường, đưa tay nhéo nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Thúy Hồng.

“Hồng Hồng, vừa nãy là ta quá nôn nóng thôi.”

Thúy Hồng bực bội quay mặt đi, không thèm nhìn thanh niên nữa.

Thanh niên ôm lấy Thúy Hồng, ghé sát tai cô, nhẹ giọng thì thầm một hồi.

Khuôn mặt trắng nõn của Thúy Hồng bỗng chốc đỏ bừng, nàng vội vàng lấy chăn gấm đỏ che mặt.

Thanh niên cười khẽ hai tiếng: “Hồng Hồng, lát nữa Lưu ma ma đến, nàng nhớ đưa tiền phòng cho bà ấy nhé.”

“Ta hôm qua ra ngoài không mang tiền, lần sau sẽ đưa cả thể.”

Nghe vậy, Thúy Hồng vén chăn gấm, mặt đầy oán trách: “Lần trước chàng cũng nói vậy.”

“Lần sau nhất định trả hết.” Thanh niên nghiêm mặt nói.

“Lần trước nữa chàng cũng nói vậy.”

“Hahaha... Hẹn gặp lại nhé, Hồng Hồng...”

“Lần trước trước nữa chàng cũng nói vậy!”

Tiểu tử cười lớn hai tiếng, đẩy cửa bước ra.

Nữ tử nằm trên chiếc giường mềm u oán nhìn theo bóng lưng tiểu tử khuất dần, bấu môi, bất mãn vỗ hai cái vào

giường.

“Tên tiểu oan gia này...”

Tôn Thắng đẩy cửa phòng, bước hai bước thành một, bộ pháp ổn định, nhanh chóng xuống lầu.

“Chết rồi chết rồi, mới không để ý một chút mà mặt trời sắp lặn rồi...”

Tôn Thắng lộ rõ vẻ bức bối trên khuôn mặt.

Ngày mai là giao thừa, nếu về muộn thì nghĩa phụ lại cần nhần nữa.

Tôn Thắng bước chân thật nhanh xuống lầu, vừa đến cửa Di Hồng Viện thì bất ngờ có hai tên to con chặn ngang.

Hai tên này mặc áo ngắn màu vàng, bộ dáng hung thần ác sát, mặt mày đầy dữ tợn.

Chúng khoanh tay, cơ bắp cuộn cuộn như rễ cây cổ thụ.

Lúc này một giọng the thé vang lên bên cạnh.

“Tôn công tử!”

“Hôm nay lại định chuồn êm à?”

Tú bà ma ma nùng trang điểm mặt, mặc áo lụa thêu hoa chim, tuổi ngoài bốn mươi, túm lấy tay Tôn Thắng.

Tôn Thắng ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Luu ma ma, ta còn có việc, đi trước nhé.”

Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng nhấc tay.

Tay Luu ma ma cứ thế bị hất ra.

Luu ma ma khoanh tay trước ngực, cười lạnh: “Tôn công tử, ngươi không thể cứ đến rồi đi, để Thúc Hồng tự trả tiền phòng mãi được?”

“Ta đã nói rồi... Lần sau, lần sau nhất định.”

Tôn Thắng tỏ vẻ mặt kiên nhẫn: “Ta bây giờ thật sự có việc.”

Lưu ma ma hừ lạnh: “Tôn công tử, lần này nếu ngươi muốn ra khỏi Di Hồng Viện của chúng ta thì phí lần này, lần trước, lần trước nữa, lần trước nữa nữa, tốt nhất là trả hết một lần.”

Hai tên lực lưỡng đứng cạnh khoanh tay, hừ lạnh, ánh mắt hung tợn nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng lười biếng liếc nhìn hai người, ánh mắt lóe lên một tia khinh bỉ.

Hắn đưa tay ra, túm lấy cổ áo hai tên lực lưỡng, cánh tay rung lên.

một cái chớp mắt tiếp theo, hai tên to con như hai miếng giẻ, đã bị Tôn Thắng ném ra thật xa.

“Ai u!”

“Ái da!”

Hai tên to con úp mặt xuống đất, đã bị Tôn Thắng ném ra xa cả trượng.

Thân thể chúng nặng nề đập xuống đất, mặt mũi bầm dập, răng môi va vào nhau.

Tôn Thắng phui tay, vẻ mặt khinh bỉ.

Lưu ma ma đứng bên cạnh tròn tròn mắt, vẻ mặt chán kinh.

“Ta còn có việc, hẹn gặp lại nhé!”

Tôn Thắng cười hai tiếng, chạy nhanh ra khỏi Di Hồng Viện.

Bước chân hắn không nhanh, chỉ bước vài bước là đã xuất hiện cách đó mấy chục mét.

Lưu ma ma đứng chết lặng ở cửa, thấy vậy liền vội vã đuổi theo, chửi rủa: “Được lắm!”

“Có giỏi thì lần sau đừng đến nữa!”

“Nếu còn đến, xem lão nương có sai người đánh gãy chân chó của ngươi không!”

Mọi người trên phố xung quanh nghe thấy tiếng chửi rủa giận dữ của Lưu ma ma thì đều ngạc nhiên.

Di Hồng Viện mở bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Lưu ma ma tức giận như vậy.

Chửi rủa một hồi, Lưu ma ma đi đến chỗ hai tên lực lưỡng đang nằm trên đất đang lăn lộn không dậy nổi.

Bà ta đá hai cái, tức giận nói: “Chết chưa?”

“Chưa chết thì đứng dậy cho lão nương!”

“Nuôi hai người các ngươi thật đúng là tốn cơm tốn gạo!”

Hai tên lực lưỡng nhìn nhau, vội vã từ dưới đất bò dậy.

Cả hai lén lút nhìn quanh, không thấy bóng dáng Tôn Thắng, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt hung thần ác sát như vừa rồi.

...

Tôn Thắng chạy ra khỏi Di Hồng Viện thì bỗng nhiên vô trán một cái như nhớ ra chuyện gì đó.

“Suýt nữa quên mất!”,

Hắn vội vàng quay người, chạy về hướng một con phố khác.

Hai năm trôi qua, thân hình Tôn Thắng đã từ gầy gò trở nên rắn chắc, chiều cao cũng đạt một mét sáu, gần bằng người trưởng thành. Khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của hắn theo tuổi tác càng thêm anh tuấn. Giờ đây, chỉ cần Tôn Thắng đi trên

phố cũng sẽ thu hút ánh mắt e thẹn của các thiếu nữ xung quanh.

Thân hình rắn chắc, khuôn mặt tuấn lãng.

Hai năm, Tôn Thắng như đã lột xác hoàn toàn, không còn chút dáng vẻ khốn khổ khi mới vào Dục Anh Đường năm nào.

Có người hiểu chuyện còn xưng Tôn Thắng là mỹ nam tử của Dư Hàng, là tình lang trong mộng của tất cả các thiếu nữ đang chờ gả trong huyện.

Chương 143: Chương 143

Chạy dọc theo con phố lát đá xanh, Tôn Thắng chợt liếc mắt, thấy trong tiệm bánh điểm tâm cách đó không xa có bốn nữ tử, xung quanh bọn họ có hơn mười đứa trẻ.

Tôn Thắng trong lòng khẽ động, chạy tới.

“Tiểu Liên tỷ!”, Trên khuôn mặt trắng trẻo tuần tú của Tôn Thắng nở nụ cười.

Tiểu Liên mặc huyền bào thêu hoa văn mây nước, nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại. Trên mặt Tiểu Liên đeo khăn che mặt, nhưng từ đôi mắt và lông mày lộ ra vẫn thấy được vẻ đẹp động lòng người. Hai năm qua, nàng cũng cao thêm một chút, dáng người mềm mại như liễu rủ. Ánh mắt linh động ngày nào giờ đã trở nên bình thản lạnh nhạt.

Ba nha hoàn bên cạnh nghe thấy tiếng gọi đều quay đầu lại, thấy khuôn mặt tuần tú của Tôn Thắng thì mặt liền hơi đỏ lên. Mười mấy đứa trẻ còn lại cũng quay đầu, reo lên.

Tôn Thắng mỉm cười đi đến giữa đám trẻ, lần lượt xoa đầu từng đứa.

Thấy Tôn Thắng đến gần, Tiểu Liên hơi nhú mày, thanh âm thanh lãnh: “Trước khi về, người tốt nhất nên giải quyết mùi phấn son trên người đi.”

Tôn Thắng nghe vậy, mặt đỏ lên, hấn ngửi áo mình, quả nhiên có mùi phấn son đặc trưng của Di Hồng Viện. “Haha... Ta sẽ mua ít quýt xanh về.” Tôn Thắng cười khan hai tiếng.

Tiểu Liên không nhìn hắn nữa mà quay sang quầy hàng, tiếp tục bàn bạc với điểm tiểu nhị về bánh điểm tâm. Ba nha

hoàn còn lại thì lên nhìn Tôn Thắng. Tôn Thắng lại mắt nhìn thẳng, ba nha hoàn này dung mạo bình thường, không thu hút được hắn.

Hắn chen đến bên quầy, lấy từ trong ngực ra ngân phiếu hai mươi lượng vỗ lên quầy, cười nói: “Tiểu Liên tỷ, chọn cái gì chứ.”

“Cứ mua mỗi loại vài cái, mang về hết. Coi như ta mời khách.”

Tiểu Liên liếc mắt nhìn Tôn Thắng, lại nhìn điểm tiểu nhị: “Mỗi loại lấy vài cái.”

Điểm tiểu nhị nhìn ngân phiếu hai mươi lượng trên quầy, mắt sáng lên, liên tục đáp: “Khách quan chờ chút...” Hắn nhận lấy ngân phiếu, vội vàng đi chuẩn bị.

Tôn Thắng làm bộ đại gia xong thì cười hì hì nói: “Tiểu Liên tỷ, ta còn chưa đi Thiên Cơ Lâu, lát nữa tỷ mua xong thì đợi ta chút nhé.”

“Chúng ta cùng về, ta mà về muộn, nghĩa phụ chỉ sợ lại muốn nói ta.” Tiểu Liên liếc mắt nhìn Tôn Thắng, nói: “Biết rồi.”

Tôn Thắng mừng rỡ, chấp tay nói: “Vậy ta đi đây!”

Sau khi bàn bạc với Tiểu Liên, Tôn Thắng liền vội vàng chạy ra khỏi tiệm bánh ngọt, phóng về phía thành Bắc.

Ở phía bắc thành Dư Hàng huyện có một quán trà tên là Thiên Cơ Lâu.

Không... Nói chính xác, các thành trì lớn nhỏ của vương triều Đại Vũ đều có một quán trà tên Thiên Cơ Lâu.

Thiên Cơ Lâu - Một thế lực bí ẩn mới nổi lên trên giang hồ trong hai năm gần đây.

Thiên Cơ Lôu chia thành ba tầng thượng, trung và hạ, 10 lượng bạc vào cửa, có thể vào tầng hạ, uống trà nghe kể chuyện.

Tầng hạ có một thuyết thư chuyên kể về những sự kiện lớn trên giang hồ.

Tầng trung bán thông tin tình báo, giá trị không hề rẻ.

Cho dù người muốn biết điều gì thì đều có thể mua được từ Thiên Cơ Lôu.

Cho dù là người muốn biết màu sắc quần lót của môn chủ Đường Môn thì chỉ cần trả đủ giá là Thiên Cơ Lôu đều có thể điều tra ra cho người.

Thiên Cơ Lôu được xưng không có gì không biết.

Trải qua hai năm phát triển, đã được giang hồ gọi là tổ chức tình báo số một thiên hạ.

Nguồn gốc của Thiên Cơ Lôu rất bí ẩn, nhưng trên giang hồ có một suy đoán đáng tin cậy.

Tiền thân của Thiên Cơ Lôu là bộ phận tình báo của Phong Vũ Lôu.

Sau khi Phong Vũ Lôu sụp đổ, bộ phận tình báo đã tách ra rồi tiếp tục phát triển trên giang hồ.

Thiên Cơ Lôu khác với Phong Vũ Lôu, bọn họ chỉ bán thông tin tình báo và truyền tin tức.

Hơn nữa làm việc rất khéo léo, những việc liên quan đến các môn phái lớn, giá cả tin tức đều là trên trời.

Cho nên, sau hai năm phát triển đều không bị võ lâm quần công, ngược lại dần dần hòa nhập vào võ lâm, trở thành kênh tin tức quan trọng của các võ giả.

Tầng thượng của Thiên Cơ Lâu, thu mua thông tin tình báo.

Cho dù người có bất kỳ thông tin tình báo nào, chỉ cần Thiên Cơ Lâu cảm thấy hữu ích thì bọn họ sẽ trao đổi bằng thông tin tình báo tương đương.

Tôn Thắng chạy dọc theo con phố dài, đến một con hẻm vắng người.

Hắn nhìn phương hướng, nội lực trong cơ thể chân động, nhẹ nhàng đạp chân xuống đất, thân mình hóa thành một bóng đen, nhanh chóng chạy về phía bắc thành.

Một lát sau.

Tôn Thắng đã xuất hiện trước Thiên Cơ Lâu.

Hắn lấy từ trong ngực ra mười lượng bạc, tiện tay ném cho trà đồng ở cửa, sau đó bước vào Thiên Cơ Lâu.

Trong đại sảnh có lác đác vài võ giả giang hồ, đa số bọn họ đều có vẻ mặt hung tợn, trên người có sát khí nhàn nhạt, bên cạnh đặt đủ loại binh khí.

Chủ vị trong đại sảnh là một lão nhân mặc hoàng sam, hắn gật gù đắc ý nói gì đó.

“Nói về Quỳnh Ngạo Hải, một đôi Kinh Đào Chương đã luyện đến đại thành, hai chương vung ra, có khí thể kinh đào hải lãng.”

“Một chiêu Bạt Vân Kiến Nhật, một chiêu Phi Long Tại Thiên, hai chương đánh về phía Xung Doanh đạo nhân của Thanh Thành phái.”

“Xung Doanh đạo nhân không kịp né tránh, tay phải cầm kiếm thi triển Tùng Phong Kiếm Pháp, kiếm chiêu mạnh như tùng, nhanh như gió!”

“Nhưng tiếc là, hai người cách nhau quá gần, Quỳnh Ngạo Hải đã tiến vào trong phạm vi hai bước của Xung Doanh đạo nhân, dù Xung Doanh đạo nhân kiếm pháp xuất sắc, chiêu kiếm nhanh nhẹn thì cũng không thể xoay chuyển tình thế...”

“Lần này, Quỳnh Ngạo Hải khiêu chiến Thanh Thành phái, đại hoạch toàn thắng, hẳn đánh bại toàn bộ cao thủ nhị phẩm của Thanh Thành phái!”

“ ... ”

Chương 144: Chương 144

Tôn Thắng nghe được hai câu liền biết thuyết thư lão đầu đang nói về sự kiện mới nhất trên giang hồ gần đây.

Nhi tử Bang chủ Hải Kinh Bang, Quỳnh Ngạo Hải, từ Nam chí Bắc, khiêu chiến các đại phái, muốn thông qua giao đấu để rèn luyện chương pháp của mình, đột phá đến cảnh giới nhất phẩm.

Quỳnh Ngạo Hải mới chỉ khoảng hai mươi tuổi mà đã tu luyện Kinh Đào Chương đến đại thành, chỉ còn một bước nữa là viên mãn.

Nếu hấn thành công, sau này Hải Kinh Bang sẽ lưu truyền giai thoại một môn song nhất phẩm.

Có điều, việc Quỳnh Ngạo Hải khiêu chiến Thanh Thành phái đã là tin tức một tháng trước.

Tôn Thắng đã nghe qua rồi.

Hắn bước chân không ngừng, đi lên lầu.

Đến tầng trung.

Tầng trung của Thiên Cơ Lâu được chia thành nhiều gian nhỏ, nếu người có nhu cầu giao dịch tình báo thì có thể bước vào gian, nói chuyện riêng với người của Thiên Cơ Lâu.

Tôn Thắng liếc nhìn tầng trung, trong các gian đều không có nhiều người.

Hắn tiếp tục đi lên lầu.

Tầng cao nhất của Thiên Cơ Lâu, rất rộng rãi.

Chỉ có một cái bàn, hai cái ghế, và một cái giường.

Trên giường có một lão nhân tóc hoa râm đang ngủ.

Nghe thấy tiếng bước chân lên lầu, lão nhân mở mắt, ngáp một cái rồi ngồi dậy.

“Bán tin tức?” Lão nhân ngồi bên giường, giọng khàn khàn nói.

Tôn Thắng quen thuộc ngồi vào ghế, nói: “Từ hôm nay, Lăng Lý Bạch Điều không còn ở Thái Hồ, thời gian trở lại cụ thể không rõ.”

Lão nhân nghe xong gật đầu, đứng dậy khỏi giường.

Ông ta đi đến bên bàn, trên bàn có bút mực.

Lão nhân cầm một cây bút lông sói, chấm nhẹ hai lần vào mực rồi trôi chảy viết lên giấy.

Viết xong, lão nhân khàn giọng nói: “Tình báo cấp Ngọ Mã, ngươi muốn gì?”

“Giang Hồ Chí, Binh Khí Bảng, Mỹ Nhân Bảng, Thực Lực Bảng mà gần đây Thiên Cơ Lâu biên soạn...”

Lão nhân gấp tờ tình báo đã viết xong, nói: “Xuống tầng trung lấy đi.”

Tôn Thắng hơi chấp tay, đứng dậy xuống lầu.

...

Dur Hàng huyện, ngõ Ngọc Đới.

Con hẻm lát đá xanh rộng rãi không một hạt bụi, vắng bóng người.

Trong hẻm có mười hộ gia đình, mỗi hộ đều có cửa lớn màu đỏ son với đỉnh tán vàng, hai bên cửa có sư tử trắng bằng đá.

Ngõ Ngọc Đới.

Con ngõ đẹp nhất giàu có nhất Dur Hàng huyện, ngõ này không dài, chỉ vài trăm mét, nhưng người sống bên trong thân phận không phú thì quý.

Trong cánh cổng đỏ son cao ba mét ở đầu ngõ là nơi ở của lão mẫu và thê nhi của Trịnh tri phủ ở Kinh Châu, Hồ Quảng tỉnh.

Nghe nói Trịnh tri phủ định năm sau sẽ đưa gia đình đến Kinh Châu.

Năm ngoái Trịnh phủ đã sa thải một số nha hoàn bên bây giờ có vẻ hơi vắng vẻ.

Tiểu Vương đứng ở đầu ngõ Ngọc Đới, nhìn chăm chăm vào cánh cổng đỏ son Trịnh gia.

Hắn đã đứng đây nhìn rất lâu rồi.

Trịnh gia cũng không phải là mục tiêu của hắn lần này mà là phủ họ Vương bên cạnh.

Thế nhưng, Tiểu Vương lại nhìn chăm chăm vào cánh cổng Trịnh gia.

Bởi vì hắn không thích chữ Vương.

Cho nên, hắn thà nhìn chăm chăm vào chữ Trịnh còn hơn nhìn chăm chăm vào chữ Vương.

Kỳ Lân Các bảo hắn đến đây bắt cóc một người.

Người kia là một nữ hài.

Một nữ hài xinh đẹp, mới mười hai tuổi.

Tiểu Vương ban đầu định từ chối nhiệm vụ này.

Hắn là một sát thủ có phẩm đức nghề nghiệp, không phải là một kẻ bắt cóc đê tiện.

Nhưng Kỳ Lân Các nói chỉ cần hấn hoàn thành nhiệm vụ này thì bọn họ sẽ cho hấn thuốc giải độc.

Bọn họ cũng sẽ cho hấn một số tiền đủ để sống thoải mái đến hết đời, về quê làm một phú ông.

Đối mặt với những điều kiện như vậy, Tiểu Vương liền đồng ý.

Hấn đã chán ngấy những ngày tháng liếm máu trên lưỡi dao này rồi.

Trở về quê, mua vài mẫu ruộng tốt, ôm hai mỹ kiều nương rồi sinh thêm vài đứa con.

Cuộc sống như vậy mới là điều Tiểu Vương mong muốn.

Trước đây hấn không có lựa chọn, nhưng bây giờ hấn muốn làm một người bình thường.

Tiểu Vương cử động cái cổ hơi cứng đờ, ngẩng đầu nhìn mặt trời đang dần lặn về phía tây.

Đã đến lúc rồi.

Kỳ Lân Các đã dặn hấn phải ra tay vào lúc hoàng hôn, không được sớm cũng không được muộn.

Tiểu Vương là một sát thủ đủ tiêu chuẩn, cho nên đã đợi đến lúc hoàng hôn.

Hấn lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn bịt mặt màu đen, đeo lên mặt.

Đây là nhiệm vụ cuối cùng, hấn không muốn khuôn mặt của mình bị người khác nhớ đến.

Nếu bị người khác nhớ đến rồi báo quan thì hấn sẽ không thể làm phú ông được nữa.

Đeo khăn bịt mặt xong, Tiểu Vương nhảy lên, mũi chân nhẹ nhàng đạp lên cánh cổng đỏ son nhà họ Vương vài cái,

bay vào trong viện.

Vừa rơi vào trong viện thì một luồng đao quang sáng chói đã chém tới.

Tiểu Vương hơi nghiêng đầu, dễ dàng tránh được nhát đao chém về phía mình.

Hắn tránh được nhát đầu tiên thì nhát thứ hai ngay lập tức ập đến.

Tiểu Vương lắc người, lại tránh được.

Ánh đao chẳng chịt, vù vù ào ào.

Đao pháp thẳng thắn thoải mái, động tác nhanh nhẹn.

Tiểu Vương thân pháp nhẹ nhàng, né tránh không chút khó khăn.

Thân pháp của hắn rất tốt, có thể xếp vào hàng ngũ trong tam phẩm.

Nhưng đao pháp của đối phương cũng luyện rất thuần thục, có hơi hướng của thị vệ trong cung.

Điều này khiến Tiểu Vương hơi ngạc nhiên.

Có điều, đây không phải là vấn đề lớn.

Luôn có đại nội võ giả công đức viên mãn, trở lại nông thôn, lấy vợ sinh con, giống như chuyện Tiểu Vương sắp làm đây, rửa tay gác kiếm, không bao giờ bước chân vào giang hồ nữa, chỉ giữ lò sưởi trong nhà, bên thê nhi, sống thoải mái đến hết quãng đời còn lại.

Chương 145: Chương 145

Sau khi né tránh các cuộc tấn công của đối phương, Tiểu Vương dùng lực dưới chân, toàn thân bay ra như chim én, lao thẳng vào hậu viện. Đây là nhiệm vụ cuối cùng của Tiểu Vương, hắn không muốn giết người. Nếu không thì tên đại nội thị vệ lúc này đã chết.

Vài bước sau, Tiểu Vương xâm nhập hậu viện, tiến vào sương phòng. Căn phòng thoáng thoáng hương hoa, rất dễ chịu.

Đây là khuê phòng của nữ tử.

Một nữ tử mặc áo choàng lụa xanh vân mây đang đứng cạnh chiếc bàn gỗ hồng mộc chạm khắc. Nàng đang rót trà thì nhìn thấy Tiểu Vương đột nhiên xông vào, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lập tức kinh hãi.

Tiểu Vương liếc nhìn nữ tử, giống như trong bức chân dung. Hắn không do dự nữa, liền lao tới bên cạnh nữ tử. Ngón tay truyền nội lực vươn ra, đâm vào huyệt đạo trên người nữ tử.

Nữ tử ngay lập tức cứng người, không thể cử động.

Tiểu Vương nâng lưng nữ tử, bước nhẹ nhàng ra ngoài.

Lúc này, người sử dụng đại nội đao pháp cũng vừa đuổi đến trước cửa phòng.

Tiểu Vương liếc nhìn đối phương, trong lòng chợt dâng lên một tia khác thường, bởi vì đối phương còn rất trẻ, trông chỉ khoảng ba mươi tuổi. Không phải là một đại nội thị vệ quy ẩn như Tiểu Vương nghĩ.

Nhưng bây giờ, hắn đã không có thời gian để suy nghĩ thêm nữa, nhanh chóng mang theo nữ tử thi triển khinh công, đạp vài cái lên tường, bay ra khỏi viện.

Tiểu Vương cõng nữ tử trên lưng, bước chân nhẹ nhàng chạy về phía ngoài thành theo lộ trình mà Kỳ Lân Các đã vạch ra cho hắn. Nhiệm vụ mà Kỳ Lân Các giao cho hắn lần này rất đơn giản, chỉ cần đưa nữ tử này đến phía nam thành thì sẽ có người tiếp quản.

Tiểu Vương bước trên mái nhà, cả người hóa thành một bóng đen, nhanh chóng phóng đi.

Hắn vừa chạy vừa suy nghĩ, nhưng bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Tại sao một phú hộ có bình thường ở Dur Hàng lại có đại nội thị vệ chứ?

Trong lòng hắn thoáng qua một tia bất an

Có điều, nếu phú hộ có đó có liên quan đến hoàng gia thì làm sao có thể chỉ có một đại nội thị vệ?

Không hiểu được.

Tiểu Vương không thể hiểu được.

Theo một âm thanh nhẹ, giờ dù hắn có không thể hiểu được đến thế nào thì cũng sẽ không phải suy nghĩ về điều đó nữa. Bởi vì, ngay khi hắn nhảy lên một mái nhà khác thì một thanh cương đao đột nhiên đâm lên từ bên dưới mái nhà, cắt đứt bàn chân của hắn. Ngay sau đó, một bóng người phá vỡ mái nhà, một nhát dao chém bay đầu Tiểu Vương.

Người kia mặc một bộ hắc y, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Vương đã chết.

Ánh mắt Tiểu Lý nhìn Tiểu Vương với đầy thương hại.

Hắn đã đợi ở đây rất lâu rồi.

Nhiệm vụ mà Kỳ Lân Các giao cho hắn lần này rất đơn giản.

Mai phục dưới mái nhà, chờ đến lúc hoàng hôn, khi có người đi qua trên mái nhà thì giết chết người kia, sau đó đưa nữ tử mà người kia mang theo ra khỏi thành, về phía Nam.

Nhiệm vụ coi như đã hoàn thành.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn có thể cầm theo một khoản bạc mà Kỳ Lân Các thưởng, trở về quê nhà, mua vài mẫu ruộng tốt, cưới thêm hai mỹ kiều nương, rồi an nhàn hưởng thụ quãng đời còn lại.

Máu tươi nóng hổi bắn lên người nữ tử, nàng đã bị cảnh tượng vừa rồi dọa cho tái mét mặt mày.

Những giọt lệ lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn.

Tiểu Lý nhìn nữ tử vài lần, không hiểu tại sao Kỳ Lân Các lại muốn một nữ tử như vậy.

Mặc dù nàng rất xinh đẹp.

Tiểu Lý nhắc bóng nữ tử lên, nhảy xuống từ mái nhà.

Để đảm bảo nhiệm vụ lần này của hắn diễn ra suôn sẻ, Kỳ Lân Các đã cẩn thận sắp xếp đường rút lui cho hắn.

Tiểu Lý chỉ cần đi theo đường rút lui là có thể đưa nữ tử ra khỏi phía nam thành một cách an toàn, hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn bế nữ tử, bước ra khỏi phòng, nhanh chóng đi đến hậu viện.

Có một chiếc xe ngựa đã đậu sẵn ở cửa hậu viện.

Chiếc xe ngựa đó là do Kỳ Lân Các đặc biệt chuẩn bị cho hắn, người đánh xe cũng là người của Kỳ Lân Các.

Tiểu Lý cho rằng nhiệm vụ lần này chẳng có chút khó khăn nào, Kỳ Lân Các đã sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy rồi.

Hắn chỉ cần làm theo kế hoạch thôi là sẽ có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nhận tiền rồi về quê làm một phú ông sung sướng.

Tiểu Lý bế nữ tử lên xe ngựa, người đánh xe vung roi.

Ngựa bắt đầu phi nước đại.

Không mất nhiều thời gian, rất nhanh đã đến Nam thành.

Tiếp theo, chỉ cần đưa nữ tử ra khỏi thành và giao cho người bên ngoài tiếp quản là được.

Xe ngựa giảm tốc độ, dễ dàng ra khỏi thành.

Tiểu Lý thở phào nhẹ nhõm.

Người đánh xe thì quát roi vào mông ngựa, thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Tiểu Lý nhìn bóng lưng người đánh xe, ánh mắt lộ vẻ thương hại.

Thiên hạ chỉ biết tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ của Kỳ Lân Các là 100%, nhưng lại không biết những sát thủ như bọn họ, ai cũng phải uống thuốc độc.

Chỉ có mỗi tháng hoàn thành một số lượng nhiệm vụ nhất định thì mới có thể nhận được thuốc giải.

Nếu không, chỉ sẽ có một con đường chết.

Người đồng liêu đánh xe này, e sẽ không biết chỉ cần mình hoàn thành nhiệm vụ lần này thôi là có thể về quê dưỡng lão, làm một phú ông rồi.

Nếu hắn biết được, nhất định sẽ rất hâm mộ mình.

Khóe miệng Tiểu Lý vô thức nhếch lên một nụ cười.

Chương 146: Chương 146

Xe ngựa sau khi ra khỏi thành liền chạy rất nhanh.

Không lâu sau đã đến con đường rừng phía nam thành.

Tiểu Lý nhìn vị trí rồi nhắc nữ tử lên, chuẩn bị xuống xe.

Bỗng nhiên.

Hắn lại ngồixuống.

Tiểu Lý cúi đầu, trên mặt mang vẻ kinh ngạc.

Vì tim hắn đã bị một con dao găm đâm xuyên qua.

Người ra tay là người đánh xe ngựa.

Hắn từ từ rút con dao găm ra khỏi ngực Tiểu Lý, mang theo một dòng máu nóng hồi.

Tiểu Lưu ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Lý, đáy mắt ẩn chứa sự thương hại.

Lần này, nhiệm vụ mà Kỳ Lân Các giao cho hắn rất đơn giản: Đưa người đồng liêu này ra khỏi thành.

Đưa đến đường rừng phía nam thành trì, rồi giết đi, sau đó đưa nữ tử vào rừng.

Chỉ cần làm xong những việc này, hắn sẽ nhận được một khoản tiền lớn từ Kỳ Lân Các, trở về quê mua vài mẫu ruộng tốt, cưới hai mỹ kiều nương, sinh vài đứa con.

Sống một cuộc sống giàu sang phú quý.

...

Dư Hàng huyện, rừng cây phía Nam thành.

Giữa khoảng đất trống trong rừng có một tảng đá xanh lớn, sáng bóng.

Trên tảng đá xanh ngồi một người trung niên mặc khôi y, mặt gầy, mắt sâu, mũi cao, sống mũi cong như mỏ chim ưng.

Đôi mắt khác với người Trung Nguyên, dưới ánh nắng mặt trời hiện lên màu xanh ngọc bích.

Bên phải tảng đá xanh, còn có một con hồ dũ dài hai mét đang nằm.

Lông hồ thưa thớt, màu sắc có chút tối nhạt.

Nó nằm cạnh tảng đá xanh, đầu đặt trên móng vuốt, mắt hồ lim dim, phơi nắng.

Con hồ này tuổi đã lớn rồi, trên mặt lộ ra vẻ già nua.

Bất ngờ.

Lão hồ mở mắt, trong mắt hồ mang theo dã tính cùng hung lệ.

Nó dùng móng vuốt đầy sức mạnh chạm đất, đứng thẳng người nhìn về phía cách đó không xa.

Trong rừng.

Một người ăn mặc như người đánh xe ngựa cõng một nữ hài trên lưng, chạy nhanh về phía người trung niên mặc khôi y.

Lão hồ nhìn người đó, mở to cái miệng như chậu máu, để lộ hàm răng sắc nhọn vàng đục, lưỡi đỏ tươi đầy gai nhọn.

Trong cổ họng nó phát ra tiếng rít gào trầm trầm.

Người trung niên mặc khôi y bước xuống khỏi tảng đá xanh, vỗ nhẹ vào đầu lão hồ.

Lão hồ ngậm miệng lại, nằm xuống một lần nữa, không còn nhìn người chạy tới.

Người đánh xe ngựa nhảy vài bước đến trước mặt người khô y.

Hắn đặt cô gái xuống rồi quỳ một gối xuống đất, chấp tay cung kính nói: “Thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Xin Tả Sứ đại nhân ban thuốc giải.”

Lúc nói chuyện, giọng nói của Tiểu Lưu không giấu được sự phấn khích kích động.

Hoàn thành nhiệm vụ lần này, sau này hắn không còn là người của Kỳ Lân Các nữa, mà là người tự do.

Cuộc sống điền viên mà hắn hằng mong ước đang chờ đón hắn.

Người khô y không biểu cảm, gật đầu, miệng phát ra một tiếng rên nhẹ.

“Lê-eeee-eezz!”

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Vèo!”

Một tiếng gió rít lên.

Lão hồ giấy trước còn nhắm mắt nằm bên cạnh người khô y thì giây sau đã lao tới như mũi tên rời khỏi dây cung.

Lão hồ há to miệng, một mùi tanh nồng nặc bốc ra từ miệng hồ.

Tiểu Lưu kinh hãi, hai chân dùng sức, muốn né tránh.

Nhưng hắn đang quỳ một gối nên căn bản không kịp.

“Gầm!”

Lão hồ đã ngoạm một miếng vào cổ họng của Tiểu Lưu, những chiếc răng nanh sắc nhọn dễ dàng đâm xuyên qua làn da mềm mại của hắn

Một luồng hơi thở nóng rực phả ra từ miệng hổ, Tiểu Lưu chỉ cảm thấy cổ họng mình lúc đầu thì ấm áp ẩm ướt, sau đó là một cơn đau dữ dội ập đến.

Hắn trợn tròn mắt, cơ thể co giật, tầm nhìn dần dần tối sầm lại.

Con hổ nói lỏng hàm răng một chút rồi đột ngột khép chặt lại.

Một tiếng răng rắc vang lên từ miệng hổ.

Tiểu Lưu đã hoàn toàn tắt thở.

Cơ thể hắn đổ xuống đất như bông gòn, mặc cho con hổ nhai ngấu nghiến.

Nữ hài nằm trên mặt đất bên cạnh bị máu nóng hổ văng đầy mặt.

Nàng cách con hổ không quá một mét nên đã tận mắt chứng kiến cảnh con hổ cắn chết Tiểu Lưu.

Nữ hài trợn tròn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ nghiêm túc. Sau đó, nàng hít một hơi thật sâu, mắt đảo một vòng rồi cứ thế hôn mê bất tỉnh.

“Rắc... rắc...” Con hổ nằm trên thi thể của Tiểu Lưu, mặt và râu đều dính đầy máu. Nó đang nuốt một bộ phận cơ thể không rõ tên trong miệng.

Người khôi y bước về phía nữ hài đã ngất xỉu, vươn tay chụp lấy vạt áo nàng.

“Thằng nhãi ranh nguoi dám!”

Một giọng nói the thé, đầy giận dữ vang lên.

Một người trung niên mặc tử bào đột nhiên xuất hiện trong rừng.

Hắn mặt trắng không râu, sắc mặt tái xanh.

Vừa dứt lời, hắn đã lao ra khỏi rừng, chặn trước mặt người khô y.

Một bàn tay trắng nõn thò ra khỏi tay tử bào, nhanh như chớp giáng xuống mặt người khô y.

Người khô y không đổi sắc mặt, miệng hơi mở, một luồng khí trắng lạnh lẽo từ miệng hắn phun ra.

Người trung niên tử bào nhìn thấy luồng khí lạnh, lông tơ sau lưng liền dựng đứng, hắn vội vàng thu lại chương vừa đánh ra.

Nội lực bị phản phê, khuôn mặt không râu của hắn liền hiện lên một vết đỏ ửng bệnh hoạn.

Người khô y thuận tay nhắc bổng nữ hài đang bất tỉnh, miệng phát ra một tiếng rên nhẹ.

“Le-eeee-eezz~!!”

Lão hồ bên cạnh vội tới.

Người khô y ném nữ hài cho con hồ.

Lão hồ như đã được huấn luyện, cẩn thận ngoạm lấy y phục nữ hài, lắc đầu, quay người chạy vào rừng.

Người trung niên tử bào giận dữ, đang định đuổi theo thì người khô y lại há miệng.

Một luồng khí trắng lạnh như dải lụa từ miệng và mũi hắn phun ra.

Người trung niên tử bào không kịp tránh, đã hít phải một luồng khí trắng.

Thân thể hắn lão đảo lúi lại, nghiêng răng nói: “Huyền Băng Ma Công!”

Sắc mặt người trung niên thay đổi, từ đỏ chuyển sang trắng, thân thể run rẩy.

Cuối cùng, hắn gặp người bắt đầu ho dữ dội không ngừng.

“Khụ khụ khụ...”

Người khô y mắt sâu, mũi cao, sống mũi cong như mỏ diều hâu không nói gì, đôi mắt xanh biếc lạnh lùng nhìn người trung niên tử bào.

Chương 147: Chương 147

“Uỳnh... uỳnh...”

“Uỳnh... uỳnh...”

Trong rừng thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng va chạm trầm đục.

Một chiếc rìu sắt khổng lồ vung mạnh xuống thân cây phải hai người mới ôm mới xuể.

Cây lớn rung chuyển, những cành cây và lá cây gãy rụng rơi xuống.

Hai cánh tay lực lưỡng màu lúa mì nắm chặt cán rìu, liên tục chặt vào cùng một vị trí trên thân cây.

Mùn cưa bị rìu hất tung, rơi xuống đất.

Đại Minh mặc vải thô hoàng sam, vung rìu đều đặn, mồ hôi như mưa, đỉnh đầu bốc lên hơi nóng nhè nhẹ.

Hai năm trôi qua, chiều cao của hắn đã đạt tới một mét tám, cao hơn nhiều so với người lớn bình thường.

Cơ bắp cuộn cuộn, nhìn như một ngọn núi nhỏ.

Cánh tay, cổ, vai, đường nét cơ bắp rõ ràng, theo từng nhịp vung rìu của Đại Minh mà gân xanh trên cơ bắp nổi lên cuộn cuộn.

Toàn thân trông như một con quái thú hình người.

Nhưng dù cơ thể thay đổi lớn thì khuôn mặt thật thà của Đại Minh vẫn không thay đổi.

Vẫn chân chất như lúc mười tuổi.

Hai năm trôi qua.

Trương Long, nhạc phụ tương lai của Đại Minh đã truyền lại toàn bộ kinh nghiệm làm tiểu phu nhiều năm của mình cho Đại Minh.

Hiện nay, Đại Minh không còn cùng những tiểu phu khác lên xuống núi nữa.

Đôi khi Đại Minh còn cần dùng đá lớn để luyện tập, sợ làm những người đó sợ hãi.

“Bùm!”

“Bùm!”

Cây rìu sắt tinh luyện trong tay chém mạnh hai nhát, Đại Minh buông cán rìu, lau mồ hôi trên trán.

Hiện tại hần toàn thân đổ mồ hôi, hơi nóng bốc lên, nếu bị người thường nhìn thấy nhất định sẽ kinh ngạc.

Hơi nóng đó gần như bắt kịp hơi nóng trong nội hấp rồi.

“Hô...”

Đại Minh thở dài một hơi, đi đến bên cạnh một tảng đá xanh có kích thước bằng một cái chum nhỏ, ngồi xuống, cầm lấy túi nước mà uống từng ngụm lớn.

Đại Minh vừa uống vừa suy nghĩ.

Về nhà nên đổi cây rìu sắt mới mới được.

Cây rìu sắt tinh luyện nặng bốn mươi cân này càng dùng càng nhẹ, nhẹ đến mức hơi khó sử dụng.

Đại Minh muốn đổi một cái rìu mới nặng hơn, khoảng tám mươi cân là được rồi.

Hần ngồi trên tảng đá xanh, lặng lẽ mơ màng.

“Hô...”

Bỗng một tiếng gió đột nhiên vang lên từ trong rừng, mà theo tiếng gió còn có một mùi máu tanh.

Người thấy mùi máu tanh, Đại Minh trong lòng cả kinh, động tác nhanh chóng rút ra cây rìu sắt kệt trong thân cây.

Hắn nhìn xung quanh.

Trên con đường rừng không xa, một con hổ lớn có đốm dài hai mét đang ngoạm một người, bốn chân chạy nhanh.

Con hổ lớn liếc nhìn Đại Minh rồi nhanh chóng lao về phía hắn.

Hướng con hổ muốn đi vừa đúng là phía sau Đại Minh.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào con hổ đang lao tới, tay nắm chặt rìu sắt, khuôn mặt thật thà lộ ra một chút nghiêm túc.

Hắn nhận thấy người bị con hổ ngoạm trên miệng đã đầy máu, nhìn trang phục có vẻ là một nữ tử, không biết còn sống hay đã chết nữa.

Con hổ ngày càng đến gần Đại Minh.

Hai mươi mét...

Mười mét...

Sáu mét...

Năm mét...

Đại Minh nhìn chăm chăm vào con hổ, có thể nghe thấy tiếng tim đập dữ dội trong lồng ngực.

Hắn nuốt nước bọt, nắm chặt rìu sắt, trong lòng căng thẳng đến cực điểm.

Ba mét...

Hai mét...

Con hổ vẫn không có ý định dừng lại.

Đôi mắt hổ của nó tràn đầy hung dữ nhìn chăm chăm vào Đại Minh, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra từ con hổ.

Đại Minh nhận thấy trên mặt con hổ có dính thịt vụn, rõ ràng là vừa ăn thịt người!

Thấy con hổ ngày càng đến gần.

“Hây!”

Đại Minh toàn thân dùng sức, cơ bắp nổi lên, hét lớn một tiếng.

Hắn giơ cao cây rìu sắt tinh luyện trong tay, đôi chân đi giày vải chìm vào trong đất.

Đại Minh hung hăng chém về phía con hổ đang lao tới.

Con hổ lông nâu sẫm mang theo sọc đen liền nhảy lên đến bên cạnh Đại Minh, tránh được nhát rìu đó.

“Súc sinh!”

Đại Minh gầm lên một tiếng, nghĩ rằng con hổ muốn tấn công mình liền gầm lên giận dữ.

Hắn xoay người, hai cánh tay kéo theo lưỡi rìu.

Lưỡi rìu sắt tinh luyện lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, như ngân hà đổ xuống!

“Phập!”

Lưỡi rìu đã chém trúng chân sau của con hổ, máu tươi bắn tung tóe.

“Ngao!”

Con hổ bị đau, gầm lên một tiếng, nữ hài bị ngoạm trên miệng rơi xuống đất.

Cây rìu sắt tinh luyện sắc bén dưới sức chém mạnh mẽ của Đại Minh, đã chém đứt chân sau của con hổ ngay tại chỗ.

Máu tươi từ chỗ chân bị đứt chảy ra như nước.

Con hổ vốn đã già yếu, phản ứng chậm chạp càng không ngờ người tiêu phu này lại dám ra tay với nó.

Bị Đại Minh chém một nhát này, con hổ đau đớn tru lên, suýt ngã xuống đất.

Đại Minh hai mắt đỏ lên, nắm lấy cơ hội, xách rìu sắt, tiến lên một bước.

“Phập!”

Hắn vung rìu chém xuống, động tác dứt khoát chém vào cổ con hổ.

Động tác của Đại Minh nhanh đến mức cực hạn, sức mạnh cũng lớn đến mức cực hạn.

Rìu sắt tinh luyện chính xác rơi vào cổ con hổ, đầu hổ to lớn lăn xuống đất.

Hai năm nay, Đại Minh ngày nào cũng không ngừng chặt cây, rìu đã hòa vào cuộc sống của hắn.

Lúc chặt cây, hắn có thể đảm bảo mỗi nhát đều rơi vào cùng một vị trí, không sai lệch chút nào.

Máu nóng lập tức phun ra từ cổ hổ, bắn lên mặt Đại Minh, y phục vải thô trên người càng bị máu hổ nhuộm đỏ.

Chương 148: Chương 148

Chiếc đầu hổ to lớn lăn lộn trên mặt đất vài vòng rồi dừng lại, nghiêng sang một bên.

Nó mở to mắt hổ nhìn chăm chăm vào Đại Minh, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất.

Mùi máu tanh nồng nặc bao trùm khu rừng.

Đại Minh nắm chặt cán rìu, thở hổn hển, lồng ngực cường tráng phập phồng co rút.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi mà trán Đại Minh đã lâm tím mồ hôi lạnh.

Xác hổ nằm trên mặt đất, máu chảy ra từ vết đứt trên cổ.

Chẳng mấy chốc, trên con đường mòn đã xuất hiện một vũng máu.

Đại Minh cảm thấy một cảm giác ẩm áp trơn trượt trên chân mình, hấn vội vàng lùi lại vài bước, nhìn thấy đôi giày vải đã bị máu thấm qua.

“Hô hô...”

Trái tim trong lồng ngực đập nhanh như trống trận.

Đại Minh nuốt nước bọt, trán đầm đìa mồ hôi lạnh.

Đây là lần đầu tiên hấn chiến đấu với hổ.

Năm ngoái, khi Đại Minh và Trương Long lên núi cũng đã nhìn thấy dấu vết của hổ ở Nam Sơn, nhưng không ngờ hôm nay, hấn lại giết được một con hổ.

“Thình thịch thình thịch!”

Trái tim đập liên hồi, sau khi căng thẳng và sợ hãi qua đi, trong lòng Đại Minh lại dâng lên sự phấn khích kích động.

Hắn vừa mới tự tay giết một con hổ đấy!

Đại Minh nhìn xác hổ nằm trên mặt đất, toàn thân nóng ran, trong mắt là sự phấn khích khó tả.

Hắn liếc nhìn bóng người áo xanh nằm trong vũng máu, lúc này mới nhớ ra là còn có một người nữa.

Đại Minh xách rìu sắt đi đến bên nữ hài, ngồi xồm xuống, ngón tay thăm dò dưới mũi nữ hài.

Nhận thấy có một luồng khí yếu ớt ra vào từ mũi nữ hài.

Đại Minh thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá...

May mà không chết.

Đại Minh bế nữ hài nằm trong vũng máu hổ lên, đặt bên cạnh tảng đá xanh mà hắn thường ngồi.

...

Một cảm giác mát lạnh truyền đến từ khuôn mặt.

Triệu Giáng Châu cảm thấy có gì đó ẩm ướt và mát lạnh trên mặt mình.

Nàng từ từ mở mắt, ánh mắt có chút mơ màng.

Cảm giác mát lạnh trên mặt không ngừng truyền đến.

Đại não của Triệu Giáng Châu dần dần tỉnh táo, nàng bỗng nhận ra thứ đang chảy trên mặt mình là gì.

Là nước.

Nàng khẽ nhú mày, cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng.

Vừa nhìn rõ cảnh tượng trước mắt thì Triệu Giáng Châu đã thót tim.

Một cổ thân thể cường tráng to lớn, trên y phục dính đầy máu tươi, mùi máu tanh xộc vào mũi, khiến người ta buồn nôn.

Triệu Giáng Châu sắc mặt tái nhợt, nhìn sang một bên.

Cách đó không xa có xác một con hổ to tướng nằm nghiêng trên mặt đất, trùng trùng nhìn nàng, trong mắt dường như mang theo oán hận sâu sắc.

Triệu Giáng Châu từ từ hít một hơi, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, mắt nàng đảo một vòng.

Cứ thế lại hôn mê bất tỉnh.

Đại Minh: “???”

Nữ hài này mới vừa mở mắt ra mà sao lại ngất đi nữa rồi?

Đại Minh tay phải cầm túi nước, vẽ mặt hoang mang.

Dòng nước trong vắt trong túi nước chảy xuống mặt nữ hài, rửa sạch vết máu trên mặt nàng.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trắng như tuyết, mịn màng như sứ liền hiện ra trước mắt Đại Minh, làn da tỏa ra ánh sáng mờ ảo cùng với ngũ quan tinh tế của nàng càng tôn lên vẻ thanh tú động lòng người.

Trong lúc nhất thời, Đại Minh có chút ngây người.

Con gió nhẹ thoảng qua.

Trái tim hần như ngừng đập.

Không biết đã qua bao lâu.

Một giọt nước trong veo từ miệng túi nước nhỏ xuống, nước trong túi đã cạn.

Giọt nước rơi trên mặt nữ hài, nhẹ nhàng lướt qua làn da mềm mịn.

Đại Minh lúc này mới hoàn hồn lại, hấn vội vàng vặn chặt túi nước, sụp mắt xuống, không dám nhìn nữ hài nữa.

Đại Minh cất túi nước đi, cảm thấy huyết dịch toàn thân dường như đang chảy nhanh hơn.

Một luồng nhiệt từ cổ lan lên mặt, rồi từ mặt lan ra tai.

Đại Minh nuốt nước bọt, trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu đập dữ dội.

Tần suất đập nhanh hơn cả lúc hấn vừa gặp hồ.

Ta...

Ta đây là làm sao vậy?

Trong mắt Đại Minh lộ ra một tia mờ mịt, một cảm giác chưa từng có tràn ngập trong lồng ngực, trong lòng anh.

Trong một khoảnh khắc, hấn có chút luống cuống.

Đại Minh đứng ngây người tại chỗ, không nhúc nhích, cũng không biết mình nên làm gì, muốn làm gì nữa.

Một lúc sau, hấn chợt kịp phản ứng.

Người ta còn đang ngất đấy!

Đại Minh vội vàng ngồi xổm xuống, tay phải nhẹ nhàng ấn vào huyết nhân trung của nữ hài.

Động tác của hấn rất nhẹ, nhẹ đến mức không dám dùng sức.

Một lúc sau.

“Um...”

Một tiếng ngâm khẽ.

Triệu Giáng Châu từ từ tỉnh lại.

Đôi mắt nàng mơ màng mở ra, cảnh vật trước mắt dần rõ ràng.

Mà đập vào mắt nàng là một khuôn mặt đỏ bừng, thật thà chất phác đến cực điểm.

Đại Minh thấy nữ hài tỉnh lại, theo bản năng liền cười toe toét.

Nữ hài mở đôi mắt còn hơi mơ màng, ngơ ngác nhìn Đại Minh, hình như vẫn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.

Đại Minh thấy nữ hài ngơ ngác nhìn mình thì bỗng cảm thấy mặt nóng bừng.

Hắn vội vàng dời mắt đi, không dám nhìn nữ hài nữa.

Đại Minh mở miệng, muốn hỏi: Không sao chứ.

Nhưng môi hắn mở ra rồi lại không thốt ra được một chữ nào.

Lúc này, cổ họng dường như không phải của hắn nữa, những gì hắn nghĩ trong lòng đều nghẹn lại, không nói ra được.

Đại Minh cắn răng, vẫn không thốt ra được một chữ.

Đôi mắt to long lanh của nữ hài nhìn chằm chằm Đại Minh, ánh mắt trong veo.

Đại Minh hơi đỏ mặt, dời mắt đi, rụt cổ lại.

Không biết tại sao, trong lòng hắn có chút hốt hoảng.

Chương 149: Chương 149

Hắn đỏ mặt, nặng nề xách rìu sắt trở lại bên cây.

Gió nhẹ thổi qua, một mùi tanh nồng từ trên người hắn bay tới.

Đại Minh lúc này mới nhớ ra, trên người mình đang dính đầy máu hổ.

Hắn vội vàng cởi chiếc áo dính máu ra, để lộ thân trên mạnh mẽ màu lúa mì.

Cơ bắp trên người Đại Minh cuộn cuộn, từng múi cơ đều phồng lên, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hắn vừa chặt cây xong, làn da màu lúa mì còn đầm mồ hôi, dưới ánh nắng chiếu rọi trông vô cùng bóng loáng.

Trên da dính vài dòng máu đỏ nhạt, càng mang đến cảm giác hoang dã, phóng khoáng.

Triệu Giáng Châu dựa vào tảng đá xanh, bị điểm huyết không thể động đậy, ánh mắt rơi vào người Đại Minh.

Nàng nhìn cơ bắp rắn chắc, cuộn cuộn của Đại Minh, trong lòng không khỏi giật mình.

Triệu Giáng Châu vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Không biết tại sao, lúc nàng nhìn thấy cơ bắp cường tráng của Đại Minh thì lại cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Có chút xấu hổ.

Phi lễ chớ nói, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn...

Triệu Giáng Châu lắm bả, nhưng trong lòng cũng có một giọng nói: Nhìn thêm chút nữa thôi.

Thật kỳ lạ mà.

Dưới sự mê hoặc của giọng nói trong lòng, Triệu Giáng Châu không nhìn được mà lại nhìn một lần nữa.

Nhưng nàng không to gan lớn mật nhìn mà nhắm một mắt, lặng lẽ mở mắt, lén nhìn Đại Minh.

Còn Đại Minh cũng không hề biết Triệu Giáng Châu đang nhìn mình, hắn chỉ cảm thấy cơ thể đang nóng lên, toàn thân như tràn đầy sức mạnh.

Nếu hắn không giải phóng sức mạnh này thì chắc thân thể hắn sẽ nổ tung mất.

“Àm!”

“Àm!”

Đại Minh không biết mệt mỏi vùng vẫy, dùng sức chặt vào cây.

Thân cây rung lên, những cành cây nhỏ trên cùng với lá cây ào ào rơi xuống.

Gió nhẹ thổi qua, cảnh tượng có chút buồn cười.

Đại Minh thì đang chặt cây, còn Triệu Giáng Châu dựa vào tảng đá xanh, một mắt mở, một mắt nhắm, lén nhìn Đại Minh, trong mắt mang theo chút xấu hổ cùng tò mò.

“Àm ăm!”

Sau khi Đại Minh chặt vào thân cây mấy chục nhát thì mới cảm thấy cơ thể không còn nóng nữa.

Cảm giác cánh tay bị mất sức ập đến.

Hắn hít một hơi thật sâu, buông cán rìu ra, xoa hai cánh tay, sau đó không khỏi quay đầu lại nhìn.

Hắn muốn xem nữ hài xinh đẹp như tiên nữ vừa rồi có còn ở đó không.

Lúc Đại Minh quay đầu thì cũng vừa lúc chạm mắt với Triệu Giáng Châu đang mở một mắt, nhắm một mắt, lén nhìn hắn.

Thấy Đại Minh đột nhiên quay lại nhìn mình, Triệu Giáng Châu liền vội vàng nhắm mắt lại vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trên khuôn mặt trắng nõn của nàng lại có thêm một vết đỏ ửng xinh đẹp.

Đại Minh xuất thần nhìn.

Trong lúc nhất thời, hắn lại ngây người.

Triệu Giáng Châu nhắm mắt lại, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng bước chân.

Nàng cẩn thận mở mắt ra, vừa lúc thấy Đại Minh đang ngây ngốc nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau.

Xoẹt...

Triệu Giáng Châu cảm thấy khuôn mặt đỏ lên, vành tai không hiểu sao lại nóng bừng, vội vàng nhắm mắt lại.

Hiện giờ đang bị điễm huyết nên nàng không thể cử động, chỉ có thể mở mắt nhắm mắt, thế là nàng quyết định nhắm chặt hai mắt, giả vờ như mình đã chết rồi.

Đại Minh há miệng, như ma xui quỷ khiến nói: “Người... sao người không đi?”

Hắn nhìn hai mắt Triệu Giáng Châu, bỗng nhiên phản ứng lại.

“Ồ! Người bị điểm huyết à?”

Nghe vậy, Triệu Giáng Châu mở mắt ra, có chút kinh ngạc nhìn Đại Minh.

Cảm nhận được ánh mắt của nữ hài, Đại Minh lại không nhìn được đỏ mặt.

Hắn mấp máy môi, gãi đầu nói: “Tiếc là ta không biết giải huyết.”

Đại Minh mặt đỏ bừng, có chút luống cuống.

“Phốc...”

Triệu Giáng Châu đang dựa vào tảng đá xanh, không nhìn được mà bật cười trước vẻ mặt ngốc nghếch, bối rối của Đại Minh.

Nghe tiếng cười của nữ hài, Đại Minh nắm chặt hai tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đỏ mề hôi, trong lòng hoảng hốt.

...

Trong rừng.

Hoạn quan Trương Hằng hai tay tê dại, mu bàn tay phủ một lớp băng giá.

Chiếc tử bào mà hắn đang mặc cũng bị lạnh đến đông cứng.

Người khôi y sắc mặt không chút thay đổi, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm Trương Hằng.

Mỗi chiêu thức của hắn đều mang theo nội lực cực hàn.

Người khôi y tiếp xúc với Trương Hằng, nội lực cực hàn truyền qua.

Bề mặt cơ thể Trương Hằng lập tức kết một lớp băng giá.

Hơi thở của người khôi y càng là băng hàn vạn phần.

Nếu vô ý hít phải thì nội lực trong cơ thể sẽ rối loạn, phổi bị thương, ho không kiểm soát được.

Trương Hằng mặt tái mét, ra tay đều bó tay bó chân.

Thứ hần tu luyện chính là 《Tàn Dương Bảo Khuyết Võ Điển》 của hoạn quan cung đình, dương khí trong cơ thể không đủ, sợ nhất gặp phải đối thủ có nội lực thuộc tính hàn.

Không ngờ đối phương lại tu luyện 《Huyền Băng Ma Công》.

Dưới tình huống cùng cảnh giới thì tất cả hoạn quan tu luyện 《Tàn Dương Bảo Khuyết Võ Điển》 đều không phải là đối thủ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì e rằng mình sẽ chết mất.

Trương Hằng sắc mặt trầm xuống, trong lòng lo lắng.

Lúc hoàng hôn là thời điểm hần ổn định nội lực.

Nhưng bất cẩn lại khiến Giáng Châu công chúa bị bắt cóc.

Nếu công chúa bị thương dù chỉ một sợi lông thì hần chỉ có thể lấy cái chết tạ tội thôi...

Chương 150: Chương 150

Trong lúc suy nghĩ miên man, người khôi y đối diện đột nhiên há miệng phun ra một lượng lớn sương trắng.

Trương Hằng đồng thời xuất ra hai chưởng, đánh vào ngực người khôi y, cả người lại lùi lại mấy trượng, may mắn tránh được hàn khí của đối phương.

Sương mù trắng xóa lạnh lẽo dần dần tan biến trong không trung.

Trong rừng đã không còn bóng dáng người khôi y nữa.

“Không ổn!”

Trương Hằng giật mình, vội vàng đuổi theo hướng con hồ rời đi, nhưng chạy được vài trăm mét, Trương Hằng đã nhìn thấy trên đường mòn có một tiểu phu cười trần.

Bên cạnh hắn là một con hổ vằn đã chết.

Mặt đất đầy máu, mùi máu tanh nồng nặc xộc lên.

Bên cạnh tảng đá xanh có một nữ hài mặc thanh sắc thủy vân bào đang tựa vào.

Nhận ra nữ hài, trái tim nhảy đến cổ họng của Trương Hằng mới thả xuống.

Hắn dò xét nhìn người tiểu phu vài lần, nhận ra đối phương không có chút căn cơ võ công nào thì mới yên tâm, thân hình thoát một cái đã đáp xuống bên cạnh nữ hài.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?”

Trương Hằng mặc tử bào xuất hiện bên cạnh Triệu Giáng Châu, tử bào của hắn kết đầy sương giá trắng xóa, khuôn mặt

trắng trẻo không râu ửng lên một màu đỏ không khỏe mạnh.

Trương Hằng duỗi ngón tay, điểm nhẹ vài cái lên người Triệu Giáng Châu.

Triệu Giáng Châu lập tức cảm thấy người nhẹ bẫng, không còn cứng đờ nữa.

Huyệt đạo bị điểm của nàng đã được giải.

Bỗng nhiên, Triệu Giáng Châu mở to đôi mắt sáng ngời.

“Vút...”

Tiếng gió rít gào.

Một chiếc rìu sắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, mang theo sức mạnh ngàn cân bổ xuống Trương Hằng.

Nghe thấy tiếng gió, người trung niên tử bào kinh hãi, vội vàng thi triển khinh công, né tránh chiếc rìu sắt đang bổ tới từ phía sau.

Thân hình người trung niên vừa biến đổi thì chiếc rìu cũng bám sát theo.

Rìu theo người động, sắc bén vô cùng!

“Người một nhà!”

Triệu Giáng Châu hoảng hốt kêu lên.

Giọng nói của nàng thanh thúy êm tai, như tiếng chim hoàng oanh hót trên cành cây buổi sớm mai.

Nghe thấy câu này, chiếc rìu sắt dừng lại.

Lưỡi rìu mang theo mùi máu tanh nồng nặc, chỉ cách người Trương Hằng vài tấc.

Nếu muộn vài câu nữa thì có lẽ Trương Hằng đã bị thương rồi.

Trương Hằng kinh hồn chưa định, vội vàng lùi lại vài bước, lưng toát mồ hôi lạnh.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, ra tay là người tiểu phu đứng bên cạnh.

Nhìn kỹ, Trương Hằng giật mình.

Người tiểu phu này cời trần, trên người bắp thịt cuộn cuộn, nổi lên như măn thú.

Làn da màu lúa mì bóng loáng còn dính vài vết máu.

Chỉ cần đứng đó thôi cũng đã toát ra một cảm giác áp bức nhẹ nhẹ.

Cảm giác áp bức này giống như một lữ khách đi một mình trong rừng, bỗng nhiên gặp phải một con hổ đói.

Có điều lúc Trương Hằng nhìn thấy khuôn mặt của người tiểu phu thì cảm giác áp bức trong lòng lập tức biến mất.

Khuôn mặt của đối phương quá đối chất phác thật thà.

Người tiểu phu này tay cầm rìu sắt, cảnh giác nhìn mình.

Trương Hằng thở phào nhẹ nhõm, tiến lên một bước, chấp tay nói: “Đa tạ huynh đài ra tay cứu giúp.”

Đại Minh liếc nhìn Trương Hằng một cái, không nói gì.

Triệu Giáng Châu dựa vào phiến đá xanh, chống hai tay, đứng dậy.

Đôi mắt sáng ngời trong veo của nàng nhìn chăm chú Đại Minh, trong mắt mang theo một tia hiếu kì.

Đại Minh theo bản năng né tránh ánh mắt, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Mặt trời đã ngả về tây.

Đến lúc về rồi.

Đại Minh cầm chiếc rìu sắt vào thắt lưng, nhắc bó củi đã buộc dây lên rồi đi đến bên cạnh con hổ đã chết, như chợt nhớ ra điều gì.

Đại Minh rút rìu ra chặt hai cái chân hổ.

Hắn nhìn chăm chú dưới con thân hổ, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Đáng tiếc...

Không có rồi.

Nếu không thì có thể mang về cho cha.

Nghe nhạc phụ Trương Long nói, thứ đó rất bỏ.

Sau khi cắt kỹ rìu lần nữa, Đại Minh dùng chiếc áo đã dính máu hổ để buộc hai chân hổ lại, xách củi lên chuẩn bị về nhà, nhưng vừa bước được hai bước thì hắn bỗng quay đầu nhìn lại phía sau.

Triệu Giáng Châu đứng sau Trương Hằng, vẫn luôn nhìn Đại Minh.

Thấy Đại Minh quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi ửng đỏ.

Triệu Giáng Châu hào phóng mỉm cười với Đại Minh.

Nụ cười động lòng người, tựa như hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng.

Trong chốc lát, Đại Minh không khỏi sửng sờ.

Gió nhẹ thổi qua, lay động ngọn cây, phát ra tiếng xào xạc.

Đại Minh hoàn hồn, trên mặt cũng nở nụ cười chật phác.

Hắn xách chân hổ, xách củi đi về phía bắc, không quay đầu lại.

Trương Hằng nhìn bóng dáng người tiều phu dần khuất xa, thở dài một tiếng.

“Trời sinh thần lực!”

“Không có võ công căn cơ, nhưng lại suýt làm ta bị thương.”

“E rằng ngay cả một võ giả tam phẩm khi đối mặt với hãn cũng chỉ có một con đường chết.”

Trương Hằng lắc đầu.

“Đáng tiếc, nếu là dẫn thân vào trong quân, nhất định sẽ đạt được sự nghiệp lớn.”

“Chỉ là một người tiều phu, thật là lãng phí.”

Cảm thán xong, Trương Hằng nhìn Triệu Giáng Châu phía sau.

Hắn vội vàng quỳ xuống đất, hét lên: “Tiểu nhân cứu giá chậm trễ, xin công chúa điện hạ thứ tội!”

Chương 151: Chương 151

Mặt trời sắp lặn.

Vào mùa đông mặt trời luôn đến sớm hơn các mùa khác.

Đại Minh cởi trần, tay trái xách hai chân hổ, tay phải xách củi vừa chặt.

Hắn đang đi trên đường phố Dư Hàng huyện, trên suốt đường đi đã thu hút sự chú ý của vô số cửa hàng và người qua đường xung quanh.

Cơ bắp chắc nịch và hai chân hổ mà Đại Minh mang theo thực sự quá có lực trùng kích.

Một số người nhát gan vừa nhìn thấy Đại Minh thì hai chân không nhịn được mà phát run lên rồi.

Đại Minh không biết gì cứ thế đi tiếp, có chút không quan tâm.

Sau khi đi bộ một lúc dọc theo con phố quen thuộc thì Dục Anh Đường đã ở ngay phía trước.

“Đại ca!!!”

Một tiếng hét phấn khích vang lên.

Đại Minh dừng bước, quay đầu lại.

Chỉ gặp Tôn Thắng mặt đầy tươi cười đang lao về phía hắn.

Đại Minh cũng nở nụ cười ngây ngô.

“Đại ca, ta cách thật xa thấy được một thân cơ bắp này thì đã biết là ngươi rồi!”

Tôn Thắng vỗ vào cơ bắp chắc nịch của Đại Minh, trong mắt lộ ra hăm dọa.

Bỗng nhiên.

Tôn Thắng chú ý tới cặp chân hồ trên tay trái Đại Minh, sắc mặt sững lại.

Hắn chỉ vào hai chân hồ bên trái của Đại Minh, kinh ngạc nói: “Đại ca ... Đây ... Đây là ...”

“Chân hồ, vừa chặt xong, còn nóng hổi.”

Đại Minh ngốc ngốc cười toe toét: “Lấy về cho cha bồi bổ.”

Tôn Thắng: “???”

Tôn Thắng há hốc mồm, vẻ mặt sững sờ.

Gì?

Đại ca bây giờ mạnh đến vậy sao? Thậm chí có thể chém chết hồ à?

Mình tu luyện trong nước hai năm, nội lực đạt đến trình độ nhị phẩm nhưng cũng không thể đánh lại hồ...

Tôn Thắng có chút choáng váng, hít một hơi thật sâu, khen ngợi: “Bội phục!”

Trên mặt hắn lộ ra mừng rỡ từ đáy lòng.

Đây là đại ca của Tôn Thắng hắn!

Mạnh hơn Lăng Lý Bạch Điều hắn không phải rất bình thường sao?

Đại Minh dời ánh mắt xuống, chú ý thấy Tôn Thắng đang xách một túi quýt xanh thì cau mày nói: “Ngươi lại đến Di Hồng Viện?”

Khuôn mặt của Tôn Thắng đỏ bừng.

“Ít đến những nơi như vậy đi, đó không phải là nơi tốt đẹp.” Đại Minh khiển trách.

Theo tuổi tác tăng trưởng, Đại Minh dần hiểu chuyện, biết Di Hồng Viện không phải là nơi tốt.

Hắn sẽ không bao giờ nói những điều như “có tiền rồi nói sau” nữa.

Lúc này, Tiểu Liên dẫn theo ba nha hoàn và hơn mười đứa trẻ bước tới.

Nàng liếc nhìn Tôn Thắng, ánh mắt lãnh đạm.

Hơn mười cô nhi nhìn thấy Đại Minh thì đều vây quanh.

Mấy tiểu nam hài nhìn thấy chân hỏ trên tay trái của Đại Minh liền ồ lên kinh ngạc.

Bọn trẻ xúm lại, hơn chục bàn tay nhỏ vuốt ve lông hỏ, hai mắt phát sáng.

Đại Minh, Tiểu Liên, Tôn Thắng nhìn bọn trẻ vui vẻ như thế thì trong lòng cũng vui theo, sau đó cùng nhau trở về Dục Anh Đường.

Trong viện.

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, tay cầm một cuốn sách giải trí.

Tiểu Phúc ngồi xỏm bên cạnh, dùng que gỗ chọc con heo chơi.

“Nghĩa phụ!”

Tôn Thắng vừa vào cửa đã kêu to.

Khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo lộ vẻ kích động, dang rộng hai tay chạy về phía Trần Diệp.

Trần Diệp nhàn nhạt liếc qua, thấy Tôn Thắng thì cười lạnh một tiếng.

“Ồ, đây không phải là Tôn đại công tử nhà ta nghỉ đêm ở thanh lâu mà không trả tiền sao?”

“Ngài còn dám quay về à?”

Nghe vậy, động tác chạy về phía Trần Diệp của Tôn Thắng đột ngột dừng lại.

Hắn cứng đờ tại chỗ, da đầu hơi tê dại.

Tôn Thắng thanh âm yếu đi mấy phần, nhỏ giọng nói: “Nghĩa phụ, sao ngài biết được?”

Trần Diệp ngồi dậy khỏi ghế tựa, cười lạnh nói: “Người nghĩ rằng Lưu ma ma mắng suốt nửa ngày ngoài đường là nói cho ai nghe?”

Nghe vậy, Tôn Thắng như quả cà bị sương đánh, hoàn toàn héo rũ.

“Đợi ăn cơm xong, lại đây nhận phạt.” Trần Diệp không mặn không nhạt nói một câu.

Tôn Thắng lập tức lộ ra vẻ mặt muốn khóc không ra nước mắt.

“Nghĩa phụ... Ta biết sai rồi...”

Hắn chạy đến bên cạnh kéo lấy tay Trần Diệp, lắc lư hai cái, cố gắng làm nũng.

Trần Diệp không để ý đến hắn, nhìn sang Đại Minh đang cời trăn, tay xách chân hổ.

“Đại Minh, người đây là làm sao vậy?”

Đại Minh cười ngây ngô: “Thấy hổ ăn thịt người trong rừng nên ta đã giết chết con hổ đó.”

“Hai cái đùi này ta mang về, cho cha bồi bổ thân thể.”

Nghe vậy, Trần Diệp nhất thời ghen lời, không biết nên nói gì.

Trời sinh thần lực + hệ thống thuộc tính, hiệu quả có thể mạnh như vậy sao?

Mười hai tuổi đã có thể giết hồ rồi?

Trần Diệp không thể tưởng tượng nổi nhìn Đại Minh, quan tâm nói: “Đại Minh, sau này ít làm chuyện như vậy lại nhé.”

“Gặp lại hồ thì tránh xa ra.”

“Vâng.” Đại Minh cười ngây ngô, ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Diệp đưa mắt lướt qua mọi người, không để ý đến ánh mắt có chút khác thường của Tiểu Liên.

Hắn đứng dậy khỏi ghế, thản nhiên nói: “Được rồi, chuẩn bị giết heo, chúng ta nấu cơm.”

Tiểu Phúc ngồi xổm bên cạnh dùng que gỗ chọc heo nghe vậy thì lập tức gấp lên: “Cha!”

“Trư Trư đáng yêu như vậy, đừng giết Trư Trư có được không?”

Trần Diệp cúi người xuống, xoa đầu Tiểu Phúc.

“Tiểu Phúc ngoan, lát nữa con nhất định sẽ rất biết ơn tiểu Trư Trư đấy.”

Tiểu Phúc: “???”

Chương 152: Chương 152

Khói bếp lượn lờ.

Mùi cơm thơm thoang thoảng trong Dục Anh Đường.

Một mùi thịt thơm phức lan tỏa khắp nơi.

Đại sảnh Dục Anh Đường.

Một đám hải tử chình chình tề tề vây quanh cái bàn tròn lớn, trước mặt mỗi đứa đều đặt một bộ bát đĩa.

Nha hoàn nhỏ tuổi ngồi bên cạnh hỗ trợ phân cơm.

“Hu hu hu...” Tiểu Phúc ngồi bên cạnh Trần Diệp nhỏ giọng nức nở, trên gương mặt nhỏ đầy nước, đôi mắt sưng đỏ.

Cô bé âu yếm tiểu Trư Trư đã chết bị Đại Minh đè lại, một dao cắt cổ.

Trư Trư chết thật thảm nha....

Vừa nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Tiểu Phúc đau lòng không thôi.

Trư Trư thích chơi với cô bé như vậy, thế mà lại chết rồi...

“Hu hu hu...”

Tiểu Phúc cảm thấy đau lòng tột độ.

Mà Trần Diệp bỗng dùng đũa gấp một miếng thịt kho tàu đưa thẳng vào miệng Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc đang sụt sùi lại cảm nhận được thứ gì đó trong miệng, theo bản năng nhai hai lần.

Tiểu Phúc: “!!!”

Trần Diệp cười híp mắt hỏi: “Tiểu Phúc, có thơm không?”

Tiểu Phúc ngây ngẩn cả người, theo bản năng gật đầu rồi lại càng thêm đau lòng, giọng nói nghẹn ngào: “Trư Trư, người thơm quá...”

Trên mặt Tiểu Phúc vẫn còn đọng lại nước mắt, ngẩng đầu nhìn Trần Diệp, há miệng ra, ý bảo cô bé còn muốn ăn nữa.

Mọi người trên bàn đều bị chọc cười.

Trần Diệp mỉm cười lại gắp thêm một miếng thịt kho tàu cho Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc phồng má, cũng không khóc nữa mà chuyên tâm nhai thịt heo, ăn đến nổi miệng nhỏ bóng nhẫy.

Tôn Thắng bên cạnh ra vẻ ân cần, gắp một miếng thịt hỏ đã hầm nhừ đặt vào bát Trần Diệp.

“Nghĩa phụ, thịt hỏ đại bổ!”

“Ngài nếm thử xem.”

Trần Diệp liếc Tôn Thắng một cái, không nói gì.

Tôn Thắng mặt mày nịnh nọt, cố gắng để Trần Diệp hủy bỏ hình phạt sau bữa ăn đối với mình.

Thấy Trần Diệp không để ý đến mình, Tôn Thắng tiếp tục nói: “Nghĩa phụ, ta thấy bên cạnh ngài thiếu một nha hoàn thân cận để chăm sóc.”

“Ta...”

Tôn Thắng còn chưa nói hết câu thì Tiểu Liên ngồi đối diện liền quăng ánh mắt lạnh lùng cho hắn.

Một luồng sát khí lạnh lẽo theo ánh mắt của Tiểu Liên đâm thẳng vào tim Tôn Thắng.

Tôn Thắng theo bản năng rung mình một cái, cảm thấy lạnh sống lưng.

Tiểu Liên liếc Tôn Thắng một cái rồi thu hồi ánh mắt, như vô tình lướt qua.

Nàng tiếp tục gấp thức ăn, chăm sóc tiểu hài tử bên cạnh.

Tôn Thắng theo bản năng rụt cổ lại, không dám nói tiếp những lời phía sau nữa.

Từ khi hấn rời khỏi Dư Hàng năm ngoái, vào Thái Hồ xông xáo, thông qua đủ loại con đường giang hồ khác nhau, Tôn Thắng đã có thể xác định Tiểu Liên chính là sát thủ Ngọc Diệp cấp của Ngọc Diệp Đường - Ngọc Thủ Tu La.

Cho đến nay, biệt danh Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận của hấn vẫn chưa nổi tiếng bằng Ngọc Thủ Tu La.

Cho nên, Tôn Thắng đành phải ngoan ngoãn cúi đầu, ngoan ngoãn ăn cơm.

Chờ cơm nước xong xuôi, có lẽ nghĩa phụ sẽ dạy dỗ hấn một trận nữa rồi.

Nghĩ đến hình phạt sau đó, Tôn Thắng gục đầu xuống, vẻ mặt buồn bã.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh.

Theo số lượng hài tử tăng lên, Trần Diệp đã đặt ra quy tắc.

Ăn không nói, ngủ không nói.

Không có việc gì thì đừng nói chuyện, ăn xong rồi hãy nói.

Bọn nhỏ cũng rất hiểu chuyện, im lặng ăn cơm.

Bữa ăn này diễn ra rất nhanh.

Tất cả hài tử đều ăn no nê, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Các nha hoàn dọn dẹp bát đũa xong rồi đưa bọn trẻ về phòng.

Trần Diệp liếc Tôn Thắng một cái, nói: “Ra ngoài viện đợi ta.”

Tôn Thắng muốn khóc không ra nước mắt, năn nỉ nói: “Nghĩa phụ! Việc này có ân tình khác.”

Trần Diệp không để ý đến Tôn Thắng mà nhìn về phía Đại Minh.

Đại Minh tay trái cầm khăn lau, thất thần nhìn chằm chằm bàn ăn, cứ lau đi lau lại một chỗ, không biết đang nghĩ gì.

Theo như Trần Diệp hiểu về Đại Minh, sau khi làm việc xong thì ít nhất hắn có thể ăn sáu bảy bát cơm.

Nhưng hôm nay hắn chỉ ăn ba bát cơm.

“Đại Minh, có tâm sự à?” Trần Diệp đi đến bên cạnh Đại Minh, nhìn thân hình cao to rộng lớn của Đại Minh, lo lắng hỏi.

Đại Minh hoàn hồn lại, lắc đầu, cười ngây ngô: “Không... không có gì.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn có chút lảng tránh, không dám nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp nhìn Đại Minh một cái, không nói gì.

Đại Minh không biết nói dối, chỉ cần hắn nói dối thì nhất định không dám nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của Đại Minh, nói: “Đại Minh, tức phụ chưa cưới của con làm cho con một đôi giày mới này.”

“Con về phòng thử xem, có vừa chân không.”

“Vâng, cha.”

Đại Minh cười ngây ngô một cái, gật đầu thật mạnh, động tác lau bàn trên tay nhanh hơn.

Nhưng lúc quay đầu lại đối diện với chiếc bàn, nụ cười ngây ngô trên mặt rõ ràng đã biến mất.

Biểu cảm của Đại Minh có chút buồn bã.

Trần Diệp nhìn sâu vào Đại Minh một cái.

“Tiểu Thắng, đi thôi.”

Trần Diệp không mặn không nhạt nói một câu.

Tôn Thắng sầm mi khổ kiếm đi theo sau Trần Diệp, bước vào viện.

Không lâu sau, trong viện truyền đến tiếng roi da đánh vào da thịt.

Những hài tử khác ở trong phòng nghe thấy tiếng bị đánh đó đều sợ đến tái mặt.

“Ta đã biết người theo Nam Dật Vân sẽ không học được điều gì tốt mà!”

“Á! Ái da!”

“Nghĩa phụ, ngài nghe ta giải thích...”

“Chát.”

“Ái da!”

“Nghĩa phụ, ngày đầu tiên ta đến đó đã tặng nàng một đôi ngọc bội phượng hoàng bằng ngọc lục bảo rồi, trị giá một nghìn lượng đấy, ta bảo nàng chuộc thân...”

“Ái da!”

“Là nàng không chuộc mà!”

Chương 153: Chương 153

Trần Diệp sắc mặt giận dữ, tay cầm roi mây, từng roi một quất vào người Tôn Thắng.

Quất cho Tôn Thắng kêu la thảm thiết.

Tôn Thắng trong người có ám thương.

Trần Diệp quất Tôn Thắng cũng không phải tùy tiện, mỗi roi đều rơi vào chỗ ám thương trong người Tôn Thắng.

Hai năm tu luyện, Trần Diệp đã có thể chia một luồng Tiên Thiên chi khí thành nhiều sợi nhỏ hơn, điều khiển tinh tế hơn.

Tiên Thiên chi khí theo roi mây, quất lên da thịt Tôn Thắng.

Nội lực xuyên qua da thịt, chậm rãi hóa giải ám thương.

Quá trình này có lợi cho Tôn Thắng, nhưng nhược điểm là rất đau.

“Chuộc thân?”

“Sao? Người muốn cưới nàng?”

“Nếu người cưới nàng, ta sẽ lập tức đến hỏi cưới.”

“Sau khi cưới xong, người phải ngoan ngoãn thành gia lập nghiệp cho ta!”

“Không được quay lại Thái Hồ tụ tập với đám hồ bằng cẩu hữu kia nữa.”

Trần Diệp vừa nói vừa vung cây mây trong tay, quất vào người Tôn Thắng.

Tôn Thắng chỉ có thể chịu đựng, hắn không dám dùng nội lực.

Làm như vậy là bất kính với Trần Diệp.

“Ta... nghĩa phụ, bậc nam nhi chí ở bốn phương, sao có thể bị gia nghiệp trói buộc chứ.”

Tôn Thắng vừa chịu đòn vừa cãi lại: “Hơn nữa... nàng xuất thân...”

Trần Diệp cười lạnh, lực tay trên cây mây tăng thêm.

“Nói trắng ra, ngươi vẫn khinh thường thân phận của nàng, không muốn cưới nàng.”

“Sau khi chuộc thân lại bị ngươi nuôi dưỡng ở trong tư trạch?”

“Ngươi có bản lĩnh gì mà nuôi nàng.”

“Dựa vào cái võ công ba chân mèo của ngươi sao?”

Tôn Thắng vừa chịu đòn vừa đỏ mặt.

Hắn rất muốn nói mình đã là nhị phẩm rồi.

Nhưng thực lực nhị phẩm trong mắt Trần Diệp quả thực chỉ là võ công mèo ba chân.

Tôn Thắng thông minh lanh lợi, sau khi bước chân vào giang hồ, từ mối liên hệ giữa Tiểu Liên và Ngọc Diệp Đường thì đã liên tưởng đến Trần Diệp.

Từ đó hắn biết Trần Diệp chính là Đông Hoa, là người đứng sau kiểm soát Ngọc Diệp Đường.

Khi biết mình có chỗ dựa là hai vị Tông Sư, ngày hôm đó, Tôn Thắng đã phấn khích đến mức cả đêm không ngủ được.

Nhìn khắp giang hồ, ai có chỗ dựa nào có thể sánh bằng hắn chứ.

Trần Diệp không nương tay, đánh Tôn Thắng bằng roi mây suốt hai khắc đồng hồ mới dừng lại.

Tôn Thắng bị đánh đến nổi răng nghiến ken két, làn da trắng nõn chi chít vết roi đỏ ửng.

Trần Diệp treo roi mây lại đại sảnh của Dục Anh Đường, không thèm để ý đến Tôn Thắng nữa mà quay về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, Tôn Thắng đã vội vã theo sau.

Trần Diệp liếc nhìn hắn, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

Tôn Thắng cười nhắc nhó: “Nghĩa phụ, mấy hôm trước ta có cướp được một thứ tốt trên Thái Hồ.”

Nói rồi, hắn lấy từ trong ngực ra một túi da thú nhỏ, bên trong có mười sáu viên ngọc trai trắng tinh, kích thước bằng nhau, màu sắc đồng đều.

Mỗi viên ngọc trai đều to bằng trái nhãn.

Dưới ánh nến trong phòng, chúng phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Tôn Thắng đưa túi ngọc trai cho Trần Diệp.

Trần Diệp lấy ra vài viên, cảm giác trơn nhẵn mát lạnh, không phải vật tầm thường.

Hắn quan sát một lúc rồi ném lại vào túi.

“Lần này người cướp của ai?” Trần Diệp thuận miệng hỏi.

Khuôn mặt Tôn Thắng lộ vẻ nghiêm túc, cắn răng nói: “Là Chu Đồng Phủ, một phủ thương ở Tô Châu phủ.”

“Tên khốn đó cầu kết với quan phủ Tô Châu, bóc lột dân chúng, vơ vét của cải.”

“Mười sáu viên ngọc trai này là quà mừng thọ hắn tặng cho quan phủ Tô Châu, trị giá vạn lượng bạc.”

“Tất cả thông tin cụ thể ta đã điều tra từ Thiên Cơ Lôu, không sai được.”

Trần Diệp nghe xong gật đầu, rồi ném túi ngọc trai cho Tôn Thắng.

“Bán thứ này lấy tiền, tiếp tục giúp đỡ bách tính cùng khổ.”

Tôn Thắng tròn mắt: “Nghĩa phụ, mười sáu viên ngọc trai này màu sắc, hình dáng đều là thượng phẩm, tìm một viên đã khó rồi huống hồ là tìm đủ mười sáu viên.”

Trần Diệp cầm ấm trà trên bàn, rót một chén trà, giọng nói bình thản: “Thế thì sao?”

“Tiểu Thắng, trẻ tuổi nóng tính, muốn gây dựng tiếng tăm trên giang hồ, nghĩa phụ hiểu được.”

“Cha bảo con cướp của người giàu chia cho người nghèo, là vì muốn tốt cho con, sau này con sẽ hiểu.”

Trần Diệp nhấp một ngụm trà rồi nói: “Còn chuyện gì nữa không?”

Tôn Thắng nhất thời ghen lời, rầu rĩ không vui nhét túi ngọc trai vào ngực.

“Nghĩa phụ, ta có mua Giang Hồ Chí, Thực Lực Bảng, Binh Khí Bảng, Mỹ Nhân Bảng mới nhất của Thiên Cơ Lôu, ta về lấy cho cha xem.”

“Đi đi.”

Trần Diệp uống trà, vẻ mặt bình thản.

Tôn Thắng bước ra khỏi phòng, Trần Diệp đặt chén trà xuống, nhìn theo bóng lưng hắn rồi đi.

Trong hai năm qua, dưới sự dẫn dắt của hắn, Tôn Thắng không quá lệch hướng.

Có điều đi theo Nam Dật Vân lâu lỏng, chung quy là học được chút thói hư tật xấu.

Cũng may, về cơ bản hắn vẫn đi đúng hướng.

Hơn hai mươi lần ra tay ở Thái Hồ, đều là cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Còn những lần còn lại... Là cướp của Nam Dật Vân.

Tôn Thắng bước ra khỏi phòng Trần Diệp, cảm nhận được cơn đau rát trên da thịt khiến hắn phải nhăn mặt.

Chịu trận đòn này, ít nhất cũng phải đau ba ngày.

Cho dù dùng nội lực điều dưỡng thì cũng phải đau hai ngày.

Tôn Thắng hiện tại rất hối hận, sớm biết vậy thì hôm qua hắn đã không đến Di Hồng Viện.

Chương 154: Chương 154

Hắn trở về phòng mình, lấy ra Giang Hồ Chí, Thực Lực Bảng mới nhất do Thiên Cơ Lôu biên soạn.

Ánh mắt liếc qua, bỗng nhiên nhìn thấy túi quýt xanh mình mua.

Tôn Thắng xách túi quýt xanh, lúc ra khỏi cửa phòng gặp Tiểu Phúc liền tiện tay nhét cả túi quýt xanh cho Tiểu Phúc.

“Tiểu Phúc, cầm lấy ăn đi.”

Tiểu Phúc cúi đầu, nhìn túi quýt xanh này, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, khổ sở nói: “Thắng ca, lại là loại quýt này sao...”

“Chua lắm.”

Tôn Thắng xoa đầu Tiểu Phúc hai cái: “Ăn đi, đừng lãng phí.”

Tiểu Phúc chớp đôi mắt to, phồng má, nhỏ giọng nói: “Thắng ca, lần sau có thể mua chút quýt ngọt không.”

“Ta thích ăn quýt ngọt.”

Tôn Thắng cười hai tiếng, vỗ đầu Tiểu Phúc: “Được, lần sau nhất định.”

Trên mặt Tiểu Phúc lập tức nở nụ cười vui vẻ.

...

Trong phòng Đại Minh.

Trên bàn gỗ thấp một ngọn đèn dầu.

Đại Minh ngồi trên ghế, tay cầm một đôi giày vải mới tinh.

Hắn chậm rãi xỏ giày vào chân, đứng dậy đi hai bước.

Giày rất vừa chân, vừa khít.

Trên mặt Đại Minh lộ ra nụ cười chất phác.

Đi hai bước, hắn lại cởi giày ra, thay lại đôi giày cũ của mình.

Đại nữ nhi của Trương thúc đã mười tuổi rồi.

Đại Minh đặt giày lên bàn, nghĩ thầm trong lòng.

Hai năm nay, hai người không gặp nhau nhiều.

Trong ấn tượng của hắn, đó cũng là một nữ hài tốt, sẽ làm cho mình vài đôi giày tốt.

Cha nói bốn năm nữa, nàng sẽ gả cho mình, trở thành thê tử của mình.

Nhưng thật ra, Đại Minh không có khái niệm gì về việc thành hôn thành gia.

Hắn chỉ cảm thấy cha bảo mình cưới nàng, vậy mình sẽ cưới nàng.

Đại Minh không muốn để cha đau lòng.

Hắn nhìn ngọn đèn dầu leo lét, nụ cười chất phác trên mặt dần biến mất, lộ ra một tia buồn khổ.

Không biết vì sao, từ khi về nhà, hắn có chút tâm thần không tập trung.

Trong đầu luôn hiện lên nụ cười của nữ hài đó.

Vừa nghĩ đến nụ cười của nữ hài, tim Đại Minh không hiểu sao lại đập thình thịch không ngừng.

Hắn thất thần nhìn ngọn đèn, trong lòng bức bối không yên.

Ngọn đèn leo lét trong mắt Đại Minh dường như biến thành nữ hài lúc chiều tà.

thoải mái mà tươi cười với hắn.

Nụ cười rất đẹp, rất xinh.

Thời gian dần trôi qua.

“Cốc... Cốc...”

“Trời khô vật khô! Cần thận củi lửa!”

“Cốc... Cốc...”

Tiếng mõ canh vang vọng khắp Dư Hàng huyện.

Đại Minh chợt bừng tỉnh.

Không biết từ lúc nào hắn đã nhìn ngọn đèn suốt hai canh giờ.

Nghe tiếng mõ này có lẽ đã đến giờ Tý rồi.

Đại Minh không hiểu tại sao mình lại như vậy, trong lòng lo lắng, vội vàng thổi tắt đèn dầu, nằm trên giường, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Nhưng vừa nhắm mắt thì trong đầu hắn lại vô thức hiện lên nụ cười của nữ hài ấy.

Trên khuôn mặt chất phác của Đại Minh hiện lên một tia thống khổ.

Hắn không biết mình bị làm sao nữa.

Chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng...

...

Trần Diệp rời mắt khỏi màn hình hệ thống.

Hắn thở dài, ánh mắt sâu thẳm.

Thực ra từ rất sớm Trần Diệp đã không xem phần kết toán hàng ngày của hệ thống nữa.

Thông tin kết toán của hệ thống quá chi tiết.

Nhớ cuối năm kia, Tôn Thắng vô sự tự thông học được ‘thủ nghệ truyền thống’.

Hệ thống đã báo cáo đầy đủ tình hình của Tôn Thắng cho Trần Diệp.

Trần Diệp xem xong, lúc đó liền im lặng.

Sau đó Trần Diệp nghĩ lại, bọn trẻ theo tuổi tác tăng lên, chúng chắc chắn sẽ luôn có chút riêng tư, bí mật nhỏ.

Hắn lại không phải là người có tính kiểm soát cực mạnh.

Tóm lại cũng phải để lại cho bọn trẻ một chút không gian riêng tư.

Từ hôm đó, Trần Diệp đã không xem phần kết toán hàng ngày nữa.

Hôm nay, là lần đầu tiên sau một thời gian dài, hắn xem phần kết toán hàng ngày.

Bởi vì sự khác thường của Đại Minh.

Đại Minh mà Trần Diệp quen thuộc thì dù trời có sập xuống vẫn có thể ăn sáu bát cơm, cũng sẽ không bao giờ chỉ ăn năm bát.

Huống chi, hôm nay Đại Minh chỉ ăn ba bát cơm.

Là có chuyện bất thường ắt có điều mờ ám.

Hệ thống trung thực ghi lại tất cả những gì đã xảy ra với Đại Minh.

[Đại Minh cứu Giáng Châu công chúa khỏi miệng hổ, bị dung mạo của đối phương thu hút, yêu từ cái nhìn đầu tiên]

[Đại Minh nhìn chăm chăm vào ánh nến trong hai canh giờ, trong đầu nghĩ đến đều là Giáng Châu công chúa]

[Đại Minh nằm trên giường, cảm thấy rất thống khổ]

Trần Diệp xem xong phần kết toán hàng ngày, trong lòng
thầm thở dài.

Tạo nghiệt...

Thật là tạo nghiệt mà.

Giáng Châu công chúa...

Người của hoàng thất Đại Vũ triều.

Đại Minh à, Đại Minh.

Con nói xem, thích ai không thích, lại cứ thích một nàng
công chúa.

Trần Diệp lập tức cảm thấy đau đầu vô cùng.

Trước không nói Đại Minh và nhà Trương Long có hôn
ước.

Cứ theo tính cách cố chấp của Đại Minh, nếu hắn thật sự
động lòng với cái gọi là “Giáng Châu công chúa” này thì e
rằng mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết.

“Ồ ó o o...”

Tiếng gà gáy vang vọng khắp Dư Hàng huyện.

Đại Minh nằm trên giường, từ từ mở mắt, ngo ngác nhìn
lên trần nhà.

“Ồ ó o o...”

Ngoài cửa sổ, tiếng gà gáy vang vọng báo hiệu bình minh
đã đến.

Chương 155: Chương 155

Đại Minh khẽ chớp mắt.

Hắn từ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt thoáng chút mệt mỏi.

Đại Minh cảm thấy đầu óc rối bời, hắn không nhớ mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, nhưng Đại Minh mơ hồ nhớ được tiếng mõ canh đã điểm bốn tiếng.

Sau đó, hắn không còn nhớ gì nữa.

“Phù...”

Đại Minh hít một hơi thật sâu, cố gắng xua tan sự hỗn loạn trong đầu.

Hắn đưa hai bàn tay chai sạn, thô ráp lên xoa mặt.

Đến lúc gánh nước rồi.

Hôm qua sau khi mổ heo nấu cơm xong thì chum nước trong nhà đã cạn rồi.

Đại Minh xuống giường, xỏ đôi giày vải, có chút mệt mỏi đẩy cửa ra.

“Két...”

Cánh cửa gỗ chậm chậm bật mở.

Lúc hắn nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì khẽ giật mình.

“Cha.”

Đại Minh cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, gọi.

Trần Diệp mặc một bộ bạch bào, đứng quay lưng về phía cửa.

Nghe thấy tiếng gọi, Trần Diệp quay đầu lại, lộ ra một tia cười nhạt nhìn Đại Minh.

“Dậy rồi à?”

“Đi, đi dạo với cha một vòng.”

Nghe vậy Đại Minh ngẩn người, hấn gãi đầu, cười ngô nghê: “Vâng.”

Trần Diệp bước ra khỏi Dục Anh Đường, còn Đại Minh thì theo sát phía sau.

Con phố bên ngoài được phủ một lớp sương mù mỏng.

Trần Diệp không nói gì, hấn đi dọc theo con phố, hướng về phía chợ sớm.

Đại Minh cúi đầu đi theo sau Trần Diệp.

Hôm nay là ngày ba mươi tháng Chạp, tuy là sắp giao thừa nhưng vẫn có vài quán ăn vẫn mở tại chợ sáng.

Trần Diệp tìm một vòng quanh chợ thì thấy một quán bán hoành thánh, hấn ngồi xuống chiếc ghế dài, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

“Đi lâu như vậy, chắc cũng đói rồi?”

Đại Minh cười ngây ngô, ngồi xuống bên cạnh Trần Diệp: “Cũng bình thường.”

“Ông chủ, cho hai mươi bát hoành thánh.”

Trần Diệp quay đầu lại gọi.

“Hai... hai mươi bát?”

Ông chủ quán hoành thánh nghe vậy, sững sờ tại chỗ.

“Cứ làm đi.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Ông chủ nhìn Trần Diệp và Đại Minh, sau khi nhìn thấy vóc dáng của Đại Minh mới chợt hiểu ra.

“Vâng, khách quan chờ một chút!”

Những chiếc hoành thánh dính bột mì được ông chủ đổ vào nồi nước sôi, mùi thơm thoang thoảng của hoành thánh lan tỏa xung quanh quán nhỏ.

Trần Diệp nhìn Đại Minh, cười nói: “Còn nhớ nơi này không?”

“Đây là lần đầu tiên con ăn hoành thánh với ta, rồi bị người ta bắt cóc đây.”

“Đã lâu như vậy, có lẽ ông chủ đã quên chúng ta rồi.”

Đại Minh nghe vậy, gãi đầu ngượng ngùng.

Hắn lầm bầm: “Ta vẫn nhớ, ta đã làm vỡ hai cái bát của ông chủ.”

“Ha ha ha! Đúng vậy!”

Trần Diệp không nhịn được cười: “Con còn làm vỡ hai cái bát của ông chủ.”

“Bây giờ nghĩ lại, vẫn như mới ngày hôm qua.”

Trần Diệp thanh âm hơi xúc động nói.

Trong mắt hắn có thêm một chút cô đơn.

Hai năm thực sự trôi qua quá nhanh.

“Khách quan! Hoành thánh của hai vị đây, hai người cứ ăn trước đi, ta sẽ nấu tiếp phần còn lại!”

Ông chủ quán hoành thánh bưng hai bát hoành thánh đến, đặt lên bàn gỗ.

Trần Diệp lấy hai đôi đũa từ ống tre, đưa cho Đại Minh một đôi.

Hai bát hoành thánh bốc khói nghi ngút, trên mặt rắc hành lá xanh, những chiếc hoành thánh trắng mềm mại nổi bồng

bềnh trong nước dùng.

“Tôi qua chỉ ăn ba bát com, chắc là đói lắm rồi nhỉ?”

Trần Diệp thổi hoành thánh nóng hồi, cười nói.

Đại Minh cười ngây ngô, cúi đầu nhìn hoành thánh.

Không biết tại sao, hắn lại không cảm thấy đói mà lại cảm thấy trong bụng nóng ran, như có một ngọn lửa đang cháy.

“Ăn đi.” Trần Diệp gấp một miếng hoành thánh, bỏ vào miệng.

“Ừm!”

Đại Minh cũng bắt chước Trần Diệp, gấp một miếng hoành thánh, bỏ vào miệng.

Miếng hoành thánh mềm mại thơm ngon vào miệng, Đại Minh lại nhai một cách máy móc, như nhai sáp.

Món hoành thánh thơm ngon ngày nào giờ đây vào miệng lại không còn cảm nhận được bất kỳ hương vị nào nữa.

Hai người ăn trong im lặng.

Trần Diệp nuốt hoành thánh, uống một ngụm canh, nhẹ nhàng nói: “Có tâm sự à?”

Nghe vậy, Đại Minh giật mình, trên mặt lộ ra nụ cười cứng ngắc, không dám nhìn Trần Diệp.

“Không... không có...”

Trần Diệp dùng đũa chỉ vào bát hoành thánh của Đại Minh, thản nhiên nói: “Bát của ta sắp hết rồi, bát của con còn hơn một nửa.”

“Có tâm sự gì, nói với cha đi.”

Đại Minh cúi đầu nhìn xuống bát.

Đúng như Trần Diệp nói, trong bát còn tận hơn một nửa phần hoành thánh, còn trong bát của Trần Diệp chỉ còn lại một hai cái hoành thánh thôi.

“Đại Minh, con là người theo cha sớm nhất, cũng là đứa con ngoan ngoãn nhất trong số các con. Có tâm sự gì, nói với cha đi.”

“Cha tuy chỉ là một viện trưởng Dục Anh Đường bình thường, không có tài cán gì lớn lao, n-hung cha có thể giúp con nghĩ cách.”

Trần Diệp ăn xong chiếc hoành thánh cuối cùng trong bát, lại uống một ngụm canh.

“Khách quan, hoành thánh của hai người đây!”

Ông chủ quán hoành thánh bên cạnh lại bưng thêm hai bát hoành thánh lên.

Đại Minh nghe giọng nói ôn hòa của Trần Diệp thì khoe mắt đỏ hoe.

Hắn cúi đầu, nhìn vào bát, tay phải cầm đũa khẽ đảo hoành thánh.

Đại Minh giọng hơi run run nói: “Cha...”

“Hôm qua con cứu được một nữ hài. Nữ hài đó rất xinh đẹp, con không biết tại sao... Ta... Ta cứ nghĩ về nàng ấy mãi.”

Nói xong câu này, khuôn mặt chất phác của Đại Minh ngượng ngùng đến đỏ bừng.

Chương 156: Chương 156

Trần Diệp đang bung tô hoành thánh cũng mỉm cười.

“Biết là nhà ai không?”

“Cha tuy ở Dur Hàng huyện này không lâu nhưng hàng xóm láng giềng đều biết, cha về phương diện phẩm hạnh thì không có vấn đề gì. Nếu đã ưng ý, cha sẽ đến hỏi cưới cho con.”

Nghe những lời này, lòng Đại Minh âm áp.

Hắn cười toe toét, giọng hơi lắp bắp: “Cũng... Cũng không phải...”

Đại Minh ấp úng mãi cũng không nói ra được điều gì.

Một lúc lâu sau, hắn có chút thất vọng nói: “Ta... Ta cũng không biết nhà nàng ấy ở đâu.”

“Nàng ấy tên gì?”

“Ta... Ta hôm qua đi vội quá, quên hỏi tên nàng ấy rồi. Ta chỉ biết nàng ấy rất xinh đẹp.”

Nói xong câu này, mặt Đại Minh đỏ như gấc, hắn cũng thấy ngượng ngùng.

Trần Diệp tay phải cầm đũa, tay trái bưng bát canh hoành thánh, cười tủm tỉm: “Đại Minh, cha cứ tưởng con là đứa ngoan nhất trong những hài tử này. Không ngờ, con cũng bị vẻ ngoài thu hút.”

Đại Minh cười toe toét, gãi đầu.

Hắn thốt ra một câu: “Lòng yêu cái đẹp, không ai không có.”

Trần Diệp đang uống canh nghe vậy thì sững người rồi cười ha hả.

“Tốt!”

“Câu này nói không sai.”

Đại Minh thấy Trần Diệp cười lớn thì cũng cười theo.

“Nhưng mà... Đại Minh à.”

Trần Diệp lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Đại Vũ triều rất lớn, thế giới này cũng rất lớn. Người con gặp hôm qua, nếu đã lỡ mất thì rất khó gặp lại.”

“Con có thể rất thích nàng ấy, thậm chí muốn cưới nàng ấy. Nhưng con phải biết, có đôi khi bỏ lỡ đồng nghĩa với việc không có duyên phận.”

“Tất cả đều phải hướng về phía trước.”

“Nếu cứ chìm đắm trong tình đơn phương thì sẽ rất đáng sợ.”

Trần Diệp buông bát đũa, nghiêm túc nhìn Đại Minh.

Nụ cười ngây ngô trên mặt Đại Minh cứng đờ, biểu cảm dần trở nên cứng nhắc, nụ cười dần biến mất.

Hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bát hoành thánh đã trưng phình trong bát, trong lòng âm ỉ đau.

Trần Diệp đột nhiên chuyển giọng: “Tuy nhiên, Đại Minh à, nếu con có thể tìm thấy nàng ấy, con thích nàng ấy, nàng ấy cũng thích con, vậy thì cha sẽ đi hỏi cưới cho con.”

“Bất kể nàng ấy là công chúa của triều đình hay là ái nữ của Tông Sư, cha đều sẽ thay con đi một chuyến.”

“Nếu đôi phương không chịu gả, cha sẽ lấy kiếm kề vào cổ hần ta.”

Đại Minh giật mình, ngẩng đầu lên.

Trần Diệp hiền từ nhìn hắn.

“Cha...”

Đại Minh mắt đỏ hoe, khẽ gọi.

Trần Diệp đưa tay xoa mái tóc cứng ngắc của Đại Minh, cười nói: “Ăn nhanh đi.”

“Còn hơn mười bát hoành thánh đang đợi con đây.”

Đại Minh cười ngây ngô, gật đầu lia lịa.

Hắn bụng bát hoành thánh đã trương phình lên, ăn ngấu nghiến.

Trần Diệp nhìn Đại Minh ăn hoành thánh một cách ngon lành, ánh mắt sâu thẳm.

Chuyện tình cảm, nếu chỉ có một bên động lòng thì sẽ chỉ trở thành đơn phương.

Đại Minh để ý vị Giáng Châu công chúa kia, nhưng vị Giáng Châu công chúa kia chưa chắc đã để ý Đại Minh.

Điều Trần Diệp có thể làm chỉ là khuyên nhủ.

Hơn nữa...

Đại nữ nhi nhà Trương Long là thê tử chưa cưới của Đại Minh.

Trương Long cũng đã tốn không ít tâm huyết cho Đại Minh, về tình về lý đều không thể phụ lòng người ta.

...

Bên hồ nước có một tiểu đình nhỏ nép mình, gió thoảng qua, mơn man mặt hồ, mặt nước gợn sóng lăn tăn.

Những chú cá chép đỏ trắng bơi lội tung tăng, thi nhau tụ tập về phía đình.

Một nam tử cao lớn, diện như quan ngọc, tay cầm túi thức ăn cho cá thông thả rải xuống hồ.

Thức ăn là những vụn bánh vàng nhạt được làm từ bột mì rang, vừa chạm mặt nước thì đã bị cá rửa sạch.

Nam tử lặng lẽ nhìn mặt hồ.

Đôi tay thon dài trắng trẻo của hắn lại lấy một nắm thức ăn từ trong túi, nhẹ nhàng rải theo ba hướng.

Những vụn bánh vàng nhạt rơi xuống như mưa, lũ cá ồ ạt tụ tập lại, tranh giành nhau từng chút thức ăn.

Trên con đường nhỏ ven hồ.

Một nam nhân mặc tiền y thanh sắc, bước chân nhẹ nhàng, thoát một cái dãi đến bên ngoài đình.

Hắn quỳ một gối xuống, cung kính nói: “Tả sứ đại nhân truyền tin!”

Nam tử đang rải thức ăn cho cá nghe thấy nhưng không nói gì, vẫn tiếp tục rải thức ăn cho đến khi túi thức ăn trống rỗng rồi mới quay lại.

Hắn lấy một chiếc khăn tay trên bàn đá trong đình, lau tay, chiếc khăn tay trắng tinh nhẹ nhàng di chuyển trên bàn tay trắng nõn như ngọc đỏ.

Có thể thấy, nam tử đó quý trọng đôi tay của mình thế nào.

Hắn không giống như đang lau tay, mà giống như đang lau má người yêu, động tác nhẹ nhàng, tỉ mỉ.

Một lúc lâu sau, đến khi hắn đã lau sạch vụn bánh trên tay rồi mới đặt khăn tay xuống, lên tiếng: “Nói.”

Nam nhân vẫn quỳ một gối bên ngoài đình lên tiếng: “Sau khi Tả sứ đại nhân điều tra, Giáng Châu công chúa quả thực

đang ở Dur Hàng huyện, hoạn quan Trương Hằng nhị phẩm hậu kỳ trong cung đang canh giữ bên cạnh nàng.”

“Tả sứ đại nhân phỏng đoán, Vương Tài Nhân cũng ở.”

Nam tử quỳ một gối kể lại tình hình cụ thể cho nam tử trong đình.

Nam tử nghe xong thì nhíu mày.

“Thật là phé vật, thế mà cũng không mang được người về.”

Chương 157: Chương 157

Nam nhân quỳ một gối nghe vậy liền giải thích thêm: “Tả sứ đại nhân nói nội lực Huyền Băng Ma Công mỏng manh, không thích hợp chiến đấu lâu dài.”

“Sau đó giữa chừng xảy ra chút sai sót...”

Nam tử nghe xong, ánh mắt lóe lên vài cái, thản nhiên nói: “Thất bại lần này, lần sau sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Tuy rằng không ảnh hưởng đến đại cục, nhưng dù sao cũng là một mối họa tiềm ẩn.”

Nam tử đứng tại chỗ, trầm ngâm một lát, tự nhủ: “Có điều, cũng không phải là không có thu hoạch.”

Khóe miệng hần khê nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

“Quả nhiên là tấn kê tư thần*.”

(*Gà mái gáy vào sáng sớm như gà trống, ý nói việc của đàn ông (ở đây là trị quốc an dân) mà phụ nữ làm thay)

“Ta còn thắc mắc nhị hoàng tử từ đâu bỗng nhiên xuất hiện.”

“Ngọc Châu, Giáng Châu hai vị công chúa, Xem ra là vị Ngọc Châu công chúa kia niệm tình tỷ muội, không ra tay với muội muội ruột.”

“Mười lăm công chúa chết đi, tạo ra một Hoàng đế Đại Vũ.”

“Giao Đại Vũ này vào tay một nữ nhân, vị cô phụ của ta quả thật là có khí phách.”

Nam tử quay người lại tiếp tục nhìn mặt hồ nước gợn sóng, giọng nói lãnh đạm.

“Đáng tiếc vẫn chưa đủ tàn nhẫn.”

“Để lại cái sơ hở Giáng Châu này.”

Mặt hồ gợn sóng, đàn cá thấy không còn thức ăn thì liền nhao nhao tản đi.

Nam nhân quỳ một gối bên ngoài đình hỏi: “Tả sứ đại nhân hỏi ngài khi nào xuất phát?”

“Cấp cái gì?”

“Quỳnh Ngạo Hải chẳng phải còn chưa tới An Huy sao?”

Nam tử không nhanh không chậm nói.

Hắn đứng bên hồ, ánh mắt u u nhìn mặt hồ.

.....

Tiếng pháo nổ vang trong năm mới.

Chinh Hòa năm thứ hai, mừng tám tháng giêng.

Năm mới vừa qua, trong Dục Anh Đường vẫn tràn ngập không khí vui vẻ ngày đầu năm, mấy hài tử chạy tới chạy lui đùa giỡn với nhau trong khuôn viên rộng trăm mét vuông.

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, vừa xem sách giải trí, vừa trông coi lũ trẻ trong Dục Anh Đường.

Tôn Thắng xách bao y phục đi tới bên cạnh Trần Diệp, cười hì hì nói: “Nghĩa phụ, năm đã qua rồi, ta muốn...”

Trần Diệp buông cuốn sách giải trí trong tay xuống, nhàn nhạt liếc nhìn Tôn Thắng.

“Lại muốn về Thái Hồ?”

Tôn Thắng ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Diệp thở dài: “Tính con hoang dã, muốn về thì về đi.”

“Nhớ những lời nghĩa phụ nói.”

“Cướp giàu giúp nghèo, đừng đi sai đường.”

Trên mặt Tôn Thắng lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn cung kính nói: “Đa tạ nghĩa phụ.”

Trần Diệp phát phát tay: “Đi đi.”

Tôn Thắng cúi đầu chào, lần lượt tạm biệt những hài tử khác trong Dục Anh Đường rồi bước ra khỏi viện.

Trước khi trở về Thái Hồ, Tôn Thắng còn một việc phải làm.

Hắn đi dọc theo con phố dài đến trước cửa Di Hồng Viện.

Hai tên gác cửa dữ tợn thấy Tôn Thắng đến thì đều đồng loạt run rẩy.

Tôn Thắng liếc nhìn hai người bọn hắn rồi ngênh ngang bước vào Di Hồng Viện.

Lúc đó Lưu ma ma đang ở đại sảnh, thấy Tôn Thắng đến, sắc mặt bà ta biến đổi, chuyển sang màu gan heo.

Lưu ma ma tức giận sai bước về phía Tôn Thắng.

“Hay lắm! Người còn dám đến!”

“Ta sẽ tìm người đánh...”

Lưu ma ma chưa nói hết câu thì mắt đã sáng lên.

Trong tay Tôn Thắng có thêm năm tờ ngân phiếu, mỗi tờ mười lượng, tổng cộng năm mươi lượng.

Hắn đưa cho Lưu ma ma, khinh miệt hừ một tiếng, sau đó không quay đầu lại, cứ thế mà đi.

Lưu ma ma đếm ngân phiếu, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

“Tôn công tử, sau này thường xuyên đến nhé!”

“Thúy Hồng ta sẽ giữ lại cho ngài!”

Lưu ma ma phấn khích hét lên sau lưng Tôn Thắng.

Tôn Thắng không quay đầu lại.

Rời khỏi Di Hồng Viện, hắn nhìn về phía Dục Anh Đường lần cuối.

Trong mắt mang theo lưu luyến.

Sau khi hắn trở về Thái Hồ, trong một thời gian ngắn sẽ không quay lại đây nữa.

...

Tên ta là Tôn Thắng.

Biệt danh giang hồ của ta là Lăng Lý Bạch Điều - Trương Thuận.

Biệt danh này có chút lai lịch, là ta tìm thấy nó trong thư phòng của nghĩa phụ.

Nó xuất hiện trong một cuốn sách có tên “Thủy Hử Truyện”.

Sách nói rằng Trương Thuận da trắng như tuyết luyện, tinh thông thủy tính, có thể ở dưới đáy sông bảy ngày bảy đêm.

Là một nhân vật rất lợi hại.

Cho nên, ta đã mượn biệt danh của hắn để xông xáo giang hồ.

Ban đầu, ta chỉ là con của một ngư dân bình thường ở Kiến Ninh phủ, giang hồ không liên quan gì đến ta.

Năm ta lên năm, cha ta ra khơi đánh cá rồi bị sóng lớn cuốn trôi thuyền.

Năm ta mười tuổi, mẫu thân ta qua đời vì bệnh tật.

Họ hàng trong nhà chiếm đoạt nhà của ta, còn đuổi ta ra ngoài.

Không còn cách nào khác, ta đành phải ra đường, làm chân chạy việc vặt cho người khác.

Lăn lộn một cái đã là hai năm.

Ta đã từng làm điếm tiểu nhị, trông vườn rau cho người khác, giặt y phục cho người khác, cũng bị đánh không ít.

Mặc dù cuộc sống rất khó khăn, ba ngày đói hai ngày no, nhưng ta kiên trì nổi.

Vì khi mẫu thân ta qua đời, đã bảo ta nhất định phải sống tiếp.

Dù là ăn xin bán mình thì cũng phải sống sót.

Bà không muốn thấy ta sớm theo bước bà.

Mẫu thân ta nói Tôn gia đã ba đời đơn truyền, nếu ta chết sớm thì bà sẽ không còn mặt mũi nào nhìn mặt bà bà và cha ta dưới suối vàng.

Ta không muốn làm mẫu thân ta đau lòng.

Ta nhất định phải sống sót, hơn nữa còn phải sống có phẩm giá.

Ta muốn cho mẫu thân biết, ta có thể sống rất thoải mái.

Chương 158: Chương 158

Nhưng sống cũng không đơn giản như nói bằng miệng.

Khi ta vừa tròn mười hai tuổi đã chạy đến bến tàu để giúp người ta khuân vác hàng hóa, nhưng các thuyền viên chê ta còn quá nhỏ, không chịu nhận ta, bảo ta từ đâu đến thì về đó đi.

Lúc đó ta đã đói hai ngày rồi, đói đến mức gần như không thể đi được.

Ngay khi ta nghĩ mình sắp chết thì một người trung niên có hình xăm sóng biển trên người bước tới, nhắc ta lên khỏi tấm ván gỗ ướt ở bến tàu rồi bảo người ta cho ta ăn.

Nhờ đó mà ta mới sống sót.

Sau đó, ta mới biết người trung niên đó là người của Hải Kinh Bang.

Hải Kinh Bang là một tiểu bang phái ở vùng ven biển Kiến Ninh phủ.

Bến tàu mà ta đang ở vừa lúc là địa bàn của Hải Kinh Bang.

Nếu không có người trung niên đó thì có lẽ ta đã chết đói rồi.

Sau đó, ta cũng muốn gia nhập Hải Kinh Bang.

Cho nên, ta đã nhận một thành viên của Hải Kinh Bang làm đại ca, ta chạy việc vặt cho hắn một tháng, muốn thông qua hắn để gia nhập Hải Kinh Bang, nhưng Hải Kinh Bang sẽ không nhận một hải tử mười mấy tuổi như ta.

Đúng lúc đó, bang chủ của Hải Kinh Bang là Quỳnh Long Sơn đã khiêu chiến thắng các bang phái khác ở ven biển, trở thành bang phái lớn nhất ở Kiến Ninh phủ, danh tiếng của Hải Kinh Bang như mặt trời ban trưa thì càng không thể nhận một hài tử không có chút sức lực nào như ta được.

Ta không còn chạy việc vặt cho nam tử đó nữa mà tiếp tục lang thang trên đường phố, làm những công việc nhỏ để đổi lấy cơm ăn.

Không biết đã qua bao lâu.

Ngay khi ta nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ cứ thế sẽ trôi qua thì bước ngoặt đã đến. Ta sẽ không bao giờ quên ngày hôm đó, ngày mà ta lại có một gia đình.

Sau những tháng ngày lang bạt, ta đã đi rất xa khỏi phủ Kiến Ninh. Hôm đó, ta đói lả vì đã nhịn ăn cả ngày, bữa ăn trước đó chỉ là củ khoai lang đào trộm từ ruộng người khác, còn bị ông lão đánh hai gậy, dù đau nhưng còn hơn là chết đói.

Đi ngang qua một con sông, ta nhìn thấy vài con cá chép to béo.

Nếu cha ta không bị sóng cuốn trôi lúc ta mới năm tuổi thì chắc chắn có thể dễ dàng bắt được chúng rồi. Nhưng trên đời không có chữ “nếu”.

Ta không muốn chết đói, đó là cái chết nhục nhã nhất. Nếu xuống suối vàng, mẫu thân ta sẽ rất đau lòng, ta thà chết đuối còn hơn.

Ta cứ thế nhảy xuống sông, kể từ khi cha mất, ta chưa bao giờ xuống nước, thậm chí cả sông cũng không. Mẫu thân ta sợ nước, sợ ta sẽ nổi gót cha, nhưng giờ ta không còn cách nào khác, chỉ có bắt được cá mới không chết đói.

Ta vẫn còn nhớ những bài học bơi cha dạy, dù vụng về nhưng ta vẫn có thể di chuyển trong nước.

Ta nhanh chóng bơi đến cố gắng tóm lấy những con cá gần đó nhưng thất bại.

Cá bơi nhanh hơn người rất nhiều.

Sau vài lần cố gắng, sức lực ta gần như cạn kiệt mà vẫn không bắt được con nào.

Ta không cam tâm, là nhi tử của một ngư dân thì sao có thể không bắt được cá?

Ta ôm lấy một khúc gỗ trôi qua, định nghỉ ngơi một chút, nhưng không ngờ nó lại đưa ta ra xa bờ.

Đó là lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy tuyệt vọng, ta thực sự sắp chết sao.

Nhưng những lời mẫu thân nói trước khi qua đời cứ vang vọng trong đầu ta, ta không thể chết được.

Ta ôm chặt khúc gỗ, trôi trên sông, cũng may, một con cá chép đã chui vào áo ta.

Ta biết, chỉ cần vào được bờ là ta sẽ sống sót.

Khúc gỗ cứ đưa ta trôi đi, không biết sẽ về đâu, may là không lâu sau, ta đã nhìn thấy một nam hài trên bờ. Hắn trạc tuổi ta, cao hơn một chút, vẻ ngoài thật thà chất phác.

Ta vội vàng kêu cứu.

Nam hài nhìn thấy ta rồi cứu ta lên bờ, nếu không có hắn thì có lẽ ta đã chết rồi.

Ân cứu mạng không thể nào báo đáp hết, ta muốn kết nghĩa huynh đệ với hắn, nhưng sau đó, ta mới biết hắn tên là Đại Minh, còn nhỏ hơn ta hai tuổi.

Có điều, sống trên đời chữ nghĩa phải đặt lên hàng đầu, người khác có ơn với mình thì nhất định phải báo đáp lại.

Đây là điều ta đã ngộ ra sau bao nhiêu năm lăn lộn trên đường phố.

Con người nhất định phải trọng nghĩa khí.

Nếu không trọng nghĩa khí thì đến ăn mày cũng sẽ khinh thường ngươi.

Ta nhất định phải báỉ Đại Minh làm đại ca.

Có một tiêu phu chỉ điểm cho ta, nói nếu ta thực sự muốn báỉ Đại Minh làm huynh đệ kết nghĩa thì cứ đi theo hắn về.

Ta làm theo, và điều bất ngờ đã xảy ra.

Đại Minh ca lại sống trong Dục Anh Đường.

Sống cùng hắn còn có một nam tử khác.

Tên là Trần Diệp.

Trần Diệp là một người rất kỳ lạ, trông hắn không lớn tuổi lắm, chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Sau khi hỏi thăm tình hình của ta, hắn đã chủ động nhận ta vào, thay cho ta bộ y phục mới, nấu một bữa cơm nóng hổi, còn cho ta ăn cả đùi gà.

Lần trước người cho ta ăn đùi gà là cha ta.

Khoảnh khắc đó, ta biết mình thực sự đã gặp được người tốt rồi.

Chương 159: Chương 159

Ta cũng muốn học theo Đại Minh, gọi hắn là cha, nhưng Đại Minh đã gọi rồi, ta không muốn gọi như vậy nữa.

Ta quỳ xuống đất, bái hắn làm nghĩa phụ.

Nghĩa phụ rất tốt, cứ thế nhận ta vào, buổi tối còn chia cho ta bộ chăn đệm mới tinh.

Sau hai năm, ta lại được ngủ trong chăn ấm rồi.

Tối hôm đó, không sợ bị chê cười mà nói thì ta đã khóc suốt.

Ta lấy chăn che miệng mũi, khóc rất nhỏ.

Chăn đều bị ta làm ướt hết.

Hôm đó, ta không biết mình ngủ lúc canh mấy.

Ta chỉ biết, từ nay ta đã có nhà rồi.

Còn một người nghĩa phụ tên là Trần Diệp và một người đại ca tên là Trần Đại Minh.

Ta ở lại, trở thành thành viên mới của Dục Anh Đường.

Mấy ngày đầu, ngày nào ta cũng tìm việc để làm, giặt giũ phơi phóng, dọn dẹp Tiều Phúc, quét vệ sinh... Chỉ cần là việc thì ta đều tranh làm.

Bởi vì ta không có bản lĩnh gì khác, nhưng nghĩa phụ đã giữ ta lại, ta chỉ muốn báo đáp hắn.

Sống trên đời, nhất định phải trọng nghĩa khí.

Ơn nhỏ như giọt nước, phải báo đáp như suối nguồn.

Sau đó, ta tình cờ đọc “Thủy Hử Truyện”, biết trên thế giới này có những người được gọi là anh hùng Lương Sơn Bạc.

Bọn họ rất trọng nghĩa khí, làm cướp phú tề bản.

Ta rất ngưỡng mộ bọn hã, ta cũng muốn trở thành anh hùng Lương Sơn Bạc.

Có điều, ta không muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Ta chỉ muốn kiếm những thứ tốt đẹp, tặng cho nghĩa phụ để báo đáp ân tình của nghĩa phụ đối với ta.

Nửa tháng đó là khoảng thời gian ta sống vui vẻ nhất.

Nhưng một ngày nọ, ta gặp một lão ăn mày rất đáng ghét.

Ta xảy ra xung đột với hã, đánh hã một trận nhừ tử.

Nhưng lão già khốn nạn này rất vô liêm sỉ, rất xấu xa.

Không lâu sau, hã lại chặn ta ở bờ sông một lần nữa.

Hã không trả thù ta, mà còn cho ta xem cái gì mà bảo vật của Thiếu Lâm, nói là ta có tư chất rất tốt, thích hợp làm đồ đệ của hã.

Lão ăn mày còn biểu diễn trước mặt ta một màn.

Ta biết ta chắc hã đã gặp được cao nhân rồi.

Đồng thời, ta biết cơ hội báo đáp nghĩa phụ đã đến.

Ta lừa lão ăn mày viết ra tâm pháp nội công, mang về đưa cho nghĩa phụ.

Nghĩa phụ xem xong nói thứ này có giá trị liên thành.

Ta rất vui.

Ta ăn không ngời rồi bấy lâu nay, cuối cùng cũng có giá trị của riêng mình rồi.

Cuối cùng ta cũng có thể báo đáp nghĩa phụ rồi!

Nhưng nghĩa phụ không nhận.

Hắn đã nói với ta một vài lời, nội dung của những lời đó ta vẫn còn nhớ đến tận bây giờ.

Ta biết, nghĩa phụ không thích hành vi ta lừa lão ăn mày.

Hắn muốn ta làm người tốt, còn bảo ta tôn trọng lão ăn mày đó một chút.

Ta không hiểu, nhưng ta sẵn lòng nghe lời nghĩa phụ.

Sau đó, lão ăn mày nói hắn tên là Nam Dật Vân, là một trong ngũ đại Tông Sư giang hồ.

Nam Dật Vân nói chỉ cần ta luyện tập chăm chỉ thì với tư chất của ta không cần đến ba mươi năm là có thể trở thành Tông Sư, làm rạng danh môn phái Nam Hải của hắn.

Ta không muốn làm rạng danh môn phái Nam Hải, ta chỉ muốn trở nên mạnh mẽ, kiếm được trân bảo, mỹ nhân cho nghĩa phụ.

Từ đó, ta bắt đầu một năm tu luyện.

Mỗi ngày, ta đều phải đến bờ sông, hít một hơi thật sâu, chìm vào trong nước, lợi dụng dòng nước để mài giũa nội tức, kiểm soát nội tức theo lộ tuyến công pháp mà Nam Dật Vân đưa cho.

Trong quá trình này, ta phát hiện thời gian mình nín thở dưới nước ngày càng dài hơn.

Chỉ cần hít một hơi là ta có thể chìm dưới nước nửa ngày.

Nam Dật Vân biết được thì mừng rỡ như điên, nói sau khi ta luyện thành thì nội lực sẽ vượt xa người thường.

Đợi đến khi ta vào cảnh giới Tông Sư sẽ một bước trở thành người đứng đầu trong số các Tông Sư.

Ta không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ muốn trở nên mạnh mẽ để báo đáp nghĩa phụ.

Sau một năm tu luyện, Nam Dật Vân nói nội lực của ta đã đạt đến nhị phẩm.

Trong một năm này, hần cũng dạy ta một bộ chương pháp và bộ pháp, chương pháp gọi là Kinh Đào Chương, bộ pháp gọi là Thủy Thượng Phiêu.

Hai thứ này ta luyện cũng bình thường, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Năm ngoái, Nam Dật Vân nói muốn dẫn ta du ngoạn giang hồ, mài giũa thân thủ.

Ta hỏi ý kiến của nghĩa phụ, nghĩa phụ nói người có chí riêng, mỗi người sẽ đi trên con đường mà bọn họ nên đi.

Nhưng hần hy vọng ta có thể trở thành một người tốt, làm những việc mà mình thích.

Ta ghi nhớ lời của nghĩa phụ, ta sẽ làm người tốt.

Rời khỏi Dư Hàng, chưa đi được bao xa, ta đã đến một nơi.

Nơi đó gọi là Thái Hồ, địa hình phức tạp, rừng cây um tùm, có rất nhiều thủy phỉ, cướp bóc, không phân biệt người tốt kẻ xấu đều kéo xuống nước, đánh chết rồi chia nhau tiền bạc.

Điều này làm ta nhớ đến Trương Thuận trong “Thủy Hử Truyện”.

Ta nhớ lại những lời nghĩa phụ đã nói với ta.

Khi đó, trong lòng ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, ta muốn ở lại đây.

Ta muốn biến Thái Hồ thành một nơi giống như Lương Sơn Bạc.

Chỉ làm cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Trở thành nơi mà trên giang hồ khi nhắc đến cũng phải kính nể, chứ không phải là không phân biệt tốt xấu đều lôi xuống nước rồi giết chết.

Ta ở lại Thái Hồ.

Nam Dật Vân muốn kéo ta đi giao đấu với các cao thủ của các môn phái khác nhau để mở mang kiến thức, nhưng ta đã đá vào mông hắn hai cái, hắn để lại 500 lượng bạc cho ta làm vốn rồi lui thủ bỏ đi.

Ta một mình ở lại Thái Hồ, tự xưng là Lãng Lý Bạch Điều - Trương Thuận.

Sau đó, nghĩa phụ phái tỷ tỷ Tiểu Liên đưa đến một phong thư.

Trên đó chỉ viết bốn chữ.

Cướp giàu giúp nghèo.

Chương 160: Chương 160

Một năm.

Ta đã mất một năm thời gian, dùng thực lực nhị phẩm của mình chiếm được một vị trí trong số nhiều thủy phi, dưới trướng cũng có thêm một nhóm huynh đệ nghe lời đáng tin cậy.

Tất cả những người đi qua địa bàn của ta, nếu là kẻ làm điều ác, bóc lột dân chúng thì ta sẽ khiến hắn trở thành một trong những con quỷ chết chìm ở Thái Hồ.

Số bạc thu được, một phần để lại cho huynh đệ tiêu xài, một phần khác cứu tế người nghèo khổ.

Ta không dám quên bốn chữ mà nghĩa phụ đã viết.

Tết năm nay.

Mấy ngày đó ta đã rất vui, tuy rằng nghĩa phụ đã đánh ta một trận rất đau, nhưng ta biết, nghĩa phụ là vì muốn tốt cho ta.

Ta rất muốn ở lại, nhưng ta không thể không đi, huynh đệ ở Thái Hồ vẫn đang đợi ta.

Trở lại Thái Hồ.

Mấy ngày ta đi, huynh đệ không ra tay, bọn họ biết quy tắc của ta.

Đêm nay, trăng thanh gió mát.

Ta đã dò la được tin tức từ Thiên Cơ Lâu, phú thương ở Tô Châu là Chu Đồng Phủ đã thuê cao thủ, muốn gây phiền toái

cho ta, một khắc trước, bọn hấn ngồi thuyền tiến vào địa bàn của ta.

Ta vốn định đục thuyền của bọn hấn, trực tiếp đánh chìm, nhưng ta lại nhìn thấy một nữ tử giả trang thành nam nhân.

Là một nữ tử rất xinh đẹp.

Cho dù mặc nam trang thì cũng không thể che giấu vẻ đẹp của nàng.

Nữ tử đó bị trói bằng dây thừng, miệng bị nhét giẻ, có vẻ như đã bị những người đó thuận tay bắt trên đường.

Lúc đó, ta đã thay đổi ý định.

Một nữ tử xinh đẹp như vậy, giết chết thì quá đáng tiếc, chi bằng cứu nàng rồi hiếu kính với nghĩa phụ!

Nghĩa phụ vừa hay còn thiếu một nha hoàn làm ấm giường.

Cho dù...

Tỷ tỷ Tiểu Liên có giết ta thì ta cũng phải hiếu kính với nghĩa phụ!

Ta là Tôn Thắng.

Ta muốn bắt đầu nói...

Khụ khụ, ta muốn bắt đầu đánh cướp!

...

Thái Hồ.

Mặt hồ xanh biếc mênh mông, lấp lánh ánh bạc.

Ánh trăng sáng vằng vặc soi tỏ mặt hồ, nước gợn sóng lăn tăn ánh lên màu bạc lấp lánh.

Gió nhẹ thoảng qua, mặt hồ dập dờn gợn sóng.

Năm con thuyền đang lướt nhẹ trên mặt hồ.

Trên con thuyền dẫn đầu, một hán tử da ngăm đen đứng sừng sững, gương mặt dữ tợn có một vết sẹo dài trên mắt trái, trông rất hung ác, thân hình vạm vỡ, hai nắm đấm to như cái bát úp, các khớp ngón tay chai sạn dày cùi.

Rõ ràng là hán tử này rất giỏi quyền pháp.

Hán tử mặt đen đứng ở đầu thuyền, nhìn chăm chăm mặt hồ, giống như là đang chờ đợi thứ gì đó.

Bên cạnh hán tử còn có một người trẻ tuổi nhỏ gầy, hấn vẻ mặt gian xảo, trông mắt chuyển không ngừng.

“Theo như lời người nói, như này thật có thể khiến Trương Thuận xuất hiện à?”

Hán tử mặt đen nhíu mày hỏi.

Hướng Úy bên cạnh gật đầu, trông mắt nhanh như chớp chuyển động hai lần.

“Vương sư phụ, Trương Thuận đã chiếm đóng bờ nam Thái Hồ một năm rồi.”

“Một năm nay, tất cả những người mắng hấn là đồ con rùa đồ tạp chủng, đều bị hấn nhấn nước chết.”

“Tên Trương Thuận này giống như có bệnh vậy, người mắng hấn thứ khác thì hấn không quan tâm, có khi còn mắng lại người. Nhưng chỉ cần mắng hấn là đồ con rùa đồ tạp chủng thì hấn nhất định sẽ nổi điên rồi giết người.”

Hướng Úy nhìn ra mặt hồ.

“Cho nên chỉ cần chúng ta mắng hấn là đồ con rùa đồ tạp chủng, Trương Thuận chắc chắn sẽ ra mặt.”

Nói rồi, hấn liếc nhìn Vương Kiệt bên cạnh.

“Nhưng mà... sau khi Trương Thuận ra mặt, phải nhờ Vương sư phụ ra tay rồi.”

Vương Kiệt lộ ra một tia cười lạnh.

“Cái gì mà Lăng Lý Bạch Điều, cùng lắm chỉ là hạng nhĩ phẩm sơ kỳ thôi.”

“Lần này Chu viên ngoại thuê ta đến, Vương mỗ ta tự nhiên sẽ giải quyết hẳn.”

Hướng Úy gật đầu, nịnh bợ: “Có Vương sư phụ ra tay, Trương Thuận kia tự nhiên không thành vấn đề rồi.”

Vương Kiệt, quán chủ Thái Hằng võ quán Tô Châu phủ.

Nhi phẩm hậu kỳ, từng là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, học được một tay Thiếu Lâm thần quyền.

Quyền pháp đã luyện đến đại thành, một quyền đánh vào người, da thịt không bầm, xương cốt không gãy, chỉ dựa vào kinh lực đã có thể giết người.

Ở Tô Châu phủ có biệt danh “Thần Quyền Vương”.

Trên giang hồ cũng có chút danh tiếng.

Phú thương Tô Châu Chu Đồng Phủ bỏ ra năm ngàn lượng bạc mời Vương Kiệt ra tay, giết chết Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận.

Hơn một năm nay, Trương Thuận cướp của hẳn không dưới năm lần, tổn thất bạc lượng lên tới hàng vạn.

Chu Đồng Phủ hận Trương Thuận thấu xương.

“Ừm ừm ừm...”

Bỗng nhiên bên cạnh hai người truyền đến tiếng ừm ừm.

Vương Kiệt và Hướng Úy đồng thời nhìn sang.

Chỉ thấy một nữ tử mặc nam trang, dung mạo xinh đẹp động lòng người.

Nàng bị trói bằng dây thừng, miệng bị nhét giẻ, đứng bên cạnh hai người.

Tiếng um um vừa rồi chính là từ miệng nàng phát ra.

Nhìn thấy nữ tử này, Vương Kiệt sắc mặt hơi lạnh, quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Hướng Úy kinh hô: “Sao ngươi lại chạy ra đây?”

Nữ tử phồng má trắng nõn, cố gắng nhỏ miếng giẻ trong miệng ra.

Nàng hai mắt sáng lên, có chút hưng phấn nói: “Vừa rồi hai người có phải đang bàn chuyện lừa đảo nhau không?”

“Cho ta tham gia với, cho ta tham gia với!”

Chương 161: Chương 161

Nghe vậy, sắc mặt Hường Úy lập tức tái xanh.

Nữ tử này là do hấn gặp ở bên hồ trên đường đến.

Hường Úy thấy đối phương mặc nam trang, còn rất xinh đẹp, đoán là nữ nhi phú hộ nào đó chạy ra ngoài, định bụng bắt về làm thiếp cho Chu lão gia.

Kết quả hấn vừa đến gần thì nữ tử này liền hưng phấn hỏi: Có phải muốn trêu ghẹo nàng không, còn hỏi gần đây có hiệp khách võ công cao cường, soái khí nào không.... Lập tức khiến Hường Úy chết lặng.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Hường Úy cho rằng nàng chỉ là một kẻ ngốc nên liền trối lại.

Không ngờ nàng thế mà lại chạy ra khỏi khoang thuyền.

“Người nhanh đi về, chút nữa sẽ có hiệp khách tới cứu người.”

Hường Úy sa sầm mặt mày, nhét miếng vải vào miệng nàng rồi chuẩn bị kéo trở lại khoang thuyền.

Cách mấy con tàu này vài chục mét có vài chiếc thuyền nhỏ ẩn trong đám sậy.

Tôn Thắng đứng trên mũi thuyền, bám vào đám sậy, neho mắt nhìn về phía Vương Kiệt.

“Thuận ca, đã điều tra rõ rồi, nam tử trên mũi thuyền là chủ quán Thái Hằng Võ Quán, nhị phẩm hậu kỳ.”

“Tên thanh niên bên cạnh đó là tay chân thân tín của Chu Đồng Phủ.”

“Những người trên mấy chiếc thuyền khác đều là đệ tử của Thái Hằng võ quán.”

Một thanh niên dáng người cao gầy, sắc mặt vàng vọt, trông không lớn hơn Tôn Thắng mấy tuổi nói.

Tôn Thắng nheo mắt nhìn một lát, liếm môi nói: “Tiểu Lục, chuẩn bị đi, đợi chúng tới thì đục thuyền chúng nó.”

Tiểu Lục dáng người cao gầy, sắc mặt vàng vọt đáp một tiếng, chuẩn bị đi thông báo cho các huynh đệ khác.

“Chờ một chút!”

Tôn Thắng đột nhiên giơ tay lên, gọi Tiểu Lục lại.

Hắn nhìn xuyên qua đám sậy, ánh mắt hơi ngưng lại.

Trải qua một năm cướp bóc đêm khuya cùng đánh nhau với những tên cướp nước khác, thị lực ban đêm của Tôn Thắng đã được rèn luyện rất tốt.

Mặc dù là ban đêm nhưng dưới ánh trăng, mấy chục mét xung quanh trong mắt Tôn Thắng không khác gì ban ngày.

“Thuận ca, có chuyện gì vậy?”

Tiểu Lục dừng bước, rụt rè hỏi Tôn Thắng bên cạnh.

Tôn Thắng nheo mắt, ánh mắt di chuyển trên mũi thuyền của Vương Kiệt và Hướng Úy.

Hắn nhìn thấy một nữ tử cải trang thành nam nhân.

Mặc dù khoảng cách có hơi xa, nhưng nhờ ánh trăng, Tôn Thắng vẫn có thể thấy nữ tử đó dáng vẻ không tệ.

Nữ tử bị trói bằng dây thừng, Hướng Úy cầm một mảnh vải nhét vào miệng nàng.

Xem ra nữ nhân này giống như bị bọn hắn cột lên thuyền nhỉ?

Tôn Thắng trong lòng suy tư.

Chu Đồng Phủ từ trước đến nay có thói quen trắng trợn cướp đoạt dân nữ, lại có chỗ dựa là tri phủ Tô Châu, chẳng ai dám động đến hắn.

Nếu đục thủng thuyền này, nữ hài kia chắc chắn sẽ chết.

Nhìn dáng vẻ đôi phương, quả thật là xinh đẹp, chi bằng cứu nàng rồi hỏi xem nàng có muốn làm nha hoàn không.

Nghĩa phụ vừa hay thiếu một nha hoàn làm ấm giường.

Đắc tội với Chu Đồng Phủ, nàng đã không thể ở lại Tô Châu phủ được nữa rồi, chắc chắn sẽ bị trả thù, mình cứu nàng cũng coi như một việc tích đức.

Tôn Thắng nhìn chằm chằm năm chiếc thuyền đối diện rồi nói với Tiểu Lục: “Bảo huynh đệ chuẩn bị, đục bốn chiếc kia, chiếc ở giữa để lại cho ta.”

“Vâng!”

Tiểu Lục đáp một tiếng rồi vội vàng chui vào đám sậy, đi truyền tin.

Người dưới trướng Tôn Thắng không nhiều, chỉ có mười mấy người, nhưng đều bơi lội giỏi, lý lịch sạch sẽ, không phải loại sát nhân bừa bãi.

Trên thuyền đối diện, Hướng Úy đưa nữ tử trở lại khoang thuyền rồi bước ra, hét lớn về phía mặt hồ: “Trương Thuận!”

“Đồ con rùa, đồ tạp chủng!”

“Dám cướp hàng của Chu lão gia, có phải nguoi chán sống rồi không!”

“Đồ con rùa, đồ tạp chủng, mau lăn ra đây.”

Tôn Thắng đứng trên mũi thuyền nghe thấy lời này thì lập tức trợn tròn mắt.

Từ khi danh hiệu Lãng Lý Bạch Điều của hắn nổi danh trên Thái Hồ thì đã lâu lắm rồi không ai dám mắng hắn như vậy.

Ánh mắt Tôn Thắng lộ ra một tia lạnh lẽo.

Hắn hít sâu một hơi, các huynh đệ phía sau cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tôn Thắng lập tức dùng tay ra hiệu, cả người lặng lẽ chìm xuống nước.

Hắn như một con cá bơi nhanh trong nước, nhanh chóng bơi về phía thuyền đối diện.

“Ừm...”

“Ừm...”

Vài tiếng động nhẹ.

Các huynh đệ phía sau cũng chìm xuống hồ, miệng ngậm một ống ngắn rộng, eo giắt đục, bơi về phía năm chiếc thuyền đối diện.

Trên Thái Hồ Hồ, gió êm sóng lặng.

Ánh trăng rải trên mặt hồ, một vùng bạc sáng.

Hướng Úy gọi vài tiếng nhưng không có phản ứng gì.

Hắn thở hắt hắt, mệt mỏi rũ rùi.

Hướng Úy chỉ là một người bình thường, sức lực không đủ.

Vương Kiệt thì lại nhìn chăm chăm mặt hồ, cau mày.

“Vương sư phụ, có thể uy danh của ngài đã làm Trương Thuận sợ hãi rồi.”

“Để ta gọi thêm vài tiếng nữa, chắc chắn Trương Thuận sẽ ra.”

Hướng Úy lau mồ hôi trán rồi nói.

Vương Kiệt nhìn chăm chăm mặt hồ, nhàn nhạt nói:
“Không cần.”

“Chúng đã đến rồi.”

Nghe vậy, Hường Úy giật mình, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Vừa nãy hẩn mắng Trương Thuận là đồ con rùa, chắc chắn Trương Thuận sẽ giết hẩn.

Ngay lúc Hường Úy đang suy nghĩ thì bên cạnh thuyền đột nhiên truyền đến tiếng nước vỡ.

“Bốp!”

Một đôi tay trắng nõn đột nhiên từ dưới nước thò ra, chớp lấy mắt cá chân Hường Úy.

Chương 162: Chương 162

“Người dám!”

Vương Kiệt hét lớn một tiếng, ngồi xuống.

Hắn trừng mắt, gân cổ nổi lên, vung nắm đấm to bằng bát giấm đập mạnh vào đôi tay trắng nõn đó.

Quyền phong gào thét, thể mạnh lực trầm.

Hướng Úy nghe thấy tiếng quyền phong, không khỏi mí mắt run rẩy, hai chân lạnh cóng.

Nghe âm thanh này, nếu đập vào người mình thì e rằng nửa cái mạng sẽ không còn.

Chủ nhân của đôi tay đó dường như cảm nhận được sức mạnh nắm đấm của Vương Kiệt.

Người ở dưới nước, tay phải nâng lên, trong nháy mắt biến bắt thành chưởng.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn.

Quyền chưởng chạm vào nhau.

Nước Thái Hồ lấp lánh ánh bạc bỗng nổ tung, bắn lên những tia nước cao vài thước.

“Phốc” một tiếng nhẹ vang lên, bóng người nhanh như cá, trong nháy mắt đã chìm xuống, không thấy bóng dáng.

Vương Kiệt bị chưởng lực đẩy lùi vài bước, chiếc thuyền dưới chân cũng lắc lư vài cái.

Trên mặt hắn lộ vẻ kinh hãi.

Một quyền Vương Kiệt vừa rời đám ra dùng bảy phần lực, chính là dùng môn Thiếu Lâm Thần Quyền đặc ý nhất của mình.

Cho dù là cao thủ nhị phẩm hậu kỳ như hắn cũng không dám cứng rắn chống đỡ một quyền này.

Tên Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận kia là ai chứ?

Vậy mà lại đỡ được một quyền của mình, hơn nữa còn ở dưới nước!

Tất cả các võ giả đều biết, khi người ở dưới nước, thực lực sẽ bị giảm sút rất nhiều, có thể phát huy bảy phần thực lực so với bình thường thì đã là rất tốt rồi.

Vương Kiệt trong lòng kinh hãi, sau lưng không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Bỗng nhiên, hắn nhận ra điều gì đó, sắc mặt thay đổi, khuôn mặt vốn đã đen nay càng thêm đen kịt.

Hướng Úy vừa đứng bên cạnh hắn đã biến mất rồi.

Vương Kiệt nghiêng răng, nhìn về phía sông.

Chỉ thấy một vệt máu nhàn nhạt trôi trên mặt sông, dưới ánh trăng bạc, dòng sông đặc biệt chói mắt.

Vương Kiệt hoàn toàn biến sắc, vẻ mặt khó coi.

Vừa rồi khi Lăng Lý Bạch Điều giao đấu với hắn, chỉ ra tay phải, còn tay trái thì lại kéo Hướng Úy xuống nước.

Nhìn vệt máu nổi lên trên mặt sông, rõ ràng Hướng Úy đã bị Trương Thuận cắt cổ dưới nước rồi.

Ngay lúc này, trên bốn chiếc thuyền xung quanh đồng thời vang lên tiếng la hét hỗn loạn.

“Chúng tới rồi!”

“Ăn một đao của lão tử đây!”

“Xuống nước! Xuống nước!”

“Ừm...”

“Ừm!”

Trên bốn chiếc thuyền, các võ giả mặc trang phục của Thái Hằng võ quán lần lượt nhảy xuống nước, tay cầm binh khí lao về phía bọn thủy phi.

Hai nhóm người bắt đầu đo sức dưới nước.

Những người này là do Vương Kiệt đặc biệt lựa chọn từ võ quán, có khả năng bơi lội rất tốt, thực lực tuy chỉ có tam tứ phẩm, nhưng đối phó với đám thủy phi này cũng đủ rồi.

Dưới ánh trăng.

Sự yên bình của Thái Hồ đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Nước hồ dâng trào, tiếng la hét, tiếng đánh nhau vang lên không ngớt.

“Phốc!”

Trên mặt hồ đột nhiên nhảy lên một bóng người, rơi xuống thuyền.

Đối phương dáng người thon dài, vóc dáng rắn chắc, khuôn mặt tuấn tú, da dẻ trắng bệch, mái tóc xõa bên mặt ướt đẫm nước hồ.

Tôn Thắng tay phải cầm một con dao găm, lưỡi dao sắc bén dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, một vệt đỏ nhạt treo trên lưỡi dao.

Hắn đưa tay trái, hất mái tóc xõa trước mắt sang một bên, cười lạnh nói: “Lão tử đến Thái Hồ đã một năm rồi, mà vẫn còn người không hiểu quy củ như vậy.”

Vương Kiệt nhìn thấy Trương Thuận sắc mặt trắng bệch, cả người ướt đầm thì trong lòng hơi lạnh.

Dưới ánh trăng, đôi phương sống động như một con quỷ nước.

Vương Kiệt hít sâu một hơi ổn định tinh thần, chân phải lùi lại, hai nắm đấm giơ lên phía trước, một xa một gần.

“Người chính là Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận?”

Tôn Thắng nhìn Vương Kiệt từ trên xuống dưới.

Vương Kiệt dáng người cao lớn, mặt đen, một đôi nắm đấm giơ lên trước ngực, trên mu bàn tay đầy những vết chai dày, đôi mắt hấn di chuyên, ẩn chứa tinh quang, thái dương hơi phồng lên.

Có thể thấy, đôi phương rất chăm chỉ luyện võ, thực lực không tầm thường.

Sau khi đánh giá Vương Kiệt, trong mắt Tôn Thắng không có chút sợ hãi mà lại cười lạnh hai tiếng.

“Chu Đồng Phủ là người như thế nào, người trong lòng cũng rõ.”

“Đã nhận đơn của hãn, muốn giết ta, vậy chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh đi.”

“Nếu ta giết ngươi thì ngươi cũng đừng trách ta.”

Vương Kiệt gật đầu, giọng bình tĩnh nói: “Ta nghe người ta nói Lăng Lý Bạch Điều rất có phong thái hiệp nghĩa, ngân lượng ngươi cướp được phần lớn đều chia cho người nghèo khổ, điểm này ta bội phục ngươi, có điều người dưới tay ta cũng cần ăn cơm.”

“Đắc tội rồi!”

Nói xong.

Vương Kiệt di chuyển hạ bàn, nắm chặt hai nắm đấm.

Nội lực Thiếu Lâm trong cơ thể cuộn cuộn, cơ bắp trên cánh tay nổi lên.

Vương Kiệt giẫm hai chân, lao đến trước mặt Tôn Thắng, hai nắm đấm đầm mạnh, quyền phong mạnh mẽ, nếu bị đánh trúng ít nhất cũng phải gãy xương gân cốt.

Trên khuôn mặt tuần tú trắng trẻo của Tôn Thắng lộ ra một tia khinh thường.

Hắn vung hai tay thành nửa vòng tròn, khuỷu tay co về phía sau.

Nội lực trong cơ thể chấn động!

Một tiếng sóng biển nhẹ nhàng hòa lẫn vào tiếng nước hồ.

Tôn Thắng vỗ hai tay, nội lực bùng nổ, tóc bay phấp phới, khí thế như sóng thần vỗ trời.

Vương Kiệt nheo mắt, trong lòng bỗng dâng lên một tia sợ hãi.

Chương 163: Chương 163

Khoảnh khắc tiếp theo, tay hai người chạm vào nhau.

Một luồng gió nội lực bùng nổ từ chỗ hai người giao đầu truyền ra.

Y phục của hai người bay phàn phật, phát ra tiếng xào xạc.

Vương Kiệt không thể kiểm soát được cơ thể, lùi lại vài bước, lưng đập vào khoang thuyền.

Tôn Thắng cũng bị lực đâm đẩy lùi về sau hai bước nhưng đã nhanh chóng đứng vững, ánh mắt khinh thường liếc Vương Kiệt, thản nhiên nói: “Chỉ có chút thực lực này thôi sao?”

Vương Kiệt thấy Tôn Thắng chỉ lùi lại hai bước, trong lòng kinh hãi.

Tên Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận này mạnh quá!

Vừa nãy hẳn dùng chiêu pháp gì vậy?

Vương Kiệt chân kinh đến cực điểm.

Lúc này, một giọng nói truyền ra từ khoang thuyền.

“Đến rồi! Đến rồi!”

“Có phải có hiệp khách đến cứu ta không?”

Một giọng nữ dễ nghe truyền ra.

Nữ hài mặc nam trang, người bị trói dây thừng chui ra khỏi khoang thuyền.

Nàng chạy ra khỏi phòng nhỏ, mặt mày tươi cười, đôi mắt như vàng trắng khuyết, khi cười để lộ hai chiếc răng hổ nhỏ xinh.

Thấy nàng đột nhiên chạy ra, Tôn Thắng và Vương Kiệt đều sửng sốt.

Nữ hài nhìn quanh thuyền, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Tôn Thắng.

Nàng nhìn hai lần rồi lắc đầu, bữu đôi môi đỏ mọng.

“Không được rồi, hiệp khách này không đủ soái khí!”

“Tiểu thuyết thoại bản không phải viết như vậy nha...”

Lúc nói câu này, giọng nàng lộ rõ vẻ thất vọng.

Tôn Thắng: “???”

Không phải chứ...

Tôn Thắng mặt mày tái mét. dù sao hắn cũng là mỹ nam tử của Dư Hàng huyện, sao đến miệng nữ tử này lại trở thành không đủ soái khí rồi?

Nữ tử nhìn xung quanh.

Trên mặt hồ hai nhóm người đang đánh nhau.

Nhóm thủy phi của Tôn Thắng rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Bọn hắn ngày nào cũng ngâm mình dưới nước, khả năng bơi lội không phải là thứ mà các đệ tử võ quán có thể so sánh được.

Sau vài hiệp giao đấu, vài đệ tử võ quán đã chết chìm rồi.

Nữ hài thu ánh mắt từ mặt hồ về, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, thở dài nói: “Chỉ có loại trình độ này thôi sao? Thật là khiến ta uổng công mong đợi một trận.”

Tôn Thắng và Vương Kiệt đều có vẻ mặt kỳ quái.

Hai người đồng thời thu ánh mắt từ trên người nữ hài về, nhìn sang đối phương.

Bầu không khí lập tức lại trở nên ngưng trọng.

Đúng lúc này, một tiếng rít chói tai vang lên từ phía xa.

“Vèo...”

“Bùm!”

Pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm đen kịt.

Đó là hình một thanh chủy thủ kim sắc.

Đồng thời, một giọng nói khàn khàn nhưng vang dội vang lên.

“Lục Phiến Môn làm việc, người không phận sự mau chóng lui ra!”

Âm thanh khàn khàn đó vang vọng khắp nơi.

Lục Phiến Môn?

Nghe thấy ba chữ này, những người trong hồ đều dừng tay.

Trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc dày đặc.

Nạn trộm cướp ở Thái Hồ hoành hành đã lâu, quan phủ cũng từng phái Lục Phiến Môn đến dẹp loạn, nhưng hiệu quả không tốt.

Nhiều năm trôi qua, quan phủ địa phương

Trên chiếc thuyền nhỏ, nữ tử ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt, pháo hoa hình thanh chủy thủ kim sắc lấp lánh hai lần rồi từ từ tan biến.

Nàng vỗ tay, mắt sáng lên.

“Oa! Cũng đẹp đấy chứ.”

Mà hai người còn lại đều không quan tâm đến pháo hoa.

Vương Kiệt nhìn Tôn Thắng, thản nhiên nói: “Xem ra là bọn cướp Thái Hồ các ngươi hành động quá kiêu ngạo, khiến

cả Lục Phiến Môn phải ra tay rồi.”

Tôn Thắng liếc xéo Vương Kiệt rồi lại nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên mặt hồ lấp lánh ánh bạc, hai chiếc thuyền nhỏ đang từ từ tiến tới, một chiếc thuyền nhỏ đi trước, một chiếc thuyền nhỏ đi sau.

Trên chiếc thuyền nhỏ phía sau có vài người mặc cẩm sam hắc sắc, bên hông đeo chủy thủ kim sắc, từ trang phục có thể thấy là người của Lục Phiến Môn.

Mà trên chiếc thuyền nhỏ phía trước, có một nam nhân vạm vỡ.

Nam nhân mặc y sam hải lam sắc đứng ở mũi thuyền, hai tay chấp sau lưng, mặt hướng về phía đám người Tôn Thắng.

Một bộ dáng hoàn toàn không coi Lục Phiến Môn phía sau ra gì.

Tôn Thắng nheo mắt nhìn nam nhân đó rồi thu ánh mắt lại.

“Làm người thất vọng rồi.”

“Không liên quan gì đến thủy phỉ Thái Hồ chúng ta.”

Nói xong, Tôn Thắng không nhìn Vương Kiệt nữa.

Hắn hướng về phía hai chiếc thuyền nhỏ đang tiến tới, quát lớn: “Đến từ đâu!”

“Có hiểu quy củ không!”

Vùng hồ này đều là địa bàn của Tôn Thắng, không chào hỏi mà đã vào, không hề biết chút quy củ giang hồ nào cả.

Tôn Thắng hét xong thì đợi đối phương trả lời.

Nhưng hắn đợi mấy hơi thở mà đối phương không hề có chút phản ứng nào.

Tôn Thắng lập tức nổi giận.

“Con mẹ nó, Lục Phiến Môn thì ghê gớm lắm à? Chỗ này đều là địa bàn của lão tử! Dám không nể mặt lão tử!”

Tôn Thắng vừa định xắn tay áo xuống nước đục thuyền của bọn hắn thì chiếc thuyền nhỏ phía trước đột nhiên chuyển động.

Nam nhân mặc y sam hải lam sắc đứng trên mũi thuyền nhẹ nhàng điểm chân, cả người lao ra khỏi mặt hồ.

“Ầm!”

Ngay sau đó, chiếc thuyền nhỏ hắn vừa đứng phát ra một tiếng nổ.

Một ngọn lửa bốc lên tận trời.

Vương Kiệt nhìn thấy ngọn lửa đó thì kinh ngạc nói: “Hỏa khí của Phích Lịch Đường!”

“Ầm ầm ầm...”

Tiếp theo là vài tiếng nổ.

Chiếc thuyền nhỏ mà nam tử vừa đứng ngay lập tức bị ngọn lửa bao trùm.

Chương 164: Chương 164

Tôn Thắng đang định xuống nước thì dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

“Đốt pháo? Dọa lão tử à?”

“Lão tử là bị dọa lớn lên à?”

Tôn Thắng hét lên: “Gió lớn—”

“Chuồn thôi!”

Vừa mới dứt lời, đám thủy phi tản mác xung quanh đều hít một hơi thật sâu rồi chìm xuống hồ.

Chúng nhanh chóng thoát khỏi sự truy đuổi của các đệ tử Thái Hằng võ quán, bơi về một hướng.

Tôn Thắng quay đầu lại trừng mắt nhìn Vương Kiệt, cười lạnh: “Hôm nay ngươi may mắn đấy, lão tử tha cho ngươi một mạng, lần sau gặp lại, ngươi cẩn thận đấy!”

Tôn Thắng buông lời hung tợn.

Hắn lại nhìn sang nữ tử đang cải nam trang bên cạnh.

Nữ tử đó cảm nhận được ánh mắt của Tôn Thắng thì liền cười mỉm, để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ nhắn đáng yêu: “Ngươi muốn mang ta đi sao?”

“Bắt ta về làm áp trại phu nhân?”

Tôn Thắng khẽ nhíu mày, cảm thấy nữ tử này có vẻ không được bình thường cho lắm, rồi sau đó cũng không suy nghĩ nhiều mà nghiêng người chuẩn bị nhảy xuống nước.

Nhưng đột nhiên, hắn khựng lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy nam nhân vừa bỏ thuyền nhảy về phía hồ nước kia, hai chân nhẹ nhàng điểm trên mặt hồ, thân hình lại không chìm xuống nước.

Thân pháp nhẹ nhàng, hai chân điểm nước, trong nháy mắt đã lướt đi vài trượng.

Nhìn thấy bộ pháp quen thuộc đó, Tôn Thắng liền mở to mắt.

Người này...

Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn nam nhân đó.

Nam nhân vừa lúc bước đến con thuyền nơi Tôn Thắng đang đứng.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, khuôn mặt rắn rỏi, cương nghị của nam nhân hiện lên rõ nét.

Tôn Thắng nheo mắt, hấn hình như có chút ấn tượng với nam nhân này nhưng nhất thời không nhớ ra.

Cảm nhận được ánh mắt của Tôn Thắng, nam nhân liếc nhìn hấn.

“Tiểu hữu, hấn là tội phạm triều đình, có thể giúp lão phu ngăn cản hấn một lát không?”

Giọng nói khàn khàn vang dội đó lại vang lên.

Gần như cùng lúc, trên chiếc thuyền nhỏ phía sau, một bộ khoái Lục Phiến Môn ném ra một cây trúc dài hai trượng.

Cây trúc đó bắn ra như mũi tên, bay ra vài trượng rồi vững vàng rơi trên mặt nước, bị sóng nước đẩy đưa lắc lư vài cái.

Mà trên con thuyền nơi Lục Phiến Môn đang đứng, đột nhiên có một người bay lên.

Người đó tay phải cầm một chiếc tẩu thuốc, trên tẩu thuốc còn sáng lên tia lửa, rõ ràng là vừa mới hút thuốc.

“Tách tách tách...”

Bộ khoái Lục Phiến Môn tay cầm tẩu thuốc liên tục bước vài bước trên không trung, chính xác đáp xuống cây trúc.

Ông ta đứng một chân trên cây trúc, tạo thành tư thế kim kê độc lập, thân hình vững vàng, công phu khinh công rất cao cường.

Nhờ ánh trăng, Tôn Thắng đã nhìn rõ được diện mạo của đối phương.

Đó là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn, da vàng sạm, nhìn như đã làm ruộng cả nửa đời người.

Lão nhân mặc một chiếc cẩm sam huyền sắc, bên hông cũng đeo một thanh chủy thủ kim sắc, nhưng khi kết hợp với khuôn mặt của ông ta, lại tạo ra một cảm giác không hề phù hợp.

Ông ta không giống một bộ khoái, mà giống một nông dân hơn.

Lão nhân đứng một chân trên cây trúc, tay phải giơ tẩu thuốc đưa lên miệng, hít một hơi thật sâu.

Một làn sương trắng phả ra từ mũi và miệng ông ta, phun ra xa ba thước.

Đồng thời, cây sào tre dưới chân ông ta như có động lực, liền bay nhanh về phía nam nhân.

Nam nhân lướt trên mặt nước nhẹ nhàng đáp xuống con thuyền nơi Tôn Thắng đang ở, ánh mắt lướt qua ba người trên thuyền, hẩn nhìn bờ cách đó vài chục trượng, cau mày.

Nữ tử cải nam trang cẩn thận đánh giá hai mắt nam nhân.

Nàng lắc đầu thở dài: “Vẫn chưa đủ soái khí, cương có thừa, âm nhu không đủ...”

Nam nhân: “???”

Vương Kiệt không quan tâm đến nam nhân lên thuyền, ánh mắt của hắn dán chặt vào lão nhân đang đứng bằng một chân trên cây sào tre lao tới nhanh chóng kia.

“Tam đại thần bồ — Thiết Thương Mộ Dung Long Uyên!”

Vương Kiệt chậm rãi phun ra tên của lão nhân.

Tôn Thắng nghe được cái tên này thì lập tức kinh ngạc.

Hắn nhìn lão nhân đang “xì xụp” hút thuốc.

Không ngờ rằng lão nhân trước mặt này lại là một trong ba cao thủ nhất phẩm duy nhất của Lục Phiến Môn.

Mộ Dung Long Uyên, danh hiệu Thiết Thương, là một cao thủ nhất phẩm nổi tiếng trên giang hồ.

Thời gian trước, ông ta bước vào hàng ngũ nhị phẩm, thách đấu các cao thủ dùng thương trên giang hồ, từng cầm một cây thiết thương nặng ba mươi cân, lấy một địch ba, liên tiếp đánh bại “Sâu Vũ Thương” Lữ Đường, “Ngân Thương Vương” Trần Tây Hậu, “Tiểu Thương Vương” Lý Tân Phi.

Một trận chiến qua đi, giang hồ nổi danh, danh hiệu “Thiết Thương”.

Sau trận chiến đó, ông ta gia nhập Lục Phiến Môn.

Hai mươi năm trước, ông đột phá nhất phẩm, trở thành một trong tam đại danh bộ của Lục Phiến Môn.

Thực lực mạnh mẽ, nhãn lực sắc bén.

Hơn hai mươi năm đã bắt được không biết bao nhiêu cướp biển Giang Dương.

Nhớ lại những thông tin liên quan trong đầu, Tôn Thắng lại nhìn nam nhân lên thuyền thêm vài lần.

Có thể khiến một cao thủ nhất phẩm ra tay truy bắt, nam nhân này rốt cuộc là ai?

Tôn Thắng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của hắn, càng nhìn càng thấy quen thuộc

Trên hồ.

“Xì xụp...”

Mộ Dung Long Uyên rít một hơi thuốc, chân giậm một cái, cây trúc nghiêng đi, hắn lao ra hơn mười trượng, trực tiếp rơi xuống thuyền.

Chương 165: Chương 165

Khi Mộ Dung Long Uyên nhảy lên thuyền, không khí trên thuyền đột ngột thay đổi, như trở nên nặng nề hơn.

Một cao thủ lão luyện đã đạt đến nhất phẩm từ hai mươi năm trước thì thực lực rất đáng sợ, không thua kém gì so với các cường môn đại phái.

“Bộp bộp...”

Mộ Dung Long Uyên giống như một lão nhân nông dân, tay phải cầm tẩu thuốc, hút thuốc lá khô.

Hút hai hơi, ông ta đưa mắt nhìn qua Tôn Thắng, giọng khàn khàn nói: “Lãng Lý Bạch Điều, niệm tình người cướp giàu giúp nghèo, làm việc nghĩa hiệp, lần này ta không bắt người, lui đi.”

Nam nhân y sam hải lam sắc nhìn Tôn Thắng một cái rồi thu lại ánh mắt.

Tôn Thắng lộ vẻ ngạc nhiên.

Hắn cứ tưởng vị “Thiết Thương” bộ đầu này sẽ bắt mình, không ngờ đối phương lại nói ra những lời này.

Mộ Dung Long Uyên nói xong, ánh mắt có chút mệt mỏi nhìn về phía nam nhân y sam hải lam sắc.

“Quỳnh Ngạo Hải, người đã giết Tri phủ Trì Châu, giết cả nhà năm người của Mạc Phương Bình Cứu Hoa Kiếm Phái.”

“Dùng võ phạm pháp, theo luật Đại Vũ phải bị xâu xương tỳ bà,, chém đầu thị chúng.”

“Người gây họa quá lớn, vẫn nên theo ta về đi.”

Giọng khàn khàn của Mộ Dung Long Uyên mang theo một chút tiếc nuối.

Quỳnh Ngạo Hải!

Nghe thấy cái tên này, ba người trên thuyền đồng thời chấn động.

Nữ tử cải trang nam nhìn Quỳnh Ngạo Hải thêm vài lần, trong mắt lộ ra vẻ chột hiểu.

Vương Kiệt thì trợn to mắt, vô cùng kinh ngạc.

Thì ra người trẻ tuổi trước mặt này chính là Quỳnh Ngạo Hải nổi danh trên giang hồ gần đây.

Ở tuổi hai mươi, chỉ với một đôi thiết chương đã quét ngang hơn mười truyền nhân của các môn phái, được người trong giang hồ gọi là “Vô Song Thần Chương”.

Vương Kiệt nhìn Quỳnh Ngạo Hải thật sâu, ánh mắt biến thành tiếc nuối, thở dài.

Tri phủ là quan tứ phẩm.

Võ giả trên giang hồ dù có mạnh đến đâu, chỉ cần không có triều đình sắc phong thì đều là thân phận vãi thô.

Thân phận vãi thô dùng võ phạm pháp, giết quan triều đình, đây là tội lớn.

Dù thế nào thì Lục Phiến Môn cũng sẽ truy cứu đến cùng.

Đáng tiếc.

Với thiên tư của Quỳnh Ngạo Hải, không cần hai năm sẽ có thể thăng lên nhất phẩm cảnh giới.

Mà bây giờ thì...

Vương Kiệt không khỏi lắc đầu.

Tôn Thắng nhìn Quỳnh Ngạo Hải, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Quỳnh Ngạo Hải đứng thẳng người, khuôn mặt cương nghị kiên định mang theo vẻ bình tĩnh.

Hắn thản nhiên nói: “Tri phủ Trì Châu tuy chết dưới tay ta, nhưng chuyện này còn có ẩn tình.”

“Nhà Mạc Phương Bình cũng không phải ta giết.”

Mộ Dung Long Uyên “xì xụp” hút thuốc lá khô, giọng khàn khàn nói: “Có ẩn tình hay không, ngươi cứ theo ta về, nếu có ẩn tình, ta sẽ điều tra cho ngươi rõ ràng.”

“Ngươi trốn tiếp cũng không có ý nghĩa.”

Quỳnh Ngạo Hải nghiêm mặt, lắc đầu nói: “Mộ Dung tiên bối, tại hạ hiện tại còn có việc quan trọng. Sau khi xử lý xong việc quan trọng, nhất định sẽ đến Lục Phiến Môn.”

Một làn khói trắng dài ba thước phun ra từ miệng và mũi Mộ Dung Long Uyên.

Từ điểm này có thể thấy nội công của ông ta rất tinh thuần, khí lực dồi dào.

“Dùng võ phạm pháp, giết quan tứ phẩm, trên đời này không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này nữa.”

Mộ Dung Long Uyên xoay nhẹ tẩu thuốc trên tay phải, đặt lên mu bàn tay trái, gõ nhẹ hai cái.

Vài cục tàn thuốc màu xám rơi ra từ lòng tẩu.

Ông ta hít sâu một hơi, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm nghị.

Chiếc tẩu thuốc dài một thước bị nắm chặt trong tay phải, đầu tẩu bằng đồng thau chĩa xuống đất.

Không khí trên thuyền bỗng trở nên căng thẳng.

“Ta đã nhiều năm không dùng thương, dùng trường thương đuổi theo tội phạm không tiện.”

“Xem như ngươi là vãn bối, ra tay đi.” Mộ Dung Long Uyên thân nhiên nói.

Ông ta rõ ràng có vẻ ngoài của một lão nông, nhưng lúc này lại mang đến cho người ta cảm giác áp bức rất lớn.

Con thuyền Lục Phiến Môn ở phía xa cũng sắp cập bến.

Quỳnh Ngạo Hải thở dài một tiếng, chấp tay, làm ra một thức mở đầu hậu bối lĩnh giáo.

“Tiền bối, mời!”

Vừa dứt lời, Quỳnh Ngạo Hải đã lao ra, y sam hải lam sắc lay động.

Đôi bàn tay vững chắc tấn công vào ngực Mộ Dung Long Uyên, chiêu thức mạnh mẽ, khí thế phi phàm, gió từ chuông lục mang theo tiếng sóng biển.

Mộ Dung Long Uyên khẽ gật đầu.

Ông ta đưa tẩu thuốc trên tay phải ra, đầu tẩu bằng đồng thau đâm thẳng vào Quỳnh Ngạo Hải.

Khác với Quỳnh Ngạo Hải, chiêu thức của Mộ Dung Long Uyên đơn giản đến mức tận cùng.

Chỉ có một chiêu đâm.

Nhưng chiêu đâm đó lại nhanh đến mức cùng cực.

Hoàn toàn không cho người ta kịp phản ứng.

Hai tay Quỳnh Ngạo Hải còn chưa chạm vào Mộ Dung Long Uyên thì đầu tẩu bằng đồng thau đã đâm vào vai hắn.

“Phập...”

Một tiếng động nhẹ.

Quỳnh Ngạo Hải run lên, đầu tẩu đã đâm vào vai hấn, máu bắn tung tóe trên vai.

Chỉ một chiêu đã hiện rõ khoảng cách một trời một vực giữa nhị phẩm và nhất phẩm.

Đúng lúc này, một giọng nói cực nhanh vang lên bên cạnh.

“Cá chép vẩy đuôi!”

“Cá trắng vượt sông!”

“Cá trê đùa tôm!”

“Bộ tiềm nhập thủy!”

Chương 166: Chương 166

Quỳnh Ngạo Hải nghe thấy những lời này, mắt sáng lên.

Hai tay hắn đánh ra còn chưa chạm vào Mộ Dung Long Uyên thì giữa chừng biến chiêu.

Chưởng lực mạnh mẽ mang theo tiếng sóng biển, chém về phía mặt Mộ Dung Long Uyên.

Mộ Dung Long Uyên mặt không đổi sắc, ông ta vừa định có động tác thì tai khẽ động, nghe thấy phía sau có một luồng chưởng lực không hề yếu hơn Quỳnh Ngạo Hải, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng sóng biển cuộn cuộn.

Mộ Dung Long Uyên rút tẩu thuốc đang đâm vào vai Quỳnh Ngạo Hải ra, nắm chặt tẩu thuốc, đón lấy chưởng của Quỳnh Ngạo Hải.

Đồng thời, tay trái ông ta cũng đánh về phía sau.

“Bùm!”

Hai tiếng va chạm của quyền và chưởng vang lên.

Mộ Dung Long Uyên liếc mắt, đã nhìn rõ người tấn công phía sau.

Là Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận.

Chỉ thấy Tôn Thắng nhếch mép cười, thu lại chưởng phải vừa mới đánh ra.

Song chưởng biến đổi, lại đánh về phía Mộ Dung Long Uyên.

Thế chưởng như sóng biển nâng trời, uy hiếp lòng người.

Bên kia, Quỳnh Ngạo Hải lại tấn công một chương, nhin đau ở vai, song chương từ dưới đánh lên ngực Mộ Dung Long Uyên.

Chính là Bạch Điều Quá Giang trong Kinh Đào Chương!

Dưới đêm trăng, trên chiếc thuyền nhỏ, Mộ Dung Long Uyên một thân cầm sam huyền hắc, một tay cầm tẩu thuốc, một tay xuất chương.

Mà một trái một phải bên cạnh ông ta, Quỳnh Ngạo Hải một thân y sam hải lam sắc, Tôn Thắng một thân hắc y, trên dưới ướt đầm.

Chương pháp của hai người đều mở rộng, thế chương ẩn chứa ý sóng lớn gào thét.

Một người tấn công bên trái, một người tấn công bên phải, lại có một sự ăn ý khó hiểu.

Trên thuyền, “Thần Quyền Vương” Vương Kiệt thấy hai người dám đồng thời tấn công Mộ Dung Long Uyên, trong lòng liền kinh hãi.

Cao thủ nhất phẩm nào mà không phải trải qua trăm trận, thực lực cường hoành.

Mộ Dung Long Uyên đã đồng ý tha cho Trương Thuận một mạng, không ngờ hắn còn dám ra tay!

Điều càng khiến Vương Kiệt chấn động hơn là chương pháp của Trương Thuận sử dụng và chương pháp của Quỳnh Ngạo Hải lại cùng một con đường.

Trong giang hồ ai cũng biết chương pháp của Quỳnh Ngạo Hải được truyền từ ngũ đại Tông Sư đương thời - Nam Hải Quái Hiệp Nam Dật Vân.

Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận này lại biết Kinh Đào Chương!

Một suy đoán đáng sợ nảy ra trong lòng Vương Kiệt.

Lung hấn lập tức toát mồ hôi lạnh.

Thân phận của Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận không đơn giản!

Một bên, nữ giả nam trang chớp chớp đôi mắt sáng ngời, hứng thú nhìn ba người đánh nhau.

Nếu bây giờ có một nắm hạt dưa trong tay, nàng nhất định đã bắt đầu ăn rồi.

Mà bên thuyền.

“Àm âm âm!”

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, Tôn Thắng, Quỳnh Ngạo Hải, Mộ Dung Long Uyên ba người đã giao thủ ba chiêu.

Tôn Thắng cười lạnh một tiếng: “Bộ Tiềm Nhập Thủy!”

Trong mắt Quỳnh Ngạo Hải bên kia lộ ra một chút do dự.

Nghe thấy lời Tôn Thắng truyền cho Quỳnh Ngạo Hải, Mộ Dung Long Uyên trong lòng cảnh giác, nội lực trong cơ thể vận chuyển, hình thành hộ thể cương khí.

Tuy thực lực ông ta là nhất phẩm nhưng thuộc hạ của mình đều ở không xa, nếu bị hai tên tiểu bối đánh vài cái thì mặt mũi không giữ được nữa rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Ừm...”

“Ừm...”

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đồng thời nhảy khỏi thuyền.

“Ừm...”

“Ừm...”

Hai âm thanh rơi xuống nước vang lên.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Mộ Dung Long Uyên ngay lập tức dờ ra.

Vừa mới giao đấu xong, giây tiếp theo đã bỏ chạy rồi?

“Này, chạy cái gì vậy!”

“Tiếp tục đánh đi chứ!”

Nữ tử bị trôi trên thuyền hét lên.

Nàng đưa hai tay ra từ phía sau, nhanh chóng cởi bỏ dây trôi trên người.

“Ừm...”

Lại một âm thanh rơi xuống nước.

Nữ tử cải trang nam cũng nhảy xuống.

Trên Thái Hồ sóng nước lấp lánh, ánh trăng bạc chiếu lên mặt hồ tỏa ra một mảnh bạc trắng.

Mộ Dung Long Uyên hít sâu một hơi, nhìn về phía mặt hồ.

Ông ta dùng lực hai chân, cả người bật lên cao năm thước.

Cảm sam hắc sắc bay phấp phới.

Mộ Dung Long Uyên đáp xuống thuyền của Lục Phiến Môn, chỉ tay về một hướng, khàn giọng nói: “Bên đó.”

Vài tên bộ khoái của Lục Phiến Môn đồng loạt chèo thuyền, đi hướng về phía được chỉ.

...

Bãi lau sậy, bờ hồ.

“Ào ào...”

“Ào ào...”

Hai bóng người ướt đầm từ Thái Hồ bơi lên.

Tôn Thắng mặc một bộ dạ hành hắc sắc, cả người ướt sũng, trong mắt hấn mang theo phần khích.

Vừa rồi hấn đã đánh vài chiêu với một cao thủ lão luyện nhất phẩm, cảm giác mà nói, cũng chỉ như vậy thôi.

Cho hấn thêm vài năm nữa, nội lực tiến vào cảnh giới nhất phẩm, Tôn Thắng cảm thấy mình đánh Mộ Dung Long Uyên có thể như đánh tôn tử vậy.

Quỳnh Ngạo Hải bơi lên khỏi hồ, trên khuôn mặt cương nghị kiên cường mang theo một chút kỳ lạ.

“Bộp...”

Phía sau hai người lại truyền đến một tiếng động phá nước.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đồng thời giật mình.

“Hai người chạy nhanh như vậy làm gì?”

Một giọng nữ trong trẻo dễ nghe truyền đến.

Chỉ thấy phía sau hai người, nữ tử cải trang nam trên thuyền đã bơi tới.

Tôn Thắng trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Vừa rồi hấn đã dẫn Quỳnh Ngạo Hải bơi theo con đường thủy mà chỉ có thủy phi mới biết.

Người bình thường không thể tìm thấy, vậy mà nữ tử này lại có thể đuổi theo!

Tôn Thắng lau đi nước hồ trên mặt, khó hiểu nhìn nữ tử.

Quỳnh Ngạo Hải chỉ liếc nhìn nữ tử đó một cái, không nói gì.

Ba người cùng bơi lên bờ.

“Tiếp theo thì sao?”

“Chúng ta đi đâu đây?”

Nữ tử vui vẻ hỏi, ngữ khí mang theo một chút phần khích.

Tôn Thắng đột nhiên dừng bước nhìn về phía Quỳnh Ngạo Hải, hỏi: “Hai người quen nhau à?”

Trong mắt Quỳnh Ngạo Hải thoáng qua một chút mờ mịt, nhàn nhạt nói: “Không phải người của ngươi sao?”

Chương 167: Chương 167

Tôn Thắng quay đầu nhìn nữ tử đi phía sau.

Nữ tử cười khúc khích, lộ ra hai chiếc răng hổ nhỏ: “Sao thế? Chưa thấy ai tự nhiên thế này bao giờ à?”.

“Huống chi người đã cứu ta khỏi tên lái thuyền hung ác kia.”

“Thân là hiệp khách, người phải có trách nhiệm với ta chứ?”, nàng vung nắm đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc.

Tôn Thắng nhìn sang Quỳnh Ngạo Hải.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn lại Tôn Thắng.

Hai người nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

“Vèo!”

Một tiếng xé gió vang lên.

Một cây sào tre ướt sũng đột nhiên bay từ phía sau tới.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đồng thời nhảy sang hai bên.

“Vèo!”

Cây sào tre cắm mạnh vào đất ướt ven hồ, phần đuôi rung lên dữ dội, nội lực bám trên đó cuộn cuộn.

“Người cũng theo lão phu về đi.”

Giọng khàn khàn của Mộ Dung Long Uyên vang lên.

Trên mặt hồ, chiếc thuyền của Lục Phiến Môn không biết từ lúc nào đã cập bến.

Đứng trên mũi thuyền, Mộ Dung Long Uyên đập mạnh chân, cả người bay lên hơn mười trượng, đáp xuống bờ.

Tay phải hắn vẫn cầm chiếc tẩu thuốc bằng đồng thau, khuôn mặt già nua nhăn nheo, ánh mắt mệt mỏi nhìn Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

“Nhất phẩm khó chơi thế sao?”, Tôn Thắng hơi nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên hắn đối đầu với cao thủ nhất phẩm kể từ khi xuất đạo, trước đây toàn là đánh lão nhân Nam Dật Vân đáng ghét kia.

Quỳnh Ngạo Hải tiến lên một bước nhìn Mộ Dung Long Uyên, chấp tay nói: “Tiền bối, chuyện này không liên quan đến hắn.”

“Đại Vũ luật, giúp đỡ trọng phạm, xử phạt như nhau!”, Mộ Dung Long Uyên rít một hơi tẩu thuốc, ánh mắt nhìn chằm chằm Quỳnh Ngạo Hải và Tôn Thắng.

Tôn Thắng cười, hắn cũng tiến lên một bước đứng cùng Quỳnh Ngạo Hải.

“Lão tử thấy hắn thuận mắt, thích giúp hắn thì làm sao?”, Tôn Thắng nhìn Quỳnh Ngạo Hải, chấp tay nói: “Tại hạ Lăng Lý Bạch Điều - Trương Thuận!”

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu với Tôn Thắng, hắn cũng chấp tay nói: “Hải Kinh Bang - Quỳnh Ngạo Hải.”

Hai người đồng thời mỉm cười.

Nữ hài bên cạnh chớp chớp đôi mắt sáng, chỉ thiếu nước nhét hạt dưa vào tay.

“Phù...”

Mộ Dung Long Uyên phun ra một làn khói trắng dài ba thước.

“Vèo vèo vèo...”

Trên thuyền phía sau hắn cũng nhảy xuống mấy cao thủ Lục Phiến Môn.

Bọn họ có nam có nữ, tay cầm đủ loại binh khí.

Mộ Dung Long Uyên khẽ ho một tiếng, nhét chiếc tẩu thuốc vào sau lưng.

Tên bộ khoái bên cạnh liền đưa tới một sợi dây xích có móc sắt ở đầu.

“Loảng xoảng...”

Sợi xích sắt mở ra, đó là một sợi xích dài sáu thước, dưới ánh trăng lóe lên ánh đen bóng.

Những bộ khoái còn lại của Lục Phiến Môn nhanh chóng vây quanh Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

Mộ Dung Long Uyên giật sợi xích, nội lực tuôn trào trên đó, xích kêu “loảng xoảng”.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn chằm chằm Mộ Dung Long Uyên rồi nói với Tôn Thắng bên cạnh: “Người đi đi, chuyện này không liên quan đến người.”

Tôn Thắng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, mặt đầy bức bối.

“Đây là địa bàn của lão tử, thủy phỉ Thái Hồ ai dám không nể mặt lão tử? Lục Phiến Môn thì ghê gớm lắm sao?”

Tôn Thắng xoa xoa cổ tay, đứng cùng với Quỳnh Ngạo Hải.

Quỳnh Ngạo Hải cười khỏ.

“Lần này nếu chạy thoát được, ta mời người uống rượu.”

Tôn Thắng cười toe toét: “Được thôi, nhưng ta không uống rượu bình thường đâu.”

Quỳnh Ngạo Hải thần nhiên nói: “Nhất định là rượu ngon.”

“Rượu ngon gì?”

“Chắc chắn là rượu rất ngon.”

“Tốt! Vậy trận này đánh không lỗ rồi.”

Dưới màn đêm, sợi xích sắt đen thô ánh lên màu u ám như con mãng xà lập tức tấn công hai người.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, một người sang trái, một người sang phải, công kích Mộ Dung Long Uyên.

“Vút vút vút...”

Sợi xích sắt linh hoạt như có sinh mệnh, quẹo trái quẹo phải, quất vào người Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

Trên xích sắt còn được truyền nội lực cường đại của Mộ Dung Long Uyên.

Hai người đồng thời kêu một tiếng đau đớn.

Ngay sau đó.

Một tiếng sóng biển cuộn cuộn rõ ràng vang lên từ hai người.

Tôn Thắng khụy gối, nội lực Bách Lãng trong cơ thể cuộn trào, chấn động, âm thanh sóng biển vỗ vào bờ cát vang lên từ đan điền của hắn.

Bên cạnh, Quỳnh Ngạo Hải, thần tình nghiêm túc, bày ra thế Kinh Đào Chương, hai cánh tay duỗi ra mang theo tiếng sóng triều.

Mộ Dung Long Uyên nghe tiếng sóng biển, không khỏi sửng sờ, trong mắt mang theo kinh ngạc.

Nữ tử xem kịch bên cạnh mở to mắt, lẩm bẩm: “Thì ra tên tiểu thủy phi này cũng là đồ tử đồ tôn của Nam gia gia.”

“Ta còn đang nghĩ sao vừa rồi thấy chiêu thức hơi quen mắt.”

Nghe tiếng sóng biển, Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng, trong mắt mang theo kinh hãi.

Tôn Thắng mỉm cười.

Tất cả đều không cần nói ra.

“Hây!”

Hai người đồng thời hét lớn.

Tiếng sóng vừa rồi tích tụ bỗng nhiên trở nên dữ dội.

Như sóng dữ cuộn cuộn, sóng lớn dâng trào!

...

Ba chiêu qua đi.

“Phụt...”

Tôn Thắng phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trắng bệch, lùi lại mấy bước.

Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh cũng khóe miệng dính máu, sắc mặt khó coi.

“Con mẹ nó, sao mạnh quá vậy?”

Tôn Thắng nhìn Mộ Dung Long Uyên dáng vẻ như lão nhân lại ra tay cực nặng đó, trong miệng hùng hổ mắng người.

Tướng Ngạo Hải thản nhiên nói: “Dù sao cũng là nhất phẩm.”

Nói xong.

Hắn nghiêng đầu nhìn Tôn Thắng, ánh mắt sâu xa.

Chương 168: Chương 168

Quỳnh Ngạo Hải tay phải đưa vào ngực, lấy ra một tấm cảm thiệp nhét vào lòng Tôn Thắng.

Tôn Thắng thoáng sửng sờ.

“Việc này không liên quan đến ngươi, phiền ngươi giúp ta đưa món đồ này đến chỗ phụ thân ta!”

Quỳnh Ngạo Hải sắc mặt bình tĩnh, nắm lấy vai Tôn Thắng, muốn ném hắn ra ngoài.

“Vút...”

Sợi xích sắt đen sì liền quất về phía Tôn Thắng.

Quỳnh Ngạo Hải vỗ một chuông, chuông phong nặng nề, đỡ cho Tôn Thắng một đòn này.

Thân thể Tôn Thắng bay lên rồi rơi xuống cách đó hai trượng.

Tôn Thắng muốn nói gì đó nhưng hắn đã hiểu ý của Quỳnh Ngạo Hải.

Bây giờ nói nhảm chính là lãng phí thời gian.

Các bộ khoái Lục Phiến Môn xung quanh đồng loạt lao về phía Tôn Thắng.

Nữ tử xem kịch bên cạnh tặc lưỡi, nhỏ giọng nói: “Đây là sinh lý tử biệt rồi sao?”

“Vậy thì có gì thú vị.”

Nàng thuận tay bẻ gãy cây sậy bên cạnh, lại bẻ vụn thành mấy đoạn rồi tùy ý vung ra ngoài.

“Phụt phụt phụt...”

Vài tiếng vật thể không rõ tên đâm vào da thịt lập tức truyền ra.

Mấy tên bộ khoái Lục Phiến Môn lao về phía Tôn Thắng đều ngã xuống đất, sắc mặt đau đớn.

Mà sợi xích đen kia đã quấn quanh cánh tay Quỳnh Ngạo Hải, móc xích trên đỉnh sắp đâm vào xương bả vai hần nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Mộ Dung Long Uyên bay người lùi lại hai trượng, xích sắt

“Leng keng leng keng...”

Trên xích sắt truyền đến mấy tiếng giòn tan.

Mộ Dung Long Uyên vững vàng đáp xuống đất, biểu tình trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải cũng sờ.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột.

“Hai người các người còn không đi?”

Nữ tử xem kịch bên cạnh chạy tới, kéo lấy Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải cầm đầu chạy.

Ba người thoáng cái đã biến mất trong đám sậy ven bờ.

Mấy tên bộ khoái từ dưới đất bò dậy, cố nén đau đớn muốn đuổi theo nhưng Mộ Dung Long Uyên đã khàn giọng nói: “Không cần đuổi nữa.”

Trên mặt các bộ khoái liền lộ ra vẻ thất vọng.

Mộ Dung Long Uyên nhìn về hướng ba người rời đi, ánh mắt sâu xa.

Hần lâm bảm: “Phi Hoa Trích Diệp...”

“Người của Hoa gia?”

...

Dur Hàng huyện.

Rừng cây phía nam thành.

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Chiếc rìu sắt sắc bén bổ mạnh vào thân cây.

Đôi bàn tay rám nắng của Đại Minh nắm chặt cán rìu, cơ bắp cánh tay cuộn cuộn, gắng sức đốn cây.

Chặt được vài nhát, Đại Minh cảm thấy hơi đuối sức.

Hắn kẹp rìu vào thân cây, buông hai tay ra, thở hổn hển.

“Phù...”

Đại Minh đưa tay lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt chất phác lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Cây đại thụ này hôm nay có thể đốn xong rồi.

Ngày mai ông chủ tiệm quan tài sẽ cử người tới, cây này to nặng như thế có thể bán được kha khá tiền.

Gom thêm một thời gian nữa, mình có thể đổi một chiếc rìu mới nặng tám mươi cân rồi.

Đại Minh cười toe toét đi đến bên tảng đá xanh lớn, ngồi phịch xuống, lấy túi nước dưới đất lên, uống ừng ực.

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi gặp nữ hài đó.

Trong năm ngày này, Đại Minh thường xuyên nhớ đến nàng, nhưng cha nói đúng, người không gặp được, chính là không có duyên phận, không thể đắm chìm trong tình đơn phương.

Năm ngày này, hắn đã có thể khống chế bản thân làm việc bình thường, không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Đại Minh uống hết hơn nửa túi nước, nhìn chăm chăm vào thân cây.

Trên mặt thêm một chút ảm đạm.

Mặc dù cha nói có lý nhưng hắn vẫn nhớ đến nữ hài xinh đẹp đó, ban đêm nằm mơ cũng mơ thấy nàng cười với mình.

Trong mơ, mỗi lần hắn đều muốn hỏi tên nàng, nhưng hắn vừa mở miệng, còn chưa kịp phát ra tiếng thì giấc mơ đã tỉnh.

Sau khi tỉnh mộng thì chỉ còn lại đêm lạnh lẽo chờ đợi Đại Minh.

Có lẽ qua một thời gian nữa, khi mình hoàn toàn quên đi hình dáng của nữ hài đó, mình sẽ ổn thôi nhỉ?

Đại Minh vừa uống nước vừa nghĩ.

Hắn vẽ mặt ảm đạm, trong lòng buồn bực.

“Đại Minh...”

“Đại Minh...”

Trên đường mòn trong rừng đột nhiên vang lên mấy tiếng gọi.

Đại Minh nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Một người mặc áo bông vải thô chạy về phía Đại Minh.

Đại Minh nhận ra người đó.

Người đó là bạn của Trương Long, cũng là một tiểu phu.

“Từ thúc!”

Đại Minh đứng dậy khỏi tảng đá xanh, cười toe toét gọi.

Từ thúc chạy đến trước mặt Đại Minh, đưa tay nắm lấy cánh tay hắn.

“Đại Minh, vận may của con đến rồi!”

“Có một quý nhân ở ngõ Ngọc Đới, chỉ đích danh muốn con đi giao ít củi.”

“Giá đưa ra không thấp đâu!”

“Con còn củi không, không có thì cứ lấy tạm của ta trước.”

Từ thúc trạc tuổi Trương Long, cũng rất yêu quý Đại Minh.

Đại Minh cười ngượng hai tiếng, chỉ vào đồng củi đã buộc sẵn bên tảng đá xanh, nói: “Cảm ơn Từ thúc, củi hôm nay ta đã chặt xong rồi.”

Từ thúc gật đầu, nói: “Được! Vậy đi nhanh lên, đừng để quý nhân phải đợi lâu.”

“Được!”

Đại Minh cười toe toét, rút rìu ra khỏi thân cây rồi cài vào thắt lưng, xách đồng củi đã chặt sẵn sáng nay lên, theo Từ thúc đi về.

Hai người bước vào Dư Hàng huyện, đi trên đường lớn.

Từ thúc dặn dò Đại Minh: “Đại Minh à, lát nữa gặp quý nhân, thái độ phải cung kính một chút.”

“Nếu quý nhân thích con, sau này nói không chừng củi đốt cả phủ đều sẽ để con cung cấp!”

“Đến lúc đó, quý nhân chỉ cần lột ra một chút tiền lẻ cũng đủ cho con dùng rồi.”

“Con cứ tiết kiệm bốn năm rồi xây một căn nhà nhỏ.”

“Đến lúc con và Uyên Nhi thành thân, cũng không thể cứ ở Dục Anh Đường mãi được mà nhỉ?”

Từ thúc ân cần nói bên tai Đại Minh.

Đại Minh chỉ cười ngốc, không nói gì.

Chương 169: Chương 169

Hai người đi dọc theo con phố dài một lúc thì đã sắp đến ngõ Ngọc Đới.

Bất ngờ, một tiểu tư mặc thanh y, đội mũ đen từ một con ngõ chéo xông ra.

Hắn chặn trước mặt hai người, liếc nhìn Từ thúc rồi ánh mắt dừng lại trên người Đại Minh.

“Ngươi là Trần Đại Minh?”

Tiểu tư thanh y hỏi.

Từ thúc nhận ra bộ y phục tiểu tư mặc, biết là người hầu trong phủ liền giúp Đại Minh trả lời: “Đúng vậy! Hắn là Trần Đại Minh.”

Tiểu tư thanh y gật đầu, nói nhạt: “Đi theo ta.”

Đại Minh cười ngốc một tiếng.

Từ thúc vỗ vai Đại Minh, dặn dò lần cuối: “Biểu hiện tốt một chút.”

“Đi đi.”

Đại Minh gật đầu, xách củi theo sau tiểu tư thanh y.

Hai người rẽ theo một hướng khác trên con phố dài, không đi về phía ngõ Ngọc Đới mà đi về phía hồ nước sau ngõ.

Bên hồ có một đình nhỏ.

Nhìn từ xa, có thể thấy bên trong có hai người, một người mặc tử bào đang đứng bên cạnh, một người mặc trù sam hoàng sắc thêu hoa, ngồi trên ghế đá trong đình.

Nhìn dáng vẻ có vẻ là nữ nhi.

Đại Minh đi theo sau tiểu tư thanh y.

Càng đến gần, Đại Minh nhìn bóng lưng người mặc trù sam hoàng sắc, trong lòng lại thấy quen thuộc khó tả.

Chẳng mấy chốc.

Đại Minh đã theo tiểu tư thanh y đến bên ngoài đình ven hồ.

“Tiểu thư, người đã đưa đến rồi.”

Tiểu tư thanh y cung kính nói.

Bóng người ngồi trên ghế đá quay lại.

Đó là một nữ hài rất xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn, đôi mắt hạnh to tròn long lanh, ánh mắt trong veo, đôi môi anh đào khẽ mím lại, một thân trù sam hoàng sắc lộng lẫy ngồi đó, tỏa ra khí chất đoan trang của một tiểu thư khuê các.

Đại Minh nhìn thấy gương mặt mong nhớ ngày đêm này, thân thể hơi cứng đờ, đứng chết trân tại chỗ.

Là nàng!

Là nữ hài mình gặp trong rừng hôm đó!

Trong đình, hoạn quan Trương Hằng mặc tử bào nhìn Đại Minh, ánh mắt dò xét.

“Người lui xuống trước đi.”

Nữ hài nói bằng giọng điệu bình thản, mang theo một chút quý khí.

Người hầu mặc thanh y cung kính cúi chào, lùi dần rồi rời đi.

Ánh mắt của Triệu Giáng Châu chuyển sang Đại Minh.

Đại Minh nhìn lại nàng, trong lòng bỗng dưng cảm thấy căng thẳng.

Hắn theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Giáng Châu.

Không hiểu sao, hắn cảm thấy nữ hài hôm nay khác với ngày hắn gặp nàng.

Triệu Giáng Châu bình tĩnh nhìn, thản nhiên nói: “Người tên là Trần Đại Minh?”

Đại Minh hơi cúi đầu, nghe thấy giọng nói trong trẻo dễ nghe của nữ hài thì lòng bàn tay toát mồ hôi.

Hắn mở miệng, nói lắp bắp vài từ.

“Phải... phải.”

Triệu Giáng Châu đánh giá Đại Minh, nhẹ giọng hỏi: “Người năm nay thật sự mới mười hai tuổi?”

“Phải...”

Đại Minh đứng ngoài đình, nắm chặt hai tay, giọng nói lắp bắp.

Triệu Giáng Châu nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Đại Minh, khóe mắt lộ ra một nụ cười nhạt, miệng nàng hơi nhếch lên, muốn cười ra tiếng, nhưng cố nén lại.

Triệu Giáng Châu nghiêm mặt, giọng nói trong trẻo êm dịu: “Hôm đó người đã cứu... Cứu bọn... bọn tiểu thư.”

“Bọn tiểu thư vẫn chưa báo đáp người.”

Vừa dứt lời.

Hoạn quan Trương Hằng đứng sau nàng bước tới, lấy từ trong lòng ra một xấp ngân phiếu.

Nhìn độ dày, ít nhất cũng phải 500 lượng.

Trương Hằng đưa ngân phiếu cho Đại Minh.

Đại Minh nhìn xấp ngân phiếu dày cộp, theo bản năng lắc đầu.

“Không... không...”

“Cảm... Cảm ơn...”

“Ta...” Đại Minh mặt tái mét, lắp bắp nói: “Không cần đâu...”

Không hiểu sao, nhìn thấy xấp ngân phiếu dày cộp này, trong lòng hắn lại có một cảm giác đau nhói.

Hoạn quan Trương Hằng không cho hắn từ chối, trực tiếp nắm lấy tay Đại Minh rồi nhét ngân phiếu vào tay hắn.

Đại Minh vội vàng đẩy lại.

Trương Hằng hơi ngạc nhiên, dùng sức nhét vào tay Đại Minh.

Đại Minh nhìn Trương Hằng một cái, cánh tay thô to dùng sức.

Trương Hằng trực tiếp bị đẩy lão đảo.

Trương Hằng: “???”

Đại Minh nhìn sâu vào mắt Trương Hằng, nói giọng ồm ồm: “Không cần đâu.”

Triệu Giáng Châu ngồi trên ghế đá nhìn thấy cảnh vừa rồi, không nhìn được nữa.

“Phụt...”

Nữ hài bật cười khanh khách.

Tiếng cười trong trẻo, vui tai như tiếng chuông ngân.

Đại Minh và Trương Hằng đồng thời nhìn về phía Triệu Giáng Châu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Giáng Châu cứng đờ, vội vàng nghiêm mặt lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng khẽ ho một tiếng, thản nhiên nói: “Vì người không cần ngân phiếu, vậy người phải nhận lấy món đồ này.”

“Đây là răng của con hổ đó.”

Triệu Giáng Châu đứng dậy, thuận tay lấy ra một túi gấm từ bên hông.

Nàng bước ra khỏi đình, đi đến trước mặt Đại Minh, mở túi gấm lấy ra một chuỗi vòng cổ được làm từ ba chiếc răng hổ.

Ba chiếc răng hổ, một lớn hai nhỏ, được mài nhẵn bóng, bề mặt được chạm khắc hoa văn phức tạp.

Có thể thấy là xuất phát từ bàn tay của một nghệ nhân tài hoa.

Dây chuyền răng hổ được làm bằng chỉ vàng trộn với chỉ đỏ, trông rất đặc biệt.

Đại Minh vẫn muốn từ chối nhưng Triệu Giáng Châu đặt vòng cổ răng hổ vào túi gấm, nhét vào tay Đại Minh.

Giọng nàng có chút không vui, bĩu môi nũng nịu nói: “Người đã cứu ta, không được từ chối...”

Đại Minh vốn còn muốn từ chối, nghe vậy trên mặt liền lộ ra nụ cười ngốc nghếch.

Hắn đỏ mặt, cười ngốc gật đầu nhận lấy túi gấm, nhưng bỗng ngẩn người, hình như còn có thứ gì đó trong túi gấm.

Triệu Giáng Châu nghiêng người về phía Trương Hằng, nháy mắt với Đại Minh.

Đôi mắt hạnh to tròn sáng ngời mang theo một tia ranh mãnh.

Đại Minh hiểu ra, khẽ gật đầu, cười ngốc nghếch: “Cảm ơn.”

“Người đã cứu ta, đây là người đáng được nhận.” Triệu Giáng Châu nghiêm túc nói.

Nói xong, nàng khẽ hừ một tiếng, bước chân nhẹ nhàng trở lại đình, ngồi xuống ghế đá.

Chương 170: Chương 170

Hoạn quan Trương Hằng nhìn Đại Minh thật sâu, ánh mắt dừng lại trên túi gấm trong tay hắn.

Đại Vũ triều chuộng võ.

Các dũng sĩ trong quân cách mỗi ba năm đều sẽ tiến hành tỷ võ.

Chỉ những người có võ công cái thế, áp đảo tất cả binh lính mới được thưởng “vòng cổ răng hổ”.

Chiếc vòng cổ trong tay thằng ngốc này được làm theo tiêu chuẩn của quân đội.

Quan trọng hơn, vòng cổ của quân đội chỉ có một chiếc răng hổ, mà cái trong tay hắn có tới ba cái.

Nếu bị người trong quân đội nhìn thấy, nhất định sẽ gây chấn động lớn mất thôi.

Triệu Giáng Châu ngồi trên ghế đá, mặt nhỏ nghiêm nghị, khôi phục vẻ đoan trang của một tiểu thư khuê các.

Nàng khẽ ho hai tiếng, thản nhiên nói: “Người có thể lui xuống.”

Đại Minh nắm chặt túi gấm trong tay, tay phải xách bó củi vừa chặt xong, cười ngây ngô gật đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Đại Minh, khóe miệng Triệu Giáng Châu khẽ nhếch lên, suýt nữa lại bật cười.

Nàng nghiêm mặt, cố gắng nhịn cười.

Đại Minh cười ngây ngô quay người, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.”

Triệu Giáng Châu gọi.

Đại Minh lòng bàn tay đỏ mồ hôi, trong lòng căng thẳng, lại quay người lại.

“Củi của người, ta mua.”

Triệu Giáng Châu khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn bó củi Đại Minh xách trên tay phải.

“Được...”

Đại Minh lắp bắp nói: “Ta... Ta tặng cho người.”

“Không cần tiền.”

Nói rồi, Đại Minh đưa bó củi cho Trương Hằng bên cạnh.

Trương Hằng: “???”

“Phụt...”

Triệu Giáng Châu lại không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Cười xong, nàng vội vàng đưa tay che miệng nhỏ của mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đỏ bừng.

Triệu Giáng Châu cong cong mày, bị Đại Minh chọc cười không thôi.

Muốn cười nhưng không thể cười, cười thành tiếng không đoan trang, nàng nhịn rất vất vả đấy.

Trương Hằng hít sâu một hơi, liếc nhìn Đại Minh rồi nhận lấy bó củi.

Đại Minh cũng không khỏi đỏ mặt, cười ngây ngô gãi đầu.

Triệu Giáng Châu cố ý nghiêm mặt, thản nhiên nói: “Được rồi, người lui xuống đi.”

Đại Minh cười cười gật đầu, quay người rời đi.

Trương Hằng nhìn bóng lưng tên ngốc dần khuất xa, cúi đầu nhìn đồng củi trên tay, im lặng không nói thành lời.

Triệu Giáng Châu mỉm cười, nhìn bóng lưng Đại Minh, đôi mắt hạnh sáng long lanh.

Trương Hằng khước miệng giật giật, xách củi đến bên cạnh nàng, cung kính nói: “Điện hạ, người này có chút sức lực, có thể mang về cung.”

Triệu Giáng Châu mắt sáng lên: “Được không?”

Trương Hằng gật đầu: “Sau khi tịnh thân, hắc có thể làm hoạn quan thân cận của ngài.”

Triệu Giáng Châu: Σ(°Д °;)

...

Đại Minh đi trên phố, trong lòng tràn ngập niềm vui và phấn khích.

Hắn cảm thấy mỗi bước chân mình đặt lên những phiến đá xanh đều như đang bước trên mây.

Đại Minh cười toe toét, cười không ngừng.

Hắn đi được vài bước, bỗng nhớ tới cái nháy mắt của Triệu Giáng Châu.

Đại Minh vội vàng mở túi gấm, thấy bên trong ngoài chiếc vòng cổ răng hổ thì còn có một tờ giấy nhỏ.

Đổ tờ giấy ra.

Trên tờ giấy là một dòng chữ nhỏ, nét chữ thanh tú.

“Ngày mai giờ Ngọ, Đạo Hương Trai.”

Nhìn thấy bảy chữ này, Đại Minh hơi mở to mắt.

Đạo Hương Trai là tiệm bánh nổi tiếng nhất Dư Hàng huyện, nghe nói bánh ở đây rẻ nhất cũng phải 50 đồng một cái, chỉ có phú hộ ở Dư Hàng huyện mới thường xuyên mua, người nghèo không thể mua được.

Mảnh giấy có ý bảo ngày mai vào giờ Ngọ đến Đạo Hương Trai?

Đại Minh cầm tờ giấy trên tay, có chút khó hiểu.

Tại sao nữ hài đó lại bảo hán ngày mai đến Đạo Hương Trai?

Đột nhiên, Đại Minh vỗ trán, chợt nhớ ra.

Hán lại quên hỏi tên nữ hài đó rồi

Đại Minh đặt tờ giấy trở lại túi gấm, nhét túi gấm vào ngực.

Cũng may, ngày mai vẫn còn cơ hội hỏi tên nàng.

Đại Minh nở một nụ cười ngốc nghếch trên mặt, đôi mắt hán ánh lên.

Trên đường trở về Dục Anh Đường, Đại Minh cảm thấy mình mới đi được vài bước thì đã đến con phố Dục Anh Đường.

Nhanh đến khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đại Minh vừa bước vào phố Hồng Phường nơi có Dục Anh Đường thì phía sau vang lên một tiếng gọi dịu dàng, êm ái.

“Đại Minh ca!”

Nghe thấy giọng nói này, Đại Minh giật mình.

Hán quay lại, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trong mắt.

Một nữ hài mặc áo khoác mùa đông thủy lam sắc đứng sau Đại Minh.

Nàng trông khoảng mười tuổi, vẻ ngoài bình thường, để một bím tóc đuôi ngựa mượt mà, cánh tay đang đeo một chiếc giỏ tre nhỏ.

Nhìn thấy Đại Minh, khóe miệng nữ hài nở một nụ cười e thẹn, thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó, mang đến cho người ta cảm giác uyển ước ôn nhu.

Đại Minh nhìn thấy nữ hài, theo bản năng gọi: “Uyển Nhi?”

Trương Uyển Nhi khẽ mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Nữ hài hiện lành trước mặt này chính là vị hôn thê của Đại Minh.

“Sao nàng lại đến đây?” Đại Minh cười toe toét hỏi.

Không biết tại sao, lúc này khi gặp Uyển Nhi, hắn bỗng cảm thấy trong lòng có hơi chột dạ.

Cảm giác này rất lạ, giống như hắn đã làm điều gì có lỗi với Uyển Nhi vậy.

Trương Uyển Nhi cởi chiếc giỏ nhỏ trên tay xuống, giọng nói nhỏ nhẹ: “Nương bảo ta mang bánh hoa quế đến cho Trần viện trưởng.”

Nàng mở tấm vải đỏ che giỏ ra, để lộ những chiếc bánh trắng đựng trong đĩa.

Nhìn thấy bánh hoa quế, Đại Minh gật đầu thật mạnh, cười nói: “Cha vẫn rất thích ăn bánh ngọt.”

Trương Uyển Nhi khẽ cười, liếc nhìn đường phố.

Con phố nơi có Dục Anh Đường không có nhiều người vì nó gần Di Hồng Viện.

Người bình thường nhà bình thường hiếm khi đến đây.

Chương 171: Chương 171

Thấy không có ai xung quanh, Trương Uyển Nhi lấy một chiếc bánh hoa quế có chấm đỏ từ trong giỏ nhỏ ra.

“Đại Minh ca, huynh nếm thử đi.”

Trương Uyển Nhi mỉm cười, dịu dàng đưa chiếc bánh hoa quế có chấm đỏ cho Đại Minh.

Đại Minh cầm lấy bánh hoa quế do Trương Uyển Nhi đưa cho, vừa cho vào miệng, nhai một miếng là hết.

Nuốt bánh xuống, Đại Minh cười ngây ngô nói: “Ngon thật.”

Nghe vậy, Trương Uyển Nhi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cười hỏi: “Thật sự ngon sao?”

Đại Minh gật đầu: “Ngon lắm.”

Trương Uyển Nhi mỉm môi cười, lại lấy trong giỏ ra một chiếc khác cũng có chấm đỏ, đưa cho Đại Minh.

Đại Minh lắc đầu, cười: “Ta đủ rồi, Phần còn lại để dành cho cha ăn.”

Trương Uyển Nhi ngược mắt liếc Đại Minh, nhỏ nhẹ nói: “Đại Minh ca, mấy miếng bánh hoa quế có chấm đỏ này, huynh tự ăn đi.”

Nói xong câu này, má nàng ửng đỏ.

Đại Minh không hiểu mà gãi đầu: “Tại sao?”

“Mấy miếng đó... Là do ta tự làm.”

Trương Uyển Nhi cúi đầu, không dám nhìn Đại Minh.

“Nàng làm cũng ngon mà, tại sao không để cho cha ăn?”

Đại Minh ngơ ngác không hiểu.

Trương Uyển Nhi liếc Đại Minh, chỉ đỏ mặt không nói gì.

Nàng nhẹ nhàng xách giỏ đi về phía Dục Anh Đường.

Đại Minh đi bên cạnh nàng, hai người sóng vai.

Bước vào Dục Anh Đườngm trong viện vang lên tiếng khóc.

Mấy đứa nhỏ đang cầm quả quất xanh cắn dở, chua đến mức khóc òa.

Thủ phạm Tiểu Phúc thì chống nạnh, cười không ngớt.

Nàng vừa liếc thấy Trương Uyển Nhi và Đại Minh thì đã kêu lên:

“Tẩu tử!”

Tiểu Phúc láu lỉnh gọi to một tiếng.

Trương Uyển Nhi vừa bước vào viện thì mặt liền đỏ bừng.

Tiểu Phúc chạy đến bên Trương Uyển Nhi, đưa tay nhỏ nắm lấy vạt áo nàng.

Trương Uyển Nhi mỉm cười dịu dàng, lấy từ trong giỏ một miếng bánh hoa quế có chấm đỏ, lén đưa cho Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc nhìn thấy bánh hoa quế, đôi mắt đen láy đảo quanh hai vòng.

Cô bé nhận bánh, cắn một miếng, trên mặt liền lộ ra nụ cười vui vẻ, nhưng nụ cười chưa kịp kéo dài thì cổ áo sau của Tiểu Phúc đã bị ai đó túm lấy.

Cô bé kinh hãi quay đầu lại liền thấy Tiểu Liên đang trừng mắt nhìn mình.

“Tiểu Liên tỷ...”

Tiểu Phúc còn định nói gì đó nhưng Tiểu Liên gật đầu với Trương Uyển Nhi rồi đã lôi Tiểu Phúc đi mất.

Những hài tử khác trong viện thấy Tiểu Phúc bị lôi đi thì đều nín khóc mỉm cười.

Trương Uyển Nhi xách giỏ nhỏ, quen thuộc bước vào đại sảnh của

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, trên tay cầm một cuốn tiểu thuyết giết thời gian.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Diệp đặt cuốn tiểu thuyết trong tay xuống, nhìn thấy là Trương Uyển Nhi, Trần Diệp cười đứng dậy: “Uyển Nhi à, đã ăn cơm chưa?”

Trương Uyển Nhi nhìn thấy Trần Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cung kính hành lễ, nhẹ nhàng nói: “Ta ăn rồi.”

“Trần viện trưởng, nương ta bảo ta mang ít bánh ngọt đến.”

Tiểu nữ hài đặt cái giỏ lên bàn gỗ trong đại sảnh.

Nhìn thấy Trương Uyển Nhi tính tình dịu dàng, Trần Diệp rất hài lòng.

Đại Minh có thể lấy được một thê tử như vậy, quả thật là phúc phận tu luyện từ kiếp trước rồi.

Có một nữ hài tốt tính tình dịu dàng như vậy, còn muốn công chúa gì nữa?

Trần Diệp cười cười, vừa lúc nhìn thấy Đại Minh đứng bên cạnh, vẻ mặt ngốc nghếch.

Trần Diệp có chút đau đầu, mở miệng nói: “Đại Minh, đi vào bếp, xách theo nửa phiến sườn heo đó, đưa Uyển Nhi về nhà.”

Đại Minh nghe vậy gật đầu, đi về phía nhà bếp.

Trương Uyển Nhi vội vàng nói: “Không cần đâu, Trần viện trưởng... Mấy ngày trước ngài gửi đến, vẫn chưa ăn hết.”

Trần Diệp cười tủm tỉm nói: “Có gì đâu, sau này con gả cho Đại Minh, hai nhà chúng ta là thông gia, nên qua lại nhiều hơn mà.”

Nghe thấy lời của Trần Diệp, Trương Uyển Nhi đỏ mặt.

Nàng cúi đầu, có chút xấu hổ.

Thấy tiểu nữ hài xấu hổ, Trần Diệp cũng không trêu chọc nàng nữa.

Theo quan điểm của Trần Diệp, Trương Uyển Nhi tốt hơn nhiều so với Giáng Châu công chúa mà Đại Minh yêu thích.

Đại Minh xách nửa phiến sườn heo quay lại, Trần Diệp phát tay, ra hiệu cho hắn đưa Trương Uyển Nhi về nhà.

Trương Uyển Nhi cung kính hành lễ một lần nữa rồi rời đi cùng Đại Minh.

Trần Diệp đứng dậy, lấy một miếng bánh hoa quế từ giỏ cho vào miệng.

Nhai vài lần, hắn hài lòng gật đầu, tiếp tục ngồi xuống ghé đọc sách.

...

Đêm khuya, trăng thanh gió mát.

Thái Hồ.

Bên bờ hồ, bụi lau sậy.

“Xoạt xoạt...”

Ba bóng người ướt sũng chạy trong bụi lau sậy, nơi đi qua lau sậy gãy nát, phát ra âm thanh rất nhỏ.

Ba người thân pháp nhanh nhẹn, bước chân nhanh chóng.

Chạy dọc theo bờ hồ một lúc thì phía trước xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ đậu bên bờ hồ.

Một người đứng ở mũi thuyền, nhìn về phía ba người.

Tôn Thắng nhìn kỹ, lập tức sắc mặt vui mừng.

“Đi! Là người của ta.”

Tôn Thắng triển khai thân pháp dưới chân, vài bước đã vượt qua vài trượng.

Quỳnh Ngạo Hải và Tôn Thắng chạy song song.

Nữ tử theo sau ánh mắt phấn khích, lâm bẫm: “Nhu vậy mới vui chứ.”

“Thuận ca!”

Tiểu Lục đứng ở mũi thuyền nhìn thấy Tôn Thắng chạy tới, phấn khích hét lên.

“Lên thuyền, về nhà!”

Tôn Thắng dẫn đầu nhảy lên thuyền, thúc giục.

Ngay sau đó, Quỳnh Ngạo Hải và nữ tử cũng đi theo.

Tiểu Lục thì vội vàng chèo thuyền.

Chương 172: Chương 172

Chiếc thuyền nhỏ chở bốn người nhanh chóng đi vào đám lau sậy rồi biến mất.

Tôn Thắng quay lại nhìn, nhưng không thấy dấu vết của Lục Phiến Môn nữa.

Hắn thở dài nhẹ nhõm, miệng lại chửi rủa: “Con mẹ nó, suýt chút nữa thì bị bắt rồi.”

Quỳnh Ngạo Hải đứng bên cạnh, trên mặt cũng mang theo một tia may mắn.

Có thể thoát khỏi tay của nhất phẩm bộ đầu Mộ Dung Long Uyên, thật sự là may mắn.

Quỳnh Ngạo Hải quay đầu nhìn nữ tử cải nam trang bên cạnh, chấp tay cung kính nói: “Đa tạ cô nương đã giúp đỡ.”

“Không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

Nữ tử cải nam trang cong đôi mắt đẹp, để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ, cười khúc khích nói: “Ta tên là Tịch Nguyệt.”

Quỳnh Ngạo Hải nghiêm nghị nói: “Đa tạ Tịch cô nương.”

Hoa Tịch Nguyệt cười khẽ, hai tay ôm quyền, mặt nghiêm nghị nói: “Những gì các hiệp sĩ chúng ta theo đuổi chính là gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ!”

Lúc Tôn Thắng nghe những lời này, nhin không được mà liếc mắt.

Hắn híp mắt nhìn Hoa Tịch Nguyệt, giọng điệu tùy ý, nhưng đáy mắt lại chớp động hàn quang hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của Tôn Thắng, có chút bất mãn hét lên: “Này này này! Bản cô nương vừa cứu các người đây! Ánh mắt đó của người là sao? Muốn ném ta xuống hồ à?”

“Nếu bản cô nương muốn làm hại các người thì ta đã không ra tay rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt có chút tức giận.

Tôn Thắng không nói gì, chỉ nhìn Quỳnh Ngạo Hải.

Có thể dọa lùi nhất phẩm cảnh giới Mộ Dung Long Uyên, lai lịch của nữ tử này chắc chắn không nhỏ.

Lúc này khi giao thủ, Tôn Thắng mơ hồ thấy những bộ khoái đang vây công mình hình như đã bị ám khí đánh trúng.

Trong số những bộ khoái đó có cả những nhị phẩm võ giả.

Vừa đối mặt liền bị đánh ngã, nữ tử này phải có thực lực gì...

Quỳnh Ngạo Hải cảm nhận được ánh mắt của Tôn Thắng liền hiểu ý của.

Hắn gật đầu nhẹ, lần nữa biểu đạt cảm tạ: “Dù sao đi nữa, đa tạ Tịch cô nương đã ra tay giúp đỡ!”

Hoa Tịch Nguyệt xua tay, vẻ mặt thờ ơ: “Đều là giang hồ nhi nữ, nếu người có lòng, mời ta uống rượu là được rồi.”

“Giang hồ mà! Không phải chỉ là một chén rượu, một thanh kiếm, một nụ cười quên hết hận thù sao...”

Nghe những lời này, Quỳnh Ngạo Hải sững sốt một chút rồi cười lớn: “Được!”

“Ngày sau Tịch cô nương đến Hải Kinh Bang, ta sẽ lấy rượu ngon nhất chiêu đãi cô nương.”

Tôn Thắng thì phớt lờ Hoa Tịch Nguyệt.

Hắn dùng nội lực làm khô y phục ướt sũng, một chân giẫm lên mũi thuyền, thân mình ngả về phía trước, nhìn bên nước cùng đảo nhỏ cách đó không xa.

Thái Hồ có rất nhiều bến nước và đảo nhỏ, mà hầu như Thái Hồ đều có thủy phi.

Đảo nhỏ phía trước chính là nơi ẩn náu của Tôn Thắng, trên đó xây một chục nhà dân bình thường.

Bên bờ thì có vài chiếc thuyền nhỏ đang đậu.

Những huynh đệ dưới quyền Tôn Thắng đều đang ở đó đợi.

Thấy Tôn Thắng trở về an toàn, tất cả bọn họ đều reo hò.

“Thuận ca!”

“Ha ha ha ha...”

“Lão đại!”

Nhìn thấy huynh đệ của mình, trên mặt Tôn Thắng cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Thuyền nhỏ cập bến, hắn nhảy xuống thuyền ôm lấy huynh đệ, quan tâm hỏi: “Thế nào? Mọi người đều ổn chứ?”

Mấy người kia cười toe toét: “Chỉ bị thương nhẹ thôi, không sao đâu.”

Tôn Thắng xem xét vết thương của mấy người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Những huynh đệ này đều lớn tuổi hơn hắn, trong nhà có thể nữ lão mẫu.

Nếu có sơ xuất gì, Tôn Thắng cũng không dễ ăn nói.

Mặc dù làm nghề này đều đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng một người sống sờ sờ đột nhiên chết đi, ai cũng khó chấp nhận.

Hoa Tịch Nguyệt cũng dùng nội lực làm khô y phục, nhảy lên đảo nhỏ, tò mò nhìn quanh vài lần rồi bĩu môi nói: “Nhỏ quá.”

“Ta cứ tưởng địa bàn của người lớn lắm.”

“Chỉ có từng này người thôi sao.”

Tôn Thắng trừng mắt nhìn nàng nói: “Người tưởng ta giống như những tên thủy phi khác sao?”

Hoa Tịch Nguyệt chớp chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh: “Có gì khác nhau sao? Không phải đều cướp tiền của người ta trên sông sao?”

“Nói người cũng không hiểu.”

Tôn Thắng kiên dè Hoa Tịch Nguyệt nên không tranh cãi với nàng.

Tranh cãi nóng lên, người bị đánh mất mặt chỉ có chính mình.

“Tiểu Lục, chuẩn bị chút đồ nhắm, ta và Quỳnh công tử uống vài chén!”

Tôn Thắng quay đầu lại hét lớn với Tiểu Lục.

Tiểu Lục dáng người cao gầy, nước da vàng vọt là người thân tín nhất của Tôn Thắng.

Tiểu Lục đáp một tiếng, dừng thuyền nhỏ lại rồi chạy thẳng vào bếp.

“Các huynh đệ, mọi người cũng nghỉ ngơi trước đi.”

Tôn Thắng hét lớn với những huynh đệ khác.

Mọi người đồng loạt giải tán.

Tôn Thắng thì dẫn Quỳnh Ngạo Hải vào gian phòng của mình.

Hoa Tịch Nguyệt tò mò đi theo phía sau, cũng vào phòng.

Căn phòng không lớn, bày biện bàn ghế, giường chiếu, tủ gỗ đơn giản.

Góc tường đặt mấy vò rượu đầy kín bằng đất sét đỏ.

Tôn Thắng đi đến góc tường, xách hai vò rượu đặt lên bàn.

Hắn lại lấy ra hai cái bát sứ viền đen lòng trắng từ trong tủ, sau đó mở nắp đất sét đỏ ra, một mùi rượu nồng nàn từ bên trong tràn ra.

Mùi rượu thơm nức mũi.

Chỉ cần ngửi thôi cũng khiến người ta có chút say rồi.

“Quỳnh huynh, ngồi đi, chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm, phải uống một chén chứ.”

Tôn Thắng nhắc vò rượu lên, rượu màu xanh ngọc bích trong vắt từ miệng vò chảy ra, rót vào bát.

Quỳnh Ngạo Hải khẽ ngửi mùi rượu, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng?”

“Có mắt nhìn.” Tôn Thắng khen ngợi.

Hoa Tịch Nguyệt bên cạnh thấy không có bát rượu của mình, bèn kêu lên: “Này, sao lại không có bát của ta.”

Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Nguyệt, lại lấy một cái bát, rót cho nàng.

Rượu màu xanh ngọc trong vắt rót vào bát, chất lỏng trong veo, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Chương 173: Chương 173

Hoa Tịch Nguyệt nhìn rượu trong bát, trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn có chút ửng hồng vì phấn khích.

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng uống rượu, lúc ở trong sơn cốc, gia gia cũng không cho phép người trong tộc uống rượu.

Quỳnh Ngạo Hải ngồi xuống, cười khỏ một tiếng: “Đáng lẽ bữa rượu này phải do ta mời mới đúng.”

Hắn vô tình kéo Tôn Thắng vào chuyện này, trong lòng có chút áy náy.

Tôn Thắng bung bát rượu lên, ra hiệu với Quỳnh Ngạo Hải.

“Đây là địa bàn của ta, ta nên làm tròn bổn phận của chủ nhà.”

“Cạn!”

Tôn Thắng bung bát rượu lên, hào phóng ngửa cổ.

Quỳnh Ngạo Hải cũng bung bát rượu lên, vừa định uống thì bỗng nhiên sững sờ, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Quỳnh Ngạo Hải do dự một chút, cắn răng nói: “Sư... sư thúc!”

“Ta kính người!”

Hắn bung bát rượu ra hiệu với Tôn Thắng.

“Phụt!”

Tôn Thắng liền phun rượu ra ngoài ngay tại chỗ, suýt chút nữa phun vào Hoa Tịch Nguyệt đang nhấp từng ngụm rượu

nhỏ.

Tôn Thắng ho dữ dội vài tiếng, mặt đỏ bừng.

“Không phải... người đợi đã...”

Quỳnh Ngạo Hải lớn tuổi hơn mình rất nhiều, trên giang hồ lại có biệt hiệu “Vô Song Thần Chưởng”.

Là một anh hùng giang hồ có một không hai.

Vậy mà lại gọi mình là sư thúc.

Tuy xét về bối phận thì đúng là nên gọi như vậy, nhưng Tôn Thắng nghe vẫn thấy kỳ quái.

“Đều là lễ nghi rườm rà, ta không câu nệ chuyện này, Quỳnh huynh người lớn tuổi hơn ta, người gọi ta là Thuận đệ là được.”

Tôn Thắng vội vàng nói.

Quỳnh Ngạo Hải đang bưng bát rượu thờ phào nhẹ nhõm.

Thật ra, hấn vừa gọi một tiếng đó quả thật cảm thấy khó xử.

Hấn gật đầu, học theo dáng vẻ lúc nãy của Tôn Thắng, ngửa cổ lên, một hơi uống cạn rượu trong bát.

Quỳnh Ngạo Hải uống xong liền úp ngược bát sứ lại, không một giọt rượu nào rơi xuống.

“Hay!” Tôn Thắng thấy Quỳnh Ngạo Hải cũng hào sảng như vậy thì không khỏi reo lên một tiếng khen ngợi.

Hấn nhắc vò rượu lên, lại rót một bát, uống cạn một hơi.

Sau đó, học theo dáng vẻ của Quỳnh Ngạo Hải, úp ngược bát sứ lại.

Bên trong không có một giọt rượu nào rơi xuống.

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn.

Hải Kinh Bang vốn là bang phái được ngư dân ven biển thành lập, những người này ở tầng lớp dưới đáy xã hội, mỗi lần làm xong việc nặng nhọc đều thích tụ tập lại uống rượu.

Quỳnh Ngạo Hải là thiếu bang chủ, từ nhỏ đã tham gia vào các bữa tiệc rượu của người lớn.

Thời gian trôi qua, tửu lượng của hắn cũng rất tốt, đối với các loại rượu ngon lại càng am hiểu.

Tôn Thắng từ hai năm trước cướp được bình rượu của Nam Dật Vân thì đã thích uống rượu.

Sau khi trở thành thủy phi, lại càng thường xuyên uống rượu cùng huynh đệ, tửu lượng cũng được rèn luyện.

Hoa Tịch Nguyệt bên cạnh mắt sáng lên, cũng học theo dáng vẻ của hai người, uống một hơi cạn sạch.

Nàng vừa uống được một nửa thì đã bị rượu cay đến mức buông bát xuống, thè lưỡi ra.

Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ buồn bực.

Rượu này chẳng ngon chút nào!

Không giống như những gì được viết trong tiểu thuyết...

Hai nam nhân lại không để ý đến Hoa Tịch Nguyệt.

Quỳnh Ngạo Hải cầm bát sứ trong tay, một nâng một hạ, trong nháy mắt đã uống hết mười bát rượu với Tôn Thắng.

Tôn Thắng mặt không đổi sắc, Quỳnh Ngạo Hải nâng bát, hắn cũng nâng bát, Quỳnh Ngạo Hải rót rượu, hắn cũng rót rượu.

Sau mười bát.

Tốc độ của hai người vẫn đều nhau, uống rượu không phân thắng bại.

Điều này khiến Quỳnh Ngao Hải càng thêm thương thức Tôn Thắng.

Tôn Thắng cũng càng thêm yêu thích vị “sur điệt” đồng môn này.

Tôn Thắng uống cạn rượu trong bát, hỏi: “Quỳnh huynh, tại sao Lục Phiến Môn lại phải bỏ đầu nhất phẩm đến bắt người thế?”

“Chuyện người giết tri phủ Trì Châu là thật sao?”

Quỳnh Ngao Hải vừa uống cạn rượu, nghe vậy thì buông bát xuống, thở dài: “Chuyện này có liên quan đến ta, nhưng sự việc lại có ẩn tình khác.”

“Nói thế nào?” Tôn Thắng nhắc vò rượu lên, rót cho Quỳnh Ngao Hải một bát rượu.

Quỳnh Ngao Hải liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt bên cạnh bàn.

Hoa Tịch Nguyệt lúc này đang dùng đũa gấp mấy món nhắm mà Tiểu Lục vừa mang đến.

Món nhắm không nhiều, chỉ có ba loại.

Một đĩa đậu phộng luộc nước muối, một đĩa thịt bò xào tương, một đĩa tôm.

Hoa Tịch Nguyệt gấp một hạt đậu phộng cho vào miệng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng nhai hai cái, không hài lòng nói: “Này này!”

“Sao người cũng giống tên mặt trắng này vậy.”

“Vừa rồi là ta cứu các người đấy, nếu không thì bây giờ các người đã ở trong đại lao rồi!”

Tôn Thắng đang uống rượu, nghe vậy thì lập tức nổi giận: “Người nói ai là mặt trắng?”

Hoa Tịch Nguyệt bình tĩnh nói: “Mặt người không trắng sao?”

Tôn Thắng hung tợn nhìn chăm chăm Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt không hề sợ hãi nhìn lại Tôn Thắng.

Lúc này, Tôn Thắng chợt nhớ đến việc nàng có thể dọa lui Mộ Dung Long Uyên liền hít sâu một hơi, khinh thường nói: “Mặc kệ người.”

Hắn bung bát rượu lên, lại uống một ngụm.

Quỳnh Ngạo Hải giảng hòa nói: “Chuyện này nói ra thì dài dòng.”

Hắn nhìn Hoa Tịch Nguyệt, cười khô nói: “Cho dù ta nói ra, Tịch cô nương cũng chưa chắc tin.”

Hoa Tịch Nguyệt lại gắp một hạt đậu phộng, vừa nhai vừa nói: “Người cứ nói đi.”

“Ta thấy người cũng không tệ, không giống người sẽ giết quan viên.”

Chương 174: Chương 174

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng và Hoa Tịch Nguyệt, như thể đã hạ quyết tâm.

Hắn do dự một chút, rồi nói với Tôn Thắng: “Thuận đệ, tấm cảm thiệp của vi huynh vẫn còn ở chỗ ngươi.”

Lúc này Tôn Thắng mới nhớ ra, vừa rồi Quỳnh Ngạo Hải đã nhét vào lòng hắn một tấm cảm thiệp.

Hắn vội vàng lấy ra, đặt lên bàn.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn hai người, thản nhiên nói: “Chuyện có liên quan đến tấm cảm thiệp này.”

Tôn Thắng nhượng mảy, mở tấm cảm thiệp ra.

Kiểu dáng của tấm cảm thiệp giống với kiểu dáng bài thiệp trong võ lâm giang hồ.

Điểm khác biệt duy nhất là trên bì không có bất kỳ chữ viết nào, bề mặt lại được bọc lụa, có khả năng chống nước.

Bên trong tấm cảm thiệp là gấm đoạn, phía trên có bút tích màu đen viết:

“Ma giáo trở lại, muốn hãm hại Hải Kinh Bang, mau trở về, không được đến Cửu Hoa Kiếm Phái!”

Tôn Thắng đọc xong những gì viết trên đó thì nhíu mày.

Hoa Tịch Nguyệt bên cạnh đang ăn đậu phộng giơ tay ngọc lên, giật lấy tấm cảm thiệp.

Thủ pháp nhanh đến mức Tôn Thắng còn chưa kịp phản ứng.

Đến khi Tôn Thắng kịp phản ứng thì Hoa Tịch Nguyệt đã xem xong rồi.

“Thì ra là vậy, thảo nào người nói đây là chuyện còn quan trọng hơn cả việc rửa sạch oan khuất của bản thân.” Hoa Tịch Nguyệt đặt tấm cẩm thiếp lên bàn, giọng nói mang theo sự hiểu rõ.

Quỳnh Ngạo Hải cười khở gật đầu: “Đúng vậy.”

Hoa Tịch Nguyệt có chút khó hiểu: “Tấm cẩm thiếp không cho người đến Cửu Hoa Kiếm Phái, sao người còn đi?”

Quỳnh Ngạo Hải bưng rượu lên, uống một ngụm, nói: “Tấm cẩm thiếp này là do một người tự xưng đến từ Kỳ Lân Các đưa đến.”

“Hắn nói hắn có quen biết với phụ thân ta, nên đặc biệt đến báo tin.”

Tôn Thắng buông bát rượu xuống: “Lai lịch không rõ ràng, chưa chắc đã là thật.”

“Đúng vậy,” Quỳnh Ngạo Hải tán thành gật đầu, tiếp tục nói: “Hơn nữa, Ma giáo đã bị tiêu diệt hơn hai mươi năm, năm đó Võ Đang, Thiếu Lâm cùng nhau triệu tập đại hội võ lâm, tập hợp mấy chục môn phái, cùng nhau trừ ma vệ đạo.”

“Ma giáo phó giáo chủ Huyền Vũ Kỳ kỳ chủ bị bốn vị Tông Sư vây giết.”

“Cây đồ bầy khi tan, Ma giáo bây giờ dù có người thì cũng chỉ là đang sống lay lắt, cho nên ta không để ý, tiếp tục đến Cửu Hoa Kiếm Phái.”

“Lúc đó ta liên tiếp đánh bại hơn mười đệ tử thân truyền của các môn phái Tây Nam, đúng ngay lúc khí thế ngút trời, ta cảm thấy Kinh Đào Chương của ta đã đến bờ vực đột phá.”

“Chỉ cần tiếp tục khiêu chiến thì không bao lâu nữa, ta sẽ có thể bước vào cảnh giới nhất phẩm.”

Quỳnh Ngạo Hải nhắc vò rượu lên, rót đầy cho hai người kia.

“Cảnh giới nhất phẩm đối với võ giả nhị phẩm mà nói, là cảm dỗ vô cùng lớn, cho nên ta vẫn đến Cửu Hoa Kiếm Phái.”

Quỳnh Ngạo Hải thở dài một tiếng, hoàn toàn không còn vẻ phấn khởi của một thiếu niên anh hùng khiêu chiến các môn phái năm nào nữa

Chỉ còn lại nỗi buồn và hối hận.

Hoa Tịch Nguyệt tiếp tục gấp một hạt đậu phộng, hỏi: “Rồi sao nữa?”

Quỳnh Ngạo Hải cười khổ.

“Đại đệ tử chân truyền của Cửu Hoa Kiếm phái, Mạc Phương Bình, bị ta một chiêu đánh chết.”

Tôn Thắng nhíu mày: “Mạc Phương Bình cảnh giới gì?”

“Nhị phẩm hậu kỳ.” Quỳnh Ngạo Hải thở dài.

Hoa Tịch Nguyệt ngồi bên nghe ra sự khác thường, nàng buông đũa xuống, giơ bàn tay ra hiệu: “Một chiêu?”

“Chỉ dùng một chiêu?”

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu: “Một chiêu.”

Tôn Thắng biến sắc: “Một chiêu đánh chết nhị phẩm hậu kỳ?”

“Đúng vậy, chỉ một chiêu.” Quỳnh Ngạo Hải nghiêm mặt nói.

Hoa Tịch Nguyệt tò mò: “Chẳng lẽ Mạc Phương Bình này là kẻ bất tài, chỉ có hư danh?”

Quỳnh Ngạo Hải lắc đầu: “Hắn là đại đệ tử chân truyền của Cửu Hoa Kiếm phái, có cơ hội kế thừa chức chương môn trong vòng mười năm.”

“Hắn bị thương?” Tôn Thắng hỏi.

“Không.” Quỳnh Ngạo Hải nhìn hai người, nói ra sự thật: “Hắn căn bản không phòng thủ, thậm chí không vận nội lực, cho nên mới bị ta một chiêu đánh chết.”

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt và Tôn Thắng đồng thời lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

“Ý ngươi là, hắn mượn tay ngươi tự sát?” Hoa Tịch Nguyệt hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu: “Phải.”

Hoa Tịch Nguyệt bật cười, hỏi Tôn Thắng.

“Tiểu bạch kiểm, ngươi tin không?”

Tôn Thắng nâng chén rượu uống cạn, sắc mặt bình tĩnh.

Không hề bị câu nói “tiểu bạch kiểm” của Hoa Tịch Nguyệt chọc giận.

“Ta tin.” Tôn Thắng thân nhiên nói, liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt: “Ngươi chẳng lẽ không tin?”

Nụ cười trên mặt Hoa Tịch Nguyệt biến mất, nàng bình tĩnh gật đầu: “Ta cũng tin.”

Nghe vậy, ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải sáng lên.

“Các ngươi tin?”

Tôn Thắng và Hoa Tịch Nguyệt đồng thời gật đầu.

“Nếu ngươi thật sự làm chuyện này, ngươi sẽ không ngồi uống rượu với chúng ta.”

Tôn Thắng ánh mắt sâu sắc nhìn Quỳnh Ngạo Hải.

Hoa Tịch Nguyệt thản nhiên nói: “Võ nghệ cao cường, tuổi trẻ thành danh, bỗng bị oan ức... Đây là đải ngộ của nhân vật chính trong tiểu thuyết.”

“Người gặp phải chuyện như vậy, thường đều bị oan.”

Nghe lý do của Hoa Tịch Nguyệt, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đều không khỏi nhìn nàng thêm một lần.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người, Hoa Tịch Nguyệt lập tức mất bình tĩnh.

Nàng bĩu môi, bất mãn nói: “Hai người nhìn ta bằng ánh mắt gì vậy?”

“Sao ta cảm thấy ánh mắt của hai người giống như nhìn kẻ ngốc thế?”

Hai người đồng thanh: “Không có, ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt: (==_==)!!

Chương 175: Chương 175

Tôn Thắng nâng bát rượu lên, uống cạn một hơi.

“Một cao thủ nhị phẩm hậu kỳ, trong vòng mười năm có cơ hội thăng lên nhất phẩm, tiếp quản vị trí chưởng môn.”

“Người như vậy, làm sao có thể không phòng thủ, cam tâm bị người một chưởng đánh chết chứ?”

Tôn Thắng hỏi ra trọng tâm của vấn đề.

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu: “Không sai.”

“Rồi sao? Rồi sao?”

Hoa Tịch Nguyệt gấp tiếp hạt đậu phộng, thúc giục.

“Ta một chưởng đánh chết Mạc Phương Bình, chưởng môn Cửu Hoa Kiếm Phái Tùng Minh lão nhân đứng xem không nói gì,” Quỳnh Ngạo Hải nói: “Ông ấy chỉ thở dài một tiếng, nói quyền cước vô tình, rồi để ta rời đi.”

Hoa Tịch Nguyệt gật đầu, miệng nhai đậu phộng, nói: “Tùng Minh lão nhân cũng là cao thủ nhất phẩm lão luyện, chắc chắn đã nhìn ra.”

“Coi như còn khá là biết lý lẽ.”

“Đúng vậy.” Quỳnh Ngạo Hải thở dài một tiếng.

Tôn Thắng cầm bình rượu lên, rót đầy rượu.

“Mộ Dung Long Uyên nói người giết cả nhà năm người của Mạc Phương Bình là sao?”

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng: “Chuyện này có chỗ kỳ quái, hơn nữa có bái thiếp trước đó, ta không hiểu tại sao Mạc

Phương Bình lại cam tâm để ta một chưởng đánh chết.”

“Buổi tối, ta đã đến nhà Mạc Phương Bình, ta muốn xem có phải có người dùng thể nhi người thân của hấn uy hiếp, để hấn chết dưới tay ta hay không.”

Tôn Thắng và Hoa Tịch Nguyệt không nói gì, lặng lẽ lắng nghe.

“Nhưng ta vừa đến cửa nhà Mạc Phương Bình thì một người mặc dạ hành y, đeo khăn che mặt đã bay ra từ trong viện.”

“Khinh công của hấn rất tốt, động tác mau lẹ, không có một động tác thừa nào.”

“Hấn nhìn thấy ta thì đột nhiên đổi hướng, đánh một chưởng về phía ta.”

“Ta thi triển Kinh Đào Chưởng, giao đấu với hấn hơn mười chiêu.”

Quỳnh Ngạo Hải ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng.

“Chưởng pháp của hấn rất kỳ lạ, vô cùng kỳ lạ, ta chưa từng thấy môn phái nào có chưởng pháp kỳ lạ như hấn.”

“Chưởng pháp của hấn hoàn toàn không theo bất kỳ bộ chưởng pháp, chiêu vô định chiêu, thức vô định thức.”

“Hơn nữa càng giao đấu, ta càng cảm thấy chưởng lực của hấn càng giống với chưởng lực của ta.”

“Sau vài chiêu, hấn đột nhiên rút lui, giọng khàn khàn nói: Vô Song Thần Chưởng Quỳnh Ngạo Hải cũng chỉ có vậy. Sau đó, liền biến mất không thấy tăm hơi.”

“Ta lo lắng cho người nhà của Mạc Phương Bình, nên không đuổi theo hấn mà nhảy vào viện, nhưng lại thấy năm

người còn lại trong gia đình Mạc Phương Bình đều đã chết cả rồi.”

Nghe đến đây, Tôn Thắng và Hoa Tịch Nguyệt đồng thời hít một hơi lạnh.

Quỳnh Ngạo Hải trên mặt lộ vẻ cay đắng: “Tất cả mọi người đều bị một chương đánh chết.”

“Ta kiểm tra thương thế của họ, chương lực rất giống với chương lực của ta.”

“Ngoại trừ ta có thể nhận ra sự khác biệt nhỏ thì người ngoài không thể nhận ra được.”

Hoa Tịch Nguyệt đảo mắt sáng ngời, chợt hiểu ra.

“Nói cách khác, người bị tên hắc y đó vu oan.”

Quỳnh Ngạo Hải cười khở gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ta vừa kiểm tra xong vết thương của họ thì người của Cửu Hoa Kiếm phái ủa đến.”

Hoa Tịch Nguyệt kinh ngạc thốt lên: “Vậy thì người tiêu rồi, giang hồ có quy tắc, họa không liên lụy đến gia đình.”

“Bị bắt quả tang, người không thể chối cãi được nữa!”

“Đúng vậy.” Quỳnh Ngạo Hải buồn bực uống một ngụm rượu: “Không ai tin ta.”

“Ta không còn cách nào khác, đành phải đánh trả.”

“Chương môn Cửu Hoa Kiếm phái, Tùng Minh lão nhân nổi giận đùng đùng, muốn ta đền mạng.”

“Ông ấy là nhất phẩm, không muốn ỷ mạnh hiếp yếu nên treo ta lên bảng truy nã của Ngọc Diệp Đường.”

Nghe đến ba chữ Ngọc Diệp Đường, sắc mặt Tôn Thắng hơi thay đổi, trở nên có chút kỳ lạ.

Quỳnh Ngạo Hải bưng chén rượu lên uống một ngụm lớn rồi đặt mạnh xuống, tiếp tục nói: “Ta đi đường thủy, muốn quay về Hải Kinh Bang, lúc đó ta đã tin bảy tám phần nội dung trên cầm thiếp.”

“Trên đường đi, có vài sát thủ nhận nhiệm vụ của Ngọc Diệp Đường từng ra tay với ta.”

“Ta chỉ là đả thương bọn hăn chứ không có lấy tính mệnh.”

“Cho đến khi ta sắp rời khỏi địa phận Trì Châu thì bỗng có một lão giả đột nhiên cầm dao găm lao về phía ta ở chỗ trạm dịch, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt như hận ta thấu xương.”

“Ta tưởng lại là sát thủ nhận nhiệm vụ của Ngọc Diệp Đường nên đánh một chưởng qua.”

“Không ngờ lão giả đó lại bị chưởng lực của ta đánh chết tại chỗ.”

“Lúc đó xung quanh còn có mấy tên tùy tùng, thấy ta giết lão giả thì đều kêu lên.”

“Nói ta giết tri phủ Trì Châu, nói ta là ma đầu.”

Tôn Thắng đang lặng lẽ uống rượu cũng đặt chén rượu xuống, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Hoa Tịch Nguyệt nghe rõ chuyện của Quỳnh Ngạo Hải thì kinh ngạc nói: “Người... quả thật cũng quá oan uổng rồi.”

“Có phải người đắc tội với ai không?”

“Trên giang hồ, hãm hại người diệt cả nhà người ta; trên mặt thể tục, sắp đặt người giết tri phủ Trì Châu.”

“Kẻ đứng sau muốn người không thể đặt chân trên giang hồ lẫn thể tục đây mà.”

“Đây... Đây cũng thật quá độc ác!”

Hoa Tịch Nguyệt nghe đến sắc mặt trắng bệch.

Nàng vừa mới bước vào giang hồ, đã gặp phải chuyện hiểm ác như vậy.

Nếu nàng và Quỳnh Ngạo Hải đổi vị trí cho nhau, e rằng cũng đã bị người ta hãm hại chết rồi.

Nghĩ đến đây, Hoa Tịch Nguyệt không khỏi rùng mình.

Quỳnh Ngạo Hải cười khỏ một tiếng, bưng chén rượu lên, uống cạn.

Hắn liên tục uống hơn mấy chục chén rượu, trên mặt đã có thêm một chút men say.

“Có lẽ là ta quá nổi tiếng nên có người muốn ta thân bại danh liệt...”

Quỳnh Ngạo Hải thở dài.

Chương 176: Chương 176

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, hắc tử Vô Song Thần Chương nổi tiếng giang hồ trở thành kẻ bị giang hồ khinh bỉ, thế tục không dung.

Sự đả kích về mặt tâm lý này quá nặng nề.

Tôn Thắng nhắc vò rượu lên rót đầy cho Quỳnh Ngạo Hải.

“Vậy người định làm gì tiếp theo?”

Tôn Thắng hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải lặng lẽ uống rượu, uống hết chén rượu, hắc tử dài: “Từ Thái Hồ đến Kiến Ninh phủ ít nhất cũng phải đi hơn hai mươi ngày đường thủy.”

“Lục Phiến Môn sẽ không tha cho ta.”

“Con đường phía trước, ta không thể đi tiếp nữa.”

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng, trên mặt thêm một phần nghiêm túc.

Hắc tử cung kính chấp tay, trầm giọng nói: “Su thúc, Ngạo Hải muốn nhờ ngài đưa cầm thiếp này đến tay phụ thân ta.”

Tôn Thắng ánh mắt lạnh lùng nhìn Quỳnh Ngạo Hải: “Vậy còn người?”

Quỳnh Ngạo Hải nhắc vò rượu lên, vừa rót rượu vừa nói: “Ta muốn đi điều tra xem rốt cuộc là kẻ nào đứng sau hãm hại ta.”

Trong mắt Quỳnh Ngạo Hải lóe lên một tia lạnh lẽo, tay hắc tử cầm vò rượu, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Bất cứ ai bị hãm hại đến thân bại danh liệt thế này, trong lòng đều sẽ khổ sở, sẽ phẫn nộ.

Sẽ muốn báo thù!

“Đưa tin sao? Việc này ta cũng làm được nha!”

Một bên Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên tiến lại gần, đôi mắt trắng non cong cong mang theo vẻ phẫn khích.

Nàng không đợi hai người kia lên tiếng, liền cầm cảm thiệp trên bàn, nhét vào trong ngực.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải nhìn nhau, trong mắt mang theo vẻ do dự.

Hoa Tịch Nguyệt khẽ hừ một tiếng, nàng vừa dùng sức tay phải thì đôi đũa trong tay liền gãy thành mấy đoạn, tiện tay vung lên một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Vèo vèo vèo...”

“Cộc cộc cộc...”

Vài tiếng vật cứng cắm vào gỗ vang lên.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đồng thời nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy trên cánh cửa gỗ có thêm một lỗ tròn nhỏ.

Hai người nhìn kỹ, sắc mặt liền kịch biến.

Trên cửa thế mà chỉ có một lỗ tròn.

Lỗ tròn này chỉ to bằng chiếc đũa, ánh trăng bên ngoài xuyên qua lỗ tròn, chiếu rõ ràng lên mặt đất trong nhà.

Liên tưởng đến tốc độ ra tay vừa rồi của Hoa Tịch Nguyệt, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đều tỉnh rạo không ít.

Tốc độ này, độ chính xác này.

Nếu vừa rồi Hoa Tịch Nguyệt ra tay thì e rằng bọn họ đã chết rồi.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải nhìn nhau, trong lòng khẳng định nữ tử giả nam trang Hoa Tịch Nguyệt này chính là cảnh giới nhất phẩm.

Còn trẻ như vậy đã là cảnh giới nhất phẩm, rốt cuộc nàng ta là ai?

Hoa Tịch Nguyệt khoe tài một chút, thấy đã trấn áp được hai người thì cười tủm tỉm nói: “Thế nào?”

“Thực lực của ta đủ chứ.”

“Ta đi đưa thư, hai người các người đi điều tra việc này.”

“Nhưng nói trước nhé!” Hoa Tịch Nguyệt nghiêm mặt nói: “Ta chỉ chịu trách nhiệm đưa tin, chuyện sau đó ta không quản.”

“Ta không muốn tự dung bị vu oan thành đại ma đầu đâu.”

Có kinh nghiệm của Quỳnh Ngạo Hải trước đó, Hoa Tịch Nguyệt không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.

Quỳnh Ngạo Hải do dự một chút rồi cắn răng, chấp tay cung kính nói: “Vậy thì đa tạ Tịch cô nương.”

Hoa Tịch Nguyệt phát tay hào phóng: “Khách sáo rồi! Điều là huynh đệ giang hồ cả.”

Nàng học theo Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, nâng chén rượu lên định uống một hơi cạn sạch, nhưng chợt nhớ lại độ cay vừa rồi liền vội vàng hạ chén xuống, chỉ uống một ngụm nhỏ.

Nhưng dù chỉ là một ngụm nhỏ thì cũng khiến mặt nàng cay đến đỏ bừng.

Hoa Tịch Nguyệt cố gắng giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng thì đang khóc một dòng sông.

Rượu này chẳng ngon chút nào...

Tôn Thắng nhìn Quỳnh Ngạo Hải hỏi: “Người còn nhớ người đưa người thiếp mời trông như thế nào không?”

“Tên hắc y giao đầu với người có đặc điểm gì không?”

Quỳnh Ngạo Hải hồi tưởng lại, nói: “Người đưa thiếp mời cho ta là một tên độc nhãn, mắt trái bị kín.”

“Còn tên hắc y giao đầu với ta, tay hắc rất đặc biệt, không giống những người luyện chương pháp như chúng ta.”

“Tay hắc trơn nhẵn như ngọc, ngón tay thon dài trắng nõn, nhưng ta có thể khẳng định hắc tuyệt đối không phải nữ tử!”

Tôn Thắng gật đầu, ghi nhớ những đặc điểm Quỳnh Ngạo Hải nói.

“Ta có vài đường dây, có lẽ có thể dò la được chút tin tức.”

“Mấy ngày nay, Quỳnh huynh không bằng tạm thời ở lại đây với ta.”

“Chỗ ta dù là Lục Phiến Môn cũng chưa chắc tìm tới cửa được, Thái Hồ có nhiều thủy động, đảo nhỏ, mật đạo, người ngoài căn bản không phân biệt được.”

Quỳnh Ngạo Hải suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đa tạ sư...”

Lời còn chưa nói hết, Tôn Thắng đã trừng mắt nhìn hắc: “Chúng ta đã nói rõ rồi.”

Quỳnh Ngạo Hải cười: “Thuận đệ!”

“Được! Quỳnh huynh!”

Tôn Thắng mỉm cười, cụng chén với Quỳnh Ngạo Hải.

“Uống rượu!”

“Dùng bữa!”

“Chuyện ngày mai, để ngày mai nghĩ!”

“A ha ha ha ha ha...”

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải thi nhau uống rượu.

...

Ngày hôm sau.

Tôn Thắng đau đầu như búa bổ, đầu óc choáng váng.

Hắn mở mắt ra liền thấy mình đang nằm trên giường, bên cạnh là Quỳnh Ngạo Hải.

Quỳnh Ngạo Hải sắc mặt hồng hào, vẫn còn ngủ say sưa.

“Ồ, đây không phải Trương Tam gia của chúng ta sao?”

“Tỉnh rồi à?”

Một giọng nói thanh thúy vang lên từ phía xa.

Chương 177: Chương 177

Tôn Thắng cố gắng chịu đựng cơn đau đầu do say rượu, ngồi dậy nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy Hoa Tịch Nguyệt mặc nam trang ngồi trên ghế, trước mặt trên bàn bày một đĩa tôm.

Bàn tay thon thả của nàng đang bóc vỏ tôm.

Hoa Tịch Nguyệt ngược mắt nhìn Tôn Thắng, cười mỉm hỏi: “Còn nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôn Thắng vẻ mặt mờ mịt, cố gắng nhớ lại nhưng đầu đau như búa bổ, cứ như thể sau gáy hắn bị ai đó đánh vậy.

Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh cũng mở mắt.

Vừa mở mắt, hắn đã ôm lấy sau gáy, vẻ mặt đau đớn.

“Ui, Quỳnh nhị gia cũng tỉnh rồi?”

Hoa Tịch Nguyệt cười chào hỏi.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải ngơ ngác, hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Chuyện xảy ra đêm qua như những mảnh vỡ, có chút hỗn loạn.

Hoa Tịch Nguyệt bóc xong một đĩa tôm, lại dùng đũa chấm nước chấm ăn thử một con, ăn xong con tôm này, nàng thản nhiên nói: “Đêm qua hai người say bí tỉ, cứ đòi lôi kéo bốn bốn cô nương kết nghĩa huynh đệ với hai người.”

“Người nói kết nghĩa thì kết nghĩa thôi.”

“Trương tam gia, người lại nói thay huynh kết nghĩa, người làm lão tam, Quỳnh Ngạo Hải làm lão nhị.”

“Đề bốn bốn cô nương làm tiểu tứ?”

Khuôn mặt Hoa Tịch Nguyệt hiện lên một nụ cười lạnh.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải lơ mờ nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải so tài tử lượng, nhưng lại so thua.

Tôn Thắng say quá, nói Quỳnh Ngạo Hải giỏi rượu như vậy, xứng đáng với mình, có thể làm nghĩa huynh của mình.

Hai người đối mặt với một cây đại thụ bên ngoài, kết làm huynh đệ khác họ.

Lúc kết nghĩa, Tôn Thắng nói mình đã có đại ca rồi, chỉ có thể thêm nhị ca.

Quỳnh Ngạo Hải miệng gọi sư thúc, nói chênh lệch bối phận, sống chết không theo.

Tôn Thắng nổi giận, cứng rắn kéo Quỳnh Ngạo Hải kết nghĩa.

Hắn càng muốn kéo Hoa Tịch Nguyệt vào, để Hoa Tịch Nguyệt làm tứ muội.

Hoa Tịch Nguyệt tức đến tím mặt, sau khi hai người kết nghĩa thì đều tát vào sau gáy mỗi người một cái.

Hai người liền ngất xỉu tại chỗ.

Mãi cho đến bây giờ mới tỉnh lại.

Bây giờ Quỳnh Ngạo Hải là nhị ca, Tôn Thắng là lão tam.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải nhìn nhau, không nhịn được cười lớn.

Hoa Tịch Nguyệt lườm hai người, lại ăn mấy con tôm rồi nói: “Bồn cô nương đi đây.”

“Hai người cố gắng lên, bồn cô nương không muốn lần sau nghe tin tức của hai người thì cỏ trên mộ đã cao một thước rồi.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt buông đũa, nhẹ nhàng nói một câu: “Đi đây.”

Nàng cứ thế đeo một chiếc ba lô nhỏ trên vai rồi rời khỏi.

...

Dục Anh Đường.

Phòng của Đại Minh.

Đại Minh cẩn thận thay đôi giày vải mới, đi hai bước trên sàn.

Còn hai canh giờ nữa mới đến trưa nhưng không biết vì sao, bây giờ hắn rất hồi hộp, không làm được việc gì, đầu óc toàn là nữ hài đó.

Đại Minh vừa nghĩ tới việc sắp được gặp lại nữ hài đó thì tim đã đập nhanh như bay.

Nhanh hơn cả lúc hắn đồn củi làm việc nặng.

Ngồi trong phòng một lúc, Đại Minh rồi bời.

Hắn đứng dậy đi đến tủ, lấy ra mấy ngân phiếu vụn.

Đại Minh đếm thử, tổng cộng có mười lượng bạc.

Đây là số tiền mà hắn dành dụm đã lâu, ban đầu Đại Minh định dành dụm thêm một thời gian nữa để đổi một chiếc rìu mới nặng tám mươi cân, bây giờ, hắn đã thay đổi ý định rồi.

Bánh ngọt của Đạo Hương Trai rất đắt, Đại Minh muốn mời nữ hài xinh đẹp kia ăn bánh.

Mười lượng bạc, chắc cũng mua được một ít.

Nghĩ vậy, Đại Minh không nhin được mà cười ngậy ngô.

Nữ hài xinh đẹp kia đã tặng hần chiếc vòng cổ răng hổ, hần cũng phải tặng lại nàng một món quà gì đó.

Cha đã nói, giao tiếp giữa người với người, nhất định phải có qua có lại.

Đại Minh cất tờ ngân phiếu vào trong ngực, cười ngậy ngô bước ra khỏi cửa phòng.

Trong viện.

Trong căn phòng rộng rãi phía tây của Dục Anh Đường, có một nhóm hài tử lớn tuổi hơn đang ngồi.

Trần Diệp cầm trên tay một cuốn sách, đứng ở phía trước, bên cạnh hần treo một tấm bảng đen.

Hần đang dạy bọn trẻ.

“Hôm nay chúng ta sẽ học Tam Tự Kinh.”

“Tất cả đọc theo ta.”

“Nhân chi sơ, tính bản thiện.”

“Tính tương cận, tập tương viễn...”

Mỗi buổi sáng, Trần Diệp đều gọi bọn trẻ tụ tập lại dạy cho chúng một số kiến thức khai sáng.

Giờ chuyện này đã trở thành thông lệ.

Đại Minh ở trong viện, ánh mắt kính trọng nhìn Trần Diệp, cười ngậy ngô hai tiếng.

Cha thật là giỏi, cái gì cũng biết.

Hần thu lại ánh mắt, tâm trạng vui vẻ bước ra khỏi Dục Anh Đường đi về phía Đạo Hương Trai.

Đi không bao lâu, Đại Minh đã đến vị trí của Đạo Hương Trai.

Hắn nhìn lên mặt trời, còn một khoảng thời gian nữa mới đến giữa trưa.

Đại Minh đứng bên ngoài Đạo Hương Trai, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Trên bầu trời xanh thẳm, mặt trời dần dần di chuyển đến vị trí trung tâm.

Đại Minh đã đứng bên ngoài Đạo Hương Trai chờ đợi rất lâu.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, trong lòng suy nghĩ.

Đã đến giữa trưa rồi, tại sao nữ hài đó vẫn chưa đến?

Trong lòng Đại Minh bỗng dưng có thêm một chút lo lắng.

“Này!”

Lúc này, phía sau Đại Minh bỗng truyền đến một tiếng gọi.

Chương 178: Chương 178

Đại Minh mở to mắt, vui mừng quay đầu lại.

Phía sau hắn đứng một điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị đó đứng cách Đại Minh không xa.

Hắn nhìn thân hình vạm vỡ của Đại Minh thì nuốt nước bọt, lấy hết can đảm nói: “Ngài... ngài...”

“Ngài có thể...”

Điểm tiểu nhị vừa mới nói ra ba chữ thì liền nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô của Đại Minh.

Trong lòng hắn bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Đại Minh chuyển thành bất mãn khinh bỉ, lời nói liền thay đổi.

“Ta nói này, người đứng bên ngoài cửa hàng chúng ta lâu như vậy, rốt cuộc hắn có mua đồ hay không?”

“Nếu không mua thì đứng xa ra một chút, đừng ảnh hưởng đến việc làm ăn của chúng ta.”

Đại Minh nghe thấy những lời này, mặt không khỏi đỏ lên.

Hắn cười ngây ngô, gãi đầu nói: “Xin lỗi...”

Nghe thấy lời của Đại Minh, sự thiếu kiên nhẫn trong mắt điểm tiểu nhị càng sâu hơn.

Hắn hét lên: “Muốn đứng thì đứng sang một bên, người có biết hắn đang ảnh hưởng đến việc làm ăn của chúng ta không?”

“Cao lớn như vậy mà chẳng hiểu chuyện gì cả?”

Đại Minh nhìn vị trí mình đang đứng, rõ ràng còn cách cửa Đạo Hương Trai vài bước.

Chắc chắn là không cản trở việc làm ăn mới đúng.

Đúng lúc Đại Minh chuẩn bị mở miệng giải thích thì một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên.

“Ai nói chúng ta không mua?”

Đại Minh và điểm tiêu nhị đồng thời nhìn sang một bên.

Chỉ thấy hai tiểu nam hài dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú, ăn mặc như tiểu tư, đầu đội mũ nhỏ, xuất hiện bên cạnh Đại Minh.

Một trong hai tiểu nam hài cầm trên tay tờ ngân phiếu một trăm lượng, không hài lòng quát lớn với điểm tiêu nhị: “Mắt chó coi thường người khác!”

Nói xong, tiểu nam hài quay đầu lại cười nhẹ với Đại Minh.

Đại Minh hơi sững sờ, nhìn khuôn mặt của đối phương một lúc lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng hình như mình không quen người này.

Tiểu nam hài kia nhìn ra sự bối rối trong mắt Đại Minh, không nhịn được cười nói: “Còn chiếc vòng cổ ta tặng người đâu?”

Nghe câu này, Đại Minh giật mình.

Vòng cổ...

Vòng cổ răng hổ!

Là nàng!

Đại Minh cẩn thận quan sát khuôn mặt của tiểu nam hài trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ bình tĩnh.

Là nữ hài ngày hôm qua.

Triệu Giáng Châu lúc này cải trang nam, tiểu nam hài đi theo bên cạnh là thị nữ thân cận của nàng.

Điểm tiểu nhị nhìn thấy tờ ngân phiếu một trăm lượng thì hai mắt đều tròn tròn.

Hắn nuốt nước miếng, cúi người nói: “Ba vị khách quan, mời vào bên trong!”

Triệu Giáng Châu khẽ hừ một tiếng, tay nắm tờ ngân phiếu một trăm lượng, quay đầu lại cười nhẹ với Đại Minh: “Đi thôi.”

Đại Minh nhìn Triệu Giáng Châu đang cải trang nam, cười ngây ngô hai tiếng.

Thị nữ phía sau Triệu Giáng Châu lặng lẽ liếc nhìn Đại Minh, che miệng cười trộm.

Người này cười lên thật ngốc nghếch quá.

Ba người cùng bước vào tiệm bánh.

Đại Minh đưa tay sờ vào trong ngực, hắn có mười lượng bạc.

Hắn muốn mời nữ hài ăn bánh.

Nhưng Đại Minh còn chưa kịp lấy ra thì Triệu Giáng Châu đã bước đến quầy, đặt tờ ngân phiếu một trăm lượng lên trên.

“Mỗi loại lấy một ít, lấy loại ngon nhất!”

Ông chủ đang bận rộn ở quầy nhìn thấy tờ ngân phiếu một trăm lượng, mắt sáng liền lên, dặn dò điểm tiểu nhị: “Nhanh đi!”

“Mỗi loại gói mấy cái, nhanh gói cho ba vị công tử này!”

Điểm tiểu nhị nhanh nhẹn đi gói bánh.

Nhìn thấy điểm tiểu nhị khinh người lúc nãy chạy tới chạy lui, trên mặt Triệu Giáng Châu lộ ra một nụ cười.

Đại Minh lấy từ trong ngực ra tờ ngân phiếu trị giá mười lượng, ngốc nghếch nói: “Ta... Ta mời nàng ăn.”

Triệu Giáng Châu quay đầu liếc nhìn tờ ngân phiếu mười lượng trong tay Đại Minh, nàng mỉm cười.

“Ta mời người!”

“Người đã cứu ta, đây là điều nên làm.”

Nói xong, nàng nhìn vào cổ Đại Minh, chớp đôi mắt hạnh to tròn sáng trong, chuyển chủ đề: “Vòng cổ ta tặng người đâu?”

“Sao người không đeo?”

Đại Minh cười ngây ngô: “Ta để ở nhà rồi, ta sợ làm mất.”

Thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Đại Minh, Triệu Giáng Châu không nhịn được cười nói: “Đeo trên cổ còn có thể làm mất sao?”

Đại Minh gãi đầu, chỉ cười ngốc nghếch.

Thấy Đại Minh như vậy, thị nữ bên cạnh lại che miệng cười trộm.

Không lâu sau, trên quầy đã bày rất nhiều gói bánh nhỏ.

Điểm tiểu nhị kia chạy đến toát cả mồ hôi.

Nhìn những gói bánh ngọt nho nhỏ, mắt Triệu Giáng Châu sáng long lanh.

Nàng nhìn Đại Minh, giọng vui vẻ: “Nương ta bình thường không cho ta ăn bánh ngọt.”

“Hôm nay, cuối cùng ta có thể ăn thỏa thích rồi!”

Đại Minh cười ngây ngô.

Nha hoàn cải trang nam bên cạnh lại nhắc nhỏ: “Điện... Công tử, bên ngoài phải chú ý lời ăn tiếng nói.”

Đôi môi đỏ mọng của Triệu Giáng Châu cong lên, nói nhỏ: “Bây giờ chúng ta là nam hài tử, chú ý lời ăn tiếng nói gì chứ?”

Nha hoàn suy nghĩ một chút, lông mày thanh tú nhíu lại.

Ừm...

Điện hạ nói có vẻ cũng có lý.

Triệu Giáng Châu tìm kiếm trong đồng bánh ngọt trên quầy rồi lấy ra một gói nhỏ.

Nàng mở gói ra, bên trong là những chiếc bánh nhỏ màu trắng mang theo mùi hương thơm ngọt.

Đại Minh nhìn qua, lập tức nhận ra loại bánh đó.

Là bánh hoa quế.

Triệu Giáng Châu lấy ba chiếc, tự cho vào miệng một chiếc rồi đưa hai chiếc còn lại cho nha hoàn và Đại Minh.

Đại Minh cười ngây ngô nhận lấy, cho vào miệng, nhai hai cái đã hết.

Triệu Giáng Châu đang ăn từng miếng nhỏ, thấy cảnh này thì không nhịn được cười thành tiếng.

“Sao ngươi ăn một miếng đã hết rồi?”

Nói xong, nàng lại lấy ra một chiếc, đưa cho Đại Minh.

Chương 179: Chương 179

Đại Minh đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

Hắn học theo Triệu Giáng Châu, ăn từng miếng nhỏ.

Lần này Đại Minh ăn chiếc bánh hoa quế thứ hai chậm hơn rất nhiều.

Sau khi thưởng thức kỹ, hắn cảm thấy bánh hoa quế này hình như không khác gì bánh mà Trương Uyển Nhi đưa hôm qua.

Đều rất ngon.

Đại Minh không phân biệt được sự khác biệt trong đó.

Lúc này, điểm tiểu nhị cũng đã gói xong bánh ngọt của Đạo Hương Trai.

Tổng cộng hơn hai mươi gói bánh ngọt được đặt trên quầy.

Triệu Giáng Châu đặt bánh hoa quế trở lại vào giấy gói, định xách những chiếc bánh này lên thì Đại Minh đã vội vàng bước lên một bước, cầm hộ nàng.

Triệu Giáng Châu mỉm cười: “Đa tạ.”

Đại Minh cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, hắn lắp bắp nói: “Không... Không có gì.”

“Ngươi có biết gần Dư Hàng có chỗ nào vui chơi không?”

Triệu Giáng Châu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi Đại Minh.

Trong mắt Đại Minh lộ ra vẻ bối rối, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như không có chỗ nào vui chơi cả.”

Từ khi sống ở Dục Anh Đường, hai năm nay cuộc sống hàng ngày của Đại Minh rất đơn điệu.

Hoặc là ở rừng cây phía nam thành trì, hoặc là ở Dục Anh Đường.

Hắn cũng không hứng thú với những nơi khác.

Nghe Đại Minh trả lời như vậy, trên mặt Triệu Giáng Châu lộ ra vẻ thất vọng.

Thấy biểu cảm của nàng, không biết vì sao trong lòng Đại Minh có chút lo lắng.

Hắn mở miệng nói: “Có một con sông ở phía nam thành, rất thú vị.”

Triệu Giáng Châu mở to đôi mắt hạnh tròn xoe, vui mừng nói: “Thật sao? Ta chưa từng đến bờ sông, có cá trong đó không?”

Đại Minh cười ngây ngô gật đầu: “Có... Có.”

Triệu Giáng Châu lại nở nụ cười trên môi: “Được! Vậy chúng ta đến đó đi!”

Nữ tỳ đang nhai bánh ngọt bên cạnh nghe vậy thì vội nói: “Điện... Công tử, chúng ta không thể đến bờ sông được.”

Triệu Giáng Châu nhìn nữ tỳ, nghiêm túc nói: “Chúng ta bây giờ là nam hài tử, nam hài tử có thể đến bờ sông.”

Nữ tỳ phòng má, có chút khó xử.

Điện hạ chắc không nghĩ rằng, nhất cử nhất động của nàng bây giờ không có ai theo dõi sao?

Triệu Giáng Châu nhìn Đại Minh, mắt sáng long lanh.

“Chúng ta đến bờ sông nhé?”

Đại Minh ngây ngô gật đầu.

Ba người cứ thế rời khỏi Đạo Hương Trai.

Đại Minh tay xách bánh ngọt, định đi bộ đến đó nhưng nữ tỳ đi theo phía sau Triệu Giáng Châu đã tìm một chiếc xe ngựa.

Thế là ba người lên xe ngựa, thông thả đi ra ngoài thành.

Đây là lần đầu tiên Đại Minh đi xe ngựa, khoang xe chật hẹp, lưng la lung lay khiến Đại Minh thấy hơi chóng mặt.

Cũng may, không mất nhiều thời gian thì chiếc xe của bọn họ đã nhanh chóng đến bờ sông phía nam thành rồi.

Triệu Giáng Châu vui vẻ nhảy xuống xe ngựa, nhìn dòng sông đang chậm rãi chảy xuôi, sóng nước trong vắt, đôi mắt nàng lập tức mở to.

Đại Minh và nữ tỳ cũng cùng xuống xe.

Triệu Giáng Châu chạy đến bờ sông cúi người xuống, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve mặt sông.

Dòng nước trong vắt chảy qua kẽ tay nàng.

Tiếng nước chảy róc rách, nước sông mát lạnh.

Cách bờ không xa còn có thể nhìn thấy vài con cá nhỏ đang tung tăng bơi lội trong nước.

Gió nhẹ thổi qua, trong lòng Triệu Giáng Châu liền dâng lên cảm giác dễ chịu thoải mái.

Nàng nhìn xung quanh một lát, hai mắt liền sáng lên.

Ở chỗ bờ không xa có một tảng đá lớn.

Nàng liền chạy về phía tảng đá đó.

“Công tử!” Nữ tỳ phía sau lo lắng, vội vàng gọi.

Đại Minh xách theo hộp bánh, cũng vội chạy theo.

Triệu Giáng Châu chạy đến chỗ tảng đá thì quay đầu lại cười với thị nữ: “Tiểu Thanh, chúng ta cùng ngồi trên này ngâm chân trong nước nhé?”

Nghe vậy, thị nữ liền lắc đầu lia lịa như trống bỏi.

“Không được đâu, điện... Công tử, về sẽ bị mắng mất...”

Triệu Giáng Châu bĩu môi, không hài lòng nói: “Vậy ta tự ngâm một mình.”

Nói rồi, nàng nhìn Đại Minh: “Đại Minh ca, huynh cũng xuống đây đi.”

Giọng nữ hài trong trẻo, đôi mắt hạnh long lanh.

Khuôn mặt chất phác của Đại Minh đỏ bừng.

“Ta... Ta...”

Tay Đại Minh vẫn cầm hộp bánh, hấn lấp bắp không nói nên lời.

“Tiểu Thanh, người giúp Đại Minh ca cầm bánh đi.”

Triệu Giáng Châu nói với thị nữ Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh phồng má, nhận hộp bánh từ tay Đại Minh.

Lúc này, Triệu Giáng Châu liền nhảy lên ngồi xuống mép đá, cởi giày tất, để lộ đôi bàn chân trắng nõn.

Đại Minh nhìn thấy đôi chân nhỏ của Triệu Giáng Châu thì vội vàng quay mặt đi, không dám nhìn nhiều.

Triệu Giáng Châu bên kia vẫn vô tư cẩn thận đặt chân xuống mặt nước.

Khoảnh khắc chạm vào nước sông, nàng liền rút chân lại.

“Lạnh quá!” Nữ hài kêu lên.

Năm ngón chân nhỏ co rúm lại.

Vài nhịp thở sau.

Triệu Giáng Châu đã chuẩn bị đủ tâm lý, từ từ đặt chân xuống nước, dần quen với nhiệt độ của nước sông.

Đôi chân nhỏ trắng nõn khẽ đạp dòng nước mát, gió nhẹ chậm rãi thổi qua.

Dòng nước róc rách, Triệu Giáng Châu khép hờ mắt, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Tâm trạng nàng chưa bao giờ bình yên như lúc này.

Kể từ hai năm trước, nàng và mẫu thân bị buộc phải rời Biện Lương, trở về quê hương của mẫu thân ở Dư Hàng thì nàng luôn bị mẫu thân quản thúc, ngày thường hiếm khi có cơ hội ra ngoài chứ nói gì đến việc cởi giày tất, ngâm chân trong nước sông.

Khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Giáng Châu lộ ra vẻ thích thú.

Nàng quay lại nhìn Đại Minh, vẫy tay: “Đại Minh ca, huynh cũng xuống đây đi.”

Thị nữ Tiểu Thanh nháy mắt với Đại Minh.

Đại Minh cười ngây ngô gãi đầu, không chú ý đến ánh mắt của Tiểu Thanh.

Chương 180: Chương 180

Hắn cười toe toét, cũng nhảy lên tảng đá rồi ngồi xuống bên cạnh Triệu Giáng Châu.

Triệu Giáng Châu thấy Đại Minh ngồi bên cạnh, trên mặt liền lộ ra nụ cười.

“Đại Minh ca, huynh cũng ngâm chân đi.”

Nàng rất vui vì có người chơi cùng chứ không giống như Tiểu Thanh, làm việc gì cũng sợ trước sợ sau.

Đại Minh đáp một tiếng, cũng cởi giày tất, để lộ đôi bàn chân to màu lúa mì.

Triệu Giáng Châu nhìn thấy chân của Đại Minh, không nhịn được cười: “Đại Minh ca, chân huynh to quá.”

Nói rồi, nữ hài giơ đôi chân nhỏ của mình lên, lắc lắc.

Dưới ánh nắng mặt trời, đôi chân nhỏ trắng nõn dính đầy nước, năm ngón chân nhỏ xinh xắn đung đưa.

Đại Minh đỏ mặt, chỉ cười ngây ngô.

Không biết tại sao, hắn chỉ ngồi cạnh nữ hài mà trong lòng lại hồi hộp lạ thường.

Một làn gió nhẹ thổi qua.

Hai bên bờ sông trồng rất nhiều cây cối, làn gió thổi qua, ngọn cây đung đưa, lá cây xào xạc.

Một mùi hương thoang thoảng từ bên cạnh bay tới.

Ngửi thấy mùi hương này, Đại Minh khựng lại, biết là mùi hương từ người Triệu Giáng Châu.

Lòng bàn tay hần bỗng đỏ mồ hôi, bồn chồn không yên, khuôn mặt càng đỏ hơn.

Đại Minh ngâm chân trong dòng nước sông mát lạnh, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ.

Giá mà thời gian có thể dừng lại mãi mãi ở đây thì tốt quá.

Đột nhiên, Đại Minh vỗ vào đầu mình, hần vẫn chưa hỏi tên nữ hài.

“Nàng... nàng tên gì?”

Đại Minh nhìn dòng nước trong veo, hỏi Triệu Giáng Châu.

Triệu Giáng Châu quay đầu nhìn Đại Minh, thấy hần đỏ mặt thì không khỏi cười nói: “Nhũ danh của ta là Tú Tú.”

“Huynh cứ gọi ta Tú Tú là được.”

Đại Minh thầm nhẩm cái tên này trong lòng.

Tú Tú...

Tên thật hay.

“Rất hay.” Đại Minh ma xui quỷ khiến nói một câu.

Triệu Giáng Châu hơi sững sờ, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra một nụ cười.

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Nàng ngâm đôi chân nhỏ vào nước sông, thỉnh thoảng lại có vài đàn cá nhỏ bơi tới, nhẹ nhàng va vào.

“Đại Minh ca, bình thường huynh làm gì?”

Triệu Giáng Châu nhìn chăm chăm vào mặt nước lấp lánh, giọng nói trong trẻo dễ nghe hỏi.

“Ta... Ta bình thường liên rèn luyện thân thể, lên núi đốn củi, tập thể dục, nghỉ trưa...”

Đại Minh khô khan kể hết một ngày bình thường của mình.

Triệu Giáng Châu nghe xong, trong mắt lộ ra vẻ khao khát.

“Thật thú vị, có thể ở trong rừng nghỉ ngơi cả ngày nha.”

Nàng bĩu đôi môi đỏ mọng, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ sầu muộn.

“Không giống ta, mẫu thân ta luôn bắt ta học tập nữ công, cầm kỳ thư họa, đọc sách...”

“Ta không muốn học những thứ này, ta muốn học võ công.”

“Nhưng thị vệ không chịu dạy ta.”

Nói đến đây, trong mắt Triệu Giáng Châu càng thêm tia sáng.

Nàng nhìn Đại Minh nói: “Đại Minh ca, huynh có biết võ công không?”

“Huynh có thể giết con hổ đó mà, mạnh như vậy chắc hẳn huynh biết võ công rồi?”

Đại Minh nghe vậy cười ngây ngô hai tiếng, có chút ngượng ngùng nói: “Ta... Ta không biết võ công.”

“Ta... Ta chỉ biết chặt củi thôi.”

Đại Minh dùng tay ra hiệu, ngây ngô nói: “Ta thấy chặt hồ với chặt cây hình như cũng không khác gì nhau, đều là một nhát rìu, thế nào thì thế đó.”

Triệu Giáng Châu nghe Đại Minh miêu tả, liền nghiêng đầu khen ngợi: “Giỏi quá!”

Nghe lời khen của nữ hài, Đại Minh lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Hắn gãi đầu, không biết nói gì, hai người cứ thế tiếp tục ngồi trên tảng đá, cùng nhau ngâm chân.

Không khí yên tĩnh tường hòa.

Đột nhiên.

Triệu Giáng Châu kêu lên một tiếng kinh ngạc, ngón tay nhỏ xiu chỉ về phía dòng sông.

“Đại Minh ca, huynh nhìn xem có thứ gì đó đang phát sáng ở đằng kia kia.”

“Vàng óng ánh.”

Đại Minh ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng Triệu Giáng Châu chỉ.

Chỉ thấy ánh nắng chiều xuống, rơi trên mặt sông, tình cờ chiếu vào thứ gì đó trong nước sông, khiến nó phát ra một tia ánh sáng vàng nhạt.

Ánh sáng có chút mờ ảo, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy rõ.

Nhưng lơ mờ có thể thấy, đó là một thứ rất lớn.

“Có phải là bảo vật của ai đó đánh rơi không?”

Giọng nói của Triệu Giáng Châu mang theo một chút phấn khích, đôi mắt hạnh nhân sáng ngời của nàng ánh lên vẻ rạng rỡ.

Đại Minh không nói gì, hắn đứng dậy, bàn chân to lớn giẫm lên lớp bùn mềm dưới đáy sông.

Lúc này hắn chỉ đang ở bờ sông, thứ phát sáng kia lại ở giữa sông, cách Đại Minh một khoảng.

Triệu Giáng Châu thấy Đại Minh động thân muốn đi xuống thì vội vàng gọi: “Đại Minh ca!”

Đại Minh quay đầu lại cười ngốc nghếch một tiếng rồi lao xuống nước, bơi về phía giữa sông.

Hai năm nay, vào mùa hè, sau khi chặt củi xong hắn thường xuống sông bơi một lúc với Tôn Thắng.

Thời gian trôi qua, Đại Minh cũng đã nắm được cách bơi.

Tốc độ bơi của hắn bình bình nhưng rất nhanh đã đến giữa sông.

Đại Minh xác định phương hướng một chút rồi lặn xuống đáy sông.

Con sông bên ngoài Dư Hàng huyện này không sâu, chỉ khoảng hai mét.

Đại Minh rất dễ dàng đã lặn xuống nước tìm thấy thứ phát sáng kia.

Thứ đó rất lớn, nằm ngang dưới đáy sông, dài khoảng một trượng, trên đó mọc đầy rong rêu xanh.

Đại Minh vừa sờ vào thứ đó thì trên tay lập tức dính đầy rong rêu, rất trơn.

Hắn nắm chặt bằng hai tay, dùng sức cánh tay, muốn đưa thứ này lên khỏi đáy sông.

Nhưng Đại Minh dùng sức mấy lần mà thứ này vẫn không nhúc nhích.

Rất nặng, không thể nào nhấc lên được,

Đại Minh lại bơi lên mặt nước, hít thở vài hơi rồi lại thử vài lần nữa nhưng vẫn không được.

Đại Minh đành phải từ bỏ, bơi trở lại bờ.

Chương 181: Chương 181

Triệu Giáng Châu ngồi trên tảng đá ngóng trông.

Thấy Đại Minh bình an trở ra khỏi nước, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đại Minh ca, huynh làm ta sợ chết khiếp.”

Đại Minh ước sững cả người, hấn cười ngốc nghếch.

“Thứ đó quá nặng, ta không nhấc lên được, đợi vài năm nữa, có lẽ ta sẽ nhấc được.”

“Đến lúc đó, ta sẽ lấy nó tặng... Tặng cho nàng.”

Đại Minh đỏ mặt, cười ngốc nghếch.

Nghe thấy lời của Đại Minh, Triệu Giáng Châu bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Được, đợi sau này huynh nhấc lên được thì nhất định phải tặng cho ta đấy.”

Triệu Giáng Châu mỉm cười rạng rỡ, ánh nắng chiếu lên khuôn tiểu bạch kiêu nồn tinh xảo của nàng, nụ cười thật động lòng người.

...

Dục Anh Đường.

Trần Diệp tùy ý ngồi, cánh tay khoác lên trên bàn gỗ.

Trên bàn có một ấm trà và một đĩa bánh ngọt.

Tiểu Liên thì đứng bên cạnh, vẻ mặt phức tạp nhìn Trần Diệp.

Nàng từ từ mở miệng: “Viện trưởng, Tiểu Thắng đã gặp Quỳnh Ngạo Hải.”

“Hắn đã ủy thác Ngọc Diệp Đường điều tra thông tin của hai người.”

Tiểu Liên lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp bình tĩnh nhận lấy, tay trái cầm một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, vừa nhai vừa xem.

Không lâu sau.

Trần Diệp xem xong nội dung trong cuốn sổ nhỏ.

Hắn thản nhiên nói: “Để Tàn Nhất bọn họ đi đi.”

“Ta bảo người điều tra Giáng Châu công chúa, người đã tra được chưa?”

Tiểu Liên gật đầu, giọng nói lạnh lùng: “Đã tra được rồi.”

“Có điều, nàng đã chết rồi.”

“Nghe nói hai năm trước, lâu chủ Phong Vũ Lâu đã xông vào Biện Lương, giết chết thái tử và tất cả các công chúa.”

“Nếu không phải cự hoàng còn có long chủng ở bên ngoài thì e rằng Đại Vũ đã sụp đổ rồi.”

Nghe báo cáo của Tiểu Liên, Trần Diệp hơi nheo mắt.

Giáng Châu công chúa đã chết hai năm trước sao?

Không đúng.

Nàng còn sống.

Nữ hài mà Đại Minh gặp là Giáng Châu công chúa.

Hệ thống sẽ không sai.

Trần Diệp đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đại Vũ tuyên bố ra bên ngoài là thái tử và tất cả các công chúa đều bị lâu chủ Phong Vũ giết chết.

Tại sao bây giờ lại có thêm một Giáng Châu công chúa nữa chứ?

Tại sao Đại Vũ lại che giấu sự tồn tại của Giáng Châu công chúa?

Trần Diệp nheo mắt, gõ nhẹ lên mặt bàn.

Tiểu Liên thấy Trần Diệp lộ ra vẻ mặt này, biết hắn đang suy nghĩ, liền lặng lẽ đứng đợi bên cạnh.

Trần Diệp suy nghĩ một lúc lại hỏi: “Còn những thông tin nào liên quan đến Giáng Châu công chúa không?”

Tiểu Liên nhớ lại một chút rồi nói: “Thân mẫu của Giáng Châu công chúa chỉ là một tài nhân bình thường, nghe nói nguyên quán là người Dư Hàng.”

“Giáng Châu công chúa còn có một bào tỷ, tên là Ngọc Châu công chúa.”

Trần Diệp nghe xong thì nhắm mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Lâu sau, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng.

“Ta biết rồi.”

Tiểu Liên nhìn Trần Diệp, mở miệng nói: “Viện trưởng, ta muốn rời đi vài ngày.”

“Vật liệu của Khổng Tước Linh còn thiếu vài thứ, người của Đường Môn đã phát hiện ra một khối hoàng kim nhuễn thiết ở quan ngoại, nghe nói đó là một trong những vật liệu để chế tạo Long Tu Châm.”

“Bọn họ đã ủy thác Hải Kinh Bang đi đường thủy, đưa về Đường Môn.”

“Ta muốn...”

Trần Diệp gật đầu, phát tay nói: “Đi đi, chú ý an toàn.”

“Vâng.” Tiểu Liên cung kính cúi chào, sau đó lui xuống.

Hai năm trôi qua.

Mặc dù trong lòng Tiểu Liên vẫn còn có chút hảo cảm không nói rõ được cũng không tả rõ được với Trần Diệp, nhưng kiếp sống sát thủ lạnh lùng đã làm hao mòn tình cảm của nàng.

Bây giờ trong lòng nàng chỉ nghĩ đến việc sớm ngày thăng lên nhất phẩm, hoặc chế tạo ra Khổng Tước Linh, giết chết nam nhân đó.

Những cảm xúc khác, Tiểu Liên không muốn nghĩ nhiều nữa.

Huống chi, Trần Diệp là một Tông Sư.

Càng lẫn lộn trên giang hồ, càng biết sự đáng sợ của một Tông Sư.

Khoảng cách chênh lệch giữa hai người thực sự quá lớn.

Trần Diệp nhìn Tiểu Liên bước ra khỏi đại sảnh Dục Anh Đường, hẩn bùng chén trà lên, nhấp một ngụm.

Hương trà thanh tao thấm vào lòng người.

Ánh mắt Trần Diệp sâu thẳm, hẩn dường như vừa phát hiện ra điều gì đó ghê gớm.

“Thái tử, công chúa đều chết, chỉ còn lại hai người.”

“Một trong số đó mai danh ẩn tích sống ở Dư Hàng.”

“Sau đó, lại có thêm một nhị hoàng tử.”

“Chà chà...”

Trần Diệp gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trên mặt lộ ra vẻ thích thú.

Hắn đuổi người, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Trần Diệp lẩm bẩm: “Còn một tháng nữa lại đến xuân triều rồi...”

“Hy vọng tân đế lên ngôi, triều đình sẽ làm tốt hơn một jchuts.”

Ngoài viện truyền đến một trận âm thanh vui đùa ầm ĩ.

Trần Diệp đứng dậy, nhìn ra ngoài viện.

Chỉ thấy Đại Minh ướt sũng trở về, trên mặt mang theo nụ cười ngốc nghếch, có vẻ tâm trạng rất tốt.

Tiểu Phúc thấy Đại Minh trở về thì chạy đến, kéo lấy vạt áo Đại Minh, nói giọng nũng nịu: “Đại Minh ca, ta vẫn muốn ăn bánh mà tẩu tử cho ta.”

Đại Minh cười ngốc nghếch, nói với Tiểu Phúc: “Đó là cho cha.”

Trong đại sảnh, Trần Diệp nghe thấy lời của Tiểu Phúc thì cười nói: “Tiểu Phúc, chỗ cha vẫn còn mấy miếng nè.”

Tiểu Phúc nghe vậy, đôi mắt to đen trắng lập tức sáng lên.

“Đến đây! Đến đây!”

Tiểu Phúc chạy lon ton vào đại sảnh, Trần Diệp đưa đĩa bánh cho tiểu Phúc.

Tiểu Phúc nhìn kỹ một chút lại bĩu môi: “Ta không muốn ăn cái màu trắng này, ta muốn ăn cái có chấm đỏ cơ.”

“Cái có chấm đỏ có thêm mật ong.”

Đại Minh đang chuẩn bị về phòng thay y phục nghe thấy vậy thì sững người lại.

Chương 182: Chương 182

Gió nổi lên thổi qua rừng trúc.

Lá trúc xanh mượt phát ra tiếng xào xạc.

Gió đi qua.

Cả rừng trúc cũng lắc lư theo.

Có một khoảng đất trống trong rừng trúc, trên đó có một căn trúc thất bình thường.

Trúc thất không lớn, bên trong có một thanh niên đang ngồi.

Hắn ngồi xếp bằng trên tấm nệm, trước mặt là một bàn trà nhỏ, trên bàn trà có một chiếc ấm tử sa nhỏ bằng bàn tay, ấm áp đang bốc hơi nước trắng mờ ảo.

Trong trúc thất, hương trà thoang thoảng.

Nếu là người sành trà, chắc chắn sẽ nhận ra đây là Đại Hồng Bào của Vũ Di sơn.

Sản lượng hàng năm rất ít, giá cả đắt đỏ, chỉ những người có danh tiếng trên giang hồ mới có thể uống được.

“Lộp cộp...”

Bên ngoài trúc thất vang lên tiếng bước chân.

Người thanh niên đưa mắt “nhìn” về phía đó, đôi mắt hắn bị lụa đen bịt kín, không thể nhìn thấy gì.

Một lão nhân mặc khôi y bước vào đi đến bên cạnh người thanh niên, nắm lấy tay hắn rồi dùng ngón tay viết vài chữ lên đó.

Người thanh niên tĩnh tâm cảm nhận.

Chờ lão nhân viết xong, hấn khẽ gật đầu, giọng nói bình tĩnh: “Ta biết rồi.”

“Lúc cần, có thể tiếp tục truyền tin cho Quỳnh Ngạo Hải.”

“Vỡ kịch này chỉ mới bắt đầu, hấn là nhân vật trung tâm, không thể để xảy ra sai sót.”

Nói xong, người trẻ tuổi dừng lại suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Đứng sau Trương Thuận là Nam Dật Vân, theo tính tình của Nam Dật Vân sẽ không quan tâm đến những chuyện này.”

“Cứ yên tâm mà làm.”

Lão nhân khôi y nghe xong, yên lặng cười một tiếng.

Ông ta gật đầu, vỗ nhẹ vào tay người trẻ tuổi rồi rời đi.

Xung quanh trúc thất lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió thổi qua, làm lay động những chiếc lá trúc.

Người trẻ tuổi im lặng, bưng chén trà trên bàn trà lên nhấp một ngụm.

...

Hoàng cung Biện Lương.

Ngự thư phòng.

Trên long ý là một người trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, dáng người hơi gầy đang ngồi.

Hấn mặc long bào minh hoàng sắc, thêu ngũ thảo kim long.

Người thanh niên ngồi trên long ý này chính là đương kim hoàng đế của vương triều Đại Vũ - Triệu Tru.

Hấn ngồi đó, trên người toát ra khí chất lãnh nhược băng sương.

Đôi mắt có chút nữ tính mỗi lần liếc nhìn đều mang theo lạnh lẽo thấu xương.

Triệu Tru cầm trong tay một phong mật hàm, cao thủ Tông Sư duy nhất trong cung là Phùng Mạn bảo vệ bên cạnh.

Đọc xong nội dung trên mật hàm, Triệu Tru lạnh lùng nói, giọng như hàn băng vạn năm: “Thân phận của Giáng Châu đã bại lộ rồi.”

“Gửi tin khẩn, bảo nàng ngày mai khởi hành hồi cung.”

“Bây giờ triều đình đã nằm trong tay ta, nàng cũng nên trở về.”

Phùng Mạn cung kính gật đầu: “Vâng.”

Triệu Tru như nhớ ra điều gì đó, thản nhiên nói: “Còn một tháng nữa lại đến xuân triều rồi.”

“Bảo Hộ bộ tăng thêm một phần mười trên cơ sở cứu trợ thiên tai năm ngoái.”

“Vâng.”

Triệu Tru khẽ gật đầu, đặt mật hàm trong tay xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài ngự thư phòng, bầu trời trong xanh cùng mái ngói lưu ly vàng son lộng lẫy trên tường cung.

Ánh mắt hẩn sâu thẳm, trên thân đã thêm một cỗ khí chất thiếu niên thiên tử.

...

“Ầm ầm...”

Một tiếng gầm trầm đục vang lên trên bầu trời.

Đại Minh mơ màng mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời vẫn còn tối đen, gió rít gào trong viện.

Một luồng gió ẩm ướt thổi qua cửa sổ, tia chớp xé toạc màn đêm đen kịt, chiếu sáng cả viện như ban ngày.

Trời sắp mưa rồi.

Đại Minh nghĩ thầm, sau đó xuống giường đóng cửa sổ lại rồi chui vào chăn ngủ tiếp.

Chẳng bao lâu sau, tiếng gà gáy đã vang khắp Dur Hàng huyện.

Đại Minh thức dậy như thường lệ, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài.

Trời tờ mờ sáng.

Mưa phùn lất phất trên bầu trời, mặt đất Dục Anh Đường ướt đầm, những chỗ trũng đọng lại thành vũng nước nhỏ.

Mưa phùn rơi trên vũng nước, tạo thành mấy luồng gợn sóng.

Gió ẩm ướt thổi qua, Đại Minh kéo chặt áo khoác.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, không hiểu sao trong lòng lại có chút bất an.

Chốc lát sau, hắn mặc y phục, đội nón lá, bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng rời khỏi Dục Anh Đường.

Mỗi ngày hắn đều dậy sớm để chạy bộ ra khỏi thành, rèn luyện sức khỏe, dù là mưa hay nắng.

Thói quen này của Đại Minh đã kéo dài được hai năm rồi.

Đại Minh chạy ra khỏi viện, hắn không biết Trần Diệp đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn theo bóng lưng hắn.

Trần Diệp mở bảng hệ thống.

Một màn ánh sáng xanh lam mờ ảo hiện ra trước mắt hắn.

【Đinh!】

【Túc chủ sáng sớm cảm nhận gió mưa, thấu hiểu sự thay đổi tinh tế của đại đạo, có chút giác ngộ】

【Đinh!】

【Từ trong mưa, người biết được sự thay đổi vận thế của mọi người trong Dục Anh Đường hôm nay】

【Tiểu Phúc: Tốt, không có chuyện gì xảy ra】

【Trần Đại Minh: Xấu, vướng vào lưới tình, sẽ chịu nỗi đau chia ly】

【Tôn Thắng: Trung bình, say rượu ngủ mê man】

【Tiểu Liên: Trung bình, bốn ba vất vả】

Chương 183: Chương 183

Trần Diệp đóng quan tinh vận thế hôm nay lại.

Hắn nhìn lên bầu trời xám xịt, mây mưa dày đặc, từng hạt mưa phùn bay xiên.

Hôm qua Đại Minh toàn thân ướt sũng về nhà, tối qua Trần Diệp đã xem tình hình hai ngày gần đây của hắn.

Quả nhiên, vị Giáng Châu công chúa kia lại xuất hiện.

Còn tặng Đại Minh vòng cổ răng hổ, mời hắn ăn bánh ngọt.

Trần Diệp cảm thấy hơi đau đầu.

Trong số những hài tử ở Dục Anh Đường, hắn thích nhất là Đại Minh.

Đại Minh thật thà chất phác, ngày thường ít nói, nhưng tâm địa thật ra vô cùng thiện lương, đơn thuần.

Trần Diệp không có kỳ vọng quá lớn vào hắn, chỉ mong sau này hắn kết hôn với Trương Uyển Nhi có thể dựa vào sức lực của mình để nuôi sống gia đình, sống vui vẻ qua ngày.

Nhưng bây giờ, đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Nữ hài có thể hấp dẫn Đại Minh sâu sắc, chắc chắn ngoại hình không tồi.

Nàng tặng đồ cho Đại Minh, mời Đại Minh ăn bánh ngọt, hai người còn ngồi bên sông cả buổi trưa.

Mấy chuyện này, đối với Đại Minh đơn thuần tuyệt đối là một cú sốc lớn.

Đừng nói là Đại Minh, cho dù Trần Diệp mười hai tuổi thì cũng không thể chịu đựng được.

Nhìn vào vận thể tinh tượng, không cần giải thích nhiều.

Đại Minh đã rơi vào lưới rồi.

Trần Diệp vuốt vuốt mi tâm.

Hắn xem như đã phát hiện ra rồi, không hài tử nào trong Dục Anh Đường là đèn cạn dầu cả.

Công chúa Đại Vũ, đằng sau liên quan đến bí mật truyền thừa đế vị.

Nếu Đại Minh hãm sâu vào đó...

Trần Diệp suy tư.

So với công chúa này, hắn thích Trương Uyển Nhi hơn.

Nhưng tương lai...

...

“Hô hô...”

Đại Minh chạy trên con đường mòn ở phía nam thành, mưa phùn rơi trên chiếc mũ tre của hắn, nhỏ giọt dọc theo vành.

Bộ y phục cũ màu nâu vàng mà hắn mặc đã ướt sũng.

Đại Minh chạy trong rừng như thể không có trực giác, hắn duy trì tiết tấu bốn bước một lần thở ra, bốn bước một lần hít vào, cứ thế chạy từ phía nam thành đến phía bên kia của khu rừng, rồi chạy trở lại.

Đây là buổi tập luyện hàng ngày của Đại Minh.

Hắn thích sự tự do khi chạy và sự thỏa mãn sau khi mệt mỏi.

Mỗi lần chạy xong, Đại Minh đều phát ra lòng cảm kích mọi thứ từ tận đáy lòng.

Thời gian không dài.

Đại Minh đã chạy đến phía bên kia của khu rừng.

Phía nam của khu rừng là con đường chính thức đến Thiệu Hưng phủ.

Đại Minh nghỉ ngơi một lúc, rồi chạy trở lại.

Hắn vừa chạy được vài bước thì thấy mấy chiếc xe ngựa sang trọng chạy trên đường mòn.

Xung quanh xe ngựa là những hộ vệ phủ viện cười trên lưng ngựa cao to.

Bọn hắn đầu đội mũ rộng vành, ánh mắt băng lãnh, bên hông đeo binh khí.

Lúc Đại Minh đi ngang qua, bọn hộ vệ liếc mắt nhìn hắn.

Sau khi thấy hắn không có võ công trên người thì mới dời ánh mắt đi.

Đại Minh cười ngây ngô một cái, cách bọn họ xa xa.

Hắn biết đây đều là kẻ có tiền, nếu như chọc tới bọn hắn, mình có thể sẽ bị chửi mắng.

Đại Minh cứ thế chạy đi xa xa, đợi đoàn xe ngựa dài đi qua thì hắn mới quay lại nhìn.

Nhưng vừa nhìn thấy người ở cuối hàng thì Đại Minh đột nhiên dừng sừng.

Bởi vì nam nhân đó mặc tử bào, đội mũ tre, nhìn từ y phục, Đại Minh cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

Đại Minh suy nghĩ một lúc, không có manh mối.

Hắn lắc đầu, tiếp tục chạy trở lại.

Trở lại Dục Anh Đường, Đại Minh giúp Trần Diệp và những nha hoàn nấu cơm, xối cơm, rửa chén.

Sau đó, hắn làm thêm một số công việc, thời gian cũng đến đến trưa.

Bầu trời hơi quang đãng nhưng vẫn còn chút âm u.

Không khí tràn ngập mùi đất bùn sau cơn mưa.

Hôm nay trời mưa nên Đại Minh không đi chặt củi nữa.

Hắn đi vào bếp, tìm thấy một miếng thịt hun khói được treo lên.

Đại Minh nhắc miếng thịt hun khói lên, thanh âm có chút ngập ngừng: “Cha...”

“Ta ... Ta có một người bạn ...”

“Nàng đã tặng ta một thứ, ta muốn có qua có lại.”

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh nhìn Đại Minh, trên mặt nở một nụ cười nhạt: “Đi đi.”

Đôi mắt của Đại Minh sáng lên, khờ cười một tiếng.

“Ừm.”

Hắn dùng sức nhẹ gạt đầu.

Đại Minh tâm trạng rất tốt, tay xách thịt lợn hun khói rời khỏi Dục Anh Đường.

Hắn bước chân nhanh chóng, chạy suốt quãng đường.

Mấy vũng nước đọng trên những phiến đá xanh bị Đại Minh dẫm lên kêu tanh tách, nước bắn tung tóe.

Chạy không bao lâu, Đại Minh đã đến hẻm Ngọc Đới của Dư Hàng huyện.

Hắn chạy đến đầu ngõ thì dừng lại.

Đại Minh bỗng nhận ra mình chỉ biết Tú Tú sống ở hẻm Ngọc Đới nhưng không biết nàng ở nhà nào.

Đại Minh sững sờ hai lần, gãi đầu, có chút không biết làm sao.

Lúc này, cửa một tòa trạch viện mở ra, bên trong bước ra một tên tiểu tư mặc thanh y.

Đôi mắt Đại Minh sáng lên, chạy tới.

Tên tiểu tư thanh y chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, dường như bị ai đó chặn lại.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu lên thì liền thấy một thân hình rộng lớn.

Tên tiểu tư giật mình.

“Huynh đài, huynh có biết Tú Tú ở đâu không?”

Giọng nói có chút ngốc nghếch vang lên.

Chương 184: Chương 184

Tên tiểu tư thanh y ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt ngốc nghếch thật thà của Đại Minh, trong lòng hẩn thở phào nhẹ nhõm.

Tên tiểu tư đánh giá Đại Minh vài lần, từ trang phục của đối phương có thể nhận ra thân phận cao thấp.

Tên tiểu tư này không tỏ ra kiêu ngạo.

Hắn ngược lại cẩn thận nghĩ nghĩ, giọng điệu ôn hòa hỏi: “Tú Tú mà người nói là tiểu thư Trịnh Tú Tú của Trịnh tri phủ sao?”

Đại Minh nghe xong sững sờ, hẩn gãi đầu, ngốc nghếch nói: “Ta chỉ biết nàng tên là Tú Tú.”

Tên tiểu tư thanh y nghe xong nhẹ gật đầu.

“Vậy thì không sai rồi.”

“Ngõ Ngọc Đới chỉ có một tiểu thư tên là Tú Tú thôi.”

“Người người tìm chắc chắn là nàng.”

Hắn chỉ vào đầu ngõ, ngay tòa trạch viện có một đôi cửa lớn sơn son thếp vàng.

“Đó là Trịnh phủ.”

Tên tiểu tư thanh y chú ý đến miếng thịt lợn hun khói trên tay Đại Minh.

Hắn không nhịn được cười nói: “Trịnh lão phu nhân thích làm việc thiện nhất, chắc chắn người mang thịt đến để báo ân phải không?”

“Nhưng đáng tiếc, người đến muộn một bước rồi.”

Nghe những lời này, nụ cười ngốc nghếch trên mặt Đại Minh đột nhiên biến mất.

Hắn có chút hoang mang hỏi: “Cái... Cái gì đến muộn một bước?”

Tên tiểu tư thanh y chỉ vào trạch viện của Trịnh phủ.

“Sáng nay, người nhà Trịnh gia đã lên xe ngựa rời đi rồi.”

“Năm ngoái Trịnh tri phủ ở Kinh Châu đã định đón họ về rồi.”

“Người không biết sao?”

Khuôn mặt tên tiểu tư thanh y lộ ra vẻ nghi hoặc.

Đại Minh sững sờ, miếng thịt lợn hun khói trên tay rơi bộp xuống đất.

Hắn có vẻ hoảng hốt, lẩm bẩm: “Đi... Đi rồi sao?”

Lúc này, Đại Minh đột nhiên nhớ đến thân ảnh tử bào mà mình thấy lúc sáng khi đang tập thể dục.

Người đó không phải là người trung niên mặc tử bào luôn ở bên cạnh Tú Tú sao?

Hồi tưởng lại.

Khuôn mặt của Đại Minh đột nhiên trở nên tái nhợt.

...

Dục Anh Đường

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, hai mắt khép hờ.

Đầu ngón tay hắn dựng đứng một hạt đậu nành, hạt đậu rung lên nhẹ nhàng.

Tốc độ rung rất nhanh, nhìn từ xa giống như một chấm vàng mờ ảo đứng trên ngón tay Trần Diệp.

“Lộp cộp...”

Ngoài viện truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Trần Diệp mở mắt, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang.

Hạt đậu nành trên đầu ngón tay “bốp” một tiếng bị chấn thành bột đậu, tan vào không khí.

Hai năm trước, Nam Dật Vân đã đưa cho Trần Diệp cuốn “Thiên Diệp Bách Lăng Quyết”.

Sau hai năm nghiên cứu và luyện tập, Trần Diệp đã nắm sơ bộ được kỹ thuật cộng hưởng phát lực.

Hắn có thể điều khiển hai luồng Tiên Thiên chi khí trong cơ thể xoay quanh nhau, cộng hưởng phát lực đến mức cần thận nhập vi, thu phóng tự nhiên.

Hạt đậu vừa rời vẫn luôn run rẩy, chính là Trần Diệp đang điều khiển Tiên Thiên chi khí cộng hưởng ở tần số cao.

Về “Tiên Thiên Nhất Khí Công”, Trần Diệp hiện tại có thể điều khiển hai luồng Tiên Thiên chi khí, điều khiển như cánh tay.

Nếu hắn lại đối đầu với Thanh Viên hòa thượng thì sẽ không xuất hiện chuyện vài hơi thở đã làm đối phương nổ tung đầu.

Không cần đến một hơi thở là có thể giết chết Thanh Viên hòa thượng rồi.

Trần Diệp đứng dậy, nhìn ra ngoài viện.

Chỉ thấy Đại Minh tay xách thịt khô, vẻ mặt thất thần trở về.

Đôi mắt hắn vô hồn, không có chút ánh sáng nào.

Đại Minh bước vào đại sảnh, người tuy có chút đờ đẫn nhưng giọng nói vẫn rất cung kính.

“Cha, người bạn kia của ta đã đi rồi...”

Giọng hắn có chút trầm thấp, trong lời nói mang theo mất mát.

Trần Diệp nhìn chằm chằm Đại Minh, trầm giọng nói: “Đại Minh, còn nhớ ngày hôm đó cha dẫn con đến quán hoành thánh đã nói gì không?”

Đại Minh thật thà nhẹ gật đầu.

“Đi đi, nếu con vẫn không nghĩ thông thì đến tìm cha.”

Đại Minh gật đầu, trong mắt đã không còn bất kỳ thần thái nào.

Trần Diệp nhìn Đại Minh bước ra khỏi đại sảnh, trong lòng đã có tính toán.

...

Hai ngày sau.

“Két...”

Trần Diệp đẩy cửa phòng Đại Minh.

Đại Minh nằm trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào tường.

Hai má hắn hóp lại, trong mắt có tia máu, vẻ mặt đờ đẫn.

Trần Diệp tay bưng một bát cháo bốc khói nghi ngút vào.

“Đại Minh, uống chút cháo nhé?”

Trần Diệp ngồi bên giường Đại Minh.

Đại Minh vẻ mặt đờ đẫn, hắn lắc đầu, giọng khàn khàn nói: “Cha, ta không đói.”

Trần Diệp đặt bát cháo sang một bên.

Hai ngày nay, Đại Minh hoàn toàn chìm đắm trong lưới tình, không thể tự thoát ra.

Lúc ăn cơm chỉ ăn vài miếng là đã nói mình no rồi.

Cả ngày ngồi chờ đợi trong phòng, việc luyện tập buổi sáng đều đặn suốt hai năm cũng dừng lại, chớ nói chi đến việc lên núi đón củi.

Trần Diệp hiểu rõ Đại Minh.

Đại Minh tính tình đơn giản, loại vật như tình cảm này, tính tình càng đơn giản thì sẽ càng dễ chìm đắm vào, càng khó thoát ra.

Dù thời gian sẽ dần xóa mờ mọi vết thương, nhưng Trần Diệp cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, đến khi Đại Minh xóa mờ vết thương thì người cũng nguội lạnh rồi.

Ở thời cổ đại, những người mắc bệnh tương tư mà chết rất nhiều.

Nhiều đến mức không đếm xuể.

Chương 185: Chương 185

Trần Diệp ngồi bên mép giường Đại Minh, hỏi: “Con rất nhớ nữ hài kia à?”

Đại Minh ngậy người gật đầu.

Hắn không hiểu tại sao, sau khi Tú Tú cô nương rời đi thì trái tim hắn mỗi lúc đều như có dao cắt, nung như có lửa đốt, đêm nào trời chưa sáng cũng tỉnh, mê man cho đến tận hôm sau.

Làm việc gì cũng không có tinh thần, chỉ muốn ngồi ngẩn ngơ.

Trong đầu toàn là hình bóng, giọng nói của Tú Tú.

Trần Diệp thở dài: “Kể cho cha nghe về nữ hài đó đi.”

Đại Minh ánh mắt có chút thần thái, hắn ngồi dậy khỏi giường, bắt đầu kể từ đầu về cuộc gặp gỡ của hắn với Tú Tú.

Câu chuyện dừng lại vào buổi sáng hai ngày trước.

Trần Diệp yên lặng nghe xong, nhàn nhạt nói: “Vậy con định thế nào?”

“Tiếp tục ngồi chờ ra à?”

Đại Minh cúi đầu, không nói gì.

Trong mắt hắn cũng mang theo mê man.

Nói thật, hắn cũng không rõ.

Trần Diệp đứng người lên.

“Ban đầu cha chỉ muốn con làm một tiểu phu bình thường.”

“Dùng sức lực nuôi sống gia đình, an an ổn ổn sống hết đời.”

“Con có biết không, Tú Tú cô nương mà con nói, khoảng cách giữa cả hai chênh lệch rất lớn.”

Đại Minh im lặng gật đầu.

Hắn cũng nghe nói rồi.

Nữ nhi của tri phủ, đó chính là nữ nhi của quan viên tứ phẩm.

Huyện lệnh Dư Hàng huyện bất quá chỉ là thất phẩm.

Khoảng cách của hai người thật sự quá lớn.

Trần Diệp nhìn chăm chú Đại Minh, biết đứa nhỏ này có lẽ đã nghĩ sai rồi.

Nhưng hắn cũng không giải thích.

“Cho nên, con muốn làm gì?”

Đại Minh cúi đầu, thanh âm có chút khàn khàn: “Cha, ta...”

“Ta muốn... gặp lại nàng một lần nữa.”

Gặp lại lần?

Chứ không phải thêm triệu lần nữa à?

Trần Diệp thầm than nhẹ.

Nhi tử ngọc cũng đến tuổi động tình rồi.

“Được.” Trần Diệp đứng lên.

Hắn chấp hai tay sau lưng, chém đinh chặt sắt nói: “Trong một tháng, chỉ cần con có thể chặt xong 18 cái cây, cha liền cho lộ phí.”

“Để con đi Kinh Châu tìm nữ hài đó.”

Nghe được câu này, Đại Minh sửng sốt một chút.

Sau đó ánh mắt hắn lộ ra kinh hãi.

“Cha... Ta...”

Đại Minh thân thể run rẩy, trong đôi mắt mang theo tơ máu toát ra nồng đậm cảm kích.

Trần Diệp cười nhạt hai lần, đưa cháo cho Đại Minh.

“Ăn chút cháo trước đi, ăn no rồi mới có sức lực.”

“Chỉ cần một tháng con có thể chặt mười tám cái cây, cha liền cho con đi.”

Đại Minh nghe được lời nói ôn hòa của Trần Diệp, hốc mắt hơi đỏ lên.

Hắn dùng sức nhẹ gạt đầu, bùng bát lên uống ngụm lớn.

...

Hơn hai mươi ngày sau.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh vàng say đỏ chiếu vào trong viện Dục Anh Đường.

Trên bầu trời phiêu dang từng sợi khói bếp.

Trần Diệp ngồi trên chiếc ghế tựa, nhìn lũ trẻ đang đuổi nhau trong viện.

【Đinh!】

【Trần Đại Minh đã hoàn thành nhiệm vụ nghề nghiệp độc quyền: Chặt cây (100/100)】

【Chúc mừng nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 500 lượng bạc, vật phẩm ước nguyện của Trần Đại Minh *1】

【Số điểm tích lũy còn lại hiện tại: 6723 điểm】

【Đinh!】

【 Có nhận vật phẩm ước nguyện của Trần Đại Minh không?】

Trần Diệp nghe thấy âm thanh máy móc lạnh lùng của hệ thống vang lên bên tai, trong lòng khẽ thở dài.

Đứa trẻ Đại Minh này thật là cứng đầu.

Mười tám cây to bằng một người ôm, chỉ mất hơn hai mươi ngày.

Trần Diệp đã hiểu ra, Đại Minh thực sự muốn đi gặp Giáng Châu công chúa.

Có điều, lần này dù có đến Kinh Châu cũng sẽ không gặp được Giáng Châu công chúa.

Bởi vì Đại Minh đã tính sai.

Để hấn đi thực hiện ước nguyện cũng tốt, như vậy Đại Minh mới có thể từ bỏ.

Đại Minh thích công chúa, nhưng trên người hấn lại có hôn ước với Trương gia.

Chuyện tình cảm, chưa bao giờ là chuyện một người cố gắng là có thể làm được.

Cần hai người.

Nếu Giáng Châu công chúa cũng có thiện cảm với Đại Minh, vậy thì Trần Diệp không còn gì để nói, vì Đại Minh, hấn có thể đến hoàng cung Biện Lương một chuyến.

Nhưng nếu chỉ là tình đơn phương của Đại Minh, vậy thì vẫn nên để thằng bé từ bỏ thôi.

Lần trước Trần Diệp đã khuyên nhủ Đại Minh, bây giờ xem ra, hiệu quả không tốt.

Đưa trẻ cứng đầu, Trần Diệp cũng không có cách nào...

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống, trầm nghĩ trong lòng.

“Nhận.”

Nếu Đại Minh thật sự đã làm được, vậy thì hắn cũng không còn gì để nói nữa.

Ban đầu, Trần Diệp bảo hắn đi chặt 18 cây, chính là vì vật phẩm ước nguyện của Đại Minh.

Tiêu Liên đã đưa cho hai thuộc tính Khổng Tước Linh.

Nếu hệ thống cho Đại Minh một kiện binh khí, hắn đến Kinh Châu cũng có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

【Đinh!】

【Vật phẩm đang được gửi xuống...】

【Chúc mừng nhận được: Kỳ lân phủ】

Âm thanh máy móc của hệ thống vang lên bên tai.

Một chiếc hộp gỗ lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Diệp.

Hộp gỗ dài bảy thước, rộng ba thước.

Bề mặt hộp gỗ được chạm khắc hình một con kỳ lân đang phi nước đại, bốn vó giẫm lên lửa, mặt mũi dữ tợn, đôi mắt tràn đầy hung lệ.

Trần Diệp đứng dậy, mở hộp gỗ.

Một luồng hàn quang băng lãnh lướt qua đại sảnh Dục Anh Đường.

Một chiếc rìu lớn dài sáu thước, rộng hai thước

Mặt rìu sáng bóng có thể soi gương được, bề mặt có khắc hình kỳ lân phi nước đại giống như trên hộp gỗ.

Cán rìu thô dài, phần dưới tay cầm có vân chống trượt, nối với ngọn lửa dưới chân kỳ lân.

Một hộp thông tin bật ra trước mặt Trần Diệp.

【Vật phẩm: Kỳ Lân phủ】

【Loại: Trọng binh khí】

【Thuộc tính đi kèm: Thiên Quân, Vĩnh Hằng】

【Thiên Quân: Chiếc rìu này nặng vạn cân, cầm trong tay, có thể biến thành trọng lượng vừa tay người sử dụng nhất】

(Ở đây phải bổ sung một câu, trọng lượng tối đa của chiếc rìu này là một vạn cân, người sử dụng có thể dùng bao nhiêu lực thì chiếc rìu này có thể phát huy ra bấy nhiêu trọng lượng, không phải là đối với người khác thì nặng một vạn cân, như vậy thì thật là huyền diệu rồi...)

【Vĩnh Hằng: Chiếc rìu này sẽ không bị hư hại】

Chương 186: Chương 186

Phúc Ninh Châu, một vùng ven biển.

Mặt trời lặn dần về phía tây.

Ánh chiều tà trải dài trên mặt biển, những gợn sóng lấp lánh ánh vàng.

Gió biển ẩm ướt cùng dịu dàng thổi qua, những con sóng nhấp nhô.

Mặt biển như một tấm gương khổng lồ, phản chiếu bầu trời đầy mây hồng.

“Cốc cốc...”

Vài con mòng biển trắng muốt bay lướt qua mặt biển.

Bầu không khí yên tĩnh tường hòa.

Hoa Tịch Nguyệt đứng trên khoang thuyền, dựa người vào lan can, đôi tay trắng nõn nâng cằm, ánh mắt dừng lại trên mặt biển vàng rực cùng bầu trời phủ đầy mây đỏ.

“Thật đẹp quá...”

Hoa Tịch Nguyệt thốt lên một tiếng cảm thán từ tận đáy lòng.

Đôi mắt cong cong như vàng trắng của nàng tràn đầy say mê cùng vui sướng.

Hoa Tịch Nguyệt đã đi thuyền trên biển hơn hai mươi ngày, cuối cùng cũng đến Phúc Kiến.

Nhiệm vụ mà Quỳnh Ngạo Hải giao phó cho nàng sắp hoàn thành rồi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hoa Tịch Nguyệt dự định sẽ thưởng thức các món ngon của Phúc Kiến.

Nghĩ đến những món ngon đang chờ mình, Hoa Tịch Nguyệt không khỏi để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ đáng yêu, nụ cười động lòng người.

“Tịch cô nương!”

Ngay khi Hoa Tịch Nguyệt đang tràn đầy khao khát về ẩm thực thì một giọng nam ôn hòa vang lên bên cạnh nàng.

Nghe thấy giọng nói này, trong mắt Hoa Tịch Nguyệt thoáng hiện một tia không kiên nhẫn.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, có chút bất mãn nói: “Sao lại là người nữa vậy?”

Một thanh niên mặc y sam hải lam sắc, góc áo thêu hoa văn sóng biển mây đứng bên cạnh Hoa Tịch Nguyệt. Hắn khuôn mặt tuấn tú, trong lúc giờ tay nhắc chân đều mang cỗ khí chất ôn hòa, trong cơ thể có chút nội lực dao động, có thực lực tam phẩm, dáng vẻ rỗng trong đám người.

Có điều, hắn chỉ cao năm thước, còn thấp hơn Hoa Tịch Nguyệt một chút.

Hoa Tịch Nguyệt nói chuyện với hắn, còn phải cúi đầu.

Thanh niên này tên là Chu Vân Chu, chiếc thuyền này là của hắn.

Mấy ngày nay, sau khi Hoa Tịch Nguyệt lên thuyền, Chu Vân Chu nhìn thấy nàng kinh động như gặp thiên nhân, đối nàng đủ kiểu ân cần.

Muốn lấy được thiện cảm của mỹ nhân.

Hoa Tịch Nguyệt lại không hề rung động, rất lạnh lùng, những thứ Chu Vân Chu sai người mang đến cũng bị nàng trả

lại.

Mấy ngày liên tiếp trôi qua.

Chu Vân Chu không bỏ cuộc, ngược lại càng thêm nhiệt tình.

Hoa Tịch Nguyệt thực không hiểu được trong đầu người này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Chu Vân Chu cung kính chấp tay, giọng nói ôn hòa: “Tịch cô nương sau khi xuống thuyền rồi, đã có chỗ ở chưa?”

“Phụ thân ta là đường chủ của Hải Kinh Bang, quản lý bến tàu của Phúc Ninh Châu.”

“Tại hạ có thể làm người hướng dẫn, đưa Tịch cô nương đi cảm nhận phong tục của Phúc Kiến.”

Nghe những lời này, Hoa Tịch Nguyệt không khỏi liếc trắng mắt.

Thật phiền phức mà.

“Bản cô nương nói lại với người một lần nữa, người nghe cho rõ đây.”

“Bản cô nương không có hứng thú với người, đừng nói phụ thân người là đường chủ Hải Kinh Bang, dù phụ thân người là Tông Sư, ta cũng không có hứng thú với người.”

“Tiền thuyền ta đã trả rồi, nếu người còn dây dưa với ta nữa thì bản cô nương sẽ không khách khí đâu.”

Hoa Tịch Nguyệt lạnh lùng nói.

Mấy ngày nay, Chu Vân Chu ngày nào cũng đến làm phiền nàng.

Như một con ruồi vậy.

Nghe những lời này, sắc mặt Chu Vân Chu hơi tái đi, khóe miệng hấn nở một nụ cười có chút cứng nhắc.

“Vậy tại hạ xin phép không làm phiền cô nương nữa.”

Hắn chấp tay cáo lui.

Hoa Tịch Nguyệt thậm chí không thèm nhìn hắn mà tự thưởng thức ánh hoàng hôn phản chiếu trên sóng biển, đôi mắt lộ ra vẻ say mê.

Nàng thích những thứ tốt đẹp.

Gió biển nhẹ nhẹ thổi.

Con tàu từ từ cập bến, những người khuân vác trên bến tàu trần cởi trần cùng nhau ném dây thừng, chính xác rơi vào mũi tàu, từ từ kéo tàu vào bến.

Hoa Tịch Nguyệt đeo một chiếc túi nhỏ trên tay, vui vẻ bước xuống tàu.

Nàng kéo một người khuân vác, thanh âm thanh thúy mà hỏi: “Người có biết tổng bộ của Hải Kinh Bang ở đâu không?”

Người khuân vác cởi trần, mồ hôi nhễ nhại sũng sò một chút, những người trên bến tàu này đều là người của Hải Kinh Bang.

Hắn nhìn Hoa Tịch Nguyệt từ trên xuống dưới vài lần, không biết nàng muốn làm gì.

“Ta giúp người ta đưa thư.” Hoa Tịch Nguyệt bổ sung một câu.

Người khuân vác bán tín bán nghi, nhưng hắn vẫn nói cho Hoa Tịch Nguyệt biết vị trí tổng bộ của Hải Kinh Bang.

Phúc Kiến là địa bàn của Hải Kinh Bang, bang chủ Quỳnh Long Sơn là cao thủ nhất phẩm.

Kẻ nào không biết điều lại chạy đến tổng bộ để tìm đường chết chứ.

Hoa Tịch Nguyệt biết được vị trí cụ thể, bước chân nhẹ nhàng đi về hướng mà người khuân vác nói.

Trên bến tàu.

Chu Vân Chu sắc mặt hơi tái nhợt, hần bước xuống từ trên tàu.

Đằng sau hần có hai người khuân vác, hai người khuân vác cùng nhau khiêng một chiếc hòm.

Người phụ trách bến tàu nhìn thấy Chu Vân Chu thì chủ động bước tới: “Thiếu bang chủ.”

Chu Vân Chu có chút chán nản gật đầu.

Tâm trạng hần không tốt lắm.

Người phụ trách bến tàu đọc được cảm xúc của hần từ trên khuôn mặt của Chu Vân Chu nên liền chuyển chủ đề, nhìn chiếc hòm sau lưng Chu Vân Chu, hỏi: “Thiếu bang chủ, đây chẳng phải là số vật liệu mà Đường Môn gửi từ quan ngoại sao?”

Chu Vân Chu hoàn hồn lại, gật đầu nói: “Đúng vậy, người của Đường Môn có đến tổng bộ chưa?”

“Ta sẽ đưa qua ngay.”

Người phụ trách bến tàu nói: “Người của Đường Môn đã đến từ hôm qua rồi.”

Chu Vân Chu gật đầu.

Người phụ trách bến tàu gọi một chiếc xe ngựa, hai người khuân vác đặt chiếc hòm lên xe, Chu Vân Chu tự mình lái đến tổng bộ của Hải Kinh Bang.

Chương 187: Chương 187

Đi được một đoạn dọc theo con đường lát đá xanh.

Chu Vân Chu lại nhìn thấy Hoa Tịch Nguyệt, hắn không nhịn được dừng xe, mở miệng hỏi: “Tịch cô nương, cô nương muốn đi đâu?”

“Ta đưa cô nương đi một đoạn nhé?”

Hoa Tịch Nguyệt lễ phép cười một tiếng với hắn, lắc đầu nói: “Không cần đâu, đa tạ.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt tự đi đường của mình, không nhìn Chu Vân Chu nữa.

Chu Vân Chu cười khò một tiếng, chiếc roi trong tay hắn khẽ quất vào mông ngựa.

Con ngựa tăng tốc, xe ngựa chạy qua bên cạnh Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa rơi hũu ý, nước chảy vô tình.

Chu Vân Chu thầm thở dài trong lòng, không nghĩ thêm nữa.

Hoa Tịch Nguyệt thông thả bước đi dọc theo con phố dài.

Bóng dáng Chu Vân Chu đánh xe ngựa dần dần khuất trong dòng người trên phố.

...

Ngõ An Dân.

Cuối con phố rộng, sừng sững một tòa lầu bốn tầng, tên là Tường Thụy tửu lầu.

Trong tửu lâu ồn ào náo nhiệt, tiếng cụng ly không ngớt bên tai.

Bao gian trên tầng hai.

Một nữ tử mặc hắc y ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Nàng đeo mạng che mặt, dáng người mảnh mai, bóng lưng động lòng người.

Trên bàn trước mặt nàng bày biện mấy món ăn sáng.

Thức ăn đã nguội, nhưng đĩa vẫn chưa hề động.

Nàng ngồi bên cửa sổ, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú xuống con phố.

Từ cửa sổ này, nàng có thể nhìn thấy đại viện Hải Kinh bang cùng ba con phố thông nhau.

Bất kỳ ai ra vào Hải Kinh bang, xe ngựa nào cũng sẽ bị nàng nhìn thấy.

Trên con phố dưới tửu lâu, một chiếc xe ngựa từ từ tiến đến.

Đôi mắt lạnh lùng của nữ tử lập tức bị chiếc xe ngựa thu hút.

Trên chiếc xe ngựa đó khắc dấu hiệu của Hải Kinh bang là một con cá voi khổng lồ cùng vài ngọn sóng biển.

Theo tin tình báo từ Ngọc Diệp đường truyền đến hôm qua, hoàng kim nhuyễn thiết sẽ đến vào lúc hoàng hôn hôm nay.

Người của Đường Môn đã đến tổng bộ Hải Kinh bang từ hôm qua.

Tính toán thời gian, hẳn là chiếc xe ngựa này.

Trong đôi mắt lạnh lùng của nữ tử lóe lên suy tư.

Nàng đứng dậy, trên người không mang theo bất kỳ vũ khí nào, chỉ mặc một bộ hắc y bó sát.

Khoảnh khắc tiếp theo, nữ tử nhảy xuống từ cửa sổ, hai cánh tay dang rộng, dáng người uyển chuyển bay ra khỏi tầng hai.

Dân chúng trên đường phố nhìn thấy cảnh này thì đều nhao nhao kêu lên kinh ngạc.

Vị trí nữ tử sắp đáp xuống chính là xe ngựa của Hải Kinh bang.

...

Chu Vân Chu ngồi trên xe ngựa, tay nhẹ nhàng vung roi, giục ngựa đi.

Chỉ cần giao những chiếc hòm trên xe đến tổng bộ thì nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành.

Chuyến đi này rất thuận lợi.

Ngoại trừ vị cô nương kia.

Chu Vân Chu nhớ lại Tịch cô nương cái trang nam trang đó.

Khuôn mặt hắn hiện lên một nụ cười khổ.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Có duyên không phận, tình cảm trên thế gian này phần lớn đều giống như pháo hoa gặp nhau.

Lúc gặp thì ấm áp, nhiệt tình, ánh sáng phát ra đủ để soi sáng cả bầu trời đêm đen kịt nhưng khi pháo hoa đã đốt hết hỏa dược của mình thì chờ đợi nó chỉ còn lại lạnh lẽo cùng cô đơn.

Chu Vân Chu hít sâu một hơi, đặt vị Tịch Nguyệt cô nương gặp trên thuyền kia vào sâu trong tâm trí.

Một đời người sẽ gặp được rất nhiều người làm mình kinh diễm.

Nhưng có những người mãi mãi chỉ là khách qua đường, không phải là bạn lữ trên đường đời.

Chu Vân Chu hiểu rõ đạo lý này.

Tịch Nguyệt cô nương đó cũng chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời ngắn ngủi của hần thôi.

Nếu cứ chìm đắm trong đó, rơi vào tình đơn phương thì cho dù là thuốc thang cũng khó chữa.

Chu Vân Chu nhẹ nhàng vung roi ngựa.

Ngựa đi nhanh thêm vài bước, bánh xe “két” một tiếng, chậm rãi đi về phía đại viện Hải Kinh Bang ở cuối con phố dài.

Đột nhiên.

“Bụp...”

Trên nóc xe ngựa bỗng vang lên một tiếng động nhẹ.

Chu Vân Chu sững sờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt hần lạnh lùng.

Trường kiếm đeo bên hông hần lập tức rút ra, ánh kiếm lấp lóe hàn quang.

Thân thể Chu Vân Chu bay lên, trường kiếm trong tay đâm về phía nóc xe.

Một bóng người mảnh khảnh mặc hắc y nhẹ nhàng nghiêng người, né được đòn tấn công của Chu Vân Chu.

Trên nóc xe ngựa, một nữ tử mặc hắc y đang đứng, mặt che lụa mỏng, không nhìn rõ diện mạo.

Nhưng từ vóc dáng có thể thấy là một nữ tử xinh đẹp.

Đôi mắt nữ tử băng lãnh, lạnh lùng liếc nhìn Chu Vân Chu.

Tiếp xúc với ánh mắt đó, Chu Vân Chu lạnh người.

Hắn cảm nhận được một luồng sát khí lạnh lẽo từ ánh mắt đó.

Người này là sát thủ!

Hải Kinh Bang sao lại chọc phải sát thủ rồi?

Trong đầu Chu Vân Chu lóe lên câu hỏi.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn liền dùng sức dưới chân, thân thể bay lên.

Trường kiếm tay phải quét ngang, thân kiếm phản chiếu những đám mây đỏ rực trên bầu trời.

Lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua không khí, phát ra tiếng rít nhẹ.

Đôi mắt nữ tử mặc hắc y băng lãnh, nhàn nhạt nhìn lướt qua Chu Vân Chu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Vân Chu bay ngược ra ngoài.

Hắn từ trên nóc xe ngựa rơi xuống đất, trên ngực có thêm mấy chiếc thiết tạt lê.

Thiết tạt lê đâm vào cơ thể hắn, một nửa lộ ra ngoài, máu tươi nhỏ giọt theo gai thiết tạt lê chảy ra.

Trong nháy mắt, vạt áo trước ngực hắn đã nhuốm đỏ.

“Leng keng!”

Trường kiếm trong tay Chu Vân Chu cũng rơi từ trên không trung xuống đất.

Chu Vân Chu ôm ngực, thân thể run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Ra tay nhanh quá, hắn còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị đánh ngã rồi.

Nhị phẩm!

Đây là cao thủ nhị phẩm!

Chương 188: Chương 188

Chu Vân Chu cố nén cơn đau ở ngực, lấy yên hoa hỏa tiễn từ trong lòng ra, châm lửa.

“Vút!”

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Yên hoa hỏa tiễn trên tay Chu Vân Chu phóng lên trời.

Một lát sau, trên bầu trời bùng nổ một chùm pháo hoa, tạo thành vài gợn sóng như sóng biển.

Hoa Tịch Nguyệt đang ở góc phố nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn lên trời.

Nàng nhìn thấy vài hình gợn sóng kia, trong mắt liền lộ vẻ ngạc nhiên.

“Pháo hoa?”

“Không đúng, đây là tín hiệu của Hải Kinh Bang.”

Hoa Tịch Nguyệt mở to đôi mắt đẹp, cảm thấy thú vị.

Đây là địa bàn của Hải Kinh Bang, sao lại có người dám khiêu khích người của Hải Kinh Bang chứ?

“Có chút thú vị, qua xem sao.”

Hoa Tịch Nguyệt bước nhanh hơn, dưới chân đột nhiên trở nên rối loạn.

Bóng người của nàng chợt xuất hiện cách đó hai mươi trượng.

Sau vài lần lóe lên, bóng dáng của nàng đã biến mất trên phố.

...

Ngõ An Dân.

Bên cạnh Tường Thụy tử lâu.

Trên nóc xe ngựa, nữ tử hắc y lạnh lùng nhìn Chu Vân Chu, nàng nhẹ nhàng dậm chân, nội lực quán quanh trên chân.

“Rắc!” một tiếng giòn tan.

Nóc xe ngựa lập tức bị bàn chân mang nội lực phá vỡ.

Nữ tử nhảy vào trong xe, sờ soạng chiếc rương.

Vừa chạm vào rương, nàng đã cảm nhận được một luồng rung động kỳ lạ.

Nữ tử hắc y cảnh giác trong lòng.

Bàn tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt rương, một luồng rung động yếu ớt lập tức truyền ra từ.

Nữ tử nhíu mày.

Chiếc rương này là rương cơ quan của Đường Môn, bên trong chứa ám khí cơ quan, nếu mở ra một cách bất cẩn sẽ kích hoạt cơ quan.

Nữ tử cúi người xuống, bắt đầu sờ soạng.

Sau khi kiểm tra đơn giản, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nữ tử hắc y có chút kinh nghiệm về ám khí cơ quan, chiếc rương cơ quan này cần mấy chục giây thời gian, mới có thể kích hoạt.

Ước tính thời gian, nữ tử hắc y nhíu mày.

Thời gian của nàng không nhiều.

Giành đồ dưới mí mắt Hải Kinh Bang, đây là tự tìm đường chết.

Nghĩ đến đây, nàng thử ôm chiếc rương lên lắc lư một chút rồi không nhúc nhích nữa

Xem ra không thể ôm đi được, Đường Môn vận chuyển đồ, sao có thể chỉ vận chuyển một kiện hoàng kim nhuyễn thiết sắt chứ.

Nữ tử hắc y lộn người ra khỏi xe, rơi xuống vị trí đánh xe.

Nàng kéo dây cương, dùng sức quất vào mông ngựa.

Xe ngựa đổi hướng, lập tức chạy về hướng ngược lại.

Nữ tử hắc y vội vàng lộn người trở lại trong xe, phá giải rương cơ quan.

Thời gian giành giật từng giây.

Tổng bộ Hải Kinh Bang.

Trong một khu nhà cách xe ngựa vài trăm mét, có hàng chục tên đại hán mình trần đang luyện võ.

Bọn họ nghe thấy tiếng yên hoa hỏa tiễn chói tai, liền đồng loạt dừng động tác, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên trời cách đó không xa nổ tung ra vài gợn sóng mây.

Nhìn thấy tín hiệu, đám đại hán sững sờ, có chút không thể tin được.

Đây là địa bàn của Hải Kinh Bang...

Vậy mà lại có người sử dụng tín hiệu cầu cứu?

Chưa kịp để đám hán tử lớn kịp phản ứng thì từ tổng bộ đã lao ra vài cao thủ, chạy về phía tín hiệu.

Đám người đó cũng vội vàng xông ra khỏi sân.

Trên đường phố.

Chiếc xe ngựa đổi hướng, chạy về phía ngược lại.

Nữ tử hắc y ngồi xổm trong xe, vừa phá giải cơ quan, vừa chú ý đến động tĩnh của tổng bộ Hải Kinh Bang.

Xe ngựa phi nhanh trên đường, người đi đường vội vàng tránh né.

Chỉ có một nữ tử cải trang nam là không tránh.

Nàng đứng bên đường, nhìn chiếc xe ngựa đang lao về phía mình.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn kỹ, bỗng nhận ra dấu hiệu trên xe ngựa cùng người nam nhân đang nằm dưới đất không xa thì khẽ nhú mày.

Dù Chu Vân Châu phiền như ruồi bọ, nhưng hắn không tệ, ít nhất là rất biết giữ quy tắc.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn vào trong xe, bên trong có một nữ tử hắc y, mặt đeo mạng che, không nhìn rõ mặt, đang phá giải chiếc hộp cơ quan.

“Làm người bị thương, cướp đồ rồi muốn chạy?”

“Giữa ban ngày ban mặt, gặp Hoa đại hiệp ta, coi như ngươi xui xẻo rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua một lão nhân gánh kẹo hồ lô trên vai.

Nàng đưa tay rút một xiên kẹo hồ lô từ trên gánh của lão nhân.

Lão nhân bán kẹo hồ lô vừa định lên tiếng thì đã thấy một màn khiến ông kinh ngạc.

Hoa Tịch Nguyệt khẽ búng tay, những viên kẹo hồ lô trên xiên bay ra, hóa thành mấy cái bóng đỏ không nhìn rõ.

Nữ tử hắc y trong xe khẽ động tai, nghe thấy tiếng gió.

Toàn thân nàng bay lên không trung, tay vung về phía sau.

Vài bóng đen lạnh lẽo lóe lên.

“Đinh đinh đinh đinh!”

“Đinh đinh đinh đinh!”

Liên tiếp mấy tiếng vang truyền ra.

“Pộp pộp...”

Trên không trung rơi xuống mấy viên kẹo hồ lô, nảy vài cái trên mặt đất rồi bất động.

Người có tâm nhìn kỹ sẽ thấy trên mỗi viên kẹo hồ lô đều có một phi tiêu găm vào.

Nữ tử hắc y đáp xuống xe, nhìn nữ tử cải trang nam trên đường.

Hoa Tịch Nguyệt đứng bên đường, cũng nhìn đối phương.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 189: Chương 189

“Thủ pháp của Đường Môn?”

Hoa Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn que kẹo hồ lô bị đánh rơi xuống đất.

Trên xe ngựa.

Nữ tử hắc y nhú mày.

Nữ tử cải trang nam giới trên phố vừa rồi đã sử dụng thủ pháp ám khí gì vậy? Tại sao mình chưa từng thấy qua?

Hai người nhìn nhau thật sâu.

Từ cuối con phố truyền đến tiếng la hét ồn ào.

“Ồ đó!”

“Khốn kiếp, dám ra tay trên địa bàn của Hải Kinh Bang chúng ta?”

“Thật là không muốn sống nữa mà!”

Hàng chục nam nhân lực lưỡng lao ra từ đại viện của Hải Kinh Bang, phần lớn đều cởi trần, mồ hôi nhễ nhại, thân hình cường tráng.

Trong số những nam nhân lực lưỡng, có vài người có võ công không tệ.

Một trong số đó là một nam nhân trung niên mặc y sam hải lam sắc, khuôn mặt thô kệch, dáng người cao lớn.

Đôi mắt hồ mang theo uy nghiêm.

Ông ta vừa lao ra khỏi đám đông liền chú ý đến Chu Vân Chu đang nằm trên đường.

Biểu cảm của nam nhân trung niên thay đổi, kinh ngạc nói: “Chu nhi!”

Chu Vân Chu quay đầu lại, nhìn thấy cha mình Chu Phong, liền cười khỏ nói: “Cha, con không sao.”

“Nàng chỉ làm con bị thương thôi.”

Chu Phong liếc nhìn vết thương của Chu Vân Chu, động tác nhanh như chớp nhổ ra một chiếc gai sắt.

Chu Vân Chu tái mặt, kêu rên một tiếng.

Chu Phong cẩn thận kiểm tra chiếc gai sắt, không thấy dấu hiệu tẩm độc, lúc này mới yên tâm.

“Thật là to gan!”

Chu Phong Đường chủ Hải Ninh Châu nhìn chiếc xe ngựa đang chạy nhanh trên phố, trong lòng tức giận.

Ông ta di chuyển chân, thi triển khinh công “Thủy Thượng Phiêu” của Hải Kinh bang, trong nháy mắt đã chạy được hơn mười trượng.

Vài cao thủ nhị phẩm khác của Hải Kinh Bang bám sát theo.

Nữ tử hắc y trong xe ngựa nghe thấy tiếng la hét phía sau liền nhú mày.

Cần ít nhất mười hơi thở nữa mới có thể mở rương cơ quan.

Nữ tử hắc y nhìn nữ tử đứng trên phố.

Hoa Tịch Nguyệt trừng mắt nhìn lại, không hề có chút sợ hãi.

Nữ tử hắc y không để ý đến nàng mà tiếp tục phá giải rương cơ quan.

Nàng nhẹ nhàng gõ vào bốn góc của chiếc rương, bên trong rương liền phát ra một tiếng động nhẹ.

Phía sau xe ngựa, người của Hải Kinh Bang vẫn đang đuổi theo.

“To gan!”

Chu Phong một ngựa đi đầu, nắm chặt song quyền, hơi nhún chân, cả người liền bay lên, nhảy đến xe ngựa.

Ông ta hét lớn, hai nắm đấm vung lên, quyền phong gào thét.

Một tay Toái Cốt Quyền đã đạt đến cảnh giới đại thành, đặt trong giang hồ cũng là thực lực nhị phẩm thực sự.

Nữ tử hắc y ngẩng đầu lên, liếc nhìn một cái, bàn tay trắng nõn khẽ vung lên.

Một nắm ánh sáng đen sì phóng ra.

Chu Phong giật mình, vội vàng nép mình trong xe ngựa.

Xe ngựa chật hẹp, thân hình hắn lại cao lớn, làm sao trốn được.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Chu Phong.

Đôi nắm đấm mà hắn luôn tự hào bị mấy cây hắc châm dài vài tấc đâm trúng, máu theo hắc châm chảy ra, nhỏ giọt xuống đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, nữ tử hắc y tung một cước đá vào bụng hắn.

Toàn thân Chu Phong lăn xuống khỏi xe ngựa.

Mấy tên nhị phẩm chạy tới phía sau thấy cảnh này thì đều đồng loạt dừng lại.

Chu Phong chỉ vừa nhảy lên xe ngựa mà một chiêu đã bị đánh ngã rồi.

Thực lực của nữ tử hắc y này phải đáng sợ đến mức nào chứ!

Một trong những đường chủ của Hải Kinh Bang nhận ra thân phận của nữ tử hắc y, kinh hô: “Đứng thứ ba trong bảng thực lực nhị phẩm của Thiên Cơ Lô!”

“Ngọc Thủ Tu La - Trần Liên!”

Nghe thấy danh hiệu này, tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi lạnh.

Những nam nhân lực lưỡng đuổi theo phía sau đồng loạt kìm lại tốc độ.

Cao thủ nhị phẩm của Đại Vũ giang hồ chỉ có vài chục người.

Trong số đó, không ít là đệ tử của các đại môn phái, căn cơ, võ học, thực lực trong nhị phẩm đều là những người xuất sắc.

Mà nữ tử hắc y trước mắt đã giết chết mấy tên truyền nhân đại phái rồi.

Thực lực cường đại, thủ đoạn ám khí khó lòng phòng bị.

Nghe nói thủ pháp ám khí của nàng xuất phát từ Đường Môn.

Đã luyện “Mãn Thiên Hoa Vũ”, một trong những ám khí ném tay của Đường Môn đến cảnh giới tối cao rồi.

Hai tay có thể đồng thời phát ra sáu mươi tư món ám khí, đánh sáu mươi tư bộ vị.

Chỉ riêng về thủ pháp ám khí, nàng đã có thể sánh ngang với môn chủ Đường Môn!

Có người trong giang hồ dự đoán, khi Ngọc Thủ Tu La bước vào cảnh giới nhất phẩm thì sẽ trở thành sát thủ ám khí đỉnh cấp nhất, có thể ám sát cả chương môn đại phái!

Một sát thủ đáng sợ như vậy lại xuất hiện ở Hải Kinh Bang.

Những tên bang chúng đuổi theo đều không dám động dấy.

Nữ tử hắc y liếc nhìn bang chúng phía sau xe một cái rồi lại tiếp tục phá giải rương cơ quan.

Hai đường chủ còn lại của Hải Kinh Bang thực lực nhị phẩm nhìn nhau, sau đó lấy từ trong ngực ra một quả pháo hoa.

Kéo dây.

“Vút!”

“Bùm bùm bùm!”

Trên bầu trời nổ tung một chùm pháo hoa hình cá voi.

Một người đứng thứ ba trong bảng thực lực nhị phẩm, đã không còn là loại mà bọn họ có thể đối phó được nữa.

Xem mục đích của nàng, dường như là muốn cướp đồ của Đường Môn.

Chuyện này, nhất định phải để bang chủ đích thân ra tay.

Nhất phẩm không ra, e rằng không ai có thể chống lại được nàng mất.

Chương 190: Chương 190

Hoa Tịch Nguyệt trên phố khẽ bấu môi, nhỏ giọng nói: “Thủ pháp ám khí sử dụng cũng khá thuần thực.”

“Đã có trình độ của ta năm mười bảy tuổi rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt thuận tay sờ sang xiên kẹo hồ lô bên cạnh, nhưng bỗng một bàn tay khác lại đưa tới, vỗ vào tay nàng.

Lão nhân bán kẹo hồ lô nghiêm mặt nhìn nàng: “Cô nương, trả tiền trước đã.”

“Năm đồng một xiên.”

Lão nhân nghiêm túc chăm chú nhìn nàng.

Sao đây?

Võ công cao cường là có thể ăn kẹo hồ lô mà không trả tiền à?

Hoa Tịch Nguyệt cảm nhận được ý nghĩa trong ánh mắt của lão nhân, đầu liền đầy hắc tuyến.

Trên xe ngựa.

“Cách...” một tiếng động nhẹ.

Rương cơ quan mở ra.

Nữ tử hắc y thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm trong chiếc rương.

Sau vài lần lục lọi, một miếng kim loại được bọc trong vải vàng ở đáy rương lộ ra.

Bề mặt kim loại vàng nhạt, chạm vào thấy ấm áp cùng mịn màng.

Nữ tử hắc y vận nội công, ngón tay véo vào đó một cái.

Sau khi bỏ ngón tay ra, bề mặt kim loại lại không hề thay đổi.

Hoàng kim nhuyễn thiết!

Tìm thấy rồi!

Một trong những vật liệu ám khí hàng đầu.

Ánh mắt nữ tử hắc y lộ ra một tia nóng bỏng, nàng lại tìm kiếm trong chiếc rương xem còn vật liệu nào khác không.

Mà ánh mắt vừa lướt qua một thoáng đã khiến nàng kinh ngạc.

Chiếc rương này có tất cả các vật liệu cần thiết để làm Khổng Tước Linh!

Mang những vật liệu này về, Khổng Tước Linh sẽ có thể ra đời rồi!

Hơi thở của nữ tử hắc y trở nên gấp gáp, trong lòng kích động.

Nàng nhanh chóng nhặt mấy vật liệu còn thiếu, nhét vào ngực.

Nhưng đột nhiên, nữ tử hắc y lộn người trên không, tay phải theo bản năng ném ra hàng chục ám khí.

“Leng keng leng keng!”

“Hô hô...”

Chưởng phong đánh tới, mang theo âm thanh của sóng biển cuộn cuộn.

Tất cả âm khí do nữ tử hắc y bắn ra đều bị chưởng phong đánh rớt.

Nghe thấy tiếng sóng biển cuộn cuộn, nữ tử hắc y thân thể cứng đờ.

Nàng không do dự nhảy lên nóc xe, vừa muốn hành động thì một nam nhân trung niên mặc y sam hải lam sắc, ngực thêu hình cá voi cùng sóng biển đã xuất hiện trước mặt nàng.

Nam nhân khuôn mặt nam tính, để râu ngắn, vóc dáng lực lưỡng.

Toàn thân đứng trên nóc xe như một con gấu khổng lồ.

Bang chủ Hải Kinh Bang - Quỳnh Long Sơn!

Quỳnh Long Sơn nhìn nữ tử hắc y, khẽ nheo mắt, cảm thấy có chút quen thuộc.

Hắn không nói gì, mà là một chưởng vỗ ra.

Theo chưởng pháp đánh ra, xung quanh vang lên một tiếng sóng cuộn rõ ràng, thoang thoang còn có thể ngửi thấy mùi tanh của gió biển.

Nữ tử hắc y dáng người nhanh nhẹn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quỳnh Long Sơn.

Đáy mắt mang theo hận ý cùng sát ý nồng đậm.

Quỳnh Long Sơn nhận thấy cảm xúc trong mắt đối phương thì nhíu mày.

Tay phải hắn chuyển từ chưởng thành nắm, động tác cường mãnh nhanh chóng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lớp vải mỏng trên mặt nữ tử hắc y bị Quỳnh Long Sơn nắm xuống.

Một khuôn mặt thanh lệ thoát tục lộ ra.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đó, Quỳnh Long Sơn thoáng sửng sò, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Liên?”

Lúc Quỳnh Long Sơn gỡ nhẹ tấm màn che trên mặt nữ tử hắc y xuống thì không khí dường như ngưng đọng.

Tiểu Liên đứng trên nóc xe, ánh mắt lạnh lùng, đáy mắt tràn ngập hận thù cùng sát khí.

Quỳnh Long Sơn đứng trước mặt nàng, tay cầm tấm mạng che, ánh mắt phức tạp.

Trong mắt hiện lên ngạc nhiên, buồn bã, đau thương, hối hận... Đủ loại cảm xúc.

Nhưng ánh mắt Tiểu Liên vẫn luôn lạnh lùng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Nàng nhẹ nhàng giơ tay, vài tia sáng đen lóe lên.

Quỳnh Long Sơn hơi nhíu mày, tay phải vung ngang.

Âm thanh sóng biển cuồn cuộn nổi lên.

Chưởng phong phát qua, tất cả ám khí Tiểu Liên phóng tới đều bị hấn chặn lại.

Chương 191: Chương 191

Dưới cửa hàng, Hoa Tịch Nguyệt vừa chạy tới chuẩn bị xem kịch thấy Quỳnh Long Sơn không đuổi theo, không khỏi cảm thán: “Thế là hết rồi sao?”

“Không đuổi theo sao?”

Nghe vậy, khóe miệng Quỳnh Long Sơn giật giật, hắn cúi đầu nhìn người đang phát ra âm thanh bên dưới.

Hoa Tịch Nguyệt cũng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ồ!”

Hoa Tịch Nguyệt như có phát hiện gì đó, kinh ngạc nói: “Giữa lông mày của nàng và người có chút giống nhau, hai người các người sẽ không phải là cha con chứ?”

Vừa rồi vội vàng liếc nhìn, Hoa Tịch Nguyệt không nhìn rõ, nhưng lại cảm giác nữ tử hắc y cùng nam nhân to lớn trước mắt này có nét gì đó giống nhau ở lông mày cùng đôi mắt.

Quỳnh Long Sơn ánh mắt trầm ngâm nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái.

Hắn hít sâu một hơi, không nói gì.

Y phục Quỳnh Long Sơn bay phát phới, hắn từ trên đỉnh cửa hàng nhảy xuống.

Hoa Tịch Nguyệt chủ động tiến lại gần, tò mò hỏi: “Sao người không đuổi theo nàng ta?”

“Nàng là nữ nhi của người? Nàng bỏ nhà ra đi?”

“Ta thấy ánh mắt nàng nhìn người, hình như muốn người chết đấy!”

Mặt Quỳnh Long Sơn hơi giật giật, trong mắt tăng thêm một tia uy nghiêm, trừng mắt nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt chớp chớp đôi mắt to, nhìn thẳng vào hắn.

“Tịch cô nương, đây là bang chủ của chúng ta, không được vô lễ!”

Chu Vân Chu bị thương ở ngực bên cạnh vội vàng hô lên.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên tỉnh ngộ.

Nàng vỗ tay một cái, vui mừng nói: “Quá tốt rồi!”

“Người chính là bang chủ Hải Kinh Bang à!”

“Vừa đúng lúc, nhi tử Quỳnh Ngạo Hải của ngươi, nhờ ta mang đến cho ngươi một bức thư.”

Hoa Tịch Nguyệt lấy ra một bức cảm thiệp từ trong ngực.

Nghe những lời của Hoa Tịch Nguyệt, tinh thần Quỳnh Long Sơn chấn động, nhìn về phía bức cảm thiệp.

...

Thái Hồ.

Bạch Điều Ồ.

Ở trung tâm bãi đất trống trên đảo nhỏ, có hai người trẻ tuổi đang đứng.

Một người mặc bạch y, bên hông đeo một con dao găm vỏ tím.

Hắn dáng người thon dài, khuôn mặt trắng nõn tuấn tiêu, sắc mặt nghiêm túc.

Cách hắn năm bước là một nam nhân mặc y sam hải lam sắc, dáng người hơi cao, vóc dáng cường tráng.

Khuôn mặt nam nhân đầy nam tính, trên mặt mang theo nét kiên nghị.

Hai người cách nhau năm bước, ánh mắt chặt chẽ khóa chặt vào đối phương.

Bầu không khí căng thẳng.

Xung quanh hai người có hơn mười tên hán tử đứng, bọn họ lặng lẽ quan sát, trong mắt mang theo phần khích.

Mà hai người bị vây quanh ở trung tâm chính là Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải.

“Ào ào...”

Vài tiếng sóng thủy triều yếu ớt đột nhiên truyền ra từ trong cơ thể Tôn Thắng.

Quỳnh Ngạo Hải cách hán tử năm bước, thân hình khẽ động, hai vai nhẹ nhàng di chuyển.

Hai bàn tay có lực mở ra thế tấn công, chính là thế khởi đầu của Kinh Đào Chương.

“Nhị ca, cẩn thận!”

Tôn Thắng quát khẽ một tiếng, chân hấn chấn động, nội lực Bách Lãng trong cơ thể cuộn cuộn, chấn động.

Tiếng ào ào như thủy triều từ đan điền của hán tử truyền ra.

Thanh thế dần dần lớn mạnh, lắng nghe kỹ sẽ khiến người ta kinh hãi khiếp sợ.

Ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải kiên định, hai tay hấn vung lên, đánh ra thức thứ nhất của Kinh Đào Chương.

Tôn Thắng nghênh đón, nội lực chấn động, cũng đánh ra thức thứ nhất của Kinh Đào Chương.

“Ầm!”

Hai người hai tay chạm nhau,

Y phục của Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải bị nội lực thổi phồng.

Cả hai liều mạng đánh ra một chiêu, vậy mà không ai lùi lại nửa bước.

Trong mắt Quỳnh Ngạo Hải lộ ra một tia kinh ngạc.

Trong mắt Tôn Thắng cũng lộ ra một tia ngạc nhiên.

Hai người đồng thời biến chiêu, thức thứ hai, thứ ba, thứ tư của Kinh Đào Chương liên tiếp tấn công ra.

“Ầm ầm ầm!”

Trên bãi đất trống của đảo nhỏ, quyền cước giao nhau, tiếng va chạm không dứt bên tai.

Những tên thủy phi vây quanh không khỏi hò reo cổ vũ.

Lúc Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đang giao đấu kịch liệt, thì bỗng có một chiếc thuyền nhỏ trôi trên mặt hồ không xa.

Tiểu Lục, thân tín của Tôn Thắng, chở một người trông như thư sinh, từ từ tiến đến.

Khi thuyền sắp cập bến, người thư sinh thấy cảnh giao đấu trên đảo, hai mắt liền sáng lên.

Hắn không kìm được mà dậm chân.

Chiếc thuyền nghiêng ngả, Tiểu Lục suýt bị hất xuống hồ.

Thư sinh thân pháp nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã xuất hiện tại nơi hai người đang giao chiến.

Hắn rút một chiếc thiết phiến từ thắt lưng, cười nói: “Tính cả tại hạ nữa!”

Vừa nói, thư sinh vừa dùng thiết phiến điểm vào nhiều huyệt đạo trên người hai người.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải liếc nhìn nhau, đồng thời quay người lại.

Hai người cùng ra một chiêu, chiêu pháp giống nhau, một người tấn công bên trái, một người tấn công bên phải, đồng thời đánh về phía thư sinh.

Thư sinh thấy vậy, kêu lên kinh ngạc: “Oa oa oa...”

“Hai người các ngươi!”

Thư sinh thân pháp phiêu dật, dùng thiết phiến đỡ trái đỡ phải, miễn cưỡng đỡ được hai chiêu.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải sau khi đánh ra một chiêu, lại tiếp tục tấn công đối phương.

Thư sinh gia nhập phe Quỳnh Ngạo Hải, dùng thiết phiến lạng lẽ điểm vào huyệt đạo trên vai Tôn Thắng.

Tôn Thắng không đổi sắc mặt, đánh một chiêu với Quỳnh Ngạo Hải, tay trái chéo ra, từ dưới đỡ lên, tấn công vào tay cầm quạt của thư sinh.

Ba người biến chiêu, trong nháy mắt, lại biến thành Tôn Thắng cùng thư sinh liên thủ tấn công Quỳnh Ngạo Hải.

Ba người tự mình chiến đấu, khi thì liên minh, khi thì đánh đến không phân thắng bại.

Chương 192: Chương 192

Sau trăm chiêu, thư sinh cười khỏ: “Không đánh nữa, không đánh nữa!”

“Hai người các ngươi đều là nhất phẩm chương pháp, tại hạ chỉ là nhị phẩm điểm huyết, công phu không đủ xem.”

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải nhìn nhau, trên mặt mang nụ cười, cũng đồng thời dừng tay.

Tôn Thắng chấp tay với thư sinh: “Chu bát thúc!”

Thư sinh vội vàng xua tay: “Không dám, không dám, ngươi là nghĩa tử của vị kia.”

“Gọi tại hạ là thúc thúc, tại hạ không dám nhận!”

Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh nhìn Tôn Thắng thêm một cái.

Nghĩa tử của vị kia?

Vị nào?

Chu Bát lấy ra một cuốn sổ nhỏ từ trong ngực, nói: “Tại hạ đến đây là có việc chính.”

“Hiện tại có một tin tốt cùng một tin xấu, các ngươi muốn nghe tin nào trước?”

Chu Bát nhìn về phía Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải.

“Tin tốt!”

“Tin xấu!”

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đồng thời lên tiếng, nhưng lại muốn nghe hai loại tin khác nhau.

Chu Bát không khỏi cười lên, lắc đầu nói: “Tại hạ chỉ có một cái miệng, chỉ có thể nói một tin trước.”

“Không thể nói hai tin cùng lúc được.”

Quỳnh Ngạo Hải trầm ngâm một chút, nói: “Vậy thì nghe tin tốt trước đi.”

Tôn Thắng gật đầu, không có ý kiến.

Chu Bát mở miệng: “Người các ngươi muốn tìm, đã tìm thấy rồi.”

“Nhưng mà, chỉ tìm thấy một người.”

“Tên độc nhãn long kia, không phải người của Kỳ Lân Các, chúng ta cũng không tra ra được.”

Vừa nói, Chu Bát đưa cuốn sổ nhỏ qua: “Đây là manh mối tra được, đã xác minh với Thiên Cơ Lô rồi.”

“Cũng may, tìm được một người cũng không tính là tin xấu.” Quỳnh Ngạo Hải cười nói.

Chỉ cần có manh mối là tốt rồi.

Hơn hai mươi ngày nay, hần đều ở chỗ Tôn Thắng chờ tin tức.

Chuyện này quá bí mật, không dễ điều tra.

Chu Bát nghiêng đầu nhìn Quỳnh Ngạo Hải: “Tại hạ còn chưa nói xong, vừa rồi mới là tin tốt.”

“Tin xấu là: Người mà ngươi nói có bàn tay như bạch ngọc, da dẻ trắng nõn kia quả thực có thật.”

“Là ai?” Quỳnh Ngạo Hải nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an.

Chu Bát ngẩng đầu, hất cằm vào cuốn sổ nhỏ.

“Trên đó đều viết cả rồi.”

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngao Hải mở cuốn sổ nhỏ ra.

Nhưng vừa thấy một câu trên đó, sắc mặt hai người đều đồng thời thay đổi.

“Tên: Vạn Thanh”

“Thân phận: Thế tập nhất đẳng hầu.”

...

Dục Anh Đường.

Trần Diệp đóng chiếc hộp gỗ lại, chân phải khẽ giậm xuống.

Chiếc hộp gỗ “vút” một tiếng liền đứng thẳng dậy.

Bề mặt hình kỳ lân dữ tợn bốn chân giẫm lên ngọn lửa sống động như thật.

Trần Diệp tùy ý dựa chiếc hộp vào tường.

“Hệ thống, rút thuộc tính.”

Trần Diệp thâm niệm trong lòng.

【Đinh!】

【Tiêu hao 5000 điểm tích lũy】

【Số điểm tích lũy hiện tại còn lại: 1723】

Bánh xe ảo ảnh màu xanh của hệ thống lướt qua trước mắt Trần Diệp.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ rút được thuộc tính cô nhi: Khí Phách】

...

【Khí Phách: Tăng cường dũng khí, quyết đoán; lúc trong lòng không sợ hãi thì sức mạnh nội lực sẽ tăng lên】

Trần Diệp xem xong hiệu ứng thuộc tính thì trực tiếp đưa cho Tôn Thắng.

Tiểu Liên cùng Đại Minh đều có ba thuộc tính rồi, Tiểu Phúc lại tạm thời không dùng được.

Tôn Thắng gần đây gặp chút rắc rối, đưa cho hắn là tốt nhất.

Phân phối thuộc tính xong, Trần Diệp ngồi lại trên ghế tựa, khép hờ hai mắt, ngón tay khẽ gõ vào tay vịn ghế.

Không lâu sau.

Ngoài sân vang lên tiếng chạy gấp gáp.

Đại Minh toàn thân đầm đìa mồ hôi, chạy về.

Hắn xông vào đại sảnh Dục Anh Đường, thở hổn hển nói: “Cha...”

“Cha... Ta... Ta chặt... Chặt xong rồi!”

Trần Diệp mở mắt nhìn Đại Minh một cái, thản nhiên nói: “Ngồi nghỉ một lát trước đã, không vội.”

Đại Minh thở dốc, gạt đầu thật mạnh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lặng lẽ nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi một lát, hơi thở Đại Minh đã bình phục, hô hấp đều đặn.

Trần Diệp ngồi dậy khỏi ghế tựa, nhìn về phía Đại Minh.

“Đại Minh, con vẫn muốn đi tìm nữ hài đó?”

Đại Minh ngồi trên ghế gạt đầu thật mạnh.

Hắn nhìn Trần Diệp, ánh mắt khao khát cùng hy vọng.

Trần Diệp gạt đầu, hiểu được suy nghĩ của Đại Minh.

Hắn lấy ra từ trong ngực ra mười tờ ngân phiếu, mỗi tờ đều có mệnh giá 10 lượng.

Trần Diệp tùy tiện đặt một trăm lượng bạc này lên bàn bên cạnh.

Đại Minh nhìn thấy một trăm lượng bạc, mắt không chớp nhìn chăm chăm.

Trần Diệp nhìn Đại Minh, thản nhiên nói: “Đại Minh, nếu con thực muốn đi tìm nàng, gặp lại nàng một lần.”

“Cha không thể làm gì nhiều, một trăm lượng này làm lộ phí cho con.”

“Nhưng trước khi đi, cha muốn hỏi con một câu, con nghĩ như thế nào về Tú Tú?”

“Con lại nghĩ như thế nào về Uyển Nhi?”

Trần Diệp hỏi ra vấn đề cốt lõi nhất.

Nghe câu hỏi của Trần Diệp, Đại Minh sửng sò, trong mắt hấn lộ ra vẻ mờ mịt.

Rất lâu sau.

Đại Minh không đưa ra câu trả lời, biểu cảm của hấn rất phức tạp, rất mờ mịt, rất bối rối.

Như thế gặp phải một câu hỏi mà hấn không hiểu, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Trần Diệp ngẩng đầu liếc nhìn biểu cảm của Đại Minh.

Hấn đã hiểu rồi.

Tình cảm đã nảy nở, nhưng chỉ mới một nửa.

Vẫn chưa nở hoàn toàn.

Chương 193: Chương 193

Trần Diệp khẽ thở dài trong lòng, gật đầu: “Con không cần vội trả lời cha câu hỏi này.”

“Trên đường đến Kinh Châu con có thể từ từ suy nghĩ, khi trở về hãy nói cho cha biết suy nghĩ của con.”

Đại Minh gật đầu, trong mắt vẫn còn vẻ hoang mang.

Trần Diệp chỉ vào chiếc hộp gỗ cạnh tường, nói: “Đây là thứ cha tặng con trước khi lên đường.”

“Con xem nó đi.”

Nghe vậy, Đại Minh nhìn về phía bức tường.

Nhìn thấy chiếc hộp gỗ cao hơn người, hắn có chút sửng sờ.

Đặc biệt là hoa văn kỳ lân oai phong lẫm liệt trên chiếc hộp gỗ càng khiến Đại Minh tròn mắt.

Hắn nuốt nước bọt, không biết tại sao lại có một cảm giác căng thẳng khó tả trong lòng.

Đại Minh đứng dậy, đi đến bên cạnh chiếc hộp gỗ, cẩn thận mở ra.

Một đạo hàn quang hiện lên.

Hơi thở của Đại Minh đột ngột dừng lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào thứ trong hộp gỗ, mắt mở to.

Một lúc lâu sau, hơi thở của Đại Minh liền trở nên rất gấp gáp!

Hắn run rẩy đưa tay ra, nắm lấy chiếc Kỳ Lân phủ trong hộp.

Bàn tay to lớn nắm chặt cán rìu, Đại Minh dùng sức ở eo cùng cánh tay, dễ dàng nhấc chiếc rìu lên.

Cầm rìu trong tay, Đại Minh lập tức cảm thấy một mối huyết mạch tương liên, điều khiến nó giống như cánh tay, cảm giác ăn ý khăng khít kỳ lạ.

Cảm giác đó giống như... giống như chiếc rìu này được làm riêng cho hắn vậy.

Cầm trên tay, trọng lượng vừa phải, lưỡi rìu sắc bén lấp lóe hàn quang thấu xương.

Mặt rìu nhẵn bóng phản chiếu khuôn mặt ngây thơ của Đại Minh.

Đại Minh thân hình cao lớn một mét tám của, tay lại cầm chiếc rìu khổng lồ tương đương, hình tượng này mang đến một cảm giác áp bức khó tả.

Đại Minh không khỏi vung cây Kỳ Lân phủ trong tay vài lần.

Tiếng gió rít lên.

Nghe thấy âm thanh lưỡi rìu xé gió, Đại Minh có một thôi thúc muốn xông lên núi, vung cây rìu trong tay cho thỏa thích, trút cơn phẫn khích trong lòng, hung hăng chặt vài cây!

Đại Minh cố gắng kìm nén kích động trong lòng, hắn đặt chiếc rìu trở lại hộp rồi bước đến trước mặt Trần Diệp, quỳ xuống.

“Bịch...”

Đại Minh đập đầu xuống đất, phát ra tiếng va đập nặng nề.

Trần Diệp không nói gì, lặng lẽ nhìn Đại Minh.

“Bịch bịch bịch...”

Đại Minh đập đầu với Trần Diệp ba cái.

Sau khi đập đầu xong, Đại Minh ngẩng đầu lên, trên trán giờ đã bị rách, máu từ đó chảy ra.

Đại Minh đỏ hoe mắt, nghẹn ngào nói: “Cha...”

Trần Diệp thở dài, đứng dậy, xoa đầu Đại Minh.

“Con chưa từng học võ, chỉ là trời sinh thân lực, sợ là sẽ thua thiệt khi gặp cao thủ.”

“Đường đến Kinh Châu xa xôi, có cây rìu này, con có thể có chút thủ đoạn tự vệ.”

“Nếu gặp phải cường địch, có thể dùng rìu này để đánh lại.”

Đại Minh nghẹn ngào, nước mắt lăn dài.

Hắn cúi đầu, lại đập đầu với Trần Diệp ba cái nữa.

Trần Diệp kéo hắn dậy, mỉm cười đưa tay lau nước mắt trên mặt hắn.

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc suốt mướt làm gì?”

“Con ở trên núi đồn củi hai năm, tĩnh cực sinh động, cũng nên đi rồi.”

“Thế giới này vẫn còn rất thú vị.”

“Có điều, trước khi đi, cha muốn dặn dò con vài điều.”

Đại Minh gật đầu thật mạnh, ánh mắt kiên định.

Trần Diệp mở miệng nói:

“Một, không được gây chuyện thị phi, can dự vào việc của người khác.”

“Hai, không được tùy tiện kết giao bạn bè xa lạ.”

“Ba, không được đánh bạc với người lạ.”

“Bốn, không được kết oán với những người như tăng nhân, đạo sĩ, ăn mày.”

“Năm, không được lộ liễu tiền bạc.”

“Sáu, không được dễ dàng tin lời người khác.”

“Bảy, tuyệt đối không được qua lại với nữ nhân xa lạ.”

Tổng cộng bảy lời dặn dò, Trần Diệp nói một hơi không ngừng nghỉ.

Có thể thấy, Trần Diệp đã sớm có chuẩn bị rồi.

Đại Minh nghe xong, vẻ mặt ngẩn ra, có chút mờ mịt.

Nhìn thấy vẻ mặt này của đứa nhi tử ngọc, Trần Diệp không nhịn được cười.

Hắn lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, đưa cho Đại Minh.

“Cha đã viết cho con rồi.”

“Con không có kinh nghiệm xông pha giang hồ, lần này đến Kinh Châu nhất định sẽ gặp phải người trong giang hồ.”

“Bảy điều dặn dò này con ghi nhớ trong lòng, chắc sẽ không có chuyện gì.”

Đại Minh nhận lấy tờ giấy, gật đầu thật mạnh.

Mắt hắn đỏ hoe, trên mặt còn vương nước mắt.

Trần Diệp vỗ vai hắn, thở dài: “Chim non rồi cũng có ngày tự mình bay lượn trên bầu trời.”

“Cha vốn chỉ muốn con trốn củi trong rừng, vui vẻ cả đời, vô ưu vô lo.”

“Lần này ra giang hồ, e rằng con khó có thể trở lại như xưa nữa...”

Trong lòng Trần Diệp lộ ra chút cảm khái.

“Một khi đã vào giang hồ, thân bất do kỷ.”

Kiếp trước hắn đã đọc vô số tiểu thuyết võ hiệp, kiếp này lại thân sống ở thời cổ đại.

Trần Diệp đã có cảm ngộ rất sâu sắc đối với hai chữ giang hồ.

Đúng như câu nói.

Giang hồ không phải đánh đánh giết giết, mà là tình cảm giữa người với người...

Có đôi khi, giang hồ không phải muốn rời là có thể rời.

Toàn là ân oán tình thù...

Trần Diệp nhìn lên bầu trời trong sân viện, ánh mắt sâu thẳm.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhìn Đại Minh nói: “Đại Minh, tối nay ở lại thêm một đêm đi.”

“Cha tiễn con, ngày mai hãy đi.”

Đại Minh gật đầu thật mạnh, trên khuôn mặt còn đọng nước mắt lộ ra một nụ cười ngốc nghếch.

Chương 194: Chương 194

Ngày hôm sau.

Dur Hàng huyện, Dục Anh Đường.

Tiếng gà gáy vang vọng, phá tan màn đêm.

Đại Minh đã mặc một bộ quần áo mới, trên mặt nở nụ cười ngây ngô.

Chiếc hộp gỗ lớn cũng được hấn quần bằng vải.

Hộp Kỳ Lân cùng rìu lớn đều là những thứ kinh thế hãi tục, không thể trắng trợn công theo được.

“Cốc cốc cốc...”

Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Đại Minh cười ngây ngô đi tới mở cửa.

Trần Diệp đứng ngoài cửa, mỉm cười với hấn: “Đã thu dọn xong chưa?”

“Đi ăn sáng với cha nhé?”

Đại Minh cười ngây ngô, dùng sức gật đầu.

Hấn đeo chiếc hộp gỗ được quần chặt bằng vải trên lưng.

Trần Diệp nhìn thấy chiếc hộp gỗ được quần vải đến nỗi không thể nhìn thấy hình dạng ban đầu của nó, hấn muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nếu gặp nguy hiểm đến tính mạng thì Đại Minh có thể lấy rìu ra kịp không nhỉ?

Đại Minh thấy Trần Diệp nhìn chăm chăm vào chiếc rìu của mình thì cười ngây ngô: “Quá phô trương rồi.”

Trần Diệp ánh mắt phức tạp nhìn Đại Minh, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Đi thôi.”

Đại Minh gật đầu.

Hai cha con bước ra khỏi Dục Anh Đường, đi về phía chợ sáng.

Trên đường hầu như không nhiều người, hầu hết là những người bán hàng rong đi dạo trên đường phố.

Trần Diệp dẫn Đại Minh đến một quầy bán hoành thánh.

Ông chủ quán hoành thánh nhìn thấy Trần Diệp cùng Đại Minh thì há miệng hỏi: “Hai mươi bát?”

Trần Diệp cười, lắc đầu nói: “Ba mươi bát.”

Ông chủ: “...”

“Được rồi, quý khách vui lòng đợi một chút!”

Ông chủ nhanh chóng bắt đầu làm việc.

Không lâu sau, hai bát hoành thánh liền được mang lên.

Trần Diệp cùng Đại Minh mỗi người cầm một bát hoành thánh, im lặng ăn.

Một bát rồi lại một bát hoành thánh được mang lên.

Trên bàn không lâu sau đã có một đống bát rỗng.

“Phù...”

Trần Diệp đặt bát hoành thánh thứ tám xuống, nhìn về phía Đại Minh.

Đại Minh cúi đầu, vùi đầu ăn.

Trên mặt hắn có hai đạo nước mắt, con mắt đỏ lên.

Nước mắt rơi vào bát, hòa lẫn với hoành thánh.

Đại Minh không hề hay biết, hắn từng miếng lớn ăn hoành thánh, không dám phát ra tiếng động.

Nhưng những vệt nước mắt trên mặt hắn lại không thể che giấu được.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Đại Minh, Trần Diệp cũng không khỏi đỏ hoe mắt.

Đại Minh là đứa trẻ đầu tiên hắn gặp khi đến Đại Vũ.

Suốt hai năm sống chung, Trần Diệp đã coi hắn như nhi tử của mình.

Bây giờ nhi tử sắp phải đi xa, rời khỏi nhà, trong lòng Trần Diệp ít nhiều cũng có chút không nỡ.

Nhờ việc mỗi ngày quan tỉnh, Trần Diệp không lo lắng Đại Minh sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trên con đường này, lấy tính cách thật thà chất phác của Đại Minh, e rằng hắn sẽ phải chịu không ít khổ cực.

“Ăn chậm thôi, không vội.” Trần Diệp nhẹ giọng nói.

Đại Minh vui đầu vào bát, dùng sức nhẹ gặm đầu.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Đại Minh đã ăn hết hai mươi bát hoành thánh, hắn ợ một cái, đặt bát sang một bên.

Trên bàn gỗ đã có vài chồng bát rỗng.

Đại Minh lau miệng, mắt đã sưng đỏ.

Hắn thật thà cười toe toét với Trần Diệp.

Trần Diệp không khỏi mỉm cười, chỉ vào hai bát hoành thánh vừa được mang lên trên bàn.

“Không ăn nữa à?”

Đại Minh cười ngây ngô: “No rồi.”

“Thật đã nó rồi.”

Trần Diệp gật đầu, giọng hơi khàn nói: “Cũng không còn sớm nữa, đi đi.”

Đại Minh đỏ hoe mắt, hấn đứng dậy, đầu gối hơi cong, chuẩn bị quỳ lạy Trần Diệp ba cái nhưng đã có một đôi tay cường đại đỡ lấy hấn.

Trần Diệp đứng trước mặt Đại Minh, mỉm cười: “Được rồi.”

“Tấm lòng của con, cha đã biết.”

“Trên đường đi phải cẩn thận.”

Đại Minh dùng sức gật đầu.

Trần Diệp vỗ nhẹ vào vai hấn, khẽ nói: “Đi đi.”

Đại Minh xoay người, đi vài bước, lại quay đầu nhìn về phía Trần Diệp.

Trần Diệp mỉm cười, vẫy tay.

Đại Minh hốc mắt đỏ lên, hít hít cái mũi, ba bước ngoái lại một lần, dần dần biến mất trên phố.

Trần Diệp ngồi lại trên ghế dài của quầy hoành thánh, hít một hơi thật sâu.

Hấn cũng cảm thấy cánh mũi hơi cay cay.

Ngồi một lát để ổn định lại cảm xúc, Trần Diệp mới nhìn sang bàn bên cạnh.

Bên bàn gỗ có một nữ tử hắc y ngồi, trên bàn đặt một thanh trường kiếm.

Đôi mắt nữ tử tựa như nước mùa thu, trên mặt có một lớp mạng che mặt.

Chỉ cần nhìn lông mày cùng đôi mắt cũng có thể nhận ra nàng là một mỹ nhân nhất đẳng.

Nhưng ánh mắt cùng khí chất của nàng lại toát lên băng lãnh người sống chớ gần.

Trần Diệp gõ nhẹ hai ngón tay xuống bàn.

Nữ tử đứng dậy, cung kính bước đến trước mặt Trần Diệp, hơi cúi đầu.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Diệp có chút đau đầu nói: “Ngồi đi, người như vậy quá gây chú ý.”

Tần Nhất cung kính gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế dài mà Đại Minh vừa ngồi.

Trần Diệp nhìn về hướng Đại Minh vừa rời đi, thản nhiên nói: “Bảo người của Ngọc Diệp Đường để ý Đại Minh một chút.”

“Chuyện nhỏ không cần quản, nếu gặp rắc rối, có thể để nó tự giải quyết trước.”

“Nếu thật không được thì các người hãy ra tay.”

“Hiểu chưa?”

Giọng Tần Nhất lạnh lùng, cung kính nói: “Rõ!”

Trần Diệp khẽ gật đầu: “Đi đi.”

Tần Nhất đứng dậy, Trần Diệp đột nhiên nhớ ra, hỏi: “Tiểu Thắng bên kia thế nào rồi?”

Tần Nhất lại ngồi lại.

“Chu Bát đã mang tình báo đến, hần cùng Quỳnh Ngạo Hải đã lên đường, chuẩn bị đến Vũ Xương phủ.”

“Vạn Thanh từng xuất hiện ở Vũ Xương phủ.”

“Hai người bọn họ muốn điều tra rõ ràng.”

Nghe xong, Trần Diệp gật đầu.

“Ta biết rồi, khi cần thiết có thể ra tay.”

“Lui xuống đi.”

Tần Nhất cung kính nói: “Vâng.”

Nàng rời khỏi ghế dài, dần dần hòa vào dòng người.

Trần Diệp nhìn sâu vào con phố, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Chương 195: Chương 195

Ngày hai mươi một tháng hai.

Hoàng hôn.

Phía tây Kinh Châu phủ, Ba Đông huyện.

Bầu trời tối sẫm, mây đen dày đặc.

Bầu trời hoàng hôn màu cam bị che khuất hoàn toàn.

Gió ẩm thổi qua, thỉnh thoảng có tiếng động trầm thấp từ bầu trời tối đen.

Vài tia chớp lóe lên trong đám mây, hình như có bão sắp ập đến rồi.

Trên cánh đồng ven sông.

Một vài nông dân mặc áo gai vải thô nhìn lên trời rồi chuẩn bị về nhà.

Cách cánh đồng không xa là một con sông lớn đang chảy xiết.

Con sông này thuộc thượng nguồn sông Dương Tử, mỗi mùa xuân, tuyết cùng băng tan sẽ đổ vào sông Dương Tử, cuộn cuộn, trải dài hàng ngàn dặm.

Mực nước dâng cao, cuốn trôi ruộng đồng, nhà cửa, gây ra lũ lụt.

Vì lũ lụt hàng năm đều xảy ra vào thời điểm hoa đào đua nở nên trận lũ này còn được gọi là lũ hoa đào.

Những người nông dân nhìn tầng tầng mây đen nghìn nghịt trên bầu trời, trong lòng có chút lo lắng.

Xem tình hình năm nay, có lẽ mưa xuân sẽ đến cùng với lũ hoa đào rồi.

Vài năm trước.

Tri phủ Quỳ Châu đã xây dựng một con đập lớn ở Vu Sơn, khu vực thượng nguồn của Ba Đông huyện để ngăn lũ hoa đào hàng năm.

Mấy năm trôi qua, hiệu quả rõ rệt.

Mặc dù vẫn còn một số thiên tai lũ lụt, nhưng đã tốt hơn nhiều so với trước đây rồi.

Lũ lụt mùa xuân hàng năm là một thảm họa không nhỏ đối với nông dân.

Những nông dân thở dài một tiếng, vác cuốc lên vai tốp năm tốp ba chạy về nhà.

Sắc trời càng ngày càng tối, nếu không về nhà thì sẽ phải mò mẫm trong đêm.

Những nông dân Ba Đông huyện vừa đi vừa cười nói.

Đột nhiên.

“Bùm!” một tiếng nổ lớn.

Những người nông dân nhao nhao dừng lại cùng nhìn về phía nguồn âm thanh.

Chỉ thấy một vài ngọn lửa bốc lên trời ở hướng thượng nguồn của Quế Châu.

“Bùm!”

“Bùm!”

Tiếng vang như thể bầu trời đang nứt ra truyền đến, mặt đất cũng run lên theo.

Khuôn mặt của những người nông dân lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng.

Bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại mơ hồ phát giác được có điều gì đó không ổn.

Đồng thời, một tia chớp lóe lên trên bầu trời.

“Ầm ầm...”

Mây đen cuộn cuộn, gió giật gào thét, sấm sét vang dội.

Điện quang lam sắc di chuyển trong các đám mây, như thể có một cỗ sinh mệnh.

“Ầm ầm! Ầm ầm!”

Tia chớp xé toạc bóng tối.

Không gian giữa trời đất tràn ngập điện quang lam sắc.

Ngay sau đó, mưa to như trút xuống.

Đám nông dân lấy lại tinh thần, không do dự nữa, vội vàng chạy thẳng về nhà.

Chờ bọn hần chạy về đến nhà thì mưa đã làm ướt quần áo rồi.

Mưa xuân năm nay lớn hơn mọi năm.

Nhóm nông dân này vừa về đến nhà, có người thắp đèn dầu chuẩn bị ăn cơm tối, nhưng đột nhiên trong thôn lại truyền đến tiếng thét kinh hãi.

Trong mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh dòng nước chảy xiết.

Dân làng bồi rồi đi ra trước cửa nhà, nhìn quanh bên ngoài.

Bầu trời đen kịt, mưa như trút nước.

Điện quang di chuyển trong các đám mây, mỗi lần nhấp nháy lại chiếu sáng cả một vùng đại địa.

Các thôn dân đứng trước cửa nhà, nhờ điện quang mà đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Trên con đường thôn đột nhiên xuất hiện dòng nước đục chảy xiết, quét vào thôn như một con thú hoang đang phi nước đại.

...

Ngày 22 tháng 2.

Kinh Châu phủ, Giang Lăng thành.

Bầu trời mưa tầm tã không ngớt.

Tri phủ Kinh Châu Trịnh Hàn Văn mặc áo toại, đội nón lá đứng trên bức tường thành xám xịt, nhìn về phía xa, sắc mặt khó coi.

Ở phía xa.

Dòng nước đục ngầu, vàng nâu tràn ngập khắp núi đồi, như ngựa hoang mất cương, hung hãn chảy dọc theo dòng sông.

Đê điều hai bên bờ sông dưới sức công phá dữ dội của dòng lũ đã bị vỡ nát.

Đất, đá cùng cây cối cuốn theo dòng nước tràn vào các thôn ven bờ.

Gần như ngay lập tức, thôn làng liền bị nhấn chìm trong một dòng nước lũ đục ngầu.

Nhìn tình hình lũ lụt, e rằng chẳng mấy chốc sẽ tràn ra ngoài Giang Lăng thành.

Trịnh Hàn Văn nhìn về phía xa, chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát, gió thổi xiên qua, mưa tạt vào mặt, vô cùng băng lãnh.

Vẻ mặt hần sườn sờ, dần mất đi huyết sắc.

Tai họa.

Tai họa khủng khiếp.

Quy mô của trận lũ này lớn hơn nhiều so với những năm trước!

Kinh Châu phủ chỉ là khởi đầu, Trịnh Hàn Văn không thể tưởng tượng nổi, khi lũ đổ về sông rồi cứ thế cuồn cuộn chảy xuôi thì người dân ở hạ lưu cùng ven biển sẽ bị ảnh hưởng như thế nào.

Lúc đó chắc chắn người chết đói sẽ la liệt, tử thương vô số

Nghĩ đến hậu quả này, Trịnh Hàn Văn chỉ cảm thấy khó thở, suýt nữa hôn mê.

Hai vị tá quan Đồng tri cùng Châu phán bên cạnh cũng tái mặt, gần như không đứng vững.

Trịnh Hàn Văn hít sâu một hơi, giữ vững tinh táo ra lệnh.

“Phái người đắp đê phòng lũ, mở kho lương trong thành, chuẩn bị tiếp ứng dân vùng lũ lụt.”

“Đề quân canh giữ trong thành duy trì trật tự.”

Trịnh Hàn Văn suy nghĩ một hồi, lại bổ sung: “Chuẩn bị ngựa, ta phải đến Vũ Xương phủ, bái kiến Bố Chính sứ đại nhân.”

Lần lũ lụt này quá nghiêm trọng, hẳn phải đi thương lượng với Bố Chính sứ Hồ Quảng.

Trịnh Hàn Văn có linh cảm, trận lũ này sẽ gây ra thảm họa khôn lường.

Chương 196: Chương 196

Các tá quan bên cạnh hấn lần lượt hành động, hiện tại chuyện bọn họ có thể làm chỉ là cứu vãn thiệt hại.

May mắn thì còn giữ được mũ ô sa, không may thì sẽ đầu người rơi xuống đất.

Một đám quan lại vừa đi xuống khỏi đầu thành thì quân sự từ trong phủ nha một đường chạy tới đến trước mặt Trịnh Hàn Văn, cung kính chấp tay nói: “Lão gia, Lưu tri phủ Vân Dương vừa đến, nói có việc quan trọng muốn thương lượng với ngài.”

Trịnh Hàn Văn nghe vậy thì gật đầu.

Lưu Kha, tri phủ Vân Dương là bạn tốt của hấn, khu vực quản hạt lại gần nhau nên hai người thường xuyên qua lại công việc.

Tiểu tư nhanh chóng dắt tới một con ngựa, Trịnh Hàn Văn lập tức kéo dây cương, lật người lên ngựa.

Hấn không giống những tri phủ khác, không thích ngồi kiệu, cũng không thích ngồi xe ngựa.

Để tiết kiệm thời gian, Trịnh Hàn Văn thường xuyên cưỡi ngựa đi đường.

Hấn giơ roi ngựa trong tay, “vút” một tiếng, con ngựa dưới thân liền nhanh chóng phi nước đại.

Không lâu sau, Trịnh Hàn Văn trở lại phủ nha.

Tri phủ Vân Dương một thân quan phục thâm lam thêu hình chim muông đã đợi sẵn bên ngoài phủ.

Lưu Kha vẻ mặt nghiêm nghị, vừa thấy Trịnh Hàn Văn thì vội vàng tiến lên đón.

Trịnh Hàn Văn xuống ngựa, còn chưa kịp mở miệng thì Lưu Kha đã kéo tay áo hắn, đi thẳng vào.

“Lưu huynh có việc gì quan trọng sao?” Trịnh Hàn Văn vừa đi vừa hỏi.

Lưu Kha không trả lời, mãi đến khi kéo Trịnh Hàn Văn vào phòng trong, đóng cửa sỏ lại, mới khàn giọng nói: “Trịnh huynh, đại họa rồi!”

Trịnh Hàn Văn cười khô: “Ta biết, đợt lũ này e là lớn nhất trong mười năm qua.”

Lưu Kha nhìn chằm chằm Trịnh Hàn Văn, hạ giọng: “Không!”

“Vốn dĩ đợt lũ này cũng không khác gì mọi năm.”

Nghe vậy, Trịnh Hàn Văn ngẩn người, có chút không hiểu.

“Ta đến tìm người vốn là muốn bàn bạc về vấn đề lũ lụt mùa xuân, nhưng trên đường đến đây, ta thấy có người cho nổ đê!”

Lưu Kha vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt đáng sợ: “Ta thấy có hàng chục tên hắc y võ công cao cường, đã giết quân lính canh gác gần đê rồi cho nổ đê.”

“Bây giờ, e rằng tất cả các con đê ở thượng nguồn sông Trường Giang đều đã bị chúng cho nổ hết rồi!”

Trịnh Hàn Văn biến sắc.

Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt hắn đỏ bừng, thân thể run rẩy, tựa như một con sư tử giận dữ, gầm lên: “Chúng...”

“Chúng làm sao dám!”

...

Kinh Châu, Vũ Xương phủ.

Một tòa trạch viện cổ kính trang nhã.

Mà ở phía hậu viện.

Một nam nhân trung niên dáng người gầy gò, mặc quan phục thâm lam, thắt lưng ngọc đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt thành khẩn, hai mắt nhắm nghiền, hai tay chắp lại, dáng vẻ thành kính.

Trước mặt nam nhân trung niên có một chiếc bàn gỗ, trên bàn gỗ có một bức tượng nhỏ cao một thước, đó là bức tượng một nữ tử, mặc áo mỏng nhiều màu, tay áo bay phấp phới, để lộ nửa bầu ngực, vẻ mặt hiền từ, dưới chân nữ tử là một bông hoa sen nở rộ, nàng đứng trên đó, trên thân mang theo một cỗ khí chất xuất trần thoát tục.

Bức tượng được chạm khắc rất tỉ mỉ, khắc họa rõ nét vẻ mặt hiền từ của nữ tử.

Y vật, lồng ngực, hoa sen cùng các bộ phận khác thậm chí còn chi tiết hơn.

Nam nhân trung niên quỳ trước bức tượng, miệng lầm bầm.

Sau khi đọc xong một đoạn dài, nam nhân trung niên cung kính quỳ trên mặt đất, cúi đầu ba lần trước bức tượng.

Sau ba lần cúi đầu này, hắn cung kính đứng dậy, lấy vài nén hương từ bàn gỗ, châm lửa rồi cắm vào lư hương trước tượng.

Làm xong hết thấy, nam nhân trung niên mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng tôn kính trong mắt không hề giảm bớt.

Bỗng thanh âm trẻ trung đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Người làm rất tốt.”

Chương 197: Chương 197

Người trẻ tuổi hài lòng gật đầu.

“Ta nghe nói ngươi còn có một nữ nhi?”

Nghe vậy, nam nhân trung niên vội vàng gật đầu: “Thần sứ đại nhân, tiểu nữ nhi của ta tuy liễu yếu đào tơ, nhưng tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, tối nay ta sẽ để con bé qua...”

Người thanh niên lắc đầu, giọng điệu khinh bỉ: “Nữ nhi ngươi là thân phận gì, nó cũng xứng...”

Nam nhân trung niên hiểu ra, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

“Thần Sứ đại nhân, ngài có dự định cho cả tiểu nữ nhà ta gia nhập giáo phái không?”

Người thanh niên mỉm cười nhẹ nhàng, gật đầu.

Niềm vui cùng cuồng nhiệt trên khuôn mặt nam nhân trung niên càng thêm mãnh liệt, hắn lại đập đầu vài cái.

“Đa tạ Thần Sứ đại nhân đã thành toàn!”

“Thuộc hạ thay mặt tiểu nữ đa tạ đại nhân đã cho phép!”

Người thanh niên thản nhiên nhìn xuống nam nhân trung niên, đáy mắt ẩn chứa khinh bỉ.

Ai có thể ngờ, một vị quan lớn như Bố Chính Sứ Hồ Quảng, là quan chức nhị phẩm của triều đình Đại Vũ.

Một người thân cư cao vị, chấp chương một tỉnh.

Vậy mà lại có thể có bộ dạng như thế này.

...

Kinh Châu phủ, Sa huyện.

Bầu trời âm u, mây đen dày đặc.

Hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống như trút, tạo nên những luồng gợn sóng trên các vũng nước dưới mặt đất.

Trên quan đạo.

Một bóng người cao lớn, vạm vỡ đang bước đi trên con đường lầy lội.

Hắn đi dép cỏ, xắn ống quần lên, chân cùng giày đầy bùn vàng.

Nam nhân khoác áo tơi, đội nón lá, vác sau lưng một vật khổng lồ, vật đó hình dạng vuông vức, được quấn chặt bằng vải, không nhìn ra hình dáng ban đầu.

Nếu xét về kích thước, nó hơi giống quan tài, nhưng nhỏ hơn một chút.

Trên quan đạo không có nhiều người qua lại, nhưng tất cả những người nhìn thấy hắn đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, kinh ngạc trước sức mạnh của hắn.

Sau khi đi trên con đường lầy lội một lúc, nam nhân dừng lại, ngẩng đầu lên, mưa từ trên trời bị gió thổi nghiêng, rơi xuống mặt hắn.

Đó là một khuôn mặt thật thà, chất phác.

Đại Minh nhìn bức tường thành màu xám xanh ở phía xa, cười toe toét.

Hắn đưa tay lau đi nước mưa trên mặt.

Rời khỏi Dục Anh Đường, Đại Minh đi dọc đường đến Kinh Châu, trên đường hắn khi thì đi bộ, khi thì thuê xe ngựa.

Trải qua nhiều khó khăn, mất hơn hai mươi ngày, cuối cùng hắn cũng đến Sa huyện của Kinh Châu phủ.

Sa huyện cách Giang Lăng huyện chưa đầy hai ngày đường.

Sau khi hỏi thăm dọc đường, Đại Minh biết tri phủ Kinh Châu đang ở Giang Lăng huyện.

Mà tương tự, Tú Tú cô nương cũng ở Giang Lăng huyện.

Sắp rồi, chỉ cần đi thêm hai ngày nữa là hẳn sẽ gặp được Tú Tú rồi.

Đại Minh trầm nghĩ.

Hắn lại bước đi, vác theo Kỳ Lân phủ, bước từng bước vững chắc về phía Sa huyện.

Đến dưới chân tường thành, Đại Minh ngẩng đầu nhìn bốn chữ “Sa Huyện Thành Nam” trên tường thành, trên mặt liền nở nụ cười ngây ngô.

Lúc này trước cổng thành không có nhiều người, chỉ có lác đác vài người, chỉ có hai quân sĩ thủ thành đang ngồi lười biếng trên ghế.

Đại Minh nhìn hai người rồi đi thẳng đến cổng thành.

“Đứng lại!”

Một quân sĩ thủ thành đột nhiên quát lên.

Đại Minh dừng bước, một mặt thật thà nhìn về phía hai quân sĩ.

Môi hắn ngập ngừng hai lần, cười ngây ngô: “Hai... hai vị quân gia!”

Trên đường đi, Đại Minh đã học được không ít kiến thức về cách đối nhân xử thế.

Tất nhiên, lúc đầu hắn cũng không ít lần chịu thiệt.

Hai quân sĩ đều đội nón lá, bên hông đeo trường đao.

Bọn hấn vây quanh Đại Minh, ánh mắt cảnh giác, thỉnh thoảng liếc nhìn thứ gì đó sau lưng Đại Minh.

Đại Minh lập tức hiểu ý của hai người, trên đường đi, Kỳ Lân phủ sau lưng hấn đã không ít lần bị quân lính để ý.

Xét cho cùng, một thứ lớn như vậy vẫn là quá bắt mắt.

Đây là chiếc Kỳ Lân phủ được cố ý bọc vải, nếu không thì hoa văn Kỳ Lân sống động như thật kia, chắc chắn sẽ càng thu hút nhiều người hơn.

Đại Minh cười ngây ngô nói: “Hai vị quân gia, đây là quan tài.”

Vừa dứt lời, hai quân sĩ đều biến sắc, đáng vẻ như gặp xúi quẩy.

Bọn hấn chán ghét liếc nhìn hành động của Đại Minh, phẩy tay nói: “Phí vào thành năm mươi đồng.”

Đại Minh cười gật đầu, móc trong ngực ra năm mươi đồng, đưa cho quân sĩ.

Quân sĩ không nhận, chỉ ra hiệu cho hấn bỏ vào hòm tiền bên cạnh.

Đại Minh cũng đã quen với việc này, hấn bỏ tiền vào hòm rồi tự mình đi vào thành.

Bước vào trong thành, giẫm lên phiến đá xanh, trên mặt Đại Minh đầy tươi cười.

Lát nữa phải tìm một khách sạn, tắm rửa cho sạch sẽ đã.

Mấy ngày nay trời cứ mưa mãi, tuy mặc áo toi nhưng quần áo trên người Đại Minh cũng ướt đầm rồi.

Lúc này, một giọng nói thô kệch vang lên bên cạnh Đại Minh.

“Chiếc quan tài cỡ này cũng không thường thấy nha.”

Nghe thấy tiếng động, Đại Minh sững sờ, quay đầu lại nhìn.

Cách đó không xa đứng một nam nhân cao bảy thước, dáng người lực lưỡng, mặt đầy râu quai nón.

Hắn gương mặt kiên nghị, đôi mắt to như chuông đồng toát lên nét tự tin cùng uy nghiêm.

Nam nhân này giống như Đại Minh, cũng có thứ gì đó sau lưng.

Khác với Đại Minh, hắn đeo một cây gậy sắt lớn, đầu gậy to bằng miệng bát, trông rất nặng, thế mà nam nhân này lại dễ dàng đeo nó sau lưng.

Chương 198: Chương 198

Đại Minh liếc nhìn đối phương, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô, không nói gì.

Thứ hai, không được kết bạn bữa bãi với người lạ.

Lời cảnh báo của Trần Diệp hiện lên trong đầu Đại Minh trước khi hắn rời nhà.

Trên đường đi, hắn đã ghi nhớ hoàn toàn bảy lời dặn của Trần Diệp vào lòng, bởi vậy, Đại Minh chỉ cười mà không nói.

Hắn đeo Kỳ Lân phủ, đi về phía khách sạn trong thành.

Hùng Sơn nhìn bóng lưng Đại Minh khuất dần, thô kệch cười ha hả.

“Lòng cảnh giác cũng khá cao đấy.”

Cười hai tiếng, Hùng Sơn thu lại ánh mắt.

Theo ánh mắt của hắn, thứ mà người đó vừa công chắc chắn không phải là quan tài, rất có thể là vũ khí được các tướng lĩnh trên chiến trường sử dụng.

Nhìn kích thước đó, chắc chắn không phải là bình thường.

Hùng Sơn không còn chú ý đến Đại Minh nữa, hắn đã đi nhiều ngày rồi, cũng nên tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Sau khi xử lý xong việc ở đây, hắn phải nhanh chóng quay lại mới được.

Còn vài tháng nữa là đến cuộc thi trong năm của gia tộc rồi, năm nay hắn phải quay lại bằng mọi giá.

Hùng Sơn trong lòng thầm than một tiếng.

...

Duyệt Lai khách sạn.

Đại Minh đeo Kỳ Lân phủ, đi đến trước cửa khách sạn.

Hắn tháo mũ tre xuống, giữ nước trên đó rồi đặt bên cửa khách sạn, lại cởi áo tơ dựng bên cửa.

Làm xong những việc này, Đại Minh mới ôm Kỳ Lân phủ đi vào khách sạn.

Trong đại sảnh khách sạn chỉ có vài vị khách, trước mặt bọn họ bày vài đĩa thức ăn nhỏ, vừa uống rượu vừa ăn.

Đại Minh cười ngây ngô, đi đến một chiếc bàn có thể nhìn thấy mũ tre cùng áo tơ bên ngoài cửa, đặt Kỳ Lân phủ xuống.

Tiểu nhị trước quầy bước tới, cung kính hỏi: “Vị khách quan này, ngài muốn ăn cơm hay ở trọ?”

“Cho ta ở trọ.” Đại Minh cười ngây ngô.

Tiểu nhị gật đầu, cung kính hỏi: “Vậy ngài muốn dùng gì?”

“Mười cái bánh bao, thêm hai cân thịt kho tàu, hai ấm trà.”

Đại Minh nuốt nước miếng, nói giọng ồm ồm.

Đi đường xa, bụng hắn đã sớm đói meo rồi, giờ vào thành, hắn phải ăn một bữa thật no rồi tắm rửa, tối ngủ một giấc ngon lành mới được.

Đi thêm hai ngày nữa là đến Giang Lăng thành rồi.

Nghe yêu cầu của Đại Minh, tiểu nhị hơi sững sờ, có chút há hốc mồm, nhưng hắn vẫn cung kính đáp: “Ngài chờ một chút, sẽ có ngay!”

Đại Minh cười ngây ngô, không nói thêm gì.

Tiểu nhị rời đi, vào báo với nhà bếp.

Đại Minh ngồi bên cửa quán, nhìn màn mưa bên ngoài.

Trời âm u, mây đen dày đặc.

Những hạt mưa to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, dường như không có điểm dừng.

Bỗng nhiên, Đại Minh nhìn thấy được mấy người, nét mặt hẩn hơi sững sờ.

Bên kia đường, có mấy đứa trẻ quần áo rách rưới, gầy trơ xương đang ngồi co ro dưới mái hiên cửa hàng.

Chúng nhìn chằm chằm vào khách sạn, thỉnh thoảng nuốt nước miếng.

Nhìn thấy mấy đứa trẻ đó, Đại Minh như thấy lại chính mình ngày xưa.

Khuôn mặt chất phác của hắn nở một nụ cười.

Nếu không có cha, có lẽ hắn đã chết đói ngoài đường từ lâu rồi

Chẳng mấy chốc sau, tiểu nhị đã bung bánh bao cùng thịt kho tàu ra.

Đại Minh nhìn hắn, nói giọng ngây ngô: “Thêm mười cái bánh bao nữa.”

Tiểu nhị sững sờ, ánh mắt kỳ lạ.

Đại Minh lấy túi tiền từ thắt lưng, đếm tiền cơm đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị kiểm tra số tiền, cười tươi nói: “Khách quan, ngài cứ từ từ dùng.”

Đại Minh cầm một cái bánh bao, nhìn ra ngoài cửa, vẫy tay với mấy đứa trẻ ăn xin.

Mấy đứa trẻ nuốt nước miếng, cùng nhau đứng dậy, đội mưa chạy vào khách sạn.

Tiểu nhị thấy vậy định nói gì đó, nhưng hấn chỉ há miệng rồi thôi.

Đại Minh đưa cho mỗi đứa một cái bánh bao.

Đám trẻ nhận lấy rồi ăn ngấu nghiến bánh bao, chỉ vài miếng đã nuốt hết.

Chúng nhìn chăm chăm Đại Minh, ánh mắt đầy khao khát.

Đại Minh cầm bánh bao, định đưa cho chúng thêm một cái nhưng một giọng nói thô kệch đã vang lên từ ngoài cửa.

“Người lấy hết bánh bao cho chúng rồi vậy người ăn gì?”

Đại Minh nhìn theo tiếng nói, thấy nam nhân to lớn vừa gặp trên đường cũng bước vào.

Nam nhân mỉm cười, chỉ vào thắt lưng Đại Minh, nói: “Người sờ xem túi tiền của người còn không?”

Nghe vậy, sắc mặt Đại Minh thay đổi, theo bản năng sờ vào thắt lưng.

Mấy đứa trẻ vừa vây quanh hấn giờ không chút do dự bỏ chạy.

Bàn tay của Đại Minh sờ soạng quanh eo một lúc nhưng lại không thấy gì.

Mà nam nhân to lớn như gấu trước cửa khách sạn đã vươn bàn tay thô ráp ra, tóm lấy một đứa trẻ từ trong đám ăn xin.

Đứa trẻ giãy giụa vài cái nhưng nam nhân không quan tâm, chỉ giật lấy một túi tiền từ tay nó rồi tiện tay ném túi tiền lên bàn của Đại Minh.

Đại Minh nhìn lại, đúng là túi tiền của mình.

Hùng Sơn lúc này thả đứa trẻ ra, không nói gì.

Mấy đứa trẻ đó thấy thế liền co chân chạy mất dạng.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào túi tiền trên bàn, trên mặt lộ ra nụ cười cay đắng.

Hùng Sơn cười lớn một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Đại Minh.

“Người đúng là mới ra đời, mấy đứa ăn xin trên phố này đa số đều là ăn trộm, thế mà người để bọn chúng lại gần mà không phòng bị.”

Ngữ khí của Hùng Sơn không hề có chút xa lạ.

Chương 199: Chương 199

Đại Minh cất túi tiền đi, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Mấy hôm trước hắn bận rộn lên đường, gặp ăn xin đều tránh xa.

Hôm nay tâm thần hắn buông lỏng, nhìn thấy đám ăn xin lại nhớ đến mình, hảo tâm bố thí một chút, thế mà lại bị trộm mất túi tiền.

Đại Minh theo bản năng sờ soạng ngực, may mà phần lớn lộ phí đều ở trong ngực.

Trong túi tiền chỉ là chút bạc vụn cùng tiền đồng.

Thứ năm, tiền bạc không được lộ liễu.

Đây là lời cha dặn dò.

Đại Minh tay trái cầm bánh bao, nhìn Hùng Sơn, cười ngây ngô một tiếng, giọng nói chân thành: “Đa tạ.”

“Ta mời người ăn cơm.”

Tuy rằng cha nói, không thể tùy tiện kết giao với bạn bè xa lạ, nhưng dù sao đối phương cũng giúp mình, về tình về lý, mình phải báo đáp lại một chút.

Nghe vậy, Hùng Sơn nhìn xuống bàn, kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Người không uống rượu sao?”

“Chỉ có bánh bao, thịt kho, thế này sao được.”

Hùng Sơn nhìn về phía quầy, gọi một tiếng: “Tiểu nhị, mang rượu lên!”

Tiểu nhị nhanh chóng chạy đến.

Hùng Sơn gọi liên tiếp mấy món thịt, còn có hai vò hoàng tửu.

Đại Minh nghe mà nhíu mày.

Hùng Sơn gọi món xong thì đưa tay sờ vào ngực.

“Bốp!” một tiếng nhẹ vang lên.

Hùng Sơn đặt một thỏi bạc lên bàn.

Hắn nhìn Đại Minh, trên mặt mang theo nụ cười: “Ta thấy người tướng mạo có chút non nớt, tuổi tác chắc không lớn, ta năm nay đã hai mươi tám, lớn hơn người, bữa cơm này coi như ta mời người!”

Hùng Sơn hào sảng nói với Đại Minh.

Thấy Hùng Sơn gọi món xong rồi trả tiền, Đại Minh vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu! Không cần đâu! Cảm ơn, ta ăn những thứ này là đủ rồi.”

Hùng Sơn thấy Đại Minh vẻ mặt thật thà, thái độ chân thành thì không khỏi bật cười.

Hắn bắt đầu đánh giá kỹ Đại Minh.

Đại Minh thân hình cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, cánh tay, mu bàn tay, cổ đều có gân xanh nổi lên, toàn thân ngồi trên ghế dài như một con hổ xuống núi đang rình mồi, mang đến cho người ta cảm giác hung tợn tiềm ẩn.

Trong lòng Hùng Sơn không khỏi dâng lên một tia yêu thích, thầm nghĩ: “Nếu người này có thể trở thành thân tín của mình thì thật là tốt biết bao.”

Ánh mắt Hùng Sơn nhìn Đại Minh càng thân thiết hơn.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào chiếc bánh bao trong tay, trong đầu lại hiện lên lời căn dặn của Trần Diệp khi rời nhà:

“Thứ hai, không được tùy tiện kết giao với bạn bè xa lạ.”

Trên mặt hắn lộ ra vẻ do dự, muốn bung bánh bao cùng thịt kho tàu đổi sang bàn khác, nhưng Hùng Sơn đã tốt bụng giúp hắn lấy lại túi tiền, làm như vậy có phải là hơi không tốt không?

Đại Minh trong lòng rối bời, không biết nên làm thế nào.

“Gặp nhau là có duyên, ta tên là Hùng Sơn, huynh đệ tên là gì?” Hùng Sơn chộp lấy một chiếc bánh bao Đại Minh mua, nhét vào miệng nhai hai cái.

Thấy vậy, Đại Minh cũng không tiện bung bánh bao đổi bàn.

Hắn liếc nhìn Hùng Sơn, cảm thấy đối phương không giống người xấu.

Mình chỉ nói chuyện phiếm với hắn vài câu, không kết bạn, cũng không tính là vi phạm lời dặn của cha.

Đại Minh nghĩ thầm.

Hắn cười ngây ngô nói: “Ta tên là Trần Đại Minh.”

Hùng Sơn vừa nhai bánh bao vừa gật đầu: “Đại Minh... Đại Minh, tên này hay đấy!”

“Chính đại quang minh nha!”

Nghe Hùng Sơn khen ngợi, khuôn mặt chất phác của Đại Minh hơi đỏ lên.

Hắn gãi đầu ngượng ngùng.

Lúc cha đặt tên, chỉ muốn hắn sau này thông minh hơn một chút.

Tiểu nhị lúc này cũng bung rượu cùng thức ăn lên, bày đầy một bàn, toàn là món thịt.

Hùng Sơn gấp mấy miếng rau, thấy Đại Minh chỉ ăn thịt kho tàu của mình, không động đến món thịt hắc gọi, Hùng Sơn liền cau mày, chiếc đũa trên tay khua hai cái.

“Ăn đi, đều là nam nhân cả, đừng có tính toán chi li!”

Nói xong, Hùng Sơn gấp một miếng thịt dê lớn bỏ vào bát Đại Minh.

Đại Minh chỉ cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, không biết có nên nhận hay không.

Hùng Sơn vừa nhai thịt dê vừa nhìn Đại Minh hai lần, bỗng cười nói: “Có phải lúc ra khỏi nhà, ngươi bị trưởng bối trong nhà dặn dò rồi không? Không được nói chuyện với người lạ, càng không được kết giao với người lạ?”

Nghe vậy, Đại Minh lập tức trợn to mắt.

Thấy Đại Minh trợn tròn mắt, Hùng Sơn cảm thấy buồn cười.

“Lúc ta mới ra khỏi nhà, cha ta cũng nói như vậy.”

Hùng Sơn gấp một miếng rau, vừa nhai vừa nói.

“Khi đó ta như đi trên băng mỏng, không dám nói chuyện với ai, sau đó ta phát hiện, kỳ thật mọi người đều như nhau, nói chuyện phiếm vài câu, hợp ý, kết bạn cũng không có gì.”

Đại Minh cười ngây ngô, vẫn lặng lẽ gặm bánh bao, không động đến thịt dê Hùng Sơn gấp cho.

Thấy vậy, Hùng Sơn cũng không ép buộc, ngược lại cảm thấy Đại Minh là người trung nghĩa.

Ra ngoài mà còn nghe lời trưởng bối như vậy, có thể thấy tâm tính của hắc thuần lương.

Hắn càng thêm thương thức Đại Minh.

Hai người ngồi cùng một bàn, Hùng Sơn ăn thịt uống rượu, Đại Minh lại ôm một đĩa thịt kho tàu của mình cùng mười mấy chiếc bánh bao với cả hai ấm trà, từ từ ăn.

Chẳng mấy chốc, hai người đã ăn xong.

Hùng Sơn đứng thẳng dậy, cảm thán một tiếng: “Sảng khoái!”

“Ừc ừc ừc...”

Đại Minh cũng uống cạn một ấm trà.

Hắn thở dài một hơi, cảm thấy bụng no căng, trên mặt liền lộ ra nụ cười ngây ngô.

Đối với Đại Minh, có thể ăn no đã là điều rất vui rồi.

“Tiểu nhị, lấy năm gian phòng!”

Ngoài cửa đột nhiên xông vào mấy tên giang hồ, bọn họ khoác áo tơi, đội nón lá, bên hông đeo đao, xông vào quán.

Tiểu nhị đáp một tiếng: “Được rồi!”

“Mấy vị khách quan, mời lên lầu.”

Tiểu nhị dẫn mấy tên giang hồ lên lầu.

Chương 200: Chương 200

Lúc này, Đại Minh cười với Hùng Sơn hai tiếng rồi đi ra ngoài lấy áo toại cùng nón lá của mình, cũng chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi.

Tiểu nhị giờ đã sắp xếp xong cho mấy vị khách trên lầu, đi xuống.

Hùng Sơn cũng gọi: “Tiểu nhị, cho ta một phòng!”

Nghe vậy, trên mặt tiểu nhị lộ ra vẻ khó xử.

Hắn rút cổ nói: “Khách quan, những phòng còn lại đều đã bị mấy vị khách vừa rồi đặt hết rồi.”

Hùng Sơn sững sờ.

Hắn nhìn ra ngoài khách sạn, mưa vẫn đang rơi, hơn nữa có xu hướng ngày càng lớn.

Tiểu nhị cẩn thận nhìn Đại Minh, giọng nói nghi hoặc: “Khách quan, ngài cùng vị khách quan này không phải đi cùng nhau sao?”

Hùng Sơn cười lớn một tiếng, xua tay: “Không sao, tiểu nhị, khách sạn gần nhất cách đây bao xa?”

Tiểu nhị chỉ tay về một hướng nói: “Thái Phong khách sạn gần nhất cách đây ba con phố, đi một khắc là tới.”

Một khắc?

Hùng Sơn suy nghĩ một chút, hơi nhíu mày.

Trời mưa như vậy, đi một khắc còn không biết có phòng trống hay không nữa...

Hùng Sơn nghĩ nghĩ, có chút bất đắc dĩ.

Hắn quay người ôm quyền với Đại Minh, cười nói: “Huynh đệ, ta đi trước đây.”

“Sau này đừng để ăn mày đến gần nữa, nếu không lộ phí của người sẽ bị người ta lấy hết đây.”

Nói xong, Hùng Sơn cười sảng khoái, đội nón lá, chuẩn bị rời đi.

Đại Minh nhìn bóng lưng hắn, trong lòng do dự.

Người này trông có vẻ là người tốt, hắn đã giúp mình, bên ngoài mưa to như vậy, đi một khắc, e rằng sẽ bị bệnh mắt...

“Hùng huynh...” Đại Minh mấp máy môi gọi.

Hùng Sơn đã đi đến cửa, nghe tiếng thì dừng bước, quay người lại cười nói: “Chẳng lẽ là không đủ bạc à?”

Nghe vậy, lòng Đại Minh ảm lại.

Hắn lắc đầu cười ngây ngô: “Hùng huynh, hay là chen chúc với cùng ta đi?”

Hùng Sơn nghe vậy cười một tiếng, chỉ vào Đại Minh cùng mình.

“Chỉ có một cái giường, hai chúng ta thân hình như vậy, làm sao chen chúc được?”

Tiểu nhị bên cạnh vội vàng nói: “Khách quan, ta tưởng hai vị là đi cùng nhau.”

“Căn phòng ta giữ là phòng đôi.”

Nghe vậy, Hùng Sơn ngẩn ra.

Đại Minh thì cười ngây ngô.

Hùng Sơn không nhin được mà bật cười, không từ chối nữa, lấy từ trong ngực ra một mảnh bạc vụn ném thẳng cho

tiểu nhị.

“Tiền phòng ta trả!”

“Ha ha ha ha ha...”

Hùng Sơn cười lớn.

Nhìn Hùng Sơn cười lớn, Đại Minh cũng không nhịn được cười theo.

Hùng Sơn bước đến trước mặt Đại Minh, vỗ vai hấn, ánh mắt lóe lên tinh quang, trầm giọng nói: “Tốt.”

“Minh đệ, người rất hợp tính ta!”

“Gặp nhau là có duyên, chi bằng hai chúng ta kết nghĩa huynh đệ, người thấy sao?”

Đại Minh lắc đầu, nói ngây ngô: “Cha ta nói, không cho ta kết giao bạn bè lạ.”

Nghe lời giải thích này, Hùng Sơn không biết nên khóc hay nên cười.

Hấn cười lớn một tiếng: “Được! Phụ mệnh khó trái, vậy vi huynh không ép nữa!”

“Ha ha ha ha...”

Hai người cùng lên lầu, vào phòng.

Lúc vào phòng, Đại Minh đã cẩn thận đặt Kỳ Lân phủ bên tường, lại dựng áo toi cùng mũ lá bên cạnh.

Làm xong mọi thứ, hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hùng Sơn không cẩn thận như Đại Minh, hấn cởi áo toi mũ lá, tiện tay ném sang một bên rồi ngồi lên giường.

“Minh đệ, năm nay bao nhiêu niên kỷ?”

Đại Minh cười ngây ngô: “Mười hai.”

Nghe câu trả lời này, Hùng Sơn ngẩn ra.

Mười hai?

Hắn nhìn chăm chăm vào thân hình của Đại Minh, vẻ mặt như gặp quý.

Mười hai tuổi mà có thể cao lớn thế này sao?

Bị Hùng Sơn nhìn, Đại Minh có chút ngượng ngùng cười ngây ngô.

“Quả là thiên phú dị bẩm...”

Hùng Sơn cảm thán một câu, thở dài: “Tiếc là, vì huynh phải đi Giang Lăng, ngày mai hai chúng ta phải chia tay rồi, nếu không, vì huynh thật muốn giới thiệu cho người một nơi tốt.”

“Giang Lăng?” Đại Minh nghe hai chữ này thì đôi mắt sáng lên.

Hùng Sơn gật đầu: “Đúng vậy, chính là Giang Lăng thành.”

“Hùng huynh, ta cũng đến Giang Lăng!” Đại Minh gãi đầu, ngốc ngốc nói.

Hùng Sơn mắt sáng lên, mừng rỡ nói: “Vậy thì tốt quá, hai chúng ta vừa hay kết bạn đồng hành.”

“Người kinh nghiệm giang hồ còn ít, vì huynh tuy cũng không nhiều, nhưng cũng có thể giúp người không bị thiệt.”

Đại Minh hơi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cười lên

Hùng Sơn nhìn vẻ mặt chất phác của Đại Minh thì không khỏi bật cười.

Trong lòng càng thêm yêu mến Đại Minh.

Hai người gọi tiểu nhị đến, dùng nước nóng rửa mặt rồi mỗi người nằm trên một chiếc giường, ngủ say.

...

Màn đêm buông xuống.

Trăng sao mất đi ánh sáng, đen kịt một màu.

Kinh Châu, Vũ Xương phủ.

Hai đạo nhân ảnh chạy nhanh trên mái nhà dân.

Bọn hấn đều mặc một thân y phục dạ hành, bịt mặt bằng khăn đen.

Hai người cứ thế chạy dọc theo nhà dân, hướng về một phía.

Cuối hướng là một trạch viện lớn, trên tấm biển đỏ thẫm là hai chữ lớn, bút lực cứng cáp.

“Trương Phủ!”

Hai bóng người thân pháp nhanh nhẹn, bay lượn trên mái nhà như đi trên đất bằng.

Chẳng mấy chốc, bọn hấn đã đến một căn nhà dân gần Trương phủ.

Lúc này.

Một tiếng quát trầm thấp vọng lại từ cuối đường.

“Giá giá!”

Một nam nhân trung niên mặc quan phục thâm lam, cưỡi một con ngựa đỏ chạy thẳng đến Trương phủ.

Hấn cưỡi ngựa đến trước phủ, nhảy xuống ngựa, gõ cửa phủ.

Cửa phủ mở ra, một người quản gia bước đến, nhìn thấy nam nhân trung niên thì liền dẫn hấn vào phủ.

Chương 201: Chương 201

Trên tường, Tôn Thắng hơi kéo khăn che mặt xuống, nói với Quỳnh Ngạo Hải: “Nhị ca, tung tích của Vạn Thanh rất bí ẩn.”

“Vài ngày trước, có người nhìn thấy hắn từng vào Trương phủ.”

“Trương phủ này là phủ đệ của Bố Chính Sứ Hồ Quảng, ta không hiểu, tại sao Vạn Thanh lại đến đây.”

Trên mặt Quỳnh Ngạo Hải cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vạn Thanh là thế tập nhất đẳng hầu, sao lại có quan hệ với Hồ Quảng Bố Chính Sứ từ nhị phẩm?

“Vào xem sẽ biết.” Quỳnh Ngạo Hải nhìn chăm chăm vào phủ đệ, trầm giọng nói.

Tôn Thắng gạt đầu, kéo chặt khăn che mặt màu đen.

Hai người cùng nhau bay lên, cẩn thận lên vào Trương phủ.

Trương phủ rất lớn, tiền viện khắp nơi đều là hộ vệ tuần tra, trong đó có xen lẫn cao thủ giang hồ tam tứ phẩm.

Cũng may, Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đều là nhị phẩm cảnh giới, còn tu luyện khinh công nhất phẩm cho nên dễ dàng lên vào Trương phủ.

Hai người hành động cẩn thận, tìm kiếm tung tích của Vạn Thanh trong phủ.

Đột nhiên có tiếng nói chuyện từ một căn phòng sáng đèn truyền ra, thu hút chú ý của hai người.

“Trương Bồ Chính, năm nay lũ lụt nghiêm trọng hơn mọi năm nhiều, qua vài ngày nữa có lẽ sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến người dân bên sông Trường Giang và ven biển.”

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải dừng bước, nằm rạp trên tường.

Căn phòng đối diện bọn họ sáng đèn, hai bóng người in trên cửa sổ, mà một trong số đó cử chỉ kích động, đứng giữa phòng, giọng nói gấp gáp.

Người còn lại thì ngồi trên ghế, tay bưng một chén trà.

“Việc này, ta đã biết rồi, ta sẽ nhanh chóng báo cáo triều đình, để triều đình tăng thêm ngân lượng cùng nhân lực cứu trợ thiên tai.”

“Ngân lượng cứu trợ đang trên đường đến, có lẽ vài ngày nữa sẽ đến Vũ Xương, đến lúc đó ta sẽ phân phối cho các phủ châu.”

“Điểm này ngươi không cần lo lắng.”

Nam nhân ngồi trên ghế lên tiếng, giọng nói ôn hòa, trầm ổn.

Nhận được câu trả lời, nam nhân kích động kia dần bình tĩnh lại, hần tiếp tục nói: “Trương Bồ Chính, ta phát hiện trận lũ này không phải là thiên tai, mà là nhân họa!”

Nghe vậy, người đang uống trà khựng lại, đặt tách trà xuống, giọng nói đều đều: “Ồ? Sao lại nói vậy?”

Người kia tiếp tục: “Đê thượng nguồn Kinh Châu đều bị cho nổ, những kẻ đó mặc hắc y, võ công cao cường, dễ dàng giết chết quân canh gác.”

“Ta nghi ngờ là người giang hồ gây ra.”

“Chuyện này cũng cần báo cáo lên Lục Phiến Môn, đám võ phu giang hồ lần này làm quá rồi!”

Người nọ đau xót nói: “Đây quả thực là không coi lê dân bách tính ra gì!”

“Người giang hồ?” Người ngồi trên ghế ngồi thẳng dậy, giọng nói có chút kích động hỏi: “Người có biết là ai không?”

Người đứng giữa phòng lắc đầu: “Không biết, ta chỉ biết bọn họ mặc hắc y.”

Nghe được câu trả lời này, người ngồi trên ghế thở phào nhẹ nhõm.

“Được, chuyện này ta cũng sẽ báo cáo lên Lục Phiến Môn, người cứ yên tâm.”

Người đứng giữa phòng chấp tay, cúi đầu nói: “Đa tạ Trương Bố Chính!”

Trương Bố Chính cười cười: ” Bản quan chấp chương Hồ Quảng, đây đều là việc nên làm.”

“Ta thay mặt bách tính Hồ Quảng đa tạ Trương Bố Chính.”

Một giọng nói trẻ trung đột nhiên vang lên trong phòng, hần đột nhiên xuất hiện sau lưng người kia, tay phải đánh ra.

Người đứng giữa phòng không kịp kêu lên một tiếng thì đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đang nằm trên xà nhà chứng kiến cảnh này đều tròn mắt, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh.

“Thần... Thần Sứ đại nhân, sao ngài lại giết hần?”

Trương Bố Chính ngồi trên ghế kinh hãi đứng dậy.

Bóng người mảnh khảnh đột nhiên xuất hiện không trả lời, giọng nói bình thản: “Hai vị bằng hữu ở bên ngoài, còn định

nằm bao lâu nữa?”

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải liếc nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ nét kinh ngạc.

Bọn hắn nhanh chóng bước vào phòng.

Căn phòng này là một thư phòng, bốn góc thấp nền, ở giữa có một chiếc bàn gỗ đỏ, trên đó có bút mực giấy nghiên cùng một số kinh sách, mà sau bàn là nam nhân trung niên dáng người gầy gò đang đứng.

Còn vị quan trung niên mà Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải vừa gặp ở cổng phủ giờ lại nằm trên đất, đã chết rồi.

Bên cạnh hắn là một thanh niên mặc trù sam bạch sắc, mặt như quan ngọc, dung mạo tuấn tú.

Hắn còn đẹp trai hơn cả Tôn Thắng.

Thanh niên chấp tay sau lưng, nhìn hai người vừa bước vào, cười nhạt: “Hai vị bằng hữu, tự tiện xông vào phủ đệ của quan nhị phẩm là trọng tội.”

Quỳnh Ngạo Hải nhìn thấy đối phương thì nét mặt hơi sững sờ, lập tức nhận ra.

Hắn siết chặt năm nắm đấm, ánh mắt tràn ngập hận thù, lạnh lùng nói: “Là ngươi!”

Quỳnh Ngạo Hải nhận ra Vạn Thanh.

Vạn Thanh chính là tên hắc y nhân hôm đó ở nhà Mạc Phương Bình Cửu Hoa Kiếm Phái.

Lúc này, trong lòng Quỳnh Ngạo Hải lập tức dâng lên hận thù ngập trời.

Hắn hiện tại trên giang hồ tiếng xấu đồn xa, bị truy nã khắp nơi, mà thủ phạm của tất cả những điều này chính là Vạn Thanh!

Vạn Thanh mỉm cười, liếc nhìn Quỳnh Ngạo Hải, như chợt nhớ ra điều gì đó.

“Ồ, thì ra là Vô Song Thần Chưởng Quỳnh công tử.”

“Sao vậy? Trốn ở Thái Hồ mấy ngày, bây giờ mới dám ra ngoài sao?”

Chương 202: Chương 202

Vạn Thanh mặt như quan ngọc, dáng người cao ráo, nụ cười ôn hòa, toát lên khí chất chỉ có ở phú quý nhân gia.

Hắn nhìn sang Tôn Thắng mặc hắc y bên cạnh, đeo khăn che mặt, cười nói: “Vị này chắc hẳn là Lăng Lý Bạch Điều - Trương Thuận huynh nổi danh trên Thái Hồ nhỉ?”

Tôn Thắng không nói gì, liếc xéo Vạn Thanh.

Quỳnh Ngạo Hải giơ hai tay lên, thân hình chuyển động, tiếng sóng biển nhẹ nhàng phát ra từ lòng bàn tay hắn.

Kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ hoe.

Hắn bước tới, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Vạn Thanh.

Quỳnh Ngạo Hải song chưởng đánh ra, tiếng sóng biển rì rào không ngớt, khiến người ta có ảo giác như thật sự đang ở biển.

Mỗi lần xuất thủ Quỳnh Ngạo Hải đều không chút nương tay, chưởng pháp phát huy đến cực hạn.

Tôn Thắng bên cạnh cũng không đứng yên, hắn bám sát theo sau, song chưởng từ phía trái chéo ra, đánh một thức “Thảo Ngư Đoạt Thực”.

Nội lực ở đan điền cuộn cuộn, tụ hợp vào tay Tôn Thắng.

Hắn bỗng nhiên sững sốt, cảm thấy uy lực của chiêu này không hiểu sao lại mạnh hơn rất nhiều.

Ban đầu, dưới sự gia tăng của nội lực Bách Lăng, Tôn Thắng có thể đấu vài chiêu với Quỳnh Ngạo Hải bằng Kinh

Đào Chương.

Nhưng thực tế, thực lực của hắn lại kém Quỳnh Ngạo Hải.

Bây giờ một chương này đánh ra, chương lực của Tôn Thắng được nội lực Bách Lãng gia tăng, thế mà lại không thua kém Quỳnh Ngạo Hải.

Thấy hai người cùng nhau tấn công mình, trên mặt Vạn Thanh trở nên có chút thận trọng.

Hai tay chấp sau lưng của hắn đánh về phía trước, động tác nhanh chóng đối đầu với Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải chỉ thấy một đôi tay trắng như ngọc lướt qua.

Tiếp đó, hai bàn tay va chạm.

“Bùm!” một tiếng vang lớn.

Cả ba người cùng lúc lùi lại vài bước, vạt áo bay phần phật.

Một cỗ kinh khí quét sạch thư phòng.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đều kinh ngạc, Kinh Đào Chương vốn là chương pháp cương mãnh đến cực điểm.

Tên Vạn Thanh này lai lịch thế nào, chương pháp uy lực lại không hề kém Kinh Đào Chương?

Vạn Thanh lùi lại vài bước, đứng trên bàn, sắc mặt tái mét, hai tay buông thõng sau lưng.

Trương Bố Chính Sứ phía sau nhìn rõ, hai tay Vạn Thanh đang run rẩy.

Vạn Thanh sắc mặt âm trầm.

Thứ hắn tu luyện là công pháp Tông Sư, thực lực Quỳnh Ngạo Hải kém hắn vài phần.

Nếu đơn đấu, Quỳnh Ngạo Hải tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Nhưng hiện tại, tên Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận không biết từ đâu xuất hiện này, thực lực lại ngang ngửa Quỳnh Ngạo Hải.

Hơn nữa, Vạn Thanh nghe thấy khi Trương Thuận vận hành nội lực, đan điền như có tiếng sóng biển.

Hắn chợt nghĩ đến một khả năng.

Trương Thuận này là đệ tử thân truyền của Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân đã truyền 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 của Nam Hải Phái cho hắn!

Như vậy, tình thế hiện tại sẽ là Vạn Thanh đồng thời đối mặt với hai cao thủ nhị phẩm đỉnh phong chỉ kém mình vài phần.

Dù thực lực hắn cường đại thế nào thì cũng không chống đỡ nổi.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đứng vững gót chân.

Tôn Thắng nhìn hai tay Vạn Thanh, chỉ thấy hai tay hắn trắng nõn, dưới ánh đèn da thịt tỏa ra ánh sáng như ngọc, làn da lại mịn màng, không có bất kỳ dấu vết luyện võ công nào, giống y như tay nữ nhi, hoàn toàn không giống tay nam nhân.

Kỳ quái!

Thật sự là kỳ quái!

Trong lòng Tôn Thắng có chút khó hiểu.

Vạn Thanh nhìn về phía hai người, khẽ cười: “Tại hạ có thể đồng thời giao đấu với hai vị truyền nhân Nam Hải Phái, thật là phúc duyên sâu dày.”

“Không biết nếu trên giang hồ truyền ra, đệ tử thân truyền của Nam Tông Sư làm thủy phi thì không biết sẽ gây ra sóng gió thế nào đây.”

Tôn Thắng nghe vậy chỉ cười lạnh: “Người biết cái rắc gì! Lão tử cướp bóc trên sông thì liên quan gì đến người!”

“Lo chuyện bao đồng!”

Vạn Thanh vốn còn muốn nói gì đó thì đã bị Tôn Thắng mắng như vậy, sắc mặt hắn tức khắc tái mét.

“Kẻ thô lỗ.”

Vạn Thanh hừ lạnh, hắn mím môi, trong miệng vang lên một tiếng huýt sáo.

“Huýt!”

Ngay sau đó.

“Huýt!”

Ngoài thư phòng cũng truyền đến tiếng huýt sáo tương tự.

Một người trung niên mặc khôi y, mắt sâu mũi cao, đôi mắt lam sắc liền lướt vào phòng.

Người khôi y sau khi vào thì không chút do dự, trực tiếp tấn công Tôn Thắng.

“Còn có giúp đỡ!” Tôn Thắng tỏ vẻ khinh thường, liếc xéo Vạn Thanh.

Hắn hai tay liên tục ra chiêu, dùng Kinh Đào Chương Pháp đối đầu với người khôi y.

Vạn Thanh thấy ánh mắt của hắn, trong lòng lập tức bốc hỏa.

Hắn là thế tập nhất đẳng hầu, ngày thường mọi người đều cung kính trước mặt hắn, thế mà tên Trương Thuận này lại ăn

nói thô tục, ánh mắt nhìn người cũng không đúng mực, hoàn toàn không có phong thái của một đệ tử Tông Sư!

Quỳnh Ngạo Hải thấy Tôn Thắng bị tấn công thì liền lao tới muốn giúp đỡ.

Vạn Thanh hừ lạnh một tiếng, thân pháp phiêu dật, trong nháy mắt đã di chuyển hai trượng đến trước mặt Quỳnh Ngạo Hải.

Quỳnh Ngạo Hải phản thủ một chương, tiếng sóng biển dâng trào.

Vạn Thanh giờ bàn tay như ngọc lên, nhẹ nhàng đón lấy đòn tấn công của Quỳnh Ngạo Hải.

Sau đó, chiêu thức trên tay Vạn Thanh biến đổi, chiêu không định chiêu, thức không định thức.

Quỳnh Ngạo Hải đối chiêu với hắn vài lần, mỗi lần Vạn Thanh đều có thể ra chương ở những nơi mà Quỳnh Ngạo Hải không ngờ tới.

Hoàn toàn không có bất kỳ logic nào.

Bốn người trong thư phòng cứ thế bắt đầu quần đấu.

Chương 203: Chương 203

Trương Bồ Chính Sứ nhìn mà kinh hồn táng đảm, án thư, lư hương, bàn ghế trong thư phòng đều bị bốn người làm ảnh hưởng, đồ đạc trong thư phòng rơi vãi khắp nơi.

“Rầm!” một tiếng vang lên.

Một chiếc bình sứ thanh hoa bị chưởng phong của Tôn Thắng đánh vỡ, Trương Bồ Chính Sứ trên mặt lộ ra vẻ đau lòng, nhưng hắn lại không dám nói gì.

Tôn Thắng giao đấu với người khôi y vài chiêu, biểu lộ hơi thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Hắn phát hiện tay chân đối phương phủ một lớp nội lực cực hàn, vừa rồi mình mới đấu với đối phương vài chiêu, lòng bàn tay cùng tay áo đã kết một lớp băng giá.

Người khôi y nhìn Tôn Thắng, đột nhiên trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

Hắn khàn giọng nói: “Truyền nhân của Nam Hải Phái?”

“Hề hề hề hề...”

Người khôi y cười không có ý tốt hai tiếng.

Tôn Thắng liếc mắt nhìn hắn, mắng: “Cười cái con khỉ!”

Vừa dứt lời, miệng cùng mũi người khôi y đột nhiên phun ra một làn sương trắng.

Tôn Thắng không kịp tránh né, hít phải không ít sương lạnh.

Quỳnh Ngạo Hải đang đánh nhau với Vạn Thanh ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này liền kinh hô: “Huyền Băng Ma

Công!”

Nhưng đã trễ, một làn sương lạnh đã bị Tôn Thắng hít vào miệng.

Lập tức, sắc mặt hần tái nhợt, thân thể lùi lại hai trượng, cúi người, miệng mũi bốc ra bạch khí lạnh lẽo.

Tóc cùng lông mày của Tôn Thắng kết thành băng sương, cơ thể run lên không ngừng.

“Khụ khụ khụ...”

Mỗi lần Tôn Thắng thở đều cảm thấy phổi như bị dao cắt.

Hần vội vàng hít một hơi thật sâu, cố nén đau đớn, nín thở.

Người khôi y thấy chiêu thức của mình có hiệu quả liền cười khàn khàn: “Truyền nhân của Nam Hải phái...”

“Không ngờ lại gặp một người ở đây.”

Quỳnh Ngạo Hải thấy Tôn Thắng trúng chiêu thì lập tức nội lực trong cơ thể cuộn cuộn, Kinh Đào Chương đánh ra, dùng chiêu thức liều mạng.

Vạn Thanh trong lòng cả kinh, lui về phía sau một bước, không dám đón đỡ.

Quỳnh Ngạo Hải bức được Vạn Thanh lùi lại, thân thể liền lướt qua, nắm lấy cánh tay của Tôn Thắng, không chút do dự đập cửa sổ ra ngoài.

Người khôi y còn định tiếp tục truy kích thì Vạn Thanh đã mở miệng nói: “Không cần đuổi theo.”

Người khôi y dừng bước, sắc mặt kỳ quái, cười khàn khàn.

Mà động tĩnh trong thư phòng đã thu hút chú ý của hộ vệ.

Rất nhanh, trong sân vang lên những tiếng la hét hỗn loạn.

Vạn Thanh nhìn Trương Bồ Chính Sứ nói: “Trịnh tri phủ chết dưới tay Quỳnh Ngạo Hải.”

“Biết nói thế nào rồi chứ?”

Trương Bồ Chính Sứ cung kính gật đầu.

Vạn Thanh mỉm cười hài lòng, nói với người khôi y bên cạnh: “Mang một nhóm người đi diệt cả nhà tri phủ Kinh Châu.”

“Sau khi tàn sát thì đề thêm chữ, tùy tiện tìm lý do, cứ nói là do Lãng Lí Bạch Điều Trương Thuận làm.”

“Hắn là thân truyền của Nam Dật Vân, học được 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》, phái người hỏi Thiên Cơ Lôu một câu, hắn là lai lịch gì, điều tra một chút.”

“Tốt nhất là tìm ra lai lịch của hắn.”

Người khôi y gật đầu hiểu ý, cười khàn hai tiếng, thân thể từ cửa sổ chui ra, cứ thế biến mất không thấy tăm hơi.

Vạn Thanh cũng không ở lại lâu, thân ảnh lóe lên, liền biến mất khỏi thư phòng.

Hộ vệ của Trương phủ vội vàng chạy tới, vừa vào cửa thì đã thấy thi thể của Trịnh tri phủ nằm trên đất, trong phòng thì đầy mảnh vỡ.

Đến khi nhìn thấy Trương Bồ Chính Sứ vẫn bình an vô sự thì tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Trương Bồ Chính Sứ giả vờ kinh hãi, nói với hộ vệ: “Vừa rồi có một tên trộm đột nhập, đã đánh chết Trịnh tri phủ rồi.”

“Hắn vừa mới chạy trốn từ cửa sổ, các người mau đuổi theo.”

Nghe những lời này, hộ vệ vội vàng chạy về phía cửa sổ, chuẩn bị đuổi theo.

Trương Bồ Chính Sứ như vừa mới nhớ ra, vội vàng hét lên: “Trước khi chết, Trịnh tri phủ nói tên trộm tên là Quỳnh Ngạo Hải, các ngươi có biết đó là ai không?”

Đám hộ vệ vừa chạy đến cửa sổ định nhảy ra ngoài, nghe vậy đều lão đảo dừng lại.

Bọn hấn hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc.

Vô Song Thần Chưởng Quỳnh Ngạo Hải?

Hít...

Đó là cao thủ nhị phẩm đỉnh phong đấy!

Hộ vệ đều là người tinh khôn, bọn hấn liếc mắt nhìn nhau một cái rồi đều thả chậm bước chân, miệng thì lại hô hào ầm ĩ.

“Quỳnh Ngạo Hải, ngươi dám giết Tri phủ Kinh Châu!”

“Tên trộm kia, chạy đi đâu!”

“Quỳnh Ngạo Hải, ngươi ngoan ngoãn chịu trói đi!”

Đám hộ vệ cao giọng la hét đuổi theo.

Trương Bồ Chính Sứ thì ngồi lại vào ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn Trịnh Hàn Văn nằm chết trên đất không nhắm mắt, thấp giọng lẩm bẩm: “Người cũng đừng trách ta.”

“Muốn trách chỉ có thể trách người biết quá nhiều.”

Trịnh Hàn Văn nằm nghiêng trên đất, trừng mắt nhìn chăm chăm Trương Bồ Chính Sứ.

.....

Đêm khuya vắng lặng, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động.

Quỳnh Ngạo Hải nắm lấy Tôn Thắng, bay lượn trên mái nhà.

Hắn mang theo Tôn Thắng chạy thực mạng, không dám dừng lại chút nào.

Chạy một hồi, phía trước liền xuất hiện một ngôi chùa đồ nát, Quỳnh Ngạo Hải mang Tôn Thắng vào trong.

Lúc này, cơ thể Tôn Thắng gần như đông cứng, ánh mắt cũng có chút mờ dần.

Hắn chỉ còn một hơi thở chống đỡ.

Chương 204: Chương 204

Quỳnh Ngạo Hải vội vàng đặt Tôn Thắng xuống, ngồi xếp bằng dưới đất, nắm lấy một tay hắn, truyền nội lực vào cơ thể Tôn Thắng.

Khoảng chừng một khắc sau.

Sương giá trên tóc cùng lông mày của Tôn Thắng tan ra, biến thành nước lạnh buốt.

“Phù...”

Tôn Thắng thở dài một hơi, hồi phục lại.

Quỳnh Ngạo Hải chấp hai tay vào nhau, điều trị nội tức, bình phục nội lực.

Tôn Thắng lộ vẻ kinh ngạc trên mặt, hỏi: “Nhị ca, vừa rồi người kia dùng công phu gì vậy?”

“Thật lợi hại mà.”

Quỳnh Ngạo Hải kinh ngạc nhìn Tôn Thắng: “ Sư công không nói với ngươi sao?”

“Đó là 《Huyền Băng Ma Công》, từng là võ công cấp Tông Sư của phó giáo chủ Ma Giáo.”

“Công phu này tu luyện bằng thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng nội lực tu ra có thể gọi là cực hạn trong hàn tính.”

“Sư công năm đó từng bị hàn thương.”

Trên mặt Tôn Thắng lộ vẻ bừng tỉnh.

Nam Dật Vân trước đây cũng từng dính phải chiêu này sao?

Quỳnh Ngạo Hải ngồi xếp bằng, trên mặt lộ vẻ trầm tư.

Hắn chậm rãi mở miệng: “《Huyền Băng Ma Công》 chỉ có những cấp cao trong Ma Giáo mới có thể học được.”

“Ta thấy người khôi y kia thực lực ít nhất cũng phải là nhị phẩm hậu kỳ, xem ra những lời trong thư không phải giả.”

“Ma Giáo góc đầu trở lại, hơn phân nửa lại muốn mê hoặc thương sinh, làm thiên hạ loạn lạc!”

Tôn Thắng chống hai tay ra sau, thả lỏng cơ thể, hỏi: “Ma Giáo? Ma Giáo này là sao?”

Tôn Thắng sau khi bước vào giang hồ thì ở lại Thái Hồ, cũng không hiểu biết nhiều về một số bí mật trong giang hồ.

Quỳnh Ngạo Hải giải thích cho hắn: “Ma Giáo chính là Vô Tâm Giáo, toàn giáo trên dưới thờ phụng Vô Tâm nương nương.”

“Bọn hắn tin rằng chỉ cần nhân sinh trải qua cực khổ, sau đó thành tâm thờ phụng Vô Tâm nương nương thì sau khi chết sẽ được đến Thần Quốc của Vô Tâm nương nương.”

“Sau này không còn phải chịu nổi khổ luân hồi nữa, mãi mãi hạnh phúc.”

“Giáo nghĩa cụ thể ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nghe phụ thân ta nhắc qua một lần.”

Quỳnh Ngạo Hải lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

“Vạn Thanh sao lại có thể cấu kết với người của Ma Giáo chứ?”

Hắn nhíu mày, trăm mối không thể hiểu nổi.

Lúc này, bên ngoài miếu vang lên một tiếng động nhẹ.

“Ai đó!”

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đồng thời quát lớn.

Bọn họ lập tức bật dậy khỏi mặt đất, chạy ra ngoài miếu.

Hai người chạy đến cửa miếu thì chỉ thấy một đứa trẻ ăn xin tay cầm một thứ gì đó, ánh mắt rụt rè nhìn Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải.

Đứa trẻ đặt thứ đó xuống đất, nhỏ giọng nói: “Hai... hai vị đại gia, vừa rồi có một người đưa cho ta năm đồng, bảo ta mang thứ này đến đây.”

Đứa trẻ ăn xin trông chỉ khoảng bảy, tám tuổi, thân hình gầy yếu, mặt vàng như nghệ, sợ hãi nhìn hai người.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đồng thời nhìn xuống thứ dưới đất.

Đó là một tấm cảm thiệp.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn thấy cảm thiệp trong lòng chùng xuống, bước nhanh tới cầm lấy.

Hắn mở cảm thiệp, nhanh chóng đọc nội dung, sắc mặt âm trầm.

Tôn Thắng tiến lại gần liền nhìn rõ những gì được viết trên đó.

“Tiền cứu trợ bị trộm, Ma Giáo đồ tội cho Hải Kinh bang, cần thận Kim Hoàn Dao Lô Chính Dương.”

Đọc rõ nội dung cảm thiệp, lòng Tôn Thắng chùng xuống.

Tiền cứu trợ?

Ma Giáo đồ tội cho Hải Kinh bang?

Kim Hoàn Dao Lô Chính Dương...

Chẳng lẽ là Kim Hoàn Dao Lô Chính Dương, một trong ba đại danh bộ của Lục Phiến Môn?

Đó chính là cao thủ nhất phẩm ngang hàng với Mộ Dung Long Uyên!

Tôn Thắng nhìn chằm chằm vào nội dung cảm thiệp, biểu cảm dần trở nên lạnh lùng.

Quỳnh Ngạo Hải gấp cảm thiệp lại, một tay túm lấy cánh tay đứa trẻ ăn xin, biểu cảm dữ tợn, ánh mắt đáng sợ, quát hỏi: “Người đó trông như thế nào?”

Đứa trẻ ăn xin bị Quỳnh Ngạo Hải túm đau, nước mắt rơi xuống, nức nở nói: “Ta không biết, ta chỉ biết người đó đeo bịt mặt...”

“Những thứ khác thì không biết...”

....

Kiến Ninh phủ, Phở Thành.

Trên con phố lát đá xanh.

Hoa Tịch Nguyệt tay trái bưng một bát sứ nhỏ, trong bát nước nổi lên bèo vài viên thịt trắng.

Những viên thịt trắng trong bát là món ăn vặt nổi tiếng của Phở Thành, đậu hủ hoàn.

Hoa Tịch Nguyệt tay phải cầm một chiếc thìa nhỏ, vớt một viên cho vào miệng, nhai kỹ hai lần.

Đậu hủ hoàn vừa vào miệng đã có vị tươi ngon béo ngậy, vô cùng mềm mịn, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Đôi mắt cong cong của nàng khẽ nheo lại, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ ra vẻ say mê.

“Ngon quá...”

Hoa Tịch Nguyệt không nhìn được mà nói nhỏ.

Hơn một tháng nay, nàng đã đi khắp Phúc Kiến, từ Phúc Ninh Châu đến Phúc Châu Phủ, đi một vòng, đến Kiến Ninh phủ.

Mỹ thực Phúc Kiến đã bị nàng đã ném thử gần hết.

Sau khi dạo chơi Phổ Thành xong, Hoa Tịch Nguyệt dự định đến Chiết Giang, Chiết Giang cũng có rất nhiều món ngon.

Nàng vừa đi dạo trên phố, vừa thỉnh thoảng nhìn xung quanh xem có gì hay ho không.

Bỗng một giọng nói yếu ớt trầm thấp từ nơi không xa truyền đến.

“Lại đây, lại đây, xem nào.”

“Không được thì không lấy tiền...”

Chương 205: Chương 205

Hoa Tịch Nguyệt nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy bên đường có một quầy hàng nhỏ.

Quầy hàng rất đơn sơ, chỉ có một chiếc bàn gỗ, trên bàn có ba đồng xu dùng để bói toán cùng một ống thẻ tre.

Bên cạnh chiếc bàn có cắm một lá cờ cao bằng người, trên lá cờ vải viết: “Thần cơ diệu toán, chỉ điểm mê tân.”

Một thanh niên mặc đạo bào khôi sắc, ngực thêu hình bát quái Thái Cực đang buồn chán nằm bò trên bàn.

Xem ra chuyện làm ăn của hắn không được tốt lắm.

Hoa Tịch Nguyệt bưng bát nhỏ, đứng tại chỗ nhìn hai lần.

Sau khi đã hiểu rõ trong lòng, nàng bước đi uyển chuyển đến đó.

“Này! Huyền Thông Thiên của Thần Cơ Môn là gì của người?”

Hoa Tịch Nguyệt đứng trước bàn gỗ, thanh âm thanh thúy hỏi.

Thanh niên đang nằm bò trên bàn buồn chán nghe thấy câu này liền mở to mắt, ngồi dậy.

Hắn ngạc nhiên nhìn nữ tử giả nam trang trước mặt.

“Người lại nhìn ra lai lịch của ta?” Diệu Phong Vân tròn to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Hoa Tịch Nguyệt lại dùng thìa vớt một viên đậu hủ hoàn, cho vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, vừa nhai vừa nói: “Có gì khó đâu?”

“Người là tự bồi nào?”

“Tự bồi Diêu hay Thần?”

Diêu Phong Vân trợn to mắt: “Cái này người cũng biết?”

Hoa Tịch Nguyệt không nhìn được mà đảo mắt, lẩm bầm:
“Làm quá vậy.”

“Bây giờ bản cô nương có thời gian, có muốn bói cho bản cô nương một quẻ không?”

Diêu Phong Vân không trả lời, hần cẩn thận đánh giá Hoa Tịch Nguyệt, khiến Hoa Tịch Nguyệt trong lòng có chút run rẩy.

Nàng nắm chặt chiếc thìa trong tay, cảnh giác nói: “Này! Bản cô nương cảnh cáo người nha!”

“Người đừng có giờ trò gì đấy!”

“Nếu không, bản cô nương sẽ cho người biết tay.”

Hoa Tịch Nguyệt dọa dẫm Diêu Phong Vân.

Diêu Phong Vân cảm nhận kỹ một chút, cảm thấy nữ tử trước mặt tuy phúc duyên thâm hậu, thân thể có thể không tầm thường, nhưng trên số mệnh hình như không có gì quá trắc trở.

Bói ra chắc là sẽ không có chuyện gì.

Diêu Phong Vân hoàn hồn, cười nói: “Được!”

“Nếu cô nương đã có hứng thú như vậy, tại hạ sẽ xem bói cho cô nương một quẻ.”

Hần vung tay phải lên, trong nháy mắt đã chộp lấy ba đồng xu trên bàn gõ bỏ vào tay.

Diêu Phong Vân khép hờ hai mắt, cảm nhận thiên cơ mịt mờ.

“Không biết cô nương muốn xem gì?” Diêu Phong Vân lẩm bẩm hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt bưng bát nhỏ, chìm vào trầm tư.

Xem gì đây?

Tiền tài?

Gia gia đã sưu tầm không ít bảo vật từ sớm, xem thứ này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cơ duyên vận may?

Ừm...

Cảnh giới Tông Sư không dễ đột phá như vậy, năm trước mới vừa vào nhất phẩm đỉnh phong, còn cách Tông Sư xa lắm.

Danh tiếng giang hồ?

Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi, nhớ tới cái tên xui xẻo Quỳnh Ngạo Hải.

Suy nghĩ hồi lâu, Hoa Tịch Nguyệt bỗng nhiên sáng mắt lên.

Nàng đã nghĩ ra mình muốn xem gì rồi.

“Này, người... người xem giúp ta, ý trung nhân của ta sau này đang ở nơi nào?”

“Ta có thể gặp được hắn không?”

Diêu Phong Vân không khỏi lộ ra một tia cười nhạt trên mặt.

Cô nương này cũng là một người thú vị.

Diêu Phong Vân chấp hai tay lại, ba đồng xu trong lòng bàn tay va vào nhau.

Sau vài lần lắc, ba đồng xu liền rơi xuống bàn.

Không lâu sau, hào thứ sáu xuất hiện.

Là quẻ Khảm, trong các quẻ bói là hiểm ác nhất.

Quẻ tượng rõ ràng sáng tỏ.

Diệu Phong Vân nhìn chăm chăm vào quẻ tượng, chìm vào trầm tư, hần nhúu mày nói: “Ồ!”

“Cô nương, trong mệnh của cô nương đúng là có một ý trung nhân, phương hướng duyên phận ở phía Đông Bắc, xem vị trí hần là ở gần Dư Hàng, Chiết Giang.”

“Nhưng mà...”

Diệu Phong Vân còn chưa nói hết câu thì bản thân hần đột nhiên sững sờ.

Hoa Tịch Nguyệt múc đậu hủ hoàn tròn tròn trong bát sứ nhỏ, chăm chú lắng nghe.

Những người trong Thần Cơ Môn có thể xuống núi xem bói, phần lớn đều có chút bản lĩnh thật sự.

Người thanh niên này trông có vẻ hơn hai mươi tuổi mà đã có thể xuống núi, chắc chắn là người có thiên phú dị bẩm.

Nhưng Hoa Tịch Nguyệt đã ăn hết đậu hủ hoàn trong bát rồi mà Diệu Phong Vân vẫn không nói gì.

“Này? Người sao vậy?”

Hoa Tịch Nguyệt đưa tay lắc lắc trước mặt Diệu Phong Vân.

Diệu Phong Vân lúc này mới hoàn hồn, hần nhìn Hoa Tịch Nguyệt, biểu cảm trên mặt đã chuyển sang kinh hãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Diệu Phong Vân trắng bệch như tờ giấy.

Hoa Tịch Nguyệt cảm thấy có chút bất an trong lòng.

Nàng vội vàng thi triển thân pháp, lùi lại vài bước.

“Phụt!”

Hầu như ngay trong khoảnh khắc Hoa Tịch Nguyệt lùi lại, Diêu Phong Vân đã phun ra một ngụm máu lớn.

Lượng máu kinh người phun ra từ miệng hắn, phún lên cao, bắn thẳng vài thước.

Máu tươi rơi như mưa từ trên không trung xuống dính trên bàn gỗ, trên mặt đất.

Thực sự diễn tả rất sống động cái gọi là nôn ra ba lít máu.

Diêu Phong Vân ánh mắt đờ đẫn, đưa tay chỉ vào Hoa Tịch Nguyệt, nói ra một chữ: “Ngươi!”

Khoảnh khắc tiếp theo, mắt hắn trợn ngược, ngã xuống bàn gỗ, bất tỉnh nhân sự.

Từ đằng xa, Hoa Tịch Nguyệt chứng kiến cảnh này mà cả người chết lặng.

Miệng nàng hé mở, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc chấn kinh.

“Hả?”

“Chẳng lẽ người trong lòng ta có thể phạm vào thiên cơ sao?”

Hoa Tịch Nguyệt bàng hoàng.

Chương 206: Chương 206

Dur Hàng huyện, Dục Anh Đường.

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, tay trái cầm sách, tay phải đặt một đĩa hoa quả đã cắt sẵn.

Trong viện có một hàng ghế nhỏ, trước mỗi ghế nhỏ đều đặt một chậu gỗ, bên trong đổ đầy nước cùng quần áo.

Mấy đứa trẻ lớn tuổi hơn trong Dục Anh Đường ngồi trên ghế, tay chà xát quần áo.

Đối diện bọn chúng là một nha hoàn đang dạy bọn chúng giặt quần áo.

Đám trẻ nhỏ tuổi hơn cũng tập trung xem.

Trong số đó nổi bật nhất là Tiểu Phúc, tuy mới ba tuổi nhưng cũng đòi tự giặt quần áo.

Tiểu nàng nương ngồi giữa mấy đứa trẻ lớn, bĩu môi, tay nhỏ chà xát ngoại y của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc.

Trần Diệp đang rèn luyện khả năng tự lập của bọn trẻ, không thể lúc nào cũng làm phiền nha hoàn.

Sau này khi số lượng người ngày càng đông, bọn chúng cũng sẽ phải làm việc.

Ngoài viện truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Trần Diệp buông sách xuống, nghe tiếng bước chân, hẳn biết Tiểu Liên đã trở lại.

Tiểu Liên một thân hắc y, mặt đeo mạng che, bước nhanh vào Dục Anh Đường.

Nàng đi đến trước mặt Trần Diệp, đôi mắt linh động mang theo một tia phấn khích cùng kích động.

Trần Diệp nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, biết là Không Tước Linh đã làm xong rồi.

Tiểu Liên giọng nói lạnh lùng, nhưng ngữ khí không giấu nổi vui mừng: “Viện trưởng!”

Trên mặt Trần Diệp lộ ra nụ cười nhạt, hắn đứng dậy, đi ra ngoài viện.

Lúc đi ngang qua Tiểu Phúc còn xoa đầu tiểu nàng nường một cái.

Tiểu Phúc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nở nụ cười ngây thơ.

Nàng bé quả thật rất vui vẻ.

...

Trần Diệp cùng Tiểu Liên bước ra khỏi Dục Anh Đường, đến con phố vắng người.

Tiểu Liên lấy từ trong tay áo ra một ống tròn làm bằng thứ giống như vàng ròng, dài hơn tám tấc, đầu ống có hai nút bấm đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp nhận lấy Không Tước Linh, cảm giác thứ này ấm áp cùng trơn nhẵn, hắn hơi dùng lực, nhưng thân ống tưởng chừng bằng vàng ròng lại cứng bất thường.

“Viện trưởng, hai nút bấm, trước ấn nút thứ nhất rồi ấn nút thứ hai, phi châm trong Không Tước Linh sẽ bắn ra.” Tiểu Liên đầy phấn khích nói.

Ám khí như Không Tước Linh này quả thật là độc nhất vô nhị trên đời.

Nàng tự tay chế tạo ra Không Tước Linh nên đương nhiên hiểu rõ uy lực của nó.

Cao thủ cảnh giới nhất phẩm đối đầu với Không Tước Linh, e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Chỉ tiếc là, vật liệu chế tạo Không Tước Linh quá khan hiếm.

Nếu không phải Tiểu Liên cướp được vật liệu ám khí của Đường Môn thì Không Tước Linh sẽ không ra đời sớm như vậy đâu.

Nhưng muốn làm thêm một Không Tước Linh nữa, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Trần Diệp dùng ngón tay xoa nhẹ Không Tước Linh.

Ám khí đỉnh cấp trong tiểu thuyết võ hiệp này, giờ đây đang được hấn nắm chặt trong tay khiến hấn cảm thấy như đang trong mơ.

Cầm trên tay xoa nhẹ một lúc, hấn hướng miệng bắn của Không Tước Linh vào lòng bàn tay trái của mình, tay phải cầm đầu ống, ấn nút thứ nhất.

Tiểu Liên thấy vậy vội vàng hét lên: “Viện trưởng!”

Vừa dứt lời, Trần Diệp đã ấn nút thứ hai của Không Tước Linh.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng ánh sáng Huyền Lệ sắc màu lóe lên trước mắt Trần Diệp cùng Tiểu Liên.

Ánh sáng đẹp như lông khổng tước xòe ra.

Ánh mắt Tiểu Liên lộ vẻ say mê, như đang nhìn thấy cảnh tượng đẹp nhất trần gian.

“Đỉnh đỉnh!”

Hai tiếng động nhỏ phát ra từ tay trái của Trần Diệp.

Tiểu Liên thân thể run lên, lấy lại tinh thần.

Nàng vội vàng nhìn vào tay trái của Trần Diệp.

Tay trái Trần Diệp vẫn còn nguyên vẹn, nhưng trên mặt đất lại có hai cây kim nhỏ dài rơi xuống.

“Viện trưởng!”

Tiểu Liên tiến lại gần Trần Diệp, lo lắng nhìn tay hắn.

Trần Diệp khẽ cười một tiếng.

Khổng Tước Linh vừa bắn ra phi châm, nút thứ hai liền đã tự động bật lại.

Ấn thêm lần nữa thì mới bắn lần thứ hai.

“Ta không sao, ám khí này, e rằng có thể dễ dàng ám sát cao thủ nhất phẩm.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Trong mắt hắn, Khổng Tước Linh tự mang hai thuộc tính 【Phá Khí】 cùng 【Huyền Lệ】, Trần Diệp muốn thử xem Khổng Tước Linh có tác dụng gì với hắn không.

Chỉ có thể nói rất thần kỳ, không hổ là sản phẩm của hệ thống.

Vừa rồi, ánh sáng Huyền Lệ đó, Trần Diệp cũng nhìn thấy, nhưng hắn không bị chìm đắm trong đó.

Có lẽ, thuộc tính 【Huyền Lệ】 không có tác dụng với Trần Diệp.

Trần Diệp tiện tay đưa Khổng Tước Linh cho Tiểu Liên, nghiêm túc nói với nàng: “Tiểu Liên, Khổng Tước Linh này ngươi cầm lấy phòng thân.”

“Nhưng ta muốn nói với ngươi một câu, cao thủ cảnh giới nhất phẩm trên đời số lượng không nhiều.”

“Trên nhất phẩm còn có Tông Sư, Không Tước Linh có thể dễ dàng giết chết nhất phẩm, nhưng chưa chắc đã giết được Tông Sư.”

“Đừng tạo ra sát nghiệt quá lớn, sau này trước khi dùng Không Tước Linh thì phải suy nghĩ kỹ.”

Nghe những lời chân thành của Trần Diệp, Tiểu Liên sững sờ, đôi mắt linh động của nàng tràn đầy cảm xúc.

Cảm kích, mừng rỡ, buồn bã, băng lãnh... ... Đủ loại cảm xúc phức tạp lướt qua.

Nàng khẽ cúi người, trên mặt lộ vẻ cung kính: “Vâng.”

Trần Diệp nhìn Tiểu Liên, mỉm cười: “Ta biết ngươi luôn muốn giết một người.”

“Giờ có Không Tước Linh, ngươi đã có khả năng giết hắn rồi.”

“Nhưng trước khi giết hắn, ta hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ.”

“Hai chữ ‘giết cha’, nói thì dễ nhưng nghe thì khó.”

Trần Diệp vỗ nhẹ vào vai Tiểu Liên một cái rồi xoay người rời đi.

Tiểu Liên đứng trên đường, nhìn bóng lưng Trần Diệp, vẻ mặt phức tạp.

Chương 207: Chương 207

Kinh Châu phủ, Sa huyện.

Duyệt Lai khách sạn.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi như trút nước, tí tách không ngừng.

Mưa đã rơi cả đêm nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, liên miên dường như vô tận.

Đại Minh nằm trên giường trần trọc, nhìn chăm chăm vào tường, lặng lẽ ngẩn người.

Hắn ngủ đến nửa đêm thì đã tỉnh rồi.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ lọt vào tai, theo Đại Minh thấy thì âm thanh này rất ồn ào.

Hắn có chút không ngủ được.

Nghĩ đến việc chỉ còn hai ngày nữa là sẽ đến Giang Lăng thành gặp Tú Tú cô nương, Đại Minh liền cảm thấy tâm trạng xốn xang, không còn buồn ngủ nữa.

“Minh đệ?”

Giường đối diện truyền đến giọng nói của Hùng Sơn.

“Hùng huynh.” Đại Minh quay người lại, đáp một tiếng.

“Người cũng không ngủ được sao?” Hùng Sơn cười hỏi.

Đại Minh cười ngượng nghịu.

Hùng Sơn ngồi dậy xuống giường, đi đến đây cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bầu trời xám xịt, cả thành trì như chìm trong màn mưa lớn.

Nước mưa chảy dọc theo mái nhà, một đường theo mái ngói, rơi từ hiên xuống rồi tụ lại trên mặt đất.

Các con phố trong thành trì đầy nước đọng, không một bóng người.

Cơn mưa này thực quá lớn rồi.

Nhìn sắc trời, hình như cũng đã sắp đến giờ Mão.

Hùng Sơn thở dài.

Cho dù mưa có lớn hơn nữa thì hấn cũng phải đến Giang Lăng thành.

Hùng Sơn đóng cửa sổ lại, ngồi trên giường cười nói: “Minh đệ, mưa bên ngoài lớn quá.”

“Nếu người muốn đến Giang Lăng thành thì e rằng phải trì hoãn vài ngày thôi.”

Đại Minh cũng ngồi dậy, cười hai tiếng.

“Sáng mai sẽ đi.”

Hùng Sơn nghe câu trả lời này thì có chút ngạc nhiên.

“Có chuyện gì gấp sao?”

Đại Minh có chút ngượng ngùng cười nói: “Ta muốn đi tìm một nữ hài tử.”

Hùng Sơn lập tức hứng thú, vội vàng hỏi thêm.

Đại Minh ngập ngừng kể lại chuyện mình cùng Tú Tú gặp nhau.

Nghe xong trải nghiệm của Đại Minh, Hùng Sơn trầm mặc.

Hấn cứ tưởng Đại Minh là người trong quân ngũ, ít nhất cũng là tùy tùng của một vị tướng quân.

Không ngờ hấn lại chỉ là một tiểu phu.

Nữ nhi của tri phủ...

Tiêu phu...

Hùng Sơn mấp máy môi, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Nhìn từ góc độ của người ngoài, Đại Minh quả thực có chút không biết tự lượng sức mình.

Chênh lệch thân phận giữa một tiêu phu cùng nữ nhi tri phủ thật đúng là một trời một vực.

Hùng Sơn nghĩ ngợi một hồi rồi cũng không tiện nói gì.

Mười hai tuổi, mười hai tuổi hắn còn đang bắn thỏ trên thảo nguyên, nào hiểu được những chuyện tình cảm này.

Có điều, theo Hùng Sơn thấy, Đại Minh đúng là có tính tình đơn thuần.

Chuyện này càng khiến Hùng Sơn thêm yêu thích Đại Minh, thậm chí còn nảy sinh lòng yêu mến tài năng.

Xuất thân tiêu phu thì đã sao?

Ngày sau, ai xứng với ai thì còn chưa biết được đâu!

Hùng Sơn suy nghĩ một hồi liền cười sảng khoái: “Minh đệ, ngươi cũng là người trọng tình trọng nghĩa, si tình!”

“Vừa hay, vì huynh cũng phải đi Giang Lăng, đợi trời sáng rồi chúng ta cùng đi, mưa to cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Đại Minh gật đầu, nhếch miệng cười ngây ngô.

Vị Hùng đại ca này, người cũng khá tốt nhỉ.

Không lâu sau, trong thành vang lên tiếng gà gáy sang sáng.

Đại Minh cùng Hùng Sơn ăn sáng tại khách sạn xong liền khoác áo toại nón lá, đợi mưa rồi khách sạn.

Bầu trời xám xịt, ánh sáng lơ mờ.

Mưa không ngớt rơi xuống từ trên không trung, tí tách trên đường phố, mấy vũng nước trên mặt đất bị bắn tung tóe thành từng đợt sóng.

Đại Minh cùng Hùng Sơn chạy trên con phố không người, hướng về phía bắc thành.

Chạy thật lâu, quần áo trên người hai người sắp ướt sũng, cuối cùng cũng đến được phía bắc thành.

Cửa thành phía bắc cũng chỉ có hai tên sĩ tốt canh gác.

Hai tên lính này không làm khó Đại Minh cùng Hùng Sơn, phát tay cho hai người đi qua.

Ngay khi Đại Minh cùng Hùng Sơn sắp ra khỏi thành thì bỗng tên lính phía sau gọi giật bọn họ lại.

“Hai người định đi đâu?”

Đại Minh ngốc nghếch nói: “Giang Lăng thành.”

Tên lính hô lên: “Hai người còn chưa biết sao, đêm qua, lũ lụt đã lệch khỏi dòng nước, nhấn chìm mấy thành nhỏ, đường từ Sa huyện đến Giang Lăng thành cũng bị nước ngập rồi.”

“Phía tây thành cả đêm qua đang xây dựng công trình phòng lũ, ta thấy hai người có chút sức lực, không bằng đến phía tây thành ra tay giúp một chút đi.”

“Không nói gì khác, ít nhất bánh bao đảm bảo đủ đấy.”

“Bây giờ muốn đi Giang Lăng, chỉ có thể đi đường núi, nhưng mưa to như vậy, hai người không biết phải đi đến khi nào.”

Một binh lính tốt bụng khuyên Đại Minh cùng Hùng Sơn nên thận trọng.

Hai người nhìn nhau, Hùng Sơn lắc đầu: “Ta có lý do phải đi.”

Đại Minh gãi đầu, cười toe toét: “Ta cũng phải đi.”

Hùng Sơn nhìn Đại Minh, nhin không được bật cười.

Quân sĩ thấy hai người đã quyết tâm đi Giang Lăng thì không nói gì thêm nữa.

Hắn thấy hai người vạm vỡ, khỏe mạnh nên mới muốn bọn họ giúp xây dựng công trình chống lũ, nhưng nếu cả hai đều muốn đi đường núi trong mưa thì hắn cũng không tiện nói gì.

Đại Minh cùng Hùng Sơn biết đường chính không đi được nữa, đành phải đổi sang đường núi.

Chương 208: Chương 208

Đường núi gập ghềnh, lại thêm trời mưa như trút nước, bùn lầy dưới chân, rất khó đi, gió thổi qua, những hạt mưa lạnh buốt tạt vào mặt hai người.

Cả hai đều thân mang vác nặng, đi một lúc thì liền thấy mệt. Hùng Sơn xác định phương hướng rồi nói với Đại Minh: “Gần đây có một căn nhà hoang, chúng ta đến đó nghỉ chân trước đã.” Đại Minh cười hề hề, gật đầu.

Hai người vượt qua một sườn núi, trên ngọn đồi thấp đối diện có một căn nhà hoang, lúc bọn họ chuẩn bị tiếp tục đi, bỗng thấy một điều kỳ lạ, dù mưa to như vậy nhưng vẫn có người đội mưa đi đường giống họ.

Trên con đường núi quanh co dưới sườn núi có hơn mười người đang đẩy xe cút kít, đội mưa tiến về phía trước. Bánh xe cút kít lún sâu vào bùn, trên xe chất đầy những chiếc thùng lớn. Mười mấy người đều mặc áo tơi, đội nón, di chuyển nhanh nhẹn, những chiếc xe cút kít nặng nề nhưng trong tay bọn họ dường như lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhóm người này di chuyển nhanh chóng, dọc theo đường núi một đường đi nhanh.

Đại Minh không nhịn được nói: “Hùng huynh, bọn họ đang vận chuyển cái gì vậy?” Hắn cũng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ trời đang mưa to, lại có nhiều người vận chuyển đồ trên đường núi như thế.

Hùng Sơn nhìn chằm chằm vào đoàn xe bên dưới, hắn ấn Đại Minh xuống, nói nhỏ: “Ta cũng không biết, nhưng mà,

thời tiết thế này mà vẫn phải vội vàng vận chuyển... E là không phải người tốt.”

“Chúng ta đợi bọn họ đi qua rồi hãy đi.” Hùng Sơn cảnh giác nhìn đoàn xe bên dưới, hấn mơ hồ cảm thấy có điều không ổn.

Đại Minh gạt đầu, hấn bước chân phải sang ngang, định cúi người xuống thì bỗng, “Lạch cạch...” một tiếng động nhỏ. Lúc Đại Minh di chuyển chân, hấn đã vô tình đá phải một viên sỏi, khiến nó lăn xuống sườn núi.

Hùng Sơn thấy vậy, trong lòng chùng xuống, trầm nghĩ không ổn rồi.

Viên sỏi lăn trên sườn núi, không lâu sau đã lăn xuống đường.

Những người đẩy xe đang di chuyển nhanh đột nhiên dừng lại, một trong đám người đó quay lại nhìn về phía sườn núi.

Sườn núi vốn không có vật che chắn, Hùng Sơn cùng Đại Minh lập tức bại lộ trước mắt đối phương.

Những người đó dừng lại, rút đao dài bên hông ra.

Tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt” của đao ra khỏi vỏ đặc biệt chói tai.

Mưa rơi trên lưỡi đao, giữa trời đất lại thêm một phần sát khí!

Tên đầu lĩnh nói gì đó, liền có mấy người trong số đám người lao về phía sườn núi.

“Hồng rồi!”

Hùng Sơn thấy cảnh này thì cau mày, hấn cũng lấy từ sau lưng một cây gậy sắt lớn, nắm chặt trong tay.

Vài người xông lên từ dưới sườn núi, bước chân nhẹ nhàng, chỉ vài lần nhảy là đã xông đến rồi.

Có thể thấy, bọn hắc đều có võ nghệ, khinh công không tồi.

Đại Minh cũng vội vàng đặt chiếc hộp gỗ trên lưng xuống, tháo dải vải phía trên, chuẩn bị lấy ra Kỳ Lân phủ.

Hắn lo lắng nhìn những người dưới núi, trong đầu lại suy nghĩ bây giờ có tính là lúc sống chết hay không.

Hùng Sơn thấy bọn chúng động tác nhanh nhẹn, sườn núi trơn trượt mà lại như đi trên đất bằng, trong lòng thầm lo lắng.

Hắn hạ giọng nói: “Minh đệ, bọn chúng đều là người trong giang hồ, nhìn thân hình, bước chân của bọn chúng, hẳn là cao thủ tam phẩm.”

“Bọn chúng muốn diệt khẩu.”

“Chuyện này không thể giải quyết êm đẹp được rồi.”

“Đợi lát nữa ta sẽ xông xuống chặn bọn chúng, người nhanh chóng rời đi, bọn chúng muốn vận chuyển đồ, sẽ không lãng phí thời gian đuổi theo người đâu.”

Hùng Sơn nháy mắt với Đại Minh.

Hắn đỡ mũ, xắn tay áo lên, hai cánh tay rộng lớn khỏe mạnh lộ ra, giống như một con gấu lớn.

Trên mặt Đại Minh cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, mà đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi.

Nếu không phải vì hắn thì bọn họ cũng sẽ không bị phát hiện.

Đối phương có nhiều người như vậy, làm sao hắn có thể để Hùng Sơn một mình đối phó.

Mặc dù Đại Minh chưa từng học võ nghệ, nhưng hắn cảm thấy mình đã có thể giết hổ, vậy chuyện đánh lui những người đó hẳn cũng không khó.

Đại Minh dùng tay phải kéo dải vải.

Ngay khi hấn chuẩn bị lấy Kỳ Lân phủ ra thì Hùng Sơn đã hét lớn một tiếng.

Hấn cầm cây gậy sắt lớn bằng tay phải, cả người lao ra như hổ xuống núi.

Hùng Sơn chủ động nghênh đón đám người đó, tay vung cây gậy sắt lớn, tiếng gió rít gào.

Hấn từ trên núi lao xuống, thân hình to lớn khỏe mạnh giống như một con gấu lớn.

Đám người giang hồ xông lên nhìn thấy cảnh tượng thô bạo của hấn cũng không khỏi sợ hãi trong lòng.

“Vèo...”

Một tiếng gió mạnh rít lên.

Hùng Sơn xông đến trước mặt một người, tay phải cầm cây gậy sắt vung một vòng tròn đập vào ngực người đó.

Tên võ giả giang hồ đó không kịp tránh, xương ngực bị lồm ngay tại chỗ, cả người bay ra ngoài, lăn lộn vài vòng trên sườn núi dốc rồi ngã xuống đất, không còn thở nữa.

Hùng Sơn một kích có hiệu quả, hấn hét lớn một tiếng, cả người khí thế như cầu vồng lao về phía một người khác, tay vung gậy sắt, đầu gậy to bằng miệng bát, dưới màn mưa trông rất đáng sợ.

Mấy tên võ giả xông lên đều là những người giỏi khinh công, công phu tay chân hơi yếu.

Hùng Sơn lại thân hình khổng lồ như núi, khôi ngô hũu lực, một cây gậy sắt lớn như cánh tay của hấn, linh hoạt mà lại mang theo sức mạnh đáng sợ.

Chương 209: Chương 209

Trên đường núi.

Tên đầu lĩnh nhìn thấy chiêu thức của Hùng Sơn, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Xem ra, giống như côn pháp trong quân, có điều, chỉ có sức mạnh, không có nội lực, nhiều nhất cũng chỉ là thực lực tam phẩm.”

Tên đầu lĩnh nheo mắt, nhẹ nhàng vung tay phải.

Vài võ giả còn lại cũng cùng nhau lao lên núi, tốc độ di chuyển của bọn hắn chậm hơn một chút so với mấy người vừa rồi.

Hùng Sơn vung gậy sắt trong tay, trong chớp lát, đám người xung quanh đều không dám xông lên.

Hắn hét lớn: “Minh đệ, đi mau.”

Đại Minh không nói, hắn kéo tiếp tục dải vải trên hộp gỗ, luống cuống tháo ra.

Bây giờ hắn có chút hối hận, mình đã quán quá chặt rồi.

Vài giang hồ võ giả không thể làm gì được Hùng Sơn, lại liếc thấy Đại Minh, phút chốc liền lướt người, ép sát bên cạnh Đại Minh.

Hùng Sơn thấy vậy giật mình.

Đại Minh mới mười hai tuổi, trong mắt hắn vẫn là một đứa trẻ.

Hùng Sơn hét lớn một tiếng, gậy sắt trong tay vung nhanh, bức lui các võ giả hai bên rồi chạy về phía Đại Minh.

Nhưng đường núi trơn trượt, Hùng Sơn không có căn cơ võ công, tốc độ không bằng mấy người kia.

Vài võ giả đã xông tới gần Đại Minh.

Hộp gỗ trong tay Đại Minh vừa mới tháo được một nửa, lộ ra đầu kỳ lân.

Mưa lớn như trút nước, đổ xuống hộp gỗ, khiến Đại Minh nhìn mà đau lòng.

Vài võ giả xông tới thấy Đại Minh không có võ công thì đều sáng mắt lên, trường đao trong tay liền chém về phía Đại Minh.

“Vù vù...”

Trường đao xé gió, tiếng gió rít gào.

Đại Minh theo bản năng vung hộp gỗ trong tay, dải vải bay phấp phới.

“Coong coong coong...”

Mấy thanh trường đao đều chém vào hộp gỗ, phát ra tiếng vang trầm đục.

Thấy trường đao đều chém vào hộp gỗ, Đại Minh lập tức đỏ mắt.

Hắn hét lớn một tiếng.

Hộp gỗ mạnh mẽ vung ngang.

Vài bóng người cứ thế bay ra.

Mấy người đang vây đánh Đại Minh bỗng cảm thấy một lực mạnh truyền đến từ thanh đao của mình.

Ngay sau đó, bọn hắn liền cảm thấy cổ lực đó mạnh đến mức không thể chống đỡ.

“Hô hô hô...”

Đám người đồng loạt bị đẩy bay ra ngoài, chân loạng choạng giẫm lên sườn núi trơn trượt, suýt nữa lăn xuống.

Hùng Sơn cầm gậy sắt định đến cứu Đại Minh, chứng kiến cảnh này liền tròn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Đại Minh mắt đỏ ngầu, đẩy bay mấy người kia rồi lại nhìn chiếc hộp gỗ đựng rìu trong tay mình.

Trên hộp gỗ đã có vài vết chém, sâu khoảng nửa tấc.

Nhìn thấy vết chém, Đại Minh cực kỳ đau lòng.

Cây rìu này là quà cha tặng hắn, vậy mà lại bị đám người này chém thành ra như thế.

Đại Minh càng nghĩ, mắt càng đỏ hoe.

Hắn mím chặt môi, không nói một lời, im lặng cời dây vải trên hộp gỗ.

Trên sườn núi, mấy tên võ giả mang đao xông lên, nhanh chóng bao vây Đại Minh cùng Hùng Sơn.

Mưa lớn xối xả từ trên trời rơi xuống lưỡi đao lạnh lẽo, giữa thiên địa tràn đầy sát khí!

Hùng Sơn đứng bên cạnh Đại Minh tròn tròn mắt, tay nắm chặt gậy sắt, gân xanh trên cánh tay nổi lên, trông rất dữ tợn.

Hai người bị hơn mười người vây quanh.

Cách đó vài chục trượng, phía sau vài cái cây che chắn trên sườn núi, có ba người mặc hắc y, đội nón lá mặc áo tơi nhìn về phía sườn núi.

Trên vạt áo của bọn hắn đều thêu hoa văn chiếc lá.

Một người trong số bọn hắn nói nhỏ: “Đại Minh không biết võ công, còn tên Hùng Sơn kia thì dùng gậy rất giỏi, có điều, đám người vây quanh đều là cao thủ tam phẩm, người trên đường núi kia còn là nhị phẩm.”

“Đại Minh cùng Hùng Sơn có lẽ không chống đỡ được bao lâu, Hoàng Tam, chúng ta có lên không?”

Bên cạnh người vừa nói là một thanh niên đeo hắc đao bên hông, miệng ngâm cổ.

Hắn lặng lẽ nhìn sườn núi, ngọn cỏ trong miệng đung đưa lên xuống.

“Không, chờ thêm chút nữa.”

Người lên tiếng có chút sốt ruột: “Còn chờ? Nếu chờ thêm nữa, Đại Minh bị thương thì không dễ ăn nói với Tông Sư...”

“Gấp cái gì,, nhãn lực của Hoàng Tam là tốt nhất, nếu hắn nói chờ thì chắc là không sao.” Một người khác đột nhiên lên tiếng, giọng nói ồm ồm, sau lưng đeo hai cây búa.

“Đúng rồi, Hà Ngũ, người giờ thiết tản lên đi, mưa to quá.”

Hà Ngũ nghe vậy không khỏi trợn tròn mắt.

“Thiết tản của ta là kỳ môn binh khí, mở ra là để giết người, không phải để che mưa!”

“Haiz... Đại Minh cũng thật là, mưa to thế này mà còn phải vội vàng lên đường.” Hắn thở dài, không khỏi than thở.

Trần Nhị đeo tử kim chùy, cười nói: “Đại Minh cũng thật cố chấp, nếu luyện võ chắc chắn là một võ si.”

Hoàng Tam không nói gì, hắn nhìn chăm chăm vào sợi dây vải mà Đại Minh đang từ từ cởi ra.

Hà Ngũ cùng Trần Nhị không phát hiện ra, vẻ mặt Hoàng Tam ngày càng nghiêm trọng.

“Àm âm...”

Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm trầm đục.

Một tia chớp xẹt qua, như con rắn khổng lồ bò khắp bầu trời.

Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Bầu trời tối sầm, mọi người đứng trên sườn núi dường như sắp chạm tới mây.

Một cảm giác áp bức khó tả bao trùm tâm trí mọi người.

Đám võ giả giang hồ bao vây Đại Minh cùng Hùng Sơn ánh mắt lạnh băng.

Gió lạnh thổi qua.

Đám võ giả đồng loạt lao về phía hai người.

Trường đao trong tay vung lên, tiếng gió rít gào.

Lưỡi đao sắc bén xé toạc không khí, những hạt mưa rơi xuống cũng bị chém làm đôi.

Hùng Sơn hét lớn, cây gậy sắt trong tay múa may, sức mạnh vô song.

Chớp mắt đã đánh trúng vài thanh đao.

Chương 210: Chương 210

Những võ giả cầm đao chém xuống chỉ cảm thấy tê dại tay, suýt nữa đã đánh rơi đao.

Hùng Sơn tiếp tục vung gậy, bọn hắc vôi vàng đỡ đòn, đều bị sức mạnh của Hùng Sơn đánh bật lùi vài bước.

Đám người tấn công Đại Minh ra tay rất tàn nhẫn, đao toàn chém tới chỗ hiểm.

Đại Minh chỉ im lặng, mắt đỏ ngầu.

Dải vải trên hộp gỗ đã được hắc tháo đến tận đáy.

Đại Minh dùng hai tay thô kệch nắm chặt đáy hộp gỗ, vung hộp lên.

Vô sự tự thông xuất ra một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân”.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn.

Đao của các võ giả giang hồ xung quanh đều chém vào hộp gỗ, nhưng chưa kịp phản ứng thì hộp gỗ đã như con trâu điên lao về phía bọn hắc.

Một lực mạnh không thể cản nổi thông qua hộp gỗ truyền lại, khiến bọn hắc suýt đã bị Đại Minh hất văng ra.

Trên đường núi, tên võ giả nhị phẩm dẫn đầu khẽ nheo mắt.

Không hiểu sao, trong lòng hắc bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Do dự một chút, hắc bỗng nhiên di chuyển, bước chân nhanh chóng lao lên sườn núi, chạy về phía Đại Minh cùng

Hùng Sơn.

Để tránh đêm dài lảm mòng, phải nhanh chóng giải quyết hai kẻ này rồi lên đường mới được!

Mà Đại Minh sau khi đánh bật kẻ địch xung quanh thì liền mở tung hộp gỗ.

Tay phải tay trái Đại Minh thò vào trong.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy tay phải Đại Minh thò vào hộp gỗ, lúc rút ra thì đã có thêm một chiếc rìu lớn dài sáu thước, rộng hai thước.

Trên mặt rìu khắc hình kỳ lân hung tợn, kỳ lân bốn chân đạp lửa, đôi mắt hung ác lạnh lẽo thấu xương.

Nước mưa rơi trên mặt rìu, chảy qua mắt kỳ lân khiến nó trông như sống dậy, đôi mắt dường như đang chớp động.

Cán rìu vừa dài vừa thô, trên đó khắc những đường vân chống trơn trượt.

Đại Minh nắm chặt Kỳ Lân phủ, mắt đỏ ngầu.

Hắn cao một mét tám, cơ bắp cuộn cuộn, đứng đó như một con thú hoang thời tiền sử.

Đại Minh cầm Kỳ Lân phủ, nghiêng răng ken két, giận dữ nhìn mọi người xung quanh, đôi mắt đã đỏ như máu.

Đám người xung quanh đều chết lặng.

Bọn hắn sững sờ nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Lúc này.

“Àm!”

Một tia chớp xé toạc bầu trời.

Bầu trời u ám như tấm gương vỡ, bị tia chớp đỏ xuyên thủng.

Dưới ánh chớp, Đại Minh đứng trên sườn núi, tay cầm rìu lớn, hai mắt xích hồng.

Võ giả giang hồ vây quanh bỗng nhiên lạnh sống lưng, lông tóc dựng đứng.

Tên võ giả nhị phẩm dẫn đầu xông lên, nhưng nhìn thấy cây rìu lớn trong tay Đại Minh thì bỗng nhiên dừng lại.

Ánh mắt hấn lộ ra một tia chấn kinh.

Bình khí này nhìn qua thật là tinh xảo, vừa nhìn đã biết là xuất phẩm từ tay thợ thủ công kỹ nghệ cao siêu.

Khuôn mặt hấn lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ trên đường làm nhiệm vụ lần này lại có thêm niềm vui bất ngờ như vậy.

Mang bình khí này tặng cho Thần Sứ đại nhân, nhất định sẽ là một công lớn.

Võ giả nhị phẩm dẫn đầu nghĩ thầm, không khỏi phấn khích.

Hùng Sơn bên cạnh càng lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc.

Bây giờ hấn mới biết thứ mà Đại Minh luôn mang trên lưng là gì.

Thì ra là một cây rìu lớn!

Nhìn kích thước cây rìu này, ít nhất cũng phải bảy tám mươi cân!

Hùng Sơn chấn động sâu sắc.

Đại Minh chỉ mới mười hai tuổi.

Mười hai tuổi, vậy mà đã có thể mang rìu lớn đi đường núi với hấn!

Sau khi chấn động, ánh mắt Hùng Sơn lóe sáng, nhìn chăm chăm vào cây rìu lớn

Cái này...

Cây rìu lớn này nếu xông pha trên chiến trường, chắc chắn đánh đâu thắng đó!

Hùng Sơn thu hồi ánh mắt, nhìn lại Đại Minh lần nữa, trong mắt đã có thêm một tia khó hiểu.

Ánh mắt hấn trở nên sâu thẳm, trên mặt thêm vài phần nghiêm túc.

Ngay khi tất cả mọi người đều chấn động vì cây rìu lớn thì Đại Minh đã hành động.

Đôi mắt đỏ ngầu của hấn nhìn về phía các võ giả xung quanh, tay phải nâng cao Kỳ Lân phủ.

Lưỡi rìu lớn hướng lên trời.

Mà ánh chớp trên bầu trời cũng chiếu sáng cả thân rìu!

“Ầm!”

Một tia chớp xé toạc bầu trời.

Cùng lúc đó, Đại Minh như mãnh thú lao ra, vung rìu lớn chém xuống.

“Phập...” một âm thanh nhỏ xú vang lên.

Trước mặt Đại Minh, một tên giang hồ võ giả giơ cao đao, tay trái đỡ lấy sống đao.

Hấn biểu tình nghiêm túc, muốn chống đỡ một búa này của Đại Minh.

“Vù vù...”

Gió xen lẫn mưa quét qua.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Mọi người đều nhìn thấy một cảnh tượng rợn tóc gáy.

Tên võ giả giơ đao như đang chống đỡ kia, thân mình từ từ ngã ra sau, mà trong lúc hắn ngã xuống, thân mình cũng từ từ tách ra, chia làm hai, cùng cả thanh đao trong tay hắn.

Máu phun ra từ cơ thể, nội tạng ẩm ướt ẩm nóng trượt ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các võ giả xung quanh đều sửng sờ.

Bọn hắn chờ đợi nhìn bóng dáng cao lớn kia cùng cây rìu lớn trong tay hắn.

Lúc này, đám võ giả đang vây công chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát, thân thể mềm nhũn.

Bọn hắn cũng từng giết người, mỗi người đều dính máu của vài mạng người.

Nhưng cảnh tượng giết người đáng sợ như vậy, bọn hắn vẫn là lần đầu tiên thấy.

Chỉ một rìu!

Chỉ dùng một rìu, mà đã chém đôi một tên võ giả tam phẩm!

Chương 211: Chương 211

“Ừc...”

Không biết là ai nuốt nước miếng, phá vỡ sự im lặng chết chóc.

Đại Minh thở dốc, hai mắt đỏ ngầu, hấn trừng mắt nhìn đám người xung quanh.

Đám võ giả xung quanh thấy Đại Minh nhìn tới thì đều đồng thời lùi lại một bước, trong mắt mang theo kinh hãi.

Đại Minh không nói, hấn một tay xách Kỳ Lân phủ.

Vừa mới chém chết một người nhưng mặt phủ Kỳ Lân vẫn sạch sẽ, không dính chút máu.

Trên sườn núi, một mảnh im lặng.

Chỉ có tiếng nước mưa rơi tí tách.

Hùng Sơn sững sờ nhìn Đại Minh, toàn thân run rẩy.

Hơi thở hấn gấp gáp, ánh mắt nhìn Đại Minh như đang nhìn một bảo vật hiếm có.

Mơ hồ, Hùng Sơn như nhìn thấy hình ảnh Đại Minh sau này cưỡi ngựa, khoác chiến giáp, vung chiến phủ, phá tan ngàn quân.

Lúc này, trong lòng Hùng Sơn lại nảy sinh ý muốn thu nhận Đại Minh.

Sức mạnh to lớn như vậy, sao có thể chỉ làm tiểu phụ được?

Ánh mắt Hùng Sơn nhìn Đại Minh càng lúc càng trở nên nóng bỏng.

“Vù vù...”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Tên võ giả nhị phẩm dẫn đầu xông tới chỗ Đại Minh cùng Hùng Sơn.

Cảnh tượng Đại Minh vừa rồi chém chết võ giả tam phẩm, đều lọt vào mắt hần.

“Không có căn cơ võ công, chỉ dựa vào sức mạnh mà đã có thể một chiêu chém chết võ giả tam phẩm.”

“Chậc chậc... vậy mà lại gặp được một người trời sinh thần lực.”

Tên nhị phẩm hứng thú đánh giá Đại Minh.

Chính xác hơn là, Kỳ Lân phủ trong tay Đại Minh.

“Vật này rơi vào tay ngươi, thật là minh châu bị vùi lấp.”

Tên nhị phẩm thân nhiên nói.

Nói xong câu đó, hần không nói thêm gì nữa, thân hình loáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Đại Minh.

Tay phải hần xòe ra, trong tay áo trượt ra một thanh chủy thủ.

Đầu chủy thủ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhanh như chớp đâm về phía cổ Đại Minh.

Đại Minh theo bản năng dùng tay trái vung Kỳ Lân phủ lên.

Lưỡi rìu xé gió, chém ngang người tên nhị phẩm đó.

Đôi mắt Đại Minh đỏ ngầu, trong mắt không có chút sợ hãi nào.

Ngay khi chủ thủ sắp đâm vào cổ Đại Minh, hấn lại cứng rắn vận người một cái.

Chủ thủ lập tức đâm vào không khí!

Tên nhị phẩm võ giả trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng hấn không kịp ngạc nhiên thì đã vội vàng lộn người về phía sau, lùi lại.

Lưỡi rìu sắc bén lạnh lẽo gần như lướt qua mép người hấn.

Mà chưa để hấn kịp thở phào nhẹ nhõm thì Đại Minh tay trái nắm lấy cán rìu, hai tay đồng thời dùng sức.

“Vù vù...”

Lưỡi rìu xé toạc không khí, lạnh lẽo xoay chuyển trong không trung, lại một lần nữa đánh về phía hấn.

Chiếc rìu không lồ, dường như đã khóa chặt hấn.

Tên nhị phẩm võ giả đứng tại chỗ, lông tơ trên người dựng đứng, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Không biết vì sao, hấn cảm thấy dù mình né tránh theo hướng nào cũng không thể tránh khỏi nhát rìu này.

Nhát rìu này chắc chắn sẽ trúng!

Ngay khi hấn còn đang do dự thì “Phập!” một tiếng nhẹ vang lên.

Lưỡi rìu đã lướt qua thân thể.

Tên nhị phẩm võ giả trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn chằm chằm Đại Minh.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên cơ thể hấn từ vai trái đến eo phải xuất hiện một vết cắt phẳng.

Máu phun ra, bắn lên cao vài thước!

“Bịch...”

Tên phẩm võ giả bị Đại Minh chém một rìu thành hai nửa, ngã xuống sườn núi.

Nước mưa lạnh lẽo rơi xuống, dội lên khuôn mặt vẫn còn hơi ấm của hắn.

Hắn trợn tròn mắt, chết không nhắm mắt.

Hoàn toàn không ngờ mình lại chết nhanh như vậy.

Các võ giả tam phẩm xung quanh thấy Đại Minh giết chết đầu lĩnh thì đồng tử đều co rút lại, cơ thể run rẩy không kiểm soát được.

Đại Minh sắc mặt lạnh lùng, hai mắt đỏ ngầu, hai cánh tay nổi lên, cả người như đã thú.

Ánh mắt hắn tiếp xúc với đám người còn người, đám người đó liền đồng thời cúi đầu, trong lòng kinh hãi không dám nhìn thẳng Đại Minh.

Dường như lúc này đứng trước mặt bọn họ, không phải là người mà là một con hổ dữ chọn người mà ăn.

“Vù vù...”

Đại Minh lại vung rìu, chém về phía đám người khác.

Nhìn thấy lưỡi rìu lóe sáng lạnh lẽo, các võ giả tam phẩm đều mất đi ý chí chống cự.

Bọn hắn liền mạng chạy xuống sườn núi.

Đại Minh xách rìu đuổi theo vài bước, nhưng vì không có căn cơ khinh công nên không đuổi kịp.

“Minh đệ!” Hùng Sơn đuổi theo Đại Minh, hét lớn.

Nghe thấy tiếng gọi, Đại Minh dừng bước.

Hắn không đuổi kịp đám người đó rồi.

“Minh đệ, đừng đuổi nữa, bọn chúng đều là người có căn cơ võ công.” Trên tay Hùng Sơn vẫn xách theo cây gậy sắt tinh xảo đó.

Vốn dĩ hấn đã nghĩ hai người khó thoát khỏi kiếp nạn, nhưng không ngờ Đại Minh lại có thể một rìu chém chết một tên nhị phẩm!

Nếu chuyện này mà đồn ra giang hồ, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn!

Mười hai tuổi, giết một cao thủ nhị phẩm?

Nói ra chắc chẳng ai tin.

Đại Minh thở hắt hên vài hơi, ánh mắt đỏ ngầu dần dịu lại.

Cơn giận trong lòng hấn cũng nguôi ngoai phần nào.

Hấn xách rìu trở lại vị trí ban đầu, cất Kì Lân Phủ vào hộp gỗ, đẩy nắp hộp, đau lòng nhìn vết chém trên đó.

Nhìn những vết chém sâu cả tấc, mắt Đại Minh đỏ hoe, xót xa không tả xiết.

Hùng Sơn khẽ thở dài, hấn đã nhìn ra rồi.

Chiếc hộp gỗ cùng cây rìu này chắc hấn rất có ý nghĩa với Đại Minh.

Hấn an ủi vài câu rồi kéo Đại Minh xuống núi, ra đường mòn.

Vừa nhìn thấy mấy chiếc xe đẩy, trong lòng Hùng Sơn bỗng dâng lên tò mò mãnh liệt.

Tại sao đám người này lại vận chuyển đồ đạc trong lúc mưa lớn thế chứ?

Bọn hấn đang vận chuyển cái gì?

Chương 212: Chương 212

Hùng Sơn suy nghĩ một lúc, không tìm được tò mò mà bước tới, mở chiếc rương trên xe đẩy.

Chiếc rương mở ra, bên trong là một rương đầy thỏi bạc xếp ngay ngắn, mỗi thỏi trị giá trăm lượng.

Hùng Sơn ước tính sơ qua, chiếc rương này có lẽ chứa tới một vạn lượng.

Ông nhanh chóng bước đến những chiếc xe đẩy khác, lần lượt mở từng chiếc rương.

Thỏi bạc, thỏi vàng, ngân phiếu...

Tất cả số bạc đều được khắc hai chữ.

“Trần tai!”

Cách đó vài chục trượng.

Hà Ngũ cùng Trần Nhị há hốc mồm, vẫn chưa hết bàng hoàng trước cảnh Đại Minh vừa mới bỏ một riu giết chết cao thủ nhị phẩm.

Hoàng Tam cũng nghiêm mặt, hẩn nhìn Đại Minh thật sâu.

Vẻ mặt dần trở lại vẻ lười biếng.

Hoàng Tam nhở ngón cỏ trong miệng, vỗ vai Hà Ngũ cùng Trần Nhị.

“Đi thôi, đến lúc làm việc rồi.”

“Diệt cỏ tận gốc, đừng để chúng chạy thoát...”

...

Vũ Xương phủ.

Trong một ngôi chùa cổ đổ nát, tượng Phật bằng đá, bàn thờ cùng mặt đất phủ đầy bụi cùng mạng nhện, cánh cửa gỗ còn nguyên vẹn thì đóng chặt.

Hai người ngồi bên cạnh cột trụ ở góc chùa đổ nát.

“Nhị ca, ngươi thật muốn trở về Kiến Ninh sao?” Tôn Thắng hỏi.

Đêm qua, sau khi người ăn xin đưa cảm thiệp, Quỳnh Ngạo Hải đã muốn trở về Kiến Ninh phủ.

Ma Giáo cướp bạc cứu trợ thiên tai, đổ tội cho Hải Kinh Bang.

Đây là một tai họa lớn.

Là thiếu bang chủ của Hải Kinh Bang, hắn phải trở về.

Quỳnh Ngạo Hải không nói, hắn nhìn ra ngoài trời.

Bầu trời u ám, tầng mây xám xịt che khuất mặt trời.

Dường như bão đang sắp ập đến.

Tôn Thắng vẻ mặt nghiêm túc cùng nghiêm nghị nhìn Quỳnh Ngạo Hải: “Nhị ca, từ Vũ Xương trở về Kiến Ninh, ít nhất cũng phải mất hơn mười ngày đường.”

“Đến lúc ngươi trở về, e rằng đã quá muộn rồi.”

Tôn Thắng có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của Quỳnh Ngạo Hải.

Hắn xông xáo giang hồ, khiêu chiến các đại phái, giờ lại rơi vào cảnh thân bại danh liệt.

Giờ đây, Hải Kinh Bang cũng bị người ta đổ oan, sắp rơi vào tình cảnh như hắn.

Tôn Thắng có thể cảm nhận được nỗi đau khổ trong lòng Quỳnh Ngạo Hải.

Nghe vậy, Quỳnh Ngạo Hải khẽ thở dài, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Bây giờ hẳn không còn phong thái tự tin như khi thách đấu các đại phái nữa mà chỉ còn lại nỗi buồn.

Những điều Tôn Thắng nói, hẳn sao lại không biết?

Tôn Thắng suy nghĩ một lúc thì chuyển chủ đề, hỏi: “Nhi ca, tại sao Ma Giáo lại hãm hại Hải Kinh Bang?”

“Hải Kinh Bang không đắc tội với Ma Giáo đúng không?”

Đêm qua, Tôn Thắng nghĩ cả đêm cũng không hiểu tại sao Ma Giáo lại tính kế Hải Kinh Bang.

Nghe câu hỏi của Tôn Thắng, Quỳnh Ngạo Hải cau mày, trầm giọng nói: “Ta nghĩ có lẽ là đang trả thù.”

“Trả thù?” Tôn Thắng cau mày không hiểu.

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu.

“Năm đó, chính đạo cùng Ma Giáo đại chiến, chính là sư công đã cố nhịn chịu một chiêu của phó giáo chủ Ma Giáo mới tạo cơ hội cho chương môn Võ Đang, phương trượng Thiếu Lâm.”

“Sau trận chiến đó, sư công bị thương nặng, Ma Giáo cũng bị đánh cho tan tác.”

“Ta nghĩ Ma Giáo nếu muốn trở lại, người đầu tiên bọn chúng muốn trả thù chính là sư công.”

“Nhưng sư công là cảnh giới Tông Sư, tung tích bất định, bọn chúng không có thực lực đó cho nên chỉ có thể đối phó với Hải Kinh Bang.”

Quỳnh Ngạo Hải nói ra phân tích của mình.

Hắn cũng nghĩ cả đêm, trong đầu cũng có vài kết luận.

Tôn Thắng nghe xong thì trầm ngâm suy nghĩ.

“Ma Giáo...” Tôn Thắng lẩm bẩm hai chữ này.

Hắn mới bước vào giang hồ chưa lâu, đối với nhiều lời đồn trên giang hồ không rõ ràng lắm.

Tôn Thắng cau mày, dường như nghĩ ra điều gì đó.

Hắn mở miệng nói: “Nhị ca, người khôi y đó dùng công phu Ma Giáo, mà trước khi người khôi y vào phòng, có phải Vạn Thanh đã huýt sáo không?”

“Vạn Thanh cũng là người của Ma Giáo?”

Nghe được câu này, Quỳnh Ngạo Hải cau mày, cũng ý thức được vấn đề.

Vạn Thanh...

“Vạn Thanh là thế tập nhất đẳng hầu, cô cô của hắn từng là hoàng quý phi.”

“Vạn gia càng là đại tộc, tại sao hắn lại câu kết với người của Ma Giáo chứ?” Quỳnh Ngạo Hải lẩm bẩm.

Chuyện này chỗ nào cũng đầy quỷ dị.

Rõ ràng là thế tập nhất đẳng hầu, võ công không thấp, tướng mạo đường hoàng, tại sao còn muốn dính vào vũng nước đục của Ma Giáo?

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đều im lặng.

Chuyện xảy ra đêm qua quá kỳ lạ, rất nhiều nơi đều không hợp lý.

Đột nhiên, trong mắt Quỳnh Ngạo Hải lóe lên một tia sáng.

Hắn nhìn Tôn Thắng, khuôn mặt cương nghị mang theo một tia kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt của Quỳnh Ngạo Hải, Tôn Thắng có chút nghi hoặc.

“Sao vậy, nhị ca?”

Quỳnh Ngạo Hải nhìn chằm chằm Tôn Thắng, trầm giọng nói: “Thuận đệ, ngươi còn nhớ đêm qua, Vạn Thanh đột nhiên xuất hiện trong phòng đánh chết tên quan đó, Trương Bố Chính sứ đã nói gì không?”

Khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Tôn Thắng lộ vẻ hồi tưởng.

Hắn có chút không chắc chắn nói: “Vị Bố Chính sứ đó hình như đã gọi Thần Sứ đại nhân?”

“Đúng!”

Quỳnh Ngạo Hải nắm chặt tay, biểu cảm thay đổi nhanh chóng.

Trên mặt hắn lộ vẻ kinh hãi.

Quỳnh Ngạo Hải đột nhiên liên tưởng đến một chuyện khiến người ta tuyệt vọng, kinh hãi.

Nếu chuyện này là thật... vậy thì quá đáng sợ rồi!

Chương 213: Chương 213

Tôn Thắng nhìn thấy vẻ mặt thay đổi dữ dội của Quỳnh Ngạo Hải, trong lòng cũng có chút bất an.

Quỳnh Ngạo Hải dựa vào cột trụ, trong lòng suy nghĩ về ý nghĩ vừa lóe lên.

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy ớn lạnh sống lưng, sờn cả gai ốc.

Tôn Thắng thấy sắc mặt Quỳnh Ngạo Hải thay đổi, không khỏi hỏi: “Nhị ca, ngươi nghĩ ra điều gì sao?”

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng, hít sâu một hơi.

“Thuận đệ, Trương Bố Chính sứ cũng là người của Ma Giáo.”

Tôn Thắng suy nghĩ một chút, không nhận ra ý nghĩa đằng sau câu nói này.

Quỳnh Ngạo Hải ưỡn thẳng lưng, vẻ đau khổ trên mặt biến mất.

Hắn nghiêm nghị, hai mắt sáng ngời.

“Giáo nghĩa của Ma Giáo là chỉ khi đã người chịu khổ nạn, tin tưởng Vô Tâm nương nương thì sau khi chết mới có thể thoát khỏi bể khổ luân hồi, vĩnh viễn hưởng cực lạc.”

Quỳnh Ngạo Hải nghiêm túc nói: “Nếu ta đoán không lầm.”

“Ma Giáo muốn mượn trận lũ này để thanh tẩy thế gian, sau đó biến vùng Trường Giang và ven biển thành nơi truyền đạo của Ma Giáo.”

“Trương Bồ Chính sứ là quan nhị phẩm, chấp chương Hồ Quảng.”

“Nếu hần là người của Ma Giáo, ra tay chặn tin tức lũ lụt ở Hồ Quảng thì đợi khi triều đình phản ứng lại, e rằng đã có vô số người dân tin theo Ma Giáo rồi.”

“Đến lúc đó, cả phương Nam sẽ loạn lạc.”

Tôn Thắng tưởng tượng đến tình huống mà Quỳnh Ngạo Hải nói, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Hần tức giận nói: “Bồ Chính sứ chấp chương Hồ Quảng, sao hần có thể làm ra chuyện như vậy?”

Tôn Thắng trong lòng phần nộ.

Điều Quỳnh Ngạo Hải nói ra khiến hần nhớ tới tình tiết trong “Thủy Hử Truyện”.

Quan lại vô đạo vì tư dục, làm hại bách tính.

Nếu thật như Quỳnh Ngạo Hải suy đoán, e rằng sẽ chết không ít người!

Quỳnh Ngạo Hải nhắm mắt, nhớ lại cuộc trò chuyện nghe được đêm qua ngoài phòng.

Đến khi mở mắt lần nữa, Quỳnh Ngạo Hải đã có thể khẳng định suy đoán của hần tám chín phần mười là đúng.

Tôn Thắng cũng theo suy nghĩ của Quỳnh Ngạo Hải, hiểu ra mấu chốt trong đó.

Hần vuốt cằm, thấp giọng nói: “Khó trách Ma Giáo muốn chặn bạc cứu trợ.”

“Chỉ có như vậy, mới khiến lũ lụt thêm nghiêm trọng.”

Tôn Thắng siết chặt nắm đấm, trong lòng dâng lên tức giận cùng căm ghét đối với Ma Giáo.

Hắn lang thang trên phố hai năm, thấu hiểu nỗi khó khăn của bách tính.

Trận lũ lụt này, đối với bách tính Trường Giang và cùng ven biển mà nói, là một trảng tai họa lớn.

Quỳnh Ngạo Hải im lặng.

Hắn nhìn mặt đất đầy bụi, ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

Lâu sau, Quỳnh Ngạo Hải thở dài, giọng có chút tiêu điều: “Ta không về Kiến Ninh nữa.”

Tôn Thắng nghe vậy, gật đầu.

Về Kiến Ninh quả thực không thực tế.

Quỳnh Ngạo Hải đưa phong cầm thiếp thứ hai nhận được đem qua cho Tôn Thắng.

“Từ Vũ Xương đi về phía nam là tỉnh Giang Tây, Hồ Quảng Bó Chính Sứ dung túng lũ lụt tràn lan, việc này phải nhanh chóng báo lên triều đình, nếu không sẽ có vô số bách tính gặp nạn.”

“Phong cầm thiếp này, Thuận đệ ngươi giữ lấy.”

Tôn Thắng nhận cầm thiếp, hiểu ý Quỳnh Ngạo Hải.

“Nhị ca, ngươi muốn đi Giang Tây, báo tin cho triều đình?”
Tôn Thắng hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu, hắn trầm giọng nói: “Lúc ta rời nhà chuẩn bị xông pha giang hồ, cha từng nói với ta một câu.”

“Bảo ta trong lòng luôn giữ tấm lòng hiệp nghĩa.”

“Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân.”

Nghe những lời này, tim Tôn Thắng rung động.

Hắn khẽ cúi đầu, lặp lại trong miệng.

“Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân...”

Nhờ sự giáo dục văn hóa của Trần Diệp, Tôn Thắng đã hiểu ý nghĩa của câu này.

Hắn niệm vài lần, trên khuôn mặt tuần tú bỗng nở một nụ cười.

Tôn Thắng đưa tay ôm cổ Quỳnh Ngạo Hải, cười nói: “Nhị ca, ta cùng ngươi không giống nhau, lúc ta ra ngoài, nghĩa phụ của ta chỉ muốn ta làm người tốt.”

“Hắn nói với ta: Phàm là làm việc gì, chỉ cần có thể vượt qua được lòng mình! Làm xong không hối hận là được.”

Tôn Thắng cười hai tiếng rồi đột nhiên thu lại nụ cười.

Trên khuôn mặt tuần tú của hắn có thêm một chút lạnh lùng.

“Ta có một đề nghị hay.”

“Từ Vũ Xương đến Giang Tây, dù sao cũng phải mất vài ngày đường, chi bằng, chúng ta trực tiếp giết tên cầu quan kia.”

“Bổ Chính Sứ chấp chương một tỉnh tử vong... Đủ để làm rung chuyển triều đình trên dưới rồi!”

Quỳnh Ngạo Hải sửng sốt một chút, lắc đầu cười khò: “Thuận đệ, nếu giết hắn thì Lục Phiến Môn nhất định sẽ truy sát đến chân trời góc biển.”

“Võ giả giang hồ giết chết một viên quan nhị phẩm, từ khi Đại Vũ mới thành lập đến nay, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.”

Tôn Thắng cười nói: “Vậy chúng ta làm người đầu tiên đi.”

“Dù sao ta cũng là thủy phỉ, danh tiếng gì đó, ta không quan tâm.”

Tôn Thắng ôm cổ Quỳnh Ngạo Hải, cười hỏi: “Nhị ca, ngươi thấy sao?”

Quỳnh Ngạo Hải ngơ ngác nhìn Tôn Thắng.

Hắn cảm thấy mình dường như đã hiểu Tôn Thắng sâu hơn một chút rồi.

Một lúc lâu sau.

Trên khuôn mặt cương nghị của Quỳnh Ngạo Hải nở một nụ cười.

“Vì lê dân bách tính, chút danh tiếng này có đáng là gì?”

“Được!”

Tôn Thắng buông cổ Quỳnh Ngạo Hải ra, trong mắt lóe lên một tia sát khí, giọng nói lạnh lẽo: “Vậy thì hai huynh đệ chúng ta, sẽ giết tên cầu quan đó!”

Chương 214: Chương 214

Kinh Châu. Trong một tòa trạch viện đồ nát trên một ngọn đồi thấp, mưa vẫn rơi, tiếng mưa tí tách không ngớt, mái nhà cũ kỹ cũng liên tục bị mưa dột xuống, mặt đất trong nhà đã ướt sũng, chỗ trũng có mấy vũng nước.

“Kéo kẹt... kéo kẹt...”

Ngoài cửa nhà đồ nát, hai bóng người cao lớn lực lưỡng đẩy một chiếc xe đẩy tay cùng nhau từ bên ngoài đi vào. Chiếc xe đó được bọn họ đẩy vào sát tường, mà bên trong nhà đồ nát hiện giờ đã có hơn chục chiếc như thế.

Đặt xe đẩy tay xuống, Hùng Sơn cùng Đại Minh lau mồ hôi trên trán. hai người ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, tất cả bậc cứu trợ thiên tai trên đường núi đã được bọn họ đẩy vào nhà đồ nát này.

“Minh đệ, chúng ta nghỉ một lát rồi chút nữa lên đường.” Hùng Sơn thở hổn hển nói.

Mưa to như vậy, đường núi lầy lội, hai người cùng đẩy một chiếc xe cũng cảm thấy hơi khó khăn.

Đại Minh đáp một tiếng, cũng thở hổn hển, hai người ngồi nên đất hơi ẩm ướt, cố gắng hồi phục thể lực.

Hùng Sơn nghỉ ngơi một lúc lại nhìn vào hơn mười chiếc xe đẩy trong nhà, ánh mắt phức tạp.

Triều đại Đại Vũ đã suy yếu đến mức này rồi sao... Tiền cứu trợ lũ lụt cũng bị cướp mất?

Theo kinh nghiệm những năm trước, việc hộ tống tiền cứu trợ ít nhất phải có một danh bộ nhất phẩm chứ, Lục Phiến Môn

đâu rồi?

Năm nay lũ lụt còn nghiêm trọng hơn mọi năm, số tiền cứu trợ này ít nhất cũng phải cả trăm vạn lượng, mà hầu hết trong các thùng đều là ngân phiếu có in hai chữ “cứu tế”, nếu số tiền cứu tế này bị mất thì chắc chắn sẽ có không ít người chết.

Hùng Sơn trong lòng suy tư rồi thở dài một tiếng, mà Đại Minh ngồi một bên, màu đỏ trong mắt đã giảm bớt không ít, hấn lại dùng vải quần hộp Kỳ Lân phủ.

Lần này Đại Minh không quần quá chặt nữa, hấn mím môi, không nói một lời, trong lòng vẫn còn hơi tức giận. Hộp rìu cha tặng hấn đã bị đám người đó làm hỏng rồi. Đại Minh nghĩ đến là thấy tức giận.

Hùng Sơn thu ánh mắt từ chỗ đóng tiền cứu trợ, thấy Đại Minh đang tức giận một mình thì không nhìn được cười, ánh mắt sáng ngời nhìn Đại Minh.

Càng nhìn, Hùng Sơn càng thương thức Đại Minh.

Mới mười hai tuổi, đã cõng chiếc rìu nặng bảy tám mươi cân, cùng hấn đi đường núi, còn chém chết một võ giả nhị phẩm. Hùng Sơn chỉ có thể nói là thiên phú dị bẩm, trời sinh thần lực, ngoài điều này ra, hấn không thể tìm ra từ nào khác để miêu tả Đại Minh nữa.

Đại Minh là một người có tố chất tốt để ra trận, nếu chỉ làm tiểu phu thì thật đáng tiếc.

Hùng Sơn thầm thở dài trong lòng, thấy Đại Minh có vẻ buồn bã thì liền chọn một chủ đề mà Đại Minh quan tâm để đánh lạc hướng: “Minh đệ, khi đến Giang Lăng thành... người không cần lo lắng Trịnh tri phủ sẽ không gặp người. “

Nghe vậy, Đại Minh hơi ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Hùng Sơn.

Hùng Sơn chỉ vào hơn mười chiếc xe chở bạc cứu trợ trong căn nhà đổ nát.

“Người đã chặn được số bạc cứu trợ bị mất, đây là một công lớn. “

Vừa nói, Hùng Sơn vừa đi đến bên cạnh chiếc xe đẩy, mở một chiếc rương rồi lấy từ đó ra một tờ ngân phiếu trị giá một trăm lượng đưa cho Đại Minh.

“Tất cả những ngân phiếu cứu trợ đều có in hai chữ ‘cứu tế’, người cầm tờ ngân phiếu này sẽ không sợ Trịnh tri phủ không gặp người rồi. “

“Đến lúc đó, người đương nhiên có thể gặp Tú Tú cô nương mà người luôn nhớ nhung. “

Đại Minh nghe xong thì sững sờ, nhìn chăm chăm vào tờ ngân phiếu mà Hùng Sơn đưa cho. Trên tờ ngân phiếu mới tinh có in hai chữ “cứu tế” màu đỏ. Hần hiểu ý của Hùng Sơn, trên mặt lộ ra nụ cười ngốc nghếch.

Đại Minh nhận lấy tờ ngân phiếu, cẩn thận cất vào trong ngực.

Hùng Sơn nói đúng, tờ ngân phiếu này chính là tín vật để gặp Trịnh tri phủ, có tờ ngân phiếu này, Trịnh tri phủ nhất định sẽ gặp hắn, sau đó chẳng mấy chốc sẽ lại gặp được Tú Tú cô nương rồi.

Đại Minh cười ngây ngô, lửa giận trong lòng đã tan biến đi không ít.

Hai người nghỉ ngơi một lát trong căn nhà đổ nát, mà mưa bên ngoài cũng đã nhỏ hơn chút nào so với lúc nãy.

Đại Minh cùng Hùng Sơn đội nón lá, khoác áo toại, lại lao vào màn mưa. Mà một bên khác, phía sau sườn núi cách căn

nhà đồ nát không xa có ba người hắc y đứng trong màn mưa, góc áo của bọn họ đều thấm hình chiếc lá.

Ánh đao sáng lóe lên, nhanh đến cực điểm, tên võ giả giang hồ mặc áo tơi còn chưa kịp phản ứng thì mắt đã trợn ngược, ôm cổ họng từ từ ngã xuống đất. Máu phun ra từ cổ hắn, nhuộm đỏ mặt đất.

“Xoẹt...” một tiếng động nhẹ, Hoàng Tam từ từ tra đao vào vỏ. Trên mặt hắn vẫn là vẻ lười biếng đó, miệng ngậm một ngón cỏ.

Cách Hoàng Tam không xa, chiếc thiết tản trong tay Hà Ngũ mở ra, bay lượn trong màn mưa như cánh bướm. Một tên võ giả khác vừa vung đao chém đao vào thiết tản, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã cảm thấy cổ tay lạnh toát rồi lại nóng ran, máu cứ thế phun ra từ cổ tay hắn.

Không biết từ lúc nào, hai tay cầm đao của hắn đã bị thiết tản cửa đứt, miệng còn chưa kịp hét lên thì thiết tản khép lại, đầu hắn cứ thế bị thiết tản cắt lìa, lăn xuống đất.

Chương 215: Chương 215

Bên cạnh lại “ầm!” một tiếng, Trần Nhị vung cây búa trong tay, dễ dàng đập nát tên võ giả giang hồ còn lại thành bùn nhão. Xương cốt vỡ vụn, chết không toàn thây.

Hà Ngũ liếc nhìn cảnh tượng thảm khốc bên Trần Nhị, lắc đầu: “Chắc chắc, thật tàn bạo. “

Hắn khép thiết tản lại, đứng trong màn mưa, vẻ mặt đau lòng, Trần Nhị trừng mắt nhìn Hà Ngũ, giọng ồm ồm nói: “Đều là giết người, người quản nhiều như vậy làm gì?”

Hà Ngũ lắc đầu, dùng nước mưa rửa sạch vết máu còn sót lại trên thiết tản.

Hoàng Tam nheo mắt, vẻ mặt lười biếng, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, lại phun ngọn cỏ trong miệng, nói: “Chết hết rồi chứ?”

“Không còn ai sống sót?”

Hà Ngũ cười khẩy một tiếng: “Tổng cộng mười ba mạng, đều ở đây rồi. “

“Đây đủ cả, huynh đệ mười mấy người, vừa đủ cùng nhau lên đường. “

Hoàng Tam nghe xong gật đầu. “Đại Minh cùng tên Hùng Sơn kia đã đẩy xe vào trong ngôi nhà đồ đó rồi. ” Hà Ngũ giữ nước trên thiết tản, có chút tò mò: “Không biết trong xe chở cái gì nhỉ. “

“Đi xem chẳng phải sẽ biết sao. ” Trần Nhị đeo búa lên lưng, sải bước về phía căn nhà đồ. Hoàng Tam cùng Hà Ngũ đi theo phía sau.

Ba người vào nhà đồ nát, tùy ý mở vài cái thùng ra xem xét, nhưng khi thấy mớ bạc vàng cùng ngân phiếu có chữ “Cứu tế” đập vào mắt, cả ba đều sửng sờ.

“Bạc cứu tế!”

...

Ngày 25 tháng 2, phía đông Giang Lăng thành, Kinh Châu.

Bầu trời quang đãng, vạn dặm không mây, một màu xanh biếc, trận mưa dai dẳng mấy ngày cuối cùng cũng đã tạnh, không khí mang theo mùi thơm thoang thoảng của đất sau mưa.

Hùng Sơn cùng Đại Minh đi trên con đường núi gồ ghề, bùn lầy giờ đã có thể nhìn thấy bức tường thành xám xanh ở phía đông Giang Lăng. Ngoài bức tường thành thì bọn họ còn nhìn thấy một nhóm nạn dân thiên tai rách rưới co ro dưới chân tường, bọn họ đầu bù tóc rối, ánh mắt đờ đẫn.

Đại Minh cùng Hùng Sơn đi xuống đường núi, men theo đường lớn đầy bùn lầy về phía đông thành. Trên đường đi, những nạn dân ánh mắt vô hồn, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm vào Đại Minh cùng Hùng Sơn.

Cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, Đại Minh dừng lại, trong lòng có chút xúc động.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nạn dân thiên tai. Những nạn dân đó ngồi đầy hai bên đường, bên tường, mặt nhìn chằm chằm vào cả hai, nhưng trong ánh mắt đó đã xám xịt, không có chút sức sống nào.

Hùng Sơn đang đi không nghe thấy tiếng bước chân, hắn quay đầu lại thấy Đại Minh đứng bên đường liền bước tới vỗ nhẹ vào vai Đại Minh.

“Đi tiếp thôi. “

Đại Minh hoàn hồn lại, hần nhìn những người khốn khổ này mà trong lòng bỗng có chút khó chịu không rõ lý do, xung quanh trẻ có già có, có nam có nữ, thêm cả mấy đứa nhỏ đến mức phải bế trên tay.

Đại Minh đi theo sau Hùng Sơn, vừa đi vừa suy thâm nghĩ, hóa ra đây là ảnh hưởng do lũ lụt gây ra ...

Hắn sờ sờ ngân phiếu trong ngực, thầm nhủ phải nhanh chóng báo tin về số tiền cứu trợ thiên tai cho cha của Tú Tú. Có tiền là có thể mua lương thực, quần áo, cứu trợ nạn dân rồi.

Nghĩ đến đây, bước chân của Đại Minh nhanh hơn một chút.

Thấy vậy, Hùng Sơn không khỏi mỉm cười.

Vẫn còn là một người trẻ tuổi mà.

Hai người cùng nhau đi đến trước cổng thành, hiện giờ quân canh giữ thành Đông chỉ còn lại một người, hơn nữa còn là một lão binh, hai người không hề bị ngăn cản mà cứ thế vào thành.

Mà ngay khi vừa vào thành, Hùng Sơn cùng Đại Minh đều sửng sốt, cảnh tượng trong thành cũng không khác gì bên ngoài, nạn dân rách rưới, đầu bù tóc rối cũng đều ngồi đầy hai bên đường. Hùng Sơn có chút khó hiểu, Giang Lăng là thành chính của Kinh Châu phủ, tại sao trong thành lại xuất hiện thiên tai chứ?

Hắn dẫn Đại Minh đi vào một khách sạn trước,

Điểm tiểu nhị thấy có khách liền nhanh chân chạy đến, Hùng Sơn lấy ra mấy đồng ném cho điểm tiểu nhị, ồm ồm hỏi: “Tiểu nhị, ta hỏi ngươi một chút, sao lại có nhiều nạn dân như vậy?”

Điểm tiêu nhị cầm lấy mấy đồng tiền, vội vàng nhét vào ngực rồi cười nói: “Vị đại gia này, ngài có chỗ không biết, hôm qua, lũ lụt tràn ra khỏi thủy đạo đổ vào phía tây thành rồi tràn thẳng đến phía nam thành. “

“Bách tính sống ở phía tây cùng phía nam thành trì đều bị ảnh hưởng. “

“Đồng chí trưởng quan đã tập hợp đám người lao động trẻ cùng quân phòng thủ trong thành, hiện đang giúp việc ở phía tây cùng phía nam thành trì. “

Nghe xong, Hùng Sơn gật đầu. Khuôn mặt hẩn lộ rõ vẻ lo lắng. Kinh Châu nằm ở thượng nguồn, lũ lụt năm nay có thể tràn ra khỏi sông, nhấn chìm nửa thành. Khi nước sông tụ lại, người dân hạ lưu sẽ làm gì?

“Đúng rồi, tiêu nhị, hỏi nguoi một chút, phủ nha của Trịnh tri phủ ở Kinh Châu nằm ở hướng nào?”

Hùng Sơn nhớ tới chuyện của Đại Minh, bèn hỏi thêm.

Tiêu nhị lắc đầu, trên mặt lộ vẻ thờ dài.

Đại Minh đứng bên cạnh thấy tiêu nhị lộ vẻ mặt này, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, Hùng Sơn cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Làm sao vậy?” Hấn liền hỏi tiếp.

Tiêu nhị thờ dài: “Hôm qua, Trịnh tri phủ đã bị bọn cướp giết hại ở Vũ Xương phủ rồi!”

“Cái gì!”

Hùng Sơn trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin, tri phủ là quan tứ phẩm, quyền cao chức trọng. Ngay cả những võ giả giang hồ bình thường cũng không dám trêu chọc, sao lại nói bị hại là bị hại?

Đại Minh cũng lộ vẻ kinh ngạc, Trịnh tri phủ chính là cha của Tú Tú...

Bị hại rồi?

Chương 216: Chương 216

Tiểu nhị lắc đầu, thở dài một tiếng. “Không chỉ có Trịnh tri phủ, còn có cả gia quyến, tạp dịch, quân gia, cả con chó giữ cửa của nhà Trịnh tri phủ cũng bị giết. “

“Chỉ trong một đêm, cả nhà Trịnh phủ đều bị diệt môn. “

Tiểu nhị nói xong, trong lòng Hùng Sơn lập bộp một tiếng. Tú Tú cô nương mà Đại Minh ngày đêm thương nhớ, là nữ nhi của Trịnh tri phủ, bây giờ Trịnh tri phủ bị diệt môn, chẳng phải là...

Hùng Sơn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong đầu hần hiện lên hình ảnh Đại Minh ngày hôm qua trên sườn núi, đôi mắt đỏ ngầu. Hùng Sơn theo bản năng nhìn về phía Đại Minh, chỉ thấy Đại Minh đứng sững tại chỗ, hai mắt đờ đẫn, trên mặt mang vẻ mờ mịt cùng kinh ngạc, dường như không nghe rõ.

Tiểu nhị nói xong cũng chú ý tới

Hắn còn chưa nói xong thì miệng đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết. “A!”

Đại Minh nắm chặt lấy cánh tay tiểu nhị, bàn tay thô dày vô cùng dùng sức. “Ngươi... ngươi vừa nói gì?”

“Ngươi...”

“Ngươi nói lại lần nữa!”

Đại Minh hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn, lớn tiếng hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị trên trán toát ra mồ hôi lạnh, hắn chỉ cảm thấy cánh tay mình như bị kim sắt kẹp chặt, đau đớn vô cùng!

Hùng Sơn thấy vậy liền vội vàng kéo Đại Minh lại. “Đại Minh, mau buông tay!”

Hùng Sơn quát khê, nhưng Đại Minh không nói, chỉ nghiêng rặng, tay phải nắm chặt cánh tay tiểu nhị, mắt càng lúc càng đỏ. Tiểu nhị hai mắt trợn ngược, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, miệng không ngừng kêu thảm thiết, xem ra sắp ngất vì đau rồi.

Hùng Sơn cảm thấy lòng nặng trĩu, hấn giờ nắm đấm phải lên đấm thẳng vào bụng Đại Minh. “Bịch... “

Ngay khi nắm đấm vừa chạm vào bụng Đại Minh, hấn liền cảm thấy như thể tay mình đã đập vào một tấm sắt, một lực phản chấn truyền đến. Hùng Sơn nghiêng rặng, trong lòng chấn kinh, không ngờ thân hình Đại Minh lại rắn chắc như vậy.

Đại Minh bị Hùng Sơn đấm một cú thì cũng hoàn hồn lại, vội vàng buông tay đang nắm chặt điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị ngã ngửa ra sau, mông tiếp đất, dùng tay trái ôm lấy cánh tay phải, đau đến mức mặt nhăn nhó, có thể tưởng tượng được, vừa rồi Đại Minh đã dùng sức mạnh lớn đến mức nào.

Điểm tiểu nhị khóe mắt chảy ra nước mắt, hấn nghẹn ngào: “Ta... Ta không có đắc tội với ngươi mà...”

Đại Minh siết chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm vào điểm tiểu nhị, không nói một lời, Hùng Sơn vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì, ngươi mau nói đi!”

“Người huynh đệ này của ta có quen biết với Trịnh tri phủ, nghe được tin tức vừa rồi nên hơi nóng vội. “

Điểm tiểu nhị vừa khóc vừa nhìn Đại Minh, ánh mắt sợ hãi, sợ rằng hấn sẽ lại nắm lấy cánh tay mình. Vừa rồi điểm tiểu nhị gần như nghĩ cánh tay của mình bị gãy mất rồi.

“Đêm qua sau khi Trịnh phủ bị diệt môn, là một người đánh canh phát hiện ra. Khi đi ngang qua Trịnh phủ, hắn ngửi thấy mùi máu tanh rất nặng, sau đó phát hiện cửa Trịnh phủ đang hé mở. “

Hùng Sơn cùng Đại Minh im lặng lắng nghe.

“Người đánh canh đó đẩy cửa Trịnh phủ ra, liền nhìn thấy đầy sân đều là xác chết. Trên tường còn có người dùng máu viết... “

“Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, kẻ giết người - Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận!”

...

Ngày 25 tháng 2, giờ Ngọ, Vũ Xương phủ.

Trời đổ mưa bụi nhẹ nhẹ, con đường lát đá xanh bị nước mưa làm ướt nhẹp.

Bàn chân đi trên phiến đá, chân giẫm vào vũng nước phát ra tiếng “bộp bộp”, làm nước bắn tung tóe.

Tôn Thắng ôm trong lòng hai túi giấy dầu, cúi đầu chạy nhanh về phía ngôi miếu đồ nát, túi giấy ẩm áp tỏa ra mùi thơm của gà quay.

Trận lũ năm nay quả thật quá nghiêm trọng, đã lan đến Vũ Xương phủ rồi. Khắp các con phố ngõ ngõ đều thấy bóng dáng nạn dân quần áo rách nát, mặt mày hốc hác. Đôi mắt bọn họ vô hồn, nhìn những cư dân địa phương chạy ngược chạy xuôi trên đường phố, trong đáy mắt là ghen tị cùng đố kỵ.

Tôn Thắng liếc nhìn bọn họ, lòng thầm thở dài.

Sau suy đoán ngày hôm qua, Tôn Thắng biết tất cả những chuyện này đều là âm mưu của Ma Giáo. Ma Giáo vì truyền đạo mà hoàn toàn không coi mạng sống của bách tính ra gì.

Nghĩ đến đây, Tôn Thắng nghiêng răng cắn hận.

So với việc căm ghét Ma Giáo, hắn càng hận Hồ Quảng Bó Chính Sứ Trương Mậu Tường hơn. Trương Mậu Tường nắm giữ một tỉnh, vậy mà lại làm việc cho Ma Giáo, thật sự có lỗi với bách tính.

“Tên cầu quan này!”

Tôn Thắng hận không thể lập tức giết chết hắn ngay bây giờ, nhưng, hiện tại không phải là thời cơ tốt. Tôn Thắng nhớ lại tin tức vừa nghe được, tâm tình mới hơi bình phục, đành để tên cầu quan đó sống thêm một ngày nữa vậy.

Hắn cúi đầu, bước nhanh trên phiến đá xanh, nhưng chạy được vài bước thì bỗng thấy vài người qua đường tụ tập lại, dường như đang xem thứ gì đó.

Chương 217: Chương 217

Tôn Thắng dừng bước, tiến lại gần, thấy mấy người đang vây quanh một tờ cáo thị.

“Giang hồ phi đồ - Quỳnh Ngạo Hải, tay nhuộm máu tanh, tính tình hung ác, từng giết chết tri phủ Trì Châu. “

“Đêm trước lại đánh chết tri phủ Kinh Châu Trịnh Hàn Văn, hiện đang lẩn trốn ở Vũ Xương phủ. “

“Người biết tình hình, thông cáo nha môn, thưởng bạc trăm lượng; bắt được, đưa đến nha môn, thưởng bạc ngàn lượng!”

Bên cạnh cáo thị là một bức chân dung của Quỳnh Ngạo Hải, chân dung rất sống động, gương mặt cương nghị kiên định, có điều, họa sĩ khi vẽ đã cố ý vẽ đôi mắt của Quỳnh Ngạo Hải vô cùng tà ác, chỉ cần nhìn bức chân dung là người ta có thể cảm thấy tên phi đồ Quỳnh Ngạo Hải này chắc chắn là kẻ lạm sát người vô tội rồi.

Tôn Thắng nhìn cáo thị, trong lòng không vui, hẩn thu hồi ánh mắt, bước nhanh về phía ngôi miếu đồ nát.

Đi qua vài con phố, Tôn Thắng trở về nơi ẩn náu của hắn cùng Quỳnh Ngạo Hải. Đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ còn nguyên vẹn, tiếng cũi cháy vang lên, giữa ngôi miếu đồ nát là một đồng lửa đang cháy. Quỳnh Ngạo Hải ngồi trên mặt đất, tay cầm cành cây, đang bồi thêm củi vào, ngọn lửa đốt cháy cành cây, phát ra tiếng “lách tách”, mà nhánh cây có chút ẩm ướt khiến khói đen bốc lên từ đồng lửa.

Quỳnh Ngạo Hải tiện tay giơ một chường, chường phong rít lên, đánh tan làn khói đen. Nghe tiếng đẩy cửa, hắn nhìn ra

ngoài thì thấy Tôn Thắng đã trở về liền nhẹ gật đầu.

Tôn Thắng mỉm cười, bước tới ngồi xuống bên đống lửa, sau đó lấy trong lòng ra hai túi gà quay đưa cho Quỳnh Ngạo Hải một túi.

“Ta có mua gà quay, chúng ta mỗi người một con. ” Tôn Thắng đặt túi giấy xuống, lại đưa tay vào lòng, lấy ra hai bình sứ màu nâu, cười khà khà: “Ta còn mua thêm ít rượu. “

Quỳnh Ngạo Hải nhìn thấy bình rượu, trên mặt lộ ra nụ cười, hẳn đã rất lâu không uống rượu rồi, bây giờ nhìn thấy bình rượu chỉ cảm thấy miệng khô khốc, muốn uống ngay.

Quỳnh Ngạo Hải mở túi giấy, bên trong ngoài gà quay thì còn có hai cái bánh bao.

Hai huynh đệ cầm bình rượu, cụng vào nhau, ngửa cổ uống một hơi hết nửa bình, lúc này mới thỏa mãn dừng lại. Hai người đặt bình rượu xuống rồi nhìn nhau cười.

Tôn Thắng vừa xé gà quay, vừa lầm bầm: “Nhị ca, ta vừa nghe được một tin. Ta thấy đây là cơ hội tốt để giết tên cầu quan đó. “

Quỳnh Ngạo Hải nuốt miếng thịt gà trong miệng, hỏi: “Nói thế nào?”

Tôn Thắng nói giọng lầm bầm: “Hôm qua lũ lụt tràn về phía nam, nhiều lần làm vỡ đê, gây hại nông dân bá tánh gần đó. Đã có không ít bá tánh rời xa sông, chạy nạn đến các thị trấn xung quanh. “

“Vũ Xương phủ gần sông, phía bắc cũng bị lũ lụt làm ngập nhiều ruộng đồng, nhà cửa. “

“Hiện nay có rất nhiều dân chạy nạn tập trung trong và ngoài thành, Trương Mậu Tường quyết định ngày mai sẽ mở phát cháo ở phía đông thành. “

Tôn Thắng nuốt miếng thịt gà, lại cắn một ngum bánh bao.

“Ta cảm thấy ngày mai là một cơ hội tốt, trước mắt bao người giết cầu quan kia, chắc chắn chấn động triều chính.”

“Chuyện này nhất định không ép được!”

Quỳnh Ngạo Hải vừa nhai nuốt vừa suy tư, sau đó nhẹ gật đầu: “Ta cảm thấy có thể thực hiện.”

“Có điều, Trương Mậu Tường thân là Bố Chính sứ, hẳn phát cháo, chung quanh nhất định sẽ có binh sĩ thủ vệ.”

“Ngày mai chúng ta cùng nhau tốc chiến tốc thắng, một chưởng đánh chết hắn. “

“Nếu không được thì chúng ta còn có thể mượn sông Thủy Tấn. “

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đều biết kinh công “Thủy Thượng Phiêu” của Nam Dật Vân, việc đạp nước mà đi trong thời gian ngắn không phải là chuyện khó.

Tôn Thắng nghe xong gật đầu, lại nâng bình rượu cùng với Quỳnh Ngạo Hải một cái nữa, một hơi uống cạn chỗ rượu còn lại. Kế hoạch ám sát ngày mai cứ thế vội vàng được quyết định.

...

Dục Anh Đường.

Trần Diệp ngồi trên chiếc ghế tựa, thanh thoi phơi nắng, mà trong đại viện của Dục Anh Đường, bọn nhỏ chạy nháo, đầy ắp tiếng cười nói vui vẻ.

Bầu không khí yên tĩnh mà tường hòa.

Chợt Tiểu Liên mặc hắc y, mang khăn che mặt, bước nhẹ nhàng từ bên ngoài vào.

Bọn trẻ đang nô đùa thấy Tiểu Liên thì đồng loạt hạ thấp giọng, xa xa tránh đi, ánh mắt nhìn Tiểu Liên có chút sợ hãi.

Tại Dục Anh Đường, Trần Diệp cùng Tiểu Liên, một người hát vai đỏ, một người hát vai trắng. Tiểu Liên ra mặt trùng phạt đám trẻ không vâng lời, còn Trần Diệp thì phụ trách xoa dịu tâm hồn non nớt của bọn trẻ, tất nhiên, dù Trần Diệp có vẻ mặt hiền lành, thường xuyên dỗ dành bọn trẻ, những yêu cầu nhỏ của bọn trẻ cũng thường xuyên được đáp ứng, nhưng bọn trẻ đều biết, nếu Trần Diệp tức giận thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả việc chọc giận Tiểu Liên tỷ, lúc Tôn Thắng ca bị đánh, tiếng kêu thảm thiết đó cách một con phố còn có thể nghe thấy mà.

Bọn trẻ nhìn Tiểu Liên đi đến bên cạnh Trần Diệp, không để ý đến chúng thì đều thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chạy nhảy.

Trần Diệp mở mắt ra, thấy là Tiểu Liên thì hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Liên lấy từ trong tay áo ra một phong thư, đưa cho Trần Diệp.

“Đây là thư của Hoàng Tam gửi về, hắn có phát hiện quan trọng.” Giọng Tiểu Liên trong trẻo, nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ngoài ra, bên Tiểu Thắng hình như gặp rắc rối.”

Trần Diệp nhận lấy bức thư, tùy ý xé ra, phẩy nhẹ một cái tờ giấy liền mở ra.

Một dòng chữ viết tay đẹp đẽ hiện ra trước mắt Trần Diệp.

Chương 218: Chương 218

Sau khi đọc xong thông tin trên thư, Trần Diệp dùng hai ngón tay kẹp tờ giấy, thuận tay đưa cho Tiểu Liên.

Tiểu Liên nhận lấy, cũng đọc qua nội dung bên trên, khẽ nhú mày: “Tiền cứu tế?”

Trần Diệp ngáp một cái, giọng ngái ngủ nói: “Số tiền cứu tế này rất quan trọng đối với người dân, để đường khẩu gần Giang Lăng tuyên bố nhiệm vụ, giúp đưa số tiền cứu tế này qua đi. “

“Vừa rồi người nói bên Tiểu Thắng cũng có biến, tình huống như thế nào?”

Tiểu Liên gấp tờ giấy lại, mở miệng nói: “Tiểu Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đêm khuya đột nhập vào trạch viện của Hồ Quảng Bố Chính Sứ, Quỳnh Ngạo Hải bị vu oan giết tri phủ Kinh Châu. “

“Bên Kinh Châu, tri phủ Kinh Châu Trịnh Hàn Văn bị diệt cả nhà, trên tường có đề chữ chỉ đích danh là do Tiểu Thắng làm.”

Nói đến đây, giọng Tiểu Liên do dự. “Đại Minh hiện tại e rằng đã biết tin này, ta sợ... “

Trần Diệp nghe xong, mỉm cười nhạt. “Không sao, Đại Minh bên kia tạm thời không cần quản. “

Trần Diệp khẽ gõ tay vịn ghế, trầm ngâm một lát, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng. “Nhưng là Ma Giáo này, có chút quá trớn rồi. “

“Truyền xuống, Ngọc Diệp Đường truy nã người trong Ma Giáo, giết một tên miễn một lần phí thủ tục nhiệm vụ. “

...

Vũ Xương phủ, Duyệt Lai khách sạn, trong một căn phòng ngủ rộng rãi sạch sẽ, một lão nhân mặc cẩm y hắc sắc, bên hông đeo một thanh chuỳ thủ kim sắc đang ngồi trên ghế, tay cầm tẩu thuốc, khói xanh lượn lờ bay ra từ cái tẩu thuốc bằng đồng thau chứa đầy thuốc lá khô hảo hạng.

“Bập... “

Mộ Dung Long Uyên hít một hơi thuốc, thuốc lá trong tẩu thuốc nhanh chóng cháy thành tro, tia lửa bắn ra.

Sau mấy hơi.

“Phù... “

Mộ Dung Long Uyên thở ra một hơi khói, làn khói trắng nhạt bay xa ba thước.

Bên ngoài phòng ngủ vang lên tiếng bước chân, là bộ khoái của Lục Phiến Môn, cũng mặc cẩm y hắc sắc, bên hông đeo chuỳ thủ kim sắc bước vào.

Người đến là một nữ tử trẻ tuổi, đầu đội nón lá, trên mặt đeo một lớp mạng che mỏng, che khuất dung mạo, từ đôi lông mày cùng đôi mắt lộ ra bên ngoài, có thể thấy nàng rất xinh đẹp, trong đôi mắt đó ánh lên vẻ anh khí không thua kém nam nhi.

Dưới chiếc nón lá của nữ tử là một bím tóc đuôi ngựa, cuối bím tóc được buộc bằng một dải lụa đỏ.

“Sur phụ, đây là quyền tông* của nha môn. “

(*Hồ sơ)

“Theo nha môn nói, đêm trước, Quỳnh Ngạo Hải đột nhiên xuất hiện ở phủ của Trương Bố Chính Sứ, lúc đó Trương Bố Chính Sứ đang bàn bạc với Trịnh tri phủ về việc lũ lụt. “

“Quỳnh Ngạo Hải này hung ác tốt cùng, vừa vào nhà đã một chưởng đánh chết Trịnh tri phủ. “

Nữ tử đưa quyền tông cho Mộ Dung Long Uyên, giọng nói có chút phẫn hận, nàng cũng từng nghe nói về con người của Trịnh tri phủ. Đó là một vị quan tốt, yêu dân như con, không ngờ tên Quỳnh Ngạo Hải lại khát máu đến vậy, ngay trong thời điểm quan trọng như lũ lụt mà dám giết chết tri phủ Kinh Châu.

Tri phủ Kinh Châu vừa chết, bên Kinh Châu có thể nói là hoàn toàn rối loạn.

Mộ Dung Long Uyên đưa tay trái đen đúa, thô ráp ra nhận lấy quyền tông. Ông không xem mà tiện tay đặt lên bàn.

“Khụ khụ... “

Mộ Dung Long Uyên ho nhẹ vài tiếng rồi hắng giọng, ông không hút thuốc nữa, tay phải cầm tẩu thuốc đặt lên bàn rồi nhìn nữ tử trẻ tuổi, giọng khàn khàn nói: “Hong Anh, con nói xem... Tại sao Quỳnh Ngạo Hải lại vượt ngàn dặm, từ Thái Hồ đến Vũ Xương để giết chết tri phủ Kinh Châu?”

Nữ tử tên Hong Anh bị hỏi đến sững sờ, ánh mắt nàng lộ vẻ suy tư.

Mộ Dung Long Uyên không dừng lại, ông tiếp tục nói: “Hơn nữa, Quỳnh Ngạo Hải xông vào phủ của Trương Bố Chính Sứ, tại sao chỉ giết Trịnh tri phủ?”

“Nếu hắn thực tàn nhẫn khát máu, với trình độ võ công của hắn, tại sao không giết luôn cả Trương Bố Chính Sứ?”

Mộ Dung Long Uyên hỏi xong câu hỏi của mình, ông lại cầm lấy tẩu thuốc, chậm rãi hút. “Phù phù...”

Làn khói trắng như lụa từ miệng ông phun ra, không lâu sau, khói thuốc đã tràn ngập, phòng ngủ biến thành “chốn bồng lai tiên cảnh”.

Hồng Anh đứng trong phòng ngủ, cau mày suy nghĩ về những câu hỏi của Mộ Dung Long Uyên.

Đột nhiên, nàng giãn mày, trong mắt lộ vẻ hiểu ra, Hồng Anh chấp tay nói: “Ta hiểu rồi, sư phụ, Quỳnh Ngạo Hải không phải kẻ thích giết người, những gì hắn làm rất mâu thuẫn.”

“Chẳng lẽ... hắn bị người ta hãm hại?”

Hồng Anh cẩn thận nói ra suy nghĩ của mình.

Mộ Dung Long Uyên gật đầu, hít một hơi thuốc, ngậm trong miệng một lúc lâu rồi mới nhả ra.

“Mỗi vụ án đều không được mang theo cảm xúc cá nhân.”

Mộ Dung Long Uyên giọng khàn khàn, dạy dỗ Hồng Anh.

Hồng Anh cung kính đáp: “Ta hiểu rồi, sư phụ.”

Mộ Dung Long Uyên gật đầu, người đệ tử này của hắn rất thông minh, tư chất võ công cũng không tồi, chỉ tiếc làm việc quá dễ mang theo cảm xúc cá nhân, lúc suy nghĩ vấn đề cũng bị cảm xúc chi phối, đây là khuyết điểm của nàng.

Hồng Anh bình tĩnh lại, suy nghĩ một hồi thì lẩm bẩm: “Sư phụ, Quỳnh Ngạo Hải này chẳng lẽ thật bị người ta hãm hại?”

“Dựa theo danh tiếng giang hồ cùng võ nghệ của hắn, không nên làm ra những chuyện đó mới đúng.”

Chương 219: Chương 219

Mộ Dung Long Uyên liếc nhìn tàu thuốc, bên trong lá thuốc đã cháy hết.

Hắn đặt tàu thuốc xuống bàn, gõ nhẹ vài cái, tàn thuốc xám xịt rơi xuống đất.

“Mọi chuyện, đều phải lấy bằng chứng để nói chuyện. Bây giờ, mọi thứ vẫn còn quá sớm. “

Mộ Dung Long Uyên thở dài, không châm thuốc nữa.

“Quỳnh Ngạo Hải bây giờ nếu không rời khỏi Vũ Xương, vậy thì chúng tôi Vũ Xương có người hoặc việc hắn quan tâm. “

Mộ Dung Long Uyên ánh mắt sâu thẳm, giọng khàn khàn nói.

Hồng Anh nghe xong ngẩn người, suy nghĩ kỹ lời của sư phụ, nhưng một lúc lâu sau vẫn không nghĩ ra được gì. Nàng có chút bất mãn nói:

“Quỳnh Ngạo Hải này cũng thật là. Hôm đó nếu theo sư phụ trở về, bị giam vào đại lao Lục Phiến Môn thì cũng sẽ không bị người ta hãm hại nữa. “

“Thiên hạ luận tra án, ai hơn được Lục Phiến Môn chứ?”

“Hắn nếu thật có oan khuất, tự nhiên có thể điều tra rõ ràng. “

Mộ Dung Long Uyên không nói, hắn nhìn qua cửa sổ về phía những ngọn núi xanh mướt xa xa, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Hồng Anh đột nhiên nhớ ra một chuyện. “Sur phụ, Lôi bộ đầu áp giải bạc cứu tế cũng sắp đến Vũ Xương phủ rồi. “

“Theo hành trình, bọn họ ngày kia có lẽ sẽ đến. “

Nghe thấy ba chữ Lôi bộ đầu, Mộ Dung Long Uyên mới hoàn hồn, lông mày hấn hơi nhú lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

“Biết rồi. “

Mộ Dung Long Uyên giọng khàn khàn nói.

...

Ngày hai mươi sáu tháng hai, ngôi miếu đồ Vũ Xương phủ.

Bầu trời truyền đến tiếng sấm trầm thấp, đánh thức Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đang ngủ say.

Hai người đắp áo đơn, ngủ trên đất, ở giữa là đồng lửa đã tắt nhưng vẫn còn tỏa ra hơi ấm, những tàn lửa đỏ rực vẫn le lói trong đồng tro tàn xám xịt.

Quỳnh Ngạo Hải đứng dậy, khoác lên mình chiếc áo đơn, đi đến bên cửa gỗ, nhìn ra ngoài.

Trời đã sáng rõ, tầng mây xám dày đặc đang tụ lại, có vẻ như không lâu nữa sẽ có một trận mưa lớn.

Tiếng gió rít gào, từng cơn gió mang theo áp suất thấp lướt qua con phố dài, thổi vào ngôi miếu, khiến cánh cửa gỗ cùng cửa sổ ọp ẹp kêu vang.

“Máy giờ rồi?”

Tôn Thắng cũng đi đến, hấn sợ bỏ lỡ thời gian phát cháo.

“Có lẽ đã đến giờ Thìn rồi. ” Quỳnh Ngạo Hải suy đoán.

Tôn Thắng cũng dựa vào kinh nghiệm của mình để phán đoán.

“Vậy thì may quá, không bỏ lỡ thời gian phát cháo. ” Tôn Thắng thở phào nhẹ nhõm.

Muốn chấn động triều đình thì phải giết tên cầu quan đó ở nơi đông người, nếu không, những gì hắn cùng Quỳnh Ngạo Hải làm sẽ trở nên vô nghĩa. Vì Bố Chính Sứ Hồ Quảng là người của Ma Giáo nên nếu ám sát thì Ma Giáo hoàn toàn có thể dùng cách cải trang, cáo bệnh để qua mặt.

Chỉ khi giết tên cầu quan đó trước mặt mọi người, để mọi người đều biết Bố Chính Sứ đã chết thì triều đình mới chú ý đến nạn lụt ở đây.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải liền rời khỏi ngôi miếu đồ nát, trên đường đi, Tôn Thắng mua hai chiếc nón để che mặt hắn cùng Quỳnh Ngạo Hải.

Hiện tại khắp Vũ Xương phủ đều là lệnh truy nã Quỳnh Ngạo Hải, nếu bị phát hiện thì sẽ tiêu đời.

Hai người đến phía đông thành trì, trà trộn vào những người dân nạn dân, chờ đợi việc phát cháo bắt đầu.

Không lâu sau, phía đông thành vang lên vài tiếng la hét, hơn hai mươi tên lính vây quanh một nam nhân trung niên dáng người gầy gò, mặc quan phục thâm lam, đi đến phía đông thành trì. Vài nam nhân mặc áo gai thô khiêng mấy chiếc nồi lớn, hét to với những nạn dân:

“Trương Bố Chính Sứ đến phát cháo cho mọi người rồi!”

“Trương Bố Chính Sứ đến phát cháo cho mọi người rồi!”

Câu ‘Trương Bố Chính Sứ đến phát cháo’ đó liên tục hô to vài lần, khiến ánh mắt những người dân nạn dân xung quanh cũng lộ vẻ vui mừng cùng khao khát. Bọn họ tự động đổ xô về phía đông thành, chen lấn xô đẩy, sợ đi muộn sẽ không có cháo để uống.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải liếc nhìn nhau, biết cơ hội đã đến, cả hai trà trộn vào đám đông, thỉnh thoảng lợi dụng khinh công để chen lên, nhanh chóng lên được phía trước.

Dưới chân tường thành. Trương Bố Chính Sứ về mặt hòa nhã nhìn những người dân xung quanh, ánh mắt vừa đủ lộ ra nỗi buồn cùng đau thương. Dường như hắn cũng có thể cảm nhận được nỗi khổ mà những người dân này đang phải chịu đựng, đồng thời tự trách mình sâu sắc.

Người dân xung quanh thấy được ánh mắt của Trương Bố Chính Sứ, từng người một che mặt khóc nức nở, thậm chí có người quỳ xuống đất, cúi đầu cảm kích.

Trong mắt họ, thứ được ban không phải là cháo, mà là mạng sống!

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải trà trộn trong đám đông, nhìn thấy biểu cảm của Trương Bố Chính Sứ lại chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh.

Rõ ràng tất cả những điều này đều có liên quan lớn đến hắn. Vậy mà hắn lại có thể thể hiện ra bộ dạng này, thật là kinh tởm.

Mười mấy thanh niên trai tráng dựng cái nồi lớn, vài thanh niên khỏe mạnh khác thì gánh những thùng gỗ đến bên nồi. Trong thùng gỗ đựng nước giếng sạch, bọn hắn cùng nhau nhấc thùng gỗ lên, đổ nước vào nồi lớn. Tiếp đó lại mở những túi gạo, đổ chung vào nồi, hạt gạo trắng phau cuộn trong nước, nhuộm nước thành màu trắng sữa.

Vài tên hạ nhân ngồi xỏm dưới nồi nhóm lửa, dùng quạt phe phẩy, muốn cho lửa cháy nhanh hơn.

Những nạn dân thì lặng lẽ chờ đợi, nghe theo lệnh của binh lính, ngay ngắn xếp thành hàng.

Chương 220: Chương 220

“Uc ục...”

Nhóm nạn dân nhìn chăm chăm vào cháo trong nồi, nuốt nước miếng, bọn hắn đã không ăn gì một thời gian rồi, cây cối ven đường đều bị bọn họ gặm nhấm để lấp đầy cơn đói.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải ban đầu định ra tay ngay lúc này, nhưng nghĩ đến việc nếu giết Trương Bố Chính Sứ thì những người dân đó chưa chắc đã được uống cháo nữa nên cả hai thay đổi ý định. Nếu muốn ra tay cũng phải đợi cháo nấu xong đã. Thế là Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải không vội vàng nhất thời, trong mắt bọn họ, Hồ Quảng Bố Chính Sứ Trương Mậu Tường đã là người chết một nửa rồi.

Đúng lúc hai người đang nghĩ như vậy thì Quỳnh Ngạo Hải đột nhiên biến sắc, cúi đầu xuống, dùng mũ che mặt mình, đồng thời, khẽ kéo tay áo Tôn Thắng, nói nhỏ: “Mộ Dung Long Uyên!”

Nghe thấy cái tên này, trong lòng Tôn Thắng giật mình, hắn cũng vội vàng cúi đầu, dùng ánh mắt liếc về phía đông thành.

Chỉ thấy Mộ Dung Long Uyên mặc cẩm y hắc sắc, tay phải cầm một ống điều thuốc đột nhiên bước ra từ cổng thành, sắc mặt ông ta bình thản, vừa hút thuốc vừa đi thẳng đến chỗ Trương Bố Chính Sứ.

Nhìn thấy Mộ Dung Long Uyên, Tôn Thắng thấp giọng mắng: “Sao lại là lão nhân chết tiết này.”

“Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Quỳnh Ngạo Hải suy nghĩ một hồi, nói nhỏ: “Ông ta vẫn luôn đuổi theo ta. Có thể là chân trước chân sau theo hai chúng ta đến Vũ Xương phủ. “

Thấy Mộ Dung Long Uyên đột nhiên xuất hiện, Quỳnh Ngạo Hải cau mày, có một cao thủ nhất phẩm ở đây, hai nhị phẩm bọn họ làm sao có thể giết được tên cầu quan Trương Bố Chính Sứ kia chứ!

Thật khó giải quyết!

Tôn Thắng cũng cau mày.

“Giá mà họ Tịch kia ở đây thì tốt rồi... ” Tôn Thắng lẩm bẩm một câu.

Ấn tượng của hắn về Hoa Tịch Nguyệt rất sâu sắc, nữ tử kia nhìn trẻ tuổi nhưng võ công tuyệt đối đạt trình độ nhất phẩm.

Tuổi còn trẻ mà đã đạt cảnh giới nhất phẩm, thật sự là kỳ tài!

Quan trọng hơn là, nàng lại không chịu kết bái với hai người bọn họ.

Tôn Thắng không phải là ai cũng coi trọng đâu.

Ngay lúc Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đang cẩn thận đề phòng Mộ Dung Long Uyên thì Mộ Dung Long Uyên đã đi tới bên cạnh Trương Mậu Tường. Hắn nói nhỏ với Trương Mậu Tường điều gì đó. Vì khoảng cách xa mà Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải không nghe rõ cuộc đối thoại của hai người.

“Àm âm!”

Bầu trời u ám lúc này đột nhiên vang lên một tiếng sấm, nhóm nạn dân cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một tia chớp màu xanh xé toạc không trung, gió mạnh từng cơn, mưa dần rơi xuống, âm thanh rào rào.

Đội nấu cháo ở phía đông thành đã chuẩn bị sẵn, chỉ thấy từng trảng hán động tác nhanh nhẹn dựng lều lên, đặt trên nôi, đảm bảo nước mưa không rơi vào nôi.

Nơi Mộ Dung Long Uyên cùng Trương Mậu Tường đứng cũng được dựng một cái lều nhỏ để che mưa.

Hai người chỉ nói chuyện vài câu, Mộ Dung Long Uyên không hỏi thêm nữa, hẩn quay sang tiếp tục hút thuốc khô, ánh mắt sâu thẳm quét qua đội ngũ dân nạn như đang tìm kiếm điều gì đó.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải vội vàng cúi đầu, giả vờ dùng mũ che mưa.

“Nhị ca, bây giờ làm sao?” Tôn Thắng hỏi nhỏ.

Có Mộ Dung Long Uyên cao thủ nhất phẩm ở đây, bọn họ đừng hòng giết Trương Mậu Tường. Hơn nữa, xung quanh không biết có người của Lục Phiến Môn hay không nữa.

Vốn dĩ là một vụ ám sát đơn giản, nhưng sự xuất hiện của Mộ Dung Long Uyên đã khiến độ khó tăng vọt. Nếu ra tay theo kế hoạch ban đầu, e rằng không ai trong số bọn họ có thể chạy thoát.

Quỳnh Ngạo Hải suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có đáp án.

“Tiểu Thuận, lát nữa ta sẽ xuất hiện thu hút chú ý của Mộ Dung Long Uyên, ngươi nhân lúc nhận cháo, nhân cơ hội lên đến gần hẩn. Một chưởng đánh chết hẩn, việc này coi như thành công. “

“Mộ Dung Long Uyên sẽ không ngờ tới, ngươi sẽ ám sát Trương Mậu Tường. “

Tôn Thắng gật đầu: “Dương đông kích tây. “

Chiến thuật rất đơn giản.

“Vậy nhị ca, còn người?” Tôn Thắng hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải làm mọi như, nếu Mộ Dung Long Uyên hạ sát thủ thì kết cục của Quỳnh Ngạo Hải khó mà nói trước được.

“Ta không sao, cùng lắm thì theo hấn về đại lao Lục Phiến Môn thôi. “

Quỳnh Ngạo Hải lắc đầu, đã đặt sinh tử ra ngoài, ánh mắt hấn kiên định, trong lòng chỉ nghĩ đến lê dân bách tính. Khoảnh khắc này, Quỳnh Ngạo Hải như trở về hai năm trước, lúc đó hấn tràn đầy khí thế, Kinh Đào Chương đại thành, là thực lực nhị phẩm đích thực. Hấn đứng ở đại sảnh tổng bộ Hải Kinh Bang, chân trái vừa bước qua ngưỡng cửa, chuẩn bị bước vào giang hồ rèn luyện.

Khi đó Quỳnh Long Sơn ngồi trên ghế bành gọi với theo:

“Hải nhi, nhớ kỹ. “

“Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân. “

Giọng nói uy nghiêm của Quỳnh Long Sơn như vang vọng bên tai Quỳnh Ngạo Hải khiến hấn hoàn hồn, hít sâu một hơi.

Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân.

Câu nói này là phương ngôn hành động của Quỳnh Long Sơn, cũng là bang huấn của Hải Kinh Bang.

Năm đó Hải Kinh Bang chỉ trong hai năm từ một bang phái nhỏ ven biển quật khởi được, không chỉ dựa vào thực lực của Quỳnh Long Sơn, mà còn nhờ vào phương ngôn hành động của Hải Kinh Bang.

Chương 221: Chương 221

Tâm tư xoay chuyển, Quỳnh Ngạo Hải đã quyết định.

Hắn nhìn Tôn Thắng, nhàn nhạt nói: “Thuận đệ, như người nói, giết tên cầu quan đó là cách nhanh nhất hiện giờ. “

“Có Mộ Dung Long Uyên ở đó, giết Trương Mậu Tường, càng sẽ gây chấn động triều đình. “

“Lũ lụt nghiêm trọng như vậy, không thể trì hoãn. “

Quỳnh Ngạo Hải nhìn sâu vào mắt Tôn Thắng, ánh mắt nghiêm nghị.

Tôn Thắng siết chặt nắm đấm, trong lòng không hiểu sao có chút xúc động.

“Được!”

Hắn tâm tình kích động, quyết tâm, lát nữa nhất định phải đánh chết tên cầu quan đó!

Hai người ẩn nấp trong đội ngũ, thời gian từng phút từng giây trôi qua, chẳng mấy chốc nồi cháo đã bốc hơi nóng, mùi cháo thơm nồng lan tỏa. Nhóm nạn dân trong ngửi thấy mùi thơm thì đều nuốt nước bọt. Chỉ một thoáng mà tiếng nuốt nước bọt thậm chí còn lớn hơn cả tiếng mưa.

Những tráng hán nấu cháo dùng muôi gỗ cán dài, khuấy hai cái trong nồi, thấy cháo đã chín thì vội vàng báo cáo.

Trương Mậu Tường sắc mặt ôn hòa, nhìn hàng người dân xếp hàng dài, hắn đích thân đi đến bên một cái nồi, nhận lấy muôi cán dài rồi tình cảm chân thành nói với người dân:

“Mọi người! Xếp hàng ngay ngắn, từng người một! Cháo ai cũng sẽ có phần!”

Nghe những lời này, nhóm nạn dân xung quanh đều đỏ hoe mắt, nước mắt trào ra, bọn họ quỳ xuống đất, cúi đầu trước Trương Mậu Tường.

“Tạ ơn Thanh Thiên đại lão gia!”

“Tạ ơn Thanh Thiên đại lão gia!”

“... ” Nhóm nạn dân đồng thanh hô vang, tiếng hô vang dội.

Trương Mậu Tường dường như cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cảm động, mắt hắn cũng đỏ lên, nước mắt lưng tròng. Mộ Dung Long Uyên đứng bên cạnh, im lặng, ánh mắt sâu thẳm.

Trong nhóm nạn dân, Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải vì không để người chú ý cũng quỳ xuống đất, cả hai nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Mậu Tường này diễn giỏi thật, gần như có thể so sánh với đào diễn trong Lê Viên rồi.

Sau khi nhóm nạn dân quỳ lạy thì tất cả đều đứng dậy, trật tự chuẩn bị nhận cháo, dưới lều cháo, từng nạn dân tiến lên. Trương Mậu Tường xắn tay áo, tự tay múc cháo cho họ, khiến nhóm nạn dân cảm động đến mức không kìm được nước mắt. bọn họ liên tục cảm ơn, tay bưng bát gỗ, trong bát đựng đầy cháo đặc, hạt gạo nở ra, đầy đặn trắng tinh.

Có bát cháo này, bọn họ có thể sống thêm được vài ngày nữa rồi.

Trương Mậu Tường vừa múc cháo vừa hô to:

“Sau này mỗi ngày vào giờ này, phía đông thành đều sẽ phát cháo! Mọi người không cần lo lắng!” Hắn có vẻ yêu dân

như con, giọng nói càng thêm chân thành, khiến nhóm nạn dân xung quanh vô cùng biết ơn.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Tôn Thắng nhận cháo.

Quỳnh Ngạo Hải liếc nhìn Tôn Thắng, Tôn Thắng cũng liếc nhìn hắn, ánh mắt hai người giao nhau, đã hiểu ý của nhau. Quỳnh Ngạo Hải khẽ gật đầu, thân hình hắn chuyển động, cả người lao ra khỏi hàng ngũ, hai chân dùng sức một cái, trong nháy mắt bay ra hơn mười trượng, rồi đáp xuống một khoảng đất trống.

Hắn tháo chiếc mũ rơm trên đầu, nhìn về phía Mộ Dung Long Uyên, hô to: “Tiền bối!”

Mộ Dung Long Uyên đang hút thuốc lá khô nghe thấy tiếng gọi, theo bản năng quay đầu lại nhìn, liền thấy là Quỳnh Ngạo Hải, nhưng trên khuôn mặt già nua, nhăn nheo của ông ta không có biểu cảm gì, chỉ có ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Quỳnh Ngạo Hải, môi gần tẩu thuốc hít một hơi thật sâu, sau đó lại từ từ thở ra, khói thuốc bay ra ba thước, giống như dải lụa trắng.

Hành động này của Quỳnh Ngạo Hải đã lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh, đột nhiên, có người nhận ra hắn, kinh hô:

“Là tên đạo tặc đã giết Trịnh tri phủ!”

“Ta đã thấy hắn trên cáo thị!”

“Tại sao kẻ này lại xuất hiện ở đây!”

“Hắn sẽ không định giết Trương đại nhân chứ?”

“Nhanh ngăn hắn lại!” Hơn hai mươi tên lính xung quanh Trương Mậu Tường đều vây lại, vẻ mặt căng thẳng nhìn Quỳnh Ngạo Hải cách đó không xa.

Trương Mậu Tường nhìn thấy Quỳnh Ngạo Hải, trên mặt cũng lộ ra một tia bất ngờ. Hắn không ngờ Quỳnh Ngạo Hải lại xuất hiện ở đây.

Tên Quỳnh Ngạo Hải này là hóa điên rồi sao?

Một trong ba đại danh bộ của Lục Phiến Môn là Thiết Thương Mộ Dung Long Uyên cũng đang ở ngay đây.

Tên này chạy đến chịu chết à?

Trương Mậu Tường ánh mắt chớp động, không hiểu Quỳnh Ngạo Hải muốn làm gì, hắn hít sâu một hơi rồi quát lui đám binh lính xung quanh:

“Bọn đạo chích này, chẳng đáng để bận tâm!”

“Nếu hắn muốn lấy đầu bản quan thì cứ để hắn lấy!”

“Đừng cản trở bản quan phát cháo! Đi ra đi ra!”

“Dân chúng còn đang đói!”

Nói xong, Trương Mậu Tường hừ lạnh một tiếng, mặt không đổi sắc, tiếp tục phát cháo.

Hành động này của hắn tràn đầy khí phách. Binh lính, nạn dân xung quanh đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Trương Mậu Tường, mà Tôn Thắng lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Mọi chuyện hiện nay đều do Ma Giáo gây ra, Trương Mậu Tường còn định ém nhẹm chuyện lũ lụt, giờ lại giả tạo, làm ra vẻ thanh liêm.

Kẻ này, rốt cuộc có mấy bộ mặt chứ!

Tôn Thắng cố nén cơn giận trong lòng, hắn phải tiếp cận Trương Mậu Tường, , một lần xuất thủ, không được thất bại.

Quỳnh Ngạo Hải đứng giữa khoảng trống, ánh mắt bình thản nhìn Mộ Dung Long Uyên, Mộ Dung Long Uyên cũng bình thản nhìn hắn

Chuyện này khiến trong lòng Quỳnh Ngạo Hải có chút hoảng hốt.

Chương 222: Chương 222

Bởi vì cũng chưa từng xuất hiện tình cảnh Mộ Dung Long Uyên vừa thấy hắn liền đứng dậy đuổi theo như hắn đã nghĩ. Không hiểu sao, trong lòng Quỳnh Ngạo Hải dâng lên một tia bất an, hắn kín đáo đưa mắt nhìn về phía đội ngũ phát cháo.

Tôn Thắng đã vào trong phạm vi ba bước của Trương Mậu Tường.

Ba bước!

Đối với võ giả, khoảng cách ba bước đã là khoảng cách sống chết.

Dưới lều phát cháo, Tôn Thắng đột nhiên lao tới, miệng quát lớn: “Tên cầu quan! Nộp mạng đi!”

Tiếng sóng biển từ đàn điền hắc vang lên, nội lực cường đại bao phủ trên hai tay Tôn Thắng. Kinh Đào chương pháp đánh ra, vỗ vào ngực Trương Mậu Tường.

Chương này hạ xuống, Trương Mậu Tường chỉ có chết!

Nhưng mà, gần như cùng lúc Tôn Thắng ra tay, Mộ Dung Long Uyên vung ra tẩu thuốc trong tay.

“Vút...”

Tiếng xé gió vang lên. Tay Tôn Thắng còn chưa chạm vào người Trương Mậu Tường, thì đã cảm thấy lạnh sống lưng, một dự cảm tử vong bao trùm tâm trí. Theo bản năng, Tôn Thắng cứng rần dừng lại chương pháp vừa đánh ra, thân hình lui về phía sau một trượng.

“Ầm!” một tiếng vang lớn.

Chỉ thấy tàu thuốc Mộ Dung Long Uyên vung ra, cắm thẳng vào bức tường thành xám tro, lấy tàu thuốc làm trung tâm, một vòng tường thành xung quanh đều vỡ vụn như đậu hũ.

Nhìn thấy cảnh này, Tôn Thắng trong lòng phát lạnh, nếu vừa rồi hắn không né tránh thì bây giờ đã chết rồi!

Đây chính là cao thủ nhất phẩm sao?

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh. Trương Mậu Tường đang phát cháo hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất. Bây giờ hắn đã hiểu, tại sao Quỳnh Ngạo Hải lại đột nhiên xuất hiện.

Đây là đòn nghi binh, muốn lấy mạng hắn!

Quân lính xung quanh thấy vậy, vội vàng vây quanh.

“Bảo vệ Bố Chính Sứ đại nhân!”

“Bảo vệ Bố Chính Sứ đại nhân!”

Quân lính đồng thanh hô lớn, dân nạn xung quanh cũng hòa theo, có người cởi giày cỏ trên chân, dùng sức ném vào Tôn Thắng, trúng vào đầu hắn. Một số người dân còn tự động đứng trước mặt Trương Mậu Tường, giận dữ nhìn Tôn Thắng.

Trong mắt họ, Tôn Thắng là một tên ác ôn, muốn ám sát vị quan thanh liêm của bọn họ.

Tôn Thắng siết chặt nắm đấm, trong lòng phẫn nộ, cơ hội tốt duy nhất đã bị hắn bỏ lỡ rồi.

Thấy Tôn Thắng ra tay thất bại, trong lòng Quỳnh Ngạo Hải cũng thảm than, mà Mộ Dung Long Uyên vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt sâu thẳm nhìn Quỳnh Ngạo Hải, khàn giọng nói:

“Lão phu tuy già, nhưng đầu óc vẫn còn minh mẫn. “

“Quỳnh Ngạo Hải, ngươi vẫn nên cùng lão phu trở về đi.”

Mộ Dung Long Uyên quay đầu nhìn Tôn Thắng, khàn giọng nói:

“Còn ngươi, cũng cùng lão phu trở về đi. “

“Lão phu không quản ngươi đứng sau lưng ai, nhưng mưu hại quan nhị phẩm là tội lớn!” Mộ Dung Long Uyên mặc một bộ cẩm bào hắc sắc, tuy gương mặt già nua nhăn nheo, giống như một nông dân, nhưng khi ông ta nói ra những lời này, trên người lại tỏa ra một cỗ khí thế cường đại.

Quỳnh Ngạo Hải khẽ thở dài, trong mắt lóe lên một tia kiên định, thân hình bay lên, y phục trên người bay phấp phật, thi triển Kinh Đào chương pháp, chủ động tấn công Mộ Dung Long Uyên.

Mộ Dung Long Uyên quay đầu lại, nhìn Quỳnh Ngạo Hải, trong mắt ông thoáng mang theo vẻ mệt mỏi, mơ hồ, Quỳnh Ngạo Hải dường như nghe thấy tiếng thở dài của Mộ Dung Long Uyên. Khoảnh khắc tiếp theo, Quỳnh Ngạo Hải đã cùng Mộ Dung Long Uyên giao đấu.

Mộ Dung Long Uyên không có binh khí trong tay mà dùng hai tay đối địch, chỉ trong vài nhịp thở mà hai người đã giao đấu vài chiêu.

Quỳnh Ngạo Hải bị đánh lui vài trượng, miệng phun ra một ngụm máu.

Mộ Dung Long Uyên sử dụng chương pháp rất đơn giản, là Khai Sơn chương phổ biến trên giang hồ, nhưng nội công của ông ta thâm hậu, dù là sử dụng chương pháp đơn giản nhất cũng có uy lực không tầm thường.

Quỳnh Ngạo Hải hít sâu một hơi, hoàn toàn hiểu rõ khoảng cách giữa mình cùng Mộ Dung Long Uyên, biểu tình hơi ngưng trọng, ánh mắt kiên định, hét lớn với Tôn Thắng:

“Nhanh chóng kết thúc đi!”

Nghe thấy tiếng hét, Tôn Thắng biết Quỳnh Ngạo Hải đã kéo được Mộ Dung Long Uyên, đây sẽ là cơ hội ra tay cuối cùng của hắn!

Mộ Dung Long Uyên liếc nhìn Tôn Thắng, ông ta từ trong ngực móc ra một quả pháo hoa, chĩa lên trời, trực tiếp kéo dây.

“Vút... “

“Bùm!”

Pháo hoa bay lên không trung, nổ tung trên bầu trời, nổ rộ ra hình ảnh một thanh chủy thủ kim sắc.

Đây là tín hiệu của Lục Phiến Môn!

Thấy vậy, Quỳnh Ngạo Hải không do dự, hắn lại lao tới, phải quần lấy Mộ Dung Long Uyên, hắn vung hai tay, tiếng sóng biển rì rào không dứt.

Quỳnh Ngạo Hải đã luyện Kinh Đào Chương đến đỉnh phong đại thành, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới viên mãn, đến lúc đó, thực lực của hắn cũng có thể sánh ngang nhất phẩm.

Mộ Dung Long Uyên nhìn Quỳnh Ngạo Hải thật sâu, trong mắt ông ta đột nhiên hiện lên một tia phức tạp, khoảnh khắc tiếp theo, ông ta đánh ra một chương, chương pháp đột biến, vừa rồi còn dùng “Khai Sơn Chương” bình thường nhưng lần này lại đổi thành “Khoái Chương” của Thiếu Lâm.

Trong nháy mắt, Mộ Dung Long Uyên đã liên tiếp đánh ra mười chương, mười chương này nối tiếp nhau, tay trái chưa kịp thu lại thì tay phải đã đánh ra, nhanh vô cùng.

Chương 223: Chương 223

Quỳnh Ngạo Hải kinh hãi, vội vàng xuất chiêu đón đỡ, nhưng thế công của Mộ Dung Long Uyên như gió lốc mưa rào, chỉ trong vài hơi thở, Quỳnh Ngạo Hải đã trúng mấy chiêu, máu ở khóe miệng hắt chảy ra càng nhiều.

Một bên khác, Tôn Thắng diễm nhẹ hai chân xuống đất, thi triển khinh công “Thủy Thượng Phiêu”, tốc độ cực nhanh lao thẳng đến Trương Mậu Tường. Lúc này xung quanh Trương Mậu Tường có một vòng binh lính cùng nạn dân. Tôn Thắng đành phải bay lên, hai chân giẫm lên đầu, lên vai bọn họ, lao về phía Trương Mậu Tường.

Binh lính xung quanh Trương Mậu Tường vung đao kiếm trong tay, cố gắng ngăn cản Tôn Thắng, chân Tôn Thắng linh hoạt, nhìn đúng thời cơ, đá bay trường đao trong tay binh lính rồi đáp xuống bên cạnh Trương Mậu Tường.

“Tên cầu quan! Nộp mạng đi!”

Tôn Thắng hét lớn, ánh mắt hung ác, lời còn chưa dứt thì đã đánh một chiêu về phía Trương Mậu Tường, những ngay lúc này.

“Tên khốn! Ngươi dám!”

Một tiếng quát chói tai vang lên từ phía sau Tôn Thắng, chỉ thấy một cây trường thương bằng gỗ tằm bị đột nhiên đâm ra từ bên cạnh thẳng vào lòng bàn tay Tôn Thắng. Đầu thương treo tua đỏ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhanh như chớp. Lần này, Tôn Thắng không né tránh, trong mắt hắt lóe lên một tia tàn nhẫn, dù có bị thương, dù tay này có bị phế thì hắn cũng phải giết Trương Mậu Tường!

Giết tên tai họa này vì thiên hạ!

Thấy Tôn Thắng chỉ vài bước đã nhảy qua đám đông, đáp xuống bên cạnh mình, Trương Mậu Tường sợ đến hồn bay phách lạc, mặt không còn chút máu. Ngay khi tay Tôn Thắng sắp đánh trúng hấn thì một tên lính bên cạnh dùng sức đẩy hấn một cái, chưởng pháp của Tôn Thắng chỉ đánh vào cánh tay Trương Mậu Tường.

“Rắc!” một tiếng vang rõ ràng.

“A!”

Trương Mậu Tường kêu lên thảm thiết, cánh tay trái của hấn buông thõng, đã bị Tôn Thắng đánh gãy rồi. Mà cùng lúc tay phải Tôn Thắng hạ xuống thì cây thương cũng liền đâm vào tay hấn.

“Phập!”

Đầu thương sắc bén xuyên qua lòng bàn tay phải Tôn Thắng, máu tươi chảy xuống, mặt Tôn Thắng co giật, lộ vẻ đau đớn. Hấn nghiến răng, cố chịu đựng cơn đau, tay trái đánh ra, tiếp tục truy sát Trương Mậu Tường.

Chỉ thấy, mũi thương sắc bén đột nhiên rút lại, ánh sáng lạnh lẽo rung lên, đâm vào bàn tay trái Tôn Thắng vừa đánh ra. Những tên lính xung quanh Trương Mậu Tường càng liều mạng kéo Trương Mậu Tường ra phía sau.

Hiện giờ nếu Tôn Thắng tiếp tục lấy thương đối thương thì cũng không thể giết chết Trương Mậu Tường nên chỉ đành nghiêng người, né tránh một thương đâm tới.

Tôn Thắng nhìn theo cây thương gỗ sập trắng, chỉ thấy cách đó không xa là một nữ bộ khoái mặc cẩm sam hắc sắc Lục Phiến Môn, thắt lưng đeo chủy thủ kim sắc. Cây thương dài đến hai trượng, trong tay nàng lại linh hoạt như có sinh mệnh.

Tôn Thắng thầm tức giận, hắn không để ý nữ bộ khoái kia nữa, thân mình bay lên như chim ưng, lại lao về phía Trương Mậu Tường.

“To gan!”

Hồng Anh nhíu mày, quát lên. Nàng cũng di chuyển, mũi thương đi theo Tôn Thắng, đâm vào chỗ hiểm của hắn.

Tôn Thắng xoay người trên không trung, nội lực tụ lại lòng bàn tay, muốn một chiêu chém đứt cán thương, nhưng tay hắn vừa đặt lên cán thương thì đã cảm thấy cán thương rung lên, dễ dàng hóa giải chiêu lực của hắn.

Tôn Thắng kinh hãi, nữ bộ khoái dùng thương này, thực lực cũng là nhị phẩm!

...

“Lộp bộp...”

Mưa phùn từ không trung rơi xuống trên mặt Quỳnh Ngạc Hải, rửa sạch vết máu trên khóe miệng hắn. Khuôn mặt cương nghị kiên cường của hắn giờ đã trắng bệch.

“Hộc hộc...”

Quỳnh Ngạc Hải vừa thở dốc vừa nhìn chăm chăm vào vai, eo, chân của Mộ Dung Long Uyên. Đột nhiên, thấy vai trái Mộ Dung Long Uyên hơi nhếch lên.

Quỳnh Ngạc Hải theo bản năng đánh ra một chiêu chiêu pháp nhưng hoàn toàn không nhận ra chiêu này là gì, hắn chỉ đánh theo cảm giác.

“Bốp!” một tiếng.

“Thiếu Lâm Khoái Chiêu” nhanh như chớp của Mộ Dung Long Uyên lại bị Quỳnh Ngạc Hải đỡ được.

Thấy cảnh này, ánh mắt Mộ Dung Long Uyên sâu thẳm, nếp nhăn nơi khóe mắt hơi giãn ra.

“Bốp bốp bốp!”

Trong nháy mắt, Mộ Dung Long Uyên lại đánh ra mấy chục chưởng. Quỳnh Ngạo Hải cố gắng đề nội lực, trong đầu không còn suy nghĩ phải xuất chiêu như thế nào, hoàn toàn dựa vào cảm giác chiến đấu của mình để xuất chiêu.

“Bịch bịch bịch!”

Hai người song chưởng tấn công, phát ra tiếng va chạm trầm đục.

Quỳnh Ngạo Hải bị nội lực bổ sung trên chưởng của Mộ Dung Long Uyên đánh lui mấy bước.

Hắn hoàn hồn lại, trên mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn vậy mà đỡ được hết!

Lúc này, Quỳnh Ngạo Hải như có điều ngộ ra, hắn cảm thấy mình đã hiểu sâu hơn về Kinh Đào Chưởng. Mơ hồ còn như đã chạm tới ngưỡng cửa của cảnh giới viên mãn, nhưng cảm giác này chỉ ịa thoáng qua.

Chưa kịp để Quỳnh Ngạo Hải cảm nhận, Mộ Dung Long Uyên đã tấn công lần nữa.

Lần này, Mộ Dung Long Uyên lại đổi sang “Khai Sơn Chưởng”, từng chiêu đơn giản nhưng uy lực tuyệt luân, dưới gia trì của nội lực nhất phẩm, Kinh Đào Chưởng của Quỳnh Ngạo Hải không thể địch lại Khai Sơn Chưởng của Mộ Dung Long Uyên.

“Bùm bùm bùm!”

Hai người nhanh chóng giao đấu. Mộ Dung Long Uyên mỗi lần chỉ chấn lui Quỳnh Ngạo Hải, khiến hắn khí huyết

cuồn cuộn, nội lực hỗn loạn, chứ không hề ra tay tàn độc.

Chương 224: Chương 224

Lúc này, Quỳnh Ngạo Hải đã hiểu, hấn kinh ngạc nhìn Mộ Dung Long Uyên. Vị bồ khoái nhất phẩm vẻ ngoài già nua, nước da ngăm đen, đầy nếp nhăn trước mặt này đang giúp hấn luyện chiêu!

Cái này...

Quỳnh Ngạo Hải nhất thời có chút hoang mang. Hấn không hiểu tại sao Mộ Dung Long Uyên lại làm như vậy. Mà Mộ Dung Long Uyên không cho Quỳnh Ngạo Hải cơ hội suy nghĩ, chưởng pháp trên tay ông biến đổi giữa “Thiếu Lâm Khoái Chưởng” cùng “Khai Sơn Chưởng”. Quỳnh Ngạo Hải bị đánh đến mức phun máu, khí huyết cuộn cuộn.

Dần dần, một cảm giác huyền diệu bao trùm lấy Quỳnh Ngạo Hải.

Đột nhiên, Quỳnh Ngạo Hải vung ra một chưởng, chưởng phong gào thét, tiếng sóng biển cuộn trào đột nhiên trở nên lớn hơn, âm thanh vang trời, như sóng dữ đánh vào đá ngầm!

Mộ Dung Long Uyên bị Quỳnh Ngạo Hải đánh lui hai bước.

Sau khi đánh xong chưởng này, ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải lộ vẻ suy tư, chốc lát sau trên mặt lại vui mừng.

Hấn đã ngộ ra rồi.

Lúc này, Kinh Đào Chưởng của Quỳnh Ngạo Hải đã bước vào cảnh giới viên mãn, thực lực bản thân đã có thể coi là nhất phẩm!

Quỳnh Ngạo Hải vung hai chưởng, tiếng sóng biển cuộn cuộn hùng tráng theo sát hai tay hắn, mượt mà tự nhiên. Lúc này trên mặt Quỳnh Ngạo Hải lộ vẻ cung kính, hắn chấp tay hướng Mộ Dung Long Uyên, nói: “Đa tạ tiền bối!”

Mộ Dung Long Uyên không nói gì, ánh mắt ông nhìn Quỳnh Ngạo Hải sâu thẳm, khóe mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, khoảnh khắc tiếp theo, Mộ Dung Long Uyên thân thể như báo phóng tới, từ sau lưng rút ra một thanh đoản thương.

“Phụt!” một tiếng nhẹ vang lên, cơn đau dữ dội truyền đến từ ngực.

Quỳnh Ngạo Hải vẻ mặt sững sờ, hắn cúi đầu xuống, chỉ thấy ngực mình bị đoản thương xuyên qua. Máu tươi chảy ra, ngay lập tức nhuộm đỏ y phục.

Quỳnh Ngạo Hải vẻ mặt sững sờ, hắn vẫn chưa kịp vui mừng vì được tấn thăng nhất phẩm thì đã bị Mộ Dung Long Uyên đâm vào ngực.

“Bụp bụp bụp!”

Mộ Dung Long Uyên đưa tay ra nhẹ nhàng ấn vào huyệt đạo trên người Quỳnh Ngạo Hải, máu trên ngực hắn liền ngừng chảy. Ngay sau đó, Mộ Dung Long Uyên lại điểm vào một số huyệt đạo vận hành nội lực trên cơ thể Quỳnh Ngạo Hải.

Sau khi làm xong việc này, hắn quay sang nhìn Trương Mậu Tường, không quan tâm đến Quỳnh Ngạo Hải nữa.

Quỳnh Ngạo Hải trên lồng ngực cắm một cây đoản thương, đứng tại chỗ, biểu lộ có chút mờ mịt.

Cách đó không xa, lều phát cháo.

Mỗi khi Tôn Thắng đuổi kịp Trương Mậu Tường thì cây trường thương lại theo sát phía sau như một con rắn độc. Sau

vài lần, hấn vẫn không thể làm Trương Mậu Tường bị thương. Tôn Thắng muốn lấy thương đổi thương, nhưng chủ nhân của cây trường thương đã nhìn thấu suy nghĩ của hấn.

Nữ bộ này khoái thương pháp thành thạo, mỗi lần xuất thủ đều có thể chặn được vị trí quan trọng nhất của Tôn Thắng. Nếu Tôn Thắng khăng khăng làm theo ý mình, không những không làm Trương Mậu Tường bị thương mà còn khiến bản thân bị thương nặng, không thể chiến đấu nữa, hoàn toàn mất cơ hội.

Trong tình huống này, Tôn Thắng chỉ có thể nghiêng răng, đuổi theo Trương Mậu Tường, vừa né mũi thương, vừa tìm kiếm thời cơ.

Mộ Dung Long Uyên thấy đệ tử Hồng Anh không thể làm gì được Tôn Thắng thì khẽ thở dài, bước chân chuẩn bị đi đến kết thúc chuyện này.

Nhưng bỗng nhiên, Mộ Dung Long Uyên cúi đầu xuống, một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt ông ta.

Chỉ thấy Quỳnh Ngạo Hải ngã xuống đất, hấn cong cong thân thể, máu ở ngực chảy dọc theo tinh thiết đoản thương, nhỏ giọt xuống đất.

Quỳnh Ngạo Hải quỳ một chân xuống đất, hai tay nắm chặt mắt cá chân của Mộ Dung Long Uyên, mặt tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi. Cây đoản thương của Mộ Dung Long Uyên đã gây ra cho hấn một vết thương rất lớn.

“Tiền bối ... ” Quỳnh Ngạo Hải giọng nói yếu ớt nhưng kiên định: “Trương Mậu Tường là người của Ma Giáo!”

“Hấn nhất định phải chết...”

“Chỉ khi hấn chết, người dân ven sông mới được cứu ... ”

Mộ Dung Long Uyên dừng bước, không nói gì. Ông ta ngẩng đầu lên nhìn Tôn Thắng đang truy sát Trương Mậu Tường, đôi mắt sâu thẳm, không chút biểu cảm.

Bầu trời lại rơi xuống một cơn mưa phùn, bị gió thổi nghiêng rơi trên mặt ông ta. Hiện giờ, ông ta trông không khác gì một bức tượng đá.

Cảm thấy Mộ Dung Long Uyên không còn bước tiếp, trên gương mặt tái nhợt của Quỳnh Ngạo Hải lộ ra một nụ cười. “Đa tạ tiền bối...”

Ở phía bên kia.

Tôn Thắng du tẩu trong đám đông, binh sĩ hộ tống Trương Mậu Tường chạy về phía cổng thành. Cây trường thương trong tay Hồng Anh lạnh lùng, hoặc cầm, hoặc đâm, hoặc chặn. Mỗi chiêu đều hồ hồ sinh phong, thân thương uyển như du long, cực kỳ linh hoạt.

Chẳng mấy chốc, Tôn Thắng lại lần nữa chạy đến bên cạnh Trương Mậu Tường.

Hắn dư quang thoáng nhìn, thấy chỗ cửa thành xuất hiện mấy bộ khoái mặc cẩm sam hắc sắc của Lục Phiến Môn. Tôn Thắng cau mày, nếu tiếp tục kéo dài thì e rằng không thể giết được tên cầu quan này mất!

Hắn liền tóm lấy một tên lính, nội lực trong cơ thể chấn động, một cánh tay nhoáng một cái.

“Vút!” một tiếng.

Tôn Thắng ném tên lính này về phía Trương Mậu Tường.

Trương Mậu Tường không kịp né tránh, kêu lên thảm thiết, cứ thế bị đập ngã xuống đất.

Tôn Thắng trong nháy mắt nhảy lên, vượt qua một trượng, bàn tay trái không bị thương đánh vào mặt Trương Mậu

Tường.

Hồng Anh biểu tình trầm ổn, theo sát phía sau, bàn tay đầy vết chai nhẹ nhàng xoay thân thương, tung ra một chiêu đâm thương, mũi thương lóe lên ánh sáng lạnh lẽo như tên rời khỏi dây cung, lao đi vun vút. Trong nháy mắt phun ra nuốt vào, lực như sấm sét, nhanh chóng mãnh liệt.

Một chiêu đâm thương này là đâm thẳng vào tim Tôn Thắng, nếu không tránh, Tôn Thắng sẽ chết ngay tại chỗ!

Chương 225: Chương 225

Mũi thương như điện, trong nháy mắt đã đâm tới trước mặt Tôn Thắng.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Tôn Thắng xoay người, chủ động đón mũi thương.

“Phập!” một tiếng.

Trường thương đâm vào ngực Tôn Thắng, cách tim hai tấc.

Trên mặt Hồng Anh lộ vẻ chấn kinh.

Tại sao hắn không né tránh?

Tôn Thắng đột nhiên đưa tay phải ra, nắm lấy trường thương, bàn tay trái đánh ra giữa chừng quay về, một chưởng bổ vào cán thương làm bằng gỗ sập trắng.

“Rắc!” một tiếng, cán thương gãy đôi.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Tôn Thắng lộ ra một nụ cười lạnh, hắn liếc nhìn nữ bộ khoái đang cầm cán thương, sững sờ tại chỗ.

Tôn Thắng hít một hơi, cả người lao về phía trước, dồn toàn bộ sức lực vào tay trái, nội lực Bách Lãng trong cơ thể cộng hưởng!

Lúc này, khí thế của Tôn Thắng như cầu vồng, đã không còn quan tâm đến sống chết nữa, từ đan điền còn truyền đến tiếng sóng lớn va chạm vào nhau.

Trương Mậu Tường được tên lính kéo dậy, thấy Tôn Thắng lại xông tới liền không khỏi kêu lên kinh hãi.

“Nhanh! Nhanh chặn hắn lại!” Trương Mậu Tường kéo một tên lính chắn trước mặt mình.

Tôn Thắng thấy vậy, trên mặt lộ ra một tia khinh bỉ, đôi mắt sáng ngời, hét lớn: “Ta sẽ vì thiên hạ giết tên giặc này!”

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng sóng biển vang lên, tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy một tiếng động lớn như sóng thần. Tôn Thắng dồn toàn bộ sức lực vào một chương đánh vào tên lính trước mặt Trương Mậu Tường.

Thân thể tên lính run lên một cái, chết ngay tại chỗ.

Trương Mậu Tường phía sau lộ vẻ vui mừng, nhưng niềm vui này không kéo dài được bao lâu, thì hắn đã cảm thấy ngực đau nhói, ngũ tạng lục phủ như bị trọng thương.

“Phụt!” Trương Mậu Tường phun ra một ngụm máu, mắt tối sầm lại, liền ngã xuống đất giống như tên lính kia, hơi thở tắt lịm, chết ngay tại chỗ!

Tôn Thắng đánh xong một chương này như đã dùng hết toàn bộ sức lực, cơ thể hắn lão đảo, suýt chút ngã xuống, hắn vội vàng hít thở, cố gắng đứng vững, loạng choạng chân lão đảo đi đến trước mặt Trương Mậu Tường, giẫm một chân lên mặt hắn.

“Phụt!” Tôn Thắng lại nhổ một bãi nước bọt vào mặt Trương Mậu Tường, giọng nói có chút khàn: “Cầu quan!”

Dưới bầu trời xám xịt, mưa phùn lất phất rơi không ngớt, hạt mưa rơi xuống từ trên cao, đập lên khuôn mặt trắng trẻo, tuần tú hiện rõ vẻ mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng ngời như sao của Tôn Thắng. Hắn nhìn quanh một cái, bỗng nhiên bật ra tiếng cười sảng khoái.

“Ha ha ha ha ha...”

Khoảnh khắc này, cả thế giới dường như im lặng.

Những binh lính, nạn dân, cùng cả những bộ khoái của Lục Phiến Môn đều sững sờ tại chỗ, giữa trời đất chỉ còn lại tiếng cười lớn của Tôn Thắng.

Hồng Anh tay vẫn cầm đoạn thương gãy, ngậy người nhìn Tôn Thắng đang đứng trên thi thể của Trương Mậu Tường ở đằng xa. Hắn một thân tuấn lãng đắm nước mưa đứng đó cười lớn, cả người lại toát lên một sức hút kỳ lạ.

Quỳnh Ngạo Hải nghe tiếng cười của Tôn Thắng, trên mặt cũng không khỏi nở nụ cười. Hắn buông tay khỏi chân Mộ Dung Long Uyên, thân thể lật lại ngã lưng ngược lên nhìn lên bầu trời xám xịt, mặc cho nước mưa rơi lên trên mặt mình.

“Ha ha ha ha...”

Hắn cũng không nhịn được mà cười khẽ.

Hiệp chi đại giả.

Vì nước vì dân!

Mộ Dung Long Uyên mím môi, theo bản năng đưa tay phải ra sờ vào phía sau nhưng chỉ sờ được khoảng không, lúc này mới nhớ ra chiếc tẩu của mình vẫn còn trên tường thành. Mộ Dung Long Uyên thu tay phải lại, thở dài một tiếng. Ông ta cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xám xịt, trong mắt tràn đầy mệt mỏi.

Chẳng mấy chốc, những bộ khoái của Lục Phiến Môn xung quanh cũng chạy tới, tay cầm mấy sợi xích sắt có móc.

“Phập...”

“Phập...”

Hai tiếng động nhẹ vang lên, xích xâu qua xương tỳ bà của Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải. Giờ dù có bản lĩnh cao đến đâu thì cả hai cũng không thể trốn thoát. Hơn nữa, cả Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đều đang bị thương nặng.

Những bộ khoái vây quanh Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Long Uyên tìm lại được chiếc tẩu của mình, cầm tẩu trên tay, vẻ mặt trầm mặc.

...

Vũ Xương phủ, phía đông thành.

Bầu trời u ám, mây đen dày đặc giăng kín, mưa phùn lất phất bay, con đường ngoài thành lầy lội đầy bùn đất.

“Xoẹt... “

“Xoẹt... “

Tiếng xích sắt vang lên. Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải bị bộ khoái Lục Phiến Môn áp giải, đi về phía cổng thành. Xương bả vai của hai người hiện giờ bị xích sắt xuyên qua, nối liền xuống tận chân, mà chân bọn họ còn mang xiềng xích bằng sắt tinh luyện. Nhưng mặc dù bị bắt, Tôn Thắng vẫn nở nụ cười sảng khoái trên môi, hắn cười nhìn Quỳnh Ngạo Hải, giọng nói đầy trêu chọc:

“Nhị ca!”

“Việc đã thành rồi!”

Quỳnh Ngạo Hải nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, sắc mặt hơi tái nhợt.

Thanh đoản thương trên ngực áo đã bị rút ra, máu loang khắp vạt áo trước ngực. Cũng may, Mộ Dung Long Uyên đã kịp điểm huyết xung quanh vết thương khiến máu ngừng chảy, nếu không có lẽ Quỳnh Ngạo Hải đã chết vì mất máu quá nhiều rồi.

Hắn nhìn Tôn Thắng, thấy Tôn Thắng cũng bị đâm một nhát thương ngay dưới tim, nhưng vẫn tỏ ra lạc quan thì không

khỏi bật cười:

“Tốt lắm!”

Chương 226: Chương 226

Hai người liếc nhau, đồng thời nở nụ cười.

Các bộ khoái Lục Phiên Môn phụ trách áp giải về mặt phức tạp mắt nhìn hai người, bọn họ không hiểu, giờ cũng đã bị bắt rồi, tại sao hai người này còn cười được chứ?

Giữa thanh thiên bạch nhật, dám ám sát quan chức nhị phẩm, Đại Vũ khai triều bao nhiêu năm nay, chưa từng xảy ra chuyện như vậy, bây giờ hờ ợt hai người chỉ có tử hình, vậy mà vẫn có thể nói cười với nhau?

Hồng Anh tay cầm đoản thương đi theo phía sau, đôi mắt đầy khí phách của nàng thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tôn Thắng. Hình ảnh Tôn Thắng một chiêu đánh chết Trương Mậu Tường vẫn còn văng vẳng trong tâm trí nàng. Hồng Anh hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, nàng bỗng cảm thấy chuyện này có uẩn khúc.

Hồng Anh lại nhìn sang Mộ Dung Long Uyên bên cạnh.

Mộ Dung Long Uyên tay cầm tẩu thuốc bằng đồng thau, đang “phập phập” rút thuốc.

“Su... ” Hồng Anh vừa nói được một chữ thì Mộ Dung Long Uyên liền giơ tay, ngăn câu hỏi của nàng.

Hồng Anh đè nén nghi hoặc trong lòng, biết Mộ Dung Long Uyên hiện tại không muốn trả lời câu hỏi của mình.

Các bộ khoái Lục Phiên Môn áp giải Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải đi vào thành, nhưng đi được một đoạn thì trên đường xuất hiện vài bóng người.

Tên đầu lĩnh cao lớn, vạm vỡ, lưng đeo một thanh đao lớn có vòng vàng, mưa rơi trên vòng vàng khiến chúng va chạm vào nhau, phát ra âm thanh trong trẻo, phía sau còn có vài người nữa.

Đám người này đều đội nón lá, mặc cẩm y hắc sắc, thắt lưng đeo chủy thủ kim sắc.

Các bộ khoái áp giải Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải dừng bước, nhìn nhóm người trên đường.

Mộ Dung Long Uyên cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy thanh đao vòng vàng kia thì lông mày hơi nhíu lại.

Hai bên chạm mặt. Không khí đột nhiên im lặng.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Sao đột nhiên không đi nữa thế?

Hai người nhìn thấy bộ khoái Lục Phiến Môn đối diện, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Lại thêm một nhóm người nữa à?

Quỳnh Ngạo Hải cẩn thận đánh giá đám người đó, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại trên thanh Kim Hoàn Đao, trong đầu theo bản năng hiện lên một cái tên.

Kim Hoàn Đao - Lôi Chính Dương!

Tôn Thắng biến sắc, nhìn về phía Quỳnh Ngạo Hải, hai người nhìn nhau, chợt nhớ lại nội dung trên cẩm thiếp.

Cẩn thận Kim Hoàn Đao Lôi Chính Dương!

Hai bên bộ khoái Lục Phiến Môn chạm mặt.

Lôi Chính Dương sai bước tiến tới, đi thẳng đến trước mặt Quỳnh Ngạo Hải cùng Tôn Thắng,

Mà các bộ khoái xung quanh cảnh giác nhìn Lôi Chính Dương, không biết hắn muốn làm gì.

Chỉ thấy Lôi Chính Dương từ trong ngực lấy ra một bức chân dung, người trên chân dung chính là Quỳnh Ngạo Hải, Lôi Chính Dương đối chiếu dung mạo, cất bức chân dung đi, giọng nói thô kệch nói với Mộ Dung Long Uyên:

“Người này có liên quan đến vụ án của ta, ta phải mang đi.”

Nghe câu này, các bộ khoái xung quanh đều tròn to mắt.

Đây là... Đây là đến cướp người?

Mộ Dung Long Uyên hút một hơi thuốc khô rồi chậm rãi nhả ra, giọng khàn khàn hỏi: “Vụ án gì?”

Lôi Chính Dương hơi ngẩng đầu lên, Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải giờ mới nhìn rõ dung mạo của hắn.

Người này tướng mạo hung hãn, để râu quai nón, sống mũi cao cao, đầu đội nón lá, nhìn từ tai hắn lên trên liền có thể nhận thấy Lôi Chính Dương không có tóc, hắn là một người hói, nếu chỉ nhìn tướng mạo thì dù thế nào cũng không ai tin hắn là một trong ba đại danh bộ của Lục Phiến Môn.

So với danh bộ, hắn càng giống đạo tặc hơn.

Lôi Chính Dương trầm giọng nói: “Hải Kinh Bang cướp bạc cứu tế thiên tai.”

“Toàn bộ Quỳnh gia đang trên đường bị áp giải đến kinh thành!”

“Hiện tại chỉ còn thiếu mỗi Quỳnh Ngạo Hải.”

Lời nói của Lôi Chính Dương như sấm sét giữa trời quang. Quỳnh Ngạo Hải thân thể loạng choạng, suýt nữa không đứng

vững mà ngã xuống đất. Hấn vẽ mặt sững sờ, trong mắt mang theo mờ mịt.

Quỳnh gia bị bắt rồi?

...

Dư Hàng.

Dục Anh Đường.

Bầu trời u ám, tiếng gió rít gào, dường như sắp có bão tố. Nhìn thời tiết, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có mưa rơi rồi.

Trần Diệp ngồi trên ghế ở đại sảnh, bên cạnh bàn gỗ bày ấm trà cùng vài món điểm tâm.

Hấn bốc một miếng điểm tâm, bỏ vào miệng chậm rãi nhấm nuốt, sau đó lại rót một chén trà nóng, cảm thụ cuộc sống nhàn nhã.

“Lộp cộp...”

Trong sân bỗng vang lên một trận tiếng bước chân hơi vội vã. Trần Diệp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tiểu Liên bước nhanh chạy vào, khăn che mặt trên mặt nàng vì động tác kịch liệt mà rơi xuống, dung nhan trắng nõn xinh đẹp lộ ra, tướng mạo xinh xắn, nhưng giữa lông mày lại mang theo lạnh lùng.

Trần Diệp cảnh đẹp ý vui nhìn thoáng qua.

Hai năm trôi qua, Tiểu Liên càng ngày càng thêm xinh đẹp rồi...

Hấn liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt, thản nhiên nói: “Đừng vội, có chuyện gì?”

Tiểu Liên chạy vào đại sảnh, cảm thấy mặt hơi lạnh mới nhận ra mạng che mặt đã rơi rồi, liền vội dừng bước, buộc lại mạng che mặt.

Sau khi làm xong, Tiểu Liên mới đi đến bên cạnh Trần Diệp, vẽ mặt phức tạp.

“Viện trưởng... “

“Chuyện gì?” Trần Diệp lại lấy một miếng diêm tâm, từ từ nhai.

Tiểu Liên từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp vỗ vỗ vụn bánh trên tay, nhận lấy phong thư mở thư ra, xem lướt qua một cái.

Một lúc sau.

“Hải Kinh Bang bị tình nghi cướp bạc cứu tể thiên tai, Lục Phiến Môn phái một bồ đầu nhất phẩm, bắt giữ Quỳnh Long Sơn?”

“Quỳnh Long Sơn không chống cự, cả nhà bị bắt, áp giải về kinh thành?”

Chương 227: Chương 227

Trần Diệp nhìn nội dung trên thư, lẩm bẩm, tay gõ nhẹ lên mặt bàn, trong mắt lộ vẻ trầm tư.

“Thú vị. “

Trần Diệp khẽ cười thành tiếng, không ngờ Đại Minh ngoài ý muốn chặn lại, còn có loại tác dụng này. Vô hình trung coi như cứu Hải Kinh bang.

Hắn thuận tay đặt tờ giấy lên bàn, nhìn về phía Tiểu Liên. “Người muốn đi?”

Tiểu Liên khẽ gật đầu, trong mắt mang theo hy vọng.

Trần Diệp mỉm cười: “Đi đi. “

Tiểu Liên dùng sức gật đầu, đây là cơ hội tốt để giết Quỳnh Long sơn, vừa hay, nàng còn có thể chất vấn tiện phụ kia trước mặt Quỳnh Long sơn!

Trong mắt Tiểu Liên lộ ra hận ý cùng sát ý.

“Khụ khụ khụ... “

Cảm nhận được sát khí lạnh lẽo, Trần Diệp ho khan vài tiếng thì Tiểu Liên mới hoàn hồn, vội vàng thu liễm cảm xúc của bản thân.

Làm sát thủ lâu ngày, trên người khó tránh khỏi có sát khí.

Trần Diệp thản nhiên nói: “Vẫn là câu nói đó, trước khi động thủ phải suy nghĩ cho kỹ. “

Hắn ánh mắt bình tĩnh nhìn Tiểu Liên. “Nếu ngươi không chắc chắn, không ngại xem lại một chút. “

Nghe Trần Diệp nói, Tiểu Liên gật đầu, cặp mắt xuống, thần sắc phức tạp.

...

Kinh Châu phủ, Giang Lăng thành, Duyệt Lai khách sạn.

Đại Minh nằm trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào tường, bỗng nhiên có một bàn tay vươn tới, túm lấy cổ áo Đại Minh.

“Ngươi còn muốn nằm đến bao giờ nữa?”

Giọng Hùng Sơn có chút tức giận.

Đại Minh vẽ mặt đờ đẫn nhìn Hùng Sơn, mắt không có chút sắc thái nào.

Cái chết của Tú Tú đối với hắn là một cú sốc quá lớn, Đại Minh ngày đêm đôn củi suốt hơn hai mươi ngày, rồi lại đi bộ hơn hai mươi ngày, cuối cùng cũng đến được Giang Lăng thành. Vốn tưởng rằng sẽ sớm gặp lại nữ tử trong mộng, nhưng nào ngờ lại nhận được tin Tú Tú đã chết. Lúc này, Đại Minh chỉ cảm thấy mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi, mệt hơn cả việc đôn củi.

Hùng Sơn nhìn vẻ mặt đờ đẫn, đôi mắt vô hồn của Đại Minh, trong lòng có chút bức bối.

Đường đường nam tử hán, chỉ là chết một nữ nhân thôi mà, có gì to tát đâu?

Thiên hạ thiếu gì nữ nhân, hà tất phải treo cổ trên một cái cây chứ.

Hôm qua, sau khi biết tin Tú Tú qua đời, Đại Minh tâm tình kích động, la hét muốn đi nhìn thi thể. Hùng Sơn thì kiên quyết ngăn hắn lại.

Làm sao nha môn có thể cho Đại Minh xem thi thể được, còn về việc lên vào... Cả hai đều không biết kinh công, làm sao có thể lên vào được.

Sau khi được Hùng Sơn khuyên can, Đại Minh mới bình tĩnh lại chui vào phòng ngủ, nhìn chăm chăm vào tường, không ăn cơm, không ngủ, cả ngày đều là bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này.

Vốn dĩ Hùng Sơn rất ngưỡng mộ Đại Minh, nhưng giờ thấy bộ dạng này của hắn, trong lòng lại rất bức bối.

“Tú Tú đã chết rồi, người thì phải làm thế nào đây?”

“Người cũng tự sát tuân tình sao?” Hùng Sơn lạnh lùng hỏi.

Đôi mắt đờ đẫn của Đại Minh có chút dao động, hắn cúi đầu, trong đầu theo bản năng hiện lên hình ảnh Trần Diệp. Nếu hắn chết, cha nhất định sẽ rất đau lòng nhỉ?

Đại Minh nghĩ đến đây, nước mắt không khỏi tuôn ra từ khóe mắt.

“Hùng huynh, ta... “

“Ta... “

“Ta chỉ là trong lòng khó chịu... “

“Ta cảm thấy mệt mỏi, mệt hơn cả việc đồn cũi... “

Đại Minh khóc nức nở. Lúc này hắn nào còn có dáng vẻ một rìu chém chết cao thủ nhị phẩm trên sườn núi nữa. Nguyên hình cứ thế lộ ra, hình dáng khóc lóc này lại rất giống một đứa trẻ mười hai tuổi.

Thấy Đại Minh khóc nức nở, Hùng Sơn thở dài một hơi, lúc này hắn mới nhớ ra, Đại Minh chỉ mới mười hai tuổi. Nhìn

thân hình cao 1,8 mét, vạm vỡ rộng lớn của Đại Minh, Hùng Sơn thường quên mất tuổi thật của hắn.

Hùng Sơn ôm Đại Minh, vỗ nhẹ vào vai, an ủi hắn. “Chỉ là một nữ tử thôi, chết thì chết vậy!”

“Ngươi mới gặp nàng vài lần mà đã ra nông nổi này rồi. “

Đại Minh ôm chầm lấy Hùng Sơn, siết chặt Hùng Sơn, trút bỏ cảm xúc trong lòng, nước mắt lăn dài, dính vào áo Hùng Sơn, một lúc lâu sau.

“Khụ khụ khụ khụ... “

Hùng Sơn an ủi vài câu rồi ho vài tiếng, mặt đỏ bừng, hắn vội vàng vỗ vai Đại Minh:

“Minh đệ, buông ra. “

“Không thở được. “

Đại Minh nấc lên rồi buông tay ra, Hùng Sơn liền vội vàng thở hổn hển. Sức mạnh của Đại Minh thật rất lớn, vừa rồi khi hắn siết chặt mình, Hùng Sơn đã suy nghĩ rằng mình sẽ bị siết chết mất...

Thở hổn hển vài hơi, Hùng Sơn lại lau nước mắt trên mặt Đại Minh, bất mãn nói: “Ngồi ngây ra như vậy thì có tác dụng gì?”

“Nếu ngươi không cam lòng, vậy thì đi tìm tên Lãng Lý Bạch Điều đó để trả thù đi!”

“Một nhát rìu của ngươi có thể chém chết cao thủ nhị phẩm, tên Lãng Lý Bạch Điều đó có thể đỡ được ngươi sao?”

Nghe lời an ủi của Hùng Sơn, Đại Minh lắc đầu.

Khóc một trận rồi, Đại Minh cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, hắn khàn khàn nói: “Không... “

“Hùng huynh, Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. “

“Kẻ đã giết Tú Tú là một người khác. “

Trong đôi mắt đỏ hoe của Đại Minh lóe lên một tia sáng sâu thẳm.

Hùng Sơn không hiểu, bối rối hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Khuôn mặt ngây thơ của Đại Minh lộ ra một nụ cười cay đắng.

“Bởi vì... “

“Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận, hắn là huynh đệ của ta. “

“Biệt danh này, chỉ có ta cùng hắn mới hiểu ý nghĩa của nó.
“

Chương 228: Chương 228

Trên mặt Đại Minh lộ ra vẻ sầu não.

Trong Dục Anh Đường có vô số sách, tùy ý bọn nhỏ xem, nhưng hai năm trước, cuốn truyện tranh “Thủy Hử” đã bị Trần Diệp thu hồi, không cho bọn trẻ xem nữa.

Tôn Thắng chính là do ảnh hưởng của “Thủy Hử” mà bước chân vào con đường thảo khấu lục lâm, Trần Diệp không muốn đám trẻ khác cũng đi theo vết xe đổ. Vì vậy, trong Dục Anh Đường, chỉ có Đại Minh cùng Tôn Thắng đã đọc “Thủy Hử” cùng biết ý nghĩa biệt danh của 108 vị anh hùng.

Trên mặt Hùng Sơn lộ vẻ ngạc nhiên, Lăng Lý Bạch Điều này là thủy phỉ trên hồ Thái Hồ, Đại Minh chỉ là một người tiều phu, làm sao hắn có thể nói hai người là huynh đệ được?

Mặc dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng Hùng Sơn cũng hiểu ý của Đại Minh, hắn gật đầu: “Cho nên, người hiểu hắn, biết hắn sẽ không làm chuyện như vậy?”

Đại Minh nắm chặt hai tay, dùng sức nhẹ gật đầu: “Đúng vậy.”

Trên mặt hắn có thêm một chút mệt mỏi, Đại Minh cũng đã nghĩ đến việc trả thù, nhưng hắn biết Tôn Thắng sẽ không giết người bừa bãi, hung thủ chắc chắn là một người khác.

Hùng Sơn ngồi bên cạnh, cau mày suy nghĩ một lúc, nhưng lại không nghĩ ra được gì.

Hắn ngẩng đầu lên thấy ánh mắt Đại Minh đã không còn đờ đẫn, thần thái cũng trở lại bình thường thì mới thở phào nhẹ nhõm, hắn rất ngưỡng mộ Đại Minh, sợ Đại Minh cứng đầu

không ăn không uống, học theo mấy tên văn nhân nghèo kiệt xác chơi trò tuần tình. Bây giờ thấy Đại Minh khóc một trận đã trở lại bình thường, Hùng Sơn cũng yên tâm.

“Cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Hùng Sơn ngữ khí ôn hòa.

Đại Minh gật đầu, nhưng đôi mắt vẫn đỏ hoe, nét mặt vẫn còn đờ đẫn.

Cái chết của Tú Tú là một cú sốc lớn đối với hắn, hắn không thể chấp nhận nhưng lại buộc phải chấp nhận.

Hùng Sơn dùng bàn tay to lớn của mình vỗ nhẹ vào vai Đại Minh.

“Vi huynh có việc quan trọng phải làm, người có đôi không?”

“Để vi huynh bảo tiểu nhị làm chút gì đó mang lên nhé?”

Đại Minh lắc đầu.

“Được rồi, Minh đệ, đợi ta một canh giờ, khi ta quay lại sẽ mua ít thịt quay ngon, chúng ta ăn một bữa nhé. ” Hùng Sơn vỗ nhẹ vào vai Đại Minh, an ủi.

Hôm qua hắn đến Giang Lăng thành, đáng lẽ phải làm việc đó trước, nhưng Hùng Sơn lại lo lắng cho Đại Minh, nên đã cố nán lại một ngày. Giờ thấy Đại Minh đỡ hơn rồi, sẽ không làm chuyện đại đột như tự tử theo người yêu, Hùng Sơn cũng nên đi làm việc của mình.

Đại Minh gật đầu, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

“Hùng huynh, người cứ đi làm việc đi, đa tạ. “

Hùng Sơn cười lớn:

“Cái này có đáng gì!”

“Hai ta cũng coi như tâm đầu ý hợp, nếu không có người, vì huynh có lẽ cũng đã chết trên núi rồi. ” Nói xong, hắn cười lớn hai tiếng rồi cầm lấy chiếc nón trên bàn, đội lên đầu, sau đó đẩy cửa phòng, bước nhanh ra khỏi khách sạn.

Đại Minh ngồi trên giường nhìn chăm chăm vào cửa phòng, một lúc lâu sau mới đưa tay vào ngực, lấy ra một chiếc túi gấm. Hắn mở túi gấm, lấy ra chiếc vòng cổ răng hổ.

Ba chiếc răng hổ màu vàng nhạt, bên trên có khắc hoa văn, tron nhẵn ăm áp nằm gọn trong tay.

Bàn tay to lớn của Đại Minh nắm chặt chiếc vòng cổ, nắm rất chặt, rất chặt.

...

Hùng Sơn đội nón bước nhanh trên đường.

Lúc này Giang Lăng đã tạnh mưa, bầu trời trong xanh, mặt trời treo trên đỉnh đầu, nước mưa trên mặt đất bốc hơi, tạo cảm giác có hơi oi bức, trong không khí còn lẫn lộn đủ thứ mùi, mùi sau cơn mưa, mùi đất, mùi xác chết phân hủy... Tất cả hòa quyện vào nhau, rất khó ngửi.

Hùng Sơn cau mày cùng bước nhanh hơn, đột nhiên hắn dừng lại, vẽ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào con đường lát đá xanh.

Trên đường lát đá xanh, hơn mười chiếc xe đẩy đang được đẩy đi. Đằng sau xe đẩy là một nam nhân trung niên mặc áo choàng thâm lam, xung quanh có vài quân sĩ.

Hùng Sơn ngay lập tức nhận ra những chiếc xe đẩy đó là xe chở bạc cứu tế thiên tai.

Mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hùng Sơn nhìn chăm chăm vào đám người đó, nhận thấy trên góc áo tất cả bọn họ đều có thêu đồ án một chiếc lá.

“Ngọc Diệp Đường!”

“Là người của Ngọc Diệp Đường!”

Hùng Sơn bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ thân phận của những người này.

Ngọc Diệp Đường là tổ chức sát thủ lớn nhất ở phía đông nam của triều đại Đại Vũ, nghe nói đứng phía sau là một vị tông sư, trên giang hồ cũng coi là thế lực nhất lưu.

Hùng Sơn có chút không hiểu.

Làm thế nào mà người của Ngọc Diệp Đường lại phát hiện ra bạc cứu tế thiên tai chứ?

Hắn suy nghĩ một lúc, nhưng nghĩ mãi mà không rõ, cùng không nghĩ thêm nữa. Nếu Ngọc Diệp Đường đã giúp mang bạc cứu tế thiên tai đến đây thì có nghĩa là thế lực này không xấu.

Hôm qua Hùng Sơn bận việc của Đại Minh nên quên báo cáo cho quan phủ, bây giờ Ngọc Diệp Đường đã ra tay rồi, Hùng Sơn cũng không cần phải chạy thêm một chuyến nữa.

Hùng Sơn thu lại ánh mắt, xác định phương hướng rồi chạy về phía nam dọc theo con phố dài.

Chẳng mấy chốc, Hùng Sơn rẽ vào một con hẻm nhỏ có phần đồ nát.

Chương 229: Chương 229

Con hẻm dường như đã tồn tại từ lâu, những phiến đá xanh lát trên mặt đất đã vỡ vụn, bức tường gạch xanh ở hai bên con hẻm bị mưa gió tàn phá, bề mặt gồ ghề, để lộ vài mảng tường màu trắng xám. Những ngôi nhà ở hai bên thậm chí còn đồ nát hơn, cánh cửa gỗ màu đỏ son cũng bị bong tróc sơn.

Toàn bộ con hẻm đều lộ ra âm u đầy tử khí.

Hùng Sơn bước vào con hẻm, hắn đếm số nhà, đi hết con hẻm đến ngôi nhà thứ ba tính từ cuối hẻm thì dừng lại, đưa nắm đấm to bằng bao cát ra, nhẹ nhàng gõ cửa gỗ. “Cốc cốc cốc...”

Trong viện truyền đến tiếng bước chân kéo dài.

“Két...”

Cánh cửa gỗ mở ra, một ông lão mặc áo vải thô mở cửa, lúc nhìn thấy Hùng Sơn, một tia vui mừng chợt lóe lên trong mắt ông ta.

Hùng Sơn cũng gật đầu với ông ta. Ông lão cảnh giác nhìn xung quanh một vòng rồi mở cửa cho Hùng Sơn vào.

Hùng Sơn vừa tiến vào trong viện thì ông lão đã khom người, quỳ một gối xuống, giọng khàn khàn nói: “Thuộc hạ tham kiến Lục vương tử!”

“Thôi đứng dậy đi, ở đây không có Lục vương tử nào cả.”

Hùng Sơn khẽ thở dài, ánh mắt dừng lại trong viện. Khoảng viện nhỏ sạch sẽ gọn gàng, ở góc có vài chậu hoa, nhưng bên trong chậu lại không trồng hoa, chỉ là chiếc chậu trống rỗng. Chậu hoa chất đống trong góc, có vẻ hơi cô tịch.

Hùng Sơn đưa mắt nhìn khắp viện, trong mắt ánh lên vẻ xa lạ cùng hoài niệm. Hắn mở rộng bước chân, hướng đến chính phòng. Chính phòng cũng có vẻ cũ kỹ, cửa gỗ màu sẫm, trên đó có những lỗ thủng do côn trùng đục khoét.

Hùng Sơn đẩy cửa bước vào đại sảnh của chính phòng, đại sảnh rất sạch sẽ, mặt đất không một hạt bụi, phía bắc có một chiếc bàn, xung quanh có vài cái ghế tương đối.

“Hô... “

Hùng Sơn thở dài, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt ánh lên một tia buồn bã. Ông lão kia thì theo sát phía sau Hùng Sơn, dáng người lom khom, bước chân không nhanh nhưng rất vững vàng.

“Theo thuộc hạ điều tra, năm đó lão phu nhân rời Đại Liêu trở về Đại Vũ, chính là đã dừng chân ở đây. “

“Đây là nhà tổ của lão phu nhân, thuộc hạ cũng đã dò hỏi đám người hàng xóm xung quanh. “

“Trước đây đúng là có một gia đình họ Hùng từng sống ở đây. “

“Mọi thứ đều khợp. “

Nghe báo cáo của ông lão, trong lòng Hùng Sơn tràn ngập cảm xúc lẫn lộn, hắn bước đến trước chiếc bàn trong đại sảnh, đưa tay sờ lên mặt bàn. Bàn tay to rộng của Hùng Sơn xoa nhẹ chiếc bàn gỗ cũ kỹ, bề mặt bàn gỗ không còn nhẵn bóng, dưới tác động của thời gian đã trở nên thô ráp cũ kỹ.

Hùng Sơn từ từ ngồi xuống chiếc ghế cũ, mắt nhìn khắp mọi thứ trong phòng.

“Thuộc hạ đã mua lại nơi ở này, dọn dẹp qua một lượt. Những vật dụng trước đây, thuộc hạ không vứt bỏ, đều giữ lại. “

“Một số thứ hư hỏng không còn hình dạng, thuộc hạ đã để vào sương phòng. “

Ông lão lom khom lưng, ho khan vài tiếng.

Hùng Sơn nghe xong gật đầu, thở dài: “Người vất vả rồi. “

Ông lão xúc động nói: “Năm đó nếu không có lão phu nhân thì thuộc hạ đã chết rồi. “

“Hiện tại điều duy nhất đáng tiếc là, lão phu nhân trở về nhà cũ, chỉ ở một thời gian rồi lại rời đi. “

“Thuộc hạ đã hỏi đám người già xung quanh, bọn họ cũng không biết lão phu nhân rốt cuộc đã đi đâu. “

Trên mặt ông lão lộ vẻ tiếc nuối.

Hùng Sơn nghe vậy, mỉm cười nói: “Đã đủ rồi. “

“Mẫu thân có tính toán riêng của mình. “

“Ngày sau có cơ hội, ta sẽ đi tìm mẫu thân. “

Hùng Sơn an ủi ông lão nhưng có vẻ như hắn đang tự an ủi mình thì đúng hơn.

Ông lão im lặng gật đầu, rồi cứ thế cả hai chìm vào im lặng.

Hùng Sơn ngồi một lúc thì đứng dậy, bắt đầu đi dạo quanh nhà cũ của gia đình, dùng đôi bàn tay rộng lớn của mình cẩn thận đo đạc từng nơi. Hắn đang cảm nhận, cảm nhận nơi mẫu thân hắn từng sống.

Hùng Sơn bước đến sương phòng, đẩy cửa ra.

Trên sàn phòng có vài chiếc rương, bên trong đựng những món đồ nhỏ đã hỏng, vừa bước vào, ánh mắt Hùng Sơn đã bị một vật trong rương thu hút.

Đó là một chiếc trống lắc nhỏ.

Khác với những chiếc trống lắc bán trên thị trường, mặt trống này được làm bằng da, có màu vàng nhạt, mấy viên đạn nhỏ gắn ở hai bên trống lắc đã rơi ra, chỉ còn lại hai sợi dây mảnh khô.

Nhìn thấy chiếc trống lắc nhỏ này, Hùng Sơn bỗng thở gấp, hấn bước nhanh đến, lấy nó ra khỏi rương, trong mắt hiện lên vẻ hồi tưởng. Chiếc trống lắc này là do mẫu thân làm cho hấn. Năm Hùng Sơn bốn tuổi, mẫu thân hấn rời Đại Liêu, mang theo chiếc trống lắc nhỏ này, bà nói muốn về quê thăm người thân.

Mẫu thân hấn là người Đại Vũ, nhớ quê hương cũng là lẽ thường tình, nhưng bà vừa đi liền biệt vô âm tín. Vô số đêm mộng mị, Hùng Sơn đều mơ thấy mẫu thân, nhưng theo thời gian trôi qua, hình ảnh người mẫu thân trong mơ đã dần mờ nhạt.

Hùng Sơn thở dài một tiếng, thoát khỏi hồi ức.

Hấn đặt chiếc trống lắc xuống, trong mắt thêm một chút buồn bã, hơn hai mươi năm trôi qua rồi, không biết mẫu thân giờ ở nơi đâu, có được bình an không.

Hùng Sơn lục lọi những món đồ nhỏ trong rương nhưng không tìm thấy bất cứ thứ gì trong ký ức nữa.

Lão nhân đứng bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi.

Chương 230: Chương 230

Hùng Sơn tìm kiếm một lúc mới buồn bã từ bỏ, bước ra khỏi phòng bên, đi dạo quanh nhà cũ của Hùng gia, trong lòng thêm một chút nặng nề.

Hắn lại trở về đại sảnh ngồi trên chiếc ghế cũ.

Ông lão bên cạnh lúc này mới lên tiếng: “Điện hạ, cuộc săn mùa hè trên thảo nguyên sắp bắt đầu rồi. “

“Cuộc săn năm nay rất quan trọng, tất cả các vương tử ở bên ngoài đều phải trở về. “

Hùng Sơn gật đầu: “Việc này ta đã biết. “

Ông lão ngẩng đầu nhìn Hùng Sơn, hạ giọng nói: “Điện hạ, Hoàng hậu nương nương nói ngài nhất định phải giành được vị trí đầu tiên trong cuộc săn này. “

“Đại Liêu sắp khai chiến với Đại Vũ. “

“Đại Vũ tân hoàng đăng cơ, nhân tâm bất ổn, lại đúng lúc xảy ra lũ lụt, sau cuộc săn giữa năm chính là thời cơ tốt để tấn công. “

Nghe những lời của ông lão, trong mắt Hùng Sơn lóe lên vẻ nghiêm túc cùng tự tin.

“Ta đã biết. “

Ông lão nghe ra tự tin trong giọng nói của Hùng Sơn, trên mặt không khỏi nở nụ cười, trong số các vương tử của Đại Liêu, chỉ có Lục vương tử là giống Bệ hạ nhất, tính tình cũng gần như giống hệt nhau, mà trong số các vương tử, Bệ hạ yêu quý Lục vương tử nhất.

Sau khi lão phu nhân rời đi, Hoàng hậu nương nương dưới gối không con, đã chủ động đưa Lục vương tử đến bên cạnh, coi như con ruột. Nhiều năm trôi qua, tình mẫu tử sâu đậm, ông lão có thể tưởng tượng, sau này khi Đại Liêu đánh bại Đại Vũ, người được chọn làm tân hoàng đế nhất định sẽ là Lục vương tử.

Bây giờ chỉ cần chờ chiến tranh bắt đầu, Lục vương tử lập được chút công lao quân sự, ngôi vị Thái tử sẽ dễ dàng như trở bàn tay.

Hùng Sơn không biết ông lão đang nghĩ gì, hắn nhìn chăm chăm xuống đất, trong lòng phiền muộn. Hắn đã tìm kiếm tung tích của mẫu thân mình ở Đại Vũ suốt nhiều năm, đồng thời cũng có hiểu biết sâu sắc về người dân Đại Vũ.

Theo quan điểm của Hùng Sơn, người dân Đại Vũ không khác gì người dân Đại Liêu, chỉ là lối sống khác nhau, một bên sống bằng nghề trồng trọt, một bên sống bằng nghề chăn nuôi. Nếu truy tìm nguồn gốc thì cũng giống nhau, đều là để sống sót.

Người dân của hai nước đều có những khó khăn riêng. So sánh cả hai, Hùng Sơn cảm thấy là nửa cân với tám lạng.

Chiến tranh...

Hùng Sơn thở dài.

Lúc hai nước giao chiến, sẽ lại có không ít người chết, Hùng Sơn thương dân chúng Đại Vũ, trên người hắn chảy một nửa dòng máu Đại Vũ. Tương tự, hắn cũng thương con dân Đại Liêu. Nhưng đứng ở lập trường quốc gia, Hùng Sơn không thể tránh khỏi việc dẫn đầu kỵ binh tiến vào lãnh thổ Đại Vũ...

Nghĩ đến những điều này trong lòng Hùng Sơn lại cảm thấy phiền muộn.

Hắn đứng dậy khỏi ghế rồi vẫy tay với ông lão.

Mục đích của chuyến đi này đã đạt được rồi, hấn cũng nên trở về khách sạn.

Hùng Sơn bước vào phòng, lấy chiếc trống lắc bị hỏng rồi ra khỏi con hẻm, mua một ít thịt quay ở một cửa hàng ven đường, xách trên tay, đi về phía Duyệt Lai khách sạn.

“Kẹo kệt...”

Cửa phòng truyền đến một tiếng vang nhỏ, bị người đẩy ra. Đại Minh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hùng Sơn loạng choạng bước vào, tay hấn xách hai vò rượu lớn, trên cánh tay treo hai túi thịt quay.

Hùng Sơn vừa đi vừa giơ vò rượu trên tay phải lên, uống một ngụm lớn, rượu từ trong vò tuôn ra.

“Ục ục...”

Hùng Sơn nuốt từng ngụm lớn, vạt áo trước ngực ướt đầm rượu.

Hấn bước vào phòng, đặt hai vò rượu xuống, thở phào một hơi, mặt hơi đỏ nhìn Đại Minh: “Minh đệ, uống với vi huynh một chén đi...”

“Ục...”

“Ục...”

“Khụ khụ khụ...”

Đại Minh đặt vò rượu xuống, ho khan dữ dội.

Trong phòng ngủ, Đại Minh cùng Hùng Sơn ngồi bên bàn có bày hai túi giấy đựng thịt lợn quay, bên cạnh mỗi người đều là một vò rượu.

Một ngụm rượu trôi xuống, Đại Minh ho sặc sụa, mặt đỏ bừng.

Thấy vậy, Hùng Sơn không nhịn được cười lớn, hắn đã uống hết nửa vò rượu, mặt có hơi đỏ, nhưng ánh mắt vẫn sáng rõ.

“Ha ha ha ha... “

“Minh đệ, ngươi chưa uống rượu bao giờ à?”

Hùng Sơn trêu chọc Đại Minh, Đại Minh thì nhìn chăm chăm vào vò rượu, thở dài, lầm bầm: “Đây là rượu sao?”

“Không ngon như trong sách nói... “

Đại Minh đặt vò rượu lên bàn, trong mắt có chút thất vọng.

Trong sách nói, rượu có thể giải sầu, nhưng tại sao khi vào miệng, nó lại có vị đắng như vậy chứ?

Đại Minh cười khỏ, chống hai tay lên bàn, học theo Hùng Sơn, dùng tay lấy vài miếng thịt lợn quay nhét vào miệng.

Hùng Sơn dùng tay trái nâng vò rượu lên, uống một ngụm lớn, rượu tràn ra làm ướt đầm cổ áo hắn.

“Phù... “

Hùng Sơn đặt vò rượu xuống, cười nói: “Minh đệ, ngươi mới uống một ngụm mà hiểu gì về rượu chứ?”

“Lại đây!”

“Uống thêm một ngụm nữa!”

“Rượu là thứ càng uống càng cảm nhận được cái hay của nó!”

Hùng Sơn khuyên Đại Minh.

Đại Minh biểu lộ cô đơn, hắn vẫn còn chìm đắm trong cái chết của Tú Tú, khó lòng thoát ra được. Hắn nhìn chăm chăm vào vò rượu, im lặng một lúc lại cầm vò rượu lên, ngẩng đầu.

Rượu hơi đục rầu, chua chát chảy vào miệng Đại Minh.

Lần này Đại Minh cố chịu đựng vị chua chát đó, mặc cho rượu chảy vào bụng.

Một ngụm, hai ngụm, ba ngụm...

Đại Minh một hơi uống hết nửa vò rượu, lúc đặt vò rượu xuống, khuôn mặt thật thà đó đã đỏ bừng vì rượu.

Chương 231: Chương 231

“Ồ!”

Đại Minh ợ một tiếng rõ to.

Thấy vậy, Hùng Sơn không nhịn được cười lớn, khen ngợi: “Tốt!”

“Tửu lượng tốt!”

Đại Minh lắc đầu, cầm thịt lợn quay lên ăn ngấu nghiến.

“Lại đây! Minh đệ, cạn!” Hùng Sơn cầm vò rượu lên, cụng ly với Đại Minh.

Đại Minh cũng không từ chối, học theo dáng vẻ hào sảng của Hùng Sơn, giơ cao vò rượu, mặc cho rượu làm ướt áo. Không lâu sau, hai vò rượu đã được Hùng Sơn cùng Đại Minh uống hết. Hùng Sơn cười lớn một tiếng, lão đảo bước ra khỏi phòng, đứng trước lan can tầng hai, hét xuống dưới:

“Tiểu nhị! Mang thêm hai vò rượu lên đây!”

Đại Minh dựa vào bàn, hơi men bốc lên, gương mặt đỏ bừng. Hắn bỗng cảm thấy mình như đang bay bổng, phiền muộn trong lòng vui đi không ít.

“He he he...”

Khuôn mặt đỏ bừng vì rượu của Đại Minh lộ ra cười ngốc nghếch. “Ha ha ha ha...”

Đại Minh cất tiếng cười to, ánh mắt mờ mờ mang theo thô kệch, hắn nhắc chiếc bình rượu rỗng bằng tay trái, cánh tay chân động, vò rượu bay lên.

“Bốp!”

Đại Minh một quyền đánh nát bình rượu, nắm đấm xuyên qua bình rượu, biến thành mảnh vụn đầy đất.. Hùng Sơn nghe thấy tiếng động, trên mặt lộ ra nụ cười, hẳn biết tử lượng của Đại Minh đã lên cao rồi.

“Minh đệ, thế nào?”

“Rượu này càng uống càng thấy ngon phải không?”

“Trong lòng có thấy dễ chịu hơn chút không?”

Hùng Sơn ngồi lại trên ghế, chop lấy một miếng thịt lợn quay bóng mỡ nhét vào miệng.

Hắn vốn là người Liêu, tử lượng rất tốt, uống một vò rượu cũng như không có chuyện gì. Đại Minh cười ngây ngô hai tiếng, cũng chop lấy thịt lợn quay nhét vào miệng, miệng lẩm bẩm:

“Ngon!”

“Rượu này... quả là thứ tốt. “

Đại Minh lẩm bẩm một mình, hẳn cảm thấy bi thương, tức giận cùng nỗi đau trong lòng đã vơi đi phần lớn, nhưng lại có một luồng hào khí, bay thẳng lên trời.

Hắn không còn sợ hãi điều gì nữa!

Hùng Sơn cười sảng khoái, gật đầu hài lòng: “Minh đệ, vi huynh thật sự là càng ngày càng yêu thích ngươi!”

Nói xong, biểu cảm của Hùng Sơn đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, ánh mắt hẳn sáng quắc, nhìn chằm chằm Đại Minh.

“Minh đệ!”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay hai chúng ta kết nghĩa huynh đệ được không?”

Hùng Sơn thực lòng yêu mến Đại Minh, đứa trẻ này tâm tính thuần khiết, trời sinh thần lực, sau này nếu cùng mình chinh chiến sa trường thì nhất định có thể lập nên công lao bất hủ!

Sau này, đánh bại Đại Vũ triều rồi, đừng nói là con gái của tri phủ... Cho dù là tỷ muội của hoàng đế thì cũng chỉ có thể làm thiếp thất của Đại Minh!

Ánh mắt Hùng Sơn nóng rực, dưới trợ giúp của men rượu, trong lòng càng là phóng khoáng vô cùng.

Đại Minh nghe vậy cười ngây ngô, đứng dậy khỏi ghế, nắm lấy tay Hùng Sơn. “Hùng huynh!”

“Người không phải người xấu! Ta nguyện bái người làm nghĩa huynh!”

Mặc dù mặt Đại Minh đã đỏ bừng vì rượu nhưng trong mắt hắn vẫn còn một chút tỉnh táo, đây là quyết định hắn dùng lý trí đưa ra.

Nghe được câu trả lời của Đại Minh, Hùng Sơn cười lớn, vỗ tay trái lên bàn. “Bốp!”

Thịt lợn quay trên bàn bị chấn động lên một chút rồi lại rơi xuống bàn, một cú này cũng khiến tiểu nhị mang rượu lên sợ hết hồn.

Điểm tiểu nhị bung rượu vào phòng, thấy mặt Đại Minh đỏ bừng thì trong mắt lóe lên e ngại, vội vàng đặt vò rượu xuống cạnh bàn, điểm tiểu nhị không quay đầu lại chạy mất dép.

Hùng Sơn nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của điểm tiểu nhị thì bị chọc cười, cười lớn một tiếng.

Trên mặt Đại Minh lộ ra một chút áy náy, hôm qua là hắn bốc đồng...

Hai người lấy lại tinh thần.

Hùng Sơn nhìn về phía Đại Minh, nét mặt trở nên nghiêm túc hơn, hấn nắm lấy tay Đại Minh, vẻ mặt chân thành nói: “Minh đệ, vi huynh không muốn lừa ngươi!”

“Ta là người Liêu! Ta đến Đại Vũ là để điều tra một việc. “

“Vi huynh mặc dù là người Liêu, nhưng trên đường đi chưa từng làm hại người vô tội!”

“Nếu ngươi coi trọng vi huynh, hai người chúng ta liền kết bái làm huynh đệ!”

Lúc nói những lời này, trong lòng Hùng Sơn không khỏi căng thẳng, nhìn chăm chăm vào mắt Đại Minh, cố gắng nắm bắt cảm xúc trong mắt Đại Minh.

Nghe xong, Đại Minh gãi đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ngốc nghếch.

Người Liêu?

Sao nghe lại có chút quen quen?

Đại Minh nhất thời không nhớ ra mình đã nghe ở đâu, mà hấn cũng không nghĩ nhiều nữa, kéo Hùng Sơn lại trực tiếp quỳ xuống, giọng ồm ồm gọi một tiếng: “Huynh trưởng!”

Hùng Sơn thấy trong mắt Đại Minh không hề do dự liền quỳ xuống thì trong lòng mừng rỡ, khuôn mặt thô kệch cũng lộ vẻ vui mừng, tay Hùng Sơn run lên.

“Tốt! Tốt!”

Hùng Sơn vô cùng kích động, cũng vội vàng quỳ xuống đất. “Minh đệ, ta hơn ngươi vài tuổi, ngươi gọi ta là đại ca, ta gọi ngươi là Minh đệ được không?” Hùng Sơn xúc động hỏi.

“Đại ca!”

Đại Minh không nói nhiều, hấn dứt khoát gọi.

Thấy Đại Minh có vẻ thật thà, Hùng Sơn cũng không nỡ giấu diếm nữa, nghiêm mặt, hạ giọng nói: “Được!”

“Minh đệ, chuyện đến nước này, ta cũng không giấu người nữa. “

“Huynh đài đừng nhầm, ta không mang họ Hùng. Hùng là họ mẫu thân ta, ta vốn họ Gia Luật, tên Gia Luật Sơn!”

“Họ Gia Luật này có chút đặc biệt, ta không thể để lộ ra, cho nên mới mượn họ mẫu thân để che giấu tên thật. “

Hùng Sơn nghiêm nghị nói.

Chương 232: Chương 232

Hắn là Lục vương tử của Đại Liêu quốc, thân phận cao quý, nếu chuyện này bị bắt kỳ ai ở Đại Vũ biết được, e rằng hắn sẽ không thể sống sót trở về Đại Liêu!

Đại Minh cười gãi đầu, ngốc nghếch nói: “Ta tên là Trần Đại Minh, không có họ khác. “

Nghe câu trả lời này, Hùng Sơn sửng người một chút rồi cười phá lên. “Ha ha ha ha ha... “

“Tốt!”

Hùng Sơn nghiêm mặt, chấp tay: “Thương thiên tại thượng, hậu thổ tại hạ, Gia Luật Sơn ta cùng Trần Đại Minh kết nghĩa huynh đệ! Từ nay về sau có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!”

“Lời thề này, trời đất chứng giám!”

Nói xong, Hùng Sơn hướng mặt ra ngoài cửa sổ, quỳ lạy ba lần, Đại Minh cũng học theo hắn, lạy ba lạy.

Hai người kết nghĩa xong liền cảm thấy mối quan hệ giữa cả hai đã gần gũi hơn rất nhiều.

“Minh đệ!” Hùng Sơn ôm lấy cánh tay Đại Minh, kéo hắn dậy khỏi mặt đất, giọng nói chân thành tha thiết.

“Đại ca!” Đại Minh cũng cười tươi, ngữ khí ngốc nghếch đáp lại, hai người nhìn nhau, bỗng nhiên cùng cười lớn.

“Ha ha ha ha ha... “

“Ha ha ha ha... “

Tiểu nhị dưới lầu khách sạn nghe tiếng cười trên lầu truyền đến thì nhin không được mà liếc mắt.

Đại Minh cùng Hùng Sơn mở niêm phong rượu, hai người xách vò rượu tiếp tục uống.

“Minh đệ, rốt cuộc người nghĩ thế nào về Tú Tú cô nương kia?” Hùng Sơn nuốt một ngụm rượu hỏi. “Có phải nhìn thấy nàng, trong lòng sẽ có một loại xúc động muốn ôm nàng, muốn cùng nàng...”

Hùng Sơn trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, ánh mắt lấp lánh.

Đại Minh chưa từng trải đời, không hiểu biểu cảm của Hùng Sơn.

Hắn lắc đầu, trên mặt đầy mờ mịt, tay trái đặt trên vò rượu, giọng điệu có chút chán nản lẩm bẩm: “Ta... Ta không biết.”

“Ta chỉ muốn ở bên nàng. Bất kể là làm gì, cho dù chỉ là trò chuyện, ngắm mây... Ta cũng đã mãn nguyện rồi.”

“Còn về...” Đại Minh mặt hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói: “Còn về ôm nàng, ta nghĩ cũng không dám nghĩ.”

Trong đầu Đại Minh theo bản năng hiện lên dung mạo của Tú Tú cô nương. Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, ngây người nhìn chăm chăm mặt bàn như thể Tú Tú đang ở trước mắt.

Nghe những lời của Đại Minh, Hùng Sơn hơi sững sờ, trong mắt lộ vẻ suy tư, ánh mắt nhìn Đại Minh bỗng nhiên có thêm một phần tôn trọng. “Minh đệ, là vi huynh nghĩ vậy rồi.”

“Vi huynh tự phạt ba... ba ngụm!”

Hùng Sơn vốn định nói ba chén, nhưng hai người uống rượu căn bản không dùng chén.

Hắn xách vò rượu lên, uống một hơi ba ngụm lớn để tỏ ý xin lỗi.

Đại Minh hoàn hồn lại, ảo ảnh trước mắt tan vỡ, trên mặt hắn lộ ra nụ cười khổ, không để ý khoát tay.

Bây giờ Tú Tú đã chết rồi, nói những điều này còn có tác dụng gì nữa?

Đại Minh xách vò rượu lên, tiếp tục uống rượu, chỉ có rượu mới có thể khiến hắn tạm thời quên đi những phiền não này. Hùng Sơn nhìn Đại Minh vẻ mặt buồn bực uống rượu như hũ chìm, suy nghĩ một lát, hắn trầm giọng nói: “Minh đệ, ta thấy tâm trạng ngươi không tốt, ở lại Kinh Châu nữa cũng chỉ là tự tìm phiền não, chi bằng cùng vi huynh đi về phía Bắc, giải sầu một chút, thế nào?”

Hùng Sơn biết tính tình Đại Minh thuần khiết, cái chết của Tú Tú đối với hắn là một đả kích rất lớn. Trong thời gian ngắn, e rằng Đại Minh không thể nào thoát ra được.

Khuôn mặt say đỏ của Đại Minh đầy mờ mịt.

“Xa không?” Đại Minh khẽ hỏi.

Hùng Sơn cầm thịt quay lên, nhai một ngụm lớn. “Ra roi thúc ngựa, hơn tháng tháng là đến. “

“Minh đệ, ngươi lớn thế này rồi chưa từng thấy thảo nguyên đúng không? Ngươi cùng vi huynh đi về phía Bắc đi, ta sẽ tiếp đãi đệ bằng lễ nghi cao nhất. “

“Phong cảnh thảo nguyên rất đẹp, đệ chỉ cần nhìn thấy một lần thì cả đời sẽ khó quên!”

Vừa nói, ánh mắt Hùng Sơn liền trở nên mơ màng, như thể đắm chìm vào hồi ức quá khứ.

Gió nhẹ thổi qua, cỏ trên thảo nguyên nhẹ nhàng đung đưa, mặt đất giống như dâng lên một làn sóng xanh lục tươi mát,

từng đàn trâu bò thông thả bước đi, nhàn nhã kiếm ăn.

Hùng Sơn kể cho Đại Minh nghe về phong cảnh thảo nguyên cùng những câu chuyện thú vị.

Nghe Hùng Sơn kể, mắt Đại Minh cũng ánh lên vẻ khao khát. “Minh đệ, thế nào?”

“Vi huynh ở Kinh Châu có thể kiếm được ngựa nhanh, không bao lâu là có thể đi về phía bắc rồi. “

Hùng Sơn nói giọng ồm ồm, nhưng Đại Minh lại lắc đầu: “Xa quá...”

“Ta rất muốn đi, nhưng chuyện này ta phải về nhà bàn bạc với cha ta. Hơn nữa...”

Trong đầu Đại Minh chợt hiện lên dáng vẻ dịu dàng hiền thực của Trương Uyển Nhi. “Ta cũng phải xin lỗi Uyển Nhi. “

Không biết vì lý do gì, Đại Minh hiện tại rất tỉnh táo, trong lòng rất tỉnh táo, hắn chợt nhớ ra, lần này mình rời nhà thậm chí còn không nói với Uyển Nhi một tiếng.

Dù sao đi nữa, hắn cũng coi như là vị hôn phu trên danh nghĩa của Uyển Nhi.

Đôi mắt Đại Minh lộ vẻ mờ mịt, không biết có phải do tác dụng của rượu hay không, hắn cảm thấy bây giờ mình rất tỉnh táo.

Những điều trước đây mơ hồ không hiểu, bây giờ đều đã hiểu.

Hùng Sơn nghe thấy cái tên Uyển Nhi thì sửng sốt. “Uyển Nhi là ai?”

Chương 233: Chương 233

Đại Minh kể lại lai lịch của Uyển Nhi, cũng nhớ đến điệu dáng hiền thực của Uyển Nhi, trong lời nói vô thức thêm vài lời khen ngợi.

Nghe xong, biểu cảm của Hùng Sơn hơi sững sờ, sắc mặt kỳ quái. Hắn há miệng nhưng muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau, Hùng Sơn thở dài: “Minh đệ, người thật là một người kỳ lạ. “

Bây giờ Hùng Sơn cũng không biết nên đánh giá Đại Minh như thế nào nữa.

Đại Minh cười khỏ, uống một ngụm rượu, mặc dù men rượu dâng lên nhưng ánh mắt hắn càng sáng hơn.

Bây giờ hắn mới hiểu tại sao khi rời nhà, Trần Diệp lại hỏi mình:

Cảm thấy Tú Tú thế nào,

Cảm thấy Uyển Nhi thế nào.

Đại Minh bây giờ đã hiểu ý của Trần Diệp, hắn rất thích Tú Tú, muốn ở bên cạnh nàng ấy. Có điều, Đại Minh cũng mang trên mình trách nhiệm, hắn cùng Uyển Nhi đã có hôn ước ...

Đại Minh uống một ngụm rượu, trong lòng đau đớn nhưng đầu óc ngày càng tỉnh táo. Hắn chợt nhận ra, mình làm như vậy, đối với Uyển Nhi thật không công bằng.

“Ừng ực ừng ực...”

Đại Minh tâm tình có chút phiền muộn, hắn nhắc vò rượu lên rót vào miệng.

Hùng Sơn nhìn chăm chăm Đại Minh, cau mày.

Nữ nhi tiều phu ...

Vị hôn thê.

Nếu trên người đã có hôn ước, vậy dĩ nhiên không thể phụ người ta.

Có điều, nếu ngày sau Đại Minh theo mình chinh chiến sa trường thì thân phận này e rằng không đủ.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Hùng Sơn.

“Minh đệ! Chi bằng ta cùng người trở về, chờ bái biệt bá phụ, được cho phép, huynh đệ hai ta lại đi về phía bắc. “

“Thời gian cũng kịp. “

Đại Minh khựng lại động tác uống rượu, trên mặt lộ ra nụ cười: “Như vậy cũng tốt. “

Vừa nghe Hùng Sơn miêu tả, trong lòng hắn cũng dâng lên một chút khao khát đối với thảo nguyên.

Thấy Đại Minh đồng ý, Hùng Sơn khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia tinh quang. Nếu Trương Uyển Nhi này thật như lời Đại Minh nói, là một nữ tử hiền lành, vậy mình nhận nàng làm nghĩa muội, ngày sau vinh đăng đại thống, muội muội của Đại Liêu quốc chủ chính là thân phận công chúa.

Đến lúc đó, Đại Minh cũng không cần phiền não về khoảng cách thân phận của hai người nữa...

Hùng Sơn ánh mắt có thần nhìn Đại Minh, trong lòng suy nghĩ.

Đại Minh thì uống rượu, lòng buồn bã.

Hắn không biết rằng chỉ vài câu nói ngắn ngủi mà người đại ca tốt này của hắn đã nghĩ kỹ hết mọi chuyện phía sau rồi.

... .

Kinh Châu, Vũ Xương phủ.

Trong một tòa dinh thự nào đó.

“Rắc... ” một tiếng giòn tan.

Chiếc tách trà trong tay Vạn Thanh bị hấn bóp nát, tách trà bằng sứ vỡ thành bốn mảnh, mảnh vỡ sắc bén, nước trà chảy dọc theo lòng bàn tay, nhỏ giọt xuống đất, đôi tay trắng như ngọc của Vạn Thanh thì vẫn nắm chặt lấy tách trà, bã trà trong tách cũng bị bóp thành một cục.

Mảnh vỡ sắc bén của tách trà đâm vào tay, nhưng hấn lại không hề hấn gì, mảnh vỡ sắc nhọn đó không tạo ra bất kỳ vết thương nào cả.

“Két... “

Khuôn mặt tuần tú của Vạn Thanh giờ biểu cảm dữ tợn, răng nghiến chặt, mảnh vỡ của tách trà trong tay hấn đột nhiên bị hấn bóp nát thành bột, bột mịn trộn lẫn với bã trà, cứ thế bị bóp thành một cục.

Trước mặt Vạn Thanh là một võ giả đang quỳ một gối.

“Bọn chúng điên rồi sao!”

“Giữa ban ngày ban mặt lại dám ám sát Bồ Chính Sứ một tỉnh!”

“Đồ điên!”

“Hai người bọn chúng chính là đồ điên!”

Vạn Thanh chửi ầm lên, gân xanh trên trán giật giật, biểu cảm vô cùng dữ tợn.

Hấn dùng sức vung tay,, mảnh vỡ cốc trà cùng lá trà vón cục trong tay đánh xuống đất, tạo thành một cái hố nhỏ.

Vạn Thanh sắc mặt âm trầm, đi tới đi lui trong phòng. Sự ôn hòa nho nhã quý phái mà hắn thường ngày thể hiện ra giờ phút này đã hoàn toàn biến mất.

Vạn Thanh hiện tại hung bạo như một con thú hoang điên cuồng.

Tên võ giả báo tin quỳ trên mặt đất, đợi Vạn Thanh bình tĩnh lại một chút mới tiếp tục nói: “Theo tin tức, bạc cứu tế thiên tai cũng đã bị mất. “

“Người của Ngọc Diệp Đường không biết từ đâu đã tìm được bạc cứu tế, đã đưa đến Kinh Châu rồi... “

Nghe tin tình báo mà tên võ giả nói, Vạn Thanh suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

“Phế vật!”

“Đều là phế vật!”

Vạn Thanh nghiêng răng, ánh mắt phẫn nộ.

Hai kế hoạch trong giáo đều thất bại rồi, sao có thể như vậy được!

Vạn Thanh trong lòng phẫn hận, thực không thể hiểu được, kế hoạch vốn dĩ vạn vô nhất thất, đã chi tiết đến từng khâu, tại sao vẫn thất bại?

Trương Mậu Tường thì có thể nói là gặp phải hai tên điên. Vậy sao chỗ bạc cứu tế thiên tai lại còn có thể xảy ra sai sót chứ?

Trong lòng Vạn Thanh dâng lên cảm giác thất bại nặng nề.

Hai kế hoạch này vốn dĩ phải vạn vô nhất thất mới đúng!

Tại sao lại thất bại!

Tại sao!

“A!”

Vạn Thanh ngửa mặt lên trời gào thét, mắt đỏ ngầu, như một con thú bị thương, hẳn thực không thể hiểu được.

Tên võ giả quý một gỏi không nói gì, hẳn đang chờ đợi Vạn Thanh hạ lệnh.

Vạn Thanh gào thét vài tiếng rồi tâm trạng mới bình phục, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

“Bảo người trong giáo tăng tốc tiến độ, triều đình trong vòng ba ngày sẽ có thể phản ứng lại. “

“Có thể điểm hóa bao nhiêu ngu dân thì cứ điểm hóa bấy nhiêu ngu dân!”

Tên võ giả quý một gỏi dùng sức gật đầu: “Vâng!”

Vạn Thanh mặt mày âm trầm, phát tay ra hiệu cho hắn đi ra ngoài.

Nhận được mệnh lệnh, tên võ giả đứng dậy, chấp tay cáo lui.

Chương 234: Chương 234

Tên võ giả đó đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, gió ẩm ướt se lạnh thổi qua, người đó ngẩng đầu lên một chút, lộ ra khuôn mặt của hắn.

Là một khuôn mặt rất bình thường, nhưng ở vị trí mắt trái của lại đeo một miếng che mắt.

....

Vương triều Đại Vũ, vùng ven sông phía Đông Nam, trong một căn nhà đồ nát.

Bên trong đã chật ních một nhóm nạn dân khốn khổ, quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù. Những nạn dân này tụ tập thành một vòng tròn, vẻ mặt thần thờ, nhìn vào một ông lão đang đi đi lại lại ở giữa đám đông. Ông lão cũng mặc một bộ quần áo rách rưới, nhưng sắc mặt hồng hào, không giống như nạn dân sa sút xung quanh.

Ông lão bước hai bước trong vòng tròn của đám đông, thanh âm kích động, giọng cao hai tay. “Chư vị!”

“Trận lũ lụt này tuy đã cuốn trôi ruộng vườn nhà cửa của chúng ta, nhưng đây cũng là một điều tốt!”

“Một điều tốt vô cùng tốt!”

Ông lão vung tay hô to, giọng điệu đầy phấn khích.

“Chư vị, chúng ta đều là những người đáng thương đã trải qua khổ nạn... Nhưng thế đạo này thật vô tình! Triều đình cũng không quan tâm đến sống chết của chúng ta!”

Vừa nói, ông lão vừa lấy từ trong ngực ra một bức tượng, bức tượng chỉ nhỏ bằng bàn tay, khắc họa một nữ tử, nàng mặc một bộ váy áo mỏng manh, tay áo tung bay, để lộ một nửa ngực, vẻ mặt hiền từ. Dưới chân nữ tử là một bông hoa sen đang nở rộ, nàng đứng trên đó, một thân khí chất thoát tục.

Bức tượng được khắc rất tỉ mỉ, thể hiện rõ vẻ mặt hiền từ của nữ tử, quần áo, ngực, hoa sen cùng các bộ phận khác đều được khắc họa chi tiết đến từng chi tiết nhỏ. Mặc dù chỉ nhỏ bằng bàn tay, nhưng các chi tiết vẫn cho thấy tay nghề của người thợ thủ công.

Ông lão cung kính đặt bức tượng lên chiếc bàn gỗ trong căn nhà đồ nát, ánh mắt của những nạn dân xung quanh di chuyển theo, trong mắt đầy hoang mang.

Ông lão cẩn thận cung kính quỳ xuống đất, cúi lạy hai lần, sau khi cúi lạy bức tượng, ông lão xúc động nói: “Chư vị, thiên địa bất nhân, triều đình bất nhân! Nhưng có một đấng trên thế gian này thấu hiểu nỗi khổ đau của chúng ta!”

Ông lão lại cung kính nhìn bức tượng, ánh mắt cuồng nhiệt. “Vô Tâm nương nương!”

“Chỉ có Vô Tâm nương nương mới thấu hiểu những khổ đau của chúng ta!”

Ông lão vung tay hô to.. “Vô Tâm nương nương mới là vị thần duy nhất sẽ giúp đỡ chúng ta!”

“Lại đây!”

“Mọi người, hãy cùng ta quỳ lạy Vô Tâm nương nương, chúng ta sẽ được nương nương che chở. “

“Kiếp sau, chúng ta sẽ không còn phải chịu đựng những khổ đau này nữa!”

“Hoàn toàn siêu thoát, trở thành thần dân của Vô Tâm nương nương...”

Ông lão cảm xúc kích động, trong miệng không ngừng hô to.

Một số nạn dân xung quanh có ít người ánh mắt cuồng nhiệt, cũng hô to theo rồi quỳ lạy bức tượng. Bọn họ kéo những nạn dân xung quanh, không ngừng thuyết phục cùng tham gia thờ cúng Vô Tâm nương nương. Dần dần, những nạn dân có đôi mắt vô hồn, biểu cảm thờ ơ dần bị đám người xung quanh lôi kéo cũng bắt đầu quỳ lạy.

Nhìn thấy cảnh này, ông lão càng thêm phấn khích, miệng không ngừng nhắc đến Vô Tâm nương nương.

Trong căn nhà đổ nát, bầu không khí quỷ dị lại cuồng nhiệt ngập tràn.

Đột nhiên.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn, cánh cửa của căn nhà đổ nát bị người từ bên ngoài đá văng ra, xoay hai vòng trên không trung rồi rơi xuống đất. Vài võ giả giang hồ mặc áo ngắn màu vàng bước vào, nhìn quanh căn nhà. Sau khi nhìn thấy bức tượng trên bàn, mắt bọn họ đều trở nên kinh hãi cùng hưng phấn. “Quá tốt rồi! Tìm thấy rồi! Ha ha ha...”

“Ta biết sẽ ở đây mà!”

Vài võ giả giang hồ cười lớn, vẻ mặt kích động, không khác gì ông lão đang truyền giáo.

Nhìn thấy đám võ giả giang hồ đột ngột xông vào, ông lão sững sờ, bởi vì ông ta không có sắp xếp thêm tín đồ nào cả, đám người này là từ đâu đến?

Trong khi ông lão đang suy nghĩ thì một võ giả giang hồ bước nhanh về phía trước, rút thanh đao bên hông ra.

“Xoẹt...” một tiếng, ánh đao lóe lên, trên cổ ông lão xuất hiện vết máu.

Ông lão truyền giáo về mặt hoang mang, lùi lại hai bước, cơ thể va vào chiếc bàn gỗ.

Bức tượng Vô Tâm nương nương bị hấn va vào liền ngã đổ xuống đất.

“Rầm” một tiếng, vỡ tan thành từng mảnh.

Trong mắt ông lão ánh lên vẻ mờ mịt cùng khó hiểu, ông ta sờ lên cổ mình, đầu ngón tay cảm nhận được một mảng ấm nóng, còn hơi dính, đưa tay lên liền thấy một màu đỏ chói mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt ông lão hiện lên kinh hãi, cứ thế ngã xuống đất, không còn chút sinh khí.

Chứng kiến cảnh này, đám nạn dân xung quanh có chút ngơ ngác, trong mắt tràn đầy hoang mang, không hiểu chuyện gì đã xảy ra,

Tên võ giả đã cắt cổ ông lão nhanh chóng bước tới, vén áo làm lộ lưng ông lão ra, gầy gò cùng vàng vọt, trên lưng có một hình xăm hoa sen, hoa sen sống động như thật, nở ra hai cánh.

Nhìn thấy dấu hiệu hoa sen, tên võ giả đó cười lớn. “Tốt!”

“Hoa sen hai cánh, tên này có địa vị không thấp trong giáo đâu!”

Chương 235: Chương 235

Mấy tên giang hồ còn lại cười khẩy vài tiếng, rút đao ra, mỗi tên canh giữ một cửa sổ hoặc cửa ra vào, ánh mắt băng lãnh nhìn nạn dân trong phòng. Những nạn dân vừa lòi kéo người khác quỳ lạy thấy ông lão bị giết thì tất cả đều gầm lên một tiếng, mắt đỏ ngầu, nhào về phía những tên võ giả giang hồ xung quanh.

Thấy tín đồ Ma Giáo lao tới, đám giang hồ này cười khẩy một tiếng.

Bọn hấn mỗi người tay cầm binh khí, mấy đao hạ xuống liền chặt mấy tín đồ kia thành vài đoạn.

Chân cụt tay đứt roi lả tả trên đất..

Trong căn phòng đồ nát tràn ngập mùi máu tươi.

Nhóm nạn dân nhìn mà hoảng sợ.

Bọn họ co rúm lại với nhau, sợ mình cũng sẽ bị giết.

Đám người này liếc nhìn đám đông vài lần, sau đó cất binh khí đi rồi giật áo những tín đồ Ma Giáo đó xuống.

Những tín đồ Ma Giáo lẫn trong đám nạn dân chỉ mới kịp xăm cuộn hoa sen trên lưng, chưa kịp xăm lá sen.

Các võ nhân giang hồ liền dùng dao nhỏ cắt phần da sau lưng hấn.

Nhìn thủ pháp của bọn họ rất thành thạo, hiển nhiên là không ít lần làm việc này rồi.

Cắt da xong, các võ nhân giang hồ nghênh ngang rời đi.

“Haha... bảy người đấy! Lần này lại có bảy tên tín đồ Ma Giáo, có thể miễn bảy lần phí thủ tục rồi!”

“Không tồi không tồi, nhiệm vụ lần này của Ngọc Diệp Đường thật sự là đơn giản mà...”

“Giết một tên Ma Giáo là có thể miễn một lần phí thủ tục, thật sự là quá kiếm lời rồi!”

Trong căn

“Khôn kiếp! Đến muộn một bước rồi!”

“Đi mau đi mau, không thiếu nhà đồ nát không người, ta biết gần đây còn có một cái.”

“Đi đi đi, chạy cả buổi mà chỉ giết được ba tên yêu nhân Ma Giáo, quá chậm rồi!”

Các võ nhân giang hồ la hét, không quay đầu lại cứ thế rời đi, chỉ còn lại nhóm nạn dân trong nhà nhìn nhau.

Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra thế?

Nhóm nạn dân vẻ mặt hoang mang.

...

Trong một thành trì ven sông nào đó, trước cửa một cửa hàng, vài võ nhân giang hồ bước vào, bọn họ đều mang đao kiếm, trên người tỏa ra một cỗ sát khí. Những người dân xung quanh đi qua đều tránh xa họ, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn nhiều.

Dưới biển hiệu của một cửa hàng có treo một miếng phi thúy ngọc điệp nhỏ bằng bàn tay.

Đây là chi nhánh của Ngọc Diệp Đường,

Vài võ nhân giang hồ vào cửa hàng đi thẳng đến hậu thất, lấy ra một miếng vải đỏ từ trong ngực, trong vải đỏ bọc một miếng da người đẫm máu, trên da có hình một bông hoa sen.

Trong hậu thất có một ông lão đang ngồi, ông ta nhận lấy miếng da kiểm tra một chút rồi tiện tay ném vào chiếc hòm bên cạnh, mà trong hòm đó đã có nửa thùng da người, sau đó mặt không cảm xúc lấy ra vài miếng sắt hình lá đặc biệt từ chiếc hòm bên cạnh.

Vài võ nhân giang hồ nhìn thấy những miếng sắt hình lá này, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, có những miếng sắt hình lá này thì bọn họ có thể miễn phí thủ tục một nhiệm vụ của Ngọc Diệp Đường rồi!

Một miếng sắt hình lá này tương đương với vài lượng bạc.

Các võ nhân giang hồ cất kỹ những miếng sắt hình lá, không ngừng nghỉ rời khỏi chi nhánh Ngọc Diệp Đường, tiếp tục truy tìm tung tích của tín đồ Ma Giáo.

Cảnh tượng này xảy ra ở khắp nơi vùng ven biển Đông Nam, tất cả bách tính đều chú ý tới trên đường có thêm rất nhiều võ nhân giang hồ, bọn họ như đang tìm kiếm thứ gì đó, ánh mắt băng lãnh sắc bén, trên thân mang theo sát khí.

...

Dục Anh Đường.

Trần Diệp ngồi tại trên ghế nằm, tâm niệm vừa động đóng lại giao diện hệ thống.

“Tai ương lao ngục...”

“Để hấn chịu chút khổ cũng tốt.”

Trần Diệp lẩm bẩm một tiếng, lại đưa mắt nhìn lên trời xanh trong vắt, sau đó đứng dậy khỏi ghế tựa, vận động tay chân.

“Hơn hai năm chưa ra tay rồi, cũng nên hoạt động một chút...”

Trần Diệp đứng thẳng người, mặt mày tuấn tú, ánh mắt sâu thẳm tĩnh lặng, hắn vẫn còn khá nhớ những tháng rong ruổi giang hồ.

Trần Diệp nhìn lên bầu trời trong xanh, trong lòng có chút cảm khái.

“Tiểu Nghị... Tiểu Nghị...”

“Huynh mau nhìn xem, ta tìm thấy gì này!”

Trong viện, vang lên một giọng nói trong trẻo.

Trần Diệp quay đầu nhìn lại, thấy một nữ hài khoảng mười tuổi tay cầm một bông hoa màu vàng nhỏ, chạy đến bên cạnh một nam hài. Nữ hài rất cao, hơn hắn đám trẻ cùng tuổi, trên mặt có tàn nhang, khuôn mặt tròn trịa, cười rất vui vẻ.

Nam hài chỉ khoảng tám chín tuổi, sắc mặt có chút xanh xao bệnh tật, thân hình gầy yếu, nhưng tướng mạo cũng coi như đoan chính.

Nam hài đang ngồi xõm trên mặt đất, trước mặt là một chậu hoa, bên trong trồng một cây hoa mẫu đơn màu đỏ đang nở rộ, mà cạnh hắn là một chiếc bát nhỏ, bên trong đựng nước sạch.

Chương 236: Chương 236

Nam hài đang cẩn thận chăm sóc cây mẫu đơn, nghe thấy tiếng gọi liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy bông hoa mà nữ hài đang cầm thì liền lộ ra một nụ cười nhạt. “Đây là hoa bồ công anh, Tiểu Ngũ muội lấy ở đâu vậy?”

Nghe thấy nam hài gọi mình là Tiểu Ngũ, nữ hài phồng má lên, có chút không vui nói: “Ta tên là Trần Oánh, huynh hoặc gọi ta là Tiểu Oánh, hoặc gọi ta là A Oánh. “

“Đừng gọi ta là Tiểu Ngũ nữa... “

“Ta cũng không gọi huynh là Tiểu Lục, mà gọi là Tiểu Nghị, huynh cũng không được gọi ta là Tiểu Ngũ. “

Trần Oánh có chút không vui nói.

Trần Nghị ngồi xổm dưới đất nghe vậy thì nhún vai, cười hai tiếng. “Không phải đều giống nhau sao. “

Qua năm mới, Trần Diệp đã đặt tên cho mấy đứa trẻ lớn hơn một chút, Tiểu Ngũ là nữ hài, tên là Trần Oánh; Tiểu Lục là nam hài, tên là Trần Nghị. “Tất nhiên là không giống nhau rồi!”

Trần Oánh ngồi xổm bên cạnh Trần Nghị, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bông hoa bồ công anh đó, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào bông hoa mẫu đơn đỏ tươi trong chậu hoa, lại nhìn bông hoa bồ công anh màu vàng trên tay mình, có chút lo lắng hỏi: “Này, Tiểu Nghị, bông hoa này còn có thể trồng sống không?”

Trần Nghị nhìn bông hoa trong tay Trần Oánh, lắc đầu: “Muội đã ngắt cả cuống rồi, không thể sống được nữa. “

“Hơn nữa... Hoa bồ công anh dù có trồng sống lại thì không bao lâu nữa nó cũng sẽ chỉ còn lại một cành trơ trụi thôi. “

Nghe câu trả lời của Trần Nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Oánh lộ vẻ thất vọng: “Vậy à... “

Nữ hài phòng má, có chút buồn bực nói: “Ta còn tưởng có thể trồng sống lại chứ. “

Trần Nghị mỉm cười, không nói gì, yên lặng chăm sóc hoa mẫu đơn.

Trên người hắn mang theo một cỗ trường thành cùng điềm đạm vượt xa so với đám nhỏ cùng tuổi.

Hai năm trước, Tống bộ đầu ở nha môn đã phát hiện ra hắn trên đường phố, lúc đó Trần Nghị đang sốt, mặt mày tái mét nằm bên đường, thoi thóp, Tống bộ đầu không đành lòng nhìn một đứa trẻ trạc tuổi con mình chết vì bệnh tật nên đã tự bỏ tiền túi, bốc vài thang thuốc, gửi đến Dục Anh Đường, từ đó Trần Nghị ở lại Dục Anh Đường.

Lúc mới đến, đứa trẻ này im lặng ít nói, không thích nói chuyện, hắn còn nhỏ tuổi, cũng không có nhiều chuyện để nói với Đại Minh cùng Tôn Thắng. Lúc đó, nữ hài Tiểu Ngũ hoạt bát nhiệt tình mà Trần Diệp mới nhận nuôi ngày nào cũng lôi Trần Nghị nói chuyện.

Cứ thế, hai người trở nên thân thiết nhất giờ lại càng không thể tách rời.

Nhìn hai đứa trẻ ngồi xổm dưới đất, chăm sóc chậu hoa, Trần Diệp nở một nụ cười nhạt, theo một nghĩa nào đó, đây cũng coi như là thanh mai trúc mã, hai tiểu vô tư nhỉ?

Trần Diệp nhìn Trần Nghị đang cẩn thận chăm sóc hoa mẫu đơn, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Đứa trẻ này tính tình điềm đạm, thích tĩnh không thích động, thích nghịch hoa cỏ, mỗi lần Trần Diệp dạy học, hẳn đều hỏi những vấn đề liên quan đến thảo dược y học, đợi hẳn lớn thêm chút nữa thì có thể cho hẳn bá sư ở y quán Dư Hàng, sau này làm một lang trung cứu người cũng không tệ. Hơn nữa, kết hợp với thuộc tính đó, sau này nói không chừng cũng có thể có chút thành tựu.

Trần Diệp lại đưa mắt nhìn Trần Oánh, tính cách của Trần Oánh hoàn toàn trái ngược với Trần Nghị, thích động không thích tĩnh, cũng khá phù hợp với thuộc tính đó.

Lát sau, Trần Diệp mở bản đồ hệ thống, kiểm tra vị trí của ba đứa trẻ kia.

Đại Minh vẫn ở Giang Lăng thành Kinh Châu, Tôn Thắng thì rời Vũ Xương phủ, chậm rãi di chuyển về phía bắc. Xem hướng là muốn đến Biện Lương. Điểm đỏ đại diện cho Tiểu Liên thì dừng lại không di chuyển, xem vị trí là ở Kim Hoa phủ, Chiết Giang.

...

Chiết Giang, Kim Hoa phủ.

Mưa tạnh, trời quang, đường lớn hơi lầy lội.

“Kèo kẹt... kèo kẹt...”

Vài chiếc xe ngựa chạy trên đường, từ xa đã nghe thấy tiếng bánh xe, nhìn theo tiếng động thì có một đoàn xe không nhanh không chậm đi trên đường. Đoàn xe có tổng cộng bốn chiếc, bốn chiếc xe ngựa này khác với xe ngựa thông thường, phía sau ngựa kéo là lồng gỗ, bốn chiếc xe ngựa tổng cộng giam giữ hơn mười người.

Đám người bên trong đều mặc áo tù trắng, tay bị trói bằng xích, xung quanh xe ngựa còn có vài con khoái mã.

Mà trên lưng ngựa là những bộ khoái Lục Phiến Môn mặc cẩm y hắc sắc, bên hông đeo chuỷ thủ kim sắc.

Còn phía cuối đoàn xe, trong một xe tù giam riêng là một nam nhân trung niên vạm vỡ, xương bả vai của hắn bị xích sắt xuyên thủng, tóc tai bù xù, đôi mắt uy nghiêm lộ rõ vẻ mệt mỏi. Bên cạnh nam nhân có một con ngựa trắng, mà trên lưng ngựa là một bộ khoái, khuôn mặt dài như ngựa, nước da vàng vọt, khoanh tay trước ngực, cúi đầu, có vẻ như đã ngủ say rồi.

Vị bộ khoái này là một trong ba đại danh bộ của Lục Phiến Môn, được mệnh danh là “Phi Hoàn Tác Mệnh” Lỗ Nặc. Binh khí hắn sử dụng rất hiếm thấy, là một vòng sắt tinh xảo to bằng miệng bát. Người ta nói rằng hắn ra tay rất nhanh, mỗi lần vòng sắt được phóng ra thì sẽ có một người mất mạng vì vòng sắt chỉ đánh vào chỗ hiểm, trúng là chết.

Trên giang hồ hung danh hiển hách.

Chương 237: Chương 237

Bọn đạo tặc ở Thái Hành Sơn sợ nhất là gặp phải bộ khoái Lỗ Nặc.

Trong ba đại danh bộ của Lục Phiến Môn, so với “Thiệt Thương” Mộ Dung Long Uyên cùng “Kim Hoàn Dao” Lôi Chính Dương thì danh tiếng của Lỗ Nặc còn lớn hơn. Giang hồ đồn đại, Lỗ Nặc ra tay là có người chết, nhưng cũng may, Lỗ Nặc rất ít khi ra tay.

Hắn không thích giết người, bởi vì phí tổn tinh thiết hoàn rất đắt.

”Nương... Nương... Tay ta đau quá...”

Một giọng nói trẻ con trong xe ngựa phía trước truyền ra, Lỗ Nặc đang ôm cánh tay ngủ say tai lỗ tai khẽ động, hắn ngáp một cái, tỉnh dậy khỏi giấc ngủ, mơ màng nhìn về phía trước.

Trong chiếc xe tù đầu tiên có một mỹ phụ nhân ngoài ba mươi tuổi, phong thái thướt tha, dáng người linh lung. Bên cạnh nàng là một đứa trẻ khoảng tám chín tuổi, thân hình mập mạp khuôn mặt mũm mĩm, đôi mắt bị thịt trên mặt che khuất chỉ còn thấy một đường hẹp dài nhỏ.

Nghe thấy lời của đứa trẻ, nữ tử liền nhìn vào cổ tay đứa trẻ, làn da non nớt trên cổ tay đã bị còng sắt làm trầy xước.

Khuôn mặt nàng lộ rõ vẻ đau lòng.

Nữ tử nhìn viên bộ khoái Lục Phiến Môn đang đi theo bên ngoài lồng giam, nhẹ nhàng nói: “Vị bộ gia này, đứa trẻ còn nhỏ, có thể tháo còng tay của nó ra không...”

Tên bộ khoái im lặng, không nói lời nào, thậm chí còn không thèm nhìn nữ tử, khuôn mặt lạnh tanh, ánh mắt liên tục đảo qua xung quanh, cảnh giác kẻ thù có thể xuất hiện.

Thấy bộ khoái không để ý đến mình, nữ tử cắn môi, cúi đầu xuống dỗ dành đứa trẻ: “Tiểu Kiệt, con ráng nhịn thêm chút nữa nhé. “

Nghe thấy lời này, đứa trẻ ủy khuất khóc òa lên. “Không muốn!”

“Ta không muốn!”

“Thật rất đau đó!”

“Nương! Cha không phải là đại anh hùng sao? Tại sao chúng ta lại bị bắt đi?”

“Oa oa oa oa...”

Đứa trẻ òa khóc, mấy ngày nay nó bị nhốt trong lồng, chẳng làm được gì, cơm ăn cũng khó nuốt. Là tiểu nhi tử của bang chủ Hải Kinh Bang, từ nhỏ đến lớn được ăn sung mặc sướng, làm sao mà chịu được khổ sở này chứ.

Bây giờ vừa khóc lên, liền không thể kìm nén được. Trên cả đường lớn đều vang vọng tiếng khóc to của đứa trẻ.

Lỗ Nặc đi phía sau đoàn xe nghe thấy tiếng khóc, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, nhưng chưa kịp để hấn mở miệng nói gì thì tù nhân Quỳnh Long Sơn trong lồng bên cạnh đã quát lớn: “Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì?”

“Không được khóc!”

“Đừng làm mất mặt Quỳnh gia ta!”

Nghe tiếng quát của Quỳnh Long Sơn, đứa trẻ giật nảy mình, cắn môi, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Từ nhỏ đến lớn, người nó sợ nhất là cha.

Phụ nhân thấy nhi tử mình vừa muốn khóc lại không dám khóc, trong lòng không khỏi tức giận. Nàng có chút oán trách nhìn Quỳnh Long Sơn, giọng nói không vui: “Tiểu Kiệt trên đường đã chịu nhiều uất ức như vậy, ngay cả khóc cũng không được khóc sao?”

“Con còn nhỏ! Tiểu Kiệt chẳng lẽ không phải thân sinh cốt nhục của chàng sao?”

“Chàng không thấy cổ tay con bị trầy xước hết rồi à?”

“Chàng không đau lòng sao?”

Nữ tử tức giận quát mắng Quỳnh Long Sơn, ánh mắt nhìn nhi tử lại tràn đầy đau lòng.

Quỳnh Long Sơn nghe thấy phụ nhân mắng, sắc mặt tức giận đến xanh xám, còn đứa trẻ thì co rúm trong lòng phụ nhân khóc nức nở.

Phụ nhân an ủi đứa trẻ, thanh âm cũng dần dần nhẹ nhàng.

Nàng rơi lệ, oán giận nói: “Từ đầu ta đã nói, đừng làm Hải Kinh bang lớn như thế, chỉ nên ở lại Phúc Kiến mà phát triển, làm bang phái lớn nhất Phúc Kiến thôi, để khỏi bị người ta ghen ghét hãm hại. ”

“Chàng không nghe lời ta, cứ khăng khăng làm theo ý mình!”

“Bây giờ thì hay rồi, chàng nhìn xem, cả nhà đều rơi vào kết cục này. ”

“Khí phách anh hùng của chàng đâu? Sao chàng không chống lại?”

“Đường đường nhất phẩm cao thủ, lại để người khác bắt nạt gia đình mình... “

Phụ nhân càng nói càng kích động, ôm đứa bé khóc nức nở.

Bị nhốt trong lồng mấy ngày nay, tinh thần nàng cũng gần như suy sụp, từ phụ nhân bang chủ Hải Kinh Bang giờ lại trở thành tù nhân, thay đổi thân phận như này, ai cũng không thể chấp nhận được.

“Quỳnh Long Sơn, chàng chỉ là một kẻ hèn nhát!”

“Chàng chẳng là cái thá gì cả...”

Phụ nhân vừa khóc vừa chửi mắng.

Nghe những lời trách móc của phụ nhân, mặt Quỳnh Long Sơn càng đen như đáy nồi. Hắn nghiến răng, nắm chặt hai tay, nhưng lại chẳng thể làm gì.

Quỳnh Long Sơn một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ cô đơn.

Lỗ Nặc cười bạch mã bồng thúc nhẹ mông ngựa, con ngựa dưới chân cứ thế tăng tốc, đi tới bên cạnh chiếc xe tù đầu tiên rồi hơi cong ngón tay, nhắm chuẩn phụ nhân cùng đứa trẻ.

“Vụt vụt...”

Hai tiếng động nhẹ vang lên.

Tiếng phàn nàn của phụ nhân cùng tiếng khóc của đứa trẻ đột ngột im bặt.

Lỗ Nặc vừa vận nội công điểm huyết cam của hai người, làm xong hết thấy, hắn lại cong ngón út tay phải, dùng móng tay ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Thật là phiền phức.”

“Cả đời ta ghét nhất là nghe tiếng nữ nhân khóc lóc om sòm.”

Chương 238: Chương 238

Lỗ Nặc bất mãn nói một câu rồi kéo dây cương, con ngựa thông minh quay đầu trở lại

Sắc mặt Quỳnh Long Sơn hơi dịu lại, hướng Lỗ Nặc tỏ vẻ biết ơn, hẳn là bang chủ Hải Kinh Bang đứng đầu một thế lực lớn trên giang hồ. Bị thê tử mắng nhiếc trước mặt người ngoài, dù sao cũng có chút mất mặt.

Lỗ Nặc mỉm cười.

“Hiểu mà, đều là nam nhân cả, ra ngoài không dễ dàng gì,” Lỗ Nặc ngáp một cái, mắt lim dim nói:

“Nhà ta cũng có một con cạp cái, chộc giận nàng ấy, nàng ấy nổi cơn tam bành lên thì cũng giống như vị ở nhà người, cái gì cũng không màng. Mặt mũi nam nhân gì đó, bọn họ có thêm quan tâm đâu. Bọn họ chỉ muốn trút cho hả giận trong lòng thôi. “

Nghe Lỗ Nặc nói, Quỳnh Long Sơn gật gù tán thành, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ. Lỗ Nặc cố gắng tỉnh táo, cười nói với Quỳnh Long Sơn:

“Danh tiếng Hải Kinh Bang, ta cũng có nghe qua. Ta thấy người cũng không giống kẻ cướp bạc cứu tế, chuyện này Lục Phiến Môn nhất định sẽ cố gắng điều tra. Đương nhiên, người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn. “

Lỗ Nặc điều chỉnh tư thế, tiếp tục khoanh tay, chuẩn bị ngủ.

“Dựa theo tình hình hiện trường, kẻ cướp bạc sử dụng toàn võ công vùng ven biển, đều là cao thủ nhị, tam phẩm, ngoài

Hải Kinh Bang của người ra, e rằng không ai có năng lực hiệu triệu như vậy. Theo Lôi bộ đầu nói, hắn đã giao đấu với người vài chiêu, Kinh Đào Chương của người đánh vào ngực hắn, vẫn còn lưu lại chương lực. Đợi trở về Biện Lương, để vị đại Tông Sư trong cung xem qua, nếu là hiểu lầm, người nhất định sẽ được thả vô tội. “

“Nhưng mà... Lôi bộ đầu khẳng khái nhận định là người, theo quy định của Lục Phiến Môn, dù có phải người hay không, người đều phải bị đưa đến Biện Lương. Cướp bạc cứu tế là tội chết, chúng ta làm việc chỉ có thể thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. ”

Lỗ Nặc ngáp dài, mắt nhắm mắt mở nói: “Vậy nên trên đường đi, các người cũng hợp tác một chút. “

Quỳnh Long Sơn im lặng không nói. Chuyện cướp bạc, không phải do Hải Kinh Bang làm, Quỳnh Long Sơn hắn không then với lòng, chuyện này là ai vu oan, trong lòng Quỳnh Long Sơn đại khái đã có tính toán.

Ma Giáo trời dậy, việc đầu tiên cần làm là truyền giáo, Hải Kinh Bang chiếm cứ ven biển, Ma Giáo muốn truyền giáo, tự nhiên không thể thoát khỏi tai mắt của Hải Kinh Bang.

Hãm hại Hải Kinh Bang, khiến Hải Kinh Bang không rảnh lo chuyện khác, đây mới là mưu đồ căn bản nhất của Ma Giáo.

Trong mắt Quỳnh Long Sơn lóe lên một tia thâm thúy.

Cũng may, phong cầm thiếp đó hắn đã đưa đến chỗ sư phụ...

Sư phụ có mối thù sâu nặng với Ma Giáo, ngài nhất định sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Lỗ Nặc điều chỉnh tư thế, muốn chớp mắt, nhưng vắn vẹo nửa ngày vẫn không tìm được tư thế ngủ thích hợp nên có chút bức bối, ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái rồi đành phải thôi.

Theo tốc độ hành trình, đến chiều tối là có thể đến thành trì tiếp theo rồi, không gấp gáp. “Tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi một chút đi, có ai muốn đi tiểu không?”

“Để bọn chúng từng người một...”

Lỗ Nặc ngáp dài, hắn luôn có vẻ không ngủ đủ giấc, mặc dù tuổi tác năm nay mới hơn bốn mươi, trẻ hơn cả Mộ Dung Long Uyên cùng Lôi Chính Dương.

Xe ngựa áp giải Quỳnh gia từ từ dừng lại dưới bóng cây râm mát, các bộ khoái lấy túi nước ra, đưa cho người Quỳnh gia.

Thông thường tù nhân trong xe tù không được đối xử như vậy, uống càng nhiều nước, người ta sẽ càng muốn đi tiểu, áp giải tù nhân thì làm gì có nhiều thời gian lãng phí như vậy. Có điều. Lỗ Nặc nể mặt Quỳnh Long Sơn là cao thủ nhất phẩm, bang chủ đệ nhất đại bang ven biển cho nên đặc biệt dặn dò các bộ khoái chăm sóc một chút, cũng không quá nghiêm khắc.

Người Quỳnh gia dưới giám sát của bộ khoái đã giải quyết vấn đề sinh lý, vừa trở lại lồng thì Lỗ Nặc liền nhìn quanh, vẻ buồn ngủ trên mặt hắn biến mất, đôi mắt buồn ngủ lộ ra tia tinh anh.

“Ra đây đi! Không cần lén lút nữa!”

Lỗ Nặc quát lạnh.

Trong rừng cây không xa liền truyền đến tiếng bước chân, một bóng người hắc y xuất hiện.

Các bộ khoái của Lục Phiến Môn nhìn thấy người xuất hiện đột ngột này thì đều đồng loạt rút bội đao, bội kiếm bên hông, ánh mắt cảnh giác nhìn đối phương.

“Vù vù vù...”

Xung quanh vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Một, hai, ba...

Trong rừng bỗng nhiên xuất hiện thêm hàng chục bóng người hắc y, thân hình vạm vỡ, lực lưỡng, mặt bịt khăn đen.

Lỗ Nặc nhìn thấy đám người này thì mắt hơi nheo lại, đến khi cảm nhận một chút nội lực dao động trong cơ thể đám người này, sắc mặt lại trở nên lười biếng, ngáp một cái, khuyên nhủ:

“Các vị, nể mặt bốn bộ đầu, các người vẫn nên lui đi, Quỳnh Long Sơn cướp bạc cứu tế, đánh trọng thương bộ đầu nhất phẩm, đây là đại tội. “

“Ta không quản các người đến đây là muốn báo thù hay báo ân, nhưng có bốn bộ đầu ở đây, các người sẽ không có cơ hội đâu. “

Chương 239: Chương 239

Giọng Lỗ Nặc thêm vài phần buồn ngủ, hắt ngáp một cái, khóe mắt chảy ra nước mắt.

Lỗ Nặc đưa tay dụi dụi khóe mắt, giọng ngái ngủ nói: “Hôm nay bốn bộ đầu tâm trạng tốt, có thể coi như không nhìn thấy các ngươi, đều lui đi. “

Hàng chục tên hắc y nhân này, thực lực đều là tam phẩm, vóc dáng cường tráng, da cổ, mu bàn tay ngăm đen, dáng vẻ như thường xuyên bị phơi nắng.

Lỗ Nặc liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ là bang chúng của Hải Kinh Bang.

Hắc y nhân không nói lời nào, ánh mắt kiên định, rút đao bên hông lao về phía bộ khoái Lục Phiến Môn.

Thấy bọn họ nhất quyết xông lên, Lỗ Nặc thở dài một tiếng. “Bốn bộ đầu chỉ muốn nghỉ ngơi ngủ một lát, sao từng người từng người một đều không biết điều như vậy? Thật cho rằng bốn bộ đầu là ăn chay sao?”

Lỗ Nặc tùy ý phát tay, ra hiệu cho bộ khoái có thể lên.

Các bộ khoái Lục Phiến Môn liền không chút do dự, rút đao kiếm ra giao đấu với hắc y nhân.

“Leng keng leng keng...”

“Keng!”

Trong chốc lát, bóng người đan xen, tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên.

Trong số các bộ khoái có hai cao thủ cảnh giới nhị phẩm, chỉ vài chiêu là bọn họ đã đánh ngã mấy tên võ giả Tam phẩm mà không tổn chút sức nào.

Lỗ Nặc đứng bên cạnh xem kịch, mắt lim dim vẻ mặt thiếu ngủ.

Trên xe tù, Quỳnh Long Sơn thấy hai bên đánh thành một đoàn thì trầm giọng quát lớn: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Nghe tiếng quát của Quỳnh Long Sơn, đám người hắc y khựng lại, có chút do dự, đồng thời các bộ khoái Lục Phiến Môn cũng đoán ra thân phận của đám người hắc y, không ra tay quá nặng. “Nếu các người còn nhận ta là bang chủ thì dừng tay lại cho ta!”

Quỳnh Long Sơn hít sâu một hơi, quát lớn.

Hắn tóc tai bù xù, ánh mắt uy nghiêm, trên người mang theo khí thế của người ở vị trí cao lâu năm. Dù xương bả vai bị xuyên, không thể sử dụng nội lực nhưng tiếng quát của hắn vẫn đầy nội lực.

Thấy Quỳnh Long Sơn nổi giận, đám người hắc y đang cầm binh khí đánh nhau với bộ khoái Lục Phiến Môn dần dần dừng lại.

Quỳnh Long Sơn dùng đôi mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm vào mấy người trong số đó, hắn qua dáng người cùng chiêu thức võ công đã nhận ra bọn họ. Đám người này đều là tiểu đường chủ của các phân đường Hải Kinh Bang, giúp quản lý bến cảng ven biển, là những huynh đệ đầu tiên của Quỳnh Long Sơn, lúc Hải Kinh Bang mới thành lập, bọn họ đã cùng Quỳnh Long Sơn kề vai chiến đấu, tranh giành địa bàn với các bang phái khác.

Quỳnh Long Sơn nhìn mấy chục người này, khóe mắt hơi đỏ lên, những lão huynh đệ này khác với những cao thủ nhị

phẩm gia nhập sau, thực lực của bọn họ không cao, chỉ là Tam phẩm, học cũng chỉ là võ công phổ thông, vậy mà dám tụ tập lại,

Quỳnh Long Sơn mắt đỏ hoe, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, giọng khàn khàn nói:

“Mọi người về đi... Tấm lòng của mọi người, Quỳnh Long Sơn ta suốt đời khó quên. “

“Hải Kinh Bang không cướp bạc cứu tể, ta sẽ không sao đâu, các người quản lý bến cảng cho tốt, không bao lâu nữa, ta sẽ trở về. “

Hàng chục hắc y nhân ngẩn ngơ nhìn về phía Quỳnh Long Sơn, đôi mắt đỏ hoe.

Hải Kinh Bang từ một tiểu bang phái độc sức trở thành duyên hải đệ nhất đại bang, đối với những lão huynh đệ này, Quỳnh Long Sơn chẳng khác gì sự tồn tại như một vị thần, bất kể gặp khó khăn gì, hắn mãi mãi cũng đều mang về mặt bình tĩnh, vững vàng như đá ngầm, một đôi Song Đào Chương đánh khắp vùng duyên hải không địch thủ!

Bây giờ bọn họ nhìn Quỳnh Long Sơn một thân áo tù, bị nhốt trong xe tù, bộ dạng tiều tụy, trong lòng cả đám đều trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không đành.

Quỳnh Long Sơn nhìn những lão huynh đệ, ánh mắt phức tạp, trong lòng xúc động, giọng khàn khàn nói:

“Triều đình nhất định sẽ trả lại công bằng cho ta! Các người còn nhận ta là bang chủ, thì về đi!”

Quỳnh Long Sơn lớn tiếng quát, trong mắt mang theo khí thế cùng uy nghiêm của bang chủ Hải Kinh Bang.

“Leng keng... “

“Leng keng... “

Đám hắc y nhân buông binh khí, quỳ một gối xuống về phía Quỳnh Long Sơn.

“Bang chủ!”

“Bang chủ... “

Nước mắt lăn dài trên má đám hắc y nhân, bọn họ hít một hơi thật sâu, đồng thanh hô vang: “Bang chủ!”

Quỳnh Long Sơn nghiêng răng, quát: “Đi đi!”

Bang chúng Hải Kinh Bang sục sùi, lại bái thêm mấy bái.

Cảnh tượng này khiến các bộ khoái Lục Phiến Môn cũng đỏ hoe mắt.

Đều là người trong giang hồ, chữ nghĩa khó phai!

Mà trên mấy chiếc xe tù khác, một bà lão tóc hoa râm nhìn thấy cảnh này cũng nước mắt lưng tròng, ánh mắt nhìn Quỳnh Long Sơn lại đầy tự hào.

Đây chính là nhi tử của bà đây!

Bang chủ Quỳnh Long Sơn của Hải Kinh Bang, đại bang đệ nhất vùng duyên hải Đại Vũ!

Ôm đứa con nhỏ, mỹ phụ nhân mắt đỏ hoe khẽ cúi đầu, khóe mắt cũng đọng nước.

Lỗ Nặc ngáp một cái, đưa tay phải lên lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Thôi được rồi, nghỉ ngơi một lát rồi lại lên đường thôi. “

Giọng nói của hắn vẫn còn mang theo chút buồn ngủ, nhưng âm điệu lại có hơi thay đổi nhỏ.

Chương 240: Chương 240

Đám người Hải Kinh Bang nhật bình khí dưới đất chuẩn bị rời đi, thì đúng úng lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ trên ngọn cây truyền đến.

“Công bằng?”

“Ngươi cũng tin vào công bằng sao?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều giật mình, ngay cả Lỗ Nặc cũng có chút ngạc nhiên.

Vậy mà còn có một người nữa sao?

“Xoạt... “

Một bóng người mặc hắc y, thân pháp nhẹ nhàng từ trên ngọn cây rơi xuống.

Đó là một nữ tử, dáng người mảnh mai, trên mặt đeo khăn che đi dung mạo.

Tiểu Liên ánh mắt lạnh lùng, bên trong tràn đầy hận ý nhìn về phía Quỳnh Long Sơn trong xe tù. Mà lúc Quỳnh Long Sơn nhìn thấy Tiểu Liên, nét mặt hần hơi sững sờ, thoáng cái như già đi mấy tuổi.

“Tiểu... Tiểu Liên...”

Quỳnh Long Sơn khẽ gọi.

Lỗ Nặc đánh giá nữ tử đột nhiên xuất hiện này, hần cảm nhận được dao động nội lực nhị phẩm trên người đối phương, cũng chú ý đến hận ý trong mắt nàng.

“Haiz... Ta chỉ muốn nghỉ ngơi một lát, sao lại khó khăn vậy chứ?”

Lỗ Nặc thở dài, trên khuôn mặt vàng vọt có chút không kiên nhẫn. “Ta cũng cần mặt mũi chứ, các người cứ lần lượt tìm đến. Chẳng coi ta ra gì cả!”

Tay phải Lỗ Nặc khẽ động, trong tay xuất hiện mấy chiếc vòng sắt. Hắn liếc nhìn Tiểu Liên, lại nhìn Quỳnh Long Sơn, thấy trên mặt Quỳnh Long Sơn lộ ra ba phần hồi hận, năm phần bất lực, hai phần thờ dài. Mà mỹ phụ nhân trên xe từ phía trước nhìn thấy Tiểu Liên, trong mắt càng lộ rõ vẻ ghen ghét.

Lỗ Nặc không nhịn được trêu chọc: “Lão Quỳnh, đây chẳng lẽ là món nợ đào hoa người để lại bên ngoài sao?”

Nghe thấy lời trêu chọc của Lỗ Nặc, Quỳnh Long Sơn im lặng không nói, ánh mắt có chút cô đơn cùng hồi hận. “Tiểu Liên...”

Quỳnh Long Sơn khàn giọng gọi.

Tiểu Liên đứng giữa đám đông, một thân hắc y, dáng người mảnh mai, đôi mắt linh động ánh lên vẻ lạnh lùng, gió nhẹ thoảng qua, thổi bay tà áo. Tiểu Liên ánh mắt lạnh băng nhìn Quỳnh Long Sơn với, trong mắt chỉ toàn là hận thù cùng sát khí vô tận. Sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ người nàng khiến cả mấy con ngựa kéo xe từ cũng hoảng sợ hí vang. Các bộ khoái Lục Phiến Môn vội vàng giữ chặt ngựa, bọn hắn nhìn Tiểu Liên, nhận ra sát khí tỏa ra từ nàng thì liền kinh ngạc.

“Ngọc Thủ Tu La - Trần Liên?”

Một bộ khoái thì thầm, nói ra lai lịch của Tiểu Liên.

Nghe thấy cái tên này, đám người xung quanh giật mình.

Danh hiệu Ngọc Thủ Tu La trên giang hồ không nổi tiếng như Quỳnh Ngạo Hải, nhưng cũng khá có tiếng tăm. Dù sao cũng là cảnh giới nhị phẩm, tu luyện thành công tuyệt kỹ “Mãn Thiên Hoa Vũ” của Đường Môn, thiên tư như vậy, trăm năm khó gặp. Nếu không phải người đứng sau Ngọc Thủ Tu

La là Ngọc Diệp Đường thì môn chủ Đường Môn e rằng đã sớm cưỡng ép thu nhận nàng vào Đường Môn rồi.

Các bộ khoái biết được lai lịch của Tiểu Liên, sắc mặt lập tức nghiêm túc, hàng loạt ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi tay của Tiểu Liên, lo lắng nàng sẽ đột nhiên phóng ám khí. Mà đám người Hải Kinh Bang chưa rời đi cũng nhìn về phía Tiểu Liên

Đám người này đều là huynh đệ sống chết có nhau của Quỳnh Long Sơn, tự nhiên biết Quỳnh Long Sơn có một nữ nhi, tên là Quỳnh Tiểu Liên. Hai năm trước, không biết đã xảy ra chuyện gì mà Quỳnh Tiểu Liên bỏ nhà ra đi. Trên dưới bang phái không còn ai gặp lại nàng, không ngờ hơn hai năm trôi qua, “Ngọc Thủ Tu La” hung danh trên giang hồ lại chính là nữ nhi của Quỳnh bang chủ.

Các thành viên trong bang thấy cảnh này đều lộ vẻ vui mừng.

Chẳng lẽ thật có thể cứu được Bang chủ sao?

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền nghĩ đến khoảng cách giữa nhị phẩm cùng nhất phẩm, sắc mặt lại trở nên trầm mặc.

Mà đám người Quỳnh gia trên xe tù nhận ra Tiểu Liên, sắc mặt bọn họ đều thay đổi khác nhau.

Mỹ phụ nhân đang ôm nhi tử, trong mắt lộ vẻ ghen ghét, nếu ánh mắt có thể giết người thì e rằng Tiểu Liên đã chết hàng trăm lần rồi. Còn trong chiếc xe tù thứ hai, một bà lão tóc hoa râm vừa nhìn thấy Tiểu Liên thì nước mắt liền chảy ra, khóc nức nở.

Quỳnh Long Sơn nhìn Tiểu Liên, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Liên, lúc trước... Là ta có lỗi với mẫu thân con. “

Vừa nghe Quỳnh Long Sơn nhắc đến chữ đó, Tiểu Liên như mèo hoang bị xù lông, thanh âm lạnh lẽo nói: “Im

miệng!”

“Người cũng xứng nhắc đến nương của ta sao!”

Lúc nói câu này, Tiểu Liên nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể đều đang run rẩy, ánh mắt tràn ngập hận ý.

Hai năm trước, Tiểu Liên rời nhà, một mình bước vào giang hồ chính là vì ngày hôm nay, nàng muốn báo thù cho nương!

Một ngày này, nàng đã đợi rất lâu rồi.

Nghe Tiểu Liên giận dữ mắng mỏ, Quỳnh Long Sơn lộ vẻ cô đơn, cười khổ một tiếng, khuôn mặt uy nghiêm dường như già đi rất nhiều.

“Tiểu Liên, có Lỗ bộ đầu ở đây, con không thể giết ta, thực lực của con vẫn chưa đủ. Chuyến này xong, đợi ta về bang, ta sẽ cho con cơ hội giết ta. Bây giờ, con đi đi. “

Giọng Quỳnh Long Sơn có chút thê lương, hẳn biết rõ Tiểu Liên đến để giết mình, nhưng trong lời nói vẫn mang theo một chút quan tâm của người cha đối với nữ nhi.

Chuyện đó, quả thật là hẳn xử lý không thỏa đáng, không trách Tiểu Liên hận hẳn, nếu đặt vào bất cứ ai thì cũng sẽ cư xử giống như Tiểu Liên thôi.

Chương 241: Chương 241

Lỗ Nặc nắm chặt vòng sắt trong tay, ánh mắt lóe sáng, hắn đã hiểu rồi, đây là nữ nhi đi tìm cha báo thù nha!

Lỗ Nặc xem kịch đến say sưa thích thú, nhất thời cũng không ra tay.

Tiểu Liên nhìn lướt qua khuôn mặt Quỳnh Long Sơn rồi quay lại nhìn nữ nhân xinh đẹp trong chiếc xe tù đầu tiên. “Đồ đồ kị!”

Tiểu Liên nhìn đôi phương, giọng nói lạnh lùng, sát khí trong mắt càng đậm, thân hình nàng chuyển động hóa thành một bóng đen, nháy mắt đã nhảy đến bên cạnh xe tù, thân pháp khinh công nhanh đến cực hạn.

Thấy Tiểu Liên đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, trong mắt mỹ phụ nhân càng đầy ghen ghét.

Tiểu Liên đưa tay phải vào trong xe tù điểm vào người đối phương, huyết cầm của mỹ phụ nhân được Tiểu Liên giải khai. Hai người nhìn nhau một cái, sát ý cùng lạnh lùng trong mắt Tiểu Liên không hề che giấu.

Mỹ phụ nhận ra cảm xúc của Tiểu Liên, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, trong mắt mang theo ghen ghét nồng đậm, cười lạnh nói: “Tiểu tiện nhân, ngươi đến xem trò cười của lão nương sao? Ngươi không giết được lão tử ngươi, giờ lại muốn đến giết ta à?”

Mỹ phụ nhân thần tình tự nhiên, liếc mắt nhìn Lỗ Nặc đang xem kịch ở phía xa.

“Lỗ bộ đầu, nàng cũng là người của Quỳnh gia! Nàng cũng Quỳnh gia, là nữ nhi của Quỳnh Long Sơn. Đều là người Quỳnh gia, tại sao nhi tử ta bị trói mà nàng lại có thể tự do tự tại ở bên ngoài?”

Lời của phụ nhân đầy ghen ghét cùng thù hận.

Lỗ Nặc đứng xem bên cạnh thoáng sửng sốt, bỗng nhiên kịp phản ứng.

Mệnh lệnh lần này của Lục Phiến Môn là đưa toàn bộ Quỳnh gia về. Kim Hoàn Dao Lôi Chính Dương đã chạy tới Vũ Xương để bắt Quỳnh Ngạo Hải. Mà Quỳnh Tiểu Liên còn lảng vảng bên ngoài thế này cũng không ổn! Cả nhà phải ở cùng nhau mới được chứ...

Lỗ Nặc bừng tỉnh, ngón tay hần khẽ động, chiếc vòng sắt trên tay lăn lên lăn xuống va vào nhau, phát ra tiếng leng keng thanh thúy.

Lỗ Nặc nhìn Tiểu Liên vài lần, lại nhìn chiếc vòng sắt trong tay, vẻ mặt khó xử, vòng sắt của hần chuyên đánh vào chỗ hiểm. Mà tiểu cô nương này chỉ có thực lực nhị phẩm, chiếc vòng của hần mà đánh tới thì e là sẽ lấy mạng nàng ngay tại chỗ.

Lỗ Nặc thở dài một tiếng.

“Câm miệng! Ta không có bất kỳ quan hệ nào với Quỳnh gia.”

Tiểu Liên ánh mắt lạnh lùng, tay phải giơ lên.

“Chát!”

Một cái tát giòn giã giáng xuống mặt phụ nhân. Phụ nhân chỉ cảm thấy trên mặt đau nhói, mắt nổ đom đóm, đợi đến khi kịp phản ứng thì khóe miệng đã rỉ máu, má trái lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sưng đỏ lên.

“Ta họ Trần!”

Tiểu Liên lạnh lùng nói: “Ta không còn bất cứ quan hệ gì với Quỳnh gia nữa!”

Nghe vậy, đám người Quỳnh gia bị giam giữ trong xe tù đều im lặng, một số người biết chuyện càng cúi đầu. Trong chiếc xe tù thứ hai, bà lão tóc hoa râm nghe Tiểu Liên nói thì nước mắt lưng tròng, bàn tay nhăn nheo nắm chặt song sắt xe tù, môi run rẩy, muốn nói điều gì đó.

Phụ nhân bị tát đột nhiên ngồi thẳng dậy, trừng mắt nhìn Tiểu Liên, giọng the thé, khinh bỉ:

“Ra là đã theo

“Không được phụ mẫu mai mối lại tự tác chủ trương!

“Ngươi cũng giống nương ngươi, đều là tiện nhân!”

“Chát!”

Tiểu Liên lại ra tay, ánh mắt nàng lạnh băng giáng một cái tát giáng xuống mặt phụ nhân, lần này má phải của phụ nhân cũng đã sưng lên.

Tiểu Liên ra tay không chút nương tình, thậm chí còn dùng vài phần nội lực.

Đứa trẻ được nữ tử ôm trong lòng, thấy cảnh này, liền đưa tay về phía Tiểu Liên, muốn cản nàng.

“Chát!”

“Chát!”

Tiểu Liên ánh mắt băng lãnh, không chút do dự quát hai bạt tay vào mặt người ‘đệ đệ’ này, quát đến máu mũi của đứa nhỏ chảy ngang.

Phụ nhân thấy nhi tử mình bị đánh liền lên tiếng thét lên: “Ta! Ta phải giết ngươi! Con tiểu tiện nhân này!”

Nàng chụp vào Tiểu Liên, nhưng Tiểu Liên chỉ cười lạnh một tiếng, ánh mắt dò xét khắp nơi trên người phụ nhân.

Cái chết của nương có liên quan rất lớn đến phụ nhân này nên Tiểu Liên không muốn để nàng ta chết quá dễ dàng.

Cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Liên, trong lòng phụ nhân kia bỗng dưng lạnh toát.

“Khụ khụ...”

Lỗ Nặc ho khan vài tiếng, nói: “Dừng tay, nể mặt bốn bộ đầu.”

Nghe thấy giọng Lỗ Nặc, Tiểu Liên quay đầu nhìn lại.

“Vốn dĩ...”, Lỗ Nặc nói, “Đây là chuyện Quỳnh gia, bốn bộ đầu chỉ lo bắt người, không quản chuyện khác. Nhưng người đã đến đây rồi thì đừng đi nữa. Người cũng từng nghe về thiết hoàn của bốn bộ đầu nhỉ, ta không muốn ra tay đâu.”

Lỗ Nặc vừa nói vừa đùa nghịch chiếc vòng sắt trong tay, khuyên nhủ Tiểu Liên: “Nếu người muốn, bốn bộ đầu có thể nhốt người cùng nàng ta chung một chỗ. Hai người có thể cào cấu, giật tóc nhau... Thế nào?”

Lỗ Nặc vẫn giữ vẻ mặt hòa nhã, hẳn vốn là người ôn hòa, chỉ khi bất đắc dĩ mới động võ.

Tiểu Liên không để ý đến lời hắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ tử kia, đôi mắt hơi nheo lại, đúng lúc này, một giọng nói già nua đầy nước mắt vang lên từ một chiếc xe tù khác:

“Tiểu Liên...”

Chương 242: Chương 242

Nghe thấy tiếng gọi, Tiểu Liên run lên, thân mình bay lên như chim nhận rồi đáp xuống chiếc xe tù thứ hai.

Bên trong lồng gỗ này giam ba người, một bà lão tóc bạc trắng, mặt mày hốc hác đôi mắt đầm lệ đang nhìn Tiểu Liên. Thấy Tiểu Liên đến, bà liền run rẩy đưa tay ra:

“Con... hai năm qua con sống có tốt không?”

Giọng bà lão run run, nước mắt lăn dài trên má.

Nhìn thấy bà lão, sát khí trên người Tiểu Liên đột nhiên biến mất, lòng nàng mềm lại, ánh mắt trở nên trong trẻo, ngây người nhìn bà lão, khẽ gọi: “Nãi nãi...”

Lúc này, Tiểu Liên dường như đã trở lại làm nữ tử nhà bên bình thường, ánh mắt có chút áy náy nhìn bà lão.

Nghe tiếng gọi “nãi nãi”, bà lão vừa khóc vừa lau nước mắt, giọng khàn đặc: “Đứa trẻ ngoan...” Bà đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Tiểu Liên.

Tiểu Liên thấy bà lão cũng mặc áo tù thì như bừng tỉnh: “Nãi nãi, ta sẽ cứu ngài ra ngay.”

Trong Quỳnh gia, chỉ có nãi nãi là đối xử tốt với nàng nhất, trong lòng Tiểu Liên vẫn luôn có chút áy náy. Lúc rời khỏi Quỳnh gia, nàng đã không từ biệt với nãi nãi. Giờ gặp lại, Tiểu Liên không khỏi đỏ hoe mắt, mũi cay cay.

Tiểu Liên vận nội lực vào tay phải, sờ lên dây xích của lồng giam.

“Khụ khụ...”

Lỗ Nặc ho nhẹ hai tiếng, vài chiếc vòng sắt đã bị hấn cầm trên tay.

Hắn nghiêm mặt, giọng nhẹ nhàng: “Người ra tay, ta sẽ ra tay. “

“Người cứ thử xem. “

Lỗ Nặc thật không thích giết người, nhưng mà... Có vài người rất đáng ghét, luôn khiến hắn bức bối trong lòng.

Động tác trên tay Tiểu Liên khựng lại.

Trên xe tù không xa, Quỳnh Long Sơn kêu lên: “Tiểu Liên!”

Phụ nhân má sưng vù lại mắng: “Con tiện nhân này đáng chết! Lỗ bộ đầu, mau ra tay đi!”

Phụ nhân ôm nhi tử, vẻ mặt đau lòng, đến khi nhìn sang Tiểu Liên lại đầy thù hận, những bang chún khác của Hải Kinh Bang cũng trở nên căng thẳng. Nếu Tiểu Liên nhất quyết làm liều thì chuyện sẽ lớn thật!

Lời của cao thủ nhất phẩm không phải chuyện đùa.

Tiểu Liên sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi quay người, đôi mắt linh động liếc nhìn Lỗ Nặc, từ tay áo phải trượt ra một ống vàng dài khoảng bảy tấc, được bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng nắm chặt.

Nàng bình tĩnh nhìn Lỗ Nặc, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào.

Lỗ Nặc nhìn Tiểu Liên, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, khuôn mặt vàng vọt trước tiên trắng bệch rồi lại từ trắng chuyển sang đỏ, thân thể hơi cứng đờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Liên.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, gió nhẹ thổi qua, lá cây xào xạc. Một người đứng trên xe tù, một người đứng cách đó không xa, cả hai đều không nhúc nhích.

Tiểu Liên ánh mắt bình tĩnh, không có chút cảm xúc nào, Lỗ Nặc thì đứng yên bất động, nhưng trên trán cùng thái dương đều đang túa mồ hôi.

Mồ hôi càng lúc càng nhiều, tụ lại với nhau, chảy dọc theo khuôn mặt dài vàng vọt của Lỗ Nặc, không lâu sau thì mặt Lỗ Nặc đã đầm nước. Hắn tái nhợt nhìn chằm chằm Tiểu Liên, vẻ mặt như thể đang đối mặt với kẻ thù lớn.

Đám người xung quanh đều rơi vào trạng thái hoang mang, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Quỳnh Long Sơn trong mắt lóe lên một tia kinh hãi, vẻ mặt sững sờ nhìn Tiểu Liên, mơ hồ đoán ra điều gì đó.

“Rì rào...”

Lá cây trong rừng bị gió thổi lay động, phát ra âm thanh rất êm tai.

“Lúc ta ra khỏi nhà, có người từng nói với ta, cao thủ nhất phẩm trong thiên hạ không nhiều.”

“Bảo ta đừng nên tùy tiện tạo ra sát nghiệt...”

“Người tự giải quyết cho tốt đi.”

Tiểu Liên lạnh lùng nói.

Nàng nhìn sâu vào Lỗ Nặc sau đó rời mắt đi.

“Rắc!” Một tiếng giòn tan.

Tiểu Liên tay phải vận nội lực, một chương đánh gãy dây xích, mà Lỗ Nặc lại không có động tác nào, hắn ngậy người đứng tại chỗ, ánh mắt phức tạp.

Mọi người xung quanh thấy Tiểu Liên đã đánh gãy dây xích nhưng Lỗ Nặc lại không có động tĩnh gì thì đều kinh ngạc.

Chuyện gì vậy?

Tại sao Lỗ Nặc không ra tay?

Tiểu Liên tùy ý kéo đứt dây xích, mà ngay khi nàng chuẩn bị mở cửa xe tù thì Lỗ Nặc khàn giọng lên tiếng.

“Đây là ám khí gì?”

Hắn đứng tại chỗ, chiếc vòng sắt trên tay phải đã hạ xuống, mặt đầy mồ hôi, giống như vừa bị phơi nắng gắt.

Tiểu Liên đưa hai tay trắng nõn ra kéo mở cửa tù, ngữ khí lạnh lùng, thản nhiên nói: “Khổng Tước Linh. “

Nghe ba chữ này, vẻ mặt Lỗ Nặc cứng đờ, ngây ngốc gật đầu, giọng khàn khàn nói: “Tên rất hay... “

Nói xong, Lỗ Nặc thở dài lùi lại vài bước, cất cao giọng nói: “Lục Phiến Môn nghe lệnh, tất cả mọi người ở nguyên tại chỗ, không được có bất kỳ hành động nào. “

Đám người bắt đầu nhìn nhau, vẻ mặt hoang mang, sau khi ra lệnh, Lỗ Nặc chấp tay, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiểu Liên: “Mời các hạ tùy ý. “

“Nhưng xin các hạ suy nghĩ kỹ. “

“Đây là trọng phạm của Đại Vũ!”

Lỗ Nặc nói xong ba câu này thì không nói thêm gì nữa, hắn dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Liên.

Vừa rồi, hắn cảm thấy mình chỉ cách cái chết một bước thôi!

Chương 243: Chương 243

Mọi người xung quanh nghe thấy lời của Lỗ Nặc thì đều tròn tròn mắt, vẻ mặt chấn kinh, sắc mặt quái dị, hiểu được ý của Lỗ Nặc.

Lỗ Nặc này đã nhượng bộ rồi?

Lúc xưng hô với Tiểu Liên còn dùng hai chữ “các hạ”?

Hít...

Các bộ khoái của Lục Phiến Môn, các thành viên của Hải Kinh Bang, đám người còn lại của Quỳnh gia, tất cả đều một mặt khiếp sợ nhìn Tiểu Liên.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Tại sao Lỗ Nặc lại nhượng bộ?

Lỗ Nặc là một cao thủ nhất phẩm đấy!

Nếu không có Tông Sư, trên đời này ai có thể làm gì được nhất phẩm?

Chẳng lẽ... Tông Sư của Ngọc Diệp Đường ở đây?

Các bộ khoái thầm đoán, cẩn thận liếc nhìn xung quanh. Trong rừng một mảnh yên tĩnh, bầu không khí quái dị đến cực điểm.

Lục Phiến Môn vậy mà lại trơ mắt nhìn người khác cướp tù nhân!

Chuyện này quả thật chưa từng nghe thấy mà...

Tiểu Liên không để ý đến đám người khác, nàng mở cửa xe tù, nhìn bà lão: “Nãi nãi, ta đưa ngài rời khỏi đây.”

Trên dưới Quỳnh gia, người mà Tiểu Liên có thể quan tâm cũng chỉ có bà lão trước mặt. Tiểu Liên vươn tay muốn đỡ bà lão ra, nhưng chỉ thấy bà lão nắm lấy tay Tiểu Liên, khuôn mặt già nua mang theo từ bi, lắc đầu nói: “Không cần đâu, đứa nhỏ này...”

“Cha con không có làm sai, hấn bị oan, chân ta còn khá linh hoạt, đi cùng hấn một chuyến không sao.”

Bà lão mắt đỏ hoe nhìn Tiểu Liên, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt nàng, ngây người nói: “Nhóc con à...”

“Con...”

“Hai năm nay con sống tốt chứ?”

Nghe những lời quan tâm của bà lão, mắt Tiểu Liên cay cay. “Nãi nãi, ta sống rất tốt, ta gặp được một người rất tốt...”

“Bây giờ ta đang làm nha hoàn, mỗi tháng lương bốn lượng, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài làm việc vặt thôi, không có nhiều việc, rất nhàn hạ.”

Tiểu Liên nắm tay bà lão, giọng nói thêm một chút dịu dàng.

Nghe những lời của Tiểu Liên, mọi người xung quanh đều co giật khóe miệng.

Nha hoàn?

Lương tháng bốn lượng?

Đường đường một sát thủ nhị phẩm như ngươi mà lại đi làm nha hoàn cho người khác?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu mọi người.

Quỳnh Long Sơn cùng Lỗ Nặc nghe những lời này, sắc mặt cũng thay đổi.

Nha hoàn!

Đứng sau Tiểu Liên là Tông Sư Đông Hoa...

Hai người đột nhiên hiểu ra rất nhiều, tuy là nha hoàn, nhưng cũng phải xem chủ nhân là ai!

Làm nha hoàn cho Tông Sư...

Hít!

Chẳng lẽ...

Quỳnh Long Sơn nhớ tới Tiểu Liên tự xưng là họ Trần, hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, không hiểu sao, sắc mặt của Quỳnh Long Sơn có chút cứng đờ.

Tiểu Liên đơn giản kể lại những trải nghiệm hai năm qua của mình, chỉ báo tin vui mà không báo tin buồn.

Bà lão tuy già yếu, nhưng cũng không ngốc, đã nhìn ra từ phản ứng của mọi người xung quanh là tiểu tôn nữ của mình không đơn giản như lời nàng nói. Bà vỗ nhẹ tay Tiểu Liên, gật đầu, giọng nói an ủi:

“Tốt... Làm nha hoàn cũng tốt. “

“Lúc Quỳnh gia chúng ta chưa phát đạt, ta còn đi giặt quần áo cho người khác nữa... “

Ánh mắt bà lão lộ vẻ hồi tưởng, Tiểu Liên đứng bên cạnh bà lão, tâm trạng bình tĩnh hơn rất nhiều. Hai người lại trò chuyện thêm vài câu, ánh mắt bà lão nhìn Tiểu Liên đột nhiên mang theo một chút cầu xin.

“Tiểu Liên... Dù sao hắn cũng là cha của con, chuyện đó đúng là hắn xử lý không tốt, nhưng mà... Con không thể làm chuyện đó... “

Nhìn thấy vẻ mặt của bà, Tiểu Liên cắn răng quay đầu đi, không nỡ nhìn vẻ mặt của bà.

Bà lão kéo vạt áo Tiểu Liên, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Cơ thể Tiểu Liên run lên, nắm chặt hai tay.

Hơn hai năm làm sát thủ, vô số lần trải qua hiểm nguy... Tất cả những gì Tiểu Liên làm là vì ngày hôm nay, mối hận thù đã khắc sâu vào xương tủy này, làm sao có thể nói buông là buông được?

Thù giết mẫu, sao có thể không báo?

Tiểu Liên nhìn về phía Quỳnh Long Sơn, trong ánh mắt đầy lạnh lùng cùng sát khí.

“Con à...”

Bà lão nức nở, khẽ gọi.

Tiểu Liên siết chặt hai tay, hình ảnh mẫu thân qua đời vẫn khắc như in trong đầu nàng. Hai năm qua, tất cả những gì Tiểu Liên làm đều là vì báo thù, giờ đây kẻ thù ngay trước mắt nhưng nàng lại không thể ra tay.

Tiểu Liên không nỡ lòng nào giết chết Quỳnh Long Sơn trước mặt nãi nãi, phải làm sao đây...

Tiểu Liên đứng lặng bên cạnh xe tù, ánh mắt có chút mơ màng.

“Vẫn là câu nói đó, trước khi ra tay hãy suy nghĩ thật kỹ.”

“Nếu ngươi không chắc chắn, không ngại nhìn lại xem xem.”

Lời Trần Diệp đột nhiên vang vọng bên tai Tiểu Liên, nàng cắn chặt môi, ánh mắt đảo qua Quỳnh Long Sơn cùng bà lão. Một lúc sau, Tiểu Liên thở ra một hơi, ánh mắt kiên định, trong lòng đã có quyết định.

Tiểu Liên khẽ mỉm cười nhìn bà lão, nhẹ giọng nói: “Nãi nãi yên tâm.”

Bà lão khựng lại, định nói gì đó thì...

“Bịch!” Một tiếng vang lên.

Bà lão khép mắt ngã vào lòng Tiểu Liên.

Tiểu Liên vừa điếm vào huyết ngử của bà lão, không đến một canh giờ, bà lão cũng sẽ tỉnh lại.

Tiểu Liên nhẹ nhàng đặt nãi nãi trên xe tù, mà khi ánh mắt bắn đến người phụ nhân lại tràn đầy băng lãnh.

“Đồ đồ ky, đều là tại ngươi nên nương ta mới tự tử, hôm nay nợ máu phải trả bằng máu. “

Chương 244: Chương 244

Ánh mắt Tiểu Liên lóe lên băng lãnh, sát khí thấu xương từ trên người nàng phát ra. Đứa trẻ trong lòng mỹ phụ cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Liên thì liền sợ hãi run rẩy, rúc vào lòng mẫu thân.

Giờ khắc này, phụ nhân đối mặt với ánh mắt của Tiểu Liên, trong lòng lại tràn đầy sợ hãi, ngay cả Lỗ Nặc cũng không dám ra tay.

Tiểu tiện nhân này sao lại làm được!

Tay phải Tiểu Liên khẽ động, trong tay xuất hiện một thanh Thấu Cốt Châm, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tiến về phía mỹ phụ.

Thấy vậy, vẻ mặt uy nghiêm của Quỳnh Long Sơn lộ ra một tia lo lắng, hần lớn tiếng gọi:

“Tiểu Liên!”

“Dừng tay!”

Tiểu Liên bước đến bên ngoài xe tù.

Phụ nhân ôm nhi tử của mình, co rúm trong một góc lòng, lúc này, cuối cùng nàng cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Thật sự sẽ chết!

Tiểu Liên quay đầu nhìn Quỳnh Long Sơn, cười lạnh:

“Sao vậy? Người thương xót nàng ta sao?”

“Lúc nương ta bị nàng ta rạch mặt, sao người không thương xót nương ta?”

Nghe được lời này của Tiểu Liên, Quỳnh Long Sơn nhất thời ghen hờn, vẻ mặt lộ ra áy náy.

Phụ nhân thấy vẻ mặt này của Quỳnh Long Sơn thì lập tức bùng nổ cơn ghen ghét, tức giận nhìn sang Tiểu Liên.

“Muốn giết cứ giết, ở đâu nói nhảm nhiều như vậy.”

“Nương ngươi là thứ gì hả, chỉ là một ả nha hoàn, vậy mà dám câu dẫn chủ tử để leo lên trên! Quả thật là một con tiện nhân!”

“Hừ... Ngươi nói ngươi là nha hoàn, ngươi chẳng lẽ cũng là làm chuyện giống nương ngươi à!”

Phụ nhân mặt lộ vẻ mỉa mai, bảo vệ nhi tử sau lưng.

Đôi mắt đẹp của nàng trừng trừng Tiểu Liên: “Ngươi cùng giống y như nương ngươi...”

Nhưng lời còn chưa nói hết thì miệng đã phát ra tiếng kêu thảm.

“A!”

Tiểu Liên đôi mắt băng lãnh, Thấu Cốt Châm trên tay đồng loạt bắn ra, chỉ để vài vệt bóng mờ rồi toàn bộ đánh vào trên người phụ nhân.

Thấu Cốt Châm dễ dàng liên xuyên thủng thân thể của nàng, vô số máu tươi thấm ra, thoáng cái đã nhuộm đỏ áo tù màu trắng.

Thấu Cốt Châm mặc dù đánh vào trên người phụ nhân nhưng đều không có rơi vào chỗ hiểm.

Tiểu Liên không muốn nàng ta chết dễ dàng như vậy.

“Tiểu Liên!” Quỳnh Long Sơn kinh hãi thốt lên.

Tiểu Liên lạnh lùng nhìn Quỳnh Long Sơn.

Quỳnh Long Sơn nhìn thấy phụ nhân bị kim xuyên thấu, trong mắt liền lộ vẻ đau lòng.

Tiểu Liên nhận ra sự đau lòng trong mắt Quỳnh Long Sơn, ánh mắt nàng càng thêm lạnh lẽo. “Người đau lòng cho nàng ta?”

“VẬY năm xưa tại sao người không đau lòng cho nương ta?”

“Là vì nàng ta sinh cho người một nhi tử? Hay vì người chê bai thân phận của nương ta?”

Giọng Tiểu Liên lạnh lùng, ánh mắt nàng nhìn Quỳnh Long Sơn mang theo hận ý sâu sắc.

Nghe những lời chất vấn, Quỳnh Long Sơn nhắm mắt lại, vẻ mặt đau khổ. “Không... Ta không chê bai mẫu thân con...”

Quỳnh Long Sơn hồi tưởng lại lúc đó, vẻ mặt càng thêm hối hận, hắt thở dài khẽ nói:

“Tiểu Liên, chuyện đó là ta xử lý không ổn. Lúc đó...”

Quỳnh Long Sơn đến đây thì nghẹn lời, muốn nói lại thôi.

Tiểu Liên cười lạnh, thay Quỳnh Long Sơn nói ra ý hắt muốn biểu đạt.

“Người muốn nói, lúc đó mặt nương ta đã bị con tiện nhân kia rạch mặt rồi, cho dù có trừng phạt tiện nhân kia thì cũng không làm nên chuyện gì. Huống chi ca ca của tiện nhân kia còn có thực lực nhị phẩm, có thể giúp Hải Kinh Bang phát triển. Còn nương ta chỉ là nha hoàn, tất nhiên không thể so sánh với nàng ta. “

Tiểu Liên đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của Quỳnh Long Sơn. “Nương ta bị tiện nhân này rạch mặt, vậy mà người chỉ giam cầm có nửa năm. “

“Quỳnh Long Sơn, đây là cái công bằng trong miệng người sao?”

Tiểu Liên lạnh lùng quát lớn, sát khí trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Nghe những lời trách móc của Tiểu Liên, Quỳnh Long Sơn cúi đầu không nói, gương mặt uy nghiêm của hắn lúc này như già đi rất nhiều. Xung quanh, đám bộ khoái và bang chúng Hải Kinh Bang lặng lẽ lắng nghe. Bọn họ cũng đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Đám bộ khoái trầm suy tư, không ngờ Quỳnh Long Sơn nổi tiếng khắp vùng biển lại có loại chuyện đen tối này.

Quỳnh Long Sơn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Tiểu Liên có thêm một tia bi thương, khàn giọng nói: “Một mạng đổi một mạng. “

“Mạng của ta đáng giá hơn nàng, con cứ đến lấy đi!”

“Quỳnh Long Sơn ta cả đời quang minh lỗi lạc, ngoại trừ làm sai việc đó, ta không thẹn với lòng. “

“Nhân quả báo ứng, không trách được ai. “

Quỳnh Long Sơn đứng thẳng người, hướng ngực về phía Tiểu Liên.

Xung quanh, đám bang chúng Hải Kinh Bang nghe những lời này đều đồng loạt biến sắc.

“Bang chủ!”

“Bang chủ vạn lần không được!”

Những lão huynh đệ này kêu lên, đồng loạt di chuyển bao vây Tiểu Liên ở giữa. Những lưỡi đao sắc bén dưới ánh mặt trời chiếu rọi, ánh lên hàn quang.

Tiểu Liên thân nhiên liếc nhìn đám người này, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi. Nàng nhìn sâu vào Quỳnh Long Sơn rồi lại nhìn phụ nhân đang nằm trong vũng máu.

Phụ nhân cố gắng ngồi dậy lau nước mắt cho đứa con nhỏ, giọng yếu ớt nói: “Là ta rạch mặt nương người, chuyện này không liên quan đến Quỳnh Long Sơn. Oan có đầu, nợ có chủ.”

Áo tù trên người phụ nhân đã nhuộm đỏ máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, như một con mồi hổ bị thương.

“Tiêu nhi...”

Quỳnh Long nhìn phụ nhân, khẽ gọi.

Phụ nhân kiên định nhìn Tiểu Liên, xuất thân từ gia đình võ thuật, tính tình vốn nóng nảy, nàng trừng mắt nhìn Quỳnh Long Sơn, mắng: “Chàng đúng là đồ vô dụng!”

“Chàng chết rồi, Hải Kinh Bang biết làm sao?”

Nghe vậy, mắt Quỳnh Long đỏ hoe.

Nói xong, phụ nhân nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt đứa con nhỏ, mu bàn tay trắng nõn nổi gân xanh như đang chờ chết.

“Không!”

Quỳnh Long nhìn Tiểu Liên, giọng khàn khàn: “Con giết ta đi.”

Nghe câu này, đôi mắt đang nhắm của phụ nhân cũng mở mắt ra, nước mắt trào ra.

Nàng ôm đứa con của mình, không rõ là vui hay buồn.

Đứa trẻ bị điểm huyết cam lúc này cũng bật khóc oa oa, nước mắt đầm đìa nhìn máu chảy ra từ người nương, ánh mắt nhìn Tiểu Liên cũng thêm một chút hận thù.

Nghe hai người tranh cãi, mắt Tiểu Liên chợt lóe lên một tia khác thường, nàng nhìn Quỳnh Long Sơn, giọng lạnh lùng nói:

“Nếu người bên trong không phải là nàng ta, mà là nương ta, người sẽ làm như vậy không?”

Quỳnh Long Sơn thần sắc thản nhiên, phun ra một chữ.

“Sẽ.”

Quỳnh Long Sơn trên mặt mang áy náy.

“Ta có lỗi với nương con, lúc ấy sự vụ trong bang bận rộn.”

“Nếu ta như rút ra chút thời gian đi trấn an nàng, nàng cũng sẽ không nhảy giếng tự vận.”

“Cái này là lỗi của ta.”

“Tiểu Liên, nhiều lời vô ích, con động thủ đi.”

Chương 245: Chương 245

Ta tên Trần Liên.

Đúng vậy, ta họ Trần, không phải họ Quỳnh, từ khi rời khỏi Quỳnh gia, ta không còn mang họ đó nữa, cả phần đời còn lại này, ta chỉ sống vì một mục đích duy nhất - giết chết nam nhân đó.

Ta nhất định phải giết hắn.

Nếu không phải vì hắn, nương ta đã không chết.

Ta hận hắn.

Trước đây, dù ta là nhị tiểu thư của Quỳnh gia, nhưng cả Quỳnh gia, ngoại trừ nãi nãi thì mọi người đều đối xử lạnh nhạt với ta và nương, bởi vì nương ta chỉ là một người thiếp.

Nương ta từng là nha hoàn thân cận của chính thất Quỳnh gia, một năm trước khi ta sinh ra, chính thất của Quỳnh Long Sơn qua đời vì bệnh tật. Quỳnh Long Sơn đau buồn khôn xiết, trong một lần say rượu đã cưỡng bức nương ta. Sau khi tỉnh rượu, hắn đã nạp nương ta làm thiếp, năm thứ hai, ta liền ra đời.

Vì nương ta xuất thân không tốt, chỉ là một nha hoàn, lại là thiếp thất, chỉ sinh được một nữ nhi. Ở Quỳnh phủ, ta và nương luôn bị người ta làm khó dễ. Còn có cả những lời đồn đại ác ý, nói nương ta đã câu dẫn chủ gia để được địa vị cao hơn. Những lời đó rất độc ác và khó nghe, mà nương ta cũng chỉ âm thầm chịu đựng những lời đồn đại đó.

Trong những năm đầu, có lẽ vì nương ta từng là nha hoàn thân cận của chính thất nên Quỳnh Long Sơn có tình cảm đặc

biệt với nương ta. Hấn thường xuyên đến tìm nương ta, cũng rất quan tâm đến ta. Lúc đó, ta rất thích hấn.

Nhưng, khi địa bàn của Hải Kinh Bang dần dần mở rộng, sự phát triển gặp phải trở ngại. Quỳnh Long Sơn vì thế diện và sự nghiệp đã cưới muội muội của một bang chủ khác. Từ đó, hai bang phái hợp nhất thành một.

Hải Kinh Bang ngày càng lớn mạnh, kèm theo đó là Quỳnh gia cũng có thêm một phụ nhân chính thất - Vương Tiêu.

Vương Tiêu xuất thân từ võ lâm thế gia, tính tình nóng nảy, sau khi vào cửa, ban đầu nàng còn khách sáo với nương ta. Nhưng khi Quỳnh Long Sơn thường xuyên đến thăm nương ta, lòng ghen tuông trong nàng ngày càng lớn.

Vương Tiêu là một phụ nhân ghen tuông, năm thứ hai sau khi vào cửa, nàng ta đã sinh được một nhi tử.

Sau khi sinh nhi tử, Vương Tiêu như được tám bùa hộ mệnh, hành động bắt đầu ngông cuồng. Nàng ta luôn tìm cách gây sự, soi mói nương ta.

Vương Tiêu là chính thất, nương ta chỉ là thiếp, rất nhiều chuyện, nương ta chỉ âm thầm chịu đựng nghe theo. Dần dần, Vương Tiêu hành động càng ngày càng quá đáng, tiền tiêu vật hàng tháng của nương ta cũng bắt đầu bị cắt giảm...

Đối mặt với tất cả những điều này, nương ta chỉ âm thầm chịu đựng, cho đến một ngày, Quỳnh Long Sơn ra ngoài xử lý sự vụ của bang phái.

Trước khi đi, hấn đã ở lại chỗ nương ta ba đêm.

Vương Tiêu nhìn thấy tất cả, lòng ghen tuông của nàng ta hừng hực bùng cháy như ngọn lửa.

Đợi Quỳnh Long Sơn đi, Vương Tiêu dẫn theo người nhà thân mẫu, mang nương ta đi, dùng dao hủy khuôn mặt của

nàng.

Vương Tiêu làm xong chuyện này cũng có chút lo lắng sợ hãi nên liền viện có thăm người thân mà dẫn hài tử về nhà thân mẫu.

Lúc Quỳnh Long Sơn trở về nhà, vừa nghe chuyện xong, còn chưa kịp an ủi vài câu đã phải rời đi vì sự vụ của bang phái.

Ta sẽ không bao giờ quên được ngày hôm đó. Bởi vì ngày hôm đó, ta đã mất đi nương của mình.

Đêm đó trăng rất tròn, ánh trăng rất sáng, chiếu xuống mặt đất như ban ngày. Nương ta quán băng trên mặt, ngồi bên bàn, trên bàn có một ngọn đèn dầu. Dưới ánh đèn dầu, nàng tỉ mỉ khâu từng mũi kim lên một đôi giày vải.

Đôi giày này, là nương làm cho Quỳnh Long Sơn, cũng đã may sắp xong rồi.

Ngày hôm đó, nương khâu mãi cho đến canh ba.

Ta muốn giúp nương khâu cùng, nhưng nương từ chối, nàng bảo ta đi ngủ sớm, không cần đợi nàng. Hôm đó thật sự quá muộn, ta cũng đã rất buồn ngủ rồi nên đã lên giường.

Ta nhắm mắt lại, không biết đã qua bao lâu, nương đi đến bên giường đắp chăn cho ta, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta vài cái.

Ta mở mắt, mơ mơ màng màng, lơ lơ nhìn thấy khuôn mặt quán băng của nương, ngửi thấy mùi hoa quế thoang thoảng trên người nương.

Nương mỉm cười với ta, nói: “Ngủ đi, không sao đâu. “

Ta ừ một tiếng, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Nhưng ta cảm thấy mình vừa mới ngủ được một lúc thì đã bị người ta kéo dậy khỏi giường. Đó là quản gia của Quỳnh phủ, là một lão đầu chua ngoa, cay nghiệt, ông ta bảo ta ra tiền viện.

Ta nhìn quanh, không thấy nương đâu, mà trên bàn gỗ là đôi giày vải nương đã thêu xong.

Khoảnh khắc đó, lòng ta bỗng dung hoảng loạn.

Lúc ta theo quản gia ra tiền viện thì nơi đó đã có một thi thể ươn sũng, thi thể đó mặc quần áo của nương ta. Lúc đó ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, không còn nhớ gì nữa. Sau đó, Quỳnh Long Sơn trở về tổ chức tang lễ cho nương ta.

Hắn chạy đến phòng của Vương Tiêu tìm nàng ta để tính sổ, nhưng Vương Tiêu đã sớm về nhà thân mẫu để lánh nạn rồi. Quỳnh Long Sơn phái người đến đưa Vương Tiêu trở về, giam lỏng nàng ta nửa năm, sau đó cứ thế vội vàng kết thúc mọi chuyện, không còn bất kỳ trừng phạt nào nữa.

Nửa năm sau, Vương Tiêu lại khôi phục dáng vẻ chủ phụ hòa ái thường ngày, tựa như tất cả chưa từng xảy ra.

Thỉnh thoảng lúc nàng ta nhìn ta, trong mắt còn lộ ra hả hê cùng ghen ghét.

Cầm tức nửa năm liền có thể xem như trả đủ mạng của nương ta rồi.

Ha ha ha....

Đây chính là cái gọi là công bằng của từ miệng Quỳnh Long Sơn đấy, thật là công bằng quá đi.

Ta hận Vương Tiêu, nhưng càng hận hắn hơn!

Ta mang theo số bạc ít ỏi còn lại của nương rồi khỏi Quỳnh gia.

Ngày ta rời khỏi nơi đó đã thê.

Ta nhất định phải giết Quỳnh Long Sơn.

Nhất định!

Chương 246: Chương 246

Muốn báo thù, nhất định phải học võ công.

Lúc đó ta không biết cảnh giới võ công của Quỳnh Long Sơn, chỉ biết hấn rất mạnh, ta muốn học võ thì không thể ở lại Phúc Kiến, bởi vì thế lực của Hải Kinh Bang đã lan rộng khắp nơi, ta sẽ bị hấn bắt lại.

Mang theo chút tiền ít ỏi, ta đi về phía bắc, đến gần Chiết Giang.

Đi bộ nhiều ngày, tiền bạc nhanh chóng cạn kiệt, thỉnh thoảng ta lại giúp người khác làm việc vặt, giặt giũ, nấu ăn để đổi lấy chút thù lao ít ỏi.

Trên đường đi, ta biết đến sự tồn tại của giang hồ. Trong giang hồ có rất nhiều môn phái chiêu sinh đệ tử, truyền dạy võ nghệ, trong số đó, phái Nga My và phái Hằng Sơn nổi tiếng khắp giang hồ, trong môn phái đều là nữ đệ tử. Ta muốn báỉ sư vào hai môn phái này để học võ công, chờ sau khi luyện thành, ta sẽ giết hấn!

Nhưng mọi chuyện không như ý muốn, hôm đó ta đang đi một mình trên con đường lớn ngoài Dư Hàng huyện, trên mặt thì bơi một lớp bùn ướt. Hành tẩu giang hồ nhiều ngày, ta biết ngoại hình sẽ mang lại cho mình những rắc rối không đáng có, ra ngoài phải cẩn thận, cảnh giác với người khác.

Ta đi trên đường lớn, trong người không còn nhiều tiền, dù là đi Nga My phái hay Hằng Sơn phái thì đường xá xa xôi, đều cần một khoản lộ phí không nhỏ, ta cần một nơi tạm trú chân, dành dụm chút tiền rồi mới tiếp tục lên đường.

Ngay khi ta nghĩ như vậy thì bỗng một bóng người đột nhiên lướt qua trên đường lớn.

Đó là một nam nhân mặc áo vàng, chân chạy rất nhanh, nháy mắt đã nhảy ra ngoài vài trượng.

Thấy là người trong giang hồ, ta vội vàng tránh sang một đường.

Nam nhân đó đang bế một đứa trẻ, mắt đứa trẻ đỏ hoe, nước mắt lưng tròng, miệng há to nhưng không nói được lời nào. Sau đó ta mới biết đứa bé bị người ta điểm huyết cam, bởi vì rất nhanh, ta cũng bị điểm huyết cam.

Lúc nam nhân bay vút qua thì đã chú ý đến ta, chợt bóng người lóe lên một cái, đột nhiên lại xuất hiện trước mặt ta.

Nam nhân đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào ta một cái, sau đó ta đã không thể cử động được, miệng càng không thể nói được.

Nam nhân dùng tay còn lại nhắc bổng mang theo ta và đứa trẻ kia chạy như điên.

Chạy được một lúc thì hần trèo tường vào một khu nhà, thẳng đến chính sảnh, căn phòng này được ngăn cách bằng hàng rào gỗ, nơi đây còn có một vài đứa trẻ khác bị nhốt, đôi mắt đỏ hoe, miệng há to, khóc không thành tiếng.

Nam nhân ném ta và đứa trẻ đó vào trong, lại nói gì đó với một người khác rồi bỏ đi.

Ta ở trong căn phòng đó chờ cả ngày, nam nhân thỉnh thoảng chớp tới một hai hải đồng rồi ném vào đây.

Tất cả hải tử mỗi cách một đoạn thời gian đều sẽ bị điểm huyết cam, phòng ngừa bọn chúng khóc rống khiến người khác chú ý.

Từ cuộc trò chuyện của hai người đó, ta biết được bọn họ đang làm việc cho Phong Vũ Lâu.

Phong Vũ Lâu, ta cũng từng nghe nói đến, đó được cho là tổ chức sát thủ lớn nhất trong giang hồ, ta không biết Phong Vũ Lâu bắt đám trẻ này để làm gì, nhưng ta cảm thấy không phải là chuyện tốt.

Ta ở trong phòng chờ đợi một ngày, cuối cùng cũng đã có bước ngoặt.

Nam nhân đó bắt được một kẻ ngốc, một kẻ ngốc có sức mạnh phi thường, sau khi bị bắt vào, kẻ ngốc ấy đã đập gãy một thanh gỗ của cửa nhà lao gỗ.

Tên canh gác thì uống đến say như chết, không hề hay biết sự bất thường trong phòng, ta biết đây là cơ hội để trốn thoát, có điều...

Ta biết rõ, dù có trốn thoát cũng không dễ dàng, nếu bên ngoài vẫn còn kẻ khác thì sao? Ta không thể bị người của Phong Vũ Lâu bắt được.

Ta phải rời khỏi đây, phải báo thù!

Bọn trẻ trong nhà lao gỗ nối đuôi nhau chui qua lỗ hồng, ta bảo chúng giữ im lặng, bảo chúng đi ra bằng cửa trước, ta không biết có người canh ở cửa trước không, nhưng ta biết, nếu có thì bọn trẻ này sẽ drrDLCFL thể cầm chân chúng một lúc.

Ngay khi ta chuẩn bị trèo qua cửa sổ thì lại thấy tên ngốc kia cũng định đi theo đám trẻ đó, nếu không có hắn thì ta cũng không thể trốn thoát, cho nên ta không do dự mà kéo hắn lại, chỉ vào cửa sổ ra hiệu cho hắn đi theo ta.

Tên ngốc đó ngơ ngác nhìn ta, ánh mắt đờ đẫn.

Ta không kịp nghĩ nhiều, đồ rượu chưa uống hết của tên canh gác xuống đất rồi châm lửa đốt giường.

Trước khi chuẩn bị rời đi, ta thấy trong ngực tên canh gác có một cuốn sách, ta nhận ra, đó có thể là cuốn bí kíp võ công trong truyền thuyết nên liền không do dự mà nhét cuốn sách vào người, sau đó cùng tên ngốc nhảy qua cửa sổ.

Trên đường chạy trốn, lòng ta tràn đầy phấn khích. Ta biết, có lẽ ta không cần phải đến phái Nga Mi hay Hằng Sơn thì cũng có thể học được võ công!

Chạy được hai con phố, ta liền gặp một người, một người đã thay đổi hoàn toàn số phận của ta, mà cũng chính từ ngày hôm đó, cuộc đời ta đã rẽ sang một hướng khác.

Chương 247: Chương 247

Đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, rất tuấn tú, mang một khí chất đặc biệt, không giống giang hồ khách, cũng không giống văn nhân, là một loại khí chất rất kỳ lạ.

Tên hắn là Trần Diệp, là cha của kẻ ngốc.... không... nói chính xác hơn thì là cha nuôi của kẻ ngốc.

Hắn là viện trưởng của Dư Hàng Dục Anh Đường.

Chuyện này thực sự nằm ngoài dự đoán của ta.

Trần Diệp tìm thấy kẻ ngốc, hỏi han một hồi, từ cách nói chuyện ta cảm thấy hắn không phải là người xấu.

Lúc Trần Diệp đưa kẻ ngốc đi, hắn hỏi ta có muốn đi cùng không.

Ta không tin hắn nhưng vẫn đi dọc theo con phố dài tìm thấy Dư Hàng Dục Anh Đường.

Dục Anh Đường rất nhỏ, bên trong chỉ có Trần Diệp và kẻ ngốc đó.

Lúc ta đến liền thấy Trần Diệp đang bôi dầu xoa bóp cho kẻ ngốc, hai người bọn họ cười rất vui vẻ dưới ánh mặt trời. Khoảnh khắc đó, ta biết mình đã tìm thấy nơi dừng chân mình cần rồi.

Trần Diệp là người tốt, đồng ý với yêu cầu của ta, mỗi tháng trả cho ta bốn lạng bạc làm tiền lương hàng tháng, còn ta thì phải giặt giũ nấu cơm, làm những việc mà một nha hoàn nên làm. Trần Diệp cũng dành riêng cho ta một căn phòng trống, thay hết chăn ga gối đệm thành mới.

Ta rời Phúc Kiến, đi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được người tốt đến thế.

Đoạn thời gian sống ở Dục Anh Đường cũng là lúc ta cảm nhận được hơi ấm của gia đình đã mất từ lâu.

Trần Diệp là một người tốt nhưng cũng rất kỳ lạ, hắn thường nói những điều kỳ lạ như “nam nữ bình đẳng”. Hắn rõ ràng nấu ăn rất ngon, nhưng không muốn mở quán ăn, chỉ muốn phát triển Dục Anh Đường thật tốt, quả thực sự là một người kỳ lạ, nhưng không hiểu sao... Ta có chút thích hắn.

Khoảng thời gian sống ở Dục Anh Đường, ta đã luyện công theo phương pháp trong “Kinh Hoa Chi”, cũng đạt được một chút thành tựu. Ta cảm thấy mình đã tiến gần hơn đến việc giết chết kẻ đó rồi, nhưng có một ngày nọ, ta đã thực sự được chứng kiến trận chiến giữa các võ giả.

Nhìn thấy trận chiến của bọn họ, ta mới nhận ra những thành tựu nhỏ bé mà mình tự hào quả thật không đáng nhắc đến. Mà sau ngày hôm đó, ta liền có thêm một sư phụ.

Nàng tên là Tần Nhất, là sát thủ kim bài của Phong Vũ Lâu, thực lực cường đại.

Ta bái vào môn hạ của nàng, được truyền dạy phương pháp tu luyện nội công cũng như tổng cương về âm khí của Đường Môn.

Ta biết rằng con đường báo thù của mình còn rất dài.

Mấy tháng sau, thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh tiến vào cảnh giới Tam phẩm, mà không lâu sau, Phong Vũ Lâu xảy ra biến cố.

Sư phụ nói muốn đưa ta rời đi, đến tổng bộ Phong Vũ Lâu để rèn luyện thực lực.

Lúc đó ta do dự, ta có chút không nở rời xa hắn... Nhưng trong lòng ta biết rõ, thực lực của mình vẫn chưa đủ, cần phải rèn luyện.

Ta nhất định phải giết chết kẻ đó!

Nhất định!

Ta sẽ không bao giờ quên buổi sáng cái ngày rời khỏi Dục Anh Đường, Trần Diệp thậm chí còn làm một bữa sủi cảo để tiễn ta, hắn thực sự rất tốt.

Thực sự rất tốt.

Nhưng ta biết mình còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Sáng hôm đó, Trần Diệp tiễn ta ra khỏi thành, còn đưa cho ta một cái hộp đựng sủi cảo để ăn dọc đường. Khoảnh khắc ấy, ta đã thực sự dao động, ta muốn từ bỏ... Ta muốn ở lại.

Ta đứng trước cổng thành, cảm nhận được ánh mắt của sư phụ từ phía xa, hình ảnh nương ưót sững nằm trong viện cũng hiện lên trước mắt.

Ta nhất định phải báo thù!

Ta cứng rắn hơn, rời khỏi Dư Hàng huyện, cùng sư phụ và các sát thủ khác của Phong Vũ Lâu đến tổng bộ.

Sau khi đến tổng bộ Phong Vũ Lâu, ta đã gặp phải nguy cơ sinh tử đầu tiên trong đời.

Ngày hôm đó cũng là lúc ta nhận thức rõ ràng một võ giả nhất phẩm đáng sợ đến mức nào.

Ám khí ta đánh ra hoàn toàn không có hiệu quả, chúng ta bị người của Vạn Kim Đường và Đường Môn bao vây.

Ta biết, ta có thể sắp chết rồi.

Khoảnh khắc đó, điều đầu tiên ta nghĩ đến không phải là thù hận mà là Trần Diệp.

Xin lỗi, ta không thể quay về được rồi.

Trong lòng ta lúc ấy đã nghĩ như thế, nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, hấn liền xuất hiện.

Trần Diệp xuất hiện trước mặt ta, xoa đầu ta.

Hóa ra hấn thế mà lại là Tông Sư, dễ dàng giết chết tên hòa thượng đó.

Người của Vạn Kim Đường và Đường Môn đều cũng không dám động.

Chúng ta cứ thế sống sót.

Trần Diệp hóa ra là tông sư... Ta có chút khó mà tưởng tượng nổi, nhưng càng nhiều hơn chính là vui vẻ.

Có thể sống sót, gặp lại Trần Diệp, ta thực sự rất vui.

Trần Diệp thu nhận tàn dư của Phong Vũ Lâu, thành lập Ngọc Diệp Đường, sau khi làm xong những việc này, hấn lại trở về Dục Anh Đường, vẫn là đáng vẻ lười biếng đó, theo lời hấn, cái này gọi nằm ngửa.

Ta cái hiểu cái không, nhưng rất cảm kích hấn.

Ta trở thành sát thủ của Ngọc Diệp Đường, tiếp tục ám sát trên giang hồ, mài giũa thực lực của mình.

Mà từ khi vững vàng bước vào nhị phẩm cảnh giới, ta càng rõ ràng cảm nhận được khoảng cách giữa nhất phẩm và nhị phẩm, đồng thời, ta cũng hiểu được khoảng cách giữa tông sư và nhất phẩm.

Loại khoảng cách này, giống như lạch trời.

Trần Diệp dường như nhận ra tình cảm của ta dành cho hấn, hấn như có như không né tránh. Ta không thể làm gì khác hơn là đem phần tình cảm này dần xuống đáy lòng. Ta biết,

khoảng cách giữa ta và Trần Diệp quá lớn nên đã dồn toàn bộ tâm sức vào việc tu luyện ám khí và ám sát.

Hai năm thời gian, ta đã thăng lên nhị phẩm cảnh giới, cũng luyện thành “Mãn Thiên Hoa Vũ” của Đường Môn.

Dưới nhất phẩm, không còn ai là đối thủ của ta, nhưng ta biết, thực lực của mình vẫn không thể giết chết được nam nhân đó, cho đến khi Trần Diệp đưa cho ta một bản thiết kế ám khí.

Ta theo bản vẽ làm ra thứ ám khí có tên “Không Tước Linh” đó.

Mà khi chế tạo nó xong, ta liền biết, giết nhất phẩm không còn là chuyện khó nữa.

Thử xong ám khí, Trần Diệp nói với ta, đừng tùy tiện tạo sát nghiệt.

Hắn còn khuyên ta suy nghĩ nhiều hơn.

Ta có chút hoang mang.

Lúc ta thực sự có khả năng giết chết võ giả nhất phẩm, thứ đầu tiên mà ta cảm nhận được chính là hoang mang...

Chương 248: Chương 248

Chiết Giang, Kim Hoa phủ.

Buổi chiều có chút khô nóng, gió nhẹ chậm chậm phất qua, mang đến một chút hơi lạnh.

Trong rừng cây bên đường lớn, Quỳnh Long San ưỡn ngực, bình tĩnh nhìn Tiểu Liên.

Mà Vương Tiêu ngồi trên xe tù, bộ đồ tù trắng đã nhuốm đỏ máu, sắc mặt cũng dần tái đi.

Tiểu nhi tử của Vương Tiêu là Quỳnh Hải Kiệt khóc thét không thành tiếng, vừa che vết thương trên người mẫu thân, vừa căm thù nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên chỉ lạnh lùng nhìn cả hai.

Ngay khi cảm nhận được ánh mắt của Quỳnh Hải Kiệt, trong lòng nàng bỗng có một cảm xúc khó hiểu.

Sự căm hận trong mắt Quỳnh Hải Kiệt, sao mà tương tự với nàng như thế chứ.

Nhưng mà... Thì đã sao?

Tiểu Liên nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, đến khi mở mắt ra lần nữa thì những cảm xúc dư thừa đã biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại băng lãnh.

Hai năm làm sát thủ đã mài mòn hầu hết tình cảm của nàng.

Tiểu Liên khẽ giơ tay phải lên.

“Vù vù vù...” Vài bóng đen bắn về phía Vương Tiêu.

Vương Tiêu thấy ám khí bắn về phía mình, trên khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt lộ ra một tia bi thương.

Nàng theo bản năng ôm chặt nhi tử, dùng thân mình đỡ ám khí sắp bay tới.

“Phập phập phập...” Vài tiếng ám khí găm vào thân thể vang lên.

Cả người Vương Tiêu run lên, mặt không còn chút máu, hai mắt thất thần, những chỗ hiểm trên người nàng đã bị ám khí xuyên thủng, máu tươi trào ra.

Trên mặt Vương Tiêu lộ vẻ bất lực cùng thở dài, nàng nhìn thoáng qua Quỳnh Hải Kiệt đang co rúm bên cạnh, đáy mắt tràn ngập sự không nỡ và hối hận.

Quỳnh Hải Kiệt khóc không thành tiếng, ôm chặt thi thể nương của mình, sợ hãi tột độ.

Giây phút cuối cùng, Vương Tiêu nở một nụ cười nhạt, ánh mắt triu mến xoa đầu nhi tử, lại quay đầu nhìn Quỳnh Long Sơn, cũng mỉm cười với hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Tiêu từ từ gục đầu xuống, mất đi sức sống.

“Tiêu nhi...” Quỳnh Long Sơn chứng kiến cảnh này, mắt như muốn nứt ra, nước mắt tuôn trào.

“A!” Quỳnh Long Sơn hai tay siết chặt lồng ngực, trong lòng bị chấn vô cùng.

Dù Vương Tiêu tính tình đánh đá, hay ghen tuông nhưng hai người sống với nhau nhiều năm, tình cảm phu thê sâu đậm. Chứng kiến tận mắt Vương Tiêu bị Tiểu Liên giết chết, Quỳnh Long Sơn cảm thấy trái tim mình như bị xé toạc ra từng mảnh.

“A!” Quỳnh Long Sơn run rẩy toàn thân, ngửa mặt lên trời gào thét, tóc hất rối bù, trông như phát điên.

Tiểu Liên chỉ lạnh lùng nhìn cảnh này, không hề nao núng, trong mắt chỉ có hận thù.

Hai năm trước, khi nàng rời khỏi Quỳnh gia, tất cả đã được định đoạt rồi!

Trong xe tù, Quỳnh Hải Kiệt khóc không thành tiếng, ánh mắt tràn ngập hận thù, như một con sói con nhìn chăm chăm Tiểu Liên.

Tiểu Liên liếc mắt nhìn, khoảnh khắc tiếp theo, mấy bóng đen phóng ra.

“Phập phập phập!” Âm thanh ám khí đâm vào cơ thể vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, biểu cảm điên cuồng của Quỳnh Long Sơn đột nhiên cứng đờ lại nhìn về phía tiểu nhi tử của mình.

Chỉ thấy Quỳnh Hải Kiệt gục trên xe tù, đã đau đến ngất đi, đôi mắt bị phi châm đâm mù, máu tươi chảy dọc theo cây kim dài nhuộm lên áo tù trắng tinh, trông vô cùng dữ tợn!

“Tiểu Liên!” Quỳnh Long Sơn gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt nhìn Tiểu Liên cũng thêm một tia hận ý.

Tiểu Liên lạnh lùng nhìn Quỳnh Long Sơn, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Bây giờ hận rồi sao?”

“Ngươi hận bao nhiêu thì ta hận bấy nhiêu!” Giọng Tiểu Liên thanh âm băng lãnh, tựa như gió lạnh thổi đến từ địa ngục.

“Két...” Quỳnh Long Sơn nghiêng răng ken két, giận dữ nhìn chăm chăm Tiểu Liên.

Nếu không phải vì xương bả vai của hắn đã bị xuyên thủng thì bây giờ hắn đã nổi giận ra tay rồi.

Xung quanh, đám bộ khoái Lục Phiến Môn nhìn cảnh cha con tương tàn này, từng người đều im lặng không nói, tâm trạng phức tạp. Bọn thuộc hạ Hải Kinh Bang thì càng thêm kinh hãi phần, muốn làm gì đó, nhưng đây là chuyện riêng của Quỳnh gia, người ngoài cũng khó can thiệp.

Lỗ Nặc lắc đầu, thở dài.

Giang hồ... Toàn chút ân ân oán oán, khó gỡ khó phân.

Quỳnh Long Sơn ánh mắt căm thù nhìn Tiểu Liên, răng như muốn cắn nát.

Tiểu Liên ánh mắt lạnh lùng, trên người tỏa ra sát khí nồng đậm. Nàng lướt người, bóng đen hắc y vụt qua đáp xuống trước mặt Quỳnh Long Sơn.

“Ngươi vì Hải Kinh Bang, vì danh hiệu Đại hiệp mà đối với nương ta không quan tâm không hỏi han...”

“Gieo nhân nào gặt quả nấy, ta nể mặt nãi nãi mà tha cho ngươi một mạng.” Giọng Tiểu Liên lạnh lẽo, tay ngọc nhẹ nâng, một chưởng liền đánh vào đan điền của Quỳnh Long Sơn.

“Phụt!” một tiếng. Quỳnh Long Sơn bị đánh văng vào song sắt, một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra, nhuộm đỏ bộ đồ tù nhân trước ngực.

Một chưởng này, Tiểu Liên đã phế bỏ tu vi nội lực của Quỳnh Long Sơn, đánh gãy kinh mạch đan điền của hắn, từ giờ trở đi, Quỳnh Long Sơn chỉ còn là một phế nhân! Sau này không thể tu luyện nội lực, thực lực nhất phẩm cũng theo đó tan thành mây khói.

Chương 249: Chương 249

Quỳnh Long Sơn đập mạnh vào song sắt, miệng đầy máu.

Nội lực bị phế rồi nên dung mạo, trạng thái của hắn trong nháy mắt liền như già đi mấy tuổi.

Quỳnh Long Sơn cơ thể suy nhược, đan điền đau đớn kịch liệt, trong mắt lại tràn ngập bi thương thống khổ, cả đời phấn đấu, tu luyện đến nhất phẩm thực lực cứ thế trong khoảnh khắc tan thành hư vô, bất cứ ai cũng không thể chấp nhận được.

Thấy Tiểu Liên phế bỏ thực lực của Quỳnh Long Sơn, đám người Hải Kinh Bang đều hô lớn, xung quanh khí lên định xông về phía Tiểu Liên.

Tiểu Liên lạnh lùng liếc nhìn đám người đó, âm khí trong tay như mưa.

“Vèo vèo vèo...” Âm khí xé gió lao đi.

“A!”

“A a a...”

Đám bang chúng bị âm khí đánh trúng, mất hết khả năng hành động.

Mà Tiểu Liên không lấy mạng bọn họ cũng xem như nương tay lắm rồi.

Trên xe tù, mọi người Quỳnh gia trầm mặc nhìn tất cả những gì đang xảy ra, lần lượt thở dài, mỗi người đều một vẻ mặt khác nhau.

Không ai có thể ngờ rằng, thứ nữ từng bị khinh rẻ lại có thể phé bỏ Quỳnh Long Sơn.

Hiện giờ Quỳnh Long Sơn một thân thực lực mất hết, e rằng Hải Kinh Bang sau này sẽ chia năm xẻ bảy.

Người Quỳnh gia thờ dài, trong mắt bọn họ cũng mang theo hối hận, nhưng mà, đời người vô thường, tất cả những gì vừa xảy ra, có ai ngờ được đâu chứ?

Tiểu Liên thở nhẹ một hơi, nàng không nán lại nữa mà dắt theo nãi nãi, tung người bay lên, khinh công tuyệt đỉnh, chỉ vài lần nhún nhảy là đã biến mất không dấu vết, chỉ để lại đám bộ khoái Lục Phiến Môn ngơ ngác nhìn nhau

...

Dục Anh Đường.

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào bản đồ hệ thống.

Điểm đỏ đại diện cho Tiểu Liên đột nhiên lại di chuyển, xem ra đã có kết quả rồi.

Không biết Tiểu Liên cuối cùng đã đưa ra lựa chọn gì.

Mà bên phía Kinh Châu phủ, điểm đỏ đại diện cho Đại Minh cũng bắt đầu hành động, xem ra là muốn quay về Dục Anh Đường.

Trần Diệp vừa nghĩ, định đóng giao diện hệ thống lại thì bỗng khựng người, sắc mặt thay đổi.

Trên bản đồ hệ thống, điểm đỏ đại diện cho Tiểu Phúc bắt đầu di chuyển nhanh chóng trong Dư Hàng huyện, nhìn hướng di chuyển là ra ngoài thành Dư Hàng.

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào bản đồ hệ thống, nhất thời không phản ứng kịp.

Không phải chứ... Tiểu Phúc cùng nha hoàn ra ngoài mua đồ ăn mà sao lại gặp chuyện rồi?

Vấn đề là... ai dám giở trò ngay dưới mắt mình?

...

Dư Hàng huyện.

Trên con đường lát đá xanh dài, một nhóm nạn dân quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù đang ngồi bên đường.

Trận lũ lụt năm nay đã lan đến các vùng ven biển rồi, nạn dân từ hai bên bờ sông Dương Tử đã phân tán đến các thành trì lân cận.

Tiểu Phúc nắm tay nha hoàn, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn nhóm nạn dân trên đường.

“Tư Độc tử tử... Tại sao bọn họ lại ngồi trên đường thế?” Tiểu Phúc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng nói trong trẻo, vẻ mặt ngây thơ nhìn nha hoàn tên Tư Độc bên cạnh.

Nha hoàn tay cầm một chiếc giỏ đựng rau, nghe câu hỏi của Tiểu Phúc thì cúi đầu, xoa đầu Tiểu Phúc, nói nhỏ: “Bởi vì bọn họ bị lũ lụt, nhà cửa, ruộng vườn đều bị nước lũ cuốn trôi rồi.”

Tiểu Phúc chớp chớp đôi mắt to đen láy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghi hoặc: “Tại sao? Tại sao nhà của bọn họ lại bị cuốn trôi? Tại sao không ở trong căn nhà tốt hơn một chút?”

Nha hoàn nghĩ theo dòng suy nghĩ của Tiểu Phúc, lát sau lại lắc đầu: “Ta cũng không biết, có lẽ là do thuế của triều đình quá nặng, người dân không ở nổi nhà tốt?”

Nha hoàn cũng không lớn, chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, đối với câu hỏi của Tiểu Phúc, nàng cũng không biết trả lời thế nào. Trước đây khi còn ở nhà, nàng thường nghe cha nói thuế của triều đình lại tăng bao nhiêu bao nhiêu... Giờ nghĩ lại,

cuộc sống của người dân khó khăn chắc có liên quan đến thuế má rồi.

Nghe lời giải thích của nha hoàn, Tiểu Phúc gật đầu như hiểu mà không hiểu.

Cả hai cứ thế cùng

Nha hoàn ra ngoài mua thức ăn, Tiểu Phúc lại nhất định đòi đi theo, sau khi được Trần Diệp đồng ý, nha hoàn mới dám đưa Tiểu Phúc ra đường. Trong lòng nha hoàn Tư Độc, đám trẻ trong Dục Anh Đường đều là thiếu gia, tiểu thư, không thể sơ suất được.

Hai người đang đi trên đường thì Tiểu Phúc đột nhiên nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to đen trắng, nhìn sang phía bên kia đường.

“Ồ... “

Nhìn thấy bên kia đường có hai nam nhân mặc áo ngắn màu vàng gai, vẻ mặt âm trầm, thần sắc vội vàng, giống như là sốt ruột đi đường.

Tiểu Phúc chớp mắt, nhìn hai người đó.

“Sao vậy?” Nha hoàn Tư Độc nhận thấy sự khác thường của Tiểu Phúc, liền hỏi.

Tiểu Phúc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc nói: “Vừa rồi hai người đó giống như Tiểu Liên tỷ tỷ. “

Nghe thấy lời Tiểu Phúc, nha hoàn Tư Độc vẻ mặt mờ mịt, nàng suy nghĩ một chút rồi cũng không để ý đến lời nói của Tiểu Phúc nữa, vờ như là hài đồng nói hươu nói vượn.

Tiểu Phúc liền phồng má, lại quay đầu nhìn hai người kia một cái, nhưng trên đường đã không còn bóng dáng của hai người đó nữa... .

Chương 250: Chương 250

Tiểu Tống đứng sau một quầy hàng nhỏ, hấn cảnh giác quay đầu nhìn lại, Tiểu Chu đồng hành bên cạnh cũng nhìn theo.

“Sao vậy?” Tiểu Chu hỏi.

Tiểu Tống thu hồi ánh mắt, lắc đầu. “Không có gì, ta vừa cảm thấy hình như có người đang nhìn ta, còn nhìn ta mấy lần. Mà chắc chỉ là ảo giác thôi. “

Tiểu Tống cup mắt xuống, ánh mắt lén lút, nhìn quanh vài lần.

Tiểu Chu cười nhẹ hai tiếng:

“Hành động lén lút của chúng ta rất bí mật, sẽ không bị người khác chú ý đâu. Có lẽ là một vị võ giả nào đó đi ngang qua thôi. “

Tiểu Tống trầm ngâm một chút: “Có lẽ vậy. “

“Theo thông tin của Thiên Cơ Lô, Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận đã từng xuất hiện ở Dư Hàng, rất có thể hấn là người Dư Hàng. ” Hai sát thủ của Kỳ Lâm Các nhìn nhau, bọn họ lần theo dấu vết từ Thái Hồ đến Dư Hàng, cuối cùng cũng tìm ra gốc gác của Lăng Lý Bạch Điều.

Tiểu Chu sờ cằm, suy nghĩ: “Trương Thuận là thủy phi, ngày thường ở Thái Hồ không tiếp xúc được với nữ nhân. “

“Nếu hấn là người Dư Hàng huyện thì khi trở về rất có thể sẽ nghỉ đêm ở thanh lâu. ” Nghe vậy, Tiểu Tống sáng mắt.

“Dư Hàng chỉ có một thanh lâu, tên là Di Hồng Viện. “

Tiểu Chu gật đầu:

“Có lẽ ở đó có manh mối. “

Tiểu Tống và Tiểu Chu trước khi gia nhập Kỳ Lân Các thì từng là bộ khoái của Lục Phiến Môn, cả hai vẫn giữ thói quen lúc điều tra án.

Bọn họ đi trên phố, suy nghĩ một hồi rồi thẳng tiến đến thanh lâu lớn nhất Dư Hàng huyện - Di Hồng Viện.

Vừa bước vào khu vực Di Hồng Viện, một mùi phấn son nồng nặc đã thoang thoảng trong không khí, mùi hương nồng đến mức làm người ta ngẹt thở. Lúc này đang là buổi chiều, trên phố không có nhiều người qua lại, Tiểu Chu và Tiểu Tống cùng nhau bước vào Di Hồng Viện.

Lưu ma ma đang đón khách ở tầng một, chợt nhìn thấy hai người ăn mặc giang hồ bước vào thì mắt sáng lên, chủ động tiến lại gần. Bà ta dang rộng cánh tay, chiếc khăn tay thơm phát nhẹ rồi kéo tay Tiểu Chu, thanh âm nũng nịu nói: “Ôi chao! Hai vị gia xin mời vào trong...”

Tiểu Chu hơi nhú mày, có vẻ không thích Lưu ma ma, Tiểu Tống thì mỉm cười, tay phải khẽ lắc, trong tay đã có thêm một tờ ngân phiếu năm lượng bạc.

Lưu ma ma vừa nhìn thấy tờ ngân phiếu thì ánh mắt lập tức bị thu hút. Bà ta nhận ra sự không thích của Tiểu Chu nên liền buông tay Tiểu Chu ra, chuyển sang ôm lấy cánh tay Tiểu Tống.

Tiểu Tống mỉm cười, hỏi: “Không biết ma ma xưng hô thế nào?”

“Thiếp thân bọn họ Lưu. ” Dù đã ngoài bốn mươi nhưng Lưu ma ma vẫn còn xuân sắc, kinh nghiệm phong phú, rất biết cách lấy lòng người khác.

Tiểu Chu nhíu mày, rất không thích kiểu không khí này.

Tiểu Tống thì đưa tờ ngân phiếu năm lượng cho Lưu ma ma rồi lại lấy từ trong ngực ra một bức chân dung, hình ảnh trên đó chính là Tôn Thắng, nét mặt rõ ràng, sống động như thật, có thể thấy tay nghề cao siêu của họa sĩ.

Lưu ma ma nhận lấy ngân phiếu, ánh mắt vừa nhìn đến người trong bức tranh thì liền sững sờ. Sau đó, Lưu ma ma mím môi, nhìn kỹ hai vị khách giang hồ thêm lần nữa.

Người trong tranh là Tôn Thắng, Lưu mama vừa nhìn đã nhận ra tên tiểu tử này rồi.

Bà không do dự, giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Người này là ai?”

Tiểu Chu, Tiểu Tống liếc hai người ánh mắt mịt mờ liếc nhau.

“Người này thiếu hai huynh đệ chúng ta tiền, hẳn cũng là người Dur Hàng huyện, Lưu mama chưa từng gặp sao?” Tiểu Tống âm điệu nhẹ nhàng, không nhanh không chậm nói.

Lưu mama nhìn bức chân dung, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu.

“Không quen, chưa từng gặp.”

Thấy Lưu mama không nói ra được gì, Tiểu Tống nhếch mép cười cất bức chân dung.

“Vậy làm phiền Lưu mama rồi...” Nói xong, Tiểu Tống và Tiểu Chu cùng nhau rời khỏi Di Hồng Viện.

Lưu mama vội khăn tay, ở phía sau gọi: “Hai vị gia, có thời gian ghé chơi nhé!”

Nhìn hai người dần dần đi xa, Lưu mama khẽ nhíu mày, lẩm bẩm một câu: “Tiểu tử đó lại gây chuyện gì bên ngoài rồi?” “Sao còn đuổi đến tận đây nhỉ...”

Lưu mama và Trần Diệp làm hàng xóm hơn hai năm, mỗi năm đều gửi chút bạc sang, đương nhiên không thể vì năm lượng bạc mà bán đứng Tôn Thắng.

Bà nhìn chăm chăm vào con phố, trên mặt lại khôi phục nụ cười đón khách, ánh mắt lại chuyển sang những vị khách khác bước vào, chủ động nghênh đón.

“Ồ, đây không phải là Trương công tử sao? Đã lâu không gặp... Mời ngài vào trong!”

Trên con phố lát đá xanh, Tiểu Chu, Tiểu Tống im lặng bước đi.

“Bà ta đang nói dối.” Tiểu Chu khẳng định.

“Đúng vậy.” Tiểu Tống cũng gật đầu.

Cả hai đều từng là bộ khoái của Lục Phiến Môn, vừa nhìn đã nhận ra biểu cảm thoáng qua của Lưu mama.

“Xem ra Trương Thuận khá nổi tiếng ở Dư Hàng huyện, hoặc có thể nói, hẳn có chút thân phận.”

Tiểu Chu một thân áo gai suy tư nói.

“Trương Thuận rất tuấn lãng, có lẽ danh tiếng của hắn còn nổi tiếng hơn chúng ta nghĩ.” Tiểu Tống mím môi thì thầm, trên mặt dần dần lộ ra tiểu dung.

Tiểu Chu dường như nghĩ ra điều gì đó, trong mắt hắn lóe lên một đạo tinh quang.

“Một nam nhân tuấn lãng, đi trong đám người sẽ rất làm người khác chú ý.” Tiểu Tống gật đầu, cười nói:

“Đúng vậy.”

“Mà một mỹ nam tử, dù đi đâu cũng sẽ thu hút ánh nhìn của các thiếu nữ.” Tiểu Chu lắc đầu phủ nhận: “Không chỉ thiếu nữ mà chỉ cần là nữ nhân, nhìn thấy một mỹ nam tử như

thế thì đều sẽ không thể không nhìn thêm vài lần. ” Hai người liếc nhau, nở nụ cười.

Chương 251: Chương 251

Tiểu Tổng mỉm cười từ trong ngực móc ra bức tranh kia.

Hắn đi dọc theo con đường lát đá xanh đến một quầy hàng nhỏ, trên quầy hàng có đặt mấy chiếc giỏ đan bằng tay, còn chủ quầy hàng là một lão phụ và một tiểu cô nương.

Tiểu Tổng ngồi xổm trước quầy hàng, mở bức tranh ra cười nói:

“Lão phu nhân, quấy rầy một chút, huýnh đệ ta nói hẳn rất nổi tiếng ở Dư Hàng, nói không ai ở Dư Hàng huyện không biết hẳn, ta đánh cược với hẳn một lạng bạc. Ngài nhìn xem có biết hẳn không?”

Chủ quầy và nữ tử cùng nhìn bức chân dung trong tay Tiểu Tổng.

Nhìn thấy người trong bức chân dung, tiểu cô nương vô thức thốt lên “ồ”.

“Đây không phải là Tôn Thắng sao?” Tiểu Tổng nghe được lời nói của tiểu cô nương, đáy mắt hiện lên một tia tinh quang.

Tôn Thắng!

Nghe cái tên này, Tiểu Tổng cảm thấy máu nóng dồn lên trong lồng ngực.

Quả nhiên, tìm được rồi!

Tiểu Tổng mỉm cười, giả vờ ngạc nhiên nói:

“Thật vậy sao! Huýnh đệ ta nổi tiếng ở Dư Hàng như vậy sao?”

Lão phụ cười nói: “Vị huynh đệ đó của người rất nổi tiếng ở Dư Hàng.”

Tiểu cô nương bên cạnh líu ríu nói: “Tôn Thắng ở Dư Hàng được người xưng là mỹ nam tử của Dư Hàng đấy!”

Tiểu Tống gật gật đầu, đã dò hỏi được thông tin mình cần, hần mỉm cười, cất bước chân dung đi.

“Được! Đa tạ hai vị, ây... xem ra ta đã thua một lạng bạc rồi.” Tiểu Tống giả vờ lộ vẻ mặt đau lòng.

Lão phụ và tiểu cô nương bị biểu cảm của hần chọc cười.

Tiểu Tống đưa mắt nhìn lướt qua quầy hàng rồi tiện tay mua một chiếc giỏ, khiến lão phụ và tiểu cô nương cảm kích không thôi.

Nhận được thông tin mình muốn, Tiểu Tống xách giỏ, quay trở lại lề đường, Tiểu Chu thì dựa vào tường nhà quan sát từ nãy tới giờ, hành động vừa rồi của Tiểu Tống đều lọt vào mắt hần.

“Thế nào?” Tiểu Chu hỏi.

Tiểu Tống gật đầu: “Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận, chỉ là biệt hiệu, tên thật của hần là Tôn Thắng.” Tiểu Tống vừa nói vừa không nhịn được cười:

“Còn được gọi là Dư Hàng mỹ nam tử nữa chứ. Không ngờ tên phỉ đầu lĩnh Thái Hồ giết người không chớp mắt, cướp phú tế bản này lại được gọi là mỹ nam tử.” Tiểu Chu chỉ cười.

“Biết được tên cụ thể thì dễ rồi...” Tiểu Chu rời khỏi bức tường, cùng Tiểu Tống cứ thế lại tiếp tục đi.

Hai người bước vào một cửa hàng cũ, tùy tiện mua một ít đồ, tán gẫu vài câu với ông chủ là đã moi ra được Tôn Thắng là cô nhi ở Dục Anh Đường.

Bước ra khỏi cửa hàng.

“Cô nhi ở Dục Anh Đường... Có chút thú vị nha.” Tìm ra được gốc gác của Tôn Thần khiến cả hai người đều phấn khích.

“Dư Hàng Dục Anh Đường hình như ở gần đây, cách Di Hồng Viện không xa, nhiệm vụ Tả Sứ giao cho

“Tên Trương Thuận này thực lực nhị phẩm đỉnh phong, còn là truyền nhân Nam Hải Phái, để hắn gia nhập Kỳ Lân Các là tốt nhất.”

Tiểu Chu hào hứng nói.

Tiểu Tống nhẹ gật đầu.

Hoàn thành nhiệm vụ lần này, hai người trở về Các thì sẽ nhận được thuốc giải cho tháng sau.

Ở Kỳ Lân Các, chỉ cần không muốn chết thì phải liên tục hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ thì Các mới cấp thuốc giải.

“Đi thôi, hoàn thành sớm rồi về sớm.” Tiểu Chu mỉm cười.

Hai tên thám tử Kỳ Lân Các mặc áo ngắn gai quay người đi về hướng Dục Anh Đường Dư Hàng.

...

Trên con phố lát đá xanh dài, Tiểu Phúc nắm tay nha hoàn Tư Độc, đôi mắt to đen trắng rõ ràng chớp chớp, đột nhiên, một người trên phố lại thu hút sự chú ý của tiểu cô nương.

Đó là một lão nhân lưng gù, tóc bạc trắng, sắc mặt u ám, thân thể cúi gập, vẻ mặt khó coi, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn chằm chằm xuống đất như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tiểu Phúc nắm tay nha hoàn, đôi mắt đen lúng liếng chuyển động, nhìn chằm chằm lão nhân không chớp mắt.

“Của nãi nãi...”

“Chạy đi đâu rồi...”

Lão nhân vừa tìm vừa lẩm bẩm.

Độc Vương Tiết Minh đảo đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, biểu lộ âm trầm, đáy mắt mang theo vẻ lo lắng, ông ta đang tìm độc trùng do mình luyện chế.

Tiết Minh hao phí hơn mười năm ròng rã, tìm kiếm khắp thiên hạ các loại kỳ trùng, độc thảo, lại dùng phương pháp luyện cổ trùng của Nam Cương, trải qua chín chín tám mươi một ngày mới luyện ra được một con cổ trùng. Sau đó lại đặt những con cổ trùng này chung một chỗ để chúng tự tàn sát lẫn nhau, lại mất thêm chín chín tám mươi một ngày mới luyện ra một con tinh cổ. Rồi lại tiếp tục cho mấy chục con tinh cổ đặt chung với nhau, để chúng nuốt chửng độc tính của nhau.

Trong quá trình này, hắn đã tiêu tốn rất nhiều loại độc thảo quý hiếm, kết hợp với các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhiệt độ... Cuối cùng mới luyện ra được một con Cổ Vương độc nhất vô nhị.

Không ngờ tới qua vừa mới luyện thành thì con Cổ Vương này đã tự mở nắp, lén bỏ trốn đi rồi.

Cổ Vương có độc tố ẩn chứa, tập hợp tinh hoa của trăm loại độc, công dụng vô cùng kỳ diệu, có thể được xưng là bảo vật thiên hạ. Nếu mà mất nó sẽ khiến Độc Vương Tiết Minh đau lòng chết mất.

“Kỳ lạ... Chạy đi đâu rồi?”

Tiết Minh lo lắng đi vòng vòng trên phố, hắn có thể cảm nhận được con cổ trùng đó ở gần đây nhưng lại không thể tìm thấy.

Chương 252: Chương 252

Tiểu Phúc chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng, nhìn chăm chăm Tiết Minh. Mà Tiết Minh thì đang vội vàng tìm cổ trùng, không chú ý đến Tiểu Phúc đang nhìn mình.

Lúc này Tiểu Phúc chợt cảm thấy trên đầu hơi ngứa, tiểu cô nương theo bản năng đưa tay lên đỉnh đầu liền chạm vào một thứ mát lạnh.

Một con rết nhỏ toàn thân trắng như tuyết, chân dài bị Tiểu Phúc nắm trong tay.

Cơ thể con rết cứng cáp, toàn thân trắng như ngọc, dưới ánh mặt trời chiếu vào có chút trong suốt.

Tiểu Phúc nhìn thấy con rết nhỏ kỳ lạ này thì lập tức trùng to mắt.

Con rết bị Tiểu Phúc nắm trong tay giãy giụa dữ dội, như thể gặp phải thiên địch, vô cùng kháng cự.

Tiểu Phúc chớp mắt, nhìn chăm chăm con rết nhỏ, còn con rết nhỏ thì cố gắng giãy giụa, đôi chân nhỏ dài khua khoắng.

Dần dần, Tiểu Phúc mở to mắt, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ.

Con rết nhỏ thật thú vị nha!

Tiểu Phúc dùng tay bóp bóp, lại phát hiện hình như không bóp được con rết nhỏ. Mà Tiết Minh đang cúi đầu mãi tìm bảo bối cổ vương của mình thì đột nhiên, hần liếc mắt qua, lơ mơ nhìn thấy bảo bối nhỏ của mình.

Tiết Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bảo bối cổ vương của mình bị một đứa trẻ nắm trong tay, mà đứa trẻ đó còn dùng sức bóp, mặt đầy vui vẻ.

Thấy cảnh này, Tiết Minh sợ hãi đến hồn bay phách lạc, suýt ngất xỉu.

“Tiểu quỷ! Thả bảo bối của ta ra!” Tiết Minh mặt đầy lo lắng, nghiêng răng lao về phía Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc nghe thấy tiếng hét thì theo bản năng quay đầu nhìn Tiết Minh, nhìn thấy lão nhân vừa nãy còn đang tìm đồ trên phố giờ loáng một cái đã xuất hiện trước mặt.

Lão nhân mặt mày âm trầm, trong mắt mang theo vẻ đau lòng.

Tiểu Phúc nghiêng đầu, tay phải hơi thả lỏng.

Con rết nhỏ trắng muốt, trong suốt bò ra khỏi lòng bàn tay Tiểu Phúc, lại nhanh chóng cong người lên, bật một cái, rơi chính xác vào miệng Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc giật mình, nuốt nước miếng một cái.

“Ưc...” Một cảm giác lạnh buốt từ cổ họng truyền xuống bụng.

Tiểu Phúc: “???”

Tiết Minh: “???”

Tiết Minh nhìn trân trân vào Tiểu Phúc, tức đến mức môi run lên.

“Ngươi! Ngươi!”

“Sao ngươi lại ăn nó mất rồi!”

Tiểu Phúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mờ mịt.

“Là nó tự nhảy vào miệng ta mà...” Tiểu Phúc có chút ủy khuất nói.

Tiểu cô nương há miệng, muốn nhả con rết nhỏ vừa chui vào ra, nhưng mở miệng ho nãy giờ lại không thấy nó bò ra.

Thấy cảnh này, Tiết Minh suýt tức đến ngất đi.

Nha hoàn Tư Độc đứng bên cạnh liền kéo Tiểu Phúc ra sau lưng, cảnh giác nhìn ông ta.

Môi Tiết Minh run rẩy, lẩm bẩm: “Tranh thủ lúc này trích máu, mổ bụng, có lẽ còn cứu được, để lâu là nó tan mất!” Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiết Minh lóe lên một tia hung tợn, ác độc nhìn Tiểu Phúc.

Bị ánhglBhdxXYZ mắt Tiết Minh nhìn chằm chằm, Tiểu Phúc sợ hãi rụt cổ lại.

Tiểu cô nương không hiểu lắm, rõ ràng là con rết nhỏ tự nhảy vào miệng nhưng tại sao lão nhân này lại trừng mắt nhìn mình như thế?

Tiết Minh đưa bàn tay gầy guộc ra chớp lấy Tiểu Phúc.

“Này! Ngươi muốn làm gì!” Nha hoàn Tư Độc hét lên.

Đồng tử Tiết Minh chuyển sang màu xanh lục, hừ lạnh một tiếng, lại vỗ một chưởng vào nha hoàn.

Nha hoàn liền bị đánh bay ngay tại chỗ, cơ thể nàng bay lên một trượng rồi nặng nề rơi xuống đất, co giật hai cái, khuôn mặt nàng từ trắng chuyển sang xanh rồi từ xanh chuyển sang tím bầm. Trên ngực xuất hiện một dấu bàn tay xanh lục, máu đen chảy ra từ mũi và miệng, đầu nàng nghiêng sang một bên, nháy mắt đã tắt thở.

Đám người xung quanh chứng kiến cảnh này bỗng chốc đều hét lên kinh hãi.

“A a a!”

“Giết người rồi!”

“Giết người rồi!”

Đám người vội vã chạy xa, lúc chạy chỉ hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Tiết Minh đôi mắt xanh lè nhìn Tiểu Phúc, biểu lộ âm tàn.

Tiểu Phúc nhìn thấy nha hoàn tỷ tỷ ngã trên đất thì miệng nhỏ mím chặt, nước mắt lưng tròng.

Tiết Minh nắm chặt cổ tay Tiểu Phúc, thanh âm rét lạnh nói:

“Tiểu quý, ngươi cũng dám ăn Cổ Vương của lão tử.”

Tiểu Phúc phòng má, cắn một cái vào cánh tay Tiết Minh.

“Ái da!” Tiết Minh đau đớn kêu lên, hùng hùng hổ hổ nói: “Tiểu quý, ngươi còn dám cắn ta!” Nói xong, hất giơ tay định đánh Tiểu Phúc, nhưng đúng lúc này, trong đám đông đột nhiên xuất hiện vài người. Bọn họ thân thủ nhanh nhẹn, đều là cao thủ tam phẩm. Một nhóm người đột nhiên rút đao từ thắt lưng, đồng loạt tấn công về phía Tiết Minh, chiêu thức tàn nhẫn, nhằm thẳng vào yếu huyệt.

Tiết Minh giật mình, đôi mắt nhỏ màu xanh lá cây quét qua một vòng, kinh ngạc thốt lên: “Sát thủ?”.

Trong lòng Tiết Minh tràn đầy nghi hoặc.

Thời gian gần đây, hắn bận rộn luyện cổ, cũng không đắc tội với ai, tại sao lại có sát thủ tìm đến mình?

Trong lúc suy nghĩ, vài tên sát thủ bất ngờ xuất hiện, phối hợp ăn ý tấn công Tiết Minh, tay Tiết Minh ôm chặt Tiểu Phúc, vừa né tránh vừa di chuyển, thân pháp kỳ lạ như con rắn đang trườn trên mặt đất.

”Sát trận của Phong Vũ Lâu?”, Tiết Minh bình tĩnh lại, nhận ra chiêu thức mà những sát thủ này đang sử dụng.

Vừa né tránh, hắn vừa suy nghĩ: “Không đúng! Phong Vũ Lâu không phải đã bị diệt hai năm trước sao? Đám người này từ đâu ra thế?”

Chương 253: Chương 253

Tiết Minh sống lâu trong núi sâu, thường xuyên tìm kiếm độc trùng trong rừng, không biết nhiều về thông tin giang hồ, nhưng nhờ xuất thân môn phái, hắn vẫn khá am hiểu về các chiêu thức giang hồ.

Nhận ra võ công của những sát thủ này, Tiết Minh đưa tay trái gầy guộc vào ngực áo, chờ hắn lại khi rút tay ra thì một làn sương mù màu xanh lá cây đã bao trùm tất cả mọi người. Sương mù xanh tiếp xúc với da thịt, lập tức gây ra cảm giác nóng rát.

Nhóm sát thủ tam phẩm vội vàng né tránh.

Chờ khi sương mù xanh tan đi, Tiết Minh cũng biến mất khỏi con phố.

”Không ổn, tiểu thư bị người đó bắt cóc rồi!”

“Mau đuổi theo!”

“Ta đi tìm Tần đường chủ!”

Các sát thủ của Ngọc Diệp Đường vô cùng lo lắng.

Bọn họ phụ trách bí mật bảo vệ cho các trẻ em của Dục Anh Đường lúc chúng ra ngoài, bấy lâu nay mọi chuyện vẫn bình an vô sự, nào ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện.

Nếu Tiêu Phúc có mệnh hệ gì, e rằng Tông Sư sẽ không tha cho bọn hắn.

Các sát thủ của Ngọc Diệp Đường dưới chân bay lượn, đuổi sát Tiết Minh, một trong số đó đổi hướng, đi tìm Tần Nhất.

...

Trong viện Dục Anh Đường.

Trần Diệp vẻ mặt kỳ quái nhìn vào bản đồ hệ thống màu xanh ảo. Điểm đỏ đại diện cho Tiểu Phúc đang phóng nhanh ra ngoài thành.

Nhìn tốc độ của người nọ, hẳn là có tu vi Tam phẩm.

“Người của Ngọc Diệp Đường không phải đang theo sao? Sao lại xảy ra chuyện?” Trần Diệp lẩm bẩm một tiếng.

Hắn mở ra bộ pháp, trong mắt ánh lên một tia lạnh lẽo.

Súc Địa Thành Thốn!

Trong nháy mắt, Trần Diệp đã xuất hiện ngoài cửa Dục Anh Đường, vừa định bước tiếp thì thấy hai võ giả mặc áo gai đi từ trên phố tới gần hắn.

Hai võ giả liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó hỏi:

“Ngài có phải Trần viện trưởng của Dục Anh Đường không?” Trần Diệp khẽ ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua hai người. Cả hai đều có thực lực Tam phẩm, trên người mang theo chút sát khí.

Trần Diệp liếc mắt đã nhận ra lai lịch của hai người.

Là sát thủ của Kỳ Lân Các.

Người của Đường môn khí chất rõ ràng, người của Ngọc Diệp Đường không có sự cho phép của Trần Diệp thì không dám đến gần Dục Anh Đường.

Tiểu Tổng, Tiểu Chu hai người cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp quét tới, không hiểu sao, trong lòng lại run lên, như thể bị một tồn tại đáng sợ nào đó nhìn chằm chằm. Cảm giác này khiến hai người nhớ lại lúc nhỏ cha cầm gậy đóng cửa lại,

một cảm giác tuyệt vọng không thể chống cự bao trùm lấy trái tim của cả hai.

Cũng may, Trần Diệp chỉ liếc nhìn bọn họ một cái rồi rời mắt đi.

Tiểu Tống và Tiểu Chu không hiểu sao lại cảm thấy hơi bối rối.

“Có chuyện gì sao?” Trần Diệp nhàn nhạt hỏi.

Hai người cẩn thận quan sát Trần Diệp, xác nhận đôi phương không biết võ công thì mới hít một hơi thật sâu, thân hình bùng nổ, đồng thời lao về phía Trần Diệp.

Tiểu Tống xuất thủ chính là Thiếu Lâm cầm nã thủ, hai tay cong thành móng vuốt, các đốt ngón tay thô to, ứng trảo đánh úp về phía Trần Diệp, phát ra tiếng gió rít, tạo nghệ không cạn.

Tiểu Chu thì chụm hai ngón tay lại, nội lực tập trung trên ngón tay, điểm vào huyết đạo của Trần Diệp.

Trên đường đến đây, hai người đã điều tra kỹ, quản sự Dục Anh Đường tên là Trần Diệp, người dân Dư Hàng huyện đều gọi hắn là Trần viện trưởng.

Trần viện trưởng đã mở Dục Anh Đường được hai năm, đối xử với mọi người hòa nhã, không bao giờ gây thù chuốc oán với ai, hàng xóm láng giềng đều có ấn tượng tốt về hắn.

Vừa mới hai người cũng xác nhận, Trần Diệp không biết võ công.

Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận là cô nhi, hàng năm tết xuân đều sẽ về Dư Hàng. Rõ ràng, hắn cùng Trần Diệp tình cảm thâm hậu, chỉ cần bắt được Trần Diệp đưa về Kỳ Lân Các thì bọn họ sẽ có cách không chế Trương Thuận.

Đây chính là đại công đấy.

Tiểu Tống và Tiểu Chu xuất thủ không hề nương tay.

Sát thủ ra tay, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực!

Nhìn hai người lao về phía mình, Trần Diệp ánh mắt hơi ngưng lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người này lại dám ra tay với hắn?

Biểu cảm của Trần Diệp thay đổi, có chút cảm khái, đúng là hậu sinh khả úy.

Ngay khi cầm nã thủ của Tiểu Tống và điểm huyết chỉ của Tiểu Chu sắp chạm vào người Trần Diệp thì một đạo kinh khí vô hình từ người hắn bắn ra.

“Bùm!”

“Bùm!”

Tiểu Tống và Tiểu Chu hóa thành một đạo hắc ảnh, như hai cái như đạn pháo bắn ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, đầu nghiêng sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

Trần Diệp không phải là kẻ hiếu sát, không có lấy mạng bọn hắn.

Có điều, Tiên Thiên nội khí bắn ra, hai người này cũng phải mấy canh giờ mới tỉnh lại.

Trần Diệp không để ý đến hai người, sắc mặt bình tĩnh, dưới chân cất bước.

...

Phía nam thành Dư Hàng huyện.

Hoa Tịch Nguyệt lấy từ trong ngực ra vài đồng xu đưa cho lính canh cổng, lại ngẩng đầu nhìn bức tường thành xám xanh đã bị mưa gió tàn phá.

“Dư Hàng huyện sao...”

“Sao tự nhiên lại có chút mong đợi thế nhỉ.”

Hoa Tịch Nguyệt một thân nam trang, gương mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra nụ cười động lòng người.

Chương 254: Chương 254

Ngày hôm đó, nàng biết được từ chỗ Diệu Phong Vân là ý trung nhân của mình đang ở Dư Hàng huyện, thế là liền phi ngựa không ngừng nghỉ đến Dư Hàng.

Hoa Tịch Nguyệt có chút tò mò, rốt cuộc là người như thế nào mà có thể lọt vào mắt nàng. Ban đầu Hoa Tịch Nguyệt còn muốn hỏi Diệu Phong Vân một số đặc điểm cụ thể, nhưng Diệu Phong Vân vừa bói xong cho nàng là nôn ra máu, cả người liền chết ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, hắn không nói một lời, hai mắt đờ đẫn, mái tóc đen nhánh bạc đi một nửa.

Hoa Tịch Nguyệt khá hiểu về quy củ của Thần Cơ Môn. Biết Diệu Phong Vân đã phạm phải thiên cơ, ít nhất cũng mất đi vài năm tuổi thọ.

Nàng cảm thấy có chút áy náy.

Mặc dù nói xem bói đoán mệnh là chuyện tự nguyện của thuật sĩ, mọi hậu quả đều do thuật sĩ gánh chịu, nhưng Hoa Tịch Nguyệt vẫn để lại vài viên bảo mệnh đan dược do gia gia tự tay luyện chế, coi như bồi thường.

Làm xong những việc này, Hoa Tịch Nguyệt lên đường đến Dư Hàng. Trên suốt quãng đường, lòng nàng tràn đầy mong đợi.

Đệ tử Thần Cơ Môn rất ít, phàm là người có thể xuống núi đi lại giữa nhân gian, thay người xem bói đoán mệnh thì đều có bản lĩnh không nhỏ.

Diệu Phong Vân sau khi xem xong liền nôn ra máu, mất đi vài năm tuổi thọ, có thể thấy hẳn thật sự đã tính ra được điều gì đó liên quan đến thiên cơ. Mà loại nhân quả này hẳn không thể gánh chịu mới bị phản phệ. Nói một cách gián tiếp, cũng chứng minh độ chính xác của việc Diệu Phong Vân bói toán.

“Không biết, có đẹp trai không nhỉ...”

Hoa Tịch Nguyệt bước vào Dư Hàng huyện, vừa đi vừa quan sát dọc theo con phố lát đá xanh, trong lòng thầm mong đợi.

Đột nhiên, cách Hoa Tịch Nguyệt vài chục trượng có một bóng người chạy tới. người kia thân pháp kỳ dị, tốc độ nhanh như chớp, trên tay còn ôm một đứa trẻ hai tuổi, vội vã chạy về phía cổng thành.

Hoa Tịch Nguyệt thấy vậy thì dừng bước, đôi mắt trắng non của nàng khẽ nheo lại.

“Thảo Xà Hành? Thân pháp này là người của Thần Y Cốc?”

Hoa Tịch Nguyệt quan sát đối phương, đôi mắt đẹp lướt qua người hẳn. Lúc nàng thấy được đôi mắt xanh biếc của hẳn thì đã nhận ra.

“Sư đệ của Diệu Y Thánh Thủ, Độc Vương Tiết Minh?”

“Sao hẳn lại ở đây?”

Hoa Tịch Nguyệt lộ vẻ khó hiểu.

Độc Vương Tiết Minh là người kín tiếng, say mê nghiên cứu độc dược, nghe nói ông ta đã tổng kết kinh nghiệm nghiên cứu cả đời, biên soạn thành một cuốn “Độc Kinh”. Cuốn này bao gồm vạn độc trên đời, chứa đựng các loại độc phương, thủ đoạn hạ độc.

Giang hồ đồn đại, Độc Vương trong độc đạo đã đạt đến cảnh giới “Tông Sư”, là cao thủ dùng độc lợi hại nhất thiên hạ. Độc của ông ta, dù là Diệu Y Thánh Thủ cũng không thể giải, còn có người nói, Tiết Minh có thể dễ dàng hạ độc một cao thủ nhất phẩm.

Mặc dù có những lời đồn như vậy nhưng chưa ai từng thấy Tiết Minh ra tay, ông ta luôn rất kín tiếng.

“Kỳ lạ...” Hoa Tịch Nguyệt chú ý đến nữ hài trong tay Tiết Minh, lẩm bẩm: “Sao hắn lại bắt một đứa trẻ?”

Ánh mắt nàng lóe lên một tia hưng phấn.

Hình như có chuyện thú vị rồi đây!

Hoa Tịch Nguyệt thích nhất là những chuyện thú vị.

Nàng lộ vẻ phấn khích, bước chân nhẹ nhàng, tư thế uyển chuyển, vững vàng theo sau Tiết Minh.

Lúc này Tiết Minh đã chạy đến cổng thành, ông ta hai chân đạp mạnh, trong nháy mắt đã vượt qua cổng thành, tốc độ cực nhanh. Binh lính thủ thành không kịp phản ứng thì Tiết Minh đã xông ra khỏi thành rồi. Ngay sau đó là một làn gió thom thoang thoảng lướt qua.

Hoa Tịch Nguyệt cũng theo đó bay ra khỏi thành.

Trong số binh sĩ thủ thành có một người còn trẻ, hấn tức giận cầm lấy tù và bên hông, định thổi lên nhưng lão binh cạnh liền kéo hắn lại.

“Mau cất đi, đó đều là những kẻ có võ công cao cường.”

“Lần sau gặp chuyện thế này cứ coi như không thấy.” Lão binh nghiêm nghị nói với binh sĩ trẻ.

Binh sĩ trẻ tuổi mím môi, có chút không cam lòng cất tù và, giọng nói tức giận:

“Những kẻ giang hồ này, chạy tới chạy lui, coi thường pháp luật triều đình!”

“Cứ tiếp tục thế này thì nhất định sẽ xảy ra nhiều loạn!”

Lão binh mỉm cười, không nói gì.

Đứa nhỏ này, vẫn còn quá trẻ.

Đại Vũ triều lấy võ lập quốc, sùng bái võ đạo, một phái san sát, người giang hồ trải rộng Đại Vũ.

Đã lâu như vậy, vẫn chưa thấy có chuyện gì xảy ra.

Thật sự coi Lục Phiến Môn ăn không ngồi rồi sao?

Lão binh mỉm cười, bảo binh sĩ trẻ mau đi thu phí vào thành.

...

Dư Hàng huyện.

Trong một căn nhà nhỏ cách Dục Anh Đường không xa.

Tần Nhất, một thân váy đen, tay cầm kiếm, yên tĩnh đứng ở giữa viện, đôi mắt đẹp như nước mùa thu khẽ nhắm lại.

Trên bàn tay trắng nõn cầm một thanh trường kiếm dài hai mươi tư tấc ba phân, lưỡi kiếm xanh biếc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi có vẻ hơi trong suốt.

Thanh kiếm này dài hơn kiếm bình thường ba tấc.

Đây là danh kiếm giang hồ - Thập Tam Thu Thủy Hàn, xuất xứ từ tay trang chủ Thần Kiếm Sơn Trang.

Hai năm trước, tùy thân bội kiếm của Tần Nhất thất lạc ở tổng bộ Phong Vũ Lâu, thanh kiếm này là khi Ngọc Diệp Đường thành lập, Thần Kiếm Sơn Trang nể mặt Trần Diệp đã chủ động tặng đến.

Trần Diệp không dùng kiếm nên liền đưa cho Tần Nhất.

Thanh kiếm này có lưỡi kiếm rất mỏng, khi rút kiếm tốc độ rất nhanh, thân kiếm được làm bằng hàn thiết, lúc nội lực băng hàn của Tần Nhất truyền vào sẽ có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn.

Chương 255: Chương 255

Trong viện.

Tần Nhất một tay cầm kiếm, hai mắt khẽ nhắm.

Trước mặt nàng là một hình nhân bằng gỗ.

Chợt một bóng người bay vọt qua bức tường, là sát thủ của Ngọc Diệp Đường, người đó sắc mặt hốt hoảng, thi triển khinh công bay vào viện bẩm báo:

“Đường chủ! Có chuyện rồi! Tiểu Phúc ra phố bị một lão nhân bắt đi. Người đó dùng độc công, chúng ta không địch lại!”

Nghe vậy, Tần Nhất đang nhắm mắt, bỗng mở đôi mắt long lanh như nước mùa thu, trong mắt lóe lên một tia lãnh quang bình tĩnh. Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Nhất cho kiếm vào vỏ, sắc mặt bình thản, nhàn nhạt nói:

“Biết rồi!”

Dứt lời, Tần Nhất nhẹ nhàng điểm chân xuống đất, thân hình cứ thế bay ra khỏi tiểu viện.

Sát thủ của Ngọc Diệp Đường ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Tần Nhất.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy Tần đường chủ dường như có gì đó khác lạ, mà đang lúc nghĩ vậy thì phía sau bỗng vang lên một tiếng động nhẹ.

“Rắc!”

Chỉ thấy hình nhân gỗ đứng giữa viện đột nhiên nứt ra làm đôi, mặt cắt ở giữa nhãn nhụy, không thấy một vết chém nào,

cứ như thế nó vốn là hai nửa vậy.

Sát thủ của Ngọc Diệp Đường tiến lại gần hình nhân gỗ, về mặt kính ngọc quan sát, sau đó đột nhiên ngẩng đầu như chợt nhận ra điều gì đó.

“Nhất phẩm... nhất phẩm! Tần đường chủ đã thăng lên nhất phẩm rồi!”

Tên sát thủ này trong lòng kích động, binh khí hấn tinh thông cũng là trường kiếm.

Theo lời đồn trên giang hồ, cao thủ nhất phẩm dùng kiếm, kiếm pháp thông thần, mũi kiếm lướt qua vật thể sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Giờ nhìn mặt cắt nhẵn nhụi của hình nhân gỗ này, rõ ràng kiếm pháp của Tần Nhất đã tiến vào một cảnh giới cao hơn.

...

Phía nam Dư Hàng huyện.

Trong rừng cây.

Một bóng người lướt nhanh trên bãi cỏ, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, nhìn từ xa trông như người này đang bay trên cỏ.

“Kẻ xấu... buông ra!”

“Buông ra...”

Tiểu Phúc bị Độc Vương Tiết Minh một tay xách ngược lên, tiểu cô nương bĩu môi, vung tay nhỏ đâm vào Tiết Minh.

Tiết Minh không để ý đến Tiểu Phúc mà chạy một mạch vào rừng. Đến khi nhìn thấy xung quanh không có ai thì mới thả Tiểu Phúc xuống, tiện tay điểm huyết tiểu cô nương.

Tiểu Phúc lập tức không thể cử động, chỉ có thể đảo mắt, miệng không phát ra được tiếng nào.

Tiết Minh trừng đôi mắt xanh nhỏ như hạt đậu, nhìn chăm chăm vào Tiểu Phúc, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nuốt sống Tiểu Phúc.

Mất hơn mười năm, Tiết Minh mới luyện ra được một con Cổ Vương độc nhất vô nhị, vậy mà lại bị con bé này ăn mất! Mười mấy năm tâm huyết suýt nữa đổ sông đổ biển.

“Còn may, còn may...”

“Thừa diệp bây giờ mổ bụng, bảo bối của ta hẳn là không sao.”

Tiết Minh lâm bẫm, từ trong ngực lấy ra một thanh chủ thủ dùng để hái độc thảo, tay phải gầy guộc của cầm chủ thủ, đi đến trước mặt Tiểu Phúc ước lượng vị trí, tay phải dùng sức, chuẩn bị đâm vào bụng Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc mếu máo, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chăm chăm Tiết Minh, nước mắt lưng tròng.

Ngay khi Tiết Minh sắp đâm vào bụng Tiểu Phúc thì ông ta chợt rung mình, lông tơ toàn thân dựng đứng! Một cảm giác sinh tử bao trùm lại. Đồng thời, một giọng nữ thanh tao vang lên từ phía sau.

“Này! Giữa ban ngày ban mặt, một đứa trẻ nhỏ như vậy, ngươi cũng xuống tay được sao?”

Nghe thấy giọng nói, cảm giác sinh tử kia đột nhiên biến mất.

Tiết Minh toát mồ hôi lạnh, giật mình, vừa nãy ông ta rõ ràng đã quan sát không có ai ở gần mà. Sao đột nhiên lại có người nói chuyện chứ?

Tiết Minh quay đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy là một nữ tử cải trang thành nam, dung mạo xinh đẹp đúng cách đó không xa, đôi mắt trắng non của nàng trừng

trùng nhìn Tiết Minh, trong mắt tràn đầy phần nộ.

Hoa Tịch Nguyệt tưởng rằng Tiết Minh nhìn trúng đứa trẻ nhà người ta, muốn nhận làm đệ tử mà nhà đối phương không đồng ý nên Tiết Minh mới cướp đứa bé đi.

Mấy quyền giang hồ thoải bản đều viết như vậy.

Nhưng không ngờ, khi Hoa Tịch Nguyệt đuổi theo lại nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

Tiết Minh này thế mà lại muốn giết một đứa trẻ nhỏ như vậy!

Thật quá độc ác mà!

Hoa Tịch Nguyệt trong lòng phần nộ, đôi mắt đẹp lạnh lùng cúi người xuống, thuận tay nắm một nhúm cỏ trên mặt đất.

Thân làm giang hồ hiệp khách, thấy chuyện bất bình, đương nhiên phải ra tay tương trợ!

Tiết Minh đôi mắt xanh lục quét lên quét xuống Hoa Tịch Nguyệt, cười lạnh nói: “Người thì biết cái gì!”

“Tiểu quỷ này ăn mất bảo bối của lão phu.”

“Đừng có xen vào chuyện của người khác!”

“Lão phu không rảnh để ý đến người.”

Nói xong, Tiết Minh không để ý tới Hoa Tịch Nguyệt nữa, tiếp tục giờ cao thanh chủy thủ trong tay.

”Vèo vèo vèo...” Vài tiếng xé gió vang lên.

Hoa Tịch Nguyệt không do dự nữa, nàng lạnh lùng đánh ra mấy chiếc lá cỏ đang nắm trong tay phải, lá cỏ rời khỏi tay nàng liền hóa thành từng ám khí sắc bén.

”Phi Hoa Trích Diệp!”

Tuyệt kỹ độc môn của Hoa gia, Bách Hoa Cốc, có thể đưa nội lực của bản thân ra khỏi cơ thể trong thời gian ngắn, truyền vào bất kỳ vật thể nào, khiến nó có sức phá hoại cực lớn, vạn vật trong thiên hạ, trong tay người Hoa gia đều là lợi khí dả thương người.

Chương 256: Chương 256

Hoa Tịch Nguyệt thông minh lanh lợi, bị nhốt trong cốc mười tám năm, được lão cốc chủ Bách Hoa Cốc đích thân dạy dỗ, mười tám tuổi đã luyện thành tuyệt kỹ Hoa gia đến mức lô hỏa thuần thanh, thực lực bản thân là nhất phẩm đỉnh phong. Nếu không có Tông Sư xuất hiện thì thiên hạ rộng lớn này nàng muốn đi đâu cũng được!

Tiết Minh vừa định ra tay thì liền nghe thấy tiếng gió rít nhỏ, trong lòng giật mình, dù ít khi giao đấu nhưng kinh nghiệm giang hồ của ông ta vẫn có.

Nghe động tĩnh này, đối phương không phải hạng tầm thường!

Tiết Minh vung hai tay, vài làn sương mù xanh từ tay hắn bay ra. Nhưng chưa kịp đến gần Hoa Tịch Nguyệt thì Tiết Minh đã kêu lên thảm thiết, mấy huyết đạo trên người hắn đều bị lá cỏ đánh trúng. Lá cỏ chứa nội lực, đánh vào huyết đạo lập tức phong bế toàn bộ võ công của Tiết Minh .

Tiểu Phúc đứng trên đất, đôi mắt to đen láy đảo liên tục, nước mắt trong hốc mắt ngừng lại, ngược nhìn Hoa Tịch Nguyệt đầy sùng bái.

Tiểu tử tử này thật lợi hại nha!

Hoa Tịch Nguyệt khẽ hừ một tiếng, vung tay phải, nội lực cuốn lên một trận gió, thổi đi toàn bộ sương độc của Tiết Minh .

“Độc Vương? Chỉ có vậy thôi à!”

Hoa Tịch Nguyệt lạnh lùng nhận xét.

Dù Tiết Minh dùng độc cao siêu, nhưng bản thân thực lực quá kém, chỉ có tam phẩm, đối đầu với cao thủ nhất phẩm đương nhiên không phải đối thủ, huống chi là quái vật nhất phẩm đỉnh phong như Hoa Tịch Nguyệt. Nàng bước đến bên Tiểu Phúc, quan sát một chút, trên mặt liền lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Tiểu muội muội đừng sợ, tỷ tỷ sẽ đưa muội về nhà.” Hoa Tịch Nguyệt điểm nhẹ lên người Tiểu Phúc mấy cái, giải huyết đạo bị Tiết Minh điểm.

Tiểu Phúc nước mắt lưng tròng ôm lấy chân Hoa Tịch Nguyệt nức nở, vừa rồi thật sự đã dọa Tiểu Phúc sợ hãi mà.

Hoa Tịch Nguyệt xoa đầu Tiểu Phúc, mỉm cười ôn hòa.

”Ngươi là ai? Lão phu là người của Thần Y cốc, sư huynh của ta là Diệu Y Thánh Thủ!” Độc Vương Tiết Minh vừa kinh ngạc vừa tức giận, hẳn không ngờ tiểu cô nương này lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.

”Thần Y Cốc rất ghê gớm sao? Diệu Y Thánh Thủ thì hay lắm à?” Hoa Tịch Nguyệt bình thản nói.

Nếu so về bối cảnh, Hoa Tịch Nguyệt có Tông Sư chống lưng, giang hồ Đại Vũ này, ai có thể so được với nàng?

Nghe Hoa Tịch Nguyệt nói, Tiết Minh nhất thời ghen lời, sắc mặt âm trầm, lần này vì luyện Cổ Vương mà Tiết Minh đã cho Cổ Vương ăn hết độc trùng, độc thảo, độc dược. Độc tài trên người đã cạn kiệt mà Cổ Vương còn chưa kịp luyện hóa.

Nói không khách khí thì hiện tại là lúc Tiết Minh yếu nhất.

Hoa Tịch Nguyệt khiến Tiết Minh ghen hòng xong lại cúi người, ôn nhu hỏi Tiểu Phúc:

“Tiểu muội muội, nhà muội ở đâu? Ta đưa muội về.”

Tiểu Phúc nức nở vài tiếng, dùng vạt áo Hoa Tịch Nguyệt lau nước mắt, nhỏ giọng nói:

“Dục... Dục Anh Đường...” Hoa Tịch Nguyệt lộ vẻ kinh ngạc, nàng thấy Tiểu Phúc mặc quần áo tinh xảo, dung mạo xinh xắn, đôi mắt to đen trắng rất có thần nên cứ ngỡ là tiểu thư nhà nào, không ngờ lại là hài tử ở Dục Anh Đường?

“Ta đưa muội về.” Hoa Tịch Nguyệt dáng người nhỏ nhắn, hai tay nhẹ nhàng dùng sức đã có thể dễ dàng bế Tiểu Phúc lên.

Tiểu Phúc ôm lấy cánh tay Hoa Tịch Nguyệt, trên đôi má đỏ ửng vẫn còn vệt nước mắt.

Đột nhiên, ánh mắt Hoa Tịch Nguyệt ngưng lại, nhún người bay lên một cái rồi đáp xuống cách đó vài trượng, nàng lạnh giọng quát:

“Ai!”

“Đa tạ các hạ ra tay nghĩa hiệp.” Một giọng nam nhàn nhạt truyền ra từ bóng cây bên cạnh.

Trần Diệp mặc bạch y đạp nhẹ một bước, xuất hiện trước mặt hai người.

Thấy Trần Diệp, Tiểu Phúc liền mừng rỡ kêu lên:

“Cha!”

Gọi xong tiếng cha, Tiểu Phúc lại méu môi, oa một tiếng khóc lớn, vừa rồi quả thực đã dọa cô bé sợ chết khiếp rồi.

“Cha?” Hoa Tịch Nguyệt lăm bằm một câu, đánh giá Trần Diệp vài lần, đến khi ánh mắt nàng dừng lại trên mặt Trần Diệp, Hoa Tịch Nguyệt liền sững sờ, có chút ngơ ngẩn.

Trong lòng nàng liền xuất hiện một âm thanh:

Người này... hình như có chút đẹp trai nha.

Trần Diệp bình tĩnh đi đến trước mặt Hoa Tịch Nguyệt, hần đưa tay ra hiệu, Hoa Tịch Nguyệt liền hiểu ý, đưa Tiểu Phúc cho hần.

Tiểu Phúc ôm lấy vai Trần Diệp liền khóc lớn.

“Cha... Cha, cái kia... Cái lão gia gia kia, ông ta... ông ta đánh chết Tư Độc tử tử rồi!” Tiểu Phúc nức nở, khóc không ra hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau buồn.

Trần Diệp vỗ nhẹ vai Tiểu Phúc, nội lực Tiên Thiên trong cơ thể từ từ lưu chuyển, sưởi ấm cơ thể Tiểu Phúc, giúp tiểu cô nương bình tĩnh lại.

“Được rồi, được rồi... Không sao rồi.” Khóc vài tiếng xong, Tiểu Phúc mới lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi.

Tiểu cô nương được Trần Diệp ôm vào lòng, nhỏ giọng nức nở, khóc đến đôi mắt đỏ bừng.

Mà Hoa Tịch Nguyệt thì đang lẳng lặng đánh giá Trần Diệp, trong mắt thoáng hiện vẻ nghi ngờ, người này đến từ khi nào thế? Vừa nãy nàng đuổi theo Tiết Minh cũng không thấy người này. Hần đứng dưới bóng cây từ lúc nào chứ?

Hoa Tịch Nguyệt có chút khó hiểu.

Nàng là cao thủ nhất phẩm đỉnh phong, vậy mà không phát hiện ra người này đến từ lúc nào.

Tiết Minh bị điểm huyết nằm bên cạnh, cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp thì giật mình, lông tơ dựng đứng, cảm giác sinh tử vừa mới tan biến lại quay trở lại.

“Ngươi! Ngươi!” Tiết Minh toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Trần Diệp tràn đầy sợ hãi, bây giờ ông ta đã hiểu, nếu không có nữ nhân trẻ tuổi đột ngột xuất hiện này thì có lẽ ông ta đã chết rồi.

Chương 257: Chương 257

Vừa mới đi một vòng quanh quỹ môn quan, Tiết Minh ướm đầm mồ hôi lạnh, bờ môi tái nhợt, ông ta bỗng cảm thấy mình dường như sắp chết rồi...

Trần Diệp đỡ dành Tiểu Phúc, an ủi tiểu cô nương, mà cách đó không xa bỗng truyền đến vài tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tần Nhất mặc váy đen, tay trái cầm vỏ kiếm da cá mập màu xanh chạy đến, thấy Trần Diệp đang ôm Tiểu Phúc thì liền chạy đến gần, quỳ một gối xuống, hơi thở có chút không ổn định, giọng nói lạnh lùng:

“Thuộc hạ đến muộn.” Trần Diệp nhìn Tần Nhất, thấy khí tức trên người nàng viên mãn hơn trước liền biết nàng đã đột phá đến cảnh giới nhất phẩm.

Trần Diệp cười nhạt một tiếng: “Đứng dậy đi.”

“Chúc mừng.”

Tần Nhất vừa đứng dậy thì hơi cúi đầu, giải thích: “Thuộc hạ lòng có cảm giác, cảm thấy được một chút cơ hội đột phá, bởi vậy mới không thể trông nom Tiểu Phúc...”

Trần Diệp phát tay không quan tâm.

Đột phá từ Nhị phẩm lên nhất phẩm là cơ hội rất hiếm có, nếu bỏ lỡ có thể phải đợi vài năm. Trong số đám trẻ có thuộc tính tại Dục Anh Đường, Trần Diệp yên tâm nhất là Tiểu Phúc.

【Phúc Duyên: Cả đời không bệnh không tai, bình an vô sự; Tăng khả năng gặp kỳ ngộ】

【Hạo Nhiên: Được chính khí bảo hộ, tà ma tránh xa, phúc vận gia tăng; Tăng cường tinh thần trọng nghĩa trong lòng】

Hai thuộc tính này cộng lại, Tiểu Phúc sẽ không dễ gặp chuyện, lần này dù Trần Diệp không ra tay thì có nữ tử thấy chuyện bất bình ra tay này, Tiểu Phúc cũng sẽ không sao.

Nghĩ vậy, Trần Diệp liền liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt một thân nữ giả nam trang, tướng mạo tuổi trẻ, dung mạo tiêu mỹ, trông không quá hai mươi tuổi, vậy mà đã có thực lực nhất phẩm.

Trần Diệp liếc mắt đã nhìn ra tu vi nội lực của Hoa Tịch Nguyệt.

Luyện tập 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 hơn hai năm, võ công và nhãn lực của Trần Diệp đều được nâng cao rất nhiều.

Trần Diệp liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Hoa Tịch Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Diệp và Tần Nhất, nàng cảm nhận rõ ràng thực lực của Tần Nhất, mặc dù hơi thở có chút không ổn định nhưng cũng là cao thủ bước vào cảnh giới nhất phẩm!

Dựa vào trực giác, Hoa Tịch Nguyệt cảm thấy đối phương có thể là sát thủ.

Sát thủ cảnh giới nhất phẩm? Thiên hạ này e rằng không có mấy người!

Trong nháy mắt, Hoa Tịch Nguyệt bỗng dâng lên sự tò mò mãnh liệt đối với Trần Diệp.

Người này rốt cuộc có thân phận gì?

Sát thủ nhất phẩm lại tự xưng là thuộc hạ?

“Chuyện gì vậy?” Trần Diệp ôm Tiểu Phúc, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Phúc vừa nức nở vừa kể lại chuyện xảy ra khi nãy.

“Con sâu nhỏ lạnh như băng đó, nó nhảy vào miệng ta.”

“Tên gia gia xấu xa kia liền đánh chết Tư Độc tử tử...
Đánh chết rồi...”

Tiểu Phúc nghĩ đến nha hoàn đã chết nằm trên mặt đất, nước mắt tuôn rơi.

Nghe xong câu chuyện, Trần Diệp nhìn Tiểu Phúc thêm một lần nữa.

Thuộc tính đã có hiệu lực?

Kỳ ngộ?

Trần Diệp trong lòng hiểu rõ, hần nhìn sang Độc Vương Tiết Minh đang bị điểm huyết không thể nhúc nhích kia.

“Con sâu đó là con sâu gì?” Trần Diệp thanh âm bình thản mà hỏi.

Tiết Minh cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp, trong lòng kinh hãi, ông ta há miệng, giọng khàn khàn nói:

“Đó là Cỗ Vương mà lão phu nuôi dưỡng.” Nói xong, nước mắt cũng trào ra từ mắt Tiết Minh.

Oa một tiếng, cứ thế khóc thành lệ nhân, còn đau khổ hơn cả Tiểu Phúc.

“Lão... Lão phu đã đi khắp thâm sơn, thu thập độc thảo độc trùng mười mấy năm... Tồn bao nhiêu tâm huyết mới nuôi dưỡng ra Cỗ Vương! Vậy mà... vậy mà... bị con nhóc này ăn mất rồi!”

Tiết Minh tóc bạc trắng, dáng người gù quặt, khóc nức nở, biểu cảm bi thống.

Nghe tiếng khóc của Tiết Minh, Tiểu Phúc liền nín khóc, tiểu cô nương nhú mày, có chút thương cảm cho lão nhân. Nhưng tiểu cô nương lại nghĩ đến việc Tiết Minh đã đánh chết Tư Độc tử tử, lại phồng má lên, tiếp tục khóc lớn.

Trên khoảng đất trống trong rừng, hai người một già một trẻ cứ thế khóc to, rất đau lòng.

Trần Diệp nghe xong lời kể của Tiết Minh thì không nói nên lời, biểu thị có thể lý giải, hẩn truyền nội lực vào cơ thể Tiểu Phúc, kiểm tra tình trạng của tiểu cô nương nhưng hông thấy bóng dáng của Cổ Vương trong dạ dày, xem ra hình như đã bị tiêu hóa rồi...

“Ăn Cổ Vương, có tác dụng gì?”, Trần Diệp hỏi Tiết Minh, hẩn không rành về độc dược, lo lắng sẽ để lại di chứng cho Tiểu Phúc.

Tiết Minh khóc nức lên, nước mắt giàn giụa trên gương mặt già nu, ánh mắt đầy phẫn uất nhìn Tiểu Phúc.

“Ăn Cổ Vương rồi, từ nay về sau sẽ không còn sợ độc nữa, thể chất tăng cường, máu có công hiệu giải độc, tu luyện nội công, tốc độ tăng nhanh...” Tiết Minh càng nói càng bi phẫn, không nhin được lại khóc lớn.

Mười mấy năm tích lũy chuẩn bị, nay đã tan thành mây khói rồi, ai mà có thể chấp nhận được chứ.

Nghĩ vậy, trong mắt Tiết Minh liền nảy sinh ý định tự sát, giờ sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chương 258: Chương 258

Ánh mắt ông tối sầm lại, giọng khàn đặc: “Người giết lão phu đi, trong ngực lão phu có cuốn 《Độc Kinh》 mà ta đã dốc hết tâm huyết cả đời để viết. Đây là tác phẩm tập hợp tinh hoa của độc đạo, dưới gầm trời này, chỉ có một bản duy nhất. Nếu người gặp được người thích hợp, xin hãy thay lão phu thu làm đệ tử, truyền lại y bát, cũng không uổng công lão phu đến cõi đời này một chuyến.” Nói xong, Tiết Minh nhắm mắt lại, trong nháy mắt tựa như già đi mấy chục tuổi, gương mặt càng thêm già nua.

Trần Diệp ôm Tiểu Phúc, lặng lẽ nghe xong, hẩn quay đầu nói với Tần Nhất:

“Giao cho nha môn.”

Chuyện này, từ góc độ của Tiểu Phúc, tiểu cô nương là người chiếm lợi, nhưng từ góc độ của nha hoàn đã chết, đây không phải là chuyện tốt.

Giết người thì phải đền mạng.

Luật pháp Đại Vũ quy định, võ giả lạm sát người vô tội, tội càng thêm nặng.

Trần Diệp không phải người không biết lý lẽ, Tiết Minh đã giết người, chuyện này nên giao cho nha môn xử lý.

“Vâng!” Tần Nhất cung kính hành lễ.

”Vèo vèo vèo...”

Từ xa lại truyền đến mấy tiếng bước chân, mọi người nhìn theo tiếng động thì thấy mấy sát thủ phụ trách bảo vệ hài tử của Ngọc Diệp Đường cũng chạy tới.

Trần Diệp liếc nhìn bọn họ rồi nói với Tần Nhất: “Người xử lý.”

Tần Nhất thân thể khẽ động, như chim hồng bay vút ra, chặn đường mấy người kia.

Sau một hồi trao đổi, sát thủ của Ngọc Diệp Đường liền rút lui.

Hoa Tịch Nguyệt nghiêng đầu, thu hết cảnh này vào đáy mắt.

Đều là sát thủ?

Nhóm người này lai lịch thế nào nhỉ?

Hoa Tịch Nguyệt trầm nghĩ, lại liếc nhìn Trần Diệp một cái.

Nam nhân tuần tú này, rốt cuộc là thân phận gì.

Trong lòng Hoa Tịch Nguyệt liền dâng lên một sự tò mò mãnh liệt.

Trần Diệp ôm Tiểu Phúc, trấn an nói: “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, khóc mặt thành mè con rồi.”

Tiểu Phúc rúc vào lòng Trần Diệp, hốc mắt đỏ hoe, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn đọng lại nước mắt.

Trần Diệp vừa dỗ Tiểu Phúc, vừa đi về hướng Dur Hàng huyện.

Hoa Tịch Nguyệt thấy cảnh này liền hô theo:

“Này! Quyển 《Độc Kinh》 đó người không cần nữa sao?”

“Người muốn à? Vậy tặng người đây...” Giọng Trần Diệp bình thản nói, loại chuyện dùng độc này, chung quy cũng là thủ đoạn nhỏ, không đáng để tâm, Trần Diệp chường mặt. Còn về trúng độc?

Trong hệ thống thương thành có không ít giải độc đan, người vĩnh viễn có thể tin tưởng hệ thống.

Hoa Tịch Nguyệt thấy Trần Diệp một thân bạch y ôm Tiểu Phúc đi dọc theo đường rừng, nàng nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Tâm huyết cả đời của Độc Đạo Tông Sư, cái này cũng không coi trọng?”

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn Tiết Minh, nàng đi đến trước mặt Tiết Minh, từ trong ngực ông ta lấy ra một quyển kinh thư dày ba ngón tay. Trên bìa sách viết 《Độc Kinh》.

“Người không cần, vậy thuộc về bản tiểu thư!” Hoa Tịch Nguyệt khẽ hừ một tiếng, nàng nhìn Tiết Minh, nghiêm túc nói: “Cho bản tiểu thư mượn xem rồi sẽ trả lại người!”

Tiết Minh mặt không còn chút máu nhìn Hoa Tịch Nguyệt, thở dài một tiếng, ánh mắt âm đạm, một mảnh chết lặng, đã không muốn sống nữa.

Tần Nhất tay trái cầm kiếm trở về, đôi mắt nàng như nước thu quét qua Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt cũng đang nhìn nàng.

Hai người nhìn nhau một chốc, sau đó Tần Nhất không để ý đến Hoa Tịch Nguyệt nữa mà đi đến bên cạnh Tiết Minh, một tay xách ông ta lên.

Trần Diệp đã dặn dò phải đưa người này đến nha môn.

Hoa Tịch Nguyệt cầm trên tay cuốn “Độc Kinh”, lại đánh giá Tần Nhất. Đột nhiên, Hoa Tịch Nguyệt chú ý đến trên bộ hắc y của Tần Nhất có thêu một chiếc lá ngọc. Trong nháy mắt, Hoa Tịch Nguyệt mở to mắt.

“Người của Ngọc Diệp Đường!” Nàng buột miệng nói ra.

Tần Nhất liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt, lại thi triển thân pháp, vài lần nhún nhảy đã biến mất trong rừng.

Hoa Tịch Nguyệt đứng tại chỗ, như có điều suy nghĩ, tay phải nàng cầm Độc Kinh, tay trái nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay, lẩm bẩm: “Có thể khiến sát thủ của Ngọc Diệp Đường cung kính đối đãi như vậy... Nói cách khác...”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tịch Nguyệt lộ vẻ kỳ quái. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía con đường lớn dẫn đến Dư Hàng huyện.

Trên đường lớn, Trần Diệp một thân bạch y, trong ngực ôm Tiểu Phúc, chậm rãi đi về phía cổng thành.

“Hắn là Đông Hoa, là vị Tông Sư thứ sáu trong thiên hạ!”
Hoa Tịch Nguyệt lẩm bẩm,

Nghĩ ra được thân phận của Trần Diệp, mắt Hoa Tịch Nguyệt hơi cong, khóe miệng nở một nụ cười.

“Trông cũng vô cùng đẹp trai đấy...” Hoa Tịch Nguyệt nhìn chằm chằm vào bóng lưng dần dần khuất xa của Trần Diệp, bỗng nhớ lại hai năm trước, gia gia ra khỏi sơn cốc còn muốn bắt Đông Hoa về làm nữ tể Hoa gia nữa chứ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hoa Tịch Nguyệt không hiểu sao lại lộ ra một vết ửng hồng.

“Đúng rồi!” Trong mắt Hoa Tịch Nguyệt lóe lên một tia sáng.

“Khi này đứa bé đó nói nhà ở Dục Anh Đường!”

“Thú vị... Thú vị...” Hoa Tịch Nguyệt cong cong mày, cảm thấy mọi chuyện thật thú vị.

Nàng thi triển khinh công của Hoa gia, bay người về phía Dư Hàng huyện.

...

Trần Diệp ôm Tiểu Phúc trở về Dục Anh Đường, mà hai tên sát thủ của Kỳ Lân Các ở cửa đã bị người của Ngọc Diệp Đường đưa đi, chờ đợi bọn hắc sẽ là một tràng thảm vận.

Chương 259: Chương 259

Bước vào viện.

Tổng bộ đầu của Dư Hàng huyện đã chờ đợi từ lâu, thấy Trần Diệp trở về thì liền vội vàng tiến lên.

“Trần viện trưởng, nha hoàn Tư Độc nhà ngài...” Tổng bộ đầu mặt đen thì thào vào tai Trần Diệp.

Trần Diệp đã biết đầu đuôi câu chuyện, gật đầu nói:

“Ta sẽ chuẩn bị ít bạc để đưa cho gia đình nàng.”

“Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

Nghe vậy, Tổng bộ đầu thở phào nhẹ nhõm.

Dựa theo lời khai của đám người qua đường xung quanh, hẳn biết là một võ giả đi ngang qua đột nhiên nổi giận đánh người, đã đánh chết nha hoàn Tư Độc. Chuyện thế này rất thường thấy, trước đây khi còn ở Lục Phiến Môn, Tổng bộ đầu cũng thường xuyên xử lý những vụ án tương tự.

Nói xong chuyện này, nét mặt Tổng bộ đầu trở nên nghiêm nghị hơn, hãnh chấp tay thi lễ.

“Trần viện trưởng, gần đây lũ lụt rất nghiêm trọng, ngài cũng biết...”

“Vương tri huyện nói, hy vọng ngài có thể mở rộng Dục Anh Đường, ngoài thành có rất nhiều cô nhi đói khát, gầy yếu, hẳn không đành lòng, nha môn sẵn sàng xuất 200 lượng bạc, mong Trần viện trưởng ra tay giúp đỡ.”

Tổng bộ đầu nói rất chân thành.

Trần Diệp làm việc thiện, hai năm qua, gần như ai ở Dư Hàng huyện cũng biết, nên lúc nói chuyện với Trần Diệp, Tổng bộ đầu cũng có chút cung kính. Vị tri huyện mới đến là người tốt, hàng năm đều cấp cho Dục Anh Đường một ít bạc để duy trì hoạt động.

Trần Diệp nghe xong khẽ gật đầu, giọng nói bình tĩnh: “Lũ lụt nghiêm trọng, chắc chắn sẽ có không ít cô nhi, Dục Anh Đường của ta không có nhiều phòng, ta sẽ xuất bạc, Dư Hàng huyện mở thêm hai Dục Anh Đường nữa đi.”

Đây là chuyện Trần Diệp đã nghĩ từ trước.

Lũ lụt nghiêm trọng như vậy, những cô nhi còn nhỏ tuổi căn bản không có khả năng tự sinh tồn. Nhưng... nạn dân thực sự quá nhiều. Nếu Trần Diệp cứ nhận hết cô nhi thì Dục Anh Đường của hắn sẽ không chứa nổi, đến lúc đó, người dân có khi còn mang cả con cái của mình đến.

Loại sự tình này khó tránh khỏi sẽ phát sinh.

Ngọc Diệp Đường lấy phí thủ tục đã hai năm, việc Trần Diệp bỏ tiền mở hai Dục Anh Đường cũng không tính là chuyện khó.

Làm việc thiện mà.

Nghe Trần Diệp nói vậy, gương mặt đen sạm của Tổng bộ đầu hiện lên chút nghiêm túc, hắn chấp tay, khom người nói:

“Trần viện trưởng đại nghĩa!”

Tuy Trần Diệp dung mạo trẻ trung, tuổi còn nhỏ hơn Tổng Thương Kiệt, nhưng việc Trần Diệp làm đáng để Tổng Thương Kiệt hành lễ.

“Tiện tay mà thôi.” Trần Diệp buông Tiểu Phúc xuống, hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài viện. Chỉ thấy trước cửa, Hoa Tịch

Nguyệt một thân nam trang đang đứng trước cửa, thò đầu nhìn vào.

Tổng bộ đầu cũng chú ý tới đôi phương, lại nhìn sang Trần Diệp, ánh mắt mang theo dò hỏi.

“Ngươi có việc gì?” Trần Diệp quay người hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng, nở một nụ cười động lòng người.

“Các ngươi ở đây có thiếu nha hoàn không?”

...

Vũ Xương phủ, Giang Hạ.

Trên đường lớn.

“Lộc cộc lộc cộc...” Hai con ngựa nhanh phi nước đại trên đường, trên lưng ngựa ngồi hai nam nhân vạm vỡ, cường tráng, chính là Đại Minh và Hùng Sơn. Hai người rời Kinh Châu, cưỡi khoái mã đi về phía đông định đến Dur Hàng.

Hành tẩu mấy ngày, giờ mới tới Vũ Xương.

“Minh đệ, phía trước là Giang Hạ, chúng ta nghỉ ngơi một đêm rồi đi tiếp.” Hùng Sơn sánh vai với Đại Minh, tốc độ không tính quá nhanh.

Đại Minh không biết cưỡi ngựa, là do Hùng Sơn đã dạy hắn mấy ngày nay, bây giờ, Đại Minh cưỡi ngựa cũng đã rất ra dáng vẻ rồi.

“Ừm!” Đại Minh cười ngây ngô, đáp một tiếng.

Mấy ngày nay, hắn và Hùng Sơn phi ngựa như bay, Đại Minh cảm nhận được một cảm giác mà trước giờ hắn chưa từng trải qua, cái cảm giác ngồi trên lưng ngựa để gió lướt qua mặt khiến hắn say mê.

Hai người thỉnh thoảng lại thi đấu kỹ thuật cưỡi ngựa.

Mặc dù lần nào Đại Minh cũng thua nhưng sự tiến bộ của hắn là điều dễ nhận thấy.

Hùng Sơn ngày càng thêm hân thưởng người nghĩa đệ này.

Thật sự là một mầm non chiến trận bẩm sinh!

Hai người phóng ngựa phi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chủ thành của Vũ Xương phủ - Giang Hạ.

Đại Minh và Hùng Sơn dừng lại bên ngoài thành, tung người xuống ngựa, bên ngoài thành Giang Hạ có vài túp lều cháo, dưới lều là mấy chiếc nồi sắt, vài nam nhân vạm vỡ đang xách bao gạo đổ vào nồi, mà trong gạo còn có lẫn một ít cát vàng mịn, bên ngoài lều cháo lại có mấy tốp nạn dân gầy gò, xanh xao đang ngồi chờ.

Đại Minh và Hùng Sơn đã quá quen với cảnh này, trên đường đi, hầu như tất cả các thành trì đều có lều cháo dựng lên, tiền cứu tế được tìm thấy, Thông phán Kinh Châu ngay lập tức ủy thác cho vài tiêu cục, áp giải đến các phủ ở Hồ Quảng.

Có ngân quỹ cứu tế, các phủ thành đều bắt đầu phát cháo, cứu tế nạn dân.

Đại Minh và Hùng Sơn cũng coi như đã làm được một việc tốt.

Hai người nộp phí vào thành, dắt ngựa vào trong, sai bước đi trên con đường lát đá xanh, khắp nơi trên đường phố đều có thể thấy nạn dân nằm hoặc ngồi. Trận lũ lụt này thực sự quá nghiêm trọng, Đại Vũ đã lập triều lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải trận lũ lụt lớn như thế này.

Chương 260: Chương 260

Đại Minh và Hùng Sơn dắt ngựa đi về phía quán trọ, trên đường, Đại Minh đột nhiên dừng bước.

“Hửm? Sao vậy Minh đệ?” Hùng Sơn thấy Đại Minh dừng lại, không biết chuyện gì đã xảy ra, mà cách đó không xa là bảng thông báo của quan phủ. Trên bảng thông báo có dán hai bức chân dung.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào một trong hai bức chân dung, mắt mở to.

Hùng Sơn nhìn vào chữ trên bảng thông báo, đọc nhỏ:

“Giang hồ phi đồ Quỳnh Ngạo Hải, Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận, giữa ban ngày ban mặt giết chết Hồ Quảng Bó Chính Sứ. Tội ác tày trời, hiện nay giải về Biện Lương...”

Bảng thông báo không dài, phía dưới cùng có đóng dấu Lục Phiến Môn.

“Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận...” Hùng Sơn lâm bầm trong miệng rồi lại quay đầu nhìn Đại Minh.

Chỉ thấy Đại Minh nắm chặt hai tay, trợn to mắt.

Đại Minh quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc: “Đại ca! Ta phải đi cứu huynh đệ của ta!”

...

Đại Vũ.

Hoàng cung Biện Lương, Ngự thư phòng.

Trên chiếc bàn màu vàng sáng, Triệu Tru đặt tấu chương trong tay xuống, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, khuôn mặt

trung tính của nàng đầy băng lãnh.

“Lá gan của bọn chúng thật lớn...” Triệu Tru nghiêng rằng, mặt như hàn sương.

Thái giám Phùng Mạn đứng hầu bên cạnh, cúi đầu không nói.

“Giữa thanh thiên bạch nhật, dám giết chết Bô Chính Sứ Hồ Quảng.”

“Từ khi Đại Vũ kiến triều đến nay, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.”

Triệu Tru hít sâu một hơi, dựa vào long y, khẽ nhắm hai mắt, ngũ khí rét lạnh.

Trên tấu chương đã ghi lại chi tiết toàn bộ quá trình Trương Thuận liên kết với Quỳnh Ngạo Hải giết chết Trương Mậu Tường.

Triệu Tru nhướng mày.

“Đại Bạ, ngươi xem thử đi.” Giọng nàng lạnh lùng nói.

“Vâng.” Thái giám Phùng Mạn bước tới, cầm lấy tấu chương trên bàn mở ra, đọc từng câu từng chữ. Một lúc lâu sau, Phùng Mạn do dự.

“Bệ hạ... Chuyện này hình như có ẩn tình.”

“Mộ Dung Long Uyên có mặt ở đó, ông ta là nhất phẩm lão luyện, còn Quỳnh Ngạo Hải tuy là mới tấn tâu nhất phẩm nhưng giữa hai người chênh lệch mấy chục năm kinh nghiệm, Mộ Dung Long Uyên không thể nào bị Quỳnh Ngạo Hải cản trở.”

Nói rồi, Phùng Mạn thanh âm lạnh lạnh nói: “Trừ phi... Mộ Dung Long Uyên cố ý nương tay.”

Phùng Mạn là Tông Sư võ học, nhìn nhận sự việc khác với người thường, ông ta vừa liếc mắt đã nhìn ra vấn đề trong tấu chương.

Triệu Tru nghe xong phân tích của Phùng Mạn, nàng cười lạnh.

“Đại Bạ, người chỉ nhìn thấy một phần.”

Phùng Mạn nghe vậy, vội vàng khom người.

Ánh mắt Triệu Tru lóe lên một tia lạnh lẽo. “Thư khẩn của Tri phủ Vân Dương, Hồ Quảng, hần nói trước trận lũ lụt từng nhìn thấy có giang hồ võ giả cho nổ đê. Lũ lụt năm nay nghiêm trọng như vậy, đều là do có kẻ ngấm ngầm gây ra.”

Phùng Mạn cúi đầu lắng nghe, im lặng không nói.

Triệu Tru đứng dậy khỏi long ỷ, long mào thêu ngũ trảo kim long mặc trên thân hình hơi gầy của nàng có vẻ hơi đơn bạc, mỗi khi áo bào chập trùng theo từng hơi thở, con rồng thêu dường như có sự sống, sống động như thật.

Triệu Tru bước đi hai bước lại đột nhiên quay lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phùng Mạn,.

“Đại Bạ, người có biết thư của tri phủ Vân Dương gửi đến khi nào không?”

Phùng Mạn chấp tay: “Tiểu nhân không biết.”

Dưới ánh mắt của Triệu Tru, Phùng Mạn không hiểu sao lại có chút sợ hãi.

Ông ta mãi mãi không quên được cảnh tượng hai năm trước, Triệu Tru một kiếm đâm chết Trương công chúa, sự lạnh lùng vô tình của Tiên đế hoàn toàn được Triệu Tru kế thừa hết.

Gần vua như gần cọp!

Phùng Mạn hấn tuy là Tông Sư võ đạo nhưng trước mặt hoàng gia, ông ta vẫn chỉ là một con chó, mà lòng trung thành là điều duy nhất ông ta có thể làm.

Tất cả thái giám tu luyện “Tàn Dương Bảo Khuyết Võ Điển” đều lớn lên trong cung từ nhỏ, trong mắt chỉ có hoàng gia.

Triệu Tru lạnh lùng nói: “Ngày hai mươi hai tháng hai.”

Nghe thấy ngày này, trên trán Phùng Mạn toát ra mồ hôi lạnh, ông ta nhận ra có điều không ổn, hôm nay đã là ngày ba mươi tháng hai, tin báo khẩn từ phủ thành trong Đại Vũ, nhiều nhất cũng chỉ mất hai ngày là có thể đến Biện Lương, vậy mà tin báo khẩn của tri phủ Vân Dương lại bị trì hoãn nhiều ngày như vậy!

Triệu Tru ngồi lại trên long ỷ, giọng nói bình thản: “Ồ Hồ Quảng chỉ có một người có thể ngăn cản tin báo khẩn.”

“Đại Bạ, chuyện này e rằng không đơn giản như Mộ Dung Long Uyên báo cáo.”

Phùng Mạn nhìn về phía án thư, bản tấu chương đó chính là do Mộ Dung Long Uyên trình lên, trong tấu chương có đề cập: Quỳnh Ngạo Hải có thực lực nhất phẩm, đã ngăn cản Mộ Dung Long Uyên, đồng bọn Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận đã thừa cơ ám sát Bồ Chính Sứ Trương Mậu Tường.

Phùng Mạn cúi đầu trầm tư.

Ông ta không phải kẻ ngu ngốc, ngược lại rất thông minh, Phùng Mạn lập tức nhận ra vấn đề, Mộ Dung Long Uyên cố ý nương tay, để mặc Trương Thuận giết chết Trương Mậu Tường. Như vậy, điều đó có nghĩa là Mộ Dung Long Uyên biết điều gì đó. Nếu hấn đã biết, tại sao lại không viết rõ trong tấu chương?

Phùng Mạn nheo mắt.

Triệu Tru ngồi trên long ỷ, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt cũng rơi vào tấu chương của Mộ Dung Long Uyên. Một lúc lâu sau, Triệu Tru chậm rãi mở miệng:

“Đại Bạ, người nói xem... Lục Phiến Môn còn cần thiết tồn tại sao?”

Chương 261: Chương 261

Khi nói câu này, giọng của Triệu Tru rất nhẹ, tiếng nói nhẹ đến mức gần như không nghe thấy.

Phùng Mạn thâm giật mình, thanh âm thanh lãnh, cung kính nói:

“Bệ hạ, Lục Phiến Môn được thành lập từ thuở lập quốc Đại Vũ, nhằm mục đích giám sát võ giả giang hồ.”

“Nếu bị bãi bỏ, e rằng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính.” Phùng Mạn nói rất uyển chuyển.

Nếu Lục Phiến Môn bị bãi bỏ, e rằng giang hồ sẽ loạn thành một đoàn, đến lúc đó, võ giả dựa vào võ lực của mình lạm sát kẻ vô tội, thiên hạ có lẽ sẽ đại loạn.

Triệu Tru lắc đầu.

“Đại Bàn, lòng dạ Lục Phiến Môn đã không còn hướng về triều đình nữa, trăm giờ đây tai mắt không rõ.”

“Trăm cần một con chó trung thành hơn.”

Phùng Mạn ném thừ từng lời của Triệu Tru.

Ông ta hiểu ý của nàng.

“Tiểu nhân đã hiểu.” Phùng Mạn chấp tay, cung kính nói.

Triệu Tru khẽ gật đầu:

“Đi làm đi, trăm không quan tâm thân phận lai lịch của bọn chúng, trăm chỉ quan tâm một điều.”

“Bọn chúng phải trung thành với trăm.”

“Vâng.” Phùng Mạn cung kính hành lễ.

“Người lui xuống trước đi, việc lũ lụt ở Hồ Quảng, để Lục Phiến Môn tiếp tục điều tra.”

“Trẫm không hài lòng.”

“Vâng!” Phùng Mạn hành lễ cáo lui, ngay khi hắn sắp bước ra khỏi Ngự Thư Phòng thì Triệu Tru dường như nhớ ra điều gì, nàng nói: “Ngày mai, đưa Trương Thuận và Quỳnh Ngao Hải ra đây, trẫm muốn gặp bọn chúng.”

“Chúng dám làm chuyện đại nghịch bất đạo, giết chết Trương Mậu Tường trước mắt bần dân thiên hạ... Có lẽ chúng biết không ít chuyện.”

“Vâng!”

...

”Rì rào.”

Gió nhẹ thoảng qua, một rừng trúc xanh mướt nhẹ nhàng lắc lư, mà giữa rừng trúc lại có một tòa trúc thất trên khoảng đất trống, trong nhà có một người trẻ tuổi.

Hắn dùng vải đen bịt mắt, ngồi xếp bằng trên đệm, mà đối diện là một lão nhân mặc áo xám, miệng lão nhân hé mở, trong miệng lại không hề có lưỡi.

Trước mặt Thiên Cơ Tử bày một bàn trà, trên bàn có hai tách trà nóng, một tách cho hắn, một tách cho lão nhân.

Thiên Cơ Tử lắng nghe tiếng lá trúc xào xạc bên ngoài, tâm trạng bình lặng.

Hắn nâng tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ.

“Không ngoài dự đoán của ta, Quỳnh Ngao Hải quả nhiên đã giết Trương Mậu Tường.”

“Nếu vậy, chuyện lũ lụt sông Trường Giang, triều đình chắc chắn sẽ biết.”

“Kế hoạch truyền giáo của Kỳ Lân Các coi như thất bại rồi.”

Lão nhân cười toe toét, đưa tay ra, nhẹ nhàng vẽ vài nét trên lòng bàn tay Thiên Cơ Tử.

Cảm nhận được thông tin mà lão nhân truyền đạt, trên mặt Thiên Cơ Tử lộ ra một nụ cười nhạt.

“Sự phụ có kế hoạch của sự phụ, ta có kế hoạch của ta. Mà Kỳ Lân Các có kế hoạch của Kỳ Lân Các.”

“Vạn Thanh muốn lập đại công, đòi lấy vài tầng sau của 《Vô Tướng Ma Công》. Đáng tiếc hắc quá nóng vội, tự mình nhập cuộc. Bây giờ thứ chờ đợi hắc chỉ có một con đường chết.”

Lão nhân nghe Thiên Cơ Tử nói, cười không thành tiếng, trong mắt ông ta lộ ra một tia tán thưởng.

Tiểu Vương gia tính tình trầm ổn, suy nghĩ sâu xa, có lẽ Tiểu Vương gia thật sự có thể hoàn thành đại nghiệp của Vương gia.

Thiên Cơ Tử buông chén trà, khẽ thở dài.

“Biến số duy nhất là Ngọc Diệp Đường.”

“Vị kia lại nhúng tay vào, đây là điều ta không ngờ tới. Vốn dĩ hiện tại tín đồ không nhiều, như vậy, tín đồ ở vùng Đông Nam e rằng sẽ chết sạch.”

Buông chén trà, Thiên Cơ Tử bỗng nhiên có cảm giác, hắc dùng tay trái bấm đốt ngón tay, nhanh chóng tính toán vài cái. Đến khi tính ra kết quả, trên mặt Thiên Cơ Tử lộ ra một tia mờ mịt, hắc lẩm bẩm tự nhủ:

“Sao lại thế này?”

Ách Bá lộ vẻ khó hiểu, hắn kéo tay Thiên Cơ Tử, dùng ngón tay viết chữ.

Thiên Cơ Tử lắc đầu, vẻ mặt kỳ quái.

“Kỳ Lân Các sắp bị diệt rồi.”

“Vạn Thanh không chỉ bản thân khó bảo toàn, mà sư phụ Kỳ Lân Tử của hắn cũng khó thoát khỏi cái chết.”

Nghe Thiên Cơ Tử nói, Ách Bá nhe răng cười to không thành tiếng, nhanh chóng viết vài câu trên lòng bàn tay Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử vẻ mặt kỳ quái, gật đầu.

“Ta chỉ muốn ám toán Kỳ Lân Các một chút, Kỳ Lân Tử cứ đối nghịch với sư phụ, không ngờ lại ám toán chết luôn?”

...

“Ào...”

Một xô nước hắt thẳng vào mặt.

Tiểu Tống giật mình tỉnh giấc, chất lỏng lạnh buốt chảy dọc theo khuôn mặt. Trong mắt hắn tràn ngập sự hoang mang, ngơ ngác nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng chật hẹp tăm tối.

Trước mặt hắn có hai người đang đứng, một trong số bọn họ đang cầm một cái xô nước.

Tiểu Tống vô thức cử động, lại nhận ra mình đang bị trói trên cây thánh giá, cả hai tay và hai chân đều bị dây xích sắt trói chặt.

“Các người... Các người là ai?”

Tiểu Tống thanh âm có chút khàn mà hỏi, ký ức trong đầu hắn có chút hỗn loạn.

Vừa giây trước, hấn còn ở trước cửa Dục Anh Đường, cùng Tiểu Chu tấn công Trần viện trưởng, định trói hấn lại. Sao chỉ trong chớp mắt, hấn lại xuất hiện ở đây rồi?

Một nữ nhân trong hai người đứng trước mặt Tiểu Tống cười lạnh, thanh âm kiêu mị:

“Người còn dám hỏi chúng ta là ai?”

“Nói đi, tên gì?”

“Người của ai?”

Chương 262: Chương 262

Tiền Thất vung vạt áo ngồi xuống chiếc ghế dài, chống tay lên bàn, lạnh lùng nhìn Tiểu Tổng.

Tiểu Tổng vẻ mặt cứng đờ, hần cười nói:

“Không biết hai vị anh hùng là người phương nào? Tiểu đệ có chỗ nào đắc tội với hai vị?”

Tiền Thất nghe những lời khách sáo của Tiểu Tổng, chép miệng tắc lưỡi.

“Người không nghe lời bằng tên đồng bọn Tiểu Chu của ngươi. Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, trả lời câu hỏi của ta.” Giọng nói có phần kiêu mị của Tiền Thất vừa dứt.

”Xi xì...” Một âm thanh nhỏ vang lên từ dưới chân Tiểu Tổng, cảm giác lạnh lẽo trơn trượt liền theo chân Tiểu Tổng bò lên.

Tiểu Tổng lạnh cả gáy, nhìn vào đôi mắt của Tiền Thất, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Ngươi là Xà Cơ của Ngọc Diệp Đường!”

“Ồ, có chút nhãn lực.” Tiền Thất cười mỉm, đưa ngón tay trắng nõn ra nhẹ nhàng chạm vào Tiểu Tổng.

“Nếu đã nhận ra ta rồi thì ngươi nên biết bản lĩnh của ta.”

“Ngươi ngoan ngoãn một chút, ta sẽ không giết ngươi.” Nghe giọng nói mềm mại của Tiền Thất, Tiểu Tổng lại cảm thấy lạnh sống lưng, mà cảm giác lạnh lẽo trơn trượt trên chân cũng lan dần lên, đã bò đến eo Tiểu Tổng rồi.

”Ta... Ta nói...”

“Ta nói, ta là người của Kỳ Lân Các, ta và Tiểu Chu nhận nhiệm vụ do Tả Sứ đại nhân giao xuống, điều tra thân phận lai lịch của Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận, đưa người thân của hắn về Kỳ Lân Các, muốn dùng người thân của Trương Thuận để không chế hắn, thu nạp hắn vào Kỳ Lân Các.”

Tiểu Tống như đổ đậu trong ống tre, tuôn ra hết thông tin nhiệm vụ.

Ngọc Diệp Đường nổi tiếng lầy lùng, mà bản thân bị Xà Cơ nhị phẩm đích thân thăm vấn khiến Tiểu Tống vô cùng kinh hãi. E rằng nhiệm vụ lần này của hắn là một cái hố lớn rồi!

Tiểu Tống hiện tại hồi hận đến cùng cực, biết trước như thế thì hắn đã không nhận nhiệm vụ này rồi.

Điều tra thủy phủ Thái Hồ làm sao có thể liên quan đến Ngọc Diệp Đường chứ? Cái này tám sào cũng đo không tới!

Tiền Thất yên lặng nghe xong, trên khuôn mặt mịn hoặc lộ ra một nụ cười.

“Không tệ, giống như Tiểu Chu nói. Giờ ngươi có thể đi chết rồi.”

Nghe vậy, Tiểu Tống thâm kinh hãi, hắn kêu lên: “Không phải ngươi đã nói không giết ta sao?”

Tiền Thất cười cười: “Có phải ta giết ngươi đâu, là tiểu bảo bối của ta muốn cắn ngươi, ta có biện pháp gì chứ?” Nàng vừa dứt lời. Tiểu Tống liền cảm thấy một trận đau nhói ở ngực.

“A!”

Miệng hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể giãy giụa kịch liệt, nhưng chỉ giãy giụa được vài cái, Tiểu Tống càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng, đầu hắn nghiêng sang một bên, tắt thở.

Tiền Thất đôi mắt vũ mị nói với sát thủ Ngọc Diệp Đường bên cạnh: “Dọn dẹp một chút.”

“Vâng!” Sát thủ xách xô nước cung kính gặt đầu.

Đôi môi đỏ mọng của Tiền Thất khẽ nhếch lên, huyết sáo một tiếng, từ thi thể ẩm áp của Tiểu Tổng liền bò ra một con rắn độc màu đỏ lục. Con rắn độc bò rất nhanh, quán lấy ống quần của Tiền Thất rồi chui vào trong quần áo của nàng, cứ thế biến mất.

Tiền Thất bước ra khỏi phòng.

Lúc này, Tần Nhất mặc váy đen đang ngồi bên bàn đá trong viện, Tiền Thất vừa nhìn thấy Tần Nhất, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Tần tỷ tỷ, chúc mừng ngươi đã đột phá nhất phẩm.” Trong đôi mắt long lanh như nước mùa thu của Tần Nhất lóe lên một nụ cười nhạt.

Tần Nhất nghe xong nhẹ gặt đầu, giọng nói lạnh lùng xen lẫn một chút dịu dàng: “Hai người đó nói giống nhau không?”

“Giống nhau.” Tiền Thất ngồi xuống bên cạnh Tần Nhất, khõe miệng nhếch lên nói: “Kỳ Lâm Các bọn hấn thật là to gan, lại còn muốn bắt cóc vị kia đi...” Tiền Thất nghĩ đến cũng thấy buồn cười, nếu thật sự trói được người đó, e rằng cả Kỳ Lâm Các từ trên xuống dưới đều phải quỳ xuống gọi gia gia.

Tần Nhất gặt đầu, giọng nói thanh lạnh mang theo một chút dịu dàng: “Ta đi báo cáo cho vị kia.” Nói xong, Tần Nhất đứng dậy rời đi.

Tiền Thất nhìn bóng lưng Tần Nhất, trong mắt lóe lên một tia hâm mộ, nàng khẽ thở dài: “Không biết khi nào ta mới có thể bước vào cảnh giới nhất phẩm đây...” Lúc nói ra những lời

này, sau gáy Tiền Thất chợt hơi lạnh, một con rắn toàn thân xanh lục bò ra từ cổ nàng.

“Xì xì...”

“Tiểu Thanh, trở về.”

Tiền Thất khẽ quát.

Từ cổ áo nàng lại truyền đến tiếng ma sát, con rắn độc xanh lục đó lại chui vào trong.

...

“Một tháng bốn lạng bạc, bao ăn bao ở, ngày thường người cần chăm sóc an toàn cho bọn trẻ, khi rảnh thì giặt giũ, giúp chúng ăn cơm, việc không mệt nhưng hơi vụn vặt. Người có thể làm được không?”

Đại sảnh Dục Anh Đường.

Trần Diệp ngồi trên ghế, sắc mặt bình tĩnh nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt mặc nam trang đứng trước mặt Trần Diệp, trong lòng có chút hồi hộp.

Nghe xong yêu cầu của Trần Diệp, nàng gật đầu lia lịa.

“Được được!”

Trần Diệp gật đầu: “Nếu đã đồng ý, vậy thì ở lại đi.” Nói rồi, Trần Diệp lại gọi to: “Xuân Đào!”

Trong viện vang lên một tràng tiếng bước chân vội vã, một nha hoàn mười ba mười bốn tuổi bước vào.

Sau khi vào, nàng cung kính hành lễ, giọng nói nhẹ nhàng: “Viện trưởng.”

“Người dẫn...” Trần Diệp ghen lời, hắn còn chưa biết tên Hoa Tịch Nguyệt.

“Người tên gì?” Trần Diệp nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

“Ta tên Tiểu Nguyệt!”

Chương 263: Chương 263

Hoa Tịch Nguyệt cong đôi mắt, khoe miệng nở một nụ cười động lòng người.

“Người dẫn Tiểu Nguyệt đi, để nàng nhanh chóng làm quen với công việc trong đường.” Trần Diệp nói với Xuân Đào.

“Vâng.” Nha hoàn Xuân Đào đáp rất cung kính.

“Ừm, đi xuống đi.” Trần Diệp khẽ gật đầu, ra hiệu cho hai người có thể rời đi.

Xuân Đào hành lễ.

Hoa Tịch Nguyệt cũng học theo Xuân Đào hành lễ.

Nàng đi theo sau Xuân Đào, bước ra khỏi đại sảnh Dục Anh Đường.

Tuyệt quá! Vậy mà thật sự được ở lại rồi!

Hoa Tịch Nguyệt trong lòng kích động, đôi mắt đẹp long lanh. Nàng đuổi theo đến Dục Anh Đường chỉ vì thấy chuyện này thật vui vẻ, thú vị, dù sao đây cũng là vị Tông Sư võ đạo bí ẩn nhất giang hồ. Kể từ lần ra tay hai năm trước, giang hồ không còn truyền lại sự tích gì về hắn nữa nên Hoa Tịch Nguyệt chỉ muốn thử xem sao, không ngờ Trần Diệp lại thực sự giữ nàng lại.

E rằng cả thiên hạ có nghĩ nát óc cũng không ngờ, Tông Sư Đông Hoa lại là viện trưởng của một Dục Anh Đường!

Xuân Đào dẫn Hoa Tịch Nguyệt vào phòng của các nha hoàn.

“Xuân Đào muội muội, viện trưởng của chúng ta tên gì vậy?” Hoa Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

Xuân Đào ngẩn người nhìn Hoa Tịch Nguyệt, nhỏ nhẹ nói: “Viện trưởng tên Trần Diệp.”

Trần Diệp...

Hoa Tịch Nguyệt lẩm nhẩm cái tên này, đột nhiên mắt nàng sáng lên.

Trần Diệp, Đông Hoa... Quả nhiên!

Hoa Tịch Nguyệt nghĩ thông mối liên hệ trong đó, tâm trạng càng thêm kích động.

Oa oa oa... Thú vị! Thú vị! Thật quá thú vị!

...

Trần Diệp ngồi ngay ngắn trên ghế.

“Vào đi.” Hắc thân nhiên nói.

Váy đen phát phới, Tần Nhất thân pháp nhẹ nhàng bước vào đại sảnh.

“Công tử...” Tần Nhất đi đến trước mặt Trần Diệp, cung kính hành lễ.

“Ừm, hai người đó đã khai ra chưa?” Trần Diệp dùng tay trái nhón một nắm hạt dưa từ trên bàn, chậm rãi bóc vỏ.

Tần Nhất đem tình hình mà hai người đã khai báo cáo với Trần Diệp.

Trần Diệp nghe xong, gật đầu. “Biết rồi, đi điều tra xem tổng bộ Kỳ Lân Các ở đâu, ta nhớ lần trước chương môn Hoa Sơn Lâm Thản Chi đã từng tìm đến một lần mà? Điều tra hẳn không khó.”

“Vâng!” Tần Nhất thanh âm uyển ước, cung kính đáp.

Trần Diệp dựa người vào bàn gỗ, đặt vỏ hạt dưa đã bóc sạch lên bàn, xoay cổ hai cái.

“Lại đây xoa bóp vai.”

“Vâng.” Tần Nhất đi đến bên cạnh Trần Diệp, đưa đôi tay nhỏ mềm mại như không xương ra, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Trần Diệp.

Cảm nhận lực đạo từ vai truyền đến, Trần Diệp khẽ nhắm mắt, bóc hạt dưa.

“Người hiện đã đột phá nhất phẩm rồi, có dự định gì không?” Trần Diệp ngữ khí nhẹ nhàng mà hỏi.

Tần Nhất thanh âm êm dịu đáp: “Thuộc hạ một ngày là người của Ngọc Diệp Đường, cả đời sau này cũng là người của Ngọc Diệp Đường.”

Nghe thấy lời Tần Nhất nói, Trần Diệp nhẹ gật đầu.

“Người không có việc gì muốn làm cho riêng mình sao? Đời người ngắn ngủi trăm năm, cũng nên có chút theo đuổi mới phải.”

Tần Nhất hơi cúi đầu, nàng nhẹ nhàng xoa bóp vai Trần Diệp, đôi tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại nhưng chỗ hỏ khẩu lại có một lớp chai dày.

“Thuộc hạ chỉ là một thanh kiếm, ý chí của công tử hướng về đâu, chính là nơi mũi kiếm của thuộc hạ chỉ tới.”

Trần Diệp bóc hạt dưa, ăn hết phần nhân, thản nhiên nói:

“Từ ngày mai, đi dạo giang hồ giải sầu một chút. Cứ coi như là ta cho ngươi nghỉ phép.”

Tần Nhất nghiêm túc gật đầu:

“Vâng.”

“Thuộc hạ nên đi mấy ngày?”

Nghe câu hỏi của Tần Nhất, Trần Diệp không nhịn được cười.

“Ít nhất một tháng, muốn đi đâu thì đi, tùy ý ngắm cảnh. Đúng rồi, lúc ra ngoài nhớ thay trang phục khác, đừng lúc nào cũng một bộ váy đen. Người còn trẻ mà.”

“Vâng.” Tần Nhất cung kính đáp.

Không biết vì sao, khóe miệng nàng không nhịn được nhếch lên một nụ cười.

Lúc này, trong viện vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

“Hả? Ta giật cái quần này à? Nhưng... trên đó có phân mà!” Nghe giọng, là Hoa Tịch Nguyệt.

Tần Nhất khẽ bóp vai Trần Diệp, giọng nói dịu dàng:

“Công tử, nữ tử kia cũng là nhất phẩm cao thủ, nàng còn trẻ như vậy, lại lịch e rằng không nhỏ.”

Trần Diệp cười cười: “Nếu nàng muốn làm nha hoàn, vậy cứ làm thôi.”

“Nhất phẩm cao thủ làm nha hoàn cho ta cũng tạm được, đủ tư cách rồi.”

Tần Nhất khẽ gật đầu, trong mắt lộ vẻ trầm tư.

Thực lực nhất phẩm cao thủ chỉ có thể làm nha hoàn sao...

“Đúng rồi, công tử, phân đường chủ ở Biện Lương truyền tin, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đã bị giam vào đại lao Lục Phiến Môn. Bên Đại Minh đã đổi hướng, xem ra là muốn đến Biện Lương.”

“Thuộc hạ, có thể nhân tiện đến Biện Lương...”

Trần Diệp liền ngắt lời nàng.

“Việc này, ta tự có sắp xếp.”

“Vâng.”

“Được rồi, bóp hai cái đã thả lỏng hơn nhiều rồi.” Trần Diệp nhún vai, hoạt động cổ, lại lấy một nắm từ đĩa hạt dưa đưa cho Tần Nhất.

“Mang về ăn đi.”

Tần Nhất nghiêng người đứng bên cạnh Trần Diệp, nàng đưa tay trắng nõn ra nhận lấy hạt dưa, đôi mắt trong veo như nước thu cụp xuống, không ai biết đang nghĩ gì.

...

Biện Lương.

Một tòa đại viện khí phái hùng vĩ, ở cổng vào có treo một tấm biển lớn, trên đó có viết ba chữ Khải to:

Lục Phiến Môn.

Chương 264: Chương 264

Đây là tổng bộ của Lục Phiến Môn, bên trong có một nhà giam, đặc biệt giam giữ những tên giang hồ ma đầu cùng hung cực ác, nợ máu từng đồng.

Trong nhà giam.

“Loảng xoảng, loãng xoảng...”

Tiếng dây xích sắt ma sát với mặt đất vang lên từ cuối đường hầm tối tăm, mà trong những phòng giam ngăn bằng song sắt hai bên đường hành lang vang lên vài tiếng người.

“Lại có người mới đến à!”

“Hắc hắc, ta cá một cái bánh bao, kẻ mới đến này chắc chắn là người của Thái Hành ta.”

“Thôi đi, mỗi lần thua người đều không đưa.”

“Ai nói, lần này ta nói là giữ lời, nếu hắc không phải người Thái Hành, cái bánh bao này ta sẽ không ăn!”

“Hừ hừ...” Vài tên giang hồ mặc áo tù, tóc tai bù xù, bị xô xương bả vai, nắm chặt song sắt, nhìn ra đường hầm.

“Loảng xoảng, loãng xoảng...”

Tiếng dây xích sắt ma sát với mặt đất ngày càng lớn.

Tù nhân mới đến cũng dần dần bước vào tầm nhìn của mọi người.

“Ây! Nhìn dáng vẻ cũng khá tuấn tú đấy...” Một giọng nữ yêu kiều vang lên.

“Ha ha ha! Chu Nhị Nương người lại nhìn trúng rồi sao?”

“Ta có nhìn trúng hay không thì liên quan gì đến ngươi?”

“Tuấn tú thì có ích gì? Không phải vẫn vào nhà giam của Lục Phiến Môn sao!”

Các tù nhân cười lớn, bàn tán xôn xao.

“Loảng xoảng, loãng xoảng...”

Tù nhân mới đến ngày càng gần. Hai tên bộ khoái Lục Phiến Môn áp giải một tên tù nhân, bước vào đường hầm.

Tên tù nhân này sắc mặt tái nhợt, dung mạo tuấn lãng, tuy bị xích sắt xỏ qua xương bả vai nhưng trên mặt hắn không hề có chút chán nản hối hận nào. Ngược lại, hắn chớp chớp đôi mắt, tò mò nhìn xung quanh.

“Đây là nhà giam của Lục Phiến Môn sao? Nhìn cũng bình thường, mùi vị thì khá nặng... Tiểu gia xem như đã thấy được rồi.”

Tôn Thắng bị hai tên lính áp giải, nín thở, vừa bước vào hành lang, hắn đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc của phân và nước tiểu.

Tôn Thắng đưa mắt quan sát xung quanh. Hai bên hành lang là những song sắt, mỗi phòng giam giữ một tù nhân, cả nam lẫn nữ. Phòng giam của nữ tù nhân có một tấm rèm vải bố, còn phòng giam của nam tù nhân thì trống trơn.

Thấy Tôn Thắng không hề nao núng mà còn tỏ ra tò mò quan sát xung quanh, trong lòng bọn họ có chút kính nể hắn. Đã vào nhà ngục của Lục Phiến Môn này, cơ bản đều là chờ chết, không ngờ tên mới đến này lại bình tĩnh đến vậy, không khóc cũng không làm loạn.

Hai tên bộ khoái áp giải Tôn Thắng đến một phòng giam trống, một tên lấy chìa khóa từ thắt lưng mở cửa rồi đẩy Tôn Thắng vào.

Tôn Thắng bước chân lảo đảo, trên cổ chân treo xích sắt.

“Két...” một tiếng nhẹ, cửa sắt nhanh chóng đóng lại.

Tôn Thắng quay đầu lại, hỏi hai tên bộ khoái: “Hai huynh đệ, ta muốn hỏi một chút, nhị ca của ta bị giam ở đâu? Sao ta không thấy hấn?”.

Hôm kia. Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải vừa bị áp giải đến Biện Lương thì Kim Hoàn Đào Lô Chính Dương đã cầm một tờ thủ dụ, đem Quỳnh Ngạo Hải đi mất. Cả ngày hôm qua, Tôn Thắng vẫn không gặp được Quỳnh Ngạo Hải.

Hai tên bộ khoái không trả lời, bọn hấn tập trung khóa cửa rồi không nói một lời cứ thế rời đi.

Thấy hai người không nói chuyện, Tôn Thắng cũng không còn cách nào khác. Hấn và Quỳnh Ngạo Hải là đồng án, khi bị xử tử thì kiểu gì cũng sẽ gặp được.

Tôn Thắng đứng trong ngục nhìn quanh bốn phía, nền ngục được phủ một lớp rơm, ở góc có vài vết bẩn màu sẫm, trên ba bức tường bao quanh đầy vết móng tay, chỉ chút những dòng chữ viết nguệch ngoạc, đa số đều là những lời chửi bới tục tĩu. Đối diện cửa ngục có một ô cửa sổ lớn bằng cái bát, ánh sáng từ đó chiếu vào, ngoài ra, trong ngục không còn gì khác.

Tôn Thắng tặc lưỡi, bước chân loạng choạng ngồi xuống rơm, lẩm bẩm: “Đúng là tồi tàn.”

“Này! Người mới, phạm tội gì vậy?” Một tên tù nhân ở góc đối diện hét về phía Tôn Thắng.

“Vụ án gì?”

Tôn Thắng ngồi trên đống rơm, thân thể dựa vào vách tường, cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên là giết người.”

Phòng giam đối diện truyền đến một giọng thô tục.

“Huynh đệ! Báo danh đi!”

“Ta là tam đương gia của Hắc Phong Trại Thái Hành – Đồng Lâm, danh xưng Hồ Xuống Núi!”

Nghe tiếng la, Tôn Thắng ngược mắt nhìn sang phòng giam đối diện.

Một nam nhân vạm vỡ, tóc tai bù xù, quần áo tù bản thủ đang nắm chặt song sắt cười với hắn.

Nghe vậy, Tôn Thắng mỉm cười, chấp tay: “Tại hạ Lăng Lý Bạch Điều - Trương Thuận!”

Đồng Lâm nghe xong, khẽ thở dài, sờ sờ đầu.

“Nghe biệt hiệu này không giống người của Thái Hành ta...”

Các tù nhân xung quanh liền cười ồ lên.

“Đồng Lâm, ngươi nói lời giữ lời chứ?”

“Ngươi thua cược rồi!”

Đồng Lâm cười toe toét:

“Các ngươi không nhận lời cược của lão tử, đương nhiên không tính rồi.”

Các tù nhân lập tức cười mắng.

“Tên này, đều không giữ lời! Luôn tìm được đủ loại lý do.”

“Đánh bạc kém quá!”

Tù nhân ở phòng giam đối diện Tôn Thắng là một lão nhân thân thể gầy gò, tóc tai bù xù, đôi mắt tam giác nham hiểm.

“Hơ hơ...” Lão nhân cười khan vài tiếng, giọng hơi khàn hỏi:

“Tiểu tử, giết mấy người rồi?”

Tôn Thắng dựa vào tường, thờ ơ nói:

“Giết một người.”

Nghe vậy, các tù nhân xung quanh đều cười.

“Người mới, đừng nói bừa, ngươi giết một người, sao có thể bị giam vào đây.”

“Tiểu tử, đừng nói ngươi là hái hoa tặc nha!”

“Hắc hắc, ta thấy hãn tướng mạo đường hoàng, chắc chắn làm chuyện hái hoa rồi!”

“Tiểu tử, nói xem, đã làm hại bao nhiêu hoàng hoa khuê nữ rồi, kể nghe thử đi!”

Chương 265: Chương 265

Có thể bị giam vào ngục Lục Phiến Môn, tội ác đều không nhỏ.

Bọn họ bị giam ở đây là chờ đến mùa thu xử trảm, giết gà dọa khỉ, cảnh cáo các võ giả trong thiên hạ.

Đồng Lâm trong phòng giam đối diện cười toe toét: “Trương huynh đệ, tất cả người mới vào đây đều phải kể về vụ án của mình. Đây là quy củ.”

“Nói đi, dù sao mọi người đều gặp nạn ở đây, đều là huynh đệ hoạn nạn, đừng ngại ngùng.” Tôn Thắng cười mỉm:

“Chuyện này có gì phải lừa các người chứ, ta chỉ giết một người thôi.” Tôn Thắng dừng lại một chút, chuyển chủ đề, hỏi:

“Đồng lão ca, Hắc Phong trại tung hoành Thái Hành Sơn, sao ngài lại rơi vào tình cảnh này vậy?”

Hắc Phong trại đứng đầu trong ba mươi sáu đạo tặc Thái Hành Sơn, hành động nhanh chóng, đến đi như một cơn gió, từng khiến không ít tiêu cục, bộ khoái thất bại tan tác mà quay trở về. Trong giới giang hồ cũng có chút danh tiếng.

Tôn Thắng tuy cướp bóc ở Thái Hồ nhưng thường xem Giang hồ chí của Thiên Cơ lâu, đối với tình hình giang hồ lục lâm cũng biết được bảy tám phần.

Nghe vậy, Đồng Lâm tròn tròn mắt, vui mừng nói: “Được đấy, Trương huynh đệ! Người cũng từng nghe danh hiệu của ta sao!”

Tôn Thắng chấp tay, cười nói: “Tại hạ sống lâu ở Thái Hồ, cũng coi như là người trong giới lục lâm.”

Nghe vậy, những tù nhân khác lập tức hiểu ra thân phận của Tôn Thắng.

“Thái Hồ?”

“Hóa ra là một tên thủy phi!”

“Nhưng mà, thủy phi mà bị bắt vào Lục Phiến Môn, Trương huynh đệ, người chắc không cướp ngục công đó chứ?” Mọi người xì xào bàn tán.

Trong phòng giam đối diện, lão nhân cười khà khà hai tiếng rồi thay mặt Đồng Lâm đáp lời: “Đồng Lâm số xui quá, vừa xuống núi đã đụng phải Lỗ Nặc. Hôm đó Lỗ Nặc vừa bị thê tử mắng xong, tâm trạng không tốt, thế là bắt Đồng Lâm ra trút giận.”

Lão nhân vừa dứt lời về Đồng Lâm, các tù nhân xung quanh đều cười ồ lên.

Đồng Lâm đỏ mặt, hấn đúng là số xui thật. Thực lực chỉ là tam phẩm đỉnh phong lại gặp phải Lỗ Nặc nhất phẩm cảnh giới, làm sao mà chạy thoát được.

“Số xui quá...”

“Số xui quá...” Đồng Lâm vừa xoa đầu vừa lẩm bẩm mấy câu, sau đó cười lớn, tỏ vẻ chẳng hề để tâm.

Đám người trong giới giang hồ sớm đã coi mạng sống như cỏ rác, đối với cái chết, bọn họ đã có sự chuẩn bị tâm lý từ lâu.

Tôn Thắng mỉm cười nhìn về phía lão nhân, hai người trò chuyện vài câu, cuối cùng Tôn Thắng cũng biết được lai lịch của đối phương.

Lão nhân ở phòng giam đối diện có biệt danh “Lục Chỉ Đồ Tiên”.

Trịnh vương gia ở Quan Tây rất thích các loại kỳ trân dị bảo, lão nhân bèn bày ra một cái bầy lừa Trịnh vương

Nghe nói hần đã khóc lóc trước mặt Bệ hạ.

Bệ hạ ra lệnh cho Lục Phiến Môn phát lệnh truy nã, chưa đầy một tháng, “Lục Chỉ Đồ Tiên” đã sa lưới.

Trừ vị lão nhân đối diện, Tôn Thắng cũng tỏ ra thân thiện hỏi han tội trạng của đám người xung quanh.

Hung thủ của hơn mười vụ án diệt môn, hái hoa tặc chuyên hái hoa nam nhân... nữ quả phụ chuyên quyến rũ con nhà giàu, đoạn tử tôn hần...

Tôn Thắng hỏi một lượt, trong lòng đã có nhận thức sâu sắc về những tù phạm này.

“Trương lão đệ, ngươi hỏi cả buổi, chúng ta đều đã khai hết rồi, ngươi rốt cuộc phạm tội gì vậy?” Một tên người lùn đã tàn sát hàng chục đứa trẻ sốt ruột hỏi.

Tôn Thắng liếc xéo hần ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, khinh miệt nói: “Ngươi là cái thá gì, cũng xứng nói chuyện với tiểu gia sao!”

Lời vừa dứt, tất cả tù nhân đều sửng sốt, bọn họ không ngờ Tôn Thắng vừa rồi còn tỏ ra thân thiện hỏi han tội trạng của họ, vậy mà lại nói ra những lời như vậy.

Gã lùn mặt đỏ bừng, hai bàn tay nhỏ xíu bấu chặt song sắt, quát: “Trương Thuận, ngươi nói chuyện kiểu gì thế!”

Tôn Thắng lười nhác dựa vào tường, lạnh lùng nói: “Giết hại hàng chục đứa trẻ chưa đầy tháng tuổi. Loại như ngươi cũng xứng nói chuyện với tiểu gia sao? Nhìn ngươi một cái cũng làm bản mắt tiểu gia rồi.”

Tôn Thắng thay đổi giọng điệu, trong giọng nói lộ ra chán ghét khinh bỉ.

Ở Dục Anh Đường, Trần Diệp không ít lần truyền bá cho Tôn Thắng tam quan tích cực, chính nghĩa. Tôn Thắng ở Thái Hồ làm cướp cũng lấy danh nghĩa “Cướp phú tế bần “. Tung hoành Thái Hồ hơn một năm, Tôn Thắng chưa từng làm hại người vô tội, lần này hắn và Quỳnh Ngạo Hải giết Trương Mậu Tường càng là việc hiệp nghĩa.

Tôn Thắng dám sờ lên ngực mình mà nói, hắn là người tốt.

So ra thì, đám người trong nhà giam này có không ít đều là ‘ác nhân’ đúng nghĩa thế tục.

Tôn Thắng xem thường bọn hắn.

Hắn liếc mắt nhìn, ánh mắt đảo qua những tù phạm lạm sát kẻ vô tội, ức hiếp bách tính.

“Các ngươi cũng xứng nói chuyện với ta.”

“Phi!”

Tôn Thắng trực tiếp nhổ một ngụm nước bọt ở trên tường, biểu thị khinh thường.

“Ngươi!”

“Trương Thuận! Con mẹ ngươi!”

“* , * .”

“”

Hành động của Tôn Thắng khiến những tù nhân khác tức giận đến mắng chửi.

Tôn Thắng trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, càng dùng những lời lẽ chợ búa thậm tệ hơn đáp lễ.

Trong thoáng chốc, tiếng chửi rủa vang vọng khắp nhà giam.

Khả năng chửi mắng của Tôn Thắng có thể sánh ngang với bậc Tông Sư.

Chỉ vài câu nói là hắn đã khiến đám tù nhân kia nhảy dựng lên, mãi đến khi viên cai ngục gõ cửa, đám người mới ngậm miệng, không dám chửi nữa.

Chương 266: Chương 266

Tôn Thắng lười nhác dựa vào tường, con tức trong lòng đã vui đi phần nào.”Hahaha...”

“Chửi hay lắm! Trương lão đệ, ta đã sớm thấy khó chịu với bọn chúng rồi!” Đồng Lâm ở phòng giam đối diện không nhịn được cười.

Tôn Thắng cũng mỉm cười, không phải tất cả tù nhân trong ngục đều là kẻ xấu, có người chỉ vì phạm đại tội, bản tính không hẳn xấu xa.

“Lục Chỉ Đồ Tiên” Kim Hoán Tài cũng cười theo.

“Trương tiểu tử, nói về người đi, chỉ giết một người, sao lại bị bắt vào đây?”

Tôn Thắng co lại ngón út tay phải, móc móc lỗ tai.

Hắn thối nhẹ ráy tay trên móng tay, thản nhiên nói: “À, ta chỉ giết một tên Bồ Chính Sứ nhị phẩm thôi.”

Lời vừa dứt khỏi miệng Tôn Thắng, trong ngục bỗng im bật, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập của đám tù nhân, một lúc lâu sau, Đồng Lâm cười phá lên:

“Trương lão đệ, đừng đùa nữa, ta suýt thì tưởng ngươi nói thật, a ha ha ha...”

Mấy tên tù nhân khác không bị Tôn Thắng mắng cũng cười phá lên.

“Trương lão đệ, ngươi nói y như thật, haha, ta suýt thì tin rồi.”

“Đại Vũ một kinh mười ba tỉnh, Bồ Chính Sứ nhị phẩm tổng cộng mới có mười bốn người.”

“Trương lão đệ, đừng có đùa nữa.”

Tôn Thắng thổi bụi tai trên móng tay, hấn nghiêm mặt, giọng điệu nhạt nhẽo nói:

“Ta có giống đang nói đùa không?”

Lời này vừa dứt, trong ngực lại một lần nữa yên tĩnh.

Đồng Lâm, Kim Hoán Tài, Chu Nhị Nương cùng một đám phạm nhân khác trừng lớn mắt nhìn chăm chăm Tôn Thắng, vẻ mặt không thể tin được.

Thật... Thật sao?

Tôn Thắng thản nhiên nhìn lại họ.

Mấy tên phạm nhân dần trở nên sững sờ.

Thật... Thật... Thật sự giết một Bồ Chính Sứ nhị phẩm? Trời ạ! Từ khi Đại Vũ lập triều tới nay, chưa từng xảy ra chuyện thế này! Người giang hồ, võ công cao cường đến đâu, danh tiếng lẫy lừng đến đâu thì cũng chỉ là thân phận áo vải. Giang hồ có quy củ giang hồ, triều đình có luật lệ triều đình. Võ lâm nhân sĩ giết một tên Huyện lệnh thôi cũng bị lăng trì xử tử.

Giết một Bồ Chính Sứ nhị phẩm...

Trong một khoảnh khắc, tất cả tù nhân đều im lặng.

Một số người nhìn Tôn Thắng, ánh mắt đầy thương hại, mặc dù vào ngục của Lục Phiến Môn thì đều đồng nghĩa với cái chết nhưng chết cũng có nhiều kiểu chết khác nhau.

Đồng Lâm hít một hơi thật sâu:

“Bội phục!”

Kim Hoán Tài, Chu Nhị Nương và những tù nhân khác
chấp tay nói:

“Bội phục!”

Bọn họ thương hại nhìn Tôn Thắng.

Giết quan huyện đã bị lăng trì xử tử, giờ còn giết Bồ Chính
Sứ... e rằng sẽ thảm lắm.

Tôn Thắng không thém đề ý cười cười, trong đầu hẩn nhớ
lại câu nói: “Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân”.

Giết Trương Mậu Tường để triều đình nhanh chóng phản
ứng lại, không biết có thể cứu sống bao nhiêu người dân...
Đây là chuyện tốt, cho dù phải chết thì cũng đáng.

Mặc dù Tôn Thắng nghĩ như vậy, nhưng trong mắt vẫn
thoáng qua một tia cô đơn.

Nói thì nói vậy, nhưng hẩn vẫn chưa muốn chết...

Thái Hồ còn có huynh đệ đang chờ hẩn.

Thúy Hồng ở Di Hồng Viện cũng đang chờ hẩn.

Cha nuôi bên kia...

Tôn Thắng mím môi, im lặng không nói, tâm trạng bỗng
chốc trở nên phức tạp.

Đồng Lâm là một người lắm mồm, bắt đầu lôi kéo Tôn
Thắng hỏi chi tiết cụ thể.

Tôn Thắng kể lại đại khái câu chuyện cho mọi người.

“Cái gì! Bồ Chính Sứ nhị phẩm là người của Ma Giáo?
Hẩn đề ép tin tức lũ lụt là vì che giấu cho Ma Giáo?” Đồng
Lâm nghe xong vừa kinh ngạc vừa tức giận. Một số tù nhân
xuất thân nghèo khó khác cũng nghiêng răng nghiêng lợi, mắt đỏ
hoe. Chỉ có những người từng trải qua nghèo khó tai ương mới
hiểu được sự đáng ghét của Trương Mậu Tường!

Nghe xong trải nghiệm của Tôn Thắng, Kim Hoán Tài thở dài, liếc nhìn những kẻ sát nhân vô tội, nợ máu chồng chất khác, giọng khàn khàn nói: “Các người thật sự không xứng nói chuyện với Trương Thuận.”

Những ‘ác nhân’ theo đúng nghĩa đen im lặng, hung tợn nhìn chằm chằm Tôn Thắng.

Tôn Thắng liếc mắt nhìn qua, bọn hắn lại vội vàng cúi đầu, sợ Tôn Thắng lại tiếp tục hỏi thăm tổ tiên mười tám đời của bọn hắn nữa.

Mắng không lại, thật sự mắng không lại.

Nghe xong trải nghiệm của Tôn Thắng, ánh mắt các tù nhân nhìn hắn liền thêm phần kính nể.

Biết không thể làm mà vẫn làm, đây là do chính nghĩa thúc đẩy, có thể xưng là hiệp khác rồi!

“Trương huynh! Nếu có kiếp sau, tiểu nữ nguyện làm thiếp của Trương huynh...” Từ trong phòng giam cách Tôn Thắng không xa truyền đến một âm thanh kiều mị.

Đó là Chu Nhị Nương, nàng từng biến hàng chục kẻ giàu có chuyên trắng trợn cướp đoạt dân nữ, làm nhiều việc ác thành thái giám.

Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn lên, Chu Nhị Nương cũng là một bộ đầu tóc rối bù, bộ đồ tù nhân màu trắng trên người vô cùng bẩn thỉu nhưng vóc dáng của nàng vẫn còn khá thon thả.

Thấy Tôn Thắng nhìn mình, gương mặt có chút tư sắc của Chu Nhị Nương nở một nụ cười.

“Haha...”

“Được, nếu có kiếp sau, tiểu gia sẽ thu người làm chính thất.”

Chương 267: Chương 267

Tôn Thắng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Những tù nhân khác cũng lần lượt cười theo.

Trong mắt người ngoài, những người vào nhà giam Lục Phiến Môn chắc hẳn ngày đêm lo lắng bất an, trong lòng sẽ sợ hãi hồi hận.

Nhưng trên thực tế, các tù nhân trong nhà giam rất biết cách tự tìm niềm vui, chỉ những điều nhỏ nhặt thôi cũng có thể khiến bọn họ cười.

Loài người là một sinh vật kỳ diệu, luôn có thể thích nghi với các môi trường khác nhau.

Trong khi mọi người đang trò chuyện thì một âm thanh “lạch cạch” lại vang lên từ hành lang.

Nghe thấy âm thanh này, Tôn Thắng biết là có người đến.

Có lẽ là Quỳnh Ngạo Hải!

Hắn vội vàng đứng dậy khỏi đồng rom, loạng choạng bước tới nắm chặt song sắt, nhìn ra ngoài.

Những tù nhân còn lại thì cười nói:

“Lại thêm một người nữa.”

“Hôm nay là ngày gì mà cứ liên tiếp tới vậy?”

Bình thường, nhà giam của Lục Phiến Môn mấy ngày mới có một người mới, vậy mà hôm nay lại tới hai người.

Tôn Thắng nắm chặt song sắt, nhìn ra phía hành lang, tiếng xích sắt lê trên mặt đất càng lúc càng gần, các tù nhân cũng

nhìn rõ người mới tới.

Một thân hình cao lớn, khuôn mặt cương nghị, kiên định xuất hiện trên hành lang, người tù mới này ngẩng đầu, vẻ mặt có chút ngậy đại.

“Nhị ca!” Tôn Thắng sáng mắt, vội vàng gọi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Quỳnh Ngạo Hải liền nhìn về phía phòng giam.

“Thuận đệ!” Ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải cũng lộ ra một tia vui mừng. Hai người từ khi bị áp giải đến Biện Lương đã bị tách ra. Tôn Thắng ở phòng thẩm vấn Lục Phiến Môn một ngày, hỗ trợ Mộ Dung Long Uyên điền vào quyển tông, Quỳnh Ngạo Hải thì bị Kim Hoàn Đào Lôi Chính Dương không biết đưa đi đâu.

Hiện giờ hai người gặp lại nhau thì vô cùng vui mừng.

Những tù nhân khác nghe tiếng Tôn Thắng gọi, không khỏi nhìn về phía Quỳnh Ngạo Hải. Lúc này, một trong số tù nhân kinh hô:

“Vô Song Thần Chương - Quỳnh Ngạo Hải?”

Vừa dứt lời, các tù nhân khác liền rung mình tròn mắt, vẻ mặt khó tin nhìn người mới bước vào.

Quỳnh Ngạo Hải sắc mặt bình tĩnh, biểu cảm tê dại.

Hai bộ khoái Lục Phiến Môn nắm lấy hắc, đưa đến phòng giam bên cạnh Tôn Thắng.

“Két...”

“Rầm...” Hai bộ khoái nhanh chóng khóa cửa phòng giam.

Đội bộ khoái rời đi, trong ngục lập tức náo nhiệt.

“Hắn chính là Quỳnh Ngạo Hải?”

“Khiêu chiến các môn phái, một đôi Kinh Đào Chương đánh cho các đệ tử kêu cha gọi mẹ?”

“Hít hà...”

“Trương Thuận gọi hần là nhị ca?”

“Chờ đã... Tại sao Quỳnh Ngạo Hải lại bị bắt vào đây?”

Tôn Thắng nắm song sắt, ghé sang trái gọi: “Nhị ca, ngươi không sao chứ?”

Quỳnh Ngạo Hải hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra đau đớn cắn hận: “Ta gặp cha rồi.”

“Hần... hần bị phế võ công!”

Vừa dứt lời, cả tràng xôn xao, các tù nhân há hốc mồm, nhìn nhau, trong phút chốc, cả đám đều cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Tôn Thắng trong lòng kinh ngạc.

Quỳnh Long Sơn bị phế võ công?

“Nhị ca, chuyện gì vậy?” Tôn Thắng vội vàng hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải khoanh chân ngồi xuống, từ từ kể lại: “Ta bị Lôi Chính Dương mang đi, cha cũng vừa lúc bị Lỗ Nặc áp giải đến Biện Lương. Lôi Chính Dương và Lỗ Nặc ghi chép xong quyền tông thì trình tấu chương lên. Lại có một vị đại Tông Sư trong cung xuất hiện, kiểm tra chương lực trên người Lôi Chính Dương. Chương lực đó rất giống Kinh Đào Chương, nhưng không phải cùng một loại. Vụ án tham ô cứu trợ đúng là không liên quan đến Hải Kinh Bang.”

Tôn Thắng khẽ gật đầu: “Vốn là âm mưu của Ma Giáo, đổ tội cho Hải Kinh Bang.”

“Rồi sao nữa?”

Ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải lộ ra một tia đau đớn: “Nhà ta đương nhiên vô tội được thả, nhưng mà, cha ta... hẳn bị phê vô công rồi.”

Nói đến đây, Quỳnh Ngạo Hải nghiêng rằng, ánh mắt lộ ra căm hận nồng đậm.

“Ai làm?” Tôn Thắng hỏi.

Bổ khoái nhất phẩm Lục Phiến Môn đích thân áp giải, vậy mà vẫn bị phê vô công. Quỳnh Long Sơn không hổ thẹn, mặc cho xiềng xích xuyên qua xương bả vai, vậy mà cứ thế bị phê bỏ vô công, Chuyện này ruyền ra giang hồ, Lục Phiến Môn còn mặt mũi nào nữa chứ.

Quỳnh Ngạo Hải lạnh lùng nói: “Ngọc Thủ Tu La của Ngọc Diệp Đường - Trần Liên!”

Nghe cái tên này, mặt Tôn Thắng lập tức tái mét.

“Ngọc... Ngọc Thủ Tu La, Trần Liên?” Tôn Thắng lâm bầm.

“Đúng!” Giọng nói của Quỳnh Ngạo Hải chất chứa thù hận: “Lỗ Nặc đã nói hết rồi.”

Đối với võ giả, thực lực chính là tất cả. Quỳnh Long Sơn bị phê vô công, điều này tương đương với việc hủy hoại toàn bộ cuộc đời hắn.

Quỳnh Ngạo Hải hiểu cha mình, biết rõ chuyện phê bỏ vô công chẳng khác nào giết chết Quỳnh Long Sơn.

Tôn Thắng mím chặt môi, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch.

Tiểu Liên tử... Tại sao tử lại phê bỏ vô công của Quỳnh Long Sơn? Tôn Thắng khuyu xuống, ngòì bệt xuống nền đá lạnh lẽo của nhà giam.

Lúc này, tâm trí hắn rối bời.

Phế bỏ võ công của Quỳnh Long Sơn, đây... Đây là đại thù! Không thua gì thù giết cha!

Tôn Thắng ngồi trên mặt đất, giọng hấn khàn đi:

“Nhị ca, vậy thì... vậy ngươi muốn làm gì?”

Từ phòng giam bên cạnh, Quỳnh Ngạo Hải siết chặt nắm đấm.

“Nợ máu trả bằng máu.”

Phế bỏ võ công người khác là đại kỵ trong giang hồ! Khuôn mặt Tôn Thắng càng thêm tái nhợt, giọng hấn khàn đặc:

“Trần Liên có Ngọc Diệp Đường chống lưng, Ngọc Diệp Đường lại có Tông Sư.”

“Sư môn sẽ ra tay.”

Giọng Quỳnh Ngạo Hải kiên định.

Tôn Thắng vội vàng nói: “Có lẽ, chuyện này còn có ẩn tình khác?”

Chương 268: Chương 268

Hắn hiểu Tiểu Liên tỷ, nếu không có lý do, tỷ ấy tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Nói rồi, mắt Tôn Thắng đột nhiên sáng lên.

“Nhị ca, đây có lẽ lại là âm mưu của Ma giáo. Lỗ Nặc là nhất phẩm cao thủ, ai có thể ra tay dưới mí mắt hắn? Ngọc Thủ Tu La Trần Liên chỉ là nhị phẩm, nàng tuyệt đối không phải đối thủ của Lỗ Nặc.” Ánh mắt Tôn Thắng càng lúc càng sáng.

Hắn cảm thấy mình nói có lý. Nghe vậy, Quỳnh Ngạo Hải im lặng một lúc, cũng chìm vào suy tư. Lỗ Nặc là nhất phẩm cao thủ, mạnh nhất trong ba vị bộ đầu, tuổi lại còn trẻ.

Trần Liên chỉ có thực lực nhị phẩm, làm sao có thể phế bỏ được Quỳnh Long Sơn ngay trước mắt Lỗ Nặc?

Lời nói của Tôn Thắng chợt khiến Quỳnh Ngạo Hải thực tỉnh, chuyện này có điểm đáng ngờ, sắc mặt tái nhợt của Tôn Thắng dần hồng hào trở lại, hắn hét lên:

“Nhị ca, Lôi Chính Dương không đáng tin.”

“Lời Lỗ Nặc nói cũng chưa chắc là sự thật.” Quỳnh Ngạo Hải chìm vào trầm tư, hắn đã gặp Quỳnh Long Sơn, nhưng lúc đó cha hắn có vẻ rất chán nản nên không nói chuyện với hắn, lời Tôn Thắng nói cũng có lý. Quỳnh Ngạo Hải thầm bực mình thở dài, vẻ mặt u sầu.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Xung quanh, đám tù nhân nghe cuộc đối thoại của Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải thì há hốc mồm kinh ngạc. Đột

nhân, đám đạo tặc này cảm thấy khoảng cách giữa mình với Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải có chút lớn.

Rõ ràng mọi người đều là tù nhân, sao hai người bọn họ lại nói chuyện ở trình độ cao như vậy chứ!

Không khí trong ngục giam nhất thời chùng xuống, Quỳnh Ngạo Hải dựa vào tường, nắm chặt hai tay. Cha hắn bị phế bỏ toàn bộ thực lực, sau này Hải Kinh Bang sẽ ra sao đây?

Hắn đã giết Bồ Chính sứ, đây là tội chết.

Tôn Thắng cũng dựa vào tường, vẻ mặt lo lắng, có điều hắn chợt nghĩ lại, hắn và Quỳnh Ngạo Hải đều phạm tội chết, nghĩ đến những chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tôn Thắng khẽ thở dài, trong đầu hiện lên khuôn mặt Trần Diệp.

“Nghĩa phụ... Tiểu Thắng lần này có lẽ phải đi trước một bước rồi.” Tôn Thắng rung rung nước mắt.

Bên trong ngục giam dần yên tĩnh trở lại, Tôn Thắng cũng mất hứng thú nói chuyện với những tù nhân khác. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, không biết qua bao lâu, trong hành lang ngục giam liên vang lên tiếng bước chân. Vài tên bộ khoái khiêng một thùng gỗ vào, phát cho mỗi tù nhân một cái bánh bao và một bát nước.

Tôn Thắng ăn bánh bao uống nước xong liền dựa vào tường ngủ thiếp đi. Tiếng ngáy của tù nhân dần vang lên trong ngục giam, thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng nước chảy.

Không biết đã qua bao lâu.

“Ồ ó o...”

“Ồ ó o...”

Tiếng gà gáy vang lên trong thành, Tôn Thắng mở mắt ra, biết rằng đã sang ngày hôm sau rồi.

“Lộp cộp...” Tiếng bước chân lại vang lên trong hành lang.

Hồ Xuống Núi Đồng Lâm mở đôi mắt mơ màng ra, dụi dụi mắt, lẩm bẩm: “Lại có người mới đến à?”

Những tù nhân còn lại đều ngẩng cổ lên, nhìn ra ngoài.

Một nam nhân trung niên mặc tử bào, mặt trắng, không râu bước, ngửi thấy mùi hôi trong ngục, ông ta liền lấy khăn tay trong ngục ra bịt mũi, vẻ mặt ghê tởm, mà bên cạnh ông ta còn có hai bộ khoái của Lục Phiến Môn.

“Thời gian của ta có hạn! Mau đưa Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải ra đây. Bệ hạ muốn gặp hai người bọn chúng.”

Vị thái giám tử bào nói với giọng the thé.

Hai bộ khoái của Lục Phiến Môn nhanh chóng chạy đến trước cửa phòng giam của Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

“Xoảng xoảng...”

Sợi xích quấn quanh cửa phòng giam rung lên, khóa cửa mở ra, Quỳnh Ngạo Hải và Tôn Thắng bị bộ khoái đưa ra khỏi phòng giam.

Hai huynh đệ nhìn nhau.

Đại Vũ Hoàng Đế muốn gặp họ?

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải vừa suy tầm đoán, vừa bị hai bộ khoái dẫn đi.

Hai người mới rời khỏi nhà giam thì trong phòng giam lập tức trở nên náo nhiệt.

“Hoàng đế muốn gặp Quỳnh Ngạo Hải và Trương Thuận!”

“Trời ơi, ta sống đến từng này tuổi rồi mà chưa từng thấy hoàng đế trông như thế nào.”

“Vụ án của hai người bọn họ quá lớn, khó nói lắm...” Kim Hoán Tài khàn giọng nói: “Nếu thật như Trương Thuận nói, có liên quan đến Ma Giáo thì hai người này có khi còn có cơ hội ra ngoài.”

“Chính là cái gọi là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, tuy có thể giữ được mạng sống nhưng phần lớn cũng phải bị đày ra biên ải.”

Nghe vậy, Đồng Lâm trêu chọc: “Nếu thế, mong muốn kiếp sau làm thê thiếp Trương Thuận của Chu Nhị Nương coi như tan thành mây khói rồi.”

Chu Nhị Nương liếc nhìn Đồng Lâm, không nói gì.

Trong ngục dần vang lên tiếng cười nói....

Quỳnh Ngạo Hải và Tôn Thắng bước ra khỏi ngục, thái giám tử bào dẫn đầu đi phía trước.

Trở lại dưới ánh mặt trời, thái giám buông chiếc khăn tay che mũi xuống thở hỗn hển vài hơi, như thể được tái sinh. Mà bên ngoài ngục Lục Phiến Môn đã có hai chiếc xe ngựa đang chờ.

Thái giám nói với giọng the thé: “Hai người các ngươi lên xe. Đợi lát nữa đến cung gặp bệ hạ, nói chuyện chú ý giữ chừng mực.”

“Các ngươi giết bổ chính sứ Hồ Quảng, đây là tội chết, nhưng bệ hạ từ bi, biết đâu thấy thái độ hai người tốt thì có thể miễn tội chết cho các ngươi.”

“Lát nữa nhất định phải cẩn thận, nếu không người thân của các ngươi cũng sẽ bị liên lụy.”

Chương 269: Chương 269

Thái giám khẽ rung khăn tay, ra hiệu cho hai người lên xe.

Quỳnh Ngạo Hải và Tôn Thắng đều bị xỏ xương bả vai, chân đeo xiềng xích, thêm vào đó còn bị thương nên khi lên xe, động tác không khỏi chậm chạp. Các bộ khoái của Lục Phiến Môn theo sát phía sau, cũng cùng lên xe.

Thấy hai người ngồi yên ổn, thái giám bước cũng lắc lư vào chiếc xe ngựa phía sau.

“Lộp cộp...”

Bánh xe ngựa chuyển động, hướng về hoàng cung Biện Lương, không lâu sau, xe ngựa đã tiến vào hoàng cung, dừng lại trước cổng. Trước cổng cung đã có hàng chục ngự tiền thị vệ chờ sẵn.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải được chuyển giao cho các ngự tiền thị vệ, dưới sự dẫn dắt của các thị vệ, hai người đi đến bên ngoài Ngự thư phòng.

“Tuyên Trương Thuận, Quỳnh Ngạo Hải vào yết kiến!”

Giọng nói the thé của thái giám vang lên,

Một thống lĩnh ngự tiền thị vệ theo lệnh dẫn Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải vào Ngự thư phòng.

Hai huynh đệ hôm nay đã được diện kiến chủ nhân của vương triều Đại Vũ.

Phía sau chiếc bàn gỗ rộng lớn màu vàng sáng là một vị hoàng đế trẻ tuổi mặc long bào. Người này có một đôi mắt phượng hẹp dài, trên người toát ra khí chất tôn quý vô thượng.

Thiếu niên thiên tử ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

“Gặp bệ hạ, còn không quỳ xuống?” Thái giám Phùng Mạn bên cạnh bàn gỗ minh hoàng lạnh lùng quát.

Quỳnh Ngạo Hải không do dự, chân phải lùi lại, quỳ xuống đất.

“Thảo dân Quỳnh Ngạo Hải bái kiến bệ hạ!” Nói xong, Quỳnh Ngạo Hải cung kính vái một cái, dù hấn có tiếng tăm trên giang hồ đến đâu, võ công cao cường thế nào thì trước mặt hoàng quyền thế tục cũng chỉ là một thường dân.

Triệu Tru một tiếng ra lệnh sẽ có thể tru di cửu tộc hấn.

Văn hóa giáo dục truyền bá của Đại Vũ triều là trung quân ái quốc, cho nên, Quỳnh Ngạo Hải rất tự nhiên quỳ lạy hành lễ.

Tôn Thắng liếc xéo thiếu niên thiên tử, trong lòng không hề sợ hãi. Trần Diệp trước đó đã nói với hấn vài quan niệm bình đẳng. Hoàng đế hay không hoàng đế cái gì, đều là người, đều có hai tay hai chân, trên đỉnh một cái đầu, chỉ là đầu thai tốt hơn mà thôi.

Tôn Thắng dùng khước mắt đánh giá đối phương một chút.

Sao lại có cảm giác hơi giống nữ nhân nhỉ?

Tôn Thắng thầm nhủ, hấn chỉ liếc mắt một cái liền không dám nhìn nhiều, thái giám Tông Sur bên cạnh đang nhìn chăm chăm hấn.

Tôn Thắng chân phải lùi lại, xiềng xích giữa hai chân kêu leng keng, hấn cũng học theo Quỳnh Ngạo Hải, vái một cái.

Hai người hành lễ xong lại chậm rãi đứng dậy.

Sau chiếc bàn gỗ phủ gấm minh hoàng, ánh mắt lạnh lẽo như gió rét mùa đông của Triệu Tru lướt qua hai người, kết hợp với khí chất tôn quý của người này càng khiến Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải vô thức cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Một đạo âm thanh băng lãnh trung tính truyền đến.

“Các người thật to gan, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám ám sát quan viên nhị phẩm của triều đình. Hai người coi vương pháp như cỏ rác ư?”

Quỳnh Ngạo Hải cười khỏ, cung kính nói:

“Bệ hạ, việc này có ân tình khác. Kính xin bệ hạ cho thảo dân trình bày từ đầu...”

Triệu Tru trầm mặc một lát, thản nhiên cất lời: “Nói.”

Lúc thốt ra chữ này, trong mắt Triệu Tru lóe lên một tia tinh quang. Điều nàng muốn nghe chính là ân tình trong đó.

Quỳnh Ngạo Hải bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc, bắt đầu từ lúc Ma giáo cho nổ tung con đập.

Triệu Tru ngồi ngay ngắn trên long ỷ, im lặng không nói, đôi mắt phượng hẹp dài của nàng lóe lên ánh sáng, khẽ nheo lại, trong mắt tràn đầy băng hàn.

Một lúc lâu sau, khóe miệng nàng hơi nhếch lên, ngữ khí lãnh đạm: “Giang hồ có quy củ của giang hồ, triều đình có pháp độ của triều đình. Dem hai tên này vào ngục tối, ba ngày sau chém đầu thị chúng.”

“Lui xuống đi.” Triệu Tru nói xong, thị vệ đứng bên cạnh Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải tiến lên, lôi hai người ra ngoài.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải cứ thế bị áp giải trở lại cửa cung.

Thái giám mặc tử bào, giọng the thé vẫn đang đợi bên cạnh xe ngựa.

“Bệ hạ có lệnh, đem hai tên này giam vào ngục tối!” Thị vệ áp giải hai người nói giọng hùng hồn: “Ba ngày sau chém đầu thị chúng!”

Nghe thấy khẩu dụ này, thái giám lộ vẻ tiếc nuối, ông ta dùng lan hoa chỉ, chỉ vào Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, nói: “Hai người các ngươi nha! Kiếp sau phải cẩn thận hơn nhé.”

Bỏ khoái Lục Phiến Môn tiếp nhận Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đưa lên xe ngựa, không đi về hướng nhà giam mà là đi về một hướng khác.

...

“Két... két...” Cánh cửa đá nặng nề từ từ đóng lại.

“Tí tách...”

“Tí tách...”

Trong ngục tối ảm thấp âm u, thi thoảng vang lên vài tiếng nước nhỏ giọt, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải thì đứng lặng trước cửa đá.

“Không phải chứ... Môi trường này còn tệ hơn cả nhà giam...” Tôn Thắng nhìn nhà ngục tối tăm, không nhìn được lắm lắm một câu.

Quỳnh Ngạo Hải thở dài một tiếng, lần mò bức tường rồi ngồi xuống, hần sắc có chút tiêu điều.

Quỳnh Ngạo Hải vốn tưởng rằng hoàng đế sau khi nghe qua sự tình sẽ khoan hồng, tha cho hai người bọn họ một mạng, không ngờ, vẫn phải chết.

Nhưng nghĩ theo một cách khác, hoàng đế cũng coi như đã khai ân, giết một tên huyện lệnh còn bị lăng trì. Mà hai người

bọn họ giết một tên quan nhị phẩm, lại chỉ bị chém đầu thị chúng.

Về kiểu chết thì đã được khai ân rồi.

Chương 270: Chương 270

Quỳnh Ngạo Hải nhìn chăm chăm vào bức tường nhà giam chật hẹp tối tăm, trong lòng lo lắng cho tương lai của Hải Kinh Bang.

Tuy hắn đã thăng lên nhất phẩm nhưng ba ngày sau sẽ bị chém đầu thị chúng, cha hắn thì bị phế võ công, chờ đợi Hải Kinh Bang chỉ có tan đàn xẻ nghé.

Quỳnh Ngạo Hải nghĩ vậy, không khỏi lại thở dài một tiếng.

Bang chúng Hải Kinh Bang đều là những người dân nghèo khổ, mọi người tụ tập lại, nương tựa lẫn nhau. Quỳnh Ngạo Hải dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Hải Kinh Bang chia năm xẻ bảy.

Tôn Thắng cẩn thận khom lưng, dựa vào tường ngồi xuống, cười nói: “Nhị ca, thở dài cái gì?”

“Còn ba ngày nữa, có khi, đến lúc đó Nam Dật Vân và... Khụ khụ, sẽ đến cứu chúng ta.”

Nghe Tôn Thắng nói, Quỳnh Ngạo Hải lắc đầu: “Thuận đệ, người không biết rõ, trong thành Biện Lương có hơn vạn quân trấn thủ, nếu bị bao vây thì dù là Tông Sư cũng không thoát ra được.”

Tôn Thắng kinh ngạc, lần đầu tiên hắn nghe thấy cách nói này.

“Nhị ca, Tông Sư đã đạt đến đỉnh cao võ đạo, sao lại không thoát ra được.”

Quỳnh Ngạo Hải dựa vào tường, giải thích cho Tôn Thắng.

“Tông Sư cũng là người, nội lực trong cơ thể có hạn, nếu rơi vào trận quân có lẽ có thể giết vài trăm vài nghìn người, nhưng dù sao cũng có lúc nội lực cạn kiệt. Đến lúc đó, Tông Sư cũng sẽ như người thường, cũng sẽ chết dưới loạn đao.” Võ đạo Tông Sư chỉ là đỉnh cao về sức chiến đấu cá nhân của con người.

Nghe xong lời giải thích của Quỳnh Ngạo Hải, sắc mặt Tôn Thắng hơi tái đi.

Ban đầu hẳn nghĩ rằng nghĩa phụ và Nam Dật Vân nhất định sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó, việc cứu hai người bọn họ ra ngoài chẳng phải dễ như chơi sao? Bây giờ nghe Quỳnh Ngạo Hải nói, trong lòng Tôn Thắng lại sợ hãi. Nếu nghĩa phụ và Nam Dật Vân thật sự đến, lại bị quân thủ thành bao vây, vậy thì sẽ không ổn...

“Chết thì chết đi!”

“Tiểu gia chết có đáng giá, không làm mất mặt nghĩa phụ!” Trong lòng Tôn Thắng đột nhiên dâng lên một cỗ hào khí. Lúc ra khỏi nhà, Trần Diệp đã nói với hắn, phải làm người tốt, Tôn Thắng dám vỗ ngực tự xưng mình là người tốt!

Trên mặt Quỳnh Ngạo Hải cũng có thêm một nụ cười.

“Tốt!”

“Chết có đáng giá, không mất mặt.” Trong lòng Quỳnh Ngạo Hải cũng dâng lên cảm giác hào hùng, nỗi uất ức trong lòng quét sạch.

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn.

Lúc này.

“Két...”

“Két...”

Cánh cửa đá phía sau hai người đột nhiên bị người ta từ từ đẩy ra, bên ngoài có mấy tia sáng lửa chiếu vào, in hằn vài cái bóng dài lên tường.

Cửa đá mở ra.

Một nữ bộ khoái Lục Phiến Môn mặc cẩm y hắc sắc, bên hông đeo chủy thủ kim sắc bước vào. Trên ngực nữ bộ khoái này thêu mấy đường vân mây, rõ ràng thân phận ở Lục Phiến Môn không thấp.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải ngừng cười, đồng thời quay đầu lại nhìn.

“Là người!” Tôn Thắng kinh ngạc nói.

Nữ bộ khoái Lục Phiến Môn đẩy cửa vào chính là Hồng Anh đã đâm Tôn Thắng một thương.

Hồng Anh đứng trước cửa đá, ánh mắt lướt qua phòng giam, đôi mắt anh khí của nàng dừng lại trên người Tôn Thắng.

Tôn Thắng cười khẩy, giọng điệu có chút khinh thường:

“Người đến làm gì?” Hắc ấn tượng rất sâu sắc với nữ nhân đã đâm mình một thương này. Trước đây đều là hắc dùng thương đâm người khác, không ngờ hôm đó lại bị nàng đâm một thương. Bây giờ nhớ lại, lòng bàn tay phải của Tôn Thắng vẫn còn âm ỉ đau. May mà Mộ Dung Long Uyên còn có chút nhân đạo, ném cho hắc zcEkmiếu bình thuốc trị thương, nếu không, tay phải của Tôn Thắng chắc sẽ bị phế đi rồi.

Hồng Anh nhìn Tôn Thắng một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ. Nàng trong trẻo nói: “Có muốn làm một giao dịch không?”

...

Tổng bộ Lục Phiến Môn, Hồng Anh thần sắc bình tĩnh bước nhanh trên hành lang gỗ dài. Các bộ khoái đi ngang qua thấy nàng đều cung kính cúi chào. Hồng Anh mặt không đổi sắc, chỉ gật đầu rồi tiếp tục đi về phía cuối hành lang, đến trước một căn phòng thì đẩy cửa bước vào.

Trong phòng đầy khói trắng, thỉnh thoảng vang lên tiếng rít thuốc.

“Xì xụp...”

“Xì xụp...”

Giữa phòng, trên ghế ngồi một bóng người, đôi tay đen đúa thô kệch của hắn đang cầm một ống điếu, đầu điếu sáng nhấp nháy.

Mộ Dung Long Uyên thấy Hồng Anh đẩy cửa vào, khẽ gật đầu, giọng khàn khàn: “Họ đồng ý rồi?”

Hồng Anh gật đầu, đáp: “Họ đồng ý rồi.” Nói xong, Hồng Anh từ trong ngực lấy ra một tập quyền tông còn chưa khô mực. Trên đó viết đầy chữ nhỏ li ti, nhìn có vẻ dày đặc.

“Đây là những gì Quỳnh Ngạo Hải bọn họ biết, ta phát hiện ngoài Ma giáo thì còn có thế lực khác nhúng tay vào.”

Mộ Dung Long Uyên nhận lấy tập quyền tông Hồng Anh đưa tới, nhắm mắt, ngậm ống điếu, cẩn thận xem xét.

Một lúc lâu sau. Mộ Dung Long Uyên đặt tập quyền tông xuống, nhìn Hồng Anh.

“Người thật sự muốn điều tra vụ án này?”

Hồng Anh gật đầu: “Nhị phẩm Bố Chính Sứ là người của Ma giáo, chuyện này thật quá kinh khủng.”

“Hắn ở triều đình nhất định còn có đồng bọn khác.”

Lúc nói những lời này, trong mắt Hồng Anh ánh lên một tia hận thù.

Mộ Dung Long Uyên hơi ngẩng khuôn mặt già nua như lão nông của mình lên.

Biểu cảm, thần sắc của Hồng Anh đều lọt vào mắt ông ta.

Chương 271: Chương 271

Mộ Dung Long Uyên có thể hiểu được tâm trạng của Hồng Anh.

Hai mươi năm trước, cả nhà Hồng Anh từng bị lừa vào Ma giáo, cha nương Hồng Anh không tin vào cái gọi là Vô Tâm Nương Nương, liền bị tín đồ Ma giáo giết hại trước mặt mọi người. Nếu không phải Mộ Dung Long Uyên tình cờ ở gần đó, nghe thấy tiếng kêu cứu thảm thiết thì Hồng Anh cũng khó thoát khỏi kết cục bị tàn sát.

Việc nàng căm ghét Ma Giáo là điều đương nhiên.

Mộ Dung Long Uyên rít một hơi thuốc, im lặng một lúc, giọng khàn khàn nói: “Nếu con muốn điều tra... Vậy ta sẽ cho con một hướng.”

Mộ Dung Long Uyên nói ra một cái tên: “Vạn Thanh.”

“Vạn Thanh?” Nghe cái tên này, Hồng Anh nhú mày, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Vạn Thanh là thế tập nhất đẳng hầu, sao lại có liên quan đến Ma Giáo?” Hồng Anh không hiểu.

Mộ Dung Long Uyên không nói nhiều, ông rít thuốc, giọng khàn khàn nói: “Vạn Thanh có thân phận đặc biệt, nếu không có bằng chứng xác thực... Đừng hành động thiếu suy nghĩ, kéo đánh rắn động cỏ. Đi đi, nếu con thật sự muốn điều tra vụ án này, vậy thì đi đi. Về thời gian, có lẽ vẫn còn kịp.”

Lời nói của Mộ Dung Long Uyên có chút ẩn ý, bàn tay phải sạm đen của ông rút ra một tấm thẻ sắt từ thắt lưng ném cho Hồng Anh.

“Quyển Tông khổ sẽ mở cho con.”

Hồng Anh bắt lấy tám thẻ sắt, chấp tay nói: “Đa tạ sư phụ!”

Mộ Dung Long Uyên rút thuốc, thân nhiên nói: “Nếu con có thể điều tra rõ việc này... Cũng có thể vớt vát lại chút thể diện cho Lục Phiến Môn.”

Lỗ Nặc áp giải Quỳnh Long Sơn lên kinh, trên đường Quỳnh Long Sơn lại bị phế bỏ võ công. Chuyện như vậy nếu truyền ra giang hồ, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn. Thử nghĩ xem, Quỳnh Long Sơn tự nguyện bị trói, lại rơi vào kết cục như vậy. Cao thủ nhất phẩm thiên hạ có được mấy người, Lục Phiến Môn trên giang hồ sẽ mất hết mặt mũi.

Mộ Dung Long Uyên nhìn bóng lưng Hồng Anh rời đi, ánh mắt sâu thẳm. Ông hít một hơi thuốc, từ từ thở ra, khói trắng như dải lụa lượn lờ, trong phòng lại truyền đến giọng nói khàn khàn.

“Lục Phiến Môn cũng nên chấn chỉnh lại rồi...”

...

Chiết Giang, Kim Hoa phủ.

Phúc Mãn khách sạn.

Trong căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, một lão phụ một thân áo mới ngồi bên chiếc bàn gỗ bày biện những món ăn còn nóng hổi.

“Nãi nãi, ta về rồi.” Cánh cửa phòng bật mở. Tiểu Liên một thân hắc y bước vào, tháo lớp mạng che mặt, để lộ gương mặt trắng trẻo, xinh đẹp. Đôi mắt long lanh, linh hoạt của nàng ánh lên vẻ đẹp thuần khiết.

Lão phụ nhìn thấy Tiểu Liên trở về, trên mặt lộ ra ý cười, vẫy tay: “Lại đây, nãi nãi đã gọi mấy món con thích rồi.”

“Từ nhỏ con đã thích mấy món này.”

Tiểu Liên nhìn những món ăn trên bàn, mắt rung rung. Trên dưới Quỳnh gia, chỉ có lão phụ này đối xử tốt với nàng, bao nhiêu năm trôi qua, nãi nãi vẫn nhớ nàng thích ăn gì.

Tiểu Liên khẽ cười, ngồi xuống ghế, cầm đũa gắp một phần cá viên bỏ vào miệng, nhai kỹ.

Lão phụ vẻ mặt hiền từ nhìn Tiểu Liên, đợi Tiểu Liên nuốt xong thức ăn, bà thở dài, hỏi: “Tiểu Liên, nói thật với nãi nãi...”

“Con đã làm gì cha con rồi?”

Hôm đó, Tiểu Liên đưa nãi nãi đi liên sắp xếp bà ở khách sạn, nghe những lời nãi nãi nói, Tiểu Liên đặt bát đũa xuống, sắc mặt bình tĩnh, ngập ngừng một chút rồi nói:

“Ta... Ta đã phé võ công của hấn rồi.”

Nghe xong, lão phụ không có biểu cảm gì đặc biệt, bà khẽ gật đầu, thở dài: “Coi như cũng đòi lại công bằng cho nương con.”

“Võ công cao cường, thứ này không phải là điều tốt.”

“Quỳnh gia chúng ta khi chưa phát đạt, chẳng phải cũng sống tốt đó sao.”

Lão phụ cũng không có cảm xúc gì đặc biệt với việc Tiểu Liên phé võ công của Quỳnh Long Sơn.

“Phé bỏ cũng tốt, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu.” Lão phụ cảm thán một tiếng.

Tiểu Liên khẽ gật đầu, thần sắc bình tĩnh.

Cuối cùng cũng đã có được câu trả lời cho những điều trăm trở bấy lâu nay rồi,

Lão phụ cũng thở phào nhẹ nhõm, bà sợ Tiểu Liên phạm tội giết cha.

Lão phụ bung bát, dùng đũa gấp một phần cá viên vào bát của Tiểu Liên, cũng không hỏi về kết cục của Vương Tiêu. Những chuyện như vậy không cần hỏi, lão phụ cũng hiểu rõ.

“Hải Kinh Bang không có cha con thì còn có ca con.”

“Lúc con còn ở Quỳnh gia, Ngạo Hải đối xử với con cũng không tệ.” Lão phụ vừa gấp thức ăn cho Tiểu Liên, vừa lải nhải.

Tiểu Liên im lặng không nói. Trước đây khi nàng còn ở Quỳnh gia, Quỳnh Ngạo Hải tính tình kiên cường, một lòng luyện võ, lúc đối diện với Tiểu Liên cũng xa cách lạnh nhạt như những người khác, gặp nàng cũng sẽ gật đầu chào hỏi. Nhưng quan hệ không xa cũng không gần, chỉ có vậy thôi.

Tiểu Liên và lão phụ ăn xong, nàng chủ động dọn dẹp bát đũa. Động tác trôi chảy tự nhiên, rõ ràng là thường xuyên làm việc này.

Lão phụ ngồi một bên mỉm cười nhìn bóng lưng bận rộn của Tiểu Liên một lúc, đột nhiên lên tiếng:

“Tiểu Liên, nãi nãi nhớ, con cũng đến tuổi kết hôn rồi.”

“Có người trong lòng chưa?”

Chương 272: Chương 272

Tiểu Liên đang dọn dẹp bát đĩa nghe thấy câu này liền loạng choạng, suýt nữa làm rơi bát xuống đất. May mà Tiểu Liên nhanh nhẹn, vội vàng đỡ lấy bát đĩa, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một vết ửng hồng.

“Nãi nãi!” Tiểu Liên nhẹ dậm chân một cái.

“A ha ha ha...” Lão phụ không nhịn được cười, ánh mắt nhìn Tiểu Liên thêm một phần ý vị sâu xa. Bà là người từng trải, tự nhiên hiểu rõ hành động của thiếu nữ.

Tiểu Liên đỏ mặt, quay đầu đi, không dám nhìn nãi nãi nữa.

“Cốc cốc cốc...” Cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Sắc mặt Tiểu Liên hơi thay đổi, vết ửng hồng trên mặt biến mất, khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Nàng buông bát đĩa xuống, tay phải lướt qua eo, vài món áo quần liền được kẹp giữa các ngón tay.

Tiểu Liên chậm rãi bước đến mở cửa.

Bên ngoài là một thư sinh bạch y, chính là Chu Bát.

Chu Bát nhìn thấy Tiểu Liên thì chấp tay thi lễ một cái, hạ giọng nói: “Công tử có lệnh, bảo người mau chóng dẫn người đến Biện Lương.”

...

Ba ngày sau.

Ngày mùng 4 tháng 3, Biện Lương.

“Loảng xoảng...”

“Loảng xoảng...”

Trong đường hầm dẫn đến ngục tối dưới lòng đất, vang lên vài tiếng xích sắt kéo lê.

Hai tù phạm đầu bù tóc rối, bị bộ khoái Lục Phiến Môn áp giải, bước dọc theo hành lang.

Đến khi vượt qua cửa nhà ngục liền ra đến bên ngoài.

Ánh nắng chói chang chiếu xuống sắc mặt tái nhợt cùng đôi môi nứt nẻ của hai người tù phạm.

Tôn Thắng theo bản năng nheo mắt, lấy tay che trước mặt, còn Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh sắc mặt yếu ớt, gương mặt trắng bệch, bị ánh nắng đâm vào mắt đến chảy cả nước mắt.

Bọn họ đã ở trong ngục tối ảm thấp, u ám suốt ba ngày rồi, giờ trở lại mặt đất, nhìn thấy ánh sáng, mắt cả hai đều cảm thấy không thoải mái.

“Loảng xoảng...”

“Loảng xoảng...”

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải bị bộ khoái kéo đi, xiềng sắt dưới chân thỉnh thoảng va chạm, phát ra tiếng động.

Mộ Dung Long Uyên đứng cách đó không xa, lần này trên tay ông ta không cầm tẩu thuốc nữa. Mà chiếc tẩu thuốc luôn kè kè bên người giờ đang được treo sau lưng. Thấy Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải ra ngoài, Mộ Dung Long Uyên khẽ gật đầu.

Bên cạnh ông ta là một nam nhân đầu trọc, vác đại đao vòng vàng, thân hình lực lưỡng, ánh mắt lướt qua Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

Người này chính là Kim Hoàn Dao Lôi Chính Dương, một trong những bộ đầu nhất phẩm của Lục Phiến Môn.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải là trọng phạm của triều đình, Lục Phiến Môn đã cử hai bộ đầu nhất phẩm tiếp quản.

“Lên xe đi.” Lôi Chính Dương thanh âm hùng hậu nói.

Phía sau hắn là một chiếc xe tù và một chiếc xe ngựa đang đậu.

Lục Phiến Môn bắt Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải lên xe tù, còn Mộ Dung Long Uyên thì đi đến trước xe tù, cầm roi tự mình đánh xe.

Roi ngựa giờ lên.

“Chát!” một tiếng giòn tan quất vào mông ngựa, con ngựa đỏ thẫm di chuyển bộ pháp, thông thả đi dọc theo con phố dài về phía khu chợ Biện Lương.

Ba ngày trước, chợ Biện Lương đã dán cáo thị, muốn đem Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đã ám sát mệnh quan nhị phẩm của triều đình ra chặt đầu thị chúng, cảnh cáo các võ giả giang hồ.

Lúc chặt đầu, chắc chắn sẽ tụ tập một lượng lớn các võ giả giang hồ.

Việc giết một mệnh quan nhị phẩm của triều đình đã gây nên một trận sóng to gió lớn trên giang hồ.

Thiên Cơ Lâu đã ghi chép sự việc này vào Giang Hồ Chí, truyền khắp đại giang nam bắc, tên của Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận và Vô Song Thần Chưởng Quỳnh Ngạo Hải cũng hoàn toàn danh chấn tứ phương. Một ngày nay, Biện Lương hội tụ lượng lớn võ giả, muốn xem thử dung nhan của “Trương Thuận” và “Quỳnh Ngạo Hải”.

Đồng thời, một lượng lớn Kim Ngô Vệ cũng được điều động trong thành Biện Lương, cấp độ phòng thủ trong thành được nâng lên mức cao nhất. Góc gác của Tôn Thắng và

Quỳnh Ngạo Hải không còn là bí mật nữa. Cả hai đều sử dụng một chiêu 《Kinh Đào Chương》, đứng sau lưng là võ đạo Tông Sư - Nam Dật Vân.

Cho nên Biện Lương phải điều động binh mã, đề phòng Nam Dật Vân cướp ngục.

Ám sát mệnh quan nhị phẩm, triều đình nhất định phải chấn nhiếp thiên hạ! Ngăn chặn bất luận khả năng cướp ngục nào xảy ra.

Chiếc xe tù chở Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải chậm chậm lăn bánh trên con đường lát đá xanh.

Tôn Thắng khẽ nhắm mắt, hắn đã dần quen với ánh sáng, đưa mắt nhìn lên bầu trời, lúc này mới nhận ra trời đã âm u, bầu trời phủ đầy mây xám xịt, gió nhẹ thoảng qua, không khí có chút ẩm ướt.

“Nhị ca, nhìn sắc trời này, chắc chút nữa sẽ mưa đấy...” Giọng Tôn Thắng có chút khàn. Mấy ngày nay ở trong ngục tối, hắn hầu như không được uống chút nước nào.

Quỳnh Ngạo Hải dựa vào lan can bên cạnh, chớp mắt nhìn lên bầu trời. Hắn quan sát một lúc rồi gật đầu: “Mưa sẽ không nhỏ đâu.”

Tên bộ khoái Lục Phiến Môn đi bên cạnh ngục nhiên nhìn hai người.

Sắp chết đến nơi rồi, vậy mà hai kẻ này còn có tâm trạng bàn luận về thời tiết. Thật là không biết sống chết.

“Giờ ngộ xử trảm, không biết bây giờ là mấy giờ rồi...” Tôn Thắng lầm bầm.

“Bây giờ là giờ Tỵ một khắc.” Giọng nói khàn khàn của Mộ Dung Long Uyên đột nhiên vang lên từ phía trước xe tù.

Chương 273: Chương 273

Tôn Thắng liếc nhìn tám lưng gù của đối phương.

“Hai người bây giờ có hối hận không?” Mộ Dung Long Uyên quay lưng về phía hai người, đôi bàn tay đen đúa vững như Thái Sơn. Ông ta cầm dây cương, điều khiển xe ngựa rất thành thạo, nhìn dáng vẻ dường như đã từng làm phu xe.

“Hối hận!” Tôn Thắng ngữ khí kiên định nói.

Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh cười toe toét, bổ sung: “Hối hận vì đã không giết hắn sớm hơn.”

Nói xong, hai huynh đệ đồng thời phá lên cười.

“Ha ha ha ha...”

Một cơn gió ẩm ướt thổi tới, trên hồ lô trời vang lên một tiếng rền trầm thấp.

“Ầm ầm ầm...” Trong chốc lát, không trung liền hạ xuống một trận mưa phùn mịn mờ, giọt mưa ẩm ướt rơi trên mặt đất, mang theo một chút hơi lạnh.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đồng thời làm một động tác, hai người ngẩng đầu lên, há to miệng. Mưa phùn rơi vào miệng, làm trên mặt cả hai lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Mộ Dung Long Uyên khẽ cười một tiếng, chậm lại tốc độ lái xe.

Lôi Chính Dương đi phía sau thấy vậy thì khẽ nhú mày.

“Đừng để lỡ giờ lành.” Giọng Lôi Chính Dương trầm ấm, nhắc nhở Mộ Dung Long Uyên.

Mộ Dung Long Uyên không để ý đến hấn, vẫn giữ tốc độ chậm rãi. Nước mưa lạnh lẽo rơi trên mặt, môi, quần áo của Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, hai người lúc này mới cảm thấy như được sống lại.

Hai bên đường lát đá xanh có vài người đi đường đang đứng. Những người này mặc áo ngắn đủ màu, thắt lưng đeo vũ khí, toàn thân tỏa ra sát khí dừng lại bên đường, nhìn về phía xe tù.

Tất cả đều là giang hồ võ giả.

Những giang hồ võ giả này nhìn về phía xe tù, trong mắt mang theo tò mò.

Bọn hấn rất hiếu kì, rốt cuộc là kẻ nào dám ám sát một quan viên nhị phẩm của triều đình! Nhưng tiếc là cả Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đều ngẩng cao đầu, làm bọn hấn không thể nhìn rõ mặt thật.

Mà trên một ngôi nhà dân cách đó không xa có một lão ăn mày tóc bạc phơ, quần áo rách rưới nằm nghiêng. Ông ta dựa lưng vào mái ngói, bắt chéo chân.

“Ừc ừc... ừc ừc...” Lão ăn mày giờ tay cầm hồ lô rượu, uống một hơi hết cả nửa hồ lô, lúc này mới thỏa mãn cơn thèm, hài lòng đặt hồ lô xuống. Khuôn mặt bần thiêu của ông ta ửng đỏ.

“Ồ!” Nam Dật Vân ợ rượu, thoải mái thở ra một hơi. Vị trí của ông ta vừa đủ để nhìn thấy chiếc xe tù chở Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải qua đường.

“Hai thằng nhóc thôi tha, không chút nào để cho người ta bớt lo...” Nam Dật Vân lẩm bẩm một câu. “Lão tử lớn tuổi thế này rồi còn phải lặn lội đường xa đến Biện Lương.”

“Mẹ kiếp, không ngoan ngoãn ở lại Thái Hồ, cứ phải nhúng tay vào vũng nước đục này.” Ông ta vừa chửi rửa vừa

lật người ngồi dậy trên mái nhà, nhìn về phía đông nam.

“Trần tiểu tử cũng sắp đến rồi nhỉ?”

“Kim Ngô vệ cả thành này, nếu đến muộn thì thật sự muốn mạng lão tử rồi...” Nam Dật Vân loạng choạng đứng dậy, chân trượt một cái, cả người như một con cá trê trơn trượt, trượt xuống theo mái ngói.

...

Dư Hàng.

Dục Anh Đường.

Trong viện vang lên tiếng trẻ con nô đùa.

“Đến đây! Đến đây!”

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ đến bắt ta nè!”

“Tiểu Cửu đừng chạy!”

“Oa oa... Đau quá...”

Hai nha hoàn Hoa Tịch Nguyệt và Xuân Đào đang nô đùa với bọn trẻ trong viện, Trần Diệp thì nhàn nhã ngồi trên ghế tựa nhìn chăm chăm vào màn hình hệ thống màu xanh mờ ảo.

【Dinh!】

【Ký chủ người cảm ngộ thiên địa, trong hồng trần lĩnh ngộ đại đạo, quan sát đạo lý vận mệnh!】

【Dinh!】

【Người từ trong tiếng trẻ con nô đùa bỗng hiểu hồng trần, biết được sự thay đổi vận mệnh hôm nay của mọi người trong Dục Anh Đường!】

【Tiểu Phúc: Trung bình, có tướng ăn no căng bụng】

【Trần Đại Minh: Trung bình, tám máu chiến đấu, gặp nguy không chết; được tiếng tăm giang hồ, sẽ có lợi lớn!】

【Tôn Thắng: Cực xấu, nguy cơ mất mạng (sẽ bị chém đầu vào giờ Ngọ)】

【Tiểu Liên: Tốt, được tiếng tăm giang hồ, sẽ có lợi lớn!】

Trần Diệp suy nghĩ một chút rồi tắt giao diện hệ thống.

“Giờ Ngọ...” Trần Diệp tự lẩm bẩm, giờ không còn bao lâu nữa là đến giờ Ngọ rồi, hiện tại, cơ thể Trần Diệp tràn đầy Tiên Thiên Chi Khí vô tận.

Được thêm nội lực gia trì, tốc độ chạy của hắn vượt xa người thường, kết hợp với kỹ năng “Súc Địa Thành Thốn”, không bao lâu sẽ đến được Biện Lương.

“Cũng nên xuất phát thôi.” Trần Diệp đứng dậy khỏi ghế tựa.

Mà hành động của hắn đã thu hút sự chú ý của bọn trẻ trong viện.

“Oa... Viện trưởng dậy rồi, chạy mau!”

“Đừng để bị viện trưởng bắt được!” Vài đứa trẻ vốn đang chạy về phía Trần Diệp, thấy hắn đứng dậy thì tưởng rằng Trần Diệp cũng muốn tham gia trò chơi rượt đuổi liên hoàn sợ vội vàng đổi hướng.

Trần Diệp thấy vậy mỉm cười, lộ ra nụ cười ranh mãnh.

“Ta đến đây!”

“Xem ai chạy chậm, ta sẽ bắt người đó!” Trần Diệp sải bước, dang rộng hai tay, đuổi theo bọn trẻ. Trong chốc lát đã khiến bọn trẻ la hét không ngừng. Mà tất cả những điều này đều lọt vào mắt Hoa Tịch Nguyệt, đôi mắt đẹp cong cong của nàng khẽ chớp, nhìn chăm chú vào Trần Diệp.

“Trần viện trưởng, người thật tốt quá.” A hoàn Xuân Đào bên cạnh khẽ nói.

Hoa Tịch Nguyệt thuận miệng hỏi: “Viện trưởng trước đây cũng vậy sao?”

Xuân Đào lắc đầu: “Ta đến đây chưa lâu, không rõ lắm, nhưng Trần viện trưởng rất nổi tiếng ở Dư Hàng huyện, ngài ấy còn trẻ, có tài sản, nhưng tới Dục Anh Đường làm viện trưởng.”

“Ngài ấy thật sự rất tốt...”

Chương 274: Chương 274

Nghe Xuân Đào khen ngợi, Hoa Tịch Nguyệt không khỏi nhìn Trần Diệp vài lần.

Rõ ràng là một võ đạo Tông Sư, vậy mà lại cam tâm làm một viện trưởng nhỏ ở Dur Hàng, thật kỳ lạ...

Hoa Tịch Nguyệt nghĩ thầm.

Bỗng nhiên, Trần Diệp quay người lại, nhìn về phía nàng.

Hai người bốn mắt đụng vào nhau.

Mặt Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên hơi nóng lên, vội vàng quay đi, giả vờ như mình vừa không nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp cũng không để ý đến điều đó, hất vẩy tay với Xuân Đào: “Chuẩn bị làm cơm trưa thôi, cho bọn trẻ nghỉ ngơi một lát.”

“Vâng.” Xuân Đào ngoan ngoãn nói.

“Tiểu Nguyệt, lại đây.” Trần Diệp quay sang nói với Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt giật mình, không hiểu Trần Diệp gọi nàng làm gì nhưng vẫn đi đến bên cạnh Trần Diệp.

Trần Diệp bình tĩnh nhìn nàng một lúc rồi, mở miệng nói: “Ta có việc phải ra ngoài một chuyến, ngươi giúp ta trông nom bọn trẻ trong viện, đừng để xảy ra sai sót.”

Nghe Trần Diệp muốn ra ngoài. Mặt Hoa Tịch Nguyệt mở to, nàng vui vẻ hỏi: “Đi đâu thế?”

“Ta có thể đi cùng không?” Máy ngày nay, Hoa Tịch Nguyệt đã khái quát được cuộc sống thường nhật của Trần

Diệp từ những lời kể của các nha hoàn và hàng xóm.

Hắn hiếm khi ra ngoài, chủ yếu mỗi ngày là ở trong sảnh dạy dỗ trẻ con, đọc sách, ăn bánh ngọt, uống trà... một cuộc sống nhàn nhã đến mức Hoa Tịch Nguyệt cũng phải ghen tị.

Bây giờ Trần Diệp lại nói muốn ra ngoài!

Thật là mặt trời mọc đằng Tây, quá hiếm có rồi. Điều này làm Hoa Tịch Nguyệt liên tưởng đến trận chiến Phong Vũ Lâu hai năm trước, lúc Trần Diệp nổi danh trên giang hồ. Hiện giờ hắn lại ra ngoài, không lẽ lại là đi làm việc gì đó quan trọng sao?

Sau hai năm lại xuất thủ? Chắc... e rằng giang hồ sẽ lại có một trận động đất lớn đây!

Hoa Tịch Nguyệt càng nghĩ càng phản kích, chỉ hận không thể lập tức xách hành lý lên đi theo Trần Diệp.

Trần Diệp thấy vẻ mặt kích động, phản kích của nàng thì không nhìn được mỉm cười. “Sẽ không lâu đâu.”

“Người đi theo cũng vô dụng.” Trần Diệp thanh âm bình thản cự tuyệt yêu cầu muốn đi theo của Hoa Tịch Nguyệt.

“À... vậy à...” Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi, buồn bực nói: “Được rồi.”

Trần Diệp nhẹ nhàng phất bụi trên bộ bạch y, lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền nói với Hoa Tịch Nguyệt: “Buổi trưa, trông chừng Tiểu Phúc nhé.”

“Đừng để con bé ăn quá nhiều.”

Hoa Tịch Nguyệt có chút mờ mịt nhẹ gật đầu.

“Đi làm việc đi.” Trần Diệp thuận miệng dặn dò. Nói xong, hắn bước chân nhẹ nhàng ra khỏi viện.

Mặc dù Trần Diệp đã có sắp xếp ở Biện Lương, nhưng Đại Vũ rất coi trọng chuyện này, hẳn không thể không tự mình ra mặt giải quyết.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng Trần Diệp rời đi, hơi nghiêng đầu.

Trong viện lại vang lên tiếng nói ngây thơ của Tiểu Phúc.

“Xuân Đào tử tử! Trưa nay ăn gì thế?” Tiểu cô nương vừa chạy vừa nói, lao vào bếp ôm lấy chân Xuân Đào. Mà trong bếp còn có hai nha hoàn khác, thấy cảnh này, bọn họ đều khẽ mỉm cười.

“Ăn cá.”

“Sáng nay nhạc phụ Đại Minh có gửi mấy con cá sang đó!” Xuân Đào vừa nói vừa xoa đầu Tiểu Phúc.

“Tuyệt quá! Ta thích ăn cá nhất!” Tiểu Phúc vui vẻ xoay vòng tại chỗ.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Tiểu Phúc vui vẻ như thế, lại nhớ lại lời Trần Diệp nói lúc rời đi, biểu cảm của nàng đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Trần Diệp bước ra khỏi viện, đi được hai bước trên phố thì dừng lại, chậm rãi nói với con phố vắng vẻ không người:

“Trong thời gian ta đi vắng, trông coi Dục Anh Đường.”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Tiền Thất mặc

“Vâng!”

Trần Diệp hài lòng gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Súc Địa Thành Thôn - Thân ảnh Trần Diệp lóe lên vài cái rồi biến mất trên phố.

Tiền Thất đợi một lát mới chậm rãi ngẩng đầu lên, trên đường đã sớm không còn thân ảnh của Trần Diệp.

Nàng âm thầm tặc lưỡi.

Quả không hổ danh là Tông Sư...

Đúng là đến vô ảnh, đi vô tung.

...

Biện Lương, Duyệt Lai khách sạn, trong một căn phòng nào đó.

Tiểu Liên ngồi trên ghế, trên mặt mang vẻ mệt mỏi vì bốn ba đường dài.

Ra roi thúc ngựa từ Kim Hoa phủ đuổi tới Biện Lương, trên đường đi nàng hầu như không nghỉ ngơi.

“Cốc cốc cốc...”

Cửa phòng bị người gõ vang, ngoài cửa truyền đến một thanh âm lười biếng.

“Là ta.” Vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đẩy ra, Hoàng Tam bước vào, bên hông đeo một thanh trường đao vỏ đen. Đi theo sau hắn còn có Hà Ngũ, Trần Nhị. Miệng Hoàng Tam ngậm một ngọn cỏ, ánh mắt lộ vẻ lười biếng. Hắn bước vào phòng, ngồi xuống ghế, tùy ý cầm lấy ấm trà trên bàn, rót một chén trà.

“Tình hình thế nào?” Tiểu Liên hỏi.

Trên đường đi, Tiểu Liên đã nghe tin Tôn Thắng sắp bị chém đầu, lúc này nàng mới biết, Trần Diệp bảo nàng đến Biện Lương là để làm gì.

Tiểu Liên đến Biện Lương, lần theo ám hiệu của Ngọc Diệp Đường tìm thấy Hoàng Tam, Hà Ngũ và Trần Nhị. Sau một hồi trò chuyện liền biết Hoàng Tam và những người khác đã đi theo Đại Minh đến đây. Hiện tại Đại Minh cũng đang ở thành Biện Lương, xem ra Đại Minh cũng muốn cứu Tôn Thắng.

Chương 275: Chương 275

Tiểu Liên lúc ấy vừa nghe xong đã mắng một câu ‘hồ nháo’.

Nàng cũng không biết thực lực của Đại Minh, ấn tượng về Đại Minh trong đầu nàng vẫn dừng lại ở việc đón củi.

Hoàng Tam và những người khác thì im lặng không nói, bọn họ nhớ lại cảnh Đại Minh một búa bổ chết một cao thủ Nhị phẩm, lòng vẫn còn sợ hãi.

Chỉ một búa thôi đấy.

Một búa bổ xuống, một Nhị phẩm mất mạng.

Hoàng Tam và những người khác cũng không nói thêm gì.

Đại Minh tính tình bướng bỉnh, hẳn muốn cứu Tôn Thắng, ai nói cũng vô dụng, trừ khi Trần Diệp đến thì có lẽ Đại Minh mới từ bỏ.

Hoàng Tam bung chén trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Biện Lương là địa bàn của Kỳ Lân Các. Người của Ngọc Diệp Đường không nhiều, thực lực đủ, lý lịch sạch sẽ không quá trăm người. Nếu muốn cứu Tôn Thắng, phải tốc chiến tốc thắng!”

....

Thành Biện Lương.

Trong con hẻm tối tăm, âm ứat xuất hiện một bóng người, đó là một nam nhân hình thể khôi ngô, thân hình cao lớn. Hắn ngoái đầu nhìn lại phía sau, trên đường tịch liêu không người.

Nam nhân nấp ở đầu hẻm, đợi một lát, thấy không ai theo sau mình, hắn mới yên tâm.

Nam nhân bước vào con hẻm tối tăm, mặt đất phủ đầy rêu xanh, ẩm ướt, trong không khí thoang thoảng mùi phân và nước tiểu. Đây là nơi nghèo nhất của kinh đô Biện Lương, rất ít người ở. Nam nhân đi dọc theo con hẻm đến phía cuối, gõ vào một cánh cửa gỗ cũ kỹ, cánh cửa từ từ mở ra, nam nhân bước vào.

Đằng sau cánh cửa là một thanh niên mắt to, hăn ăn mặc giản dị, nhưng cử chỉ toát lên khí chất đặc biệt, có chút giống binh sĩ, lại có chút giống sĩ quan. Hăn nhìn nam nhân, vẻ mặt bình thản, hỏi: “Không phải ngươi về rồi sao? Tại sao lại đến Biện Lương?”

Nam nhân mỉm cười: “Giúp ta một việc.”

“Việc gì?” Thanh niên mắt to không nhanh không chậm hỏi.

Nam nhân quay người, chỉ về phía đông. “Trưa nay, ở chợ sẽ xử tử hai người, giúp ta cứu họ.”

Nghe những lời này, thanh niên mắt to trợn tròn tròn mắt. Con ngươi của hăn lồi ra như sắp rơi khỏi hốc mắt.

“Ngươi điên rồi!” Hăn kích động, nghiến răng nói: “Ngươi có biết đó là tội phạm của triều đình Đại Vũ không? Lục Phiến Môn đã cử ba bộ đầu nhất phẩm, hơn vạn cấm vệ quân đang chờ sẵn ở gần đó!”

Thanh niên mắt to giật giật khóe miệng, không thể tin được những lời này lại từ miệng đối phương thốt ra. Nghĩ một hồi, hăn chợt hiểu ra. Hăn khó tin nhìn nam nhân, vẻ mặt cầu xin, chấp tay nói: “Vương huynh, ta đã chạy đến Biện Lương rồi, ta thật sự không muốn tranh giành ngôi vị với ngươi đâu.”

“Năm nay ta cũng không định về tham gia thi đấu trong tộc. Ngài giờ cao đánh khẽ, thả ta đi...”

“Đừng nói là ta, dù là Tông Sư đến đây, đối mặt với vạn Kim Ngô vệ, có thể bảo toàn tính mạng đã là tốt rồi.”

Thanh niên mắt to chấp tay cầu xin.

Nghe những lời của thanh niên, nam nhân mỉm cười.

“Cố gắng hết sức đi.”

“Cho dù phải bại lộ mấy quân cờ ẩn thì cũng phải cứu được một trong hai người đó.” Giọng nói của nam nhân mang theo uy nghiêm không thể chối cãi.

Nghe những lời này, thanh niên mắt to hoàn toàn không chịu nổi nữa, về mặt cầu xin, phàn nàn nói: “Vương huynh... Người cũng không phải không biết, ta vất vả lắm mới gây dựng được cơ nghiệp ở Biện Lương mấy năm qua.”

“Từng bước cẩn thận, như giẫm trên băng mỏng, vừa mới lên làm Chỉ huy sứ, chỉ đợi đến khai chiến, vớt chút quân công, leo lên cao hơn.” Thanh niên mắt to dựa vào tường, thở dài.

“Kế hoạch ban đầu của ta là làm phò mã, huynh đệ ta hai người nội ứng ngoại hợp, ăn chút quân công, lên làm thượng tướng quân.”

“Đến lúc quan trọng sẽ cho Đại Vũ một đòn chí mạng, vạn thể cơ nghiệp của Đại Liêu chúng ta sẽ được định đoạt!”

“Ai ngờ, hai năm trước, tên Phong Vũ lâu chủ đã giết hết công chúa! Ta muốn làm phò mã cũng chẳng còn chỗ mà làm.”

Thanh niên mắt to lộ rõ vẻ tuyệt vọng.

Nam nhân đưa bàn tay dày rộng ra vỗ nhẹ vào vai thanh niên, giọng nói kiên định: “Nhất định phải cứu được người tên Lăng Lý Bạch Điều đó.”

Thấy nam nhân đã quyết tâm, thanh niên cúi đầu, thở dài:

“Ta sẽ cố gắng.”

“Vương huynh, người tên Lăng Lý Bạch Điều đó có quan hệ gì với người vậy?” Hắc không khỏi tò mò.

Nam nhân cười lớn, giọng nói đầy uy lực: “Hắc là huynh đệ kết nghĩa của huynh đệ kết nghĩa ta.”

Thanh niên nhếch mép cười khổ. “Vương huynh...” “Huynh đệ kết nghĩa của người còn thân hơn thân huynh đệ là ta nữa...”

Nam nhân cười sáng khoái, khoác vai hắc. “Sau này người sẽ biết.”

Thanh niên lắc đầu cười khổ.

“Ta đi trước đây.”

Nam nhân mỉm cười, vỗ nhẹ vai thanh niên.

Hắc đẩy cánh cửa gỗ rời khỏi trạch viện, bỗng nhiên dừng bước, nhìn chằm chằm về phía xa. Nhận thấy sự thay đổi của nam nhân, thanh niên mắt to trong lòng run lên.

Hắc lập tức lao về phía trước, xông ra khỏi trạch viện.

Chỉ thấy trong con hẻm tối không xa có một đứa trẻ đang ngồi xổm. Nó đang cong cái mông trắng nõn, từng cục* xuống đất, không khí bỗng chốc tràn ngập mùi hôi thối.

Đứa trẻ nhìn thấy hai người đi ra thì cũng sững sờ, ngơ ngác gãi đầu.

Nơi này có người ở từ khi nào vậy?

Hồi trước đến đây ‘giải tỏa’ chưa từng thấy có người mà..

Chương 276: Chương 276

Thanh niên mắt to nhìn thẳng bé, mắt hắn híp lại, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh băng.

“Ca, người đi trước, để ta xử lý.”

Nam nhân liếc nhìn đứa trẻ, trong mắt thoáng qua một tia không đành lòng nhưng cũng không nói gì thêm, quay người đi về phía đầu kia của con hẻm.

Mới đi được vài bước, nam nhân đã nghe thấy phía sau truyền đến vài tiếng “hự hự”.

“Haiz...” Hắn thở dài, dù không đành lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Hai người bọn họ thân phận đặc biệt, tuyệt đối không thể để lộ.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!...

...

Khách sạn Đồng Phúc.

Trong phòng khách, Đại Minh ngồi trên ghế, mà trên bàn gỗ trước mặt đặt một chiếc hộp gỗ to tướng, trên hộp chạm khắc hoa văn kỳ lân dữ tợn, sống động như thật, mà điều duy nhất không hoàn hảo là trên hộp gỗ chi chít những vết chém lộn xộn. Những vết chém đó phá hỏng vẻ đẹp của hoa văn kỳ lân.

Đại Minh cúi đầu, bên cạnh hắn đặt một chiếc chum nhỏ và một miếng vải khô.

Trong chiếc chum chứa chất lỏng màu vàng trong suốt. Đại Minh vẻ mặt nghiêm nghị, từ từ mở chiếc hộp gỗ.

Một đạo hàn quang hiện lên, nhiệt độ trong phòng dường như giảm xuống vài độ.

Hắn lấy chiếc Kỳ Lân phủ từ trong hộp ra đặt lên đùi, lại nhúng miếng vải khô vào chất lỏng màu vàng. Chất lỏng hơi sệt, tỏa ra mùi là lạ, tấm vải thấm đẫm chất lỏng nhẹ nhàng lau mặt rìu.

Đại Minh vẻ mặt nghiêm túc, lau rất cẩn thận.

“Két...” Cánh cửa phòng bị đẩy ra, Hùng Sơn bước vào, thấy Đại Minh đang lau rìu thì không khỏi nở một nụ cười. Hùng Sơn ngồi xuống bên cạnh Đại Minh, nhìn hắn lau rìu.

“Dù là vũ khí gì cũng phải thường xuyên bảo dưỡng.”

“Chỗ này, lau thêm chút nữa.” Hùng Sơn chỉ vào mặt rìu nói.

Đại Minh cười ngây ngô, gật đầu, cẩn thận lau.

Hùng Sơn từ nhỏ

Hôm đó Hùng Sơn thấy Đại Minh dùng xong vũ khí lại không lau mà cất thẳng vào hộp gỗ, mấy hôm sau cũng không lấy ra bảo dưỡng. Hùng Sơn thực sự không thể nhìn nổi nữa, bèn nói cho Đại Minh cách bảo dưỡng vũ khí. Nghe xong, Đại Minh đau lòng đến hỏng rồi. Kỳ Lân phủ là một trong hai vật quan trọng nhất trên người Đại Minh.

Đại Minh dùng vải khô lau xong rìu thì thở dài một hơi, nhìn Hùng Sơn: “Đại ca, huynh đệ của ta hắn...”

Hùng Sơn cười cười: “Yên tâm đi.”

Hắn vỗ vỗ lồng ngực rắn chắc của mình: “Đại ca làm việc, người cứ yên tâm.”

Nghe vậy, Đại Minh lộ ra nụ cười ngây ngô.

“Bây giờ là giờ Ty hai khắc, chúng ta cũng nên xuất phát rồi. Đến lúc đó tốc chiến tốc thắng, cứu xong người sẽ có người tiếp ứng chúng ta.” Hùng Sơn nghiêm túc, giọng điệu nghiêm nghị.

Đại Minh gật đầu thật mạnh, ánh mắt nhìn Hùng Sơn có thêm phần cảm kích.

“Àm âm!”

“Àm âm...”

Bên ngoài đột nhiên vang lên vài tiếng sấm. Đại Minh và Hùng Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời ám trầm, đám mây xám xịt lóe lên vài tia chớp, bắt đầu mưa to.

...

Mùng bốn tháng ba.

Giờ Ty ba khắc.

Biện Lương, đường Bách Hoa Tĩnh.

“Àm âm...”

“Àm âm...”

Trên bầu trời trầm thấp mờ tối vang lên vài tiếng sấm, tia chớp xanh lượn lờ trong đám mây đen dày đặc, như thể có sự sống. Bầu trời tối sầm, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt đè nén.

Gió ẩm lướt qua, những hạt mưa lạnh lẽo bị gió thổi, tạt xiên vào khuôn mặt tái nhợt của Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

“Két...”

“Két...”

Xe tù giam hai người chạy trên con phố lát đá xanh, Mộ Dung Long Uyên đánh xe, đội thêm một chiếc nón lá, sắc mặt đen sạm, ánh mắt bình thản.

“Chát!” Cái roi ngựa trong tay vung nhẹ, quất vào mông ngựa, con ngựa màu đỏ thẫm tăng tốc bước chân, đằng sau xe tù là Kim Hoàn Đào Lôi Chính Dương cùng các bộ khoái khác.

Theo sau các bộ khoái Lục Phiến Môn là một nhóm binh lính mặc áo giáp, tay cầm vũ khí. Phía trước binh lính là một vị tiểu tướng mặc kim giáp ngồi trên con ngựa cao lớn.

Hắn đội mũ trụ vàng, mặt nạ che kín khuôn mặt, qua khe hở mũ trụ, ánh mắt hắn lóe lên vẻ cảnh giác.

Kim Ngô Vệ!

Hành vi phạm tội của Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải quá nặng, để đảm bảo an toàn tuyệt đối, triều đình lần đầu tiên điều động Kim Ngô Vệ đi theo sau phạm nhân.

Hai bên đường dài cũng có rất nhiều người đứng, bọn họ đội nón lá, mặc áo tơi, thắt lưng đeo vũ khí.

Đây đều là những giang hồ võ giả tụ tập ở Biện Lương.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải sẽ bị chém đầu vào giờ Ngọ, bây giờ mới qua giờ Tỵ ba khắc, khoảng thời gian này là dùng để điều phố, răn đe những giang hồ võ giả còn lại.

Đám người hai bên đường im lặng không nói, lặng lẽ nhìn xe tù đi trên phố.

Hai vị bộ đầu nhất phẩm, một nhóm cao thủ Lục Phiến Môn, cộng thêm Kim Ngô Vệ, trận thế này thật sự quá lớn rồi.

Những gã giang hồ thô kệch xung quanh cũng là lần đầu tiên được chứng kiến cảnh tượng như vậy. Ngày thường, đừng nói là cao thủ nhất phẩm cảnh giới, ngay cả nhị phẩm võ giả

bọn họ cũng hiếm khi gặp được. Vậy mà hôm nay, bọn họ lại được tận mắt thấy một nhị phẩm và ba nhất phẩm võ giả. Điều này khiến cho phần lớn những võ giả tầng lớp thấp, chỉ ở tam tứ phẩm cảnh giới được mở mang tầm mắt.

Chương 277: Chương 277

“Tên bên trái chính là Vô Song Thần Chương Quỳnh Ngạo Hải!”

“Bên cạnh là Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận sao? Hắn ta trông cũng khá tuần tú đấy chứ!”

“Theo như Thiên Cơ Lô Giang Hồ Chí ghi chép, là Trương Thuận đã một chiêu đánh chết Trương Mậu Tường.”

“Quỳnh Ngạo Hải là nhất phẩm mới thăng cấp, quán lấy Mộ Dung Long Uyên, tạo cơ hội cho Trương Thuận.”

“Thật là hồ đồ mà, nếu ta có thực lực nhất phẩm, chắc chắn sẽ khai tông lập phái, làm tổ sư gia.”

“Đầu óc bị lừa đã rồi, không sống cho tốt, cứ khăng khăng đi giết quan triều đình.”

Trên đường phố vang lên vài tiếng lạnh lùng của đám võ giả,

Có người cảm thấy tiếc cho Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, có người là cười trên nỗi đau của người khác.

Trên xe tù, Tôn Thắng nghe thấy những lời nói xung quanh thì có chút nổi nóng.

“Lão tử dù sao cũng là một đầu linh thủy phi, hôm nay lại bị nhốt trong lồng, bị người ta xem như khỉ!”

“Thật là bức mình chết đi được!” Tôn Thắng lẩm bẩm.

Quỳnh Ngạo Hải nghe thấy vậy chỉ cười cười thờ ơ.

“Bọn họ thì biết gì chứ...”

Tôn Thắng biểu cảm phức tạp, nhẹ gật đầu, lẩm bẩm: “Phải đấy, bọn họ biết gì chứ.” Lúc nói ra câu này, Tôn Thắng có chút phiền muộn.

Những giang hồ võ giả này chỉ biết xuất phát từ góc độ của họ mà phán xét tất cả, Bọn họ tự cho mình là hiểu rõ toàn bộ sự việc, có tư cách lên tiếng, Nhưng thực ra đều chỉ là ánh mắt phiến diện mà không tự biết, còn huênh hoang khoác lác, thật là ngu muội biết bao,

“Này, lão đầu! Ông có thể làm được những gì đã hứa với chúng ta không?” Tôn Thắng hạ giọng, nhìn Mộ Dung Long Uyên,

Mộ Dung Long Uyên tập trung đánh xe, tàu thuốc bên hông lắc lư theo dao động, va vào thành xe,

“Có thể làm được hay không, còn phải xem ý trời.” Mộ Dung Long Uyên thanh âm khàn khàn nói,

Khuôn mặt tuần tú của Tôn Thắng lộ ra vẻ khinh thường,

“Ngươi để cô nương kia đi thăm dò án, liệu có thể điều tra ra không?”

“Hừ hừ...” Mộ Dung Long Uyên khẽ giơ roi ngựa, giọng khàn khàn nói: “Bản lĩnh điều tra cả đời của ta, Hồng Anh đã học được tám chín phần. Nếu ngay cả nàng cũng không điều tra ra được, e rằng ta đi cũng chẳng làm được gì.”

Tôn Thắng không nhịn được mà trợn trắng mắt, “Danh tiếng cả đời của ta và nhị ca, đều giao vào tay hai người, Cho dù có chết, hai ta cũng phải chết trong sạch, Ta tin tưởng hai người như vậy, mà ngươi lại nói với ta còn phải xem ý trời?” Giọng Tôn Thắng lộ rõ sự mãn,

Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh lên tiếng yếu ớt: “Tiểu Thắng, cung kính với Mộ Dung tiền bối chút, Điều tra vụ án không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.”

Lúc ở Vũ Xương phủ, Mộ Dung Long Uyên đã giúp Quỳnh Ngạo Hải đạt được cảnh giới nhất phẩm, Đây là ân huệ lớn lao, Tuy rằng Quỳnh Ngạo Hải sắp chết, nhưng chỉ cần còn sống, đó vẫn là ân huệ lớn, Tôn Thắng tặc lưỡi hai tiếng, không nói thêm gì nữa, Trên xe tù lại yên tĩnh trở lại.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cơn mưa lạnh lẽo rơi xuống, làm áo tù của hai người ướt nhẹp, lại đọng thành từng vũng trên đường lát đá xanh, Móng ngựa giẫm lên vũng nước, lạch cạch rung động, giữa đất trời dường như chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Không biết đã đi bao lâu, băng qua bao nhiêu con phố,

“Hu!” Mộ Dung Long Uyên kéo dây cương, khẽ quát, con ngựa từ từ dừng lại,

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải nhìn về phía trước, đó là một ngã tư rộng rãi, trống trải.

Ở ngã tư đường dựng một cái bực gỗ, bực gỗ bị nước mưa làm ướt, nhìn từ xa có thể thấy vài vết bẩn màu sẫm còn sót lại, mép bực lấm tấm màu đỏ sẫm dễ khiến người ta liên tưởng đến đó là thứ gì.

Vị bổ khoái cuối cùng của Lục Phiến Môn “Phi Hoàn Tác Mệnh” Lỗ Nặc cùng hơn mười bổ khoái khác đang đứng đợi bên bực gỗ, mà xung quanh vài trượng đứng đầy một đám người, có cả dân thường lẫn giang hồ võ giả, mặc dù trời mưa nhưng cũng không hề ảnh hưởng bọn họ xem náo nhiệt.

Cuộc sống buồn tẻ, bọn họ cần chút kích thích, mà trên đời này chẳng có gì kích thích hơn việc giết người!

Xe tù dừng lại ở pháp trường Biện Lương,

“Lão đầu, giờ nào rồi?”, Tôn Thắng dựa vào song sắt, lười nhác hỏi, “Giờ Ty, sáu khắc, thêm hai khắc nữa, hai người sẽ đầu rơi xuống đất.”,

Giọng Mộ Dung Long Uyên khàn khàn vang lên, ông ta buông roi ngựa, nhảy xuống xe.

Đội Kim Ngô Vệ theo sau tách ra, bao vây Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, đám đông chung quanh cũng bị đẩy lùi ra xa.

Hai tên đao phủ vai trần, mặc áo đỏ, thân hình vạm vỡ, để râu quai nón, mặt mày hung tợn, xách đao từ trong đám đông bước đến, lúc bước đi trên thân mang theo sát khí nồng đậm, rõ ràng là những tay đao phủ lão luyện.

Bỏ khoái Lục Phiến Môn tiến lên mở cửa xe tù, áp giải Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải lên bục gỗ.

Mộ Dung Long Uyên theo sát phía sau, khàn giọng hỏi: “Hai người có hối hận không?”,

Tôn Thắng liếc xéo ông ta, cười lạnh: “Lắm lời, Đại trượng phu sống trên đời, đã làm điều làm rồi, có gì mà hối hận hay không?”

Nghe câu trả lời của Tôn Thắng, Mộ Dung Long Uyên thở dài, ngữ khí bỗng trở nên nghiêm nghị:

“Ta thay mặt bách tính ven sông, tạ hai người”.

Chương 278: Chương 278

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải ngẩn người, nhìn nhau rồi cùng cười lớn: “Chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới!”.

“Ầm ầm...” Một tiếng sấm lại vang lên trên bầu trời u ám,

“Ào ào...” Ngay lập tức, mưa lớn trút xuống, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống khu chợ Biện Lương, đám đông xung quanh ngã tư bối rối. Có vài người ra ngoài vội vàng, không mang theo đồ che mưa, trận mưa như trút nước này lập tức đã làm ướt quần áo của họ. Mà một số võ giả giang hồ có thể lực thì bắt đầu cướp đồ che mưa của bách tính thường dân. Trong chốc lát, đám đông trở nên hỗn loạn.

“Loạch xoạch.. Loạch xoạch...” Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải bị bộ khoái của Lục Phiến Môn áp giải, bước lên đài gổ.

Bộ khoái một cước đá vào đầu gối của hai người, khiến Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải không bị khống chế mà quỵ xuống,

Nước mưa lạnh lẽo cứ thế tí tách rơi trên người cả hai.

“Ầm!” Một tiếng nổ lại vang lên trên bầu trời, tia chớp lóe lên trong những đám mây đen, ba tên bộ đầu nhất phẩm của Lục Phiến Môn đội nón lá, mặc áo toai đứng cách đó không xa, bọn họ, Ba bóng người, một cao lớn vạm vỡ, một vóc dáng vừa phải, người còn lại hơi gầy gò, Ba người đứng trong màn mưa, ánh mắt lạnh lùng, Y phục gấm đen tuyền, bay phấp phới trong gió mưa, Lúc này, bọn họ tượng trưng cho quyền uy của pháp luật vương triều Đại Vũ!

“Ầm!” Trời lại nổ vang, Tia chớp lan khắp nơi, như thể xé toạc bầu trời! Dưới ánh sáng của sấm sét, ba bóng người càng thêm uy nghiêm.

“Còn một khắc nữa!” Lôi Chính Dương thanh âm hùng hồn nói, “Chắc sẽ không có ai đến cướp ngục đâu nhỉ?”

Lỗ Nặc đứng một bên ngáp một cái, trời mưa thế này nếu mà ngủ là thích nhất, hắn có chút mệt rồi,

“Có Kim Ngô vệ ở đây, chắc là không có chuyện gì đâu.” Mộ Dung Long Uyên thanh âm khàn khàn nói: “Bên cửa Đông còn có rất nhiều nhân mã đồn trú, cho dù là Tông Sư tới thì nhất thời cũng không thoát được.” Nói xong, Mộ Dung Long Uyên nhìn Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, ánh mắt hắn mang theo một tia thương hại.

Thiên hạ này, người có thể được gọi là hiệp khách, đã không còn nhiều... Sau hôm nay lại mất đi hai người nữa rồi.

Đây là tổn thất của võ lâm, cũng là tổn thất của thiên hạ.

Trên đài gỗ bị mưa làm ướt, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải hai người thẳng lưng mà quỳ, phía sau mỗi người đều đứng một đao phủ, mưa như trút nước, hai người cúi đầu, áo tũ bị nước mưa làm ướt sũng.

Tôn Thắng quỳ trên mặt đất, hai tay bị trói sau lưng, hắn nghiêng đầu hỏi: “Vị đại ca này, không biết xưng hô thế nào?”

Đao phủ đứng sau lưng hắn không nói gì, Tôn Thắng cũng không để ý, chỉ cười cười, giọng điệu nhẹ nhàng: “Vị đại ca này, lát nữa xuống đao, làm phiền người đao nhanh một chút, ta là người sợ đau. Đúng rồi, nhị ca ta cũng sợ đau, làm phiền vị đại ca bên cạnh, lúc xuống đao cũng nhanh một chút.”

Quỳnh Ngạo Hải nghe thấy lời của Tôn Thắng, không khỏi lắc đầu cười khô,

“Lúc này mà người còn có tâm trạng nói đùa à.” Quỳnh Ngạo Hải cảm thán một câu,

Về mặt tâm thái, hẳn thật sự không bằng Tôn Thắng.

“Chết thì chết thôi, tiểu gia mười tám năm sau lại là một hảo hán!” Tôn Thắng giọng điệu nhẹ nhàng, tựa như đã nhìn thấu sinh tử,

Lúc này, tên đao phủ đứng sau Tôn Thắng gần giọng nói: “Có những người càng căng thẳng, càng sợ hãi, lại càng tỏ ra vẻ không quan tâm. Những kẻ như ngươi, ta chém không ít.”

Nghe câu này, nét mặt Tôn Thắng cứng đờ, nụ cười trên mặt hẳn dần dần biến mất.

Thấy Tôn Thắng không nói nữa, Quỳnh Ngạo Hải không nhịn được cười thành tiếng: “Ha ha ha ha! Thắng đệ à Thắng đệ...”

Tôn Thắng khịt mũi khinh bỉ, hẳn cúi đầu nhìn bọc gỗ ướt đẫm nước mưa, ánh mắt trở nên đờ đẫn, nước mưa thấm vào bọc gỗ lại như có mùi tanh máu từ bên trong tràn ra, Tôn Thắng cảm thấy cổ họng có hơi khô.

Thật sự sắp chết rồi sao...

Trong đầu hẳn hiện lên những ký ức về quá khứ của mình, Phụ thân, mẫu thân...

Trong ấn tượng, khuôn mặt của bọn họ đã có chút mơ hồ.

Đột nhiên, gương mặt của Trần Diệp từ trong trí nhớ hiện hiện, Tôn Thắng không nhịn được run rẩy một chút, vẻ mặt đau đớn, nước mắt chảy ra từ khóe mắt hẳn.

Nghĩa phụ... Tiểu Thắng bất hiểu, phải đi trước một bước rồi.

Quỳnh Ngạo Hải cũng cúi đầu, nước mắt lưng tròng,

Phụ thân... Hải nhi bất hiếu, khiến phụ thân người đầu bạc tiền người đầu xanh.

Hai người giờ khắc này tất cả đều khóc không ra tiếng, nước mắt hòa lẫn với nước mưa, chảy dài trên mặt, tiếng gió tiếng mưa hòa lẫn vào nhau, trời đất một mảnh hỗn loạn.

Trong chớp mắt, một khắc đã trôi qua.

“Đừng!” Tiếng trống vang lên.

Một viên quan sai đứng bên cạnh chiếc trống gõ đánh lên.

“Đã đến giờ Ngọ!” Vừa dứt lời, bộ khoái của Lục Phiến Môn bước lên bục gỗ, bưng hai bát rượu mạnh đưa cho hai tên đao phủ, nước mưa rơi vào bát, tạo thành những vệt gợn sóng.

Đao phủ nhận lấy bát rượu, nốc một ngụm lớn rồi phun lên lưỡi đao lớn,

“Kiếp sau hãy làm người tốt. Đừng phạm tội nữa!” Đao phủ trầm giọng nói rồi cả hai cùng lúc giơ cao thanh đao trong tay lên.

“Ầm ầm!” Trên bầu trời u ám lóe lên một tia chớp, chiếu vào hai người.

Ngay khi đao phủ sắp vung đao chém xuống...

“Vút vút vút...” Vài tiếng động nhẹ vang lên từ đám đông,

“Phập!” “Phập!” Tiếng ám khí đâm vào da thịt vang lên, hai tên đao phủ đứng sau Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải trợn tròn mắt.

“Choang!”

Chương 279: Chương 279

Thanh Kim Hoàn đại đao trên tay bọn họ rơi xuống đất, hai người ôm cổ họng, vẻ mặt khó tin, khoảnh khắc tiếp theo,

“Bịch!” Thân thể hai người ngã ra sau, ngã trên mặt đất, cơ thể co giật vài cái rồi tắt thở,

Bộ khoái Lục Phiến Môn gần đó ngay lập tức kịp phản ứng, Lỗ Nặc nhướng mày, có chút ngạc nhiên: “Thực sự có người dám tới cướp pháp trường à?”

Lôi Chính Dương cười lạnh: “Không biết sống chết.”

Hắn rút thanh Kim Hoàn đại đao từ sau lưng ra, hạt mưa rơi trên vòng kim loại, tạo ra âm thanh trong trẻo êm tai.

Mộ Dung Long Uyên quay đầu nhìn sang một bên, chỉ thấy trong đám đông xung quanh đột nhiên lao ra mấy chục người, những người này mặc đủ loại trang phục, khoác áo tơ, đội nón lá, trên người tỏa ra sát khí lạnh lẽo dày đặc.

“Sát thủ?”

Lỗ Nặc nhận ra thân phận của những người này, hắn nhẹ giọng nói nhỏ, đột nhiên, hắn dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt Lỗ Nặc biến đổi, nhìn về phía đám sát thủ.

Chỉ thấy người dẫn đầu là một nữ tử mặc hắc y, dáng người mảnh mai, nàng giơ tay lên, mấy đạo hàn tinh bắn ra, ngay lập tức đánh ngã một loạt bộ khoái.

“Là nàng ta!” Lỗ Nặc nhìn thấy nữ tử đó, da đầu liền tê dại, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, nhớ lại cảm giác bị cái chết bao vây trong rừng vài ngày trước.

Trên bục gỗ pháp trường, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải nghe thấy tiếng đao phủ ngã xuống đất liền đồng thời ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc.

Lại có người đến cứu bọn họ? Sao có thể!

“Bọn họ là ai?” Quỳnh Ngạo Hải nhìn về phía mấy chục người đang xông tới không xa, những người đó cầm đủ loại vũ khí, giao chiến với bộ khoái Lục Phiến Môn, chiêu thức võ công tàn nhẫn, chiêu nào cũng chí mạng.

“Sát thủ?” Quỳnh Ngạo Hải nhận ra đường lối võ công của những người này, vẻ mặt kinh ngạc.

Sao lại có sát thủ đến cứu bọn họ chứ, Tôn Thắng tìm kiếm trong màn mưa liền thấy được Tiểu Liên.

Tiểu Liên tử...

Tôn Thắng thầm gọi trong lòng, hấn rung rung nước mắt, cắn chặt hàm răng.

Nếu Tiểu Liên tử đã đến, vậy nghĩa phụ nhất định cũng ở gần đây!

Pháp trường một mảnh hỗn loạn, Tiếng la hét, tiếng chém giết vang lên không ngớt, Kim Ngô tướng quân ngồi trên lưng ngựa cao lớn lạnh lùng nhìn tất cả, hấn đột nhiên giơ tay phải lên, mạnh mẽ vung một cái, hàng ngũ binh lính chỉnh đàng sau đồng loạt giơ cao vũ khí trong tay, xông về phía sát thủ.

Hàng trăm binh sĩ đồng thời chạy về phía pháp trường, bước chân đều tăm tắp.

Mưa lớn như trút nước, một mảnh mịt mù, sát thủ của Ngọc Diệp Đường giao chiến với các bộ khoái Lục Phiến Môn, hai bên đều ra tay tàn độc, máu tươi, chân tay đứt lìa vương vãi khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Hoàng Tam một đao chém chết một bộ khoái nhị phẩm, lại nghe thấy tiếng bước chân đều đều tấp tấp thì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kim Ngô Vệ xung quanh như thủy triều ập về phía mọi người.

“Tiểu Liên! Mau đi cứu Tôn Thắng!” Hoàng Tam hét lớn một tiếng.

Tiểu Liên thân pháp nhanh nhẹn, thuận tay đánh ra một mớ ám khí, lại đánh ngã một đám bộ khoái, sau đó lướt người như chim hồng bay ra, nhẹ nhàng đáp xuống đài gỗ.

Trời đất âm u, Quỳnh Ngạo Hải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt của Tiểu Liên.

Không hiểu sao, Quỳnh Ngạo Hải cảm thấy có chút quen thuộc, hình như mình đã gặp ở đâu đó rồi.

“Xoẹt xoẹt...” Lúc này, một tiếng va chạm của vòng kim loại vang lên, tiếng gió mạnh từ phía sau cổ Quỳnh Ngạo Hải ập tới,

“Nhị ca! Cẩn thận!” Tôn Thắng kinh hãi, hấn vội vàng dùng sức đẩy Quỳnh Ngạo Hải ra.

Quỳnh Ngạo Hải bị va chạm mất thăng bằng, toàn thân lông tóc dựng đứng, hấn liếc mắt một cái liền thấy Lôi Chính Dương tay cầm thanh Kim Hoàn đại đao đang mạnh mẽ chém tới hấn.

Quỳnh Ngạo Hải lập tức cảm nhận được hơi thở tử vong, đúng lúc này, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, bởi vì, bọn họ nhìn thấy một vết cầu vồng rực rỡ, một vết cầu vồng không nên xuất hiện trong ngày mưa!

Ánh sáng đó rực rỡ chói lọi, lóe lên một cái rồi biến mất, đẹp như mộng huyền.

Đợi khi mọi người tỉnh lại, về mặt liền đờ đẫn, khó tin nhìn về phía pháp trường gỗ, đao phong gào thét mà đến đột ngột dừng lại, Quỳnh Ngạo Hải vẫn còn kinh hồn bạt vía, chỉ thấy bên cạnh mình, Lôi Chính Dương tay cầm Hoàn Kim Đao, về mặt hoang mang, giữa hai lông mày của hắn có thêm một lỗ nhỏ,

“Choang!” một tiếng lớn, thanh Kim Hoàn đại đao trong tay Lôi Chính Dương rơi xuống đất, suýt chút nữa chém vào người Quỳnh Ngạo Hải,

“Bịch...” một tiếng, Lôi Chính Dương cũng ngã xuống đất theo,

“Ầm!” trên bầu trời phát ra tiếng sấm trầm thấp, mưa càng nặng hạt, tiếng như trút nước, vô cùng ồn ào nhưng pháp trường lúc này lại yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, cho dù là bộ khoái, sát thủ, hay là các giang hồ võ giả đang xem, tất cả bọn họ đều dừng tay, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào trung tâm pháp trường.

Trên đài gỗ, một nữ tử mảnh khảnh đứng thẳng nói đó, đầu đội nón lá, người không mặc áo tơi, bộ y phục dạ hành đã bị nước mưa làm ướt, khăn che mặt bị gió mưa thổi bay, để lộ một gương mặt xinh đẹp động lòng người, đôi mắt lúc liếc nhìn mang theo băng lãnh.

Mọi người đứng như trời trồng nhìn chăm chăm, hồi lâu không thể hoàn hồn,

Mà Lỗ Nặc đứng ngoài đạo trường không ra tay, nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt đờ đẫn, nhỏ giọng lầm bầm: “Ám khí thật là lợi hại...”

“Đây chính là Khổng Tước Linh...”

Chương 280: Chương 280

Lỗ Nặc toàn thân rét run, cơn lạnh trước nay chưa từng có ập đến.

Mộ Dung Long Uyên đứng bên cạnh, nghe thấy ba chữ “Khổng Tước Linh”, không nhịn được trầm giọng nói: “Tên rất hay!”

Khoảnh khắc này, mộ Dung Long Uyên mới hiểu vì sao có Lỗ Nặc áp giải mà Quỳnh Long Sơn còn bị phé võ công, loại ám khí này, dưới cảnh giới Tông Sư, e rằng không ai đỡ nổi!

Tiểu Liên liếc nhìn Lôi Chính Dương đã chết, điềm nhẹ mũi chân, cả người nhảy vọt ra mấy trượng, đáp xuống bên cạnh Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, nàng nhặt lấy Kim Hoàn Dao của Lôi Chính Dương, dùng sức chém vào xiềng xích trói tay chân hai người.

“Keng!”

“Keng!”

Hai tiếng vang giòn tan, tia lửa bắn ra tứ phía, xiềng xích bằng tinh thiết bị Kim Hoàn Dao dễ dàng chém đứt, vũ khí của cao thủ nhất phẩm, tự nhiên cũng không phải phàm phẩm.

“Ha ha ha ha ha!” Tôn Thắng đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười lớn, “Ta đã biết tiểu gia ta không dễ chết như vậy mà!”

“Tiểu Liên tỷ! Đa tạ!” Tôn Thắng kích động, mừng rỡ khôn xiết, hân vận tưởng mình chết chắc rồi.

Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh nhìn Tiểu Liên, nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia, Quỳnh Ngạo Hải bỗng thấy có

chút quen thuộc, hình như mình đã gặp khuôn mặt này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Quỳnh Ngạo Hải chấp tay, cung kính hành lễ với Tiểu Liên.

“Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, tại hạ không biết lấy gì báo đáp. Tại hạ nợ người một mạng!” Mưa phùn thổi nghiêng, rơi trên khuôn mặt trắng nõn ướt át của Tiểu Liên, nàng nhìn người ca ca đồng phụ dị mẫu của mình thật sâu.

Tôn Thắng bên cạnh đột nhiên nhớ đến tin đồn Tiểu Liên phé võ công của Quỳnh Long Sơn, chuyện này...

Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, nếu chuyện này là thật... nếu nhị ca biết Tiểu Liên tỷ chính là người phé võ công của cha mình... e rằng sẽ khó mà chấp nhận.

Tôn Thắng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì Tiểu Liên đã kéo hắn và Quỳnh Ngạo Hải, quát lạnh: “Đi mau!”

Kim Ngô vệ xung quanh sớm đã bao vây toàn bộ, đang chậm rãi tiến tới.

Quá trình Tiểu Liên cứu người chỉ mất vài nhịp thở, đúng lúc này, trong vòng vây của Kim Ngô vệ, binh lính ở góc tây nam đột nhiên dùng binh khí trong tay chém về phía đồng đội gần đó.

Đột nhiên, một tiếng thét thảm thiết vang lên.

“Hửm?” Vị tướng quân cười trên lưng ngựa ngạc nhiên,

“Tiểu Thắng! Ta đến cứu người đây!”

Tiếng hét lớn vang lên từ góc Tây Nam, một nam nhân cao gần bảy thước, thân hình vạm vỡ xông tới, đằng sau hắn còn có mấy chục người ăn mặc như Kim Ngô Vệ.

Nam nhân bịt mắt này vừa xông ra đã thu hút mọi ánh nhìn, bởi vì tay phải hắn cầm một cây rìu lớn cán dài, lưỡi rìu sáng loáng kích thước bằng một chậu gỗ, trên lưỡi rìu khắc hình kỳ lân dữ tợn.

“Ầm ầm!”

Tia chớp xé ngang bầu trời, phản chiếu trên lưỡi rìu, khiến cây rìu càng thêm dữ tợn.

Nghe thấy tiếng hét, Tôn Thắng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy dáng người quen thuộc, nét mặt hắn trước là vui mừng, sau đó chuyển sang kinh ngạc.

“Cục cưng của ta! Đại Minh ca, người lấy đâu ra cây rìu lớn như vậy?”

Nhìn thấy cây Kỳ Lân phủ oai phong lẫm liệt kia, Tôn Thắng há hốc mồm kinh ngạc, miệng không khép lại được.

Trong lòng Quỳnh Ngạo Hải khẽ động, chẳng lẽ đây chính là vị đại ca có thể khiến mình khuất phục mà mà Tiểu Thắng nói sao?

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Đại Minh, trong lòng âm thầm đoán.

Thấy Đại Minh đột nhiên xông ra từ góc Tây Nam, Tiểu Liên hỏi nhú mày, nàng khẽ quát: “Ồ nháo!”

Tiểu Liên vừa dứt lời thì cảnh tượng tiếp theo khiến nàng im bật.

Đại Minh tay cầm Kỳ Lân phủ như mãnh thú thời tiền sử xông vào giữa đám Kim Ngô Vệ, hắn vung tay phải, phần lưng rìu dày như roi thép quét ngang xung quanh.

Đại Minh không dùng lưỡi rìu, mà dùng lưng rìu!

Dưới sự gia trì của thần lực trời sinh, lấy Đại Minh làm trung tâm, tất cả Kim Ngô Vệ xung quanh đều bị hắn quét

văng ra, nặng nề ngã xuống đất, xương gãy gân đứt, kêu la thảm thiết.

Đằng sau Đại Minh, Hùng Sơn tay cầm gậy sắt nhìn thấy cảnh này, trong mắt liền tràn đầy kinh hãi, hấn đường như đã nhìn thấy tương lai:

Anh tư dũng mãnh của Đại Minh lúc tung hoành chiến trường!

“Vù vù vù...”

Tiếng gió thổi càng lúc càng mạnh, trên bầu trời vang lên tiếng sấm đục ngầu, mưa lạnh rơi xuống kim giáp của Kim Ngô Tướng, nước mưa chảy dọc theo các đường vân của áo giáp rồi nhỏ giọt xuống đất, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn chằm chằm vào Đại Minh đang vung cây rìu lớn quét ngang qua binh sĩ.

“Xịt!” Con ngựa lớn dưới háng Kim Ngô Tướng lùi lại vài bước, hắt hơi một cái.

Hắn kẹp nhẹ hai chân vào bụng ngựa, tay phải nhắc lên một cây trường thương màu bạc chạm khắc hoa văn mãnh xà.

Kim Ngô Tướng im lặng không nói, con ngựa dưới yên dường như hiểu được ý hắn, tung vó phi nước đại, tiếng vó ngựa như nhịp trống, rõ ràng có tiết tấu.

“Đại Minh cẩn thận!” Hùng Sơn đang cầm một cây gậy sắt vừa đánh ngã một tên lính, nghe thấy tiếng vó ngựa liền vội vàng hét lớn nhắc nhở, Đại Minh đang múa rìu lập tức quay người lại nhìn.

Chỉ thấy cách đó vài trượng, một con ngựa cao lớn đang lao thẳng về phía hắn, trên lưng ngựa là một vị tướng mặc kim giáp, tay phải hắn giơ ngang cây thương, cán thương được kẹp chặt dưới nách, đầu thương sáng loáng thì chĩa thẳng vào Đại Minh.

Chương 281: Chương 281

Khoảng cách giữa hai người trong vài nhịp thở đã rút ngắn, toàn thân Đại Minh nổi da gà, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm, hắn như trở lại thời điểm lần đầu gặp hồ trong rừng, mà tướng lĩnh kim giáp trước mặt mang đến cho hắn cảm giác đe dọa còn mạnh hơn cả hồ!

“Hự!” Đại Minh hét lên một tiếng giận dữ, hắn nắm chặt cây Kỳ Lân phủ, đối mặt với tướng lĩnh kim giáp đang lao tới, hai cánh tay lực lưỡng đồng thời dùng sức,

“Xoẹt!” tiếng vải áo bị xé rách vang lên, Chỉ thấy cơ bắp trên cánh tay Đại Minh nổi lên, cứng rắn đến mức làm rách cả áo, Cùng với đó, phần áo trên ngực và lưng hắn cũng bị rách ra, mưa như trút nước đổ xuống thân thể cơ bắp cuộn cuộn như dã thú của hắn, vô cùng có lực trùng kích!

“Lộp cộp...”

“Lộp cộp!”

Tiếng vó ngựa dồn dập tiến lại gần.

Vị tướng mặc kim giáp phi ngựa xông đến trước mặt Đại Minh, tay phải cầm cây trường thương đâm mạnh, tốc độ của hắn nhanh đến mức cực hạn, cộng thêm sức ngựa, một thương này cũng mạnh đến cực điểm, trường thương đâm vào không khí, phát ra một tiếng xé gió chói tai.

“Hừ!” Mắt Đại Minh nổi gân máu, hai mắt đỏ ngầu, hai tay dùng sức, Kỳ Lân phủ mạnh mẽ chém xuống!

“Ầm ầm!” Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ, trong mây điện quang lấp lóe, dưới ánh sáng của tia chớp, hoa văn trên

mặt Kỳ Lân phủ như sóng dậy, vô cùng dữ tợn.

Khoảnh khắc tiếp theo! Cây rìu khổng lồ và cây thương va chạm nhau.

“Xoẹt...” Một tiếng động nhẹ, tiếp theo là âm thanh nặng nề.

“Rầm!”

Các võ giả đang giao chiến xung quanh đều nhìn về phía Đại Minh và Kim Ngô Tướng, mà chỉ một cái nhìn này đã khiến bọn họ sững sờ.

“Hí hí!” Con ngựa phía dưới Kim Ngô Tướng hí vang, hai chân trước nhấc lên, đứng thẳng dậy, một bóng người lặn từ trên lưng ngựa xuống, ngã mạnh xuống đất, mũ giáp rơi ra, để lộ một khuôn mặt trẻ tuổi.

Kim Ngô Tướng tóc tai bù xù, hai tay chống người dậy, vẻ mặt kinh ngạc, mà bên cạnh hắn là nửa cây trường thương.

Đại Minh vẫn giữ nguyên tư thế chém vừa rồi, hai vai hắn trĩu xuống, hai chân đứng vững trên mặt đất, Kỳ Lân phủ nghiêng, lưỡi rìu hướng xuống đất, mưa rơi từ trên trời xuống, đập vào mặt rìu, bắn lên vài giọt nước.

“Đây là...”

“Đây là phủ pháp gì?” Giọng của Kim Ngô Tướng nằm trên mặt đất có chút run rẩy, hắn là con nhà tướng môn Ngô gia, từ nhỏ đã luyện tập binh pháp, sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một loại phủ pháp thần diệu như vậy.

Lại có thể chém gãy cán thương ngay lúc hắn dùng toàn lực đâm tới.

Nghe thấy câu hỏi của đối phương, Đại Minh ngẩn người, ngây ngô đáp:

“Kỹ thuật bỏ củi.”

Nói xong, Đại Minh nhấc rìu lên, tiếp tục xông vào đám đông, lưỡi Kỳ Lân phủ vung lên hạ xuống, chỉ cần dùng sống rìu đập vào người khác cũng đã gây ra thương tích không nhỏ, tuy không chí mạng, nhưng cũng khiến đối phương mất khả năng phản kháng, chỉ một chốc, hiện trường đã hỗn loạn.

“Đi mau!” Tiểu Liên dìu Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải rút lui về phía tây nam, hội quân với Đại Minh, sát thủ Ngọc Diệp Đường cũng lần lượt áp sát về hướng đó.

Lỗ Nặc, Mộ Dung Long Uyên sau khi chứng kiến uy lực của Không Tước Linh thì liền không ra tay nữa. Với loại ám khí thần thánh đó, bọn họ xông lên cũng chỉ là uổng mạng vô ích mà thôi.

“Sau ngày hôm nay, e rằng giang hồ Ám Khí Bảng sẽ có biến động.” Mộ Dung Long Uyên khàn giọng nói.

Lỗ Nặc cười khổ:

“Ám khí có thể giết cao thủ nhất phẩm, dưới gầm trời này, ngoài tuyệt đỉnh cơ quan của Đường Môn, giờ lại có thêm Không Tước Linh.”

“Thứ kia của Đường Môn đã nhiều năm không xuất hiện.” Mộ Dung Long Uyên khàn giọng, nhìn theo bóng lưng Tiểu Liên: “Từ khi lão môn chủ đời trước qua đời, Đường Môn không còn ai có thể chế tạo Phật Nộ Đường Liên nữa.”

Lỗ Nặc gật đầu, hôm nay hắn cũng coi như được chứng kiến sự ra đời của một loại ám khí đỉnh cấp rồi, sau trận chiến này, Không Tước Linh chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ!

“Cây rìu lớn kia cũng không phải phạm vật...” Mộ Dung Long Uyên nhìn Đại Minh đang chém giết giữa đám Kim Ngô Vệ từ xa, ánh mắt dừng lại trên cây Kỳ Lân phủ trong tay hắn,

Mộ Dung Long Uyên xuất thân nhà binh, đối với vũ khí trong quân đội rất tinh thông,

“Quả là một mầm mống tốt để xông pha trận mạc.”

“Đáng tiếc...” Mộ Dung Long Uyên thở dài,

Cướp phạm nhân triều đình, đây là tội chết.

“Kim Ngô Vệ gần cổng thành cũng sắp đến rồi.” Lỗ Nặc nhìn về phía đông.

Mộ Dung Long Uyên cũng nhìn về phía đông, mưa như trút nước, tầm nhìn bị hạn chế làm ông ta không nhìn rõ.

Mộ Dung Long Uyên khẽ nheo mắt, lẩm bẩm: “Không đúng, nếu muốn đến thì đã đến rồi mới phải.”

Lỗ Nặc đột nhiên ngẩng đầu như nghĩ ra điều gì, cười khò:

“Tông Sư ra tay rồi.”

Mộ Dung Long Uyên gật đầu, nhìn về phía Tôn Thắng sắp rút lui,

“Tên nhóc đó lai lịch không nhỏ nhỉ. Sát thủ của Ngọc Diệp Đường, Nam Dật Vân, trong Kim Ngô Vệ còn có người giúp hắn.”

Giọng Mộ Dung Long Uyên có chút cảm khái.

Lỗ Nặc sờ cằm, mặt lộ vẻ nghi hoặc, “Ta nhớ hắn chỉ là một tên thủy phi, Ngọc Diệp Đường, Kim Ngô Vệ sao lại dính líu đến hắn chứ?”

Chương 282: Chương 282

Hai người đều xem qua quyển tông của Tôn Thắng, biết lai lịch của hắn, lúc điều tra chỉ biết hắn có liên quan đến Nam Dật Vân, Không ngờ còn có liên hệ với Ngọc Diệp Đường, Kim Ngô Vệ,

“Kim Ngô Vệ...” Mộ Dung Long Uyên đột nhiên khom người dậy, đánh giá những người đang giao đấu không xa, ông ta nheo mắt, không nói gì.

Kim Ngô Vệ bảo vệ hoàng thành có lý lịch trong sạch, không thể nào phản bội hoàng thất, chạy đến cướp pháp trường.

Lỗ Nặc cũng ý thức được điểm này, hắn và Mộ Dung Long Uyên nhìn nhau, Thấy trong mắt đối phương mang theo nghiêm túc cùng chấn động,

...

Cửa thành Đông Biện Lương, dưới vòm thành, một lão ăn mày rách rưới bần thủ đứng giữa thành, tay phải cầm một hồ lô rượu, từng ngụm từng ngụm uống.

“Ầm ầm ầm!” Mặt đất rung chuyển, đối diện lão ăn mày chạy đến hàng ngàn binh lính, đều là Kim Ngô Vệ!

“Ợ!” Nam Dật Vân ợ rượu, trên mặt mang theo một chút men say, ông ta giơ cao hồ lô rượu, liếm sạch giọt rượu cuối cùng rồi tiện tay ném hồ lô rượu ra sau.

Vị phó tướng cười ngửa mặt giáp nhìn thấy Nam Dật Vân, tay phải hắn vung mạnh, ra hiệu cho binh lính tiếp tục tiến lên.

Hàng trăm hàng ngàn binh lính ánh mắt lạnh lùng, bọn họ im lặng giờ vũ khí của mình lên, xông về phía Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân mặt đỏ bừng vì rượu, hít sâu một hơi,

“Phù...” Trong nháy mắt, gió nổi lên ào ào, màn mưa bên ngoài thành bị gió thổi nghiêng vào trong, từng đợt sóng biển cuộn cuộn dần dần vang lên, tiếng sóng biển càng lúc càng lớn, không bao lâu đã gần như tiếng sấm!

“Cút về cho lão tử!”

Nam Dật Vân hét lớn một tiếng, hai chương đẩy ra, trên người hắn bộc phát ra một luồng nội lực mạnh mẽ, theo hắn xuất chương truyền ra tiếng sóng gầm rung trời chuyển đất!

Hàng ngàn tên lính không hề sợ chết mà lao về phía Nam Dật Vân.

Ngay khi Nam Dật Vân song chương đẩy ra, những tên lính lao về phía ông ta đều bị một luồng khí kinh không lồ hất văng ra ngoài, nhất thời người ngã ngựa đổ, tiếng kêu la không ngớt, con ngựa của viên phó tướng cũng hoảng sợ, vó trước nhấc lên, hất chủ nhân xuống đất.

Nam Dật Vân tung ra một chương Kinh Đào chương, đẩy lùi hàng ngàn binh sĩ, một chiêu qua đi, tiếng sóng biển dần dần trở lại yên tĩnh, Nam Dật Vân nắm tay trái thành nắm đấm, ho khan vài tiếng, sắc mặt thoáng cái tái nhợt nhưng nhanh chóng trở lại hồng hào,

“Dừng lại đi, lão phu không muốn tạo thêm sát nghiệp.”

Những tên lính này thậm chí không phải là võ giả, Nam Dật Vân không thềm bắt nạt người thường, hơn nữa ông ta còn bị thương, nội lực cũng có hạn, kiêu tấn công như vừa rồi cũng không thể tung ra nhiều lần.

Viên phó tướng mặc áo giáp bò dậy từ dưới đất, trên mặt dính đầy bùn, nhìn sâu vào Nam Dật Vân:

“Ngươi là Võ đạo Tông Sư?”

Nam Dật Vân cười khẩy: “Đã biết rồi thì đừng tự chuốc lấy khổ.”

Phó tướng kéo con ngựa chiến bên cạnh, lạnh lùng nói: “Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

“Làm gì? Lão tử chỉ có một tên đồ đệ vừa mất! Nếu bị các ngươi giết rồi, lão tử đi đâu tìm đồ đệ tử hợp khẩu vị như vậy đây?” Nam Dật Vân hắng giọng, nhô một bãi đờm, khinh thường nói:

“Lão tử ở đây, cần các ngươi một khắc cũng không thành vấn đề.”

Phó tướng nghe vậy cười lạnh một tiếng, hấn lộn người lên ngựa, điều khiển ngựa lùi lại.

Thấy cảnh này, Nam Dật Vân hài lòng gật đầu: “Không tệ, ngươi rất biết điều.”

Phó tướng không nói gì, hấn vung tay phải làm vài động tác, hàng ngàn binh lính phía sau liền bò dậy khỏi mặt đất, thay đổi đội hình, bọn họ cất vũ khí đi, tiện tay tháo nỏ ở thắt lưng,

“Cạch...” “Cạch...” Tiếng lên dây nỏ vang lên đều đặn, lẫn át cả tiếng mưa.

Hàng ngàn mũi tên nhọn hoắt chĩa thẳng vào Nam Dật Vân, trong phút chốc đã khiến ông ta cảm thấy toàn thân như bị kim châm.

Nam Dật Vân: “...”

Những cây nỏ trong tay đám Kim Ngô Vệ này không phải loại tầm thường, chúng là sản phẩm của Đường Môn, cơ quan của Đường Môn số một thiên hạ, đây là loại nỏ đặc biệt được triều đình Đại Vũ đặt riêng từ Đường Môn có cấu trúc tinh xảo, sức sát thương lớn, phù hợp sản xuất hàng loạt, điểm yếu duy nhất là sức chứa tên ít, nhưng dù vậy, khi dùng trên chiến trường thì vẫn là một vũ khí lợi hại bậc nhất.

Nam Dật Vân nghiêng răng, vẻ mặt khó coi nói: “Cũng không cần phải làm vậy chứ?”

Tên phó tướng hừ lạnh, giơ tay phải lên, chuẩn bị hạ lệnh bắn tên, ngay lúc đó, một bóng người đột ngột xuất hiện trong cửa thành,

“Bịch...”

“Bịch...”

“Bịch...”

Cùng lúc bóng người xuất hiện là ba tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên, cánh tay phải đang giơ lên của phó tướng khựng lại, hần sững sờ, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Chỉ thấy giữa cửa thành, bên cạnh Nam Dật Vân bỗng đứng một thanh niên mặc bạch y, đeo mặt nạ bạc, góc phải phía dưới mặt nạ khắc một chiếc lá sống động như thật, dưới chân thanh niên là ba tên phó tướng mặc áo giáp, ba tên phó tướng này nằm trên mặt đất, đã bất tỉnh rồi.

Chương 283: Chương 283

Thấy thanh niên, Nam Dật Vân thở phào nhẹ nhõm, hấn kích động nói: “Lão đệ, muộn thêm chút nữa là lão ca chết rồi!” “Hơn ngàn mũi tên, vài loạt bắn là lão ca thành nhím rồi.”

Thanh niên bạch y đột ngột xuất hiện nghe vậy cười nói: “Ta cũng mới đến không lâu, vừa chặn đám Kim Ngô Vệ ở cửa Bắc, Tây, Nam lại.”

Nam Dật Vân nhìn xuống chân Trần Diệp, khoe miệng khê giật.

Khá lắm.

Các phó tướng trấn giữ các cổng thành khác đều có mặt tại đây, chứng kiến thanh niên bạch y xuất hiện đột ngột cùng ba phó tướng nằm dưới chân hấn, phó tướng phụ trách trấn giữ Đông môn sa sầm mặt mày, hấn nhanh chóng đưa ra quyết định, bệ hạ đã nói, hôm nay nếu có kẻ nào dám cướp pháp trường thì nhất định phải khiến chúng có đi không có về!

“Bắn tên!” Phó tướng trấn giữ Đông môn ra lệnh,

Không chút do dự, kỷ luật nghiêm minh!

Những binh lính phía sau hấn đồng loạt bóp cò.

“Vút vút vút...” Tiếng nổ tên xé gió át cả tiếng mưa, hơn ngàn mũi tên đen phóng về phía Trần Diệp và Nam Dật Vân,

“Mẹ kiếp, nguoi dám làm thật à!”

Nam Dân Vận biểu lộ nghiêm túc, nội lực bách lã trong cơ thể chấn động, âm thanh sóng gầm chấn động vang trời từ

trong cơ thể truyền ra.

Ngay khi ông ta chuẩn bị xuất thủ thì đột nhiên giật mình.

Chỉ thấy một cỗ kinh khí vô hình từ cơ thể Trần Diệp bắn ra, bao phủ cả Nam Dật Vân cùng ba tên phó tướng đang hôn mê dưới chân ông ta lại.

“Vút vút vút...”

Hơn ngàn mũi tên mạnh mẽ như châu chấu phủ kín bầu trời, đâm vào lớp hộ thể cương khí quanh Trần Diệp,

“Tách tách tách!”

“Tách tách tách!”

Lớp hộ thể cương khí vô hình bao phủ một trượng xung quanh, những mũi tên đâm vào lớp hộ thể cương khí, có thứ gãy mũi, có thứ bị bật ra, trong nháy mắt, tên đã bắn hết.

Dưới chân Trần Diệp rơi đầy tên nổ, trong vòng một trượng quanh hắn không còn bất cứ một vật gì.

Mà Nam Dật Vân đứng bên cạnh Trần Diệp từ từ há hốc mồm, vẻ mặt chấn kinh,

“Tiên Thiên chi khí của Đạo môn có thể lợi hại đến vậy sao?” Nam Dật Vân hồi tưởng,

Trước đây khi giao đấu với lão cường môn phái Võ Đang, Tiên Thiên chi khí cũng không mạnh đến thế! Tuy rằng hộ thể cương khí cấp Tông Sư có thể dễ dàng đỡ được tên nhưng mỗi lần đỡ một mũi tên đều phải tiêu hao một phần nội lực.

Nếu là Nam Dật Vân ra tay thì cũng chỉ là mượn lực đánh lực, Tông Sư cũng là người, nội lực có hạn.

“Lão đệ, ngươi còn đứng vững được không?” Nam Dật Vân đột nhiên hạ thấp giọng hỏi, theo hắn thấy, Trần Diệp lúc này có thể đã nội lực cạn kiệt, đang cố gắng chống đỡ.

Nghe vậy, Trần Diệp quay đầu nhìn Nam Dật Vân một cái.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp, Nam Dật Vân trong lòng bỗng nhiên có chút không thoải mái, cứ như thể, Trần Diệp đang dùng ánh mắt để nói: Ngươi nghi ngờ ta?

“Ta không tin ngươi có nhiều nội lực như vậy để tiêu hao!”
Phó tướng lạnh lùng lên tiếng, hấn lại hét lớn:

“Bắn tên!”

Lại một loạt nổ tên hướng hai người ập tới, mà kết quả cũng không khác gì vừa rồi, sự thay đổi duy nhất là xung quanh Trần Diệp một trượng đầy những mũi tên gãy.

Nam Dật Vân nhìn có chút kinh hãi, ông ta thử dò xét nói:
“Lão đệ, hay là vòng sau để ta đi?”

Trước đây Nam Dật Vân tự xưng mình luôn là “lão tử”, “lão phu”, bây giờ đã bắt đầu xưng “ta” rồi.

Trần Diệp lại lần nữa quay đầu nhìn Nam Dật Vân, bốn chữ hiện lên trong đầu Nam Dật Vân.

Ngươi nghi ngờ ta?

Nam Dật Vân: “...”

Chặn được hai loạt nổ tên, Trần Diệp cũng không muốn trì hoãn nữa, hấn vung tay phải vẽ một nửa vòng tròn, vô tận Tiên Thiên chi khí trong cơ thể bị hấn điều động, Trần Diệp tâm thần chìm vào đan điền, tách ra hai luồng Tiên Thiên chi khí, hấn vận chuyển “Thiên Diệp Bách Lăng Quyết” cộng hưởng pháp, để hai luồng nội lực này va chạm, cộng hưởng lẫn nhau.

Lúc ở Dục Anh Đường, Trần Diệp chỉ dùng đậu nành để luyện tập, chưa từng toàn lực xuất thủ, hấn chỉ dùng Tiên Thiên chi khí thôi cũng có thể tạo ra lực phá hoại khủng khiếp, nếu là hai luồng Tiên Thiên chi khí cộng hưởng, tinh túy của

hai loại công pháp Tông Sư chồng lên nhau, lực phá hoại sinh ra lần này, Trần Diệp thật không thể tưởng tượng nổi.

Hôm nay, vừa hay thử xem thành quả tu luyện của mình.

Hai luồng Tiên Thiên chi khí dưới sự buông thả của Trần Diệp va chạm, cộng hưởng nhau, trong mơ hồ, một tiếng âm âm truyền ra từ đan điền của Trần Diệp.

Nghe thấy âm thanh này, Nam Dật Vân trợn to mắt tại chỗ,

“Nội lực cộng hưởng!”

“Chuyện này không thể nào!”

Nam Dật Vân lộ vẻ chấn kinh, trong cơ thể Trần Diệp truyền ra tiếng âm âm như sấm rền, âm thanh này khác với tiếng sóng triều của “Thiên Diệp Bách Lăng Quyết”, nghe như tiếng sấm trời, nghe kỹ lại có chút giống tiếng gió, nghe kỹ hơn nữa, lại giống như tiếng chuông lớn rung động.

Trong lúc nhất thời, Nam Dật Vân cũng không biết Trần Diệp rốt cuộc đang sử dụng công phu gì.

“Ầm!” Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, sấm chớp bùng bùng, sắc trời u ám, ánh chớp dày đặc, dường như muốn xé nát thương khung!

Gió càng mạnh, mưa càng nhanh!

Nước mưa lạnh lẽo thổi vào trong thành, âm thanh va chạm cộng hưởng của Tiên Thiên chi khí trong cơ thể Trần Diệp ngày càng lớn, thậm chí át cả tiếng sấm!

Chương 284: Chương 284

Ở phía đối diện, phó tướng và binh lính đã chết lặng, hai lượt nỗ mạnh bắn liên tiếp cũng không thể giết chết người này, bây giờ lại có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy, cái này còn lớn hơn nhiều so với động tĩnh khi Nam Dật Vân ra tay vừa rồi.

“Bắn... bắn tên!” Giọng phó tướng hơi run rẩy, trong mắt hấn mang theo hoảng sợ,

Đây chính là Võ Đạo Tông Sư ư?

Đây thực sự vẫn là con người sao?

Trần Diệp cảm nhận được sự dao động của sức mạnh trong cơ thể, hấn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phó tướng và binh lính, con ngựa chiến dưới thân phó tướng dường như cảm nhận được điều gì đó, nó liền đứng thẳng dậy, hí vang, phó tướng không đề phòng, lập tức kêu lên một tiếng kinh hãi rồi lăn từ trên lưng ngựa xuống đất, ngã sõng soài.

Ánh mắt Trần Diệp bình tĩnh, hai luồng Tiên Thiên chi khí quần lấy nhau, chấn động, dọc theo kinh mạch tay phải đi đến lòng bàn tay phải.

Giờ khắc này, Trần Diệp bỗng nhiên lòng có cảm giác, hấn thuận tay vỗ vào bức tường thành bên cạnh, không đánh chuông này về phía binh lính.

“Vù!” Một luồng gió mạnh rít gào.

“Bốp!” Không khí dường như bị xé rách, trong thành nổi lên gió lớn, thổi bay quần áo của Trần Diệp và Nam Dật Vân phân phát.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển, đá vụn bay tung tóe, khu vực thành Đông tràn ngập khói bụi, tiếng kêu la thảm thiết vang lên từ phía binh lính,

“Vút...”

Một mảnh đá vụn không biết từ đâu bay tới, đập vào mặt viên phó tướng, khoe miệng hấn giật giật, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía tường thành, chỉ liếc nhìn một cái, hấn đã sững sờ. Mà cùng sững sờ với hấn còn có Nam Dật Vân cùng hơn ngàn binh sĩ, bọn họ ngây người nhìn, hai mắt đăm đăm.

Gió mạnh thổi tới dồn dập, cuốn đi lớp bụi mù mịt, để lộ ra hình dáng bức tường thành.

Ánh mắt Trần Diệp lóe lên một tia kinh ngạc, một chương tùy ý của hấn lại có thể tạo ra uy lực lớn như vậy sao?

“Ầm ầm...” Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm trầm đục, gió thổi xiên mưa, hạt mưa lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt ngây dại của Nam Dật Vân, hai mắt ông ta đờ đẫn, miệng há hốc.

Cách hấn không xa, bức tường thành vốn còn nguyên vẹn vài nhịp thở trước giờ đã bị thủng một lỗ, một lỗ thủng lớn đến vài trượng, xuyên qua tường thành có thể thấy bầu trời âm u.

Gió mưa bên ngoài theo lỗ thủng thổi nghiêng tạt vào mặt mọi người.

Sao có thể như vậy được!

Đám người sợ ngây người.

Tường thành Biện Lương dày tới ba, bốn trượng kiên cố giờ đã hóa thành đá vụn đầy đất, bắn vào người, vào mặt binh lính.

Phó tướng nhìn thấy tường thành bị Trần Diệp đánh thủng một chương, trên mặt lộ ra nụ cười khổ,

“Tất cả mọi người dừng tay, tại chỗ đợi lệnh!” Phó tướng thanh âm khàn khàn, binh lính phía sau trầm mặc nghe lệnh, bọn họ nhìn chăm chăm vào lỗ thủng trên tường thành, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Nam Dật Vân hít sâu một hơi, kịp phản ứng, ánh mắt sâu thẳm, vội vàng tiến lên một bước bất động thanh sắc đỡ lấy Trần Diệp.

Trần Diệp: “???”

Hắn quay đầu nhìn Nam Dật Vân.

“Đừng đề lộ, ta biết ngươi không còn nội lực.” Nam Dật Vân khẽ động môi, nói nhỏ.

Trần Diệp nhìn ông ta thật sâu.

Trong đầu Nam Dật Vân lại hiện lên bốn chữ: Ngươi nghi ngờ ta?

Biểu cảm ngay lập tức trở nên kỳ quái đến cực điểm.

Trần Diệp bước sang một bên, thản nhiên nói: “Đi tiếp ứng Tiểu Thắng đi.”

Nam Dật Vân cũng phản ứng lại, từ chợ Biện Lương đến thành Đông không xa, nội lực trong cơ thể ông ta dâng trào, hai chân điểm đất, trong nháy mắt đã lướt ra hơn hai mươi trượng.

Trần Diệp cũng thi triển thân pháp Súc Địa Thành Thốn, thân mình hóa thành một bóng đen, chạy về phía chợ.

“Trần lão đệ, vừa rồi ngươi dùng chiêu pháp gì vậy?”

“Nội lực của ngươi tại sao lại phát ra tiếng cộng hưởng?” Nam Dật Vân đuổi theo Trần Diệp, trong lòng không khỏi bối rối, lớn tiếng hỏi.

Mấy bước phóng ra, hai người đã cách nhau vài chục trượng, Trần Diệp nghe thấy lời của Nam Dật Vân thì cười nhạt nói: “Không phải chương pháp, chỉ là tùy tiện đánh một chiêu thôi.”

“Nội lực cộng hưởng dùng phương pháp phát lực của 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》.”

Nghe thấy câu trả lời của Trần Diệp, Nam Dật Vân tròn mắt.

“Làm sao có thể!”

“Người thật sự đã kết hợp pháp môn cộng hưởng phát lực gắn với Tiên Thiên chi khí?”

“Không đúng! Người chỉ có một luồng Tiên Thiên chi khí, làm sao cộng hưởng được?” Nam Dật Vân càng nghĩ càng mờ hồ, Chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Ông ta ngẩng đầu muốn hỏi Trần Diệp, nhưng phát hiện đã không còn thấy bóng dáng Trần Diệp đâu nữa,

“Hả?” Nam Dật Vân bối rối, ngay cả khinh công của mình cũng không bằng Trần Diệp sao?

...

Biện Lương, khu chợ.

Mưa như trút nước, sấm sét âm âm trên bầu trời, cơn mưa này dường như không có điểm dừng, cứ thế trút xuống không ngừng.

Lỗ Nặc và Mộ Dung Long Uyên nhìn nhau, cả hai đều thấy được phân nghiêm túc cùng chấn kinh trong mắt đối phương.

Có mặt thám trong Kim Ngô Vệ.

Chuyện này... sao có thể chứ! Kim Ngô Vệ chịu trách nhiệm canh gác hoàng thành, trách nhiệm rất lớn, bất kể ai gia

nhập Kim Ngô Vệ đều phải được điều tra, bất cứ ai có vấn đề đều không thể vào được.

Bây giờ...

Chương 285: Chương 285

Lỗ Nặc không nói gì, hắn nhìn về phía tây nam, Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải dưới sự yểm trợ của sát thủ Ngọc Diệp Đường và Kim Ngô Vệ đã xông ra khỏi vòng vây, nếu không ngăn chặn, bọn họ sẽ thực sự trốn thoát.

Đúng lúc này, Mộ Dung Long Uyên khẽ động lỗ tai, ông ta sống sót một lúc rồi nhìn về phía tây.

Trong màn mưa, ông ta mơ hồ nhìn thấy vô số bóng đen chạy về phía này,

“Lộc cốc...”

“Lộc cốc...” Mặt đất rung lên, tiếng mưa xen lẫn tiếng vó ngựa, Lỗ Nặc nheo mắt, lơ mơ nhìn thấy một lá cờ trong màn mưa, hắn hạ giọng nói:

“Là Vũ Lâm Quân!”

“Bệ hạ lại điều Vũ Lâm Quân tới sao?”

Mộ Dung Long Uyên mím môi, trên gương mặt đen sạm không có biểu cảm gì.

Vũ Lâm Quân, thiếp thân cận vệ của Đại Vũ Hoàng Đế, những người này đều là người giỏi trong quân đội, có thể lấy một địch nhiều, lại càng là trung thành tuyệt đối với hoàng đế.

“Bọn họ chạy không thoát, dù có thể cản được Kim Ngô Vệ nhưng mấy nghìn Vũ Lâm Quân cùng ra tay, bọn họ cũng không có đường sống.” Lỗ Nặc kết luận, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt từ lười biếng chuyển sang sắc bén,

“Ra tay đi, hạ mấy tên sát thủ nhị phẩm của Ngọc Diệp Đường.”

“Không ra tay nữa, bệ hạ sẽ không tha cho chúng ta.”

Lỗ Nặc thân thể khễ động, bước dài ra, đồng thời tay phải hất có thêm vài chiếc vòng sắt, ngay khi Lỗ Nặc giơ tay phải lên, chuẩn bị đánh vòng sắt ra thì một bóng người đột nhiên xuất hiện ở pháp trường.

Người đó mặc bạch y, không có bất kỳ dụng cụ che mưa nào, hắn đeo một chiếc mặt nạ bạc trên mặt, mép mặt nạ khắc một chiếc lá sống động như thật. Mưa lớn rơi xuống không ngừng nhưng người đó vẫn sạch sẽ gọn gàng, không dính một chút nước mưa nào.

Bước tiến của Lỗ Nặc đột ngột dừng lại, hắn đứng yên tại chỗ, kinh hãi nhận ra:

Nước mưa không thể vào được khu vực một trượng xung quanh người đó!

“Tông... Tông Sư?” Giọng Lỗ Nặc khàn đặc, cổ họng khô khốc, hắn sững sờ tại chỗ nhìn thanh niên mặc bạch y đeo mặt nạ bạc, thoáng cái chột hiệu ra.

Đông Hoa!

Vị Tông Sư thứ sáu trong thiên hạ, chủ nhân của Ngọc Diệp Đường, từng dùng nội lực cường đại đánh bại cao thủ nhất phẩm!

Thanh niên đeo mặt nạ bạc quay đầu liếc nhìn Lỗ Nặc, Lỗ Nặc lập tức thu chiếc vòng sắt trên tay phải lại, lùi lại vài bước, trở về bên cạnh Mộ Dung Long Uyên.

Mộ Dung Long Uyên: (—_—)!!

...

Phía tây nam pháp trường.

“Đi đường này!” Hùng Sơn vung cây gậy sắt trong tay, đánh bay rất nhiều Kim Ngô vệ, yểm hộ Đại Minh.

Đại Minh vóc dáng cao lớn, như một con mãnh thú, cây rìu lớn trong tay quét ngang dọc, dễ dàng mở ra một con đường, nếu hấn dùng lưỡi rìu thì lúc này đã máu chảy thành sông rồi.

Tiểu Liên hai tay xách Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, thân pháp nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Đại Minh.

“Đại Minh ca!” Tôn Thắng nhìn thấy Đại Minh thì vui mừng khôn xiết.

Đại Minh quay đầu cười ngốc nghếch, ánh mắt nhìn Tôn Thắng cũng tràn đầy vui mừng, trong số mọi người ở Dục Anh Đường, Đại Minh và Tôn Thắng có quan hệ tốt nhất.

Hoàng Tam và những người khác cũng vừa đánh vừa lùi, tập hợp lại với nhau, đột nhiên, sắc mặt Hùng Sơn thay đổi, hấn nhìn về phía tây. Mặc dù mưa to tầm tã che khuất tầm nhìn nhưng Hùng Sơn kinh nghiệm trong quân đội dày dặn, dựa vào sự rung chuyển của mặt đất và tiếng vó ngựa mơ hồ lập tức phán đoán có quân đội đang tiến về đây.

“Nhanh rút lui!”

“Có quân đội đến!!” Hùng Sơn lòng nóng như lửa đốt, mọi người xung quanh vội vàng tăng tốc, hướng ra ngoài phá vây.

Số Kim Ngô vệ còn lại không sợ chết cũng điên cuồng lao tới, muốn câu giờ cho đến khi Vũ Lâm quân đến. Đúng lúc này, một bóng người vụt qua, Trần Diệp xuất hiện trước mặt đám người.

Nhìn thấy bộ bạch y và chiếc mặt nạ bạc quen thuộc, sát thủ của Ngọc Diệp Đường kinh ngạc kêu lên: “Công tử!”

“Nghĩa phụ!” Tôn Thắng nhìn thấy Trần Diệp thì nước mắt lưng tròng, tuôn rơi lã chã.

Nhìn thấy bóng người bạch y đột ngột xuất hiện kia, Đại Minh hơi sững sờ, chỉ cần nhìn dáng người là hắn đã nhận ra ngay đây là Trần Diệp!

“Cha!” Nhìn thấy Trần Diệp, Đại Minh vừa mừng vừa tủi, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, mắt hắn cay xè, có quá nhiều điều muốn nói với Trần Diệp.

“Viện trưởng!” Tiểu Liên thanh âm thanh thúy, ánh mắt nhìn Trần Diệp có chút thần thái khác thường.

Nhìn thấy Trần Diệp, Tiểu Liên bỗng cảm thấy an toàn, cảnh tượng này khiến nàng nhớ lại hai năm trước, khi đó Trần Diệp cũng giống như bây giờ, bạch y như tuyết, không vương bụi trần, khí chất phiêu dật như trích tiên.

Bốn tiếng gọi cùng vang lên, Hùng Sơn và Quỳnh Ngạo Hải nghe mà ngơ ngác.

Dưới lớp mặt nạ, khóe miệng Trần Diệp khẽ nhếch lên, hắn cười lớn:

“Đứng vững!”

Nói rồi, ánh mắt Trần Diệp bình thản lướt qua đám Kim Ngô Vệ đang xông tới, hắn điều khiển Tiên Thiên chi khí trong cơ thể, vận dụng pháp môn phát lực của 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》.

“Ầm ầm...” Trong cơ thể Trần Diệp lại vang lên tiếng nổ ồ ồ, cái này khiến Tôn Thắng hơi sững sờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ thấy Trần Diệp khẽ vung tay áo, lấy hắn làm trung tâm, một luồng khí hữu lực từ đó bắn ra,

“A!”

“A!”

“...”

Đám Kim Ngô Vệ xung quanh bị Trần Diệp hất văng ra xa vài trượng, nặng nề ngã xuống đất,

“Loảng xoảng...”

“Loảng xoảng...” Vũ khí trong tay cũng rơi xuống đất, phát ra một chuỗi tiếng vang.

Chỉ với một cái phẩy tay áo.

Chương 286: Chương 286

Trần Diệp chỉ dùng một tay áo, đã quạt bay hơn trăm người, đám người xung quanh bỗng chốc trở nên trống trải.

Chứng kiến cảnh tượng này, đám người đều há hốc mồm kinh ngạc, bọn họ chiến đấu cả nửa ngày mà Trần Diệp chỉ phất tay áo một cái? Cứ thế xong rồi?

Đồng tử Hùng Sơn co rút, trong lòng chấn động, hấn thát thanh nói: “Võ đạo Tông Sư?”

“Võ đạo Tông Sư...” Quỳnh Ngạo Hải cũng thì thầm một tiếng, sự chấn động trong lòng hẳn không kém gì Hùng Sơn.

Vừa rồi Tôn Thắng gọi người này là nghĩa phụ!

Trời ạ!

Quỳnh Ngạo Hải có chút không kịp phản ứng, người huynh đệ kết nghĩa này của mình, sau lưng không chỉ có sư công mà còn có một vị Tông Sư?

Quỳnh Ngạo Hải đã hiểu ra tất cả, hèn chi Tôn Thắng còn trẻ mà đã có thực lực gần nhị phẩm đỉnh phong, thì ra là sư xuất danh môn!

“Vèo...” Một bóng người ngay sau đó xuất hiện bên cạnh đám người,

“Ừm, không tệ, chỉ là bị xuyên xương bả vai, không có gì đáng ngại.” Nam Dật Vân bay đến, ông ta nhìn Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải, liếc mắt một cái đã nhìn ra tình trạng của bọn họ.

“Hừm?”

“Nhất phẩm rồi?” Nhận thấy Quỳnh Ngạo Hải đã thăng lên nhất phẩm, trên mặt Nam Dật Vân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn thấy Nam Dật Vân liền vội vàng ôm quyền hành lễ, cung kính nói:

“Sur công!”

“Ừm.” Nam Dật Vân hồ hững ừ một tiếng, coi như đáp lại.

“Sao lại nói chuyện với nhị ca của ta như vậy!” Tôn Thắng thấy thái độ của Nam Dật Vân liền nhíu mày, quát lớn.

Nam Dật Vân sững sờ, cả người liền tê liệt tại chỗ, ông ta tức giận đến mức toàn thân run rẩy, chỉ vào Tôn Thắng, môi run rẩy.

“Tiểu tử này...” Nam Dật Vân còn chưa nói hết lời thì chợt nhớ tới Trần Diệp đang ở bên cạnh, đành phải nuốt ngược câu chữ thề vào trong.

“Tiểu Thắng!” Quỳnh Ngạo Hải thấy Tôn Thắng mắng Nam Dật Vân liền sợ đến toát mồ hôi lạnh, tính tình Nam Dật Vân quái gở, giang hồ ai cũng biết, nếu chọc giận ông ta nhaatsa định sẽ không thể thiếu một trận trừng phạt.

Tôn Thắng phẩy tay, nói với Nam Dật Vân: “Thái độ nhiệt tình lên chút. Nhị ca ta dù sao cũng là truyền nhân của Nam Hải phái chúng ta, hiện tại đã là cao thủ nhất phẩm, trên giang hồ cũng coi như có máu mặt, ngươi lại có thái độ này à?” Tôn Thắng quở trách Nam Dật Vân, Nam Dật Vân rụt cổ, không dám nói gì.

Cảnh tượng kỳ quái này khiến đám người xung quanh đều hoang mang.

Rốt cuộc ai là sư phụ, ai là đồ đệ đây? Sao Tôn Thắng lại mắng Nam Dật Vân như mắng hài tử vậy?

“Tiểu Thắng, các con cùng Nam Tông Sư rời khỏi từ phía Đông thành, nơi này giao cho ta.” Trần Diệp lên tiếng, giọng đều đều, hất một thân bạch y, đứng giữa màn mưa mờ ảo càng thêm thoát tục, bạch y trắng tuyết, toàn bộ mưa rơi đều bị hất ngăn cách trong vòng một trượng quanh thân.

“Vâng! Nghĩa phụ!” Nghe Trần Diệp lên tiếng, Tôn Thắng vội vàng cung kính hành lễ, dáng vẻ ngoan ngoãn, hoàn toàn không thấy vẻ mặt vừa nãy khi quở trách Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân sa sầm mặt mày, tức đến phát điên.

Quả là ông trời có mắt, năm xưa ông ta đối xử với sư phụ thế nào thì giờ đều báo ứng lên người ông ta hết rồi.

Đám người xung quanh biểu cảm kỳ quặc, nhưng không dám lộ ra chút nào.

“Lộp cộp...” Tiếng vó ngựa trong màn mưa càng lúc càng gần, Trên con phố lát đá xanh rộng thênh thang của Biện Lương, xuất hiện vô số bóng người đen kịt, mặt đất rung chuyển càng lúc càng mạnh.

Hàng ngàn Vũ Lâm quân ồ ạt phi ngựa lao tới, đám người có mặt ở đây trước giờ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy. Tranh đấu giang hồ cùng lắm cũng chỉ là vài trăm người chém giết, một mảng đen kịt như thế này, nhìn vào, trong lòng cũng không khỏi có chút xao động.

Đây mới chỉ là vài ngàn người, nếu đặt trên chiến trường, mấy chục vạn người chém giết thì sẽ phải thảm khốc đến mức nào đây? Người không cần nhiều, ước chừng vạn người là có thể vây chết một Tông Sư.

“Nghĩa phụ, cẩn thận nha!” Tôn Thắng lo lắng nói, hất tung trò chuyện với Quỳnh Ngạo Hải, biết dù là Tông Sư cũng không muốn đối mặt với số lượng lớn binh mã như thế.

Tông Sư cũng là người, nội lực là có hạn.

Lời vừa dứt, bóng trắng Trần Diệp lao ra, hần nhẹ nhàng điểm chân xuống đất, thân hình phiêu dật, chắn trước hàng ngàn binh mã.

Trong cơ thể Trần Diệp truyền đến tiếng vang ù ù, âm thanh to lớn, tựa như chuông đồng.

“Ầm!” Trên bầu trời xẹt qua một tia chớp, chiếu sáng con phố mờ tối.

Trần Diệp nhẹ nhàng phát tay áo, một luồng khí vô hình tỏa ra từ người hắn, trong đàn điện rung động ầm ầm, vượt cả sấm rền. Trời đất tối sầm, mưa như trút nước, những giọt mưa rơi xuống xung quanh Trần Diệp dường như được một lực vô hình nâng đỡ, từng giọt lơ lửng giữa không trung.

Chỉ trong vài nhịp thở mà đã có vô số hạt mưa đã lơ lửng xung quanh Trần Diệp, mưa vẫn không ngừng, như thể vô tận, Khoảnh khắc này, dường như trời đất đảo lộn!

Trần Diệp hít một hơi nhẹ, ánh mắt trầm tĩnh,

Chương 287: Chương 287

Hai năm qua, hắn không chỉ nằm ì ra mà vẫn rèn luyện, ngoài việc phát triển kỹ thuật ra đòn của “Thiên Điệp Bách Lãng Quyết”, Trần Điệp cũng đã nâng cao khả năng sử dụng “Tiên Thiên Nhất Khí Công” lên một bậc.

Dưới sự bổ sung nội lực vô hạn từ thuộc tính [Khí Thể Nguyên Lưu], Trần Điệp có thể làm những điều mà ngay cả Tông Sư cũng không làm được, ví dụ như... hắn có thể điều khiển hộ thể cương khí, đưa vô tận Tiên Thiên chi khí vào các hạt mưa.

Những hạt mưa lơ lửng trên không trung run rẩy dữ dội, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào, chỉ trong vài nhịp thở mà mưa rơi càng lúc càng nhiều, thân ảnh Trần Điệp đã bị những hạt mưa bao phủ, trở nên mờ ảo.

Trên pháp trường, Nam Dật Vân cùng các sát thủ Ngọc Điệp Đường khi chứng kiến cảnh này đều há hốc mồm, đồng tử co rút.

“Công phu Đạo môn mạnh đến vậy sao?” Nam Dật Vân nhìn hành động của Trần Điệp, trong lòng kinh ngạc đến cực điểm.

Phải biết rằng, Trần Điệp vừa mới tiêu hao một lượng lớn nội lực, vậy mà giờ vẫn còn dư sức à?

Nam Dật Vân bị chấn động sâu sắc, cho dù ở thời kỳ đỉnh cao, ông ta cũng không thể làm được như Trần Điệp.

“Quả nhiên công phu Đạo môn độc nhất thiên hạ...” Nam Dật Vân thu hồi ánh mắt, giọng điệu có chút chán nản.

Công phu Đạo môn tu luyện cực kỳ khó, rất coi trọng tư chất, đặc biệt là nội công, không có mấy chục năm mài giũa thì căn bản không thể tu thành, nhưng một khi đã tu thành sẽ trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Các đệ tử Võ Đang, Thanh Thành, Toàn Chân, khi còn trẻ thực lực không nổi bật, nhưng khi tuổi tác tăng lên, thực lực sẽ trở nên cực kỳ khủng bố, đây là điều mà không môn phái nào có thể sánh bằng.

Cao thủ Đạo môn, càng già càng mạnh!

“Đi thôi, lão phu tiễn các người ra khỏi thành.” Nam Dật Vân hoàn hồn, không còn chú ý đến Trần Diệp nữa, nếu mà nhìn thêm nữa thì ông ta sẽ tự ti chết mất.

Đám người Ngọc Diệp Đường theo sau Nam Dật Vân, hướng về phía Đông thành môn chạy đi.

Hùng Sơn quay đầu, nhìn sâu vào Trần Diệp đang bị những hạt mưa bao phủ, hắn lại âm thầm nhìn về phía Đại Minh, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Hùng Sơn vốn tưởng rằng Đại Minh chỉ là một tiểu phu bình thường, có sức mạnh bẩm sinh, nhờ chút kỳ ngộ mà có được cây Kỳ Lân phủ, bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải vậy!

Đại Minh gọi vị Tông Sư võ đạo này là cha!

Hùng Sơn tê dại cả người, người huynh đệ kết nghĩa mà mình kết giao trên đường, bối cảnh lại là nhi tử của một Tông Sư?

Sau này còn làm sao đưa Đại Minh lên chiến trường hai nước nữa...

Hùng Sơn thở dài một tiếng, trong lòng phiền muộn, hắn còn muốn cùng Đại Minh kề vai chiến đấu, công thành đoạt

đất cơ mà...

Đại Minh cảm nhận được ánh mắt của Hùng Sơn, cười ngây ngô một tiếng, ánh mắt trong veo gật đầu với hấn, Hùng Sơn bắt đắ dĩ cười cười.

Ngoài pháp trường, Mộ Dung Long Uyên và Lỗ Nặc khẽ nhếch môi, phát ra một tiếng huýt sáo, bọn họ đang ra lệnh cho các bộ khoái Lục Phiến Môn dừng tay.

Các bộ khoái nghe hiệu lệnh cũng không truy đuổi nữa, chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, xông lên chỉ là chết vô ích.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Lỗ Nặc hạ giọng hỏi nhỏ.

Mộ Dung Long Uyên im lặng, liếc nhìn Lỗ Nặc, cho hấn một ánh mắt, ý tứ là: Người giỏi thì người lên.

Khóe miệng Lỗ Nặc giật giật, vẻ mặt đau khổ.

“Haiz...” “Chỉ giết một người thôi, sao lại nổ ra hai vị Tông Sư chứ?”

“Sau này Lục Phiến Môn còn có uy tín gì trên giang hồ nữa?”

Mộ Dung Long Uyên im lặng nhìn về phía Trần Diệp và Vũ Lâm Quân, đồng tử co rút.

Trên con đường lát đá xanh dài, mưa lớn tầm tã, những hạt mưa rơi trên không trung đều đang lơ lửng quanh người Trần Diệp.

“Lộc cộc lộc cộc...”

Tiếng vó ngựa càng thêm thanh thúy, mỗi khi giẫm lên nước đọng đều bắn tung tóe.

Hàng ngàn Vũ Lâm Quân đã xông đến trước mặt Trần Diệp, hai bên cách nhau không quá mười trượng, Vũ Lâm

Quân đều mặc áo giáp, tay cầm thương, giáo, ánh mắt lạnh lùng, đáy mắt lộ ra sát khí, khí thế bức người mà đội quân này mang đến không thể xem thường, khiến lòng người lạnh lẽo, không khỏi run rẩy.

Trần Diệp bình tĩnh nhìn những kỵ binh đó, hần từ từ đưa tay phải ra, ngón giữa hơi cong, chống vào phía dưới ngón cái, những hạt mưa lơ lửng quanh người đồng thời rung lên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trần Diệp búng nhẹ ngón tay.

“Vù vù vù...”

“Vù vù vù...”

Tiếng xé gió như tên bắn vang lên, những hạt mưa xung quanh Trần Diệp bị một lực vô hình kéo về phía trước, sau đó đồng loạt bắn về phía Vũ Lâm quân đang xông tới.

“Hí!”

“Hí!”

“Á!”

Từng hạt mưa như biến thành mũi tên, găm vào người, vào ngựa.

Quân tiên phong xông lên phía trước lần lượt phát ra tiếng thét kinh hãi, phổ đá xanh hỗn loạn, tiếng la hét lẫn ngựa hí, khiến đám ngựa còn lại hoảng loạn, chúng đồng loạt tung vó, hất chủ nhân xuống. Binh lính ngã cứ thế ồ ạt ngã xuống con đường đá xanh, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, mà hạt mưa vô tận vẫn vô tình đập vào thân thể quân lính.

Chỉ vài nhịp thở sau đã không còn ai đứng trên đường nữa, chỉ còn lại vài con ngựa run rẩy cúi đầu, đứng bên cạnh chủ nhân đã mất khả năng di chuyển của mình,

Yên lặng...

Phố phía đông Biện Lương chìm vào một khoảng im lặng chết chóc.

Chương 288: Chương 288

Bộ khoái Lục Phiến Môn, võ giả giang hồ trốn trên mái nhà, Kim Ngô Vệ ngã xuống đất...

Ánh mắt bọn họ chờ đợi nhìn đường phố náo loạn, người ngã ngựa đổ, tiếng kêu than khắp nơi.

Lỗ Nặc sững sờ nhìn, người đã choáng váng.

Mộ Dung Long Uyên bên cạnh cũng không còn vẻ bình tĩnh, điềm nhiên thường ngày, miệng ông há hốc, mắt lồi ra, khuôn mặt nông dân già nua tràn đầy kinh ngạc.

Khoảnh khắc này, khu chợ Biện Lương đều im lặng.

Im lặng như chết.

Chỉ còn lại tiếng mưa rơi ào ào và tiếng nước mưa rơi xuống vũng nước.

Trần Diệp thu tay phải lại, cau mày, có chút không hài lòng. Có lẽ trong mắt người khác, hắn một chiêu giải quyết mấy ngàn kỵ binh đã là rất lợi hại rồi, nhưng Trần Diệp biết rõ, chiêu vừa rồi của hắn chỉ có thể đối phó với những binh lính không có võ công thôi, nếu đối đầu với võ giả thì sẽ không có tác dụng.

Trần Diệp dựa vào “Khí Thể Nguyên Lưu”, không ngừng rót nội lực vào hạt mưa mới có được cảnh tượng kinh người vừa rồi, nhưng trên thực tế, có rất nhiều hạt mưa trong khoảnh khắc bắn ra đã bị nội lực ép nổ, vỡ vụn giữa không trung.

Trần Diệp cảm thấy, nội lực ngoại phóng cũng là một môn học vắn cao thâm, đạo môn “Tiên Thiên Nhất Khí Công” nội luyện phản chân, trọng tu Tiên Thiên khí, chú trọng viên mãn

không rõ ràng, thiên nhân hợp nhất, sau khi tu thành, tùy ý đánh ra một quyền một chiêu đều có thể phóng ra uy lực không thua kém nhất phẩm quyền pháp, chiêu pháp, khí giới pháp.

“Thiên Diệp Bách Lăng Quyết” của phái Nam Hải là một tuyệt kỹ nội công cộng minh, có thể hóa mục nát thành kỳ diệu, không phụ thuộc vào tư chất, chỉ cần thời gian mài giũa là nội lực trong cơ thể sẽ cộng hưởng và tạo uy lực kinh người. Đây chính là điều huyền diệu của một công pháp cấp Tông Sư.

Trần Diệp bỗng nhiên có chút tò mò, các Tông Sư đương thời khác sẽ tu luyện pháp môn gì, có gì khác biệt không? Liệu có công pháp Tông Sư nào chuyên về nội lực ngoại phóng hay không?

Trần Diệp đứng trong mưa trảm tư một lát, sau đó hẩn hoàn hồn, ánh mắt lướt qua Biện Lương, xác định phương hướng, cất bước rời đi.

Súc Địa Thành Thốn!

Hẩn chậm rãi đi về phía tây bắc, vài lần lấp lóe rồi biến mất.

Trên pháp trường một mảnh tĩnh lặng, thật sự quá kinh người rồi.

Một chiêu!

Chỉ dùng một chiêu đã đánh bại hơn ngàn binh lính, đây chính là thực lực của một vị Tông Sư võ đạo sao?

Bổ khoái, giang hồ võ giả, Kim Ngô vệ đều há hốc mồm, trong lòng kinh hãi tột độ.

Đây thật sự còn là người sao?

“Lúc trẻ, ta từng có may mắn được chứng kiến trận chiến giữa Huyền Vũ Kỳ chủ Ma giáo và vài vị Tông Sư khác.

Nhưng cho dù là bọn họ thì cũng không khoa trương đến mức này!”

“Sau trận chiến này, e rằng danh hiệu thiên hạ đệ nhất Tông Sư sẽ có chủ rồi...”

Mộ Dung Long Uyên giọng khàn khàn, ngữ khí tràn đầy chấn động.

Lỗ Nặc nuốt nước bọt, hắn ngẩng người nhìn về hướng Trần Diệp rời đi, đột nhiên, sắc mặt hắn thay đổi, thất thanh nói:

“Hình như hắn đang đi về hướng hoàng cung!”

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Long Uyên đại biến!

...

Biện Lương, hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Triệu Tru ngồi ngay ngắn trên long ỷ, trước mặt nàng bày biện mười mấy bản tấu chương, nội dung tấu chương đều liên quan đến nạn lụt ở ven sông, ven biển.

“Phù...” Đóng một tấu chương lại, trên khuôn mặt trắng nõn của Triệu Tru lộ ra vẻ mệt mỏi, nàng tùy ý đặt tấu chương sang một bên, xoa xoa thái dương.

Ma giáo cho nổ tung đê ở thượng nguồn, hậu quả thật sự quá tồi tệ, Đại Vũ lập triều hơn hai trăm năm, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, các quan tri phủ ven sông đều gửi tấu báo khẩn cấp.

“Ma giáo...” Triệu Tru khẽ nheo mắt phượng, đáy mắt lộ ra lạnh lẽo.

Nhất định phải diệt trừ khỏi u độc Ma giáo này.

Nàng ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời tối sầm, mưa to như trút, tiếng mưa rả rích tạo ra một bầu không khí yên bình khó tả.

“Ha...” Triệu Tru không nhìn được ngáp một cái, có chút buồn ngủ, nhưng lúc nàng phát ra tiếng mới nhận ra không ổn, nàng vội vàng ngậm miệng lại, khôi phục vẻ lạnh lùng và uy nghiêm thường ngày.

“Bệ hạ, nếu mệt rồi... Hay là nghỉ ngơi một lát đi.” Thái giám thân cận Phùng Mạn thanh âm the thé, trong ngữ khí lộ ra quan tâm.

Triệu Tru lắc đầu.

“Không cần.”

“Trẫm xem hết mấy bản tấu chương còn lại đã rồi nói sau.” Trên mặt Triệu Tru đầy nghiêm túc và tập trung.

Phụ hoàng đã giao giang sơn Đại Vũ cho mình, mình phải có trách nhiệm với lê dân bách tính trong thiên hạ.

Phùng Mạn đứng bên cạnh, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Tru, trong lòng khẽ thở dài, giá như bệ hạ là nam nhi thì tốt biết mấy, nhất định có thể lập nên công nghiệp hiển hách.

Ngay lúc đó, một bóng người đột ngột xuất hiện trong Ngự Thư Phòng.

“Ai!” Phùng Mạn kinh hãi hô lên, thân hình nhảy vọt ra ngoài, tử bào bay phần phật, từng cử động đều mang theo nội lực mạnh mẽ!

Bóng người kia còn chưa kịp đứng vững thì Phùng Mạn đã tung một quyền, một quyền này sử dụng chiêu thức nhất phẩm trong “Tàn Dương Bảo Khuyết Võ Điển”, quyền phong gào thét, tốc độ nhanh đến cực điểm!

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn, hai bóng người va chạm vào nhau, Phùng Mạn bị đánh bật trở lại với tốc độ còn nhanh hơn lúc đến.

“Rầm!” Thân thể ông ta đâm vào chiếc bàn trong Ngự Thư Phòng khiến nó vỡ tan tành, tấu chương, bút mực trên bàn đều rơi vãi khắp nơi.

Chương 289: Chương 289

Triệu Tru đứng dậy, lạnh lùng quát:

“To gan! Kẻ nào dám tự tiện xông vào Ngự Thư Phòng?”
Nàng không hề sợ hãi, đôi mắt phượng lạnh lùng liếc nhìn về phía giữa phòng

Chỉ thấy giữa Ngự Thư Phòng, một bóng người mặc bạch y đang đứng đó, trên mặt người này đeo một chiếc mặt nạ bạc, góc phải phía dưới mặt nạ khắc một hình chiếc lá sóng động như thật.

Phùng Mạn nằm trên mặt đất, lúc nhìn thấy chiếc mặt nạ bạc và hình chiếc lá này thì lập tức sắc mặt tái mét, ông ta thất thanh kêu lên:

“Đông Hoa?” Phùng Mạn nhanh chóng bò dậy, có chút không kịp phản ứng.

Tại sao Đông Hoa lại ở đây? Hơn nữa... bản thân mình dù sao cũng là cao thủ cấp Tông Sư, sao vừa mới xông tới giao đấu một chiêu với đối phương thì đã bị đánh bay trở lại rồi?

Phùng Mạn lóe lên, đứng chắn trước Triệu Tru.

Nhớ lại chiêu thức vừa rồi mà lòng vẫn còn sợ hãi, ông ta cảm thấy mình như bị một luồng nội lực cực kỳ mạnh mẽ va chạm, hoàn toàn không thể chống đỡ nổi, làm sao có thể như vậy chứ!

Phùng Mạn sắc mặt khó coi, ông ta cũng từng giao đấu với các Tông Sư của Võ Đang, Thiếu Lâm, nhưng chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Trần Diệp đưa mắt quan sát Ngự Thư Phòng, cách bài trí trong phòng rất đơn giản, không hề xa hoa, một chiếc bàn dài, vài cái lư hương thêm vài dây kệ sách chứa đầy sách.

Căn phòng này không khác biệt nhiều so với thư phòng của những gia đình giàu có bình thường, ngoại trừ một số chi tiết được chạm khắc hình rồng tượng trưng cho thiên tử.

Hoàng đế tiền triều của Đại Vũ Triều là Triệu Hiệp và hoàng đế đương triều Triệu Tru đều không phải là người xa hoa hưởng lạc.

“Người chính là Triệu Tru?” Trần Diệp nhìn chăm chăm vào Triệu Tru, ánh mắt bình tĩnh đánh giá đối phương, mặc dù Triệu Tru đã cố tình sử dụng một số thủ đoạn cải trang, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn có thể nhận ra những đặc điểm nữ tính.

Trần Diệp quan sát Triệu Tru, ánh mắt dò xét.

“To gan! Dù là Tông Sư võ đạo thì cũng nên biết lễ quân thần!” Phùng Mạn thấy Trần Diệp dám nhìn thẳng vào Triệu Tru như vậy liền quát mắng.

Trần Diệp liếc nhìn Phùng Mạn, dưới lớp mặt nạ, khóe miệng hần khê nhếch lên, thản nhiên nói: “Đối với ta, ai làm hoàng đế thiên hạ này cũng như nhau.”

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Tru hơi thay đổi, Phùng Mạn vận nội lực, luôn đề phòng Trần Diệp.

Trần Diệp khoanh tay sau lưng, quay người nhìn ra ngoài thư phòng, bên ngoài thư phòng mưa rơi tí tách, có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Ánh mắt hần sâu thẳm, nhìn chăm chăm xuống mặt đất lát đá của hoàng cung, hạt mưa rơi trên nền gạch, bắn ra tung tóe.

Suốt dọc đường Trần Diệp rời khỏi Dục Anh Đường, hần đã nhìn thấy tất cả những cảnh tượng khốn khổ của người dân

dọc ven sông, xác chết khắp nơi, người chết đói đầy đường, xung quanh thành trấn đều là những người dân đói khổ, gầy gò, dân chạy nạn, cô nhi... Xác chết nằm la liệt bên đường không ai hỏi thăm, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Đó là cảnh tượng mà Trần Diệp chưa từng nhìn thấy trước đây.

Triệu Tru và Phùng Mạn nhìn bóng lưng của Trần Diệp, trong lòng kinh ngạc không thôi, bọn họ không hiểu người này rốt cuộc muốn làm gì...

Một lúc lâu sau, Trần Diệp đột nhiên lên tiếng: “Triều đình chuẩn bị cấp bao nhiêu tiền cứu trợ thiên tai?”

Nghe vậy, Triệu Tru sững sờ, phượng mâu lạnh lùng của nàng liếc nhìn Trần Diệp, giọng nói thanh lãnh: “Hai trăm vạn lượng.”

Vừa dứt lời.

“Không đủ.” Trần Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình thản.

Triệu Tru hơi sững sờ, sắc mặt nàng trở nên khó coi.

Ngoài Ngự thư phòng mưa rơi tầm tã, Trần Diệp một thân bạch y đứng trước Ngự thư phòng, lặng lẽ nhìn cảnh mưa, mưa rơi trên mái ngói lưu ly vàng son lộng lẫy của hoàng cung, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai, nghe khiến lòng bình tĩnh hơn.

Hắn không làm gì cả, chỉ lặng lẽ đứng đó, như thể đang đợi Triệu Tru cho hắn một câu trả lời!

Phùng Mạn siết chặt hai nắm tay, sắc mặt trầm xuống, uy nghiêm của hoàng gia sao có thể bị người ta chà đạp!

“Vô lễ!” Phùng Mạn thanh âm the thé, thi triển thân pháp, nhanh như chớp lao về phía Trần Diệp.

Trần Diệp vẫn quay lưng về phía hắn.

Ánh mắt Phùng Mạn lóe lên một tia giận dữ, dù sao ông ta cũng là một trong số ít Tông Sư võ đạo trên đời, vậy mà lại bị đối phương coi thường như vậy!

Phùng Mạn tung người nhảy lên, hóa thành một bóng đen, còn chưa kịp để người khác phản ứng lại thì ông ta đã liền thi triển ra võ học trong võ điện, công kích vào yếu hại của Trần Diệp.

Trần Diệp không tránh né không né, vẫn đứng trước cửa sổ, Tiên Thiên chi khí trong cơ thể hắn tụ thành hộ thể cương khí, bao phủ quanh thân một trượng.

Phùng Mạn năm ngón tay tạo thành móc câu, móng vuốt khô gầy hung hăng đập vào Trần Diệp, nhanh như chớp.

“Bùm!” Một tiếng trầm đục, Phùng Mạn giữ nguyên tư thế ban đầu, song trảo đập vào hộ thể cương khí của Trần Diệp, hai người vẫn giữ khoảng cách một trượng, sắc mặt Phùng Mạn hơi thay đổi, ông ta cắn chặt răng, song trảo dùng sức đè xuống, muốn phá vỡ lớp hộ thể cương khí đó.

Nhưng dù ông ta có ra sức đè ép thế nào thì hộ thể cương khí của Trần Diệp vẫn như tường sắt không thể lay chuyển.

Ngay lúc Phùng Mạn chuẩn bị biến chiêu thì thể nội Trần Diệp bỗng truyền đến một tiếng vang âm âm.

“Ầm!” một tiếng, Phùng Mạn như đạn pháo bị bắn ra ngoài, đập mạnh vào tường, ông ta ôm ngực, khóe miệng trào máu tươi, vẻ mặt kinh hãi.

Chương 290: Chương 290

Triệu Tru nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, Thực lực như vậy, nếu muốn giết nàng e rằng dễ như trở bàn tay, nhưng nàng không hề lo lắng, thân là quân chủ của Đại Vũ triều, đều có thiên mệnh che chở.

Trần Diệp chậm rãi xoay người lại nhìn thẳng vào Triệu Tru, nhìn thẳng vào chủ nhân của triều đại này, ngữ khí bình thản, lặp lại lần nữa.”Không đủ.”

Triệu Tru đứng bên cạnh chiếc bàn võ vụn, sắc mặt xanh mét.

Bên dưới chiếc mặt nạ bạc, ánh mắt tĩnh lặng của đôi phương không chút cảm xúc hướng về phía trước, dường như không hề coi trọng vị Đại Vũ chi quân này.

Triệu Tru nghiêng răng, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn thẳng Trần Diệp.

“Hai trăm năm mươi vạn lượng!”

“Không đủ.” Trần Diệp bình tĩnh nhìn Triệu Tru.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp, Triệu Tru siết chặt nắm đấm, nàng cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa đang bùng cháy!

Hai người nhìn chăm chăm vào nhau, không ai chịu nhường bước.

Một lúc lâu sau, Triệu Tru hít một hơi thật sâu, thần sắc nàng đột nhiên bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Trần Diệp cũng trở nên lạnh lùng.

“Ba trăm vạn lượng.” Triệu Tru thản nhiên nói.

Trần Diệp gật đầu, hấn quay người nhìn ra ngoài Ngự thư phòng, bước chân chậm rãi di chuyển.

“Hồ Quảng Bố Chính Sứ là người của Ma giáo.”

“Chuyện này, báo cho thiên hạ biết.”

“Việc điều động, ngươi tự lo liệu.”

Thân ảnh Trần Diệp lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó ba mươi trượng.

“Ta không muốn phải đến lần thứ hai.”

“Ngươi tự lo liệu đi...”

Giọng nói của hắn dần dần xa xăm, sau vài lần lóe lên đã biến mất không còn dấu vết, ngự thư phòng lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài cửa sổ.

Phùng Mạn sắc mặt tái nhợt, im lặng không nói, khóe miệng ông ta dính máu, trong mắt lộ ra chán nản sâu sắc.

Có phải bản thân đã già rồi không? Tại sao ngay cả hộ thể cương khí của đối phương cũng không thể phá được?

Lúc này, Phùng Mạn sâu sắc hoài nghi về thực lực của mình.

Triệu Tru nhìn chằm chằm vào phương hướng Trần Diệp rời đi, môi mím chặt, mặt lạnh như băng, một lúc lâu sau, nàng hít sâu một hơi, giọng nói nhẹ nhàng: “Cho thái giám cung nữ vào dọn dẹp. Truyền hộ bộ Thượng thư vào yết kiến, ngoài ra, phái Lục Phiến Môn đi điều tra chuyện Ma giáo. Trong vòng ba ngày, trăm muốn có câu trả lời.”

Phùng Mạn hoàn hồn, ông ta hồ thẹn lau vết máu nơi khóe miệng.”Vâng.” Phùng Mạn cung kính chấp tay, hướng Triệu

Tru hành lễ, ngữ khí có chút chua xót, biểu hiện của mình, nhất định khiến đã Bệ hạ rất thất vọng.

Triệu Tru sắc mặt lạnh lùng, nàng bình tĩnh hỏi: “Người vừa rồi là ai?”

“Là Tông Sư mới nổi hai năm trước - Đông Hoa. Thế lực giang hồ Ngọc Diệp Đường là thuộc hạ của hắn.” Phùng Mạn đem những gì mình biết, những lời đồn đại trên giang hồ về Đông Hoa nói cho Triệu Tru.

Triệu Tru im lặng không nói, nàng trầm mặc nghe xong, nét mặt không chút thay đổi.”Lui xuống đi.” Nàng nhẹ giọng nói.”Vâng!” Phùng Mạn đứng thẳng người, bước ra khỏi ngự thư phòng, gọi thái giám và cung nữ gần đó đến.

Triệu Tru khi ở ngự thư phòng không thích người khác ở xung quanh hầu hạ, nàng không quen được người khác hầu hạ.

Đợi Phùng Mạn đi rồi, Triệu Tru ngồi lại trên long y, nhìn án thư bị đập vỡ, ánh mắt sâu thẳm, lẩm bẩm: “Hiệp lấy võ phạm cấm... Phụ hoàng, ngài nói đúng.”

“Thiên hạ này, cũng nên cấm võ rồi...”

Bàn tay trắng nõn của Triệu Tru nắm chặt tay vịn long y, các khớp xương dùng sức, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, nhảy nhót, ...”Hiệp lấy võ phạm cấm.”

Trong trúc lâu, Thiên Cơ Tử trên tay bưng một chén trà thơm, khéo miệng nhếch lên một nụ cười tinh tế, khẽ nói.

Mà đối diện hắn là một người áo xám đang khoanh chân ngồi.

Ách Bá nghe thấy lời Thiên Cơ Tử liền cười toe toét.

Thiên Cơ Tử giữ nụ cười, nhấp một ngụm trà, lại từ từ đặt chén trà xuống, lần này trà trong chén đã được thay bằng Thiết Quan Âm, lá trà trong chén đã được pha hai lần, màu sắc đen

bóng như dầu, cát xanh rõ ràng, ngâm trong nước liền hiện lên cảnh tượng “lá xanh viền đỏ”.

Trong trúc lâu thoang thoảng hương hoa lan thanh nhã, hương thơm ngào ngạt kéo dài, mà trên bàn trà trước mặt Thiên Cơ Tử còn có thêm ba đồng tiền nằm rải rác.

“Quẻ tượng đã ra, Quỳnh Ngạo Hải đã thoát khỏi kiếp nạn, không còn nguy hiểm đến tính mạng.”

“Có câu đại nạn không chết, tất có hậu phúc. Thiên Cơ Lâu ta cũng nên giúp hần một tay.”

Thiên Cơ Tử cười nhẹ, vẻ mặt đầy tự tin, mọi việc diễn ra đúng như dự tính của hần, ngoại trừ việc có người ra tay ngoài dự đoán, còn lại, hần đều tính toán chính xác.

Ách Bá nắm lấy tay hần, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, Thiên Cơ Tử gạt đầu, mỉm cười:

“Đã đến lúc tung ra Hiệp Nghĩa băng giang hồ rồi.”

“Bảo Thiên Can chú ý đến tình báo khắp nơi.”

“Giang hồ võ giả coi trọng nhất không gì khác ngoài danh lợi! Ván cờ này mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Vị đường tử của ta, sẽ ra nước đi như thế nào đây?”

Thiên Cơ Tử hơi ngẩng đầu, đôi mắt quán lụa đen “nhìn thẳng vào hư vô”.

Tựa như hần và Triệu Tru đang chơi một cục cờ!

Chương 291: Chương 291

Dư Hàng, Dục Anh Đường.

Vừa đến buổi trưa, trong nhà đã tràn ngập mùi thơm của thức ăn, hơn mười đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi trên ghế, chờ đợi được ăn cơm.

Trong số những đứa trẻ này, đứa lớn nhất chỉ mới mười tuổi, đứa nhỏ nhất mới hai tuổi.

Tiểu Phúc ngồi trên ghế, nhìn món cá chép chua ngọt Tây Hồ trên bàn mà nuốt nước miếng.

“Ưc...” Tiểu cô nương nuốt nước bọt, miệng nhai không ngừng, giả vờ như mình đã được ăn cá.

Hoa Tịch Nguyệt hai tay bưng hai món cuối cùng bước vào đại sảnh Dục Anh Đường, vừa đặt món ăn lên bàn thì đã thấy một màn thềm thương của Tiểu Phúc, không khỏi cười nói:

“Tiểu Phúc, tỷ tỷ sẽ nhìn chăm chăm muối đấy.”

“Lúc viện trưởng rời đi đã có dặn, không cho muối ăn nhiều.”

Nghe vậy, Tiểu Phúc bĩu môi, ngẩng cái đầu nhỏ lên làm nũng:

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không nói cho cha biết, cha sẽ không biết đâu.”

Hoa Tịch Nguyệt bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vào đầu Tiểu Phúc.

“Nghĩ hay nhỉ. Chỉ có muối là nhiều quý kẻ.”

Ba nha hoàn còn lại cũng lần lượt bước vào đại sảnh, bọn họ ngồi vào vị trí đã được định sẵn, đang chuẩn bị cho bọn trẻ ăn cơm thì bỗng nhiên, Xuân Đào đưa mắt nhìn quanh phòng ăn, nàng sững người, sắc mặt trở nên hơi tái nhợt.

“Tiểu Võ và Tiểu Linh đâu?” Đám người có mặt đều nhìn về phía bàn ăn, chỉ thấy góc tây bắc của bàn ăn còn trống hai chỗ.

“Vân Hương, Tiểu Võ và Tiểu Linh đâu?”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn về phía một nha hoàn hỏi, nha hoàn tên Vân Hương.

Khuôn mặt nàng lộ ra vẻ bối rối, môi mấp máy: “Ta... Ta vừa mới thấy hai đứa nhóc mà...”

Vân Hương là một nữ tử nông thôn, diện mạo bình thường, nước da ngăm đen, nàng nhanh nhẹn nhưng hơi bất cẩn.

Nghe Vân Hương nói vậy, Hoa Tịch Nguyệt hít sâu một hơi, nàng dứt khoát quay người, đi ra ngoài:

“Ta đi tìm chúng, mọi người ăn trước đi, đừng để Tiểu Phúc ăn quá nhiều.” Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt bước ra ngoài.

“Vân Hương... ngươi nhìn thấy chúng lúc nào?”

Một nha hoàn khác là Y Thúy không nhận được hỏi, Vân Hương cúi đầu, vành mắt đỏ hoe, trong lòng hồi hộp.

“Ta... Lúc nấu cơm, ta còn thấy chúng.”

Xuân Đào ôm trán, thở dài, lúc nấu cơm... ít nhất cũng đã qua một khắc rồi, bây giờ trong Dur Hàng huyện đầy rẫy dân lưu vong, đừng có chuyện gì xảy ra mới được...

Hoa Tịch Nguyệt bước đi nhẹ nhàng, mấy bước đã đến cửa Dục Anh Đường, nàng vừa định thi triển thân pháp tìm kiếm

tung tích của hai đứa trẻ thì liền thấy trước cửa Dục Anh Đường xuất hiện ba bóng người, một nam hài trông khoảng mười tuổi đi tới.

Hắn lông mày rậm, đôi mắt sáng, khuôn mặt kiên nghị, vẻ ngoài nam tính, trên mặt có mấy vết bầm tím, khóe miệng còn dính một vết máu, tay phải kéo theo một nam hài khác, nam hài trông khoảng bốn, năm tuổi, đầu cạo trọc, trên người mặc bộ tăng phục hơi cũ, mắt đỏ hoe, trên mặt còn vương vết nước mắt, dưới mũi còn dính một vết nước mũi, trông như vừa mới khóc. Đứa nhỏ này là một tiểu hòa thượng.

Mà bên phải tiểu hòa thượng, là một nữ hài khoảng tám, chín tuổi, đằng sau tiểu cô nương có một bím tóc tết đuôi sam, khuôn mặt xinh xắn nở nụ cười e thẹn, trông rất dịu dàng.

“Tiểu Võ, Tiểu Linh?”

“Hai đứa đi đâu vậy?” Nhìn thấy hai đứa trẻ, Hoa Tịch Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi rời đi, Trần Diệp đã dặn dò nàng cẩn thận trông nom lũ trẻ trong Dục Anh Đường, nếu có chuyện gì xảy ra... Đợi Trần Diệp quay lại, nàng sẽ tiêu đời.

Nam hài khoảng mười tuổi có gương mặt cương nghị tên là “Trần Võ”, là đứa trẻ thứ bảy trong Dục Anh Đường, nam hài tính tình nghiêm túc, làm việc cẩn thận, nhưng có một tật xấu là thích so tài, đánh nhau.

Lchi mới đến Dục Anh Đường, điều Trần Võ thích làm nhất là thách đấu với Đại Minh, mỗi lần nhận lời thách đấu, Đại Minh đều nghiêm túc đánh qua lại với hắn vài chiêu.

Đại Minh trời sinh thần lực, cộng thêm sự gia tăng từ các thuộc tính nên Trần Võ lần nào cũng bị đánh ngã, nhưng cho dù bị đánh ngã thì Trần Võ cũng không bao giờ bỏ cuộc, đánh

hết trận này đến trận khác, thua hết trận này đến trận khác, nhưng vẫn không nản lòng

Đến năm nay, Trần Diệp nhìn tướng mạo, tính cách của hấn, liền đặt tên cho hấn là Võ.

Tiểu cô nương tám chín tuổi tên là “Trần Linh”, xếp thứ tám trong Dục Anh Đường, tính tình so với Trần Võ thì có vẻ trầm lặng hơn nhiều.

Lúc Trần Linh mới đến Dục Anh Đường không nói được, tiểu cô nương vốn bị câm, nhờ thuộc tính “An Tiệm” của Trần Diệp dần chữa trị mà Trần Linh giờ đã có thể nói, nhưng tiểu cô nương rất ít nói, luôn giữ vẻ ngoài yên tĩnh. Lúc người khác trò chuyện, tiểu cô nương luôn chỉ mỉm cười đứng bên cạnh lắng nghe.

Nghe Hoa Tịch Nguyệt hỏi, Trần Linh khẽ nhếch mép, trên má lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Trần Võ dặt tay tiểu hòa thượng hòa thượng, nắm chặt tay trái, không cam lòng nói: “Ta và A Linh đang quét dọn đường phố thì thấy có mấy người bắt nạt hấn, nên liền dạy cho đám đó một bài học.”

Trong lúc nói chuyện, Trần Võ khua tay múa chân, vô tình đụng trúng vết bầm trên mặt, cơn đau khiến hấn lập tức nhăn mặt, rõ ràng, sự việc không như hấn nói.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn sang tiểu hòa thượng đang hít nước mũi, nước mắt còn đọng trên mặt, tiểu hòa thượng còn nhỏ, vành mắt đỏ hoe, chiếc áo tăng cũ kỹ in đầy dấu chân, giống như đã bị ai đó đâm đá, tay phải còn nắm chặt một mẫu bánh bao xám xịt.

Chương 292: Chương 292

Trần Linh chớp mắt, khuôn mặt xinh xắn lộ vẻ nghiêm túc, tiểu cô nương nhỏ nhẹ bổ sung:

“Mấy người đó là nạn dân, muốn cướp bánh bao của tiểu hòa thượng. Tiểu Võ ca thấy vậy nên đã ra tay giúp đỡ.”

Hoa Tịch Nguyệt đại khái đã hiểu chuyện gì là xảy ra, nàng quan sát Trần Võ, thấy hắn chỉ bị thương ngoài da, không tổn hại gân cốt, liền thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười gật đầu:

“Không sao đâu, vào rửa tay đi rồi ăn cơm trưa.”

“Vâng!” Trần Võ nghiêm nghị dắt tiểu hòa thượng vào cổng Dục Anh Đường.

Trần Linh ở phía sau nhìn theo bóng dáng của Trần Võ và tiểu hòa thượng, giọng tiểu cô nương dịu dàng:

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, tiểu hòa thượng có thể ăn cùng chúng ta không?”

Trần Linh chỉ nhẹ vào tiểu hòa thượng.

Nghe vậy, Trần Võ chợt hiểu ra, hắn vội dừng lại, ánh mắt đầy hy vọng nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt cảm nhận được sự mong mỏi trong mắt Trần Võ, nàng cười nhẹ: “Tất nhiên là được rồi, chỉ cần thêm một đôi đũa thôi mà.”

“Tốt quá!” Trần Võ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười.

Trần Linh cũng mỉm cười theo, để lộ lúm đồng tiền nhỏ trên má.

Hoa Tịch Nguyệt dẫn ba đứa trẻ đi rửa tay lau mặt, làm xong rồi lại dẫn chúng vào đại sảnh.

Đại sảnh Dục Anh Đường, trên chiếc bàn dài ghép từ mấy chiếc bàn nhỏ, bọn trẻ đang lặng lẽ ăn cơm, ba nha hoàn vừa hầu hạ bọn trẻ ăn cơm vừa thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng. Nha hoàn Vân Hương mắt đỏ hoe, lo lắng đến phát khóc, đứa trẻ ngồi bên cạnh nàng chớp chớp mắt, đưa tay nhỏ ra lau nước mắt cho nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ cửa, các nha hoàn đồng loạt nhìn về phía cửa, thấy Hoa Tịch Nguyệt dẫn Trần Võ, Trần Linh trở về thì cả ba đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Võ, Tiểu Linh, hai đứa chạy đi đâu vậy!” Nha hoàn Vân Hương vội vàng chạy tới, ôm chầm lấy hai đứa trẻ, lo lắng đến phát khóc.

Đối với nàng, những đứa trẻ trong Dục Anh Đường đều là thiếu gia, tiểu thư, mà nàng chỉ là một nha hoàn, nếu làm mất hai đứa trẻ, Trần Diệp trở về có lẽ sẽ đánh chết nàng.

Trần Võ nhìn Vân Hương, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu có chút nghi hoặc nói: “Vân Hương tỷ tỷ, ta không phải đã nói với tỷ, ta và A Linh đi quét dọn đường phố sao?”

Trần Linh bên cạnh cũng chớp chớp mắt, có chút hoang mang.

Nghe vậy, Vân Hương sững sốt một chút.

Đột nhiên mặt nàng đỏ bừng, hình như... Lúc nấu ăn, Trần Võ có nói gì đó với nàng.

“Được rồi được rồi, không sao là tốt rồi.” Hoa Tịch Nguyệt cười nói để xoa dịu tình hình.

Nàng nắm tay tiểu hòa thượng, cúi người xuống cười hỏi:

“Tiểu sư phụ, xưng hô thế nào đây?”

Tiểu hòa thượng bốn, năm tuổi, đầu tròn trơn bóng nhưng mặt vàng vọt, hai má hốc hác, xem ra đã vài ngày không ăn rồi.

Tiểu hòa thượng chớp mắt, rụt rè nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Thấy nam hài không nói gì, Hoa Tịch Nguyệt khẽ mỉm cười, nắm tay nam hài dẫn đến ngồi vào bàn ăn.

Tiểu hòa thượng vừa ngồi xuống thì cảm thấy một bàn tay nhỏ ấm áp đang sờ lên đầu mình khiến nam hài giật mình, vội vàng né tránh.

“O? Sao ngươi không có tóc?” Một giọng nói non nớt ngây thơ vang lên bên cạnh.

Tiểu hòa thượng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một nữ hài mặc áo gấm nhiều màu, xinh xắn như búp bê đang tò mò nhìn sang.

“Tiểu Phúc! Có lẽ phép không!”

Nữ hài còn chưa kịp nói gì đã bị Hoa Tịch Nguyệt gõ đầu.

“Hu hu hu... Ta chỉ sờ một chút thôi mà...”

Tiểu Phúc ôm đầu bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Hoa Tịch Nguyệt: (; —_—)

“Chuyện này không liên quan gì đến việc sờ mó vài cái, tiểu sư phụ là người xuất gia, muội ngoan ngoãn chút cho ta!”

Nghe thấy ba chữ “người xuất gia”, mắt Tiểu Phúc sáng lên, tiểu cô nương lại tiến lại gần tiểu hòa thượng, chớp chớp mắt, giọng đầy phần khích hởi:

“Người xuất gia, ngươi là hòa thượng sao?”

Tiểu hòa thượng thấy Tiểu Phúc đột nhiên đến gần liền kinh hãi kêu lên một tiếng, sợ đến mức ngã người ra sau, suýt

nữa thì bật khỏi ghế.

Hoa Tịch Nguyệt thấy cảnh này, sắc mặt tối sầm, lập tức xách lấy cổ áo Tiểu Phúc, đặt tiểu cô nương sang bên cạnh mình, nàng ngồi giữa tiểu hòa thượng và Tiểu Phúc.

“Con bé này, ngồi im cho ta!”

“Ăn cơm cho đàng hoàng.” Hoa Tịch Nguyệt không vui nói.

Tiểu Phúc bĩu môi, ngoan ngoãn bưng bát của mình lên, vụng về dùng đũa xúc cơm.

Hoa Tịch Nguyệt đứng dậy, lấy thêm một cái bát, chuẩn bị múc cơm cho tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng nhìn những món ăn nóng hôi thơm phức trên bàn, vô thức nuốt nước miếng.

“Cho này.” Một giọng nói khê vang lên bên cạnh, tiểu hòa thượng nhìn sang, chỉ thấy Tiểu Phúc duỗi dài cánh tay, giơ đôi đũa, trên đũa có kẹp một miếng cá, vụng về đưa đến bên miệng tiểu hòa thượng, còn chớp đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng nhìn chăm chăm nam hài.

“Người ném thử đi, ngon lắm.”

Tiểu hòa thượng lập tức ngậy người.

Thấy tiểu hòa thượng ngốc nghếch như vậy, Tiểu Phúc không nhịn được cười phá lên.

”Người ngốc quá đi! Còn phải để ta đút cho nữa!” Nói rồi, Tiểu Phúc đưa đôi đũa đến bên miệng tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, vô thức há miệng.

“Ừm...” Một miếng cá Tây Hồ sốt chua ngọt được Tiểu Phúc nhét vào miệng tiểu hòa thượng.

Cảm nhận được vị chua ngọt thanh mát của thịt cá mềm mại trong miệng, tiêu hòa thượng vô thức nhai hai cái.

Chương 293: Chương 293

Cầm bát cơm với vài miếng rau, Hoa Tịch Nguyệt vừa quay đầu lại thì Tiểu Phúc vội vàng quay đi, rụt đầu lại, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, cúi đầu tập trung ăn cơm. Hoa Tịch Nguyệt nghi hoặc nhìn Tiểu Phúc một chút rồi đưa bát cơm và đưa cho tiểu hòa thượng.

“Ăn đi, đừng khách sáo,” nàng dịu dàng nói.

Tiểu hòa thượng nhận lấy bát cơm và đưa, từ từ nhai miếng cá trong miệng, ngơ ngác nhìn Tiểu Phúc.

Trần Võ và Trần Linh theo Vân Hương trở về chỗ ngồi.

“Tiểu Ngũ.” Tiểu cô nương cao cao, mặt đầy tàn nhang Trần Oánh đưa cho Trần Linh một bát cơm.

“Tiểu Thất lại đánh nhau với người ta rồi à?” Trần Oánh hạ thấp giọng hỏi.

Trần Linh mím môi cười nhẹ, gật đầu, hai người cùng vào Dục Anh Đường, lại đều là nữ nhi nên quan hệ rất tốt, Trần Oánh bấu môi, nhỏ giọng nói: “Đánh nhau gì chứ.”

Bên cạnh chiếc bàn dài, Trần Võ ngồi xuống bưng bát cơm lên, vừa há miệng là da thịt trên mặt đã co giật, một cơn đau rất ập đến khiến hắn vô thức hít một hơi.

“Ăn xong, chỗ ta có Thất Ly Tán, rất hiệu quả trong việc hoạt huyết hóa ứ.” Một giọng nói ôn hòa vang lên bên cạnh.

Trần Võ vội vàng xúc hai miếng cơm vào miệng, nhai cơm, hắn nhìn sang Trần Nghị gầy gò ốm yếu bên cạnh, nói không rõ ràng:

“Đa tạ!”

“Không có gì.” Trần Nghị mỉm cười gật đầu.

Sau khi Trần Nghị vào Dục Anh Đường, Trần Võ cũng theo vào ngay sau đó, hai người tuổi tác xấp xỉ, quan hệ cũng không tệ, nếu không phải thấy Trần Nghị yếu ớt thì Trần Võ có lẽ đã tỉ thí với hắn không biết bao nhiêu lần rồi.

Trần Võ chỉ thích tỉ thí với người mạnh hơn mình thôi.

Thấy Trần Võ và Trần Linh quay lại, không khí ăn cơm của Dục Anh Đường cũng trở nên sôi nổi hơn, đám người vừa ăn được vài miếng thì Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên buông bát đũa, quay đầu nhìn ra cửa, ánh mắt mang theo một tia cảnh giác thận trọng, mà trong viện không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một bóng người.

Người đó gầy gò, hai má hóp lại, mặc một bộ tăng phục rách nát, khuôn mặt già nua, tuổi tác đã cao, hai hàng lông mày bạc trắng rủ xuống từ đuôi mắt.

Là một vị lão hòa thượng.

Vừa thấy lão hòa thượng, Hoa Tịch Nguyệt khẽ cau mày, đứng dậy khỏi ghế.

Hành động của Hoa Tịch Nguyệt liền thu hút sự chú ý của mọi người, bọn họ đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Lão hòa thượng khuôn mặt già nua, mắt sụp xuống, hai tay chấp lại, giọng khàn khàn nói: “A di đà Phật.”

Tiểu hòa thượng ngồi cạnh Hoa Tịch Nguyệt nghe thấy câu niệm Phật này, thân hình nam hài liền run lên, đặt bát đũa xuống, vẻ mặt đầy ngạc nhiên quay đầu lại.

Nhìn thấy lão hòa thượng, nước mắt nam hài liền trào ra từ mắt tiểu hòa thượng.

“Sur phụ!” Nam hài nhảy khỏi ghế, chạy một mạch về phía lão hòa thượng, ôm chặt lấy chân lão hòa thượng, giọt nước mắt to như hạt đậu lăn dài trên má.

Lão hòa thượng buông hai tay đang chấp lại, đưa bàn tay gầy guộc ra nhẹ nhàng vuốt ve đầu tiều hòa thượng.

“Đứa gốc đứa gốc...” Giọng lão hòa thượng nhẹ nhàng, ngữ điệu bình thản.

Tiều hòa thượng nắm lấy tăng y của lão hòa thượng, khóc không ngừng.

Hoa Tịch Nguyệt bước ra khỏi đại sảnh, dựa vào cửa nhìn lão hòa thượng vài lần, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ nghiêm nghị.

“Huyền Thông đại sư Khổ Thiền Tự?” Nàng chậm rãi mở miệng hỏi.

Lão hòa thượng nghe Hoa Tịch Nguyệt nói ra lai lịch của mình, đôi lông mày trắng như tuyết của ông khẽ nhướng lên, hai tay chấp lại.

“A di đà Phật... Chính là bản tăng.” Nghe Huyền Thông thừa nhận, trong mắt Hoa Tịch Nguyệt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Vậy mà lại là ông ta!

Huyền Thông xuất thân từ Thiếu Lâm Đạt Ma viện, từng là thủ tọa của Đạt Ma viện, nhiều năm trước đã đạt đến đỉnh phong nhất phẩm, thực lực cao thâm khó lường, từng là một trong những dự bị cho chức vị phương trượng Thiếu Lâm.

Hai năm trước, Huyền Thông từ bỏ chức vụ thủ tọa Đạt Ma viện, rời khỏi Thiếu Lâm, du ngoạn giang hồ, một năm sau, ông tự lập nên Khổ Thiền Tự, rộng rãi chiêu mộ tăng nhân

khắp thiên hạ. Sự kiện này đã gây ra một cơn chấn động lớn trong giang hồ.

Thủ tọa Đạt Ma viện của Thiếu Lâm rời khỏi Thiếu Lâm, tự sáng lập tông môn! Chuyện chưa từng có này đã khơi dậy sự tò mò của vô số người trong giang hồ, thậm chí có người còn cạo đầu, xin vào Khổ Thiền Tự, mong muốn học được bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm từ Huyền Thông.

Chỉ trong vài ngày, Khổ Thiền Tự đã có thêm hàng ngàn tăng nhân, nhưng chẳng mấy chốc, tất cả những người gia nhập Khổ Thiền Tự đều hối hận, chưa đầy ba ngày, bọn họ đã lần lượt bỏ đi, Huyền Thông cũng không ngăn cản họ.

Tối hôm đó, Huyền Thông ngồi giữa Phật điện, nhắm mắt tụng kinh, các tăng nhân gia nhập Khổ Thiền Tự đã bỏ đi hết, hàng ngàn người lại không một ai ở lại, chỉ vì quy định của Khổ Thiền Tự quá kỳ lạ.

Huyền Thông tin rằng chỉ có trải qua khổ nạn mới có thể thanh lọc tâm hồn, kết nối với Phật tính, độ khó khổ hạnh ở Khổ Thiền Tự khiến ngay cả một số nhà sư khổ hạnh cũng không chịu nổi. Chính vì vậy mới có chuyện hàng ngàn hòa thượng bỏ đi chỉ sau một đêm, trở thành giai thoại trong giang hồ.

Chương 294: Chương 294

Hoa Tịch Nguyệt là thân tôn nữ của một vị Tông Sư, biết nhiều nội tình hơn người ngoài, nàng nhớ hình như gia gia đã từng nhắc đến Huyền Thông, gia gia đánh giá ông ta rất cao, nói rằng ông ta đã đi trên một con đường vừa là Phật vừa không phải Phật, tương lai sẽ có thành tựu phi phàm, nếu ông ta thực sự có thể thấu hiểu bản chất của Phật thì thế gian này sẽ có thêm một con đường võ đạo để trở thành Tông Sư.

Lúc đó, Hoa Tịch Nguyệt không hiểu lắm, mãi đến khi nàng đạt đến đỉnh cao nhất phẩm mới hiểu ra đôi chút. Giữa cảnh giới nhất phẩm và Tông Sư có một tầng bình chướng, một tầng bình chướng trong nội tâm, chỉ có những người vượt qua được tầng bình chướng này mới có thể trở thành Tông Sư, trở thành bậc võ giả đỉnh cao nhất trên thế gian này!

“Sư phụ...” Tiểu hòa thượng miệng còn nhai cơm, nước mắt lưng tròng kéo áo Huyền Thông.

Huyền Thông khuôn mặt gầy gò, biểu lộ trầm mặc, tay thò vào trong ngực lấy ra một chiếc bánh bao lạnh ngắt đưa cho tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng nhận lấy, tay nhỏ nắm chặt chiếc bánh bao lạnh ngắt, trên mặt có chút do dự.

Huyền Thông thấy khóe miệng tiểu hòa thượng còn dính dầu mỡ thì thở dài:

“Đứa ngốc!”

“Đứa ngốc!”

Tiểu hòa thượng do dự một chút rồi nhét chiếc bánh bao lạnh ngắt vào miệng, ăn ngấu nghiến.

“Thế gian tất cả đều hư ảo... Đừng để những thứ phàm tục làm vẩn đục tâm tính tươi sáng của con!” Huyền Thông khẩu khí có chút nghiêm khắc.

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn ăn bánh bao.

Hoa Tịch Nguyệt chứng kiến cảnh này, trong lòng không đành.

“Huyền Thông đại sư...” Nàng vừa mở miệng, Huyền Thông đã ngắt lời.

“Nữ thí chủ, đồ nhi bất tài của ta có con đường riêng phải đi. Khổ Thiền nhất mạch chúng ta có duyên phận của bản thân.” Nói xong, Huyền Thông chấp tay, cúi chào Hoa Tịch Nguyệt.

“A Di Đà Phật.” Ông vừa niệm Phật hiệu, vừa nắm tay tiểu hòa thượng đi ra khỏi viện.

Hoa Tịch Nguyệt dựa vào cửa nhìn theo bóng dáng hai người, nàng bĩu môi, nói nhỏ:

“Thứ người cầu rốt cuộc là Phật tính, hay là Võ đạo Tông Sư?”

Huyền Thông đang dẫn tiểu hòa thượng đi đến trước cổng Dục Anh Đường, chợt dừng bước một chút. Sau đó lại nhấc chân, một đường không ngừng rời khỏi Dục Anh Đường.

Hoa Tịch Nguyệt quay người lại, các nha hoàn và hài tử ở Dục Anh Đường đều đang nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp của nàng nở một nụ cười.

“Vị sư phụ kia có quen biết với nhà ta, ta trò chuyện với hấn vài câu thôi. Mọi người cứ tiếp tục ăn đi.” Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt tiếp tục lo liệu, giúp bọn trẻ thêm cơm, gấp thức ăn.

Nàng ngồi xuống ghế, ánh mắt vừa liếc qua thì lập tức sững sờ.

Chỉ thấy trên bàn, một đĩa cá Tây Hồ đậm ngọt to tướng giờ chỉ còn lại xương.

“Tiểu Phúc?” Hoa Tịch Nguyệt khó tin nhìn Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc nuốt nước miếng, miệng nhỏ đầy dầu mỡ chột dạ liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

“Sao... sao vậy?”

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ.”

“Ợ!” Vừa nói, Tiểu Phúc ợ lên một tiếng.

Hoa Tịch Nguyệt đưa tay sờ cái bụng nhỏ phình lên của Tiểu Phúc, vẻ mặt kinh ngạc.

“Chỉ trong chốc lát, cả một đĩa cá to như thế... muối ăn hết rồi?”

“Hít!” Hoa Tịch Nguyệt hít một hơi lạnh.

Tiểu Phúc lắc đầu lia lịa phủ nhận: “Ta không có! Ta không có!”

Tiểu cô nương vừa thề thốt phủ nhận, vừa chột dạ nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt biểu lộ chấn kinh, ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Phúc.

“Tiểu Phúc, muối ở mặt ăn uống, thật sự là hiên phú dĩ bâm...”

Tiểu Phúc: (· · ?)

...

“Bịch bịch...” Huyền Thông dặt tay tiểu hòa thượng, bước chân chậm rãi trên con phố lát đá xanh ở Dư Hàng huyện.

“Hư Tính, vì sư phải đi hai con phố mới xin được cái bánh bao này. Đồ ăn khó tìm, con mau ăn đi.”

“Đồ ăn ở nhà kia tuy ngon nhưng không tốt cho việc tu hành của con.” Giọng lão hòa thượng khàn khàn, ân cần dạy bảo.

“Mọi thứ trên đời đều là hư ảo. Rượu ngon món ngon, châu báu mỹ nhân... Con phải nhớ, tất cả đều là hư ảo.”

Tiểu hòa thượng cầm chiếc bánh bao bột mì lạnh ngắt trên tay phải, ăn từng miếng nhỏ, nam hài như như không, im lặng không nói.

“Con đường của vi sư rất khổ. Nhưng nó là con đường tắt dẫn đến đỉnh cao của thế gian!” Đôi mắt Huyền Thông ánh lên vẻ thâm thúy.

“Đến lúc đó, Tông Sư, chỉ là khởi đầu, chỉ khi chịu đựng được những gì người thường không chịu đựng được, mới có thể nhìn thấy sự thật.”

Khi nói ra câu này, bên cạnh lão hòa thượng nổi lên một cơn gió nhẹ, thổi bay chiếc tăng y của ông, tăng thêm một chút khí chất điềm tĩnh.

Một già một trẻ, hai hòa thượng đi trên con đường lát đá xanh, từ xa nhìn lại, bóng lưng của hai người không hiểu sao có chút cô tịch.

Tiểu hòa thượng Hư Tính im lặng gặm bánh bao, ánh mắt có chút dờ dẫn nhìn con phố dài, không ai biết nam hài lúc này đang nghĩ gì.

Huyền Thông dắt tiểu hòa thượng ra khỏi Dư Hàng huyện đến phía nam thành trấn, lại dọc theo con đường mòn về phía bờ sông, đi dọc theo dòng sông, ánh mắt ông dừng lại trên dòng nước trong vắt, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đi được một lúc, Huyền Thông khẽ nheo mắt dừng bước, than nhẹ một tiếng: “Quả nhiên là ở đây.”

Đứng ở vị trí của Huyền Thông nhìn xuống đáy sông, ánh nắng chiếu vào, lơ mờ có thể nhìn thấy một tia kim sắc lấp lánh dưới nước.

Chương 295: Chương 295

Lần này Huyền Thông rời khỏi Khổ Thiền Tự là vì hai việc.

“Thần toán của Thần Cơ Môn thật sự rất giỏi.” Lão hòa thượng khẽ thở dài, trong giọng nói có chút khâm phục.

Trước khi rời tự, ông đã cố ý đến Thần Cơ Môn một chuyến, bói hai việc.

Một là tìm người kế thừa y bát, hai là tìm tung tích của cây Kim Cang Chử. Tuy rằng Phật môn cũng có những phép bói toán huyền diệu, nhưng Huyền Thông lại không biết, ông đã dành cả đời đắm chìm trong võ đạo, tất cả tinh lực đều đổ vào những tuyệt kỹ Thiếu Lâm, nếu không phải ngày hôm đó khi tham ngộ Phật kinh có cảm ngộ, dẫn đến sự thay đổi trong tu vi võ đạo và tâm cảnh thì Huyền Thông cũng sẽ không rời khỏi Thiếu Lâm.

Ăn một miếng, uống một hớp, mọi thứ trên đời đều có định số.

Trả lại Kim Cang Chử cho Thiếu Lâm cũng coi như trả hết nhân quả trần thế.

Huyền Thông buông tay đang nắm lấy tiểu hòa thượng, ông đứng bên bờ sông, đối diện với dòng nước.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, chiếc tăng y cũ kỹ trên người lão hòa thượng nhẹ nhàng phồng lên, thở nhẹ một hơi, lầm bầm: “A Di Đà Phật!”

Lời niệm Phật này vang lên, một cảm giác khó tả từ lão hòa thượng truyền ra, gương mặt ông uy nghiêm, khí chất trên

người thâm thúy mà trang nghiêm, như thể hòa quyện sự tĩnh lặng và từ bi của trời đất, một loại bình yên vượt qua thế tục từ trên người Huyền Thông sinh ra.

Tiểu hòa thượng Hư Tính đứng bên cạnh chớp chớp mắt, khóe mắt vẫn còn hơi đỏ, nam hài hai tay nâng chiếc bánh bao lạnh ngắt, nhai chậm rãi.

“Hô...” Một cơn gió nhẹ thổi qua, Huyền Thông khẽ mở mắt, ông hướng về phía mặt sông, vung một chuông, động tác nhẹ nhàng.

Chiêu này là “Thanh Phong Phát Liễu” trong Thiếu Lâm Bát Nhã Chương.

Chương này rất bình thường, bình thường đến mức tận cùng, nhưng chính là một chương bình thường như vậy lại chém đứt dòng sông làm đôi.

Dòng sông vốn cuộn cuộn chảy, bỗng nhiên bị cắt đứt, để lộ đáy sông bùn lầy, phủ đầy rêu xanh trơn trượt phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, vài con cá tôm không kịp bơi đi cứ thế nhảy nhót trên bùn ướt. Mà ở giữa đáy sông là một vật hình que dài cắm nghiêng được rêu xanh bao phủ, tia nắng chiếu vào vật hình que dài chiết xạ ra ánh vàng lấp lánh.

Huyền Thông đánh ra chương này, sắc mặt bỗng trở nên hơi tái nhợt, ông vội vàng đạp chân xuống đất, thân mình bay lên, đáp xuống đáy sông.

Huyền Thông đưa tay trái ra, nhắc cây Kim Cang Chử được rêu xanh bao phủ lên, trên đầu chử to bằng chiếc chum nhỏ vang lên vài tiếng va chạm thanh thúy, mấy chiếc vòng vàng va vào nhau, như thể phát ra tiếng ngân nga vui mừng.

Trên mặt Huyền Thông hiện lên một nụ cười nhạt cùng thương cảm.

Lúc ông ta còn nắm giữ Đạt Ma viện, Kim Cương Chử từng là vũ khí của ông ta, sau đó, nếu ông ta không truyền lại chút giác ngộ nhất thời cho đệ tử Thanh Viên thì Thanh Viên cũng sẽ không trộm Kim Cương Chử, phản bội Thiếu Lâm, gây ra những sai lầm đó.

Nhân quả trên đời đều đan xen lẫn nhau.

Trên mặt Huyền Thông thoáng nét cô đơn, ông tay xách Kim Cương Chử, nội lực cuộn cuộn, từ đáy sông nhảy lên bờ,

Khoảnh khắc hai chân ông vững vàng đặt trên bờ, dòng sông phía sau cũng khôi phục lại, tiếp tục chảy.

Tiểu hòa thượng Hư Tính đứng bên cạnh chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây dại.

Sắc mặt Huyền Thông hơi tái nhợt, hiện tại ông còn chưa phải là Tông Sư cảnh chân chính, cửa ải đó trong lòng ông mới chỉ vượt qua được một nửa, chỉ có thể miễn cưỡng xem là nửa bước Tông Sư.

Huyền Thông hít sâu một hơi, niệm một câu Phật hiệu:

“A Di Đà Phật. Đi thôi... Hư Tính.”

Tiểu hòa thượng nuốt miếng mản thầu trong miệng, ngẩng đầu kéo vạt áo Huyền Thông, hai người cứ thế chậm rãi bước vào rừng,

...

Biện Lương, bầu trời u ám, mây đen dày đặc, tiếng gió tiếng mưa không dứt, mưa lớn như trút nước, rơi xuống con đường lớn lầy lội.

Một đoàn mấy chục người chạy trên đường lớn, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải thân thể suy yếu, đều được sát thủ Ngọc Diệp Đường công, Tiểu Liên đi bên cạnh đưa cho Tôn Thắng một chiếc nón lá.

Tôn Thắng thuận tay đưa chiếc nón lá cho Quỳnh Ngao Hải bên cạnh, cả nửa ngày dầm mưa, hấn cũng ướt sũng rồi, giờ có đội nón hay không cũng chẳng khác gì.

Quỳnh Ngao Hải lắc đầu cũng không đội, hai huynh đệ nhìn nhau, lại cười phá lên.

“A ha ha ha...” Tiểu Liên liếc xéo hai người, không thềm quan tâm đến bọn họ nữa.

Tôn Thắng lại quay lại nhìn cây Kỳ Lân phủ trong tay Đại Minh, ánh mắt nóng rực.

“Đại Minh ca, người lấy cái rìu này ở đâu vậy?” Đại Minh nghe vậy, gãi đầu cười ngốc nghếch.

“Cha cho ta.”

Nghe đến đây, Tôn Thắng bỗng chốc thấy chua chua.

“Hả? Nghĩa phụ còn có thứ tốt thế này sao?”

Tôn Thắng quả thực hâm mộ.

Quỳnh Ngao Hải nhìn về phía Tiểu Liên, cung kính nói:

“Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp, ân tình này, tại hạ nhất định sẽ báo đáp.”

Nghe Quỳnh Ngao Hải nói chuyện với Tiểu Liên, Tôn Thắng chợt giật mình, hấn vội quay lại chuyện chủ đề:

“Tiểu Liên tỷ, sao tỷ một chiêu đã giết chết tên Lôi Chính Dương kia được vậy? Tỷ dùng ám khí gì thế?”

Chương 296: Chương 296

Tiểu Liên không để ý đến Quỳnh Ngạo Hải mà liếc nhìn Tôn Thắng, giọng lạnh nhạt:

“Không Tước Linh.” Nói rồi, Tiểu Liên bổ sung một câu: “Viện trưởng cho.”

“Hả?” Tôn Thắng nghe vậy, mặt mày tái mét, hẩn nhìn Đại Minh rồi lại nhìn Tiểu Liên, gương mặt tuần tú trắng bệch đầy ngập ghen tuông.

“Haiz...” Tôn Thắng thở dài một tiếng:

“Xem ra ta vẫn chưa đủ hiểu thảo với nghĩa phụ, biết trước đã mang họ Tịch kia về cho nghĩa phụ làm nha hoàn làm ẩm giường rồi.” Tôn Thắng lẩm bẩm.

Tiểu Liên lặng lẽ liếc nhìn hẩn một cái.

Tôn Thắng chợt nổi da gà, cảm thấy nguy cơ lớn đang ập đến, hẩn vội vàng cười bồi với Tiểu Liên:

“Tiểu... Thư, ta nói đùa thôi.”

Gương mặt xinh đẹp của Tiểu Liên ửng đỏ, trừng mắt nhìn Tôn Thắng, không cần phải nhiều lời nữa.

Lúc này, phía trước quan đạo hiện lên một thân ảnh bạch y.

Trần Diệp Súc Địa Thành Thốn, dừng lại trước mặt đám người.

Thấy Trần Diệp đột nhiên xuất hiện trên quan đạo, các sát thủ của Ngọc Diệp Đường phản ứng rất nhanh, đồng loạt quỳ một gối xuống, cung kính hành lễ:

“Tham kiến công tử!” Những sát thủ này đều là thành viên nòng cốt của Ngọc Diệp Đường, thực lực mạnh mẽ, trung thành tuyệt đối.

Trần Diệp khẽ gật đầu, bình tĩnh nói: “Đứng dậy đi.”

“Vâng!” Các sát thủ đứng dậy, ánh mắt nhìn Trần Diệp tràn đầy sự sùng bái kích động.

Vừa rồi Trần Diệp chỉ trong nháy mắt đã giải quyết hơn ngàn Vũ Lâm quân, hình ảnh của hắn trong lòng các sát thủ đã trở nên như thần minh.

“Nghĩa phụ!”

“Cha!”

Tôn Thắng và Đại Minh đồng thời lên tiếng, ánh mắt hai người nhìn Trần Diệp tràn đầy vui sướng.

Trần Diệp mỉm cười, hắn chợt lóe lên, Súc Địa Thành Thốn đến bên cạnh Tôn Thắng.

Tôn Thắng nhìn Trần Diệp xuất hiện trước mặt liền đỏ hoe mắt, giọng nghẹn ngào.

“Nghĩa phụ, Tiểu Thắng cứ ngỡ không còn được gặp lại ngài nữa...” Nói rồi, nước mắt Tôn Thắng liền tuôn rơi.

Tôn Thắng còn trẻ, mới mười lăm tuổi, nếu là kiếp trước thì vẫn chỉ là học sinh cấp hai.

Trần Diệp mỉm cười, đưa tay lau nước mắt trên mặt Tôn Thắng.

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì?”

Trần Diệp trêu chọc: “Con còn có thể qua đêm ở thanh lâu được mà lại khóc nè?”

Nghe vậy, Tôn Thắng đỏ mặt, nước mắt lập tức ngừng lại, hắn có chút ngượng ngùng cúi đầu, cười khan hai tiếng.

”Cái này... Cái này không giống nhau...”

Trần Diệp cười khẽ hai tiếng, hần quan sát mấy lượt sợi xích sắt trên người Tôn Thắng, móc câu bằng tinh thiết đã xuyên qua xương bả vai, nội lực của Tôn Thắng bị phong ấn, không thể sử dụng, thêm vào đó mấy ngày ăn uống không đủ, cơ thể rất yếu, muốn tháo xích phải đến khách sạn mới được.

Để phòng ngừa nhiễm trùng, Trần Diệp cần đổi một số được phẩm từ hệ thống thương thành.

“Rời khỏi đây trước đã.” Trần Diệp nhìn Tiểu Liên, hỏi:

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Liên khẽ gật đầu: “Ta đã cho người chuẩn bị ngựa ở khu rừng phía trước rồi.”

Vì lần cướp tù này mà Tiểu Liên và Hoàng Tam đã bàn bạc cả đêm, mọi chi tiết đều được sắp xếp ổn thỏa.

Trần Diệp hài lòng gật đầu, hần quay lại nhìn Đại Minh bên cạnh.

“Cha!” Đại Minh cười khở, tay phải cầm ngược Kỳ Lân phủ, hần cao lớn, lực lưỡng lại vừa trải qua một trận chiến, cơ bắp toàn thân căng lên, cơ bắp ở cánh tay, ngực trước, sau lưng nổi lên cuộn cuộn, cả người như một con thú dữ.

Trần Diệp mỉm cười, vỗ nhẹ vào vai Đại Minh.

“Trên đường đi có ổn không?”

Đại Minh gật đầu, cười toe toét.

“Khá tốt.”

“Đại ca rất chăm sóc ta.” Nghĩ đến Hùng Sơn, đại Minh vội vàng giới thiệu với Trần Diệp.

“Cha, đây là đại ca kết bái của ta, tên là Hùng Sơn, rất chăm sóc ta!”

Hùng Sơn đi bên cạnh Đại Minh, hấn hơi căng thẳng nhìn Trần Diệp, cung kính gọi một tiếng:

“Bá phụ!”

Nghe tiếng gọi này, biểu cảm dưới mặt nạ của Trần Diệp bỗng trở nên kỳ quái, hấn đánh giá Hùng Sơn vài lần, thân hình to lớn, râu quai nón, tuổi còn lớn hơn hấn...

May mà Trần Diệp đeo mặt nạ, nếu không Hùng Sơn nhất định sẽ rất xấu hổ.

Trần Diệp gật đầu, đáp lại tiếng gọi “bá phụ” này của Hùng Sơn.

Thấy Trần Diệp dường như không có ác cảm với mình, Hùng Sơn thở phào nhẹ nhõm, hấn quay lại nhìn những ám tử đi phía sau, nói:

“Các người giải tán đi.”

Những ám tử Liêu quốc mặc trang phục Kim Ngô Vệ cung kính hành lễ, bọn họ hành động nhanh nhẹn, chớp mắt đã biến mất trong màn mưa.

Nam Dật Vân đi bên cạnh liếc mắt nhìn những “Kim Ngô Vệ” đang giải tán, mắt nheo lại, có vẻ suy tư.

Có Trần Diệp ở đây, đám người liên hoàn toàn yên tâm.

Bọn họ tăng tốc, lao nhanh trên con đường lớn đầy mưa bùn lầy, chẳng mấy chốc đã đến một khu rừng, trong rừng có hơn mười người đội nón lá, mặc áo toi, dắt hơn mười con ngựa.

Người trong rừng thấy Tiểu Liên và những người khác chạy tới liền chủ động dắt ngựa nghênh đón.

Tiểu Liên nhẹ nhàng đặt chân xuống đất, cơ thể bay lên, thân pháp nàng nhẹ nhàng, vài lần nhún nhảy đã chạy vào giữa

đám đông, Tiểu Liên chọn ra một con ngựa có vẻ ngoài đẹp nhất trong số đó, kéo dây cương rồi dắt đến bên cạnh Trần Diệp, Trần Diệp nhận dây cương, lật người lên ngựa, những sát thủ còn lại của Ngọc Diệp Đường cũng lần lượt làm theo.

Chương 297: Chương 297

”Giá!”

“Giá!”

Trong rừng vang lên tiếng la hét và tiếng vó ngựa, Nam Dật Vân ngồi nghiêng trên lưng ngựa, không chế ngựa đuổi theo bên cạnh Trần Diệp.

“Trần lão đệ, vừa rồi ngươi vào hoàng cung sao?”

“Ừ.” Trần Diệp gật đầu.

Ánh mắt Nam Dật Vân sáng lên: “Thế nào? Đã giao đấu với vị Tông Sư trong cung chưa?”

“Qua mấy chiêu rồi?” Trần Diệp thản nhiên nói:

“Ta không ra tay.”

Trên mặt Nam Dật Vân lộ ra một tia tiếc nuối.

“Vây thì đáng tiếc, 《Tàn Dương Bảo Khuyết Võ Điển》 trong cung vẫn có chút thần dị. Sau khi tu luyện xong, tốc độ vận chuyển nội lực cực nhanh, dù là thi triển thân pháp hay ra chiêu, đều có thể xưng là thiên hạ cực tốc. Nếu ngươi phản ứng chậm sẽ bị đánh mấy cái.”

“Ngoại trừ 《Huyền Băng Ma Công》 của Ma giáo có thuộc tính công pháp khắc chế bọn họ, thì nếu đổi thành công phu khác đánh đều không dễ dàng.”

Trần Diệp còn chưa nói xong liền tiếp tục: “Ta không ra tay, ông ta đã bị hộ thể cương khí của ta bắn ra rồi.”

Miệng Nam Dật Vân đang thao thao bất tuyệt đột nhiên khép lại, ông ta nhìn Trần Diệp, ánh mắt kỳ lạ.

Trần Diệp quay lại gật đầu với Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân: "..."

Ông ta chợt cảm thấy một cơn đau răng truyền đến, ngạc nhiên hỏi: "Trần lão đệ, rốt cuộc ngươi luyện môn công phu gì vậy hả..."

"Là 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Đạo môn sao?"

Trần Diệp suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: "Coi như là vậy."

Nam Dật Vân vẻ mặt kỳ quặc, im lặng một lúc rồi chuyển chủ đề hỏi:

"Ngươi đến hoàng cung là để hủy bỏ lệnh truy nã của Tiểu Thằng à?"

Trần Diệp lắc đầu, giọng bình tĩnh: "Ta hỏi Đại Vũ Hoàng đế, dự định sẽ chi bao nhiêu tiền cứu trợ thiên tai."

Nghe thấy lời của Trần Diệp, Nam Dật Vân suýt ngã ngựa, tròn tròn mắt:

"Chết...chết vắn Đại Vũ Hoàng đế?"

Mặc dù Nam Dật Vân tính khí kỳ quặc nhưng từ nhỏ ông ta cũng đã được giáo dục tư tưởng trung quân ái quốc, cho dù trở thành Tông Sư nhưng khi nhắc đến hoàng đế cũng có chút kính trọng.

Nam Dật Vân hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc của mình.

"Hoàng đế nói gì?"

"Hoàng đế nói chỉ chi hai trăm vạn lượng bạc cứu trợ thiên tai."

Nam Dật Vân nhú mày, cười lạnh: "Những năm trước lũ lụt không nghiêm trọng cũng phải tốn một trăm vạn lượng bạc.

Năm nay dọc sông, ven biển đều bị thiên tai nghiêm trọng, chỉ chi hai trăm vạn lượng bạc là hơi ít, miễn cưỡng đủ thôi.”

“Nếu bị các quan viên các cấp bóc lột một lớp, rơi vào thực tế thì cũng không còn lại bao nhiêu.”

Trần Diệp lắc đầu, hần đi suốt một đường, thông qua bản đồ hệ thống đã đại khái ước tính, nửa vương triều Đại Vũ đều bị ảnh hưởng lũ lụt, tình hình thiên tai cực nghiêm trọng.

“Không đủ, hai trăm vạn lượng không đủ. Ta đã phái người điều tra tình hình lũ lụt, thiên tai lần này đã lan đến nội địa, dân chạy loạn khắp nơi, bách tính không có nhà để về. Hai trăm vạn lượng căn bản không đủ.”

Giọng Trần Diệp bình tĩnh.

Nam Dật Vân suy nghĩ một chút,

“Hoàng đế nguyện ý chi bao nhiêu?”

“Ba trăm vạn lượng.” Nam Dật Vân gật đầu, cười khẩy một tiếng: “Cũng không ít. Nhưng dù sao cũng không phải từ quốc khố chi ra, hoàng đế cũng sẽ không đau lòng.”

“Ý ngươi là sao?” Trần Diệp hỏi.

Nam Dật Vân yết hầu khẽ động, nghiêng đầu nhỏ một bãi nước bọt đặc rồi quay đầu lại tiếp tục nói: “Ba trăm vạn lượng bạc này sẽ không bao giờ xuất ra từ quốc khố.”

“Vạn Kim Đường và hoàng gia quan hệ mật thiết.”

Nghe vậy, trong mắt Trần Diệp lộ ra vẻ trầm ngâm.

Nam Dật Vân giải thích: “Chủ nhân của Vạn Kim Đường là một nhánh phụ của hoàng tộc.”

“Nếu không, ngươi nghĩ tại sao Vạn Kim Đường có thể kinh doanh khắp cả Đại Vũ triều?”

“Là có chỗ dựa đấy.”

“Số tiền cứu trợ thiên tai này đối với triều đình mà nói, quả thực không ít.” Nam Dật Vân cười khẩy: “Nhưng nếu so với Vạn Kim Đường...”

“Vậy thì chẳng thấm vào đâu.”

“Giang hồ vượt lên trên thế tục, giá trị của bạc lưu thông hoàn toàn khác biệt.”

Trần Diệp cười ngửa, lặng lẽ lắng nghe.

Nam Dật Vân nói như thác đổ, không chút ngừng nghỉ.

“Một thanh đao tinh thiết do một võ giả tam phẩm tìm thợ giỏi chế tạo, có giá bốn trăm lượng bạc. Bốn trăm lượng bạc, đủ để một gia đình bình thường chi tiêu trong vài năm.” Giọng Nam Dật Vân có chút cảm khái.

Nói xong, Nam Dật Vân như nhớ ra điều gì, lại cười cười nhìn về phía Trần Diệp.

“Lão phu quên mất, Ngọc Diệp Đường do Trần lão đệ mở, e rằng về mặt tích lũy tài sản không thua kém gì Vạn Kim Đường.”

“Sau trận chiến này, danh hiệu thiên hạ đệ nhất Tông Sư, không ai khác ngoài Trần lão đệ rồi.”

“Một chương phá vỡ bức tường thành dày ba bốn trượng, một chiêu ngăn cản hàng ngàn kỵ binh. Nhìn khắp thiên hạ, e rằng không ai có thể làm được.” Ánh mắt Nam Dật Vân nhìn Trần Diệp thêm một phần nghiêm túc.

Trần Diệp mỉm cười nhạt, không nói gì.

Nam Dật Vân cười khẩy một tiếng: “Đường Môn, Kỳ Lân Các gì đó, đều phải nhường chỗ cho Ngọc Diệp Đường”

“Tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ, cũng không ai khác ngoài Ngọc Diệp Đường!”

Chương 298: Chương 298

Con ngựa dưới hông Trần Diệp phi nước đại, vó ngựa giẫm mạnh vào vũng nước, bùn đất bắn tung tóe, hấn lắc đầu cười:

“Ta mở không phải là tổ chức sát thủ.”

Nam Dật Vân nghe vậy thì ssững sờ, vẻ mặt có chút kỳ quặc.

“Ban đầu ta chỉ muốn kiếm chút tiền để nuôi sống những đứa trẻ trong viện của ta thôi.” Trần Diệp giọng đều đều, hấn nhìn về phía màn mưa rơi lả tả, có chút cảm khái.

Trần Diệp cũng không ngờ, chỉ trong hai năm mà quy mô của Ngọc Diệp Đường lại trở nên lớn như vậy.

Nam Dật Vân cười khan.

“Vậy sau này người không cần lo không nuôi nổi đám trẻ đó nữa.”

“Đúng vậy.” Dưới mặt nạ, khóe miệng Trần Diệp khẽ nhếch lên.

“Ha ha ha ha...”

“Trần lão đệ, người đúng là người thú vị!” Nam Nhất Vân cười lớn, thúc ngựa phi nhanh.

Phía trước quan đạo thấp thoáng hiện ra một tòa thành nhỏ, đám người tăng tốc, hướng đến thành trì tiếp theo.

...

Tường Phù huyện.

Duyệt Lai khách sạn.

Tiếng vó ngựa vang lên từ bên ngoài cánh cửa mở rộng, Tiểu nhị đang ngủ gật trên quây giật mình tỉnh giấc, nghe tiếng vó ngựa ngày càng gần, hấn vội vàng đứng dậy, ló đầu ra ngoài cửa.

Chỉ thấy một nhóm người cưỡi ngựa nhanh nhẹn dừng lại trước khách sạn, hấn giật mình, vội vàng chạy ra đón.

Nhìn thấy nhóm giang hồ võ giả này, dù đã gặp nhiều biết rộng nhưng tiểu nhị vẫn không khỏi tò mò, bởi vì trong nhóm người này có hai tên tù nhân ước sùng!

Tiểu Liên xuống ngựa, bước nhanh đến trước khách sạn, nàng lấy từ trong ngực ra một túi tiền, tiện tay ném cho tiểu nhị.

“Tất cả phòng trong khách sạn chúng ta đều bao hết.” Tiểu nhị áng chừng tiền trong túi hai lần, lập tức vui vẻ ra mặt.

Bất kể bọn họ là ai, hấn chỉ là một tiểu nhị, có tiền là được rồi!

Trần Diệp vén vạt áo, nhẹ nhàng đáp xuống đất, tiểu nhị theo bản năng nhìn sang, nhưng schỉ một cái thì đã ssững sờ.

Sao trên người người này không có một chút dấu vết bị ước mưa nào thế?

Trần Diệp liếc nhẹ tiểu nhị một cái rồi không để ý đến hấn nữa.

Hoàng Tam, Hà Ngũ, Chu Bát,... Cũng lần lượt xuống ngựa, bọn họ dặn dò những sát thủ Ngọc Diệp Đường còn lại đến những khách sạn khác, một nhóm mấy chục người vẫn là quá phô trương.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải được Hoàng Tam và Trần Nhị cẩn thận cõng xuống ngựa, cả nhóm đi vào khách sạn,

Trần Diệp và Nam Dật Vân đi thẳng lên phòng trên lầu, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải cũng cần được tháo xiềng xích.

Hai người được công vào phòng, cởi bỏ áo tù đã ướt đầm, để lộ tấm lưng rộng rấn chấc. Trên bờ lưng trắng của Tôn Thắng, có hai vết thương ghê rợn ở xương bả vai, hai sợi xích sắt xuyên qua đó. Mà tình trạng của Quỳnh Ngạo Hải cũng tương tự, vết thương đã lành, thịt non mới mọc đã dính liền với xích.

Nam Dật Vân nhìn vết thương của hai người, nhú mày, ông nhìn Trần Diệp: “Trần lão đệ, lão ca không giỏi y thuật...”

“Hay là để người?”

Trần Diệp trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói:

“Để ta.”

“Người giúp điểm huyết.”

Hắn bước đến bên cạnh hai người, đưa tay nắm lấy xiềng xích, suy nghĩ một chút liền giơ tay phải lên, gõ vào đầu Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

Tôn Thắng: “???”

Quỳnh Ngạo Hải: “???”

Hai người nghiêng đầu một cái liền hôn mê bất tỉnh.

Nam Dật Vân ngơ ngác, định nói gì đó nhưng chỉ thấy Trần Diệp dùng sức, trực tiếp rút xiềng xích ra.

Tôn Thắng và Quỳnh

Hai huynh đệ thân thể run rẩy một chút, lại hôn mê bất tỉnh,

Đồng thời, một dòng máu từ vết thương trên lưng phun ra.

Hệ thể chân khí quanh thân Trần Diệp chặn lại dòng máu tươi.

Nam Dật Vân nhìn thấy một màn này, khóe miệng điên cuồng rút rút.

Trần Diệp rút xích sắt ra, thuận thế đem Tiên Thiên chi khí trong cơ thể đổ vào cả hai.

Nam Dật Vân nhanh chóng tiến lên phía trước, vươn tay điểm nhẹ mấy lần trên người Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải, máu tươi liền ngừng lại.

Trần Diệp độ không ít Tiên Thiên chi khí quá, ổn định thương thế của hai người.

Hắn lại từ hệ thống thương thành đổi vài chất kháng sinh, tiêm cho cả hai.

Làm xong những này, đám người Hoàng Tam lấy ra vài trắng băng vết thương của hai người.

Tôn Thắng cùng Quỳnh Ngạo Hải liền xem như không sao.

“Tĩnh dưỡng mấy ngày có lẽ sẽ không sao.”

“Một cái nhị phẩm, một cái nhất phẩm, sau khi khôi phục nội lực thì chỉ là bị thương ngoài da.”

Nam Dật Vân mặc dù không biết y thuật, nhưng kinh nghiệm giang hồ phong phú, liếc mắt liền nhìn ra thương thế của hai người.

Trần Diệp tháo mặt nạ xuống, tiện tay đặt lên bàn.

Hiện trong phòng ngoại trừ Nam Dật Vân thì chỉ có đám người Hoàng Tam, Trần Diệp không cần che mặt làm gì.

Đương nhiên, cho dù Trần Diệp tháo mặt nạ xuống thì đám Hoàng Tam cũng không dám nhìn thẳng Trần Diệp.

“Lão phu gọi rượu ngon, Trần lão đệ, lát nữa gặp!”

Nam Dật Vân lại nổi cơn nghiện rượu, một hồi không uống rượu liền toàn thân khó chịu.

Ông ta vừa đẩy cửa phòng ra thì Tiểu Liên vừa hay đi đến.

Nàng đến trước người Trần Diệp, cung kính hành lễ nói: “Viện trưởng, tổng bộ Kỳ Lâm các ở gần đây. Đợi ngày mai, an bài ít nhân thủ, liền có thể tiêu diệt rồi.”

Chương 299: Chương 299

Tiểu Liên trong mắt lóe lên một đạo lãnh mang.

Kỳ Lân các nếu đã tìm tới Dục Anh Đường, vậy thì tuyệt đối không thể giữ lại được!

Trần Diệp nhớ tới chuyện của Kỳ Lân các, hần nhẹ nhàng gật đầu.

“Đưa địa đồ cho ta, ta đi một lát sẽ trở lại.”

“Ngươi bảo tiểu nhị chuẩn bị thức ăn đi.”

Nghe được Trần Diệp nói như vậy, Tiểu Liên thoáng sửng sốt.

“Địa đồ.” Trần Diệp mặt mỉm cười, hướng Tiểu Liên vẫy vẫy tay.

Tiểu Liên lấy lại tinh thần, từ trong ngực lấy ra tấm địa đồ còn có chút ẩm áp.

Trên bản đồ có đánh dấu vị trí Kỳ Lân các.

Trần Diệp tiếp nhận địa đồ, lại nói với Tiểu Liên: “Bảo tiểu nhị chuẩn bị thức ăn đi.”

Tiểu Liên chớp đôi mắt linh động, hỏi: “Chuẩn bị nhiều hay ít?”

Trần Diệp khẽ cười một tiếng: “Gia yên.”

...

Biện Lương,

Trong nội thành.

Trời đã nhá nhem tối, gió lặng dần, cơn mưa dai dẳng dường như cũng yếu đi, những hạt mưa rơi xuống lăn dài trên mái ngói rồi nhỏ giọt xuống mấy vũng nước trên con đường lát đá xanh, tạo thành tầng tầng lớp lớp gợn sóng.

“Lộp cộp...” Tiếng bước chân đều đều, dồn dập vang lên trong màn mưa, xung quanh một trạch viện hoa lệ, một vòng các bộ khoái Lục Phiến Môn mặc cẩm sam hắc sắc, thắt lưng đeo kim sắc chủy thủ đang bao vây.

Hồng Anh sai bước từ trong đám bộ khoái, tiến thẳng đến trước trạch viện, nàng đội nón lá, hơi ngẩng đầu, để lộ gương mặt đầy anh khí nhìn chăm chú vào tấm biển lớn, trên tấm biển có bốn chữ rõ ràng.

“Phi Vân Hầu Phủ”

Nhìn chăm chăm vào tấm biển một lúc, ánh mắt Hồng Anh黯淡 lại, hy vọng nội dung trên mảnh giấy là thật.

Hồng Anh nhớ lại đêm hai ngày trước, tay nàng cầm cây đèn, một mình trong Quyển Tông Khố tìm kiếm các ghi chép liên quan đến Ma giáo và Vạn Thanh.

Hồng Anh muốn tìm ra tất cả các đại thần trong triều có liên quan đến Ma giáo.

Mộ Dung Long Uyên nói Vạn Thanh là chỗ đột phá của vụ án.

Nàng đã ở trong Quyển Tông Khố cả ngày nhưng thu hoạch rất ít, Ma giáo yêu nhân hành sự tàn nhẫn, hiếm khi bắt được người sống, không có nhiều chuyện liên quan đến Ma giáo chứ đừng nói đến những ghi chép liên quan đến Vạn Thanh.

Vạn Thanh là thế thập nhất đẳng hầu, thân phận cao quý, Hồng Anh nghĩ mãi không hiểu, tại sao Vạn Thanh lại dính líu đến Ma giáo.

Đúng lúc nàng đang bối rối thì trong Quyển Tông Khố bỗng xuất hiện thêm một bóng người, người đó vóc dáng bình thường, đeo bịt mắt, chỉ lộ ra một mắt. Hắn không nói gì mà chỉ ném cho Hồng Anh một tấm cảm thiệp, ném xong, Hồng Anh còn chưa kịp đuổi theo thì Độc Nhãn Long đã thi triển khinh công, mấy lần nhảy vọt liền biến mất trong màn đêm.

Sau khi mở phong cảm thiệp, Hồng Anh chỉ thấy một câu: “Võ công Vạn Thanh tu luyện là 《Vô Tướng Ma Công》 của Ma giáo.” Câu này lập tức mở ra suy nghĩ cho Hồng Anh, nàng chợt hiểu ra, nếu Vạn Thanh học võ công Ma giáo thì ắt hẳn có liên quan đến Ma giáo. Về tính xác thực của nội dung phong thư, Hồng Anh đã biết từ Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải là có một thế lực đứng sau thao túng mọi chuyện, thỉnh thoảng gửi thư cảnh báo, mà Độc Nhãn Long chính là người truyền tin của thế lực này.

Hồng Anh bắt đầu thu thập quyền tông vụ án, giai thoại giang hồ liên quan đến 《Vô Tướng Ma Công》 của Ma giáo, sau hai ngày điều tra liên tục, nàng đưa ra một phỏng đoán: Lũ lụt và vụ cướp bạc cứu tế đều là do Ma giáo gây ra, kẻ thực hiện rất có thể là Vạn Thanh, 《Vô Tướng Ma Công》 là võ công không dễ học được nếu không có địa vị trong Ma giáo. Loại võ công này rất kỳ lạ, sau khi luyện thành có thể bất chước bất kỳ chiêu thức nào đã thấy, thậm chí cả nội lực của người sử dụng. Trong Ma giáo, đây được coi là kỳ công, nếu lấy 《Vô Tướng Ma Công》 làm điểm đột phá thì vụ án Quỳnh Ngạo Hải giết tri phủ Trì Châu đồng thời giết cả nhà Mạc Phương Bình của Cửu Hoa Kiếm Phái cũng có thể liên kết lại!

Hồng Anh cảm thấy phỏng đoán của mình là đúng, vấn đề duy nhất là nàng không có bằng chứng xác thực để chứng minh Vạn Thanh là người của Ma giáo, nhưng bằng chứng này thực ra rất đơn giản, Vạn Thanh tu luyện võ công Ma giáo, chỉ

cần ép hẳn sử dụng 《Vô Tướng Ma Công》 là sẽ có bằng chứng.

Chính vì vậy, Hồng Anh mới dẫn bộ khoái Lục Phiến Môn bao vây “Phi Vân Hầu Phủ” này.

Mưa lạnh rơi xuống tí tách trên mặt đất, Hồng Anh hít một hơi sâu, không khí ẩm ướt và mát lạnh tràn vào phổi, hy vọng lần hành động này sẽ thành công!

Hồng Anh nhìn chăm chăm vào “Phi Vân Hầu Phủ”, trong mắt ánh lên một tia hận thù. Nếu không phải vì Ma giáo thì cha nương nàng đã không chết, đây là mối huyết thù nàng phải trả!

“Hành động!” Hồng Anh khẽ vung tay phải, ra lệnh.

Thân phận của nàng trong Lục Phiến Môn chỉ đứng sau ba vị tổng bộ đầu, được coi là người xuất sắc trong số các bộ đầu trẻ tuổi, một bộ đầu bên cạnh đưa cho Hồng Anh một cây trường thương bằng gỗ sập trắng dài cả trượng.

Hồng Anh nắm chặt trường thương, chủ động xông về phía Phi Vân Hầu phủ, các bộ đầu Lục Phiến Môn xung quanh theo sát phía sau, bọn họ sắc mặt lạnh lùng, trong tay ném ra vài quả Phích Lịch Tử.

“Ầm!”

“Ầm!”

Chương 300: Chương 300

Vài tiếng nổ vang lên, cánh cổng đỏ son của Phi Vân Hầu phủ bị Phích Lịch Tử làm cho vỡ tan tành.

Các hộ vệ và quân gia trong viện đều giật mình, bọn họ vừa định quát mắng thì nhìn thấy trang phục huyền hắc cầm sam của Lục Phiến Môn, tất cả đều ngậm miệng, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Lục Phiến Môn làm việc, người không phận sự mau chóng lui ra!”

“Lục Phiến Môn làm việc, người không phận sự mau chóng lui ra!”

Các bộ đầu xông vào Hầu phủ, hét lớn.

Lục... người của Lục Phiến Môn?

Hầu gia chẳng lẽ phạm tội gì sao?

Quân gia và hộ vệ không dám kêu la, bọn họ nhìn nhau rồi đề mặc cho các bộ đầu xông vào Hầu phủ.

Lục Phiến Môn ở Đại Vũ tượng trưng cho luật pháp, đôi khi, quyền lực của bọn họ thậm chí còn trên cả Vương Hầu!

Hồng Anh đi thẳng đến phòng của Vạn Thanh, trước khi đến, nàng đã tìm hiểu rõ bố cục của Hầu phủ, lần hành động này là một đòn sấm sét, sẽ không cho Vạn Thanh bất kỳ cơ hội trốn thoát nào. Mỗi thù của Ma giáo, thể diện của Lục Phiến Môn, tất cả đều phụ thuộc vào vụ án này.

Khuôn mặt anh khí của Hồng Anh hiện lên vẻ nghiêm túc, nàng cầm cây trường trường thương dài cả trượng, hai chân

điểm đất, cả người như chim nhận bay vút đi.

Theo sau là hai viên bộ khoái nhị phẩm duy nhất còn lại, ngoại trừ những bộ khoái đang làm nhiệm vụ thì những người còn lại đều bị Mộ Dung Long Uyên điều đi canh gác pháp trường, hai bộ khoái đi sau Hồng Anh là những cao thủ cuối cùng.

Ba người thi triển khinh công, chân đạp mạnh xuống đất, bay vọt lên mái nhà Hầu phủ.

Hồng Anh đi đầu, trường thương trong tay múa may, thẳng tiến đến phòng của Vạn Thanh. Sau vài bước nhảy trên mái nhà, Hồng Anh liền đáp xuống, đá tung cửa một căn phòng.

Trong căn phòng rộng rãi hoa lệ, Vạn Thanh ngồi trên ghế, tay cầm một chén trà xanh, thấy Hồng Anh đột ngột phá cửa xông vào, Vạn Thanh vẫn cứ ngồi yên tại chỗ, một thân bạch y, phong thái tao nhã nhấp một ngụm trà:

“Hồng bộ đầu, sao ngươi lại xông vào phòng của ta?” Vạn Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hồng Anh cười lạnh, quát: “Vạn Thanh, ngươi đã phạm tội tày trời. Là một thế tập nhất đẳng hầu, vậy mà lại cầu kết với Ma giáo! Đi với chúng ta một chuyến đi!” Vừa nói, Hồng Anh vừa xoay mũi thương, ánh sáng lạnh lẽo từ mũi thương đâm thẳng vào Vạn Thanh.

Lúc đâm ra một thương này, Hồng Anh cũng toát mồ hôi, nàng không có bằng chứng trực tiếp để buộc tội Vạn Thanh, nếu không hù dọa được Vạn Thanh thì sẽ rất tệ.

Nghe Hồng Anh quát lớn, Vạn Thanh hơi nhú mào, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo của hắn lộ ra một tia u ám, Vạn Thanh tay phải cầm chén trà, cổ tay khẽ run, chén trà “vút” một cái bay ra, thẳng đến mũi thương của Hồng Anh.

Hồng Anh hừ lạnh một tiếng, trường thương múa may, tạo thành một đóa hoa thương, mũi thương tránh được chén trà, đâm thẳng vào yếu huyệt của Vạn Thanh, hai bộ khoái nhị phẩm phía sau cũng xông tới, vũ khí trong tay tấn công vào Vạn Thanh.

Vạn Thanh không đổi sắc mặt, thân hình đột nhiên lùi về phía sau, tránh được mũi thương của Hồng Anh, hất hai tay quét ngang về phía hai người xung quanh, thế công hung mãnh, mang theo tiếng gió sắc bén.

Đôi tay trắng như ngọc của Vạn Thanh va chạm với binh khí của hai tên bộ khoái nhị phẩm khác.

“Đinh!!”

“Đinh!!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên, hai tên bộ khoái nhị phẩm kia thậm chấn động.

Bắt binh khí bằng tay không!

Công phu trên tay Vạn Thanh quả thật lợi hại!

Vạn Thanh hai tay quét ngang, hóa giải thế tấn công của hai tên bộ khoái.

“Hô...” Một tiếng gió sắc bén thổi tới, đầu thương sắc nhọn đâm thẳng vào mặt Vạn Thanh, Vạn Thanh sắc mặt bình tĩnh, tay phải vung lên trước trán, bàn tay trắng như ngọc dễ dàng kẹp chặt đầu thương, Hồng Anh thấy vậy, trong lòng chấn kinh.

Thực lực của Vạn Thanh mạnh quá!

Nàng tay phải dùng sức, cán thương bằng gỗ sập trắng căng ra, hơi vặn vẹo, một luồng sức xoắn truyền từ thương tới. Vạn Thanh cảm nhận được sức mạnh ẩn bên trong nhưng hấn

không hoảng hốt mà tùy ý đánh đầu thương sang một bên, sau đó lùi về phía sau một trượng, dáng người tao nhã.

“Hong bộ đầu, bắt trộm phải có tang vật, bắt người phải có bằng chứng. Người nói bản hầu cầu kết với Ma giáo, có bằng chứng không?” Vạn Thanh vẻ mặt thản nhiên, vẫn giữ phong thái của một Hầu tước.

Thấy Vạn Thanh không hoảng hốt, Hồng Anh hơi nghiêng răng. Quả nhiên, không hù được hắn, nhưng Hồng Anh không do dự, nàng cười lạnh một tiếng, cây trường thương trong tay đâm tới, đầu thương lại nhắm vào Vạn Thanh.

“Lục Phiến Môn sẽ không bắt nhầm người. Còn về bằng chứng...”

“Đến lúc đó người sẽ thấy.” Nói xong, ánh mắt Hồng Anh lạnh lùng, cây trường thương lại công đến Vạn Thanh.

Hai tên bộ khoái nhị phẩm xung quanh cũng đồng loạt ra tay, ba nhị phẩm tập trung tấn công Vạn Thanh, quả quyết đến cùng cực!

Thấy vậy, lòng Vạn Thanh chùng xuống, chẳng lẽ hắn thật sự bị lộ rồi sao?

Khôn kiếp...

Vạn Thanh sa sầm nét mặt, nghiêng răng ken két, lần này truyền giáo trong nạn lụt thất bại, hắn làm việc không hiệu quả, bỏ lỡ cơ hội lớn, còn để lộ cả Trương Mậu Tường, sư phụ bên kia đã rất bất mãn với hắn, nếu lại bị nhốt vào ngục Lục Phiến Môn... e rằng hắn sẽ trở thành quân cờ bỏ đi mất!

Chương 301: Chương 301

Vạn Thanh siết chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn ba người kia thêm phân sát khí.

Ba bộ khoái nhanh chóng cảm nhận được sát khí trong mắt Vạn Thanh, Hồng Anh cười lạnh, trong lòng thầm mừng, nàng biết mình đã hù dọa được Vạn Thanh rồi.

Ba người hét lớn một tiếng, lao về phía Vạn Thanh.

Trong căn phòng chật hẹp, Vạn Thanh di chuyển né tránh, thỉnh thoảng đánh ra vài chưởng, hóa giải thế công, đột nhiên hắn như nhận ra điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên tái mét, hắn mất bình tĩnh!

“Người lừa ta?” Vạn Thanh lạnh lùng lên tiếng, nhìn về phía Hồng Anh.

Vừa rồi Hồng Anh vừa vào cửa đã không phân biệt đúng sai mà đánh tới, Vạn Thanh căn bản không kịp suy nghĩ, chỉ có thể đánh trả, thực ra vừa rồi nếu hắn không đánh trả mà mặc cho Hồng Anh ra tay thì có lẽ mọi chuyện còn có thể xoay chuyển, Dù sao, thân phận của Vạn Thanh rất bí mật, không thể có bằng chứng nào chỉ ra hắn là người của Ma giáo.

Hồng Anh hừ lạnh một tiếng, vung cán thương, thương vũ như trường long.

“Có lừa ngươi hay không, tự ngươi biết rõ!”

“Cầu kết với Ma giáo, ngươi đáng chết!” Ánh mắt Hồng Anh lóe lên tia lạnh lẽo, trường thương trong tay đâm tới.

Vạn Thanh sắc mặt âm trầm bất định.

Thấy Hồng Anh có vẻ chắc chắn, hắn cũng không chắc mình có bị lộ hay không, mà hai tên bồ khoái nhị phẩm khác ra chiêu thuận thực lão luyện, không cho Vạn Thanh chút thời gian suy nghĩ nào, chỉ trong vài nhịp thở mà bốn người đã giao đấu vài chục chiêu.

Bỗng nhiên, Vạn Thanh ngửa người ra sau, hai lòng bàn tay truyền đến tiếng sóng nhẹ, hắn vung đôi tay như ngọc, nhanh chóng mạnh mẽ đánh vào ngực hai tên bồ khoái.

“Phụt!”

“Phụt!”

Hai tên bồ khoái không kịp né tránh, bị Vạn Thanh đánh một chiêu vào ngực liền lùi lại, miệng phun máu.

“Kinh Đào Chương!”

“Sao có thể!” Hai tên bồ khoái ôm ngực, khóe miệng dính máu, vẻ mặt kinh hãi.

Hồng Anh cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay không ngừng tấn công, trường thương xé gió, vù vù vang lên.

“Vô Tướng Ma Công! Vạn Thanh ngươi còn nói ngươi không cầu kết với Ma giáo?”

Vạn Thanh đứng thẳng người, hai tay liên tiếp đánh về phía trường thương, tiếng sóng triều không dứt bên tai, trường phong mang theo mùi tanh nhàn nhạt, lúc này, nét mặt hắn không còn vẻ tao nhã bình tĩnh như trước nữa mà âm trầm như thời tiết bên ngoài.

Hai tên bồ khoái còn lại hít sâu một hơi, đè nén thương thế, phối hợp với Hồng Anh tấn công Vạn Thanh lần nữa. Hai bên đều ra tay tàn độc, chỉ sau vài chiêu mà Vạn Thanh đã bị đánh đến phun máu, hơi thở không ổn định.

Hai tên bồ khoái kia cũng không khá hơn, ngực áo dính đầy máu.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy người đó, Vạn Thanh lộ vẻ vui mừng.

“Sur phụ!” Hắc kinh hỉ kêu lên.

Nghe câu này, Hồng Anh giật mình, liếc nhìn ra cửa, chỉ thấy một lão nhân tóc bạc phơ, đầu tóc rối bù đứng ở cửa, ông ta sắc mặt âm trầm, ánh mắt nham hiểm, lạnh lùng nhìn đám người.

Chỉ một cái liếc mắt, Hồng Anh đã biết đối phương là cao thủ nhất phẩm!

Sao có thể!

Hồng Anh thầm lo lắng.

Tại sao cao thủ nhất phẩm của Ma giáo lại xuất hiện ở đây?

Nhìn thấy sư phụ Kỳ Lân Tử, Vạn Thanh điều động nội lực, dốc toàn lực thi triển Vô Tướng Ma Công, chiêu thức tấn công của hắn bắt đầu trở nên phi lý, chiêu không định chiêu, pháp không định pháp, hai tên bồ khoái chưa từng thấy chiêu thức như vậy, liền bị đánh đến trở nên lúng túng.

Hồng Anh không quan tâm đến Kỳ Lân Tử đột nhiên xuất hiện, nàng vừa cẩn thận đề phòng, vừa tiếp tục tấn công Vạn Thanh.

“Thực lực của Vạn Thanh quá mạnh, Trong số các cao thủ nhị phẩm, hắn được xem là tồn tại đỉnh cao, ba người chúng ta đối phó với một mình hắn mà vẫn có chút khó khăn!”

“Hừ!” Kỳ Lân Tử mái tóc hoa râm ánh mắt âm u khẽ hừ lạnh một tiếng, giọng khàn khàn nói: “Người vẫn nên quay về giáo phái với ta đi.”

“Chức vị thế tập hầu tước này, không cần cũng được.”

Nghe Kỳ Lân Tử nói, trên mặt Vạn Thanh lộ vẻ do dự, nếu hắn quay về Ma giáo thì thân phận sẽ trở thành thường dân. Từ một thế tập hầu tước xuống làm thường dân, sự chênh lệch thân phận này khiến Vạn Thanh khó mà chấp nhận.

Trong lúc do dự, Vạn Thanh suýt bị Hồng Anh đâm một nhát thương vào tim, hắn phải vận dụng khinh công để né tránh, vừa chống đỡ vừa di chuyển.

Vạn Thanh cắn răng, vội vàng nói: “Sư phụ, đệ tử biết sai rồi! Đệ tử nguyện ý theo sư phụ quay về giáo phái.”

Nghe vậy, trên mặt Kỳ Lân Tử hiện lên một nụ cười nhạt mờ ám, đệ tử này của hắn có thiên phú võ học cực cao, chỉ là quá kiêu ngạo, tự phụ về tài năng.

Mặc dù kế hoạch truyền giáo đã thất bại, nhưng đối với Vạn Thanh mà nói cũng không hẳn là chuyện xấu, bố cục của giáo phái rất sâu, kế hoạch lần này thất bại cũng không ảnh hưởng lớn.

Kỳ Lân Tử giơ tay phải lên, cũng phát ra một âm thanh như sóng triều nhẹ nhàng.

Hồng Anh và ba người còn lại thẫn chấn động.

“Xong rồi!”

Đúng lúc này, phía sau Kỳ Lân Tử chợt xuất hiện thêm một bóng người.

Chương 302: Chương 302

Người đó mặc bạch y, đeo mặt nạ bạc, tay phải xách theo một người, hần xuất hiện ở cửa, buông tay phải ra.

“Bịch!” âm thanh nặng nề vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của đám người, bọn họ quay lại nhìn, liền thấy trên mặt đất nằm úp sấp một người trung niên mặc áo choàng xám, người này mắt sâu mũi cao, đồng tử màu xanh biếc, đáy mắt tràn đầy kinh hãi.

“Không tệ, ngươi không nói dối.” Người đeo mặt nạ bạc liếc nhìn người áo xám trên mặt đất, khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Vạn Thanh nhìn thấy người nam nhân trung niên mặc áo xám nằm sấp trên mặt đất, không khỏi kinh ngạc thốt lên:

“Tả sứ?”

Kỳ Lân Tử quay đầu nhìn lại, ánh mắt ông ta lướt qua người nam nhân trung niên mặc áo xám nằm sấp trên mặt đất, sau đó bình tĩnh nhìn thanh niên mặc bạch y.

Mà lúc Kỳ Lân Tử nhìn thấy chiếc mặt nạ đó thì sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Tông Sư?

Hồng Anh và hai tên bộ khoái khác cũng lần lượt dừng tay, nhìn về phía thanh niên bạch y.

“Đông... Đông Hoa?”

Hồng Anh nhìn thấy hoa văn chiếc lá trên chiếc mặt nạ bạc thì lập tức nhận ra đối phương, khuôn mặt anh khí của nàng

đầy kinh ngạc sững sốt.

Tông Sư Đông Hoa tại sao lại xuất hiện ở đây?

Trần Diệp không để ý đến những người khác, ánh mắt hắt rơi vào Kỳ Lân Tử, thân nhiên mở miệng:

“Người tự mình đến, hay để ta động thủ?” Dưới lớp mặt nạ, ánh mắt Trần Diệp vô cùng bình tĩnh, có điều, Kỳ Lân Tử lại cảm nhận được một loại áp lực khiến người ta run sợ từ sự bình tĩnh đó.

Khuôn mặt già nua của ông ta tái nhợt vô cùng, khẽ mấp máy môi, giọng điệu có chút nghi hoặc.

“Lão phu hình như chưa từng đắc tội với tôn giá.”

“Kỳ Lân Các và Ngọc Diệp Đường là giao tranh bình thường trên giang hồ, đều dựa vào bản lĩnh của mình. Tôn giá đích thân hạ tràng, có phải có chút...” Kỳ Lân Tử tuy kinh ngạc nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

Trần Diệp khẽ mỉm cười: “Để người chết một cách rõ ràng vậy.”

“Thứ nhất, người là người của Ma giáo, ta không thích Ma giáo.”

“Thứ hai, người phái người truy lùng đến nơi ở của ta, muốn bắt cóc ta đi, bây giờ ta tự mình đến rồi, người lại không vui sao?”

Nghe những lời này, sắc mặt Kỳ Lân Tử đột biến, hắt suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Ai muốn bắt cóc người chứ? Người là Tông Sư, ta bắt cóc người làm gì?

Kỳ Lân Tử sắc mặt tái nhợt, cố nặn ra một nụ cười.

“Tôn giá, ta chưa từng hạ lệnh truy tra.”

Trần Diệp hơi ngắc càm, chỉ vào người nam nhân trung niên mặc áo choàng xám đang nằm sấp trên mặt đất.

“Đây, người hỏi hẩn đi.”

Vạn Thanh trong phòng nghe xong cuộc đối thoại của hai người thì bỗng nhiên tối sầm mặt, toàn thân run rẩy, một luồng hơi lạnh từ đáy lòng lan ra, lan đến tứ chi, hẩn suýt nữa thì không đứng vững.

Vạn Thanh nhớ lại, vài ngày trước, hẩn đã ra lệnh cho tả sứ điều tra lai lịch của “Lăng Lý Bạch Điều” Trương Thuận, trong Các đã cử hai sát thủ từng là bộ khoái đi điều tra chuyện này, mấy ngày liền không có tin tức, Vạn Thanh tưởng hai người vẫn đang điều tra, giờ xem ra... Là thật sự điều tra ra rồi!

Điều tra ra được một nhân vật lớn rồi!

Nghĩ đến chuyện này, Vạn Thanh cảm thấy đầu óc choáng váng, hẩn có chút khó thở.

“Nói đi.” Trần Diệp liếc nhìn người nam nhân trung niên mặc áo choàng xám đang nằm sấp trên mặt đất.

Người nam nhân trung niên có khuôn mặt Tây Vực vội vàng nói: “Các chủ, là Vạn Thần sứ...”

“Vài ngày trước đã bảo thuộc hạ điều tra lai lịch của Lăng Lý Bạch Điều u...”

Người áo choàng xám đã bán đứng Vạn Thanh ngay tại chỗ.

Kỳ Lân Tử nghe xong suýt nữa không thở nổi, tức đến ngất xỉu, mà Vạn Thanh cũng sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy. Hiện nay Ma giáo thế yếu, căn bản không có Tông Sư tọa trấn, vị Tông Sư thứ sáu bí ẩn nhất thiên hạ giờ tìm đến cửa, bọn họ thật sự không có cách nào.

“Nghe rõ chưa? Làm một con quỷ sáng suốt.”

“Người tự mình động thủ đi, ta đang vội.” Trần Diệp chấp tay sau lưng, giọng nói bình thản, yên lặng nhìn Kỳ Lân Tử, hắn còn đang đợi về khách sạn ăn cơm, bây giờ tính thời gian, chắc sắp xong rồi.

Kỳ Lân Tử sắc mặt trắng bệch, tức giận đến mức run người, ông ta quay đầu nhìn Vạn Thanh, hận không thể bóp chết hắn, Vạn Thanh sắc mặt cũng chẳng khác gì Kỳ Lân Tử, lúc này, hắn hồi hận đến ruột cũng xanh rồi, cả người hắn đều tê liệt.

Ai có thể ngờ rằng điều tra một tên thủ lĩnh thủy phi lại có thể liên quan đến một Tông Sư khác chứ?

Trong lòng Vạn Thanh không ngừng nguyên rửa hai tên sát thủ đã truy đuổi kia, điều tra nhanh như vậy để làm gì hả!

Kỳ Lân Tử hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngưng trọng nhìn Trần Diệp.

“Nếu đã như vậy, lão phu xin được lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.” Võ giả thà đứng chết chứ không quỳ sống, dù biết rõ sự chênh lệch thực lực nhưng cũng phải ra tay!

Kỳ Lân Tử động thân, bước chân di chuyển, nắm chặt tay phải, tung một cú đấm về phía Trần Diệp, quyền phong gào thét, ầm ầm mang theo tiếng hổ gầm!

Chương 303: Chương 303

Trần Diệp khẽ nheo mắt, La Hán Phục Hồ Quyền của Thiệu Lâm?

Hắn không biết nhiều về võ học giang hồ, nhưng dựa vào cảm giác, Trần Diệp cảm thấy cú đâm của Kỳ Lâm Tử chỉ giống về hình thức.

Đây là Vô Tướng Ma Công của Ma giáo? Chiêu thức chỉ giống về hình thức nhưng thần thái lại là của chính mình. Trần Diệp cảm thấy hứng thú, công pháp này có chút thú vị nha.

Hắn không né tránh, tay phải nhẹ nhàng đưa ra, vỗ vào ngực Kỳ Lâm Tử, chiêu thức mộc mạc không hoa mỹ, động tác chậm đến cực điểm, nhưng lại hậu phát tiên chí!

Tiên Thiên chi khí trong cơ thể hội tụ trên tay phải.

“Ầm!” Một tiếng trầm đục, thân thể Kỳ Lâm Tử như đạn pháo bắn ra, nặng nề đâm vào bức tường khiến cả căn phòng rung lên vài cái, Kỳ Lâm Tử tóc hoa râm, đầu hơi cúi, máu tươi trào ra từ khóe miệng, cơ thể co giật hai cái rồi tắt thở.

Một chiêu.

Trần Diệp chỉ dùng một chiêu đã đánh chết một cao thủ nhất phẩm!

Kỳ Lâm Tử thân là Các chủ của một trong ba thế lực sát thủ lớn nhất giang hồ, cứ như vậy chết dưới tay Trần Diệp.

Thấy Trần Diệp một chiêu đánh chết sư phụ, trong mắt Vạn Thanh hiện lên nỗi sợ sâu sắc, hắn kinh hãi tột độ, thân thể không khỏi run rẩy.

Trần Diệp lại không quan tâm, chỉ liếc nhìn ba tên bộ khoái đang đứng ngậy người trong phòng, nhàn nhạt nói: “Hai tên này giao cho các người.”

Hồng Anh là người đầu tiên phản ứng, vội vàng hành lễ với bậc trưởng bối:

“Đa tạ Đông Hoa Tông Sư!”

Trần Diệp hờ hững đáp lại một tiếng.

Hồng Anh cùng hai tên bộ khoái nhanh chóng phế võ công của Vạn Thanh, mà tên áo xám bên cạnh Trần Diệp thì đã bị phế nội lực từ trước.

Trần Diệp thấy đại cục đã định, liền bước chân, Súc Địa Thành Thốn, vài cái chớp mắt đã biến mất.

Hồng Anh và hai tên bộ khoái dùng xiềng xích trói Vạn Thanh và tên áo xám lại xong, đến khi nhìn ra ngoài thì không còn thấy bóng dáng Trần Diệp đâu, nàng quay đầu nhìn Vạn Thanh, không nhịn được cười lạnh: “Vận may của người hôm nay thật không tốt.”

Vạn Thanh thần sắc có chút hoảng hốt, dờ dẫm, không nói lời nào, trong đầu hẳn chỉ có một ý nghĩ, nếu không điều tra “Lăng Lý Bạch Điều”, tình cảnh hôm nay có khác không?

...

Tường Phù huyện, Duyệt Lai khách sạn.

Bên ngoài vẫn mưa, tiểu nhị trong khách sạn có chút buồn ngủ nằm bò ra bàn gỗ, mắt nhìn chằm chằm ra đường. Thời tiết mưa gió thế này rất ít khách, thật ảnh hưởng đến việc làm ăn mà.

“Ha...” Tiểu nhị ngáp một cái, mắt lim dim, tính toán thời gian, đồ ăn trong bếp cũng sắp xong, hẳn chỉ có thể nghỉ ngơi

một lát rồi phải mang cơm lên cho khách trên lầu. Tiểu nhị thờ dãi, những ngày thế này bao giờ mới kết thúc đây.

Hắn nhìn chăm chăm vào từng đợt gợn sóng từ mây vũng nước đọng trên con đường lát đá xanh, bỗng nhiên, ở nơi xa xa liền xuất hiện một thân ảnh bạch y.

Trần Diệp chậm rãi bước vào khách sạn, một thân bạch y sạch sẽ.

Tiểu nhị thấy hắn thì tròn tròn mắt, nhìn Trần Diệp chậm rãi lên lầu, kinh ngạc đến mức không dám nói một lời, cho đến khi Trần Diệp đẩy cửa bước vào phòng khách, tiểu nhị mới lộ ra vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng thốt lên: “Người này đi từ bên ngoài vào mà trên người không ướt một chút ư!”

Những giang hồ võ giả này, thật là thâm sâu khó lường.

Trong mắt hắn lộ vẻ ghen tị.

Không biết bao giờ mình mới có thể trở nên lợi hại như vậy đây! Đến lúc đó, còn việc gì làm không được nữa chứ?

Tiểu nhị đang chìm vào tưởng tượng, bỗng từ phía sau bếp truyền đến tiếng gọi: “Tiểu nhị! Mang đồ ăn lên!”

Tiểu nhị đang nằm bò trên bàn vôi vàng đứng dậy, theo phản xạ nói: “Vâng!”

....

Duyệt Lai khách sạn, trong căn phòng sạch sẽ gọn gàng, ba người ngồi quanh chiếc bàn gỗ.

Đại Minh, Tiểu Liên, Tôn Thắng vừa yên lặng chờ đợi, vừa nhỏ giọng trò chuyện.

“Cái gì?”

“Cha là Tông Sư võ đạo?”

“Ngọc Diệp Đường là của nhà mình?” Đại Minh tròn mắt, vẽ mặt kinh ngạc nhìn Tôn Thắng đang quần vải trắng.

Thấy trong mắt Đại Minh tràn đầy kinh ngạc, Tôn Thắng không nhịn được cười lớn.

“Ha ha ha ha ha...” Hắn cảm thấy có chút sảng khoái, Đại Minh ca tuy có rìu nhưng lại không biết thân phận của nghĩa phụ trên giang hồ, chứng tỏ trong lòng nghĩa phụ vẫn tin tưởng mình hơn.

Rìu à? Thứ đó có thể có tác dụng gì, chắc chắn, cũng chỉ có vậy thôi!

Tôn Thắng không hề ghen tị nữa.

Rìu gì gì đó, chỉ là thứ vô dụng!

“Đó là điều tất nhiên!” Tôn Thắng vẽ mặt đắc ý, hắn chống tay trái lên bàn, giờ ngón tay cái lên, chỉ vào mình.

“Không chỉ vậy! Đại Minh ca, hiện tại ngồi trước mặt ngươi là Thái Hồ đại hiệp - Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận!” Tôn Thắng phồng má, ra vẻ ta đây rất lợi hại.

Đại Minh nghe xong, trên mặt liền lộ ra nụ cười ngây ngô, khen ngợi:

“Lợi hại lợi hại!”

Nghe Đại Minh nói vậy, Tôn Thắng càng vui hơn, hắn phấn khích bắt đầu khoe khoang với Đại Minh về những trải nghiệm của mình ở Thái Hồ. Trong lúc nói chuyện, Tôn Thắng cử động quá mạnh, làm rách vết thương trên vai, khiến hắn phải hít một ngụm khí lạnh, đau đến mức mặt mày tái mét.

Đại Minh ngồi cạnh chỉ cười ngây ngô, lặng lẽ lắng nghe.

Chương 304: Chương 304

Sau vài câu xã giao, Đại Minh nhìn chăm chăm vào Tôn Thắng, vẻ mặt thành thật hỏi: “Tiểu Thắng, ngươi... ngươi chưa từng đến Kinh Châu phải không?” Lúc nói câu này, Đại Minh vô cùng hồi hộp, dù biết tính Tôn Thắng, nhưng chuyện đó... mãi là nỗi đau của Đại Minh.

“Kinh Châu?” Tôn Thắng ngơ ngác.

“Ta đến Kinh Châu làm gì?” “Thời gian này, ta luôn theo nhị ca điều tra chuyện Ma giáo mà.”

Nghe câu trả lời này, Đại Minh thở phào nhẹ nhõm.

“Sao vậy Đại Minh ca?” Tôn Thắng tỏ vẻ khó hiểu, hẳn cảm thấy có gì đó không ổn.

Đôi mắt linh động của Tiểu Liên cũng nhìn Đại Minh, cả hai đều hiểu Đại Minh, Đại Minh không phải người úp úp mở mở, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Đại Minh cố nặn ra một nụ cười, gãi đầu, nói: “Không có gì, ta chỉ hỏi thôi, ta thấy lệnh truy nã của Tiểu Thắng ở Kinh Châu, nói người giết cả nhà tri phủ Kinh Châu.”

Tôn Thắng bừng tỉnh, lắc đầu: “Hoàn toàn là bịa đặt, đó là Ma giáo vu oan giá họa cho ta.”

Đại Minh gật đầu lia lịa.”Ừ, người Ma giáo không ai tốt cả!”

Biểu lộ của Đại Minh trở nên nghiêm túc, ánh mắt buông xuống, dọc đường đi, hẳn thấy không ít người dân gầy gò, quần áo rách rưới, Đại Minh rất thương cảm cho bọn họ.

Tôn Thắng đồng tình gật đầu, hắn không chú ý tới, lúc Đại Minh cúi đầu, đáy mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

Nhưng Tiểu Liên lại nhìn thấy tất cả, nàng không nói gì, chỉ ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Đại Minh. Tiểu Liên không bao giờ quên được hai năm trước, lúc nàng giết chết tên sát thủ Phong Vũ Lô tìm đến, Đại Minh vẻ mặt ngây ngô đã dùng bao tải đựng xác, vác ra khỏi Dục Anh Đường.

Làm sát thủ đã lâu, Tiểu Liên mỗi khi nhớ lại lúc đó đều cảm thấy lạnh sống lưng, Đại Minh, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài! Nếu ai đó chọc giận hắn, chắc chắn sẽ phải trả một cái giá không thể lường trước được.

Tôn Thắng dựa vào lưng ghế, nhỏ giọng nói: “Nghĩa phụ một mình đến Kỳ Lân Các, liệu có thể giết hết được không?”

Trong đầu hắn hiện lên bóng dáng Trần Diệp, ánh mắt lộ ra sùng bái nồng đậm, hôm nay cướp pháp trường, Trần Diệp một chiêu đánh lui hơn ngàn binh lính, thật sự quá ngầu rồi!

Nhìn khắp võ lâm, còn ai có thể làm được chứ?

Sau trận chiến này, Tôn Thắng hắn có lẽ có thể ngang nhiên đi lại trên giang hồ rồi!

“Viện trưởng là đệ nhất Tông Sư thiên hạ, giết người có gì khó.” Tiểu Liên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng, theo bản năng phản bác Tôn Thắng, nàng nhìn chằm chằm mặt bàn, tâm tư cũng không đặt ở đây.

Sau khi Trần Diệp đi, Tiểu Liên đã bảo khách sạn chuẩn bị cơm nước, tính thời gian thì bây giờ cơm nước cũng sắp xong rồi, không biết viện trưởng có kịp quay lại không.

Tôn Thắng bị Tiểu Liên phản bác, hắn cười khẩy một tiếng, dùng ánh mắt hẹp hòi nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên quay mặt đi, cảm nhận được ánh mắt của Tôn Thắng, nàng đôi mi thanh tú cau lại, trên người tỏa ra sát khí lạnh lẽo, vừa định phát tác thì...

“Két...”

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, sát khí trên người Tiểu Liên trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

“Ồ?”

“Tiểu Thắng, lại chọc giận Tiểu Liên tỷ của con à?”

Trần Diệp đẩy cửa bước vào, tiện tay tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống.

Hắn khuôn mặt tuấn lãng, khoe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, bộ thân bạch y, dáng người cao ráo, toát lên khí chất thoát tục.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Đại Minh ngẩng đầu, sự lạnh lẽo trong đáy mắt tan biến, hắn lại trở lại vẻ mặt ngây ngô, cười lớn:

“Cha!”

Tôn Thắng đang tựa lưng vào ghế, vội vàng ngồi thẳng dậy, tươi cười:

“Nghĩa phụ!”

“Viện trưởng.” Tiểu Liên thận trọng nhẹ giọng hô.

Nhìn thấy Trần Diệp, cả ba người đồng thời lên tiếng, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Trần Diệp mỉm cười, nhẹ gật đầu, lại quay người, vừa định đóng cửa thì tai Trần Diệp khẽ động, cười nhạt: “Thời gian vừa đúng.” Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, tiểu nhị hai tay bưng hộp gỗ đựng thức ăn, mang thức ăn đến.

Tiểu Liên đứng dậy, chủ động đón tiếp, nhận lấy hộp đồ ăn từ tay tiểu nhị.

Trần Diệp nhìn về phía bàn, chủ vị còn trống, ba phía còn lại lần lượt là Đại Minh, Tiểu Liên và Tôn Thắng, đúng theo thứ tự khi ba người đến Dục Anh Đường, hắn không khỏi mỉm cười đi tới ngồi vào chủ vị.

Tiểu Liên và tiểu nhị cùng nhau bày biện các món ăn ra bàn, thịt thỏ khô ngũ vị hương, gà luộc, cá kho, vịt quay... Trong phòng thoang thoảng mùi thơm nồng nàn, khiến người ta vừa ngửi đã thêm, vừa nhìn đã nuốt nước miếng.

Tôn Thắng bị nhốt trong ngục tối ba ngày, nhìn thấy những món ăn này liền nuốt nước bọt ừng ực, mắt như muốn rơi vào đĩa.

Tiểu nhị bày biện xong, cả bàn đầy ắp những món ngon, sắc, hương, vị đều đủ cả, ngay cả tiểu nhị cũng phải nuốt nước bọt, hắn rời mắt, cung kính nói với Trần Diệp: “Các vị khách quan cứ từ từ dùng, có việc gì cứ gọi ta!” Nói xong, tiểu nhị xách hộp đồ ăn trống đóng cửa lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại bốn người, Tiểu Liên ngồi đối diện Trần Diệp, do dự một chút rồi tháo khăn che mặt. Khuôn mặt xinh đẹp, trắng trẻo, thanh tú hiện ra, mặt nàng ửng hồng yên lặng ngồi đó, toát lên vẻ thanh xuân của thiếu nữ. Trần Diệp nhìn lướt qua khuôn mặt Tiểu Liên, ánh mắt mang theo chút thương thức.

Tiểu Liên quả thực càng ngày càng xinh đẹp.

Hắn dời mắt, chuyển sang nhìn Đại Minh và Tôn Thắng rồi không nhin được cười thành tiếng.

Chương 305: Chương 305

Tôn Thắng nãy giờ chỉ chăm chăm nhìn vào bàn thức ăn, nuốt nước bọt không ngừng.

“Hahaha... Ăn thôi! Nhìn Tiểu Thắng thèm quá kia.” Trần Diệp trêu chọc một câu, Tôn Thắng đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, Đại Minh và Tiểu Liên liền cầm đũa, nhìn Trần Diệp, chờ hắn động đũa.

Trần Diệp mỉm cười, gấp một miếng thịt gà.

“Hai đứa đều thích ăn đùi gà, mỗi đứa một cái.” Một cái bỏ vào bát Đại Minh, một cái bỏ vào bát Tôn Thắng, Trần Diệp lại mỉm cười, gấp một miếng cá kho bỏ vào bát Tiểu Liên.

“Tiểu Liên thích ăn cá, ném thử xem làm thế nào.” Trần Diệp vừa gấp thức ăn cho cả ba vừa nói về sở thích của từng người. Trong khoảnh khắc, mắt Đại Minh, Tôn Thắng và Tiểu Liên đều đỏ hoe, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

Tôn Thắng hốc mắt đỏ lên, hít một hơi đưa đũa về phía con vịt quay, nội lực lan tỏa đến đầu đũa rồi giật xuống cái, liền gấp ra một cái đùi vịt béo ngậy, giòn tan. Tôn Thắng đặt đùi vịt vào bát của Trần Diệp, Đại Minh và Tiểu Liên cũng nhanh chóng gấp thức ăn trên bàn vào bát Trần Diệp, chẳng mấy chốc, bát của Trần Diệp đã chất thành một ngọn núi nhỏ nhưng cả ba không có dấu hiệu dừng lại, vẫn muốn tiếp tục gấp thêm.

“Thôi thôi!” Trần Diệp vừa cười vừa ngăn bọn họ lại, “Gấp thêm nữa là không ăn hết đâu!”

Cả ba mới chịu dừng tay, trên mặt ai cũng lộ nụ cười vui vẻ.

“Ăn nhanh đi,” Trần Diệp mỉm cười.

Tôn Thắng và Đại Minh hăng say gặm chân gà, Tiểu Liên thì ăn uống từ tốn hơn, Trần Diệp bung bát lên, nhìn thấy thức ăn đầy ắp, khoe miệng hân hoan lên thành một nụ cười. Ở thế giới song song này, mấy đứa trẻ này chính là gia đình của hắn.

Vừa gặm chân gà, Tôn Thắng vừa hàm hồ nói: “Nghĩa phụ, hôm nay ngài thật là ngẫu! Một chiêu hạ gục hơn ngàn binh lính, sau này danh hiệu đệ nhất Tông Sư thiên hạ chắc chắn thuộc về ngài!”

Nghe Tôn Thắng khen ngợi, Trần Diệp liếc nhìn hắn đầy ẩn ý, Đại Minh vừa ăn vừa gật đầu cười ngây ngô, tỏ vẻ đồng tình. Mà Trần Diệp chỉ cười nhạt, không nói gì.

Gặm xong chân gà, lại thấy thức ăn trong bát Trần Diệp đã vơi đi một chút, Tôn Thắng vội vàng gấp thêm thức ăn cho Trần Diệp.

“Nghĩa phụ, món này ngon lắm, ngài nếm thử đi! Món này cũng ngon, nổi tiếng lắm đấy!”

Thấy Tôn Thắng ân cần như vậy, Đại Minh và Tiểu Liên nhìn nhau, hiểu ra điều gì đó, hai người liền biểu lộ cổ quái.

Tiểu tử này... Chắc lại đang có ý đồ gì đây.

Trần Diệp không từ chối, hắn mỉm cười nhìn Tôn Thắng, muốn xem nhóc con này còn bày trò gì nữa.

Tiếp đi, Tôn Thắng lại nói một câu khiến sắc mặt Tiểu Liên thay đổi ngay tại chỗ.

Tôn Thắng nuốt miếng thức ăn trong miệng, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Nghĩa phụ, ta đã gặp một nữ tử rất xinh đẹp ở Thái Hồ, nghĩa phụ một mình bận rộn trong viện, không có ai chăm sóc cuộc sống hàng ngày, ta nghĩ nàng có thể làm nha hoàn cho nghĩa phụ.”

Tiểu Liên đang nhai cá liên dừng lại, ném cho Tôn Thắng một cái nhìn đầy chết chóc, sau khi Tôn Thắng nói xong, hắn liền trợn to mắt nhìn thẳng vào Tiểu Liên, còn gật đầu với nàng.

Tiểu Liên: “???”

Đứa nhỏ này hôm nay là điên rồi sao!

Tôn Thắng biểu thị, hắn đã coi nhẹ sinh tử!

Trần Diệp mỉm cười, nhìn thật sâu vào mắt Tôn Thắng.

“Được rồi, được rồi, nói đi, muốn làm gì? Bàn tính của con đã đánh đến mặt ta rồi.” Trần Diệp cười nói.

Tôn Thắng đỏ mặt, hắn ngượng ngập cười một tiếng: “Không... không rõ ràng như vậy chứ?”

Trần Diệp không nói, chỉ mỉm cười nhìn hắn, mỗi khi Tôn Thắng có việc nhờ Trần Diệp thì hắn đều rất nhiệt tình trên bàn ăn.

Tôn Thắng buông đũa, có chút ngượng ngừng nói: “Cái đó... Đại Minh ca có cây rìu, Tiểu Liên tỷ có ám khí... Ta, ta cũng muốn một cái.”

Tôn Thắng trông mong nhìn về phía Trần Diệp, Kỳ Lân phủ của Đại Minh vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường, Không Tước Linh của Tiểu Liên thậm chí có thể giết cao thủ nhất phẩm!

Trần Diệp gấp một miếng thức ăn, chậm rãi nhấm nuốt, hắn mỉm cười hỏi: “Con muốn gì?”

Tôn Thắng có chút do dự: “Cái gì cũng được sao?”

Trần Diệp gật đầu: “Cái gì cũng được.”

Dù sao thì đồ vật do hệ thống phát xuống cũng là đồ vật mà bọn trẻ tâm nguyện thôi.

Tôn Thắng nhìn chăm chăm vào các món ăn trên bàn, chìm vào trầm tư.

Thấy Tôn Thắng như vậy, Trần Diệp không khỏi mỉm cười.

Vẫn còn tính trẻ con mà.

Đại Minh cười ngây ngô, đĩa không ngừng gấp thức ăn, ăn đến mức đầy miệng dầu mỡ.

Thật sự là quá tốt rồi, nếu cha cho Tiểu Thắng một chiếc rìu, sau này Tiểu Thắng đánh nhau với người khác sẽ không bị thiệt.

Tiểu Liên liếc nhìn Tôn Thắng, tiếp tục ăn cơm.

Tôn Thắng suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng nói: “Nghĩa phụ, ta... Ta muốn một bộ nhuyễn giáp bảo mệnh.”

Nghe thấy ý nghĩ của Tôn Thắng, Trần Diệp thoáng sững sốt, hắn cứ nghĩ Tôn Thắng cũng sẽ muốn một món binh khí, không ngờ, thứ muốn lại là nhuyễn giáp, Trần Diệp gật đầu nói: “Được, nhưng ta có một yêu cầu.”

Tôn Thắng thấy Trần Diệp đồng ý, vẻ mặt lập tức trở nên vui mừng, hắn liên tục gật đầu:

“Nghĩa phụ, ngài cứ nói!”

Chương 306: Chương 306

Trần Diệp buông bát xuống, thản nhiên nói: “Con và Quỳnh Ngao Hải đã giết Bồ Chính Sứ, đây là cử chỉ hiệp nghĩa tạo phúc bách tính. Đáng lẽ ra ta không nên nói con, nhưng khi làm việc, con không nghĩ đến hậu quả.”

Trên mặt Trần Diệp lộ ra vẻ nghiêm khắc.

“Con có từng nghĩ, nếu ta là một người bình thường thì bây giờ con đã chết rồi không?”

“Con có từng nghĩ đến cảm nhận của ta, của Đại Minh, của Tiểu Liên, Tiểu Phúc, và cả những đứa trẻ trong viện không?”

Vừa dứt lời, sắc mặt Tôn Thắng trở nên tái nhợt, hấn cúi đầu, vẻ mặt hối lỗi.

Đúng vậy, lúc đó hấn chỉ nghĩ đến hành động hiệp nghĩa, đâu còn nghĩ đến gia đình.

Tôn Thắng mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Nghĩa phụ, ta sai rồi.”

Thấy Tôn Thắng đầy vẻ hối lỗi, Trần Diệp khẽ mỉm cười, chuyển giọng.

“Có điều, đã làm thì làm rồi! Ta không có ý trách con, con có con đường riêng của mình, tất cả những quyết định con đưa ra, hậu quả đều do con tự gánh chịu.”

Trần Diệp gấp một miếng thịt, bỏ vào bát Tôn Thắng.

“Lần sau gặp chuyện tương tự thì suy nghĩ nhiều hơn.”

“Nếu đã làm thì phải nghĩ toàn diện, nghĩ cách xử lý hậu quả. Đừng chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết, hiểu không?”

Tôn Thắng ngẩng đầu, vành mắt đỏ hoe, nhếch miệng cười một tiếng, dùng sức nhẹ gật đầu:

“Vâng! Ta nhớ rồi.”

Trần Diệp gật đầu nói: “Con còn trẻ, cần rèn luyện tâm tính.”

“Nhuyễn giáp không thể làm xong trong một sớm một chiều, chờ chuyện này xong, con trở về Thái Hồ, giữ vững bản tâm làm việc. Đến lúc đó, nghĩa phụ sẽ tặng con một bộ nhuyễn giáp tuyệt phẩm thiên hạ.”

Nghe vậy, Tôn Thắng vô cùng mừng rỡ.

“Tuyệt phẩm thiên hạ?”

Trần Diệp cười gật đầu:

“Tuyệt phẩm thiên hạ!”

“Đa tạ nghĩa phụ!” Tôn Thắng kích động, hưng phấn không thôi.

Đại Minh cũng cười ngây ngô, nhuyễn giáp cũng không tệ, tuy không bằng rìu.

Tiểu Liên lạnh lùng nhìn Tôn Thắng, vẫn còn chút bức bối vì những lời vừa rồi của hắn.

“Ăn cơm nhanh lên, không ăn là bị Đại Minh ăn hết đấy.” Trần Diệp gấp cho Tôn Thắng mấy đĩa thức ăn.

Tôn Thắng liếc nhìn bàn ăn, thấy Đại Minh đã ăn gần hết, hắn liền vội vàng ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc, bữa cơm gia đình kết thúc.

Tôn Thắng hôm nay đã được ăn no căng bụng, ba ngày ở ngục tối, hắn thật sự đã chịu khổ.

Tiểu Liên chỉ ăn chút ít, không ăn nhiều, phần lớn các món ăn trên bàn đã vào bụng Đại Minh và Tôn Thắng. Tiểu Liên

đứng dậy, định mở cửa gọi tiểu nhị vào dọn dẹp thì cửa đồng thời cũng vừa mở, Nam Dật Vân đã xách một vò rượu cũ, luồn qua khe cửa, thân pháp linh hoạt đến cực điểm, mặt ông ta đỏ bừng vì say rượu, mũi đỏ gay.

Nam Dật Vân tuy mặt đỏ bừng nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo, ông ta nhìn Trần Diệp, nuốt nước miếng nói: “Người đã diệt Kỳ Lân Các?”

Trần Diệp cầm khăn tay bên cạnh bàn, nhẹ nhàng lau miệng.

“Không. Ta chỉ diệt cao tăng của bọn chúng, để lại võ giả tầng dưới, chờ người của Ngọc Diệp Đường đến.”

Khóe miệng Nam Dật Vân giật giật, hỏi: “Kỳ Lân Từ đâu?”

“Chết rồi.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Nam Dật Vân nghe xong, thở dài: “Haiz... Trần lão đệ, người không nên giết hử!”

Trần Diệp nghe vậy, trong lòng khẽ động, hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Nam Dật Vân ngẩng mắt nhìn Đại Minh và Tôn Thắng đang ngồi bên bàn, muốn nói lại thôi.

Tôn Thắng ăn uống no nê, liền liếc mắt nhìn lại.

“Sao? Tiểu gia không được nghe à?”

Đại Minh thì cười ngây ngô, rất hiểu chuyện đứng dậy nói với Trần Diệp:

“Cha, ta về trước đây.”

“Ừ.” Trần Diệp mỉm cười gật đầu, Đại Minh cáo lui, hắn còn phải về cảm tạ sự giúp đỡ của Hùng Sơn, nếu không có

Hùng Sơn, lần này bọn họ cướp pháp trường sẽ càng khó khăn hơn. Cha đã nói, tích thủy chi ân đương

Thấy Đại Minh rời đi, Tôn Thắng hừ một tiếng với Nam Dật Vân, cũng xoa bụng bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại Nam Dật Vân và Trần Diệp, Nam Dật Vân đặt vò rượu trong tay lên bàn, ngồi phịch xuống ghế, có chút tiếc nuối nói: “Người đã giết Kỳ Lâm Tử. Võ lâm này sợ rằng sẽ đứt một môn kỳ công.”

“Người nói là «Vô Tướng Ma Công»?” Trần Diệp cau mày hỏi.

Nam Dật Vân lắc đầu: “Không phải «Vô Tướng Ma Công», Trần lão đệ người ẩn cư ở Dư Hàng, không biết lai lịch của Ma giáo.”

Hắn nhắc vò rượu lên, uống một ngụm lớn, chậm rãi nói.

“Một trăm năm trước, trong võ lâm có một kỳ tài tên là Thân Lương.”

“Thân Lương kinh tài tuyệt diệu, thiên phú dị bẩm, chưa đến bốn mươi tuổi đã thành Tông Sư, tự sáng tạo ra một môn công phu Tông Sư, tên là «Tứ Tượng Quyết».”

“«Tứ Tượng Quyết» đó rất kỳ lạ, có thể chia làm bốn bộ, bao gồm nội lực, thân pháp, chiêu thức, điểm huyết. Bốn phần chỉ cần một phần thôi cũng đủ để so sánh với công phu Tông Sư.”

“Tuy nhiên, mặc dù sức mạnh có thể so sánh với Tông Sư, nhưng có tác dụng phụ rất lớn, chỉ có bốn bộ hợp nhất, cùng nhau luyện tập, mới có thể loại bỏ tác dụng phụ, bộc lộ chân dung của công pháp Tông Sư.”

Trần Diệp im lặng lắng nghe, ánh mắt hắn chớp động, đã hiểu Nam Dật Vân đang nói về điều gì.

Chương 307: Chương 307

“Thân Lương công pháp đại thành, bước vào giang hồ, khiêu chiến tứ đại Tông Sư lúc bấy giờ.”

“Võ Đang, Thiếu Lâm, hoàng cung, còn cả Nam Hải phái của ta đều bại dưới tay hắn.” Nam Dật Vân thở ra một hơi, men rượu trên mặt càng đỏ hơn.

“Trận chiến này qua đi, Thân Lương được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất Tông Sư, danh chấn giang hồ.”

Trần Diệp khẽ gật đầu: “Hắn chính là Ma giáo giáo chủ?”

“Không!” Nam Dật Vân lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ kính trọng.

“Thân Lương hiệp can nghĩa đảm, danh chấn võ lâm, chắc chắn không làm ra chuyện gây họa thiên hạ.”

Trần Diệp trầm ngâm: “Ma giáo giáo chủ là đệ tử của Thân Lương?”

Nam Dật Vân uống một ngụm rượu rồi nói: “Chính xác mà nói, là con ruột của hắn ta!”

“Con của Tông Sư?” Trần Diệp hiểu ra.

“Không sai, chính là nhi tử của Thân Lương!” Nam Dật Vân nghiêm mặt nói.

“Nhi tử hắn sinh ra đã có khiếm khuyết, ở võ đạo nhiều nhất chỉ luyện đến nhị phẩm cảnh giới.”

“Lẽ ra, Thân Lương là thiên hạ đệ nhất Tông Sư, nhi tử Thân Phi cả đời chỉ cần ăn ngon uống sướng, tiêu diêu tự tại, có thể sống sung sướng hơn cả vương hầu.” Nam Dật Vân

nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Chỉ tiếc, Thân Phi cũng không phải là người an phận.”

“Võ đạo không thể vượt qua phụ thân mình, Thân Phi liền nghĩ ra một cách khác để nổi danh.”

Trần Diệp thân nhiên nói: “Thành lập Ma giáo?”

“Đúng vậy,” Nam Dật Vân gật đầu: “Thân Lương sau khi trở thành thiên hạ đệ nhất Tông Sư, cả ngày suy nghĩ về cảnh giới trên Tông Sư.”

“Nghe nói, cảnh giới võ học của hắn lúc đó cao hơn bốn vị Tông Sư đương thời nửa bậc.”

“Thân Lương thường xuyên bế quan, muốn sáng tạo ra võ học cảnh giới cao hơn, trở thành người khai sáng võ đạo, lưu danh sử sách.”

“Nhi tử Thân Phi nhìn thấy cơ hội này, âm thầm thao túng võ lâm, lôi kéo không ít người.”

“Hơn nữa còn chia 《Tứ Tượng Quyết》 của nhà mình thành bốn bộ, chia cho thuộc hạ.” Nam Dật Vân có chút cảm khái, Dám truyền võ học Tông Sư của nhà mình cho người ngoài, gan của Thân Phi quả thực không nhỏ!

“Đương nhiên, hắn cũng để lại hậu chiêu, không truyền tâm pháp hợp nhất bốn bộ công phu.”

“Nhưng dù vậy, bốn bộ công pháp nguy Tông Sư cấp cũng đủ để Ma giáo thu hút vô số đồ đệ liều mạng!”

Trần Diệp tay trái đặt trên bàn, ngón tay khẽ gõ nhẹ lên mặt bàn, thân nhiên nói: “Thân Lương là đệ nhất Tông Sư thiên hạ, chắc hắn sẽ không khoan tay đứng nhìn đâu nhỉ?”

Nam Dật Vân gật đầu, giải thích: “Nhi tử Thân Phi, biết chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ nên đã liên thủ với đại

đệ tử Thần Cơ Môn, dùng kỳ môn độn giáp thuật để khôn trù Thân Lương.”

“Từ ngày đó, giang hồ không còn ai nhìn thấy Thân Lương nữa.”

“Chỉ thấy một Ma giáo tên là Vô Tâm Giáo ngày càng lớn mạnh.” Nam Dật Vân nhắc vò rượu lên, rượu trong vò đã bị uống cạn, ông ta mím môi, nói: “Thời kỳ Ma giáo đỉnh thịnh, các kỳ chủ của Tứ Tượng Kỳ đều là nhất phẩm cảnh giới. Số lượng giáo đồ nhị phẩm ngang ngửa với các môn phái đỉnh cấp, còn lâu la tam phẩm, tứ phẩm thì nhiều không đếm xuể.”

“Sau đó, đời trước của môn chủ Đường Môn, vì võ lâm mà hy sinh bản thân, cải trang trà trộn vào Ma giáo, ám sát Thân Phi. Nhưng không ngờ, lại kích động phó giáo chủ Ma giáo đang nắm giữ Huyền Vũ Kỳ lúc đó.”

“Kỳ chủ Huyền Vũ Kỳ một lòng tình thâm với Thân Phi. Thấy Thân Phi chết, nàng lại dựa vào một môn công pháp nguy Tông Sư mà phá vỡ tâm cảnh, bước vào Tông Sư cảnh.” Nam Dật Vân ngữ khí cảm khái, vẻ mặt khó tin.

Trần Diệp tiếp lời, bổ sung: “Sau khi nàng thăng cấp Tông Sư, liền cùng võ lâm chính đạo bùng nổ Chính Ma đại chiến?”

“Đúng vậy.” Nam Dật Vân gật đầu: “Trận chiến đó, Ma giáo bị đánh cho tan tác. 《Tứ Tượng Quyết》 chia thành bốn phần tàn công, chỉ còn lại 《Huyền Băng Ma Công》 chuyên tu nội lực và 《Vô Tướng Ma Công》 chuyên tu chiêu thức.”

“Hai bộ công phu chuyên tu thân pháp, điểm huyết pháp khác thì không biết còn trong tay Ma giáo hay không.” Nam Dật Vân khẽ thở dài:

“Bất kỳ bộ công pháp Tông Sư cấp nào cũng đều có giá trị tham khảo cực cao, huống chi là kỳ công như 《Tứ Tượng Quyết》.”

“Tên Kỳ Lân Tử đó hẳn là kỳ chủ của Thanh Long kỳ Ma giáo, mới học được 《Vô Tướng Ma Công》.”

“《Tứ Tượng Quyết》 tào công đều được truyền lại cho kỳ chủ bằng phương thức truyền miệng. Người giết hắn, e rằng 《Tứ Tượng Quyết》 lại thất truyền một phần rồi.”

Nam Dật Vân lộ vẻ tiếc nuối, ông ta dùng góc độ võ học để nhìn sự việc này.

Nghe xong lời kể của Nam Dật Vân, Trần Diệp mỉm cười nhạt, hắn lấy từ trong ngực ra hai cuốn sách đóng chỉ, đặt lên bàn. Nhìn thấy chữ trên bìa sách, Nam Dật Vân ngẩn người, hai cuốn sách lần lượt đề: 《Huyền Băng Chân Quyết》, 《Vô Tướng Chân Quyết》.

Nhìn thấy hai bộ bí tịch này, Nam Dật Vân thở gấp.

“Trần lão đệ, người đây là...”

Trần Diệp thản nhiên nói:

“Ta diệt xong Kỳ Lân Các, tiện thể ghé qua Tàng Bảo Thất của bọn chúng, thuận tay mang về.”

“Hai bộ công pháp này đều không đầy đủ, chỉ có thể tu luyện đến nhị phẩm.”

“Không có pháp môn kế tiếp.”

Chương 308: Chương 308

Nghe vậy, Nam Dật Vân thở dài: “Chỉ đến nhị phẩm thôi sao, vậy tác dụng không lớn rồi.”

Trần Diệp cầm hai bộ bí tịch lên, tùy ý lật vài trang: “Nếu có thể bổ sung đầy đủ thì cũng có chút giá trị.” Nam Dật Vân xách vò rượu rồng định đi ra ngoài: “Bổ sung công pháp Tông Sư?”

“Khó lắm!”

“E rằng trên đời này không ai làm được.” Thấy Nam Dật Vân không có hứng thú, Trần Diệp đặt hai bộ bí tịch sang một bên, thuận miệng hỏi:

“Nam lão ca, trên Tông Sư còn cảnh giới nào nữa không?”

Nam Dật Vân khựng lại, quay đầu cười nói: “Câu hỏi này, không chỉ riêng mình ngươi thắc mắc.”

“Mấy vị Tông Sư đương thời khác cũng muốn biết.”

“Trần lão đệ, nếu ngươi có hứng thú, mười năm một lần luận võ trên Đỉnh Thương Sơn, ngươi có thể đi cùng ta để luận bàn.”

“Tính ra còn sáu năm nữa.”

Nói xong, Nam Dật Vân chấp tay: “Con nghiện rượu lại nổi lên rồi, Trần lão đệ, lão ca ta đi trước đây.”

Ông ta ung dung bước ra khỏi cửa.

Tên tiểu nhị chuẩn bị dọn bàn ngoài cửa đã chờ sẵn từ lâu, Trần Diệp ra hiệu cho tiểu nhị vào dọn dẹp.

Hắn cầm hai cuốn bí tịch, trầm ngâm suy nghĩ.

Bổ sung công pháp cấp Tông Sư sao... Cũng không phải là không có khả năng.

...

Đêm xuống, trong phòng Trần Diệp thắp đèn dầu, hắn ngồi bên bàn, lật xem hai bộ tàn công của Ma giáo.

【Ting!】

Bên tai hắn đột nhiên truyền đến một âm thanh nhắc nhở lạnh lùng.

【Bắt đầu quyết toán hàng ngày!】

【Phát hiện đã thiết lập tự động bỏ qua nội dung quyết toán】

【Nhấn để xem chi tiết...】

【Tổng cộng nhận được điểm tích lũy: 420 điểm】

【Số điểm tích lũy còn lại: 3943 điểm】

【Ting!】

【Mức độ biết ơn của cô nhi Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Tôn Thắng đã tăng lên!】

【Mức độ biết ơn hiện tại của Trần Đại Minh: 90%】

【Mức độ biết ơn hiện tại của Tiểu Liên: 93%】

【Mức độ biết ơn hiện tại của Tôn Thắng: 90%】

【Ting!】

【Kiểm tra được mức độ biết ơn của ba cô nhi đã tăng lên 90%, hệ thống sắp nâng cấp!】

Nghe thấy tiếng thông báo hệ thống vang lên bên tai, Trần Diệp khựng lại một chút, hệ thống thể mà nâng cấp à.

Ánh mắt hắn tràn đầy mong đợi, không biết lần nâng cấp này hệ thống sẽ mang đến cho hắn điều bất ngờ gì.

【Ting!】

【Hệ thống bắt đầu nâng cấp...】

【10%... 30%... 80%... 100%】

【Ting!】

【Chúc mừng kí chủ, hệ thống đã nâng cấp hoàn tất!】

Trước mặt Trần Diệp hiện lên màn hình ánh sáng màu xanh hư ảo của hệ thống.

【Hệ Thống Bồi Dưỡng Cô nhi 3.0】

【Kí chủ: Trần Diệp】

【Tuổi: 22】

【Điểm tích lũy: 3943】

【Các thuộc tính viện trưởng đã có: Kim Cương Bất Hoại, Súc Địa Thành Thốn, Khí Thể Nguyên Lưu, An Tiệm】

【Cô nhi đã liên kết (4/8): Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng】

【Kiến trúc đặc thù đã có: Thư Ốc, Quan Tinh Thất, Luyện Võ Trường】

Góc phải màn hình hiện lên vài dòng thông báo.

【Nội dung cập nhật hệ thống lần này như sau:】

【1, Thêm chức năng rút thăm thuộc tính chỉ định, kí chủ có thể tiêu hao 10.000 điểm tích lũy để rút ra thuộc tính phù hợp nhất cho cô nhi】

【2, mở rộng số lượng cô nhi có thể liên kết, hiện tại có thể liên kết tối đa 8 trẻ】

Nội dung cập nhật hệ thống lần này không nhiều, Trần Diệp rất nhanh đã hiểu được ý của hệ thống.

“Không tệ, bây giờ số lượng hài tử có thể liên kết đã tăng thêm 4.” Trần Diệp mỉm cười, lúc hắn trở về Dục Anh Đường thì Tiểu Ngũ, Tiểu Lục, Tiểu Thất, Tiểu Bát vừa đủ để bổ sung rồi. Có phần thưởng nhiệm vụ từ hệ thống phát xuống, chúng sẽ trưởng thành nhanh hơn chút.

Trần Diệp lướt qua thông báo cập nhật, màn hình ánh sáng màu xanh của hệ thống thay đổi, lại hiện lên vài dòng thông báo.

【Ting!】

【Kiểm tra cô nhi: Tiểu Liên đã nổi danh trong giới sát thủ】

【Hệ thống đánh giá: Bồi dưỡng hoàn thành】

【Chúc mừng kí chủ!】

【Ngài đã bồi dưỡng thành công một sát thủ ưu tú có thể tay làm hàm nhai trong thế giới này!】

【Ngài đã đóng góp cho Đại Vũ triều một nhân tài trác tuyệt, hơn nữa còn giúp một nữ tử bình thường có thể dựa vào chính đôi tay của mình để thực hiện ước mơ và hoài bão】

【Đây là cột mốc trong sự nghiệp làm viện trưởng của ngài, cũng là một bước nhỏ trên con đường dẫn ngài đến thành công】

【Mong kí chủ tiếp tục cố gắng, giúp đỡ thêm nhiều cô nhi, bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài ưu tú】

【Phần thưởng bồi dưỡng sắp được trao...】

Nhìn thấy dòng chữ này, Trần Diệp lộ ra một tia kinh ngạc.

Việc bồi dưỡng Tiểu Liên vậy mà đã hoàn thành rồi?

Trần Diệp đưa tay xoa cằm, trong mắt hiện lên trầm tư, nhiệm vụ nghề nghiệp của Tiểu Liên đã hoàn thành vài tháng trước, nhưng hệ thống vẫn không phản hồi, Trần Diệp tưởng rằng còn nhiệm vụ tiếp theo, nhưng không ngờ, là cần Tiểu Liên nổi danh trong giới sát thủ.

Nghĩ thông được tiền căn hậu quả, trong lòng Trần Diệp lại có thêm một nghi vấn, Tiểu Liên một năm trước đã có chút uy danh trong giới sát thủ, nhưng tại sao đến hôm nay mới được xem là bồi dưỡng thành công nhỉ?

Chương 309: Chương 309

Trần Diệp chìm vào suy tư, một lát sau, hần ý thức được một sự kiện, trong những việc xảy ra gần đây, sự thay đổi duy nhất chính là: Tiểu Liên đã dùng Khổng Tước Linh giết một cao thủ nhất phẩm.

Nghĩ vậy, Trần Diệp cảm thấy rất hợp lý.

Giết một cao thủ nhất phẩm, nếu không nổi danh trong giới sát thủ thì mới là không hợp lý.

“Giết một cao thủ nhất phẩm, quả thật có thể nổi danh trong giới sát thủ.”

Trần Diệp nghĩ đến Đại Minh, nhiệm vụ nghề nghiệp của Đại Minh cũng đã hoàn thành rồi, nghề nghiệp của hần là tiều phu!

Cũng cần nổi danh trong giới tiều phu sao? Làm sao để nổi danh đây? Trần Diệp hơi nhíu mày, không rõ hệ thống sẽ đánh giá như thế nào,

【Ting!】

【Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng bồi dưỡng: Cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi có định hướng *1, 100 năm có thể tự do sử dụng thọ nguyên, cơ hội rút thăm kiến trúc đặc thù *1, 10.000 lượng bạc】

Trần Diệp nhìn lướt qua phần thưởng hệ thống đưa ra, lúc hần nhìn thấy 100 năm có thể tự do sử dụng thọ nguyên, trong lòng chấn động, tự do sử dụng, có nghĩa là Trần Diệp có thể kéo dài tuổi thọ cho bất kỳ ai, phần thưởng này thật quá mạnh rồi.

Trần Diệp tu luyện “Tiên Thiên Nhất Khí Công”, công pháp Đạo gia có tác dụng kéo dài tuổi thọ dưỡng sinh, hẳn ước tính mình có thể sống đến trăm tuổi, bây giờ hệ thống lại cộng thêm cho hẳn 100 năm nữa!

Khỏe miệng Trần Diệp nhếch lên, cứ thế này thì hẳn cảm thấy mình có thể sống được vài thế kỷ rồi.

Thoáng huyễn suy nghĩ một chút, Trần Diệp lấy lại tinh thần, hẳn thầm nghĩ: “Hệ thống, rút thăm thuộc tính có định hướng.”

[Ting]

[Vui lòng chọn cô nhi có thuộc tính: Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng, Trần Nghị...]

Tám cái tên hiện lên trước mặt Trần Diệp.

Rút thăm thuộc tính có hướng chỉ có thể chọn đứa trẻ có thuộc tính, Trần Diệp nhìn tám đứa trẻ, suy nghĩ một chút liền chọn Trần Nghị, bốn đứa trẻ đầu tiên đã có đủ thuộc tính rồi, nếu muốn bồi dưỡng, vậy liền xử lý sự việc công bằng, từng người một.

Đứa nhỏ Tiểu Nghị này thân hình gầy gò, tính tình trầm lặng, lại có hứng thú với y học thảo dược, chuyên học y này phải càng sớm càng tốt, Trần Diệp có thể đào tạo hẳn theo hướng y sư, sau đó mở một tiệm thuốc ở Dư Hàng huyện cũng khá ổn. Tốt nhất là không nên dính líu đến giang hồ, sống một cuộc đời bình an đã là rất tốt rồi.

Trần Diệp thân làm “Phụ thân”, không mong các con có thành tích gì lớn lao mà chỉ mong bọn nhỏ có thể làm điều mình thích, bình an vui vẻ là đủ rồi.

Chọn xong Trần Nghị, hệ thống bắt đầu rút thăm thuộc tính, một vòng quay lớn màu xanh mờ ảo liền xuất hiện trên

màn hình ánh sáng, trên đó có một lượng lớn các thuộc tính đang nhanh chóng xoay tròn, vài giây sau.

[Ting]

[Chúc mừng ký chủ rút thăm thuộc tính định hướng cô nhi: Độc Y]

[Độc Y: Thiên phú y học tăng cường; Thiên phú độc học tăng cường đáng kể]

Trần Diệp: $\Sigma(\text{ }^{\circ}\text{Д}\text{ }^{\circ};)$

Không phải chứ...

Thông ca, đỢi đã.

Trần Diệp nhìn hai thuộc tính trên người Trần Nghị, rơi vào trầm tư,

[Nhuỡng Tửu: Nâng cao tài năng ủ rượu; Tăng cường đáng kể tài năng về dược liệu, độc vật]

[Độc y: Nâng cao tài năng y học; Tăng cường đáng kể tài năng về độc học]

Hình như... mọi thứ đang phát triển theo một hướng kỳ quái phải không.

Trần Diệp suy nghĩ một hồi rồi không nghĩ nhiều nữa, từ xưa đến nay, y và độc không tách rời, độc dược sử dụng như thế nào vẫn là tùy người, Trần Nghị tính cách ôn hoà hiền hậu, trưởng thành, cộng thêm Trần Diệp quán triệt tam quan, sẽ không xảy ra đại loạn gì.

Sau khi rút thuộc tính, còn một cơ hội rút kiến trúc đặc thù.

“Hệ thống, rút kiến trúc đặc thù.” Trần Diệp thầm niệm trong lòng,

[Ting!]

[Bắt đầu rút kiến trúc đặc thù...]

Những hình ảnh công trình hư ảo lướt qua trước mắt Trần Diệp, chỉ sau vài nhịp thở thì dừng lại ở một tòa nhà,

[Ting!]

[Chúc mừng kỷ chủ rút được kiến trúc đặc thù: Phòng học]

[Phòng học: Học trong phòng học, trí nhớ và khả năng lãnh hội sẽ được tăng cường]

Nhìn thấy kiến trúc đặc thù này, mắt Trần Diệp sáng lên, có công trình này rồi thì sau này lúc Trần Diệp dạy vỡ lòng cho bọn trẻ sẽ nhẹ nhàng hơn không ít. Dù sao những kiến thức hiện đại mà hần giảng, đối với bọn trẻ mà nói, cũng khá là khó hiểu.

Trần Diệp nhận xong phần thưởng hệ thống liền đóng màn hình ánh sáng lại, hần mượn ánh đèn dầu chuẩn bị tiếp tục đọc hai cuốn bí tịch của Ma giáo. Chợt lúc này, tai Trần Diệp khẽ động, vẻ mặt sững sờ.

“Mượn thể này rồi, Đại Minh đến phòng Tiểu Liên làm gì?” Tiểu Liên ở ngay cạnh Trần Diệp, vừa rồi Trần Diệp nghe thấy Đại Minh từ phòng Tôn Thắng một mạch đến trước cửa phòng Tiểu Liên, Đại Minh gõ cửa phòng Tiểu Liên, không biết muốn làm gì.

Trần Diệp buông bí tịch trong tay xuống, nghiêng tai lắng nghe.

...

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài phòng, Tiểu Liên một thân hắc y ngồi xếp bằng trên giường đang điều hòa nội lực trong cơ thể, mặc dù bây giờ nàng đã có Không Tước Linh, có thể dễ dàng giết chết cao thủ nhất phẩm, nhưng Tiểu Liên biết rõ đó chỉ là ngoại lực, không phải thực lực thật

sự của nàng. Muốn thật sự đứng vững trong giang hồ thì vẫn phải không ngừng rèn luyện bản thân, đó mới là sức mạnh không thể bị tước đoạt.

Nghe thấy tiếng động trước cửa phòng, nàng mở mắt ra, tiếng bước chân của người đến nặng nề, có chút giống Đại Minh.

Tiểu Liên đứng dậy khỏi giường, đi đến mở cửa.

Chương 310: Chương 310

Đại Minh đứng ngoài cửa, thấy Tiểu Liên thì liền gãi đầu một cái, cười ngây ngô nói: “Tiểu Liên.”

Thấy quả thật là Đại Minh, Tiểu Liên bình tĩnh gật đầu: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt linh động quan sát Đại Minh.

So với Tôn Thắng, Đại Minh trong mắt Tiểu Liên dễ nhìn hơn nhiều.

Đại Minh đáp ứng, có chút do dự, hần từ từ mở miệng: “Cha không phải đã diệt Kỳ Lân Các rồi sao? Trong đó có phải có một người tên Vạn Thanh không?”

Tiểu Liên khẽ gật đầu: “Phải.”

Sau bữa tối, phân đà Biện Lương truyền tin đến, nói Vạn Thanh và tả sứ của Kỳ Lân Các đều bị Lục Phiến Môn bắt đi giam vào ngục, các chủ Kỳ Lân Các thì bị Trần Diệp một chiêu đánh chết, bây giờ chỉ đợi sáng mai, Tiểu Liên sẽ dẫn người đi tiếp quản Kỳ Lân Các, sau hôm nay, giang hồ sẽ không còn Kỳ Lân Các nữa.

Võ lâm Đại Vũ, địa bàn phía tây bắc của Kỳ Lân Các sẽ được sáp nhập hoàn toàn vào Ngọc Diệp Đường, đến lúc đó, chỉ còn phía tây nam do Đường Môn trấn giữ là không thuộc phạm vi thế lực của Ngọc Diệp Đường.

Nghe câu trả lời của Tiểu Liên, Đại Minh hơi căng thẳng nói: “Hắn... hắn ta còn sống sao?”

Hắn siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt bối rối.

Tiểu Liên có chút không hiểu, Đại Minh đến muộn như vậy chỉ để hỏi chuyện Vạn Thanh thôi sao? Hai người bọn họ quen nhau à?

“Còn sống, hắn ta là nhân chứng sống mà viện trưởng để lại cho Lục Phiến Môn.”

Tiểu Liên thanh âm thanh lãnh, thành thật nói.

Nghe vậy, Đại Minh như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, đáy mắt hắn lóe lên một tia kích động cùng lạnh lùng,

Quá tốt rồi! Tên khốn Vạn Thanh này vẫn còn sống.

Đại Minh nghiêng răng, hắn vừa hỏi rõ mọi chuyện từ Tôn Thắng, là Vạn Thanh ra lệnh cho người của Kỳ Lân Các diệt cả nhà Tú Tú, Vạn Thanh còn sống, thật là tốt quá rồi!

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ căm hận nồng đậm.

“Ken két...” Đại Minh nghiêng chặt răng, từ kẽ răng truyền ra tiếng nghiêng răng mạnh mẽ.

Tiểu Liên thấy Đại Minh lộ ra vẻ mặt này thì hơi khựng lại.

Đại Minh và Vạn Thanh có thù oán? Chuyện gì đang xảy ra vậy... hai người không nên có liên hệ mới đúng.

Tiểu Liên lạnh lẽ đánh giá Đại Minh, nàng nhìn thấy trong mắt Đại Minh một tia hận thù quen thuộc, ánh mắt căm hận này, nàng cũng đã từng có.

Đại Minh siết chặt nắm đấm, hắn hoàn hồn, nghiêm túc nhìn Tiểu Liên.

“Tiểu Liên... ngươi... ngươi có thể giúp ta một việc được không?” Đại Minh nhìn Tiểu Liên, ánh mắt đầy hy vọng.

Giúp đỡ? Giết người sao?

Tiểu Liên nhận ra sự khác thường của Đại Minh, nàng không đồng ý ngay mà hỏi.

“Việc gì?”

“Ta... Ta phải tự tay giết Vạn Thanh, ta phải báo thù cho một người bạn của ta!”

Lúc nói những lời này, Đại Minh nghiêng chặt răng, cả người run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu.

Tiểu Liên liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Vạn Thanh hiện đang bị giam trong nhà giam của Lục Phiến Môn. Bỏ khoải của Lục Phiến Môn không phải ăn chay. Không có lệnh của viện trưởng, Ngọc Diệp Đường sẽ không dễ dàng ra tay.”

Tiểu Liên tỏ vẻ làm việc theo quy tắc.

Nghe vậy, Đại Minh lắc đầu thật mạnh.

“Không...”

Đại Minh nhìn Tiểu Liên, ánh mắt đầy kiên quyết, mặt hắn hơi đỏ lên, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, Đại Minh đột nhiên gọi ba tiếng.

“Tiểu Liên tử...”

Nghe ba tiếng “Tiểu Liên tử”, Tiểu Liên sững sờ, sau đó, trong đôi mắt linh động lóe lên một tia ý cười khó nhận ra, nàng nhìn Đại Minh cao lớn trước mặt, trong mắt có thêm một chút dịu dàng.

Hơn hai năm ở Dục Anh Đường, Đại Minh chưa bao giờ gọi nàng là tử, không ngờ hôm nay Đại Minh lại gọi!

Trong lòng Tiểu Liên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, người đệ

Sau khi gọi xong, Đại Minh tiếp tục nói: “Tiểu Liên tử, ta không cần Ngọc Diệp Đường ra tay giúp ta, tử có thể giết cao

thủ nhất phẩm, thực lực nhất định rất mạnh. Ta muốn nhờ tỷ giúp em...”

Đại Minh mang đầy hi vọng nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên lại nhìn Đại Minh vài lần, nàng không nói gì mà đi thẳng vào phòng.

Thấy Tiểu Liên quay đi, Đại Minh tưởng nàng từ chối mình, trên mặt liền lộ ra vẻ do dự. Trước khi đến đây, Tôn Thắng đã nói, nếu gọi tỷ tỷ không có tác dụng thì gọi câu đó, chắc sẽ có tác dụng.

Đại Minh há miệng nhưng không nói thành lời, hắn thật sự không dám gọi như vậy. Hắn siết chặt nắm đấm, trong lòng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn quyết tâm, mở miệng khẽ gọi:

“Di... di nương...” Tiểu Liên đi đến bên giường, vừa định cầm lấy khăn che mặt màu đen thì nghe thấy lời của Đại Minh, đôi chân liền lão đảo suýt ngã.

“Ngươi!”

“Ngươi đang nói cái quái gì vậy!” Tiểu Liên đột ngột quay người lại, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, nàng cắn nhẹ môi, vẻ mặt vừa thẹn vừa giận.

Nghe ra sự tức giận trong giọng nói của Tiểu Liên, Đại Minh giật thót mình.

Hồng rồi, hình như đã chọc giận Tiểu Liên tỷ rồi.

Đại Minh có chút hối hận.

Quả nhiên, cái chủ ý này của Tiểu Thắng không ổn mà.

“Không! Ta không có ý đó...” Đại Minh xua tay, vẻ mặt luống cuống, vội vàng giải thích.

Hắn đến tìm Tiểu Liên chính là để cầu xin sự giúp đỡ, nếu chọc giận Tiểu Liên thì còn ai có thể giúp hắn nữa chứ? Nhà giam của Lục Phiến Môn đâu phải dễ vào.

Tiểu Liên đỏ mặt, trừng mắt nhìn Đại Minh, nàng vớ lấy tấm lụa mỏng bên giường che mặt, lại liếc nhìn Đại Minh, giọng nói lạnh lùng:

“Ai dạy ngươi nói như vậy?”

“Có phải Tôn Thắng không?”

Chương 311: Chương 311

Đại Minh vội vàng lắc đầu:

“Không phải!” Tiểu Liên hít sâu một hơi, sắc đỏ trên mặt dần biến mất, tâm trạng nàng bình tĩnh trở lại.

Thân làm sát thủ, nếu không thể kiểm soát cảm xúc của mình thì cũng không phải là một sát thủ đủ tư cách.

“Đi thôi.” Tiểu Liên lạnh lùng nói, nàng bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Đại Minh ngẩn người, chợt hiểu ra: “Tiểu... Tiểu Liên tỷ, tỷ đồng ý rồi sao?” Tiểu Liên liếc nhìn Đại Minh, đáy mắt nàng ánh lên ý cười.

“Người đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì đều là người một nhà. Chuyện nhỏ này, tự nhiên không tính là gì.”

Nghe vậy, Đại Minh mừng rỡ, hắc gãi đầu cười ngây ngô.

“Có điều...” Tiểu Liên nhìn sang phòng bên cạnh, giọng nàng lạnh lùng:

“Trước khi đi, có vài người cần phải dạy dỗ một chút.”

“Càng ngày càng không biết lớn nhỏ.”

Đại Minh hiểu ý Tiểu Liên, hắc hơi cúi đầu, muốn cứu Tôn Thắng.

“Thật sự không liên quan đến Tiểu Thắng.”

Tiểu Liên không nói gì, nàng đi thẳng đến phòng của Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải.

“Ầm!” Một cước đập cửa xông vào.

Tiếng nổ lớn này cũng đánh thức Tôn Thắng đang nằm trên giường đang sắp chìm vào giấc ngủ, hấn mở mắt, nhìn ra cửa, thấy Tiểu Liên một thân hắc y, trong lòng giật mình, lập tức tỉnh táo lại, quyết đoán vén chăn thi triển khinh công định bỏ chạy.

Tiểu Liên lập tức bước nhanh tới túm lấy Tôn Thắng.

Tôn Thắng cứng đờ, cổ nặn ra một nụ cười, hấn quay đầu lại, vẫy tay với Tiểu Liên: “Tiểu Liên tỷ tỷ, muộn thế này rồi, tỷ tìm ta có việc gì không?”

Tiểu Liên khịt mũi: “Không lớn không nhỏ.” Nói rồi, Tiểu Liên giờ nắm đấm, đấm vào mặt Tôn Thắng.

“Ái chà!”

“Tiểu Liên tỷ tỷ! Ta sai rồi... Ta sai rồi... Đừng đánh vào mặt mà!” Trong phòng vang lên tiếng kêu la của Tôn Thắng đang đánh đến mức thâm thối, Đại Minh đứng ngoài cửa, trong lòng đầy áy náy. Tiểu Thắng đã giúp hấn như vậy mà giờ hấn lại không thể làm gì được.

Tiểu Liên không ra tay nặng, chỉ vận nội lực vào nắm đấm mà đánh Tôn Thắng một trận để trút giận, những lời Tôn Thắng nói trên bàn ăn và cả câu dạy Đại Minh kia, khiến Tiểu Liên rất tức giận mà đánh cho Tôn Thắng bầm dập mặt mày.

Đánh xong một trận nàng mới buông tha cho hấn, lại hừ lạnh một tiếng rồi không để ý đến Tôn Thắng nữa.

Nàng nhìn Đại Minh: “Đi thôi.”

Đại Minh gật đầu thật mạnh, cười ngốc nghếch.

Ngay khi Tiểu Liên sắp bước ra khỏi cửa phòng, Quỳnh Ngao Hải đang ngồi trên chiếc giường khác xem kịch đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi là Trần Liên của Ngọc Diệp Đường?” Giọng nói của hắn có chút run rẩy, như đang kìm nén một cảm xúc nào đó.

Quỳnh Ngạo Hải không phải kẻ ngốc, hắn biết những người xung quanh đều là người của Ngọc Diệp Đường, Tôn Thắng lại gọi nữ tử này là Tiểu Liên, hắn rất tự nhiên đoán ra thân phận của Tiểu Liên.

Tiểu Liên dừng bước, thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

“Ào ào...” Trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng sóng biển dâng trào, Tôn Thắng khuôn mặt bầm dập đang nằm trên giường bỗng tỉnh táo lại.

“Nhị ca!” Hắn vội vàng kêu lên.

Quỳnh Ngạo Hải nhảy lên khỏi giường, chân đạp đất, vung vàng đáp xuống trước mặt Tiểu Liên, hai mắt hắn mở to, tròng mắt đỏ ngầu.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn thẳng vào Tiểu Liên, hai tay buông xuôi bên hông, lòng bàn tay co duỗi, tiếng sóng biển nhẹ nhàng phát ra từ hai lòng bàn tay của hắn.

“Ngươi...”

“Có phải ngươi đã phế võ công của cha ta không?”

Giọng nói của Quỳnh Ngạo Hải run rẩy, dường như đang kìm nén cơn giận trong lòng.

Tiểu Liên quay đầu lại, liếc nhìn Quỳnh Ngạo Hải một cái, khóe miệng dưới lớp mạng che khẽ nhếch lên, cười lạnh:

“Quỳnh Long Sơn dạy ngươi như vậy sao? Ngươi muốn ân đền oán trả với ân nhân cứu mạng mình sao?”

Nghe vậy, Quỳnh Ngạo Hải chột bưng tỉnh.

Là Tiểu Liên đã cứu hắn ở pháp trường!

“Ken két...”

“Ken két...” Quỳnh Ngạo Hải siết chặt hai nắm tay, các khớp xương ma sát kêu răng rắc, ánh mắt đầy giằng xé đau khổ.

Phế võ công của người khác, đây là đại thù! Trên giang hồ, đối với Quỳnh Ngạo Hải mà nói, đây chẳng khác nào mối thù giết cha!

Tiểu Liên bình tĩnh nhìn Quỳnh Ngạo Hải, nàng thân nhiên nói: “Hải ca, đã nhiều năm rồi, huynh vẫn không thay đổi chút nào.”

Nghe Tiểu Liên nói, Quỳnh Ngạo Hải đột nhiên sững sờ, hần đứng chôn chân tại chỗ khó tin nhìn chăm chăm Tiểu Liên.

Trên đời này chỉ có một người gọi hần như vậy.

“Là...” Cổ họng Quỳnh Ngạo Hải hơi khô khốc, hần lùi lại vài bước, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Là muội...”

Tiểu Liên thu hồi ánh mắt, không nhìn Quỳnh Ngạo Hải nữa, nàng nói với Đại Minh:

“Đi thôi.”

Đại Minh gật đầu thật mạnh, hần không biết võ công, chỉ có sức mạnh thô kệch, muốn xông vào nhà giam Lục Phiến Môn quả thật là chuyện hoang đường, nhưng có Tiểu Liên thì khác.

Tiểu Liên và Đại Minh cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Quỳnh Ngạo Hải đứng chết lặng tại chỗ, hần nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiểu Liên rời đi, biểu cảm phức tạp đến cùng cực!

Tôn Thắng nhảy đến bên cạnh Quỳnh Ngạo Hải, thấy biểu cảm của Quỳnh Ngạo Hải liền vội gọi: “Nhị ca!”

Quỳnh Ngạo Hải thu hồi ánh mắt, mặt mày thất thần, lâm bầm:

“Là nàng...”

Hắn biết Tiểu Liên là ai rồi, hèn chi khi gặp cha, cha không nói một lời, Quỳnh Ngạo Hải giờ đã hiểu rõ mọi chuyện, hắn thở dài một tiếng, chuyện năm đó, hắn cũng đã từng nghe nói qua.

Quả thật là gieo nhân nào, gặt quả nấy.

Chương 312: Chương 312

Quỳnh Ngạo Hải buông lỏng nắm đấm, thần sắc ảm đạm.

“Nhị ca, ngươi không sao chứ?” Tôn Thắng có chút lo lắng nhìn Quỳnh Ngạo Hải.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng, cười khở lắc đầu.

“Ta không sao.”

Tôn Thắng muốn nói đỡ cho Tiểu Liên nhưng lúc mở miệng lại không biết nên nói thế nào.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn thấu tâm tư của Tôn Thắng, hần đưa tay vỗ nhẹ vai Tôn Thắng: “Không sao.”

“Nàng... Ta sẽ không làm gì nàng đâu.”

“Dù sao nàng cũng đã cứu ta.” Ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải lóe lên một tia phức tạp.

Tôn Thắng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm. Nếu Quỳnh Ngạo Hải thật sự muốn tìm Tiểu Liên báo thù, hậu quả chắc chắn sẽ...

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng, nói: “Tiểu Thắng, kể ta nghe về nàng đi.”

“Hai năm nay nàng sống thế nào?”

Tôn Thắng ngẩn người: “Hả?”

Quỳnh Ngạo Hải do dự một chút rồi nói: “Nàng... nàng là muội muội của ta, muội muội cùng đồng phụ dị mẫu.”

“Hả???” Tôn Thắng hoàn toàn ngây người.

...

Tiểu Liên và Đại Minh bước ra khỏi phòng Tôn Thắng.

Đại Minh gãi đầu, ngập ngừng nói: “Đa tạ Tiểu Liên tỷ.”

Tiểu Liên lấy lại bình tĩnh, nàng nhìn Đại Minh một cái, nói: “Người cứ định như vậy mà đi Lục Phiến Môn với ta sao?”

Đại Minh ngẩn người, sau đó vội vàng lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn bịt mắt màu đen, vụng về buộc lên mắt.

“Hê hê.” Đại Minh cười với Tiểu Liên hai tiếng khiến nàng không khỏi bật cười.

“Ta... Ta về lấy rìu đây!” Đại Minh cười ngây ngô, quay người bỏ chạy.

“Không cần đâu.” Tiểu Liên gọi Đại Minh lại, có Không Tước Linh và ám khí Đường Môn, đến Lục Phiến Môn cũng chẳng cần động tay.

Đại Minh có chút ngượng ngùng.

“Đi nhanh về nhanh nhé.” Tiểu Liên nhẹ nhàng nói.

Đại Minh gật đầu lia lịa, hai người cứ thế đi về phía cầu thang, lúc đi ngang qua phòng Trần Diệp thì cửa phòng “két” một tiếng mở ra.

“Mang cái này đi.” Giọng Trần Diệp vang lên từ trong phòng, đồng thời, một bóng đen từ đó bay ra.

Tiểu Liên nhanh tay lẹ mắt, tay phải khẽ nâng lên liền bắt lấy thứ bay ra đó, nàng nhìn xuống, đó là chiếc mặt nạ bạc mà Trần Diệp thường đeo khi hành tẩu giang hồ.

“Cha!” Đại Minh có chút căng thẳng gọi một tiếng, hấn sợ Trần Diệp không đồng ý.

“Cứ đi đi.”

“Đã lâu như vậy rồi, những gì Lục Phiến Môn có thể hỏi ra đều đã hỏi ra rồi. Những gì không hỏi ra được thì cũng sẽ không hỏi ra được nữa.”

Giọng nói bình thản của Trần Diệp vang lên từ trong phòng.

“Ân oán giang hồ thì để giang hồ giải quyết.” Nói xong, cửa phòng tự đóng lại mà không có ngoại lực tác động.

Tiêu Liên nhìn chiếc mặt nạ bạc trong tay, mỉm cười, có chiếc mặt nạ này, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi.

Thể diện của vị Tông Sư đệ nhất thiên hạ, Lục Phiến Môn dù sao cũng phải nể mặt, hướng hồ, Vạn Thanh vốn là người sống do Trần Diệp đưa đến.

Nàng quay đầu nhìn Đại Minh: “Đi thôi.”

Đại Minh nhìn về phía phòng Trần Diệp, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả.

...

Biện Lương, tổng bộ Lục Phiến Môn.

Đêm đã khuya, trong một căn phòng nó có vài ngọn đèn dầu đang cháy sáng, bắc đèn tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, chiếu rọi căn phòng như ban ngày, Hồng Anh một thân cảo bào hắc sắc, đứng trước mặt Mộ Dung Long Uyên, nàng cung kính đưa cho Mộ Dung Long Uyên một tập quyền tông.

Mộ Dung Long Uyên ngồi trên ghế, tay trái cầm tẩu thuốc, miệng từ từ nhả ra làn khói trắng, ông ta nhận lấy tập quyền tông, cẩn thận xem xét.

“Bộp...”

“Bộp...”

Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Mộ Dung Long Uyên hút thuốc, Hồng Anh thì đứng trước mặt chờ đợi Mộ Dung Long Uyên đọc xong.

Một lúc lâu sau, cho đến khi căn phòng đã bị làn khói trắng bao phủ, Mộ Dung Long Uyên mới đặt tập quyền tông xuống ánh mắt sâu thẳm nhìn Hồng Anh, giọng khàn khàn nói: “Xóa một phần đi.”

Hồng Anh sững sờ, có chút nghi hoặc hỏi: “Xóa phần nào?”

Mộ Dung Long Uyên đưa tập quyền tông lại cho Hồng Anh, chậm rãi hút một hơi thuốc.”Xóa phần Vạn Thanh nói đã điều tra ra thân phận thật của Lăng Lý Bạch Điều.”

“Đừng tự rước họa vào thân, Đông Hoa Tông Sư đã cố tình để lại người sống, những gì người đó nói ra, nên xóa thì xóa, nên giảm thì giảm.”

“Một số chuyện nhỏ, bề hạ sẽ không để tâm đâu.”

Hồng Anh nhận lấy tập quyền tông, lắng nghe lời dạy của sư phụ, đôi mắt sáng ngời chớp nhẹ, nàng im lặng một lúc rồi nói: “Vâng! Ta hiểu rồi, sư phụ.”

Khóe mắt Mộ Dung Long Uyên ánh lên một nụ cười, đệ tử của ông quả thật rất thông minh, làm việc ở Lục Phiến Môn không chỉ cần khả năng điều tra mà còn phải biết cân nhắc tình thế.

Giang hồ hiểm ác, thứ dựa vào chính là nhân tình thế thái, Hồng Anh cất tập quyền tông, tiếp tục nói: “Sư phụ, Vạn Thanh rất phối hợp. Nhưng mà, chuyện hắc bíet cũng không nhiều, không có được thông tin về những tên Ma giáo khác ẩn náu trong triều đình.”

Mộ Dung Long Uyên gõ nhẹ đầu thuốc bằng tay trái, gạt đầu, khàn giọng nói: “Bình thường thôi. Địa vị của hắc bíet trong

Ma giáo không cao lắm, chẳng biết được bao nhiêu.”

“Ma giáo bày mưu mấy chục năm, bố trí sâu rộng.”

“Vũng nước này, rất sâu.”

Hồng Anh yên lặng lắng nghe, nắm chặt tập quyền tông trong tay, sau trận lũ lụt, một tên Ma giáo ẩn náu trong triều đã lộ diện nhưng không biết còn bao nhiêu tên như vậy nữa.

Chờ đến ngày Ma giáo tổng tấn công, không biết lại có bao nhiêu bách tính sẽ bị hại.

Chương 313: Chương 313

“Sau khi cắt giảm thì đưa cho ta xem lại, nếu không có vấn đề gì thì có thể trình lên bệ hạ.” Khuôn mặt già nua của Mộ Dung Long Uyên lộ ra vẻ mệt mỏi, giữa trưa pháp trường bị cướp, ông và Lỗ Nặc quỳ trước cửa cung cả buổi chiều mà hoàng thượng cũng không triệu kiến, mãi đến gần tối hoàng thượng mới cho bọn họ về trước, có chuyện gì thì để hôm khác nói.

Mộ Dung Long Uyên biết hoàng thượng tức giận rồi, bị cướp pháp trường, mất không chỉ là mặt mũi của Lục Phiến Môn mà còn là mặt mũi của hoàng tộc Đại Vũ, hàng ngàn Kim Ngô Vệ bị đánh ngã, mất khả năng chiến đấu chỉ trong một chiều, chuyện này, từ khi Đại Vũ lập quốc đến nay chưa từng xảy ra...

Mộ Dung Long Uyên nhớ lại cảnh tượng lúc giữa trưa, trong lòng cũng thấy lạnh lẽo, mưa rơi đầy trời vây quanh một người, như thể trời đất đảo lộn.

Trong chớp mắt lại có hơn ngàn Vũ Lâm quân ngã xuống, đây là thực lực của cấp Tông Sư sao?

Mộ Dung Long Uyên xoa xoa thái dương, cảm thấy mệt mỏi tột độ, nghe nói, từ phía Đông thành môn còn truyền tin, trước khi Đông Hoa cướp pháp trường còn một chương đánh xuyên tường thành, chuyện này khiến Mộ Dung Long Uyên thực sự hoài nghi về võ đạo.

Trên đời này, thật sự có người làm được như vậy sao?

Hồng Anh đang chấp tay chuẩn bị cáo lui thì bỗng nhớ ra một chuyện, liền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Long Uyên.

“Su phụ, sao ngài biết Vạn Thanh là người của Ma giáo?”
Khi thẩm vấn Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải ở nhà giam, Hồng Anh đã cảm thấy có vấn đề, tại sao Mộ Dung Long Uyên lại để mặc Tôn Thắng giết Trương Mậu Tường? Chẳng lẽ là đã biết Trương Mậu Tường là người của Ma giáo sao? Thêm vào đó, Mộ Dung Long Uyên còn gợi ý cho nàng điều tra về phía Vạn Thanh.

Hồng Anh cảm thấy Mộ Dung Long Uyên dường như biết điều gì đó, đôi mắt tràn đầy anh khí của nàng nhìn Mộ Dung Long Uyên.

Mộ Dung Long Uyên hoàn hồn, ông mở miệng định nói gì đó thì bỗng nghe thấy ngoài cửa phòng truyền đến vài tiếng quát.

“Người nào!”

“Dám xông vào tổng bộ Lục Phiến Môn!”

Nghe vậy, tim Hồng Anh đập thành thịch, chẳng lẽ người của Ma giáo đến cướp nhà giam rồi!

Nàng chấp tay, khẽ hô: “Su phụ, đệ tử đi xem sao.”

Nói xong, Hồng Anh nhanh chóng một bước ra khỏi cửa, chạy thẳng ra viện.

Mộ Dung Long Uyên nhìn theo bóng Hồng Anh khuất xa, ông giơ tay trái lên, đôi môi khô khốc chạm vào đầu tẩu, hút một hơi, nhưng lại không hút được. Mộ Dung Long Uyên khựng lại, ông nhìn vào điều, thuốc bên trong đã cháy hết từ lâu, Mộ Dung Long Uyên khuôn mặt đen sạm già nua, im lặng nhìn tẩu thuốc trong tay, hồi lâu không hoàn hồn.

Tiền viện Lục Phiến Môn, Hồng Anh bộ pháp không ngừng, nội lực dồn trên đôi chân, chỉ bước vài bước đã vượt qua hơn mười trượng, mà cách nàng không xa, hơn chục bộ khoái Lục Phiến Môn đã rút đao bên hông, vây quanh hai

người, là một nam một nữ, người nam thân hình vạm vỡ, bịt một mảnh vải đen trên mặt, để lộ đôi mắt có vẻ ngốc nghếch. Bên cạnh hắn là một nữ tử nhỏ nhắn, trên mặt đối phương đeo một tấm vải mỏng, không nhìn rõ mặt, nhưng từ ánh mắt lạnh lùng của nữ tử đó, Hồng Anh lập tức nhận ra đối phương là sát thủ!

Nàng tung người nhảy vọt, đáp xuống trước mặt đám bộ khoái.

“Các ngươi là ai?” Dám tự tiện xông vào Lục Phiến Môn?” Hồng Anh quát lớn, đôi mắt anh khí nhìn chăm chăm hai người.

Tiểu Liên không nói nhảm nhiều, nàng trực tiếp lấy ra chiếc mặt nạ bạc của Trần Diệp.

Thứ này vừa ra, tất cả đám người có mặt đều im lặng trong giây lát, đám bộ khoái xung quanh hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn chiếc mặt nạ. Trong số những người này, không ít người buổi trưa đã được điều đi canh gác pháp trường, bọn họ đã tận mắt chứng kiến Trần Diệp ra tay như thần.

Giờ lại nhìn thấy chiếc mặt nạ này một lần nữa, trong mắt các bộ khoái đều lộ ra một chút kính sợ.

Chiếc mặt nạ này đại diện cho đỉnh cao võ đạo nha!

Ánh mắt Hồng Anh dừng lại trên chiếc mặt nạ, vẻ mặt nghiêm túc hơn một chút.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Tiểu Liên thản nhiên nói: “Đến nhà giam giết một người.”

“Ai?”

“Vạn Thanh.”

Nghe thấy hai chữ Vạn Thanh, lông mày Hồng Anh nhíu lại, nàng lập tức từ chối: “Không thể nào!”

“Vạn Thanh là trọng phạm Ma giáo...”

Nàng còn chưa nói xong, Tiểu Liên đã cắt ngang.

“Vạn Thanh là người mà công tử nhà ta cố tình để lại cho các ngươi. Bây giờ đã qua lâu như vậy, những gì cần hỏi, các ngươi đã hỏi xong rồi. Giờ giờ chúng ta muốn giết hắn, ngươi muốn ngăn cản sao?”

Tiểu Liên nhìn chăm chăm Hồng Anh, ánh mắt lạnh lùng.

Hồng Anh nhíu mày, có chút do dự.

Đúng vậy, Vạn Thanh là người mà Đông Hoa Tông Sư để lại cho bọn họ, nếu lúc đó Đông Hoa một chương đánh chết Vạn Thanh, nàng cũng không thể hỏi ra được gì.

Hồng Anh do dự một chút, vừa định lên tiếng thì một giọng nói có chút lười biếng từ phía sau truyền đến.

“Hồng Anh lui xuống, chuyện này để ta xử lý.”

Chương 314: Chương 314

Hồng Anh quay đầu lại, thấy Lỗ Nặc đang đi tới.

Nhìn thấy Tiểu Liên, hắn lại bước nhanh hơn đến trước mặt Tiểu Liên, chấp tay nói:

“Trần cô nương!”

Thấy là Lỗ Nặc, Tiểu Liên cũng khẽ gật đầu chào.

Gương mặt vàng vọt của Lỗ Nặc nở một nụ cười, ánh mắt dừng trên chiếc mặt nạ bạc, nói: “Trần cô nương, không biết lần này đến Lục Phiến Môn... Là theo lệnh của vị kia sao?”

Tiểu Liên quả quyết: “Phải!”

Đại Minh muốn giết Vạn Thanh, việc này Trần Diệp biết rõ, Tiểu Liên gấu mượn oai hùm, có thể bớt được nhiều lời.

Nghe vậy, Lỗ Nặc bảo các bộ khoái xung quanh lui xuống, nói sẽ đưa Tiểu Liên đến nhà giam.

Hồng Anh vội vàng cất lời: “Lỗ bộ đầu, việc này không hợp quy củ.”

Lỗ Nặc nhìn Hồng Anh, hỏi: “Lời khai của Vạn Thanh, người đã hỏi rõ chưa?”

“Hỏi rõ rồi, nhưng hắn còn có giá trị khác cần khai thác!” Hồng Anh nghiêm túc nói.

“Đã hỏi rõ rồi, vậy thì hắn vô dụng.” Lỗ Nặc kiên quyết.

Hồng Anh còn muốn nói gì đó nhưng Lỗ Nặc đã ra lệnh: “Người đi cùng ta với Trần cô nương.”

“Vạn Thanh là do Đông Hoa Tông Sư giữ lại. Giờ Tông Sư muốn lấy mạng Vạn Thanh, có gì không được?” Hồng Anh cắn môi, không nói

Đúng vậy, Lỗ Nặc nói có lý, nhưng làm vậy chẳng phải coi thường chế độ của Lục Phiến Môn sao?

“Vậy đa tạ Lỗ bộ đầu.” Tiểu Liên cũng hành lễ, nể mặt Lỗ Nặc.

Lỗ Nặc cười đáp lễ, sau đó giải tán các bộ khoái, tự mình dẫn Tiểu Liên và Đại Minh đến nhà giam.

Đại Minh nghĩ đến việc sắp giết được Vạn Thanh báo thù cho Tú Tú thì cơ thể liền nóng lên, máu huyết sôi trào, hân siết chặt nắm đấm, ánh mắt hung ác. Chẳng mấy chốc, Lỗ Nặc đã dẫn hai người đến trước cửa nhà giam, bộ khoái canh gác hành lễ với Lỗ Nặc, Lỗ Nặc liền ra hiệu mở cửa.

Mùi ẩm mốc lẫn với mùi hôi thối xộc ra từ nhà giam khiến đám người phải nín thở.

Trên lối đi dài, từ các phòng giam hai bên liên tục vang lên tiếng cười quái dị.

“Hahaha, thế tập hầu tước mà cũng đến nông nổi này, giống hệt chúng ta.”

“Vạn Thanh, ngươi đúng là đáng đời!”

“Ngồi mát ăn bát vàng không muốn, lại đi cầu kết với Ma giáo, khốn nạn!”

“Trương Thuận và Quỳnh Ngao Hải làm tốt lắm!”

Đám người nhìn sang hai bên phòng giam, thấy một đám tù nhân đầu tóc bù xù, mặc áo tù bản thủ đang cười nhạo, sỉ vả một tên tù nhân mới đến.

Tên tù nhân mới đến mặt mày tái mét, giận dữ nhìn đám tù nhân xung quanh.

Phó trại chủ Hắc Phong Trại ở Thái Hành Sơn, biệt danh “Hổ Xuống Núi” Đồng Lâm, hai tay nắm chặt song sắt, hít một hơi thật sâu.

Sau đó.

“Phụt!” một tiếng vang nhỏ, Đồng Lâm nhổ thẳng một bãi nước bọt vào mặt Vạn Thanh.

Vạn Thanh giờ đã bị phế bỏ võ công, lại không đề phòng nên bị dính ngay bãi nước bọt đó vào đầu, hắn đứng dậy tức giận, mắng: “Thô bỉ! Đám thô lỗ các ngươi có biết lễ nghĩa là gì không!”

Thấy Vạn Thanh nổi giận, đám tù nhân đều cười phá lên, lúc Vạn Thanh mới vào, dù đã thành tù nhân nhưng hắn vẫn giữ thái độ cao cao tại thượng của một Hầu gia, không muốn nói chuyện với những người này. Hành vi này của hắn trong mắt các tù nhân khác lại chẳng khác gì chuyện cười.

Ai cũng là tù nhân thôi, ngươi còn ra vẻ làm cái thái gì! Cứ tưởng mình còn ở ngoài kia sao? Ở ngoài ngươi có là ông trời đi chẳng nữa nhưng vào đây rồi thì ai cũng như ai, là rông phải cuộn mình, là hổ phải nằm im!

Thế là, các tù nhân bắt đầu dùng miệng lưỡi công kích.

Vạn Thanh từ nhỏ thân phận cao quý, luôn được nuông chiều, làm sao nghe được những lời thô tục này, liền bị mắng đến mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy.

Lỗ Nặc, Hồng Anh, Tiểu Liên, Đại Minh cùng hai bộ khoái canh ngục đã chứng kiến toàn bộ sự việc vừa xảy ra, một vị hầu tước thế tập lại rơi vào tình cảnh như vậy thật sự đáng thương, nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng giận, Vạn Thanh là tự làm tự chịu, chỉ là nhân quả báo ứng mà thôi.

Tù nhân trong ngục nghe tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân thì đều im lặng không nói thêm gì nữa, chỉ có Vạn Thanh không hiểu quy củ, vẫn còn cãi lại, nhưng mà vốn từ vựng chửi bới của hắn có hạn, cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó.

“Lại đây!”

“Lũ chó má các ngươi!”

Vạn Thanh tức giận la hét, vẫn chưa nhận ra sự việc nghiêm trọng sắp tới, cho đến khi Lỗ Nặc đi đến gần xà lim, Vạn Thanh mới chú ý đến hắn.

“Lỗ bộ đầu?”

“Hong bộ đầu?”

“Hai người đến đây làm gì? Ta đã khai hết những gì ta biết rồi.” Vạn Thanh có chút ngạc nhiên khi thấy hai người xuất hiện.

Bị thẩm vấn cả buổi chiều, những gì hắn biết đã khai hết rồi, sao còn đến tìm hắn nữa?

Các tù nhân cũng nhìn về phía Lỗ Nặc và Hồng Anh, có vài người thì nhìn chăm chăm vào Tiểu Liên và Đại Minh.

Một tên trộm có đôi mắt cú vọ nhìn thấy hoa văn chiếc lá được thêu trên góc áo của Tiểu Liên liền giật mình, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, chợt nhớ ra điều gì đó.

Lỗ Nặc quay đầu ra hiệu mở cửa ngục, hai tên bộ khoái vội vàng tiến lên, dùng chìa khóa mở cửa.

“Két...”

Cùng với tiếng mở cửa, Lỗ Nặc liền lùi lại một bước, nói với Tiểu Liên và Đại Minh:

“Hắn là Vạn Thanh.”

“Chuyện tiếp theo, chúng ta coi như không thấy gì.”

Chương 315: Chương 315

Về ngoài khéo đưa đẩy của Lỗ Nặc khiến các tù nhân trong ngục giật mình.

Hai người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đường đường là bộ đầu nhất phẩm của Lục Phiến Môn, lại có thể nói ra câu ‘chúng ta coi như không thấy’?

Đại Minh bước qua Tiểu Liên, xông thẳng vào nhà giam, mắt hấn đỏ ngầu, tiến thẳng đến chỗ Vạn Thanh, Vạn Thanh ngồi trên đồng rom sững người, nhìn Đại Minh đang hùng hổ lao tới, có chút khó hiểu.

Hắn dường như không quen biết người nam nhân vạm vỡ này.

Đại Minh túm lấy cổ áo Vạn Thanh, hai tay dùng sức, nhắc bổng hắn lên ấn vào tường, Vạn Thanh hoảng hốt, gương mặt tuấn tú lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Vị huynh đệ này, có gì từ từ nói, ngươi làm gì vậy?”, Vạn Thanh hai tay kéo tay Đại Minh, cố gắng khiến hắn buông ra, lúc này Vạn Thanh võ công đã bị phế, lai bị nhốt vào ngục, không có chút sức phản kháng nào.

Đại Minh dùng sức ấn Vạn Thanh vào tường, mắt hấn đầy tia máu, hơi thở có chút nặng nề.

“Ngươi chính là Vạn Thanh?”, Đại Minh giọng trầm đục nói.

Vạn Thanh bị treo lơ lửng, hai chân quờ quạng, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng, lúc này, hắn đâu còn khí độ của một thế tập

nhất đẳng hầu bạch y như tuyết, oai phong lẫm liệt như trước nữa.

“Ta... Là ta...” Vạn Thanh nuốt nước bọt, trong lòng sợ hãi tột độ.

Nghe Vạn Thanh thừa nhận, Đại Minh tiếp tục hỏi: “Gia đình Tú Tú có phải do người hạ lệnh phái người giết không?”

“Tú Tú?”

“Tú Tú là ai?” Vạn Thanh cảm nhận ánh mắt như dã thú của Đại Minh, giọng nói có chút run rẩy.

“Chính là Tri phủ Kinh Châu!”

“Nữ nhi hẩn tên là Tú Tú!” Đại Minh đột nhiên gầm lên, hướng Vạn Thanh gào thét.

Vạn Thanh bị bộ dạng của Đại Minh dọa cho mặt mày tái mét, người nam nhân cao lớn này dường như muốn giết hẩn...

Vạn Thanh nhìn Đại Minh, trong lòng lóe lên một tia dự cảm chẳng lành.

“Là... Là ta hạ lệnh giết...” Vạn Thanh chưa kịp nói hết câu, Đại Minh đã gầm lên giận dữ, hẩn túm lấy cổ áo Vạn Thanh rồi ném mạnh ra xa.

“Ầm!” một tiếng vang lớn, Vạn Thanh đập mạnh vào tường, đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, mất đi võ công gia lực, giờ đây hẩn chẳng khác gì người thường.

Vạn Thanh từ mặt đất bò dậy, còn chưa kịp hoàn hồn thì Đại Minh đã túm lấy hẩn lần nữa.

“Ta...” Mũi Đại Minh run rẩy, hai tay siết chặt cổ Vạn Thanh.

“Ta phải giết ngươi!” Mắt Đại Minh đỏ ngầu, lòng tràn đầy thù hận.

Vạn Thanh nằm trên đất, vùng vẫy kịch liệt, hấn cố gắng bẻ các ngón tay Đại Minh ra để thoát thân nhưng tay Đại Minh như gọng kìm sắt, không thể lay chuyển.

“Kh...kh...” Vạn Thanh phát ra những âm thanh yếu ớt từ cổ họng, khuôn mặt tuần tú trắng trẻo dần chuyển sang đỏ ửng, mắt Vạn Thanh lồi ra, hấn vùng vẫy trong tuyệt vọng.

Trong ngục rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở hổn hển của Đại Minh.

Lỗ Nặc, Hồng Anh, Tiểu Liên, thậm chí cả những phạm nhân khác, tất cả đều im lặng nhìn.

Thời gian không lâu, chẳng mấy chốc, người Vạn Thanh co giật, hai chân duỗi ra, ánh mắt mất đi thần sắc, hấn cứ thế chết đi. Vị thế tập nhất đẳng hầu phong độ ngời ngời, địa vị cao quý vài tháng trước đã bị người ta bóp cổ chết trong ngục như thế.

“Rắc...” một tiếng giòn tan, đầu và thân Vạn Thanh tạo thành một góc kỳ dị, Đại Minh đã dùng quá sức, liền bẻ gãy cổ Vạn Thanh.

“A!”

Đại Minh vẫn đang dùng sức, trong mắt là sự căm hận không hề che giấu, những giọt nước mắt to như hạt đậu đột nhiên rơi xuống từ mắt hấn.

“Tích...”

“Tích...” Nước mắt rơi xuống, bắn tung tóe lên quần áo, vang vọng rõ mồn một trong nhà giam.

“Ngươi... Tại sao ngươi lại giết Tú Tú! Tại sao!” Đại Minh bóp cổ Vạn Thanh đến mềm nhũn như sợi mì, hấn vừa rơi lệ vừa đau đớn gào thét. Chỉ cần nghĩ đến nữ tử đã tặng quà cho mình, mời mình ăn bánh, còn cùng mình ngồi trên tảng đá lớn

ngâm chân cứ thế mà chết đi, Đại Minh liền cảm thấy như dao cắt vào tim.

“Tại sao!” Đại Minh cúi đầu xuống, khóc không thành tiếng.

Nhìn thấy cảnh này, đám người trong phòng giam đều cảm thấy khó chịu trong lòng, mặc dù bọn họ không rõ nguyên nhân sự việc nhưng cũng có thể đoán được đại khái. Người nam nhân lực lưỡng này cũng là một người trọng tình.

Tiểu Liên nhìn Đại Minh đang khóc, trong lòng nàng khẽ thở dài, bước vào phòng giam, đi đến phía sau Đại Minh, vỗ nhẹ vào vai hắn an ủi:

“Khóc đi...”

“Khóc ra sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Nàng nhìn Đại Minh, ánh mắt phức tạp. Tiểu Liên có thể hiểu được cảm giác của Đại Minh, năm đó khi nương nàng qua đời, nàng cũng như vậy.

Lúc một người chiếm một phần rất lớn trong trái tim người đột nhiên ra đi, cú sốc này tất nhiên không ai có thể chịu đựng nổi.

Vai Đại Minh run lên, hãn nước nở một lúc lâu mà vẫn còn thút thít.

Tiểu Liên sợ hãi đắm chìm trong đau buồn mà tổn hại thân thể, nàng khẽ nâng tay phải, đầu ngón tay vận nội lực điểm vào huyệt ngũ của Đại Minh.

Tiếng khóc nước nở đột ngột dừng lại, Đại Minh nghiêng người một cái, Tiểu Liên vội vàng đỡ lấy hắn, lại quay đầu nhìn Lỗ Nặc, khẽ thở dài: “Lần này đa tạ Lỗ bộ đầu.”

Chương 316: Chương 316

Lỗ Nặc nghe vậy chỉ cười xòa xua tay: “Vạn Thanh vốn là do Tông Sư đưa tới làm nhân chứng sống. Chúng ta đã có được thông tin mình muốn rồi.”

“Vạn Thanh hấn và phạm nhân mắng nhau, không chịu nổi sỉ nhục nên tự sát trong ngục, đây là chuyện mọi người đều thấy.”

Các tù nhân xung quanh bỗng chú ý đến hai chữ “Tông Sư” trong lời nói của Lỗ Nặc, bọn họ đều giật mình!

Chuyện này lại liên quan đến Võ đạo Tông Sư sao?

Vừa nói, Lỗ Nặc lại liếc mắt nhìn tên bộ khoái Lục Phiến Môn bên cạnh, phân phó: “Sao lại không có mắt thế nhỉ? Qua đó giúp một tay đi.”

Tên bộ khoái kia ngẩn ngờ rồi hiểu ra, hấn vội vàng đi vào ngục cổng Đại Minh đang bất tỉnh lên lưng.

Tiểu Liên chấp tay với Lỗ Nặc: “Đa tạ Lỗ bộ đầu.”

Lỗ Nặc đã rất nể mặt Tiểu Liên nên Tiểu Liên cũng phải nể mặt người khác, Lỗ Nặc cười tủm tỉm: “Trần cô nương còn có việc gì khác không?”

“Chỉ có vậy thôi.” Tiểu Liên đáp.

Nàng bước ra khỏi ngục, tên bộ khoái cổng Đại Minh theo sát phía sau, một tên bộ khoái khác canh giữ nhà ngục nhìn Vạn Thanh đã bị bóp cổ chết, hấn suy nghĩ một chút rồi đóng cửa ngục lại, khóa kỹ, cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Lỗ Nặc dẫn Tiểu Liên đi dọc theo hành lang, hướng ra ngoài.

Khi Tiểu Liên đi ngang qua một phụ nhân tóc tai bù xù thì người đó đột nhiên hỏi: “Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải còn sống không?”

Tiểu Liên quay đầu lại, chỉ thấy nữ tù nhân kia tóc tai rối bời, quần áo bẩn thỉu, hai tay nắm chặt song sắt, ngũ quan còn khá thanh tú, phụ nhân nhìn Tiểu Liên, ánh mắt đầy hy vọng.

Thấy Chu Nhị Nương hỏi, mấy phạm nhân khác trong ngục có quan hệ tốt với Tôn Thắng cũng lên tiếng.

“Cô nương, Trương Thuận còn sống không?”

“Vạn Thanh đã bị bắt vào đây, vụ án này coi như đã được định tội rồi chứ?”

“Đây đều là do Ma giáo làm, Trương Thuận hẳn là thay trời hành đạo!”

Ba ngày trước, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải bị đưa đi không thấy trở lại, cũng không biết hai người thế nào rồi.

Tuy Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải chỉ ở cùng những phạm nhân này trong thời gian ngắn, nhưng không nói gì khác, chỉ chuyện Tôn Thắng dám liều mình bất chấp tính mạng cùng danh tiếng để chém chết Trương Mậu Tường đã là hành động hiệp nghĩa rồi, ngay cả tù nhân cũng phải nể trọng hẳn!

Nghe thấy một nhóm tù nhân trong ngục cùng lúc hỏi thăm tình hình của Tôn Thắng, Tiểu Liên dừng bước, ánh mắt nàng thoáng vẻ kinh ngạc, không ngờ tên nhóc Tôn Thắng này lại có thể hòa nhập tốt như vậy ở đây?

Tiểu Liên liếc nhìn Chu Nhị Nương, thản nhiên nói: “Họ vẫn còn sống.”

Nghĩ một chút, Tiểu Liên bổ sung một câu: “Đã không sao rồi.”

Nghe vậy, một số tù nhân liền reo hò.

“Tốt quá!”

“Bệ hạ quả là minh quân nhìn rõ mọi việc, ta đã nói hai bọn họ là người hiền tự có thiên tướng mà!”

“A ha ha ha!”

Trong ngục giam nhất thời trở nên ồn ào.

Chu Nhị Nương nghe tin Tôn Thắng không chết cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ cô nương.” Chu Nhị Nương cung kính nói với Tiểu Liên.

Tiểu Liên khẽ gật đầu, không nán lại lâu hơn.

Lỗ Nặc dẫn mấy người rời khỏi ngục.

Cùng với tiếng “két...”, cánh cửa nhà giam lại một lần nữa đóng lại.

Bên trong ngục lại trở nên náo nhiệt.

“Chu Nhị Nương, xem ra lần này ngươi và Trương Thuận không thể cùng nhau đầu thai rồi!” Hồ Xuống Núi Đồng Lâm trêu chọc.

Chu Nhị Nương lườm hắt, cười lạnh: “Lão nương đi trước một bước, kiếp sau làm tiểu thư nhà giàu, đợi Trương Thuận đầu thai rồi, ta nuôi hắt!” Nghe vậy, đám tù nhân đều cười âm lên, Lục Chỉ Đồ Tiên Kim Hoán Tài khàn giọng cười:

“Đây là hành động hiệp nghĩa.”

“Sự việc đã rõ ràng, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.” Đồng Lâm cười: “Nhưng mà, hai người vừa tới là ai vậy? Vậy mà có

thể vào nhà giam Lục Phiến Môn giết người, Lỗ Nặc còn khách sáo như tôn tử.” Những tù nhân khác cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Hai người đó là ai?

Lúc này, tên trộm kia lên tiếng: “Hai người đó là người của Ngọc Diệp Đường. Ta thấy trên vạt áo của nữ tử kia có thêu hình chiếc lá. Lỗ Nặc còn gọi nàng là Trần cô nương, chắc hẳn nàng chính là Ngọc Thủ Tu La Trần Liên của Ngọc Diệp Đường.”

Đám tù nhân giật mình.

“Thì ra là nàng...” Đồng Lâm như suy tư điều gì, hẳn cũng từng nghe qua danh tiếng của Trần Liên.

Trong mắt Kim Hoán Tài lóe lên một tia tinh quang: “Vừa rồi Lỗ Nặc nói Vạn Thanh là do Tông Sư cố ý giữ mạng. Xem ra, chắc hẳn là Tông Sư của Ngọc Diệp Đường ra tay rồi!”

Nghe vậy, đám tù nhân liền chấn động trong lòng.

Tông Sư đấy!

Loại tồn tại đó, cả đời bọn họ cũng không thể nào tiếp xúc được.

...

Lỗ Nặc cùng Tiểu Liên rời khỏi ngục giam, Trên đường đi, cả hai không nói thêm gì, Lỗ Nặc đưa Tiểu Liên và Đại Minh ra cổng Lục Phiến Môn.

Tên bộ khoái cổng Đại Minh nhìn Lỗ Nặc, không biết phải làm gì, Lỗ Nặc liền nói thẳng: “Giúp Trần cô nương đưa về.”

“Chỉ là đi thêm một đoạn đường thôi, ngươi là cao thủ Tam phẩm đỉnh phong, cõng một người chẳng lẽ lại mệt sao?”

Bộ khoái cúi đầu, nghiêng răng, thâm nghĩ, tên này nặng
chết đi được, sao ngươi không tự cõng?

Chương 317: Chương 317

Tiểu Liên lên tiếng: “Không cần đâu.” Nói rồi, nàng nhẹ vỗ tay, trên xà nhà cách đó không xa đột nhiên có một người bay xuống, người đó mặc đồ dạ hành hắc sắc, góc áo thêu hình chiếc lá, hắn chạy đến trước mặt Tiểu Liên, quỳ một gối cung kính hành lễ.

“Đưa cho hắn đi.” Tiểu Liên thản nhiên nói.

Bộ khoái như được đại xá, vội vàng đưa Đại Minh trên lưng cho hắc y.

Lỗ Nặc mỉm cười, chấp tay nói: “Vậy không tiễn nữa. Trần cô nương lần sau rảnh lại đến chơi nhé.”

Tiểu Liên gật đầu nhẹ, cũng chấp tay đáp lễ.

Lỗ Nặc là người rất khéo léo, biết tiến biết lùi, nên cho mặt mũi thì

Đáp lễ xong, nàng không nán lại lâu mà dẫn người của Ngọc Diệp Đường rời đi, Lỗ Nặc đứng ở cổng Lục Phiến Môn nhìn theo bóng lưng Tiểu Liên khuất dần, nụ cười trên mặt hắn biến mất, lười biếng ngáp một cái.

“Ngủ thôi ngủ thôi, về nhà ngủ thôi.”

“Muộn thế này rồi, thật là ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta.”

Hồng Anh bên cạnh vẫn còn hơi khó chịu, Lục Phiến Môn là biểu tượng cho pháp luật Đại Vũ triều, sao có thể để người ta tùy tiện ra vào được.

Lỗ Nặc quay đầu liếc Hồng Anh, nhìn ra sự bất mãn trong lòng nàng.

“Hong Anh, một tháng ngươi được bao nhiêu bổng lộc?”
Lỗ Nặc thuận miệng hỏi, Hong Anh có chút nghi hoặc nhìn Lỗ Nặc, đáp:

“Một tháng ba mươi lượng.” Ba vị bộ đầu của Lục Phiến Môn một tháng bổng lộc là năm mươi lượng, địa vị của nàng chỉ sau ba vị danh bộ nhất phẩm, nên một tháng bổng lộc chỉ có ba mươi lượng, số tiền này trong mắt người bình thường quả là một khoản tiền lớn.

Nhưng Hong Anh là một võ giả, việc bảo dưỡng vũ khí, mua thuốc trị thương, thuốc bổ đất tiền hàng ngày đã tiêu tốn không ít, chưa kể đến việc ân tình vãng lai, lẫn nhau mời khách, một tháng cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Đối với một võ giả, bao nhiêu tiền cũng không đủ tiêu.

Lỗ Nặc gật đầu, vỗ nhẹ vai Hong Anh, hạ giọng nói: “Đúng vậy! Một tháng ngươi chỉ có ba mươi lượng bạc...”

“Ngươi liều mạng làm gì?”

Nghe những lời này, Hong Anh sửng sờ, nàng ngơ ngác nhìn Lỗ Nặc, Lỗ Nặc ngáp một cái, liếc nhìn nàng.

“Không nói nữa, về ngủ thôi...” Hắn phẩy tay, đi về phía đại viện Lục Phiến Môn.

Hong Anh đứng chết lặng tại chỗ, những lời Mộ Dung Long Uyên và Lỗ Nặc vừa nói cứ vang vọng bên tai nàng.

“Đừng tự rước họa vào thân...”

“Một số chuyện nhỏ, bệ hạ sẽ không để ý đâu.”

“Một tháng ngươi chỉ có ba mươi lượng bạc, ngươi liều mạng làm gì?”

Hong Anh siết chặt nắm tay, trên gương mặt xinh đẹp anh khí lộ ra một tia lạnh lùng.

Bên kia, trên con phố lát đá xanh dài, đêm đã khuya, trước cửa các nhà dân đều treo đèn lồng, đèn lồng giấy dầu tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, chiếu sáng con phố.

Điều kiện vật chất ở Biện Lương rất tốt, những gia đình có điều kiện khá giả đều treo hai chiếc đèn lồng trước cửa.

Trên con phố dài bằng phẳng, sạch sẽ, Tiểu Liên đi trước, sát thủ của Ngọc Diệp Đường cũng Đại Minh theo sát phía sau, hai người vừa đi qua một con phố thì tai Tiểu Liên khẽ động, nàng dừng lại, tay phải khẽ vẫy, tên sát thủ phía sau hiểu ý, thân mình bay lên mái nhà dân bên cạnh, Tiểu Liên thì triển khinh công dưới chân, nhảy sang phía bên kia.

Trên đường chợt vang lên tiếng bước chân, ba nam nhân trung niên mặc tử bào, tuổi tác khác nhau, mặt trắng không râu, chậm rãi đi trên phố, trên tử bào có thêu hoa văn chim muông, trông rất khác thường.

Tiểu Liên quan sát ba người vài lần liền nhận ra thân phận của họ.

Đây là thái giám trong cung, từ nhỏ đã được hoàng gia bồi dưỡng, đều có võ công, một trong ba thái giám ngược mắt liếc nhìn ngôi nhà dân bên cạnh, đó là nơi ẩn náu của sát thủ Ngọc Diệp Đường.

Rõ ràng, sát thủ đã bị phát hiện.

Tiểu Liên trong lòng căng thẳng, Đại Minh còn đang bị sát thủ đó cõng trên lưng.

Ngay khi nàng đang suy nghĩ có nên ra tay hay không thì tên thái giám kia đã thu hồi ánh mắt, hẩn làm ra vẻ không phát hiện ra điều gì, dẫn theo hai tên thái giám phía sau tiếp tục đi dọc theo con đường lát đá xanh. Rất nhanh, bóng dáng ba người liền biến mất ở cuối con đường.

Tiểu Liên lộn người từ trên mái nhà xuống, quay đầu nhìn về hướng những tên thái giám biến mất.

Nơi đó thông đến Lục Phiên Môn!

Tiểu Liên như có điều suy nghĩ, nhưng chỉ thoáng cái liền quăng sau đầu. C

Chuyện này không liên quan đến nàng.

“Đi thôi.” Tiểu Liên nhẹ giọng nói, sát thủ ẩn náu trên ngói nhà dân bên cạnh cổng Đại Minh nhảy xuống, tiếp tục lên đường.

.....

“Cộc cộc cộc...” Tiếng gõ cửa vang lên, Lỗ Nặc vừa mới nằm xuống lại mở mắt ra, bực bội nói:

“Ai đó!” Bên ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính.

“Lỗ bộ đầu, có ba vị công công tử bào đến.” Nghe được câu này, cơn buồn ngủ của Lỗ Nặc lập tức biến mất, hẩn thẩn căng thẳng.

Chiều nay hẩn và Mộ Dung Long Uyên cùng quý gồi bên ngoài cung, quý cả một buổi chiều mà bộ hạ cũng không triệu kiến, bây giờ đã canh ba nửa đêm, phái thái giám tử bào đến làm gì?

“Ta sẽ qua ngay.”

Lỗ Nặc đáp lại một tiếng.

Chương 318: Chương 318

Hắn vội vàng đứng dậy mặc quần áo, sau khi mặc xong, Lỗ Nặc đẩy cửa phòng, bước nhanh đến phòng nghị sự của Lục Phiến Môn.

Lúc hắn đến phòng nghị sự, Mộ Dung Long Uyên đã ngồi trò chuyện với ba thái giám.

Trong ba thái giám, thái giám trung niên đứng đầu vừa nhìn thấy Lỗ Nặc đã cất giọng the thé nói: “Lỗ bộ đầu cũng đến rồi.”

Lỗ Nặc thấy thái giám thì chấp tay chào: “Luu công công, ngài đến là...”

Luu công công ngồi trên ghế, thông thả nói: “Chuyện ta đã nói với Mộ Dung bộ đầu rồi. Hai người các ngươi ai đi cùng ta một chuyến?”

Lỗ Nặc vẻ mặt mờ mịt, không biết phải làm gì, Mộ Dung Long Uyên giọng khàn khàn: “Luu công công muốn đến nhà giam dẫn người.”

Dẫn người?

Nghe những lời này, Lỗ Nặc toát mồ hôi lạnh, không thể nào trùng hợp như vậy chứ?

“Dẫn ai?” Lỗ Nặc giọng khô khốc.

“Tất cả tử tù, những người bị xử trảm vào mùa thu, đều lên xe chở đi.” Luu công công nói nhanh, không muốn trì hoãn thời gian.

Nghe những lời này, Lỗ Nặc liền thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải đặc biệt dẫn Vạn Thanh... nếu không thì tiêu đời rồi,

Hắn còn muốn hỏi thêm thì Mộ Dung Long Uyên ra hiệu: “Lỗ bộ đầu vất vả một chuyến vậy, lão phu còn phải chỉnh lý quyền tông.”

Lưu công công không cho Lỗ Nặc từ chối, liền gật đầu nói: “Vậy thì làm phiền Lỗ bộ đầu. Chuyện này là do bộ hạ phân phó, tình hình cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ.”

Lỗ Nặc trong lòng kinh nghi nhưng hắn vẫn đáp ứng.

“Vậy xin Lưu công công đi theo ta.”

“Ừm.” Lưu công công khẽ ừm một tiếng.

Lỗ Nặc dẫn các thái giám đến nhà giam.

Đến trước cửa, Lưu công công lại lấy khăn tay ra che mũi, lần trước chính hắn là người dẫn Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải đến đây, cho nên biết trong nhà giam mùi không dễ ngửi.

“Hai người các người cũng che mũi lại, nhà giam này, không phải nơi người ở!” Lưu công công tốt bụng nhắc nhở hai thái giám phía sau, hai thái giám vội vàng lấy khăn tay ra, học theo hắn che mũi.

Bộ khoái canh giữ nhà giam vội vàng mở cửa.

“Két...” một tiếng, cánh cửa nhà giam lại được mở ra.

Trong ngục tối âm thấp tối tăm, âm thanh mở cửa này liền đánh thức những tù nhân đang chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn về cuối cửa nhà giam.

“Lúc này còn có người mới à?” Hồ Xuống Núi Đồng Lâm dụi mắt, lẩm bẩm, hắn lại lật người qua định ngủ tiếp, chuyện này cũng không liên quan gì đến hắn, ngày mai còn có nhiều

thời gian để trêu đùa người mới, bây giờ ngủ mới là quan trọng.

Lưu công công mặc tử bào bước vào hành lang, vẻ mặt chán ghét nhìn xung quanh, hẩn liếc nhìn rồi nói với Lỗ Nặc: “Đưa hết bọn chúng lên xe tù, ta sẽ tự mình đưa đi.”

Nghe vậy, các tù nhân trong nhà giam liền giật mình, mở to mắt.

Đưa bọn họ đi? Chuyện gì vậy?

Bộ khoái canh nhà giam vội vàng lấy chìa khóa trong ngực ra mở cửa.

Tù nhân trong nhà giam không nhiều, chỉ có mười mấy người, hầu hết đều có thực lực tam phẩm, chỉ có một hai người là nhị phẩm, những người đó đều là tù phạm giang hồ hung ác, thực lực hơn hẳn những người cùng cấp bậc, một chọi ba cũng không thành vấn đề.

Từng tù nhân được bộ khoái đưa ra ngoài, tất cả đều bị xô xuong bả vai, tay chân bị xích lại, một số tù nhân bị giam giữ lâu ngày cơ thể suy nhược, đi lại loạng choạng, suýt ngã xuống đất.

Hổ Xuống Núi Đồng Lâm, Lục Chỉ Đồ Tiên Kim Hoán Tài, Chu Nhị Nương cùng những người khác bước ra, bọn họ nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lưu công công nhìn mười mấy tên tù nhân, phát tay ra hiệu cho hai thái giám phía sau tiến lên.

Hai tên thái giám đi đến trước mặt các tù nhân, dùng ngón tay điểm vào huyết cam của họ, làm xong việc, Lưu công công hài lòng gật đầu.

“Đi thôi.” Hẩn quay người, bước nhanh ra khỏi nhà giam.

Ra đến bên ngoài, Lưu công công vội vã buông khăn tay, tranh thủ hít thở không khí trong lành.

“Lỗ bộ đầu, nhà giam của các ngươi hôi quá, không thể dọn dẹp được sao?” Lưu công công dùng giọng the thé của mình than phiền với Lỗ Nặc.

Lỗ Nặc cười cười, không giải thích nhiều.

Đây là nơi giam giữ tù nhân, chỉ cần đảm bảo bọn họ không chết là được, còn muốn dọn dẹp là quý gì?

Ba chiếc xe tù đã dừng sẵn bên ngoài nhà giam, Lưu công công ra hiệu cho bộ khoái áp giải tù nhân lên xe.

Hơn mười tù phạm giang hồ khét tiếng, tay nhiễm đầy máu bị đẩy lên xe tù, bị điểm huyết cam không thể nói chuyện, chỉ lo lắng nhìn nhau, không biết sắp tới sẽ phải đối mặt với điều gì.

Lưu công công liếc nhìn Lỗ Nặc: “Được rồi, lần này làm phiền Lỗ bộ đầu rồi. Việc tiếp theo cứ giao cho chúng ta.”

“Ngài có thể về nghỉ ngơi rồi.” Nói xong, Lưu công công cùng hai tên thái giám khác lên xe tù, ba người nhanh chóng điều khiển xe ngựa.

“Lộp cộp...”

“Kéo kẹt...”

Tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe vang lên trong viện, Lỗ Nặc nghiêm túc nhìn ba tên thái giám rời khỏi nhà giam Lục Phiến Môn, cảm thấy có gì đó không ổn.

Bệ hạ cần những tử tù này làm gì?

Lỗ Nặc cứ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Chương 319: Chương 319

Tên bộ khoái phụ trách canh gác nhà giam tiến lên, nói nhỏ với Lỗ Nặc: “Lỗ bộ đầu, thi thể của Vạn Thhấn đã xử lý xong.” Lỗ Nặc quay lại nhìn hắn, hài lòng gật đầu.

“Tốt, về ngủ đi. Trong nhà giam không còn ai, các người canh giữ cũng không cần thiết nữa.”

Hai tên bộ khoái thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, chấp tay nói: “Đa tạ Lỗ đại nhân.”

Lỗ Nặc ngáp dài, vẻ mặt buồn ngủ nói: “Mau về đi. Giờ về đến nhà, thê tử các người cũng vừa mới sưởi ấm chăn đệm xong. Đang chờ các người chui vào đấy.” Nghe vậy, mặt hai tên bộ khoái mặt đỏ bừng, lộ ra ý nam nhân đều hiểu, cười khẽ,

.....

“Két... “

“Két... “

Trên con đường lát đá xanh dẫn từ Biện Lương đến cổng thành phía Nam vang lên tiếng bánh xe ngựa, ba thái giám tử bào điều khiển xe hướng cổng thành mà đi, những tù phạm trên xe tù nhìn nhau, ánh mắt đầy lo lắng.

Sẽ đưa bọn họ đi đâu đây?

Chẳng mấy chốc, xe tù đã đến cổng thành phía Nam, thái giám Lưu Anh ném cho viên tướng thủ vệ cổng thành một tấm lệnh bài.

Viên tướng đó bắt lấy lệnh bài, cẩn thận kiểm tra một lúc rồi không nói gì, ném trả lại cho Lưu Anh, sau đó khẽ vung tay phải, ra hiệu mở cổng thành.

Cánh cổng thành nặng nề được kéo lên, Lưu Anh giật dây cương, quất vào mông ngựa, xe ngựa lại chuyển bánh, ba chiếc xe tù đi qua cổng thành, đến ngoại ô Biện Lương.

Lưu Anh chăm đuốc, cầm lên xe tù, soi sáng con đường phía trước, bọn họ đi trên con đường lớn vắng lặng, tối tăm, không biết sẽ đi đến nơi nào.

Trên đường.

Thái giám Lưu Anh khẽ ho một tiếng, thu hút sự chú ý của đám tù nhân, giọng hần the the, âm điệu nửa nam nửa nữ: “Lát nữa dù gặp ai, các người cũng phải giữ thái độ cung kính. Người muốn gặp các người, thân phận địa vị còn cao hơn ta nhiều.”

“Nếu các người biết cung kính, lành lợi một chút, biết đâu lại thoát chết.”

Nghe vậy, đám tù nhân vốn đang lo lắng bỗng thở phào nhẹ nhõm, hóa ra không phải muốn xử tử bọn họ trước thời hạn, là có người muốn gặp bọn họ!

Nghe giọng điệu của tên thái giám này là còn có cơ hội sống sót?

Ánh mắt đám tù nhân ánh lên niềm vui mừng.

Không có ai muốn chết cả, đặc biệt là những người đã khổ luyện võ công bao nhiêu năm như bọn họ.

Đám tù nhân vốn có chút kích động bỗng trở nên yên lặng, bọn họ liền có thêm một tia hy vọng với những gì sắp xảy ra.

“Két... két...” Trên con đường lớn vắng lặng chỉ còn tiếng bánh xe lăn kéo kẹt.

Đi được một đoạn không biết bao xa, phía trước chợt xuất hiện vài đốm đèn le lói bên đường lớn.

Các phạm nhân nheo mắt nhìn về phía đó.

Là dịch trạm gần đường lớn, trước cửa dịch trạm treo hai chiếc đèn lồng, cửa lớn đóng chặt.

Xe ngựa dừng trước cửa dịch trạm, Lưu Anh kéo dây cương để ngựa dừng bước, hẩn nhẹ nhàng xuống xe, cung kính đi đến trước cửa dịch trạm.

“Cốc cốc cốc...” Lưu Anh cong ngón tay gõ cửa gỗ, tiếng gõ vang vọng trong đêm yên tĩnh.

Không khí có chút quỷ dị khó tả, đám phạm nhân trợn mắt nhìn chằm chằm vào cửa dịch trạm.

Phút chốc cửa gỗ mở ra, một thái giám cũng mặc tử bào bước đến, ông ta khuôn mặt già nua, lưng hơi còng.

“Khụ khụ...” Thái giám già mặt hơi tái, khom lưng ho vài tiếng.

Thấy thái giám già, Lưu Anh vội vàng hành lễ.

“Tiểu nhân bái kiến Phùng đại nhân.” Phùng Mạn nhìn Lưu Anh cung kính, mặt không biểu cảm gật đầu, ánh mắt lướt qua xe từ một lượt, thực lực của những phạm nhân này đều bị ông ta nhìn thấu.

“Chỉ có những người này thôi sao?”

Giọng Phùng Mạn khàn khàn nói.

Lưu Anh chấp tay, giọng nịnh nọt: “Hồi Phùng đại nhân, tất cả tử tù trong nhà giam Lục Phiến Môn đều ở đây. Tổng cộng mười sáu người.”

Phùng Mạn gật đầu, mở miệng: “Bảo bọn họ đều xuống đây.”

“Vâng!” Lưu Anh đứng dậy, ra lệnh cho hai thái giám phía sau mở cửa.

Mười sáu tên tù nhân khó nhọc bước xuống xe, Phùng Mạn nhìn lướt qua những người này, sau đó ánh mắt dừng lại trên một nam nhân trung niên có đôi mắt sâu, sống mũi cao, con ngươi màu xanh lục.

Người này mặc áo tù sạch sẽ, xem ra là mới bị nhốt vào gần đây, Phùng Mạn cau mày búng ngón tay một cái, một luồng khí vô hình đánh tới, người nam nhân trung niên liền mềm nhũn ngã xuống đất.

“Đã bị phế bỏ toàn bộ nội lực, loại người này không có giá trị.” Phùng Mạn thản nhiên nói.

Thấy Phùng Mạn đột nhiên giết một người, những tù phạm còn lại đều sợ hãi, bọn họ kinh hãi nhìn Phùng Mạn, trong lòng thầm đoán thực lực của người này, chỉ một ngón tay đã lấy mạng người, ít nhất cũng là cảnh giới nhất phẩm!

Phùng Mạn nhìn đám tù phạm, ánh mắt nghiêm túc chăm chú.

“Lát nữa đi vào, chú ý lời nói và hành động của các ngươi!” Những tù phạm nuốt nước bọt, liên tục gật đầu, thấy Phùng Mạn nghiêm túc như thế, trong lòng bọn họ càng thêm tò mò.

Rốt cuộc là ai muốn gặp bọn họ chứ?

“Từng người xếp hàng, theo ta vào.”

Phùng Mạn khẽ phẩy tay áo, ra hiệu cho đám tội nhân xếp hàng ngay ngắn.

Đám người liền vội vàng làm theo.

Không ai là muốn chết cả, có cơ hội sống sót trước mắt, ai cũng sẽ đều muốn tranh giành.

Chương 320: Chương 320

Thấy đám

“Vâng!” Lưu Anh cung kính đáp

Hắn trở lại trước xe tù, ánh mắt nhìn tử tù trúng một chiêu đã mất mạng đó.

Hắn túm lấy cái xác, tiện tay ném vào trong xe, lại thâm cảm khái trong lòng, mình coi như cũng làm được một việc tốt rồi...

Làm xong những việc này, hắn cùng hai tên thái giám khác ngồi lên xe ngựa, giật dây cương, quay đầu đi về.

Nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành, những việc tiếp theo không còn liên quan đến bọn họ nữa.

Phùng Mạn đẩy cánh cửa gỗ của trạm dịch, nhìn hàng tù nhân xếp xếp hàng ngay ngắn, ra hiệu cho bọn họ vào trong. Người đầu tiên trong hàng là Hồ Xuống Núi Đồng Lâm, hắn nhìn thoáng qua cánh cửa trạm dịch đã mở, nuốt nước bọt, bước chân vào trong, mười lăm tù phạm nhanh chóng theo sau, Phùng Mạn đi cuối cùng.

“Két...” một tiếng động nhẹ, ông ta quay người đóng cửa gỗ của trạm dịch lại. Trên con đường lớn yên tĩnh và tối tăm hiện giờ chỉ còn hai chiếc đèn lồng sáng trước cửa trạm dịch, gió đêm thổi qua, có chút âm u rùng rợn.

Trong khoảng sân rộng lớn của trạm dịch có vài ngọn đuốc được cắm xung quanh, soi sáng như ban ngày, thậm chí có thể thấy cả những vết nứt trên nền gạch xanh.

Lúc bước vào trạm dịch, những tù phạm đều sững sờ, mắt mở to đầy vẻ khó tin, bởi vì có một chiếc ghế được đặt giữa sân, là một chiếc ghế được phủ bằng gấm màu vàng sáng, thêu hình rồng!

Đây là long ỷ!

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là có một thanh niên đang ngồi trên long ỷ, người đó mặc cẩm sam bạch sắc trên châu, trên quần áo thêu ngũ trảo long văn, Long văn đồ án được khâu bằng chỉ bạc, dưới ánh đuốc như có sinh mệnh, mỗi khi ánh lửa bập bùng, long văn trên áo cũng giống như đang bơi lội, sống động như thật.

“Gặp bệ hạ, vì sao không quỳ?” Phùng Mạn khàn giọng hỏi từ phía sau.

Câu nói này vừa ra, những tù phạm như bưng tỉnh, vội vàng quỳ xuống đất, cúi đầu trước Triệu Tru.

Có vài người há miệng định kêu lên, nhưng bọn họ đã bị điểm huyết cam, không thể nói được.

“Các người đứng dậy đi.” Triệu Tru bình thản không chút cảm xúc nhìn đám tù phạm tóc tai bù xù, quần áo bẩn thỉu trước mặt.

Đám tù phạm lúng túng đứng dậy, bọn hấn khẩn trương đến thân thể phát run.

Người thanh niên trước mặt này chính là quốc quân của Đại Vũ!

Là người có quyền lực nhất trên mảnh đất này!

Cái này khiến những kẻ võ phu giang hồ dân gian này cảm thấy kinh hãi, phải biết rằng, trong số những người này, quan lớn nhất mà bọn họ từng gặp cũng chỉ là một vị huyện lệnh,

giờ người thống trị của vương triều Đại Vũ đích thân gặp mặt, đây là vinh dự bậc nào hả!

Đám tù phạm cúi đầu, không dám làm càn, bọn họ nơm nớp lo sợ, trong lòng kinh hãi

Đáp án lộ ra lại là hoàng đế muốn gặp bọn họ!

Ánh mắt Triệu Tru lướt qua những tử tù, khẽ cau mày: “Chỉ có những người này thôi sao?”

Phùng Mạn bước đến bên cạnh nàng, cung kính nói: “Bẩm bệ hạ, tuy số lượng không nhiều nhưng đều là những cao thủ nhất đẳng. Kinh nghiệm giang hồ dày dặn, mỗi người đều có sở trường riêng.”

Nghe vậy, ánh mắt Triệu Tru lóe lên vài cái, gật đầu, giọng lạnh nhạt nói: “Thuởng rượu.”

Trong sân trạm dịch, xung quanh vẫn còn đứng vài tên thái giám mặc tử bào, trên tay bọn họ cầm một bình rượu và vài ly rượu.

Thái giám đi đến trước mặt phạm nhân, nâng bình rượu lên rót vào ly rồi đưa cho phạm nhân.

Phạm nhân nhận lấy ly rượu, nhìn chằm chằm trong suốt, vẻ mặt hoang mang, không hiểu hoàng đế muốn làm gì.

Mười lăm ly rượu, mười lăm phạm nhân, mỗi người đều cầm trên tay một ly rượu, có chút bối rối.

Triệu Tru bệ vệ ngự trên long ỷ, ánh lửa trong sân rọi lên khuôn mặt tuấn tú trắng ngần của nàng, lông mày liễu thanh tú, ánh mắt lạnh lùng, trên người toát ra khí chất lãnh đạm đến cực điểm.

“Uống rượu đi!” Phùng Mạn lên tiếng ra lệnh.

Phạm nhân nhìn nhau, có chút do dự, mơ hồ cảm thấy rượu này không phải thứ gì tốt, biết đâu bên trong có độc.

Đồng Lâm lại không chút do dự, bưng chén rượu lên uống cạn một hơi, là người đầu tiên uống xong.

Mặc kệ rượu này có độc hay không thì sau mùa thu cũng sẽ bị xử trảm thôi.

Nếu có độc thì cũng chỉ là chết sớm nửa năm. Trước khi chết còn được uống một chén rượu, hơn nữa lại là ngự tửu!

Xuống dưới đó, gặp cha nương cũng có thể khoe khoang vài câu!

Thấy Đồng Lâm dần dần uống cạn, Triệu Tru mắt nhìn hẩn, sau đó dời ánh mắt.

Những phạm nhân còn lại thấy Đồng Lâm táo bạo như vậy cũng không do dự nữa, rượu từng chén từng chén một trôi xuống bụng, mười lăm chén rượu nhanh chóng bị bọn họ uống cạn.

Uống xong rượu, trên mặt các phạm nhân lộ ra một tia kinh hãi.

Không nói đến rượu này có độc hay không, nhưng vào miệng êm dịu, uống xong đầy miệng thơm tho, là rượu ngon tuyệt phẩm nha!

Trước khi chết, có thể uống được một chén như vậy, cũng là cực tốt.

Chương 321: Chương 321

Thấy phạm nhân uống xong rượu, Triệu Tru liếc mắt nhìn Phùng Mạn, Phùng Mạn hiểu ý, ông ta tiến lên một bước, giọng khàn khàn, mở miệng nói: “Từ hôm nay, miễn tội chết cho mười lăm người các ngươi.”

Nghe được lời này, mười lăm tên tù nhân đều sững sờ.

Một hơi thở trôi qua, mắt bọn họ liền tràn đầy niềm vui mừng khôn xiết.

Quá tốt rồi! Không phải chết nữa!

Các tù nhân tự động quỳ xuống đất cúi đầu, Phùng Mạn tiếp tục nói: “Nhưng tội ác mà các ngươi phạm phải thực sự quá xấu xa.”

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.”

“Rượu mà các ngươi vừa uống có chứa chất độc mãn tính.”

“Từ nay về sau, các ngươi phải hết lòng hết sức làm việc cho Bệ hạ, mỗi tháng có thể nhận một phần thuốc giải độc.”

Cơ thể của những tù nhân đang quỳ lạy cứng đờ, niềm vui trong lòng bọn họ chợt tan biến đi không ít.

Quả nhiên là trong rượu có độc, nhưng cũng tốt, có thể giữ được mạng sống, làm việc cho hoàng đế, theo một nghĩa nào đó cũng có thể coi là một quan viên!

Các tù nhân tự an ủi mình, dù sao thì cũng tốt hơn là bị mắc kẹt trong tù!

Khi một người đã mất đi tự do nhưng bỗng một ngày lại lấy lại được nó, hẳn sẽ đặc biệt trân trọng nó,

Ánh mắt của Phùng Mạn quét qua mười lăm người, lạnh lùng nói:

“Từ nay về sau, các người thuộc về Đông Tập Sự Xưởng, chịu sự quản hạt của ta.”

“Các người có thể gọi ta là Xưởng Công. Ngoài ra... nhớ kỹ một câu: Từ nay về sau, các người chính là chó của bộ hạ!”

Nghe được câu này, sắc mặt của những tù phạm hơi thay đổi.

Thái giám này nói chuyện cũng quá thẳng thắn rồi.

Phùng Mạn nhìn ra những gì bọn họ đang nghĩ, cười lạnh nói: “Có lẽ các người còn chưa biết ta là ai. Ta tên Phùng Mạn, là Tổng quản Nội thị Hoàng gia.”

Những tù phạm có mặt nghe đến cái tên Phùng Mạn, tất cả đều run lên, hai mắt mở to.

Phùng Mạn! Một trong sáu vị Tông Sư thiên hạ, đại nội Tông Sư!

Mười lăm tù phạm vẻ mặt sững sờ, thân thể run rẩy, trong lòng vui mừng đến tột độ.

Bọn họ không chỉ trở thành quan sai mà cấp trên trực tiếp còn là một vị Tông Sư võ đạo!

Ý nghĩ này chợt lóe lên, nét mặt của đám tù phạm liền trở nên phấn khích kích động.

Triệu Tru ngồi ngay ngắn trên long ỷ, ánh mắt sâu thẳm, thu hết biểu cảm của những người này vào đáy mắt. Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười lạnh.

Thời kỳ đặc biệt, cần phải dùng người đặc biệt, nếu Lục Phiến Môn không nghe lời vậy thì huấn luyện thêm một con chó biết nghe lời... một con chó chỉ nghe theo lệnh của trẫm!

....

Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm đen như mực được điểm xuyết thêm vài ngôi sao lấp lánh, tỏa ra tia sáng yếu ớt.

“Xào xạc...”

Gió nhẹ thổi qua bãi cỏ xanh mướt, lá cỏ đung đưa, trên bãi cỏ, một bóng người vạm vỡ nằm úp mặt, hấn nằm sát xuống cỏ, đôi mắt to như chuông đồng nhìn về phía xa. Dưới màn đêm tối đen nổi bật ánh sáng lập lòe của vài ngọn đuốc rải rác, những ánh sáng đó di chuyển nhanh chóng, tiếng ngựa hí cũng có thể nghe thấy thoang thoảng, nam nhân vạm vỡ ước lượng khoảng cách, lật người nằm ngửa trên thảm cỏ mềm mại.

Không thể trốn thoát rồi, trong vòng chưa đầy một chén trà sẽ bị tìm thấy, haiz...

Nam nhân nhìn lên bầu trời đêm, thở dài trong lòng.

Gió nhẹ thổi qua, bên tai lại truyền đến tiếng lá cỏ xào xạc, cọ xát vào nhau như một bản nhạc.

Nam nhân lắng nghe âm thanh tìm kiếm ngày càng đến gần, hấn nhắm mắt lại, tĩnh tâm lắng nghe tiếng gió, tiếng xào xạc của lá cỏ như thường lệ.

Màn đêm yên tĩnh thanh bình mang đến cảm giác thư thái, hương thơm thoang thoảng của cỏ bay vào mũi khiến hấn cảm thấy hoàn toàn thư giãn, những mệt mỏi tích tụ trong mấy ngày qua đều tan biến theo tiếng gió, chỉ còn lại nhẹ nhõm và thoải mái.

Hấn yêu thảo nguyên, hấn yêu bầu trời cao rộng, yêu ngọn cỏ xanh bất tận, yêu những đàn gia súc đông đúc... Một tình yêu từ tận đáy lòng.

Đây là một khung cảnh hoàn toàn khác với Trung Nguyên, thảo nguyên giống như một thế giới khác vậy.

Nam nhân nghĩ suy nghĩ một hồi, trên mặt lại lộ ra vẻ chán nản.

Không biết sau khi bị bắt, mình sẽ bị trừng phạt như thế nào... Lần này thật sự đã làm phiền đại ca rồi.

Nam nhân có chút tự trách, hắn lại mở mắt ra, xác định phương hướng rồi nhìn về phía đông nam, đôi mắt lộ ra cảm xúc phức tạp, không nở, tiếc nuối, đau khổ, tất cả những cảm xúc đó đều hội tụ trong mắt nam nhân.

Hắn cũng không ngờ mọi chuyện lại đi đến bước này.

“Hí!...”

“Ồ đây!”

“Không có ngựa thì hắn không chạy được xa đâu!”

Phía trên đầu nam nhân vang lên tiếng nói chuyện và tiếng ngựa hí, những người đó đã càng lúc càng gần rồi.

“Lộp cộp...”

“Lộp cộp...”

Tiếng vó ngựa dần rõ ràng hơn, người nam nhân thậm chí có thể cảm nhận được mặt đất rung chuyển.

Cuối cùng bọn họ cũng đến rồi.

Người nam nhân nhìn lên bầu trời đêm, ánh mắt bình tĩnh, hắn đã sẵn sàng đối mặt với mọi thứ rồi.

“Hí!” Cách người nam nhân khoảng ba mét, một tiếng hét vang lên, ánh sáng của ngọn đuốc chiếu vào khuôn mặt, một người khác dừng ngựa, chỉ thấy người đó nhanh chóng xuống ngựa, chạy đến bên cạnh nam nhân.

“Phó Đô thống!” Người đó cung kính gọi.

Chương 322: Chương 322

Nghe thấy cách gọi này, nam nhân có chút ngạc nhiên nhìn sang, chỉ thấy một quân sĩ mặc quân phục đang nhìn hắn, ánh mắt nồng nhiệt, giọng nói gấp gáp: “Phó Đô thống, ngài cưỡi ngựa của ta, đi nhanh đi!”

Quân sĩ không gọi thêm người khác mà kéo nam nhân lên, đẩy hắn đến bên ngựa. Thấy vậy, vẻ mặt nam nhân đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó trở nên nghiêm trọng.

“Không! Nếu ta đi rồi, ngươi làm sao bây giờ?”

“Đại vương sẽ giết ngươi!” Quân sĩ cười toe toét, nói: “Phó đô thống, nếu không có ngài thì hôm thi đấu đó ta đã chết rồi.” “Cái mạng này, coi như ta trả ngài!”

Nghe vậy, nam nhân sững sờ, nhờ ánh sáng của ngọn đuốc mà hắn có thể nhìn rõ quân sĩ, nhận ra đối phương.

“Là ngươi!” Quân sĩ mỉm cười:

“Quả nhiên, phó đô thống còn nhớ ta.” Hắn quay đầu nhìn những quân sĩ khác đang tìm kiếm không xa, nói gấp: “Phó đô thống, mau lên ngựa đi. Kỹ thuật cưỡi ngựa của ngài là nhất trong ba quân, cứ đi về phía Nam, không bao lâu sẽ thoát khỏi bọn họ!”

Quân sĩ kéo dây cương đưa cho nam nhân, nam nhân do dự một chút liền cắn răng, nắm lấy dây cương lật người lên ngựa, hắn ngồi vững, con ngựa dưới thân vô cùng hiền lành.

“Huynh đệ, đa tạ!” Người nam nhân quay đầu nhìn sâu quân sĩ một cái, cắn răng, không dừng lại nữa.

“Giá!” Nam nhân kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa lập tức hiểu ý, tung vó phi nhanh về phía xa.

“Mau đuổi theo! Hắn ở đằng kia, hắn cướp ngựa của ta!” Quân sĩ vừa nhường ngựa cho nam nhân giả vờ bị tấn công, liều mạng hét lên.

Nam nhân phi ngựa như bay, phía sau cũng vang lên tiếng la hét ồn ào.

“Tìm thấy hắn rồi!”

“Hắn ở đó!”

“Mau đuổi theo!”

“Xong rồi, để hắn lấy được ngựa rồi!”

Những quân sĩ xung quanh vội vàng đuổi theo nam nhân, miệng không ngừng la hét.

“Lộc cộc...”

Bốn vó ngựa phi trên đồng cỏ, nhịp nhàng đầy uy lực, nam nhân ngồi vững trên lưng ngựa, gió mát rượi phả vào mặt, đêm lạnh như nước, không khí thoang thoảng hương cỏ thơm.

Trong lòng nam nhân thầm nghĩ, hy vọng đại ca sẽ nể mặt mình mà tha cho quân sĩ vừa rồi.

Ánh mắt hắn bình thản, miệng khẽ quát.

“Giá!”

“Giá!”

Con tuấn mã tung vó, tự do phi nước đại trên thảo nguyên.

“Vèo vèo...”

“Vèo vèo...” Thỉnh thoảng phía sau lại vang lên tiếng xé gió của mũi tên.

Nam nhân không quay đầu lại, chỉ cần nghe tiếng là có thể biết mũi tên rơi ở đâu.

Hắn quay đầu ngựa, dễ dàng né được mưa tên bắn từ phía sau.

Những quân sĩ đuổi theo sau dần bị nam nhân bỏ xa, nam nhân trầm mặc không nói, hắn điều khiển ngựa một đường chạy về phía nam.

Hiện giờ hắn đang ở sâu trong lãnh thổ Đại Liêu, muốn trở về Đại Vũ từ đây ít nhất cũng phải mất một ngày. Sắc mặt nam nhân u ám, ngựa không thể nào giữ tốc độ cao mãi được, nếu không nghỉ ngơi thì chẳng mấy chốc sẽ kiệt sức mà chết.

Trong tình cảnh này, muốn trở về Đại Vũ quả là khó khăn...

Quá khó khăn!

Nam nhân vẻ mặt dờ dẩn, tuy khó khăn nhưng hắn không bỏ cuộc, vẫn chú tâm điều khiển ngựa. Chạy được vài dặm, nam nhân quay đầu nhìn lại phía sau, binh lính đang tìm kiếm hắn đã bị bỏ lại rất xa.

Dưới màn đêm đen kịt, ánh sáng từ những ngọn đuốc trên tay binh lính đã nhỏ như hạt gạo, nam nhân thở phào nhẹ nhõm, ngay khi hắn nghĩ rằng mình đã thoát khỏi sự truy đuổi thì một vài ngọn lửa bất ngờ bùng lên không xa, mười mấy con ngựa nhanh chóng đứng ở phía trước.

Trên lưng ngựa, quân sĩ tay cầm ngọn đuốc, bảo vệ một đại hán vạm vỡ mặc hắc giáp.

Nhìn thấy cảnh này, nam nhân chạy trốn giật mình, vội vàng kéo dây cương.

“Hu!” Con ngựa dưới háng hắn bước thêm vài bước rồi dừng lại.

Màn đêm buông xuống, dưới ánh đuốc, nam nhân chạy trốn nhìn người đại hán mặc hắc giáp.

Mà người nọ cũng đang nhìn lại đây, ánh mắt hai người giao nhau, Trong mắt đại hán tràn đầy phức tạp, hắn chậm rãi mở miệng:

“Minh đệ!”

Giọng người nam nhân có chút khàn khàn, khẽ gọi:

“Đại ca!”

Hai người ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn nhau mang theo hồi hận, lưu luyến và cả cảnh giác.

Hai huynh đệ nhìn nhau hồi lâu, đại hán vạm vỡ mặc hắc giáp đột nhiên kéo dây cương, nhường đường.

Những quân sĩ đi theo bên cạnh hắn cũng lần lượt tránh ra.

Thấy vậy, mắt người nam nhân đỏ hoe, trong lòng xúc động.

“Đại ca!” Hắn khàn giọng gọi.

Đại hán vạm vỡ trầm giọng nói: “Người đi đi, là vi huynh đưa người đến thảo nguyên, lẽ ra nên tiễn người một đoạn.”

“Sau hôm nay, hy vọng hai ta sẽ không gặp nhau trên chiến trường!”

“Nếu thực sự gặp nhau, đến lúc đó...”

“Đừng nương tay!”

Nam nhân cắn chặt môi, giọt nước mắt nóng hổi chảy ra từ khóe mắt, hắn gật đầu thật mạnh, giọng nghẹn ngào:

“Đại ca!”

“Ta đi đây!”

Nói xong, nam nhân kẹp chặt bụng ngựa, như mũi tên rời khỏi dây cung, phi nhanh về phía nam!

Mà trên mặt đại hán vạm vỡ cũng đã ướt lệ, hấn ngấn ngơ nhìn nam nhân rời đi, giọng khàn khàn:

“Hy vọng...”

“Sau này sẽ không phải gặp nhau trên chiến trường.”

“Minh đệ...”

Chương 323: Chương 323

Biện Lương, tổng bộ Lục Phiến Môn.

Lỗ Nặc ngáp dài trở về phòng, hắn vừa cởi quần áo chuẩn bị đi ngủ thì...

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa vang lên, Lỗ Nặc tức giận đến mức khòe miệng giật giật.

“Ai đấy?” Lỗ Nặc ngồi trên giường, nén giận hỏi, đêm nay sao thế, toàn người tìm hắn? Muốn ngủ một giấc ngon cũng không được.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một bồ khoái trẻ: “Lỗ bộ đầu, có tin khẩn từ Lâm An phủ. Nói là đã bắt được Độc Vương Tiết Minh của Thần Y cốc. Bọn họ không biết xử lý thế nào.”

Lỗ Nặc khẽ nhú mày.

Độc Vương Tiết Minh?

Hắn nheo mắt, trong đầu hiện lên thông tin liên quan từ quyền tông.

Tiết Minh, sư đệ của cốc chủ Thần Y cốc - Diệu Y Thánh Thủ Phí Chính Hòa, dù chỉ có thực lực tam phẩm nhưng độc thuật của hắn vô cùng lợi hại. Giang hồ đồn rằng, trên đời này không có độc nào mà Độc Vương Tiết Minh không giải được, cũng không có ai mà ông ta không thể hạ độc chết.

Tiết Minh là người khiêm tốn, ít khi xuất hiện, rất ít người trên giang hồ được gặp ông ta, tại sao ông ta lại bị bồ khoái của Lâm An phủ bắt được?

“Cụ thể là chuyện gì?” Lỗ Nặc hỏi.

Bồ Khoái trẻ ngoài cửa nói: “Nghe nói, Tiết Minh đã giết một nha hoàn giữa đường, sau đó không biết vì sao lại chạy đến nha môn tự thú.”

“Bồ Khoái bắt hẩn, hẩn cũng không chống cự, cứ như đang chờ chết.”

Lỗ Nặc tròn mắt, còn có chuyện này sao?

Không biết sống cho tốt, lại chạy đến nha môn để chết?

Lỗ Nặc trầm ngâm một chút, nói: “Nói với Lâm An phủ, nếu ông ta không đi, vậy thì giết.”

“Tiết Minh và Thần Y có quan hệ bình thường, Phí Chính Hòa sẽ không nói gì đâu.”

“Giết người giữa phố, dùng võ phạm cấm, dù Thần Y có đến người cũng không nói được gì.”

Nhận được câu trả lời, bồ Khoái trẻ đáp một tiếng rồi cáo lui.

Lỗ Nặc ngã xuống giường, không nghĩ nhiều nữa, ngày mai bệ hạ có thể sẽ triệu kiến hẩn, nghỉ ngơi sớm một chút để tránh ở trước mặt bệ hạ để lại ấn tượng xấu tinh thần không phần chấn.

Không lâu sau, trong phòng vang lên tiếng ngáy ngủ say,

...

Lâm An phủ, ngục giam Dur Hàng huyện, Tiết Minh dựa vào tường nhắm mắt lại, ông ta đầu tóc rối bù, tay chân đeo xiềng xích, quần áo trên người cũng có vẻ hơi bẩn thỉu.

Tiết Minh đã bị nhốt trong ngục vài ngày rồi, mấy ngày nay, Tiết Minh cả ngày đối mặt với bức tường ngói khô khan.

Vất vả lắm mới thu thập được mấy chục năm nguyên liệu, cuối cùng cũng luyện ra được một con Cổ Vương kỳ tuyệt thiên hạ, còn chưa kịp làm nóng mà đã mất rồi...

Đối với Tiết Minh mà nói, đây là một đả kích rất lớn, mục tiêu mà ông ta theo đuổi nửa đời, cuối cùng lại thành công cốc!

Cảm giác thất vọng tuyệt vọng này không phải người ngoài có thể hiểu được, Tiết Minh bây giờ chỉ muốn chờ chết, sống đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

Lúc này là canh năm.

“Khò khò...” Tiếng ngáy vang lên từ các phòng giam khác.

Bộ khoái Dư Hàng huyện sau khi bắt được ông ta, biết được ông ta là Độc Vương Tiết Minh thì đã không nhốt chung với các phạm nhân khác mà là sắp xếp một phòng riêng, bỗng nhiên, Tiết Minh mở mắt nhìn về phía hành lang bên ngoài phòng giam.

Cuối hành lang có một chiếc bàn dài, bình thường, đây là nơi bộ khoái dùng bữa, trên bàn có một ngọn đèn dầu leo lét, ánh sáng yếu ớt chỉ đủ soi mờ xung quanh, Tiết Minh nhìn chằm chằm vào cuối đường, mắt nheo lại, chợt một bóng người đột ngột xuất hiện, đi đến bên chiếc bàn dài.

Ánh sáng yếu ớt soi rõ hình dáng người đó, đối phương mặc trường sam thanh lục, dáng người gầy gò.

Nhìn thấy bóng người đó, Tiết Minh hơi ngòai thẳng dậy, thanh sam nhân bước vào đường hầm.

“Vù vù...”

Hai tiếng vung tay áo nhẹ nhàng vang lên, từ trong tay áo đối phương tung ra vài luồng bột màu trắng bị gió từ tay áo cuốn đi, bay tứ phía.

“Vù vù...”

“Vù vù...” Tiếng ngáy của những tù phạm trong các phòng giam khác trở nên rõ ràng hơn, rõ ràng đã ngủ say hơn rồi.

Tiêu Minh nhìn bóng người đó, giọng khàn khàn nói: “Lục Hợp Mê Hồn Tán.”

“Bốp bốp...” Bóng người thanh sam giơ hai tay lên vỗ vào cái, hấn đi thẳng đến trước cửa phòng giam của Tiêu Minh, qua song sắt gỗ dày, cười nói:

“Sur thúc, đã lâu không gặp!”

“Rời khỏi Thần Y cốc nhiều năm như vậy mà vẫn có thể nhận ra Lục Hợp Mê Hồn Tán ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

“Bội phục bội phục!”

Nghे lời khen ngợi vụng về của thanh sam nhân, Tiêu Minh khịt mũi lạnh lùng.

“Người đến đây làm gì? Đến xem trò cười của ta sao?”

Thanh sam nhân cười tùm tùm nói:

“Ấy! Sur thúc, sao lại nói vậy.”

“Sur điệt đến để cứu ngài!” Tiêu Minh nhắm mắt lại, lạnh lùng nói:

“Không cần.”

“Lão phu không muốn đi.” Thanh sam nhân cười cười, nói: “Sur thúc, sao ngài lại nghĩ quẩn vậy. Chỉ là giết một nha hoàn thôi mà, không cần phải liều mạng vậy đâu.”

“Người của Thần Y cốc chúng ta đã cứu sống biết bao nhiêu người, lỡ tay giết một hai người, thiên hạ cũng chẳng dám nói gì.”

Tiêu Minh nhắm mắt, không thèm để ý đến hấn.

Thấy Tiêu Minh không để ý đến mình, thanh sam nhân cười nói: “Sự thúc, ý định của ta, ngài hẳn cũng rõ. Ta sẽ nói thẳng.”

“Nếu ngài đã nhất quyết muốn chết, vậy chẳng phải nên truyền lại cuốn 《Độc Kinh》 sao?”

“Tâm huyết cả đời nghiên cứu ngài người, chẳng lẽ lại muốn mang theo xuống mồ à?”

Chương 324: Chương 324

Nghe vậy, Tiêu Minh bỗng mở mắt nhìn thanh sam nhân, ánh mắt có chút kinh ngạc.

“Sur huynh của ta từ trước đến nay chưa bao giờ coi trọng độc thuật.”

“Ngươi thân là đệ tử chân truyền của hắn, lại đến tìm ta xin 《Độc Kinh》?”

Thiên hạ đều biết, Diệu Y Thánh Thủ Phí Chính hết lòng nghiên cứu y thuật, kinh thường nhất là những phương pháp tà môn ngoại đạo.

Thanh sam nhân cười lắc đầu.

“Sur thúc, sư phụ là sư phụ, ta là ta.”

“《Độc Kinh》 bao hàm tinh hoa độc thuật thiên hạ, trên con đường độc thuật này, ngài được xưng một tiếng Tông Sư cũng không quá đáng.”

“Y độc không phân nhà, chỉ là sư phụ quá mức cố chấp rồi.”

“Sur diệt thật ra đã ngưỡng mộ sư thúc từ lâu!”

Tiết Minh dựa vào tường, cười lạnh nói: “Ta thấy ngươi là y thuật tiến triển không tốt nên muốn từ chỗ ta lấy kinh, chuyển sang tu luyện độc thuật.”

Thanh sam nhân bị vạch trần tâm tư cũng không tức giận, ngược lại cười nói: “Sư thúc đã rõ ràng như vậy.”

“Vậy ta nói thẳng.”

“Sur điệt tuy không tính là xuất sắc trong các đệ tử chân truyền, nhưng tư chất, ngộ tính cũng vượt xa người thường.”

“Kế thừa y bát của ngài cũng không tính là chôn vùi 《Độc Kinh》.”

Tiết Minh nhìn thanh sam nhân, lạnh lùng nói: “Tam tâm nhị ý, là đại kỵ của người hành y!”

“Sur huynh người đã dạy người như thế nào?”

“Bản thân người không tiến bộ được trong y thuật liên nản lòng thoái chí, muốn chuyển sang học độc thuật. Vậy lúc nghiên cứu độc thuật mà gặp khó khăn, chẳng lẽ người lại bỏ cuộc à?”

“Loại người như người cũng xứng kế thừa y bát của ta sao?”

Tiết Minh quát lớn, thanh sam nhân đứng ngoài phòng giam, khẽ nheo mắt.

“Sur thúc, sur điệt đã nói rõ rồi. Nếu ngài không đồng ý, sur điệt chỉ còn cách tự mình lấy.” Nói xong, thanh sam nhân vung tay đánh vào cửa gỗ nhà giam.

“Rắc...” một tiếng giòn tan, tấm gỗ dày liền bị đánh gãy, hấn sải bước vào trong, tay phải khẽ vẩy, từ tay áo bay ra một làn bột trắng.

Bột trắng nhanh chóng lan tỏa về phía Tiết Minh.

Tiết Minh cười lạnh một tiếng, nín thở, Lục Hợp Mê Hồn Tán của Thần Y Cốc nếu không cẩn thận hít vào người thì không chỉ vận chuyển nội lực bị ảnh hưởng mà tứ chi còn trở nên tê dại vô lực.

Thanh sam nhân đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vỗ vào ngực Tiết Minh, thứ hấn sử dụng chính là tuyệt kỹ độc môn của Thần Y Cốc “Xuất Vân Miên Chưởng”, xuất chưởng mềm

mại, chiêu pháp nhẹ nhàng, đánh vào người, nội lực sẽ xuyên qua cơ thể, gây tổn thương nặng cho nội tạng của đối phương, bộ chiêu pháp này trong võ học nhất phẩm cũng được xem là đứng đầu.

Thấy thanh sam nhân tấn công mình, Tiết Minh vận chuyển nội lực, cũng dùng một chiêu chiêu pháp tương tự để đón đỡ, hai người song chiêu chạm nhau, nhưng kỳ lạ là không phát ra một tiếng động nào.

Đột nhiên, Tiết Minh run lên, lùi lại vài bước, lưng đập vào tường, sắc mặt tái nhợt, hai cánh tay run rẩy, chiêu lực của đối phương thâm hậu hơn ông ta rất nhiều, xem ra ít nhất cũng có trình độ tam phẩm hậu kỳ.

Thanh sam nhân thấy một chiêu có hiệu quả liền cười mỉa nói: “Sur thúc, thực lực của ngài chỉ có tam phẩm sơ kỳ, lại không chuyên tâm nghiên cứu chiêu pháp, toàn bộ thực lực đều đặt vào độc.”

“Hiện tại ngài toàn thân trên dưới độc tài đã cạn kiệt, lại làm mất con Cỗ Vương đó, ngài lấy gì để đấu với ta?”

Nghe những lời này, trong mắt Tiết Minh lóe lên một tia lạnh lùng.

“Làm sao ngươi biết ta đã cạn kiệt độc tài, luyện thành Cỗ Vương?”

Lúc này, hơi thở của Tiết Minh có chút gấp gáp, nhìn chằm chằm vào thanh sam nhân.

Thanh sam nhân nghe vậy thì cười nói:

“Sur thúc, sư điệt đã đi theo ngài suốt một chặng đường rồi.”

“Từ khi ngài bắt đầu luyện con Cỗ Vương đó, ta đã luôn chờ đợi. Để dụ con Cỗ Vương của ngài ra, ta đã tốn không ít

công sức.”

Tiết Minh tức giận đến mức mắt muốn nứt ra, ông ta tròn to mắt, nghiến răng nói: “Là ngươi!”

Lúc này, Tiết Minh đã hiểu tại sao con Cỏ Vương lại tự nhiên mở nắp trốn thoát? Hóa ra là tên khốn này giở trò!

Thanh sam nhân thân nhiên gật đầu: “Đương nhiên là ta. Ta vốn định dụ con Cỏ Vương đó đi. Dù không lấy được Độc Kinh thì chỉ cần có được con Cỏ Vương tuyệt thế kia cũng đủ để ta sống yên ổn trên giang hồ rồi.”

“Chỉ là không ngờ Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương cũng không thể khiến nó hứng thú, ta đốt tới ba nén hương mà vẫn không dụ được nó.”

“Sur thúc, ngài thật sự đã luyện ra một bảo bối tốt đấy!”

Nghe thấy năm chữ “Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương”, Tiết Minh tròn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngươi... Ngươi đã trộm Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương!”

“Ngươi thật to gan!”

Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương là một trong những bảo vật của Thần Y Cốc, nó là một loại hương kỳ lạ do đời cốc chủ trước trước trước nghiên cứu ra, có thể thu hút tất cả các loại côn trùng quý hiếm trong vòng năm dặm.

Rất nhiều phương thuốc cần côn trùng quý hiếm làm thuốc dẫn, cho nên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương có công dụng rất phi thường. Ngay khi được luyện ra thì cách chế tạo đã bị Thần Y Cốc liệt vào tuyệt mật.

Nhưng mà, để luyện Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương cần một loại kỳ dược, loại thuốc đó rất hiếm, đã nhiều năm không xuất hiện trên giang hồ.

Vì lý do này mà Thần Y Cốc coi những nén Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương còn lại là bảo vật, nếu không gặp phải bệnh nan y, hoặc là chương môn của một phái cầu xin, Thần Y Cốc sẽ không sử dụng Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương!

Chí bảo quý giá như vậy mà hắn lại dám đánh cắp,

Chương 325: Chương 325

Tiết Minh lạnh lùng nhìn thanh sam nhân, nghiêng răng nói: “Người không sợ trong cốc ra lệnh truy sát sao?” Thần Y Cốc địa vị phi phàm trên giang hồ.

Mặc dù không có cấp Tông Sư trấn giữ nhưng Thần Y Cốc vẫn có tầm ảnh hưởng không thua kém bất kỳ thế lực Tông Sư nào, mỗi năm, vô số võ giả được cứu chữa tại đây. Từ xưa tới nay, Thần Y Cốc kết giao võ giả giang hồ nhiều vô số kể, nếu có ai đó kết oán với Thần Y Cốc đều không cần Thần Y Cốc ra tay, những thế lực muốn lấy lòng Thần Y Cốc sẽ thay bọn họ làm việc đó.

“Đã làm thì ta không sợ.” Thanh sam nhân cười nói: “Sư diệt ban đầu là muốn đi theo sư thúc, thay đổi môn đình.”

“Cửu Hoa Ngọc Lộ Hương này là lễ vật ra mắt của sư diệt. Mặc dù sư thúc vẫn còn tên trong Thần Y Cốc, nhưng chuyện giữa ngài và sư phụ, ta biết rất rõ.”

“Chỉ cần sư phụ ta còn sống, ngài sẽ không thể quay về Thần Y Cốc.”

Vừa định nói gì đó thì Tiết Minh liền cảm thấy cơ thể mỗi nhừ, tứ chi bủn rủn.

“Bịch!” một tiếng.

Tiết Minh ngồi phịch xuống đất, hấn trúng chiêu rồi! Khuôn mặt Tiết Minh lộ vẻ kinh hãi, hấn đã phòng bị Lục Hợp Mê Hồn Tán, tại sao vẫn trúng chiêu?

Thanh sam nhân dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tiết Minh, hấn cười tùm tùm nói: “Sư thúc, ngài chỉ biết Lục Hợp

Mê Hồn Tán nhưng lại không biết, gần đây trong cốc đã nghiên cứu ra một loại mê dược không màu không mùi.”

“Mặc dù hiệu quả không bằng Nhuyễn Cân Tán của Đường Môn nhưng cũng không kém là bao.”

Tiết Minh ngồi liệt dưới đất, lạnh lùng nhìn thanh sam nhân, hỏi: “Vậy nên, khi biết ta muốn luyện Cổ Vương, người đã thay đổi chủ ý?”

“Đúng vậy!” Thanh sam nhân thẳng thắn thừa nhận.

“Nếu ta có được Cổ Vương đó, lại dịch dung đôi mặt, thiên hạ này ta có thể đi đâu cũng được, cần gì phải học thêm độc thuật nữa.”

Mặc dù bị trúng độc nhưng Tiết Minh vẫn giữ được bình tĩnh.

“Người căn bản không có hứng thú với y thuật, độc thuật, thứ người muốn chỉ là danh tiếng giang hồ, tiền tài lợi ích!” Tiết Minh nhìn thấu nội tâm của thanh sam nhân.

Thanh sam nhân bước đến bên cạnh Tiết Minh, hắn ngồi xổm xuống, vẫn giữ nụ cười tủm tỉm.

“Sur thúc, tất cả chúng ta đều là giang hồ võ giả, chẳng phải đều vì những thứ đó sao? Ngài dám nói, ngài bỏ ra mấy chục năm tâm huyết, luyện chế Cổ Vương, không phải để tìm sự phụ ta báo thù sao?”

“Ân oán tình thù, chuyện này, ta càng nhìn rõ hơn ngài.”

“Có thực lực, là có thể làm theo ý mình!”

“Giang hồ là giang hồ của kẻ mạnh...” Nói xong, thanh sam nhân nhìn vào cùm chân tay của Tiết Minh, hắn lấy từ thắt lưng ra một chiếc chìa khóa, đây là lúc vừa vào ngục giam, hắn đã lấy được từ bộ khoái canh gác.

Chìa khóa đâm vào ổ khóa, ‘cách...” một tiếng nhẹ, cùm mở ra.

“Sur thúc, loại mê dược này gọi là Thanh Phong Túy, sau khi trúng chiêu, ngài ít nhất một khắc sau mới có thể cử động.”

“Ngài ở đây chờ chết, thật là phí phạm tài năng, sư diệt ta đưa ngài ra ngoài, nuôi ngài trong hũ, chăm sóc ngài đến cuối đời! Như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

“Ha ha ha ha...” Thanh sam nhân túm lấy Tiết Minh, cười lớn.

Tiết Minh sắc mặt tái xanh, nhìn sâu vào thanh sam nhân, sau đó nhắm mắt lại yên lặng điều tức.

Thanh sam nhân túm lấy Tiết Minh, sải bước đi ra ngoài, rất nhanh đã rời khỏi ngục giam nha môn.

Bên ngoài đêm lạnh như nước, đầy sao sáng lấp lánh, ánh trăng thanh lạnh chiếu xuống đất, càng thêm vài phần thanh u.

Thanh sam nhân một tay xách Tiết Minh, thân pháp nhẹ nhàng nhảy ra khỏi sân nha môn, trên đường đi cũng không hề gây chú ý của người khác.

Nha môn Dư Hàng huyện bỗng lộc ít ỏi, không có võ giả nào muốn đến đây làm bộ khoái, cho nên bộ khoái ở đây đều là những người bình thường \ thân hình cường tráng.

Thanh sam nhân xách Tiết Minh thông thả bước trên phố dài, hẩn xác định phương hướng, định đưa Tiết Minh đến căn nhà hẩn thuê, nhưng đột nhiên, một tiếng gió cực nhỏ lướt qua, thanh sam nhân run lên, tay phải xách Tiết Minh buông ra, Tiết Minh cứ thế rơi mạnh xuống đất.

Thanh sam nhân lùi lại vài bước, ánh mắt kinh hãi nhìn Tiết Minh, Tiết Minh thở hồn hển đứng dậy, sắc mặt trắng

bệch.

“Người...”

“Người có thể giải Thanh Phong Túy?” Thanh sam nhân run rẩy, vẻ mặt hoảng hốt, đôi môi hồng hào của hắn nhanh chóng chuyển sang màu tím, rõ ràng là đã trúng kịch độc.

Tiết Minh thở dốc vài hơi, ông ta lạnh lùng nhìn thanh sam nhân, giọng khàn khàn: “Người vẫn còn quá trẻ. Tuy ta đã dùng hết độc dược, nhưng không có nghĩa ta không có át chủ bài phòng thân.”

“Một loại mê dược tầm thường... Không phải chuyện gì khó khăn.”

Thanh sam nhân còn muốn nói gì đó, hắn há miệng nhưng không thể phát ra tiếng.

“Bịch...” một tiếng, hắn cứ thế ngã xuống đất, tay phải run rẩy sờ vào ngực, chưa kịp lấy ra thuốc giải độc thì đã co giật rồi chết ngay trên đường.

Tiết Minh nhìn thanh sam nhân đã mất đi sinh khí, bị mình hạ độc chết, ông ta thở dài một tiếng.

Hóa ra, việc Cổ Vương của ông ta chạy ra ngoài có liên quan rất lớn đến hắn.

Chương 326: Chương 326

Khuôn mặt Tiết Minh lộ ra một tia buồn khổ cùng bi thương.

Quả là thế sự vô thường.

Ông ta nhắc chân, chuẩn bị về nha môn chờ chết, nhưng vừa đi được vài bước thì Tiết Minh bỗng mềm nhũn, suýt ngã xuống đất.

“Thanh Phong Túy...”

“Mê được này quả thật lợi hại.”

“Lấy nội lực của ta, vậy mà không thể hoàn toàn áp chế được!” Tiết Minh toát ra một tia chấn kinh, ông ta quanh năm tiếp xúc với độc vật, nội lực trong cơ thể cũng nhiễm một phần độc tính, vừa rồi ông ta đã dùng nội lực mang độc của mình để cưỡng ép áp chế được lực của mê dược.

Cảm nhận cơ thể dần trở nên suy yếu, Tiết Minh nghiêng răng, bước nhanh trên đường.

Nhưng đi được hơn mười trượng thì Tiết Minh không còn có thể áp chế được lực của Thanh Phong Túy nữa.

Ông ta ngã phịch xuống đường, trước mặt là một con hẻm nhỏ, trong hẻm chen chúc một đám lưu dân, một trong số người đang ngủ ở đầu hẻm nghe thấy tiếng ngã thì mở mắt ra, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiết Minh nằm trên mặt đất.

Nương nhờ ánh trăng nên hắc mới nhìn thấy Tiết Minh, miệng lâm bảm chửi rủa rồi choạng đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiết Minh.

Tay chân Tiết Minh giờ đã bủn rủn không thể chống cự, trong lòng còn dâng lên một tia buồn ngủ, cơn buồn ngủ đó dần lớn lên trong lòng hắn. Dần dần, mí mắt trên và dưới của Tiết Minh bắt đầu chiến đấu, ông ta cảm thấy mình như bị ai đó nắm lấy. Không đợi Tiết Minh có bất kỳ hành động nào thì lưu dân đó lén lút nhìn xung quanh vài lần, thấy bốn bề vắng lặng thì liền nhẹ nhàng kéo Tiết Minh vào con hẻm, Tiết Minh vẫn còn một chút ý thức sót lại, ông ta cảm thấy lưu dân này thò tay vào trong ngực mình lục lọi một hồi.

Lưu dân lục lọi hồi lâu, không sờ thấy thức ăn, tiền bạc mà mình muốn thì chửi thề một tiếng, đá vào hông Tiết Minh, sau đó không để ý đến Tiết Minh nữa mà liền nằm xuống đầu hẻm, tiếp tục ngủ.

Tiết Minh không thể chống lại được lực của Thanh Phong Túy, ông ta cũng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng ồn ào chợt vang lên bên tai.

“Lại đây, lại đây, xem đi!”

“Trâm cài vừa mới chạm khắc, son phấn thượng hạng...”

“Kẹo hồ lô! Kẹo hồ lô!”

“Giỏ tre! Giỏ tre!”

Tiết Minh cau mày, ồn ào quá, ông ta từ từ mở mắt ra, ánh nắng chói chang chiếu vào mặt, trong giây lát, nước mắt Tiết Minh ào ào tuôn rơi.

Phải mất một lúc mới thích nghi lấy lại thị lực, Tiết Minh nheo mắt nhìn xung quanh, thấy mình đang nằm trong một con hẻm ven đường, mà cách đó không xa có một nhóm lớn lưu dân đang ngồi, những lưu dân này đều đầu bù tóc rối, quần áo bẩn thỉu, Tiết Minh trông cũng không khác gì họ.

Ngay lúc đang nhìn xung quanh thì Tiết Minh đột nhiên ôm đầu bằng tay trái, cảm thấy đau như búa bổ.

Đây là tác dụng phụ của mê dược, ông ta không biết sự điệt của mình đã bỏ bao nhiêu mê dược, nhưng sau khi tỉnh dậy bị đau đầu như vậy, lượng mê dược chắc chắn không ít. Tiết Minh ôm đầu nghỉ ngơi một lúc lâu mới đè nén được cơn đau, mặt mày tái mét, ông ta bò dậy khỏi mặt đất nhìn ra đường, người đi bộ trên đường nhộn nhịp, đủ loại người bán hàng rong đi dạo phố, rất náo nhiệt, xem ra là giữa buổi sáng.

Tiết Minh tính toán sơ qua, sắc mặt chợt chùng xuống, từ lúc trời rạng sáng đến tận giữa buổi sáng, lượng mê dược này đủ để mê man mười người nha! Sự điệt của hắn thực sự cẩn thận mà.

Tiệc là hắn vẫn còn một sơ suất.

Tiết Minh ngồi dựa vào tường, ngậy người nhìn ra đường, không biết mình nên đi đâu về đâu.

Lúc ông ta đang ngẩn người thì trước mắt chợt tối sầm lại, Tiết Minh ngẩng đầu lên, liền thấy hai bóng người đứng trước mặt, che khuất ánh nắng mặt trời.

Đó là hai đứa trẻ khoảng tám hoặc chín tuổi, một nam một nữ, nam hài gầy gò, trên mặt lộ rõ vẻ bệnh tật xanh xao, tay cầm mấy lọ sứ nhỏ màu nâu, bên cạnh là một nữ hài, nữ hài cao gầy, mặt đầy tàn nhang, nữ hài chớp mắt nhìn Tiết Minh.

“Lão bá, ta thấy sắc mặt ngài không được tốt, là tướng khí huyết hư nhược.” Nam hài nghiêm túc nói với Tiết Minh, hắn mở nút chai, đổ ra hai viên thuốc nhỏ màu đen đưa cho Tiết Minh.

Tiết Minh sững người, hắn nhìn những viên thuốc màu đen mà nam hài đưa tới, liếc mắt một cái đã nhận ra đó là thứ gì.

Ích Khí tán, một loại dược tán được làm từ bã thuốc, vài đồng một chai, nói là có thể bổ khí huyết, nhưng tác dụng chỉ là tạm bợ.

Đây là sản phẩm phụ của dược đường khi xử lý bã thuốc, nữ nhân nghèo sinh con xong thường mua vài chai để bồi bổ cơ thể, lần cuối cùng Tiết Minh nhìn thấy Ích Khí tán là khi ông ta còn là một học đồ ở Thần Y cốc.

”Lão bá, đây là Ích Khí tán.” Nam hài thấy Tiết Minh không chịu đưa tay ra thì liền giải thích.

Tiết Minh nhìn nam hài, ánh mắt phức tạp, ông ta không ngờ rằng mình lại luân lạc đến mức bị một đứa trẻ phát Ích Khí tán!

Chương 327: Chương 327

Thấy Tiết Minh không nhận, nam hài cũng không ép buộc, nam hài cầm chai Ích Khí tán đi dọc con hẻm, phát cho lưu dân khác.

Tiết Minh nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hai đứa trẻ, không khỏi cười khẽ hai tiếng.

Ích Khí tán chỉ là thứ được đường lừa người, chỉ có chút tác dụng, vậy mà hai đứa trẻ này lại đi phát dọc đường, thật là ngây thơ.

Tiết Minh dựa vào tường của con hẻm, nhìn chăm chăm vào con phố đông đúc người qua lại, cái này làm ông ta nhớ lại vài thập kỷ trước, những ký ức đã chết từ lâu chợt tràn về từ sâu thẳm tâm trí như thủy triều.

Khi còn là một học đồ ở Thần Y cốc, ông ta dường như cũng đã làm điều gì đó tương tự, nhưng thứ được phát không phải là Ích Khí tán mà là được tán chữa ôn dịch.

Nhớ lại những ký ức đã qua, tim Tiết Minh đau nhói, đã từng cũng có một nữ tử đi theo ông ta như thế.

Tiết Minh vội vàng nhắm mắt lại, hơi thở trở nên nặng nề, ông ta không dám nghĩ nữa, nhưng đôi khi, những ký ức mà bản thân càng không muốn nghĩ tới thì nó lại càng nhảy nhót trong đầu, càng thu hút sự chú ý của bản thân.

Những ký ức mà hắn nghĩ là đã bị lãng quên ở một góc lại sống lại, đồng thời bắt đầu tấn công ông ta, những ký ức đã qua ngày càng rõ ràng, khuôn mặt Tiết Minh trở nên đau đớn,

đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lọt vào tai Tiết Minh, cắt ngang dòng hồi tưởng của hắn.

“Tiểu Nghị, Tiểu Oánh? Hai đứa đang ở đâu?” Một giọng nữ trong trẻo vang lên không xa.

Nghe thấy một giọng nữ quen thuộc, Tiết Minh chột rùng mình, ông ta nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy bên vệ đường, Hoa Tịch Nguyệt trong một thân trang phục nha hoàn đang đứng đó, bên cạnh là nha hoàn Xuân Đào và vài đứa trẻ sáu bảy tuổi, nàng tay xách một giỏ rau, đang ngó nghiêng tìm kiếm.

Nghe thấy tiếng gọi của Hoa Tịch Nguyệt, Trần Nghị và Trần Oánh đang phát thuốc trong con hẻm nhỏ, vội vàng chạy ra.

“Tiểu Nguyệt tử!” Trần Oánh khẽ gọi.

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu lại, y thấy Trần Nghị và Trần Oánh chạy ra từ con hẻm nhỏ nơi những nạn dân tụ tập thì khẽ cau mày:

“Hai đứa chạy đến đó làm gì?”

Trần Nghị ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt tái nhợt vì bệnh tật, hắn cười nói: “Tiểu Nguyệt tử, chúng ta đi phát Ích Khí tán cho bọn họ.” Vừa nói, Trần Nghị mở lòng bàn tay, để lộ ra một chiếc lọ sứ màu nâu.

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn, không khỏi cười: “Tiền tiêu vật mà viện trưởng cho hàng tháng, hai đứa lại dùng để mua Ích Khí tán.”

“Hai đứa đúng là vô cùng hảo tâm.”

“Không tệ.” Nghe lời khen của Hoa Tịch Nguyệt, Trần Nghị và Trần Oánh nhìn nhau, trên mặt liền nở nụ cười ngây thơ.

“Được rồi, chúng ta nên về thôi.” Hoa Tịch Nguyệt xoa đầu Trần Oánh nói.

“Vâng!” Hai đứa trẻ đồng thanh gật đầu.

Hoa Tịch Nguyệt quay người, ánh mắt lướt qua liền chú ý đến Tiết Minh, nàng thoáng sững người, dừng thân thể.

“Hai đứa về với Xuân Đào tử tử trước đi.”

“Ta có chút việc.” Hoa Tịch Nguyệt nói với Trần Nghị và Trần Oánh.

Hai đứa trẻ ngoan ngoãn gật đầu, đi theo Xuân Đào.

Hoa Tịch Nguyệt chào tạm biệt Xuân Đào.

Xuân Đào hiểu ý, nàng dẫn đám trẻ con đi về hướng Dục Anh Đường.

Tiết Minh đầu tóc bù xù, quần áo bẩn thỉu nhận ra Hoa Tịch Nguyệt đang nhìn mình, trên mặt liền lộ ra một nụ cười khổ, Không ngờ lại gặp nàng ở đây.

Hoa Tịch Nguyệt bước nhẹ đến trước mặt Tiết Minh, ánh mắt trời chiếu xuống, bóng nàng phủ lên người Tiết Minh, Tiết Minh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

“Ô, đây chẳng phải là Độc Vương tiền bối sao? Sao lại ra khỏi ngục rồi?” Hoa Tịch Nguyệt chớp đôi mắt đẹp, thích thú nhìn Tiết Minh. Hôm đó, nàng thấy ánh mắt Tiết Minh âm trầm, vẻ như muốn chết, cứ tưởng ông ta sẽ không vượt ngục, không ngờ hôm nay lại đụng phải trên đường, nhìn dáng vẻ này chắc là mới vượt ngục ra nhỉ?

Hoa Tịch Nguyệt đánh giá Tiết Minh vài lần, nàng nghĩ ngợi một lát thì thò tay trái vào ngực, lấy ra một cuốn sách dày bằng một ngón tay, tiện tay ném cho Tiết Minh.

Tiết Minh sững người, nhìn thấy bìa sách quen thuộc mới kịp phản ứng, là cuốn “Độc Kinh” do ông ta viết!

“Trả lại thứ này cho người.”

“Bản cô nương đã xem qua hết rồi. Bên trong quả thật chứa đựng đủ loại phương pháp dùng độc và độc phương trên đời. Nhưng mà...” Hoa Tịch Nguyệt nghiêng đầu, như đang suy nghĩ xem nên hình dung thế nào.

Tiết Minh cầm “Độc Kinh” trên tay, nhìn chăm chăm Hoa Tịch Nguyệt, muốn nghe xem nàng có thể đưa ra nhận xét gì.

Nghĩ mãi mà Hoa Tịch Nguyệt vẫn không nghĩ ra từ nào thích hợp, nàng buột miệng nói: “Ừm... Cũng chỉ vậy thôi.”

Cũng chỉ vậy thôi?

Nghe nhận xét của Hoa Tịch Nguyệt, khuôn mặt tái nhợt của Tiết Minh đỏ bừng lên, mặt ông ta đỏ gay, cảm thấy như bị sỉ nhục.

“Người biết cái gì! Đây là bảo vật vô giá đấy!” Tiết Minh tức đến run người.

Cuốn “Độc Kinh” này chứa đựng tâm huyết cả nửa đời ông ta, nếu nó rơi vào tay kẻ xấu trên giang hồ thì chắc chắn sẽ gây ra một cuộc tàn sát lớn! Vậy mà trong mắt Hoa Tịch Nguyệt lại chỉ đáng giá “cũng thường thôi”!

Thấy Tiết Minh có vẻ sốt ruột, Hoa Tịch Nguyệt khẽ hừ một tiếng, đôi mắt đẹp liếc nhìn.

“Cả cuốn “Độc Kinh”, ta chỉ thấy hai chữ.” “Giết người.”

“Ngoài giết người ra vẫn chỉ là giết người!”

“Ta cứ tưởng người thân làm độc đạo Tông Sư, sẽ có lý giải khác biệt về phương diện độc đạo. Nhưng ta đọc hết cả cuốn cũng chỉ thấy hai chữ: Giết người.”

Chương 328: Chương 328

Tiết Minh hơi sững sờ, nét mặt ông ta có chút thay đổi.

“Người viết cuốn “Độc Kinh” này chẳng qua chỉ là tổng kết lại các phương pháp chế độc dùng độc. Có ý nghĩa gì?”

“Cho dù người khác học được thì chẳng phải cũng chỉ là dùng độc để giết người?”

“Rốt cuộc người đang theo đuổi điều gì?”

Hoa Tịch Nguyệt bình thản nhìn Tiết Minh.

“Người hao phí mấy chục năm tâm huyết, thu thập độc dược, luyện ra một con Cổ Vương. Rồi sao nữa? Có ý nghĩa gì không?”

Ban đầu, Hoa Tịch Nguyệt rất thích thú với cuốn “Độc Kinh” của Tiết Minh, nàng cứ tưởng người được xưng là độc đạo Tông Sư như Tiết Minh sẽ có hiểu biết khác người về độc, nhưng Hoa Tịch Nguyệt đọc hết cả cuốn mà chẳng thấy có gì thú vị, người khác dùng võ công để giết người, còn Tiết Minh thì dùng độc để giết người, nếu cuốn “Độc Kinh” này rơi vào tay kẻ khác, cho dù bọn họ có học được thì cũng chỉ là để giết người.

“Nếu người có thể dùng độc để cứu người, ta sẽ khâm phục người.”

“Còn dùng độc để giết người...”

“Chắc chắn, Độc Vương Tiết Minh, cũng chỉ có vậy.”

Nói rồi, Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn Tiết Minh đang dựa vào tường, nàng khẽ hừ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi, không thềm

để ý đến ông nữa.

Tiết Minh dựa vào tường, ngậy người nhìn theo hướng Hoa Tịch Nguyệt rời đi, đôi mắt vô hồn. Lời nói của Hoa Tịch Nguyệt cứ văng vẳng bên tai ông ta, một lúc lâu sau, Tiết Minh khàn giọng nói.

“Giết người...”

“Dùng độc giỏi đến đâu, cũng chỉ là giết người.”

Ánh mắt ông có chút mơ màng, Thần Y Cốc cũng từng có bậc tiền bối nghiên cứu phương pháp dùng độc để cứu người.

Nhưng con đường này thật sự quá hung hiểm, gian nan, vị tiền bối kia dốc cả đời cũng chỉ nghiên cứu ra cách dùng độc làm thuốc dẫn, kết hợp với các dược liệu khác để trung hòa dược tính chữa bệnh, còn việc Hoa Tịch Nguyệt nói “dùng độc cứu người” quả thật là chuyện hoang đường, hoàn toàn không thể!

Độc là thứ rất có hại cho cơ thể con người, sao có thể như dược liệu mà dùng lâu dài được?

Tiết Minh suy nghĩ một hồi thì thở dài một tiếng, hần dựa vào tường của con hẻm, ngậy người nhìn dòng người qua lại trên đường phố.

“Ý nghĩa...” Tiết Minh lẩm bẩm trong miệng.

Một lúc lâu sau, ánh mắt ông ta có thêm một tia phức tạp.

Năm đó sau khi xảy ra chuyện kia, ông ta rời khỏi Thần Y cốc chính là vì báo thù, ông ta dốc nửa đời, luyện chế Cổ Vương, sở cầu cũng chỉ là một chữ thù!

Giờ Cổ Vương đã bị đưa trẻ kia ăn mất, mọi hy vọng báo thù đều tan biến, Tiết Minh lúc này mới nản lòng thoái chí.

Bây giờ, lời nói của Hoa Tịch Nguyệt nói lại khiến Tiết Minh phải tự suy ngẫm về bản thân mình. Ký ức nhiều năm trước ở Thần Y cốc dần hiện về.

Mọi đứa trẻ vào cốc đều phải lập lời thề trước tượng tổ sư, lấy việc cứu người làm mục tiêu cả đời, mang lại lợi ích cho dân chúng, cho thiên hạ...

Tiết Minh nhớ lại lời thề, ánh mắt ảm đạm.

“Dùng độc cứu người...” Ông ta lẩm bẩm bốn chữ này, đôi mắt ảm đạm chợt dần sáng lên.

“Có lẽ cũng không phải là không thể...” Ông ta như đang suy nghĩ điều gì đó, lại đánh ánh mắt ra đường, cuối con phố lát đá xanh, bóng dáng Hoa Tịch Nguyệt và những đứa trẻ Dục Anh Đường dần dần khuất xa.

“Tiểu quỷ đó đã ăn Cổ Vương của ta, máu của nó có thể giải vạ độc trên đời. Nếu ta nhận nó làm đệ tử, dùng độc cứu người cũng không phải là không thể...”

Ánh mắt Tiết Minh dần sáng lên, ông ta cảm thấy nỗi uất ức trong lòng đã tiêu tan hơn phân nửa rồi.

...

Dư Hàng huyện, Dương Lâu nhai.

Dưới tấm biển hiệu đề bốn chữ lớn “Dịch Thị Bố Trang”, hai đứa trẻ khoảng mười tuổi, mỗi đứa ôm mấy cuộn vải, chạy hối hả vào cửa hàng.

Trước cửa bố trang có một chiếc xe ngựa đang dừng đỗ, trên xe chất đầy các loại vải vóc đủ màu sắc, một điểm tiêu nhị đứng cạnh xe ngựa, hấn bẻ mấy cuộn tơ lụa, mỉm cười nhìn hai bóng người đang chạy tới.

Hai đứa trẻ đó ôm vải, chạy một mạch vào hậu viện.

Trên khoảng đất trống ở hậu viện có đặt những thùng gỗ lớn, Trần Võ xếp vải trong tay theo màu sắc vào các thùng gỗ tương ứng, hần thở hển hển mấy cái, mặt đỏ bừng.

Trần Linh bên cạnh cũng vội vàng xếp vải vào thùng, trên khuôn mặt trắng trẻo của tiểu cô nương lấm tấm mồ hôi.

Chưởng quỹ đang kiểm kê vải ở hậu viện mỉm cười nói với hai đứa trẻ: “Tiểu Võ, Tiểu Linh, cảm ơn các người nhé!”

Trần Võ cười, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán.

“Cha ta nói, bảo chúng ta bình thường phải giúp đỡ hàng xóm láng giềng nhiều hơn.”

“Vương chưởng quỹ, chút chuyện nhỏ này, không có gì đâu.”

Trần Linh xấu hổ không nói, khóe miệng hơi nhếch lên, để lộ một lúm đồng tiền xinh xắn.

Nghe vậy, chưởng quỹ bố trang cảm thán một câu: “Trần viện trưởng thật là người tốt.”

Dục Anh Đường mở được hơn hai năm, quan hệ với hàng xóm láng giềng rất tốt, lúc Đại Minh và Tôn Thắng còn ở đây cũng thường xuyên giúp đỡ hàng xóm những việc nhỏ, lâu dần, các chủ cửa hàng cũng giảm giá cho bọn họ một chút.

Đối với Trần Diệp, chút giảm giá này chẳng đáng là bao, điều hần muốn là bồi dưỡng cho bọn trẻ thói quen tốt bụng, giúp đỡ lẫn nhau.

Chương 329: Chương 329

Nghe Vương chương quỹ khen Trần Diệp, Trần Võ và Trần Linh đều lộ ra nụ cười vui vẻ, bọn họ chạy ra khỏi hậu viện tiếp tục giúp khuôn vác vải.

Chạy được vài chuyển, Trần Võ thấy trong xe ngựa chỉ còn lại mười mấy cuộn vải, liền quay sang nói với Trần Linh: “Tiểu Linh, về nhà trước đi. Sắp đến giờ cơm rồi, đừng để Tiểu Nguyệt tỷ tỷ và mọi người lo lắng như lần trước nữa.”

“Ta giúp khuôn nốt chỗ này rồi về.”

Trần Linh nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi mỉm cười gật đầu nhẹ, mặc dù trước khi ra ngoài bọn họ đã nói với Vân Hương tỷ tỷ nhưng tỷ ấy trí nhớ không tốt, cứ luôn hay quên nên để chắc chắn thì vẫn nên quay lại sớm thôi.

Trần Linh cảm thấy Trần Võ nói có lý nên quay người chạy về phía Dục Anh Đường.

Trần Võ ôm mấy cuộn vải từ số vải còn lại đi vào hậu viện, chẳng mấy chốc, tất cả vải đã được Trần Võ và điểm tiểu nhị của cửa hàng ôm vào hậu viện, điểm tiểu nhị vỗ vai Trần Võ, cười nói:

“Giỏi lắm! Sau này lớn thêm chút nữa thì tới cửa hàng vải làm việc đi, ta thấy ngươi làm việc nhanh nhẹn, là người siêng năng.”

Trần Võ cười đáp: “Ta đi trước đây.”

“Được, lần sau lại tới chơi nhé.” Điểm tiểu nhị không lớn hơn Trần Võ nhiều, rất thích nam hài này, hân vui vẻ nhìn Trần

Võ dần đi xa, trong lòng cảm khái, trẻ con ở Dục Anh Đường của Trần viện trưởng đưa nào cũng tốt.

Trần Võ đi trên con phố lát đá xanh dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, mặc dù làm việc xong rất mệt, rất nóng, nhưng Trần Võ cũng cảm thấy rất vui. Giúp đỡ người khác luôn khiến nam hài cảm thấy vui vẻ.

Trần Võ rẽ vào một con hẻm không người, đi qua con hẻm này là đến Dục Anh Đường rồi.

Trần Võ cúi đầu vừa đi vừa nghĩ không biết trưa nay ăn gì, bỗng nhiên, phía sau hắt vang lên một tiếng gọi: “Này! Trần Võ!”

Nghe thấy có người gọi mình, Trần Võ theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một viên gạch nhanh chóng phóng to trước mắt, chưa kịp để Trần Võ phản ứng thì viên gạch đá đã đập mạnh vào mặt hắn.

“Bốp!” một tiếng trầm đục, Trần Võ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo sống mũi như gãy ra, một cảm giác đau rất truyền đến, mũi Trần Võ đau nhức, nước mắt không ngừng tuôn, hắn nghiêng răng, lùi lại vài bước.

“Ai!”

“Ai đó!” Trần Võ dùng tay áo trái lau nước mắt, tay phải chắn trước người, đề phòng đối phương tiến tới.

Trong con hẻm bỗng xuất hiện bốn thiếu niên quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, bọn họ vẻ mặt non nớt, tuổi còn rất trẻ. Thiếu niên dẫn đầu trông chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, tay hắn ta cầm một viên gạch xanh to cỡ bàn tay, thân hình gầy gò, mặt nhọn hoắt, hốc mắt phải bầm tím, trông như thể đã từng bị ai đó đâm vào mắt.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn Trần Võ đang vung tay phải, giọng nói lạnh lẽo: “Trần Võ, đồ khốn.”

“Mới đánh ta hôm qua mà đã quên rồi à?”

Nghe giọng nói này, Trần Võ lập tức nhận ra.

“Là ngươi!”

Hôm qua, Trần Võ và Trần Linh thấy mấy đứa trẻ lang thang đang cướp bánh bao của tiểu hòa thượng, Trần Võ nổi cơn nghĩa hiệp liền xông tới tóm lấy một đứa đánh cho một trận, Trần Linh thì nhân cơ hội kéo tiểu hòa thượng đi. Trước khi đối phương kịp phản ứng thì hai người đã mang tiểu hòa thượng chạy một mạch về Dục Anh Đường rồi.

Trong lúc giằng co, Trần Võ cũng bị đánh vài cái, nhưng đối phương bị khí thế hung hãn của hắn làm cho sợ hãi, không dám ra tay quá nặng, ngược lại, Trần Võ ghét cái ác như kẻ thù, tóm lấy đứa trẻ cầm đầu liên tục đấm thẳng vào mặt nó.

“Đồ khốn, hôm qua ngươi ra tay...”

“Xì... mạnh thật đấy!” Lúc thiếu niên dẫn đầu nói chuyện, da thịt trên mặt bị kéo động, đau đến nỗi phải hít một hơi.

Trần Võ dùng tay áo lau nước mắt, mắt lim dim, sống mũi tuy đau nhức nhưng không gãy, hắn nhìn đau nhìn bốn người, cười lạnh: “Bốn người các ngươi cướp bánh bao của một tiểu hòa thượng ba, bốn tuổi. Nói ra cũng không sợ người ta chê cười à.”

Thiếu niên cầm đầu phun một bãi nước bọt xuống đường.

“Ngươi thì biết cái quỷ gì!” Ngươi ở Dục Anh Đường, có ăn có uống, ngươi thì biết cái gì!”

“Đừng có nói nhiều, hôm nay bọn ta phải dạy cho ngươi một bài học.”

“Nhìn cái dáng của ngươi hôm qua, lão tử còn tưởng ngươi là thiếu gia nhà ai. Theo dõi cả một đoạn đường mới biết ngươi là cô nhi.”

“Tiểu tạp chủng không cha không mẹ, còn dám ra tay với bọn ta!”

Nói xong, tên thiếu niên cùng ba đứa trẻ khác lao về phía Trần Võ.

“Người nói ai không cha không mẹ!” Trần Võ siết chặt nắm đấm, lòng đầy căm phẫn

“Nói người đấy ! ”

Tên thiếu niên lang thang cầm trên tay một viên gạch xanh, đập mạnh vào vai Trần Võ, Trần Võ lập tức đau đớn đến hít một ngụm khí hạnh, hấn nghiêng răng, vung nắm đấm đánh về phía mấy người.

Chỉ trong chốc lát mà Trần Võ đã bị đánh trúng mấy phát, một đứa trẻ đá vào bụng Trần Võ một cái liền khiến hấn ngã xuống đất.

Chịu đựng cơn đau, Trần Võ vội vàng ôm đầu, cuộn tròn người lại. Đây là cách Tôn Thắng dạy hấn, lúc bị đánh có thể bảo vệ đầu và nội tạng, cùng lắm chỉ bị thương ngoài da.

Tên thiếu niên đầu nhọn mặt khỉ tiện tay ném viên gạch xanh sang một bên, hấn nhấc chân phải lên, hung hăng đá vào Trần Võ.

“Lão tử cho người xen vào việc của người khác!”

“Mẹ kiếp, tiểu tạp chủng! Hôm nay lão tử sẽ dạy dỗ người thật tốt!” Bốn đứa trẻ lang thang một cước lại một cước đá vào người Trần Võ.

Trần Võ nghiêng răng, cuộn tròn người lại, không nói một lời.

Chương 330: Chương 330

“Bịch! Bịch! Bịch!” Bốn đứa trẻ lang thang thay phiên nhau đá vào người Trần Võ, những chỗ bị đá truyền đến cơn đau rất bỏng, Trần Võ ôm đầu, cuộn tròn người, nghiến chặt răng, không hề phát ra một tiếng động.

Giao đầu hơn mười hơi, bốn đứa trẻ dần đuối sức, thở hổn hển, thiếu niên cầm đầu vừa thở vừa ra hiệu bằng tay: “Dừng lại.”

Ba đứa trẻ bên cạnh đồng loạt dừng lại, thiếu niên cầm đầu chống hai tay lên đầu gối, nghỉ một lát mới lấy lại sức, chúng không được ăn thường xuyên nên sức lực yếu ớt.

Đứa trẻ lang thang lại dùng chân đá nhẹ Trần Võ hai cái rồi nói:

“Đứng dậy.”

Trần Võ buông tay xuống, bò dậy từ mặt đất, hấn dồn hết sức lực nắm chặt tay phải, chột lao về phía đứa trẻ lang thang.

“Bịch!” một tiếng, hấn một quyền đâm trúng đứa trẻ lang thang, cú đâm này, Trần Võ liền giáng mạnh vào miệng đối phương.

Đứa trẻ kia bị đánh lùi vài bước, hấn cúi đầu xuống, “Oe” một tiếng, nhổ ra một chiếc răng dính máu, chỉ cảm thấy đau rất trong miệng.

“Phụt!”

Hấn ta nhếch mép, khạc ra một bãi nước bọt lẫn máu, nhìn thấy máu và răng trong bãi nước bọt, thiếu niên lang thang ngay lập tức nổi giận.

“Mẹ kiếp!” Hắn ta đá vào ngực Trần Võ một cước, Trần Võ lại bị đá ngã xuống đất, đôi mắt thiếu niên lang thang tràn đầy lửa giận, tay phải thò vào trong ngực, rút ra một con dao găm có phần rỉ sét.

Ba đứa trẻ bên cạnh nhìn thấy con dao, mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Trần Võ ngã xuống đất, trước mắt tối sầm lại, hắn chưa kịp phản ứng thì thiếu niên lang thang đã đề lên người hắn, con dao găm rỉ sét kề ngang cổ Trần Võ.

Cảm nhận được vật cứng trên cổ, cơ thể Trần Võ cứng đờ.

“Mẹ kiếp! Người có phục không!” Đôi mắt thiếu niên lang thang tràn đầy lửa giận, hắn ta túm lấy cổ áo Trần Võ, hét lớn.

“Lão tử không phục!” Trần Võ gầm lên một tiếng, ngực phập phồng dữ dội, cũng tức giận đến cực điểm.

“Người nhìn xem đây là cái gì!” Thiếu nữ lang thang giao con dao găm trong tay, lắc lắc trước mặt Trần Võ.

“Người không phục, ta sẽ giết người!” Giọng nói thiếu niên lạnh lùng, đáy mắt lóe lên vẻ hung ác, con dao găm có phần rỉ sét lướt qua trước mắt Trần Võ.

Giờ phút này Trần Võ đã nhìn rõ đó là cái gì, trong giây lát, hơi thở hắn trở nên hỗn loạn, tứ chi lạnh toát, có chút mềm nhũn.

Những ký ức tồi tệ trong quá khứ chợt trỗi dậy từ đáy lòng, mảnh vỡ ký ức vụt qua trước mắt Trần Võ, hắn như thấy mình trở lại một cái tiểu viện chật hẹp, trong viện bày biện cực kỳ đơn sơ, phía bắc có một căn nhà đất cũ kỹ, từ căn nhà cũ kỹ đó vọng ra tiếng cãi vã của một đôi nam nữ.

“A Hồng, đây là chút tiền cuối cùng của nhà mình rồi...”

“Chàng đừng đi đánh bạc nữa!”

“Ta xin chàng, xin chàng, đừng đi đánh bạc nữa!”

“Buông ra! Đừng làm lỡ việc của ta!”

“A Hồng, chàng lấy tiền này đi đánh bạc, ta và con phải ăn gì, uống gì đây!”

“Bốp!” Một tiếng nặng nề vang lên.

“Á!” Tiếng kêu đau đớn của phụ nhân vang lên trong nhà.

Giọng một người nam nhân lạnh lùng nói: “Đợi lão tử thắng về, ngươi muốn ăn gì cũng được!”

“Bây giờ đừng cản đường làm ăn của lão tử!”

“A Hồng!”

“A Hồng, chàng đừng đi nữa, ta xin chàng, đừng đi nữa!”

“Đây là chút tiền cuối cùng của nhà mình rồi...”

“Bốp bốp bốp!” Trong nhà lại vang lên vài tiếng đánh đập.

Người nam nhân vừa đánh phụ nhân vừa chửi rủa: “Đều tại cái đồ sao chổi nhà ngươi, làm hỏng vận may của lão tử!”

“Ta vì ai? Không phải vì hai mẫu tứ ngươi sao!”

“Đồ lòng lang dạ sói!”

“Đợi lão tử thắng tiền về sẽ dẫn hai mẫu tứ ngươi ăn ngon mặc đẹp!”

“Sao ngươi chẳng hiểu chuyện gì cả vậy!”

Nói xong, người nam nhân bước ra khỏi căn nhà nhỏ.

Tay nam nhân cầm một túi tiền nhỏ, ánh mắt hung ác nhìn vào viện, trùng mắt với đứa trẻ đang chơi đùa.

“A Hồng!” Một phụ nhân lao ra từ bên trong lao ra, tóc tai bù xù, ôm chặt lấy chân nam nhân, vừa khóc vừa gào lên:

“A Hồng, chàng cứ đánh chết ta đi. Ta cũng không cho chàng đi sòng bạc nữa!”

“A Hồng, ta xin chàng, đừng đi nữa!” Phụ nhân ôm chặt chân nam nhân, thân thể bị kéo lê trên mặt đất.

“Mẹ kiếp!” Nam nhân tức giận đến tột cùng.

“Được lắm! Vậy lão tử sẽ đánh chết ngươi!”

“Đồ xui xẻo!” Nam nhân tóm tóc phụ nhân, kéo nàng vào trong nhà.

“Mẹ kiếp, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi!”

“Tóc dài nào ngắn, hôm nay ta sẽ giết ngươi!”

“A Hồng!”

“A Hồng!” Tiếng van xin và tiếng vật lộn của phụ nhân vọng ra từ trong nhà, đột nhiên,

“Á!” một tiếng hét thảm thiết vang lên, tiếng của phụ nhân hoàn toàn biến mất.

“Choang...” Tiếng kim loại rơi xuống đất vang lên trong nhà, nam nhân lùi lại, chân vấp phải ngưỡng cửa, hấn ngã ngồi xuống đất, vẻ mặt hoảng loạn, áo nam nhân dính đầy máu.

Hắn sững sờ một lúc, nuốt nước bọt rồi vội vàng bò dậy chạy ra ngoài mà không ngoái đầu lại.

Cảnh tượng nam nhân bỏ chạy đã bị đứa trẻ đang chơi trong viện nhìn thấy, đứa trẻ chớp mắt, bước về phía căn nhà.

Vừa đến cửa thì một mùi máu tanh nồng đã ập đến.

Chương 331: Chương 331

Đứa trẻ chớp mắt, đứng sững sờ trước cửa.

Chỉ thấy trên sàn nhà, một phụ nhân nằm trong vũng máu, quần áo nhuộm một màu đỏ tươi, cổ họng đã bị ai đó rạch một nhát, máu bắn tung tóe khắp nhà, bên cạnh còn có một con dao làm bết dính máu nằm đó.

Nam hài sững sờ nhìn cảnh tượng trong nhà, cả người mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Ký ức quá khứ tan biến.

Trần Võ trở lại hiện thực, âm thanh ồn ào bên tai hẳn trở nên có chút không chân thực.

“Mẹ nó! Có phục không!”

“Nói đi!”

“*mẹ nó!”

Một thiếu niên lang thang đề lên người Trần Võ, con dao găm trên tay phải kề sát cổ họng hắn.

Trần Võ lấy lại tinh thần.

Hắn cảm thấy cổ họng khô khốc, thân thể có chút vô lực.

“Ta...ta...”

“Ta không phục...”

Giọng Trần Võ có chút khàn khàn, sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt, lúc nói chuyện thân thể run rẩy kịch liệt.

Nghe vậy, trong mắt thiếu niên lang thang lóe lên một tia tàn nhẫn.

Hắn giơ con dao trên tay phải lên

“Phập!” một tiếng vang nhỏ.

Con dao gỉ sét đâm vào đùi.

Khuôn mặt lập tức Trần Võ trắng bệch.

Môi hắn run rẩy, thân thể lạnh toát.

Thiếu niên lang thang rút dao ra, máu nhuộm đỏ chiếc quần của Trần Võ.

Nhìn thấy máu, bốn thiếu niên cũng đều ngây ngẩn cả người.

Ba đứa nhỏ bên cạnh hai chân run rẩy, trong lòng e ngại.

Đừng có đâm chết người nha,

Thiếu niên lang thang cầm đầu nhìn thấy máu cũng có chút bối rối, hắn nuốt một ngụm nước bọt, con dao cạo xát hai lần trên quần áo Trần Võ, sau đó đứng người lên, có chút khàn giọng nói:

“Người... người!”

“Chỉ cần người chui qua háng lão tử, lão tử sẽ... sẽ tha người!”

Trần Võ ngồi dậy, bốn đứa bé chung quanh tất cả đều lui về sau một bước.

Sắc mặt hắn trắng bệch, che chân của mình, trên trán toát ra rất mồ hôi lạnh.

Thiếu niên cầm đầu nuốt một ngụm nước bọt, cũng có chút sợ hãi, nhưng hắn ráng chống đỡ, âm thanh run rẩy nói: “Người...”

“Chỉ cần người chui qua háng ta, ta...”

“Ta sẽ bỏ qua cho người!”

Bốn đứa trẻ lang thang vây quanh Trần Võ đều nhìn chăm chăm vào cái chân đang không ngừng chảy máu của hắn, chúng cũng rất sợ hãi.

Trần Võ ngồi dậy, cúi đầu nhìn xuống chân mình, thấy vũng máu trên quần áo thì liền cảm thấy cơ thể lạnh toát, tứ chi vô lực, đồng thời còn có một cảm giác chóng mặt buồn nôn, muốn ói.

“Này! Người... Người...” Thiếu niên lang thang cầm dao run giọng gọi.

Trần Võ nuốt nước miếng, sắc mặt tái nhợt bất thường, hắn ngẩng đầu lên, trước mắt có chút mờ mịt, khoảnh khắc tiếp theo, Trần Võ liền nghiêng đầu ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, bốn đứa trẻ lang thang sợ đến hồn bay phách lạc.

“Hắn... hắn chết rồi!”

“Đại ca, người... người giết hắn rồi!”

“Chết... Chết người rồi!”

Ba đứa trẻ lang thang bên cạnh vẻ mặt hoảng sợ kêu lên.

Thiếu niên cầm đầu cũng tái mặt, hai chân run rẩy, hắn nuốt nước miếng, nhanh chóng ném dao xuống đất, như thể con dao là củ khoai lang nóng vậy.

“Không... không thể nào! Ta... Ta không giết hắn!” Thiếu niên lùi lại, đáy mắt mang theo nỗi sợ hãi.

Theo luật Đại Vũ, giết người phải đền mạng!

Mấy đứa trẻ đều hoảng sợ, lúc này, đầu hẻm nhỏ đột nhiên có một nữ hài chừng tám chín tuổi đi vào, tiểu cô nương khuôn mặt trắng nõn, má lúm đồng tiền và nụ cười thường

trực trên môi. Tiểu nữ hài bước vào con hẻm thì vừa vặn nhìn thấy cảnh này, liền sững sờ tại chỗ.

Ánh mắt nàng lướt qua bốn đứa trẻ lang thang rồi dừng lại trên người Trần Võ, thấy quần áo Trần Võ loang lổ máu tươi, sắc mặt nữ tử nháy mắt trắng bệch.

“Mau... mau đi!”

“Bị người ta nhìn thấy rồi!” Ba đứa trẻ sợ hãi bỏ chạy.

Thiếu niên dẫn đầu còn khá bình tĩnh, hắn biết mình chỉ đâm vào đùi, không thể nào giết chết Trần Võ.

Đang lúc hắn ngẩn người thì nữ hài xuất hiện ở đầu ngõ bỗng chạy về phía hắn, thiếu niên lang thang sững sờ, theo bản năng cất bước định bỏ chạy.

Hắn nhận ra đối phương, nữ hài này cũng là người của Dục Anh Đường, hôm qua, chính nàng và Trần Võ đã xen vào chuyện của hắn.

“Ta... Ta không giết hắn!”

Thiếu niên giữ khoảng cách với nữ hài, giọng nói lắp bắp.

Nữ hài mặt tái mét, cắn chặt môi, ánh mắt phần nộ chạy đến bên Trần Võ, thuận tay nhặt viên gạch xanh dưới đất rồi dùng sức ném về phía thiếu niên.

Thiếu niên sững sờ, không ngờ nữ hài lại ném gạch vào mình, đang lúc hắn ngẩn người thì viên gạch đã chuẩn xác bay tới.

“Bịch!” Một tiếng trầm đục, trán thiếu niên truyền đến một cơn đau dữ dội.

Trước mắt hắn tối sầm lại, cơ thể lão đảo.

“Rầm” một tiếng, phần sau đầu hắn thiếu niên chạm đất, ngã ngửa bất động.

Ném gạch đá xong, Trần Linh liền chạy đến bên Trần Võ cúi người thấp người, cắn môi, nước mắt rơi lã chã đầy đầy người Trần Võ nhưng đối phương lại không có động tĩnh gì.

Thấy cảnh này, Trần Linh sợ hãi, nàng thấy đùi Trần Võ không ngừng chảy máu thì vội vàng dùng tay ấn vào vết thương, Trần Linh, mặt đầy lo lắng. Vừa há miệng định gọi người thì một giọng nữ có chút mỉa mai hoặc từ xa truyền đến.

“Hắn không sao, chỉ bị đâm vào đùi thôi.”

Chương 332: Chương 332

Trần Linh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên nóc nhà dân bên cạnh con hẻm có một nữ tử trẻ mặc thanh y đang ngồi xỏm, khuôn mặt đối phương đã bị mạng che mặt che lại nên không nhìn rõ.

”Vèo...” một tiếng nhẹ, nữ tử nhảy xuống từ mái nhà, vượt qua khoảng cách vài trượng rồi chính xác đáp xuống bên cạnh Trần Võ, sau đó cúi người kiểm tra thương thế của Trần Võ.

Giống như nàng nghĩ, không có gì to tát, nhiều nhất là chảy máu.

Tiền Thất đưa ngón tay phải ra, đầu ngón tay chứa nội lực nhẹ nhàng điểm vài cái lên người Trần Võ, phong bế huyết đạo đang chảy máu của đối phương, vết thương vốn đang chảy máu như suối lập tức ngừng lại.

“Được rồi, đưa hắn về đi.” Tiền Thất đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh.

Trần Diệp tuy bảo Ngọc Diệp Đường trông chừng những đứa trẻ trong đường, nhưng trước khi đi có nói: Cần thiết thì ra tay, không cần thiết thì thôi, chung quy không thể đến chuyện trẻ con đánh nhau, bọn họ cũng phải xen vào chứ? Đương nhiên, nếu vừa rồi con dao găm của đứa trẻ lang thang kia rơi vào chỗ hiểm... Thì trước lúc đó, có lẽ hắn đã là người chết rồi.

A đúng rồi!

Nếu nói vậy thì ba đứa nhỏ đi cùng tên đó cũng phải chết.

Dù là giết trẻ con hay người lớn, đối với Tiền Thất mà nói đều như nhau, nàng là một sát thủ chuyên nghiệp mà.

Trần Linh cúi đầu nhìn xuống đùi Trần Võ, thấy vết thương trên đùi đã ngừng chảy máu mới thở phào nhẹ nhõm. Trần Linh nhìn Tiền Thất, ánh mắt biết ơn, Tiền Thất thản nhiên phẩy tay: “Đưa hắn về đi, để ta xử lý chỗ này.”

Nói rồi, Tiền Thất liếc nhìn thiếu niên lang thang nằm cách đó không xa.

Trần Linh gật đầu, kéo Trần Võ dậy rồi chậm rãi đi về phía cuối hẻm.

Đến khi Trần Linh đã đưa Trần Võ ra khỏi hẻm thì Tiền Thất mới thu hồi ánh mắt, đi đến bên cạnh thiếu niên lưu dân, nàng cúi người ngòai xỏm xuống, đặt ngón tay dưới mũi thiếu niên, vài hơi thở sau, trong mắt Tiền Thất lộ ra một tia kinh ngạc.

“Quả nhiên đã chết rồi...” Tiền Thất nhặt viên gạch xanh dính máu lên, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái.

“Trùng hợp sao?” Tiền Thất nhìn chằm chằm vào xác của thiếu niên, miệng lầm bầm.

...

Trên con phố lát đá xanh, Hoa Tịch Nguyệt và Xuân Đào dẫn bọn trẻ đi về phía Dục Anh Đường, đột nhiên, tiểu nữ hài cao gầy cùng những nốt tàn nhang trên mặt Trần Oánh kéo góc áo Hoa Tịch Nguyệt:

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ!”

“Là Tiểu Linh!”

Tiểu nữ hài chỉ tay về phía đầu hẻm không xa, nơi đó, Trần Linh đang cố kéo Trần Võ ra khỏi con hẻm, mặt tiểu nữ hài đỏ hoe, trên má còn vương nước mắt.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn theo hướng tay tiểu nữ hài chỉ, lập tức nhận thấy áo của Trần Võ dính đầy máu. Sắc mặt Hoa Tịch Nguyệt hơi thay đổi, nàng bước nhanh đến bên Trần Linh.

“Hurans sao thế?” Hoa Tịch Nguyệt bế Trần Võ lên, kiểm tra vết thương của hắn. Trần Linh đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tiểu Võ bị đâm.”

“Có người đã cứu hắn.” Ánh mắt Hoa Tịch Nguyệt lộ ra vẻ nghiêm trọng, nàng kiểm tra vết thương trên đùi Trần Võ, nhận thấy các huyết đạo xung quanh vết thương đều đã được điểm thì liền hiểu ra là người của Ngọc Diệp Đường đã ra tay.

Hoa Tịch Nguyệt lại kiểm tra một chút, vết thương không sâu, chỉ chảy một ít máu, có lẽ không có gì nghiêm trọng. Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì xảy ra?” Hoa Tịch Nguyệt nhìn Trần Linh, Trần Linh kể lại những gì đã thấy, Hoa Tịch Nguyệt hơi cau mày, bế Trần Võ lên.

“Về Dục Anh Đường trước đã.”

Trần Linh mắt đỏ hoe, gật đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Võ.

Hoa Tịch Nguyệt dẫn tiểu nữ hài trở lại chỗ đám người.

Đi được vài bước, Hoa Tịch Nguyệt chợt cảm thấy có gì đó, nàng quay đầu nhìn về phía sau, một bóng người mặc áo xanh lướt qua mái nhà, người đó dường như cũng nhận thấy ánh mắt của Hoa Tịch Nguyệt nên cố tình dừng lại một chút.

Hoa Tịch Nguyệt thấy trên tay người đó đang xách một thiếu niên mặc quần áo rách rưới.

Nàng thu hồi ánh mắt, như có điều suy nghĩ.

“Thực sự có thể phát hiện ra ta à?”

“Tiểu nha đầu đó là ai chứ...” Tiền Thất một tay xách thi thể thiếu niên lưu dân, ánh mắt thu lại từ trên người Hoa Tịch Nguyệt, nàng không nghĩ nhiều, liền thi triển thân pháp, nhanh chóng phi thân trên nóc nhà dân.

Tiếp đó, Tiền Thất cần làm một chuyện rất quan trọng.

Diệt cỏ tận gốc.

Đã chết một người rồi, ba người còn lại cũng không cần sống nữa.

Tiền Thất lướt qua biệt viện Ngọc Diệp Đường gần đó, tiện tay ném xác thiếu niên lưu dân vào trong viện.

“Bịch...” một tiếng nặng nề vang lên, sát thủ trong viện nghe thấy tiếng động thì đều xông ra, nhìn thấy xác chết, bọn họ lập tức hiểu ý. Xử lý xác chết, đối với sát thủ mà nói, là chuyện đơn giản nhất.

Tiền Thất vút xác xong, bước chân không ngừng mà dựa vào ấn tượng trong đầu để nàng đuổi theo hướng mấy đứa trẻ kia bỏ chạy. Đi qua một con phố, Tiền Thất liền phát hiện ra bóng dáng ba đứa trẻ, chúng trốn trong ngõ nhỏ, vừa thở hổn hển vừa quay đầu nhìn lại.

“Xong rồi, lão đại không theo kịp rồi.”

“Lão đại giết người, nhất định bị bộ khoái bắt rồi!”

“Haiz... Ta đã nói mà, hắn không thích hợp làm lão đại của chúng ta.”

“Theo hắn ba ngày đói chín bữa.”

“Nếu bộ khoái đến tìm chúng ta, chúng ta cứ nói không biết đi.”

Ba đứa trẻ lưu dân xúm lại, nhỏ giọng trao đổi, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, tâm trạng vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Chương 333: Chương 333

Tiền Thất tìm thấy ba người, nàng dùng sức dưới chân, thân mình như chim hồng bay lên, nhẹ nhàng đáp xuống.

Ba đứa trẻ nhìn thấy nàng liền giật mình, Tiền Thất không nói gì thêm, nàng vung tay phải lên, ba cái bóng nhỏ dài bỗng bay ra từ ống tay áo, mấy con rắn độc sắc sỡ thoáng cái rơi xuống người mấy đứa trẻ lưu dân.

“A a!”

“Rắn!”

“A...”

Rắn độc thè chiếc lưỡi đỏ tươi, há to miệng, hung hăng cắn vào cổ ba người, nọc độc theo đó rót vào.

Ba đứa trẻ bỗng cứng đờ, cứ thế ngã gục xuống đất, đồng tử của chúng tối sầm lại, môi nhanh chóng chuyển sang màu tím tái.

Tiền Thất lạnh lùng nhìn ba đứa trẻ, khẽ nhếch môi huyết sáo, ba con rắn độc sắc sỡ nhanh chóng trườn trên mặt đất, chui vào trong áo của Tiền Thất. Nàng lại lắc mình một cái, chớp mắt đã biến mất khỏi con phố.

Một lúc sau, một người đánh xe ngựa đi vào con hẻm ném ba thi thể lên xe...

Dục Anh Đường.

Trần Nghị ngồi bên cạnh còn Trần Võ nằm trên giường, quần áo đã bị cởi ra, vết thương ở chân trái đã được rửa sạch bôi thuốc, Trần Nghị cầm một dải vải trắng, nhẹ nhàng quấn

quanh chân Trần Võ rồi thắt một nút lỏng, làm xong, Trần Nghị thở phào nhẹ nhõm, trầm ngâm nhìn Trần Võ đang hôn mê.

Trần Nghị đưa tay phải ra, ngón tay cái ấn vào huyết nhân trung của Trần Võ, bốn ngón còn lại giữ chặt cầm hấn, ngón tay cái hơi dùng sức, Trần Võ trên giường khẽ run lên, rên rỉ một tiếng rồi từ từ mở mắt.

Nhìn thấy giường và bức tường quen thuộc, ánh mắt Trần Võ có chút mơ màng.

Thấy Trần Võ tỉnh lại, Trần Nghị vội buông tay.

“Ngươi tỉnh rồi à?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trần Võ quay đầu lại nhìn, thấy Trần Nghị mỉm cười gật đầu với hấn hai cái, lúc này Trần Võ mới từ từ ngồi dậy, tay phải ôm đầu, trí nhớ có chút hỗn loạn.

“Chuyện... Chuyện gì vậy?” Giọng Trần Võ khàn khàn.

Hấn có chút không nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

“Là Tiểu Linh cứu ngươi về.” Trần Nghị nói.

“Tiểu Linh...” Trần Võ hơi nheo mắt, nghiêng đầu hồi tưởng lại sự việc, ký ức trong đầu cuộn cuộn, chuyện vừa xảy ra dần dần rõ ràng, Trần Võ run lên, hấn như nhớ ra điều gì đó, lập tức vén tấm chăn trên người lên, chân trái bị quấn một tầng vải trắng tinh, trên đó còn thắt một nút sống.

“Vết thương hấn đã xử lý cho ngươi rồi, không sâu, chỉ chảy chút máu, điều dưỡng một thời gian là khỏi.” Trần Nghị ngồi bên giường, giọng nói ôn hòa.

Trần Võ đưa tay sờ miếng vải trắng, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

“Đa tạ.”

“Đều là huynh đệ, khách sáo làm gì, nếu thật lòng muốn đa tạ thì gọi một tiếng ngũ ca đi.” Trần Nghị nháy mắt với Trần Võ, Trần Võ đỏ mặt, hấn mấp máy môi hai lần nhưng cũng không phát ra tiếng.

Trần Nghị cũng không để ý, hấn tò mò hỏi: “Đúng rồi Tiểu Võ, sao ngươi lại ngất thế? Ta đã kiểm tra sau gáy ngươi, không có dấu vết bị đánh...” Trần Võ thoáng vẻ mờ mịt.

“Ta... Ta cũng không biết, ta chỉ nhớ, hình như ta bị đâm một nhát, lúc cúi đầu nhìn vết thương thì cảm thấy rất choáng. Sau đó ta không còn nhớ gì nữa.” Trần Nghị cau mày suy nghĩ, trong mắt đột nhiên lóe lên vẻ bừng tỉnh.

“À! Ngươi bị ngất khi thấy máu, ta đã từng thấy trong sách y học ở thư phòng của cha rồi! Ngươi không nhìn máu được!”

Trần Võ sững sờ, hấn gãi đầu:

“VẬY... VẬY SAO?”

“Nhưng mà, khi ta thấy cha giết lợn, ta cũng không ngất...”

Câu nói này làm Trần Nghị á khẩu, hấn trầm ngâm một lát, nói: “Chốc nữa ta sẽ đến thư phòng của cha tìm, chắc chắn sẽ có phương pháp chữa trị.”

Trần Võ gật đầu, nhìn chằm chằm vào cái chân bị quần băng, có chút thất thần.

Lúc bị đâm, hình như hấn đã nhớ lại ký ức không tốt nào đó.

Trần Nghị ngồi bên giường, chăm chú nhìn Trần Võ.

Ánh mắt hấn trầm tĩnh, đáy mắt mang theo một chút điềm tĩnh không phù hợp với lứa tuổi.

“Tiểu Võ, sau này ngươi muốn làm gì? Có dự định gì chưa?”

Trần Võ ngồi trên giường nghe vậy thì sững sờ, hắn không chút do dự nói: “Sau này ta muốn làm võ giả! Ta muốn giúp đỡ những người yếu đuối!”

Nghe câu trả lời này, Trần Nghị không hề bất ngờ, hắn gật đầu, ánh mắt nhìn Trần Võ thêm một chút thương hại khó hiểu.

Muốn trở thành võ giả, giúp đỡ người khác, điều này không có vấn đề gì, nhưng... Tiểu Võ, ngươi bị say máu đấy! Trần Nghị thầm nghĩ trong lòng.

“A Nghị, sau này ngươi muốn làm gì?” Trần Võ quay đầu hỏi.

Trần Nghị cười: “Ta à? Sau này ta muốn làm lang trung.”

Trần Võ vui mừng: “Thế thì tốt quá, sau này ta bị thương, ngươi vừa hay có thể chữa thương cho ta.”

Trần Nghị cười, định mở miệng nói thì ‘Két...’ một tiếng động nhẹ, cửa phòng bị đẩy ra, Trần Oánh cao gầy, trên mặt có tàn nhang đẩy cửa bước vào, đằng sau là Trần Linh nhỏ nhắn.

Trần Oánh bước vào phòng, liếc xéo hai người nói: “Xin hỏi, võ giả và lang trung có muốn ăn cơm không?”

Nàng cầm hai bát cơm cùng đôi đũa, Trần Linh thì bung một mâm cơm với hai đĩa thức ăn.

Trần Linh đặt mâm cơm lên bàn, vẻ mặt quan tâm nhìn Trần Võ.

“Ngươi đã đỡ hơn chưa?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Đỡ hơn nhiều rồi!” Trần Võ đáp.

Trần Oánh hơi bất mãn liếc nhìn Trần Võ, nhưng lúc nhìn sang Trần Nghị lại đầy dịu dàng: “Lang trung, có muốn ăn cơm không?”

Trần Nghị đứng dậy cười nói: “Ăn.”

Nghe vậy, Trần Oánh mỉm cười và đưa bát cơm cho Trần Nghị.

Chương 334: Chương 334

Trần Võ định xuống giường nhưng lại bị hai người ngăn lại, Trần Linh đặt đĩa thức ăn lên ghế đầu rồi đặt ghế đầu cạnh giường, như vậy Trần Võ có thể gấp thức ăn dễ dàng hơn.

Trần Linh ngồi bên giường, đưa bát đũa cho Trần Võ rồi hỏi nhỏ: “Còn đau không?”

Trần Võ nhận lấy bát cơm gấp hai miếng thức ăn, hắn vừa ăn vừa nói: “Không đau nữa.”

Trần Linh gật đầu nhẹ, ánh mắt dịu dàng nhìn Trần Võ ăn.

Thấy vậy, Trần Oánh hơi nhú mày, nàng liếc Trần Võ rồi khẽ hừ một tiếng, có vẻ không hài lòng.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Nghị ngơ ngác ngẩng đầu lên.

“Không có gì, huynh có đủ ăn không? Để ta lấy thêm nhé?” Trần Oánh quan tâm nhìn Trần Nghị.

“Đủ rồi đủ rồi!” Trần Nghị bình thường ăn không nhiều, một bát cơm là đủ rồi.

“Muội múc thêm cho Tiểu Võ một bát nữa đi, hắn một bát không đủ đâu.” Trần Nghị nói.

Trần Oánh liếc nhìn Trần Võ đang cầm cúi ăn cơm, bĩu môi: “Được.”

Sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Trần Nghị, Trần Võ và Trần Linh, hai người im lặng ăn cơm, Trần Linh ngồi bên giường, lông mi khẽ chớp, chăm chú nhìn Trần Võ.

Trần Võ thì cầm cúi ăn cơm rất ngon lành.

“Tiểu Võ, sau này huynh có muốn làm võ giả không?”
Trần Linh nhỏ nhẹ hỏi.

Trần Võ nuốt thức ăn trong miệng, gật đầu thật mạnh.

“Ta muốn làm đại hiệp, giúp đỡ mọi người.”

“Hơn nữa, cha đặt cho ta cái tên Võ, nhất định có dụng ý.”

Trần Linh như suy nghĩ điều gì, nhẹ giọng nói: “Muốn làm võ giả thì cần phải bái sư vào võ quán.”

“Hình như Dư Hàng huyện của chúng ta không có võ quán...” Trần Võ dừng động tác ăn cơm.

Đúng vậy! Dư Hàng huyện không có võ quán, làm sao hắn học võ công?

Trần Linh không chớp mắt nhìn Trần Võ, thu hết những thay đổi trên nét mặt của hắn vào mắt.

Thấy trên mặt Trần Võ thoáng hiện lên một tia thất vọng, khoe miệng nàng khẽ nhếch lên, mỉm cười.

Trần Nghị không nói gì, vẫn từ tốn ăn cơm, không khí trong phòng có chút trầm mặc.

“Két...” Một tiếng động nhẹ, Trần Oánh đẩy cửa bước vào, trên tay bưng một bát cơm đưa cho Trần Võ, nói: “Mọi người ăn trước đi, ta đi phụ rửa bát.” Nói xong lại đi ra ngoài.

Trần Linh ngồi bên giường, yên lặng đợi hai người ăn xong.

Không lâu sau, Trần Nghị và Trần Võ cũng ăn cơm xong, Trần Linh nhận lấy bát đĩa đặt lên khay gỗ, chuẩn bị bưng ra ngoài, Trần Nghị cũng giúp đỡ bưng đĩa thức ăn, cười nói: “Ta giúp muội.” Hsán quay đầu nhìn Trần Võ: “Tiểu Võ, ngươi nghỉ ngơi cho khỏe nhé, lát nữa ta sẽ đến thay thuốc.”

Trần Võ dựa vào giường, gật đầu cười nói: “Đa tạ!”

“Không có gì.” Trần Nghị và Trần Linh bước ra khỏi phòng, hiện giờ trong phòng chỉ còn lại một mình Trần Võ, thấy xung quanh không có ai, hắn hít một hơi thật sâu, vén chăn lên, đặt tay trái lên vết thương ở chân trái sờ soạng qua lớp vải trắng hai cái, cơn đau âm ỉ truyền đến từ chân khiến Trần Võ khẽ rút khóe miệng.

Đau thật đấy! Bị đâm một nhát dao, sao có thể không đau chứ...

Trần Võ cười khỏ, hắn vừa rồi chỉ là giả vờ không đau thôi.

“Két...” Một tiếng động nhỏ phát ra từ cửa, Trần Võ vội vàng đắp chăn quay đầu nhìn, là Trần Linh cẩn thận đẩy cửa phòng bước vào.

“Tiểu Linh?” Trần Võ lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn đưa mắt nhìn qua bàn ghế, hỏi: “Muội quên lấy gì à?”

Trần Linh mím môi, ánh mắt trong veo nhìn Trần Võ.

“Tiểu Võ ca...”

“Huynh... huynh thật sự muốn học võ công sao?” Nàng đi đến bên giường, nhỏ giọng hỏi.

Trần Võ có chút kinh ngạc, hắn nghiêm túc gật đầu.

“Đúng vậy. Nhưng tiếc là... Dư Hàng huyện của chúng ta không có võ quán.” Trần Võ thở dài: “Hơn nữa, xung quanh cũng không có môn phái nào.”

Hắn nghe nói trong giang hồ có nhiều môn phái võ công, chỉ cần bá sư nhập môn là có thể học được võ công, nhưng các môn phái này thu nhận đệ tử rất nghiêm khắc, không dễ dàng như võ đường.

Trần Linh bình tĩnh nhìn Trần Võ, nàng từ từ mở miệng: “Tiểu Võ ca... Ta sẽ nói cho huynh một bí mật.”

Trần Võ sững người, gãi đầu: “Bí mật gì?”

Trần Linh ngoái đầu nhìn quanh, thấy không có ai nghe lén liền đến gần Trần Võ, nói nhỏ: “Tiểu Nguyệt tỷ tỷ biết võ công! Hơn nữa, võ công của tỷ ấy không hề thấp.”

Nghe vậy, Trần Võ chấn động, hắc kinh ngạc nói: “Tiểu Linh, sao muội biết Tiểu Nguyệt tỷ tỷ biết võ công?”

Trong ấn tượng của Trần Võ, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ là nha hoàn mới đến, chỉ có ngoại hình xinh đẹp, nàng làm việc nhà, chăm sóc trẻ con đều không bằng những nha hoàn khác.

Trần Linh mắt sáng ngời, nói nhỏ: “Ta thấy Tiểu Nguyệt tỷ tỷ đặt tay lên quần áo ướt, không lâu sau, quần áo liền khô rồi. Hôm nay lúc ta công huynh về. Tiểu Nguyệt tỷ tỷ chỉ dùng một tay là đã có thể nhắc bổng JXtdwDỏ lên.”

Trần Võ chấn động, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hơn nữa, huynh không thấy Tiểu Nguyệt tỷ tỷ rất kỳ lạ sao?” Trần Linh hạ giọng nói: “Tỷ ấy không biết làm việc gì, thường xuyên lười biếng, xinh đẹp như vậy mà lại đi làm nha hoàn...”

Chương 335: Chương 335

Nghe vậy, Trần Võ cũng nhận ra vấn đề, hắn có chút kích động:

“Ý muội là, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ biết võ công, tỷ ấy là giang hồ võ giả?”

Trần Linh gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc.

“Nếu huynh báỉ Tiểu Nguyệt tỷ tỷ làm sư phụ thì có thể học được võ công đấy.” Trần Võ kích động, vén chần lên định đi tìm Hoa Tịch Nguyệt nhưng Trần Linh vội vàng giữ hắn lại.

“Huynh đừng vội, để ta đi gọi Tiểu Nguyệt tỷ tỷ đến đây, huynh cứ nói chuyện, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ tốt bụng như vậy, nhất định tỷ ấy sẽ dạy huynh.” Trần Võ mắt sáng rực, nắm lấy tay Trần Linh.

“Đa tạ muội! Tiểu Linh! Đa tạ muội nhiều lắm!” Trần Linh đỏ mặt, nàng rút tay ra khỏi tay Trần Võ.

“Ta đi tìm tỷ ấy đây.”

“Ừm!” Trần Võ mạnh mẽ gật đầu, vẻ mặt vui mừng.

Trần Linh chạy ra khỏi phòng, nàng đứng trước cửa sờ lên mặt mình, có hơi nóng rồi.

Trần Linh che mặt, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Nếu Võ ca học được võ công thì sẽ không bị bắt nạt nữa rồi.

Chuyện xảy ra hôm nay thực sự khiến Trần Linh sợ hãi, trong đầu nàng vẫn còn văng vẳng hình ảnh Võ ca nằm trong

vũng máu.

Thật quá đáng sợ rồi.

Trần Linh hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi chạy về phía nhà bếp.

Lúc Trần Linh bước vào bếp thì thấy Tiểu Nguyệt tỷ tỷ đang vụng về rửa bát.

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, Tiểu Vũ có việc tìm tỷ.” Trần Linh bước đến bên kéo góc áo Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt dừng động tác trên tay, vui mừng: “Thật sao, vậy thì tốt quá.” Nàng vội vàng đặt bát xuống, lau tay, cũng không hỏi chuyện gì mà chạy thẳng về phòng Tiểu Vũ.

Nhìn bóng lưng Hoa Tịch Nguyệt, nha hoàn Xuân Đào thở dài bất lực, vị Tiểu Nguyệt mới đến này một chút việc nặng cũng không làm, thật không biết viện trưởng nghĩ gì mà lại tuyển nàng vào.

Trần Linh thay thế vị trí của Hoa Tịch Nguyệt, nàng nhúng tay vào chậu, cầm một cái bát nói: “Ta rửa bát thay Tiểu Nguyệt tỷ tỷ một lát.”

Xuân Đào thấy vậy cũng không nói gì, mọi người tiếp tục rửa bát.

...

Trong phòng.

“Cái gì?”

“Ngươi muốn bái ta làm sư phụ?” Hoa Tịch Nguyệt mở to mắt, kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ quỳ trên giường, chịu đựng cơn đau ở chân, nghiêm túc nói:

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, ta biết tỷ võ công rất cao nên muốn bá tỷ làm sư phụ, học võ công.”

Hoa Tịch Nguyệt có chút ngạc nhiên: “Sao ngươi biết võ công của ta rất cao?”

Tiểu Võ thuật lại những gì Tiểu Linh vừa nói.

Hoa Tịch Nguyệt chớp chớp mắt, tay phải trắng nõn vuốt cằm, thì ra nàng là bị lộ như vậy...

Không ngờ tiểu nữ hài tên Tiểu Linh kia ngày thường không nói không rằng mà tâm tư lại tỉ mỉ như thế.

Hoa Tịch Nguyệt liếc mắt, suy nghĩ xem nên từ chối Tiểu Võ như thế nào.

Võ công của nàng là bí truyền của Hoa gia, không thể truyền cho người ngoài được.

Thấy Hoa Tịch Nguyệt im lặng không nói, Trần Võ trong lòng căng thẳng, mồ hôi túa ra đầy tay.

Hoa Tịch Nguyệt lại khẽ nhíu mày, nàng không thể nào truyền võ công gia truyền cho người ngoài được, nhưng làm thế nào để từ chối hẳn mà không mất thể diện đây?

Hoa Tịch Nguyệt suy nghĩ một lúc thì trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, nếu nói như vậy thì vừa có thể từ chối hẳn, lại vừa có thể khiến mọi chuyện trở nên thú vị rồi!

Hoa Tịch Nguyệt hai mắt sáng lên, đáy mắt là sự phản kích không thể che giấu.

Tốt! Cứ làm như vậy đi!

Nàng khẽ ho hai tiếng, nhìn Trần Võ, nghiêm mặt nói: “Tiểu Võ, ta hỏi ngươi, Ngươi học võ công để làm gì?”

Trần Võ không do dự, mở miệng nói: “Ta muốn làm đại hiệp, sau này bảo vệ những người yếu thế.”

Hoa Tịch Nguyệt khẽ gật đầu, trong giọng nói có thêm một chút tán thưởng:

“Không tệ, có thể thấy, người phạm hạnh không xấu.” Trần Võ lộ vẻ vui mừng, tưởng rằng Hoa Tịch Nguyệt đồng ý nhận mình làm đồ đệ, nhưng câu tiếp theo, Hoa Tịch Nguyệt liền đổi giọng, ngữ khí có chút âm trầm:

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi có dám giết người không?”

Giết người...

Nghe hai chữ này, Trần Võ liền ngậy người tại chỗ, trong đầu hần lại hiện lên vài hình ảnh không tốt.

Trần Võ thân thể run rẩy, giọng nói có chút khàn khàn: “Giết... giết người?”

“Đúng vậy, chính là giết người.” Hoa Tịch Nguyệt ngồi trên ghế, vẻ mặt bình tĩnh.

“Công phu là kỹ năng giết người, người đã muốn học võ công thì phải giết người.”

“Hiệp lấy võ phạm cấm, có đôi khi, người không giết người khác thì người khác sẽ giết người.”

“Giang hồ không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.”

Hoa Tịch Nguyệt chống khuỷu tay trái lên bàn, ra vẻ cao thâm khó lường, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng lộ ra một chút cô đơn:

“Nếu không... Ngươi cho rằng tại sao ta lại đến Dục Anh Đường làm một nha hoàn?”

“Tại sao?” Trần Võ nuốt nước miếng, hần bỗng nhiên cảm thấy Tiểu Nguyệt tỷ tỷ trước mắt, rất không tầm thường!

Hoa Tịch Nguyệt khẽ ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ thờ dài.

“Ta đã chán ngấy mọi thứ trên giang hồ. Ta chán ghét những tròng chém giết, ân oán tình thù, cho nên ta che giấu thân phận để làm nha hoàn.”

“Ta chỉ cầu mong quên đi quá khứ, quên đi những ngày tháng tay nhuộm máu tươi!”

Giọng Hoa Tịch Nguyệt bi thương, đầy cảm xúc.

Trần Võ nghe những lời này, trong lòng chợt xúc động.

“Không ngờ, lại bị các người nhìn thấu thân phận.”

“Haiz...”

“Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!”

Chương 336: Chương 336

Hoa Tịch Nguyệt nhớ lại những cuốn thoại bản giang hồ mình từng đọc rồi bắt chước mấy lời thoại trong đó.

Nghe những lời này, Trần Võ cúi đầu, trong lòng dâng lên một nỗi áy náy không tên, dường như việc hấn xin Hoa Tịch Nguyệt làm sư phụ là một điều quá đáng.

Đây là điều mà một người luôn khao khát trở thành đại hiệp như Trần Võ không thể chấp nhận được, hấn cắn răng nói: “Xin lỗi, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ. Đáng lẽ ta không nên nhắc đến chuyện này, khiến tỷ nhớ lại quá khứ không vui.”

Hoa Tịch Nguyệt dựa vào bàn, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hả? Thế mà tin rồi sao? Ta mới nói có bảy câu thôi mà! Người thật quá thiếu kiên định.

Hoa Tịch Nguyệt còn muốn tiếp tục diễn nhưng thấy Trần Võ có vẻ thành thật, nàng cũng không nỡ lòng nào diễn tiếp, Hoa Tịch Nguyệt khẽ ho hai tiếng, nói: “Nếu người thật sự muốn học võ thì ta có thể giới thiệu cho người một người. Dù sao, ý định ban đầu của người cũng là tốt, biết đâu sau này giang hồ sẽ có thêm một vị đại hiệp thì sao!”

Trần Võ vốn đã từ bỏ, nghe những lời này thì mắt hấn liền sáng lên.

“Thật... Thật sao Tiểu Nguyệt tỷ tỷ?” Trần Võ kích động như đang mơ.

Hoa Tịch Nguyệt gật đầu, chợt ánh mắt thoáng nét u buồn.

Nàng thở dài: “Người có thể dạy người võ công, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Trần Võ lẩm bẩm theo: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...” Hắn vẽ mặt mờ mịt, không hiểu ý của Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt: (———)

Nói rõ ràng như vậy rồi mà ngươi còn không hiểu? Đúng là gỗ mục không thể khắc! Ngộ tính thế này mà còn muốn học võ công?

Hoa Tịch Nguyệt khẽ thở dài: “Trần viện trưởng cũng biết võ công, hắn là cha ngươi, đợi hắn về, ngươi cầu xin hắn, có lẽ hắn sẽ dạy ngươi!”

“Cái gì!” Trần Võ giật mình, trên mặt đầy kinh ngạc.

Trần Diệp ngày thường chỉ nằm trên ghế phơi nắng ăn bánh ngọt, vậy mà cũng biết võ công!

Trần Võ tròn to mắt, không thể tin được.

Hoa Tịch Nguyệt bình tĩnh gật đầu, nàng nói: “Nhiều năm trước, ta từng giao đấu với cha ngươi. Võ công của hắn hơn ta. Ta không phải đối thủ của hắn, sau trận chiến đó, ta và hắn đã trở thành bạn bè.”

“Hiện giờ thời gian thấm thoát trôi nhanh, thoáng chốc đã mấy năm, cha ngươi bây giờ cũng đã lui về ở ẩn, ta đến đây là để góp vui.” Trần Võ nghe Hoa Tịch Nguyệt nghiêm túc nói bừa, ánh mắt kinh ngạc muốn lồi ra.

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn Trần Võ, thâm cười.

Thật sự lừa được hắn rồi! Ha ha ha ha... Cười chết ta rồi! Ha ha ha ha... Đợi Trần Diệp về, nếu Trần Võ tìm hắn học võ công thì sẽ vui lắm đây.

Hoa Tịch Nguyệt cố nén cười, quay đầu nghiêm túc nhìn Trần Võ.

“Người đừng nói với cha người là ta nói cho người biết hấn biết võ công.”

“Chúng ta bây giờ đều đã lui về ở ẩn, người và hấn có tình cha con, biết đâu hấn sẽ dạy người.”

“Có thành công hay không, phải xem tạo hóa của người.”

Trần Võ há hốc mồm, tiêu hóa những lời Hoa Tịch Nguyệt nói, hấn nuốt nước bọt, giọng run run:

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, ta nghe nói khi các võ giả xông xáo giang hồ đều có danh hiệu. Vậy danh hiệu của tỷ và cha ta là gì thế?”

Trần Võ mặt đầy mong đợi nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt khựng lại.

Danh hiệu? Hừm... Làm sao ta biết được!

Hoa Tịch Nguyệt cảm thấy da đầu hơi tê dại, nàng giả vờ bình tĩnh, mắt lộ vẻ hồi tưởng.

Trần Võ quỳ trên giường, trong lòng đầy xúc động, một lúc sau, Hoa Tịch Nguyệt đỏ mặt nói: “Nếu ta nói cho người biết danh hiệu của ta thì người sẽ gặp rắc rối đấy!”

“Ta có vô số kẻ thù trên giang hồ, người biết không phải là điều tốt đâu.”

Trần Võ lộ vẻ kinh hãi.

Tiểu Nguyệt tỷ tỷ trước đây mạnh đến vậy sao? Mạnh đến mức không thể nhắc đến tên?

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn Trần Võ, thấy đứa trẻ ngốc này thực sự tin, nàng phải cố nén cười, nói: “Có điều, ta có thể nói cho người biết danh hiệu trên giang hồ của cha người.”

“Nhiều năm trước, danh hiệu trên giang hồ của hấn là: Đê Quân!”

“Cái gì!” Nghe hai chữ này, Trần Võ suýt nhảy khỏi giường.

“Đế... Đế Quân!” Trần Võ há hốc mồm, vẻ mặt khó tin, có thể mang chữ “Đế”, Trần Diệp trước đây phải lợi hại đến mức nào chứ!

Hoa Tịch Nguyệt nghiêm nghị gật đầu: “Đừng nói cho cha người biết là ta nói. Cuộc trò chuyện của chúng ta hôm nay, người phải giữ kín trong lòng, không bao giờ được nói với người thứ ba, nếu không, sẽ là tai họa lớn đối với người và ta!”

Trần Võ ngoan ngoãn gật đầu.

Hoa Tịch Nguyệt thấy lừa dối cũng đã đủ mức rồi thì đứng dậy, thản nhiên nói: “Ta đã rút lui rồi, không thể nhận người làm đồ đệ, chờ Trần viện trưởng trở về, người có thể thử bái sư.”

“Tin ta đi, người sẽ không thất vọng đâu.” Trần Võ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia hy vọng, hấn dùng sức gật đầu.

“Vâng, đa tạ Tiểu Nguyệt tỷ tỷ!”

...

Biện Lương, Duyệt Lai khách sạn, phòng chữ Thiên.

“Hắt xì...” Trần Diệp ngồi trên ghế chột hắt hơi một cái, hấn khẽ xoa mũi, có chút nghi hoặc: “Kỳ lạ, sao cứ có cảm giác như có người đang nhớ đến mình nhỉ?” Trần Diệp hít nhẹ vài hơi nhưng cũng không nghĩ nhiều.

“Viện trưởng...” Giọng nói hơi lạnh lùng của Tiểu Liên vang lên từ phía cửa.

“Vào đi.” Trần Diệp nói nhẹ.

Chương 337: Chương 337

Tiểu Liên đẩy cửa bước vào, nàng đeo mạng che mặt, cung kính nói: “Viện trưởng, Kỳ Lân Các đã được người của chúng ta tiếp quản rồi.”

“Các sát thủ của Kỳ Lân Các đều đã trúng một loại độc được có tên là Thất Trùng Thất Hoa Cao.”

“Chúng ta đã nói với những sát thủ đó, chỉ cần bọn họ trung thành thì sẽ được cho giải dược.”

“Hiện tại, mấy trăm sát thủ của Kỳ Lân Các đều đã nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta.”

“Có điều, chúng ta đã lục soát khắp Kỳ Lân Các nhưng chỉ tìm được vài hộp giải dược, không tìm thấy phương thuốc giải độc.”

Trần Diệp nghe vậy thì khẽ nhíu mày, chỉ có giải dược, không có phương thuốc giải độc, vậy những sát thủ này chỉ có thể là vật phẩm tiêu hao rồi...

Ánh mắt Trần Diệp lộ ra vẻ suy tư, nếu có thể tìm được phương thuốc giải độc thì thực lực của Ngọc Diệp Đường sẽ được tăng cường hơn nữa, dù sao, mấy trăm sát thủ cũng không phải dễ dàng đào tạo.

Trần Diệp suy nghĩ một lát lại nói: “Đến Thiên Cơ Lôu hỏi một chút xem.”

“Vâng!” Tiểu Liên khẽ gật đầu.

Thiên Cơ Lôu tiền thân là bộ phận tình báo của Phong Vũ Lôu, đứng đầu thiên hạ về mặt tình báo, mặc dù Ngọc Diệp

Đường có kênh riêng nhưng so với Thiên Cơ Lâu vẫn còn quá yếu.

Trần Diệp dặn dò: “Đúng rồi, bảo bọn họ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về Dư Hàng.”

“Vâng!”

Tiểu Liên chấp tay chào rồi lui ra đi sắp xếp công việc, Trần Diệp đứng dậy khỏi ghế, bỗng nhớ ra điều gì đó liền bước ra khỏi phòng.

Dọc theo hành lang gỗ của lầu hai khách sạn, Trần Diệp đi đến trước cửa phòng chữ Thiên số ba.

“Cốc cốc cốc...” Trần Diệp khẽ gõ cửa hai tiếng, trong phòng liền truyền ra giọng nói chất phác của Đại Minh:

“Đến đây!”

Đại Minh ra mở cửa, thấy là Trần Diệp, trên mặt hắn liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Cha...” Đại Minh cung kính gọi một tiếng.

Trần Diệp ngược mắt lên, chú ý đến đôi mắt hơi đỏ hoe của Đại Minh.

“Tỉnh rồi sao?” Trần Diệp biết, đêm qua Đại Minh được người của Ngọc Diệp Đường công về.

Đại Minh gật đầu, bước sang vài bước nhường đường.

“Cha, mời ngài ngồi!” Đại Minh bê một chiếc ghế lại rồi cười ngốc nghếch nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp không từ chối, hắn ngồi xuống ghế, hỏi: “Cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

Đại Minh đứng bên cạnh cúi đầu, giọng hơi khàn: “Khá... khá hơn rồi.” Nói xong, giọng Đại Minh nghẹn ngào, kể lại những gì đã trải qua trên đường cho Trần Diệp nghe.

Trần Diệp im lặng lắng nghe, chờ Đại Minh nói xong, hắn chậm rãi nói: “Thế sự vô thường.”

Đại Minh cắn môi, gật đầu, qua bao nhiêu ngày, hắn cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

“Trước khi con rời nhà, cha đã hỏi con một câu.” Trần Diệp ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chất phác thật thà của Đại Minh, hỏi: “Câu hỏi đó, bây giờ con đã có câu trả lời chưa?”

Con nghĩ gì về Tú Tú?

Con lại nghĩ gì về Uyển Nhi?

Câu hỏi này hiện lên trong đầu Đại Minh, trên khuôn mặt chất phác thật thà

Trần Diệp chỉ vào chiếc ghế: “Ngồi xuống nói.”

Đại Minh kéo ghế ngồi xuống, hắn cúi đầu, suy nghĩ một chút rồi mở miệng:

“Tú Tú... Nàng là bạn tốt nhất của ta, ta rất thích nàng.”

“Nhưng mà... Uyển Nhi là vị hôn thê của ta, ta phải có trách nhiệm với nàng.”

Đại Minh ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc.

“Đây là câu trả lời của ta.” Hắn đã trả thù cho Tú Tú rồi! Nếu Tú Tú biết, chắc chắn nàng sẽ rất vui.

Nghe vậy, Trần Diệp khẽ gật đầu, dạy dỗ: “Đại Minh, có đôi khi... Thích không nhất định có nghĩa là phù hợp.”

“Con và Tú Tú có sự khác biệt về thân phận rất lớn.”

“Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, không biết tiền là gì. Còn con từ nhỏ đã chịu khổ chịu khó, vất vả mưu sinh.”

“Hai người có lối sống hoàn toàn khác nhau.”

“Hơn nữa... Con thích nàng, nhưng nàng chưa chắc đã thích con.”

“Hiểu không?”

Đại Minh im lặng lắng nghe, hơi thở có chút nặng nề.

Trần Diệp nhìn Đại Minh, ánh mắt thờ dài.

Đại Minh từ khi được nhặt về đã lớn lên dưới sự chăm sóc của hắn, Trần Diệp rất hiểu tính tình của Đại Minh, đứa trẻ này chân thật, tâm hồn trong sáng, nó và Triệu Giáng Châu có lẽ là do gặp sắc khởi ý, nhưng Trần Diệp hiểu rõ, lúc còn trẻ ai mà chẳng từng yêu mến một nữ tử xinh đẹp chứ, huống hồ là một đứa trẻ ngây thơ như Đại Minh.

Lúc cây non mọc lệch, việc chúng ta cần làm không phải là trách móc mà là nên uốn nắn, làm cha mẹ, phải truyền cho con cái mình những giá trị quan đúng đắn.

Trần Diệp biết Đại Minh đã nhầm con gái của tri phủ Kinh Châu với Triệu Giáng Châu, nhưng hắn không định nói cho Đại Minh biết, một người là công chúa, một người là cô nhi, vấn đề không nằm ở thân phận mà ở lối sống!

Đại Minh tính tình đơn giản, vui chơi bên sông, trốn củi trong rừng là đã thấy hạnh phúc, nhưng liệu Triệu Giáng Châu có chấp nhận cuộc sống bình dị như vậy nếu ở bên Đại Minh không? Liệu Đại Minh có chấp nhận cuộc sống mỗi ngày có người hầu hạ, áo đến thì đưa tay, cơm đến thì há miệng không?

Đây là lý do tại sao Trần Diệp chưa bao giờ nói với Đại Minh sự thật.

Thích là thích nhưng phù hợp là phù hợp.

Trần Diệp hít một hơi thật sâu, Thấy Đại Minh có chút buồn bã, hắn liền cười nói: “Bốn năm nữa, à không, không đến

bốn năm nữa là con sẽ cưới Uyên Nhi. Đến lúc đó, con cũng là chủ một gia đình rồi!”

Chương 338: Chương 338

Nghe vậy, Đại Minh đỏ mặt, gãi đầu ngượng ngùng cười, hần cười hai tiếng thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, Đại Minh vội vàng nói với Trần Diệp: “Cha! Ta muốn nói với cha một chuyện.”

“Con nói đi.” Trần Diệp dịu dàng nhìn nhi tử ngốc nghếch này.

“Ta muốn cùng nghĩa huynh của ta đến thảo nguyên.”

“Ta muốn xem phong cảnh thảo nguyên.” Khuôn mặt chất phác thật thà của Đại Minh lộ ra vẻ khao khát.

Trần Diệp không từ chối, gật đầu nói: “Nam nhi chí ở bốn phương. Con đi ra ngoài dạo chơi ngắm cảnh cũng tốt.”

“Ở tuổi này của con, cũng nên đi du lịch một chút.”

Thấy Trần Diệp không từ chối, Đại Minh vô cùng mừng rỡ, cảm kích nói:

“Đa tạ cha.”

Trần Diệp mỉm cười:

“Chuyện này có gì đâu. Bao giờ con lên đường?”

Đại Minh thu lại nụ cười trên mặt, nói: “Ta... Ta muốn về Dur Hàng một chuyến, gặp Uyển Nhi.”

“Lần này đi vội, ta cũng không nói với Uyển Nhi...”

Đại Minh nghĩ đến nữ tử dịu dàng kia, trong lòng tràn đầy áy náy.

Thấy Đại Minh có thể nói ra những lời này, ánh mắt Trần Diệp lộ ra ý cười.

“Tốt lắm, Đại Minh, con đã trưởng thành rồi.”

Trần Diệp từ trong ngực lấy ra một tờ ngân phiếu 100 lượng đưa cho Đại Minh.

“Trên đường về mua chút quà tặng cho Uyên Nhi.”

“Sau khi con đi, Uyên Nhi có đến tìm con, ta nói con đi Kinh Châu du lịch rồi. Con bé rất lo lắng cho con, lúc trở về nhớ đối xử tốt với người ta.”

Đại Minh cười ngượng ngùng gật đầu, trong mắt lộ ra một tia âm áp.

“Viện trưởng, đã thu xếp thỏa đáng rồi!”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tiểu Liên.

Trần Diệp nhìn về phía Đại Minh, đưa tay sờ lên lên gương mặt ngọc ngà của nhi tử, cười nói:

“Đi thôi.”

Đại Minh ngọc ngà cười cười, dùng sức gật đầu.

Trần Diệp đứng dậy, Đại Minh cùng Tiểu Liên đi theo phía sau hắn.

Ba người đi ra khách sạn.

Bên ngoài cửa khách sạn, Tôn Thắng, Quỳnh Ngạo Hải cùng Hoàng Tam mỗi người đều có một con ngựa, lẳng lặng chờ đợi.

Thấy Trần Diệp ra, đám người đồng thời mở miệng:

“Nghĩa phụ!”

“Tông Sư!”

“Công tử!”

Trần Diệp đeo mặt nạ bạc gập đầu, nghỉ ngơi xong cũng đến lúc phải chia tay rồi.

Quỳnh Ngạo Hải khuôn mặt vẫn còn hơi tái nhợt cung kính bước tới, chấp tay nói với Trần Diệp: “Đa tạ Tông Sư ra tay cứu giúp. Ân tình này, Ngạo Hải suốt đời khó quên.”

“Ngày sau nếu có việc gì cần đến Ngạo Hải, ngài cứ nói một lời. Dù lên núi đao xuống biển lửa, Ngạo Hải cũng sẽ ra tay!” Quỳnh Ngạo Hải nghiêm nghị nói, gió nhẹ thổi qua làm tung bay bộ y phục màu xanh biển trên người hắn.

Quỳnh Ngạo Hải được Mộ Dung Long Uyên đưa vào nhất phẩm, nhìn khắp thiên hạ cũng đã là cao thủ hàng đầu!

Trần Diệp bình thản nói: “Người làm việc nghĩa hiệp, vì bách tính thiên hạ. Nếu người chết sẽ là tổn thất cho giang hồ.”

Khuôn mặt cương nghị của Quỳnh Ngạo Hải hơi đỏ lên, được Tông Sư đệ nhất thiên hạ khen ngợi ‘chết là tổn thất cho giang hồ’, hắn thật sự quá vinh hạnh rồi.

Trần Diệp bình tĩnh nhìn Quỳnh Ngạo Hải một cái, trong lòng có chút cảm khái.

Hai năm trước, ở Thiết Tước sơn trang, hắn mới vào giang hồ, Quỳnh Ngạo Hải còn muốn cùng hắn luận bàn. Giờ đây hai năm trôi qua, thân phận, thực lực của hai người đã khác biệt một trời một vực.

“Ồ...” Bên cạnh truyền đến tiếng ợ rượu, đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nam Dật Vân tay cầm hồ lô rượu, mặt đỏ bừng lão đảo đi tới.

Hắn chào Trần Diệp rồi quay sang nói với Quỳnh Ngạo Hải, vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Nhanh lên, lè mề gì thế!”

“Người muốn lão tử chờ người à?”

Nam Dật Vân vừa dứt lời thì Tôn Thắng liền phản bác:

“Nói chuyện với nhị ca ta kiểu gì thế!”

“Tôn trọng chút!”

Tôn Thắng cau ngươi quát, Nam Dật Vân lập tức nổi giận đến mức suýt phun cả rượu ra.

“Tên tiểu vương nhà ngươi...” Nam Dật Vân chưa nói hết câu thì chợt nhớ ra Trần Diệp đang ở bên cạnh, liền vội vàng nuốt nửa câu sau vào, nghiêng rằng nói: “Trước mặt người ngoài, ngươi có thể giữ chút thể diện cho ta không!”

“Dù gì ta cũng là Tông Sư đấy!”

“Ngươi thật sự không xem Tông Sư ra gì à!”

Nam Dật Vân vẻ mặt u ám, tức giận vô cùng.

Quỳnh Ngạo Hải nhẹ nhàng nói với Tôn Thắng: “Tiểu Thắng, tôn trọng sư công một chút.”

Tôn Thắng im lặng một lúc rồi gật đầu.

Nam Dật Vân nhìn cảnh này mà tức đến mức sau gáy đau nhói.

Bối phận loạn hết rồi! Thật sự gieo nhân nào gặt quả này sao?

Đúng là nghiệp chương mà!

Quỳnh Ngạo Hải hoàn hồn, chấp tay chào từ biệt Trần Diệp.

“Tông Sư, cha ta đã mất hết võ công, ta phải về Hải Kinh Bang chấp chương đại cục.”

“Ta xin phép đi trước!” Trong lúc nói chuyện, Quỳnh Ngạo Hải luôn cúi đầu không nhìn Trần Diệp, cũng không nhìn Tiểu Liên, mà Tiểu Liên cũng không nhìn Quỳnh Ngạo Hải.

Trần Diệp khẽ gật đầu: “Đi đi.”

“Vâng!” Quỳnh Ngạo Hải buông hai tay nhìn về phía Tôn Thắng. Lúc này Tôn Thắng cũng không còn vẻ đùa giỡn như mọi khi, trên mặt có thêm chút nghiêm túc.

“Tiểu Thắng!”

“Nhị ca!” Hai người nhìn nhau, khóe mắt dần đỏ lên,

Chương 339: Chương 339

Trong khoảng thời gian này, Tôn Thắng và Quỳnh Ngao Hải đã cùng ăn cùng ngủ, vào sinh ra tử, hợp lực giết Trương Mậu Tường rồi cùng vào ngục.

Tình cảm của hai người vô cùng sâu đậm, có thể nói là sinh tử chi giao! Giờ đây đến lúc phải chia tay, Tôn Thắng giơ tay lên, chấp tay, giọng có chút khàn khàn: “Nhị ca, trên đường cẩn thận!”

Quỳnh Ngao Hải hít hít mũi, nở một nụ cười: “Đợi ta ổn định cục diện trong bang rồi sẽ đến Thái Hồ tìm ngươi!”

“Đến lúc đó, ta nhất định sẽ mang theo rượu ngon nhất!” Tôn Thắng cười lớn:

“Được!”

“Nhớ mang nhiều vò vào, nếu không sẽ không đủ uống đâu!”

“Nhất định!” Hai người nhìn nhau, bỗng nhiên cùng cười lớn.

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha...”

Quỳnh Ngao Hải nhìn thiếu niên làn da trắng nõn, dung mạo tuấn tú trước

Huynh đệ của mình quả thực rất thú vị!

Đám người xung quanh thấy cảnh này cũng phải mỉm cười.

Đây chính là tình nghĩa giang hồ đấy!

Mấy lão giang hồ Hoàng Tam, Hà Ngũ, trong mắt cũng lộ một tia hồi tưởng, đã từng có lúc bọn họ cũng có loại sinh tử chi giao thế này, nhưng đáng tiếc... Giang hồ nhiều ân oán, thế sự vô thường, có đôi khi, chia tay chính là vĩnh biệt!

Quỳnh Ngạo Hải nhìn Tôn Thắng một cái thật sâu, sau đó hẩn chuyển ánh mắt, chấp tay với đám người.

“Các vị, hẹn gặp lại!”

Nói xong, Quỳnh Ngạo Hải xoay người lên ngựa.

Nam Dật Vân điềm nhẹ chân, cả người bay lên, đáp xuống một con ngựa khác, ông ta đổ một ngụm rượu vào miệng, rượu chảy dọc theo bộ râu lộn xộn của ông ta xuống quần áo nhưng Nam Dật Vân không quan tâm, gương mặt đỏ bừng ợ một cái, chấp tay nói với Trần Diệp: “Trần lão đệ, lão phu cũng đi trước đây!”

Ông ta phải cùng Quỳnh Ngạo Hải trở về để áp trận, hai mươi tuổi đã đạt đến cảnh giới nhất phẩm, Quỳnh Ngạo Hải cũng có thể “miễn cưỡng” lọt vào mắt Nam Dật Vân.

Trần Diệp chấp tay đáp lễ: “Gặp lại!”

Nam Dật Vân và Quỳnh Ngạo Hải cùng nhau phi ngựa ra xa.

Tôn Thắng đứng trên đường, nhìn về hướng Quỳnh Ngạo Hải rời đi, khóe mắt đỏ hoe.

Hắn hít một hơi thật sâu, kìm nén cảm xúc trong lòng quay đầu nhìn Trần Diệp.

Tôn Thắng còn chưa mở miệng thì Trần Diệp đã biết hắn muốn nói gì rồi.

“Tết Trung thu năm nay nhất định phải trở về.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Tôn Thắng đỏ mặt, cười trừ hai tiếng rồi gãi đầu đáp:

“Nhất định!”

Trần Diệp khẽ cười, dặn dò: “Nhớ những gì ta đã nói với con. Ta không can thiệp vào lựa chọn của con nhưng con đừng đi sai đường.”

Tôn Thắng gãi đầu, khoe miệng nhếch lên, có chút ngông cuồng nói:

“Nghĩa phụ, giờ ta cũng coi như là một đại hiệp nổi danh giang hồ rồi!”

“Đợi cô nương Lục Phiến Môn kia điều tra rõ ràng trả lại sự trong sạch cho ta thì ta sẽ ngẩng cao đầu ở Thái Hồ!”

Trần Diệp sa sầm mặt, giờ tay định đánh thì Tôn Thắng liền sợ hãi rút cổ lại chạy ra xa, hắn quay đầu lại nhìn, thấy Trần Diệp căn bản không nhúc nhích nêm xấu hổ mà mặt đỏ lên.

Tôn Thắng đứng cách Trần Diệp không xa, hắn đột nhiên quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái trước Trần Diệp.

Tôn Thắng nghiêm mặt, ánh mắt chân thành: “Nghĩa phụ, lần này Tiểu Thắng làm việc không suy nghĩ hậu quả, làm nghĩa phụ phải bận tâm rồi!”

Dưới lớp mặt nạ, Trần Diệp bật cười, ánh mắt ôn hòa nhìn Tôn Thắng.

Sau ba lần dập đầu, Tôn Thắng đứng dậy, lại trở về với vẻ ngoài khôi hài bông đùa.

“Nghĩa phụ, vậy ta đi đây!”

Trần Diệp cười mắng: “Cút đi!”

“Vâng! Ta cút ngay đây!” Tôn Thắng cười hì hì, dắt một con ngựa, nhảy lên rồi chấp tay chào Đại Minh, Tiểu Liên và

mấy sát thủ của Ngọc Diệp Đường.

“Hẹn gặp lại!” Tôn Thắng nói xong, quay đầu ngựa, đuổi theo Quỳnh Ngạo Hải.

“Nhị ca, đợi ta với! Ta đi đường thủy về cùng ngươi!”

Nhìn Tôn Thắng phi ngựa xa dần, Trần Diệp cười lắc đầu, hẩn lại nhìn Đại Minh, Tiểu Liên và những người khác, nói: “Các ngươi cứ từ từ đi, đừng vội.”

“Ta về trước đây.” Nói xong, Trần Diệp phất nhẹ tay áo, bạch y trên người không gió mà tự động bay lên, hẩn cất bước, trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó ba mươi trượng, một bước, hai bước... vài bước sau, bóng dáng Trần Diệp đã biến mất không dấu vết.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, Đại Minh và Hùng Sơn đều mở to mắt kinh hãi.

Giỏi... giỏi quá!

Cảnh tượng này cũng rơi vào mắt tên tiểu nhị đang nằm bò trên quầy trong khách sạn, hẩn trợn to mắt, lẩm bầm:

“Trời ơi! Người này là người hay là ma thế?”

“Chẳng lẽ ban ngày ban mặt mà gặp ma?”

Hẩn nhìn các giang hồ võ giả trước cửa, trong mắt lộ ra vẻ ghen tị, giá mà hẩn cũng biết võ công thì tốt biết mấy.

...

Dư Hàng, Dục Anh Đường, Hoa Tịch Nguyệt sau khi tán gẫu với Trần Võ thì liền trở về phòng của các nha hoàn, trong phòng vang lên tiếng ngáy trầm thấp.

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn nha hoàn Vân Hương đang ngủ trưa rồi ngồi phịch xuống ghế, nàng cầm lấy ấm trà trên bàn, rót một chén cho mình.

Nửa chén trà trôi xuống bụng, Hoa Tịch Nguyệt nhú mày, lẩm bẩm: “Trà này khó uống quá...”

“Không được, ta thật sự chịu không nổi nữa rồi!!!” Hoa Tịch Nguyệt có chút phát điên.

Chương 340: Chương 340

Nàng đến Dục Anh Đường đã mấy ngày rồi, hiện giờ nàng phát hiện ra nơi này chẳng vui chút nào, mỗi ngày đều phải làm việc nhà, giặt tã, giặt quần dính phân, rửa bát, dỗ trẻ ăn, dỗ trẻ ngủ... ngày hôm sau thức dậy, lại tiếp tục giặt tã, giặt quần dính phân, rửa bát... Vòng lặp vô tận! Mặc dù không mệt, nhưng toàn là những việc vụn vặt, thân là tôn nữ của một vị Tông Sư, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, Hoa Tịch Nguyệt làm sao chịu được khổ như thế này...

“Chẳng vui chút nào.” Nàng bĩu môi, có chút bất mãn, ban đầu Hoa Tịch Nguyệt nhất thời nổi hứng, muốn tiếp xúc gần gũi với Trần Diệp, xem vị Tông Sư thứ sáu bí ẩn này có gì khác biệt. Nhưng mấy ngày trôi qua, Hoa Tịch Nguyệt phát hiện Trần Diệp cả ngày chẳng làm gì cả, ngoài việc sáng hàng ngày vui đùa với bọn trẻ trong viện thì chỉ ngồi trên ghế tựa ăn bánh ngọt, đọc sách tạp, phơi nắng, cuộc sống này quá thoải mái, nếu không phải vì Trần Diệp đẹp trai thì nàng đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Ý trung nhân... Ý trung nhân mà tiểu tử Thần Cơ Môn kia nói rốt cuộc ở đâu chứ hả?

Hoa Tịch Nguyệt càng nghĩ càng bức bối, lại rót đầy một chén trà cho mình rồi ngồi nhìn chăm chăm vào nước trà đục ngầu, thực sự không muốn uống nha, trà này chất lượng quá kém.

Hoa Tịch Nguyệt phồng má, nhìn chăm chăm vào nước trà, đột nhiên, mắt nàng sáng lên.

“Đúng rồi!”

“Ta có thể đến Thiên Cơ Lâu!”

“Trà ở tầng một tuy không phải là rất tốt nhưng cũng miễn cưỡng uống được.”

“Nhân tiện còn có thể nghe ngóng xem gần đây trên giang hồ có chuyện gì thú vị xảy ra không.” Hoa Tịch Nguyệt lẩm bẩm một mình.

Từ khi đến Dư Hàng, nàng chưa từng nghe ngóng tin tức giang hồ.

“Đã lâu như vậy, không biết hai tiểu tử Trương Thuận với Quỳnh Ngạo Hải giờ ra sao rồi.”

“Đừng có mà mới hơn một tháng không gặp thì đã chết queo rồi nha.”

Hoa Tịch Nguyệt đứng dậy tính toán thời gian, đủ để nàng đi một chuyến đến Thiên Cơ Lâu rồi.

Buổi trưa ăn cơm xong, tất cả bọn trẻ đều phải nghỉ trưa, bốn nha hoàn, hai người một ngày, thay phiên nhau trông bọn trẻ ngủ, hôm nay vừa đúng đến lượt Hoa Tịch Nguyệt và Vân Hương, Vân Hương rửa bát xong đã sớm nằm trên giường ngủ rồi.

Hoa Tịch Nguyệt nhẹ nhàng ra khỏi cửa, đội nắng hơi gắt ra khỏi Dục Anh Đường, nàng rời khỏi con hẻm nơi Dục Anh Đường tọa lạc, thi triển thân pháp chạy về phía phân bộ Thiên Cơ Lâu Dư Hàng huyện, Thân thể vừa động, đã nhảy ra hơn hai mươi trượng.

Không mất nhiều thời gian, một tòa trà lâu ba tầng, thanh tịnh ta nhã xuất hiện trước mặt Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn tầng một, bên trong không một bóng người, phí vào Thiên Cơ Lâu là 10 lượng bạc, võ giả bình thường không thể chi trả nổi.

Nàng sai bước vào trong lầu, từ trong ngực tùy ý lấy ra một tờ ngân phiếu 10 lượng nhét cho tiểu đồng.

“Cho ta một ấm trà mới pha ngon!” Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt đi thẳng lên lầu, liên tiếp lên hai tầng, nàng bước vào tầng ba được bày trí đơn giản, giữa tầng ba đặt một chiếc bàn dài và một chiếc giường nhỏ, một lão giả nằm trên giường, có vẻ đang nghỉ trưa, nghe thấy tiếng bước chân, hắt mở mắt, ngáp một cái.

“Đôi tình báo?” Lão giả hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Đôi!” Hoa Tịch Nguyệt chạy đến đôi diện bàn dài, vẻ mặt nôn nóng nhìn lão giả.

Lão giả ngồi xuống đôi diện bàn, nói: “Người nói đi.” Hoa Tịch Nguyệt nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ bí ẩn.

“Điều ta muốn nói với ông là một bí mật liên quan đến Tông Sư!”

Nghe vậy, mắt lão giả đôi diện bàn lóe lên tia tinh quang, ông ta nhìn chăm chăm vào Hoa Tịch Nguyệt, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Lão giả không nói gì, đẩy bút mực trên bàn cho Hoa Tịch Nguyệt, Hoa Tịch Nguyệt gật đầu, hiểu ý đôi phương, có vài lời không thể nói ra, cẩn thận kéo có người nghe lên!

Nàng cầm lấy bút lông sói, chấm nhẹ vào nghiên mực hai lần, nét bút uyển chuyển tự nhiên viết lên giấy một câu.

“Bách Hoa Cốc chủ thích mặc quần lót có hoa văn màu vàng.”

Lão giả: (!— -—)

Lão giả ngơ ngác nhìn mười ba chữ lớn trên giấy, rơi vào trầm mặc.

Hoa Tịch Nguyệt viết xong liền kném bút sang một bên, vỗ vỗ tay, nàng nhìn nét chữ bay bướm, rõ ràng của mình, trong lòng hài lòng.

Nhờ sự giáo dục của gia gia, Hoa Tịch Nguyệt là một người toàn tài, cầm kỳ thi họa đều tinh thông.

Lão giả thu ánh mắt lại từ tờ giấy, lắc đầu.”Cái này không được?” Hoa Tịch Nguyệt mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc, bí mật này là thật mà! Hồi nhỏ nàng thường xuyên thấy gia gia mặc quần lót có hoa văn màu vàng.

Lão giả không nói gì, mà nhìn thẳng vào cô, Hoa Tịch Nguyệt cầm bút lên, tiếp tục viết: “Bách Hoa Cốc chủ thích động vật nhỏ lông xù, nhưng để duy trì uy nghiêm của một Tông Sư nên rất ít khi thể hiện ra.”

Lão giả: (!!!———)

Ánh mắt ông không chút gợn sóng nhìn Hoa Tịch Nguyệt, lần này Hoa Tịch Nguyệt nổi giận.

“Này, những điều này đều là thật đấy! Ông không có chút phản ứng nào sao? Vậy ta nói thêm một điều nữa, tôn nữ của Bách Hoa Cốc chủ gần đây đã rời khỏi Bách Hoa cốc rồi!”

Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp bán luôn cả thông tin của mình.

Chương 341: Chương 341

Nghe vậy, lão giả đột nhiên trầm ngâm một chút, ánh mắt nhìn Hoa Tịch Nguyệt có chút kỳ quái, một lúc sau, ông ta khàn giọng nói: “Tình báo cấp Mão Thỏ.”

“Người muốn gì?”

“Cái gì?” Hoa Tịch Nguyệt đập bàn đứng dậy. “Đây chính là bí mật lớn của Tông Sư, nếu để gia gia ta... Để Bách Hoa Cốc chủ Cốc biết, giang hồ sẽ chết không ít người.”

“Người chỉ định giá cấp Mão Thỏ?” Hoa Tịch Nguyệt tỏ vẻ không phục.

Khóe mắt lão giả giật giật, loại tình báo này cho dù là thật thì... Con mẹ nó ai dám truyền ra ngoài chứ!

Lão giả không để ý đến nàng, nói: “Người muốn gì?”

Hoa Tịch Nguyệt trừng mắt: “Giang Hồ Chí và các loại bảng xếp hạng gần đây.”

Lão giả trực tiếp ném cho nàng một miếng gỗ nhỏ: “Lên lầu hai nhận đi.”

Hoa Tịch Nguyệt nhận lấy miếng gỗ nhỏ, trên đó viết “Tam”, điều này có nghĩa là nàng có thể đổi Giang Hồ Chí và các loại bảng xếp hạng trong ba tháng gần đây.

“Cái này còn tạm được.” Hoa Tịch Nguyệt lâm bẫm một câu.

Lúc nàng quay người lại, trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt, có miếng gỗ nhỏ này, nàng có thể miễn phí đổi lấy

thông tin tình báo giang hồ do Thiên Cơ Lâu tổng hợp trong ba tháng tới.

Thiên Cơ Lâu có một điểm không tốt, đó là nếu người muốn biết điều gì thì hoặc là bỏ tiền mua, hoặc là dùng thông tin tương đương để trao đổi, mua bằng tiền thì đắt chết đi được, hoàn toàn không đáng. Hoa Tịch Nguyệt là tôn nữ của Tông Sư, biết không ít bí mật, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là nói ra những chuyện Thiên Cơ Lâu không dám tiết lộ rồi.

Hoa Tịch Nguyệt cũng không ngốc, nàng dám nói ra ngoài nhưng Thiên Cơ Lâu lại không dám truyền ra ngoài, vừa rồi nàng nói chuyện cố ý úp úp mở mở, cố ý tiết lộ thân phận của mình, đây đều là kế sách của nàng, Thiên Cơ Lâu có một quy định ngầm bất thành văn, chỉ cần là thông tin liên quan đến Tông Sư thì bất kể thật giả, bọn họ đều sẽ ghi chép lại.

Hoa Tịch Nguyệt cầm trong tay tám thẻ gỗ nhỏ đi thẳng lên lầu hai, Không lâu sau, trong tay nàng đã có thêm hai quyền sách dày một ngón tay. Xuống đến lầu một, trà đồng đã pha xong trà, còn tặng thêm một đĩa đậu phộng, đậu tằm, hạt dưa,

Hoa Tịch Nguyệt hài lòng ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà, nhìn vào Giang Hồ Chí trong tay. Lật mở quyền thứ nhất, một dòng chữ liền hiện ra trước mắt nàng.

“Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận, Vô Song Thần Chương Quỳnh Ngạo Hải, giữa đường giết chết Hồ Quảng Bô Chính Sứ nhị phẩm.”

“Phụt!”

Nhìn thấy câu này, Hoa Tịch Nguyệt liền phun hết nước trà trong miệng ra ngoài ngay tại chỗ!

“Khụ khụ khụ...” Hoa Tịch Nguyệt mặt đỏ bừng, suýt bị sắc nước trà, ho vài tiếng rồi kinh ngạc thốt lên: “Sao có thể chứ!”

“Chẳng lẽ mắt ta có vấn đề?”

“Hai người bọn họ điên rồi sao?” Hoa Tịch Nguyệt đặt tách trà xuống, dụi mắt, nàng nhìn kỹ lại tờ Giang Hồ Chí.

Trong Giang Hồ Chí đã có kể lại chi tiết quá trình Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận và Vô Song Thần Chương Quỳnh Ngạo Hải hành thích Bồ Chính Sứ Hồ Quảng Trương Mậu Tường, Trên đó viết, Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải đã bị tổng giam, chờ ngày xử trảm thị chúng, răn đe thiên hạ, dưới cùng ghi rõ là ba ngày trước.

Đọc xong, Hoa Tịch Nguyệt sửng sờ, nàng nhìn chăm chăm vào Giang Hồ Chí, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hơn một tháng trước, bọn họ còn cùng nhau uống rượu ở Thái Hồ cơ mà, sao đột nhiên hai người lại phạm tội tày trời như vậy?

“Không đúng...” Hoa Tịch Nguyệt bỗng sực tỉnh, nàng biết Quỳnh Ngạo Hải bị oan, Trương Thuận đi cùng là để điều tra chân tướng sự việc.

“Hai người làm sao có thể giết Bồ Chính Sứ được? Đây là tội lớn đấy!” Hoa Tịch Nguyệt cố kiềm chế, tiếp tục đọc sang trang sau, không còn là chuyện của Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải nữa, nhưng nội dung cũng khá là kích thích.

“Bang chủ Hải Kinh Bang Quỳnh Long Sơn bị phế võ công.”

“Kẻ ra tay được cho là Ngọc Thủ Tu La của Ngọc Diệp Đường - Trần Liên.”

Hoa Tịch Nguyệt lướt qua, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngọc Thủ Tu La - Trần Liên?” Nàng nhớ lại lúc ở Phúc Kiến từng thấy Trần Liên cướp đoạt trân tài của Đường Môn.

“Tên sát thủ nhị phẩm đó có thể phế được Quỳnh Long Sơn sao?” Hoa Tịch Nguyệt lộ vẻ khó tin, nàng lại lật thêm hai trang nữa, Thiên Cơ Lâu nói chỉ là tin đồn, không đưa ra câu trả lời chính xác.

“Lục Phiên Môn nhất phẩm bộ khoái Lỗ Nặc đích thân dẫn đội, Quỳnh Long Sơn làm sao có thể bị phế võ công?”

“Lại còn bị một tên sát thủ nhị phẩm phế...”

“Chắc là tin đồn thôi.”

Hoa Tịch Nguyệt khẽ nhíu mày, hơn một tháng trước, nàng từng gặp Trần Liên đó ở Phúc Kiến, thực lực cũng không tệ, trong đám nhị phẩm coi như xuất sắc, nhưng đối với Hoa Tịch Nguyệt cũng chỉ đến thế. Một tên võ giả nhị phẩm quèn, trước mặt đường đường nhất phẩm đỉnh phong đệ tử chân truyền của Tông Sư như nàng, căn bản không đáng để mắt.

“Ngọc Thủ Tu La, danh tiếng trên giang hồ cũng khá lớn.” Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi, loại tôm tép này cũng có thể gây dựng danh tiếng lớn như vậy trên giang hồ... Chắc chắc.

“Nếu ta ra tay, danh tiếng chắc chắn sẽ vang dội hơn nàng ta.”

Chương 342: Chương 342

Hoa Tịch Nguyệt vừa nói ra câu này, thân thể vô thức run rẩy, nàng vội vàng vỗ trán mình.

“Không được không được, người nổi tiếng thì thị phi nhiều.”

“Không thấy sao, một cao thủ nhị phẩm đỉnh phong như Quỳnh Ngạo Hải cũng bị người ta hãm hại đến thân bại danh liệt.”

“Giang hồ thoại bản cũng nói, người sợ nổi tiếng, lộn sợ béo.”

“Có tiếng tăm rồi, người không tìm chuyện, chuyện tìm người!”

“Chỉ là giang hồ hư danh, có gì ghê gớm đâu.” Hoa Tịch Nguyệt tự an ủi mình.

Nàng mới bước chân vào giang hồ đã chứng kiến Quỳnh Ngạo Hải bị người ta hãm hại đến thân bại danh liệt, khiến nàng có chút ám ảnh tâm lý với việc danh dương giang hồ.

Nếu nàng cũng bị người ta hãm hại đến thân bại danh liệt, không biết sẽ ra sao, e là lúc đó gia gia sẽ tự tay thanh lý môn hộ.

Hoa Tịch Nguyệt nghĩ vậy thì không khỏi rung mình một cái, thực lực của gia gia, nàng rõ như ban ngày.

Hoa Tịch Nguyệt hoàn hồn, bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, nàng lật vài trang sau liền nhìn thấy một dòng chữ lớn.

“Phụt!”

Nước trà trong miệng nàng lại phun ra ngoài, Tiểu nhị trông quán trà ở dưới lầu ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Nguyệt, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, cô nương này làm sao thế nhỉ? Xinh đẹp như vậy mà sao lại thô lỗ thế?

“Khụ khụ khụ...” Hoa Tịch Nguyệt ho dữ dội, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nội dung trên Giang Hồ Chí.

“Trọng phạm Đại Vũ Trương Thuận, Quỳnh Ngạo Hải bị người cướp đi!”

Nàng dùng tay áo lau nước trà bên miệng, trong lòng chấn động đến cực điểm.

“Giữa đường tập kích triều đình nhị phẩm quan viên, lúc chém đầu còn có thể được cứu đi?”

“Đùa gì vậy!”

“Đại Vũ hoàng đế đầu phải kẻ ngốc...” Hoa Tịch Nguyệt lâm bầm, không kịp chờ đợi lật trang sau, nhỏ giọng đọc nội dung trên đó, đôi mắt đẹp dần mở to.

“Sát thủ Ngọc Diệp Đường xông vào pháp trường.”

“Ngọc Thủ Tu La Trần Liên, sử dụng ám khí, một chiêu giết chết nhất phẩm bộ đầu Lôi Chính Dương. Theo lời bộ đầu Lục Phiến Môn Lỗ Nặc, ám khí Trần Liên sử dụng tên là Khổng Tước Linh. Nghe đồn, tất cả những người có mặt chứng kiến Trần Liên ra tay đều thấy một luồng sáng rực rỡ đến cực điểm, luồng sáng ấy tựa như khổng tước xòe đuôi, xinh đẹp vô cùng. Đến khi bọn họ vừa kịp định thần lại thì nhất phẩm cường giả Lôi Chính Dương đã ngã xuống đất, không còn chút sinh khí.”

“Sau trận chiến này, Ngọc Thủ Tu La Trần Liên thực lực tăng lên hạng mười lăm Giang hồ thực lực bảng - Thiên bảng.”

“Giang hồ Âm Khí bằng thay đổi, Không Tước Linh thăng lên đệ nhất Âm Khí bằng!”

Đọc xong trang này, Hoa Tịch Nguyệt mở to mắt, vẻ mặt khó tin, nàng nuốt nước bọt như đang trong mộng.

“Một chiêu đã giết chết một lão làng nhất phẩm cao thủ?” Hoa Tịch Nguyệt lẩm bẩm, trong lòng chấn động, làm sao một tên Trần Liên mấy trang trước còn là tôm tép nhỏ lại bỗng chốc hóa thành rồng qua sông rồi?

Một chiêu giết chết một nhất phẩm cao thủ, thiên hạ này e rằng chỉ có Tông Sư mới làm được, cho dù là Hoa Tịch Nguyệt, đối đầu với lão làng nhất phẩm cao thủ thì không qua mười mấy chiêu cũng không thể giành chiến thắng. Nếu muốn giết đối phương thì lại càng không phải chuyện dễ dàng, không đánh mấy chục chiêu thì rất khó phân định sinh tử.

Hoa Tịch Nguyệt nuốt nước bọt, cảm thấy thế giới này thật điên rồi, nàng nắm một nắm đậu phộng, vừa ăn vừa tiếp tục đọc.

“Lúc cướp pháp trường xuất hiện một đại hán cao sáu thước, tay xách rìu lớn, như mãnh thú thời hồng hoang, xông thẳng vào, một mình chặn mấy chục Kim Ngô Vệ, thậm chí một chiêu đánh ngã tướng quân xuống ngựa!”

Giang hồ chí có vẽ một bức phác thảo cây rìu lớn, trên bức phác thảo, thứ duy nhất có thể nhìn rõ là một con Kỳ Lân hung tợn được khắc trên mặt rìu.

“Đại hán trời sinh thần lực, chỉ bằng sức mạnh to lớn đã phát huy thực lực không kém gì võ giả nhị phẩm.”

“Cây rìu lớn trong tay hắn cũng không phải vật tầm thường, Trịnh vương gia ở Quan Tây ra giá một trăm vạn lượng bạc trắng để tìm kiếm cây rìu này.”

“Người này bịt mặt, Trương Thuận từng gọi hắn là Đại Mệnh.”

“Rìu lớn ‘Đại Mệnh’ thăng lên hạng thứ ba mươi tư giang hồ Thực Lực bảng - Địa Bảng.”

“Cây Kỳ Lân Phủ trong tay hắn thăng lên thứ mười sáu giang hồ Binh Khí bảng.”

Hoa Tịch Nguyệt nhai đậu phộng, thích thú đọc hành động của người có danh hiệu “Cự Phủ Đại Mệnh”.

“Có chút ý tứ, chẳng lẽ hắn chính là đại ca mà Trương Thuận nhắc đến?”

Lúc Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải kết nghĩa, miệng luôn lẩm bẩm muốn thay huynh kết nghĩa.

Hoa Tịch Nguyệt như có suy nghĩ.

Nàng nuốt đậu phộng trong miệng rồi bùng chén trà lên, vừa thưởng thức vừa xem tiếp.

Giang hồ chí ghi lại toàn bộ quá trình cướp pháp trường rất chi tiết, có thể thấy, lúc đó nhất định có không ít người của Thiên Cơ Lâu ở hiện trường.

“Võ đạo Tông Sư ‘Nam Hải Quái Hiệp’ Nam Dật Vân xuất hiện ở phía Đông thành Biện Lương.”

“Một mình ông ta chặn hơn một nghìn binh lính, lúc nội lực sắp cạn kiệt thì Tông Sư Đông Hoa xuất hiện!”

“Đông Hoa một chiêu xuyên thủng bức tường thành dày ba bốn trượng, dọa lui quân phòng thủ phía Đông thành, sau đó, Đông Hoa dẫn Nam Dật Vân đến pháp trường.”

“Triều đình điều động hàng nghìn Vũ Lâm quân ở bên cạnh chờ lệnh.”

“Lúc đó trời đang mưa to.”

“Đông Hoa đến pháp trường, dẫn mưa chín tầng trời, bao quanh cơ thể, trong nháy mắt, những giọt mưa như tên bắn, đánh bại hàng nghìn Vũ Lâm quân!”

“Lâu chủ Thiên Cơ Lâu ví chiêu này là: Thiên Vũ Lưu Tinh!”

“Sau trận chiến này, Đông Hoa đứng đầu Võ Đạo Tông Sư bảng!”

Đọc xong đoạn này, Hoa Tịch Nguyệt sửng sò, lần này, trà trong miệng nàng không phun ra nữa mà từ miệng “ào” một tiếng chảy hết xuống người.

Hoa Tịch Nguyệt há hốc miệng, đã bị chấn động đến mức không nói nên lời!

Chương 343: Chương 343

Hoa Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm vào quyển Giang Hồ Chí trên bàn, miệng há hốc, trà đã đổ hết lên quần áo, phải một lúc lâu sau khi nước trà lạnh ngấm vào váy áo, nàng mới rung mình hoàn hồn lại.

“Dẫn mưa chín tầng trời, trong chớp mắt đánh bại hàng ngàn Vũ Lâm quân?”

“Đông Hoa đứng đầu Võ Đạo Tông Sư bảng???”

“Mẹ của ta!” Hoa Tịch Nguyệt dụi mắt, trợn to nhìn lại lần nữa, sau khi xác nhận không sai, nàng lại nhìn vào ngày tháng cuối quyển Giang Hồ Chí, ngày tháng là ngày hôm qua.

“Hả?” Hoa Tịch Nguyệt ngay lập tức sững sờ, nếu nàng nhớ không lầm, Trần Diệp hình như là sáng hôm qua mới ra khỏi nhà, cái này... Từ Dur Hàng đến Biện Lương, cái này... hắn làm sao đến đó được?

Hoa Tịch Nguyệt chìm vào sự kinh ngạc sâu sắc, cho dù có một con thiên lý mã thì cũng không thể làm được điều này mới đúng chứ? Thật sự có người dựa vào khinh công mà làm được đến mức này sao?

Nàng dùng tay áo lau vết nước trên khóe miệng, không để ý đến váy áo ướt đầm mà tiếp tục lật ra sau, vài trang sau là lời giải thích chi tiết của Thiên Cơ Lâu về chiêu thức đó của Trần Diệp.

“Dùng nội lực đỡ lấy nước mưa rơi xuống trong phạm vi ba trượng xung quanh, khiến chúng lơ lửng trên không.”

“Nội lực thuận thể rót vào từng giọt mưa, đợi đến khi tích tụ đủ số lượng thì trong nháy mắt tác động tất cả giọt mưa bắn ra cùng một lúc...”

“Mưa rơi nhanh như sao băng từ trên trời!” Hoa Tịch Nguyệt nhìn mô tả trên đó, lông mày hơi nhíu lại.

“Cái này, nghe sao mà...” Trên mặt nàng lộ ra vẻ mờ mịt, chiêu này nghe sao có chút giống “Phi Hoa Trích Diệp” của nhà mình thế nhỉ?

Hoa gia đã đi đến đỉnh cao trên con đường phóng thích nội lực ra bên ngoài, nhìn khắp thiên hạ, không ai có nghiên cứu về phóng thích nội lực vượt qua được Hoa gia.

“Gia gia truyền nội lực vào lá cây, nhiều nhất chỉ kéo dài ba ngày, sau đó sẽ tiêu tan cạn kiệt.”

“Hắn nâng đỡ tất cả giọt mưa trong phạm vi ba trượng lại phải tiêu hao bao nhiêu nội lực đây?”

Hoa Tịch Nguyệt vẻ mặt mờ mịt.

“Hắn làm thế nào chứ? Chỉ dựa vào nội lực thôi sao? Hay là có pháp môn khác để dự trữ nội lực?” Hoa Tịch Nguyệt suy nghĩ theo phân tích của Thiên Cơ Lâu, nàng nghĩ một hồi rồi lại từ bỏ.

Căn bản không nghĩ ra!

Với hiểu biết của nàng về 《Phi Hoa Trích Diệp》, không thể tưởng tượng nổi Trần Diệp đã làm điều đó như thế nào, điều này hoàn toàn là không thể!

“Nếu gia gia biết được, có lẽ sẽ tự mình tìm đến...” Hoa Tịch Nguyệt không khỏi rùng mình.

Chiêu “Thiên Vũ Lưu Tinh” này của Trần Diệp thật quá vô lý, Hoa Tịch Nguyệt biết rõ dù là gia gia nàng cũng không thể làm được!

“Buổi sáng rời Dư Hàng, buổi trưa đến Biện Lương.”

“Một chưởng đánh xuyên qua bức tường dày ba bốn trượng.”

“Nâng đỡ mưa rơi xung quanh ba trượng, trong nháy mắt phá vỡ hàng ngàn Vũ Lâm quân...”

“Những thứ này, hấn là làm sao làm được?” Hoa Tịch Nguyệt ngồi trên chiếc ghế ở tầng một của Thiên Cơ Lâu, đôi mắt lộ ra tò mò mãnh liệt.

Trong đầu nàng bỗng hiện lên hình ảnh Trần Diệp thường ngày ở Dục Anh Đường, dáng vẻ lười biếng đó tạo ra sự tương phản cực mãnh liệt với hình ảnh được mô tả trong Giang Hồ Chí.

Hoa Tịch Nguyệt chấn động tâm thần, chân mày nàng hơi cong lên, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp đầy nghi hoặc tò mò.

“Chẳng lẽ...”

“Hấn đã chạm tới cảnh giới mà gia gia nói, trên cả Tông Sư?”

“Hít...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Tịch Nguyệt thêm một chút nghiêm túc, nàng ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Giang Hồ Chí.

Đột nhiên, Hoa Tịch Nguyệt vỗ trán.

“Xong rồi!”

“Nếu theo tốc độ khinh công của Trần Diệp, chẳng phải hấn có thể quay lại vào buổi chiều sao?”

“Hít...” Hoa Tịch Nguyệt rùng mình, chuyện nàng lừa Trần Võ nếu bị bại lộ...

“Không lẽ sẽ bị Trần Diệp đánh cho một trận sao? Không thể nào... không thể nào... Trần Võ là đứa trẻ thật thà, nói

được làm được, sẽ không khai mình ra đâu, chỉ cần Trần Võ không nói, Trần Diệp không thể nào biết được chuyện này.”
Hoa Tịch Nguyệt tự an ủi mình.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng bàn tay cầm chén trà vẫn hơi run rẩy.

Trời ạ... Thiên hạ đệ nhất Tông Sư!

Hoa Tịch Nguyệt bỗng cảm thấy mình như tự đào hố chôn mình rồi.

...

Bên ngoài Dục Anh Đường, con đường lát đá xanh rộng rãi sạch sẽ, trên đường vắng lặng không một bóng người, buổi chiều thời tiết nóng nực, ánh nắng có phần gay gắt, Di Hồng Viện gần đó vẫn im ắng do chưa đến giờ hoạt động, mà cuối con đường bỗng xuất hiện một bóng người, người đó khuôn mặt già nua, tóc hoa râm, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, lão nhân mặc bộ đồ màu sáng chỉnh tề, tóc búi gọn gàng, trông rất chín chu, ông ta khom người ho nhẹ vài tiếng, cất bước trên con đường.

Dừng chân tại đầu đường, Tiết Minh nhìn về phía xa xa, nơi có một tòa nhà với năm chữ lớn “Dư Hàng Dục Anh Đường”.

Ông ta đã phải mất gần nửa ngày trời mới tìm được đến nơi này.

“Khụ khụ...” Tiết Minh ho nhẹ vài tiếng, không tiến thêm mà cất tiếng gọi: “Lão phu Tiết Minh, xin cầu kiến Đông Hoa Tông Sư.”

Chương 344: Chương 344

Buổi sáng hôm đó, Tiết Minh bị Hoa Tịch Nguyệt thuyết phục, tuy trong lòng vẫn còn chút không cam lòng nhưng nghĩ đến việc có thể nhận đứa trẻ kia làm đồ đệ, truyền lại một thân độc thuật, lại còn có thể lợi dụng việc đứa trẻ ăn Cổ Vương để nghiên cứu về độc dược và dược liệu, Tiết Minh đã cảm thấy cuộc đời lại có ý nghĩa mới.

Nếu như có thể nghiên cứu ra phương pháp lấy độc trị bệnh thì đó sẽ là một bước tiến mới cho y đạo, đến lúc đó, mối thù của ông ta có thể sẽ được báo theo một hình thức khác.

Ông ta đến đây, là để thu đồ đệ.

Sau khi nói xong câu đó, Tiết Minh đứng ở đầu ngõ, nét mặt bình tĩnh.

Theo quy tắc giang hồ, nếu muốn cầu kiến Tông Sư thì cần phải báo trước. Trước khi đến, ông đã đặc biệt đến Thiên Cơ Lôu để tìm hiểu thông tin về Ngọc Diệp Đường, mãi đến bây giờ Tiết Minh mới biết, sau khi Phong Vũ Lôu bị diệt thì trên giang hồ xuất hiện thêm một Ngọc Diệp Đường, những sát thủ ông gặp hôm đó đều là người của Ngọc Diệp Đường, là thuộc hạ của Đông Hoa.

Một lát sau, trên mái nhà dân ở con hẻm bên cạnh xuất hiện một bóng người, Tiền Thất mặc áo xanh cúi người ngồi xổm trên mái nhà.

“Ngươi muốn làm gì?” Trong ngữ khí của nàng mang theo một tia lãnh mạc, Tiết Minh ngẩng đầu nhìn, chấp tay nói: “Lão phu Tiết Minh, muốn cầu kiến Tông Sư.”

“Tông Sư không tiếp khách.” Tiền Thất thản nhiên nói.

“Xin phiền các hạ thông báo một tiếng, lão phu Tiết Minh có việc quan trọng muốn cầu kiến Tông Sư.” Tiền Thất quần lộn tóc quanh ngón tay trái, đôi mắt lạnh lùng nhìn Tiết Minh.

“Ta đã nói rồi, Tông Sư không tiếp khách. Xin mời về cho.”

Tiết Minh không nói gì, ông nhìn sâu vào Tiền Thất, chấp tay.

“Vậy thì làm phiền các hạ rồi.” Ông từ từ quay người, tai khê động, vài âm thanh cực nhỏ liên truyền vào tai ông.

Tiết Minh khẽ ho vài tiếng, lơ đãng lẩm bẫm: “Tây Vực có 《Ngự Xà Độc Công》 ...”

“Chậc, đáng tiếc đáng tiếc...”

Nói xong, Tiết Minh chớp đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, đi ra khỏi con ngõ.

Tiền Thất trên mái nhà nghe thấy bốn chữ Ngự Xà Độc Công, thân thể run lên.

“Ngươi chờ một chút!”

Nàng theo bản năng kêu lên.

Tiết Minh dừng bước, chậm rãi quay người lại.

“Không biết các hạ còn có việc gì?” Sắc mặt ông ta bình tĩnh, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn chăm chăm Tiền Thất.

Tiền Thất im lặng một chút, hỏi:

“Ngươi biết 《Ngự Xà Độc Công》 ?”

Tiết Minh gật đầu: “Lão phu biết sơ sơ, đây là công phu của Tây Vực Hạt Độc Tông, người Trung Nguyên luyện tập

rất ít. Công phu này chỉ có thể luyện đến nhị phẩm, nhưng nhập môn rất nhanh, uy lực không tầm thường.”

“Chỉ đáng tiếc...” Tiết Minh liếc mắt nhìn Tiền Thất, thờ dài một tiếng.

“Đáng tiếc cái gì?” Tiền Thất đứng thẳng người, trong giọng nói có chút căng thẳng.

“Đáng tiếc người luyện tập công phu này, nếu không có pháp môn tiếp theo thì đừng nói đột phá nhất phẩm cảnh giới mà ngay cả tính mạng cũng ít hơn người thường một nửa.”

Nghe vậy, ánh mắt Tiền Thất trầm xuống.

Tiết Minh liếc nhìn Tiền Thất, tiếp tục nói: “Người có thiên tư tuyệt đỉnh luyện tập 《Ngự Xà Độc Công》, hơn hai mươi tuổi có thể tu luyện đến cảnh giới nhị phẩm.”

“Nhưng theo sự phản phệ của xà độc, không một ai có thể sống quá bốn mươi tuổi. Còn về việc đột phá cảnh giới nhất phẩm thì càng là chuyện viễn vông.”

Ánh mắt Tiền Thất hơi ngưng lại, hơi thở trở nên có chút nặng nề, Tiết Minh ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói:

“Đương nhiên, cũng không phải là không có cách giải cứu.”

“Nếu có thể tìm được 《Vạn Độc Thánh Điển》 của Hạt Độc Tông, tu luyện lại thì có khi may mắn còn có thể thăng lên cảnh giới nhất phẩm.”

“Phương pháp tu bổ tổn thất bên trong sẽ càng có thể kéo dài tuổi thọ.” Nói xong, Tiết Minh đột nhiên phản ứng lại, ông ta chấp tay nói: “Nếu Tông Sư không tiếp khách, vậy lão phu xin đi trước.”

Tiền Thất khẽ nheo mắt, nàng có chút do dự.

Tiết Minh mới đi được ba bước thì Tiền Thất đã gọi hần lại.

“Tông Sư ra ngoài không có ở đây.”

“Người nói cho ta biết làm thế nào mới có thể có được 《Vạn Độc Thánh Điển》 ? Đợi Tông Sư trở về, ta sẽ bẩm báo Tông Sư việc người cầu kiến.”

Tiết Minh dừng bước, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, ông ta quay người lại ho khan hai tiếng nói:

“Các hạ có biết Tây Vực tứ đại phái không?”

Tiền Thất sững sờ, lắc đầu: “Không biết.”

《Ngự Xà Độc Công》 mà nàng luyện tập là công pháp nội bộ do Phong Vũ Lâu cất giữ, Tiền Thất rất phù hợp với môn công pháp này nên luyện tập rất thuận lợi.

Nàng đã dựa vào môn võ công này để trở thành “sát thủ Kim Bài” tại Phong Vũ Lâu, vang danh giang hồ với biệt hiệu “Xà Cơ”, nhưng nếu truy tìm nguồn gốc của “Ngự Xà Độc Công”, Tiền Thất hoàn toàn không biết.

Ánh mắt Tiết Minh bình tĩnh, khẽ nheo mắt, đứng ở đầu ngõ nói:

“Tây Vực cách xa Trung Nguyên, môn phái nhiều vô kể. Võ công của bọn họ đa phần kỳ dị độc đáo, chiêu thức quái lạ.”

“Tây Vực nổi tiếng nhất là tứ đại phái, gồm: Tuyết Sơn Tự, Hạc Độc Tông, Côn Luân Phái và một môn phái giang hồ bí ẩn. Cái môn phái bí ẩn kia, lão phu biết nó tồn tại, nhưng không biết tên gọi.”

“Ở Tây Vực, mọi người đều giữ kín như bưng về môn phái đó.”

Chương 345: Chương 345

Tiết Minh thao thao bất tuyệt, vẻ mặt nghiêm nghị, trên người lại thêm vài phần trầm ổn.

Thuở còn trẻ, ông từng đến Tây Vực để tìm một con độc trùng, cho nên khá am hiểu tình hình Tây Vực.

“Tuyệt Sơn Tự là môn phái lớn nhất Tây Vực, đệ tử trong môn đều là lạt ma, tu luyện tâm pháp Mật Tông.”

“Chiêu thức võ công uy lực mạnh mẽ, võ đạo quyền lý khác với Trung Thổ.”

Tiền Thất đứng trên mái nhà, đôi mắt nhìn chăm chăm Tiết Minh, yên lặng lắng nghe.

“Hạt Độc Tông vừa chính vừa tà, trăm năm trước từng xuất hiện một vị Tông Sư võ đạo. 《Vạn Độc Thánh Điển》 của Hạt Độc Tông vốn là công pháp nhất phẩm, nhưng vị Tông Sư kia thiên phú dị bẩm, tự mình ngộ ra nội dung phía sau, bỗng chốc đốn ngộ, bước vào cảnh giới Tông Sư.”

“Sau khi trở thành Tông Sư, hắn đến Trung Nguyên khiêu chiến võ lâm.”

“Trên đường đi, kẻ đó tâm tính tàn nhẫn, thường xuyên bắt bách tính thường dân để luyện độc, khiến võ lâm Trung Nguyên giận mà không dám nói.”

“Sau đó, hắn khiêu chiến vị đệ nhất thiên hạ lúc bấy giờ là ‘Thân Lương’, bị Thân Lương ba chiêu đánh trọng thương, bỏ chạy về Tây Vực.”

“Không lâu sau, kẻ đó vì vết thương không thể chữa khỏi mà qua đời.”

Tiết Minh chớp mắt, giọng khàn khàn: “Kẻ đó sau khi chết đã truyền lại 《Vạn Độc Thánh Điển》. Nhưng một trăm năm trôi qua, Hạt Độc Tông vẫn chưa có một Tông Sư nào.”

“Nếu ngươi đến Hạt Độc Tông, chuyển sang tu luyện 《Vạn Độc Thánh Điển》 thì có lẽ còn có thể cứu được.” Tiết Minh nhìn sâu vào Tiên Thất.

Tiên Thất nghe xong, nhú mày, trong mắt lóe lên một tia suy tư, nàng biết công pháp mình luyện tập có giới hạn, cũng biết xà độc đang dần dần xâm nhập cơ thể mình, nhưng nàng đã lún quá sâu vào, không thể thoát ra, nay nghe nói có cách giải quyết, Tiên Thất không khỏi có chút động dung.

Suy nghĩ một lúc, Tiên Thất lại thở dài, trong mắt lộ ra một tia bi ai.

Nàng hiện là sát thủ của Ngọc Diệp Đường, mạng đều là của Trần Diệp, Tây Vực xa xôi, 《Vạn Độc Thánh Điển》 lại là công pháp Tông Sư, nàng làm sao có thể học được.

Ánh mắt Tiên Thất ảm đạm lại, nàng hoàn hồn chấp tay với Tiết Minh.

“Chờ công tử nhà ta trở về, ta sẽ nói với hắn là ngươi đã đến. Còn gặp hay không thì không liên quan đến ta.”

Tiết Minh khẽ gật đầu, bước vào con ngõ tìm một chỗ râm mát để tránh nắng.

Ông ta ngồi dựa vào tường, cười với Tiên Thất: “Lão phu sẽ ở đây chờ Tông Sư trở về.”

Tiên Thất nhìn chằm chằm Tiết Minh vài lần, nàng lạnh lùng nói: “Nếu ngươi bước vào trong phạm vi mười trượng của Dục Anh Đường, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Nói xong, bóng dáng Tiên Thất lóe lên, biến mất trên mái nhà.

vUnjř kQYIZEL Minh dựa vào tường, nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi.

Không lâu sau, một giọng nữ dễ nghe vang lên.

“Ồ? Sao lại là người nữa? Người đến đây làm gì?” Tiết Minh mở mắt ra, thấy Hoa Tịch Nguyệt mặc đồ nha hoàn đứng ở đầu ngõ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hấn.

“Cô nương!” Tiết Minh chấp tay với Hoa Tịch Nguyệt: “Lão phu đến đây, là muốn cầu kiến Tông Sư.”

Hoa Tịch Nguyệt chớp chớp mắt, thân nhiên nói: “Người tìm hấn làm gì? Người không sợ hấn một chưởng đánh chết người sao?”

Tiết Minh cười nói: “Lão phu đến để thu đồ đệ.”

Ông ta đứng dậy phủi nhẹ quần áo hai lần.

Hoa Tịch Nguyệt lúc này mới phát hiện, Tiết Minh đã thay một bộ quần áo mới, tóc cũng gọn gàng hơn so với lúc gặp vào buổi sáng.

Nàng thích thú nói: “Người muốn thu ai?”

“Đương nhiên là tiểu nha đầu đã ăn Cổ Vương của lão phu.” Giọng Tiết Minh có chút khàn khàn nói.

“Tiểu Phúc? Người muốn thu Tiểu Phúc làm đồ đệ?” Biểu tình của Hoa Tịch Nguyệt nhất thời trở nên cổ quái.

“Người biết Tiểu Phúc gọi Tông Sư là gì không?”

Tiết Minh sửng sốt, không hiểu ý của Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt thân nhiên nói: “Nàng gọi Tông Sư là cha.”

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu nhìn về phía Dục Anh Đường không xa, nói: “Trong viện này có rất nhiều đứa trẻ, mà Tiểu Phúc coi như là được hấn nuôi lớn từ nhỏ. Có thể nói, trong

viện này, Tiểu Phúc là một trong những người thân thiết nhất với hắn.”

“Người muốn thu cô nhóc đó làm đồ đệ?” Trên mặt Hoa Tịch Nguyệt hiện lên một nụ cười quái dị. “Người cũng thật dám nghĩ.”

Tiết Minh sững sờ tại chỗ, im lặng không nói.

Hoa Tịch Nguyệt đánh giá ông ta vài lần, từ trong ngực lấy ra một cuốn sách ném cho Tiết Minh.

“Người không biết gần đây trên giang hồ đã xảy ra chuyện gì sao.”

“Xem đi, xem xong rồi thì suy nghĩ cho kỹ.”

“Người xứng đáng thu Tiểu Phúc sao?”

Tiết Minh đón lấy cuốn sách Hoa Tịch Nguyệt ném tới nhìn lướt qua bìa sách, trên đó viết “Giang Hồ chí”, phía dưới cùng là một dòng chữ nhỏ: “Thiên Cơ Lâu xuất phẩm”.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Tiết Minh một cái rồi không để ý đến hắn nữa mà đi thẳng về phía Dục Anh Đường. Nàng phải dặn dò Trần Võ nhiều hơn, những lời nàng nói lúc trưa, nhất định không được nói cho Trần Diệp biết! Nếu để lộ ra là sẽ xong đời, Hoa Tịch Nguyệt vừa mới tròn mười tám tuổi không lâu, nàng không muốn tự mình hại chết mình đâu.

Chương 346: Chương 346

Tiết Minh nhìn Hoa Tịch Nguyệt bước vào Dục Anh Đường rồi lại mở “Giang hồ chí” ra, cẩn thận xem.

Vài chục nhịp thở sau.

Biểu tình của Tiết Minh trở nên vô cùng ngưng trọng.

...

Lâm An phủ, ngoại Dur Hàng huyện, một chiếc xe ngựa chạy trên con đường lớn rộng lớn, cuốn lên một làn bụi, đến khi bụi tan đi, một người thanh niên trẻ tuổi mặc bạch y, đeo mặt nạ bạc đã xuất hiện bên đường, tay phải hắn xách một gói giấy dầu, trên gói giấy có dòng chữ: “Tiệm bánh điểm tâm Biện Lương”.

Trần Diệp nhìn về phía bức tường thành màu xám xanh ở phía xa rồi tháo chiếc mặt nạ xuống.

“Trở lại rồi...” Hắn lẩm bẩm.

Trần Diệp đứng trên đường lớn, nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa một lúc rồi tiến vào thành trấn.

Khoảnh khắc này, hắn không khỏi nhớ lại hai năm trước, khi đó, hắn cũng đứng trên con đường lớn nhìn về phía Dur Hàng thành giống như bây giờ, hai năm thời gian vội vàng trôi qua đã thay đổi nhiều thứ, cũng thay đổi nhiều người, trái tim Trần Diệp cũng vô thức thay đổi.

Hắn bình tĩnh nhìn một lúc rồi hít một hơi nhẹ, bước chân về phía trước.

Súc Địa Thành Thốn!

Vài hơi thở sau, Trần Diệp đã xuất hiện trên con ngõ bên ngoài Dục Anh Đường.

Trong ngõ vắng người lại có một lão nhân mặc áo xám nhạt đang ngồi nơi kia, ông ta nhắm mắt lại như đang chờ đợi điều gì đó.

Trần Diệp vừa liếc mắt đã nhận ra Tiết Minh, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

“Người đang làm gì ở đây thế?” Trần Diệp dừng lại trước mặt Tiết Minh, lên tiếng hỏi.

Tiết Minh run lên, đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Trần Diệp, ông ta vội vàng đứng dậy.

Tiết Minh chấp tay, hành lễ hậu bối.

“Tiết Minh bái kiến Tông Sư.”

“Lão phu Tiết Minh, có việc muốn nhờ.”

Có việc muốn nhờ?

Trần Diệp nhìn Tiết Minh, như có điều suy nghĩ, hắn vừa định phát tay đuổi Tiết Minh thì chợt nhớ ra người này trên giang hồ biệt hiệu hình như là “Độc Vương”.

“Độc Vương?” Trần Diệp hỏi.

“Không dám nhận, đó là biệt hiệu giang hồ đặt cho.” Tiết Minh hơi khom lưng tỏ ra rất cung kính.

Ông ta vừa đọc xong Giang Hồ Chí, biết Trần Diệp hiện là thiên hạ đệ nhất Tông Sư! Tông Sư không thể khinh nhờn, lễ nghi nhất định phải chu đáo.

Trần Diệp đánh giá Tiết Minh hai lần, sau đó hắn quay người, tay phải xách túi điểm tâm, chậm rãi bước đi:

“Vào trong nói chuyện.” Nói xong, Trần Diệp bước về phía Dục Anh Đường.

Tiết Minh ngẩn ra, không kịp phản ứng, Trần Diệp vậy mà lại cho ông vào trong nói chuyện?

Hít...

Trên mặt Tiết Minh lộ ra vẻ vui mừng, xem ra vị Đông Hoa Tông Sư này cũng dễ nói chuyện.

Trần Diệp không để ý đến Tiết Minh, hần bước vào Dục Anh Đường.

“Bộp bộp bộp...” Trong nhà vang lên một tràng tiếng vỗ tay.

“Mọi người dậy đi.”

“Tỉnh dậy, rửa mặt đi.”

“Nghỉ trưa kết thúc rồi.”

Nô tỳ Xuân Đào vỗ tay, gọi lũ trẻ đang ngủ trưa dậy.

Mười mấy đứa trẻ trong nhà dụi dụi mắt, ngồi dậy khỏi giường, khuôn mặt non nớt đều lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Tiểu Phúc, muội định đi đâu vậy?” Giọng của Xuân Đào vọng ra từ phòng ngủ.

“Xuân Đào tử tử, ta khát nước! Ta đi tìm chút nước uống!” Một bóng dáng nhỏ nhắn chạy vụt ra khỏi phòng.

Tiểu Phúc chạy một mạch, vừa ra ngoài viện đã nhìn thấy bóng người mặc bạch y quen thuộc, đôi mắt to tròn, đen trắng rõ ràng của Tiểu Phúc bỗng sáng lên.

“Cha!” Tiểu Phúc gọi lớn rồi chạy về phía Trần Diệp.

Trần Diệp mỉm cười, dang rộng vòng tay bế bổng Tiểu Phúc lên.

“Cha, mấy ngày nay cha đi đâu vậy? Ta rất nhớ...” Tiểu Phúc ngồi trên cánh tay Trần Diệp, bấu môi, vẻ mặt không vui.

Trần Diệp vừa buồn cười vừa thương.

“Mấy ngày gì chứ, cha mới đi có một ngày thôi.”

Tiểu Phúc chớp chớp đôi mắt to tròn, bữu môi nói: “Ta cảm giác như mấy ngày rồi chưa gặp cha... Hôm qua có một tiểu hòa thượng đến nhà mình nữa đấy.”

“Cha không gặp được hấn rồi.”

“Ta muốn sờ hấn nhưng Tiểu Nguyệt tỷ tỷ không cho ta sờ.” Trần Diệp ôm Tiểu Phúc, cười mỉm nói:

“Thế à? Nhà còn có thêm một tiểu hòa thượng nữa à?”

Tiểu Phúc gật gật cái đầu nhỏ: “Sau đó, tiểu hòa thượng bị một lão hòa thượng dẫn đi rồi.”

“Lão hòa thượng đó trông hung tợn lắm.”

Tiểu Phúc như con chim nhỏ, lúu rúu kể lại chuyện ngày hôm qua, Trần Diệp yên lặng lắng nghe, hấn bế Tiểu Phúc vào đại sảnh rồi rót cho tiểu nữ hai cốc trà ấm.

Tiểu Phúc ừng ực uống hai cốc nước, lúc này mới thở ra một hơi đặt cốc xuống.

“Cha, cha đi ra ngoài có mang đồ ăn ngon về không?”

Tiểu Phúc chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, đáng thương nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp đặt tiểu nữ hai xuống đất, giơ tay phải lên, cười mỉm nói:

“Con mèo tham ăn này, chỉ biết ăn thôi.”

“Đây, đây là điểm tâm cha mang về cho con.”

Tiểu Phúc lập tức mở to mắt, trong mắt như có những ngôi sao nhỏ lấp lánh, vươn tay nhận lấy gói điểm tâm rồi nhanh nhẹn mở ra.

“Cha, cha ăn trước đi.” Tiểu Phúc lấy ra một miếng bánh đậu xanh đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp há miệng cắn, xoa xoa đầu tiểu nữ hài: “Còn lại con ăn đi, cha ăn một miếng là đủ rồi. Con đi chia cho các ca ca tỷ tỷ đi.”

Tiểu Phúc xách gói điểm tâm chạy như bay.

“Ca ca tỷ tỷ, cha về rồi. Cha còn mang điểm tâm về nữa!”

Tiểu Phúc dùng thanh tuyến trẻ nhỏ của mình mà hô to, bên phòng ngủ lập tức có tiếng ồn ào.

Chương 347: Chương 347

Trần Diệp nhìn bóng dáng Tiểu Phúc chạy lon ton, bất giác mỉm cười, đứa trẻ Tiểu Phúc này tuy đôi khi tính tình nghịch ngợm nhưng có lúc cũng rất đáng yêu.

Tiểu Phúc chạy vào viện, Tiết Minh cũng vừa cẩn thận bước vào đại sảnh.

Hai người nhìn nhau, lúc Tiết Minh nhìn thấy Tiểu Phúc thì liền kinh ngạc, chính đứa trẻ này đã ăn con Cỗ Vương của mình.

Mà Tiểu Phúc thấy Tiết Minh thì người cứng đờ, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

“Xấu ... người xấu ...” Tiểu Phúc mím môi, mắt ngấn lệ, sắp khóc to.

Trần Diệp thấy thế một cái Súc Địa Thành Thốn, ôm Tiểu Phúc vào lòng và dỗ dành: “Không sao đâu, Tiểu Phúc, cha ở đây.”

Tiểu Phúc sợ hãi nắm lấy cánh tay của Trần Diệp, vùi đầu vào vai hắn.

Trần Diệp liếc nhìn Tiết Minh ra hiệu bằng mắt cho ông ta đến sảnh.

Tiết Minh thở dài, mắt đầy bất lực, tình huống ngày hôm đó rất đặc biệt, ông ta bị cơn tức giận làm mờ mắt nên mới tát chết nha hoàn đó, xét cho cùng ông ta dành cả nửa đời làm việc chăm chỉ để tạo ra một con Cỗ Vương, nhưng kết quả là lại làm áo cưới cho người khác, chuyện này nếu xảy ra với bất kỳ ai thì sao mà không nổi giận mất khôn được chứ?

Công sức của nửa đời người tan thành mây khói, lúc đó Tiết Minh chỉ muốn đi chết cho xong chuyện.

Trần Diệp thấy Tiết Minh bước vào sảnh, hấn lại đỡ Tiểu Phúc vài câu Tiểu Phúc mới ngừng khóc.

Trần Diệp đặt Tiểu Phúc xuống, nói: “Đi chia điểm tâm cho các ca ca tỷ tỷ đi.”

Tiểu Phúc mắt đỏ hoe gật đầu.

Trần Diệp đưa mắt nhìn quanh viện, thuận miệng hô: “Tiểu Nguyệt, pha trà đi.”

“Tới ... Tới liền đây!” Giọng Hoa Tịch Nguyệt vang lên từ phòng nghỉ của nha hoàn.

Trần Diệp bước vào đại sảnh ngồi vào vị trí chủ tọa quen thuộc của mình, Tiết Minh đứng bên cạnh, cũng không ngồi xuống.

“Ngồi đi.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Tiết Minh lúc này mới dám ngồi xuống, cả đại sảnh chìm vào im lặng, hai bên đều không nói gì.

Không lâu sau, Hoa Tịch Nguyệt bưng một ấm trà đã pha xong bước vào.

“Đỡ ở đây đi.” Trần Diệp liếc nhìn chiếc bàn bên cạnh.

“Vâng...” Hoa Tịch Nguyệt cẩn thận đặt ấm trà xuống cạnh Trần Diệp.

Trần Diệp liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái khiến nàng vội vàng dời mắt, có vẻ hơi chột dạ.

Chột dạ?

Trần Diệp nhận ra cảm xúc của nàng, không khỏi nheo mắt, con bé này lại làm chuyện xấu gì rồi?

“Viện... Viện trưởng... Ta còn việc phải làm, ta đi trước đây.” Hoa Tịch Nguyệt nói một câu rồi vội vàng chuồn đi.

Trần Diệp cũng không để ý đến Hoa Tịch Nguyệt nữa, hắn rót hai chén trà rồi bung một chén lên, cổ tay khẽ động, chén trà chứa đầy nước trà đã được Trần Diệp dùng nội lực đưa đến chiếc bàn nhỏ bên cạnh Tiết Minh.

“Đa tạ Tông Sư.” Tiết Minh vội vàng đa tạ.

Trần Diệp nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Nói đi, ngươi tìm ta có chuyện gì.”

Tiết Minh cắn răng, lấy hết can đảm nói: “Ta muốn nhận Tiểu Phúc làm đồ đệ. Con bé đã ăn Cổ Vương của ta, thể chất thay đổi, rất thích hợp tu luyện độc thuật, sau này biết đâu còn có thể ngộ ra phương pháp lấy độc cứu người.” Nghe vậy, Trần Diệp từ từ đặt chén trà xuống, cười cười.

“Ngươi cũng thật dám nghĩ, ngươi đã giết mất một nha hoàn trong viện của ta, bây giờ còn muốn nhận nữ nhi ta làm đồ đệ tử.”

“Chắc chắc chắc...”

Trần Diệp đánh giá Tiết Minh, rất khâm phục dũng khí của hắn.

Không khí có chút ngưng trọng, nghe những lời này, trên trán Tiết Minh toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, ông ta hít một hơi thật sâu, cố lấy can đảm nói: “Tông Sư, hôm đó ta quá tức giận nên mới lỡ tay đánh chết nha hoàn...”

Nửa đời phấn đấu nỗ lực, tâm huyết bỗng chốc tan thành mây khói, trong tình huống đó, ai mà không nóng giận chứ?

Trần Diệp cười cười, cắt ngang lời ông ta: “Lỡ tay đánh chết. Câu này nói rất thú vị.” Trần Diệp bung tách trà lên, nhấp một ngụm, không khí ngưng trọng dịu đi đôi chút.

Trần Diệp bình tĩnh nhìn Tiết Minh, đột nhiên hỏi: “Người nói xem, mạng của nha hoàn có tính là mạng người không?”

Tiết Minh ngẩn người ra, ông ta do dự một chút rồi nói: “Tính.”

Trần Diệp lắc đầu: “Người nói không đúng.”

“Mạng của nha hoàn, ở thời cổ đại không tính là mạng người!”

Trong mắt Tiết Minh hiện lên một tia kinh ngạc, ông ta có chút không hiểu ý của Trần Diệp.

Trần Diệp ánh mắt hơi ngưng lại, nhìn ra viện, bọn trẻ trong Dục Anh Đường đang ở bên ngoài vui đùa đuổi bắt nhau.

“Sau khi người giết nha hoàn đó, ta đã đích thân đến nhà nàng. Nhà nàng không lớn, điều kiện sống cũng rất nghèo khổ, trong nhà nàng có phụ mẫu và một đệ đệ tám tuổi.”

“Lúc ta đến, phụ thân nàng biết tin nữ nhi mình đã chết nhưng lại không có biểu cảm gì, ngược lại nhìn ta bằng ánh mắt rất kỳ lạ.”

“Ánh mắt đó truyền đạt cho ta một câu, người có biết là câu gì không?” Trần Diệp ngồi trên ghế, nhìn Tiết Minh.

Tiết Minh có chút không hiểu, Tông Sư nói với hắn những chuyện này để làm gì chứ?

Ông ta trầm ngâm một chút, trên khuôn mặt già nua chợt hiện lên một tia cười giễu.

“Ta đoán, hắn là ‘Người định bồi thường bao nhiêu bạc?’”

Trần Diệp cười.

“Không sai, chính là ý này.”

“Phụ thân nàng nhìn chăm chăm vào ta, ánh mắt liên truyền đạt câu nói này.”

“Ta hiểu ý của ông ta, nhưng ta không để ý, ta bước vào nhà nàng, thấy mẫu thân nàng ngồi bên giường vừa khâu giày vừa rơi lệ.”

“Bà ấy nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng ta.” Trần Diệp khẽ hít một hơi, thản nhiên nói: “Lúc đó khi ta thấy cảnh này đã rất cảm động.”

“Lúc con cái qua đời, có lẽ chỉ có người làm mẫu thân mới là người đau đớn như xé ruột xé gan nhất.”

Tiết Minh lặng lẽ lắng nghe.

Trần Diệp chuyển giọng: “Nhưng mà, khi ta lấy ra 500 lượng bạc đưa cho nữ nhân đó, ta thấy trong mắt người đó lóe lên một tia vui mừng lẫn kinh ngạc.”

Tiết Minh trầm mặc.

“Ta cẩn thận quan sát sắc mặt của phụ mẫu nàng. Người nói xem, một người mẫu thân mất nữ nhi, đột nhiên lại nhận được một khoản tiền lớn, phản ứng của người đó sẽ như thế nào?”

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào đám trẻ đang chạy nhảy ngoài viện, nhẹ giọng hỏi.

Tiết Minh có chút khàn giọng nói: “Tóm lại, không thể là vui mừng.”

Trần Diệp gật đầu: “Đứng trên góc độ nhân tính, bà ấy có thể im lặng, có thể bài xích, có thể cự tuyệt, nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện vui mừng.”

“Nhưng ta đột nhiên phát hiện, hình như bản thân đã nghĩ sai.”

Hắn nâng tách trà lên, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: “Trong mắt phụ mẫu nàng, mạng sống của nàng chẳng là gì cả. Người nhà đã như vậy thì nói chi đến trong mắt người khác, trong mắt võ giả, trong mắt thế tục, mạng sống của nàng càng không đáng giá.”

“Chuyện này có phải hơi thú vị không?” Trần Diệp lặng lẽ nhìn ngoài viện, nhàn nhạt nói: “Ta luôn nhìn mọi việc từ góc độ của mình, nhưng ta quên mất, đây là thời cổ đại, suy nghĩ của ta luôn có vẻ không hợp với thời đại này.”

“Hôm đó, ta hoàn toàn có thể một chiêu đánh chết người đề báo thù cho nha hoàn.”

“Theo cách hiểu của giang hồ võ giả các người, nha hoàn tuy là hạ nhân nhưng cũng là người trong phủ ta. Dù nàng chết thì cũng phải có người đền mạng, nếu không, mặt mũi của ta biết để đâu?”

Tiết Minh cúi đầu, ánh mắt có chút mơ hồ, những lời Trần Diệp nói có vài chỗ ông ta không hiểu?

“Nhưng, ta biết rõ, người hao phí tâm huyết nửa đời, cuối cùng lại để Tiểu Phúc hưởng lợi.”

“Phần đầu nửa đời, một khi trong phút chốc mất hết tất cả, cảm giác này ta có thể hiểu được. Nếu ta y vào võ lực, một chiêu đánh chết người thì lại không công bằng với người. Nhưng nếu tha cho người thì lại không công bằng với nha hoàn.”

“Lúc đó nếu không ai ngăn cản người, Tiểu Phúc cũng khó thoát khỏi cái chết.”

“Khi đó thấy người như tro tàn, sống không còn gì lý thú, ta đã nghĩ ra một cách dung hòa là giao người cho nha môn.”

Trần Diệp thu hồi ánh mắt, lại nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

“Bây giờ người phân chân trở lại rồi thì chạy đến trước mặt ta, nói muốn nhận nữ nhi ta làm đồ đệ.”

“Người nói xem, nếu người là ta, người sẽ làm thế nào?”

Chương 348: Chương 348

Tiết Minh im lặng không nói, ông ta đã hiểu ý của Trần Diệp rồi.

Tiết Minh đứng dậy, chấp tay thở dài: “Đa tạ Tông Sư đã nương tay, ta đã hiểu rồi...” Sắc mặt Tiết Minh hơi tái đi.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối, nhưng khi sự việc xảy ra vẫn khiến ông ta cảm thấy khó chịu trong lòng.

Trần Diệp đặt tách trà xuống bàn.

“Ta chưa nói để ngươi đi.” Tiết Minh khựng lại.

“Ngươi có biết Thất Trùng Thất Hoa Cao không?” Trần Diệp hỏi.

“Biết.”

“Có thể giải?”

“Có thể.”

Trần Diệp nhìn Tiết Minh, đánh giá ông ta vài lần rồi nói: “Trừ độc thuật ra, trình độ y thuật của ngươi thế nào?”

“Nếu xét về cảnh giới võ đạo, y thuật của ta có thể được coi là nhất phẩm thiên hạ.”

Trần Diệp nhìn chăm chăm Tiết Minh, ánh mắt như có điều suy nghĩ, một lúc lâu sau, Trần Diệp mở miệng: “Tiểu Phúc có phúc duyên của riêng mình, hơn nữa tuổi còn nhỏ, ta không muốn để con bé đụng vào độc.”

“Trong số các con của ta, có một đứa rất hứng thú với y thuật.”

“Người làm việc cho Ngọc Diệp Đường mười năm, ta có thể để nó bán người làm sư phụ.”

Nghe những lời này, Tiết Minh sững sờ tại chỗ.

Làm việc cho Ngọc Diệp Đường mười năm mới có thể cho một đứa trẻ bán mình làm sư phụ? Không phải chứ...

Tiết Minh ngây người, dù sao ông ta cũng được coi là đại gia độc đạo trong giang hồ, xuất thân từ Thần Y Cốc, y thuật của cũng là hàng đầu trong giang hồ, ông ta nhận đệ tử vậy mà lại phải làm việc cho người khác mười năm?

Tiết Minh sống mấy chục năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Ông ta nhìn Trần Diệp, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta nhận đệ tử không coi trọng thiên phú, chỉ coi trọng tâm tính. Nếu tâm tính của nó không tốt, bỏ dở giữa chừng...”

Trần Diệp mỉm cười: “Nếu như vậy, người có thể rời đi bất cứ lúc nào.” Tiết Minh suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Trần Diệp đã cho ông ta bậc thang để xuống thì nên ngoan ngoãn xuống, dù sao cũng phải nể mặt Tông Sư đệ nhất thiên hạ. Thành hay không thì cứ dạy thử một hai tháng rồi xem xét lại.

Nếu tâm tính của đứa nhỏ đó không được thì đến lúc đó đi cũng được.

Tiết Minh chấp tay, có chút do dự nói: “Vậy... vẫn xin Tông Sư đưa đứa nhỏ đó cho ta xem thử.”

Trần Diệp hướng ngoài viện hô lên: “Xuân Đào, đưa Tiểu Nghị đến.”

Còn chưa chờ Xuân Đào trả lời thì bọn trẻ trong viện đã tranh nhau hô lên:

“Trần Nghị, cha gọi người kia!

“Lục ca, cha tìm huynh!”

Tranh thủ thời gian này, Trần Diệp ngâm hồ bảg hệ thống.

Giao diện ảo màu xanh hiện lên.

Trần Diệp liền cho bốn đứa nhỏ Trần Nghị, Trần Oánh, Trần Võ, Trần Linh liên kết với hệ thống.

[Đinh]

[Chúc mừng ký chủ liên kết thành công!]

[Nhiệm vụ hệ thống đang làm mới....]

Một loạt thông tin nhân vật hiện ra trước mặt Trần Diệp.

【Đinh!】

【Tên: Trần Oánh】

【Mã số: 005】

【Giới tính: Nữ】

【Tuổi: 10】

【Thuộc tính hiện tại: Tướng Mã】

【Độ biết ơn hiện tại: 74%】

...

【Tên: Trần Nghị】

【Mã số: 006】

【Giới tính: Nam】

【Tuổi: 9】

【Thuộc tính hiện tại: Nhường Tửu, Độc Y】

【Độ biết ơn hiện tại: 73%】

...

【Tên: Trần Võ】

【Mã số: 007】

【Giới tính: Nam】

【Tuổi: 10】

【Thuộc tính hiện tại: Tử Ngộ Uyên Ương Việt】

【Độ biết ơn hiện tại: 77%】

...

【Tên: Trần Linh】

【Mã số: 008】

【Giới tính: Nữ】

【Tuổi: 8】

【Thuộc tính hiện tại: Viên Gạch】

【Độ biết ơn hiện tại: 72%】

...

【Đinh!】

【Nhiệm vụ hệ thống làm mới:】

【Xác định hướng phát triển nghề nghiệp tương lai của cô nhi: (0/4)】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 500 điểm tích lũy, cơ hội rút thăm thuộc tính định hướng cô nhi * 1 (mỗi lần xác định một người có thể nhận được một phần thưởng, tối đa 4 phần thưởng)】

Trần Diệp ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt hơi ngưng lại, nhiệm vụ hệ thống đã lâu không thấy, ánh mắt hần lướt qua độ biết ơn của bốn đứa trẻ.

Hửm? Độ biết ơn của Trần Võ lại cao như vậy sao, xem ra không lâu nữa sẽ có thể rút thăm thuộc tính Viện trưởng lần nữa rồi.

Một tia mong đợi hiện lên trong mắt Trần Diệp, không biết lần này sẽ rút được thuộc tính gì đây.

Trong viện Dục Anh Đường, Trần Nghị bước ra khỏi phòng, chậm rãi đi về phía đại sảnh.

Mấy đứa trẻ trong viện ngược nhìn hắn.

“Lục ca, cha gọi huynh kìa!” Một đứa trẻ bốn năm tuổi nghiêm nghị nói với Trần Nghị.

Trần Nghị bước tới xoa đầu đứa bé, mỉm cười:

“Ta biết rồi, đa tạ.”

Đứa trẻ lộ ra nụ cười vui vẻ, quay lại tiếp tục đuổi theo mấy đứa trẻ khác, trong viện tràn ngập khung cảnh hài hòa.

Trần Nghị bước đến trước cửa phòng nhìn vào trong, Trần Diệp ngồi ngay ngắn ở chủ vị, bên cạnh là một lão nhân mặc áo xám nhạt, vẻ mặt già nua.

Trần Nghị liếc nhìn Tiết Minh, cảm thấy lão nhân này có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Cha, cha gọi ta?” Trần Nghị bước nhanh vào đứng trước mặt Trần Diệp, cung kính gọi.

Tiết Minh nghe thấy tiếng liền đánh mắt nhìn về phía Trần Nghị.

Là nó!

Chương 349: Chương 349

Trong mắt Tiết Minh thoáng hiện một tia kinh ngạc, ông ta nhận ra Trần Nghị, buổi sáng Trần Nghị còn đưa cho ông ta Ích Khí tán.

Tiết Minh nhìn Trần Nghị, thâm lắng đầu.

Đưa Ích Khí tán thì gọi là thích y thuật sao? Thật là trẻ con, y đạo gian nan, không có niềm tin kiên định làm chỗ dựa thì rất khó học được, có đôi khi tâm tính còn quan trọng hơn cả thiên phú.

Trần Diệp cười tủm tỉm nói với Trần Nghị: “Nghị nhi, ta biết con luôn rất thích y thuật nên đã tìm cho con một vị sư phụ.”

“Vị này là Tiết đại phu, y thuật rất cao minh, từ nay về sau con có thể học y với ông ấy.”

Trần Nghị quay sang nhìn Tiết Minh, khuôn mặt non nớt của hắn mang theo sự trưởng thành không phù hợp với lứa tuổi.

Trần Nghị suy nghĩ một lát, hai tay nhấc vạt áo lên, hơi cúi người, chuẩn bị làm lễ bái sư.

Tiết Minh vội vàng bước lên một bước, bàn tay gầy guộc nắm lấy Trần Nghị.

“Lễ bái sư tạm thời chưa vội, lão phu nhận người làm đệ tử ghi danh trước.” Tiết Minh khàn khàn nói, nếu Trần Nghị chính thức làm lễ bái sư, tâm tính lại không tốt, làm việc nửa chừng bỏ dở, đến lúc đó phiền phức vẫn là Tiết Minh. Nếu chỉ nhận làm đệ tử ghi danh thì Tiết Minh sau này còn có đường

lui. Dù sao ông ta và Trần Diệp đã nói rõ, nếu Trần Nghị tâm tính không ổn, ông ta có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Trần Diệp nhìn thấu suy nghĩ của Tiết Minh, hắn cũng không nói gì, đợi khi thiên phú của Tiểu Nghị lộ ra, thuộc tính phát huy hiệu quả, đến lúc đó, Tiết Minh ước chừng sẽ như Nam Dật Vân, quỳ xuống cầu Trần Nghị bái sư.

Trần Nghị sửng người một chút, gật đầu cung kính nói: “Đệ tử Trần Nghị bái kiến sư phụ.”

Tiết Minh buông tay đang nắm Trần Nghị ra, ông ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Người có biết chữ không?”

“Biết chữ.” Tiết Minh gật đầu, biết chữ thì tốt, dạy sẽ nhanh hơn nhiều, Đại Vũ triều có một số Dục Anh Đường không dạy trẻ đọc chữ, đối với họ, đọc chữ đều là việc của người đọc sách.

Tiết Minh nhìn chằm chằm Trần Nghị suy nghĩ một lát, nói: “Ngày mai giờ Thìn ta sẽ đến tìm người.”

Trần Nghị ánh mắt trầm ổn gật đầu.

Phản ứng của cả hai đều lọt vào mắt Trần Diệp, hắn rất hài lòng với phản ứng cảm xúc của Trần Nghị, bình thản lạnh nhạt, không kiêu ngạo không nóng vội, nếu đổi lại là đứa trẻ khác thì tuyệt đối sẽ không ổn trọng như Trần Nghị.

“Tiểu Nghị, con về trước đi, đợi đến ngày mai Tiết đại phu đến, con hãy theo ông ấy học tập. Ta còn có việc muốn nói với Tiết đại phu.”

Trần Nghị xoay người, cung kính nói: “Vâng.” Nói xong, hắn liền rời khỏi đại sảnh.

Trần Diệp nhìn về phía Tiết Minh: “Sau này Tiểu Nghị sẽ học y thuật với người. Nếu nó có hứng thú với độc thuật, người cũng có thể dạy nó.”

Tiết Minh gật đầu, học y vất vả, có thể kiên trì hay không còn chưa biết, bây giờ nói gì đến độc thuật, theo Tiết Minh là quá sớm.

“Người viết phương pháp giải Thất Trùng Thất Hoa độc cho ta.”

Tiết Minh không hỏi Trần Diệp muốn làm gì, chỉ nói một chữ ‘Được.’

“Tiểu Nguyệt, lấy giấy bút lại đây.” Trần Diệp hướng ra ngoài hô lớn.

“Đến... Đến đây...” Hoa Tịch Nguyệt đáp lại một tiếng, giọng nói của nàng lọt vào tai Trần Diệp, nghe thế nào cũng thấy có vẻ chột dạ, khác hẳn giọng điệu nói chuyện thường ngày, con bé này có phải đang làm chuyện xấu sau lưng hắn không?

Trần Diệp trầm ngâm suy nghĩ.

【Đinh!】

【Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ: Xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai cho cô nhi (1/4)】

【Phần thưởng nhiệm vụ được gửi xuống...】

【Chúc mừng kí chủ nhận được: 500 điểm tích lũy, cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi *1】

【Tích lũy hiện tại còn lại: 4443】

Một lát sau, Hoa Tịch Nguyệt tay cầm bút mực giấy nghiên bước vào đại sảnh. Vừa vào cửa thấy Tiết Minh, nàng khẽ giật mình, vẻ mặt kỳ lạ nhìn chăm chăm ông ta, ý nghĩa trong ánh mắt rất rõ ràng: Người thật sự vào đây sao, gan thật lớn.

Tiết Minh cười khỏ một tiếng, ông ta đến đây là muốn nhận Tiểu Phúc làm đồ đệ, không phải đến nhận Trần Nghi kia.

“Viện... viện trưởng.” Hoa Tịch Nguyệt đặt bút mực giấy nghiên bên cạnh Trần Diệp.

Trần Diệp không nói gì, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Hoa Tịch Nguyệt.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp, Hoa Tịch Nguyệt khẽ cứng người.

“Viện trưởng... Ta còn có việc, ta đi trước...” Ánh mắt nàng đảo liên hồi, không dám nhìn thẳng Trần Diệp.

Hửm? Có vấn đề.

Trần Diệp khẽ nheo mắt.

Hoa Tịch Nguyệt trong lòng chột dạ, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh, nhưng đi đến giữa viện thì trong lòng lại càng bồn chồn.

Trần Diệp không lẽ đã nhận ra điều gì rồi sao? Không thể nào...

Hoa Tịch Nguyệt trong lòng lo sợ, những lời nàng nói với Trần Võ, nếu bị Trần Diệp biết được thì xác định xong đời.

“Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hoa Tịch Nguyệt tự trấn an bản thân.

Nàng cố gắng thả lỏng tinh thần, tiếp tục chăm sóc những đứa trẻ trong viện.

Tiết Minh bước lên cầm bút, viết ra phương thuốc giải Thất Trùng Thất Hoa độc.

Trần Diệp liếc nhìn, thầm gật đầu, có phương thuốc giải độc này thì mấy trăm sát thủ mà Kỳ Lân Các bồi dưỡng sẽ có

thể sử dụng được, không cần phải đến Thiên Cơ Lô để hỏi nữa.

Chương 350: Chương 350

Một làn gió nhẹ thoảng qua, biển trúc xanh biếc dâng lên từng đợt sóng vỗ.

“Xào xạc...” Lá trúc va chạm vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy.

Giữa rừng trúc là một gian trúc thất sừng sững, bên trong gian trúc thất yên tĩnh, trên bếp lửa nhỏ có một ấm trà tử sa cỡ bằng bát giấm, đỉnh ấm bốc lên làn hơi nước trắng nhạt, Ách Bá mặc áo choàng xám thấy nước trong ấm sôi thì đứng dậy đi tới, dùng kẹp trúc nhắc ấm trà lên.

“Roạt...” Ấm trà nghiêng, nước sôi sùng sục chảy ra từ miệng ấm rửa sạch tách trà tử sa đi kèm, sau khi rửa sạch, Ách Bá đặt ấm trà tử sa xuống, lấy một ít lá trà từ ống trúc bên cạnh cẩn thận rắc vào tách trà, đợi một lúc lại nhắc ấm trà lên rót nước sôi vào, xong xuôi, Ách Bá ngồi xuống đối diện bàn trà, im lặng cười toe toét.

Một lát sau, một mùi hương trà thanh u tĩnh nhã thoảng thoảng trong phòng trà, Thiên Cơ Tử ngồi trước bàn trà, mắt bịt kín bằng vải sa tanh đen chậm rãi mở miệng:

“Đa tạ người, Ách Bá.”

Ách Bá há miệng, để lộ nửa phần lưỡi, ậm ừ hai tiếng, ý là không có gì.

Thiên Cơ Tử khẽ nhếch khóe miệng, để lộ một nụ cười nhạt, trên bàn trà có một phần thẻ trẻ, trên đó khắc rõ ràng từng dòng chữ bằng dao khắc, Thiên Cơ Tử đặt hai tay lên thẻ

tre, cảm nhận kỹ thông tin trên đó, một lúc sau, hần thẳng lưng, thở nhẹ một hơi.

“Ngọc Diệp Đường muốn có phương thuốc giải độc Thất Trùng Thất Hoa Cao... Xem ra, Kỳ Lân Các đã rơi vào tay người đó rồi.” Thiên Cơ Tử khẽ lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

“Thiên Diễn tứ thập cửu, độn khứ kỳ nhất...”

“Biến số, thật là biến số... Kỳ Lân Tử vốn không cần phải chết.”

“Kỳ Lân Các đã mất, sau này trong giáo hành sự sẽ càng bất tiện hơn.”

Thiên Cơ Tử bình tĩnh nói.

Ách Bá ngồi đối diện lặng lẽ lắng nghe, đôi mắt già nua của ông ta lóe lên một tia sáng, Ách Bá nắm lấy tay Thiên Cơ Tử, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, Thiên Cơ Tử trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

“Không thể cho bọn họ. Thế lực của Ngọc Diệp Đường đã đủ lớn rồi.”

“Kỳ Lân Các bị diệt, sau này trên giang hồ chỉ còn lại Ngọc Diệp Đường và Đường Môn là tổ chức sát thủ.”

“Đường Môn mấy đời nay không có người tài giỏi xuất

“Sau này trên giang hồ còn có thế lực nào có thể chống lại bọn họ?”

Ách Bá tiếp tục lướt nhẹ trên lòng bàn tay Thiên Cơ Tử.

“Không cho bọn họ...” Thiên Cơ Tử mỉm cười: “Nhưng không thể trực tiếp từ chối.”

“Ta đã từng tiếp xúc với người đó một lần. Tuy chỉ một lần nhưng ta biết hẳn không phải là người thích phiền phức.”

“Có thể trả lời Ngọc Diệp Đường, nếu người đó đồng ý sau này giúp Thiên Cơ Lâu ra tay một lần, thuốc giải độc Thất Trùng Thất Hoa Cao này cũng không phải là không thể cho.”

Ách Bá há miệng cười hai tiếng, ánh mắt tán thưởng nhìn Thiên Cơ Tử.

“Người đó nhất định sẽ không đồng ý.”

Thiên Cơ Tử nhếch mép, bung tách trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, hương thơm thanh nhã theo nước trà chảy vào miệng, trong khoảnh khắc môi răng lưu hương, miệng lưỡi sinh tân.

Thiên Cơ Tử thưởng thức một chút, khẽ nhấp môi, cảm thán: “Quả không hổ là ngự cung, uống một chút là lại ít đi một chút.”

Nghe vậy, Ách Bá đầy ắp ý nhìn Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử đặt tách trà xuống, tiếp tục cảm nhận thông tin trên thẻ tre.

Sờ đến dòng thông tin thứ hai, Thiên Cơ Tử nhíu mày, kinh ngạc thốt lên:

“Người Đam Dương sao lại xuất hiện ở Tùng Giang phủ?” Thiên Cơ Tử đặt thẻ tre xuống, lấy từ trong ngực ra ba đồng tiền cổ.

“Xoẹt xoẹt...” Đồng tiền được hất nhẹ nhàng tung lên, rơi xuống bàn trà, sau vài lần, một quẻ tượng rõ ràng hiện ra.

Thiên Cơ Tử cảm nhận ý nghĩa trong đó, khẽ nhíu mày.

“Kỳ lạ... Sao Ngọc Diệp Đường lại có liên quan đến Đam Dương?”

“Xem quẻ bói...” Trên mặt Thiên Cơ Tử lộ ra vẻ kinh ngạc. “Trên cả Tông Sư... Bên Đam Dương có người chạm

đến cảnh giới trên cả Tông Sư?”

“Nếu vậy, có lẽ có thể lợi dụng một chút.”

Thiên Cơ Tử vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ, hần ngẩng đầu, mắt bị lụa đen che kín “nhìn” về phía Ách Bá.

“Ách Bá, giang hồ Hiệp Nghĩa bảng đã chuẩn bị xong chưa?”

“Bảng này không được phép sai sót, nhất định phải khiến đám người tâm phục.”

Ách Bá nghe vậy cười toe toét, đưa ngón tay gõ nhẹ lên thái dương.

Nghe tiếng gõ tay, Thiên Cơ Tử mỉm cười.

“Trí nhớ siêu phàm, quả là một khả năng đáng sợ.”

Hần khẽ cảm thán.

Ách Bá mỉm cười không thành tiếng, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Mạng lưới tình báo của Thiên Cơ Lô trải khắp thiên hạ, người đời đều biết, Thập Thiên Can của Phong Vũ Lô năm xưa nay đang làm việc cho Thiên Cơ Lô, nghe ngóng tin tức khắp nơi, nhưng bọn họ không biết, Thập Thiên Can cộng lại cũng không quan trọng bằng lão già trước mặt.

Nếu thực sự có sai sót gì, Thập Thiên Can có thể bị từ bỏ bất cứ lúc nào, nhưng Ách Bá thì không, bởi vì ông ta mới là cốt lõi của mạng lưới tình báo.

Ách Bá có trí nhớ siêu phàm, tất cả thông tin ông ta xem qua đều được lưu trữ trong đầu, khi cần thì có thể ngay lập tức truy xuất từ ký ức, đây mới là tài sản quý giá nhất mà Lô chủ Phong Vũ Lô để lại cho Thiên Cơ Tử.

Chương 351: Chương 351

”Một khi Giang Hồ Hiệp Nghĩa Bảng được công bố thì thiên hạ chắc chắn sẽ chấn động.”

“Đến lúc đó, không biết những vị hiệp khách kia sẽ làm loạn thiên hạ này thành cái dạng gì đây...” Thiên Cơ Tử khẽ nhếch mép, rõ ràng hắn đang cười nhưng khí chất trên người lại có chút lạnh lùng, thờ ơ.

...

Dục Anh Đường, Tiết Minh đã rời đi, Trần Diệp kéo chiếc ghế nằm bằng mây tự làm mà hắn thường ngồi ra viện, thoải mái nằm trên đó, hắn nhìn chăm chăm vào bầu trời trong xanh, ánh mắt sâu thẳm.

Hai năm trôi qua nhanh chóng, bất tri bất giác, Trần Diệp đã sống ở Đại Vũ hơn hai năm rồi, nhịp sống của hắn hoàn toàn hòa nhập với hiện tại, nhưng từ khi hiểu biết về triều đại và thế giới võ lâm ngày càng sâu sắc, Trần Diệp cũng nhận ra suy nghĩ của hắn ngày càng khác với những người khác.

Lúc đối mặt với một số việc, hắn luôn dùng quan điểm hiện đại để suy nghĩ, nhưng dù sao đây là thời cổ đại dưới chế độ phong kiến, không phải hiện đại.

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, nhìn lên bầu trời, đột nhiên cảm thấy tinh thần có chút cô đơn, chợt...

Cha...” Một tiếng gọi nhẹ đột nhiên vang lên bên tai, Trần Diệp quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Trần Võ đứng bên cạnh, vai trái hơi nhấc lên, trọng tâm dồn vào chân phải, Trần Linh đi theo bên cạnh, đỡ Trần Võ.

Vết thương do bị dao đâm lúc sáng vẫn chưa lành nhưng Trần Võ vừa biết Trần Diệp đã trở lại liền cố chịu đựng cơn đau ở chân mà chạy ra khỏi giường.

Trần Diệp hoàn hồn, liếc nhìn vết thương ở chân Trần Võ, quan tâm hỏi: “Vết thương này của con thế nào rồi?”

Hắn vừa trở về, chưa kịp hỏi kỹ các nha hoàn đã xảy ra chuyện gì, Trần Võ đáp ứng một chút, định lên tiếng thì Trần Linh bên cạnh kể lại sự việc.

Trần Diệp nghe xong gật đầu hai cái.”Duỗi tay ra.” Trần Diệp đổi một mũi tiêm uốn ván từ hệ thống thương thành rồi tiêm vào cánh tay của Trần Võ.

Trong thời đại này, nếu bị uốn ván sẽ rất dễ dàng đi lĩnh cơm hộp.

Tiêm một mũi uốn ván cộng với tác dụng của [An Tiêm], hiệu quả sẽ ổn hơn.

Sau khi tiêm xong, Trần Võ không rời đi, môi hắn mấp máy hai lần, lại cẩn thận nhìn xung quanh một cái rồi mới hạ giọng nói: “Cha, ta muốn học võ.”

“Học võ?” Trần Diệp nghe xong, mỉm cười nhẹ:

“Tốt đấy.”

“Dur Hàng huyện của chúng ta không có võ quán nhưng Hàng Châu phủ hình như có một cái, nếu con muốn học, ta sẽ dẫn con đi xem.” Trần Võ vội vàng lắc đầu:

“Cha, ta muốn học với cha.”

Ánh mắt hắn tràn đầy hy vọng nhìn Trần Diệp.

Nghe vậy, Trần Diệp khựng lại, Khuôn mặt hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Thì ra vấn đề nằm ở đây...

Trần Diệp nghiêng đầu, ánh nắng chiếu xuống, rơi trên khuôn mặt tuần tú của hắn.

“Sao con biết cha biết võ công?” Trần Diệp vừa cười vừa hỏi.

Trần Võ lộ vẻ do dự, mặt đỏ bừng, vừa rồi Tiểu Nguyệt tỷ tỷ đã tìm hắn dặn dò một phen, nhất định không được truyền ra ngoài nội dung cuộc trò chuyện của hai người.

Trần Linh bên cạnh chú ý đến biểu cảm của Trần Võ, nàng trầm ngâm suy nghĩ, buổi trưa, không biết Tiểu Nguyệt tỷ tỷ và huynh Tiểu Võ đã nói gì, chẳng lẽ... là Tiểu Nguyệt tỷ tỷ nói với Tiểu Võ ca là biết võ công?

Trần Linh tuy ngày thường không nói nhiều nhưng nàng rất thông minh, nhiều chuyện chỉ cần nghĩ một chút là hiểu.

Trần Diệp thấy Trần Võ đỏ mặt cũng không hỏi thêm nữa, hắn cười nói:

“Có phải Tiểu Nguyệt nói với con không?”

“Không phải!” Trần Võ vội vàng phủ nhận, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt.

Nhìn thấy phản ứng của Trần Võ, Trần Diệp không nhịn được cười, hắn đã sống chung với những đứa trẻ này hơn hai năm, tính tình của mỗi đứa trẻ, hắn đều rõ như lòng bàn tay, Trần Võ là người thật thà, thẳng thắn, không có nhiều tâm cơ, quan trọng nhất là: Hắn không biết nói dối.

Vừa nói dối thì mặt liền đỏ bừng.

Trần Diệp quay đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, bây giờ hắn mới hiểu tại sao Hoa Tịch Nguyệt khi nhìn thấy hắn lại có vẻ chột dạ, thì ra là đã làm chuyện xấu này, nói cho Trần Võ biết chuyện hắn biết võ công.

Chắc chắc... Con nha đầu này thật sự nên bị trừng phạt.

Trần Diệp nhìn lên bầu trời, trong lòng suy nghĩ về việc Trần Võ bá sư, đây không phải là vấn đề có bá sư hay không, vấn đề là Trần Diệp không thể dạy được!

Toàn thân trên dưới ngoài 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 có thể dạy, còn lại đều là thuộc tính hệ thống, 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thứ này xuất phát từ Đạo giáo, cực kỳ coi trọng tư chất, không có mấy chục năm khổ luyện thì căn bản không luyện ra được.

Trần Diệp nghĩ một lúc, hắn đưa tay nắm lấy cánh tay Trần Võ.

Trần Võ vẻ mặt nghi hoặc, không biết Trần Diệp muốn làm gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Võ mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc, hắn cảm thấy một luồng khí ấm áp theo cổ tay mình chảy vào trong cơ thể, nơi luồng khí đi qua cảm giác rất dễ chịu, đây chính là nội lực trong truyền thuyết sao?

Trần Võ tròn to mắt, vẻ mặt phấn khích.

Trần Linh ở bên cạnh yên lặng nhìn, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng mang theo một chút tò mò.

Tiên Thiên chi khí dưới sự điều khiển của Trần Diệp đã đi khắp kinh mạch trong cơ thể Trần Võ, Trần Diệp buông tay, khẽ nhíu mày.

Chương 352: Chương 352

Sau khi dùng nội lực thăm dò, kinh mạch trong cơ thể Trần Võ không rộng mở, tư chất của hắn trong việc tu luyện nội công, rất bình thường, nếu như tu luyện 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thì cả đời cũng không tu luyện tới cảnh giới nhất phẩm.

Trần Diệp cau mày, làm sao bây giờ? 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 là công phu của Nam Hải phái, hắn đã hứa với Nam Dật Vân, không thể truyền ra ngoài, ngoài ra, thứ hiện giờ Trần Diệp có trong tay chính là 《Huyền Băng Chân Quyết》, 《Vô Tướng Chân Quyết》 thu được từ Kỳ Lân Các, hai quyền công pháp này không chỉ không đầy đủ mà còn có tác dụng phụ cực đoan, không thể dạy cho Trần Võ.

Trần Diệp trầm tư.

Trần Võ thì trông mong nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp cảm nhận được ánh mắt của Trần Võ, trong lòng hắn chợt nhớ ra, Ngọc Diệp Đường còn cất giữ nội công tâm pháp của Phong Vũ Lâu trước đây, chọn vài bộ dạy cho Trần Võ cũng không phải là không được, dù sao tâm pháp “Vũ Tự Quyết” mà Tiểu Liên luyện cũng là do Phong Vũ Lâu thu thập.

Trần Võ còn nhỏ tuổi, có thể luyện chút võ công sơ đẳng để rèn luyện thân thể.

Trần Diệp nhìn Trần Võ, hỏi: “Con thật sự muốn học võ? Cha nói trước cho con biết, học võ không dễ dàng đâu. Đông luyện Hè luyện.”

“Một khi đã luyện thì phải luyện không ngừng nghỉ mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm.”

Trần Võ kiên định gật đầu, hấn nắm chặt hai tay, nghiêm túc nói: “Cha, ta muốn học võ, sau này ta muốn làm võ giả.”

“Ta không sợ khổ. Sau này, ta muốn giúp đỡ những người yếu đuối, để bọn họ không bị bắt nạt.”

Trần Diệp nhìn Trần Võ thật sâu, đứa trẻ này từ nhỏ đã thích đánh nhau, thích thách thức những người mạnh hơn mình, lúc bọn trẻ trong viện xảy ra tranh chấp, Trần Võ đều đến giúp hòa giải, Trần Võ từ nhỏ đã có tấm lòng hiệp nghĩa, nhưng mà... Trần Võ tính tình thật thà, sau này vào giang hồ e rằng sẽ phải chịu không ít thiệt thòi.

Trần Diệp hít một hơi nhẹ, nói: “Nếu đã có quyết tâm rồi thì ta sẽ nhận con làm đệ tử.”

Nghe vậy, Trần Võ lập tức lộ vẻ vui mừng, hấn ôm lấy cánh tay Trần Diệp, vui vẻ nói: “Đa tạ cha.”

Trần Diệp mỉm cười: “Tiểu Võ à, con có biết vì sao cha đặt tên cho con là Võ không?”

Trần Võ chìm trong niềm vui, hấn ngẩn người, lắc đầu: “Ta không biết.”

“Bây giờ không biết cũng không sao, đợi sau này con lớn hơn một chút sẽ biết.” Trần Diệp vỗ nhẹ vai Trần Võ, trên mặt mang theo nụ cười.

Đặt tên là Võ, Trần Diệp đương nhiên có dụng ý của mình.

Lúc này, bên tai Trần Diệp vang lên âm thanh máy móc lạnh lùng của hệ thống.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai của cô nhi (2/4)】

【Nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng đã được gửi...】

【Chúc mừng kí chủ nhận được: 500 điểm tích lũy, 1 cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi có điều kiện】

【Số điểm tích lũy hiện tại: 4943】

Hừm? Lại hoàn thành một cái rồi sao.

Trần Diệp có chút kinh ngạc, đang lúc hần suy nghĩ thì Trần Linh bên cạnh bỗng lên tiếng, nhỏ nhẹ nói: “Cha, ta cũng muốn học võ.”

Nghe vậy, cả Trần Diệp và Trần Võ đều sửng sò.

“Con cũng muốn học võ?” Trần Diệp nhìn Trần Linh, ánh mắt nửa cười nửa không.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp, khuôn mặt xinh đẹp của Trần Linh hơi ửng đỏ.

“Vâng, ta cũng muốn học võ.” Trần Linh nhắc lại một lần nữa, thần sắc nàng nghiêm túc không giống như đang nói đùa.

Trần Diệp bật cười.

“Được, dạy một đứa cũng là dạy, dạy hai đứa cũng chẳng sao. Nhưng mà, chỉ giới hạn trong hai đứa thôi.”

“Việc ta dạy võ công cho hai đứa, không được nói cho những nhóc khác biết.”

Trần Diệp nghiêm nghị nói, hần không muốn dạy tất cả những đứa trẻ trong nhà thành giang hồ võ giả, như vậy còn ra thể thống gì nữa, hần mở Dục Anh Đường, mục đích là để bồi dưỡng những đứa trẻ đi theo con đường mà chúng yêu thích,

học được một kỹ năng để sinh tồn trên đời, không phải để chúng chạy ra giang hồ chém giết lẫn nhau.

Trần Võ nghe thấy Trần Linh cũng muốn học võ, trên mặt hần lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Tiểu Linh, muội sau này cũng muốn trở thành giang hồ võ giả sao?”

Trần Linh liếc nhìn Trần Võ, khuôn mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Không, ta chỉ học để phòng thân thôi.”

“Ồ...” Trần Võ có chút thất vọng, hần cứ tưởng Trần Linh cũng muốn làm võ giả.

“Được rồi, nói đi, Tiểu Nguyệt nói gì với con?” Trần Diệp nhìn chằm chằm Trần Võ, mỉm cười hỏi.

Trần Võ sững người, mặt đỏ bừng, hần cúi đầu cắn răng, nói từng tiếng một: “Ta đã hứa với Tiểu Nguyệt tỷ tỷ rồi, ta không thể nói.”

Nói xong, trên mặt Trần Võ lộ ra vẻ hối lỗi, trông rất khó chịu.

Đáng lẽ ra Trần Diệp đã nhận nuôi hần, hần nên nói hết mọi chuyện không giấu giếm, nhưng Trần Võ đã hứa với Tiểu Nguyệt, hần phải giữ chữ tín.

Trần Diệp nhìn Trần Võ thật sâu, giọng nói lộ ra vẻ khen ngợi.

“Không tệ, còn nhỏ tuổi mà đã có nguyên tắc riêng của mình.”

“Được rồi. Đây không phải là vấn đề lớn.”

“Con về dưỡng thương trước đi, ta nghĩ xem sẽ dạy hai đứa cái gì.” Thấy Trần Diệp không tức giận, Trần Võ thở phào nhẹ nhõm, hần vui vẻ gật đầu:

“Vâng!” Ngay khi Trần Linh dìu Trần Võ chuẩn bị rời đi thì Trần Diệp gọi hấn lại.”Đúng rồi, Tiểu Võ, con đi gọi Tiểu Nguyệt lại đây.”

Chương 353: Chương 353

Trần Võ do dự một chút, rồi gật đầu.

Trần Linh dìu Trần Võ, hai người đi đến bên cạnh Hoa Tịch Nguyệt đang giặt quần áo, nói nhỏ vài câu, Hoa Tịch Nguyệt dừng tay, quay đầu nhìn Trần Diệp, Trần Diệp bình tĩnh nhìn lại.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tịch Nguyệt lộ ra một chút căng thẳng, nàng đứng dậy, vẫy vẫy nước trên tay, cố gắng sức đi về phía Trần Diệp.

Thấy Hoa Tịch Nguyệt đi tới, Trần Diệp bình tĩnh liếc nhìn nàng, thản nhiên nói: “Nói với Tiểu Võ không ít chuyện nhỉ.”

Chân Hoa Tịch Nguyệt mềm nhũn, suýt nữa thì không đứng vững.

Xong đời rồi! Tên Tiểu Võ này bán đứng nàng rồi!

Trần Diệp nhìn Hoa Tịch Nguyệt, ánh mắt đầy ẩn ý, hắn đứng dậy khỏi ghế thản nhiên nói: “Vào nhà nói chuyện.”

Trần Diệp đi về phía đại sảnh, Hoa Tịch Nguyệt đi theo sau, lầm bầm: “Gia gia của ta cũng là Tông Sư...”

Lúc nàng nói đã giữ âm lượng vừa đủ để Trần Diệp nghe rõ.

Trần Diệp không có phản ứng gì, hắn bước vào sảnh ngồi vào chủ vị, thuận tay rót một tách trà.

“Tiểu Nguyệt, người đến đây đã được mấy ngày rồi?”

“Đến... Đến được vài ngày rồi.” Hoa Tịch Nguyệt đứng giữa sảnh, có chút căng thẳng nói, đôi mắt đẹp như trăng non

của nàng sụp xuống, không dám nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp uống một ngụm trà, thuận miệng hỏi: “Người còn muốn làm không?”

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt giật mình, ngẩng đầu lên.

“Muốn chứ, đương nhiên ta muốn làm!” Hoa Tịch Nguyệt chột cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Trần Diệp ngồi trên ghế, tay cầm tách trà thản nhiên nói: “Công việc nhà hoàn toàn không dễ làm, mỗi ngày đều phải dậy sớm, giặt giũ nấu cơm, việc trong nhà nhiều, rất bận rộn, người bình thường không quen, ta có thể hiểu.”

Hoa Tịch Nguyệt hiểu ý của Trần Diệp, nàng mở to mắt, có chút khó tin.

Ý này là muốn đuổi nàng đi?

Hoa Tịch Nguyệt hơi hoảng, vội vàng nói: “Viện trưởng, ta rất thích nơi này, đám nhỏ cũng rất đáng yêu.”

Trần Diệp đặt tách trà xuống, bình tĩnh nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt cảm thấy mặt nóng ran, lúc ở Bách Hoa cốc, nàng được mệnh danh là thiên tài, bất cứ việc gì vào tay nàng đều không có gì khó khăn, làm sao làm nhà hoàn mà còn bị đuổi đi được?

Hoa Tịch Nguyệt bỗng nhiên có chút không phục.

“Bình thường ta làm việc cũng tốt mà? Tuy thỉnh thoảng có lười biếng một chút nhưng cũng không đến mức đuổi ta đi chứ?”

Hoa Tịch Nguyệt có chút tức giận nói.

Trần Diệp nhìn nàng, thản nhiên cất lời: “Tiểu Nguyệt à, có vài việc, người phải biết cái nào nên nói, cái nào không nên

nói...”

Hoa Tịch Nguyệt chột dạ cúi đầu, khí thế yếu đi nhiều, nàng biết Trần Diệp đang ám chỉ nàng.

Trần Diệp thấy phản ứng của Hoa Tịch Nguyệt, khóe miệng hơi nhếch lên, hần bình tĩnh nói: “Nói đi, người nghĩ sao mà lại nói cho Tiểu Võ biết chuyện ta biết võ công.”

Nghe vậy, đầu Hoa Tịch Nguyệt càng cúi thấp hơn.

Nàng có thể nói là mình thấy vui, muốn xem phản ứng của Trần Diệp không? Nếu nói như vậy, sẽ bị đánh sao? Hu hu hu...

Hoa Tịch Nguyệt bỗng cảm thấy dù gia gia có đến cũng không thể cứu nàng khỏi trận đòn này.

Trần Diệp cười nói: “Nói đi, để xem lời người có giống với những gì Trần Võ nói không.”

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt siết chặt nắm tay nhỏ.

Quả nhiên! Trần Võ tên phản bội này đã khai ra hết mọi chuyện!

Hoa Tịch Nguyệt hồi hận không thôi, nàng thật sự đã nhìn nhầm người rồi!

Cúi đầu như một tiểu tức phụ bị bắt nạt, Hoa Tịch Nguyệt lẩm bẩm: “Ta... Ta cũng đâu có nói gì nhiều. Ta chỉ nói võ công của ngài rất cao, hiện đã quy ẩn giang hồ.”

“Ta còn nói đã từng giao đấu với ngài, chỉ là khoác lác chút thôi mà, đâu có chuyện gì lớn.”

Trần Diệp khẽ nheo mắt, bung chén trà nhấp một ngụm thâm giọng rồi hỏi tiếp: “Không đúng. Lời người nói khác với những gì Trần Võ kể.”

“Người nghĩ lại xem, có phải đã bỏ sót điều gì không?”

Trần Diệp đầy ắp ý nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Lòng Hoa Tịch Nguyệt run lên.

Chết rồi...

Nàng cúi đầu, hai ngón tay trắng muốt chọc chọc trước người, lẩm bẩm: “Cái danh hiệu ‘Đế Quân’ là ta thuận miệng đặt ra thôi...”

“‘Đế Quân’ nghe hay hơn cái tên Đông Hoa của người nhiều...”

“Mà ta chỉ nói với Tiểu Võ thôi, đâu có nói với ai khác, ngài cũng đừng có nhỏ nhen như vậy được không.”

Hả? Đế Quân?

Trần Diệp sững người, nàng lên đặt cho ta danh hiệu này?

Trần Diệp nhìn Hoa Tịch Nguyệt mà không nói nên lời.

Hoa Tịch Nguyệt cúi đầu, bĩu môi đỏ mọng, hai ngón tay chọc chọc, trông nàng như một đứa trẻ vừa làm sai điều gì đó.

Trần Diệp hít nhẹ một hơi, thản nhiên nói: “Lần này, ta tha cho người, nếu còn lần sau, người từ đâu đến thì về lại đó đi.”

Hoa Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong, vẻ mặt đầy kinh ngạc:

“Người không đuổi ta đi nữa à?”

“Ừm.” Trần Diệp gật đầu, nhấp một ngụm trà rồi hỏi: “Giặt quần áo xong chưa?”

“Chưa... Chưa đâu...” Hoa Tịch Nguyệt đáng thương nói.

“Mau đi giặt đi.”

“Vâng... vâng.” Hoa Tịch Nguyệt thoát khỏi một kiếp nạn liền thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vui mừng bước ra khỏi sảnh đường.

Nhưng đến khi bước vào viện thì bước chân hơi khựng lại một chút, ánh mắt lộ ra một chút hoang mang, sao lại có cảm giác như có gì đó không đúng nhỉ?

Nhưng nhất thời nàng lại không nghĩ ra không đúng chỗ nào.

Mà Hoa Tịch Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, nàng đi thẳng đến phòng Trần Võ, một cước đá văng cửa phòng, xông vào trong.

“Tiểu Võ, tên vô ơn bạc nghĩa nhà ngươi, lại dám bán đứng ta!”

Hoa Tịch Nguyệt xông đến bên giường túm lấy tai Trần Võ.

Trần Linh bên cạnh thấy cảnh này cũng ngây người.

Chương 354: Chương 354

”Hà?”

“Ái da, Tiểu Nguyệt tử tử, tử mau buông tay ra đi, ta có nói gì đâu.” Trần Võ nghiêng đầu, lỗ tai bị nắm đau đến nhe răng trợn mắt, vẻ mặt oan ức.

Trần Linh vội vàng giơ tay nhỏ lên nói: “Ta làm chứng, Tiểu Võ ca không nói gì cả. Là cha đoán ra có liên quan đến tử.” Trần Linh kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Lúc này Hoa Tịch Nguyệt mới buông tay ra, ánh mắt sáng tỏ hơn nhiều.

Nàng sống người một lúc rồi chợt hiểu ra.

“Khốn kiếp! Dám lừa ta!” Hoa Tịch Nguyệt hiểu rồi, Trần Diệp căn bản không hề biết gì cả, vừa rồi hắn hoàn toàn chỉ là lừa gạt!

Khốn kiếp!

Hoa Tịch Nguyệt tức giận đến phòng má, nghiến răng ken két như chuột con.

Trần Võ bịt tai, vẻ mặt vô tội nhìn Trần Linh, hai người nhìn nhau, không nhìn được cười.

Tiểu Nguyệt tử tử thật là... quá đáng yêu rồi

...

Trong đại sảnh, Trần Diệp đại khái đã biết xảy ra chuyện gì, cũng không xoắn xuýt nữa, hắn gọi bảo hệ thống ra.

Hệ thống, rút ra thuộc tính chỉ định...”

【Đinh!】

【Vui lòng chọn cô nhi có thuộc tính: Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng, Trần Oánh...】

Trần Diệp suy nghĩ một chút, thầm nói trong lòng: “Chọn Trần Oánh, Trần Võ.”

【Đinh!】

【Lựa chọn xong, đang rút thuộc tính...】

Một màn ánh sáng xanh mờ ảo hiện ra trước mặt Trần Diệp, một vòng quay lớn đang quay nhanh.

Trần Diệp chọn Trần Oánh và Trần Võ tự nhiên có suy nghĩ của riêng mình. Theo thứ tự, cũng đến lượt Trần Oánh rút thuộc tính rồi.

Lần trước, Trần Diệp cân nhắc Trần Nghị học y nên nhân lúc sớm, vì thế đã rút trước cho hắn, bây giờ có nhiệm vụ hệ thống, không thiếu cơ hội rút thuộc tính, đương nhiên vẫn theo thứ tự, xử lý sự việc công bằng.

Mấy hơi qua đi, bàn quay chậm rãi dừng lại, hai thông tin bật ra.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ định hướng rút ra thuộc tính cô nhi: Điều Ngữ】

【Điều Ngữ: Có thể nghe hiểu tiếng chim; Dễ dàng có được thiện cảm của loài chim】

.....

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ định hướng rút ra thuộc tính cô nhi: Quyền Cước Tinh Thông】

【Quyền Cước Tinh Thông: Sức mạnh hai tay, hai chân tăng nhanh; Tốc độ học quyền pháp, chiêu pháp, cước pháp tăng nhanh, uy lực tăng cường】

.....

Nhìn thấy hai thuộc tính mới rút ra, Trần Diệp rơi vào trầm tư, cái thứ hai còn bình thường, cái thứ nhất là cái quỷ gì vậy?

Có thể nghe hiểu tiếng chim?

Phối hợp với 【Tướng Mã】 của Trần Oánh, sao cứ cảm thấy mọi chuyện hình như đang phát triển theo hướng kỳ quái thế này?

Trần Diệp hơi nhíu mày, hấn gấn hai thuộc tính cho Trần Oánh và Trần Võ.

Trần Diệp nghĩ một chút lại gọi ra bảng điều khiển hệ thống, nhiệm vụ hệ thống đã hoàn thành hai cái, đợi một chút hỏi Trần Oánh, Trần Linh sau này muốn làm gì thì nhiệm vụ coi như hoàn thành, đợi đến 12 giờ tối nay nhiệm vụ làm mới, hẳn sẽ có thông báo nhiệm vụ bồi dưỡng tiếp theo.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt, Trần Diệp bước ra khỏi đại sảnh, ngồi lại vào ghế tựa, nhắm mắt lại, tận hưởng thời gian yên bình.

Sau bữa tối, Trần Diệp gọi hai đứa trẻ đến đại sảnh, hấn ngồi ở vị trí chủ tọa, cười hỏi: “Hai đứa sau này muốn làm gì?”

“Có hứng thú với phương hướng nào không?”

Trần Diệp cười tủm tỉm nhìn Trần Linh.

Trần Linh hơi cúi đầu, suy nghĩ một chút, trên mặt liền lộ ra một chút đỏ ửng, nàng mở miệng, nhỏ giọng nói:

“Sau này ta muốn làm nha hoàn trong nhà.”

Nghe vậy, Trần Diệp và Trần Oánh bên cạnh đều sững sờ,

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai của cô nhi (3/4)】

【Phân thưởng nhiệm vụ được phát...】

【Chúc mừng ký chủ nhận được: 500 điểm tích lũy, cơ hội rút thăm thuộc tính cô nhi * 1】

【Tích lũy còn lại hiện tại: 5443】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Trần Diệp hơi sững sờ.

Hả? Linh nhi con nghiêm túc sao?

Trần Linh vẫn đứng đó cúi đầu nhỏ, yên tĩnh ngoan ngoãn.

Đứa trẻ này...

Trên mặt Trần Diệp không khỏi có thêm một nụ cười.

“Vậy còn con? Oánh nhi?” Trần Diệp nhìn sang Trần Oánh gây cao bên cạnh.

Trần Oánh có chút ngại ngùng, nàng bẽn lẽn nói: “Ta... Sau này con muốn mở một tiệm thuốc.”

“Mở tiệm thuốc?” Trần Diệp và Trần Linh đều nhìn về phía tiểu nữ hài.

Trần Oánh đỏ mặt, hơi ấp úng nói: “Không... không được sao?”

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ: Xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai của cô nhi (4/4)】

【Phần thưởng nhiệm vụ đang được gửi...】

【Chúc mừng ký chủ nhận được: 500 điểm tích lũy, cơ hội rút thăm từ khoá cô nhi *1】

【Điểm tích lũy còn lại hiện tại: 5943】

【Đinh!】

【Nhiệm vụ hệ thống đã hoàn thành!】

Nghe thấy âm thanh phán quyết của hệ thống, Trần Diệp biết Trần Oánh cũng nghiêm túc.

“Được chứ, tất nhiên là được rồi.” Hắc mím cười: “Vậy thì vừa hay, ngày mai con đi cùng Tiểu Nghị học cách nhận biết một số dược liệu với dược lý đi.”

“Hả?” Trần Oánh ngơ ngác nhìn Trần Diệp.

“Con không biết sao? Tiểu Nghị không nói với con à?” Trần Diệp có chút ngạc nhiên.

Chương 355: Chương 355

Trần Oánh và Trần Nghị không phải lúc nào cũng bên nhau sao? Tiểu Nghị không nói chuyện bái sư cho Tiểu Oánh sao?

“Ta... Ta không biết...” Trần Oánh ngơ ngác.

Trần Diệp có chút ngạc nhiên, hần suy nghĩ một chút, nói với Tiểu Oánh: “Con đi hỏi nó đi.”

“Vừa hay ngày ngày mai con đi cùng nó luôn đi.”

Trần Oánh có chút khó hiểu gật đầu, cáo lui rồi rời khỏi sảnh.

Trần Diệp nhìn Trần Linh thật sâu, Trần Linh hơi xấu hổ cúi đầu.

“Tiểu Linh, không còn chuyện gì nữa, con đi chơi đi.” Trần Diệp cười tủm tỉm nói.

Trần Linh mặt đỏ ửng, khẽ gật đầu, ngoan ngoãn bước ra khỏi đại sảnh, trong sảnh giờ chỉ còn lại Trần Diệp, hần mở bảng hệ thống.

“Hệ thống, rút thuộc tính định hướng.”

Sau khi xác định hướng phát triển nghề nghiệp của hai đứa trẻ, hệ thống lại cho hai cơ hội rút thuộc tính,

【Đinh! 】

【Vui lòng chọn cô nhi có thuộc tính: Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng, Trần Oánh...】

Trần Diệp đã có ứng cử viên, bây giờ chỉ còn Trần Linh là một thuộc tính, sau khi bổ sung cho con bé thì thuộc tính còn lại sẽ theo thứ tự được đưa cho Trần Oánh.

Trần Diệp chọn Trần Linh và Trần Oánh,

【Đinh! 】

【Lựa chọn hoàn tất, đang trích xuất thuộc tính...】

Một màn hình màu xanh ảo hiện ra vòng quay lớn, phi tốc xoay tròn, vài giây sau,

【Đinh! 】

【Chúc mừng ký chủ đã rút thành công thuộc tính cô nhi: Khoái Thủ】

【 Khoái Thủ: Khi làm việc, hai tay nhanh nhẹn; Khi ra đòn, tốc độ ra tay tăng lên đáng kể】

...

【Đinh! 】

【Chúc mừng chủ nhân đã rút thành công thuộc tính cô nhi: Dị Thú Kỳ Duyên】

【Dị Thú Kỳ Duyên: Dễ dàng gặp gỡ những dị thú quý hiếm hơn; Tăng nhanh độ hảo cảm của dị thú quý hiếm】

...

Trần Diệp nhìn thấy thuộc tính thứ hai thì có chút trầm mặc.

Được rồi.....quả nhiên là lệch rồi, **【 Tướng Mã 】** , **【Điều Ngữ】** , **【Dị Thú Kỳ Duyên】** Trần Diệp bỗng nhiên có chút mong đợi không tên.

Với cái phân phối này Trần Oánh không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Sau khi thêm các thuộc tính cho hai đứa trẻ, Trần Diệp ung dung cầm tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

...

Phòng sách Dục Anh Đường, hoàng hôn buông xuống, vài ngọn đèn dầu được thắp lên ở góc phòng, ánh đèn như hạt đậu nhẹ nhàng nhảy múa đồng thời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trần Nghị ôm mấy cuốn sách trên tay đi đến bàn ngồi xuống, hần lật sách rất nhanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Ngát máu.”

“Phương pháp điều trị ngát máu...”

“Ở đâu nhỉ?”

Trần Nghị nhíu mày, đã lật mấy cuốn sách rồi nhưng không tìm được câu trả lời mình muốn.

Đột nhiên trong một cuốn sách khác lại có đề cập đến phương pháp điều trị ngát máu, Trần Nghị vội vàng xem xét cẩn thận.

“Không thể điều trị bằng thuốc, chỉ có thể nhìn thấy máu nhiều hơn, nghĩ về máu nhiều hơn?” Trần Nghị thấy phương pháp được đề cập trong sách thì có chút không nói nên lời.

Trần Võ muốn làm võ giả, xung đột với đám người đương nhiên không thể tránh khỏi việc thấy máu, nếu hần cứ luôn bị ngát máu thì sau này phải đánh nhau thế nào?

Trong Dục Anh Đường, theo xếp thứ tự thì Trần Nghị có thể coi là “ca ca” của Trần Võ, hần phải chăm sóc những đứa trẻ phía sau.

Ngay khi Trần Nghị đang suy nghĩ xem có cách nào đổi phó hay không thì cửa phòng sách bị ai đó đẩy ra, hần theo bản năng ngẩng đầu lên, thấy Trần Oánh vẻ mặt không vui bước vào với.

“Tiểu Oánh?” Trần Nghị nở nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt xanh xao bệnh tật.

Trần Oánh không nói gì mà đi thẳng đến bên cạnh Trần Nghị, túm lấy cổ áo hắn rồi lắc mạnh.

“Tại sao huynh không nói cho ta biết huynh đã bái sư rồi?”

“Tên này! Ta thực sự muốn đập vỡ đầu huynh ra!” Trần Oánh rất tức giận, đến mức vô tình nói giọng địa phương.

Trần Nghị cười khỏ, vội vàng nói: “Nói tiếng phổ thông! “Nói tiếng phổ thông!”

Trần Oánh giờ nắm đầm lên, dùng sức đánh Trần Nghị hai cái, sau khi trút bớt chút bất mãn trong lòng ra, Trần Oánh liền buông tay ra.

Trần Nghị chỉnh lại cổ áo, bắt lực giải thích: “Mọi việc giữ bí mật mới thành.”

“Bây giờ ta chỉ là một đệ tử ký danh thôi, thành công hay không vẫn còn phải xem xét.”

Trần Oánh liếc hắn một cái, bất mãn nói:

“Ta nên đập chết huynh.”

“Ngày mai ta đi với huynh, cha bảo ta học thêm chút được liệu được lý.”

Trần Nghị lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Muội đi với ta làm gì? Muội đâu có học y.”

Trần Oánh ngồi bên cạnh, khẽ hừ một tiếng: “Huynh đi được, sao ta lại không thể đi?”

Trần Nghị bắt lực giờ hai tay lên, đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, vậy cùng đi.”

“Hừ,” Trần Oánh khẽ hừ một tiếng, tiến lại gần Trần Nghị, nhìn vào cuốn sách y học trên bàn.

“Huynh đang làm gì vậy?”

“Ta đang tìm cách chữa chứng sợ máu.” Trần Nghị vừa lật sách, vừa nói.

“Đề ta xem.” Trần Oánh cầm lấy một cuốn sách mà Trần Nghị chưa mở, lật ra.

Trong thư phòng yên tĩnh thoáng cái văng lên tiếng lật sách của hai người.

Hoàng hôn buông xuống, bỗng từ xa vọng lại tiếng kêu của vài con cú đêm, Trần Oánh đang lật sách bỗng khựng lại.

“Làm sao vậy?” Trần Nghị quay đầu nhìn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Oánh hơi tái đi, nàng thần sắc cổ quái, sững sờ một lúc mới hoàn hồn, lắc đầu nói:

“Không... không sao...”

Chương 356: Chương 356

Nửa đêm, Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, tâm thần điều khiển Tiên Thiên chi khí trong cơ thể vận hành theo lộ tuyến của 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》, hoàn thành đại tiểu chu thiên.

Hiện tại, Trần Diệp đã dùng ngồi thiền thay cho giấc ngủ, mỗi lần vận công xong đều cảm thấy sảng khoái, tinh thần phấn chấn, hiệu quả tốt hơn ngủ rất nhiều.

Mỗi đêm, Trần Diệp đều nhân cơ hội này luyện tập kiểm soát Tiên Thiên chi khí vô tận trong cơ thể, hiện tại, hắn chỉ mới nắm vững được hai luồng Tiên Thiên chi khí mà đã có thể dễ dàng vỡ nát bức tường thành dày ba bốn trượng rồi.

Trần Diệp không thể tưởng tượng nổi, đến khi hắn nắm vững toàn bộ Tiên Thiên chi khí, lại dùng 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》 cộng hưởng phát lực thì sẽ tạo ra sức phá hoại như thế nào, có lẽ, đến lúc đó, hắn có thể được gọi là tiên nhân chăng.

Vận hành xong một tiểu chu thiên, Trần Diệp khẽ thở ra một hơi, bên tai chợt vang lên âm thanh máy móc lạnh lùng của hệ thống,

【Đỉnh!】

【Bắt đầu kết toán hàng ngày...】

【Phát hiện đã thiết lập tự động bỏ qua nội dung kết toán】

【Nhấn để xem chi tiết cụ thể...】

【Tổng cộng nhận được điểm tích lũy: 231 điểm】

【Số điểm tích lũy còn lại: 6174 điểm】

【Đinh!】

【Độ biết ơn của cô nhi Trần Oánh, Trần Nghị, Trần Võ, Trần Linh đã tăng lên!】

【Độ biết ơn hiện tại của Trần Oánh: 75%】

【Độ biết ơn hiện tại của Trần Nghị: 75%】

【Độ biết ơn hiện tại của Trần Võ: 80%】

【Độ biết ơn hiện tại của Trần Linh: 74%】

【Đinh!】

【Phát hiện độ biết ơn của cô nhi Trần Võ đạt 80%】

【Thưởng 1 cơ hội rút thăm thuộc tính Viện Trưởng】

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trong mắt Trần Diệp lóe lên một tia tinh quang, độ biết ơn của Trần Võ vậy mà trực tiếp tăng 3%, lên đến 80% rồi!

“Hệ thống, rút thuộc tính Viện trưởng...” Trần Diệp thầm niệm trong lòng.

【Đinh!】

【Bắt đầu rút thuộc tính Viện trưởng...】

Một màn hình màu xanh mờ ảo hiện ra trước mặt Trần Diệp, vòng quay lớn bắt đầu quay nhanh, vài giây sau, kim của vòng quay từ từ dừng lại ở một thuộc tính, nhìn thấy thuộc tính này, Trần Diệp không khỏi bật cười.

“Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh.”

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ rút được thuộc tính Viện trưởng: Võ Học Tông Sư】

【Võ Học Tông Sư: Người có thể ngay lập tức lĩnh hội tất cả võ học đã xem qua, cũng có thể “dung hợp”, “sáng tạo” ra võ học mới trên cơ sở các võ học khác】

“Có thuộc tính này rồi, hai bản công pháp của Ma giáo hẳn là có thể bổ sung hoàn chỉnh.”

Trong bóng tối, Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt sáng rực, nếu hắn xem hết tất cả công pháp Tông Sư trên đời, có khi nào có thể sáng tạo ra công pháp Tông Sư của riêng mình không?

Sáng tạo ra một công pháp toàn năng sao? Trần Diệp lơ mơ có chút mong đợi.

Hắn ngừng vận chuyển tâm pháp, trầm ngâm một lát rồi đổi lấy hai cuốn sách từ hệ thống thương thành.

“Tử Ngộ Uyên Ương Việt là vũ khí độc môn của Bát Quái Môn.”

“Đại Vũ triều tuy có Bát Quái, nhưng hình như không có Bát Quái Môn.”

Trần Diệp nhìn hai cuốn sách trên tay, 《Võ thuật truyền thống - Bát Quái Chương》, 《Nam Quyền - Vịnh Xuân Quyền》, lẩm bẩm một mình.

Hệ thống thương thành chứa đủ loại sách, tất nhiên cũng bao gồm cả những cuốn sách võ thuật từ kiếp trước, có điều, Trần Diệp trước đây đã đổi vài cuốn tự mình luyện tập rồi, nhưng lạ cái là sau khi luyện tập lại không có hiệu quả gì, thậm chí còn không bằng quyền pháp tứ phẩm trong giang hồ.

Có thể là võ học của hai thế giới có sự khác biệt mà không ai biết, không thể dung hòa, bây giờ đã có thuộc tính 【Võ Học Tông Sư】, Trần Diệp có thể lĩnh hội được tinh hoa trong đó, chỉ cần thay đổi một chút rồi tạo ra võ công phù hợp với thế giới này.

“Vậy thì vấn đề dạy học của Tiểu Võ và Tiểu Linh sẽ không còn là vấn đề nữa.”

Trần Diệp mỉm cười nhạt, hắn không tiếp tục tu luyện nội lực mà đi đến bàn, mở hai cuốn sách ra, nhanh chóng lật xem,

Thời gian cứ thế trôi qua, trong thành vang lên tiếng trống canh

“Kong kong”.

“Thời tiết khô hanh, cẩn thận củi lửa.”

“Thời tiết khô hanh, cẩn thận củi lửa...”

Người đánh canh cầm theo mõ đi dạo một vòng nhắc nhở người dân trong thành.

Trần Diệp hoàn hồn, buông cuốn sách trong tay xuống rồi thở nhẹ một hơi, nghe nhịp trống canh, có lẽ đã đến canh một rồi.

Chỉ chưa đầy một giờ mà Trần Diệp đã lĩnh hội được tinh hoa cốt lõi của hai cuốn sách, thêm sự gia trì của thuộc tính **【Võ Học Tông Sư】**, Trần Diệp cảm thấy đầu óc càng minh mẫn, nhiều chỗ chỉ cần nhìn một cái là hiểu, nhìn lần thứ hai đã có thể suy nghĩ ra nhiều thứ mới.

Trần Diệp hít nhẹ một hơi, đứng dậy khỏi ghế, bộ pháp đột nhiên biến hóa.

Đi như du long, chuyển động như ưng.

Chương 357: Chương 357

Trần Diệp đi vài bước trong phòng, bắt ngờ vung hai chưởng, hoặc đâm, hoặc chém, hoặc bổ, hoặc hất, chiêu thức như nước chảy mây trôi, hai chưởng biến hóa, âm thầm phù hợp với nguyên lý Tiên Thiên Bát Quái.

Trần Diệp vừa đi vừa luyện quyền trong phòng, ánh mắt dần sáng lên, Tiên Thiên chi khí trong cơ thể vô thức bị chưởng pháp dẫn động, dù Trần Diệp không thúc động nội lực thì khi xuất chiêu vẫn mang theo một thần vận khó tả.

“Bốp!” một tiếng vang nhỏ, Trần Diệp rõ ràng không dùng nội lực nhưng vẫn đánh ra một tiếng động giòn tan.

“Hô...” Hắc khế mở miệng, phun ra một luồng bạch khí dài cả trượng.

Đánh xong một bộ Bát Quái Chưởng, Trần Diệp dừng lại, hắc mắt sáng ngời, có chút kinh ngạc nói:

“Bát Quái Chưởng bên trong ẩn chứa nguyên lý dẫn dắt thổ nạp, kết hợp với 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》, ta có thể sáng tạo ra một môn nội công tâm pháp không thua kém nhất phẩm. Hơn nữa, bộ pháp Bát Quái Chưởng biến hóa, phù hợp với Tiên Thiên Bát Quái, cải tiến một chút cũng có thể sáng tạo ra một môn thân pháp cận chiến quần đấu.”

Trần Diệp sờ sờ cằm, khóe miệng nở một nụ cười.

“Bát Quái Chưởng này đặt trong nhất phẩm, e rằng cũng là đỉnh cấp chưởng pháp.”

Suy nghĩ một lát, Trần Diệp thay đổi bộ pháp dưới chân, giơ hai chưởng lên, tay phải ở trước, khuỷu tay hơi cong, đầu

ngón tay hơi hướng lên trên, Tay trái ở sau, lòng bàn tay đối diện với mặt trong cánh tay phải, đầu ngón tay hướng lên trên.

Thế khởi thủ Vịnh Xuân Quyền - Vãn Lộ Thủ!

“Bành bành bành...” Trần Diệp biến hóa chương quyền, ra quyền nhanh như chớp.

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng quyền phong xé gió, rất nhanh, Trần Diệp đánh ra cú đấm cuối cùng - Nhật Tự Xung Quyền.

“Bành!” một tiếng, quyền phong va chạm với không khí, phát ra một tiếng trầm đục rõ ràng.

Trần Diệp thu quyền thế đứng lại, tự nhủ: “Vịnh Xuân Quyền, ra quyền nhanh chóng, phòng thủ chặt chẽ, tiêu hao khí lực ít, thích hợp cho nữ giới tu luyện.”

“Về mặt uy lực, so với Bát Quái Chương cũng không kém là bao.” K hớ miệng Trần Diệp nở một nụ cười, hấn cất hai quyền sách đi, ngồi lại trên giường.

Việc truyền dạy võ công cho Trần Võ, Trần Linh đã chắc như đinh đóng cột rồi.

...

Mặt trời nhô lên từ đường chân trời, tỏa ra ánh sáng dịu dàng xua tan bóng tối.

“Ồ ó o o...” Bình minh ló dạng, gà trống gáy vang, Trần Diệp mở mắt, điều hòa nội lực đang vận hành trong cơ thể.

“Hô...” Một luồng khí trắng dài chừng mười trượng từ từ thoát ra từ miệng hấn, luồng khí trắng ngưng tụ trong không trung rất lâu mới tan, đây là hiện tượng dị thường chỉ có thể xuất hiện khi nội công luyện đến cảnh giới cực cao thâm.

Trần Diệp thần thái sáng ngời, hai mắt ánh lên tinh quang, hẳn có cảm giác, chỉ cần thêm một thời gian nữa là sẽ hoàn toàn khống chế được luồng Tiên Thiên chi khí thứ ba này.

Trần Diệp xuống giường vận động thân thể, các khớp xương chuyển động phát ra tiếng kêu răng rắc như rang đậu.

Sau khi vận động đơn giản một chút, Trần Diệp đẩy cửa phòng, chợt chú ý đến trên bệ cửa sổ bên cạnh có một phong thư được niêm phong cẩn mật, trên phong thư có dấu hiệu của Ngọc Diệp Đường.

Trần Diệp cầm lấy phong thư mở ra xem, chỉ khi Ngọc Diệp Đường có việc gấp xảy ra mới gửi mật thư đến, để Trần Diệp quyết định, những việc nhỏ ngày thường đều do Tần Nhất và những người khác giải quyết, bọn họ là sát thủ chuyên nghiệp, rất có kinh nghiệm xử lý công việc.

Trần Diệp đọc lướt qua mật thư, thoáng cái đã xem xong, chữ viết rất quen thuộc, là chữ của Tần Nhất, thời gian ghi trên mật thư là ngày hôm qua - Mừng năm tháng ba, hẳn lắm lắm:

“Đi du lịch một chuyến, còn có thể chọc vào người Đàm Dương?”

Thời gian quay trở lại ngày hôm qua.

...

Tùng Giang phủ, giờ Ngọ, trên con phố lát đá xanh rộng rãi sạch sẽ, Tần Nhất tay trái cầm kiếm, bước đi nhẹ nhàng.

Trên phố người đi lại đông đúc tấp nập, những người bán hàng rong ra sức rao hàng, cố gắng thu hút sự chú ý của người qua đường.

Tần Nhất đeo mạng che mặt, thông thả bước đi, ánh mắt bình thản, Trần Diệp cho nàng một tháng nghỉ ngơi, để nàng tự do đi lại trên giang hồ, muốn đi đâu thì đi, thế là Tần Nhất

rời khỏi Dư Hàng đi về phía bắc, không mục đích mà đến Tùng Giang phủ.

Nàng không có nơi nào đặc biệt muốn đến, như Trần Diệp đã nói, nàng chỉ tùy tiện đi lại trên giang hồ, tùy ý ngắm nhìn, coi như là giải tỏa tâm trạng.

Nhiều ngày hành tẩu đã khiến trái tim vốn luôn căng thẳng của Tần Nhất cuối cùng cũng cảm thấy thư thái, sự thư thái này đã có rất nhiều năm nàng chưa từng trải nghiệm qua, hình như kể từ khi trở thành sát thủ, nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác “thư thái” này.

Khi làm nhiệm vụ, mỗi phút mỗi giây đều phải căng thẳng, nếu buông lỏng thì thứ chờ đợi nàng chỉ có cái chết.

Mà lúc này, Tần Nhất một thân bạch y tinh khôi, khí chất thoát tục động lòng người, đi trên phố đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều người trong giang hồ.

Có ít người trong ánh mắt mang theo mịm mờ tham lam, có ít người trong ánh mắt mang theo giả dối hân thưởng, cũng có người trong mắt mang theo ghen ghét cùng địch ý, nhưng, khi bọn họ cảm nhận được khí chất băng lãnh người sống khó gần tỏa ra trên người Tần Nhất thì đều tự giác nhìn đi chỗ khác.

Chương 358: Chương 358

Một nữ nhân dám một mình xông xáo giang hồ, dù đẹp hay xấu thì chắc chắn đều có bản lĩnh, nếu không thì nàng đã bị người ta lừa ăn sạch từ lâu rồi, càng là giang hồ võ giả lão luyện thì càng hiểu rõ một quy tắc bất thành văn. Lúc người nhìn thấy “nữ nhân”, “trẻ em”, “người già” một mình xông xáo giang hồ thì nhất định phải tránh xa, bọn họ hoặc là có võ công cao cường, hoặc là có bối cảnh cường đại, hoặc là có những thủ đoạn át chủ bài không ai biết.

Dù là gì thì người cũng đều không thể trêu chọc họ, một khi trêu chọc, kết cục sẽ rất có thể là cái chết.

Bề ngoài Tần Nhất băng lãnh bình tĩnh phớt lờ ánh mắt của đám người xung quanh nhưng trong lòng nàng vẫn có chút khó chịu, bởi vì khi ra ngoài, Trần Diệp đã nói với nàng, bảo nàng thay một bộ quần áo, đừng luôn mặc hắc y, rõ ràng nàng cũng còn trẻ mà tại sao không ăn mặc tươi sáng một chút?

Sau một hồi đấu tranh nội tâm, Tần Nhất thay một bộ bạch y, nàng không thích màu trắng, bởi vì giết người xong sẽ có thể bị máu bắn lên người.

Tần Nhất đi trên phố một lát thì dừng lại trước cửa Đồng Phúc khách sạn, trong đại sảnh không có nhiều thực khách, đều là ba người một nhóm, năm người một nhóm.

Tần Nhất bước vào khách sạn, nhẹ nhàng đi đến một chiếc bàn trong góc, đặt thanh trường kiếm trên bàn.

Tiểu nhị rất có mắt nhìn tiến lại gần, nhìn thấy thanh kiếm trên bàn liền nịnh nọt cười nói: “Vị khách quan này, ngài muốn ăn cơm hay ở trọ?”

“Ăn tại đây, một bát mì Dương Xuân.” Giọng Tần Nhất hơi lạnh nhưng ngữ điệu lại mang theo một chút uyển chuyển của nữ tử phương Nam.

Nghe Tần Nhất nói xong, tiểu nhị hô lớn một tiếng: “Một bát mì Dương Xuân!”

“Tiểu nhị bung món!” Từ phía sau bếp truyền đến một giọng nói trầm hậu.

“Đến ngay!” Tiểu nhị đáp một tiếng, cung kính nhìn Tần Nhất nói: “Khách quan, ngài có việc cứ gọi ta.”

Tần Nhất gật đầu.

Tiểu nhị chạy thẳng vào bếp bung món, Tần Nhất lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn gấm, bên trong là một đôi đũa gỗ bình thường.

Lăn lộn giang hồ nhiều năm, Tần Nhất có thói quen chỉ dùng đũa của mình dù ở bất cứ đâu.

Nàng vừa lấy đũa ra liền cảm thấy có người đang nhìn mình.

Tần Nhất quay đầu lại.

Chỉ thấy cách nàng một chiếc bàn có ba thanh niên mặc thanh y đang ngồi, ba người mỗi người chiếm một mặt của chiếc bàn vuông, từ góc nhìn của Tần Nhất có thể thấy thanh niên bên trái khuôn mặt gầy gò, cánh tay dài, ánh mắt lấp lánh tinh quang, có thể thấy, người này nội công thâm hậu, có chút hỏa hầu.

.Thanh niên ở giữa khuôn mặt tuấn tú trông khoảng hơn hai mươi tuổi, vẻ ngoài hơi non nớt, bên cạnh có một thanh bảo kiếm vỏ tím, trên bảo kiếm không có bất kỳ trang trí nào, rất giản dị.

Tần Nhất vừa nhìn đã nhận ra thanh niên này là người mới bước chân vào giang hồ.

Đôi khi, thanh kiếm của chủ nhân có thể phản ánh tính cách và kinh nghiệm của bọn họ.

Về phương diện này thì Tần Nhất chính là chuyên gia.

Ngồi bên phải là một người đàn ông vạm vỡ, khuôn mặt cương nghị, hấn im lặng, khí chất trầm ổn, lớn tuổi hơn hai người đồng hành còn lại.

Tần Nhất lạnh lùng nhìn thanh niên ở giữa, chính là hấn vừa nhìn mình.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Tần Nhất, kẻ đó chẳng những không lùi bước mà còn mỉm cười.

Tần Nhất không để ý đến hấn nữa, trải khăn gấm ra, đặt đĩa lên trên, lặng lẽ chờ mì Dương Xuân.

“Vũ Hiên.”

“Vũ Hiên?” Giọng nói trầm âm của nhị sư huynh Triệu Thiên Cương vang lên bên tai.

Lục Vũ Hiên thu hồi ánh mắt, hoàn hồn trở lại, hấn vội vàng nhìn sang bên trái: “Có chuyện gì vậy, nhị sư huynh?”

Triệu Thiên Cương, người có khuôn mặt cương nghị giọng nói ồm ồm, lặp lại những gì vừa nói.

“Tùng Giang phủ cách huyện thành Nam Kiều không xa, còn ba ngày nữa là đến đại thọ của lão trang chủ. Tối nay chúng ta sẽ nghỉ lại đây, ý người thế nào?”

Lục Vũ Hiên suy nghĩ một chút, cung kính đáp: “Đều nghe theo sư huynh.”

Nghe vậy, Triệu Thiên Cương gật đầu.

Ba ngày sau là đại thọ sáu mươi tuổi của lão trang chủ Thần Quyền Sơn Trang, hơn hai mươi năm trước, lão trang chủ của Thần Quyền Sơn Trang rất nổi tiếng trên giang hồ, ông ta đã luyện Bách Bộ Thần Quyền đến mức lô hỏa thuần thanh, một quyền đánh ra, ngay cả chương môn của một phái cũng không dám đỡ. Năm đó, trong trận chiến tiêu diệt Ma giáo không may đã bị thương, sau đó lui về ở ẩn, rửa tay gác kiếm, nay lão trang chủ mừng thọ, một số bằng hữu trên giang hồ đều sẽ đến thăm.

Ngồi bên phải Lục Vũ Hiên, Nhạc Thanh Phong thản nhiên nói: “Sur phụ có quen biết với lão trang chủ.”

Cánh tay dài của hắn đặt trên bàn, lúc nói chuyện, đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên tia sáng.

“Chúng ta thân là đệ tử Võ Đang, nên đến sớm hơn.”

Triệu Thiên Cương phẩy tay nói: “Nơi này cách Nam Kiều huyện không xa, không đến hai ngày là có thể đến, nghỉ một đêm cũng không sao.”

Nhạc Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi cũng không phản bác nữa.

Chương 359: Chương 359

Lúc này tiểu nhị tay bưng khay gỗ đi tới, trên khay là hai đĩa rau xào và ba bát cơm.

“Ba vị khách quan, đây là món các vị gọi.” Tiểu nhị khách khí nói: “Ba vị cứ từ từ dùng, có việc gì cứ gọi ta.”

Ba người khẽ gật đầu, cầm lấy đũa gỗ trên bàn ăn, Nhạc Thanh Phong gấp một miếng rau xanh bỏ vào miệng nhai, vừa ăn vừa nói: “Sur huynh, quà mừng thọ sư phụ chuẩn bị cho lão trang chủ là gì vậy? Đi cả một đường, ta cũng không thấy người lấy ra.”

Triệu Thiên Cương lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, sư phụ nói, đến lúc tặng rồi sẽ tự khắc biết.”

Nhạc Thanh Phong nghe vậy gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa, nhị sư huynh tính tình ngay thẳng, trước khi đi sư phụ nhất định đã dặn dò không được tự ý mở ra xem, hỏi cũng là hỏi vô ích, hắn vừa ăn vừa nói: “Ta nghe nói thiếu trang chủ của Thần Quyền Sơn Trang thiên phú dị bẩm, năm nay mới mười một tuổi mà đã luyện thành Bách Bộ Thần Quyền có chút thành tựu rồi. Thêm vài năm nữa, trên giang hồ e rằng lại có thêm một nhân vật như ‘Quỳnh Ngạo Hải’.”

“Thật sự là ngút trời kỳ tài.” Nhạc Thanh Phong có chút cảm khái nói, hắn ở Võ Đang phái lớn lên, từ nhỏ đã tu luyện Võ Đang Trường Quyền Và Võ Đang Miên Chương, luyện nhiều năm như vậy cũng mới chỉ là thực lực nhị phẩm trung kỳ, miễn cưỡng mới có được biệt hiệu “Trường Quyền Miên Chương” trên giang hồ.

Lục Vũ Hiên ở bên cạnh tò mò hỏi: “Vậy thiếu trang chủ tên gì?” Hấn mới hai mươi tuổi, chính là lúc tò mò nhất về chuyện giang hồ.

Nhạc Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như tên là Vương Đăng.”

“Lão Trang chủ thường nói nhi tử hấn có tư chất của một Tông Sư, mới mười một tuổi đã luyện thành tuyệt kỹ Bách Bộ Thần Quyền, không bao lâu nữa sẽ đạt đến nhị phẩm.”

“Thêm vài năm nữa, đến lúc bằng tuổi ngươi, có lẽ nó sẽ đạt đến nhất phẩm.”

“Hê, sau này biết đâu lại thật sự trở thành Tông Sư.”

Triệu Thiên Cương nuốt miếng cơm trong miệng, lắc đầu nói: “Trở thành Tông Sư nào có dễ dàng như vậy. Từ nhất phẩm đến Tông Sư có một đạo vấn tâm quan.”

“Sur phụ trước đây có nhắc qua với đại sư huynh một câu.”

“Không phải dễ dàng đâu.”

Cuộc trò chuyện của ba người lọt vào tai Tần Nhất, nàng vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, lặng lẽ ngồi trên ghế dài, chờ đợi bát mì Dương Xuân của mình.

“Mời ngài!”

“Đây là mì của ngài!”

Tiểu nhị bưng một bát mì đi tới, bát mì được đặt lên bàn, một mùi thơm nhẹ nhẹ xộc vào mũi, sợi mì trắng muốt, trên đó rắc hành lá, nước súp trong bát nổi lên những vầng mỡ, nhìn thôi đã khiến người ta thèm thuồng, nuốt nước miếng.

Tần Nhất tháo khăn che mặt, để lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, nàng khẽ cup mắt, cầm đũa gắp một ít mì, ăn từng miếng nhỏ.

Tần Nhất thích nhất là ăn mì Dương Xuân ở khách sạn, bởi vì nước súp của mì Dương Xuân ở khách sạn được hầm từ nước gà, không giống như mì Dương Xuân ven đường, chỉ là một nắm mì rắc một ít muối, hương vị và cảm giác khi ăn rất kém.

Lục Vũ Hiên ngồi cách đó không xa vừa đúng đối diện với Tần Nhất, nhìn thấy dung mạo của Tần Nhất, đôi đũa gấp thức ăn của hắn theo bản năng dừng lại.

Lục Vũ Hiên nhìn chăm chăm vào Tần Nhất, trong lúc nhất thời, Lục Vũ Hiên ngây người.

Nữ tử này thật đẹp...

Tần Nhất nhận thấy ánh mắt của Lục Vũ Hiên, lông mày khẽ nhíu lại, quay lưng đi.

“Vũ Hiên?” Nhị sư huynh Triệu Thiên Cương gọi một tiếng.

Lục Vũ Hiên hoàn hồn, vội vàng gấp một miếng thức ăn nhét vào miệng.

“Sao vậy, nhị sư huynh?”

“Vũ Hiên, ngươi làm sao vậy, sao có vẻ không tập trung thế?” Triệu Thiên Cương hỏi.

“À, chỉ là mấy ngày nay vội vàng lên đường nên hơi mệt...” Lục Vũ Hiên qua loa trả lời, Triệu Thiên Cương cũng không nghĩ nhiều, Nhạc Thanh Phong thì trầm ngâm suy nghĩ, nhìn theo ánh mắt của Lục Vũ Hiên nhưng chỉ thấy bóng lưng của Tần Nhất.

Chỉ là nhìn từ phía sau mà Nhạc Thanh Phong cũng có thể nhận ra Tần Nhất là một mỹ nhân, Nhạc Thanh Phong chợt hiểu ra, hắn liền trêu chọc: “Ngũ sư đệ, nữ nhân dưới núi này

còn đáng sợ hơn cả hổ đấy. Đừng để lần đầu tiên xuống núi đã bị hổ tha đi mất.”

Nghe vậy, Lục Vũ Hiên đỏ mặt, Triệu Thiên Cương cũng hiểu ra, cười lớn.

“Không đâu... không đâu...” Lục Vũ Hiên đỏ mặt, nhỏ giọng nói, hắn không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Tần Nhất một lần nữa.

Đám người cứ thế tiếp tục ăn cơm.

Không lâu sau, bên ngoài khách sạn đột nhiên bước vào một lão nhân quần áo bản thủ, đầu tóc bù xù, ông ta dắt theo một nữ hài, tiểu nữ hài cũng giống như lão nhân, tóc tai rối bù, mặt dính đầy bùn đất, dung mạo có chút mơ hồ không rõ nhưng ánh mắt lại trong veo, lúc nhìn xung quanh, đáy mắt mang theo một tia cảnh giác.

Lão nhân dắt tiểu nữ hài đi về phía điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị nhìn lão nhân một cái, trên mặt thoáng qua một tia không kiên nhẫn.

“Lão nhân, ngài ăn gì?” Điểm tiểu nhị tuy không kiên nhẫn nhưng vẫn khách khí hỏi.

Chương 360: Chương 360

Lão nhân há miệng nhưng không phát ra tiếng, ông ta quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua bàn ăn của các thực khách, cuối cùng, lão nhân nhìn thấy bát mì Dương Xuân trên bàn của Tần Nhất, liền chỉ hai cái, duỗi ngón tay ra hiệu số “1”.

Điểm tiểu nhị hiểu ý: “Một bát mì Dương Xuân phải không...”

Hắn há miệng, vừa định cất giọng gọi thì bỗng như nhớ ra điều gì đó, hắn nhìn lão nhân, nói: “Lão nhân gia, đưa tiền trước đã, ta gọi cho ngài.”

Lão nhân không nói gì mà chỉ đưa tay vào túi áo, lấy ra một mẩu bạc vụn đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cân nhắc một chút, thấy trọng lượng cũng tạm được, hắn cất giọng gọi: “Một bát mì Dương Xuân!”

Từ trong bếp vọng ra tiếng đáp: “Biết rồi!”

“Được rồi lão nhân gia, ngài tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi, mì sẽ có ngay thôi.” Tiểu nhị coi như khá khách sáo nói.

Lão nhân dắt tiểu nữ hài đi về phía góc quán, ông ta vừa hay ngồi cạnh bàn của Tần Nhất.

Tần Nhất vô thức liếc nhìn hai người một cái.

Lão nhân vừa đến bên bàn thì đã dùng tay áo cẩn thận lau chiếc ghế dài, lau sạch ghế xong, lão nhân mới cho tiểu nữ hài ngồi xuống, cử chỉ thái độ có chút kỳ lạ, Tần Nhất có cảm giác hai người bọn họ không giống ông cháu, giống chủ tớ hơn.

Nhưng Tần Nhất chỉ liếc nhìn một cái rồi thu ánh mắt lại.

Đi xa nhà thì nên ít xen vào chuyện của người khác, người ta là ông cháu hay chủ tớ thì cũng không liên quan gì đến nàng, nàng vẫn nên ăn mì cho ngon lành đã.

Tầm mười mấy nhịp thở sau, mì của lão nhân và tiểu nữ hài vẫn chưa được mang lên nhưng ngoài cửa bỗng có bốn người bước vào, bốn người mặc y phục sẫm màu, bên ngoài khoác một lớp áo mỏng hắc sắc, bọn họ thắt một chiếc đai rộng ngang eo, hai bên hông mỗi người đều đeo vũ khí, bốn người dáng vẻ oai vệ, ánh mắt sắc bén, trên người toát ra khí thế sắc lạnh, nhưng đáng tiếc là, cả bốn người đều chỉ cao khoảng năm thước, đứng ở cửa trông có vẻ hơi buồn cười.

Tần Nhất ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái đã lập tức nhận ra thân phận của họ, đao khách Đam Dương!

Bốn tên đao khách Đam Dương xuất hiện trong khách sạn, lập tức thu hút không ít ánh mắt.

Tùng Giang gần biển nên thường có một số người nơi khác vượt biển đến đây, những đao khách Đam Dương này không thông thạo ngôn ngữ, hầu như không giao tiếp với võ lâm Trung Nguyên, ngược lại, võ giả Trung Nguyên cũng hiếm khi để ý đến bọn họ.

Không cùng giống nòi, lòng dạ ắt khác.

Đây là nhận thức chung của người Trung Nguyên, thông thường, người trong giang hồ Trung Nguyên cũng sẽ không chủ động trêu chọc bọn họ, những người Đam Dương này tuy võ công khác với Trung Nguyên nhưng thực lực đều không yếu.

Nhạc Thanh Phong, Triệu Thiên Cương, Lục Vũ Hiên cũng chú ý tới bốn tên đao khách Đam Dương nọ.

“Đao khách Đam Dương?” Lục Vũ Hiên tò mò hỏi nhỏ.

Triệu Thiên Cương gạt đầu: “Đừng nhìn, đầu óc bọn họ có vấn đề, nếu nhìn lâu thì bọn họ sẽ nghĩ người đang khiêu chiến.”

“Sur phụ đã nói, ra ngoài đừng tự tìm phiền phức cho mình.”

Nhạc Thanh Phong nuốt miếng thức ăn, cười nói: “Chiêu thức võ công của đạo khách Đam Dương đều rất kỳ lạ.”

“Sur đệ, nếu có hứng thú, có thể đánh nhau với bọn họ thử.”

“Thấy trường đao trong tay bọn họ không?”

“Đó gọi là Thái đao, mỗi thanh đều do thợ thủ công lành nghề chế tạo, thân đao ít nhất cũng trải qua trăm lần rèn đập.”

“Nếu đặt trong giang hồ cũng coi như là một loại vũ khí sắc bén hiếm có.”

“Ngũ sư đệ dùng Thất Tinh kiếm pháp thử bọn họ cũng coi như tăng thêm kinh nghiệm giang hồ.”

Triệu Thiên Cương nhíu mày: “Không được!”

“Chúng ta là đệ tử Võ Đang, làm sao có thể chủ động gây sự.” Nói xong, Triệu Thiên Cương trừng mắt nhìn Nhạc Thanh Phong.

Nhạc Thanh Phong nhún vai, gấp một miếng thức ăn: “Ta chỉ nói vậy thôi.”

Lục Vũ Hiên liếc nhìn đạo khách Đam Dương một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Bốn tên đạo khách Đam Dương bước vào khách sạn, bọn họ không tìm chỗ ngồi mà đứng ở giữa nhìn quanh.

Tần Nhất đang ăn mì chợt nhận ra, hai người một già một trẻ bên cạnh nàng đồng thời cúi đầu, nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ như đang tránh ánh mắt của đạo khách.

Tần Nhất như có điều suy nghĩ, nàng không muốn xen vào chuyện của người khác cho nên tiếp tục yên lặng ăn mì, ăn uống là lúc Tần Nhất vui vẻ nhất, nàng không muốn bị ai làm phiền.

Bốn tên đao khách Đam Dương đứng giữa đại sảnh, nhìn quanh một lượt rồi thu ánh mắt lại, bước ra khỏi đại sảnh.

Một lát sau, lão nhân và nữ hài ngồi bên cạnh nhận ra những đao khách đã rời đi, liền khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

“Bốp...” Một tiếng động nhẹ vang lên, bỗng nhiên có người vỗ vào vai lão nhân, lão nhân khựng người, quay đầu lại.

“Àm!”

“Keng!” Một loạt âm thanh kim thiết giao kích vang lên, phá vỡ bầu không khí trong đại sảnh, đám người quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy bên cạnh bàn của lão nhân và nữ hài đang đứng một tên đao khách Đam Dương, tên đao khách cười nham hiểm, tay trái cầm một thanh đoản đao hẹp dài khoảng một thước, lưỡi dao bằng tinh thiết phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, mà tay phải lão nhân thì đang cầm một loại vũ khí hình nón ngắn màu đen, ánh mắt âm trầm nhìn tên đao khách.

Chương 361: Chương 361

Trong khách sạn có vài võ giả nhận ra vũ khí mà lão nhân đang sử dụng.

“Khô Vô!”

“Lão nhân này cũng là người Đam Dương!” Có người thì thào nói nhỏ.

Lão nhân cầm Khô Vô đỡ đoản đao của tên đao khách, ông ta nghiêng răng, dồn sức, muốn đâm Khô Vô vào người tên đao khách.

“Haha!” Tên đao khách cười man rợ, dùng sức cánh tay trái.

“Keng!” Một tiếng động nhẹ vang lên.

Hắn đã đẩy văng thanh Khô Vô khỏi tay lão nhân.

Lão nhân mặc dù cao tuổi, nhưng phản ứng cấp tốc, ông hạ thấp người, tay trái trống rỗng đột nhiên rút ra một thanh Khô Vô khác, đâm nhanh vào bụng tên đao khách.

“Hiduoia!” Tên đao khách chửi rủa, đoản đao trên tay trái nhanh chóng đỡ hai nhát, đột nhiên đá ra chân phải, một cước trúng vào sườn lão nhân.

Sắc mặt lão nhân lập tức tái mét, máu thấm ra từ chỗ sườn áo, xem ra ông ta đang bị thương.

Lúc này, ba tên đao khách vừa nãy đã quay trở lại, cùng nhau bước vào đại sảnh, tên đao khách võ giả đứng giữa mặt đầy nộ cười khinh bỉ, hai tên đao khách khác thì đứng bên

cạnh hẳn. Có thể thấy, thân phận địa vị của tên đao khách này cao hơn ba người kia.

“Bla bla bla...” Tên đao khách cầm đầu nói vài câu, tên đao khách vừa đá lão nhân ngã xuống cung kính gập đầu.

Các võ giả Đại Vũ không hiểu ngoại ngữ phiên bang, không biết những tên đao khách này đang nói gì, chỉ lạnh lùng quan sát, im lặng nhìn.

Đây dù sao cũng là chuyện của người Đam Dương.

Chỉ thấy, tên đao khách đó đưa tay phải ra sau thắt lưng.

“Xoẹt...” một tiếng, Thái Dao được rút ra, tên đao khách cầm thanh đoản đao trên tay trái trở lại thắt lưng, hai tay nắm chặt Thái Dao.

“Jhkjafw!” Tên đao khách biểu tình dữ tợn, giọng cao Thái Dao phát ra ánh sáng lạnh lẽo, dùng sức chém xuống.

Lão nhân ngã trên mặt đất tái mét, dồn hết sức lực toàn thân, đâm thanh Khô Vô trong tay ra.

Nhìn thấy cảnh này, các võ giả trong đại sảnh vừa kinh ngạc vừa tức giận, bọn người Đam Dương chết tiệt này, chúng lại dám giết người ngay trong đại sảnh!

Giết người rồi, máu me khắp nơi, các võ giả Đại Vũ còn ăn uống kiểu gì?

Ngay lập tức, vài võ giả nóng tính đập bàn đứng dậy, bọn họ mở miệng nhưng chưa kịp mắng chửi tổ tông mười tám đời của đám người Đam Dương này thì đã bị cảnh tượng tiếp theo làm cho kinh ngạc.

Một tia kiếm quang lóe lên.

“Keng keng keng!”

“Keng keng keng keng!”

Kiểm quang nhanh như chớp, trong nháy mắt đã đâm ra bảy nhát kiếm, Thái Dao trong tay tên đao khách Đàm Dương chưa kịp hạ xuống thì hắn đã biến sắc, vội vàng phòng thủ, Thái Dao va chạm với trường kiếm.

Bảy nhát kiếm liên tiếp đâm vào cùng một điểm trên thân đao.

Choang!” một tiếng, thanh Thái Dao trên tay đao khách văng ra xa, hắn lùi lại mấy bước, va vào một chiếc bàn trống, trên mặt hiện rõ vẻ giận dữ, tay trái liền rút ra một thanh đoản đao giấu bên hông, thủ thế trước người.

Hắn nhìn về phía trước, thấy là một thanh niên võ giả thanh y đang đứng chắn trước mặt lão nhân.

“Giữa ban ngày ban mặt, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám giết người trong khách sạn! Người coi luật pháp Đại Vũ là gì hả?” Lục Vũ Hiên dáng người cao gầy, tay cầm trường kiếm đứng trước mặt lão nhân, hắn quay lại nhìn lão nhân, ân cần hỏi han: “Lão nhân gia không sao chứ?”

Lão nhân nằm trên đất, máu chảy ra từ vết thương bên sườn, tiểu nữ hài bên cạnh đỡ lấy lão nhân, nét mặt không chút biểu cảm nhưng trong mắt lại ẩn chứa một tia lo lắng.

Trên bàn ăn, Triệu Thiên Cương thấy sư đệ mình rút kiếm ra tay liền khẽ nhíu mày, hắn vừa định đứng dậy thì Nhạc Thanh Phong lên tiếng: “Sư huynh, đây là lần đầu tiểu sư đệ xuống núi, giang hồ hiểm ác, đao khách này chỉ là tam phẩm hậu kỳ, không phải đối thủ của tiểu sư đệ, cứ để hắn thử sức đi.” Nhạc Thanh Phong gấp một miếng thức ăn, nhai hai cái, nghiêng đầu quan sát.

Triệu Thiên Cương nhíu mày, thở dài nói: “Đây là chuyện của người Đàm Dương, hắn xen vào làm gì?”

Nhạc Thanh Phong cười cười, hạ giọng nói: “Người trẻ tuổi mà, ai cũng vậy, muốn thể hiện bản thân, hấn đã ra tay rồi, người mà ngăn cản, chẳng phải làm mất mặt Lục Vũ Hiên sao, huống hồ bên cạnh còn có mỹ nhân, không thể hiện chút thực lực thì làm sao khiến mỹ nhân động lòng được?”

Triệu Thiên Cương hiểu ý Nhạc Thanh Phong, cười khổ lắc đầu.

“Joajfoif!” Tên đao khách Đàm Dương tức giận chửi rủa, hấn đổi chiêu, chuyển đoản đao sang tay phải.

“Ferwfaf!” Đao khách hung hăng lao về phía Lục Vũ Hiên.

Lục Vũ Hiên nghiêm túc nhìn chăm chăm vào vai và eo của đao khách, bất kỳ chiêu thức võ thuật nào cũng bắt đầu từ vai và eo.

Lưỡi đoản đao xé gió, chém về phía Lục Vũ Hiên.

“Đình!” Một tiếng vang giòn tan, Lục Vũ Hiên ra tay sau mà đến trước, cổ tay khẽ động, trường kiếm hất lên, va vào đoản đao trong tay đao khách Đàm Dương, ngay sau đó mũi kiếm chớp động, hàn quang chợt lóe.

“A!” Đao khách kêu lên thảm thiết.

“Leng keng...” Đoản đao rơi xuống đất, đao khách lùi lại vài bước, tay trái ôm lấy cổ tay, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, cổ tay phải của hấn đã bị đâm một nhát kiếm, máu tươi chảy xuống.

Chương 362: Chương 362

Lục Vũ Hiên là thực lực nhị phẩm sơ kỳ, về cảnh giới võ công chắc chắn là nghiền ép đối phương, giữa nhị phẩm và tam phẩm có một khoảng cách rất lớn, chỉ cần vài chiêu là có thể phân thắng bại.

Hai người nháy mắt đã giao đấu xong.

Những thực khách xung quanh mới kịp phản ứng, có người kinh hô: “Thất Tinh kiếm pháp! Hẳn là đệ tử Võ Đang?”

Một giang hồ võ giả đeo đao bên hông nói: “Hẳn là ‘Thất Tinh kiếm’ Lục Vũ Hiên, một trong Võ Đang Ngũ Hiệp. Thấy hai người ở bàn bên cạnh không? Đó là ‘Phích Lịch Chấn Sơn’ Triệu Thiên Cương Triệu Nhị Hiệp và ‘Trường Quyền Miên Chương’ Nhạc Thanh Phong Nhạc Tam Hiệp. Thực lực của bọn họ đều là nhị phẩm thực sự, tên đao khách Đam Dương này chọc vào bọn họ, thật là không biết điều.”

Có người cười lạnh: “Tên đao khách Đam Dương này thật là to gan, dám ra tay với đệ tử Võ Đang phái, chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sao?”

“Bọn chúng học thứ võ công tạp nham gì chứ, sao có thể so với Võ Đang dạy toàn là thượng thừa huyền môn công phu.”

“Đây hoàn toàn không phải là một đẳng cấp.”

Đám người xung quanh xôn xao bàn tán, Lục Vũ Hiên vẫn bình tĩnh lắng nghe, ánh mắt hướng về tên đao khách Đam Dương bị mình đâm bị thương. Tên đao khách vẻ mặt dữ tợn, như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Vũ Hiên.

Thực ra, Lục Vũ Hiên vừa rồi chưa dùng hết sức, mục đích chỉ là khiến đối phương đánh rơi vũ khí.

Ba tên đao khách Đam Dương đứng ở cửa chính nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều tối sầm lại, tên cầm đầu lắc nhai một tràng tiếng Đam Dương, tên đao khách đứng trước mặt Lục Vũ Hiên vội vàng đứng nghiêm, cúi đầu, liên tục nói gì đó, thái độ vô cùng cung kính.

Tên cầm đầu nói xong, hai tên đao khách bên cạnh hắn tiến về phía Lục Vũ Hiên, tiếng rút đao vang lên khắp đại sảnh, hai tên đao khách, tay trái cầm đoản đao, tay phải cầm trường đao, một dài một ngắn, một trước một sau, tư thế kỳ quái.

Một số thực khách kinh ngạc thốt lên:

“Ồ? Đây là chiêu thức gì vậy?”

“Trước đây ta thấy bọn đao khách Đam Dương chỉ dùng một đao thôi mà?”

Có người đáp lại: “Đúng vậy, nghe nói bọn họ cầm một đao gọi là Nhất Đao Lưu.”

“Sao hai người này lại dùng hai đao?”

Đám người còn đang nghi hoặc thì hai tên đao khách Đam Dương đã bước tới, chân mang giày cỏ, lao về phía Lục Vũ Hiên.

Trên bàn ăn, Triệu Thiên Cương thấy hai tên đao khách tiến về phía Lục Vũ Hiên thì liền đặt đĩa xuống định đứng dậy, Nhạc Thanh Phong liếc nhìn hai tên đao khách một cái rồi giữ Triệu Thiên Cương lại.

“Nhị sư huynh, hai người này thực lực bình thường thôi, để Vũ Hiên luyện tập chút.”

Triệu Thiên Cương hơi nhíu mày: “Võ công của hai tên đao khách này kỳ lạ, vũ Hiên chưa từng gặp, ta sợ hắn bị

thương.”

Nhạc Thanh Phong kéo Triệu Thiên Cương lại, cười nói: “Nhị sư huynh, ta cá với huynh một ván.”

“Ta cá Vũ Hiên có thể hạ hai tên này trong vòng hai mươi chiêu.”

Triệu Thiên Cương suy nghĩ một chút, nói: “Ba mươi chiêu.”

Nhạc Thanh Phong gấp một miếng thức ăn nhét vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Được! Cuộc bữa ăn này, ta thua ta trả. Người thua người trả.”

Triệu Thiên Cương gật đầu, giọng nói trầm: “Được.”

Hai người đặt được thỏa thuận, liền quay sang nhìn về phía Lục Vũ Hiên. Trong lúc trò chuyện, hai tên đao khách Đàm Dương đã lao đến, đồng thời vung một tay chém tới, thanh Thái Đao trong tay xé gió lướt về phía Lục Vũ Hiên, lưỡi đao nhanh đến mức cực hạn, mà cùng lúc xuất đao, hai tên đồng thời hét lớn.

“A!”

“A!” Một cỗ uy thế khó tả tỏa ra từ hai tên, chỉ thấy hai tên đó trợn mắt, vẻ mặt dữ tợn, lúc vung đao, trên người toát ra một khí thế bá đạo.

Các võ giả cấp thấp xung quanh cảm nhận được khí thế đó, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác không thể chống cự, có vài người thậm chí còn run rẩy, trong lòng kinh hãi.

Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương đang đánh cược xem trò vui cũng cảm nhận được khí thế đó, hai người nhìn nhau, sắc mặt hơi thay đổi.

Khí thế này sao lại có chút giống cảm giác khi sư phụ ra tay nhỉ?

“A!” Hai tên đao khách một trái một phải cùng nhau tấn công, Lục Vũ Hiên sắc mặt ngưng trọng, hắn cũng cảm nhận được khí thế bá đạo trên người hai tên, nếu phải hình dung thì giống như khi hai thanh Thái Đao này hạ xuống liền không cho phép bất cứ ai nảy sinh ý chí phản kháng! Chỉ có thể ngoan ngoãn chịu chết!

“Leng keng!” Lục Vũ Hiên thi triển thân pháp, chân đạp mạnh, thân mình bay vút lên, trường kiếm trong tay hắn nhanh chóng chuẩn xác va chạm vào Thái Đao.

Hai tên đao khách Đam Dương vùng trường đao, đỡ được đòn tấn công của Lục Vũ Hiên, chúng gầm lên một tiếng, đoản đao bên tay trái vùng từ dưới lên trên.

Lục Vũ Hiên lùi lại, xoay người đá một cước vào cột gỗ trong đại sảnh, thân mình mượn thế bay lên cao năm thước!

“Thăng Vân Tung của Võ Đang!”

Có người xung quanh thốt lên kinh ngạc, ánh mắt lộ rõ vẻ hâm mộ.

Thăng Vân Tung, khinh công bí truyền của Võ Đang, ở trong giang hồ thì đây là một môn khinh công hàng đầu, chỉ thấy Lục Vũ Hiên thân mình bay lên, trường kiếm trong tay đâm ra, trong nháy mắt đã đâm ra bảy kiếm.

Thất Tinh Kiếm Pháp của Võ Đang!

Bảy đạo kiếm quang lóe lên, đâm vào tay và vai một đao khách.

Chương 363: Chương 363

“Choang...” Thanh đoản đao trong tay hắn rơi xuống đất, mồ hôi lạnh túa ra, hắn cố chịu đau, tay phải cầm đao lại chém về phía Lục Vũ Hiên, mà một người khác thì nhân cơ hội vung đao, muốn chém Lục Vũ Hiên làm đôi trên không trung!

Dù chỉ giao đấu vài chiêu nhưng Lục Vũ Hiên đã nhìn thấu thực lực của hai người này, hắn phát hiện hai đao khách này tuy động tác cầm đao kỳ quái, khí thế bá đạo nhưng rõ ràng chỉ học được chút da lông, không thể thi triển được tinh túy của đao pháp. Dù sao cũng chỉ là tam phẩm, sự hiểu biết về võ học chưa đủ.

Lục Vũ Hiên trong lòng đã định, hắn khí định thần nhàn, thân mình nhẹ nhàng nhìn đúng thời cơ, một cước đạp lên thanh đao chém đang tới của đao khách. Thân mình Lục Vũ Hiên vững vàng đứng trên thân đao như không có trọng lượng.

Nhìn thấy cảnh này, hai đao khách sửng sò tại chỗ, bọn họ chưa từng thấy nội công cao thâm như vậy, mồ hôi lạnh túa ra trên trán cả hai.

Đôi chân Lục Vũ Hiên đột nhiên tách ra, mỗi chân đá vào một người.

“Bốp!”

“Bốp!”

Hai tiếng trầm đục, hai đao khách bị Lục Vũ Hiên một cước đá lui, một trong hai người bước chân không vững liền đâm vào bàn ăn của Tần Nhất.

Tần Nhất đang từng miếng từng miếng nhỏ ăn mì, nàng không ngẩng đầu lên, chỉ đặt tay trái lên mặt bàn.

“Ầm!” Một tiếng trầm đục, tên đao khách Đam Dương kia đâm vào bàn của Tần Nhất nhưng cái bàn lại không hề nhúc nhích!

“Ồ!”

Nhìn thấy cảnh này, Nhạc Thanh Phong ở bàn bên cạnh kinh ngạc thốt lên.

“Bla bla!” Hai tên đao khách Đam Dương bị đá ngã chửi rủa, chúng bò dậy, rút đao định tiếp tục lao vào Lục Vũ Hiên thì tên đao khách Đam Dương đứng ở cửa đột nhiên lên tiếng.

“Bla bla bla!” Ba tên đao khách Đam Dương đồng thời cúi đầu, miệng cứ liên tục đáp lại, chúng tra đao vào vỏ, nhường đường, lui sang một bên.

Tên đao khách Đam Dương dẫn đầu chậm rãi bước về phía lão nhân và tiểu nữ hài, ánh mắt hấn lướt qua Lục Vũ Hiên, đáy mắt mang theo một tia khinh miệt.

Lão nhân nằm trên đất, máu không ngừng chảy ra từ vết thương ở mạng sườn, cố gắng vùng vẫy, nhìn tên đao khách với ánh mắt kinh hãi, ông ta bò người về phía trước che chắn cho tiểu nữ hài phía sau.

Tên đao khách không nói gì, đợi hấn đi đến trước mặt Lục Vũ Hiên khoảng hai trượng thì bỗng...

“Xoẹt!”

Hai âm thanh nhẹ vang lên, tên đao khách này đột nhiên rút ra hai thanh đao, một dài một ngắn, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, ánh sáng chiếu vào thân đao, vô cùng sáng chói, mờ mờ có thể nhìn thấy hoa văn sóng biển dày đặc trên thân đao.

Ba tên đao khách Đam Dương đứng xung quanh nhìn thấy thanh đao đó, trong mắt đều lộ ra vẻ ghen tị.

Đây chính là danh đao! Xuất phát từ tay đại sư, chỉ có những võ giả dũng cảm nhất mới có thể sở hữu!

“A!” Tên đao khách Đam Dương dẫn đầu hét lớn một tiếng, cánh tay khỏe mạnh của hắn nhấc thanh Thái Dao lên, một nhát chém ra!

Một luồng khí thể còn kinh khủng hơn hai tên đao khách Đam Dương trước đó từ trên người hắn truyền ra, sắc mặt Lục Vũ Hiên đại biến, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, thân thể đã theo bản năng nhảy lên, lúc thân thể còn ở trên không thì hắn xoay ngược tay đâm một kiếm.

“Keng!” một tiếng, thanh Thái Dao trong tay tên đao khách không lệch một phân, chém vào thanh trường kiếm của Lục Vũ Hiên.

Một luồng sức mạnh cực lớn từ trên thân kiếm truyền đến, Lục Vũ Hiên giật mình, hồ khẩu vỡ ra, trường kiếm tuột khỏi tay bay ra ngoài.

“Nhị phẩm hậu kỳ!” Nhạc Thanh Phong đứng xem thốt lên.

Triệu Thiên Cương trừng mắt đập bàn, lao về phía tên đao khách Đam Dương, Nhạc Thanh Phong cũng theo sát phía sau. Lục Vũ Hiên chỉ có thực lực nhị phẩm sơ kỳ, đối đầu với tên đao khách này căn bản không phải đối thủ.

Nhưng hai người còn chưa kịp nhào tới thì chỉ thấy tên đao khách Đam Dương cười lạnh một tiếng, hắn một chiêu đánh rơi thanh trường kiếm trong tay Lục Vũ Hiên, sau đó xoay ngược lưỡi đao.

“Phập!” một tiếng, lưỡi đao sắc bén đâm vào bụng lão nhân đang nằm trên mặt đất, tiếp đó lại “phập!” một tiếng nữa, tên đao khách rút thanh đao ra, lão nhân mở to mắt, trong mắt lộ

ra vẻ đau đớn, thân thể run rẩy kịch liệt, vùng bụng dưới của lão nhân trào ra một lượng lớn máu tươi, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ mặt đất.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Tiểu nữ hài bên cạnh nhìn thấy cảnh này, mặt không biểu cảm nhưng ánh mắt càng thêm lo lắng, tiểu nữ hài vươn tay ra, cố gắng che vết thương của lão nhân nhưng không có tác dụng.

Các võ giả xung quanh đều kinh hãi, tên người Đam Dương này lại dám thật sự giết người!

Lúc này, Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương đã nhảy tới bên cạnh tên đao khách, Nhạc Thanh Phong nội lực tinh thuần, vừa ra tay đã là chiêu Võ Đang Miên Chương sở trường nhất, một chiêu đánh ra, chiêu thức nhìn có vẻ chậm rãi mềm mại nhưng thực tế bàn tay đã ngưng tụ bảy thành nội lực, nếu bị đánh trúng, nội lực xuyên qua sẽ gây tổn thương cực lớn cho nội tạng.

Triệu Thiên Cương sắc mặt nghiêm nghị, hấn không giống Nhạc Thanh Phong, vừa ra tay đã là tuyệt kỹ thứ hai trong “Võ Đang thất tuyệt” - Phi Lôi Chương.

Phi Lôi Chương chiêu lực uy mãnh, dương cương, sau khi luyện thành uy lực không thua kém Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cang Chương.

Chương 364: Chương 364

Tên đạo khách Đam Dương thấy hai người cùng tấn công thì cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hần tay trái cầm đoản đao đỡ trái hất phải, lưỡi đao sắc bén chĩa thẳng về phía hai người, Tay phải cầm Thái Đao xoay tròn, xé toạc không khí, phát ra tiếng rít chói tai, lưỡi đao múa may, một luồng khí thế bá đạo từ người đối phương ập tới, cực kỳ áp bức.

Vừa giao đấu, trong lòng Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương đã dấy lên một cảm giác khó tả, cảm giác này rất kỳ quái, khiến bọn họ nhớ lại lúc trước ở Võ Đang sơn, sư phụ luyện tập với bọn họ.

Phải biết rằng sư phụ của bọn họ là chương môn Võ Đang, một trong những Tông Sư thiên hạ! Làm sao một tên nhị phẩm có thể mang lại cho bọn họ cảm giác áp bức như Tông Sư được chứ?

Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương đè nén nghi hoặc trong lòng, hai người dồn lực dưới chân, thi triển bát bộ cửu thiên, thân ảnh thoát một cái đã né tránh lưỡi đao của đạo khách.

Ở một bên, Lục Vũ Hiên cắn răng chịu đựng cơn đau ở hông, cầm trường kiếm, lại xông về phía đạo khách.

“Keng keng keng!” Đao kiếm va chạm, thân ảnh đan xen, ánh mắt tên đạo khách Đam Dương đầy khinh miệt, khoe miệng nở một nụ cười lạnh.

Tuy hấn không cao, chỉ có năm thước, nhưng thực lực lại mạnh đến đáng sợ!

Thái Dao cùng đoàn đao công thủ kết hợp, giao đấu ba chiêu, một địch ba mà không hề yếu thế.

Các võ giả xung quanh xem mà thán kinh hãi.

Tên Đam Dương này là ai? Trước đây những tên đao khách lang vãng ở Tùng Giang phủ cũng không mạnh đến vậy!

Phải biết, tên Đam Dương này đang đối đầu với đệ tử Võ Đang, là danh môn đại phái truyền thừa lâu đời!

Trong lúc nhất thời, các võ giả trong đại sảnh khách sạn đều dừng tay, căng thẳng theo dõi trận đấu, chỉ có Tần Nhất ngồi cách một cái bàn vẫn cúi đầu ăn mì, nàng thần sắc bình tĩnh, toàn bộ chú ý đều dồn vào bát mì Dương Xuân.

Tần Nhất trước đây là cô nhi, từng lang thang đầu đường xó chợ nên hiểu rõ giá trị của thức ăn, đối với Tần Nhất, không có chuyện gì quan trọng hơn ăn cơm.

Đột nhiên, động tác của tên đao khách Đam Dương tăng tốc, Thái Dao múa may, lưỡi đao xé gió, hấn dùng đoản đao trong tay trái bức lui Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương.

Ánh đao loé sáng, chém thẳng vào Lục Vũ Hiên đang yếu thế hơn.

“Vũ Hiên cẩn thận!”

“Lùi lại mau!” Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Lục Vũ Hiên nhìn lưỡi đao tới gần, hơi thở tử vong bao trùm lấy trái tim, hấn giật thót, trong cơ thể không biết từ đâu bộc phát ra một cỗ tiềm năng.

“Vút”

Lục Vũ Hiên nhảy sang một bên xa cả trượng, đâm vào bàn ăn của người khác.

“Rầm”

Bàn bị Lục Vũ Hiên đâm lật, đĩa thức ăn trên bàn rơi xuống đất, khiến những người đang ăn ở bàn đó kinh hoàng hét lên.

Tên đao khách Đam Dương kia vẫn không giảm thế đao, ngay khi thanh đao sắp chém xuống đất thì mũi đao đột ngột dừng lại, lơ lửng cách mặt đất một tấc, mà trên mặt đất lại thêm một vết chém sâu nửa tấc.

Đao khí! Quả nhiên là đao khí!

Các võ giả xung quanh chứng kiến cảnh này đều biến sắc, tên Đam Dương này thật mạnh quá!

Đại sảnh khách sạn im lặng, trầm mặc như chết.

Lúc này.

“Rắc...”

“Xoảng...” Hai âm thanh vang lên phá vỡ sự im lặng trong khách sạn, chỉ thấy, cách tên đao khách Đam Dương không xa, một chiếc bàn gỗ bị đao khí ảnh hưởng mà chém làm đôi, trên bàn gỗ còn có một bát mì và một thanh trường kiếm vỏ da cá mập tử sắc.

“Loảng xoảng!”

Bát mì còn lại một ít cứ thế rơi xuống đất, vỡ tan tành, sợi mì trắng và nước súp gà béo ngậy vương vãi trên mặt đất, chủ nhân của bát mì tay cầm đĩa, mặt không biểu cảm.

Đám người theo bản năng nhìn về phía nữ nhân ngồi trên ghế dài.

Tần Nhất sắc mặt bình tĩnh, nàng cầm khăn gắm trên bàn lau đĩa rồi gói lại cất vào trong ngực, làm xong những việc này, Tần Nhất thở nhẹ ra một hơi, cầm lấy thanh trường kiếm.

Tên đao khách Đam Dương chế giễu liếc xéo Lục Vũ Hiên.

Mà Lục Vũ Hiên trông thật thảm hại, một thân thanh y vốn có giờ dính đầy dầu mỡ và rau do va phải bàn ăn của người khác, mặt hấn đỏ bừng.

Lúc thấy Tần Nhất đứng dậy lại càng thêm xấu hổ.

Thật mất mặt mà!

“Vù vù...” Tsên đao khách vung thanh đao, lưỡi đao xé gió tạo nên tiếng rít.

“Jiri gu la...” Hấn quay sang nói gì đó với Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương, khiến ba tên đao khách còn lại cười phá lên.

Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương tái mặt, dù không hiểu tiếng Đam Dương, nhưng bọn họ biết chắc không phải lời hay ý đẹp, hai người nhìn nhau, định tiếp tục tấn công để lấy lại thể diện thì bỗng một luồng sát khí lạnh lẽo bao trùm khách sạn, thấu xương như giữa mùa đông khắc nghiệt, từ lòng bàn chân xông thẳng lên tận đỉnh đầu, khiến đám người rừng mình.

Có vài người tu vi thấp còn không kìm được mà run rẩy, sợ hãi như gặp phải thú dữ.

Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương cũng sững sờ trước luồng sát khí khủng khiếp này, chủ nhân của nó đã giết bao nhiêu người mới có được sát khí đáng sợ đến vậy chứ?

Chương 365: Chương 365

Chưa kịp hoàn hồn thì một tia kiếm lóe lên.

“Xoạt...”

Tiếng kiếm tra vào vỏ.

Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương chết lặng, đồng tử giãn ra đầy kinh ngạc, mà trên cổ tên đao khách Đam Dương trước mặt bọn họ không biết từ khi nào đã xuất hiện một vết cắt, vết thương tỏa ra hàn khí nhẹ nhẹ, đã kết băng lại, không để máu chảy ra.

Tên đao khách giật mình, dường như nhận ra điều gì đó, bàn tay trái từ từ đưa lên, nhẹ nhàng chạm vào cổ mình.

Đầu ngón tay chạm vào một mảng lạnh băng.

Ngay sau đó.

“Bịch...” một tiếng.

Tên đao khách Đam Dương ngã xuống đất, ánh sáng trong mắt dần dần tan biến.

Hắn chết rồi!

Ngay khi tên đao khách Đam Dương ngã xuống, sát khí kinh khủng bao trùm xung quanh cũng biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Tần Nhất tay vịn chuôi kiếm, vẻ mặt bình thản cúi đầu nhìn bát mì Dương Xuân đổ trên đất.

Mì vẫn còn lại một ít, cứ thế bị lãng phí rồi.

Đáy mắt Tần Nhất thoáng qua một tia phẫn nộ.

Chỉ những người từng lang bạt mới biết quý giá của lương thực.

Chỉ những người từng chịu đói mới biết trân trọng lương thực.

Thấy tên đao khách Đam Dương ngã xuống chết, bên trong khách sạn im phăng phắc, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào xác của tên đao khách.

Tên đao khách một giây trước còn vênh váo tự đắc mà giây sau đã trở thành một cái xác lạnh băng. Chuyện này đối với mọi người là một cú sốc quá lớn.

Mà điều khiến bọn họ càng thêm kinh ngạc là, bọn họ không nhìn rõ tên đao khách Đam Dương này chết như thế nào!

Chỉ có Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương nhìn về phía Tần Nhất, ánh mắt thêm một phần ngưng trọng.

Kiểm nhanh quá!

Hai người bọn họ đã ở cảnh giới nhị phẩm nhiều năm, chút nhãn lực này vẫn có.

Mà ba tên đao khách Đam Dương đứng bên cạnh ngơ ngác nuốt nước bọt, hai chân run rẩy, trong mắt tràn đầy sợ hãi nhìn thủ lĩnh đã chết của mình.

Thủ lĩnh sao lại chết chỉ trong một chiêu thế này?

Cho dù là bên trên ra tay cũng không thể nhanh chóng giết chết thủ lĩnh như vậy được?

Lục Vũ Hiên ngã trên mặt đất giờ mới ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu xinh đẹp như sông nước Giang Nam của Tần Nhất.

Lục Vũ Hiên có chút sững sờ, nhưng ngay sau đó lại rùng mình một cái.

Tần Nhất nhìn lướt qua Lục Vũ Hiên, ánh mắt không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Lục Vũ Hiên chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, không khỏi run rẩy, dường như đứng trước mặt hắn không phải là một mỹ nữ mà là một con mãnh thú không thể ngăn cản.

Tần Nhất nhìn sang ba tên đao khách Đam Dương còn lại, bọn chúng vừa chạm phải ánh mắt của Tần Nhất thì đều không nhịn được mà hét lên.

“A!”

“A!”

Một tên trong số đó thậm chí còn bị ánh mắt của Tần Nhất dọa đến mức són ra quần, một vũng chất lỏng ấm nóng chảy dọc theo ống quần hắn.

Tần Nhất nắm chặt chuôi kiếm.

“Xoẹt!”

“Xoẹt!”

“Xoẹt!”

Ba tia kiếm quang chọt hiện, thân hình Tần Nhất lóe lên, tà váy trắng như hoa nở rộ, ba tên đao khách Đam Dương đều cứng người lại ôm lấy cổ họng.

Đầu ngón tay của chúng vừa chạm vào cổ liền cảm nhận được một luồng khí lạnh, sau đó mất đi ý thức, chết ngay tại chỗ!

Trong sảnh khách sạn có thêm bốn xác chết.

Tần Nhất thu ánh mắt lại, vẻ mặt bình thản.

Nguyên tắc của sát thủ, đã giết một thì phải diệt cỏ tận gốc.

Mỗi khi ăn cơm là lúc Tần Nhất vui vẻ nhất, bị làm phiền khiến nàng rất tức giận! Cho nên nhất định sẽ có kẻ phải dùng máu tươi trả giá.

Tuy Tần Nhất vẻ ngoài dịu dàng nhưng thực chất trong xương cốt lại là một sát thủ giết người không chớp mắt!

Nàng nhẹ nhàng đeo lên mạng che mặt, cuối cùng nhìn thoáng qua bát mì Dương Xuân bị đập vỡ trên mặt đất, ánh mắt Tần Nhất lộ ra một tia tiếc nuối, nàng thở dài một tiếng rồi bước ra ngoài.

Các võ giả nhao nhao nhường đường, vẻ mặt kính sợ nhìn Tần Nhất.

Tên đao khách Đàm Dương kia có thể lấy một địch ba, đối phó với ba đệ tử Võ Đang, vậy mà nữ nhân này lại có thể một kiếm giết chết hắn, đủ để thấy nàng mạnh đến mức nào!

Quy tắc giang hồ, đối với kẻ mạnh phải có lòng kính sợ.

Đội Tần Nhất bước ra khỏi cửa khách sạn, sảnh đường mới dần khôi phục lại sự ồn ào.

Các võ giả xung quanh đều kích động, lập tức bàn tán về thân phận của nữ nhân, một lão nhân lên tiếng: “Thanh kiếm mà nữ nhân đó sử dụng là danh kiếm Thập Tam Thu Thủy Hàn do Trang chủ Thần Kiếm Sơn Trang rèn nên! Nếu lão phu không nhầm thì thanh Thập Tam Thu Thủy Hàn này phải nằm trong tay Ngọc Diệp Đường mới đúng.”

“Cái gì!”

“Chẳng lẽ nàng là người của Ngọc Diệp Đường?” Có người kinh hô.

Nếu kể đến những tổ chức giang hồ nổi tiếng nhất trong mấy năm gần đây thì Ngọc Diệp Đường chắc chắn đứng đầu!

“Đúng vậy! Ta vừa thấy góc áo của nàng hình như có thêu hình chiếc lá.”

“Nàng chắc là sát thủ của Ngọc Diệp Đường.”

“Luồng sát khí lạnh lẽo vừa rồi chắc chắn là từ nàng phát ra.” Một võ giả đứng gần cửa nói.

Có người nghi ngờ: “Nhưng nàng là ai? Trong Ngọc Diệp Đường còn có nhân vật như vậy sao?”

Chương 366: Chương 366

Lão nhân đầu tiên nhận ra Thập Tam Thu Thủy Hàn vuốt râu, nói: “Nàng chắc là Ngọc La Sát - Tần Nhất!”

“Cái gì! Nàng chính là Ngọc La Sát?”

“Không phải có lời đồn là nàng chỉ mặc váy đen sao? Sao hôm nay lại đổi sang váy trắng?”

“Người ta muốn mặc gì thì mặc, đừng nhìn nhận sự việc quá hạn hẹp.” Các võ giả trong đại sảnh bàn tán xôn xao.

Phải biết rằng, ngọc La Sát có địa vị rất cao trong Ngọc Diệp Đường, được chứng kiến nhân vật như vậy ra tay, bọn họ thật sự là tam sinh hữu hạnh.

“Đông Hoa Tông Sư phái Ngọc La Sát đến Tùng Giang phủ làm gì thế?”

“Chẳng lẽ có đại sự sắp xảy ra?” Có vài người thầm suy tính, cảm giác như mình đã nắm được tin tức bí mật nào đó.

Nếu bọn họ biết Tần Nhất đến Tùng Giang phủ chỉ để du lịch thư giãn thì chắc chắn sẽ cảm thấy kinh ngạc, bọn họ chỉ là suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Nhạc Thanh Phong thu hồi ánh mắt đi đến bên cạnh Lục Vũ Hiên, kéo hắn lên khỏi mặt đất.

“Ngươi không sao chứ, tiểu sư đệ?”

Lục Vũ Hiên cười khò lắc đầu: “Ta không sao.” Trên mặt hắn thêm một chút thất vọng.

Không ngờ nữ nhân xinh đẹp đó lại là Ngọc La Sát của Ngọc Diệp Đường.

Lục Vũ Hiên đột nhiên vỗ đầu, nhìn về phía lão nhân và nữ hài, bụng lão nhân máu chảy không ngừng, quần áo đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ.

“Lão nhân gia sao rồi?” Lục Vũ Hiên cúi người xuống, kiểm tra vết thương của lão nhân.

Nhạc Thanh Phong và Triệu Thiên Cương liếc nhìn, hai người im lặng không nói, máu chảy nhiều như vậy, bụng còn bị xuyên qua, lão nhân này e là không sống nổi rồi.

Lão nhân cảm nhận được sự quan tâm trong mắt Lục Vũ Hiên, trên mặt lộ ra vẻ biết ơn.

“Đa tạ các hạ ra tay tương trợ!” Lão nhân thở hắt hắt mấy hơi, cảm thấy sinh mệnh đang trôi dần, mệnh mình đã không còn lâu nữa, ông ta nhìn sang nữ hài bên cạnh, ánh mắt nữ hài lo lắng, nhưng trên mặt lại không biểu cảm, chỉ dùng sức nắm chặt lão nhân, không ngừng lắc đầu.

Lão nhân thở dài một tiếng, run rẩy đưa tay vào trong ngực, lấy ra một vật hình tròn, vật hình tròn được bọc vải, đường kính khoảng tám tấc, dùng tiếng Đam Dương nói với nữ hài:

“Điện hạ, thứ cho lão nô không thể bảo vệ ngài nữa. Ngài cầm lấy nó, dù có vứt đi cũng đừng để nó rơi vào tay Liễu Sinh Nhất Lang!”

Nữ hài nghe những lời này, trong mắt tràn đầy đau buồn, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu cảm nào.

Lão nhân ho khan vài tiếng, cảm thấy sinh mệnh sắp đi đến hồi kết, ông đưa thanh Khổ Vô trong tay cho nữ hài: “Điện hạ, đây là điều cuối cùng ta có thể làm cho ngài!”

Nữ hài nắm chặt thanh Khổ Vô, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Cơ thể lão nhân co giật, sắc mặt đỏ bừng, ông vội vàng nắm lấy tay nữ hài, dùng hơi thở cuối cùng nói: “Hãy đi tìm nữ nhân vừa nãy, ngài có thể làm được, nàng...”

Lão nhân còn chưa nói xong thì ánh mắt đã dần dần mất đi thần thái, đầu ông ta nghiêng sang một bên rồi tắt thở.

Những giọt nước mắt lớn như hạt đậu rơi xuống từ mắt nữ hài, tiểu nữ hài nắm chặt thanh Khô Vô và vật hình tròn trong tay, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới.

Nữ hài cắn răng, đột nhiên đứng dậy, chạy ra khỏi khách sạn.

“Này!” Lục Vũ Hiên muốn đuổi theo nhưng Nhạc Thanh Phong đã kéo hắt lại.

Thấy Nhạc Thanh Phong ngăn cản mình, Lục Vũ Hiên có chút không hiểu nói: “Tam sư huynh, tiểu cô nương đó một mình chạy ra ngoài rồi!”

Nhạc Thanh Phong trên mặt nghiêm túc hơn, hắt nhìn thi thể đao khách nằm trên mặt đất nói: “Người này có thực lực nhị phẩm hậu kỳ, một đao của hắn, ta cũng không chắc có thể đỡ được. Thực lực cao như vậy lại đuổi giết một già một trẻ, ý nghĩa đằng sau ngươi còn không hiểu sao? Hơn nữa, đây là chuyện của người Đam Dương, không liên quan đến chúng ta.”

“Không có mũi khoan thì đừng hòng làm nghề sứ.”

“Liệu sức mà làm.”

Lục Vũ Hiên còn muốn nói gì đó thì Nhạc Thanh Phong chuyển chủ đề, cười nói: “Tiểu sư đệ, ngươi có mắt nhìn thật tốt, nữ tử đó là sát thủ đỉnh cấp của Ngọc Diệp Đường, hai năm trước đã là nhị phẩm đỉnh phong. Vừa rồi ngươi lại muốn thể hiện trước mặt nàng.”

Lục Vũ Hiên mặt đỏ lên, hấn lắc đầu nói: “Không phải, ta không phải muốn thể hiện trước mặt nàng, chỉ là không quen nhìn tên đao khách đó bắt nạt kẻ yếu.”

Triệu Thiên Cương bên cạnh trầm giọng nói: “Không có ý nghĩ đó là tốt nhất. Chúng ta là danh môn chính phái, sau này gặp lại nàng thì tránh xa ra, nếu bị kẻ có lòng truyền ra thì mặt mũi Võ Đang chúng ta còn để đâu.”

Lục Vũ Hiên muốn phản bác hai câu nhưng Nhạc Thanh Phong đã kéo tay áo hấn hai cái, ra hiệu bằng ánh mắt, Lục Vũ Hiên liền ngậm chặt miệng, không nói nữa.

Lúc này, từ nhà bếp truyền đến một tiếng gọi.

“Tiểu nhị, mì Dương Xuân xong rồi.” Tiểu nhị đứng ở quầy đã sợ đến mức chân run, nghe thấy lời này liền thềm mắng.

Người cũng đã chết rồi, còn ăn mì Dương Xuân gì nữa!

...

Trên con phố lát đá xanh rộng rãi sạch sẽ, Tần Nhất váy trắng như tuyết, tay trái cầm kiếm đi trên đường phố.

Ăn một bữa cơm cũng bị người ta làm phiền, điều này khiến tâm trạng Tần Nhất có chút không vui.

Bị làm phiền chỉ là chuyện nhỏ, điều khiến nàng không thể chấp nhận nhất là đã lãng phí gần nửa bát mì, hơn nữa... nàng vẫn còn chưa no.

Chương 367: Chương 367

Tần Nhất nhìn quanh phố xá rồi đi thẳng đến một quán ăn nhỏ nằm trong một con hẻm, nàng gọi một phần bánh chèo và một phần há cảo, không lâu sau, chủ quán mang đồ ăn tới, Tần Nhất lại lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn gấm, rút ra đôi đũa lau sạch sẽ rồi gấp một chiếc bánh chèo, nhưng chợt động tác khựng lại, liếc nhìn phía sau, một bóng người lướt qua.

Tần Nhất không để ý, tiếp tục ăn, rất nhanh nàng ăn hết bánh chèo và há cảo, đặt tiền xu lên bàn rồi đứng dậy rời đi.

Tần Nhất bước đi nhẹ nhàng, tiến vào một con hẻm vắng người, mà sau vài nhịp thở sau, một bóng dáng nhỏ nhắn cũng xuất hiện ở đầu hẻm.

“Xoẹt...”

Tiếng rút kiếm nhẹ vang lên.

“Hả? Là ngươi!” Tần Nhất đứng ở đầu hẻm, nhìn rõ người đi theo sau mình, là tiểu nữ hài ở khách sạn.

Tần Nhất khẽ cau mày, tra kiếm vào vỏ.

“Ngươi theo ta làm gì?”

Tiểu nữ hài mặt tái mét, cảm giác như vừa mới thoát khỏi cửa tử, nếu Tần Nhất không nhận ra thì có lẽ mình đã chết rồi.

Tiểu nữ hài mắt đỏ hoe, mặt không biểu cảm quỳ xuống đất, hai đầu gối khép lại, hai tay đặt trên đùi, sau đó dùng một nghi thức kỳ lạ cúi đầu trước Tần Nhất.

Tiểu nữ hài chắp hai tay, đầu chạm đất, giọng nói trong trẻo của tiểu nữ hài vang lên, là giọng Trung Nguyên:

“Đa tạ ngài đã cứu mạng ta, ta nguyện phục vụ ngài, trở thành nha hoàn của ngài.”

Tần Nhất sững người, tiểu nữ hài này không phải người Đam Dương sao? Sao lại nói được tiếng Trung Nguyên? Nhưng Tần Nhất cũng không suy nghĩ nhiều, bình thân quay người.

“Ta không cần nha hoàn, ngươi từ đâu tới thì về đó đi.”

Thấy Tần Nhất quay đi, tiểu nữ hài vội đứng dậy kêu lên: “Các hạ, vẫn xin ngài thu lưu ta, ta nguyện ý phụng dưỡng ngài.”

“Ta... Ta bây giờ không có nơi nào để đi.”

Tần Nhất thản nhiên nói: “Ngươi là người Đam Dương, tự nhiên là về Đam Dương.” Nàng không đổi sắc bước ra khỏi con hẻm.

Tiểu nữ hài đi theo sau Tần Nhất, giọng có chút buồn bã: “Đam Dương không còn chỗ cho ta. Ngài đã cứu ta, còn giết bốn võ giả kia, ta nên báo đáp ngài.”

Nghe vậy, Tần Nhất dừng bước, quay đầu lại bình tĩnh nhìn tiểu nữ hài. “Ngươi không muốn báo đáp ta, ngươi chỉ muốn mượn sức ta để đảm bảo an toàn cho mình.”

Tần Nhất đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài mặt không biểu cảm, gật đầu, lấy hết can đảm nói: “Đúng vậy! Ta muốn mượn sức mạnh của ngài.”

“Ngài rất mạnh, xem như trao đổi ta nguyện cả đời phụng dưỡng ngài.” Nói rồi, tiểu nữ hài lại quỳ xuống, lặp lại nghi thức vừa rồi.

“Sự phụng dưỡng của ngươi không có giá trị. Đừng đi theo ta nữa.” Tần Nhất không để ý đến tiểu nữ hài phía sau, dồn sức

vào chân, nhảy lên không trung, mũi chân chạm nhẹ vào tường viện, sau vài lần nhảy đã biến mất.

Tiểu nữ hài nhìn Tần Nhất khuất bóng, mặt không biểu cảm, nàng nhắm mắt lại, mũi khẽ động đập, như đang ngủ thừ gù đó, một lúc sau, tiểu nữ hài mở mắt ra, đuổi theo hướng Tần Nhất rời đi.

...

Ánh nắng chan hòa, bầu trời trong xanh, Tần Nhất thong thả dạo bước trên đường phố, cảm nhận hơi thở văn hóa đặc trưng của Tùng Giang phủ, nàng vừa đi vừa suy nghĩ xem mình nên đi đâu tiếp theo, Trần Diệp đã cho nàng một tháng nghỉ phép.

Lúc Tần Nhất rời khỏi Dư Hàng huyện, nàng cũng cảm thấy có chút không quen, nhiều năm làm sát thủ đã khiến nàng quen với việc chạy theo nhiệm vụ, giờ đột nhiên được nghỉ ngơi muốn làm gì thì làm, Tần Nhất lại có chút bối rối.

Trên đường người xe qua lại tấp nập, Tần Nhất bước đi chậm rãi, chợt một cảnh tượng ở góc phố bỗng thu hút sự chú ý của nàng, một đạo khách người Đam Dương mặc y phục sẫm màu đang túm lấy một nữ hài.

“Ngươi làm gì vậy!”

“Thả con ta ra!”

Mẫu thân bên cạnh nữ hài vội vàng che chở con mình, tên đạo khách Đam Dương đầu búi tóc, bên hông đeo hai thanh trường đao, hấn đẩy nữ nhân ra rồi bóp lấy mặt nữ hài, cẩn thận quan sát.

“Có ai không! Giữa ban ngày ban mặt mà dám cướp trẻ con!”

Nữ nhân đó cố sức hét lớn để thu hút sự chú ý của những người xung quanh, vài người nhảy ra khỏi đám đông, trừng mắt nhìn tên đao khách Đam Dương, bầu không khí thoáng cái căng thẳng bao trùm.

Ngay khi hai bên sắp sửa lao vào đánh nhau thì tên đao khách Đam Dương buông tay khỏi mặt nữ hài.

“Chỉ là giống thôi mà...”

“Con nhóc đó có thể chạy đến đâu chứ?”

“Xung quanh nó còn ám vệ không?”

Tên đao khách lẩm bẩm bằng tiếng Đam Dương một câu, lại liếc mắt nhìn những giang hồ võ giả Đại Vũ vừa xuất hiện xung quanh.

“Các ngươi muốn thách thức ta sao?”

Tần Nhất đưa mắt nhìn qua những giang hồ võ giả đó.

Nhìn cách bọn họ vận sức từ vai xuống hông, thêm cả dáng đi... kẻ mạnh nhất cũng chỉ là tam phẩm sơ kỳ, còn tên đao khách Đam Dương này lại có thực lực tam phẩm hậu kỳ.

Tuy Tần Nhất ở khách sạn chỉ xem qua hai chiêu nhưng nàng biết rõ, những đao khách Đam Dương đeo hai thanh đao này, đao pháp của bọn họ thích hợp để lấy một địch nhiều.

Chương 368: Chương 368

Tần Nhất không khỏi suy nghĩ, trước đây nàng cũng từng giết đao khách Đam Dương, nhưng bọn họ đều là Nhất Dao Lưu, chỉ dùng một thanh đao, thực lực không mạnh, nhưng hôm nay, những tên Đam Dương mà nàng thấy đều rất mạnh. Chẳng lẽ bên Đam Dương đã xuất hiện một môn phái mới rồi sao?

Tần Nhất thu hồi ánh mắt, trong lòng phỏng đoán.

“Tên Đam Dương này thật đúng là không văn hóa, đến cả tiếng Trung Nguyên cũng không biết.” Một võ giả lạnh lùng nói, hắn cảm thấy tên đao khách Đam Dương này có vẻ khó dây vào, bèn tự tìm lối thoát:

“Loại người vô học này, ta chẳng thèm giao đấu với người.”

Những võ giả xung quanh thấy tên đao khách Đam Dương đã thả nữ hài ra cũng không ai xen vào nữa.

Tên đao khách Đam Dương lại nói thêm vài câu, hai bên không hiểu tiếng nhau nhưng cũng không ra tay, đều kiêng dè lẫn nhau.

Đại Vũ đất rộng của nhiều, nhân tài vô số, tên đao khách Đam Dương sợ gặp phải cao thủ nên cũng không nói thêm gì nữa, hắn tiếp tục đi dọc theo con phố dài để tìm kiếm.

Tần Nhất không dừng lại nữa, đây chỉ là một đoạn dạo đầu ngắn thôi, nàng tiếp tục đi ra khỏi phố dài, sau đó lại chú ý đến một hồ nước nhỏ ở gần đó.

Mặt nước long lanh, ánh nắng chiếu xuống mặt hồ, khiến nước hồ trở nên trong vắt một màu xanh biếc, gió nhẹ thổi qua, mặt nước gợn lên từng đợt sóng, mà bên bờ hồ là một đình nghỉ mát, lúc này trong đình vẫn không có ai, Tần Nhất bước vào đình nhìn ra mặt hồ, cảm nhận làn gió mát mang đến, đột nhiên, tai Tần Nhất khẽ động, nàng quát lạnh:

“Ai?”

Ánh kiếm chói lòa lóe lên.

Tần Nhất rút thanh trường kiếm ra, thân mình như chim nhạn lẻ loi nhảy vọt lên, đáp xuống cách đó ba trượng, mà phía sau một cái cây cách đó ba trượng, tiểu nữ hài mặt không biểu cảm nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Thấy là tiểu nữ hài, Tần Nhất cau mày.

“Sao lại là người nữa? Người theo ta làm gì?” Tần Nhất tra kiếm vào vỏ, ánh mắt có thêm một tia lạnh lùng.

Tiểu nữ hài mặt tái mét, thở hổn hển, giầy và ống quần dính đầy bụi bặm, xem ra là đã đuổi theo suốt quãng đường.

Thấy cảnh này, Tần Nhất khẽ nhíu mày, hỏi: “Người làm sao tìm được ta?”

Vừa rồi trong con hẻm, Tần Nhất thi triển khinh công vượt qua mấy con phố, tiểu nữ hài này lại không biết võ công, không thể nào đuổi kịp nàng mới đúng.

Tiểu nữ hài vịn tay vào đầu gối thở dốc một lúc rồi nuốt nước bọt nói: “Ta... Ta là người bị Thiên Cầu nguyên rửa, sinh ra đã không có biểu cảm, nhưng khứu giác lại nhạy bén hơn người thường rất nhiều.”

“Trên người người có mùi hương hoa quế thoang thoang, ta ngửi thấy mùi hương mà tìm đến.”

Nghe lời tiểu nữ hài nói, Tần Nhất khẽ nhíu mày.

Trên đời lại có người có khứ giác nhạy bén như vậy sao?

Tần Nhất quay người lại, âm thanh lãnh đạm: “Đừng theo ta nữa.”

Tiểu nữ hài mặt tái mét, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Tần Nhất, rất không cam tâm từ bỏ như vậy, nữ nhân này rất lợi hại, nếu có thể được nàng che chở thì người của Liễu Sinh Nhất Lang sẽ không còn là vấn đề nữa.

Tiểu nữ hài mở miệng định nói gì đó thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiểu nữ hài theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một tên đao khách Đam Dương mặc y phục sẫm màu, đeo hai thanh đao bên hông, vẻ mặt vui mừng nhìn chăm chăm hướng này.

Thấy tên đao khách, tiểu nữ hài lập tức tái mặt, vội vàng chạy về phía Tần Nhất.

“Các hạ! Xin ngài! Xin ngài mau cứu ta!” Tiểu nữ hài run rẩy, dù mặt không biểu cảm nhưng ánh mắt lại tràn đầy van xin.

Tần Nhất liếc nhìn tên đao khách Đam Dương một cái, sau đó không để ý đến lời cầu cứu của tiểu nữ hài mà tiếp tục bước về phía lương đình.

Tiểu nữ hài đuổi tay muốn nắm lấy vạt áo của Tần Nhất nhưng lại không dám, cảnh Tần Nhất một kiếm giết chết võ giả cấp Kiếm Hào vẫn còn in đậm trong tâm trí tiểu nữ hài.

Chẳng mấy chốc, tên đao khách Đam Dương đã đuổi đến nơi, hấn túm lấy nàng, cười toe toét, phun ra một tràng tiếng Đam Dương:

“Tốt lắm, cuối cùng cũng tóm được ngươi rồi Thanh Ninh điện hạ, ngài không thể chạy thoát được đâu.”

Bị tên đao khách tóm được, tiểu nữ hài cố gắng liếc mắt nhìn Tần Nhất lần cuối, thấy Tần Nhất thật sự bỏ mặc mình, tiểu nữ hài liền vùng vẫy dữ dội.

“Thả ta ra! Tên khốn này!”

Tên đao khách võ giả một tay xách tiểu nữ hài, lại liếc nhìn Tần Nhất, hắn cảm thấy khí thế trên người Tần Nhất có chút đặc biệt, giống như một cao thủ, tốt hơn hết là không nên chọc vào.

Tên đao khách cứ thế xách tiểu nữ hài đi về phía đường lớn.

Tiểu nữ hài lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, sau một cái chớp mắt,

“A!”

Tiếng hét đau đớn phát ra từ miệng tên đao khách.

“Đồ khốn!” Tay phải tên đao khách buông lỏng, tiểu nữ hài rơi xuống đất, mà bên sườn hắn đã xuất hiện một lỗ máu nhỏ, máu tuôn ra nhuộm đỏ bộ y phục sẫm màu.

Chương 369: Chương 369

Tiểu nữ hài cầm trong tay một thanh Khô Vô, hai tay giơ lên cao đâm mạnh về phía tên đao khách.

“Ngu ngốc!” Tên đao khách nổi giận, một cước đá bay tiểu nữ hài, hấn mặt đầy giận dữ ôm vết thương bên sườn.

Tiểu nữ hài tuy đâm trúng hấn nhưng do sức lực không đủ nên vết thương không sâu.

“Đừng lại gần! Nếu lại gần ta sẽ tự sát!” Tiểu nữ hài nhanh chóng bò dậy, thanh Khô Vô dính máu trên tay chĩa vào cổ mình.

“Liễu Sinh Nhất Lang muốn có Bát Chỉ Kính, ta chết đi, các người cái gì cũng không chiếm được!” Tiểu nữ hài kiên quyết nhìn tên đao khách Đam Dương.

Nghe những lời này, sắc mặt tên đao khách tái mét, nhìn chằm chằm tiểu nữ hài, vẻ mặt biến ảo.

“Bát Chỉ Kính không ở trên người ta, người mà bước thêm một bước nữa, ta sẽ tự sát.”

“Liễu Sinh Nhất Lang cả đời cũng đừng hòng có được Bát Chỉ Kính.”

Tên đao khách không tin tà, cố chấp bước thêm một bước nhỏ, tiểu nữ hài liền dứt khoát dùng Khô Vô rạch một đường trên cổ mình, máu tươi trào ra, ngay lập tức nhuộm đỏ cổ áo, tiểu nữ hài ánh mắt hung ác nhìn tên đao khách. Thấy vậy, tên đao khách lập tức dừng bước, sắc mặt khó coi đến cùng cực, hấn đường đường là một đao khách cấp võ giả lại bị một tiểu nữ dọa sợ!

Tại đình nghỉ mát bên hồ, Tần Nhất đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, trong lòng khê động, đứa trẻ này nhìn qua tuổi còn nhỏ nhưng đối với bản thân lại đủ tàn nhẫn, sự tàn nhẫn này không phải là dùng với người khác mà là dùng với chính bản thân mình.

Tần Nhất không chút nghi ngờ, nếu tên đao khách Đam Dương kia tiến thêm một bước nữa thì tiểu nữ hài này chắc chắn sẽ tự sát tại đây. Tần Nhất nhìn bóng lưng tiểu nữ hài, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Đứa trẻ này... Là một sát thủ bẩm sinh...

Lúc này tên đao khách Đam Dương và tiểu nữ hài đang giằng co, sắc mặt tên đao khách tái xanh, tiểu nữ hài lại không chút biểu cảm, ánh mắt lộ rõ hung ác.

Tần Nhất chợt bước ra khỏi đình nghỉ mát, đi đến bên cạnh tiểu nữ hài, hỏi:

“Dám giết người không?”

Tiểu nữ hài sững người một lúc.

“Dám.” Tiểu nữ hài hoàn hồn lại, mạnh mẽ gật đầu.

“Tốt.” Tần Nhất nói ra một chữ “tốt”, âm thanh vừa dứt cũng là lúc thanh kiếm được tra vào vỏ.

“Người đi giết hắn.”

Tần Nhất nói với tiểu nữ hài bên cạnh, tiểu nữ hài sững sờ, nhìn về phía đao khách Đam Dương, chỉ thấy tên đao khách đó “bịch” một tiếng đã ngã xuống đất, máu thấm ra từ cổ tay và mắt cá chân của hắn.

Hóa ra Tần Nhất đã cắt gân tay và gân chân của hắn rồi.

Nhanh quá!

Tiểu nữ hài nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu, đáy mắt tràn đầy thù hận, tay cầm thanh Khô Vô chạy về phía tên đao khách.

Gân tay và gân chân của tên đao khách đã bị cắt đứt, hiện giờ không thể cử động.

“Điện hạ! Ta thực sự luôn quan tâm đến Hoàng thất, điện hạ!”

“A! Xin hãy tha cho ta! Điện hạ!”

Tên đao khách Đam Dương thấy tiểu nữ hài càng lúc càng đến gần, miệng không ngừng van xin.

Tiểu nữ hài lại không biểu cảm bước tới.

“Phập!” một tiếng, Khô Vô trong tay tiểu nữ hài đâm mạnh vào tim tên đao khách, cơ thể tên đao khách co giật hai lần rồi đầu nghiêng sang một bên, cứ thế chết đi.

Giết người xong, tiểu nữ hài quỳ trên mặt đất thở hổn hển, mặt tái mét, nhìn thấy máu tươi nóng hôi không ngừng chảy ra từ lồng ngực của tên đao khách, tiểu nữ hài không nhận được mà nôn khan.

Đây là lần đầu tiên tiểu nữ hài giết người.

Tần Nhất đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn.

“Tên người là gì?” Tiểu nữ hài nôn khan vài tiếng mà chỉ nôn ra mấy bãi nước chua.

“Ta... Ta tên Thần Đại Thanh Ninh.” Tần Nhất gật đầu.

“Đứng dậy.” Thần Đại Thanh Ninh chống hai tay xuống đất, đứng dậy, gương mặt tái mét, thần sắc có chút tiều tụy.

Tần Nhất bước tới bên cạnh nắm lấy tay tiểu nữ hài, nội lực theo cổ tay của Thần Đại Thanh Ninh đi vào kinh mạch, một luồng khí lạnh từ cổ tay truyền vào cơ thể, Thần Đại Thanh

Ninh không nhìn được mà rùng mình, cô nhóc không biết Tần Nhất định làm gì, nhưng cô nhóc biết, nếu Tần Nhất muốn giết mình thì sẽ không tốn nhiều công sức như vậy.

Một lúc lâu sau, Tần Nhất buông cổ tay Thần Đại Thanh Ninh ra, nàng lẩm bẩm: “Kinh mạch trong cơ thể khá rộng mở, tư chất tạm coi là thượng đẳng.”

Thần Đại Thanh Ninh ôm cổ tay mình, luồng khí lạnh trong cơ thể vẫn chưa tan hết, tiểu nữ hài run rẩy, không biết Tần Nhất sẽ xử lý mình như thế nào.

Tần Nhất hỏi: “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Tám tuổi.” Thần Đại Thanh Ninh thành thật trả lời.

Tám tuổi... Độ tuổi này nếu học kiếm thì bắt đầu hơi muộn, nhưng không ảnh hưởng nhiều.

“Ngươi có muốn bán ta làm sư phụ không?” Tần Nhất thản nhiên hỏi, dù đã nhận Tiểu Liên làm đồ đệ nhưng Tiểu Liên có thiên phú dị bẩm về ám khí, không thể đi theo con đường kiếm đạo của Tần Nhất, đứa trẻ này có sự tàn nhẫn, tư chất tạm được, học kiếm đạo của nàng vừa hợp.

Nghe vậy, trong mắt Thần Đại Thanh Ninh lóe lên một tia vui mừng, tiểu nữ hài vội vàng quỳ xuống, dập đầu nói: “Đệ tử bán kiến sư phụ.”

Chương 370: Chương 370

“Đứng lên đi.”

Tần Nhất đưa tay điểm nhẹ vài huyệt đạo trên người tiểu nữ hài, cảm máu ở cổ, nàng lại lấy từ trong ngực ra một gói thuốc trị thương đưa cho Thần Đại Thanh Ninh, sau khi Thần Đại Thanh Ninh bôi thuốc xong, Tần Nhất hỏi: “Vì sao những tên đao khách Đam Dương này lại truy sát ngươi?”

Thần Đại Thanh Ninh đứng dậy, có chút do dự không biết có nên nói hết mọi chuyện cho Tần Nhất hay không, nhưng tiểu nữ hài chỉ do dự một thoáng, rồi quyết định nói ra toàn bộ.

“Sur phụ, ta là công chúa Thanh Ninh của Đam Dương.”

Nghe vậy, trong đôi mắt bình tĩnh của Tần Nhất lóe lên một tia kinh ngạc, đệ tử mà mình tùy tiện nhận lại là công chúa Đam Dương?

Thần Đại Thanh Ninh tiếp tục nói: “Hiện giờ cả hoàng tộc chỉ còn lại một mình ta.” Tiểu nữ hài đỏ hoe mắt: “Toàn bộ hoàng tộc trừ ta ra đều đã bị Liễu Sinh Nhất Lang giết chết.”

“Liễu Sinh Nhất Lang là ai?” Tần Nhất tò mò hỏi, Thần Đại Thanh Ninh giải thích: “Liễu Sinh Nhất Lang vốn là một đao khách võ giả, hắn từng bái sư vào Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu phái để học kỹ thuật rút kiếm, sau đó, vì say rượu quấy rối sư nương, bị đuổi khỏi võ đường. Sau đó, hắn dùng vài thập kỷ tự mình đi chu du khắp Đam Dương, tự sáng tạo ra một bộ kiếm pháp tên là ‘Nhị Thiên Nhất Lưu’.”

“Năm trước, Liễu Sinh Nhất Lang đã đột phá đến cảnh giới Kiếm Thánh trong truyền thuyết, liền đến tận nhà giết

chết người đứng đầu võ đường Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu.”

“Hắn còn tiếp tục thách đấu các phái kiếm đạo lớn, tất cả các cao thủ kiếm thuật Đam Dương đều bị đánh bại.”

“Phụ hoàng của ta muốn phong hắn làm hộ quốc Kiếm Thánh nhưng hắn lại giết cha ta, hơn nữa còn chỉ dùng ba chiêu để giết một ám vệ cấp Ảnh, sau đó dẫn theo các đệ tử, tiến hành chính biến đoạt quyền. Bây giờ Đam Dương đã rơi vào tay Liễu Sinh Nhất Lang.”

Tần Nhất trầm ngâm suy nghĩ, hỏi: “Vì vậy, để diệt cỏ tận gốc, hắn phái người đuổi giết người?”

Thần Đại Thanh Ninh lắc đầu: “Không. Ở Đam Dương chúng ta luôn có một truyền thuyết, nếu có người đột phá đến cảnh giới Kiếm Thánh, thu thập đủ ba thần khí thì sẽ có thể lĩnh ngộ bí mật trong thần khí, từ đó trường sinh bất tử.”

“Liễu Sinh Nhất Lang muốn trường sinh bất tử.”

Tần Nhất đi về phía lương đình, Thần Đại Thanh Ninh đi theo sau nàng.

“Cảnh giới Kiếm Thánh là gì?” Tần Nhất vừa đi vừa hỏi: “Là cảnh giới Tông Sư sao?”

“Không, Đại Kiếm Hào của Đam Dương và ám vệ cấp Ảnh tương đương với cảnh giới Tông Sư của Đại Vũ. Còn Kiếm Thánh, là một cảnh giới trong truyền thuyết.” Thần Đại Thanh Ninh lắc đầu giải thích: “Theo ghi chép trong điển tịch, ghi chép về vị Kiếm Thánh trước đó là vào bảy trăm năm trước.”

“Trước khi Liễu Sinh Nhất Lang trở thành Kiếm Thánh, không ai biết Kiếm Thánh mạnh đến mức nào, ta chỉ biết hắn dùng ba chiêu đã giết chết một ám vệ cấp Ảnh, Đại Kiếm Hào của Bắc Thần Nhất Dao Lưu cũng không thể chống đỡ được mười chiêu đã bị chém chết.”

Nghe vậy, Tần Nhất hơi nhú mào, nàng cảm thấy đồ đệ mà mình mới thu nhận này dường như cái đại phiền toái rồi, vậy mà lại liên quan đến cảnh giới trên cả Tông Sư?

“Người lấy Bát Chỉ Kính trong miệng người ra cho ta xem.” Tần Nhất lên tiếng.

Thần Đại Thanh Ninh không do dự, cô nhóc đã hoàn toàn giao phó tính mạng của mình cho Tần Nhất, cô nhóc tin tưởng vào con mắt nhìn người của mình.

“Sư phụ, lối này.” Thần Đại Thanh Ninh dẫn Tần Nhất đi vào con hẻm.

Trên đường đi tìm Tần Nhất, nàng đã giấu Bát Chỉ Kính rồi, nếu lỡ bị bắt thì Thần Đại Thanh Ninh ít nhất có thể đảm bảo Bát Chỉ Kính sẽ không rơi vào tay Liễu Sinh Nhất Lang.

Chẳng mấy chốc, Thần Đại Thanh Ninh đã dẫn Tần Nhất đến một con hẻm vắng người, cô nhóc sờ soạng ở chân tường rồi lôi ra một viên gạch xanh, viên gạch này chỉ còn một nửa, phía sau viên gạch giấu một vật hình tròn có đường kính khoảng tám tấc.

Thần Đại Thanh Ninh lấy Bát Chỉ Kính ra, đưa cho Tần Nhất.

Tần Nhất mở tấm vải bọc ra, để lộ một chiếc gương có hoa văn chạm khắc, chiếc gương trông cổ kính, mang đậm dấu ấn thời gian, Tần Nhất nghịch chiếc gương vài lần nhưng không thấy gì đặc biệt, nó chỉ là một chiếc gương bình thường, do thời gian trôi qua nên cũng đã mất đi chức năng vốn có của một chiếc gương.

Tần Nhất soi mình vào mặt gương, hình ảnh trong gương rất mờ, không thể nhìn rõ.

“Sư phụ, đây là Bát Chỉ Kính.” Thần Đại Thanh Ninh nói.

Tần Nhất xem xong lại không thấy gì bất thường, nàng đưa chiếc gương lại cho Thần Đại Thanh Ninh.

Thần Đại Thanh Ninh lắc đầu nói: “Sur phụ, ta không thể bảo vệ được chiếc gương này được.”

“Vẫn là để ở chỗ ngài đi.”

“Nếu sau này ta không cẩn thận bị bắt thì ít nhất Liễu Sinh Nhất Lang sẽ không bao giờ có được Bát Chỉ Kính.” Cô nhóc mặt không biểu cảm nhưng đáy mắt lại ánh lên sự căm hận.

Liễu Sinh Nhất Lang đã giết gia đình cô nhóc, dù thế nào đi nữa thì Bát Chỉ Kính cũng không thể rơi vào tay Liễu Sinh Nhất Lang.

Chương 371: Chương 371

Tần Nhất cũng không từ chối, tiện tay gói chiếc gương lại, bỏ vào trong ngực, nàng hỏi: “Bát Chỉ Kính quan trọng như vậy, tại sao Liễu Sinh Nhất Lang không tự mình đến bắt người?”

“Liễu Sinh Nhất Lang đang tìm kiếm tung tích của Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc.” Thần Đại Thanh Ninh nói: “Ta được gia thân bảo vệ, lén vượt biên sang đây.”

Tần Nhất khẽ gật đầu, nói: “Ta biết rồi, đi thôi.”

“Ta đi thay quần áo cho người.”

“Vâng.”

Tần Nhất đưa Thần Đại Thanh Ninh vào một tiệm may ven đường, mua cho cô nhóc hai bộ quần áo để thay đổi, bộ đồ Thanh Ninh đang mặc trông đã khá bẩn thỉu rách rưới, có thể thấy, trên đường trốn chạy đã trải qua rất nhiều khó khăn.

Chẳng mấy chốc, Thanh Ninh đã thay đồ mới, còn đeo mạng che mặt, cô nhóc và Tần Nhất cùng nhau tiếp tục đi dạo trên phố.

“Sur phụ, ta cứ đi lại trên phố thế này không sợ bị người của Liễu Sinh phát hiện sao?” Mấy ngày nay Thanh Ninh chỉ biết chạy trốn, giờ được thông dong đi dạo lại thấy không quen.

“Theo ta được biết, có một đệ tử chân truyền Nhị Thiên Nhất Lưu hình như cũng đang ở Tùng Giang phủ, dạo khách ở Tùng Giang phủ đều nghe lệnh hắn. Người đó có thực lực bán

bộ Đại Kiếm Hào.” Thanh Ninh có chút căng thẳng đi theo sau Tần Nhất, thỉnh thoảng lại quan sát xung quanh.

“Bán bộ Đại Kiếm Hào? Nhất phẩm thực lực?” Tần Nhất thuận miệng hỏi.

“Vâng.” Thanh Ninh đáp.

“Nếu hần tìm đến thì giết là được.” Tần Nhất thản nhiên nói. “Không cần lo lắng.”

Thanh Ninh nghe vậy liền ngẩn người, há hốc miệng, nhất phẩm thực lực mà nói giết là giết sao? Vị sư phụ này của mình hình như rất lợi hại nhỉ!

Thanh Ninh nhớ lại cảnh Tần Nhất một kiếm giết chết võ giả Kiếm Hào ở khách sạn, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác an toàn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tối hôm đó, Tần Nhất đưa Thanh Ninh vào một khách sạn, gọi một phòng thượng hạng, sau khi ăn tối ở phòng, Thanh Ninh liền ngã xuống giường ngủ thiếp đi, nhiều ngày chạy trốn đã khiến tinh thần cô nhọc gần như kiệt quệ.

Tần Nhất lại không nghỉ ngơi, nàng hỏi tiểu nhị giấy bút rồi trải giấy lên bàn, bắt đầu viết thư.

Tần Nhất viết đầy đủ diễn biến sự việc vào thư, viết xong, Tần Nhất cầm bút, dừng lại một chút rồi viết thêm vào cuối thư: “Công tử, bí mật trường sinh mà ngay cả Tông Sư cũng không tiếc diệt quốc để tìm kiếm, nếu chúng ta...” Viết đến đây, Tần Nhất cảm thấy không ổn, nàng vò tờ giấy lại, trải kYniyT tờ giấy mới ra, viết lại toàn bộ sự việc.

Sau khi viết xong, Tần Nhất cân nhắc lời lẽ, ghi thêm một câu cuối cùng: “Nay chúng ta đã có Bát Chỉ Kính, có thể thử...” Nhưng mới viết được nửa câu, Tần Nhất lại thấy không

ồn, nàng nhú mày, trong lòng có chút bức bối, giấy viết thư lại bị vo thành cục.

Tần Nhất lại viết lại một lần nữa diễn biến sự việc, viết xong, nàng nhìn chăm chăm vào cuối trang, cắn nhẹ môi, vung bút viết: “Bát Chỉ Kính ở trong tay thuộc hạ, xin công tử hạ lệnh.”

Ký tên ghi ngày tháng: Mồng năm tháng Ba.

Tần Nhất đặt bút lông xuống, mượn ánh đèn dầu trong phòng, cẩn thận xem lại một lần thấy không có chỗ nào thiếu sót mới thở phào nhẹ nhõm gấp lá thư lại, cho vào trong ngực, lại đẩy cửa sổ khách sạn nhảy ra ngoài.

Trong đêm tối, trước một cửa hàng tạp hóa có tấm biển khắc hình chiếc lá bồ đề có thêm một bóng người.

Bóng người gõ cửa gỗ, cửa gỗ mở ra, bóng người đó đưa lá thư trong tay ra, hỏa kế trong cửa hàng bình tĩnh gật đầu, nhận lấy lá thư rồi đóng cửa lại, một lát sau, bóng người trước cửa liền biến mất.

...

Mồng sáu tháng Ba, Dư Hàng, Dục Anh Đường.

Trần Diệp đặt bức thư mặt xuống, lẩm bẩm:

“Kiếm Thánh?”

“Siêu việt Tông Sư?”

“Không biết có thể chịu được một chiêu của ta không.” Trần Diệp trong lòng có chút mong đợi, những Tông Sư bình thường như Nam Dật Vân hay đại nội Tông Sư đều không chịu nổi một chiêu của Trần Diệp.

Trần Diệp vẫn rất muốn được giao đấu tử tế với người khác một phen, hẳn muốn thử xem giới hạn của mình ở đâu.

Trần Diệp khẽ hít một hơi không khí trong lành buổi sáng.

Đôi khi, vô định đúng là một loại tịch mịch nha...

“Hệ thống, xem thông tin nhiệm vụ.” Trần Diệp thầm niệm trong lòng, sau 0 giờ đêm qua, hệ thống đã cập nhật nhiệm vụ bồi dưỡng

【Đỉnh!】

【Nhiệm vụ như sau:】

【 1, nhiệm vụ dành riêng cho Trần Oánh: Thương nhân được liệu】

【Thông tin nhiệm vụ: Bán 100 cây dược liệu quý hiếm】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm ước nguyện dành riêng cho Trần Oánh】

.....

【2, nhiệm vụ dành riêng cho Trần Nghị: Lương y】

【Thông tin nhiệm vụ: Chữa trị cho 100 bệnh nhân mắc bệnh nặng】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm ước nguyện dành riêng cho Trần Nghị】

.....

【3, nhiệm vụ dành riêng cho Trần Võ: Võ giả】

【Thông tin nhiệm vụ: Đánh bại 100 đối thủ (cảnh giới không được yếu hơn mình)】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm ước nguyện dành riêng cho Trần Võ】

.....

【4, nhiệm vụ dành riêng cho Trần Linh: Nha hoàn】

【 Thông tin nhiệm vụ: Nhận được 100 lời khen ngợi của người khác thông qua làm việc】

【 Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm ước nguyện dành riêng cho Trần Linh】

Chương 372: Chương 372

Nhiệm vụ mà hệ thống cập nhật không khác gì so với những gì Trần Diệp nghĩ, chỉ là độ khó của nhiệm vụ này... vẫn khó tin như mọi khi, Trần Diệp thu hồi ánh mắt, trầm nghĩ trong lòng: “Hệ thống, sử dụng Quan Tinh thất!”

【Đinh!】

【Bình minh ló dạng, ký chủ ngài hấp thụ tinh hoa đất trời, cảm ngộ sự biến hóa âm dương, sự cảm nhận về thiên cơ càng sâu sắc hơn!】

【Đinh!】

【Từ thiên tượng mặt trời mọc, ngài biết được sự thay đổi vận mệnh của đám người trong Dục Anh Đường hôm nay!】

【Tiểu Phúc: Trung bình, khó tiêu, đau bụng】

【Trần Đại Minh: Trung bình, cười ngửa phi nhanh, vất vả mệt mỏi】

【Tiểu Liên: Trung bình, cười ngửa phi nhanh, vất vả mệt mỏi】

【Tôn Thắng: Đại cát, say rượu thanh lâu, ôm ấp mỹ nhân】

...

【Trần Oánh: Xấu, đau khổ trong lòng, tâm trạng không tốt】

【Trần Nghị: Tốt, niềm vui tiến bộ】

【Trần Võ: Trung bình, mệt mỏi】

【Trần Linh: Trung bình, mệt mỏi】

Trần Diệp chăm chú nhìn vào vận thể quan tinh, im lặng một lúc rồi sờ cằm, ghi nhớ người nào đó.

Trần Diệp bước ra viện, hướng mặt về phía mặt trời mọc, cảm nhận vẻ đẹp của buổi sáng sớm, khói bếp lượn lờ bốc lên từ ống khói nhà bếp, vài nha hoàn đã thức dậy, đang bận rộn nhóm lửa nấu ăn, mùi thơm của gỗ cháy lan tỏa hòa vào không khí buổi sáng sớm, tạo nên một cảm giác đặc biệt.

Mười lăm phút sau, đám trẻ cũng thức dậy ra khỏi phòng, Trần Diệp dẫn bọn trẻ tập thể dục nhịp điệu, sau khi tập thể dục xong, bọn trẻ thở hổn hển, mặt đỏ bừng, người đều toát mồ hôi.

Hoa Tịch Nguyệt đang ở trong bếp, vừa làm việc vừa len lén nhìn trộm, nàng đã xem bài tập thể dục nhịp điệu này nhiều ngày rồi, lấy cảnh giới võ đạo của mình, nàng cũng nhận ra một số điểm lạ.

“Động tác đơn giản nhưng có thể làm cho cơ thể hoạt động hoàn toàn, để khí huyết lưu thông trôi chảy hơn, nếu kiên trì luyện tập lâu dài, tuy không thể tạo dựng được nền tảng võ đạo thâm hậu nhưng cũng đủ để tăng cường sức khỏe.”

“Thật không ngờ lại có tâm trí tạo ra một bộ pháp môn tăng cường sức khỏe như vậy...”

Hoa Tịch Nguyệt lấy bát đĩa ra khỏi tủ, hơi ngạc nhiên, dưới cái nhìn của nàng, bài tập thể dục nhịp điệu này hoàn toàn là loại vận dodongj để bách tính bình thường kiện thể, không hề có ích gì cho các võ giả, Trần Diệp lại vì đám hài tử này mà thực sự tạo ra một pháp môn tăng cường sức khỏe, dẫn đạo khí huyết này, có thể thấy, Trần viện trưởng bề ngoài có vẻ lười biếng lại rất quan tâm đến bọn trẻ.

Hoa Tịch Nguyệt chớp nhẹ đôi mắt đẹp, không khỏi nhìn Trần Diệp thêm vài lần.

Trần Diệp đứng dưới ánh nắng ban mai, không khí buổi sớm thoang thoảng sương mù, hắc dáng người thon dài, thẳng tắp, dưới ánh sáng cùng sương mù càng làm nổi bật vẻ xuất trần tuấn dật.

Trần Diệp cảm nhận được ánh mắt của Hoa Tịch Nguyệt liên quay đầu lại nhìn, bốn mắt nhìn nhau, Hoa Tịch Nguyệt vội vàng quay đi, trong lòng chẳng biết tại sao có chút rung động.

Trần Diệp hồ nghi nhìn nàng một cái

Nha đầu này lại đang toan tính gì đây?

Ừm... phải đề phòng nàng một chút mới được.

Sau khi tập thể dục buổi sáng, bọn trẻ liền chạy vào phòng ăn, ngồi vào chỗ của mình rồi ngoan ngoãn chờ cơm.

Trần Oánh và Trần Linh lớn hơn liền giúp mấy nha hoàn bê cơm, chẳng mấy chốc, Trần Diệp cùng bọn trẻ đã ăn sáng xong, hắc nhìn thời gian, thấy đã đến giờ Thìn.

“Tiểu Oánh, Tiểu Nghị, hai đứa đi đi.”

“Tiết đại phu đang đợi các con ở ngoài.” Trần Diệp cảm nhận được khí tức của Tiết Minh, liền nói với Trần Oánh và Trần Nghị.

Trần Oánh gật đầu, sắc mặt hơi khó coi, nàng thỉnh thoảng nhìn những con chim trên ngọn cây, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Trần Nghị thì cung kính chấp tay chào Trần Diệp rồi cùng Trần Oánh đi ra khỏi Dục Anh Đường.

Đúng như Trần Diệp nói, Tiết Minh đang đứng trên con phố bên ngoài chờ hai người.

“Lão sư.” Trần Nghị cung kính chào.

Trần Oánh cũng vội vàng hành lễ: “Lão sư.”

Tiết Minh sững người, hần nhớ hôm qua mình chỉ nhận một đệ tử, làm sao giờ lại có thêm một người nữa?

Trần Nghị nhìn ra vẻ nghi ngờ của Tiết Minh bèn nói ý của Trần Diệp, nghe xong, Tiết Minh gật đầu, một con cừu cũng là chăn dưỡng, hai con cừu cũng là chăn dưỡng, đối với ông ta không có gì khác biệt, có thể đi theo con đường y hay không vẫn là tùy thuộc vào tâm tính của mỗi người.

“Đi thôi.” Tiết Minh xoay người, sải bước ra ngoài phố, Trần Nghị và Trần Oánh theo sát phía sau.

Bên trong Dục Anh Đường, Trần Diệp trở lại sảnh, vừa bưng chén trà lên uống một ngụm thì Trần Võ và Trần Linh liền thò đầu ra nhìn.

“Vào đi.” Trần Diệp không khỏi bật cười.

Trần Linh và Trần Võ nhìn nhau, bước vào sảnh.

“Vết thương ở chân con đã đỡ hơn chưa?” Trần Diệp ân cần hỏi.

Trần Võ gật đầu thật mạnh, vỗ nhẹ vào hai bên đùi.

“Cha, vết thương của ta đã lành rồi, không ảnh hưởng đến việc tập võ.”

Hắn mặt đầy hy vọng nhìn Trần Diệp, hôm qua Trần Diệp đã đồng ý nhận hắn làm đồ đệ truyền dạy võ công khiến Trần Võ phấn khích đến nỗi cả đêm không ngủ được, chỉ đến gần sáng mới thiếp đi được một lúc, lúc này hắn đang rất hăng hái

Cha mình trên giang hồ lại có danh xưng là “Đế Quân”, võ công chắc phải cao thâm lắm! Nếu học được võ công của cha

thì sau này danh tiếng của Trần Võ nhất định sẽ vang dội khắp
giang hồ.

Chương 373: Chương 373

Trần Võ siết chặt nắm đấm, vẻ mặt phẫn khích nhìn Trần Diệp với, Trần Linh đứng bên cạnh, hai tay chấp sau lưng, trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười.

“Để ta xem vết thương của con.” Trần Diệp đặt tách trà xuống, nói với Trần Võ.

Trần Võ xắn ống quần lên để lộ bắp đùi, vết thương trên đùi đã gần như lành lại, hôm qua Trần Diệp đã thay cho hắn loại thuốc tốt nhất, vết thương vốn không sâu, cộng thêm hiệu ứng của thuốc tính [An Tiệm], chỉ sau một đêm mà vết thương đã gần như lành lại, Trần Diệp kiểm tra một chút, quả thực không có vấn đề gì.

“Hai đứa ra cửa đợi ta, ta sẽ đưa các con qua đó.” Nghe vậy, Trần Võ lộ ra vẻ mặt kích động.

Cuối cùng cũng được học võ công rồi! Thật là tuyệt vời!

Hắn kéo Trần Linh chạy ra ngoài.

Trần Linh bị Trần Võ kéo đi, trên khuôn mặt xinh đẹp vô thức hiện lên một vết đỏ ửng.

“Đứa nhỏ này...” Trần Diệp lắc đầu cười, hắn uống một ngụm trà lớn cuối cùng rồi đặt tách trà xuống rồi cũng đi ra ngoài.

Trong bếp, Hoa Tịch Nguyệt thấy ba người đi ra khỏi Dục Anh Đường, nàng chột mắt hai vòng.

“Trần Diệp thực sự nhận Trần Võ rồi sao?”

“Chà...”

“Nếu mình đi theo, chẳng phải là có thể học lên được vài chiêu sao?” Hoa Tịch Nguyệt đảo mắt liên tục.

Thế là nàng liền tăng tốc độ tay, nội lực bám vào miếng rửa bát, chỉ một lần chà một lần rửa là chiếc bát sứ ngay lập tức sạch bong, có điều, mặc dù đã được rửa sạch nhưng men trên bề mặt bát cũng bị trầy xước một lớp.

Hoa Tịch Nguyệt dốc toàn lực, chỉ trong mười mấy nhịp thở đã rửa bát xong.

“Ta rửa xong rồi, ta có chút việc gấp.” Hoa Tịch Nguyệt vội vàng đặt bát sứ và miếng rửa bát xuống, trong nháy mắt đã biến mất.

Thấy vậy, Xuân Đào lắc đầu, vờ mặt bất lực, nàng đã nhắc nhở Tiểu Nguyệt rất nhiều lần nhưng Tiểu Nguyệt vẫn như vậy, không có chút đáng vờ của một nha hoàn, nếu ở nhà người khác thì Tiểu Nguyệt đã sớm bị đuổi ra khỏi phủ rồi.

Xuân Đào không khỏi thở dài một tiếng, cũng không quan tâm đến hành vi của Hoa Tịch Nguyệt nữa mà tự mình làm việc.

Hoa Tịch Nguyệt chạy ra khỏi Dục Anh Đường, lao ra đường, nàng lần theo dấu chân trên mặt đất để đuổi theo.

“Này!” Một giọng nói có chút mỉa hoặc truyền đến từ trên mái nhà, Hoa Tịch Nguyệt quay đầu nhìn lại, thấy một nữ tử trẻ mặc thanh y ngồi xổm trên mái nhà, nhìn chằm chằm vào mình.

“Là ngươi à! Chúng ta đã gặp nhau rồi, còn có ấn tượng không? Ngay hôm qua đấy.” Hoa Tịch Nguyệt có vẻ tự nhiên.

Tiền Thất khẽ cười một tiếng, giọng nói mỉa hoặc động lòng người: “Công tử vừa rồi nói, nếu ngươi dám đi theo nhìn trộm thì sẽ gọi gia gia của ngươi tới.” Hôm qua Trần Diệp nghe được tiếng lầm bầm của Hoa Tịch Nguyệt thì đã phất người

điều tra lai lịch của Hoa Tịch Nguyệt, kết hợp một số thông tin, Trần Diệp liền suy đoán gia gia của Hoa Tịch Nguyệt chính là Bách Hoa Cốc cốc chủ, là một trong sáu vị Tông Sư của thiên hạ - “Bách Hoa lão nhân”.

Nghe nói, Bách Hoa lão nhân lúc còn trẻ có biệt hiệu giang hồ là “Bách Hoa công tử”, bây giờ người đã già, biệt hiệu giang hồ cũng thay đổi theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Tịch Nguyệt cứng đờ, nàng phần nộ nói: “Lấy gia gia của ta ra uy hiếp ta? Cùng lắm thì ta không làm việc này nữa!”

“Ngày nào cũng chỉ biết bắt nạt ta...”

“Hừ!” Hoa Tịch Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm, từ khi nàng đến Dục Anh Đường đã không có ngày nào là không sống guồng quay công việc, làm đến mệt mỏi mà còn bị đe dọa.

“Công tử vừa rồi nói, ngươi nếu la hét không làm nữa thì cũng sẽ gọi gia gia của ngươi tới.” Tiền Thất nheo mắt lại, tiếp tục nói: “Hình như là ngươi tự ý chạy ra ngoài phải không?”

“Khốn kiếp!” Hoa Tịch Nguyệt tức giận đến mức run người, nàng siết chặt nắm đấm, hừ mạnh về phía Tiền Thất.

“Chân mọc trên người ta, ta muốn đi đâu thì đi! Các ngươi còn cản được ta sao?”

Tiền Thất ngồi xồm trên mái nhà, đầu ngón tay lượn quanh sợi tóc, nàng thản nhiên nói: “Công tử nhà ta khinh công tuyệt đỉnh thiên hạ, ngươi chắc chắn muốn thử à?”

Hoa Tịch Nguyệt lắc đầu, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Thử cái gì?” Nàng quay người đi về phía Dục Anh Đường. “

Ta thích làm nha hoàn, ngươi quản ta sao? Tiểu nhị phẩm nhà ngươi vẫn nên tự lo cho mình trước đi!”

“Hừ!” Hoa Tịch Nguyệt không quay đầu lại mà đi thẳng một mạch.

Tiền Thất ngồi xồm trên mái nhà, không biết nên khóc hay cười, nàng lắc đầu, bóng dáng lóe lên rồi biến mất.

Bên kia, Trần Diệp dẫn hai đứa trẻ vào một đại viện ở phố bên cạnh, đẩy cửa viện ra, một luyện võ trường được làm bằng bùn đất liền hiện ra trước mắt hai người, luyện võ trường rộng hơn trăm mét vuông, bên góc đặt đủ loại binh khí, tạ đá, bên tường có một bia ngắm, trên đó cắm đầy ám khí.

Trần Võ, Trần Linh nhìn thấy luyện võ trường rộng rãi này, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là kinh ngạc.

“Cha, đây... Đây là...” Trần Võ nuốt nước miếng, ánh mắt sáng lên.

“Đây là viện tử nhà mình, sau này tập võ, dạy học đều ở trong viện này.” Trần Diệp cười tủm tỉm nói.

Chương 374: Chương 374

Nghe vậy, Trần Võ phấn khích chạy đến bên binh khí, tạ đá, sờ soạng loạn xạ, Trần Linh cũng tò mò nhìn các dụng cụ xung quanh.

Trần Diệp để cho hai đứa trẻ thỏa sức tò mò một lúc, vài phút sau, hắn mới lên tiếng gọi chúng lại.

“Tiểu Võ, Tiểu Linh, tập võ không dễ như các con tưởng đâu. Chính như câu nói, cao lâu vạn trượng đều từ đất bằng, tập võ phải luyện từ cơ bản...”

Trần Diệp đứng trước mặt hai đứa trẻ, giảng giải những khái niệm võ học cơ bản mà hắn đã đọc được từ “Bát Quái Chương” và “Vĩnh Xuân Quyền” ngày hôm qua.

“Cơ bản nhất của cơ bản chính là đứng tấn. Các con nhìn động tác của ta.”

Trần Diệp dang hai chân song song, hạ thấp hông và hông, ngực phẳng lưng tròn, hai nắm đấm đặt bên hông, hắn thực hiện một tư thế đứng tấn tiêu chuẩn.

Trần Võ và Trần Linh bắt chước Trần Diệp, cũng tạo ra một thế đứng tấn.

“Đầu gối không được vượt quá mũi chân, hông phải hướng về phía trước, hơi hóp lại, đùi phải song song với mặt đất.”

“Tiểu Võ, hạ thấp người xuống một chút nữa...” Trần Diệp chỉnh sửa tư thế của hai đứa trẻ.

Trong võ học, đứng tấn có ý nghĩa vô cùng quan trọng, mỗi lần giao đấu với kẻ thù thì đều là một cuộc chiến sống còn, võ giả phải có khả năng tấn công bùng nổ mạnh mẽ cùng khả

năng chịu đòn nhất định, đứng tấn là một phương pháp luyện tập nhập môn thích hợp nhất.

Khi đứng tấn, hai chân sẽ chịu một tải trọng rất lớn, đồng thời với việc rèn luyện đôi chân thì cũng có thể rèn luyện các cơ quan nội tạng, hai chân song song với mặt đất sẽ cần rất nhiều sức lực để gánh được trọng lượng của phần thân trên. Ngồi xổm thung công, cổ họng tự khóa, nâng hậu môn co âm đạo, dồn khí đan điền, khóa bế hai đầu, cả phần trên và phần dưới của cơ thể đều đạt được sự rèn luyện tốt nhất.

Trong võ học, đây này được gọi là “đề khí”, theo cách hiểu hiện đại của Trần Diệp thì là: Hai đầu chìm khí, màng phổi nâng đỡ các cơ quan trong ngực, sau đó thông qua sự co bóp tự nhiên của cơ bụng mà các cơ quan trong khoang bụng được thắt chặt tự nhiên, khiến toàn bộ cơ thể ở trạng thái tràn đầy nội khí.

Bằng cách này, bất kỳ bộ phận nào của cơ thể cũng có thể tiếp nhận càng nhiều ngoại lực, cũng có thể dùng năng lượng lớn phát lực ra bên ngoài.

Trần Diệp hướng dẫn hai đứa trẻ thực hiện tư thế đứng tấn tiêu chuẩn.

Hắn cũng đứng bên cạnh cùng luyện tập công phu với hai đứa nhỏ, đan điền của Trần Diệp tràn đầy nội lực, tinh lực vô cùng, nếu đứng tấn thì có thể đứng suốt bảy ngày bảy đêm mà không cảm thấy mệt mỏi.

Càng đi sâu vào võ học, Trần Diệp càng cảm thấy thứ nội lực này thật kỳ diệu.

Tại sao Đại Vũ Triều lại có thứ nội lực này? Thứ này được sinh ra như thế nào? Những vấn đề bản chất này luôn khiến Trần Diệp suy nghĩ.

Ba người đứng trên nền đất ở giữa luyện võ trường cùng nhau luyện tập công phu.

Trần Diệp vừa đứng tấn vừa suy ngẫm nội công pháp môn của 《Bát Quái Chương》, hần dự định ghép phần tinh hoa của 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 vào 《Bát Quái Chương》, như vậy thì nội công luyện ra sẽ có căn cơ vô cùng vững chắc, chỉnh sửa một chút cũng có thể truyền cho Tiểu Linh.

Nhìn khắp giang hồ thì quả thật không có môn nội công nào vững chắc và ổn định hơn Đạo môn.

Thứ Trần Diệp muốn làm là sáng tạo ra một môn nội công tâm pháp không yêu cầu quá cao về tư chất nhưng chất lượng vẫn không kém, hần còn tham khảo 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》, 《Huyền Băng Chân Quyết》, 《Vô Tướng Chân Quyết》.

Có điều, hiện giờ Trần Diệp không nắm giữ nhiều nội công tâm pháp nên tầm nhìn chưa đủ rộng, hần vẫn chưa có manh mối gì để cải tiến công pháp Tông Sư, những nội công tâm pháp, võ học điển tịch mà Ngọc Diệp Đường thu thập vẫn còn quá ít, nếu có thể đọc được một lượng lớn võ học điển tịch thì tốt biết mấy.

Trần Diệp vừa suy nghĩ vừa thôi diễn nội công, thời gian từng phút từng giây trôi qua, Trần Võ đứng dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi chảy ra trên trán, hần nghiêng chặt răng vẫn giữ tư thế Mã Bộ Trảm Công.

Không biết đã qua bao lâu, Trần Võ chỉ cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, đôi chân đau nhức vô cùng, cảm giác như nó đã không còn là của mình nữa.

Ngoài việc cảm nhận được một sợi gân nối với chân thì hần đã không cảm giác được gì khác, chỉ có sự đau nhức vô tận.

Trần Võ nghiêng răng lên liếc nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Trần Linh mặt đỏ bừng, thần sắc nghiêm túc, cơ thể tiểu nữ hài cũng đang run rẩy nhẹ, mồ hôi không ngừng rơi trên trán.

Có thể thấy, Trần Linh cũng không dễ chịu gì.

Thấy Trần Linh vẫn kiên trì, Trần Võ hít sâu một hơi, tiếp tục nghiêng răng chịu đựng, dù sao đi nữa, hắn cũng không thể thua một nữ tử được!

Trần Võ hít sâu một hơi, tiếp tục kiên trì.

Một lát sau, Trần Diệp lên tiếng: “Dừng lại.”

Nghe vậy, Trần Võ sững sờ, sau đó hắn phản ứng lại, lập tức buông người ngồi phịch xuống đất.

Trần Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống theo.

Chương 375: Chương 375

Trần Diệp mỉm cười nhìn hai đứa nhỏ mệt mỏi rã rời đang nằm vật vã dưới đất, nói: “Cảm thấy thế nào? Cảm giác tập võ có dễ chịu không?”

“Hai đứa mới tập còn chưa được một chén trà. Đừng ngồi nữa, đứng dậy đi, nhanh chóng đá chân, thư giãn cơ bắp chân.”

Trần Diệp kéo hai đứa trẻ dậy khỏi mặt đất, Trần Võ và Trần Linh cố chịu đựng cơn đau nhức, học theo Trần Diệp đá chân nhanh, được một lúc thì Trần Diệp dừng lại nói với hai đứa nhỏ: “Tập võ là việc cả đời, hôm nay chỉ là khởi đầu, sau này sẽ còn vất vả hơn. Tiểu Võ, Tiểu Linh, hai đứa còn muốn học tiếp không?”

Trần Võ mồ hôi nhễ nhại, vừa thở hổn hển vừa gật đầu.

“Học! Sau này ta muốn làm đại hiệp, bảo vệ những người yếu đuối.” Lúc nói những lời này, ánh mắt Trần Võ vô cùng kiên định.

Trần Linh đỏ bừng mặt, mồ hôi nhễ nhại, cũng e thẹn mỉm cười gật đầu.

Thấy hai người không hề chùn bước, Trần Diệp hài lòng gật đầu.

“Nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục tập, ngoài đứng tấn thì còn có những bài tập cơ bản khác.” Buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Trần Diệp đưa hai đứa trẻ đã mệt mỏi trở về Dục Anh Đường, hẩn dùng Tiên Thiên chân khí vận hành một chu thiên

trong cơ thể chúng, giúp chúng phục hồi thể lực, loại bỏ nội thương tiềm ẩn, hiện tại chúng còn nhỏ, có thể phải từ từ rèn luyện gân cốt, cộng thêm sự hỗ trợ của hệ thống thuộc tính, không đến mấy năm thì thực lực của chúng sẽ tăng vọt.

Trở lại sảnh chính, Trần Diệp ngồi xuống ghế rót một tách trà, ấm trà đã gần cạn, hắn gọi: “Tiểu Nguyệt, pha trà.”

Hoa Tịch Nguyệt đang phụ giúp trong bếp nghe tiếng liền phòng má, tỏ vẻ không vui.

Ai cũng biết gia gia nàng là Bách Hoa lão nhân, vậy mà vẫn sai bảo nàng làm việc, nam nhân này sao lại nhẫn tâm thế chứ.

“Tiểu Nguyệt, đi nhanh đi.” Xuân Đào ở bên cạnh nói.

Hoa Tịch Nguyệt buồn bực đi về phía sảnh chính.

Lúc này Trần Diệp ngồi trên ghế suy nghĩ, thực lực của hắn hoàn toàn dựa vào hệ thống thuộc tính, kiến thức về võ học không sâu, việc dạy dỗ trẻ con luyện võ cần phải có người có kinh nghiệm và thực lực cao cường giám sát.

Trong lúc suy nghĩ, Hoa Tịch Nguyệt vẻ mặt không vui đã bước vào.

Trần Diệp vừa nhìn thấy Hoa Tịch Nguyệt thì hai mắt đã sáng lên.

Hoa Tịch Nguyệt cũng nhận thấy ánh mắt của Trần Diệp, lập tức cảnh giác.

“Này này này!” Người nhìn cái gì vậy!” Hoa Tịch Nguyệt ôm chặt mình, vẻ mặt cảnh giác nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp thản nhiên liếc nhìn nàng, hỏi: “Tiểu Nguyệt à, ngươi có thích làm nha hoàn không?”

Hoa Tịch Nguyệt nghe vậy, trong lòng lập tức phát chuông cảnh báo, Trần UZWPKzbKI sao đột nhiên hỏi vậy? Chẳng lẽ... hần muốn làm gì sao?

Ánh mắt Hoa Tịch Nguyệt lóe lên tia thông minh, người thông minh như nàng sẽ không mắc lừa đâu.

“Thích chứ! Viện trưởng, ta rất thích làm nha hoàn!” Hoa Tịch Nguyệt buông tay, vẻ mặt “hạnh phúc” nói.

Trần Diệp liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Ồ, nha đầu này học khôn rồi!

Hoa Tịch Nguyệt bước từng bước nhỏ, cầm ấm trà, vẻ mặt tươi cười nói: “Viện trưởng, nếu không có việc gì thì ta đi trước nhé, buổi trưa nấu cơm còn thiếu người.”

“Ta đi làm việc đây.”

“Ta phải giúp nấu cơm...” Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt nhắc chân từng bước nhỏ định chạy đi.

Trần Diệp mỉm cười, gọi nàng lại: “Từ ngày mai, ngươi đi theo Tiểu Võ, Tiểu Linh đến luyện võ trường, xem bọn họ luyện tập cơ bản. Có chỗ nào làm không đúng, ngươi giúp sửa lại.”

Hoa Tịch Nguyệt dừng bước, nàng đáng thương quay đầu lại, bĩu môi làm nũng: “Viện trưởng... Ta là nha hoàn, không phải giáo đầu võ quán.”

Trần Diệp nhướn mày: “Ngươi có ý kiến?”

“Viện trưởng~~~” Hoa Tịch Nguyệt nũng nịu hô một tiếng, khóe mắt thêm một giọt lệ, vẻ mặt như sắp khóc.

“Cứ quyết định vậy đi, về điều chỉnh lại thời gian, luyện võ phải nhân lúc còn sớm.” Trần Diệp không cho cự tuyệt nói.

Hoa Tịch Nguyệt: Σ(°д °;)

Nàng nghiêng răng, hít sâu một hơi, cố gắng ép ra vài giọt lệ, thút thít: “Viện trưởng, ta chỉ là một nha hoàn thôi... Ngày thường làm việc, ta đã rất vất vả rồi, tay chân cũng vụng về, lúc nào cũng làm không tốt... Hu hu hu...” Hoa Tịch Nguyệt diễn kịch, muốn tranh thủ sự đồng cảm.

Làm giáo đầu? Nói đùa gì thế, nàng mới không làm đâu! Đến lúc đó chắc chắn là trong nội viện có việc thì nàng cũng phải giúp làm, trong viện không có việc nàng còn phải dạy người khác.

Điên rồi sao! Ta đường đường là một cao thủ nhất phẩm đỉnh phong, vậy mà một ngày phải làm việc quần quật, làm việc cho người, một tháng người chỉ trả cho ta bốn lượng bạc! Làm nô lệ cũng không phải như thế này chứ!

Trần Diệp nghe Hoa Tịch Nguyệt than thở, hấn gật đầu.

“Ừ, ta biết rồi. Đi nấu cơm đi, ngày mai nhớ dẫn hai đứa nhỏ theo.”

Hoa Tịch Nguyệt biểu cảm cứng đờ: (° Д°)

Nam nhân nhẫn tâm này! Sao hấn có thể đối xử với ta như vậy!

Hoa Tịch Nguyệt phồng má bĩu môi, tức giận đi ra khỏi đại sảnh.

Thật là tức chết đi được! Bản thân mình sắp khóc rồi mà tên nhẫn tâm này lại không hề động lòng?

Đồ lạnh lùng! Đồ vô tình!

Thái độ của Trần Diệp khiến Hoa Tịch Nguyệt bắt đầu nghi ngờ mị lực của bản thân rồi.

Chương 376: Chương 376

Hoa Tịch Nguyệt nhớ lại bảng xếp hạng mỹ nhân giang hồ mà mình từng xem hôm qua thì càng thêm bức bối.

Một kỹ nữ mà cũng có thể được bình chọn là “Đệ nhất mỹ nhân giang hồ”? Nếu mình ăn mặc đẹp lên, chọn bộ đồ đẹp nhất xuất hiện trên giang hồ, vậy thì vị trí đệ nhất mỹ nhân giang hồ kia chắc chắn sẽ bị mình nắm trong tay, sao có thể đến lượt “Vọng Xuân Lâu” kia chứ, Thế giới này thật điên rồi.

Hoa Tịch Nguyệt càng nghĩ càng tức, nàng thở phì phò đi vào bếp, cố gắng đè nén cảm xúc, giúp đỡ làm việc.

Nha hoàn này thật không phải việc cho người làm mà!!!

Trần Diệp ngồi trên ghế, cười tủm tỉm nhìn Hoa Tịch Nguyệt đi vào bếp.

Người trẻ tuổi...

Chậc chậc chậc.

Ngoài sảnh đường, Trần Nghị và Trần Oánh cùng nhau bước vào, Trần Nghị cung kính gọi: “Cha.”

Trần Diệp gật đầu, mỉm cười hỏi: “Sáng nay học thế nào?”

“Tiết đại phu rất giỏi, ngài ấy đã giải đáp cho ta rất nhiều điều khó hiểu.” Trần Nghị thành thật nói.

Trần Oánh đứng bên cạnh, vẻ mặt có chút buồn bức.

Trần Diệp cười nói: “Học y mà, đừng vội, từ từ rồi sẽ khá lên.”

Trần Nghị gật đầu, nói: “Cha, Tiết đại phu ở bên ngoài, nói có chuyện muốn thương lượng với cha.”

Có chuyện thương lượng? Có chuyện gì chứ?

Trần Diệp ánh mắt chớp động hai lần, nói: “Con bảo ông ta vào đi. Lúc vào nhớ chú ý một chút.”

Tiết Minh không dám vào, một mặt là quy củ giang hồ, mặt khác là sợ dọa Tiểu Phúc.

“Vâng.” Trần Nghị lui ra truyền báo, Trần Oánh thì đi đến phòng bếp phụ giúp.

Một lát sau, Tiết Minh bước vào sảnh đường, ông ta cung kính cúi chào Trần Diệp, Trần Diệp chú ý thấy sắc mặt Tiết Minh hồng hào, đáy mắt mang theo một tia kích động, không cần nói cũng biết chắc chắn là đã phát hiện ra thiên phú của Trần Nghị rồi.

Lúc này Hoa Tịch Nguyệt bưng trà đã pha xong vào, nàng nhìn thấy Tiết Minh, liếc mắt nhìn đối phương một cái rồi không nói gì, chỉ đặt ấm trà xuống bên bàn rồi về mặt không vui bỏ đi.

Trần Diệp rót một chén trà, nhấp một ngụm nói: “Thế nào? Giảng dạy ra sao?”

Tiết Minh thần thái sáng láng, có chút kích động nói: “Rất tốt! Vô cùng tốt! Tiểu tử tên Trần Nghị kia, rất tốt!” Tiết Minh liên tiếp dùng hai từ rất tốt.”Sáng nay, ta chỉ để nó học thuộc lòng y thư thông luận, nó kiên nhẫn ngồi cả một buổi sáng.”

“Lúc kết thúc, ta kiểm tra nó một lượt, nó lại nhớ hết, hơn nữa còn hiểu không sai chút nào.”

“Thậm chí, tiểu tử đó còn chủ động hỏi ta một số vấn đề về dược tính.”

“Vô cùng lắm! Đứa trẻ này tâm tính trầm ổn, nếu như đắm chìm vào y đạo, nói không chừng sau này thật sự có thể làm nên đại sự.” Tiết Minh mặt mày hớn hở, thần tình kích động.

Trần Diệp nhấp một ngụm trà, chỉ mỉm cười trêu chọc: “Người không phải chỉ nhận nó làm đệ tử ký danh thôi sao? Bây giờ lại thấy nó tâm tính trầm ổn, thiên phú không tồi rồi?”

Tiết Minh nghe vậy, mặt càng đỏ hơn, ông ta chấp tay: “Là ta có mắt như mù.”

Trần Diệp đặt tách trà xuống, cũng không trêu chọc đối phương nữa, hắc hắc cười: “Người tìm ta có chuyện gì cần bàn bạc?”

Tiết Minh nhớ ra, chấp tay nói: “Trần Tông Sư, ta muốn mượn ít tiền, mở một tiệm thuốc ở gần đây, một mặt là có chỗ dừng chân, mặt khác là tiện cho việc giảng dạy.” Tiết Minh bôn ba nửa đời đều vì luyện chế Cổ Vương mà nỗ lực, ông ta không thích luyện chế độc dược cho người khác, cho nên trên người không có nhiều tiền, chỉ đủ cho cuộc sống hàng ngày.

Trần Diệp gật đầu đồng ý.

“Sau khi mở tiệm thuốc, lợi nhuận ta bảy người ba. Ba phần này người cứ từ từ trả lại tiền gốc ta cho người mượn. Lúc không giảng dạy, nếu Ngọc Diệp Đường có việc gì cần, người cũng phải làm.”

Tiết Minh gật đầu: “Ta hiểu.”

Trần Diệp nhớ lại vẻ mặt của Trần Oánh vừa rồi, lại hỏi: “Nữ hài đó học thế nào?”

Tiết Minh sửng người, ông ta trầm ngâm một lát mới cân nhắc từ ngữ nói: “Tâm tính kiên định.”

Chỉ vồn vện bốn chữ, Trần Diệp liền hiểu ra.

“Sau này con bé muốn mở tiệm thuốc, người có thể hướng nó theo hướng này. Chỉ cần nhận biết dược liệu, phân biệt dược lý là đủ rồi.”

Tiết Minh gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nữ hài tên Trần Oánh kia, tư chất bình thường, chỉ hơn ở chỗ tâm tính kiên định, con bé cũng ngồi cả buổi sáng, luôn cố gắng ghi nhớ nhưng đáng tiếc hiệu quả không rõ ràng, chỉ bằng ba bốn phần trình độ của Trần Nghị.

Trần Diệp liếc mắt nhìn nha hoàn đang bận rộn trong bếp, nói: “Người cứ về trước đi, lát nữa ta sẽ bảo người của Ngọc Diệp Đường đưa ngân phiếu cho người.”

Tiết Minh cung kính hành lễ.

Lúc này từ trong bếp truyền đến một tiếng gọi: “Mọi người, chuẩn bị ăn cơm nào!”

Trần Diệp đứng dậy vỗ vỗ hông, mặt lộ vẻ tươi cười.

“Xin lỗi không tiễn xa được. Ta phải ăn cơm rồi.”

...

“Ồ...” Một tiếng thở ra vang lên, Tần Nhất cắn đứt sợi mì trong miệng, theo bản năng nhìn về phía Thần Đại Thanh Ninh. Thần Đại Thanh Ninh mặt không cảm xúc nhìn lại, hai người nhìn nhau một cái, đáy mắt nữ hài thoáng hiện vẻ xấu hổ, có chút ngượng ngùng.

“Đủ ăn không? Thêm một bát nữa nhé?” Giọng nói lạnh lùng của Tần Nhất mang theo một chút quan tâm.

Thần Đại Thanh Ninh lắc đầu, đặt đũa xuống: “Đa tạ sự phụ, ta đã no rồi.”

Bên cạnh nàng còn có một cái bát rỗng.

Chương 377: Chương 377

Hai bát mì Dương Xuân xuống bụng, Thần Đại Thanh Ninh mới cảm thấy cảm giác no bụng đã lâu không gặp.

Tần Nhất gật đầu, tiếp tục chậm rãi ăn mì, đối với nàng, món ăn ngon nhất trên thế giới chính là mì Dương Xuân.

Đã từng trong vô số đêm, mỗi lần Tần Nhất hoàn thành nhiệm vụ thì đều đến khách sạn gọi một bát mì Dương Xuân, ngồi trong đại sảnh không người yên tĩnh ăn mì, tận hưởng màn đêm và sự cô đơn chỉ thuộc về mình.

Thường xuyên giết người, tay dính đầy máu, Thời gian lâu, không thể tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi từ trong ra ngoài, một bát mì Dương Xuân nóng hổi đủ để an ủi tâm hồn và cơ thể mệt mỏi của nàng.

Tần Nhất thong thả ăn mì, tâm trạng rất vui vẻ, bỗng nhiên.

Thần Đại Thanh Ninh có chút căng thẳng nói: “Sur phụ, có một võ giả đi vào.”

Tần Nhất cắn đứt sợi mì trắng như tuyết, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cửa khách sạn.

Chỉ thấy một đao khách Đam Dương đầu tóc rối bù, miệng ngậm cọng cỏ đi vào, hắn cũng đeo hai thanh đao bên hông, một dài một ngắn.

Là môn đệ của Liễu Sinh Nhất Lang.

Thần Đại Thanh Ninh cơ thể hơi cứng đờ, có chút căng thẳng, cô nhóc bị môn đệ của Liễu Sinh Nhất Lang truy sát nhiều ngày, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Tần Nhất thu ánh mắt lại, tiếp tục ăn mì.

“Không cần quan tâm hấn. Nếu hấn tìm đến thì giết là được.” Tần Nhất dùng đũa đảo mì hai lần, giọng nói bình thản, như thể trong mắt nàng, giết tên đao khách Đam Dương kia giống như giết gà.

Thần Đại Thanh Ninh nghe vậy, trong lòng dâng lên cảm giác an toàn mãnh liệt, cô nhóc thu hồi ánh mắt, không nhìn tên võ giả kia nữa.

Tên đao khách Đam Dương bước vào đại sảnh khách sạn, nhìn quanh một vòng rồi đi ra ngoài.

Thấy đôi phương rời đi, Thần Đại Thanh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, yên lặng chờ Tần Nhất ăn xong mì, nửa chén trà sau, Tần Nhất mới ăn xong.

“Sur phụ, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?” Thần Đại Thanh Ninh đi theo sau Tần Nhất, bước ra khỏi khách sạn, mặt trời trên đỉnh đầu cao vút, lúc này đang là giữa trưa, có chút nóng bức.

“Đi đâu cũng được. Du sơn ngoạn thủy.” Tần Nhất bình tĩnh trả lời.

“Hả?” Thần Đại Thanh Ninh lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Du... du sơn ngoạn thủy?

Tần Nhất dừng lại một chút, nói: “Hai mươi lăm ngày sau, quay lại Dư Hàng.”

Thần Đại Thanh Ninh có chút không hiểu, nhưng cô nhóc cũng không hỏi nhiều, sur phụ muốn du sơn ngoạn thủy nên cô nhóc chỉ có thể đi theo,

Hai người đi trên con phố lát đá xanh rộng rãi, không biết sẽ đi đâu, cũng không biết khi nào sẽ dừng lại.

Tần Nhất và Thần Đại Thanh Ninh cứ thế đi dọc theo con đường, không lâu sau đã ra khỏi thành, hai người đi trên đường lớn, bên cạnh là một dòng sông, bờ sông có trồng vài cây liễu, cành lá non xanh đung đưa theo gió.

Lúc này là tháng ba, trên vài cành liễu đã nở ra những bông hoa nhỏ, bông liễu trắng bị gió cuốn đi, bay lả tả, trên mặt sông cũng trôi nổi một lớp liễu trắng như tuyết.

Thần Đại Thanh Ninh ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, tuy không có biểu cảm gì nhưng đáy mắt lại mang theo một chút vui mừng.

Phong cảnh nơi đây thật đẹp.

Hai người đang ngắm cảnh xung quanh thì thấy sáu hòa thượng đi ngược chiều trên quan đạo, dẫn đầu là một lão hòa thượng mặc tăng y vàng, khoác cà sa đỏ rực, bên cạnh là một hòa thượng trẻ cao lớn vạm vỡ, trông rất hung tợn, hòa thượng trẻ đeo một chuỗi tràng hạt bằng sắt, mỗi hạt to bằng nắm tay, đằng sau bọn họ là bốn hòa thượng trẻ độ tuổi khác nhau, nhìn dáng vẻ cùng bộ pháp của bọn họ, có thể thấy tất cả đều có võ công, trình độ không hề thấp.

Lão hòa thượng và hòa thượng trẻ nhìn thấy Tần Nhất và Thần Đại Thanh Ninh, hai người thì thầm với nhau vài câu. Thấy vậy, Tần Nhất nhú mày, vẻ mặt dưới lớp lụa mỏng trở nên lạnh lùng, Thần Đại Thanh Ninh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Khoảng cách giữa hai bên dần rút ngắn, cách nhau khoảng bốn trượng, vị lão hòa thượng mặc tăng y đỏ đột nhiên bước lên chắp tay trước ngực, niệm một tiếng: “A Di Đà Phật.”

“Hai vị nữ thí chủ, xin dừng bước.” Giọng lão hòa thượng khàn khàn, vẻ mặt già nua nhưng đôi mắt đục ngầu lại ánh lên

tinh quang, thái dương của ông ta phòng lên, có thể thấy nội công rất thâm hậu.

Tần Nhất dừng lại, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì?”

Lão hòa thượng từ bi gật đầu: “Lão nạp Huyền Không, là phương trượng Thiếu Lâm tự Phúc Kiến Phủ Điền.”

Nghe đến cái tên này, Tần Nhất hơi nheo mắt, ánh mắt nhìn lão hòa thượng thêm một phần ngưng trọng, phương trượng Nam Thiếu Lâm? Tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây?

Nam Thiếu Lâm ở Phúc Kiến cùng Thiếu Lâm Tự ở Tung Sơn là một mạch, trong chùa có rất nhiều cao thủ, mấy trăm năm nay cũng có không ít nhân vật nổi danh.

Tần Nhất bình tĩnh hỏi: “Thì ra là Nam Thiếu Lâm Huyền Không đại sư.”

“Không biết đại sư có việc gì?”

“Là thế này...”

“Xin thỉnh vị tiểu thí chủ bên cạnh thí chủ đi với chúng ta một chuyến.” Giọng Huyền Không đại sư khàn khàn, ánh mắt lóe lên tinh quang, nhìn về phía Thần Đại Thanh Ninh.

Chương 378: Chương 378

Nghe vậy, Thần Đại Thanh Ninh không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại nổi sóng.

Cô nhóc không quen biết vị lão hòa thượng này...

Vị lão hòa thượng này tìm mình làm gì?

Tần Nhất liếc nhìn Thần Đại Thanh Ninh bên cạnh, thản nhiên nói: “Hình như đồ nhi của ta không quen biết đại sư. Có phải đại sư nhận nhầm người không?”

Huyền Không hòa thượng cười hai tiếng, nói: “Vị tiểu thí chủ này đến từ hải ngoại phải không? Ta thấy giữa hai hàng lông mày của vị tiểu thí chủ này ẩn quý khí, có lẽ thân phận không phú thì quý.”

“Đây chính là người mà lão nạp đang tìm. Lão nạp nói có đúng không?” Thần Đại Thanh Ninh nghe những lời này lập tức sững sờ, làm sao vị hòa thượng này biết được?

Tần Nhất hơi cau mày.

“A Di Đà Phật,” Huyền Không hòa thượng niệm một câu Phật hiệu rồi nói: “Nữ thí chủ, nếu lão nạp nói đúng, xin mời vị tiểu thí chủ này đi cùng lão nạp một chuyến.”

“Đại sư, ngài thật biết nói đùa, đồ nhi của ta từ nhỏ lớn lên ở Tùng Giang phủ, phụ mẫu là người bình thường, không phải người mà đại sư đang tìm.”

Tần Nhất bình thản từ chối: “Nếu đại sư không có việc gì, ta và đồ nhi còn có việc quan trọng, xin phép cáo từ trước.” Nói xong, Tần Nhất dẫn Thần Đại Thanh Ninh chuẩn bị rời đi, nàng đã nhận ra hòa thượng này đến không có ý tốt, lấy nhãn

lực của Tần Nhất, vậy mà không thể nhìn ra trình độ thực lực của người này, vị lão hòa thượng này rất có thể là cảnh giới nhất phẩm.

Phượng trọng Nam Thiếu Lâm... Tại sao Thần Đại Thanh Ninh lại có liên quan đến Thiếu Lâm tự?

Tần Nhất trầm suy nghĩ, nét mặt không thay đổi.

“Sự thúc, phí lời với nàng làm gì, trước khi đến sư phụ của ta đã nói rồi, nhất định phải đưa ‘người ứng kiếp’ này về.” Vị tiểu hòa thượng bên cạnh Huyền Không đại sư tính tình nóng nảy, giật phăng chuỗi hạt sắt trên cổ, tức giận nhìn Tần Nhất.

Nghe những lời này, Tần Nhất hơi cau mày, tay ngọc đặt lên chuỗi kiếm.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Huyền Không đại sư, Thiếu Lâm là danh môn chính phái, ngài lại là phương trượng của một ngôi chùa, chúng ta không muốn, chẳng lẽ ngài còn muốn ép buộc hay sao?” Tần Nhất giữ bình tĩnh, lạnh lùng nói, nàng không muốn xảy ra xung đột với người của Thiếu Lâm, đệ tử Thiếu Lâm khắp thiên hạ, phần lớn võ công trên giang hồ đều có bóng dáng của Thiếu Lâm, nếu nàng xung đột với Thiếu Lâm, gây ảnh hưởng đến Ngọc Diệp Đường thì không tốt, Tần Nhất không muốn gây rắc rối cho Trần Diệp.

“Hừ!”

“Bàn tăng thấy trên người ngươi huyết khí vờn quanh, không ít lần phạm giới sát.”

“Người như ngươi, ham giết chóc, chính đạo võ lâm ai cũng có thể giết!”

“Sự thúc đừng nói nhảm với nàng nữa, bắt nàng lại, cùng đưa về Thiếu Lâm.” Hòa thượng trẻ tuổi vẻ mặt chán ghét nhìn

Tần Nhất.

Hắn đột nhiên nắm chặt chuỗi tràng hạt, quát lớn một tiếng, toàn thân như một con trâu rừng chạy điên cuồng, lao về phía Tần Nhất.

“Suốt ngày mở miệng nói chính đạo võ lâm mà lại không phân biệt phải trái.” Tần Nhất cười lạnh, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

“Đây chính là đệ tử Thiếu Lâm sao?” Nàng nhường nhịn, không có nghĩa là nàng dễ bị bắt nạt.

“Choang!” một tiếng.

Thanh kiếm Thập Tam Thu Thủy Hàn rời khỏi vỏ, thân kiếm mảnh khảnh, dưới ánh nắng mặt trời lại phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, Tần Nhất nắm chặt trường kiếm, thân ảnh như chim nhạn nhẹ nhàng nhảy lên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ánh kiếm lạnh lẽo lóe lên, trường kiếm trong tay Tần Nhất nhanh đến mức cực hạn, nháy mắt đâm ra mấy nhát kiếm.

“Keng keng keng!” Ba tiếng kim loại va chạm vang lên, thân ảnh Tần Nhất bị đánh bật ngược trở lại, rơi xuống đất, trên mặt thêm một chút ngưng trọng.

“Kim Cương Bất Hoại Thần Công?” Tần Nhất kinh ngạc lên tiếng.

Vị hòa thượng trẻ tuổi đứng nguyên tại chỗ, toàn thân cơ bắp căng cứng, làn da tựa như tỏa ra ra sáng vàng kim nhàn nhạt, hắn cười lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm to bằng bát đấm, chuỗi hạt sắt bị hắn bóp đến vang lên “kéo kẹt”.

“Có chút nhẫn lực.” Tần Nhất nắm chặt trường kiếm, thần tình nghiêm túc.

《Kim Cương Bất Hoại Thần Công》 là một trong mười loại tuyệt kỹ khó luyện nhất trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, một khi luyện thành, toàn thân đao thương bất nhập, năng lực phòng ngự có thể nói là nhất lưu thiên hạ.

Vừa rồi Tần Nhất trong nháy mắt đâm ra ba kiếm, ba kiếm lần lượt đâm vào tim, cổ họng, đan điền của đối phương, nhưng lúc mũi kiếm chạm vào cơ thể đối phương lại giống như đụng vào kim loại vậy, hoàn toàn không thể phá phòng ngự!

Tần Nhất biểu tình ngưng trọng, vị hòa thượng trẻ tuổi trước mặt này cũng là cao thủ nhất phẩm!

Phượng trượng Nam Thiếu Lâm công thêm một hòa thượng luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thần Công, Thiếu Lâm phái vì Thần Đại Thanh Ninh mà phái ra hai cao thủ nhất phẩm?

Phượng trượng Nam Thiếu Lâm Huyền Không hòa thượng đứng bên cạnh, mắt hơi rũ xuống, im lặng không nói, ông ta đã ngầm đồng ý cho vị hòa thượng trẻ tuổi ra tay.

Chương 379: Chương 379

“Lại đến đi! Bàn tăng còn chưa từng giao đấu với kiếm khách nhất phẩm dùng kiếm đâu!” Vị hòa thượng trẻ tuổi cười lớn một tiếng, chân nhanh chóng đá động, cả người bay lên không trung lao về phía Tần Nhất.

Chiêu hấn thi triển chính là khinh công Thiếu Lâm “Khiêu Dục pháp”,

Tần Nhất hít sâu một hơi, nội lực băng hàn trong cơ thể lan tràn đến trên kiếm, thân hình nhảy lên, lại đối đầu với vị hòa thượng trẻ tuổi.

Tuy rằng Kim Cương Bất Hoại Thần Công phòng ngự nhất lưu thiên hạ nhưng cũng không có nghĩa là không có nhược điểm, tất cả hộ thể thần công trên đời đều có một nhược điểm gọi là “yếu huyết”, chỉ cần đâm trúng “yếu huyết” thì dù đối phương có bản lĩnh to lớn đến đâu, hộ thể thần công cũng sẽ tan công trong giây lát.

Kiếm quang lóe lên.

“Đinh Đinh!” Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên, Tần Nhất sắc mặt bình tĩnh, trường kiếm trong tay liên tục đâm ra, mỗi kiếm đều nhằm tìm ra “yếu huyết” của đối phương.

Lúc xuất kiếm, nàng không sử dụng bất kỳ chiêu thức nào, kiếm thuật của Tần Nhất đã đột phá đến cảnh giới nhất phẩm, đối với kiếm đạo có sự lĩnh ngộ độc đáo của riêng mình, trong mắt nàng, bất kỳ kiếm pháp, kiếm chiêu nào cũng đều là phù phiếm, chỉ cần kiếm đủ nhanh, chiếm tiên cơ đâm trúng yếu

hại đôi phương, giết chết đôi phương thì đó chính là kiếm chiêu tốt nhất, kiếm pháp tốt nhất.

Vị hòa thượng trẻ tuổi cũng không chịu bị đánh một cách bị động, tay phải của hắn nắm chặt chuỗi hạt sắt, không ngừng vung lên, có vài lần kiếm của Tần Nhất còn chưa đâm ra thì thân kiếm đã bị chuỗi hạt sắt đánh trúng, một lực mạnh truyền từ thân kiếm đến khiến Tần Nhất suýt nữa đánh rơi trường kiếm.

“Hô...” Tay trái của vị hòa thượng trẻ tuổi đột nhiên nắm ngón tay thành móc, chộp lấy vai phải của Tần Nhất.

Thiếu Lâm Cầm Nã Thủ!

Tần Nhất mặt không biểu cảm, người không né tránh, nòng đâm trường kiếm ra, ánh kiếm lóe lên, trường kiếm vô cùng nhanh chóng đâm vào hạ âm của vị hòa thượng trẻ tuổi.

Trong mấy kiếm vừa rồi, Tần Nhất đã thăm dò ra yếu huyệt của đối phương.

Quả nhiên, một kiếm vừa đâm ra, vị hòa thượng trẻ tuổi đã vội vàng thu chiêu về đỡ.

Trong lúc nhất thời, Tần Nhất không thể làm gì đối phương, vị hòa thượng trẻ tuổi cũng không thể làm gì Tần Nhất.

Thần Đại Thanh Ninh đứng bên cạnh, trong mắt mang theo một chút lo lắng, cô nhóc tuy không hiểu võ học nhưng cũng nhìn ra Tần Nhất giao đấu với đối phương có chút khó khăn.

Lúc này, phương trượng Nam Thiếu Lâm Huyền Không đại sư lên tiếng nói: “Võ giả thiên hạ dùng kiếm không ít, nhưng luyện kiếm thuật đến cảnh giới nhất phẩm, xuất kiếm nhanh như vậy thì lại rất ít.”

“Nữ thí chủ có thể báo danh tính?”

Tần Nhất lạnh lùng liếc mắt nhìn Huyền Không hòa thượng.

“Ngọc Diệp Đường - Tần Nhất.”

Nghe danh hiệu này, Huyền Không hòa thượng hơi nheo mắt, tuy ông ta đối với chuyện giang hồ không hiểu biết nhiều, nhưng danh hiệu Ngọc Diệp Đường vẫn từng nghe qua, phía sau có một vị Tông Sư.

Nữ nhân này không đơn giản, Huyền Không niệm một câu Phật hiệu rồi hét lớn về phía hòa thượng trẻ: “Thanh Niệm, dừng tay.”

Hòa thượng có pháp danh Thanh Niệm quay đầu lại, tỏ vẻ bất mãn: “Sur thúc, ta còn chưa hạ được nàng ta! Chỉ vài chục chiêu nữa thôi, ta nhất định sẽ bắt được nàng ta.” Vừa nói, Thanh Niệm lại lao về phía Tần Nhất, tay phải hất quần tràng hạt sắt, vừa bỏ vừa đỡ, Đại Lực Kim Cương Chương, Thiếu Lâm Cầm Nã Thủ, La Hán Phục Hổ Quyền các tuyệt kỹ lần lượt được Thanh Niệm thi triển.

Tần Nhất thân pháp phiêu dật, trường kiếm thỉnh thoảng lại đâm tới, nàng chống đỡ không mấy khó khăn nhưng cả hai đều là nhất phẩm, một người chủ công, một người chủ thủ, cho dù giao đấu mấy chục chiêu nữa thì cũng khó phân thắng bại, thời gian sắp tới so đấu chính là so nội lực thâm hậu của mỗi người, về điểm này, Tần Nhất tuyệt đối không thể so với đệ tử Thiếu Lâm.

Thần Đại Thanh Ninh không đành lòng để Tần Nhất liều mạng vì mình, lên tiếng: “Sur phụ, ta...” Cô nhóc còn chưa nói xong thì Tần Nhất đã ngắt lời.

“Ta đã nhận ngươi làm đồ đệ, tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi chu toàn.” Vừa nói, trường kiếm trong tay Tần Nhất liền dùng một góc độ xảo quyết đâm tới tử huyệt của Thanh Niệm.

Thanh Niệm vội vàng đỡ lại.

Nếu tử huyết bị phá, hẳn chỉ còn nước chờ chết, loại hộ thể thần công này tuy sau khi luyện thành uy lực mạnh mẽ, nhưng nhược điểm quá rõ ràng.

Đột nhiên.

“Vù vù...” Một luồng chưởng phong ập đến từ phía sau Tần Nhất, Tần Nhất giật mình, Huyền Không hòa thượng ra tay rồi!

Nàng hít một hơi, nội lực theo kinh mạch vận chuyển nhanh chóng, từng luồng hàn khí tỏa ra, nàng xoay người lại, một kiếm đâm tới.

Kiếm này nhanh đến mức cực hạn, căn bản không cho người ta kịp phản ứng!

Ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ trên thân kiếm, hàn quang lấp lánh.

Tần Nhất lảng không, bạch y trắng tuyết, ngay khi trường kiếm trong tay nàng sắp đâm trúng đối phương thì mũi kiếm đột nhiên thu lại.

Chương 380: Chương 380

Tần Nhất lùi lại vài trượng, vững vàng đáp xuống đất, nàng đứng thẳng người, mũi kiếm nhuốm thêm một vệt đỏ tươi, những giọt máu đỏ thẫm rơi từ mũi kiếm xuống, nhỏ giọt trên mặt đất.

“A Di Đà Phật...” Huyền Không hòa thượng niệm một câu Phật hiệu, khước miệng giật giật, chỉ thấy bên sườn phải của ông ta máu tươi rỉ ra, chiếc tăng y màu vàng dần dần bị máu nhuộm đỏ, Huyền Không hòa thượng vội vàng điểm vài huyệt trên người mình để cầm máu, sắc mặt ông ta đen lại, biểu cảm có chút không tự nhiên.

“Đường đường là phương trượng Thiếu Lâm, lại ra tay đánh lén? Truyền ra giang hồ chẳng sợ bị người ta chê cười sao?” Tần Nhất lạnh lùng nói, vừa rồi nếu không phải nàng phản ứng nhanh thì đã bị lão hòa thượng âm hiểm này đánh một chưởng rồi.

Huyền Không hòa thượng lắc đầu nói: “Tần thí chủ, lão nạp là muốn ngăn cản hai người tranh đấu, không phải là muốn ra tay đánh lén.” Nói rồi, Huyền Không cười khỏ một tiếng:

“Quả thật là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, Tần thí chủ còn trẻ như vậy mà kiếm thuật lại cao minh đến thế.” Ông ta vừa rồi quả thật là muốn ra tay ngăn cản hai người, không ngờ lại bị Tần Nhất đâm một kiếm, may mà ông ta phản ứng nhanh, vết thương không sâu, không tổn thương đến nội tạng.

Chuyện này khiến Huyền Không không khỏi có chút sợ hãi, nếu ông ta giao đấu với Tần Nhất, e rằng sẽ không phải là

đôi thủ của nàng, chỉ có Thanh Niệm nhờ có Kim Cương Bất Hoại Thân Công hộ thể mới có thể đấu với Tần Nhất, nếu đổi lại là một cao thủ nhất phẩm bình thường, e rằng không thể chiếm được tiện nghi trong tay nàng.

Huyền Không chấp tay: “Thanh Niệm, dừng tay đi.” Thanh Niệm hòa thượng liếc nhìn Huyền Không, đáy mắt có chút kinh ngạc, sư thúc của mình sao lại có chút yếu thế vậy? Lại bị người nữ nhân này đâm một kiếm.

Huyền Không cảm nhận được ánh mắt của Thanh Niệm, sắc mặt hơi đen lại.

Ông ta không để ý đến Thanh Niệm, quay sang nói với Tần Nhất: “Tần thí chủ, vị tiểu thí chủ này mang trên mình nghiệp chướng lớn.”

“Ý của vị phương trượng Thiếu Lâm là, dù thế nào cũng phải đưa về Thiếu Lâm tự.”

“Nếu Tần thí chủ không muốn thả người thì chỉ có thể làm phiền Tần thí chủ đi cùng chúng ta một chuyến.” Huyền Không hòa thượng giọng khàn khàn nói

Tần Nhất nhẹ nhàng vung thanh trường kiếm trong tay, hất đi mấy giọt máu trên mũi kiếm.

“Huyền Không đại sư, ta và đồ nhi còn có việc quan trọng. Đường đến Thiếu Lâm xa xôi, vẫn là miễn đi.”

Huyền Không hòa thượng mỉm cười, chấp tay: “A Di Đà Phật...”

“Nếu vậy thì đừng trách lão nạp ý lớn hiếp nhỏ.”

Tần Nhất động cổ tay, bày ra thế kiếm, thản nhiên nói: “Đại sư, mời!”

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy Huyền Không hòa thượng điểm nhẹ chân, hai vai hơi thả lỏng, thân mình nhảy lên, đáp xuống bên cạnh Thần Đại Thanh Ninh.

Ông ta đưa đôi tay gầy guộc ra nắm lấy vai Thần Đại Thanh Ninh, sau đó, Huyền Không hòa thượng điểm vài điểm trên người cô nhóc.

Thủ pháp kỳ lạ, không giống đường lối Trung Nguyên.

Tần Nhất giật mình.

Nàng không ngờ, Huyền Không là phương trượng của một ngôi chùa lại ra tay với Thần Đại Thanh Ninh.

Trường kiếm chuyển động, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, Tần Nhất đâm một kiếm về phía Huyền Không hòa thượng.

Thanh Niệm bên cạnh hét lớn một tiếng, vung chuôi tràng hạt sắt trong tay, đánh về phía Tần Nhất.

Huyền Không hòa thượng lại điểm vài điểm trên người Thần Đại Thanh Ninh, sau đó thân hình nhảy lùi ra hai trượng.

Tần Nhất né ra, tránh được tràng hạt của Thanh Niệm hòa thượng, nàng đáp xuống bên cạnh Thần Đại Thanh Ninh, bế cô nhóc lên lùi lại vài bước.

Tần Nhất kiểm tra Thần Đại Thanh Ninh, phát hiện kinh mạch trên người cô nhóc lại bị điểm huyết theo một cách rất kỳ lạ, hơn nữa trong kinh mạch ẩn chứa nội lực, thủ pháp chiêu thức không phải võ công Trung Nguyên.

Tần Nhất tức giận nói: “Ngươi là phương trượng, vậy mà lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.”

“A Di Đà Phật...” Huyền Không hòa thượng niệm một câu Phật hiệu, nói: “Tần thí chủ, vị tiểu thí chủ này nghiệp chướng quán thân, việc này rất quan trọng.”

“Lão nạp chỉ đành dùng hạ sách này.”

“Nhưng mà, Tần thí chủ cũng không cần lo lắng.”

“Trước khi xuất gia, lão nạp từng là thảo khấu, học được chiêu Tây Vực Tuyệt Mạch Thủ. Từ nay, lão nạp sẽ giải huyết cho tiểu thí chủ mỗi ngày, tiểu thí chủ sẽ không sao.”

Tần Nhất sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nói: “Hèn hạ!”

Huyền Không cười cười: “Tần thí chủ nói vậy là sai rồi. Đây là ý của Thiếu Lâm phương trượng, dù thế nào cũng phải đưa tiểu thí chủ về. Đường đến Thiếu Lâm xa xôi, đã Tần thí chủ không yên tâm để tiểu thí chủ đi cùng chúng ta, vậy chi bằng ngươi cũng đi cùng. Vừa hay trên đường có người chăm sóc, chúng ta là hòa thượng, mang theo tiểu thí chủ, có vài việc không tiện.”

Thần Đại Thanh Ninh mặt không biểu cảm nhìn Tần Nhất, cô nhóc lắc đầu: “Sư phụ, ta đi với họ.”

“Không sao đâu.” Tần Nhất sắc mặt lạnh băng, liếc nhìn Huyền Không và Thanh Niệm.

“Ta cùng ngươi đến Thiếu Lâm.”

“Đã nhận ngươi làm đồ đệ, phải có trách nhiệm với ngươi.”

Nghe vậy, Thần Đại Thanh Ninh mắt đỏ hoe, trong lòng cảm động.

“Vâng!” Cô nhóc gật đầu thật mạnh,

Chương 381: Chương 381

Biện Lương, Đông Xưởng.

Trong đại viện đứng mười lăm người mặc lam y sam, bọn họ có nam có nữ, có già có trẻ, hôm đó, đám tử tù tội ác tà trời này được thu nạp làm đặc vụ Đông Xưởng, Phùng Mạn tìm y sư chữa thương cho bọn họ, sau một ngày nghỉ ngơi, bọn họ đã hồi phục phần nào tinh thần, có nội lực gia trì, tốc độ hồi phục của võ giả vượt xa người thường.

Mười lăm người đứng thành hàng, trước mặt có một chiếc bàn dài, trên bàn chất đồng sách vở, Hồ Xuống Núi Đồng Lâm liếc mắt, chỉ biết trên sách có ba chữ nhưng cụ thể là gì thì không rõ, hẳn không biết chữ.

“Lão Kim, mấy cuốn sách kia là sách gì vậy? Có phải bí tịch võ công không?” Đồng Lâm nhỏ giọng hỏi Kim Hoán Tài bên cạnh.

Kim Hoán Tài lắc đầu, nói: “Không phải, đây là Giang Hồ Chí do Thiên Cơ Lôu biên soạn, còn có một sổ bảng xếp hạng khác.”

Ông ta nhìn những cuốn sách trên bàn, tặc lưỡi: “Giang Hồ Hiệp Nghĩa Bảng, Danh Khí Bảng, Võ Công Bảng, Kiếm Khách Bảng, Dao Khách Bảng, Kỳ Môn Binh Khí Bảng...”

“Ta mới vào đây không lâu, sao Thiên Cơ Lôu lại đưa ra nhiều bảng xếp hạng như vậy?” Đồng Lâm gãi đầu, hẳn không quan tâm đến những bảng xếp hạng này, vừa lúc mười lăm tên đặc vụ Đông Xưởng đang xì xào bàn tán, phía sau đám người truyền đến vài tiếng ho.

“Khụ khụ...” Nghe thấy tiếng động này, bọn họ liền giật mình, vội vàng lấy lại tinh thần không nói nữa, đại nội Tông Sư Phùng Mạn vòng qua đám người đi đến trước mặt bọn họ.

PPhùng Mạn khuôn mặt già nua, dáng người gù lưng, lông mày dài gần một thước, ông ta thần nhiên liếc nhìn đám người.

Mười lăm tên đặc vụ lập tức căng thẳng trong lòng, đứng trước mặt bọn họ thế nhưng là võ đạo Tông Sư!

Là người đứng sừng sững trên đỉnh võ đạo.

“Bây giờ, ta muốn các người trong vòng một canh giờ, xem hết những cuốn sách này.”

“Những sự kiện lớn nhỏ trên giang hồ gần đây, giang hồ danh nhân, bảng xếp hạng đao kiếm, v.v., các người đều phải ghi nhớ trong lòng.” Phùng Mạn ra lệnh.

Nhóm tử tù này bị nhốt quá lâu, không biết gì về những chuyện lớn nhỏ trên giang hồ, muốn sử dụng bọn họ thì trước tiên phải cho bọn họ biết tình hình giang hồ gần đây.

“Bắt đầu đi.” Phùng Mạn phát tay, ra hiệu cho đám người bắt đầu hành động, ông ta sai người mang đến một chiếc ghế rồi tùy ý ngồi xuống.

Mười lăm tên đặc vụ Đông Xưởng đi về phía chiếc bàn dài, mặc dù Đồng Lâm không biết chữ nhưng cũng phải giả vờ, hần đi đến bàn, tiện tay cầm một cuốn sách, trên đó viết “Giang Hồ Hiệp Nghĩa Bảng”.

Kim Hoán Tài đứng bên cạnh nghiêng đầu nhìn, Đồng Lâm mở trang sách, trang đầu tiên viết mấy chữ lớn ‘Đệ nhất đại hiệp giang hồ - Lãng Lý Bạch Điều ‘Trương Thuận’.’

“Giang hồ đệ nhất đại hiệp - Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận?” Kim Hoán Tài liếc mắt, vừa vận nhìn thấy dòng chữ

này, ông ta thốt ra một tiếng quái dị, thu hút sự chú ý của đám người xung quanh.

Tôn Thắng lúc ở trong ngục đã để lại ấn tượng quá sâu sắc, tài năng chửi của hắn chẳng khác nào cấp Tông Sư!

Chu Nhị Nương chen lên trước đến bên cạnh Đồng Lâm cầm lấy bảng Giang Hồ Hiệp Nghĩa, cẩn thận xem xét.

“Trương Thuận vì bách tính thiên hạ, bất chấp nguy hiểm, chém giết tên gian tặc Ma giáo Trương Mậu Tường, vốn là Bồ Chính Sứ Hồ Quảng.” Bảng Giang Hồ Hiệp Nghĩa đơn giản thuật lại sự tích của Tôn Thắng.

Chu Nhị Nương tiếp tục lật sang trang sau, trang thứ hai là: “Giang hồ đệ nhị đại hiệp - Vô Song Thần Chưởng Quỳnh Ngạo Hải.” Sự tích viết: “Quỳnh Ngạo Hải cản trở Mộ Dung Long Uyên, giành thời gian cho Trương Thuận.”

Những người khác cũng xúm lại.

“Chuyện Trương Thuận làm đã bị truyền ra rồi!”

“Hắn được minh oan rồi sao?”

“Chắc chắn, giang hồ đệ nhất đại hiệp, danh hiệu này thật oai phong!”

“Ghen tị sao? Dám giết Bồ Chính Sứ nhị phẩm ngay giữa đường, đây là chống lại triều đình, người có gan thử không?”

Đám người bàn tán xôn xao, tám tấc khen ngợi, đột nhiên có người kêu lên: “Các người mau xem Giang Hồ Chí mới nhất đi. Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải được cứu rồi! Có hai vị Tông Sư ra tay!”

“Trời ơi, còn là thiên hạ đệ nhất Tông Sư ra tay nữa!”

Đồng Lâm, Kim Hoán Tài, Chu Nhị Nương vội vàng lại gần.

Sau khi xem xong Giang Hồ Chí mới nhất, cả ba người đều nhìn nhau, vẻ mặt khó tin.

Kim Hoán Tài gật đầu, mỉm cười: “Ta đã nói rồi, tên tiểu tử này làm việc hiệp nghĩa, sao có thể chết được. Người như vậy tự có trời phù hộ, nhưng ta không ngờ lại có hai vị Tông Sư ra tay cứu hắn... Tiểu tử này có lai lịch gì vậy?” Kim Hoán Tài lẩm bẩm, vẻ mặt khó hiểu.

Chu Nhị Nương biết được sự tình, tảng đá trong lòng hoàn toàn rơi xuống.

Trước đó, lúc còn ở trong ngục, nàng đã hỏi Tiểu Liên cũng biết được Tôn Thắng không chết nhưng không rõ cụ thể chuyện gì đã xảy ra, giờ biết Tôn Thắng được người ta cứu đi, nàng đã hoàn toàn yên tâm.

“Hi hi, Chu Nhị Nương, như vậy là ngươi và Tôn Thắng không cần đợi đến kiếp sau để làm phu thê, kiếp này là được rồi.”

Đồng Lâm dùng khuỷu tay chọc nhẹ Chu Nhị Nương hai cái.

Chu Nhị Nương liếc xéo hắn một cái, không để ý đến hắn.

Chương 382: Chương 382

Mười lăm tên mật vụ Đông Xưởng sau khi xem xong sổ mới nhất của Giang Hồ Chí, tâm trạng xao động, những chuyện xảy ra mấy ngày nay thật quá rung động rồi.

Thiên hạ đệ nhất Tông Sư ra tay, cứu tiểu tử Trương Thuận kia đi rồi! Ôi chao, như vậy Trương Thuận chẳng phải sẽ ngang nhiên hoành hành trên giang hồ sao? Cái chỗ dựa này quá vững chắc mà.

Phùng Mạn ngồi trên ghế nghe đám người bàn tán, sắc mặt có chút khó coi, ông ta nhớ lại hôm trước trong cung, ngay cả một chiêu của Trần Diệp cũng không đỡ nổi... Bây giờ nghe đám người này bàn tán về Trần Diệp, trong lòng Phùng Mạn có chút không thoải mái.

Chẳng mấy chốc, một canh giờ trôi qua, mười lăm tên mật vụ Đông Xưởng đã xem xong toàn bộ những tin tức giang hồ gần đây, Phùng Mạn đứng dậy, đi đến trước mặt đám người khề ho hai tiếng, nói: “Những chuyện xảy ra gần đây trên giang hồ, các ngươi cũng đã rõ. Bây giờ, các ngươi nghe cho kỹ, nhiệm vụ đầu tiên mà bộ hạ giao cho là: Điều tra mối quan hệ giữa Trương Thuận, Đại Mệnh và Ngọc Diệp Đường.”

...

Khai Phong phủ, Trần Lưu huyện.

Trong Ý Thúc lâu, trên chiếc giường lớn mềm mại trải gấm đỏ, Tôn Thắng từ từ mở mắt, hần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời qua đỉnh đầu, đã quá giờ Ngọ.

“Ha...” Tôn Thắng ngáp một cái, tinh thần sảng khoái, hần quay đầu nhìn mỹ nhân kiều diễm bên cạnh, là một nữ tử trẻ xinh đẹp, gương mặt đầm lệ đang say ngủ, nữ tử có khuôn mặt tròn trịa, làn da trắng nõn, vẻ mặt có chút tiều tụy.

Tôn Thắng im lặng mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa một chút tự hào, hần lại quay đầu sang phía bên kia, là một nữ tử trẻ xinh đẹp khác cũng đang say giấc nồng, nữ tử này cũng có khuôn mặt tròn.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy nữ nhân này và nữ nhân mà Tôn Thắng đang ôm ở bên kia có đến tám chín phần giống nhau, hai nữ nhân này hóa ra là một cặp tỷ muội sinh đôi, Tôn Thắng nhìn hai nữ tử đều ngủ say vẻ mặt mệt mỏi, trong lòng tràn đầy tự hào.

Hần bị nhốt trong ngục tối mấy ngày nay đã sớm nhịn không được, hôm qua, Tôn Thắng từ biệt Trần Diệp xong liền bám sát phía sau Quỳnh Ngạo Hải và Nam Dật Vân, ba người cùng nhau đi đường, cùng dừng chân ở Trần Lưu, đêm đó, Tôn Thắng ăn uống no say, không kìm được tính tình liền lên vào Ý Thúy lâu, sau một đêm sinh ca, Tôn Thắng liền cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

“Đây mới là sống chứ!” Tôn Thắng mô hai nữ tử, giọng nói đầy cảm khái.

Một trong hai nữ tử khẽ nhú mày, từ trong ngủ mơ thức tỉnh, nàng ưm một tiếng rồi mở mắt ra.

Tôn Thắng thấy nàng tỉnh dậy thì không khỏi cười xấu xa, lật người lại.

“Công tử~~~” Nữ tử then thùng kêu lên, không lâu sau, sự náo động ở đây cũng đã đánh thức nữ tử đang ngủ say bên kia, nữ tử đỏ mặt, vô cùng xấu hổ.

“Còn cả nàng nữa, nàng cũng lại đây đi!” Tôn Thắng đưa tay ra, kéo nữ tử lại.

Nửa canh giờ sau, Tôn Thắng đứng dậy khỏi giường, mặc quần áo vào, hắn đưa tay vào lòng muốn để lại chút tiền thưởng cho hai nữ tử nhưng không ngờ lại trống không, lúc này Tôn Thắng mới nhớ ra hắn không mang theo tiền.

“Các nàng ở đây đợi một lát, ta đi rồi sẽ quay lại.”

Tôn Thắng buột miệng nói.

Hai nữ tử ngồi trên giường đỏ mặt, liếc nhìn Tôn Thắng đầy oán trách.

Tôn Thắng bước ra khỏi phòng sang phòng bên cạnh, đập cửa xông vào.

“Lão vương bát đản, đưa tiền đây! Trên người tiểu gia ta không có tiền.” Nam Dật Vân đang say rượu ngủ trên giường bị tiếng ồn ào đánh thức, ông ta ngồi dậy, mặt đầy tức giận.

“Thằng nhãi ranh, dù gì ta cũng là sư phụ của ngươi đây! Tôn trọng chút đi!”

Tôn Thắng nghênh ngang đi đến bên giường Nam Dật Vân, liếc nhìn người nữ nhân đầy đặn trên giường, bỗng nhiên, sắc mặt Tôn Thắng chợt thay đổi.

“Chậc chậc... Lão vương bát đản, hóa ra ngươi thích kiểu này!”

“Bái phục!” Tôn Thắng chấp tay với Nam Dật Vân.

“Cút!” Nam Dật Vân tiện tay đánh ra một luồng chưởng phong, Tôn Thắng vội vàng né tránh, hắn nhặt chiếc áo ngoài của Nam Dật Vân từ dưới đất lên, móc ra vài tờ ngân phiếu.

“Tiểu gia ta đi trước đây.”

“Nhị ca ta đoán chừng còn tại chờ ở khách sạn! “

“Nhanh cút đi!” Nam Dật Vân tức giận mắg.

Tôn Thắng lắc đầu, chặc chặc hai tiếg rồi đi ra ngoài phòng.

Hắ trở lại gian phòng của mình, vung tay lên, cho hai tỷ muội mỗi người năm mươi lượng.

Lập tức, trên mặt hai tỷ muội trở nên mừng rỡ.

“Đa tạ công tử! “

“Đa tạ công tử! “

Tỷ muội hai người mị nhắ như tợ, nói lời cảm tạ với Tôn Thắng.

Tôn Thắng tiếg lên lại sờ sờ hai người một cái, lúc này mới lưu luyến không rời đi ra khỏi phòng.

Rời khỏi Ý Thúy lâu, cắ bước trên đường.

Lúc này vừa qua khỏi buổi trưa, ánh nắng thẳng chiếu mặt đất khiến trên đường có chútb khô nóng.

Tôn Thắng chậm rãi từ từ đi bộ, chợt nghe bên cạnh có người đang nghị luận hắ.

“Giang hồ đệ nhất đại hiệp — Lắg Lý Bạch Điều Trương Thuận? “

“Trương Thuận này là người thế nào vậy? “

“Thế mà có thể được xưng tụng là giang hồ đệ nhất đại hiệp! “

Chương 383: Chương 383

“Cái gì thứ gì đây? Đại hiệp đệ nhất giang hồ?” Nghe thấy lời này, tai của Tôn Thắng vểnh lên, hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một quán trà nhỏ ven đường có mấy vị võ giả giang hồ đang ngồi, bọn họ ngồi quây quần bên nhau, cùng nhau xem một bảng xếp hạng do Thiên Cơ Lôu xuất bản.

Tôn Thắng trong lòng khẽ động, chậm rãi đi tới.

“Huynh đệ, các người đang nói gì vậy? Tên Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận kia mấy hôm trước chẳng phải vừa mới bị diều phỏ chém đầu sao? Sao đột nhiên lại trở thành đại hiệp đệ nhất giang hồ rồi?” Tôn Thắng vẻ mặt thiện tiến lại gần, khoác vai người kia.

Mấy vị võ giả kia liếc nhìn Tôn Thắng, một người trong số bọn họ đưa ra một ngón tay, nói: “Đưa một lượng bạc thì cho xem.”

Bảng xếp hạng của Thiên Cơ Lôu, Giang Hồ Chí giá không rẻ, nếu không có trao đổi thông tin thì chỉ có thể bỏ tiền ra mua.

Tôn Thắng rất thoải mái, lấy ra một tờ ngân phiếu mười lượng.

“Huynh đệ tìm giúp.”

“Được rồi!” Người kia lấy ra chín lượng bạc vụn đưa cho Tôn Thắng, các võ giả bên cạnh nhường chỗ, Tôn Thắng chen vào, đám người vây quanh bàn ngồi xuống.

“Giang Hồ Hiệp Nghĩa Bảng...” Lúc này Tôn Thắng mới biết đám người đang xem thứ gì, người kia lật đến trang đầu

tiên cho Tôn Thắng xem qua, ngay lập tức, biểu cảm của Tôn Thắng trở nên vô cùng đặc sắc.

Thiên Cơ Lôu vậy mà lại xếp hấn vào vị trí đầu tiên trong Giang Hồ Hiệp Nghĩa Bảng! Con mẹ nó...

Mẫu thân ơi, nghĩa phụ ơi, Thắng nhi có tiền đồ rồi!

Tôn Thắng trong lòng kích động, bảng xếp hạng do Thiên Cơ Lôu công bố sẽ được truyền khắp thiên hạ,.

Hít! Mình đây thật sự là nổi danh giang hồ rồi! .

Tôn Thắng kích động đến mức suýt chút nữa nhảy lên, hấn hít sâu vài hơi bình tĩnh lại, nhìn sang vị trí thứ hai.

Thấy Quỳnh Ngạo Hải đứng thứ hai, sắc mặt Tôn Thắng hơi thay đổi.

“Hả? Không đúng, sao nhì... Quỳnh Ngạo Hải lại là thứ hai?” Tôn Thắng không hài lòng, hấn và Quỳnh Ngạo Hải đã liên thủ giết Trương Mậu Tường, nếu không có Quỳnh Ngạo Hải cản trở Mộ Dung Long Uyên thì chỉ dựa vào hấn là không thể nào giết được Trương Mậu Tường.

Một võ giả cười nói: “Chút quanh co này mà ngươi cũng không hiểu? Người ra tay giết người là Trương Thuận, Quỳnh Ngạo Hải nhiều nhất là ngăn cản, kéo dài thời gian. Thiên Cơ Lôu rất công bằng, ngăn cản và ra tay giết người chắc chắn không giống nhau.”

Một lão giả mặc áo nho sam phe phẩy chiếc quạt trong tay nói: “Trên chiến trường, người lấy được đầu tướng địch thì công lao cũng cao hơn người khác một chút. Đây là chuyện bình thường.”

Tôn Thắng nghe hiểu nhưng sắc mặt vẫn không tốt.

Theo hấn thấy, hai người cùng ra sức thì xếp hạng cũng phải là đồng hạng nhất, chứ không phải một trước một sau.

Tôn Thắng bình tĩnh lại, cùng những người khác tiếp tục xem phía sau, bảng xếp hạng hiệp nghĩa của Thiên Cơ Lâu chỉ có một trăm người, những người có tên trên bảng đều là hiệp nghĩa chi sĩ, việc làm có lớn có nhỏ, lớn như Tôn Thắng, vì nước vì dân, nhỏ như thấy chuyện bất bình, rút dao tương trợ.

Đám người xem đến cuối thì đều ngạc nhiên.

Thứ hạng một trăm thực lực lại là bất nhập lưu!

“Bảng xếp hạng của Thiên Cơ Lâu có phải nhầm lẫn không? Sao người cuối cùng tên Lưu Trụ này lại có thực lực bất nhập lưu?” Vài võ giả xung quanh đều khó hiểu.

Lão giả mặc áo nho sam nhìn qua sự tích, mở miệng nói: “Các người xem, người tên Lưu Trụ này tuy thực lực chỉ là bất nhập lưu nhưng hắn vì báo thù cho bằng hữu mà xông vào nhà phú thương cùng huyện, tự tay chém đầu phú thương, té bái trước mộ bằng hữu, vì vậy mà bị phủ thành truy nã, trốn đông trốn tây.”

“Người này chỉ xét riêng hiệp tâm nghĩa khí thì đã đủ để lên bảng rồi!”

Giọng điệu lão giả có chút cảm khái, Thiên Cơ Lâu xếp bảng hiệp nghĩa, không xếp theo thực lực mà là thực sự xếp theo sự tích.

Rất công bằng công chính.

“Mẹ kiếp, hạng không có thực lực gì cũng có thể lên bảng xếp hạng, ta thực lực hậu kỳ tứ phẩm, chẳng lẽ không mạnh hơn hắn sao?” Một tên võ giả bên cạnh bất mãn nói.

“Các người nhìn chỗ này.” Một người chỉ vào cuối bảng xếp hạng nói: “Thiên Cơ Lâu đã nói, chỉ cần làm việc nghĩa hiệp, bất kể thực lực cao thấp thì đều có thể lên bảng. Bảng xếp hạng mỗi tháng cập nhật một lần, nói như vậy, nếu chúng

ta cũng làm việc nghĩa hiệp, chẳng phải cũng có thể lên bảng sao?” Một tên võ giả có chút hưng phấn nói.

Toàn bộ Đại Vũ chỉ xếp hạng 100 người, nếu có thể lên bảng thì quả là vinh dự cực lớn.

“Mẹ nó, ta không có bằng hữu bị bọn nhà giàu hại chết thì làm sao báo thù?”

“Ngốc, có thể thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Thiên hạ nhiều tên công tử bột như vậy, bọn chúng thường xuyên cướp dân nữ, chỉ cần chúng ta ra tay đường đường chính chính, dạy dỗ bọn chúng, tự nhiên có thể lên bảng rồi!”

Một tên võ giả có chút lo lắng nói: “Nếu bị hộ vệ của đối phương xử lý thì sao?”

“Vậy càng tốt, vì dạy dỗ tên công tử ác bá nên bị thương nặng, ta không tin Thiên Cơ Lôu không cho chúng ta cơ hội lên bảng!”

Có người cười nói: “Có lý, các người nghĩ xem, chúng ta ra giang hồ chẳng phải vì danh lợi sao. Lên bảng xếp hạng giang hồ nghĩa hiệp, sau này khi chúng ta già, đi làm hộ viện quản gia cũng coi như có tiếng tăm!”

Nhóm võ giả này thảo luận với nhau, càng lúc càng hưng phấn.

Chương 384: Chương 384

Tôn Thắng ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng phải nên làm việc nghĩa hiệp rồi sau đó mới lên bảng xếp hạng sao? Sao đến mắt bọn họ, lại là vì lên

Tôn Thắng trong lòng bất giác lạnh lẽo, hắn cảm thấy có gì đó rất rất không ổn.

Lúc này, trên đường xuất hiện vài tên bộ khoái, bọn họ cầm trên tay cáo thị đi đến ngã tư rồi dán lên tường.

Thấy vậy, lão nhân nho sam tò mò đứng dậy bước tới, một lát sau, ông trở lại.”Trương lão, trên cáo thị viết gì vậy? Có phải bộ khoái lại khoe khoang thành tích không?”

Lão nhân nho sam lắc đầu, vẻ mặt kỳ lạ nói: “Thú vị, đó là cáo thị của Lục Phiến Môn, nói rằng vụ việc của Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải đã được điều tra rõ ràng. Vụ việc có nguyên nhân, hoàng thượng khai ân, miễn tội cho Trương Thuận và Quỳnh Ngạo Hải.”

Trên ghế có người cười nói: “Hoàng đế này thật sự bị tát một bạt tai rồi. Thiên Cơ Lôu mới nhất đã truyền tin tức về vụ cướp pháp trường khắp nơi, bây giờ hắn làm vậy chẳng qua là để giữ thể diện thôi. Tông Sư ra tay, dù là hoàng đế cũng không làm gì được.” Người đó trong giọng nói lộ ra sự sùng bái nồng nàn đối với Tông Sư.

Lão nhân nho sam lắc đầu nói: “Đây là đánh vào mặt mũi của Hoàng thượng, dù là Tông Sư cũng không nên như vậy. Sức mạnh cá nhân dù mạnh đến đâu nhưng đối mặt với quân đội cũng không thể chống lại.”

Một võ giả nói: “Trương lão, điều này ông nói không đúng rồi, nếu ta có thực lực Tông Sư, ta sẽ trực tiếp lấy đầu lão hoàng đế đó rồi tự mình làm hoàng đế.”

Lão nhân nho sam cười nói: “Tông Sư thì tính là gì, bốn trăm năm trước, khi đó còn chưa phải là thiên hạ của Đại Vũ, lúc đó có một kỳ tài võ học, đột phá đến cảnh giới trên Tông Sư, hắn không cam lòng bị triều đình thống trị, cũng muốn tự mình làm hoàng đế cho nên đã ám sát hoàng đế lúc đó. Kết quả, hắn bị các vị vương gia từ khắp nơi đến dẹp loạn vây trong hoàng thành, mấy chục vạn đại quân đã vây hắn đến chết.”

Lão giả nho sam nhấp ngụm trà, hắng giọng rồi nói tiếp: “Giang hồ võ giả còn chẳng phải đối thủ của quân đội, huống chi là cấp Tông Sư. Tông Sư cũng là người, nội lực có hạn, nội lực cạn kiệt, chẳng lẽ chạy nhanh hơn ngựa chiến? Giết được ngàn người trong chốc lát, vậy vạn người thì sao? Mười vạn thì sao? Vài chục vạn thì sao?”

“Cho nên... Người trẻ tuổi à, tốt nhất nên kính sợ hoàng quyền một chút.”

Tôn Thắng ngồi bên lẳng lẽ lắng nghe, cảm thấy lão giả nói có lý, điều này khiến hắn không khỏi liên tưởng đến Trần Diệp.

Trần Diệp dù mạnh đến đâu thì chung quy cũng chỉ là người phàm, sau này làm việc vẫn nên thận trọng hơn, đừng để gây thêm phiền phức cho nghĩa phụ nữa...

Tôn Thắng thầm thở dài đứng dậy, đã biết rõ mọi chuyện rồi, hắn cũng nên đi thôi.

Trên mặt Tôn Thắng nở nụ cười, lần này có danh hiệu đệ nhất cao thủ giang hồ rồi, chuyện bình định Thái Hồ, thu phục đám thủy tặc kia chắc cũng không khó khăn gì đâu nhỉ?

...

Hai mươi ba ngày sau, ngày hai mươi chín tháng ba, Dư Hàng, phía nam thành.

“Giá giá!”

“Đát đát đát...”

Trong rừng rậm phía nam thành vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, vài con khoái mã từ trong rừng chạy ra, Đại Minh ngồi trên lưng ngựa nhìn xa xa về phía huyện thành Dư Hàng, nhìn thấy bức tường thành màu xám xanh quen thuộc, trên khuôn mặt chất phác của hắn hiện lên một tia xúc động, cuối cùng cũng trở về nhà rồi.

Rời nhà vài tháng, giờ trở về, trong lòng Đại Minh dâng lên một cảm xúc khác lạ, một cảm giác thân thuộc, gần gũi tự nhiên sinh ra.

Đại Minh nhẹ nhàng kéo dây cương, chậm bước ngựa, cảm nhận hơi thở của “nhà”, chuyến đi giang hồ này đã giúp hắn trưởng thành hơn rất nhiều.

Đại Minh chỉ vào khu rừng xung quanh, nói với Hùng Sơn: “Đại ca, nơi này cách chỗ ta đồn củi không xa, đi qua khu rừng này là tới rồi.”

Nhìn thấy rừng cây quen thuộc, Đại Minh bỗng cảm thấy ngửa tay, tính kỹ lại thì hắn đã lâu không đồn củi rồi, bây giờ có chút nhớ cảm giác khi đồn củi, một nhát rìu bổ xuống, thật là đã.

Hùng Sơn đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt phức tạp, giá mà Đại Minh chỉ là một tiểu phu thì tốt biết mấy.

Trên đường đến Dư Hàng, Hùng Sơn đã luôn suy nghĩ. Kế hoạch đưa Đại Minh về Đại Liêu của hắn đã thất bại rồi, sau lưng Đại Minh có một vị Tông Sư võ đạo, Trần Diệp không

thể nào cho phép Đại Minh dẫn quân đánh Đại Vũ. Trong mắt người Đại Vũ, người Liêu đều là dị tộc.

Khó khăn lắm mới tìm được một mầm mống đại tướng xung phong lâm trận, vậy mà không thể mang về...

Hùng Sơn thở dài, có chút bất lực.

Tiểu Liên, Hoàng Tam cùng những người khác cưỡi ngựa đi theo phía sau.

Càng đến gần Dư Hàng huyện, tâm trạng Tiểu Liên càng trở nên bồn chồn, không biết trong thời gian nàng rời nhà, viện trưởng sống có tốt không, nàng đi rồi, ai sẽ pha trà, đưa điểm tâm cho viện trưởng? Những việc lặt vặt, ai làm đây?

Tiểu Liên vừa cưỡi ngựa, vừa suy nghĩ vẩn vơ, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời, sắp đến giờ Ngọ rồi, Dục Anh Đường chắc đang nấu cơm.

Nàng vội vã trở về hẳn là có thể giúp được chút việc.

Chương 385: Chương 385

“Ta đi trước, trở về báo cáo với Tông Sư.” Tiểu Liên nói với đám người Hoàng Tam, Hà Ngũ.

Hoàng Tam khoanh tay trước ngực, miệng ngậm một ngọn cỏ, mỉm cười nhìn Tiểu Liên: “Xin Tiểu Liên tiểu thư thay mặt chúng ta hỏi thăm công tử.”

Tiểu Liên đeo khăn che mặt nhẹ nhàng gật đầu.

“Sẽ làm.” Nói xong, Tiểu Liên nhìn Đại Minh một cái, kéo chặt dây cương, con ngựa dưới thân phóng bốn vó, như tên rời khỏi cung, nhanh chóng chạy về phía Dư Hàng huyện.

Thấy vậy, Đại Minh kéo chặt dây cương, cũng định đuổi theo.

“Đại Minh?” Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ khu rừng bên cạnh, Đại Minh dừng tay, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam nhân trung niên mặc áo vải thô, trên lưng cõng một bó củi bước ra khỏi rừng.

Đại Minh vừa nhìn thấy nam nhân trung niên, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

“Từ thúc?” Nam nhân trung niên này cũng là một tiểu phu, là bạn của Trương Long, lần trước Tú Tú tìm Đại Minh, chính là Từ thúc đã báo tin.

Từ thúc nhanh chóng bước ra khỏi rừng đến bên cạnh Đại Minh, ông ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Đại Minh, giỏi quá! Đã biết cưỡi ngựa rồi! Ta nghe Trần viện trưởng nói, con đi theo tiêu sư đến Kinh Châu, trên đường đi như thế nào? Vẫn ổn chứ?” Từ thúc quan tâm hỏi.

Đại Minh đã theo Trương Long lên núi đốn củi hai năm, quan hệ của hắn với những tiểu phu trong núi rất tốt, Đại Minh cười ngây ngô, gãi đầu nói: “Vẫn ổn.”

Từ thúc mỉm cười: “Cơ thể con cường tráng như vậy, được tiêu sư để mắt tới cũng là điều bình thường.”

“Thế nào? Chuyến này kiếm được nhiều không?”

Đại Minh mặt đỏ lên, cười ngượng nghịu gật đầu.

“Vậy thì tốt! Haha, con không biết đâu, sau khi con đi, Uyển Nhi luôn nhớ đến con, lúc nào cũng mượn cớ mang đồ đến cho Trần viện trưởng, hỏi xem con đã về chưa, bây giờ con đã kiếm được tiền rồi, phải đối xử tốt với Uyển Nhi đấy.” Từ thúc ngữ khí chân thành dạy dỗ Đại Minh.

Đại Minh gãi đầu, trong lòng cảm động, hắn ngày càng áy náy với Uyển Nhi.

“Thôi, ta không làm chậm trễ con nữa, con về nhanh đi, nhớ đến thăm Uyển Nhi nhé, con bé đó hiền lành, nét na, nếu nhi tử ta chưa cưới... Thì ta nhất định phải nói chuyện với Trương Long.” Từ thúc cười ha hả, nháy mắt với Đại Minh.

Đại Minh gật đầu, hai người lại chào hỏi nhau vài câu rồi mới thôi, Đại Minh kẹp nhẹ bụng ngựa, ra hiệu cho ngựa chạy.

Hùng Sơn, Hoàng Tam và những người khác theo sau Đại Minh, cùng nhau chạy về phía huyện thành Dư Hàng.

Từ thúc đứng trên đường mòn nhìn theo bóng lưng Đại Minh, lẩm bẩm: “Mấy tháng không gặp, sao cảm thấy Đại Minh càng ngày càng vạm vỡ vậy. Lúc cưới ngựa, thoát nhìn ta còn không dám nhận.” Lúc này đứng cạnh Đại Minh, trong lòng ông có một cảm giác áp bức khó tả, có hơi sợ hãi.

“Thằng bé này mà đi lính, nhất định sẽ làm nên chuyện.” Từ thúc cảm thán một câu, ông thu lại ánh mắt, vác củi tiếp

tục lên đường,

...

Dục Anh Đường, luyện võ trường, mặt trời trên đỉnh đầu thiêu đốt, một giọt mồ hôi lăn xuống từ trán Trần Võ, chảy dọc theo má hấn.

“Plop...” một tiếng, mồ hôi rơi xuống đất biến thành một vệt mờ nhạt, chỉ trong vài nhịp thở là dấu vết của mồ hôi đã bị ánh nắng mặt trời làm khô, như thể chưa từng xuất hiện.

Trần Võ đứng tấn kiên định, ánh mắt kiên nghị, Trần Linh bên cạnh hấn cũng đang tập tấn, tư thế chuẩn mực, cả hai mặc bộ đồ tập mỏng nhẹ, mồ hôi nhễ nhại, miệt mài luyện tập những động tác cơ bản.

“Chóp chép...” Tiếng nhai đều đều vọng xuống từ mái hiên phòng tập võ, Hoa Tịch Nguyệt ngồi trên ghế tựa, bên cạnh là đĩa hạt dưa, bánh ngọt và ấm trà thơm, tay nàng cầm cuốn thoại bản giang hồ “Hiệp Khách Hành” đọc say sưa, thỉnh thoảng lại nhón hạt dưa, bóc vỏ rồi bỏ vào miệng.

Ăn hạt dưa một hồi, Hoa Tịch Nguyệt thấy khát nước liền nhấp một ngụm trà mát, miệng phát ra tiếng xuýt xoa khoan khoái, đây mới gọi là cuộc sống chứ!

Hoa Tịch Nguyệt nằm dài trên ghế, thư thái vô cùng, ban đầu, nàng nghĩ việc kèm Trần Võ và Trần Linh luyện tập cơ bản là một việc khổ sai, nhưng sau hai ngày, Hoa Tịch Nguyệt nhận ra mình có thể “lười biếng”, luyện tập cơ bản không phải là vấn đề khó khăn với nàng, nàng chỉ cần giám sát, chỉnh sửa tư thế cho hai đứa nhỏ là được, Trần Võ và Trần Linh đều rất kiên trì, cũng không cần nàng phải lo lắng nhiều, cho nên từ chỗ phản đối, Hoa Tịch Nguyệt đã chủ động gọi hai đứa trẻ đi tập võ...

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến một ngày, nàng buồn chán đi vào thư phòng của Trần Diệp, muốn xem có bí tịch võ công nào không, kết quả, nàng tìm thấy vài cuốn thoại bản giang hồ chất lượng cực cao mà nàng chưa từng đọc, từ đó, Hoa Tịch Nguyệt bắt chước Trần Diệp, kê ghế tựa, pha trà, chuẩn bị hạt dưa, bánh ngọt, mỗi ngày ngoài giờ ăn, Hoa Tịch Nguyệt lại lôi hai đứa trẻ đến phòng tập võ, mượn cớ là củng cố căn cơ nhưng thực chất là để Hoa Tịch Nguyệt ngồi trên ghế tựa đọc truyện giải trí, vừa nhâm nhi hạt dưa uống trà, vừa đọc truyện.

Hoa Tịch Nguyệt lúc này mới hiểu được niềm vui của Trần Diệp.

Thật là sướng khoái mà!

Chương 386: Chương 386

Hoa Tịch Nguyệt đã lật trang cuối cùng của cuốn “Hiệp Khách Hành”, nàng liền nhìn hai đứa trẻ đang nghiêng răng kiên trì, mở miệng nói: “Được rồi.”

Trần Võ và Trần Linh giật mình, thở phào nhẹ nhõm, hai đứa trẻ khép chặt hai chân, cố chịu đựng cảm giác khó chịu của cơ bắp rồi nhanh chóng đá chân, đuổi các cơ.

Hoa Tịch Nguyệt đứng dậy khỏi ghế tựa, một hơi uống cạn chén trà.

“Sáng nay đến đây thôi, đến giờ Ngọ rồi, nên về ăn cơm rồi.” Hoa Tịch Nguyệt nói với hai đứa trẻ.

Trần Võ và Trần Linh cả người ướt đẫm mồ hôi, vừa thở hổn hển vừa gặt đầu, chúng lấy một chiếc khăn từ chậu nước trên mặt đất bên cạnh, vắt khô rồi lau mồ hôi trên mặt.

Hoa Tịch Nguyệt đứng dưới ánh nắng mặt trời, cảm nhận hơi ấm từ ánh nắng, nàng khẽ nheo mắt, thoải mái đuổi người, sáng chiều đều có thể nghỉ gần nửa ngày, cuộc sống này thật là quá tuyệt vời. Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên cảm thấy Trần Diệp ở một số khía cạnh cũng khá tốt.

Chẳng mấy chốc, Trần Võ và Trần Linh thu dọn xong xuôi, đi theo Hoa Tịch Nguyệt ra khỏi đại viện, ba người đi qua một con phố dài, hướng về phía Dục Anh Đường.

Không lâu sau, ba người trở lại trước cửa Dục Anh Đường, chưa kịp vào trong thì trên đường phố đã truyền đến cảm giác rung động nhẹ.

“Đát đát đát...” Tiếng vó ngựa rõ ràng vang lên trên con đường lát đá xanh, Hoa Tịch Nguyệt dừng lại, theo bản năng nhìn về phía nguồn âm thanh, chỉ thấy một con khoái mã chạy trên đường, trên lưng ngựa là một nữ tử trẻ mặc hắc y, nữ tử đeo mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt sắc sảo, lạnh lợi.

Hoa Tịch Nguyệt và nữ tử bốn mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: “Là ngươi!”

“Là ngươi?”

Tiểu Liên nhảy xuống ngựa, Khổng Tước Linh trượt ra khỏi tay áo phải, nàng cảnh giác nhìn Hoa Tịch Nguyệt: “Ngươi làm gì ở đây?”

Hoa Tịch Nguyệt cảm nhận được một luồng nguy hiểm từ Tiểu Liên, trong lòng hơi giật mình.

Nguy hiểm?

“Nàng có thể giết mình ư?”

Hoa Tịch Nguyệt giật mình, từ khi đột phá đến nhất phẩm đỉnh phong, nàng rất ít khi cảm nhận được thứ gọi là nguy hiểm này, không ngờ vừa chạm mặt Tiểu Liên, Hoa Tịch Nguyệt thứ cảm giác này lại trỗi dậy, điều này khiến nàng không khỏi thu lại thái độ khinh thường.

Hoa Tịch Nguyệt mở tay phải ra, trong lòng bàn tay không biết từ đâu lấy ra một nắm thiết sa mịn, nàng truyền nội lực vào thiết sa, cẩn thận đề phòng.

“Ta làm gì ở đây thì liên quan gì đến ngươi.” Hoa Tịch Nguyệt không trả lời câu hỏi của Tiểu Liên mà hỏi ngược lại.

“Ngươi làm gì ở đây?”

Trần Võ và Trần Linh bên cạnh khi nhìn thấy Tiểu Liên thì lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Tiểu Liên tỷ tỷ.” Trần Võ nhiệt tình gọi.

Trần Linh cười nhẹ với Tiểu Liên, trên mặt lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Tiểu Liên khẽ gật đầu, ánh mắt rơi vào Trần Võ và Trần Linh, với nhãn lực của mình, nàng lập tức nhận ra sự tuần hoàn khí huyết trong cơ thể hai người, giống như vừa mới vận động mạnh.

Tiểu Liên không trả lời câu hỏi của Hoa Tịch Nguyệt, nàng khẽ cau mày, nhận ra manh mối.

“Người đang dạy hai đứa nhỏ luyện võ? Viện trưởng có biết không?”

Chưa đợi Hoa Tịch Nguyệt lên thì Trần Võ đã nhanh nhẩu nói: “Tiểu Liên tỷ tỷ, Tiểu Nguyệt tỷ là nha hoàn mới đến, võ công của tỷ ấy rất cao cường, cha bảo tỷ ấy trông chúng ta luyện võ.”

Nghe vậy, Tiểu Liên nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái thật sâu.

Hoa Tịch Nguyệt mở to đôi mắt, hung hăng trừng lại.

Muốn đánh nhau? Tới đây tới đây! Sợ người sao?

Tiểu Liên không để ý đến nàng, nàng tiện tay dắt ngựa sang một bên, vỗ tay ba cái rồi không quan tâm đến con ngựa nữa, lát nữa tự nhiên sẽ có người của Ngọc Diệp Đường đến dắt ngựa đi.

Tiểu Liên khẽ co tay phải lại cắt Không Tước Linh rồi bước đến bên cạnh Trần Linh, đưa tay xoa đầu nhỏ của tiểu nữ hài.

Trần Linh ngẩng đầu lên, cười ngại ngùng.

Trong Dục Anh Đường, Tiểu Liên và Trần Linh khá thân thiết, có lẽ vì Tiểu Liên từ khi trở thành sát thủ đã ít nói, khiến nàng và người cũng ít nói như Trần Linh trở nên gần gũi hơn.

Con người luôn thích những người giống mình mà.

Tiểu Liên dẫn hai đứa trẻ vào Dục Anh Đường.

Hoa Tịch Nguyệt thấy Tiểu Liên không có ý định ra tay nên cũng thu lại nắm thiết sa trong tay, nàng đi theo phía sau, nhỏ giọng lầm bầm:

“Chỉ là thực lực nhị phẩm, dựa vào cơ quan ám khí. Đó cũng không phải là thực lực của chính ngươi.”

Tiểu Liên không để ý đến những lời lầm bầm của Hoa Tịch Nguyệt.

Bước vào Dục Anh Đường, một mùi cơm thơm phức nồng nàn bay ra từ nhà bếp.

Trần Võ và Trần Linh đã đói bụng từ lâu, lúc này ngửi thấy mùi cơm thơm, hai đứa nhỏ bắt đầu nuốt nước miếng.

Trong viện có vài đứa trẻ đang chạy nhảy, chúng vốn dĩ cười toé toét nhưng khi thấy Tiểu Liên trở về thì tất cả đều rụt cổ lại, chạy biến đi mất.

Tiểu Liên khá có uy ở Dục Anh Đường.

Tiểu Liên không để ý đến những đứa trẻ đó mà đi thẳng đến đại sảnh, đến cửa đại sảnh, Tiểu Liên đưa tay vào trong ngực lấy ra một gói giấy nhỏ, sau đó, nàng hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

“Tiểu Liên à?”

“Vào đi.” Giọng của Trần Diệp vang lên từ trong đại sảnh.

Chương 387: Chương 387

Lúc Tiểu Liên bước vào Dục Anh Đường thì Trần Diệp đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng.

Tiểu Liên cầm gói giấy nhỏ bước vào đại sảnh, Trần Diệp ngồi trên ghế, bên cạnh là một đĩa đậu phộng luộc nước muối và một ấm trà xanh.

“Trở về rồi à, trên đường vất vả rồi.” Trần Diệp nhìn nữ tử ngày càng xinh đẹp trước mặt, mỉm cười nói.

“Cũng ổn, không vất vả lắm.”

“Đại Minh đâu?” Trần Diệp hỏi.

“Đại Minh ở phía sau, sắp đến rồi.”

Tiểu Liên vừa nói vừa bước đến bên cạnh Trần Diệp.

“Viện trưởng, đây là chè xanh Lục An mà ta mua lúc đi qua An Huy.” Tiểu Liên đặt gói giấy nhỏ lên bàn, giọng nói hơi xúc động.

“Ồ? Chè xanh Lục An à!” Trần Diệp sáng mắt lên.

Chè xanh Lục An là một trong mười loại trà nổi danh, vị ngọt thanh khiết, thoang thoảng hương hạt dẻ chín, đây quả là một món quà quý.

“Đa tạ người đã có lòng.” Trần Diệp cười mỉm.

khuôn mặt Tiểu Liên dưới lớp khăn voan mỏng ứng đỏ, nàng gật đầu không nói thêm gì.

“Vừa hay cũng sắp đến giờ cơm rồi, trưa nay cứ ăn tạm một chút, tối nay sẽ làm cơm ngon để đón gió tẩy trần cho mọi người.”

“Vâng.” Tiểu Liên gật đầu, nói: “Vậy viện trưởng, ta ra ngoài bếp phụ một tay.”

“Đi đi...” Trần Diệp cười tủm tỉm.

Tiểu Liên cung kính cáo lui, nàng vừa ra khỏi sảnh thì thấy Đại Minh cũng xuất hiện ở cửa Dục Anh Đường, hắn đang đeo chiếc hộp gỗ đựng Kỳ Lân phủ, cả người như một tấm cửa lớn.

Lúc này Hoa Tịch Nguyệt từ phòng của các nha hoàn bước ra, nàng vừa nhìn thấy Đại Minh thì trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Gã lực lưỡng này lại từ đâu chui ra vậy?

Hoa Tịch Nguyệt quan sát Đại Minh kỹ hơn, nhận ra hắn không biết võ công, chỉ là một người bình thường.

Nhìn cũng khá đáng sợ, ta còn tưởng là cao thủ luyện võ cơ đấy.

Hoa Tịch Nguyệt trầm nghĩ, rồi thu lại ánh mắt.

Đại Minh đi thẳng vào sảnh, hắn cũng chú ý đến Hoa Tịch Nguyệt, liền mỉm cười thân thiện với nàng.

Hoa Tịch Nguyệt cũng lịch sự đáp lại.

Chiếc hộp gỗ mà Đại Minh đeo trên lưng được quấn bằng vải, hắn đã rút kinh nghiệm từ lần trước nên không quấn quá chặt, trong lúc di chuyển, thỉnh thoảng lại lộ ra một góc hoa văn Kỳ Lân.

Hoa Tịch Nguyệt chú ý đến hoa văn Kỳ Lân lộ ra đó.

Hoa văn trên chiếc hộp gỗ sau lưng nam nhân lực lưỡng này sao trông quen quen vậy?

Nàng khẽ nheo mắt, ký ức lướt qua trong đầu, bất chợt, đôi mắt đẹp của Hoa Tịch Nguyệt mở to.

Nhớ ra rồi! Hoa văn trên hộp gỗ giống hệt hoa văn trên chiếc rìu đứng thứ mười sáu trong Giang Hồ Bình Khí bảng!

Hoa Tịch Nguyệt sững sờ tại chỗ, nàng liên tưởng đến người tên “Đại Mệnh” được nhắc đến trong Giang Hồ Chí, tay cầm rìu lớn, sức mạnh vô song, chỉ một chiêu đã đánh tướng quân Kim Ngô canh giữ thành ngã ngựa, sức mạnh sánh ngang mãnh tướng trên chiến trường.

Hoa Tịch Nguyệt nuốt nước bọt, nàng thuận tay kéo một đứa trẻ đang chạy nhảy lại hỏi: “Tiểu Thập, nam nhân vừa rồi là ai vậy?”

Đứa trẻ tên Tiểu Thập gãi đầu nói: “Người đó là Đại Minh ca đó. Tiểu Nguyệt tỷ tỷ không biết sao?”

Đại Minh, Đại Mệnh!

Hoa Tịch Nguyệt chợt hiểu ra, trong nháy mắt, cái đầu nhỏ thông minh của nàng nhanh chóng vận động, móc nối vài thứ lại với nhau.

Tiểu Liên, Tôn Thắng, Đại Minh... Sát thủ, thủy phi, mãnh tướng...

Hoa Tịch Nguyệt run rẩy, nàng cảm thấy mình dường như đã biết những điều không nên biết rồi, nơi mà Trần Diệp này mở đầu phải Dục Anh Đường...

Trần Diệp... hẳn muốn làm gì đây?

Hoa Tịch Nguyệt run rẩy, dù là mở tông môn ẩn thế thì cũng không phải kiểu mở thế này chứ... Ai lại đào tạo các loại đệ tử đa lĩnh vực thế này?

Trần Nghị, Trần Oánh học y, Trần Võ, Trần Linh học võ...

Hoa Tịch Nguyệt lại bắt đầu mở rộng trí tưởng tượng, một ý nghĩ lóe lên, chẳng lẽ Trần Diệp muốn xưng bá giang hồ?

Dành thời gian đào tạo một nhóm nhân tài các lĩnh vực rồi thống nhất giang hồ?

Hoa Tịch Nguyệt liên tưởng đến mấy cuốn thoại bản tiểu thuyết mình từng đọc, ý nghĩ bắt đầu như ngựa hoang mất cương, phi nước đại, sau một hồi suy nghĩ vẩn vơ, nàng càng tin vào suy đoán của mình.

Xong rồi... hình như lại biết chuyện không nên biết nữa rồi, phải làm sao đây?

Hoa Tịch Nguyệt chợt muốn bỏ trốn, nhưng nàng lại có chút không nỡ mấy cuốn thoại bản giang hồ chưa đọc xong kia, những câu chuyện trong đó đều là nàng chưa từng xem qua.

“Tiểu Nguyệt!? Đến bưng đồ ăn!” Trong bếp truyền đến tiếng Xuân Đào.

“Đến đây.” Hoa Tịch Nguyệt theo bản năng đáp lại một câu.

Nhìn vào mặt mũi gia gia ta, Trần Diệp chắc sẽ không làm gì ta đâu nhỉ? Huống chi ta đã đến đây làm công một tháng rồi, chỉ cần ta không biểu lộ ra là ta biết thì ta sẽ an toàn mà nhỉ?

Nàng vừa đi về phía nhà bếp vừa suy nghĩ, trong lòng lại có chút lo lắng,

...

Đại Minh bước vào đại sảnh, cung kính gọi một tiếng:

“Cha.” Trần Diệp mỉm cười gật đầu, hẩn nhìn Đại Minh cao gầy bảy thước, quan tâm hỏi:

“Trên đường có mệt không.”

Đại Minh gãi đầu, cười ngốc: “Cũng tạm.”

“Sắp ăn cơm rồi, ta đoán hôm nay con sẽ về nên bảo nha hoàn làm thêm nhiều chút.”

“Người nghĩa huynh của con cũng có ở đây chứ?”

“Gọi hấn vào ăn cùng đi, khách đến là khách quý mà.”
Trần Diệp ôn hòa nói.

Đại Minh gật đầu thật mạnh rồi chạy ra viện gọi Hùng Sơn vào.

Hai huynh đệ cùng bước vào nhà ăn, trong nhà ăn có mấy chiếc bàn dài xếp thành hàng, hai bên đã ngồi đầy trẻ nhỏ, còn Trần Diệp thì ngồi ở vị trí chủ tọa.

Chương 388: Chương 388

Hùng Sơn vừa thấy Trần Diệp thì trên mặt đã lộ ra vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Trần Diệp không đeo mặt nạ.

Vị Trần Tông Sư này thật trẻ! Trông như mới ngoài hai mươi tuổi, thậm chí còn trẻ hơn mình!

Hùng Sơn trong lòng chấn động, nghe nói những người tu luyện nội công Đạo môn đều có thuật trú nhan, chẳng lẽ Trần viện trưởng cũng tinh thông thuật này?

Hùng Sơn thầm đoán, ngoài mặt lại cung kính hành lễ với Trần Diệp.

Trần Diệp khẽ gật đầu đáp lại.

“Đại Minh, con và Hùng Sơn ngồi bên này đi.” Trần Diệp chỉ vào vị trí không xa bên cạnh mình.

“Vâng.” Đại Minh dẫn Hùng Sơn ngồi xuống.

Mấy đứa trẻ trong Dục Anh Đường rất ngoan ngoãn yên lặng, chúng chớp chớp đôi mắt to, tò mò nhìn Hùng Sơn.

Hùng Sơn cũng mỉm cười hiền lành với lũ trẻ.

Tiểu Phúc ngồi cạnh Trần Diệp tò mò nhìn chằm chằm Hùng Sơn, đôi mắt to đen trắng rõ ràng của tiểu nữ hài đảo liên tục, trông như đang ủ mưu gì đó.

“Bốp!” một tiếng vang nhẹ.

“Ái dà!” Tiểu Phúc ôm đầu, nước mắt lưng tròng kêu lên.

Tiểu Liên ngồi bên cạnh, tay trái bưng thức ăn, tay phải vừa mới thu về, thản nhiên nói: “Lại ủ mưu gì nữa đây?”

“Ta nào có! Tiểu Liên tỷ tỷ vừa về đã bắt nạt ta!” Tiểu Phúc mặt đầy ầm ức, giọng điệu nũng nịu nói, tiểu nữ hài ôm lấy cánh tay Trần Diệp, làm nũng: “Cha! Cha xem Tiểu Liên tỷ tỷ kia, vừa về đã bắt nạt con ~~~”

Trần Diệp cười mỉm xoa đầu Tiểu Phúc: “Được rồi, được rồi. Lát nữa cha phạt Tiểu Liên rửa bát nhé?”

Tiểu Phúc gật đầu lia lịa: “Bắt tỷ ấy rửa sạch tất cả bát luôn!”

Tiểu nữ hài quay người lại, thừa lúc Trần Diệp không nhìn thấy liền lè lưỡi với Tiểu Liên.

Tiểu Liên mặt không cảm xúc giơ tay phải lên, dọa Tiểu Phúc lại chui vào lòng Trần Diệp.

Lại có vài nha hoàn bưng mâm thức ăn lần lượt đi vào, Hoa Tịch Nguyệt thì bưng một bát canh đi theo sau.

Vừa vào phòng ăn lại thấy Tiểu Liên ngồi ở vị trí thường ngày của mình thì bỗng sững người.

Tiểu Liên không thèm nhìn nàng, cầm bát múc cho Tiểu Phúc một bát cơm rồi lại bắt đầu múc cơm cho những đứa trẻ xung quanh, dáng vẻ thành thạo.

Trong khoảnh khắc, trong lòng Hoa Tịch Nguyệt chợt dâng lên một cảm giác khó tả.

Nha hoàn Xuân Đào đặt mâm thức ăn xuống, chú ý đến Hoa Tịch Nguyệt đang đứng ngây ra thì lập tức thông minh hiểu ra vấn đề.

“Tiểu Nguyệt lại đây.” Xuân Đào vẫy tay với Hoa Tịch Nguyệt, bên cạnh nàng nàng còn một chỗ trống.

Hoa Tịch Nguyệt hơi mất tự nhiên ngồi xuống.

Vài nha hoàn bắt đầu giúp bọn trẻ múc cơm, trên bàn ăn rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhai của mỗi người.

Hoa Tịch Nguyệt thì vừa ăn cơm vừa liếc mắt nhìn về phía Tiểu Liên.

Tiểu Liên và Trần Diệp chỉ cách nhau một Tiểu Phúc, nàng thỉnh thoảng gấp thức ăn vào bát Trần Diệp, Tiểu Phúc cũng thỉnh thoảng nghịch ngợm, lén bỏ hạt tiêu gừng vào bát Tiểu Liên.

Tiểu Liên không chút nào nuông chiều, tay khẽ động, chưa kịp để Tiểu Phúc kịp phản ứng thì đã gõ vào đầu Tiểu Phúc. Tiểu Phúc mếu máo nhưng không dám nói gì.

Tự tiểu nữ hài nghịch ngợm, Trần Diệp sẽ không bênh vực, nhưng Tiểu Phúc vẫn không ngừng cho Tiểu Liên hạt tiêu với gừng.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn cảnh này, trong lòng không hiểu sao lại có chút khó chịu.

Chẳng mấy chốc, bữa ăn đã kết thúc, Tiểu Liên, Trần Oánh, Trần Linh giúp các nha hoàn dọn bát đĩa.

“Cha, ta... Ta muốn đi gặp Uyển Nhi.” Đại Minh ăn uống no say, mặt đỏ bừng nói với Trần Diệp.

Trần Diệp mỉm cười nhìn Đại Minh, nói:

“Đi đi, mang theo chút quà, đừng có đi tay không.” Đại Minh gật đầu lia lịa.

Hùng Sơn cũng chấp tay cáo lui, pử trước mặt Trần Diệp, hắn luôn cảm thấy một cỗ áp lực vô hình. Dù sao thân phận Hùng Sơn cũng đặc biệt, nếu bị người ta phát hiện ra thì rất có thể sẽ chết ở Đại Vũ.

Đại Minh và Hùng Sơn rời đi, Trần Diệp cũng đứng dậy về phòng, vừa ngồi xuống thì ngoài cửa đã vang lên tiếng bước

chân.

“Kèo kẹt...” một tiếng, Tiểu Liên đẩy nhẹ cửa phòng, tay cầm một ấm trà.

“Viện trưởng, trà đã pha xong rồi.” Tiểu Liên đặt ấm trà chè xanh Lục An lên bàn bên cạnh Trần Diệp.

Trần Diệp nháy mắt với Tiểu Liên: “Không cần rửa bát đâu, ta đỡ Tiểu Phúc rồi.”

Dưới lớp mạng che mặt, Tiểu Liên khẽ cười, sống chung với Trần Diệp hai năm, nàng tự nhiên hiểu rõ tính cách của hắn.

“Viện trưởng, tháng này ngài chưa xem Giang Hồ Chí phải không? Để ta về đường khẩu lấy cho ngài một phần.” Tiểu Liên nói khẽ.

Trần Diệp rót một chén trà: “Vẫn chưa xem, người đi mau đi, thuận tiện nói với Hoàng Tam bọn họ, lần này bọn họ vất vả rồi, ta cho mỗi người bọn họ nghỉ một tháng để bọn họ thư giãn một chút.”

Tiểu Liên gật đầu: “Vâng!” Nàng đẩy cửa ra, sau khi đi ra lại thuận tay đóng lại.

Trần Diệp bưng chén nhấp một ngụm chè xanh Lục An, nước trà vào miệng đậm đà ngọt hậu, mang một chút hương hạt dễ nhận nhận khác với các loại trà khác, uống rất ngon.

Vừa uống một ngụm thì ‘kèo kẹt...’, cửa phòng lại vang lên một tiếng nhẹ, Hoa Tịch Nguyệt bước vào, tay cầm một ấm trà.

“Viện trưởng, ta...” Hoa Tịch Nguyệt còn chưa nói xong thì nàng đã chú ý tới ấm trà bên cạnh Trần Diệp và chén trà trong tay hắn.

Chương 389: Chương 389

“Hửm? Tiểu Nguyệt à... Người cũng đến đưa trà sao?” Trần Diệp nhìn thấy ấm trà trên tay Hoa Tịch Nguyệt, cười nói: “Đề đây đi.”

Hoa Tịch Nguyệt hoàn hồn, đi đến đặt ấm trà lên bàn, nàng liếc mắt nhìn ấm trà nhỏ bên cạnh, khẽ hít hà.

“Chè xanh Lục An của An Huy?” Hoa Tịch Nguyệt hỏi.

“Ừ, đoán đúng rồi, có chút trình độ.” Trần Diệp gật đầu.

Hoa Tịch Nguyệt nhớ lại trước khi mình bước vào thì Tiêu Liên đã đến đây rồi.

Không hiểu sao, trong lòng nàng có chút bức bối khó tả, cứ như thế, công việc vốn dĩ vẫn do nàng làm giờ bỗng nhiên bị người khác thay thế, chuyện này khiến Hoa Tịch Nguyệt có chút khó chịu.

Nàng bấu môi đỏ mọng, rời khỏi đại sảnh.

Trong viện Dục Anh Đường, một đám trẻ con chạy tới chạy lui, vừa ăn trưa xong nên chúng còn chưa buồn ngủ, một lát nữa mới đến giờ ngủ trưa, bọn trẻ rất trân trọng thời gian chơi đùa trước khi nghỉ trưa này.

Hoa Tịch Nguyệt rầu rĩ không vui đi về phía phòng của các nha hoàn, không biết tại sao, nàng lại cảm thấy có chút tâm phiền.

“Loại vật tình yêu này thực sự rất ảnh hưởng đến người rất nhiều, mặc dù nói tình yêu có ngọt ngào, nhưng sự phiền muộn của con người cũng bắt nguồn từ tình yêu.” Một giọng nói tròn trịa thong thả vang lên từ bên cạnh.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt rùng mình.

“Không! Không thể nào!” Hoa Tịch Nguyệt hoảng hốt nói.

“Người nhìn một nam nhân có đối xử tốt với người hay không thì đừng nhìn hành vi của hắn, mà hãy nhìn cái giá mà hắn phải trả cho hành vi đó.” Âm thanh kia tiếp
 WWMRaiYSR nói.

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên bậc thềm trước phòng có một tiểu mập mạp khoảng sáu tuổi đang ngồi, tiểu nam hài đang cầm một cuốn sách, thông thả đọc, tiểu nam hài ngẩng đầu lên, mỉm cười với Hoa Tịch Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt tử tử, tử có vẻ không vui nhỉ.” Tiểu nam hài ngữ khí non nớt.

Hoa Tịch Nguyệt hít một hơi thật sâu, ngồi xổm trước mặt tiểu nam hài.

“Ta không sao. Tiểu Cửu đang đọc sách gì vậy? Để ta xem nào.”

Hoa Tịch Nguyệt đưa tay ra, ý bảo tiểu mập mạp đưa đồ cho mình, tiểu mập mạp là đứa nhỏ đứng thứ chín trong Dục Anh Đường, lắc đầu: “Không đưa đâu.”

Tiểu nam hài nghiêm nghị nói: “Ta từ chối! Đây là cuốn sách ta tìm thấy ở thư phòng.”

Tiểu Cửu khép sách lại, nhìn Hoa Tịch Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt tử tử, sự không vui của tử đều thể hiện trên mặt, ta đã nhìn ra rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt lập tức phản bác: “Ta không có, ta vui lắm.”

Tiểu Cửu thở dài, giả vờ trưởng thành, chậm rãi nói: “Tiểu Nguyệt tử tử, tử có biết không, Tiểu Thập rất thích ăn cá nhưng

lần nào trên bàn ăn cũng không tranh được với Tiểu Phúc, mỗi lần cá của nó bị Tiểu Phúc cướp đi, biểu cảm trên mặt nó đều y hệt tỷ.”

“Nếu tỷ thích cha thì tỷ phải chủ động lên.”

Hoa Tịch Nguyệt như mèo xù lông nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

“Người... người nói bậy! Ta mới không thích hần! Đồ nhóc con, người biết cái gì!” Hoa Tịch Nguyệt có chút bất mãn nhìn Tiểu Cửu, giật lấy cuốn sách trong tay tiểu nam hài.

“Ấy! Đó là sách ta tìm thấy mà!” Khuôn mặt mồm mĩm của Tiểu Cửu lộ ra vẻ u oán.

“Xem xong sẽ trả người!” Hoa Tịch Nguyệt cầm cuốn sách, không quay đầu lại mà bỏ đi.

Tiểu Cửu bĩu môi, nhìn bóng lưng Hoa Tịch Nguyệt, lắc đầu: “Do dự sẽ thất bại, chân thành sẽ thành công cốc. Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không được rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt tai thính mắt tinh, nghe thấy câu cuối cùng Tiểu Cửu nói, nàng không khỏi trợn trắng mắt.

Thằng nhóc học mấy câu này ở đâu vậy? Chẳng lẽ là trong cuốn sách này?

Hoa Tịch Nguyệt nhìn cuốn sách trong tay, chỉ thấy trên bìa sách viết mấy chữ lớn ‘Tổ Sư Gia Ngũ Lục’.

Đây là sách gì vậy? Tổ Sư Gia Ngũ Lục?

“Có truyền dạy bí tịch võ công không?” Hoa Tịch Nguyệt không nhịn được mở trang đầu tiên, một dòng chữ liền hiện ra trước mắt, Hoa Tịch Nguyệt khẽ run lên.

“Khi cảm xúc của bản thân bị một người chi phối thì đừng do dự mà hãy xóa ngay lập tức.”

...

Đại Minh và Hùng Sơn đang đi trên đường phố Dư Hàng huyện, hôm kia đã lập hạ, thời tiết càng thêm nóng bức.

“Minh đệ, đệ thật sự muốn nói chuyện của Tú Tú cho thế tử tương lai của mình sao?” Hùng Sơn đi bên cạnh Đại Minh, thô thanh thô khí hỏi hỏi.

Đại Minh tay xách một miếng thịt xông khói và mấy gói giấy, thịt xông khói là hẩn lấy ở Dục Anh Đường, gói giấy là quà hẩn mua cho Uyển Nhi trên đường về.

Đại Minh gật đầu: “Ta có lỗi với Uyển Nhi, nàng nên biết lý do thực sự ta đến Kinh Châu.”

Hùng Sơn nhìn Đại Minh, vỗ vai hẩn.”Minh đệ à, không phải đại ca nói người, chuyện kiểu này, người đừng nói với thế tử tương lai của mình. Chỉ cần người nói thì nàng có thể nhớ cả đời, sau này vẫn sẽ canh cánh trong lòng đấy.”

Đại Minh cười lắc đầu: “Uyển Nhi không phải người như vậy, ta nói chuyện tử tế với nàng, nàng nhất định sẽ hiểu.”

Thấy Đại Minh đã quyết tâm, Hùng Sơn cũng không tiện khuyên nữa, Minh đệ vẫn còn quá trẻ, đợi ngày sau hẩn ném trái loại đau khổ này thì sẽ hiểu ý nghĩa lời nói của mình hôm nay.

Hai người đi dọc con đường, băng qua vài con phố, đến một khoảng tiểu viện hẹp.

“Trương thúc?” Đại Minh tay xách đồ, đứng ngoài đại viện cất tiếng gọi.

Tuy trên danh nghĩa là nữ tế tương lai của Trương Long, nhưng vì chưa chính thức thành hôn nên hẩn chỉ có thể gọi ông là thúc.

Chương 390: Chương 390

Từ trong nhà, một nữ nhân trung niên bước ra, nhìn thấy Đại Minh, ánh mắt bà lộ rõ vẻ vui mừng.

“Đại Minh, con về rồi à! Trương thúc của con vẫn đang đón củi trên núi đấy.” Trương Lưu thị niềm nở nói.

Đại Minh bước vào, đứng giữa viện tò mò hỏi: “Đã đến giờ này rồi mà Trương thúc không về ăn cơm sao?”

“Hắn nhận đơn hàng của cửa hàng quan tài ở phía Đông thành, mấy hôm nay bận quá, đều ăn trên núi.” Trương Lưu thị trả lời.

Bà liếc nhìn Đại Minh, cũng chú ý đến Hùng Sơn phía sau, để tránh hiểu lầm, Trương Lưu thị vội vàng quay vào nhà nói với nữ nhi: “Uyển Nhi, Đại Minh về rồi, con ra xem đi.”

Đại Minh và Hùng Sơn đứng giữa viện đều nghe rõ tiếng bước chân hơi vội vã từ trong nhà vọng ra.

Hùng Sơn mỉm cười nhìn Đại Minh, Đại Minh thì gãi đầu, cười ngốc nghếch.

Lúc này, Trương Uyển Nhi từ trong nhà bước ra.

Hùng Sơn giờ mới nhìn thấy “đệ muội” của mình, nói thật, Trương Uyển Nhi không xinh đẹp, chỉ có thể nói là nhan sắc trung bình, nhưng lại mang một khí chất dịu dàng, đôi mắt long lanh trêu mến, lẳng lẽ đứng nơi đó, cho người ta ấn tượng rất tốt.

Trương Uyển Nhi nhìn thấy Đại Minh, khẽ mỉm cười hỏi: “Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Có mệt không?”

“Không mệt.”

Đại Minh và Trương Uyên Nhi vừa hỏi vừa đáp, cả hai đồng thời nở nụ cười.

Hùng Sơn thu lại ánh mắt, trong lòng suy nghĩ, Đại Minh tương lai nhất định sẽ có thành tựu phi phàm, Trương Uyên Nhi chỉ là nữ nhi của một tiểu phu, e là sau này về thân phận sẽ không xứng với Đại Minh...

Hùng Sơn ánh mắt hơi ngưng lại, như có điều suy nghĩ.

“Đây là nghĩa huynh của ta, tên là Hùng Sơn.” Đại Minh giới thiệu với Uyên Nhi.

Hùng Sơn cười nói với Uyên Nhi: “Muội chính là thê tử chưa xuất giá của Đại Minh à, Đại Minh trên đường đã nhắc đến muội rất nhiều lần. Giờ vừa gặp đã thấy quả nhiên là người dịu dàng hiền thực!”

Trương Uyên Nhi nghe Hùng Sơn khen ngợi, mỉm cười ngại ngùng.

Sau một hồi trò chuyện, Đại Minh chủ động mời: “Đi dạo phố nhé?”

Trương Uyên Nhi suy nghĩ một chút rồi mỉm cười gật đầu: “Được thôi. Để ta cất đồ đã, huynh đợi một lát nhé.”

“Được.” Đại Minh cười ngốc nghếch.

Thấy vậy, Hùng Sơn biết Đại Minh thật sự định nói chuyện của Tú Tú với Uyên Nhi...

Thấy Trương Uyên Nhi xách đồ vào nhà, Hùng Sơn hạ giọng nói: “Minh đệ, nghe lời ta, chuyện Tú Tú cứ coi như chưa từng xảy ra đi. Không cần nói đâu.”

“Người mà nói ra là tự rước phiền phức vào thân đấy. Nam nhân ở ngoài có chút tình cảm qua đường thì có gì to tát đâu? Lòng dạ của nữ nhân trước giờ đều rất hẹp hòi, chỉ cần người nói ra thì sau này nàng sẽ canh cánh trong lòng, ghi nhớ mãi.”

Đại Minh cúi đầu cười: “Đại ca, ta có lỗi với Uyển Nhi, nàng là nữ tử tốt, ta nên nói với nàng.”

Hùng Sơn thấy Đại Minh không lay chuyển được, thật sự muốn thú nhận thì có chút không nói nên lời.

Đứa ngốc này... hẳn thật sự không biết nên nói gì nữa.

“Thôi thôi, nếu người kiên quyết như vậy thì ta cũng không tiện nói gì. Ta đi mua ít rượu, tiện thể đến Duyệt Lai khách sạn thuê phòng. Nếu người tìm ta thì cứ đến Duyệt Lai.” Hùng Sơn vờ vai Đại Minh.

Người ta tiểu phu thê nói chuyện, hẳn ở đây cũng không tiện, hơn nữa đã lặn lội đường xa, Hùng Sơn cũng muốn thư giãn một chút, cơn ghiền rượu của hắn đã nổi lên từ lâu rồi.

“Được, lát nữa ta qua uống rượu với đại ca!” Khuôn mặt chất phác của Đại Minh nở một nụ cười.

Hùng Sơn gật đầu: “Chúc người thuận lợi. Ta đi đây.” Hùng Sơn sải bước rời đi.

Đại Minh nhìn ra viện, ánh mắt bình thản lặng lẽ chờ đợi, một lát sau.

Trương Uyển Nhi từ trong nhà nhỏ bước ra, nữ tử mặc bộ y phục màu xanh nhạt đã hơi bạc màu, đứng trước mặt Đại Minh, nghiêng đầu khẽ gọi: “Đại Minh ca!”

Uyển Nhi có lẽ không xinh đẹp bằng Tú Tú nhưng nàng cũng có khí chất riêng.

Dịu dàng, ôn nhu... Giống như một bông hoa nhỏ màu trắng nở trên sườn đồi, đung đưa trong gió.

Đại Minh ngán người một lúc mới hoàn hồn lại, gãi đầu cười ngượng nghịu: “Đi thôi.”

“Vâng!”

Trương Uyển Nhi đi theo sau Đại Minh, hai người cùng nhau ra phố, lúc này đang là buổi trưa, trên phố không có nhiều người qua lại.

Đại Minh vỗ trán, vội vàng đưa Uyển Nhi đi về phía có bóng râm, hẳn thật là sơ suất, trời nắng nóng như vậy sao có thể để nữ nhi đi dưới nắng được.

“Đại Minh ca, chúng ta đi đâu vậy?” Trương Uyển Nhi đi phía sau, dụi dụi hỏi.

Đại Minh suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi ra bờ sông phía nam thành nhé?”

“Vâng, ta đi đâu cũng được.” Nữ tử ngoan ngoãn đi theo sau Đại Minh, ánh mắt nhìn hắn có chút dụi dụi.

Hai người đi một đoạn, không lâu sau đã ra khỏi thành đến bờ sông phía nam.

Gió nhẹ thổi trên mặt sông, mặt nước dập dờn gợn sóng, một làn gió mát thổi tới, Trương Uyển Nhi để tay ra sau lưng, cảm nhận làn gió thổi.

“Uyển Nhi... Thực ra, lần này ta đi Kinh Châu không phải để áp tiêu.” Đại Minh vừa đi dọc bờ sông vừa chậm rãi nói.

“Humm?” Trương Uyển Nhi nghiêng đầu, có chút không hiểu.

Đại Minh hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ta đi tìm một người.”

“Một nữ tử.”

Nghe vậy, nét mặt Trương Uyển Nhi hơi cứng lại.

Chương 391: Chương 391

Đại Minh và Uyển Nhi vừa đi dọc bờ sông vừa kể cho nàng nghe chuyện hần quen biết Tú Tú như thế nào, rồi lại đến Kinh Châu tìm nàng ra sao.

Nói xong mọi chuyện, Đại Minh cuối cùng cũng nói ra được những suy nghĩ trong lòng, hần cúi đầu không dám nhìn Uyển Nhi, cảm thấy rất có lỗi, rất lỗi với Uyển Nhi.

Trương Uyển Nhi đi bên cạnh Đại Minh, không nói gì.

Một lúc lâu sau, nàng chậm rãi mở miệng: “Nữ tử tên Tú Tú đó, thật đáng thương... Rõ ràng bằng tuổi ta mà lại...” Giọng nói của Trương Uyển Nhi lộ ra sự đồng cảm với Tú Tú.

Đại Minh mắt tối sầm lại, khẽ thở dài.

“Nữ tử tên Tú Tú đó có xinh đẹp không?” Trương Uyển Nhi tò mò hỏi.

Đại Minh vô thức hồi tưởng lại, hần có chút kinh hãi nhận ra, ấn tượng về Tú Tú trong đầu hần lại có chút mơ hồ.

“Cũng...cũng đẹp.” Đại Minh lắp bắp nói.

Trương Uyển Nhi như có điều suy nghĩ mà gật đầu, nàng khẽ thở dài: “Đáng tiếc, nếu Tú Tú cô nương không xảy ra chuyện... Để Trần viện trưởng đến hỏi cưới, có lẽ cũng được.”

“Hả?” Đại Minh quay đầu nhìn Uyển Nhi, vẻ mặt hoang mang.

Trương Uyển Nhi mỉm cười nhẹ nhàng: “Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, chẳng phải rất bình thường sao?”

Nàng bước nhanh vài bước, ngồi xuống một tảng đá xanh lớn bên bờ sông.

Trương Uyển Nhi nhìn chăm chú mặt sông, hơi thất thần.

Nghe Uyển Nhi nói vậy, Đại Minh đỏ mặt tía tai, cảm thấy mặt nóng ran, hấn mấp máy môi hai lần lại không phát ra tiếng.

Đại Minh ngồi xuống bên cạnh Uyển Nhi, cũng nhìn chăm chú mặt sông. Trong khoảnh khắc, thời gian như sai lệch, Đại Minh sửng sờ.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua làm mặt nước gợn sóng, bỗng nhiên Đại Minh cảm thấy tay nóng lên, hấn quay đầu nhìn lại, thì ra Trương Uyển Nhi đang nhẹ nhàng nắm lấy tay hấn.

Uyển Nhi không nói gì, nàng vẫn nhìn mặt sông lặn tẩn gợn sóng, chỉ là Đại Minh nhận thấy, trên má nữ tử đã thêm một vết ửng hồng nhàn nhạt.

Khoảnh khắc này, cơn gió thoảng qua mặt sông đó lại như thổi vào lòng Đại Minh, trái tim vốn hỗn loạn bồn chồn của hấn cũng vì thế mà bình lặng.

Sau khi mọi xao động kết thúc thì mới là lúc biết mình thực sự muốn gì...

Đại Minh ngẩng đầu nhìn mặt sông, ánh mắt bình thản, lại vui vẻ.

Một lát sau, Đại Minh lên tiếng: “Còn bốn năm nữa.”

Vết ửng hồng trên mặt Trương Uyển Nhi bên cạnh càng đỏ hơn.

Nàng gật đầu, cũng không nói gì.

Còn bốn năm nữa là hai người sẽ thành thân rồi...

Trương Uyên Nhi nhìn mặt sông nói: “Gần đây cha ta liên tục nhận các đơn đặt hàng của các cửa hàng. Ông nói muốn chuẩn bị trước của hội môn cho ta. Trần viện trưởng ở Dư Hàng huyện cũng là nhân vật có tiếng tăm.” Trương Uyên Nhi nói nhỏ: “Ông ấy không muốn ta có ít của hội môn, gả đi sẽ bị người ta coi thường.”

Đại Minh ngẩn người, hần mím cười: “Cha sẽ không coi thường người khác đâu, cha rất tốt.”

Trương Uyên Nhi gật đầu, danh tiếng của Trần Diệp ở Dư Hàng huyện ai cũng biết, hần đối xử với mọi người rất hòa nhã, là một người chất phác, tấm lòng lại tốt.

Đại Minh suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai ta sẽ lên núi giúp Trương thúc.”

Nghe vậy, Trương Uyên Nhi “phụt” một tiếng, cười lên.

Đại Minh kinh ngạc nhìn Uyên Nhi, không hiểu: “Nàng cười gì?”

Trương Uyên Nhi mặt hơi đỏ liếc Đại Minh một cái.”Cha ta giúp ta chuẩn bị của hội môn, huynh qua đó giúp cái gì?” Uyên Nhi cắn môi, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Huynh cũng muốn giúp ta chuẩn bị của hội môn sao?”

Đại Minh hiểu ra, lập tức mặt đỏ như mông khi gãi đầu, hai người ngồi trên tảng đá lớn, cứ thế lặng lẽ nhìn mặt sông.

“Uyên Nhi.”

“Hửm?”

Đại Minh có chút ngại ngùng nói: “Ta chỉ có thể ở Dư Hàng vài ngày. Mấy ngày nữa, ta phải cùng đại ca đi đến thảo nguyên phía Bắc.”

Trương Uyên Nhi nhìn mấy con cá chép bơi lội trong sông, nhỏ giọng nói: “Cha ta từng nói, nam nhi chí ở bốn phương.

Đại Minh ca, huynh đi đường cẩn thận.”

“Ta... Ta đợi huynh...”

...

Dục Anh Đường.

“Két...”

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Liên tay cầm tờ Giang Hồ Chí cùng bảng xếp hạng mới nhất, Trần Diệp thì ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà, tận hưởng sự yên bình của buổi chiều.

Tiểu Liên đi đến bên cạnh Trần Diệp, ánh mắt liếc qua đã chú ý đến bên cạnh ấm trà nhỏ của mình có thêm một ấm trà nữa. Không cần nghĩ nàng cũng biết ấm trà này là ai đưa tới.

“Viện trưởng, đây là Giang Hồ Chí mới nhất.” Tiểu Liên đưa tờ Giang Hồ Chí trong tay cho Trần Diệp.

Trần Diệp nhận lấy, vừa uống trà vừa mở Giang Hồ Chí ra.

“Viện trưởng, nha hoàn tên Tiểu Nguyệt kia... Nàng tuổi còn trẻ mà đã có thực lực nhất phẩm cảnh giới, thân phận chắc chắn không tầm thường. Để nàng ở bên cạnh, liệu có ẩn họa gì không?” Tiểu Liên thấp mắt, nói khẽ.

Trần Diệp không ngẩng đầu lên, hắn nhấp một ngụm trà rồi đặt tách trà trong tay xuống, cười nhạt: “Yên tâm, lai lịch của nàng, ta đã điều tra rõ. Nếu nàng muốn làm nha hoàn thì cứ để nàng làm đi.”

“Một tháng bốn lượng bạc lại có thể thuê cao thủ nhất phẩm đỉnh phong làm nha hoàn, không lỗ.”

“Hơn nữa, võ học căn cơ của nàng thâm hậu, để nàng dạy Tiểu Võ Tiểu Linh luyện võ cũng coi như tận dụng.”

Chương 392: Chương 392

Trần Diệp mỗi ngày bận rộn như vậy, thời gian rảnh không nhiều, có Hoa Tịch Nguyệt làm thay, hẳn cũng có thể nhẹ nhàng hơn.

Tiểu Liên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trong đại sảnh yên tĩnh lại, chỉ có tiếng Trần Diệp thỉnh thoảng lật trang sách, Tiểu Liên thì đứng bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi. Mỗi lần Trần Diệp xem xong Giang Hồ Chí thì đều sẽ hạ một số mệnh lệnh tương ứng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Diệp lật Giang Hồ Chí trong tay đến trang cuối cùng, hẳn xem xong, thuận tay đưa cho Tiểu Liên.

“Thú vị.” Trần Diệp lẩm bẩm.

“Sao vậy?” Tiểu Liên tò mò hỏi.

Trần Diệp bung tách trà nhấp một ngụm nói: “Người xem đi.”

Tiểu Liên mở Giang Hồ Chí ra.

Chẳng mấy chốc, nàng đã đọc hết nội dung của số báo này, Tiểu Liên nhíu mày: “Tại sao sư phụ lại đi cùng người của Thiếu Lâm?”

Trên Giang Hồ Chí này có một trang riêng, viết: Sát thủ hàng đầu của Ngọc Diệp Đường “Ngọc La Sát” Tàn Nhất cùng với phương trượng Nam Thiếu Lâm Huyền Không đại sư, đường chủ La Hán Đường Thiếu Lâm Thanh Niệm xuất hiện tại Đăng Phong huyện, Hà Nam phủ, nhìn hướng bọn họ đi có lẽ là Thiếu Lâm tự trên Thiếu Thất sơn.

Thiên Cơ Lô suy đoán, Ngọc Diệp Đường sẽ bàn bạc một việc trọng đại nào đó với Thiếu Lâm Tự, Tần Nhất có thân phận đặc biệt trong Ngọc Diệp Đường, địa vị chỉ sau Trần Diệp, mà phương trượng Nam Thiếu Lâm cùng đường chủ La Hán Đường, địa vị trong Thiếu Lâm phái cũng không tầm thường. Giờ đây hai bên tụ tập cùng nhau, còn cùng nhau đến Thiếu Lâm Tự, điều này khó mà không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Dù sao hiện nay Trần Diệp nổi danh khắp nơi, danh hiệu thiên hạ đệ nhất Tông Sư uy chấn tứ phương, Ngọc Diệp Đường sau khi thu nạp Kỳ Lân Các, thế lực ở Đại Vũ càng thêm lớn mạnh, đã chiếm cứ hai hướng Đông Nam, Tây Bắc rồi.

Đường Môn ngoan ngoãn rút đầu ở Tây Nam, duy trì công việc của bọn họ, giờ đây toàn bộ giang hồ Đại Vũ, ngoài Tây Nam thì chỉ còn lại Đông Bắc “Quan Ngoại Chi Địa” là chưa bị Ngọc Diệp Đường hoàn toàn khống chế.

Quan Ngoại Chi Địa có địa vị đặc biệt trong giang hồ Đại Vũ, một số cao thủ rửa tay gác kiếm, vong mệnh thiên nhai khi về già đều chọn đến Quan Ngoại an hưởng tuổi già. Thời gian lâu dài, Quan Ngoại trở thành nơi ẩn mình của nhiều cao thủ.

Có khi lão nhân chặn dê ven đường cũng có thể là cao thủ đã quy ẩn giang hồ.

Giang hồ Quan Ngoại tự thành một hệ thống, vì vậy, dưới sự chỉ thị của Trần Diệp, Ngọc Diệp Đường không mở nhiều đường khẩu ở Quan Ngoại.

Giang hồ cần một nơi yên bình.

“Viện trưởng? Ngài phái sư phụ đến Thiếu Lâm sao?” Tiểu Liên nghi hoặc hỏi.

Trần Diệp bung tách trà lên, nhấp một ngụm, nước trà đậm đà ngọt ngào chảy qua cổ họng, Trần Diệp thản nhiên nói: “Không có, một tháng nay, Tần Nhất cứ cách vài ngày lại gửi một phong thư báo bình an nhưng nàng lại không hề đề cập đến việc đến Thiếu Lâm.”

“E rằng có chuyện kỳ lạ.” Trần Diệp uống cạn trà trong cốc, đứng dậy.

“Người ở nhà trông nom cho tốt, ta ra ngoài một chuyến.”

Tiểu Liên trong lòng khẽ động: “Là muốn đi Thiếu Lâm sao?”

Trần Diệp mỉm cười gật đầu.

“Ta chỉ cho sư phụ người một tháng nghỉ phép.”

“Giờ hết thời gian rồi, nàng phải trở về.”

Tiểu Liên gật đầu, trong mắt lóe lên một tia nghiêm nghị lạnh lùng: “Ta đi điều động nhân thủ.”

Trần Diệp vội vàng ngăn nàng lại, có chút dờ khóc dờ cười nói: “Điều động nhân thủ làm gì? Chỉ là chuyện nhỏ, ta đưa nàng về, không cần phải làm lớn chuyện.”

Rõ ràng là Tiểu Liên đã hiểu lầm ý của Trần Diệp, nàng chớp đôi mắt linh động, nói: “Viện trưởng, ta có thể đi cùng ngài không?”

“Không sao, ở nhà trông coi mọi việc đi. Tối nay ta sẽ về.” Trần Diệp từ chối nàng,

[Súc Địa Thành Thôn] tốc độ quá nhanh, không ai có thể theo kịp tốc độ của Trần Diệp, huống chi, Tiểu Liên đi cũng chẳng có ích gì.

Tiểu Liên ngoan ngoãn gật đầu.

“Vâng, vậy ta ở nhà đợi ngài.”

“Ừ.” Trần Diệp phủi nhẹ vạt áo, đẩy cửa phòng rồi rời khỏi Dục Anh Đường.

Hắn đứng trên con phố lát đá xanh, bước chân di chuyển, một bước, hai bước... Trong nháy mắt, thân hình Trần Diệp như quỷ mị lóe lên vài cái rồi biến mất.

Tiền Thất phụ trách trông coi gần đó, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc xem lẫn ngưỡng mộ, mỗi lần Trần Diệp ra ngoài, nàng đều được chứng kiến thân pháp thần kỳ này, thật đáng ghen tị mà.

“Lấy một thân khinh công này, trên đời còn nơi nào là không thể đến được chứ?”

...

Cùng lúc đó, Dur Hàng huyện, Di Hồng Viện, trong một căn phòng.

“Nữ hiệp, ta đã nói hết những gì ta biết rồi!” “Xin hãy tha cho ta!” Lưu ma ma của Di Hồng Viện quỳ trên mặt đất, mặt mày tái mét, trán đầm đìa mồ hôi lạnh.

Mà trên giường trước mặt bà ta, ngồi một nữ nhân mặc y sam lam sắc, khuôn mặt được che một lớp vải mỏng che lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lưu ma ma, bên cạnh còn có ba người khác ăn mặc giống hệt nàng.

Một trong số đó lấy ra một cuộn tranh từ tay áo rồi mở ra trước mặt Lưu ma ma.

“Người tên Tôn Thắng mà bà nói có phải là người này không?”

Chương 393: Chương 393

Bức tranh được mở ra, trên đó vẽ một thanh niên với ngũ quan tuấn tú, Lưu ma ma ngay lập tức nhận ra đó là Tôn Thắng của Dục Anh Đường.

“Đúng! Đúng đúng đúng! Chính là hấn, ta tuyệt đối không nhận nhầm, hấn tên là Tôn Thắng, ở Dư Hàng huyện có danh hiệu là mỹ nam tử. Tên vương bát đản này, trước đây còn nợ tiền phí ở lại của ta đây.” Lưu ma ma thần tình kích động, vẻ mặt chắc chắn nói.

Vừa mới dứt lời thì đã bị nữ nhân trên giường hung hấn đá mạnh một cái ngã xuống đất.

“Ái ui...” Lưu ma ma ngã xuống đất, vẻ mặt đau đớn.

Đôi mắt nữ nhân lóe lên sát khí: “Người nói hấn cái gì? Người nói lại lần nữa!”

Lưu ma ma cảm nhận được sát khí trong mắt nữ nhân, liền sợ hãi không dám nói thêm lời nào nữa.

Một lão nhân bước tới, cười tủm tỉm nói với Lưu ma ma: “Ta rất hài lòng với sự hợp tác của ngươi, những gì đã xảy ra hôm nay, đừng nói với bất kỳ ai. Chúng ta cũng không muốn giết người vô tội, ngậm chặt miệng lại, biết chưa?”

Lưu ma ma gật đầu lia lịa, vẻ mặt kinh hãi.

“Được rồi, đi ra ngoài trước đi.” Lão nhân nói.

“Vâng... Vâng...” Lưu ma ma lăn lộn bò dậy từ mặt đất, không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại bốn người mặc lam y sam.

Kim Hoán Tài thở dài nói: “Thân phận thật của Trương Thuận coi như đã bị chúng ta đào ra rồi.”

“Không ngờ thằng nhãi Trương Thuận lại là cô nhi!” Một nam nhân mặc lam y sam bên cạnh hơi xúc động nói.

Một người khác mở miệng: “Mặc dù là cô nhi, nhưng hần số phận tốt, gặp được Nam Dật Vân và Đông Hoa.” Giọng nói hần đầy sự ghen tị cùng chua xót: “Nếu ta có vận may như vậy, ta đã không sa đọa đến mức này.”

Nam nhân gật đầu, đồng ý: ” Ông trời thật là đối xử mọi người bất công!”

Hai người hận đời nghị luận.

Chu Nhị Nương, Kim Hoán Tài không nói gì, hai người đang suy tính xem nên làm gì tiếp theo, nhóm đặc vụ Đông Tập Sự Xưởng này theo chỉ dụ của Đại Vũ Hoàng đế đã lần theo dấu vết, mất hơn hai mươi ngày, cuối cùng cũng tìm ra gốc gác của “Trương Thuận” thông qua cá loại manh mối, kèm theo đó là rất nhiều thông tin được khai quật, mà tất cả đều có thể khớp với những tin đồn trên giang hồ.

“Nếu ta đoán không nhầm thì Dục Anh Đường đó chính là nơi ẩn cư của Tông Sư Đông Hoa.”

Kim Hoán Tài ánh mắt lóe lên tinh ranh, giọng khàn khàn nói: “Ngọc Diệp Đường ‘Ngọc Thủ Tu La - Trần Liên’ tự xưng họ Trần, mà viện trưởng Dục Anh Đường cũng bọn họ Trần.”

“Trong Dục Anh Đường có một tiểu phu vạm vỡ, tên là Trần Đại Minh...”

“Đại Minh, Đại Mệnh...”

“Nhiều chuyện, chỉ cần tra ra một chút thì còn lại đều không khó.” Kim Hoán Tài từng có danh hiệu giang hồ là

“Lục Chỉ Đồ Tiên”, thường xuyên bày mưu tính kế lừa người, đầu óc ông ta linh hoạt hơn người khác.

Nghe những lời suy đoán này, Chu Nhị Nương gật đầu, nằng nhìn chăm chăm xuống đất, không biết đang nghĩ gì.

“Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Nhiệm vụ lần này coi như chúng ta đã điều tra ra rồi. Nhanh chóng trở về báo cáo đi.” Nam nhân mặc lam y sam nói.

Hắn trước đây là một tên cướp biển, dựa vào kinh công làm không ít chuyện xấu, đầu óc tương đối đơn giản.

Một người khác đồng ý nói: “Xưởng công đã nói, hoàn thành nhiệm vụ lần này sẽ có thể đổi được không ít công huân. Võ công ta tu luyện là tàn bản, kho bí tịch võ học trong cung vừa hay có pháp môn tiếp theo, vẫn nên sớm trở về thôi.” Đông Tập Sự Xưởng thực hiện chế độ công huân, chỉ cần bọn họ hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ nhận được công huân, đổi được bí tịch, binh khí, thuốc giải độc...

Kim Hoán Tài liếc nhìn hai người, giọng khàn khàn: “Người trẻ tuổi, nhớ kỹ một câu.”

“Có những chuyện, ngay một khắc lúc ngươi biết được thì ngươi đã là người chết rồi.”

“Dễ dàng điều tra ra những chuyện này như vậy.” Kim Hoán Tài có chút bi quan nói: “Chúng ta có thể sống sót ra ngoài hay không, cũng là một vấn đề...”

Nghe vậy, hai người sắc mặt đại biến, nắm chặt vũ khí bên hông, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đây là nơi ẩn cư của Tông Sư, Ngọc Diệp Đường lại là tổ chức sát thủ lớn nhất Đại Vũ.”

“Các người nói xem, gần đây có thể không có người của Ngọc Diệp Đường sao?”

“Ta nói đúng chứ?”

“Mấy vị?” Kim Hoán Tài đột nhiên nhìn ra ngoài cửa, giọng khàn khàn.

“Bốp bốp bốp...” Ngoài cửa truyền đến vài tiếng vỗ tay.

Tiền Thất đẩy cửa bước vào, phía sau đi theo vài tên cao thủ của Ngọc Diệp Đường.

“Nói không sai, người đều nói đúng.” Tiền Thất bước vào phòng, nhẹ nhàng vung vạt áo ngồi xuống ghế, ánh mắt mang theo tán thưởng.

Nhìn thấy Tiền Thất xuất hiện, hai người vừa rồi còn hận đời giờ đều lộ vẻ kinh ngạc, nữ nhân này xuất hiện bên ngoài từ khi nào, sao bọn họ không biết?

Chu Nhị Nương ngẩng đầu liếc nhìn Tiền Thất.

Trong bốn người, võ công của nàng cao nhất, đạt tới tam phẩm hậu kỳ, nhưng trước mặt Tiền Thất thì vẫn chưa đủ xem.

“Ta nghe nói Đại Vũ hoàng đế gần đây mới lập một bộ phận mới, gọi là Đông Tập Sự Xưởng?”

“Bốn người các ngươi là người của Xưởng đó đúng không?” Tiền Thất cười mỉm hỏi.

Kim Hoán Tài chấp tay, nói: “Vị này hẳn là ‘Xà Cơ’ Tiền Thất cô nương nổi danh giang hồ?”

“Ồ, vẫn rất biết nói chuyện.” Dưới lớp khăn mỏng, khóe miệng Tiền Thất có thêm một nụ cười.

“Ta cũng không vòng vo với các ngươi nữa, hiện tại cho bốn người hai con đường.”

“Hoặc là gia nhập chúng ta, trở thành nội gián của chúng ta.”

“Hoặc là...”

“Ta không nói các ngươi cũng hiểu rõ mà.”

Chương 394: Chương 394

Hai người hận đời liếc nhìn nhau, không chút do dự.

“Bịch...”

Hai người cùng quỳ xuống, hướng về Tiền Thất hành ba lạy.

“Huynh đệ chúng ta ngưỡng mộ Ngọc Diệp Đường đã lâu! Nguyên gia nhập Ngọc Diệp Đường.”

Thấy hai người biết điều như vậy, Tiền Thất không nhịn được mà cười thành tiếng.

“Tốt tốt tốt... Hai người các người không tệ.” Vừa nói, nàng phất tay phải, mấy tên sát thủ Ngọc Diệp Đường sau lưng xông tới, tiếng rút đao vang lên, đồng thời kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết.

“A...”

“Tại sao!” Hai tên hận đời vẫn bị sát thủ Ngọc Diệp Đường trong vài chiêu giết chết, trong phòng tràn ngập mùi máu tanh từ hai thi thể nằm trên mặt đất, trước khi chết mà mắt vẫn mở to, bộ dạng chết không nhắm mắt.

Rõ ràng đã đồng ý rồi mà! Tại sao còn giết bọn họ?

Tiền Thất không thèm nhìn hai người đó một cái, nàng nhìn về phía Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương: “Còn hai người thì sao? Chọn con đường nào?”

Kim Hoán Tài cười cười: “Đương nhiên là nguyên gia nhập Ngọc Diệp Đường.” Vừa nói, Kim Hoán Tài chỉ vào Chu Nhị Nương.

“Vị Chu cô nương này có quen biết với ‘Tôn Thắng Tôn công tử’.”

Nghe vậy, mắt Tiền Thất sáng lên, nàng không có ý tốt nhìn Chu Nhị Nương.

Tôn Thắng là người thế nào, Tiền Thất biết rõ, hai người “có quen biết”, vậy quan hệ không đơn giản rồi...

Tôn Thắng kết bạn cũng thật rộng.

Tiền Thất cười nói: “Được thôi! Có mối quan hệ này, vậy ta yên tâm rồi.”

“Hai người đi theo ta.”

Kim Hoán Tài không do dự, đi theo phía sau.

Chu Nhị Nương quay đầu trừng mắt nhìn Kim Hoán Tài, nàng và Tôn Thắng trong sạch, sao có thể nói như vậy!

Kim Hoán Tài cười tủm tỉm nháy mắt với Chu Nhị Nương, lúc nên tạo quan hệ thì phải tạo quan hệ, chỉ có lợi chứ không có hại, đây chính là kinh nghiệm sống đây.

Kim Hoán Tài đi ngang qua hai xác chết, liếc mắt nhìn một cái, đáy mắt lóe lên một tia giễu cợt, còn chưa nghe rõ đã quyết định, Ngọc Diệp Đường muốn chính là nội gián, hai người các người phản bội nhanh như vậy... một chút đầu óc cũng không có, chết cũng đáng đời.

Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương đi theo Tiền Thất từ cửa sau của Di Hồng Viện ra, đi được hơn mười trượng, một tiệm thuốc liền xuất hiện trước mặt hai người.

Tiệm thuốc không lớn, rất chật hẹp, giống như những tiệm thuốc bình thường khác, bên trong có mấy tủ thuốc viết tên các loại dược liệu, trước quầy thuốc có một tấm bảng gỗ, trên đó dùng bút than viết: “Tiệm chúng ta chủ yếu kinh doanh ‘Tỳ Tử Thang’, ” An Thân Dưỡng Khí Hoàn”.

Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương dừng bước, hai người quay đầu nhìn Di Hồng Viện phía sau, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tiền Thất đi đến trước quầy thuốc gỗ hai cái lên mặt bàn: “Lão Tiết đầu, chuyện làm ăn tới này.”

“Đến đây đến đây...”

Từ trong tiệm thuốc đi ra một lão nhân tinh thần minh mẫn, ông ta mở đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, đánh giá Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương, giọng khàn khàn nói:

“Độc trong cung? Thật đúng là trùng hợp, dưới gầm trời này ngoài ta có thể giải thì thật sự không tìm ra người thứ hai.”

“Thôi đừng quan tâm là độc gì nữa, giải xong rồi đổi sang của chúng ta.”

Tiền Thất thản nhiên nói.

Tiết Minh gật đầu: “Một canh giờ.”

Nói xong, ông ta quay trở lại nội đường.

Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương đứng ngoài tiệm thuốc yên lặng chờ đợi.

“Tiền Thất cô nương, chúng ta nên làm gì đây?” Kim Hoán Tài hỏi.

Bọn họ đã điều tra ra lai lịch của Tôn Thắng, rồi lại liên đới điều tra ra nhiều thân phận khác... nhưng nghe ý của Tiền Thất, dường như muốn để bọn họ làm nội gián, vậy bọn họ có nên báo cáo tin tức không?

Tiền Thất cười cười: “Các người cứ làm những gì các người nên làm. Khi cần đến thì tự nhiên sẽ thông báo cho các người.”

“Công tử nhà ta đã không che giấu tin tức, thì không sợ bị các người điều tra. Có vài chuyện vốn không phải là bí mật.”

Tiền Thất dùng ngón tay trắng nõn quăn lộn tóc của mình, nằng tò mò hỏi: “Ta nghe nói, Đông Tập Sự Xưởng mới thành lập của các người gần đây rất náo nhiệt, thu nạp không ít kẻ bại hoại giang hồ, quyền lực còn lớn hơn Lục Phiến Môn.”

“Nói cho ta biết những gì các người biết đi...”

...

Phượng Dương phủ, Thọ Châu huyện.

Thời tiết nắng ráo, vạn dặm không mây, Trần Diệp đi dọc theo đường lớn, nhẹ nhàng cất bước, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách trăm mét.

Hắn rời khỏi Dur Hàng, mới đi chưa đầy một canh giờ, lúc này khoảng cách đến Thiếu Lâm Tự đã không còn xa, hắn không cần phải vội vàng nữa, có thể ngắm nhìn cảnh vật nhân văn xung quanh một chút.

Trần Diệp giảm tốc độ hòa theo dòng người vào huyện thành Thọ Châu.

Trên con đường lát đá xanh, người qua lại đông đúc, rất náo nhiệt.

Hiện giờ đang là buổi chiều nên rất các tiểu thương tụ tập bày hàng trên phố, đột nhiên, từ con phố bên cạnh truyền đến tiếng trống kèn rất vui tai.

Nghe động tĩnh này, chắc là nhà giàu gả nữ nhi.

Trần Diệp nhìn theo tiếng nhạc, chỉ thấy trên con phố bên cạnh có mười mấy gia đình, bọn họ mặc đồng phục vải xanh, ngực đeo hoa đỏ.

Bốn gia đình cùng khiêng kiệu hoa, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, những gia đình còn lại thì đi hai bên bảo vệ, mà phía sau đoàn gia đình là một nhóm nhạc công vừa đi vừa thổi kèn.

Chương 395: Chương 395

Tiếng nhạc vui vẻ theo đoàn người rước dâu vang vọng khắp phố phường, đi đầu đoàn người là một lão gia đình tâm tình vui vẻ chấp tay chào mọi người xung quanh.

“Chư vị, hôm nay là ngày đại hỷ của tiểu thư Tống gia và công tử Trịnh gia! Lão gia nhà ta có lời, hôm nay, tất cả mọi người đều có thể đến Trịnh phủ uống rượu mừng! Xin mọi người vui lòng nhường đường!”

Nghe vậy, người qua đường nhao nhao nhường ra một con đường.

Trần Diệp lẫn trong đám đông, tỏ ra thích thú.

“Tống gia? Tống gia nào thế?”

“Đám cưới này có vẻ lớn đấy nhỉ...”

Có người nhỏ giọng nói.

“Người nói Tống gia nào, ở Thọ Châu này ngoài Tống gia Lạc Diệp Dao thì còn Tống gia nào nữa.”

Có người nhắc nhở.

“Hả! Là thiên kim của lão gia tử Tống gia xuất giá sao?”

“Trịnh gia... Chẳng lẽ là Trịnh gia Lưu Vân Kiếm?”

Đám người xung quanh lộ vẻ kinh ngạc, hít một hơi lạnh.

“Trời ơi, Tống gia và Trịnh gia kết thông gia, e rằng cục diện ở Thọ Châu huyện này sẽ lại có biến động cho xem.” Có người lầm bầm.

Những lời bàn tán xung quanh lọt vào tai Trần Diệp.

Tuy không phải người địa phương nhưng sống ở Đại Vũ đã lâu, hắn cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Ở các châu, phủ, huyện của Đại Vũ đều có những gia tộc lớn nhỏ, những gia tộc này có người buôn bán, có võ giả, mỗi gia tộc nắm giữ một số ngành nghề, công việc kinh doanh nhất định ở địa phương, các gia tộc thường cạnh tranh ngầm với nhau, đôi khi cũng liên kết.

Nghe những lời bàn tán xung quanh, Trần Diệp biết được ở Thọ Châu huyện này có hai đại gia tộc, đó là Tống gia và Trịnh gia, bình thường hai gia tộc không có qua lại gì nhiều, nhưng không biết vì sao đột nhiên lại kết thông gia.

Đối với các gia tộc khác ở Thọ Châu huyện thì đây không phải là chuyện tốt.

Trần Diệp đứng bên đường, lặng lẽ xem náo nhiệt.

Vừa xem, hắn vừa suy nghĩ, lễ cưới của Đại Minh nên tổ chức lớn đến mức nào mới được, hắn không biết nhiều về phong tục cưới hỏi thời xưa.

Trong lúc Trần Diệp nhìn chăm chăm vào kiệu hoa suy nghĩ về phong tục cưới hỏi thì bỗng nhiên từ trong kiệu hoa lao ra một bóng người, đối phương đội mũ phượng, khoác áo choàng, mặc áo váy đỏ.

“Tân... tân nương tại sao lại chạy ra ngoài rồi!”

“Ôi, trông thật xinh đẹp nha!”

Đám đông xung quanh một tràng thót lên.

Trần Diệp nhìn chăm chú, tân nương tử trông khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặt mày trắng trẻo non nớt, dung mạo xinh đẹp, nàng tay cầm một thanh trường đao nhảy khỏi kiệu hoa.

Gia đình xung quanh thấy cảnh này đều sợ mất hồn.

“Đại tiểu thư, ngài đang làm gì vậy!” Lão gia đình đi đầu mở đường sợ quá vội vàng chạy tới.

“Ta không gả! Các người ai thích gả thì gả đi! Tránh ra cho ta, đao kiếm không có mắt, đừng làm các người bị thương!”

Giọng tân nương tử trong trẻo, trường đao trong tay vung lên, đao phong từng trận, trong lúc nhất thời, bức bách gia đình xung quanh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trần Diệp nhìn thấy cảnh này chợt cảm thấy thú vị, không ngờ hẳn ra ngoài một chuyến mà còn có thể gặp chuyện này.

Hắn cẩn thận xem xét chiêu thức đao pháp của tân nương tử, không nhìn được mà cười, tân nương tử này đao pháp múa rất thành thạo nhưng lại không có chút nội lực nào, hoàn toàn chỉ là chủ nghĩa hình thức, còn không được tính là võ giả bắt nhập lưu.

Mà nghĩ lại cũng đúng, bộ đầu Dư Hàng huyện cũng chỉ là một võ giả bắt nhập lưu, Đại Vũ giang hồ áp đảo thế tục, số lượng võ giả không nhiều, cho dù là bí tịch bắt nhập lưu yếu nhất cũng sẽ không dễ dàng lưu truyền ra dân gian.

Pháp không thể dễ truyền.

Những người xung quanh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tân nương tử cầm dao đào hôn, từng người một đều thích thú xem kịch.

“Tất cả tránh đường cho ta!” Tân nương tử chĩa thanh trường đao trong tay về phía đám gia nhân, tay giơ lên làm bộ muốn chém, ngay lập tức khiến đám gia nhân sợ hãi lùi lại vài bước.

Thấy vậy, tân nương tử tỏ vẻ đắc ý, nhanh chân chạy, bỗng nhiên, từ phía sau hôn đội vang lên một tiếng quát: “Tiểu thư, ngài đặt thể diện của Tổng gia ở đâu?”

Một bóng người bước chân nhanh như bay đuổi theo từ phía sau.

Nghe thấy âm thanh này, tân nương tử giật mình, trên đầu nàng mang theo chiếc mũ phượng nặng trĩu, lại mặc váy đỏ xếp ly dài, đi lại khó khăn.

Mà tiếng bước chân của người nói chuyện càng lúc càng gần cô, tân nương tử hoảng loạn không chọn đường, tay cầm trường đao cứ thế xông vào đám đông.

Trần Diệp nhìn lại phía sau, phía sau chạy đến một nam nhân trung niên, dáng người cao lớn lực lưỡng, bước chân nặng nề.

Dựa vào cách đối phương vận lực, Trần Diệp biết hẳn chỉ là một võ giả tầm thường.

“Tránh ra tránh ra!”

“Tất cả tránh đường cho bản cô nương!” Tân nương tử tay cầm trường đao, chạy về phía đám đông. Người đi đường xung quanh liền vội vàng tránh né, sợ bị thương oan.

Trần Diệp đứng phía trước con phố, hướng chạy của tân nương tử vừa đúng là hướng về phía hắn, Trần Diệp hơi nhíu mày, sao hướng phát triển của sự việc có chút không đúng thế nhỉ?

Chương 396: Chương 396

Hiện tại Trần Diệp không đeo mặt nạ, hắn mặc một bộ đồ trắng, dung mạo tuấn tú, khí chất thoát tục, đứng trong đám đông quả thực là nổi bật như hạc giữa bầy gà, hắn chỉ đứng ở ven đường một lúc thì các thiếu nữ xung quanh đã liên tục liếc nhìn Trần Diệp, một số nữ tử táo bạo hơn thậm chí còn nhìn chăm chăm vào Trần Diệp.

Ngay lúc Trần Diệp đang trầm suy nghĩ thì tân nương tử chạy liên tiếp vài bước giờ đã cách Trần Diệp chưa đầy một mét, nàng liếc mắt nhìn thấy Trần Diệp, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh, muốn xem nàng định làm gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng gió rít gào thổi tới, chỉ thấy tân nương tử một tay kéo vai Trần Diệp, thanh trường đao trong tay kê ngang dưới cổ hắn.

“Đừng lại đó! Người còn tiến thêm một bước, ta sẽ giết hắn!”

Trần Diệp: (· · ?)

Nam nhân trung niên đang đuổi theo phía sau vội dừng lại.

“Tiểu thư, đao kiếm không có mắt, đừng làm vậy. Hôm nay là ngày đại hỷ của ngài, mau quay về đi, đừng để lỡ giờ lành.” Nam nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ nữ tử lỡ tay làm người khác bị thương.

Nữ tử vênh váo, cầm thanh trường vát đao ngang cổ Trần Diệp.

“Ta đã nói là ta không gả! Người và đám gia nhân lui lại ba mươi trượng cho ta. Hôm nay ai muốn gả thì cứ gả! Bản tiêu thư tuyệt đối không gả!”

Trần Diệp hơi cúi đầu nhìn thanh đao kề cổ mà chìm vào suy tư.

Tân nương tử cũng chú ý đến hành động của Trần Diệp, hạ giọng nói: “Người đừng sợ, ta sẽ không làm gì người đâu. Người diễn kịch giúp ta một chút, lát nữa ta sẽ thả người ra.” Nói rồi, tân nương tử nhìn về phía nam nhân trung niên, quát lớn: “Mau lui ra! Nếu không đừng trách ta vô tình.”

Đám gia nhân vội vàng lùi lại, Dù là Tống gia hay Trịnh gia, ở Thọ Châu huyện đều là những nhân vật có máu mặt, nếu tiểu thư gây ra án mạng, chuyện sẽ rất lớn! Nam nhân trung niên có võ công cũng sa sầm mặt mày, đành phải lùi lại.

Thấy bọn họ thật sự lui lại ba mươi trượng, nữ tử liền kéo Trần Diệp từ từ lùi lại.

Trần Diệp khẽ động tai, đã nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Mà tân nương tử tập trung toàn bộ sự chú ý vào đám gia nhân và nam nhân trung niên nên không để ý đã có người đang nhanh chóng tiếp cận phía sau mình.

“Xoẹt!”

Đó là tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ, tiếp theo là một tia kiếm lóe lên.

“A!” Nữ tử đang không chế Trần Diệp kêu lên kinh hãi, thanh đao trong tay nàng bị một kiếm đánh bật ra, kiếm chiêu đó vô cùng nhanh chuẩn.

Trần Diệp lùi lại vài bước rồi quay đầu nhìn, chỉ thấy một thanh niên mặc hỷ phục màu đỏ tay cầm kiếm đang đứng bên

cạnh, hấn trông khoảng hai mươi tuổi, cao sáu thước, tướng mạo tuấn tú, cằm có hình chữ “m” ngược... hơi giống cái móng...

Thanh niên đột nhiên nhảy lên, giữa không trung chop lấy thanh đao rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Trần Diệp.

Đám người xung quanh bắt đầu hò reo.

“Giỏi quá!”

“Quả là thân thủ phi phàm!”

“Chiêu thức vừa rồi là ‘Truy Tinh Cẩn Nguyệt’ của Lưu Vân Kiếm, hấn là công tử của Trịnh gia!”

Có người nhận ra thanh niên.

“Vị huynh đài này, ngươi có sao không?” Thanh niên cầm đao kiếm nhìn Trần Diệp, ân cần hỏi han.

“Ta không sao.” Trần Diệp mỉm cười, cũng chấp tay theo kiểu võ lâm: “Đa tạ huynh đài đã ra tay tương trợ.”

Thanh niên tỏ vẻ khiêm tốn: “Nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong ngươi lượng thứ.”

Trần Diệp xua tay, ra hiệu không có gì, hấn nhìn kỹ thanh niên này, thực lực của đối phương ước chừng khoảng tứ phẩm, xét trên giang hồ thì chỉ là tầm thường thôi.

Thanh niên quay sang tân nương tử, dịu dàng nói: “Tiểu Cầm, đừng làm loạn nữa, về với ta đi, đừng để lỡ giờ lành.”

Trần Diệp lùi lại vài bước, tiếp tục xem kịch.

Xem ra, thanh niên mặc hỉ phục màu đỏ này chính là rồi.

Tân nương tử phòng má, giận dữ nhìn tân lang: “Ta không về! Ta không gả!” Nói xong, nữ tử lại bỏ chạy.

Mấy nha hoàn và nam nhân trung niên đứng cách đó trăm mét vội vàng đuổi theo.

Thanh niên khẽ cười: “Giang hồ không đơn giản như nàng nghĩ đâu, nàng không muốn gả, lại muốn xông pha giang hồ?”

“Được thôi, chỉ cần nàng đánh thắng ta.”

“Nếu không, với thân thủ của nàng, tốt nhất là ngoan ngoãn thành thân với ta đi.”

Nữ tử dừng bước, tròn tròn mắt, nghiêm túc nhìn thanh niên.

“Lời này là thật sao?”

Thanh niên cười nói: “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.”

“Được!” Trong mắt nữ tử lóe lên phản kích, nàng tiện tay tháo chiếc mũ phượng nặng trĩu trên đầu ném xuống đất.

“Bản cô nương sẽ đấu với ngươi!” Nói xong, nữ tử chủ động tấn công thanh niên.

Chứng kiến màn kịch trước mắt, Trần Diệp không khỏi bật cười, thanh niên này thực lực tứ phẩm, chỉ cần chưa đến ba chiêu là có thể chế ngự nữ tử rồi.

Thấy người thê tử tương lai của mình lao tới, thanh niên cầm đao kiếm xuống đất, nhặt nhẽo cười: “Vậy thì ta sẽ chơi với nàng một chút.”

Vừa dứt lời, thanh niên bước lên, chủ động tấn công, tay phải hấn chop lấy vai nữ tử, thi triển một chiêu “Cầm Nã Pháp”.

Nữ tử liền dùng tay trái đỡ, tay phải lại nắm thành quyền đâm vào hốc mắt thanh niên.

Chương 397: Chương 397

Tuy không có căn cơ nội lực, nhưng chiêu thức võ công của nữ tử rất thuần thực, có thể thấy, nàng nhất định thường xuyên luyện tập.

Đây tuyệt đối là một nữ tử tràn đầy huyễn tượng về giang hồ.

Thanh niên mỉm cười, hơi dùng một chút nội lực, tay trái nữ tử đánh vào cánh tay đối phương lại không hề nhúc nhích gì, bàn tay chộp lấy vai phải nữ tử vẫn không giảm thế.

Trần Diệp đã đánh giá cao nữ tử này rồi.

Không cần ba chiêu, một chiêu là đủ.

Ngay khi Trần Diệp cho rằng mọi chuyện đã kết thúc thì một viên đá không biết từ đâu bay tới, chính xác đập vào huyệt Kiên Ngung trên vai phải của thanh niên, nội lực của thanh niên bị cản trở, tay phải tê dại, cánh tay lập tức đau nhức vô lực. Tân nương tử nhân cơ hội hai tay đồng thời xuất chiêu, đánh ra một chiêu “Nhị Long Phi Thiên”, một chưởng đánh vào cánh tay phải của thanh niên, một chưởng đánh vào ngực đối phương.

“Vút...” Lại một viên đá nhỏ bay ra, đập vào chân phải của tân lang khiến hắn khuỵu xuống, lùi lại vài bước, suýt ngã xuống đất.

Trần Diệp nhìn thấy cảnh này, khẽ nheo mắt, đây là thủ pháp ám khí, thực lực của đối phương hẳn chỉ khoảng tam phẩm.

Có kẻ giở trò à?

Chắc chắc... Thật là vô nhân tính, vừa rồi tân lang giữa thanh thiên bạch nhật đã đồng ý với nữ tử, chỉ cần đánh bại được hãn thì hôn sự này sẽ hủy bỏ, vậy mà giờ lại có người lên rút ra tay giúp đỡ tân nương tử.

Nếu tân nương tử thắng thì quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, hôn sự hai nhà tất nhiên tan vỡ.

Kẻ giầu mặt này là cô tình làm vậy, một nữ tử chỉ biết chiêu thức, không có chút nội lực nào mà ra giang hồ, chẳng mấy chốc sẽ hương tiêu ngọc vẫn, có thể thấy sự hiểm ác trong lòng đôi phương.

Trần Diệp cong nhẹ ngón tay phải, nhìn hai người đang giao đấu giữa viện, tân lang cũng nhận ra vấn đề, sắc mặt hãn hơi thay đổi, hít một hơi, lượng nội lực không nhiều trong cơ thể tràn vào kinh mạch, ổn định thân hình.

Nữ tử thấy mình suýt đánh ngã tân lang chỉ bằng một chiêu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, xem ra võ công của nàng rất cao. Tân nương tử lúc này đổi chiêu, tay phải nắm thành quyền, ngón cái ấn vào móng tay trỏ, các khớp ngón trỏ nhô ra phía trước, ngón cái và ngón trỏ tạo thành hình mắt phượng, đúng là một chiêu Phượng Nhãn Quyền!

Tân lang khẽ quát một tiếng, hai tay rung lên, tiếp tục dùng pháp bắt địch.

“Vèo...” một tiếng nhẹ vang lên.

Kẻ giầu mặt lại ra tay, một viên sỏi nhỏ bắn về phía tân lang.

Trần Diệp sắc mặt bình tĩnh, ngón giữa tay phải gảy nhẹ, Tiên Thiên chi khí tràn vào kinh mạch cánh tay, xuyên qua tam tiêu huyết, từ ngón giữa bắn ra.

Kinh khí vô hình bay ra, va vào viên sỏi nhỏ, ngay khi kinh khí của Trần Diệp sắp đánh trúng thì...

“Phụt...” một tiếng nhẹ vang lên, một luồng kinh khí không biết từ đâu đánh tới va chạm với kinh khí của Trần Diệp, hai luồng kinh khí triệt tiêu lẫn nhau, viên sỏi nhỏ đó đánh trúng huyết Thiên Tông trên lưng tân lang khiến thân thể tân lang lão đảo, nội lực vừa mới dồn lên lại bị đánh tan, Phượng Nhãn Quyền của nữ tử được thể đập mạnh vào cổ thanh niên.

“Hửm?” Trong đám đông vang lên một tiếng kinh ngạc già nua, Trần Diệp cũng hơi ngạc nhiên, còn có người ra tay?

“Bịch!” một tiếng, năm đấm phải của nữ tử đánh trúng cổ tân lang, cú đấm này không hề nhẹ, đánh cho đôi phương tối sầm mặt mũi, máu huyết lưu thông bị cản trở, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

“Haha, thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế thôi à!” Tân nương tử mặc váy đỏ thắm đắc ý, nàng lùi lại một bước, cười hỏi: “Sao nào? Còn muốn đánh nữa không?”

Tân lang thở dốc vài hơi, bóng tối trước mắt dần tan đi, sắc mặt hãn hơi tái, liếc nhìn đám người xung quanh.

“Tiếp tục.” Tân lang nghiêng răng nói, hẳn biết có người ra tay trong bóng tối, nhưng chuyện kết hôn liên quan đến thể diện của hai nhà, tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

“Được, nếu ngươi không cam lòng, vậy bản tiểu thư sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục.” Nữ tử siết chặt hai năm đấm, lại một lần nữa tạo ra thể Phượng Nhãn Quyền. Tuy trên người nàng không có nội lực, nhưng vì luyện võ quanh năm nên khí lực không nhỏ.

Trong mắt tân lang lóe lên một tia nghiêm túc, hẳn không giữ lại nữa, sử dụng tuyệt kỹ gia truyền - Tam phẩm võ học “Lưu Vân Chương Pháp”, hai người đồng thời lao về phía đối phương, giao đấu.

Trần Diệp cong nhẹ ngón giữa, chờ đợi người trong bóng tối ra tay.

“Vút...” một tiếng nhẹ, một viên lại bắn ra từ đám đông.

Trần Diệp búng ngón tay liên tục hai lần, hai luồng khí kinh đánh ra.

“Bốp” một tiếng, luồng khí kinh thứ nhất đánh vỡ viên đá, luồng khí kinh thứ hai đánh xuống đất.

“Phụt” một tiếng, trên mặt đất liền xuất hiện thêm một cái hố nhỏ.

Tân lang và tân nương tử vẫn đang giao đấu, tân lang âm thầm đề phòng, lúc vung hai chưởng ra chỉ dùng một phần mười nội lực, hẳn phải cẩn thận với kẻ đánh lén trong bóng tối.

Còn nữ tử cứ nghĩ mình võ công cao cường, hai chưởng nghênh đón, muốn đối chưởng với tân lang, lần này không có kẻ đánh lén trong bóng tối, hai chưởng của tân lang vỗ vào tay nữ tử.

“Bùm!” một tiếng, tân nương tử váy đỏ liền bị đánh bay ra ngay tại chỗ, nàng văng lên trên không một trượng rồi nặng nề rơi xuống đất.

Chương 398: Chương 398

Thấy cảnh này, tân lang mặt đầy kinh ngạc, vội vàng thu tay lại, cùng lúc đó.

“Bịch” một tiếng,

Trong đám đông, một nam nhân trung niên gầy gò, mắt lăm lét ngã xuống đất.

Đám người xung quanh quay lại nhìn một cái, lập tức kêu lên kinh hãi.

“A!”

“Giết người rồi!”

“Chết... Chết người rồi!” Những người đi đường xung quanh nam nhân trung niên đều hoảng hốt tản ra.

Trần Diệp quay đầu nhìn về phía đám đông, chỉ thấy giữa trán nam nhân trung niên gầy gò có thêm một lỗ máu, Trần Diệp quét qua vị trí và góc độ của nam nhân trung niên, trong lòng suy đoán, viên đá vừa rồi chính là do kẻ này đánh ra, bây giờ, kẻ này chết gục tại chỗ, vậy vừa rồi là có người ra tay giết chết hắn chỉ trong một chiêu.

Thực lực ít nhất cũng phải là nhị phẩm.

“Tiểu Cẩm!” Tân lang chạy về phía tân nương tử, đỡ nàng dậy, nữ tử mặt mày tái mét, kinh hồn chưa định, đột nhiên òa khóc.

Tân lang kiểm tra tay nữ tử, thấy không có gì đáng ngại, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tiểu Cẩm, nàng nói có giữ lời không?”

Nữ tử ngồi trên mặt đất, vừa khóc vừa lắc đầu: “Không muốn... Ta không muốn thành thân, ta không muốn sinh con. Sinh con đau lắm... Hu hu hu...”

Thanh niên mặc hỷ phục kéo nữ tử đứng dậy khỏi mặt đất, hấn quay đầu liếc nhìn nam nhân trung niên nằm chết cách đó không xa, nét mặt hơi sững lại.

“Tiểu thư! Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Nhóm gia nhân cũng vội vàng chạy tới, giảo đầu hộ viện của Tống gia lo lắng kiểm tra vết thương của nữ tử, phát hiện chỉ là vết thương ngoài da thì thở phào nhẹ nhõm.

Thanh niên bình tĩnh nói: “Chưa qua giờ lành phải không?”

Giáo đầu trung niên có thực lực không cao lắc đầu:

“Vẫn chưa.”

“Vậy thì tiếp tục thôi.” Thanh niên quay người lại, rút kiếm lên khỏi mặt đất rồi bước đến trước mặt Trần Diệp, chấp tay nói: “Vị huynh đài này, vừa rồi đã làm người sợ hãi, không bằng đến phủ uống chén rượu mừng, coi như ta thay Tiểu Cầm tạ lỗi với người.”

Trần Diệp chấp tay cười: “Thôi, tại hạ còn có việc quan trọng.”

“Vậy thì đáng tiếc...” Thanh niên nhìn về phía lão gia nhân nói: “Đình bá, đưa cho vị công tử này chút tiền mừng đi.”

Nghe vậy, lão gia nhân vội vàng lấy từ trong ngực ra một túi lụa đỏ, bên trong đựng một lạng bạc vụn.

“Tiền mừng không nhiều, lấy may thôi!” Thanh niên đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp mỉm cười nhận lấy, không từ chối nữa.

Xử lý xong việc ở đây, thanh niên dẫn đội tiếp tục tiến lên, trên đường phố lại vang lên tiếng nhạc tấu vui vẻ, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, chỉ có nam nhân trung niên nằm chết trên đường phố, máu và dịch não màu trắng sữa chảy ra từ giữa trán, hai mắt xám xịt, thẳm đến không thể thẳm hơn.

Người qua đường xung quanh nhìn thấy thi thể thì đều né tránh, như tránh rắn rết.

Trần Diệp thu hồi ánh mắt, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Hô...” Một luồng gió mạnh vang lên, Trần Diệp không động đậy, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể cuộn cuộn, đánh trả một luồng kinh khí.

Một luồng kinh khí không biết từ đâu bắn tới va chạm với kinh khí của Trần Diệp.

“Phụt!” Hai luồng kinh khí va chạm, đồng thời tiêu tan.

Trong mắt Trần Diệp lóe lên một tia kinh ngạc, tuy rằng hắn không dùng toàn lực nhưng luồng kinh khí vừa rồi bắn ra ít nhất cũng có uy lực nhị phẩm.

Thế mà lại bị chặn lại.

“Nội lực tốt!” Một giọng nói hơi già nua vang lên, ngữ điệu lộ rõ vẻ tán thưởng, ngay sau đó, bóng người áo xám đột ngột xuất hiện bên cạnh Trần Diệp, chưởng phong gào thét, tấn công vào vai Trần Diệp.

Trần Diệp sắc mặt bình tĩnh, bước chân khễ chuyên, nhờ vào thuộc tính [Võ học Tông Sư], sau một tháng suy diễn, Trần Diệp đã hoàn thiện 《Bát Quái Chương》, 《Vĩnh Xuân Quyền》, bất kể là chưởng pháp, quyền pháp, thân pháp, nội công, hay khí giới pháp đều đạt đến trình độ nhất phẩm, hơn nữa còn là loại võ học nhất phẩm đỉnh phong, đặt vào giang hồ cũng thuộc hàng đầu.

Trần Diệp di chuyển dưới chân, một bước dẫm ra.

Bát Quái Du Thân Bộ!

Dễ dàng né tránh đòn tấn công của đối phương, tay phải Trần Diệp lật lại, Bát Quái Chưởng liên hoàn tấn công, thân như long du, nhanh như gió thoảng, song chưởng liên hoàn, thế công không ngừng.

“Ồ?”

“Chưởng pháp tốt!” Người giao đấu với Trần Diệp thốt lên kinh ngạc, nghe chất giọng có lẽ tuổi tác đã cao.

Tay áo đối phương rung lên, ra tay phản kích, song chưởng bay múa, động tác nhẹ nhàng, tựa như hồ điệp bay lượn.

Trong khoảnh khắc, trước mắt Trần Diệp toàn là những dấu chưởng bay múa, hoa mắt chóng mặt.

Chỉ vừa giao đấu vài chiêu nhưng Trần Diệp đã biết võ công đối phương không yếu, ít nhất cũng có cảnh giới nhất phẩm.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, vừa hay có thể thử nghiệm uy lực của 《Bát Quái Chưởng》 và 《Vịnh Xuân Quyền》.

Bước chân Trần Diệp đột nhiên thay đổi, thấy bóng không thấy hình, cận chiến quần quýt, thân pháp linh hoạt đến cực điểm, hắn biến chưởng thành quyền, một bộ Vịnh Xuân Quyền nhanh chóng đánh ra.

Tinh túy của Vịnh Xuân Quyền chính là nằm ở một chữ “nhanh”!

Chương 399: Chương 399

Trần Diệp ra khoái quyền đến

“Bành bành bành!”

Tiếng va chạm quyền chưởng của hai người không dứt, sau ba chiêu, Trần Diệp đã dùng khoái quyền phá giải chưởng pháp hỗn loạn của lão giả.

“Tốt tốt tốt!”

“Quyền pháp tốt! Thân pháp tốt!” Giọng nói già nua kia khen ngợi.

“Bành!” một tiếng, hai người đồng thời xuất quyền, ra chưởng, va vào nhau, ngay sau đó, bóng người áo xám lóe lên, lùi về sau vài trượng, vững vàng đáp xuống đất rồi nhìn về phía Trần Diệp.

“Tiểu tử, ta thấy tâm tính, thực lực của ngươi không tồi.”

“Có muốn làm tôn nữ tể của ta không?”

Lão nhân dáng người thon gầy, thể đứng thẳng tắp như thanh trúc, râu tóc bạc trắng, trên thân mang theo một khí chất xuất trần nhìn Trần Diệp, từ tốn lên tiếng.

Trần Diệp thu chưởng đứng nghiêm, nghe vậy, trên mặt hần lộ ra vẻ kỳ quái.

Trần Diệp chấp tay nói: “Xin lỗi, tại hạ chưa có ý định hôn phối.”

Lão nhân nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Trong nhà người đã có thê tử?”

“Không có.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Ánh mắt lão nhân lóe lên tia tinh anh, trầm giọng nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ta là người phương nào không?”

Trần Diệp phủi nhẹ bụi trên người, thản nhiên nói: “Ngươi là ai thì có liên quan gì đến ta?”

Lão nhân cười lạnh hai tiếng, nói: “Tiểu tử, nhìn đây.”

Trần Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão nhân giơ tay phải ra, bàn tay hơi dùng lực, đột nhiên, một cơn gió lớn nổi lên từ hư không, cây hòe cách đó vài trượng rung lên dữ dội, cành lá đung đưa không ngừng.

“Vù vù vù...” Mấy chục chiếc lá bay ra từ ngọn cây hòe, từng chiếc lá bay lượn trên không trung như có sinh mệnh, lá cây như bướm, rơi chính xác vào tay lão nhân, hơn nữa đều chồng khít lên nhau.

“Tiểu tử, nhìn cho kỹ.” Nói xong, lão nhân vung tay phải.

“Phập phập phập...”

Chỉ thấy vài bóng đen vụt qua, trên bức tường đối diện đường phố đã cắm đầy lá cây, mấy chiếc lá đó tạo thành chữ “Hoa”.

Tuyệt kỹ của Hoa gia! Phi Hoa Trích Diệp!

Trở tài xong, lão nhân chấp tay sau lưng, im lặng nhìn Trần Diệp.

Ngay khi lão nhân ra tay thì Trần Diệp đã biết thân phận của đối phương.

“Thì ra là Bách Hoa lão nhân.” Trần Diệp cười nhạt.

Thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp được gia gia của Hoa Tịch Nguyệt ở đây, vị lão giả trước mắt này chính là một trong sáu đại Tông Sư đương thời, “Bách Hoa Lão Nhân”.

Thấy Trần Diệp nhận ra mình, Bách Hoa Lão Nhân hài lòng gật đầu.

“Tiểu tử, ngươi còn chưa thành thân, thế sao không gả vào Hoa gia ta? Lão phu có năm tôn nữ, một đứa đã kết hôn, một đứa tạm thời không kết hôn, ba người còn lại, lão phu có thể chọn một cho ngươi.”

Nghe những lời này, Trần Diệp không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Không cần, tại hạ tạm thời không có ý định kết hôn.”

Thấy Trần Diệp từ chối lần nữa, sắc mặt Bách Hoa Lão Nhân âm trầm lạnh lẽo.

“Tiểu tử, ngươi có biết trên giang hồ có bao nhiêu người muốn gả vào Hoa gia ta không?”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Người khác muốn gả vào thì liên quan gì đến ta.”

Nói xong, Trần Diệp quay người bỏ đi, Bách Hoa Lão Nhân thoáng sững sờ, đột nhiên cười lên, sự lạnh lẽo trên mặt biến mất hoàn toàn, ông ta vuốt chòm râu dài trắng như tuyết, cười nói:

“Rất tốt, tiểu tử, ta thưởng thức thái độ của ngươi. Cho dù đối mặt với Tông Sư cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, kiên trì ý kiến của mình, rất hiếm có.”

“Đáng tiếc thực lực của ngươi còn kém một chút, chưa đạt nhất phẩm, nếu không thì lão phu nói không chừng thật sự sẽ gả đứa tôn nữ yêu quý nhất cho ngươi.”

Trần Diệp nghe xong có chút không nói nên lời.

Tôn nữ yêu quý nhất? Chẳng lẽ là Hoa Tịch Nguyệt?

Vừa rồi khi ra tay, hấn không sử dụng quá nhiều Tiên Thiên chi khí, sợ làm đối phương bị thương, không ngờ điều này lại khiến Bách Hoa Lão Nhân lầm tưởng hấn chỉ có thực lực nhị phẩm...

Trần Diệp cũng không giải thích thêm, hấn không dừng lại nữa mà tiếp tục đi dọc theo con phố dài.

Bách Hoa Lão Nhân thân hình lóe lên, xuất hiện bên cạnh Trần Diệp.

“Tiểu tử, tính tình ngươi không tệ, uống với lão phu vài chén, thế nào?”

Trần Diệp vốn định từ chối nhưng hấn bỗng nhớ tới “Phi Hoa Trích Diệp” của Bách Hoa Lão Nhân là bí tịch nội công ngoại phóng độc bộ thiên hạ không biết có thể moi được gì từ miệng đối phương không nhỉ, dù sao nghiên cứu công pháp Tông Sư của Trần Diệp đang gặp bế tắc.

Trần Diệp dừng bước, nhạt cười: “Được thôi, tại hạ cũng đang có ý đó.”

Bách Hoa Lão Nhân thấy Trần Diệp có thái độ bình thản như vậy thì không khỏi cười thêm hai tiếng, người trẻ tuổi này đối mặt với Tông Sư mà không kiêu ngạo, thật sự không tồi!

Hai người bước vào khách sạn, Trần Diệp gọi một bình rượu.

“Tại hạ nghe nói Bách Hoa Lão Nhân hành sự cổ hủ, hôm nay gặp tiên bối mới biết lời đồn giang hồ là sai lầm.” Trần Diệp rót hai chén rượu, đẩy một chén về phía Bách Hoa Lão Nhân,

Bách Hoa Lão Nhân nghe giọng điệu của Trần Diệp không hiểu sao lại thấy hơi kỳ quặc.

Sao lại có giọng điệu ngang hàng luận giao thế này?

Chương 400: Chương 400

Bách Hoa Lão Nhân cũng không nghĩ nhiều, ngược lại thấy Trần Diệp bình tĩnh tự nhiên, tâm tính tu vi không tầm thường, ông ta cũng bung chén rượu lên uống một ngụm, nói:

“Thế nhân ngu muội, lão phu hành tẩu giang hồ nhiều năm, phàm là người nhận ra thân phận của lão phu thì đều khúm núm, nịnh hót. Bọn họ đều coi mình là hạ nhân, lão phu tự nhiên cũng không cần cho bọn họ sắc mặt tốt.”

Trần Diệp mỉm cười, vị Bách Hoa Lão Nhân này tính tình cũng kỳ quặc thật, những người khúm núm với ông ta thì ông ta lại coi thường, coi đối phương như hạ nhân, còn như mình bình tĩnh tự nhiên thế này thì ông ta lại thấy thích thú, nói chuyện không mang chút tư cách Tông Sư nào, còn uống rượu với mình.

“Người còn trẻ nhưng tính tình không kiêu ngạo, thật không giống với kẻ khác. Điều này rất tốt.” Ánh mắt Bách Hoa Lão Nhân nhìn Trần Diệp mang theo tán thưởng.

“Người thật sự không muốn làm tôn nữ tể của lão phu sao?” Bách Hoa Lão Nhân vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Trần Diệp lắc đầu: “Tình huống của tại hạ đặc biệt, tạm thời không có dự định kết hôn.”

Bách Hoa lão nhân trên mặt lộ vẻ tiếc nuối, thở dài: “Những người trẻ tuổi các người, vì sao đều không muốn kết hôn sinh con chứ? Tôn nữ của ta cũng giống như người, đã mười tám tuổi rồi mà lại không chịu thành thân, cứ nói phải tìm một người tuần tú, phải tìm đệ nhất mỹ nam tử thiên hạ. Thật là làm lão phu tức chết.”

Bách Hoa lão nhân uống một ngụm rượu, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Trần Diệp mỉm cười, đây chắc là đang nói về Hoa Tịch Nguyệt rồi.

Trần Diệp cầm lấy bình rượu, rót đầy cho hai người.

“Hôn nhân đối với nữ tử mà nói, là đại sự cả đời, đương nhiên cần phải thận trọng một chút. Võ công, gia thế, dung mạo đều là thứ yếu, quan trọng nhất là phẩm hạnh, tên bối ở trên đường phố tùy ý tìm tôn nữ tể như vậy, từ một góc độ nào đó mà nói, đối với tôn nữ của ngài có phải là không công bằng lắm không?” Trần Diệp uống một ngụm rượu, thản nhiên nói.

Bách Hoa lão nhân nhíu mày: “Hôn nhân đại sự, phụ mẫu đặt đâu con ngồi đấy, lời của bà mỗi là mệnh trời. Lão phu hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhãn lực nhìn người vẫn có.”

Trần Diệp mỉm cười: “Tiền bối và tại hạ chỉ là gặp mặt một lần, tiền bối làm sao biết được sau lưng ta có phải là kẻ say rượu thanh lâu, cờ bạc hoang dâm hay không?”

Bách Hoa lão nhân ngẩng đầu nhìn Trần Diệp, cười nói: “Nếu ngay cả chút chuyện này mà lão phu cũng không nhìn ra thì cũng không cần tìm tôn nữ tể gì nữa.”

“Lời của tiền bối, tại hạ không dám tán đồng. Nam tử gặp được nữ tử mình thích, có thể nhờ bà mối đến cửa cầu hôn. Nữ tử nhìn thấy nam tử mình thích thì lại không thể chủ động theo đuổi. Đây là đạo lý gì?” Trần Diệp uống một ngụm rượu, phản bác.

Bách Hoa lão nhân cau mày, văn hóa Đại Vũ cũng là một bộ lễ giáo, những gì Trần Diệp nói, trong tai Bách Hoa lão nhân nghe như là nói bậy, hoàn toàn vô lý.

“Nếu tôn nữ mà ngài yêu quý nhất lại nhất quyết theo đuổi một nam nhân thì sao?” Trần Diệp buột miệng hỏi.

Bách Hoa lão nhân không chút do dự nói: “Đương nhiên là đưa nó về, chuyện hôn nhân đại sự sao có thể để nó tự quyết?”

Trần Diệp không nói gì nữa, chỉ cười.

Suy nghĩ của hún luôn khác biệt với đám người xung quanh, từ một góc độ nào đó mà nói, đó cũng là một loại cô đơn.

Bách Hoa lão nhân liếc nhìn Trần Diệp, lắc đầu, giọng điệu lạnh nhạt hơn một chút: “Người tuy con người không tệ nhưng suy nghĩ lệch lạc.”

“Không hợp nhau, nửa câu cũng thừa.”

Ông đặt chén rượu xuống, sải bước ra ngoài, không quay đầu lại mà rời khỏi khách sạn.

Trần Diệp nhìn chằm chằm bóng lưng Bách Hoa lão nhân rời đi, không nói nên lời.

Tính cách của Bách Hoa lão nhân này thật kỳ quặc, thay đổi quá thất thường.

Trần Diệp lắc đầu, hắn còn chưa hỏi chuyện nội lực ngoại phóng thì Bách Hoa lão nhân đã đi rồi...

Thôi vậy, sau này có duyên gặp lại sẽ nói sau.

Trần Diệp không nghĩ nhiều nữa, liền trả tiền rượu bước ra khỏi khách sạn.

Hắn bước ra một bước, Súc Địa Thành Thốn!

Trong nháy mắt đã vượt qua ba mươi trượng, chỉ vài bước sau đã rời khỏi Thọ Châu huyện.

...

Chưa đến nửa canh giờ, Trần Diệp đã đến dưới chân núi Tung Sơn.

Tung Sơn chia làm hai ngọn núi là Thái Thất Sơn và Thiếu Thất Sơn. Thiếu Lâm Tự ngàn năm cổ tháp, thánh địa võ Thiên, tọa lạc trên Thiếu Thất sơn.

Trải qua mấy ngàn năm phát triển, xung quanh Thiếu Lâm Tự đã hình thành một thị trấn phồn hoa.

Trần Diệp bước vào thị trấn. Trên đường phố, người qua lại tấp nập, nhìn quanh thì chỉ toàn là những võ giả mang theo đao kiếm, thực lực không đồng đều, từ bất nhập lưu cho đến những võ giả nhị phẩm, hầu như không thấy người thường, có thể thấy vị thế to lớn của Thiếu Lâm Tự trong giới giang hồ.

Trần Diệp đang đi trên đường thì chợt thấy nhiều hài tử thiếu niên được phụ mẫu dẫn đi về phía tây bắc. “Cha ơi, con đi không nổi nữa đâu...”

“Tại sao chúng ta không thể đi xe ngựa? Con không muốn đi nữa...”

Chương 401: Chương 401

Cách Trần Diệp không xa, một tiểu nam hài mập mạp trông khoảng mười tuổi, mồ hôi nhễ nhại phàn nàn với cha mình.

Trần Diệp quay đầu lại nhìn, thấy một nam nhân trung niên mặc áo gấm tử sắc, ăn mặc như một viên ngoại, vừa dùng tay áo lau mồ hôi vừa giải thích: “Cố gắng thêm chút nữa đi, con không thấy những người khác đều đang đi bộ sao? Con à, con không biết đấy, gần đây giang hồ không hiểu sao ngày càng loạn. Triệu viên ngoại cùng trong phủ đã bị mấy tên giang hồ diệt cả nhà rồi, tất cả chỉ là do Triệu viên ngoại lỡ tay đánh chết một nha hoàn.”

“Chỉ một chuyện nhỏ như vậy, lại khiến một đám người giang hồ diệt môn, con nói xem, thế đạo này còn sống được sao.”

“Nếu con có thể báỉ nhập Thiếu Lâm, học thành võ nghệ, sau này gặp kẻ ác thì ít nhất có thể bảo toàn tính mạng.”

“Nhà ta ba đời đơn truyền, đến đời con thì không thể xảy ra chuyện gì được.”

Tiểu nam hài mập mạp bĩu môi nói: “Con không muốn! Hòa thượng không được thành thân, con còn muốn lấy nha hoàn Thư Họa trong phòng con làm thiếp.”

Viên ngoại im lặng một lúc. “Đợi khi con học thành võ nghệ, tự nhiên có thể xuống núi hoàn tục. Chỉ chịu đựng vài năm khổ cực là có thể học được võ nghệ rồi. Sau này hành tẩu giang hồ, người khác nghe nói con là đệ tử Thiếu Lâm cũng sẽ nể mặt đôi chút.”

Tiểu nam hài mấp míp môi, vẫn không vui vẻ.

Trần Diệp đưa mắt nhìn khắp phố, thấy số lượng thiếu niên, nhi đồng không dưới trăm người.

Chẳng lẽ Thiếu Lâm mấy ngày nay có hoạt động gì sao?

Trần Diệp suy nghĩ một lúc rồi bước đến bên viên ngoại, hỏi: “Vị huynh đài này, vì sao trên phố có nhiều hài tử, thiếu niên như vậy?”

Viên ngoại kia liếc nhìn Trần Diệp, vốn không muốn đề ý nhưng hắn cũng chú ý thấy khí chất Trần Diệp phi phàm, có vẻ giống cao thủ võ lâm. Viên ngoại suy nghĩ một chút liền giải thích:

“Hôm nay giờ Dậu là đại hội thu nhận đệ tử thường niên của Thiếu Lâm tự, tất cả hài tử, thiếu niên dưới mười hai tuổi, chỉ cần có căn cốt tốt, có tuệ căn là có thể bái nhập Thiếu Lâm.”

“Công tử không biết sao?”

Trần Diệp chợt nhớ ra Thiếu Lâm mỗi năm đều chiêu mộ một số đệ tử, không ngờ lại là hôm nay.

Trần Diệp hiểu ra: “Đa tạ huynh đài.”

Viên ngoại cảm thấy Trần Diệp không giống người thường, hắn liền đi chậm lại, vừa đi vừa trò chuyện với Trần Diệp. “Công tử đến Thiếu Lâm làm gì thế?”

“Tìm người.” Trần Diệp thản nhiên nói.

“Tìm người?” Viên ngoại tròn to mắt, nắm bắt được ý sâu xa trong lời nói của Trần Diệp, hắn cẩn thận quan sát một lúc, lại hỏi: “Công tử có họ hàng ở trong trấn sao?”

“Không, ta muốn lên Thiếu Lâm tự.” Trần Diệp cười nhạt.

Viên ngoại bưng bình tĩnh, hai mắt sáng lên, hạ thấp giọng hỏi: “Không biết công tử quen biết vị đại sư nào trong chùa không?” Hần đưa tay vào trong ngực lấy ra mấy tờ ngân phiếu. “Có thể để khuyên tử nhà ta đi cửa sau được không?”

Trần Diệp nhìn tờ ngân phiếu trong tay viên ngoại, mệnh giá nhỏ nhất cũng là một trăm lượng, mấy tờ này cộng lại ít nhất cũng vài trăm lượng.

Thật là... Đến cả chuyện này cũng muốn đi cửa sau.

Trần Diệp không khỏi cười: “Thương thay tấm lòng phụ mẫu trên đời...”

Viên ngoại gật đầu lia lịa, ánh mắt lộ vẻ cảm khái.

Làm phụ mẫu, chẳng phải là vì con cái sao...

“Ngươi cứ muốn cho con vào Thiếu Lâm như vậy sao?”

“Võ học trên đời nhiều như vậy, đâu phải chỉ có Thiếu Lâm độc tôn.”

“Chỉ cần có tâm hướng võ, ắt sẽ có thành tựu, tại sao nhất định phải đến Thiếu Lâm?”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Công phu Thiếu Lâm không dễ học đâu, rất coi trọng căn cơ và Phật tính, nếu tư chất kém, dù khổ luyện nhiều năm cũng tiến bộ chậm chạp.”

Thiếu Lâm và Võ Đang nổi danh khắp thiên hạ, công phu Võ Đang coi trọng tư chất, công phu Thiếu Lâm coi trọng căn cơ, chỉ có căn cơ vững chắc mới có thể học được võ công cao thâm.

Mà nói thì nói vậy nhưng nếu tư chất kém thì dù căn cơ có vững chắc đến đâu cũng không thể cầu được võ học thượng thừa.

Viên ngoại trợn to mắt nói: “Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm. Toàn bộ võ công trên giang hồ đều có liên quan đến Thiếu Lâm, tại sao ta phải học của người khác, cứ trực tiếp vào Thiếu Lâm không phải tốt hơn sao?”

Viên ngoại không nói thêm gì, hắn chuyển chủ đề sang chuyện cửa sau, nhỏ giọng hỏi: “Công tử, có thể đi cửa sau không?”

Trần Diệp mỉm cười, từ chối: “Làm huynh đài thất vọng rồi. Tại hạ không tìm hòa thượng mà là tìm một nữ nhân.”

Viên ngoại sững sờ, hắn nhìn Trần Diệp với như nhìn kẻ ngốc.

“Thiếu Lâm tự làm sao có thể có nữ nhân, ngay cả những nữ khách quý lên núi cũng chỉ có thể ở lại thị trấn. Công tử... ngài... Đang nói đùa phải không?”

Viên ngoại kinh ngạc nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp trầm nghĩ, tất cả nữ nhân đều ở lại thị trấn? Vậy Tần Nhất cũng ở thị trấn rồi.

Nghĩ cũng phải, Thiếu Lâm tự là ngôi chùa đệ nhất thiên hạ, làm sao có thể để nữ nhân lưu trú trong chùa, truyền ra ngoài sẽ không hay.

Viên ngoại vẫn nhìn Trần Diệp, không biết nói gì.

Đúng lúc này, từ phía tây bắc đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn.

Âm thanh như chuông lớn vang rền, chấn động màng nhĩ.

“Đại hội thu nhận đệ tử Thiếu Lâm, sẽ lập tức bắt đầu!”

Nghe thấy vậy, sắc mặt viên ngoại đại biến. “Không phải giờ Dậu mới bắt đầu sao? Bây giờ vẫn chưa đến giờ mà?”

Chương 402: Chương 402

Viên ngoại không nói thêm gì nữa, vội vàng kéo nhi tử, chạy thực mạng về phía tây bắc nơi diễn ra đại hội.

Âm thanh vang lên như sấm rền, khí lực dồi dào, lan tỏa khắp khu vực trong vòng một dặm.

Đó chính là Sư Tử Hồng của Phật môn! Người nói ít nhất cũng phải có thực lực nhị phẩm.

Nghe thấy tiếng hét, những người đang dẫn hài tử và thiếu niên trên đường phố đều như phát điên, chạy về hướng tây bắc.

Đây là đại hội thu nhận đệ tử Thiếu Lâm diễn ra mỗi năm một lần, nếu bỏ lỡ thời điểm này thì bọn họ sẽ phải đợi thêm một năm nữa!

Đường phố ngay lập tức trở nên hỗn loạn.

Trần Diệp liếc nhìn đám đông đang chạy tán loạn trong hoảng sợ, lắc đầu.

Khí Tiên Thiên trong cơ thể hắn lưu chuyển, hai chân nhẹ nhàng chạm đất một cái rồi bay lên như chim hồng nhạn, thân pháp nhẹ nhàng, đáp xuống mái nhà của một cửa hàng gần đó.

“Vút vút vút...” Hai chân điểm nhẹ, liên tiếp mấy cái nhảy vọt, thân ảnh nhanh đến thấy không rõ, trong nháy mắt, Trần Diệp đã đáp xuống tử lâu cao nhất trong thị trấn, đứng trên nóc nhà phóng tầm mắt ra xa.

Mặt trời hơi nghiêng, các tòa nhà trong thị trấn đổ ra một đạo bóng râm thật dài, trên các con phố, một đám người đang chạy thực mạng về phía tây bắc.

Ở phía tây bắc, trên một quảng trường rộng lớn có hàng chục hòa thượng mặc cà sa đang đứng.

Bọn hần thân sắc trang nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc, hiện rõ sự uy nghiêm của đệ tử Phật môn.

Một hòa thượng trẻ tuổi cao lớn, vạm vỡ đứng giữa quảng trường, trên cổ hần đeo một chuỗi tràng hạt bằng sắt, chấp tay trước ngực, để lộ nửa cánh tay, trên cánh tay gân xanh vờn quanh, từng cục dữ tợn, nhìn qua có mấy phần khí thế hung ác.

Đột nhiên, hòa thượng trẻ tuổi như cảm nhận được điều gì đó, hần ngẩng đầu nhìn về phía Trần Diệp.

Hai người cách nhau ít nhất vài trăm mét, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệp đang nhìn mình.

Nhất phẩm?

Trần Diệp khẽ nheo mắt, nhìn ra thực lực của đối phương.

Thiếu Lâm tự quả nhiên là môn phái đỉnh cấp thiên hạ, cao thủ như mây, thu nhận một đệ tử cũng phải có võ giả nhất phẩm xem trận.

Bên ngoài quảng trường vây quanh một vòng người, đều là thiếu niên hài đồng, phụ mẫu của họ căng thẳng đứng bên cạnh.

Đối với bọn họ, nếu con mình có thể vào Thiếu Lâm tự thì đó chính là chuyện tổ tiên phù hộ.

Nhìn lướt qua một cái, Trần Diệp liền dời ánh mắt nhìn về phía sau quảng trường, nơi có quần thể kiến trúc cổ nguy nga.

Phía bắc, dưới chân núi Tung Sơn.

Thiếu Lâm tự, ngàn năm cổ tháp.

Tọa lạc giữa núi rừng xanh tươi, quần thể kiến trúc cổ kính dưới ánh mặt trời chiếu xuống một mảnh trang nghiêm, huyền

bí.

Chùa chiến Phật môn nằm rải rác trên sườn núi, tường đỏ ngói xám như ẩn như hiện trong rừng cây.

Mặt trời xế bóng, ánh nắng chiếu lên mái ngói Thiếu Lâm tự tỏa ra một mảng vàng óng, đỉnh điện nguy nga đại hùng bảo điện lấp lánh dưới ánh mặt trời, như thể Phật quang đang hiển hiện.

Tuy khoảng cách xa xôi, nhưng Trần Diệp vẫn có thể nhìn thấy rõ các hòa thượng đi lại trong chùa.

“Đây là Thiếu Lâm tự...”

Trần Diệp lẩm bẩm một mình.

Trước đây, hắn chỉ nghe những lời đồn đại trên giang hồ, kể rằng Thiếu Lâm tự như thế này như thế kia, Mà hôm nay là lần đầu tiên Trần Diệp được tận mắt nhìn thấy Thiếu Lâm tự trong truyền thuyết.

“Chiếm diện tích cũng khá rộng lớn.” Trần Diệp nhìn về phía dãy núi Tung Sơn trùng điệp phía sau, dòng suối chảy quanh núi, tự nhiên mà kết hợp với chùa cổ, truyền tải một bầu không khí yên bình, hài hòa.

“Cảnh sắc cũng không tệ.” Trần Diệp nhận xét một câu.

Hắn thu hồi ánh mắt, bắt đầu nhìn khắp nơi trong trấn.

Theo suy đoán của Trần Diệp, tuy không biết giữa Tần Nhất và Thiếu Lâm đã xảy ra chuyện gì nhưng Tần Nhất đến Thiếu Lâm tự hẳn là không phải tự nguyện.

Nàng thân làm nữ, sống trong trấn thì gần đó hẳn là sẽ có người của Thiếu Lâm canh giữ.

Tìm kiếm một hồi, Trần Diệp phát hiện một tiểu viện phía tây thị trấn có hai tầng nhân đứng bên ngoài, bọn hắn đáng

người thẳng tắp, biểu lộ trang nghiêm, trông có vẻ như đang bảo vệ ai đó.

Trần Diệp dưới chân khễ động, thân thể lướt ra, hóa thành một đạo hắc ảnh.

Mũi chân hần điềm nhẹ ốc xá, mấy lần lên xuống đã đáp xuống bên ngoài tiểu viện phía tây thị trấn.

“Người nào!”

“Nơi này cấm vào!”

Hai hòa thượng nhìn thấy Trần Diệp đều đồng thời mở miệng, khuôn mặt nghiêm túc.

Bọn hần bước tới, hai nắm tay siết chặt, bày ra thế khởi thủ của La Hán Phục Hổ Quyền, cảnh giác nhìn Trần Diệp. Trên người bọn hần khoác cà sa, để lộ nửa cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, vô cùng cường tráng.

Hai tên tăng nhân này là võ tăng.

Trần Diệp liếc nhìn hai người, biết hai võ tăng này đều là tam phẩm thực lực.

Tam phẩm thực lực, làm sao có thể ngăn được nhất phẩm thực lực của Tần Nhất?

Trần Diệp hơi nhíu mày.

Chẳng lẽ hần tìm nhầm chỗ rồi?

Ánh mắt Trần Diệp lóe lên vài cái, Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể tuôn ra, nội khí tràn đầy, quần áo trên người Trần Diệp phồng lên, hần giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung tay áo, thản nhiên nói: “Đắc tội rồi.”

“Vù” một tiếng.

Một luồng kinh phong mẽ xuất hiện từ hư không, cuốn tro bụi trên mặt đất nổi lên tứ phía, làm tay áo Trần Diệp bay phàn

phật!

Hai võ tăng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị luồng kinh phong đó hất văng xuống đất.

Chương 403: Chương 403

Hai người ngã trên mặt đất, toàn thân đau nhức, trong nhất thời không thể nào bò dậy được, bọn hắn nhăn nhó, vẻ mặt kinh hãi.

Đây là tên nào, vậy mà chỉ một tay áo đã hất văng bọn họ?

“Àm!” một tiếng.

Cùng lúc Trần Diệp vung tay áo, cửa viện cũng bị kinh phong phá vỡ, Trần Diệp sải bước vào trong viện.

Mà tiếng động ở cửa đã thu hút sự chú ý của người trong viện.

Trong viện.

Tần Nhất ngồi bên bàn đá, một thân váy trắng, trên mặt che một lớp khăn mỏng. Nhìn thấy Trần Diệp đi vào, đôi mắt như nước mùa thu của nàng lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Công tử?” Giọng nói nhẹ nhàng mát lạnh của Tần Nhất vang lên, ngữ khí của nàng còn mang theo niềm vui sướng nồng đậm.

Nhìn thấy Tần Nhất, lông mày Trần Diệp giãn ra.

May quá, hắn không tìm nhầm chỗ, mà trong viện ngoài Tần Nhất thì còn có một người nữa. Trần Diệp nhìn sang, Thần Đại Thanh Ninh đang đứng giữa viện, tay cầm thanh Thập Tam Thu Thủy Hàn của Tần Nhất, cánh tay cô bé duỗi thẳng, ánh nắng chiếu vào thân kiếm, phản chiếu một tia sáng lạnh lẽo. Tay cô bé run rẩy, trên mặt lấm tấm mồ hôi, có thể thấy, Thần Đại Thanh Ninh đã giữ nguyên tư thế này được một lúc rồi.

Cô bé nghiêng rặng, vừa giờ kiểm, vừa mặt không cảm xúc nhìn Trần Diệp, trong mắt ánh lên một tia tò mò.

Trần Diệp đánh giá Thần Đại Thanh Ninh một chút liền biết thân phận, trong mật thư của Tần Nhất có nhắc đến cô bé.

Trần Diệp bước tới bàn đá, tùy ý ngồi xuống. hấn nhìn Tần Nhất, cười nhạt: “Hình như ta chỉ cho người nghỉ phép một tháng thôi đúng không?”

Đôi mắt long lanh như nước mùa thu của Tần Nhất thoáng qua một tia vui mừng. Nàng khẽ cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ: “Thuộc hạ có việc nên chậm trễ...”

“Ồ?” Trần Diệp chống tay lên bàn đá, tay phải xoa cằm, thản nhiên nói: “Có việc chậm trễ? Nói xem, là việc gì.”

Tần Nhất im lặng, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thấy nàng không nói, Trần Diệp khẽ cười: “Lại đây xoa bóp vai.”

Tần Nhất đứng dậy khỏi ghế đá, ngoan ngoãn đi đến sau lưng Trần Diệp, đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nhẹ nhàng xoa bóp hai vai Trần Diệp.

Thần Đại Thanh Ninh đang luyện kiểm bên cạnh lặng lẽ nhìn trộm, dù trên mặt không có biểu cảm gì nhưng trong lòng cô bé lại vô cùng kinh ngạc.

Nam nhân đột nhiên xuất hiện này là ai? Sao lại dám sai sư phụ xoa bóp vai cho mình?

Hừm... Sư phụ lại còn thật sự xoa bóp?

Tâm hồn nhỏ bé của Thần Đại Thanh Ninh như đang chịu một cú sốc.

Phải biết rằng, ấn tượng ban đầu của Thần Đại Thanh Ninh với Tần Nhất là một sát thủ giết người không chớp mắt! Sao

lại đi xoa bóp vai cho người khác chứ???

Lúc này, Trần Diệp ngồi trên ghế đá, Tần Nhất thì đứng sau hắn, đôi tay mềm mại nhẹ nhàng xoa bóp vai, sức lực vừa đủ.

“Khi nào đến Thiếu Lâm?”

“Mới đến hôm qua.” Tần Nhất đáp.

“Nói đi, sao lại dính líu đến người của Thiếu Lâm?” Trần Diệp thân nhiên nói.

Tần Nhất không do dự nữa, khẽ mở đôi môi đỏ, kể lại mọi chuyện.

Nghe xong, Trần Diệp cười. “Chuyện như vậy, sao không viết trong thư?”

Tần Nhất mím môi, không nói.

“Dừng lại đi.” Trần Diệp khẽ nói.

Đôi tay Tần Nhất rời khỏi vai Trần Diệp, nàng đứng sau Trần Diệp, hai tay trắng nõn nắm chặt vào nhau, có chút luống cuống.

Trần Diệp quay người dựa lưng vào bàn đá nhìn Tần Nhất trước mặt, thân nhiên nói: “Ý của ngươi, ta hiểu, là sợ gây thêm phiền phức cho ta?”

Tần Nhất cúi đầu, im lặng.

Thần Đại Thanh Ninh vừa tay phải nâng kiếm, vừa lén nhìn, vốn dĩ nàng đã sắp không chịu nổi rồi, nhưng giờ lực chú ý bị phân tán, Thần Đại Thanh Ninh cảm thấy có lẽ mình còn có thể chống đỡ thêm một chút nữa.

Cô bé lén nhìn phản ứng của Tần Nhất, dù không có biểu cảm gì nhưng trong lòng đã nổi lên sóng gió.

Thần Đại Thanh Ninh chợt nhận ra mối quan hệ giữa hai người hình như không bình thường.

Trời ạ! Nam nhân này là ai? Trước mặt hắn, sư phụ vậy mà không dám nói lời nào?

Lúc nam nhân vào viện, sư phụ hình như còn gọi hắn một tiếng công tử?

Thần Đại Thanh Ninh vênh tai, lén nghe hai người nói chuyện.

Rất lâu sau.

Trần Diệp thở nhẹ ra một hơi, gật đầu nói:

“Hiểu chuyện.”

Tần Nhất im lặng không nói, chỉ cúi đầu. Nếu dáng vẻ này của nàng bị người giang hồ nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc đến rớt tròng mắt.

Đây vẫn là nữ sát thủ đỉnh cấp giết người không chớp mắt sao?

Trần Diệp chuyển chủ đề, hỏi: “Lúc một chọi hai, cảm giác thế nào?”

“Không có cảm giác gì, chỉ là kỹ không bằng người thôi...” Tần Nhất dịu dàng trả lời.

Nghe câu trả lời của Tần Nhất, Trần Diệp gật đầu. Lúc này, ngoài viện đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

“Sư thúc, chính là người đó!” Hai võ tăng phụ trách canh giữ viện không biết từ đâu tìm đến một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng nhìn qua khoảng năm sáu mươi tuổi, thái dương phồng lên cao, hai cánh tay dài hơn người thường ba tấc. Xem ra đối phương không chỉ nội công tinh thâm mà còn là chuyên gia luyện quyền, luyện chưởng.

Trần Diệp liếc nhìn đối phương một cái, liền từ động tác đi lại phát lực của lão hòa thượng biết được thực lực của đối phương.

Khoảng nhị phẩm, không cao không thấp, bình thường.

Chương 404: Chương 404

Lão hòa thượng bước vào viện, nhìn về phía Trần Diệp.

Ông ta chấp hai tay, niệm một câu Phật hiệu: “A Di Đà Phật... Vị thí chủ này, người vô cớ đánh bị thương đệ tử của chùa ta, còn quấy rầy khách quý của chùa ta, ý muốn làm gì?”

Trần Diệp không thèm nhìn lão hòa thượng, hắn nói với Tần Nhất: “Thu dọn đồ đạc, về Dư Hàng.”

“Vâng.” Tần Nhất cung kính đáp.

Thấy Trần Diệp không để ý đến mình, lão hòa thượng tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Vị thí chủ này, Tần thí chủ hiện tại còn chưa thể rời đi.”

Trần Diệp quay đầu nhìn lão hòa thượng, cười như không cười nói: “Tại sao không thể rời đi?”

Lão hòa thượng nhìn Trần Diệp một cái, lưng hơi uốn thẳng. “Phượng trượng nói, Tần thí chủ còn chưa thể rời đi.”

Phượng trượng, Thiếu Lâm phượng trượng, một trong sáu vị tông sư thiên hạ, võ công thâm sâu khó lường, trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, mười tuyệt kỹ khó luyện nhất, ông ta đã luyện thành ba trong số đó.

Ngoài cảnh giới võ học thì tạo nghệ về Phật pháp cũng rất cao thâm.

“Lấy Thiếu Lâm phượng trượng ra để áp chế ta sao?” Trần Diệp nhìn lão hòa thượng, thản nhiên hỏi.

Lão hòa thượng vẫn bình thản nhìn Trần Diệp.

Hai võ tăng đứng sau lưng lão hòa thượng cũng khí định thần nhân, dường như nhắc đến Thiếu Lâm phương trượng đã khiến trong lòng bọn họ có thêm một sự tự tin to lớn.

Thiếu Lâm tự ngàn năm cổ tháp, nội tình thâm hậu, Thiếu Lâm phương trượng lại là một trong số các tông sư thiên hạ, thực lực có thể xếp vào hàng đầu.

Những thứ này đã đúc ra sự tự tin của Thiếu Lâm!

Trần Diệp đứng dậy khỏi ghế đá, cười nhạt: “Nếu Thiếu Lâm phương trượng không cho nàng rời đi. Vậy ta sẽ đi nói chuyện với Thiếu Lâm phương trượng.”

Tần Nhất đi đến bên Thần Đại Thanh Ninh, lấy thanh kiếm từ tay nàng, còn đặc biệt liếc nhìn Thần Đại Thanh Ninh.

Thần Đại Thanh Ninh không biểu cảm, trên mặt trán đầy mồ hôi, tay phải buông thõng hai bên người run rẩy dữ dội, bộ dạng như đang chuyên tâm luyện kiếm, không nghe thấy gì cả.

Tần Nhất thu hồi ánh mắt, Thần Đại Thanh Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, may mà cô bé không có biểu cảm gì, nếu không nhất định sẽ bị Tần Nhất nhìn ra manh mối.

Tần Nhất tra Thập Tam Thu Thủy Hàn vào vỏ rồi đi đến bên cạnh Trần Diệp, ánh mắt bình tĩnh nhìn lão hòa thượng và hai võ tăng, chậm rãi mở miệng, ngữ khí êm tai: “Giết sao?”

Trần Diệp cười cười: “Không giết. Sát tâm nặng như vậy làm gì? Không về Dư Hàng nữa, Thiếu Lâm phương trượng nói không cho ngươi đi, vậy ta đi nói chuyện với ông ta.”

Dưới lớp khăn voan mỏng, khóe miệng Tần Nhất hơi nhếch lên, nàng gật đầu: “Được.”

Sắc mặt lão hòa thượng và hai võ tăng hơi thay đổi.

Người thanh niên này là ai, sao vừa mở miệng đã muốn nói chuyện với phương trượng?

Lúc này Trần Diệp không đeo mặt nạ. Cho nên ba người không biết Trần Diệp chính là Đông Hoa tông sư.

Thần Đại Thanh Ninh thì ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tần Nhất, thỉnh thoảng lại lên nhìn Trần Diệp, lúc này Trần Diệp đã dẫn Tần Nhất đi về phía cửa viện.

Lão hòa thượng sa sầm mặt, quát lạnh: “Vị thí chủ này...” Ông ta còn chưa nói hết câu.

“Ồn ào.” Giọng Trần Diệp bình thản, khẽ phất tay áo.

“Vù...”

Tiên Thiên chi khí cuộn cuộn!

Một cơn gió mạnh tạt ngang, hất văng lão hòa thượng và hai vị võ tăng ra xa vài trượng khiến cả ba đập vào tường viện, trước mắt tối sầm, cổ họng tanh nồng, cảm giác như ngũ tạng lục phủ sắp bị đập vỡ.

Vừa rồi là chiêu thức mà Trần Diệp lĩnh hội được từ Bát Quái Chương, dùng Tiên Thiên chi khí vô tận làm căn bản, tiện tay đánh ra, chính là một luồng chương lực mạnh mẽ.

Trần Diệp sắc mặt bình tĩnh, bước ra khỏi cửa viện, hẩn từ trong ngực lấy ra một chiếc mặt nạ bạc, góc dưới bên phải của mặt nạ có khắc một chiếc lá sống động như thật, nhẹ nhàng đeo lên mặt.

Trần Diệp ngẩng đầu, nhìn về phía ngôi chùa cổ ngàn năm trên núi phía Bắc.

...

Tại hội trường Đại hội Thu Đồ Thiếu Lâm.

“Nhóm tiếp theo!” Thanh Niệm hòa thượng để trần nửa cánh tay, đeo chuỗi hạt sắt trên cổ, hét lớn.

Trên quảng trường, mấy chục đứa trẻ mặt mày tái mét rời đi, chúng không vượt qua được vòng sàng lọc.

Thiếu Lâm tuyển đồ đệ trước tiên xem có “Phật tính, Tuệ căn” hay không, nếu không có “Phật tính, Huệ căn” thì dù tư chất có tốt đến đâu, Thiếu Lâm cũng không nhận.

Dưới hội trường.

“Nhi tử, đến lượt con rồi, mau đi đi. Thứ Thiên ngữ đó, con hiểu thế nào thì nói thế ấy.” Viên ngoại đẩy đẩy nhi tử mập mập mười tuổi của mình, ra hiệu cho tiểu nam hài đi qua.

Tiểu nam hài mập mập liếc nhìn Thanh Niệm hòa thượng hung thần ác sát trên hội trường, trong lòng có chút sợ hãi.

“Cha, hòa thượng đó hung dữ quá, con sợ...”

Viên ngoại vỗ vào gáy tiểu nam hài mập mập, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ vô dụng, người ta là người xuất gia, có thể làm gì được con?”

“Nhanh lên!” Viên ngoại đập một phát vào mông nhi tử mình.

Tiểu nam hài mập mập lão đảo, liếc nhìn hòa thượng Thanh Niệm, nuốt nước bọt rồi bước vào hội trường.

Chương 405: Chương 405

Giữa hội trường có vài tấm bia đá, trên đó khắc những câu thiền ngữ Phật giáo kinh điển, bên cạnh mỗi tấm bia đều có một vị lão tăng am hiểu Phật pháp.

Vòng đầu tiên của cuộc tuyển chọn đệ tử Thiếu Lâm rất đơn giản, chỉ cần đưa trẻ nói lên sự hiểu biết của mình về thiền ngữ là được. Người có Phật tính, có căn cơ sẽ được các vị lão tăng chọn, trở thành đệ tử ngoại môn của Thiếu Lâm. Sau khi đại hội tuyển chọn kết thúc, những người được chọn sẽ vào Thiếu Lâm, sau đó được phân vào các đường khác nhau dựa trên tư chất và căn cốt.

Tiểu nam hài mập đi đến trước một tấm bia đá, nhìn lướt qua những câu thiền ngữ trên đó. Trong đó có một câu thu hút sự chú ý của nam hài: “Hậu đức tải vật, hữu dung nãi đại”.

Nãi đại? (Nãi乃: Mang nghĩa ;chính là, quả là)

Tiểu nam hài mập không khỏi nghĩ đến nha hoàn Thư Họa đang hầu hạ mình.

Của nàng quả thực là khá lớn. (Đang nghĩ tới đôi nhũ nãi của người ta.)

Tiểu nam hài gãi đầu, định nói ra suy nghĩ của mình.

Cha đã nói, hiểu thế nào thì nói thế đó.

Tiểu nam hài nhìn vị lão tăng gầy trước mặt, há miệng định nói.

Nhưng chưa kịp nói ra lời thì ba bóng người đột nhiên xuất hiện giữa hội trường, một trong số đó mặc áo choàng trắng

bạc, đeo mặt nạ bạc, góc dưới bên phải của mặt nạ có khắc một chiếc lá sống động như thật.

Ngay khi người này xuất hiện, cả hội trường vốn ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh.

Trần Diệp buông tay, đặt Tần Nhất và Thần Đại Thanh Ninh xuống.

Hai người đều lộ rõ vẻ kinh ngạc, vài giây trước các nàng còn đang ở ngoài viện mà trong nháy mắt đã đến hội trường tuyển đệ tử Thiếu Lâm rồi.

Tạo nghệ khinh công của Trần Diệp thật đáng sợ!

Tại hội trường, Trần Diệp đứng thẳng người, một thân bạch y như tuyết đứng giữa trung tâm, mà đám người xung quanh đều nhìn về phía hắn.

Một số người trong giang hồ nhìn thấy chiếc mặt nạ trên mặt Trần Diệp thì đều ngẩn ra một lúc. Sau đó, đám người trợn tròn mắt, vẻ mặt chấn kinh.

Mẹ của ta!

Thiên hạ đệ nhất tông sư - Đông Hoa?

Sao hắn lại ở đây!

Trong đám đông, một viên ngoại mặc áo gấm tử sắc nhìn chằm chằm vào bóng lưng người vừa xuất hiện liền nhận ra Trần Diệp.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ bình tĩnh.

“Ồ, thì ra là hắn.”

“Sao hắn tìm người lái tìm đến tận đây rồi?”

“Khinh công cũng khá đấy, trong nháy mắt đã phóng lên rồi.”

“Ta còn chưa nhìn rõ nữa.” Viên ngoại lẩm bẩm.

Mà những người xung quanh biết thân phận của Trần Diệp thì đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, bọn hắn liếc nhìn viên ngoại.

Viên ngoại vừa nói xong liền phát hiện có rất nhiều người đang nhìn mình, sợ đến mức viên ngoại tưởng mình nói sai. Hắn vội vàng im miệng, rụt cổ lại.

Thanh Niệm hòa thượng phụ trách giữ trật tự cho đại hội tuyển đệ tử nhìn thấy Trần Diệp thì liền cau mày, quát lớn:

“Người là ai?”

“Thiếu Lâm chỉ nhận đệ tử dưới mười hai tuổi, không nhận nữ đệ tử!” Thanh Niệm hòa thượng nhìn thấy Thần Đại Thanh Ninh bên cạnh, tưởng Trần Diệp muốn đến báisư.

Trần Diệp khẽ giật mình, nhìn Tần Nhất bên cạnh, cười nhạt: “Hắn không biết ta sao?”

Tần Nhất khẽ gật đầu: “Thiếu Lâm hòa thượng lâu ngày ở trong chùa, không hiểu chuyện giang hồ.”

Trần Diệp hiểu ra: “Có thể hiểu được.”

Thiếu Lâm hòa thượng cả ngày ở trong chùa tu hành, rất ít có kênh tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Thần Đại Thanh Ninh lén nhìn Trần Diệp.

Sao vậy? Vị công tử này rất nổi danh trên giang hồ sao?

Thấy Trần Diệp không để ý đến mình, sắc mặt Thanh Niệm hòa thượng trầm xuống.

Chuyện này khiến hắn mất mặt, Thanh Niệm liếc mắt, chú ý tới Tần Nhất bên cạnh, bỗng kinh ngạc nói: “Phương trượng đã nói, người không được tự ý rời khỏi tiểu viện, sao người lại ra đây?”

Tần Nhất ánh mắt bình tĩnh, không chút gợn sóng, nhìn chăm chăm hòa thượng Thanh Niệm.

Dưới hội trường, các vị khách giang hồ nhìn thấy cảnh này trong lòng liền như có điều suy nghĩ.

Thiên Cơ Lôu không phải nói Ngọc Diệp Đường và Thiếu Lâm có chuyện muốn thương lượng sao? Sao nghe ý tứ hai người nói chuyện, giống như là Thiếu Lâm giam lỏng Tần Nhất vậy?

Hí... Khó trách Đông Hoa tìm tới cửa.

Những giang hồ khách xung quanh bùng tỉnh đại ngộ, cảm thấy mình dường như đã biết chân tướng sự việc. Một số người trong lòng kích động, ánh mắt nóng rực nhìn lên hội trường.

Tần Nhất chính là sát thủ đỉnh cấp của Ngọc Diệp Đường. Thiếu Lâm giam lỏng nàng, giờ Đông Hoa lại tìm tới cửa, sẽ xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ hôm nay có thể chiêm ngưỡng một trận chiến tông sư ư?

Những giang hồ khách vây xem nắm chặt nắm đấm, mắt không chớp nhìn chăm chăm Trần Diệp.

Hòa thượng Thanh Niệm thấy hai người không để ý tới mình, trong lòng liền lửa giận bùng bùng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt giận dữ:

“Làm loạn trật tự thu đồ của Thiếu Lâm! Phải trừng trị để làm gương!”

Hòa thượng Thanh Niệm giậm chân xuống, mặt đất quảng trường hơi lún xuống, để lộ một cái hố nhỏ, da trên người hắn phát ra ánh sáng vàng nhạt, trông giống như một khối đồng thau vàng rực.

Thanh Niệm dùng sức dưới chân, thi triển khinh công Thiếu Lâm “Khiêu Dực pháp”, toàn thân như mảnh hồ vọt khe lao về phía Trần Diệp và Tần Nhất, khí thế cuồng mãnh!

“Là Kim Cương Bất Hoại Thần Công của Thiếu Lâm!”

“Một trong mười đại tuyệt học khó luyện nhất trong Bảy mươi hai tuyệt kỹ!”

“Là hửn, ta nhớ ra rồi,hửn là Đường chủ La Hán Đường, hòa thượng Thanh Niệm, người duy nhất trong số các đệ tử Thiếu Lâm đương đại luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thần Công.”

Chương 406: Chương 406

Các vị giang hồ võ giả dưới viện xì xào bàn tán, trong mắt còn mang theo kinh ngạc.

Dưới Thiếu Lâm Tự chia làm mười đường viện: La Hán Đường, Bát Nhã Đường, Bồ Đề Viện, Giới Luật Viện, chúng Đạo Viện, Sám Hối Đường, Dược Vương Viện, Xá Lợi Viện, Tàng Kinh Các, Đạt Ma Viện. Trong đó... ba vị thủ tọa của La Hán Đường, Bát Nhã Đường và Đạt Ma Viện đều có thực lực nhất phẩm.

Thanh Niệm đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thân Công mà hai trăm năm qua chưa ai ở Thiếu Lâm luyện được, toàn thân thực lực mạnh mẽ tuyệt luân, ngay cả cao thủ nhất phẩm cùng cảnh giới đối đầu với hắn cũng không chiếm được lợi thế.

“Kim Cương Bất Hoại Thân Công?” Trần Diệp khẽ nheo mắt.

Trong nháy mắt, Thanh Niệm đã xông đến gần.

“Haa!” Hắn thét lên, bàn tay phải thô dày, căng cứng như một khối thép vỗ về phía Trần Diệp.

“Vù vù...” Gió từ chưởng lực vô cùng nặng nề! Chỉ cần nghe âm thanh cũng có thể tưởng tượng ra uy lực của một chưởng đánh xuống.

“Là Đại Lực Kim Cương Chưởng của Thiếu Lâm!” Các võ giả xung quanh kinh ngạc nói.

Bàn tay phải của Thanh Niệm vẫn chưa đánh xuống.

“Gầm!” Tay trái nắm chặt, một tiếng hỏ gầm ầm hiện đột nhiên vang lên.

“Là La Hán Phục Hồ Quyền!”

“Hắn lại còn biết La Hán Phục Hồ Quyền nữa!”

“Thật lợi hại, Đại Lực Kim Cương Chương và La Hán Phục Hồ Quyền của hắn đều có trình độ nhất phẩm!”

“Công lực võ hiệp của Thanh Niệm thật thâm hậu!”

Đám người đều biết, bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm rất khó tu luyện, tăng nhân Thiếu Lâm bình thường dốc cả đời cũng chỉ tu luyện được một môn võ công, mà còn là những môn đơn giản như “Vi Đà Chương”, “Bách Bộ Quyền”. Chỉ có người có tư chất hơn người mới có thể đồng thời luyện tập nhiều môn, huống chi là đồng thời tu luyện ra loại võ công đứng đầu trong bảy mươi hai tuyệt kỹ như 《Đại Lực Kim Cương Chương》 và 《La Hán Phục Hồ Quyền》 này.

Đám người căng thẳng nhìn chằm chằm vào Thanh Niệm và Trần Diệp, muốn xem Trần Diệp sẽ ứng phó thế nào.

Đối với nhóm võ giả bình thường này, cảnh giới nhất phẩm đã là sự tồn tại khó với tới rồi, bọn họ rất muốn xem Trần Diệp ra tay.

Cao thủ trên đời rất ít, hiếm người được chứng kiến cảnh giới Tông Sư xuất chiêu.

Ngay khi Thanh Niệm xông đến trước mặt Trần Diệp, một quyền một chương sắp giáng xuống người hắn.

Trần Diệp động dậy, tay phải khẽ nâng lên, quanh thân tỏa ra một luồng kinh khí vô hình, áo bào bay phàn phật!

“Vù...”

Một cơn cuồng phong nổi lên từ hư không, hai luồng Tiên Thiên chi khí trong cơ thể Trần Diệp đồng thời cộng hưởng, gió lớn chồm nổi lên tại hội trường tuyển đồ Thiếu Lâm làm cát bụi bay mù mịt.

Bụi mù che khuất cả mặt trời!

“A!”

“Ai u!” Các hài đồng thiếu niên trong viện bị cuồng phong thổi bay, ngã lăn ra đất, miệng không ngừng kêu la.

Thanh Niệm hòa thượng còn chưa chạm vào Trần Diệp thì đã cảm thấy mình bị một cỗ lực vô cùng mạnh mẽ đánh trúng, toàn thân bay ngược ra xa mấy trượng rồi nặng nề rơi xuống đất.

《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sau khi luyện thành vốn đã có công hiệu hóa mục nát thành thần kỳ, tùy ý xuất thủ cũng có thể đánh ra uy lực ngang ngửa võ học nhất phẩm. Huống chi, Trần Diệp cố ý sử dụng chiêu thức của 《Bát Quái Chương》, uy lực càng thêm cường đại.

Vài hơi thở sau, gió lớn ngừng lại, bụi mù che khuất bầu trời cũng tan đi, các võ giả xung quanh nhìn vào viện, vẻ mặt chấn kinh.

Hài tử, thiếu niên cùng cả những lão hòa thượng tinh thông Phật pháp, không giỏi võ công đều ngồi trên mặt đất, vẻ mặt chật vật.

Thanh Niệm hòa thượng bị Trần Diệp đánh trực diện một chiêu, ngã nhào trên mặt đất.

Trần Diệp không muốn giết người nên chỉ vung tay áo một cái.

Thanh Niệm cố gắng bò dậy, nhìn về phía Trần Diệp, hắn mở miệng, vừa định nói gì đó thì...

“Oe...”

Miệng Thanh Niệm phun ra một ngụm máu lớn, máu tươi dính trên tăng y của hắn, trông rất ghê rợn.

Thanh Niệm hòa thượng sắc mặt tiêu tụy, ánh sáng vàng nhạt trên người biến mất.

Kim Cương Bất Hoại Thần Công của hắn đã bị phá giải rồi!

Bị Trần Diệp phá giải chỉ với một cái vung tay áo!

Gió lớn đã ngừng, Trần Diệp nhìn về phía vị Thanh Niệm hòa thượng bị đánh ngã nằm trên mặt đất.

“Ngươi là đệ tử Phật môn, lại một mặt hung tướng. Phật môn coi trọng sân niệm, tâm cảnh ngươi như vậy, cũng xứng làm đệ tử Phật môn sao?” Trần Diệp bình tĩnh nói.

Nghe những lời này, mặt Thanh Niệm hòa thượng tái nhợt, khóe miệng dính máu nhìn chằm chằm Trần Diệp.

Thanh Niệm ôm ngực, giọng run run nói: “Ngươi... ngươi là Tông Sư Đông Hoa?”

“Đúng vậy.” Trần Diệp gật đầu thừa nhận, ngay sau đó, Trần Diệp bước tới. Thuận

Súc Địa Thành Thốn!

Hắn ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Thanh Niệm, túm lấy vị hòa thượng trẻ tuổi này.

Kim Cương Bất Hoại Thần Công của Thanh Niệm đã bị Trần Diệp phá vỡ, thần công phản phệ, bị nội thương.

Thanh Niệm mở miệng, vừa định nói gì đó thì chợt cảm thấy một luồng nhiệt từ tay Trần Diệp truyền tới.

Đó là nội lực của Tông Sư.

Chương 407: Chương 407

Một luồng chân khí Tiên Thiên nóng bỏng thuần khiết tràn vào kinh mạch của Thanh Niệm hòa thượng.

Thanh Niệm hòa thượng hơi sững sờ, ngay khi hắn nghĩ Trần Diệp đang giúp hắn chữa trị nội thương thì luồng chân khí Tiên Thiên đó đã đi vào “Xung mạch” trong kỳ kinh bát mạch.

Nội lực sau khi vào kinh mạch liền co lại, không nhúc nhích nữa.

Sắc mặt Thanh Niệm càng thêm tái nhợt, tuyến vận công của Kim Cương Bất Hoại Thần Công phải đi qua “Xung mạch”. Mà hiện tại Trần Diệp đã đặt nội lực của hắn vào “Xung mạch”, nội lực của hắn một khi vào “Xung mạch” liền sẽ bị nội lực của Trần Diệp đánh tan. Sau này Thanh Niệm hòa thượng sẽ không thể sử dụng Kim Cương Bất Hoại Thần Công nữa.

Trần Diệp buông tay thả Thanh Niệm ra.

Thanh Niệm ngồi bệt xuống đất, mặt trắng bệch như tờ giấy. Theo một nghĩa nào đó, hắn coi như đã bị phế rồi!

“Sau này cố gắng tĩnh tâm lại, đợi đến khi nào người mài mòn hết cỗ nội lực ta để lại thì người lại tiếp tục sử dụng võ công.” Trần Diệp bình tĩnh nói.

Lúc ở trong tiểu viện, dưới sự truy vấn của Trần Diệp, Tàn Nhất đã kể toàn bộ sự việc cho Trần Diệp, kể hết mọi chi tiết, bao gồm cả từng câu nói của Thanh Niệm.

Là đệ tử Phật môn, chỉ luyện võ công, không luyện tâm tính.

Bản thân phạm phải sân niệm mà không biết, sau này đặt ở giang hồ cũng chỉ là một mối họa.

Tần Nhất đứng bên cạnh Trần Diệp, đôi mắt như nước mùa thu chớp nhẹ, bình tĩnh nhìn Thanh Niệm hòa thượng mặt mày âm đạm.

Thần Đại Thanh Ninh đi theo bên cạnh, mặt không biểu cảm nhìn Trần Diệp, đáy mắt lại là kinh ngạc sâu sắc.

Thật lợi hại! Sư phụ dùng kiếm giao đấu với hòa thượng này nhiều chiêu như vậy mà không chế ngự được, không ngờ công tử này, lại một chiêu đã đánh hòa thượng này phun máu.

Thật mạnh quá!

Thấy Thanh Niệm cảnh giới nhất phẩm dưới tay Trần Diệp lại tự như gà con, các giang hồ võ giả xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc sâu sắc.

Đây là thực lực của Tông Sư sao? Vừa rồi nếu họ tiếp chiêu đó, e rằng đã chết ngay tại chỗ rồi!

Hội trường bỗng trở nên im ắng.

Viên ngoại mặc áo choàng tử sắc run rẩy, vẻ mặt kinh hãi.

Vị công tử đến Thiếu Lâm tự tìm nữ nhân này, võ công thật cao cường.

Trần Diệp thu ánh mắt từ chỗ Thanh Niệm, thản nhiên nói: “Đi thôi, đến Thiếu Lâm tự.”

Dưới chân hấn cát bước, chuẩn bị lên núi, nhưng Tần Nhất đột nhiên kéo lấy vạt áo Trần Diệp.

Trần Diệp quay đầu nhìn nàng.

“Hay là thôi đi...” Tần Nhất nói nhỏ, mắt cụp xuống.

Thiếu Lâm tự có địa vị đặc biệt trên giang hồ, nếu Trần Diệp thật sự đánh lên thì chuyện sẽ rất âm ỉ.

Gió nhẹ thổi qua, mặt trời lặn về tây.

Trên quảng trường, Trần Diệp và Tần Nhất đều một thân bạch y, ánh tà dương chiếu xuống kéo dài bóng ảnh hai người.

Tần Nhất nhẹ buông tay khỏi vạt áo Trần Diệp, từ khi bước chân vào giang hồ, nàng đã nghe vô số truyền thuyết về Thiếu Lâm, trong lòng Tần Nhất, Thiếu Lâm chính là thế lực lớn nhất, đáng sợ nhất. Giờ đây Trần Diệp lại vì nàng mà đích thân lên Thiếu Lâm chất vấn phương trượng...

Không hiểu sao, Tần Nhất bỗng thấy lòng ấm áp, giống như đêm đông lạnh lẽo, toàn thân mệt mỏi trở về khách sạn, lại phát hiện trên bàn lại có bát mì nóng hổi, sự ấm áp này thấm thấu vào tận tâm can.

“Đã đủ rồi...” Tần Nhất cup mắt, ngữ khí nhỏ nhẹ.

Nàng đứng bên Trần Diệp, chiều cao hơi thấp hơn hẳn một chút. Lúc này, Tần Nhất không còn là nữ sát thủ máu lạnh nữa mà chỉ là một thiếu nữ đơn thuần.

Trần Diệp ngẩn người, chợt nhận ra điều gì, sắc mặt hắn trở nên kỳ quái.

Tần Nhất có phải hiểu lầm gì không? Thiếu Lâm không nề mặt hắn, hắn phải đánh trả chứ. Hơn nữa, Trần Diệp tiện thể cũng muốn vào Tàng Kinh Các xem thử một lần, dù sao cũng phải có lý do chính đáng chứ?

Có kỹ năng “Võ học Tông Sư”, xem càng nhiều bí tịch võ công càng tốt mà.

Nàng có phải nghĩ quá nhiều rồi không?

Trần Diệp nhìn Tần Nhất cup mắt, không giải thích gì nữa, lúc này giải thích sẽ phá hỏng bầu không khí, hắn chỉ cười

nhật:

“Lên núi thôi. Đến cũng đã đến rồi.”

Tần Nhất ngẩng đầu, đôi mắt long lanh ánh lên vẻ khác lạ.

“Ừm.” Tần Nhất dùng sức nhẹ gật đầu, dưới lớp lụa mỏng, mặt nàng ửng hồng.

Thần Đại Thanh Ninh bên cạnh vẫn không biểu cảm nhưng thân thể run rẩy đã tố cáo cảm xúc của cô nhóc.

Trời ạ...

Sư phụ đây là tình huống gì đây...

Trần Diệp chậm rãi đi lên núi, các hòa thượng nằm dưới đất trơ mắt nhìn ba người Trần Diệp rời đi mà không thể ngăn cản.

Xung quanh quảng trường, đám giang hồ võ giả cũng nhìn nhau, nuốt nước bọt.

Có người cảm xúc dâng trào, kích động những người xung quanh, hét lớn một tiếng: “Các huynh đệ, hôm nay nói không chừng sẽ bộc phát trận chiến Tông Sư! Loại giao đấu như này, cả đời có thể gặp được mấy lần chứ? Chúng ta cũng cùng lên Thiếu Lâm Tự đi!”

Một số người không chút do dự, từ xa đi theo sau Trần Diệp một đường hướng lên núi.

Nếu có thể nhìn thấy Tông Sư giao đấu thì sau này ở bàn rượu có thể khoe khoang được vài năm rồi!

Một đám giang hồ võ giả đi theo sau Trần Diệp, tâm trạng vô cùng kích động.

Chẳng mấy chốc, Trần Diệp đã đến trước sơn môn Thiếu Lâm Tự.

Cổng chùa mở rộng, bên ngoài có mấy tiểu hòa thượng mặc tăng y, tay cầm chổi quét dọn mặt đất.

Mặt trời giờ đã lặn về phía tây, ánh nắng chiều xuống phủ thêm cho Thiếu Lâm Tự vài phần thiền ý yên tĩnh.

Các tiểu hòa thượng nhìn thấy Trần Diệp, có một tiểu hòa thượng dừng động tác, tay cầm chổi đi đến trước mặt Trần Diệp, chắp tay niệm một tiếng Phật hiệu: “A Di Đà Phật... Vị thí chủ này, chùa hiện tại không tiếp khách, xin mời ngày mai quay lại.”

Chương 408: Chương 408

Trần Diệp cười nhạt nói: “Ta có việc tìm phương trượng của chùa các ngươi, làm phiền vào trong thông báo một tiếng.”

Tiểu hòa thượng nghe vậy thì hơi nhú mày.

Phương trượng Thiếu Lâm địa vị siêu nhiên, sao có thể dễ dàng gặp khách.

Đang lúc hần do dự thì đám giang hồ võ giả đi theo Trần Diệp từ xa kia đã lọt vào tầm mắt khiến tiểu hòa thượng sửng sồ.

Sao lại nhiều người đến Đền Thiếu Lâm Tự vậy?

Bên ngoài chùa, các tiểu hòa thượng cũng dừng động tác, ánh mắt ngạc nhiên.

Trụ trì chưa từng nói đến tình huống này... Phải làm sao đây?

Trong lúc tiểu hòa thượng còn do dự thì...

“Rầm”

Bảng hiệu Thiếu Lâm tự đột nhiên rơi xuống, nặng nề đập xuống đất.

Tiếng động này làm các tiểu hòa thượng giật mình, bọn họ quay đầu lại nhìn, thấy tấm bảng Thiếu Lâm tự đã nằm trên mặt đất, sắc mặt các tiểu hòa thượng lập tức tái nhợt.

Từ phía sau, trong số các võ giả giang hồ vang lên vài tiếng kêu kinh hãi.

“Trời đất!”

“Mẹ của ta...”

Bảng hiệu Thiếu Lâm tự vậy mà rơi xuống! Đông Hoa ra tay rồi sao? Đây là muốn khiêu chiến sao!

Giữa đám đông, tiểu nam hài mập mạp chỉ vào tấm bảng Thiếu Lâm nằm dưới đất, nói nhỏ với người cha bên cạnh: “Cha, con muốn học chiêu này, chiêu này ngẫu quá.”

Người cha sợ hãi tái mặt, vội vàng bịt miệng tiểu nam hài, hạ giọng nói: “Đừng có nói bậy.”

Trước cổng chùa, Trần Diệp nhìn tấm bảng Thiếu Lâm rơi xuống, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Thật là trùng hợp... Hắn không hề ra tay mà tấm bảng này lại tự rơi xuống rồi.

“Mạnh như vậy?!”

“Vừa lên đã hạ luôn tấm biển của Thiếu Lâm Tự rồi?”

“Mẹ nó, hôm nay dù có bị đánh chết cũng đáng!”

Các võ giả giang hồ phía sau bàn tán sôi nổi.

Thực sự quá mạnh rồi.

Đông Hoa đến Thiếu Lâm, vừa đến đã hạ tấm biển của Thiếu Lâm Tự, chuyện này nếu truyền ra giang hồ, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn!

“Người... người...”, tiểu hòa thượng lên tiếng hỏi chuyện sắc mặt đại biến, cây chổi trong tay rơi xuống đất.

“Người dám đánh rơi tấm biển của Thiếu Lâm Tự!”

Tiểu hòa thượng run rẩy, vẻ mặt chấn kinh.

“Trụ trì! Trụ trì!”

Tiểu hòa thượng hét lớn, không quay đầu lại chạy vào trong sơn môn, vài tiểu hòa thượng xung quanh nhìn nhau một

cái rồi cũng vút chổi xuống bỏ chạy.

Tám biển của Thiếu Lâm Tự bị người ta đánh rơi. Đây chính là chuyện động trời!

Trần Diệp đứng bên ngoài Thiếu Lâm Tự nhìn tám biển trên mặt đất, mỉm cười, vẫn là lần đầu tiên gặp trường hợp bị tám biển vờ ngã ăn vạ, có điều... dù tám biển này bị hấn đánh rơi thì đã sao?

Thu hồi ánh mắt, Trần Diệp chậm rãi bước vào sơn môn Thiếu Lâm Tự, một nhóm võ giả giang hồ thì cẩn thận đi theo phía sau.

Bước qua sơn môn, vào trong phạm vi Thiếu Lâm Tự, một hòa thượng trung niên khoác tăng y đỏ chạy ra.

“Trụ trì, chính là hấn đã đánh rơi tám biển của chùa chúng ta!”

Một tiểu hòa thượng chỉ vào Trần Diệp, nói lớn với trụ trì.

Trụ trì Thiếu Lâm Tự vươn cổ nhìn về phía sơn môn, tám biển đề ba chữ lớn “Thiếu Lâm Tự” đang nằm trên mặt đất.

Hòa thượng trung niên sắc mặt u ám, chấp hai tay, niệm: “A Di Đà Phật...”. Nói xong câu Phật hiệu này, tăng y đỏ của trụ trì rung lên, quay người rời đi.

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh, bước chân không ngừng đi dọc theo con đường đá, một đại điện rộng lớn khí phái hiện ra trước mắt Trần Diệp, trên đại điện đề ba chữ vàng lớn: Thiên Vương Điện!

Trần Diệp dừng bước.

“Hey!”, “Ha!” Vài tiếng hét lớn vang lên, âm thanh chấn động màng nhĩ.

Bên trong Thiên Vương Điện bất ngờ xuất hiện mười tám võ tăng da màu đồng cổ, mười tám võ tăng này tay cầm binh khí, bước chân nhanh nhẹn, bọn hắn nhảy ra khỏi điện, mỗi người thân pháp mạnh mẽ, khí thế phi phàm, trong nháy mắt đã vây Trần Diệp ở trung tâm, trừng mắt nhìn Trần Diệp.

Vị hòa thượng trụ trì mặc cà sa đỏ bước ra khỏi đứng trước cửa Thiên Vương Điện, một tay chấp trước ngực, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Trần Diệp.

Các võ giả giang hồ đi theo sau Trần Diệp thấy cảnh này, buột miệng nói: “Thiếu Lâm Thập Bát Đồng Nhân!”

Trần Diệp hơi ngược mắt, trong mắt lộ ra vẻ tò mò.

Đây là Thập Bát Đồng Nhân của Thiếu Lâm Tự?

Ánh mắt lướt qua, mười tám võ tăng da màu đồng cổ, thân hình cao lớn cường tráng, mắt mỗi người như muốn nứt ra, vẻ mặt giận dữ, từ việc họ dùng sức cơ bắp và bước chân vừa rồi để phán đoán, mười tám người này đều có thực lực hậu thiên tam phẩm. Nếu đặt ở trên giang hồ thì quả đúng là một nhóm cao thủ. Nếu không thân truyền tông môn không ra thì đủ để quét ngang giang hồ.

Nhưng mà... Thực lực này trước mặt Trần Diệp, quá không đáng xem.

“Vậy mà là Thập Bát Đồng Nhân của Thiếu Lâm Tự!”

“Hít... Lần này Đông Hoa nguy hiểm rồi!” Một tiểu võ giả lo lắng nói.

Vừa nói xong, tất cả đám người xung quanh đều quay đầu nhìn về phía hắn.

“Con mẹ nó, uống say rồi sao?”

“Người dám so sánh Thập Bát Đồng Nhân với Tông Sư?”

Các võ giả xung quanh đều bị chọc cười, phải ngu dốt đến mức nào mới có thể nói ra lời như vậy đây.

Thấy đám người xung quanh đều nhìn mình, tiểu võ giả gái đầu, mặt đỏ bừng, hắn chỉ là một con tôm nhỏ mới bước vào giang hồ, kiến thức giang hồ không nhiều.

Chương 409: Chương 409

“Thập Bát Đồng Nhất này đều là hậu thiên tam phẩm, thực lực phi phàm.” Một bang chủ có thực lực nhị phẩm lên tiếng.

“Sau khi kết trận, e rằng ngay cả nhị phẩm bình thường cũng không đánh lại họ.”

Một lão giả khác gật đầu: “Không sai, Thiếu Lâm Tự thiết lập Thập Bát Đồng Nhất, mục đích là để ngăn cản người khác lên xuống núi. Mười tám người hậu thiên tam phẩm, đã là rất mạnh rồi. Đáng tiếc, trước mặt Tông Sư cũng không tính là gì.”

Các võ giả giang hồ nhỏ giọng bàn tán, nhìn khắp giang hồ, người có thực lực hậu thiên tam phẩm đều có thể làm trưởng lão trong bang phái. Toàn bộ Đại Vũ, cao thủ có thực lực nhị phẩm cũng chỉ có hơn trăm người.

Để Thập Bát Đồng Nhất trấn giữ sơn môn Thiếu Lâm, có thể ngăn cản chín phần võ giả thiên hạ.

Trần Diệp ánh mắt khẽ động, nhìn về phía mười tám Đồng Nhất đang vây quanh mình.

“Keng...” Một tiếng ngân nhẹ, Thập Tam Thu Thủy Hàn trong tay Tần Nhất ra khỏi vỏ, nội lực lan dọc theo thân kiếm khiến thân kiếm kết băng với tóc

“Công tử, để thuộc hạ.” Giọng nói êm dịu của Tần Nhất mang theo một chút lạnh lẽo.

Trần Diệp khẽ gật đầu: “Được.”

Thấy Trần Diệp đồng ý, Tần Nhất bay lên, một luồng sát khí lạnh lẽo bao trùm.

“Hừ!”

“Ha!”

Mười tám Đồng Nhất ánh mắt khóa chặt trên người Tần Nhất, bọn hắn biểu cảm dữ tợn, như Kim Cương nộ mục. Tần Nhất thân pháp phiêu động, khăn che mặt bị gió thổi nhẹ.

Mười tám Đồng Nhất này còn chưa xứng để Trần Diệp ra tay.

Tần Nhất cổ tay khẽ xoay, một đạo kiếm quang lóe lên, giữa trán một Đồng Nhất xuất hiện một vết máu.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Tần Nhất bước chân nhẹ nhàng, trường kiếm trong tay lúc co lúc duỗi, ánh mắt nàng bình tĩnh, mỗi lần ra kiếm đều nhanh đến cực hạn, căn bản không cho người ta kịp phản ứng.

Khi một người sẵn sàng xông vào Thiếu Lâm Tự vì người... người sẽ làm gì cho người đó?

Tần Nhất không biết, nàng chỉ là một sát thủ, điều nàng có thể làm là giết sạch những kẻ hắn muốn giết, nàng chỉ là một thanh kiếm.

Một thanh kiếm... vì hắn mà rút ra!

Mười tám đạo kiếm quang lóe lên rồi vụt tắt.

“Đinh...”

Tần Nhất thu kiếm về vỏ, ánh tà dương màu cam chiếu lên chiếc váy trắng khẽ lay động của nàng làm tôn lên dáng người uyển chuyển động lòng người.

Mười tám Đồng Nhất đứng sững lại, giữa trán mỗi người đều có thêm một vết máu, biểu cảm cứng đờ, từ từ dừng động tác, lùi sang một bên.

Tần Nhất có thể giết bọn hắn nhưng nàng không làm vậy.

Mười tám Đồng Nhất là bộ mặt của Thiếu Lâm, nếu thật sự đại khai sát giới ở Thiếu Lâm Tự thì cuối cùng người gặp rắc rối sẽ là Trần Diệp. Những gì Trần Diệp đã làm, Tần Nhất đã rất hài lòng rồi, nàng không muốn làm mọi chuyện trở nên rắc rối.

Gió nhẹ thổi qua, trước Thiên Vương Điện một mảnh tĩnh lặng.

Cuộc chiến vừa bắt đầu đã kết thúc.

Mười tám Đồng Nhất lùi sang một bên, mỗi người chấp tay, sắc mặt hơi tái.

Cao thủ Nhất Phẩm! Đây không phải là chuyện bọn hăn có thể giải quyết.

“Giỏi...”

“Kiếm nhanh quá!”

Các giang hồ võ giả xung quanh đều sững sờ, ánh mắt vô hồn nhìn Tần Nhất.

“Nhất phẩm... kiếm khách nhất phẩm!”

Tên bang chủ nhị phẩm lảo lảo, ánh mắt hăn nhìn Tần Nhất tràn đầy khát khao.

Nhất Phẩm, đây là cảnh giới mà hăn đã theo đuổi mười mấy năm nhưng vẫn chưa thể đột phá, muốn đột phá từ nhị phẩm lên nhất phẩm khó như lên trời! Người có tư chất, ngộ tính không đủ có thể bị kẹt đến chết.

“Cái gì?”

“Ngọc La Sát đột phá cảnh giới nhất phẩm rồi!”

“Hí...”

“Đây cũng quá mạnh rồi!”

“Một người một kiếm, một chiêu đã hạ gục mười tám Đồng Nhất?”

Nhìn khắp thiên hạ, cao thủ Nhất Phẩm không quá ba mươi người, hầu như đều là lãnh tụ của các đại môn phái. Dạng cao thủ nhất phẩm như Tần Nhất đối đầu với mười tám Đồng Nhất lại không có chút lo lắng nào.

Căn bản là không cùng đẳng cấp.

Trước Thiên Vương Điện, nhìn thấy mười tám Đồng Nhất thất bại, vị trụ trì mặc tăng y đỏ hơi giật mí mắt.

Ông chấp tay, niệm một tiếng: “A Di Đà Phật... Vị thí chủ này, xin cho biết danh tính?”

Trần Diệp đứng trước Thiên Vương Điện, thản nhiên nói: “Đông Hoa.”

Vị trụ trì lẩm bẩm một câu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang. “Thì ra là Đông Hoa Tông Sư... Không biết Tông Sư đến Thiếu Lâm có việc gì?”

Vị trụ trì tuy chưa từng xuống núi nhưng ông cũng biết đại khái, hai năm trước trên giang hồ có thêm một vị Tông Sư võ đạo tên là Đông Hoa.

“Ta đến đây chỉ để nói chuyện với phương trượng Thiếu Lâm. Ta nghe nói, phương trượng Thiếu Lâm có lời, không cho phép thuộc hạ của ta rời khỏi phạm vi Thiếu Lâm?”

Trần Diệp nhìn trụ trì, ánh mắt bình tĩnh hỏi.

Nghe vậy, vị trụ trì cau mày, chuyện của Tần Nhất, ông không biết.

Các võ giả giang hồ đi phía sau lặng lẽ nghe hai người nói chuyện, nghe thấy lời Trần Diệp nói, các võ giả đều có biểu cảm khác nhau, một số người lại liếc nhìn Tần Nhất và Trần Diệp.

Nghe ý của Đông Hoa Tông Sư, sao có vẻ như đang bảo vệ
nghé con thế? Chẳng lẽ quan hệ giữa hai người không bình
thường?

Chương 410: Chương 410

Vài võ giả nhớ lại lúc ở dưới núi, Tần Nhất hình như đã kéo tay áo Trần Diệp, hai người còn thì thầm với nhau.

Nghĩ đến đây, một số người chột hiểu ra.

Thảo nào Đông Hoa Tông Sư muốn lên Thiếu Lâm... Một số võ giả khác thì không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ nghĩ Trần Diệp lên Thiếu Lâm là để tìm lại thể diện.

Thuộc hạ có thực lực nhất phẩm rất hiếm trên giang hồ. Thiếu Lâm làm như vậy, quả thật là đang đánh vào mặt Ngọc Diệp Đường.

Vị trụ trì nghiêm nghị trầm ngâm một lát rồi nói: “Phượng trượng đã bế quan vài ngày trước, không gặp khách. Lão nạp cũng chưa từng nghe thấy phượng trượng hạ lệnh ngăn cản vị nữ thí chủ kia rời khỏi phạm vi Thiếu Lâm.”

Ồ? Trần Diệp suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bật cười.

Xét từ một góc độ nào đó, Thiếu Lâm thật sự không giam lỏng Tần Nhất, người Thiếu Lâm muốn tìm là Thần Đại Thanh Ninh, không liên quan gì đến Tần Nhất. Nhưng Tần Nhất là sư phụ của Thần Đại Thanh Ninh, Thần Đại Thanh Ninh trúng tuyệt mạch thủ của Huyền Không, Tần Nhất sao có thể không quan tâm? Thiếu Lâm nói như vậy thật là khôn khéo.

Quả không hổ danh là danh môn đại phái. Vị trụ trì này một câu đã thật sự đã phủi sạch quan hệ với Thiếu Lâm.

Có điều... Chuyện này không thể cứ thế bỏ qua được.

Trần Diệp đến Thiếu Lâm, không chỉ đơn thuần là để cứu Tần Nhất.

“Nếu đại sư đã nói vậy, có lẽ là có hiểu lầm gì đó rồi.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Vị hòa thượng trụ trì mặt không đổi sắc gật đầu: “Thiện tai thiện tai... Nhất định là có chút hiểu lầm rồi.”

Nghe thấy lời của hòa thượng này, Trần Diệp mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói: “Nghe nói Thiếu Lâm mười hai tuyệt kỹ độc bộ thiên hạ. Tại hạ ngưỡng mộ Thiếu Lâm tuyệt kỹ đã lâu, muốn mượn xem một chút. không biết đại sư có thể tạo điều kiện không?”

Nghe những lời này, sắc mặt hòa thượng trụ trì tối sầm lại.

Muốn xin mười hai tuyệt kỹ? Người cũng quá đáng lắm rồi!

Các võ giả giang hồ phía sau tinh thần phấn chấn, hai mắt sáng lên.

Đông Hoa vậy mà đến Thiếu Lâm đòi mười hai tuyệt kỹ! Ai da, thật sự là kẻ tài cao gan cũng lớn. Thiếu Lâm dựa vào mười hai tuyệt kỹ để đứng vững trên thế gian, sao có thể dễ dàng truyền cho người khác.

Các võ giả nhìn về phía trụ trì, muốn biết ông ta sẽ ứng phó như thế nào.

Trụ trì mặt không đổi sắc, nói: “Không biết Tông Sư đã xem trọng môn tuyệt kỹ nào, nếu trong Tàng Kinh Các có bản chép tay, lão nạp có thể tự quyết định, tặng cho Tông Sư.”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Thiếu Lâm võ học bách đại tinh thâm, mỗi môn đều có điểm độc đáo riêng, một hai quyển, e rằng không thể lĩnh hội được sự tinh túy của Thiếu Lâm võ học.”

Nghe Trần Diệp nói xong, khóe miệng hòa thượng trụ trì giật giật.

Các võ giả giang hồ phía sau cũng trợn to mắt, trong lòng càng thêm phần khích.

Vị trụ trì này đã cho một bậc thang, muốn dùng một môn tuyệt kỹ để đuổi Đông Hoa đi rồi, nhưng không ngờ, Đông Hoa lại muốn tất cả!

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm hòa thượng trụ trì.

Thiếu Lâm tuyệt học, nổi danh thiên hạ, hắn làm sao có thể tay không trở về chứ?

Hòa thượng trụ trì hít sâu một hơi, tâm trạng bình hòa cũng bị ảnh hưởng.

“A Di Đà Phật... Chuyện này lão nạp không thể tự quyết định...”

Trần Diệp trực tiếp cắt ngang lời ông ta: “Vậy thì gọi người có thể quyết định đến đây.”

Hòa thượng trụ trì sắc mặt hơi ngưng trọng, ông ta chấp tay niệm một tiếng: “A Di Đà Phật... Xin Tông Sư chờ một chút...”

Nói xong, hòa thượng trụ trì quay người bước vào Thiên Vương Điện, mười tám Đồng Nhất cũng rút lui.

Ánh hoàng hôn màu cam buông xuống, trong chùa chỉ còn lại ba người Trần Diệp và các võ giả giang hồ phía sau. Trên bầu trời lượn lờ vài làn khói bếp, trong không khí dần dần lan tỏa mùi hương nhàn nhạt của cơm chay.

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh, bước vào Thiên Vương Điện.

Bảo hấn ở đây chờ? Người nghĩ người là ai? Thiếu Lâm này cũng quá kiêu ngạo rồi.

Trần Diệp không tin mình đến lâu như vậy mà phương tượng Thiếu Lâm không hề hay biết, không nể mặt mình như vậy. Trần Diệp cũng không cần nể mặt bọn họ nữa.

Tần Nhất, Thần Đại Thanh Ninh đi theo sau Trần Diệp, cùng bước vào Thiên Vương Điện.

Trần Diệp vừa quan sát tượng Phật trong điện, vừa đi về phía trước, hắn muốn xem xem, vị phương tượng Thiếu Lâm này khi nào mới xuất hiện.

Trần Diệp thông thả ung dung, thái độ như đang đi dạo chơi, mà các võ giả giang hồ đi theo phía sau để xem náo nhiệt thì ngày càng kích động.

Đây chính là Thiếu Lâm tự đấy! Nhờ có Đông Hoa, bọn họ vậy mà cũng có thể vào tham quan một chút rồi.

Trần Diệp bước chân không ngừng, rất nhanh đã đi ra khỏi Thiên Vương Điện, hướng về phía Đại Hùng Bảo Điện phía sau, lúc này, một tiếng chuông trầm hùng vang lên.

“Boong boong...”

“Boong boong...”

Tiếng chuông ngân vang, trầm đục, lan khắp ngôi chùa.

Dưới tiếng chuông hùng hồn cổ kính ấy chợt khiến lòng người dâng lên một loại cảm giác nhỏ bé, như thể đang đứng dưới dòng sông lịch sử, đối mặt với cổ tháp nghìn năm.

Trần Diệp khẽ động tai, dưới lớp mặt nạ, khóe miệng hắn bỗng khẽ nhếch lên.

“Thú vị...”

Chương 411: Chương 411

Giữa đám đông phía sau, một lão giả chợt ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt chấn kinh, ông ta giơ tay phải, ngón tay run rẩy:

“Đây... Đây...”

“Đây là cổ chung hộ tự của Thiếu Lâm! Chỉ khi Thiếu Lâm gặp nguy cơ diệt tự thì tiếng chuông này mới được gióng lên!”

“Diễn tịch ghi lại, bốn trăm năm trước, có một vị Tông Sư ma đạo đánh lên Thiếu Lâm, Thiếu Lâm đã từng gióng một lần cổ chung hộ tự.”

“Đây...” Lão giả vô cùng kích động, cách bốn trăm năm, không ngờ Thiếu Lâm lại gióng cổ chung. Mà điều khiến người ta càng thêm kích động là, nhóm tằm tép giang hồ bọn họ lại có thể chứng kiến một màn mang tính lịch sử như vậy!

Gió nhẹ thoảng qua, một loạt tiếng bước chân ồ ạt vang lên.

Đại Hùng Bảo Điện, Lục Tổ Điện, Na La Điện, cổ lâu, Chung Lâu... Từ bốn phía bước ra hơn trăm tăng nhân tay cầm trường côn, đao kiếm.

Bọn hấn mặc tăng bào, một tay lập chuông, biểu lộ nghiêm túc.

Nhóm giang hồ võ giả đứng sau Trần Diệp thấy tình thế này liền nhao nhao lui lại mấy chục trượng.

Trần Diệp đưa mắt đảo qua những hòa thượng này, thực lực thấp nhất đều là tam phẩm.

Trong Đại Hùng Bảo Điện bước ra ba vị lão hòa thượng, đều là nhất phẩm cảnh giới, là thủ tọa của Bát Nhã Đường và Đạt Ma Viện cùng với Huyền Không hòa thượng Nam Thiếu Lâm, xung quanh còn có các võ tăng nhị phẩm đứng rải rác.

Trần Diệp đưa mắt nhìn các tăng nhân xung quanh, không khỏi cười nhạt: “Đây là câu trả lời của Thiếu Lâm sao?”

Vài tăng nhân khoác cà sa đỏ từ Đại Hùng Bảo Điện bước ra, thủ tọa Giới Luật Viện ánh mắt bình tĩnh nhìn Trần Diệp, giọng khàn khàn nói: “Kết La Hán Phục Ma Trận!!”

“Hey!”

“Ha!” Hơn trăm tăng nhân tam phẩm, vài võ tăng nhị phẩm, ba vị thủ tọa nhất phẩm cùng nhau nhảy lên, bao vây Trần Diệp ở giữa.

Mặt trời đã lặn về phía tây, ánh sáng hoàng hôn đỏ rực chiếu vào quần thể kiến trúc nguy nga cổ kính của Thiếu Lâm Tự, khiến chúng như được bao phủ thêm một tầng thâm nghiêm.

“Hô...”

Gió chiều nhẹ nhàng thổi qua, một chiếc lá cây xanh biếc rơi xuống từ ngọn cây trong rừng chùa, bầu không khí tang tóc bao trùm cả ngôi chùa.

Trước Đại Hùng Bảo Điện, Trần Diệp một thân bạch y đứng thẳng người, gió muộn lướt qua, tóc đen phiêu động.

“Choang...” Một tiếng ngâm nhẹ, Tàn Nhất rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh hoàng hôn chiếu vào bộ quần áo trắng như tuyết của hai người.

Nhuộm hồng như máu.

Trăm tăng nhân Thiếu Lâm bước chân biến động, trong nháy mắt đã tạo thành một trận thế.

Mà bên ngoài vài chục trượng, trong đám đông, vị lão giả nói ra tiếng chuông hộ tự lúc nhìn thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ vẻ chấn kinh.

“Đây là đại trận 108 La Hán Phục Ma trong truyền thuyết của Thiếu Lâm! Là trận pháp mà Thiếu Lâm chuyên dùng để chống lại cường địch!”

Có người thắc mắc: “La Hán Phục Ma Trận? Thứ này có thể chặn được Tông Sư không?”

Cao thủ nhị phẩm cười lạnh nói: “Làm sao có thể chặn được Tông Sư. Theo ta thấy, trận pháp này có thể chặn được một vài nhất phẩm liên thủ, nhưng còn Tông Sư...”

“Người si nói mộng.”

Vị lão giả kiến thức uyên bác lắc đầu:

“Cũng không phải vậy. Theo ghi chép trong điển tịch mà lão phu đã xem, bốn trăm năm trước, vị Tông Sư ma đạo kia đã bị mắc kẹt trong La Hán Phục Ma Trận gần thời gian một chén trà.”

“Đại trận này là một trong những nền tảng của Thiếu Lâm, đương nhiên không tầm thường.”

Có người nghi ngờ nói: “Giám giữ Tông Sư trong thời gian một chén trà? Làm sao có thể.”

“Tông Sư có thể một chương giết chết một nhóm tam phẩm, nhị phẩm, ngay cả nhất phẩm cũng không chống đỡ nổi Tông Sư ba chiêu.”

Cao thủ nhị phẩm nhú mày, suy nghĩ một lúc, trong mắt lộ ra vẻ chột hiệu.

Hắn lên tiếng: “Phục Ma Trận này không thể chặn được Tông Sư, nhưng nó có thể tiêu hao nội lực của Tông Sư. Tông Sư muốn phá trận, ít nhất cũng phải tổn một thành nội lực.”

Nghe vậy, đám người xung quanh chợt hiểu ra.

Cao thủ so chiêu, đánh đến cuối cùng, so chính là ai nội lực thâm hậu hơn.

“Tông Sư võ lực siêu quần, không phải có thể không đối đầu trực diện với trận La Hán sao? Biết rõ sẽ bị tiêu hao nội lực, còn muốn phá trận?” Một tiểu võ giả hỏi.

“Khiêu chiến Thiếu Lâm, loại chuyện này phải quang minh chính đại. Nếu Tông Sư vì tiết kiệm nội lực mà tránh trận này thì khi giao đấu với phương trượng Thiếu Lâm, trên mặt tâm cảnh sẽ rơi vào hạ phong. Đây là một dương mưu rõ như ban ngày.”

Một thư sinh ăn mặc như văn nhân nói. “Trận pháp linh hoạt đa dạng, trong đó có ba nhất phẩm tọa trấn, thay phiên tấn công, cho dù là Tông Sư cũng phải tốn chút sức. Đông Hoa lần này gặp rắc rối rồi...”

Lão giả thở dài nhìn về phía giữa viện.

“Công tử, để ta chặn bọn họ.” Trường kiếm trong tay Tần Nhất phản chiếu ánh hoàng hôn, một thân bạch y nhuốm đầy tàn hồng.

Trần Diệp khẽ giơ tay, ấn lên thanh trường kiếm trong tay Tần Nhất.

“Xoẹt...”

“Đinh...”

Trường kiếm trở vào vỏ.

Dưới lớp lụa mỏng, Tần Nhất vẽ mặt nghi hoặc.

“Để ta.” Trần Diệp thanh âm bình thản.

Chương 412: Chương 412

“Công tử, bọn chúng muốn tiêu hao nội lực của ngài!”

Tần Nhất có chút sốt ruột, nàng là nhất phẩm, chút nhân lực đó vẫn phải có. Nội lực tiêu hao trên trận càng nhiều thì khi Trần Diệp trực tiếp đối mặt với phương trượng Thiếu Lâm, cơ hội chiến thắng sẽ càng thấp.

Trần Diệp cười nhạt một tiếng.

Nội lực?

Thế nhân vô tri, vậy thì liền để cho bọn họ một chút chân động nhỏ đi...

Trần Diệp vỗ nhẹ vai Tần Nhất. “Lui xuống đi.”

Tần Nhất mấp máy môi, không nói gì, chỉ lùi về sau Trần Diệp.

“Vâng.”

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía 108 hòa thượng xung quanh.

Tia chiều tà chiếu lên đầu những hòa thượng này ánh lên một mảnh phản quang, mà bọn hắn vẻ mặt nghiêm túc, khung cảnh này không hiểu sao lại có một loại cảm giác vui thích khó tả.

“Vừa hay thử xem cổ Tiên Thiên chi khí thứ ba...” Trần Diệp nhẹ giọng tự nói.

Mười mấy ngày trước, hắn đã hoàn toàn nắm giữ đạo Tiên Thiên chi khí thứ ba, hai đạo Tiên Thiên chi khí cộng hưởng có thể dễ dàng đánh vỡ bức tường thành dày ba bốn trượng,

tương đương với TNT, vậy ba đạo Tiên Thiên chi khí cộng hưởng thì sẽ như thế nào nhỉ?

Trần Diệp ánh mắt sáng ngời, vô cùng mong đợi.

Lúc này. Các hòa thượng Thiếu Lâm xung quanh tay cầm vũ khí, nhanh chóng di chuyển. Lấy Trần Diệp làm tâm trận, một cỗ vận vị khó tả từ trận thế truyền đến, trong mắt các võ giả phía sau, khung cảnh này giống như 108 tầng nhân kia thật sự hóa thành La Hán vậy, mà Trần Diệp lại trở thành ma đầu ma khí ngút trời.

Dưới ánh hoàng hôn, La Hán Phục Ma!

“Hây!”

“Ha!”

Các hòa thượng xung quanh đồng loạt hét lớn, đồng thời tiến về phía Trần Diệp, vũ khí trong tay giơ lên, ba lão hòa thượng thực lực nhất phẩm ánh mắt sắc bén, thần tình nghiêm nghị, đứng ở vòng trong trận thế.

Bọn họ sẽ là chủ lực chống lại Trần Diệp.

Tần Nhất nắm chặt vỏ kiếm, sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào.

Thần Đại Thanh Ninh bên cạnh mặt không biểu cảm, nhưng ánh mắt lại tràn đầy hoảng loạn.

Xong rồi... Xong rồi... Sắp chết rồi sắp chết rồi! Nhiều người như vậy, làm sao có thể đánh lại được. Cho dù là ám vệ cấp Ảnh đối mặt với tình huống này thì cũng chỉ có thể chạy trốn thôi!

Trận chiến hơn trăm người, ở Đam Dương cũng được coi là chiến tranh quy mô nhỏ rồi! Người Đại Vũ đánh nhau cũng xuất động nhiều người như vậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Đại Thanh Ninh hơi tái đi, trong lòng sợ hãi.

Ngay lúc các hòa thượng xung quanh áp sát giờ vũ khí trong tay lên.

“Ầm!” ,ột tiếng vang lớn, tiếng như sấm rền, vang dội vô song! Âm thanh lớn đến mức như sấm nổ bên tai, chấn động đến mức hai tai ù ù đi, như thể bị điếc.

Các hòa thượng và giang hồ võ giả đều bị tiếng nổ bất thành hình này làm cho giật mình.

“Vù...” Một cơn gió lớn thổi qua, những đám mây trên không trung bị một lực vô hình kéo về, chậm rãi vờn quanh tụ lại.

Các giang hồ võ giả phía sau hơi sững sờ, bọn hắc kinh hãi ngẩng đầu, sau đó lại kinh hoàng phát hiện ra trung tâm đám mây là Trần Diệp!

Trần Diệp đứng giữa Phục Ma Trận, khép hờ hai mắt. Gió muộn hơi lạnh thổi qua, Trần Diệp mở mắt, đáy mắt bình tĩnh như đêm hè không sao, quanh người hắn bị nội lực tràn đầy, bạch y phồng lên, bay bay phần phật.

Tiếng nổ như tiếng sấm dần dần tan đi, âm thanh phát ra lúc ba luồng Tiên Thiên Chi Khí cộng hưởng quámức đáng sợ, giống như thiên địa chi uy!

Các hòa thượng xung quanh đều bị tiếng nổ lớn vừa rồi làm cho sợ hãi, trong thoáng chốc có chút chần chừ.

Trần Diệp nhẹ nhàng giờ hai tay lên, tay phải vẽ một vòng cung, tay trái thuận thế đẩy ra, một âm thanh bình thản vang lên trong ngôi chùa cổ.

“Bát Quái · Tịnh Thiên!”

“Vù...” Gió lớn chợt nổi lên, tiếp đó là một cảnh tượng khiến bất cứ ai nhìn thấy đều khó mà quên được trong đời.

Một luồng khí vô hình phát ra từ Trần Diệp, trừ Tần Nhất và Thần Đại Thanh Ninh bên trong vòng tròn của trận pháp thì ba vị lão hòa thượng nhất phẩm cùng các tăng nhân nhị phẩm lần lượt bị đánh bay lên không trung. Trong nháy mắt, vòng tròn bên trong lan ra vòng tròn bên ngoài, một trăm lẻ tám hòa thượng đều bị luồng khí vô hình đánh bay lên.

Hai nhịp thở sau.

“Bụp Bụp Bụp...”

“Bụp Bụp Bụp...”

108 hòa thượng rơi xuống đất như bánh bao.

“Oa oa...”

“Phụt!”

Các hòa thượng ôm ngực, phun ra một lượng lớn máu, máu me đầm đìa, nhuộm đỏ tăng y cùng mặt đất.

Gió đêm thổi qua càng làm không khí thêm mùi máu tanh nồng nặc.

Dưới ánh hoàng hôn đỏ cam, trước Đại Hùng Bảo Điện Thiếu Lâm tự, chỉ còn ba người đứng.

“Hô...” Trần Diệp thở nhẹ, hắt từ từ thu tay lại, thanh âm bình tĩnh vang lên trong viện.

“Thiếu Lâm?”

“Cũng chỉ có vậy...”

Trên bầu trời nhuộm một sắc hoàng hôn vẫn còn sót lại những làn khói bếp chưa tan hết, không khí mang theo chút se lạnh của màn đêm sắp đến, hương thơm của cơm chay lan tỏa trong không khí.

Mà ở nơi Thiên tông thánh địa Thiếu Lâm Tự lại bị một sự im lặng bao trùm.

Chương 413: Chương 413

Trước Đại Hùng Bảo Điện nguy nga, tráng lệ có ba bóng người.

Trần Diệp một thân bạch y, dáng người cao gầy đeo mặt nạ đứng dưới sắc đỏ của trời chiều, gió nhẹ thổi qua, tóc bay phất phới, trông như một thiên ma đứng giữa một tràng hòa thượng nằm ngã la liệt.

Tĩnh mịch, hoàn toàn tĩnh mịch.

Các võ giả giang hồ xung quanh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mắt, hồi lâu không thể hoàn hồn.

“Ừc...” Không biết ai đó nuốt một ngụm nước bọt, phá vỡ bầu không khí chết chóc này.

Đám người lấy lại tinh thần, trong mắt là sự kinh ngạc khó mà quên được.

Một màn vừa xảy ra này đã đủ để cho bọn hắn ghi khắc cả đời!

Một chiêu quét bay trăm người, trong đó còn có ba cao thủ nhất phẩm, lạc đác vài nhị phẩm.

Đây quả thực là thần tích!

Mà điều càng khiến người ta khiếp sợ hơn là chỉ vài nhịp thở sau, dù là tam phẩm, nhị phẩm, hay nhất phẩm thì tất cả đều nằm trên mặt đất, không thể đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, miệng nôn ra máu, trông như thể bị thương nặng.

Chiêu Bát Quái - Tĩnh Thiên này của Trần Diệp lực độ đều đều, dù là tam phẩm, nhị phẩm hay nhất phẩm, mỗi người đều

phải chịu bảy phần mười mức sát thương lớn nhất mà họ có thể chịu đựng.

Trần Diệp chỉ một chiêu đã khiến tất cả bị thương nặng, hơn nữa vết thương này căn bản không thể hồi phục trong vòng một năm rưỡi.

Chiêu này tượng trưng cho sự kiểm soát tuyệt đối sức mạnh của Trần Diệp, độ khó hơn và tinh tế còn hơn đơn giản dùng hai luồng Tiên Thiên Chi Khí để phá vỡ bức tường thành trước đó.

Ba luồng Tiên Thiên Chi Khí, dường như ẩn chứa đạo lý thiên địa.

Sức mạnh của Trần Diệp đã vượt qua cảnh giới cực hạn của con người rồi.

Trong sự im lặng bao trùm, giữa đám đông chợt vang lên một giọng nói trẻ thơ.

“Cha... Con muốn học...” Tiểu nam hài mập mạp ánh mắt sáng ngời nhìn Trần Diệp, khuôn mặt đỏ bừng vì kích động.

Viên ngoại vội vàng bịt miệng tiểu nam hài, sắc mặt tái nhợt, sợ rằng câu nói này sẽ mang lại tai họa cho cả hai.

Trước Đại Hùng Bảo Điện, Tần Nhất đưa mắt đảo qua các hòa thượng xung quanh, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngẩng đầu nhìn bóng lưng áo trắng của Trần Diệp, đôi mắt đẹp như nước mùa thu ánh lên một tia cảm xúc nóng bỏng.

Đó là sùng bái cùng si mê.

Công tử...

Thần Đại Thanh Ninh bên cạnh cơ thể cũng run lên dữ dội, đôi mắt mở to.

Trời ơi! Vị công tử này thật là lợi hại! Vậy mà lại đánh thắng một trận chiến tranh cỡ nhỏ! Chẳng lẽ hẳn là Kiếm Thánh của Đại Vũ sao?

Quá tốt rồi, lần này không cần sợ Liễu Sinh Nhất Lang nữa!

Tâm hồn nhỏ bé của Thần Đại Thanh Ninh hoàn toàn bị chấn động, suốt đời khó quên. Trần Diệp đứng thẳng người trước Đại Hùng Bảo Điện, tư thái bình thản.

Gió nhẹ thổi qu, bạch y theo gió mà bay.

Lúc này, một giọng nói trầm như chuông lớn vang lên.

“Còn xin mời Đông thí chủ vào trò chuyện...” Âm thanh vang vọng, mặc dù âm lượng không lớn nhưng lại vọng đến khắp nơi, lọt vào tai tất cả mọi người. Giọng nói này trầm đục lại mang theo một chút già nua, lắng nghe kỹ căn bản là không thể tìm ra nguồn gốc.

Nghe thấy âm thanh này, các hòa thượng bị thương nằm trên mặt đất thân thể chấn động.

Là Phương Trọng!

Phương Trọng xuất quan rồi!

Nghe thấy âm thanh này, Trần Diệp biểu lộ lãnh đạm.

Bảo ta vào gặp ngươi?

Trần Diệp hít một hơi, ba luồng Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể tràn vào kinh mạch.

“Mời Phương Trọng ra gặp một lần!”

Âm thanh Trần Diệp sang sảng, trung khí mười phần, vang xa hàng dặm.

Lúc này đang là hoàng hôn, chim chóc bay về tổ, một tiếng này của Trần Diệp vô hình trung đã khiến vô số chim chóc giật

mình bay tứ tán, cảnh tượng này lại khiến mọi người kêu lên kinh ngạc.

Các võ giả giang hồ phía sau hồi hộp nhìn bóng lưng áo trắng của Trần Diệp, một người là chủ nhân đứng sau tổ chức sát thủ Ngọc Diệp Đường lớn nhất thiên hạ, một người là Phương Trượng của Võ Thiền thánh địa cổ tháp ngàn năm Thiếu Lâm Tự.

Đều gọi đôi phương đến gặp mình.

Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Chẳng lẽ hôm nay thật sự có thể chứng kiến trận chiến giữa Tông Sư sao?

Các võ sĩ nín thở, hồi hộp nhìn Trần Diệp.

Sau khi Trần Diệp nói xong câu đó, trời đất lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

Phương Trượng Thiếu Lâm không đáp lại, nhưng hai nhịp thở sau, từ Đại Hùng Bảo Điện xuất hiện một bóng người.

Là một lão tăng mặc áo cà sa, khoác tăng bào bước ra, đôi phương có một đôi lông mày trắng như tuyết, rủ xuống trước ngực, trông có vẻ rất lớn tuổi.

“Đồng thí chủ...”

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn vị Phương Trượng Thiếu Lâm trước mặt.

Phương Trượng Thiếu Lâm thần sắc nghiêm túc đứng trước Đại Hùng Bảo Điện, trên người toát ra khí chất trang nghiêm thanh tịnh của Phật môn, đôi lông mày trắng như tuyết bay phất phới theo gió.

“Phương Trượng!”

“Phương Trượng...”

Các lão tăng bị thương nằm xung quanh nhao nhao lên tiếng. Phương Trọng Thiếu Lâm khẽ cụp mắt, không nhìn bọn họ.

“Đông thí chủ, có thể vào nội thất trò chuyện không?”

Phương Trọng Thiếu Lâm giọng khàn khàn hỏi.

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào vị lão tăng không rõ tuổi tác trước mặt, một lúc sau, hấn gật đầu.

“Được.”

Chương 414: Chương 414

Phương trượng Thiếu Lâm nghiêng người đưa tay mời Trần Diệp.

Trần Diệp mười bậc mà lên.

Tần Nhất, Thần Đại Thanh Ninh đi theo phía sau.

Phương trượng Thiếu Lâm đứng trên đỉnh bậc thang, ánh mắt nhìn về phía các võ giả giang hồ cách đó không xa.

“Thiếu Lâm là nơi thanh tịnh của Phật môn, xin mời các vị thí chủ xuống núi...”

Các võ giả giang hồ nhìn nhau, có chút do dự nhưng thấy phương trượng Thiếu Lâm đã lên tiếng, một số người liền trực tiếp đi xuống núi.

Náo nhiệt cũng đã xem đủ rồi, nếu còn tiếp tục xem thì nói không chừng chính bọn hắn sẽ trở thành trò vui cho người khác mất.

Dần dần, các võ giả giang hồ đều đã giải tán.

Phương trượng Thiếu Lâm thu hồi ánh mắt, khẽ gật đầu với Trần Diệp.

“Đông thí chủ, mời đi lối này.”

Trần Diệp cùng ba người đi theo phương trượng Thiếu Lâm vào Đại Hùng Bảo Điện đến phòng của phương trượng. Đi được một lúc, Trần Diệp và phương trượng Thiếu Lâm dừng lại trước OkchDFVcwỤ NapbUvỠ căn tĩnh thất.

“Hai vị thí chủ, xin hãy tránh đi một lát.” Phương trượng Thiếu Lâm ngữ khí khàn khàn nói với Tần Nhất và Thần Đại

Thanh Ninh. “Lão nạp có việc quan trọng cần bàn bạc với Đông thí chủ.”

Tần Nhất và Thần Đại Thanh Ninh nhìn về phía Trần Diệp.

Trần Diệp gật đầu: “Đi đi.”

“Đi tìm Huyền Không, bảo hắn giải huyết đạo trên người Thần Đại Thanh Ninh.”

“Vâng!” Tần Nhất cung kính gật đầu.

Nghe thấy cái tên Thần Đại Thanh Ninh, phương trượng Thiếu Lâm dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó. Ông ta lại lên tiếng: “Tiểu thí chủ, không biết ba loại thần khí của hoàng thất Đàm Dương có ở trên người người không?”

Lông mày lão tăng khẽ động, ánh mắt thâm thúy nhìn Thần Đại Thanh Ninh.

Thần Đại Thanh Ninh không chút biểu cảm lắc đầu: “Không có ở chỗ ta.”

Phương trượng Thiếu Lâm nhìn sang Trần Diệp.

Trần Diệp mỉm cười nhạt: “Phương trượng đại sư, ba món thần khí này có liên quan gì đến việc quan trọng sắp tới sao?”

“Có liên quan.” Phương trượng Thiếu Lâm ngữ khí khàn khàn, lời ít mà ý nhiều.

Trần Diệp khẽ gật đầu, đưa tay ra hiệu.

Tần Nhất lấy từ trong ngực ra “Bát Chỉ Kính” được bọc trong vải đưa cho Trần Diệp.

Trần Diệp cầm lấy, cân nhắc một chút.

Phương trượng Thiếu Lâm đẩy cửa tĩnh thất, đưa tay ra nói: “Đông thí chủ, mời vào.”

Trần Diệp bước vào phòng, phương trượng Thiếu Lâm cũng đi vào, sau đó xoay người từ từ đóng cửa lại.

Tần Nhất thu hồi ánh mắt, nàng nắm lấy tay Thần Đại Thanh Ninh nói: “Đi thôi.”

Thần Đại Thanh Ninh gật đầu: “Ừm.”

Hai người thong thả dạo bước trong Thiếu Lâm tự. Thần Đại Thanh Ninh hơi ngẩng đầu, nhìn Tần Nhất, nhỏ giọng hỏi: “ Sư phụ, vị công tử kia...”

“Hắn là ai?” Trong mắt cô bé mang theo hiếu kì cùng tò mò.

Tần Nhất dừng bước, trong đôi mắt long lanh của nàng lóe lên mấy đạo gợn sóng cùng hồi ức.

Một lúc lâu sau. Tần Nhất chậm rãi lên tiếng.

“Hắn là một...”

Gió đêm thổi qua, lá cây xào xạc.

Lúc Thần Đại Thanh Ninh nghe thấy câu trả lời của Tần Nhất liền sững sờ một chút.

...

Trước cổng Thiếu Lâm tự, một nhóm võ giả giang hồ đang đi xuống theo con đường đá.

“Haiz, vẫn không được chứng kiến Tông Sư giao thủ rồi...” Một võ giả béo cầm quỹ đầu đao than thở.

“Thỏa mãn đi,, có thể chứng kiến cao thủ nhất phẩm đánh bại mười tám Đồng Nhân, Tông Sư một chiêu phá La Hán Trận, hai chuyện này, bất kỳ chuyện nào truyền ra giang hồ thì đều có thể gây ra sóng gió!” Đồng bạn bên cạnh hắn nói.

Mọi người xung quanh cũng bàn tán sôi nổi. “Thiên hạ đệ nhất Tông Sư, quả thật danh bất hư truyền mà. Lần này Đông

Hoa Tông Sư lại không dùng chiêu ‘Thiên Vũ Lưu Tinh’!”

“Đúng rồi, có ai còn nhớ Đông Hoa Tông Sư đã dùng chiêu gì khi phá La Hán Trận không?”

Một võ giả lúc đó ở gần Trần Diệp suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu ta không nghe nhầm thì hình như là ‘Bát Quái · Tịnh Thiên!’”

“Bát Quái · Tịnh Thiên... Đây là võ học gì, lão phu chưa từng nghe qua?” Một lão giả lớn tuổi hỏi.

“Ai biết được, Tịnh Thiên, Tịnh Thiên, ngay cả trời cũng có thể đẹp yên tĩnh...”

“Phách lực của võ học này cũng thật lớn!” Có người cảm thán.

Tiểu nam hài mập ma[j] kéo tay viên ngoại, sắc mặt đỏ bừng, cũng phấn khích như các võ giả xung quanh.

“Cha! Cha!” Tiểu nam hài mập mập gọi hai tiếng.

Viên ngoại quay đầu nhìn nam hài: “Sao vậy? Muốn đi nặg à?”

Tiểu nam hài mập mập lắc đầu, kiên định nói: “Cha, con không muốn đến Thiếu Lâm nữa. Con muốn báỉ người áo trắng vừa rồi làm sư phụ.”

Nghe vậy, các võ giả xung quanh đều bật cười.

Một người quay đầu lại, cười nói: “Tiểu tử, ngươi muốn báỉ người ta làm sư phụ nhưng người ta chưa chắc đã nhận ngươi đâu! Ngươi nghĩ ai cũng có thể báỉ Tông Sư làm sư phụ à?”

Viên ngoại chấp tay với các võ giả xung quanh: “Lời trẻ con nói không suy nghĩ, lời trẻ con nói không suy nghĩ.”

Sau khi chứng kiến thực lực của các võ giả, trong lòng viên ngoại toát mồ hôi lạnh, bây giờ ông ta có chút hối hận vì đã đề

nhi tử mình đến Thiếu Lâm học võ công.

Quá nguy hiểm rồi!

“Cha, con muốn bái người áo trắng đó làm sư phụ.” Tiểu nam hài mập mạp chớp chớp mắt to, nói lại lần nữa.

Viên ngoại sa sầm mặt mày.

Hóa ra những lời người kia vừa nói, con không nghe vào tai chút nào à.

“Thôi được rồi, cha đưa con về tìm một giáo đầu võ quán, học bừa vậy.”

“Vị bạch y Tông Sư kia không phải đã nói rồi sao, chỉ cần có tâm hướng võ thì ở đâu cũng có thể học.”

“Chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ có thành tựu.”

Chương 415: Chương 415

Tiểu nam hài mập mập suy nghĩ một chút, lại lắc đầu nói: “Con không muốn học với giáo đầu võ quán. Con muốn báỉ sư.”

Viên ngoại có chút đau đầu.

“Báỉ sư báỉ sư, ngoài người áo trắng đó, con muốn báỉ vào sơn môn nào?”

Tiểu nam hài mập mập suy nghĩ một chút, kiên định nói: “Nga Mi.”

“Nga Mi!?” Viên ngoại tròn to mắt, kêu lên: “Đó không phải chỉ nhận nữ đệ tử sao! Con đâu có vào được đâu!”

“Thật sao?” Tiểu nam hài mập mập gãi đầu nói: “Nhưng trong ‘Nga Mi Diễm Nữ Truyện’ có viết, nam đệ tử có thể vào mà.”

“Nhưng phải có thể chất đặc biệt gì đó, gọi là co dương...”

Tiểu nam hài mập mập còn chưa nói xong thì viên ngoại đã bịt miệng hấn lại.

Các võ giả xung quanh thì nhìn viên ngoại đầy ảỉ ý.

Viên ngoại mặt mo đỏ ửỉng: “Xin lỗi, lời trẻ con nói không suy nghĩ, lời trẻ con nói không suy nghĩ.”

Tiểu nam hài mập mập vùng ra khỏi tay viên ngoại, hét lên: “Nga Mi không vào được thì con sẽ đến Hợp Hoan tông.”

“Con... ửỉm ửỉm ửỉm...”

Viên ngoại mặt đen như đáy nồi bịt chặt miệng tiểu nam hài mập mập. Hấn cúi xuống, nói bên tai tiểu nam hài mập

mập:

“Câm miệng!”

Tiểu nam hài mập mập tức giận đến trợn trắng mắt.

Không phải cha hỏi con sao? Còn không cho nói..

Mọi người cứ thế đồng loạt xuống núi, đến hội trường thu đồ của Thiếu Lâm.

Lúc này Thanh Niệm hòa thượng đã đứng dậy, áo cà sa của hắn dính máu của bản thân.

Thấy nhóm võ giả giang hồ này đi xuống, Thanh Niệm ngữ khí có chút hư nhược nói: “Chư vị thí chủ, ngày mai giờ Dậu, Thiếu Lâm vẫn thu đồ ở đây.”

Đại hội thu đồ hôm nay đã bị Trần Diệp phá hỏng rồi, chỉ chọn ra được vài đệ tử có Phật tính tuệ căn, còn lại một đám lớn thì đều bỏ chạy.

Các võ giả liếc nhìn Thanh Niệm một cái rồi không ai để ý đến hắn nữa.

Vị hòa thượng cường tráng này chỉ sợ còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra ở trên đó, tinh anh của Thiếu Lâm đều bị Trần Diệp đánh trọng thương, chuyện này nếu truyền ra giang hồ thì thể diện, uy thế của Thiếu Lâm sẽ giảm sút rất nhanh.

Còn thu đồ?

Số lượng đệ tử báii nhập Thiếu Lâm năm nay chắc chắn sẽ giảm mạnh rồi.

Các võ giả đi vòng qua nhóm hòa thượng này, cứ thế rời đi. Họ

Bọn hắn muốn đem những gì vừa chứng kiến truyền khắp giang hồ, trong số những người này không thiếu thám tử của các thế lực lớn. Có vài người vừa ra khỏi hội trường thì đã thi

triển thân pháp, ngựa không ngừng vó chạy về nơi báo cáo tình báo của tổ chức.

“Thiên hạ đệ nhất Tông Sư” Đông Hoa đánh lên Thiếu Lâm, một chiêu đã khiến tất cả tinh anh Thiếu Lâm trọng thương. Khiến phương trượng Thiếu Lâm phải đích thân tiếp kiến. Chuyện này truyền ra nhất định sẽ chấn động giang hồ!

Viên ngoại tay dắt tiểu nam hài mập mạp tùy tiện tìm một khách sạn trong trấn, bước vào đại sảnh.

Vừa ngồi xuống thì đã nghe thấy võ giả ở bàn bên cạnh nói: “Các người đã xem cáo thị mà Lục Phiến Môn dán lần này chưa?”

“Cáo thị?”

“Cáo thị gì?”

Vài võ giả tụ lại một bàn, đặt chén rượu sang một bên.

Một người tay cầm đĩa gấp một hạt đậu phộng bỏ vào miệng nhai hai cái, nói: “Ta vừa từ Khai Phong phủ đến, để ta nói rõ cho các người.”

“Một tháng nay, khắp nơi trong Đại Vũ xuất hiện loạn tượng hiệp nghĩa, mọi người đều đã nghe nói rồi chứ? Các phủ châu đều có chuyện du hiệp giết người giữa đường, diệt môn vào ban đêm, trong số đó còn có đủ loại đại đạo, hái hoa tặc, bán mạng...”

“Các phủ phủ thương, hào môn đại hộ, thậm chí cả những người nghèo khổ đều bị nhóm người tự xưng là hiệp nghĩa này quấy rối không yên.”

Một võ giả đặt ly rượu xuống, tròn mắt nói: “Cái này ta biết, nghe nói, gia tộc của Trịnh vương ở Quan Tây đã bị một cao thủ ám khí tự xưng là ‘Quan Tây Thiết Đạn Tử’ lấy mạng. Tên gia nhân đó ngày thường dựa hơi Trịnh vương phủ,

làm mưa làm gió. Quan Tây Thiết Đạn Tử giết hẳn, cũng coi như là trừ hại cho dân.”

Một võ giả khác gấp miếng thức ăn, nói không rõ ràng: “Ta cũng biết một chuyện, có người không có mắt chọc vào Vạn Kim Đường. Người đó nói Vạn Kim Đường ép mua ép bán, là tai họa của võ lâm, muốn dẫn đầu một nhóm võ giả lật đổ bọn họ. Kết quả không đến một ngày, người ta liền phát hiện hắn đã chết trong nhà, người ra tay chính là ‘Tiểu Miêu’ Hứa Khiếu Lâm.”

Nghe đồng bạn trò chuyện, một võ giả thở dài: “Giang hồ này thật sự càng ngày càng loạn rồi.”

Người nói chuyện đầu tiên gật đầu, tiếp tục nói: “Đại Vũ lấy võ lập quốc, trước kia có Lục Phiến Môn truy bắt tội phạm khắp nơi, chuyện võ giả giết người không nhiều. Nhưng một tháng trước, hai vị Tông Sư cướp pháp trường, Lục Phiến Môn mất mặt, uy quyền hoàng gia bị tổn hại, thêm vào đó Thiên Cơ Lô xếp hạng bảng Hiệp Nghĩa lại kích động vô số người tranh bảng đoạt tên, mới có loại loạn tượng này.”

“Hôm qua, ta ở Khai Phong phủ thấy Lục Phiến Môn dán cáo thị mới, liên quan đến loạn tượng giang hồ này.”

Có người đặt ly rượu xuống, kinh ngạc hỏi: “Cáo thị nói gì?”

Người đó nuốt đầu phụng trong miệng, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ thấy loại loạn tượng này đã nổi trận lôi đình. Bệ hạ ban thánh chỉ, chia các môn phái trong thiên hạ thành ba bậc, nhất đẳng cao nhất, tam đẳng thấp nhất. Toàn thiên hạ chỉ có mười bảy môn phái được liệt vào danh sách! Ngoài những môn phái này thì tất cả võ quán, bang phái, tổ chức, đều phải giải tán.”

Nghe vậy, tất cả các võ giả trên bàn đều sững sờ, một người cầm ly rượu ngăn ra một lúc, hỏi: “Nếu không giải tán

thì sao?”

Người nói chuyện đầu tiên thốt ra từng chữ một: “Mã đạp
giang hồ!”

Chương 416: Chương 416

Thiếu Lâm tự.

Trần Diệp bước dài vào tĩnh thất, phương trượng Thiếu Lâm cũng bước vào, sau đó quay người từ từ đóng cửa lại.

Trần Diệp dừng lại, ánh mắt hơi ngưng trọng.

Chỉ thấy tĩnh thất ngoại trừ cánh cửa thì chỉ có hai bức tường mà chỗ trống đó thì

Trần Diệp nhìn sư tử.

Sư tử nhìn Trần Diệp.

Gió muộn thổi qua, không khí bỗng nhiên có chút nặng nề.

“Ngao...” Một tiếng hơi có chút trẻ con vang lên.

Trần Diệp nhìn đi chỗ khác, bên cạnh sư tử lớn có một chiếc bàn gỗ vuông, bên cạnh bàn có một chiếc bồ đoàn, bên cạnh bồ đoàn lại có một con sư tử nhỏ lông trắng như bạch ngọc, không chút tì vết đang nằm sấp.

Sư tử con đang hướng về phía bàn mà kêu gừ gừ, làm ra tư thế tấn công, có vẻ như muốn tấn công cái bàn.

Sư tử lớn thu lại ánh mắt, nhìn thấy cảnh này liền vung một bàn tay tát sư tử con ngã xuống.

“Gừ...” Sư tử con bị tát ngã xuống đất, lăn một vòng liền đứng dậy, có chút ủy khuất kêu một tiếng.

“Đây là dị thú, Hoàng Ngọc Sư Tử, là thánh thú trấn môn do phương trượng đời trước mang về từ Thiên Trúc.” Giọng nói hơi khàn của Phương trượng Thiếu Lâm vang lên từ phía sau.

Trần Diệp quay đầu lại nhìn Phương trượng.

“Dị thú?”

“Đúng vậy, vạn vật trên thế gian đều có linh tính, một số loài phi cầm thảo thú từ khi sinh ra đã có linh tính hơn đồng loại. Dưới sự gia trì của linh tính, chúng sẽ trưởng thành thành dị thú. Có điều loại dị thú này vô cùng hiếm thấy, tính cả hai con này, cả đời lão nạp chỉ mới gặp ba con.” Phương trượng Thiếu Lâm đi đến giữa tĩnh thất.

Giữa tĩnh thất có hai bồ đoàn.

“Đông thí chủ, mời ngồi.” Lão tăng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Trần Diệp cũng ngồi xuống, đưa mắt đánh giá Hoàng Ngọc Sư Tử vài lần.

Hoàng Ngọc Sư Tử cũng đang đánh giá hắn.

Trần Diệp có thể nhìn thấy sự cảnh giác như con người trong mắt Hoàng Ngọc Sư Tử. Con sư tử này từ khi Trần Diệp vào cửa thì cơ bắp trên người nó vẫn luôn căng thẳng.

Động vật đối với cảm giác khí tức nguy hiểm luôn vượt xa nhân loại.

Trần Diệp trầm ngâm, thu hồi ánh mắt, nhìn thấy con Hoàng Ngọc Sư Tử này khiến hắn liên tưởng đến thuộc tính của Trần Oánh.

Ngay lúc Trần Diệp đang suy nghĩ thì Phương trượng ngồi bên cạnh bỗng nhiên nhếch mép cười lớn.

“Ha ha ha ha...”

“Hi hi ha ha...”

Trần Diệp biểu lộ ngưng tụ nhìn thẳng vào phương trượng Thiếu Lâm, Tiên Thiên chi khí trong cơ thể theo bản năng tràn

vào kinh mạch.

Lão tăng không biết tuổi tác râu tóc bạc trắng ngồi trên bồ đoàn, khoe miệng nhếch lên cao, ánh mắt bình tĩnh, miệng không ngừng phát ra tiếng cười.

“Ha ha ha ha...”

“Hi hi ha ha...”

“Hắc hắc hắc...”

Trần Diệp nắm chặt tay phải, biểu cảm dưới mặt nạ có chút nghiêm trọng.

Trong tĩnh thất yên tĩnh giờ chỉ còn vang vọng tiếng cười kỳ quái của phương trượng Thiếu Lâm.

Mười mấy hơi thở sau, tiếng cười của phương trượng Thiếu Lâm dần dần dịu lại, sau đó biến mất.

“A Di Đà Phật...” Phương trượng Thiếu Lâm chấp hai tay, vẻ mặt bình tĩnh niệm một câu Phật hiệu, như thể vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Lão nạp khi còn nhỏ bị nhiễm phong hàn, nằm trên giường bệnh ba ngày, sau khi tỉnh lại, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng cười, không thể kiểm soát, mong Đông thí chủ thứ lỗi.”

Nghe lời giải thích của Phương trượng Thiếu Lâm, Trần Diệp mới hơi buông nắm đấm ra.

Nếu ông ta còn cười thêm một lúc nữa thì Trần Diệp sẽ không nhịn được mà ra tay.

Có điều...

Phương trượng Thiếu Lâm uy chấn thiên hạ, là một trong những Tông Sư võ đạo thiên hạ, thế mà đầu óc có bệnh, thỉnh thoảng lại bật cười, đây là bệnh của hệ thần kinh à...

Phương trượng Thiếu Lâm là một bệnh nhân tâm thần?

Trần Diệp nhìn sâu vào phương trượng Thiếu Lâm.

Sao lại có cảm giác những người có thể bước vào cảnh giới Tông Sư dường như đều không bình thường lắm thế nhỉ.

Nam Dật Vân là một lão già không nên nét.

Bách Hoa lão nhân tính tình cổ quái, thay đổi thất thường.

Phương trượng Thiếu Lâm là một bệnh nhân tâm thần.

Đại nội Tông Sư... Là một thái giám.

Ừm... Tông Sư Võ Đang thì vẫn chưa tiếp xúc nhưng có lẽ cũng có chút vấn đề.

Trần Diệp bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng cũng biết tại sao Đại Vũ triều lại có ít Tông Sư như vậy rồi.

Phương trượng Thiếu Lâm vẻ mặt bình tĩnh nhìn vào Bát Chỉ Kính mà Trần Diệp đang cầm.

Trần Diệp đặt Bát Chỉ Kính xuống mặt đất trong tĩnh thất.

“Không biết đại sư pháp hiệu là gì?”

“Lão nạp là Thiên Bảo.” Phương trượng Thiếu Lâm giọng khàn nói.

Bối chữ Thiên...

Trong mắt Trần Diệp lóe lên một tia kinh ngạc.

Các lão tăng của Thiếu Lâm Tự đều là bối chữ Huyền, nhưng Phương trượng Thiếu Lâm lại là bối chữ Thiên. Người này rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi rồi vậy?

Đại Sư Thiên Bảo nhìn chằm chằm vào Bát Chỉ Kính, khàn giọng nói: “Đông thí chủ, việc quan trọng mà Lão Nạp nói có liên quan đến vật này.”

“Có liên quan gì?” Trần Diệp bình tĩnh hỏi.

Chương 417: Chương 417

Đại Sư Thiên Bảo hít sâu một hơi, nói ra một câu sấm vang.

“Đại Vũ triều, khí số sắp tận.”

Nghe những lời này, sâu trong mắt Trần Diệp lóe lên một đạo gọn sáng.

“Lời này nghĩa là sao?”

Đại Sư Thiên Bảo ngồi xếp bằng, từ từ nói: “Từ xưa đến nay, mỗi khi triều đại thay đổi sẽ xuất hiện đủ loại kiếp nạn. Những kiếp nạn đó báo trước triều đại đang dần đi xuống.”

“Đại Vũ lấy võ lập quốc, giang hồ đứng trên thế tục. Kiếp nạn của nó sẽ ứng nghiệm trên giang hồ.”

“Kiếp nạn của Đại Vũ sớm đã bắt đầu rồi, khi tất cả kiếp nạn hoàn thành, Đại Vũ cũng sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Trật tự cũ sụp đổ, trật tự mới hình thành.”

“Đến lúc đó, sẽ có một triều đại mới được thành lập.”

Trần Diệp thản nhiên nói:

“Ba Thần khí của Đam Dương này là một phần của đại kiếp nạn của Đại Vũ?”

Thiên Bảo đại sư gật đầu: “Đúng vậy.”

Trần Diệp im lặng một lát, hỏi: “Đại Vũ còn bao nhiêu khí số?”

“Bốn năm.” “Bốn năm?”

Trần Diệp tưởng mình nghe nhầm.

Thiên Bảo đại sư gật đầu: “Tuy là bốn năm, nhưng cũng có chuyển cơ. Kiếp nạn bốn năm sau sẽ ứng vào hoàng thất, nếu hoàng thất được quý nhân giúp đỡ thì khí số có thể kéo dài đến mười bảy năm sau.”

Nghe xong lời của phương trượng Thiếu Lâm, Trần Diệp ngồi trên bồ đoàn, ánh mắt lóe lên.

“Thiên Bảo đại sư có thể nói rõ hơn về ba Thần khí và kiếp nạn tiếp theo không?” Trần Diệp nhìn về phía phương trượng Thiếu Lâm.

Thiên Bảo đại sư ngửa mặt quát: “Kiếp nạn này có liên quan đến cảnh giới võ đạo trên Tông Sư.”

Trên Tông Sư.

Lại là trên Tông Sư.

Trần Diệp nhíu mày.

“Trên Tông Sư thật sự còn có cảnh giới sao?” Trần Diệp hỏi.

Thiên Bảo đại sư nghe vậy sững sờ, ông ta dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Trần Diệp.

Có cảnh giới này hay không, người không rõ sao?

Thiên Bảo đại sư hít sâu một hơi, vẫn giải thích: “Trên Tông Sư không có cảnh giới, cái mà người đời gọi là trên Tông Sư chỉ là tiến thêm một bước nhỏ trong cảnh giới Tông Sư thôi. Sau khi bước ra bước đó thì võ đạo sẽ đến điểm cuối.”

“Đạt Ma tổ sư cùng Đạo tổ đều từng bước ra một bước này.”

“Sau khi bước ra bước này, cả đời bọn họ đều không thể tiến thêm một bước nào nữa.”

“Có lẽ, sau bước đó, võ đạo đã là cực hạn.”

Thiên Bảo đại sư thở dài.

Trần Diệp cũng không nói gì.

Thì ra giá trị võ lực của thế giới này chỉ đến trên Tông Sư sao?

Thiên Bảo đại sư dừng một chút lại tiếp tục nói: “Có người ở Đam Dương đã bước ra bước đó, và kiếp nạn này có liên quan đến hắn, nếu để mặc không quản thì bách tính Đại Vũ sẽ tử thương vô số...”

“Ban đầu, lão nạp nghĩ là với cảnh giới võ học của lão nạp, với uy vọng giang hồ của Thiếu Lâm thì sẽ có thể gánh lấy nhân quả của việc này.”

“Nhưng mà...” Hiện tại, Đông thí chủ đã có nhân quả với kiếp nạn này.”

“Thiếu Lâm không thể ra tay can thiệp nữa...”

Không thể can thiệp? Là không thể, hay không muốn?

Nghĩ cũng phải, Trần Diệp đánh lên Thiếu Lâm, một chiêu đánh trọng thương tất cả tinh anh Thiếu Lâm, khiến Thiếu Lâm mất hết mặt mũi. Phương trượng Thiếu Lâm bây giờ vẫn có thể ngồi xuống nói chuyện bình thường với hắn thì chỉ có thể nói, quả không hổ là cao tăng Phật môn, tâm tính tu vi quả là cao.

Còn về nhân quả...

Trần Diệp cầm lấy Bát Chỉ Kính. “Thiên Bảo đại sư, người Đam Dương bước ra một bước, mục đích thật sự là tập hợp Tam Thần Khí, tìm hiểu bí mật trường sinh sao?”

Ở tiểu viện, Tần Nhất đã kể cho Trần Diệp nghe truyền thuyết về Tam Thần Khí của Đam Dương rồi.

Đôi mày trắng của phương trượng Thiếu Lâm khẽ run, gật đầu. “Người đó thọ nguyên không đủ, đã đặt hy vọng vào truyền thuyết. Nhưng mà... Truyền thuyết chung quy chỉ là truyền thuyết.”

Thiên Bảo đại sư thở dài: “Trên đời làm gì có người trường sinh bất tử chứ. Truyền thuyết của Đam Dương chỉ là mang màu sắc thần bí mà hậu nhân thêm vào thôi.”

Trần Diệp gật đầu, hỏi: “Thiên Bảo đại sư, Phật môn cũng tinh thông thuật tiên tri sao?”

“Lão nạp có hiểu một chút.” Phương trượng Thiếu Lâm bình tĩnh nói.

“Cái kiếp nạn Đam Dương này, khi nào sẽ xảy ra?”

“Trong vòng ba tháng.”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Nếu bây giờ ta đi Đam Dương, kiếp nạn này còn xảy ra không?”

Thiên Bảo đại sư ngẩng đầu, nhìn Trần Diệp.

“Sẽ không.”

“Nhưng mà, Thiên đạo tuần hoàn tự có định số, kiếp nạn Đam Dương biến mất thì sẽ có kiếp nạn khác.”

“Cách giải quyết tốt nhất là để nó tự nhiên xảy ra.”

“Từ nơi sâu xa, Thiên đạo đã sắp xếp tất cả rồi. Nếu Thiên đạo sắp xếp là kiếp nạn Đam Dương thì đây chính là sự sắp xếp tốt nhất.” Thiên Bảo đại sư suy nghĩ một lát, tiếp tục nói: “Lão nạp tuy không muốn dính vào nhân quả nữa nhưng tình hình Đại Vũ hiện không tốt, nếu trong ba tháng lại xảy ra kiếp nạn thì sẽ là một tràng tai họa đối với lê dân bách tính.”

“Lão nạp có một kế có thể trì hoãn kiếp nạn này đến bốn năm sau.”

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn Thiên Bảo đại sư.

Lão hòa thượng thần lải nhải này giờ, cuối cùng là còn có kế sách?

“Kế gì?”

Phượng trượng Thiếu Lâm hít sâu một hơi, sau đó khoe miệng mở ra, cười lớn.

“Ha ha ha ha...”

“Hi hi hi hi...”

“Hắc hắc hắc...”

Trần Diệp: (; —_—)

Mẹ nó, bệnh thần kinh!

Mười mấy hơi thở sau, phượng trượng Thiếu Lâm bình tĩnh lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói:

“Trả lại.”

Chương 418: Chương 418

“Trả lại?”

“Đúng vậy.”

Trần Diệp nhìn Bát Chỉ Kính cổ xưa trong tay, hắn không ngờ phương trượng Thiếu Lâm lại nói trả lại.

Thiên Bảo đại sư nhẹ gật đầu, giọng khàn khàn nói: “Bảy trăm năm trước, Thiên Tùng Vân Kiếm của Đam Dương từng lưu lạc đến Đại Vũ. Hiện nay, Thiên Tùng Vân Kiếm trong tay hoàng thất Đam Dương là xuất phát từ Chú Kiếm Sơn Trang bảy trăm năm trước Còn Thiên Tùng Vân Kiếm thật sự đã biến mất không rõ tung tích sau khi Chú Kiếm Sơn Trang bị tấn công.”

Trần Diệp hơi sững sờ.

Thì ra một trong Tam Thần Khí của Đam Dương đã là đồ giả...

Vậy mà còn có bí mật giang hồ như vậy!

“Chỉ cần trả lại thì kiếp nạn này có thể trì hoãn bốn năm.”

“Nếu không trả thì sao?” Trần Diệp thản nhiên nói.

Thiên Bảo đại sư ngẩng đầu nhìn Trần Diệp, niệm một câu Phật hiệu: “A Di Đà Phật... Ý định ban đầu của lão nạp là trả lại món đồ này. Thiên hạ hiện nay là hai vị hoàng tử Đại Vũ đang tranh đấu, Đại Vũ đã rơi vào kiếp nạn, nội ưu ngoại hoạn. Nếu lại liên quan đến Đam Dương thì tình hình chỉ càng thêm xấu đi, cuối cùng người chịu ảnh hưởng là lê dân bách tính. Cho nên lão nạp khẩn cầu Đông thí chủ, hãy trả lại vật này.”

“Chuyện sau đó, lão nạp tự sẽ có sắp xếp.”

Trần Diệp không trả lời, hắn chuyển chủ đề nói: “Tại hạ nghe danh tiếng của Thiếu Lâm 《Dịch Cân Kinh》 cùng bảy mươi hai tuyệt kỹ đã lâu nên muốn xem thử, không biết Thiên Bảo đại sư có thể đồng ý không?”

Phượng trượng Thiếu Lâm cười nhếch mép, ngay khi Trần Diệp nghĩ rằng ông ta sắp phát bệnh thì Thiên Bảo đại sư chỉ cười, nói: “Được.”

“Nhưng mà, tuyệt học Thiếu Lâm không truyền ra ngoài, chỉ có thể nghiên cứu trong chùa, chỉ cần Đông thí chủ đồng ý với lão nạp một yêu cầu, lão nạp có thể quyết định dâng 《Dịch Cân Kinh》 cùng bảy mươi hai tuyệt kỹ.”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Yêu cầu gì?”

“Ngày sau nếu thiên hạ rơi vào tình thế sống còn, mong Đông thí chủ ra tay...”

“Bình định loạn lạc!”

Phượng trượng Thiếu Lâm nhìn thẳng vào mắt Trần Diệp, ánh mắt sâu thẳm.

Trần Diệp hơi nheo mắt. “Thiên Bảo đại sư tin tưởng tại hạ như vậy sao?”

Phượng trượng Thiếu Lâm gật đầu: “Trong thiên hạ, chỉ có Đông thí chủ và Võ Đang Tuệ Chân đạo trưởng đáng để lão nạp tin tưởng.”

Nghe vậy, Trần Diệp mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm nhìn phượng trượng Thiếu Lâm.

“Thiên Bảo đại sư, Phật môn đã có thần thông tiên tri, vậy có thể nhìn ra tương lai của ta không?”

Phượng trượng Thiếu Lâm hơi ngừng thở, một tức sau, ông từ từ lắc đầu: “Đông thí chủ không phải người thường, lão nạp bản lĩnh có hạn, không nhìn ra.”

Trần Diệp ngồi trên bồ đoàn, ánh mắt bình tĩnh.

Lúc này.

“Gừ...”

Tiểu Bạch Ngọc Sư Tử trên bãi cỏ đã làm đổ ngã chiếc bàn gỗ vuông.

Trần Diệp quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên bàn gỗ nhuộm một mảng máu đỏ tươi lớn, vết máu chưa đông, theo mặt bàn nghiêng mà từ từ chảy xuống.

...

Trước đại diện Thiếu Lâm tự.

Huyền Không hòa thượng nhẹ nhàng điềm vài cái lên người Thần Đại Thanh Ninh, ông ta chấp tay trước ngực, niệm một câu Phật hiệu: “A Di Đà Phật...”

Sau đó phụt một tiếng, Huyền Không hòa thượng run lên, phun ra một ngụm máu lớn.

Sau khi phun ra ngụm máu này, sắc mặt lão hòa thượng tái nhợt, không còn chút máu, ông ta bị Trần Diệp đánh trọng thương, lại cố gắng vận nội lực giúp Thần Đại Thanh Ninh giải huyết Tuyệt Mạch Thủ nên thương thế càng nặng hơn.

Tần Nhất nắm lấy vai Thần Đại Thanh Ninh, nội lực băng hàn tràn vào đi theo kinh mạch trong cơ thể Thần Đại Thanh Ninh một vòng, một lúc sau Tần Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuyệt Mạch Thủ đã được giải rồi.

Chiêu thức này truyền từ Tây Vực, khác với võ công Trung Nguyên, chỉ có thể dùng thủ pháp đặc biệt để giải.

“Tần... Tần thí chủ... Lão nạp đã giải rồi.” Huyền Không hòa thượng hít sâu một hơi, cố gắng chống đỡ cơ thể không ngã xuống.

Tần Nhất khẽ gật đầu, các tăng nhân bị thương trước Đại Hùng Bảo Điện đã được dìu đi. Thiếu Lâm bây giờ nguyên khí đại thương, tinh anh trong chùa không thể hồi phục thương thế trong vòng một năm rưỡi.

Một mình Trần Diệp gần như đã tiêu diệt cả phái Thiếu Lâm phái. Sau trận chiến này, danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Tông Sư sẽ càng thêm vang dội.

Tần Nhất kiểm tra cho Thần Đại Thanh Ninh xong thì một tiểu sa di mặc áo cà sa xám đột nhiên đi ra từ Đại Hùng Bảo Điện.

Tiểu sa di lo lắng nhìn quanh trước điện, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Tần Nhất, chầm chậm đi đến bên cạnh nàng, lắp bắp mở miệng:

“Xin... xin hỏi, ngài có phải là Tần thí chủ không?”

Tần Nhất quay đầu lại, thản nhiên nói: “Là ta.”

Tiểu sa di lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho Tần Nhất.

“Đây là thư Trần công tử gửi cho ngài.”

Trần công tử?

Tần Nhất nghĩ một chút liền biết là chỉ Trần Diệp. Nàng nhận lấy thư mở ra xem, đúng là bút tích của Trần Diệp.

“Tần Nhất, người về Dư Hàng trước, ta sẽ ở lại Thiếu Lâm tự vài ngày. Ngoài ra, người truyền tin cho phân bộ Dư Hàng, bảo Tiền Thất nói với Đại Minh, nếu hắn muốn đi thảo nguyên thì có thể yên tâm mà đi.”

“Chuyện này, ta cho phép.”

Chương 419: Chương 419

Thái Hồ, mặt trời chiều lặn về tây, ánh hoàng hôn màu cam đỏ rực rỡ trải dài trên mặt hồ rộng lớn mênh mông, tạo nên một vùng ánh vàng rực rỡ. Vài con chim nước lướt qua mặt hồ, bất ngờ lao xuống nước, đến khi chúng bay lên trở lại thì trong miệng đã có thêm một con cá béo mập. Chim nước mang theo con cá vừa bắt được, đậu xuống bờ không xa, chiếc mỏ sắc nhọn đâm thủng bụng cá, máu và nội tạng chảy ra cho con chim nước ăn ngon lành, xung quanh còn lên tiếng hót vui vẻ của những con chim khác, tất cả tạo nên một khung cảnh yên bình tường hòa.

Vài làn khói bếp bay lên trên bầu trời hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Trước khoảng đất trống bên những ngôi nhà đơn sơ, vài chiếc bàn được xếp đặt, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, không khí vô cùng náo nhiệt.

“Nào!”

“Uống!”

“Thuận gia, ta kính ngài một chén!” Mười mấy tên thủy phi Thái Hồ sắc mặt ửng hồng, tay cầm chén rượu, mời rượu với người trẻ tuổi ngồi cuối bàn dài.

Những người này đều là thủy phi của Bạch Điều ỏ, đều là huynh đệ của Tôn Thắng.

Cuối bàn dài, Tôn Thắng cởi trần để lộ ngực, tay cầm một vò rượu lớn.

“Các huynh đệ, cạn chén nào!”

“A ha ha ha...” Tôn Thắng uống đến sắc mặt đỏ bừng, tiếng cười không ngừng. Hai tay của hắn giơ lên vò rượu, ngửa cổ, uống từng ngụm lớn.

Rượu hơi đục chảy xuống khóe miệng rơi trên ngực hắn. Ánh nắng chiều xiên lên bờ ngực trắng nõn của Tôn Thắng ánh ra một màu cam đỏ.

“A ha ha ha, tửu lượng của Thuận gia thật cao!”

“Thuận gia, huynh đệ chúng ta đều đã xem Giang Hồ Chí và Hiệp Nghĩa Bàng của Thiên Cơ Lô rồi, bây giờ ngài là người đứng đầu Hiệp Nghĩa Bàng đấy!”

“Thật là không tầm thường!”

“Ha ha ha, ta đã biết Thuận gia không phải người tầm thường mà, có hai vị Tông Sư chống lưng, sau này ở Thái Hồ còn ai dám gây chuyện với chúng ta nữa.” Một đám ma men kéo cuống hống hét lớn.

Tôn Thắng đặt vò rượu xuống, ợ một tiếng. Hắn đã say đến mức hai mắt lơ lơ mông lung, khuôn mặt tuần tú trắng trẻo lộ vẻ đắc ý của tuổi trẻ. Hắn giơ ngón tay cái lên, chỉ vào mình rồi nói:

“Tông Sư gì chứ! Từ khi gia nhập giang hồ đến giờ, ta dựa vào bản lĩnh của mình chứ không phải dựa vào bối cảnh Tông Sư.”

“Các huynh đệ!” Tôn Thắng vỗ ngực, nói lớn: “Ta đối xử với các huynh đệ thế nào?”

“Nhân nghĩa!”

“Trượng nghĩa!”

“Tốt... Tốt không... không còn gì để nói!” Mười mấy tên thủy phi trên bàn rượu đồng thanh đáp lại.

“Ha ha ha...” Tôn Thắng cầm đũa, gấp một miếng thức ăn trên bàn cho vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Các huynh đệ, ra ngoài giang hồ, quan trọng nhất là nghĩa khí chứ không phải bối cảnh Tông Sư gì cả! Từ nay về sau, trước mặt ta, không ai được nhắc đến bốn chữ ‘bối cảnh Tông Sư’.”

“Được!”

“Nghe theo Thuận gia!”

“Thuận gia, ta lại kính ngài một chén!” Mười mấy tên thủy phi đồng thời nâng chén rượu lên, kính Tôn Thắng.

Hôm nay Tôn Thắng vừa mới trở về, đây là tiệc tẩy trần mà huynh đệ thủy phi chuẩn bị cho hắn. Lần này Tôn Thắng đi gần hai tháng, khiến bọn họ lo lắng không yên.

“Nào nào nào!” Tôn Thắng giục giã. “Tiếp tục uống đi, rót đầy rót đầy!”

“Lão Hồ, đừng dùng chén rượu nữa, giống như ta, đổi sang vò rượu đi!” Tôn Thắng nhìn quanh, chỉ vào một hán tử trong đám đông.

“Được rồi!” Hán tử họ Hồ cười toe toét, đặt chén rượu sang một bên rồi cầm vò rượu lên và đổ vào miệng.

“Ha ha ha, lão Hồ ngày mai lại ngủ đến chiều mất thôi!”

“Gần đây tửu lượng của lão Hồ tăng lên rồi, ta cá ngày mai hắn sẽ ngủ đến trưa.”

Một đám thủy phi vừa cười vừa mắng, cụng chén với nhau, hào hứng uống rượu. Tôn Thắng cũng cười tươi, vui vẻ không thôi.

So với những ngày tháng trong nhà giam trước đây, hiện tại thật sự đúng là thiên đường.

Mọi người đang uống hăng say thì Tiểu Lục Tử chịu trách nhiệm canh gác, đột nhiên chạy lên đảo. “Thuận gia! Thuận gia!”

Nghe thấy tiếng gọi, Tôn Thắng đặt vò rượu xuống, đã hơi tỉnh rượu. Hắn nhìn chăm chú, hỏi:

“Có chuyện gì vậy?” Đám người đang uống rượu trên bàn cũng đặt chén xuống, nhìn về phía Tiểu Lục Tử. Không khí vui vẻ náo nhiệt ban đầu trở chột nên nghiêm túc hơn.

Bọn hắn đều là những người kiếm sống trên lưỡi đao, cho dù là lúc uống rượu cũng luôn cảnh giác.

Tiểu Lục Tử thân thể cao gầy sắc mặt vàng như nền thờ hồn hèn nói: “Thuận gia, các thủ lĩnh của những thủy ỗ khác cầu kiến. Bọn hắn nói muốn theo với ngài!” Giọng Tiểu Lục Tử đầy phấn khích, đôi mắt sáng lên.

Vừa nãy khi đang canh gác, hắn chợt nhìn thấy mười mấy chiếc thuyền nhỏ tiến đến, mỗi chiếc thuyền đều có dấu hiệu của các phe phái thủy phi khác. Khiến hắn sợ đến mức suýt nghĩ rằng các thủ lĩnh thủy phi khác đang tấn công, cho đến khi đối phương nói muốn bái kiến Trương Thuận, muốn theo Trương Thuận thì Tiểu Lục Tử mới bán tín bán nghi chạy về báo cáo.

“Ha ha, đám thủy phi này cũng không ngu!”

“Hừ, Thuận gia bây giờ nổi tiếng khắp thiên hạ, ai mà không biết, không đến bái kiến mới là đồ não phẳng.”

“Nếu chúng ta thu nạp bọn hắn thì sau này Thái Hồ chẳng phải là của riêng Thuận gia sao!”

Một đám thủy phi phấn khích.

Thái Hồ mệnh mệnh, nạn cướp nghiêm trọng, có rất nhiều ỗ cướp, đảo nhỏ và thủy đạo. Triều đình truy quét nhiều năm

mà không có kết quả, bây giờ đã ở trạng thái bỏ mặc. Chuyện này dẫn đến việc khu vực Thái Hồ diện tích hơn hai nghìn km vuông phe phái đông đảo, tất cả đều là thủy phi.

Nếu Tôn Thắng thu nạp tất cả đám người này, vậy thì hẳn thực sự có thể xưng vương ở Thái Hồ rồi!

Chương 420: Chương 420

Nghe báo cáo của Tiểu Lục Tử, ánh mắt Tôn Thắng trở nên tinh táo, hắn cầm vò rượu lên uống một ngụm lớn.

Rượu dịch cay nồng thuận yết hầu tràn vào trong dạ dày.

Tôn Thắng nuốt rượu xuống: “Mặc kệ bọn hăn! Chúng ta không cùng đường với bọn hăn. Mục đích ban đầu của chúng ta là cướp của người giàu chia cho người nghèo! Bọn hăn hành động không có nhiều quy tắc như vậy, bất kể giàu hay nghèo đều bị ném xuống sông, tay đã nhuộm máu quá nhiều rồi.” Tôn Thắng cười lạnh, ánh mắt như điện: “Bọn hăn không có đạo nghĩa.”

“Hay! Thuận gia nói hay lắm!” Một tên thủy phỉ xung quanh mặt đỏ bừng, hò reo âm ỉ.

Tiểu Lục Tử ngắt ra hỏi: “VẬY... Thuận ca, ta phải nói với bọn hăn thế nào đây?”

Tôn Thắng đặt vò rượu xuống, ngồi chễm chệ trên ghế dài, ánh hoàng hôn chiếu vào người hăn, khiến khuôn mặt tuấn lãng trắng trẻo của hăn ửng đỏ như ngọn lửa, một cỗ khí thế của thượng vị giả từ trên người hăn phát ra khiến Tiểu Lục Tử vô thức cúi đầu.

“Nói với bọn hăn, tiểu gia không gặp.”

“Đừng để ý tới bọn hăn, nào! Các huynh đệ tiếp tục uống!” Tôn Thắng hô.

“Uống!”

“Thuận gia, ta kính ngài!” Một đám người lại tiếp tục uống.

Lục Tử nhận lệnh, sau đó quay trở lại đường cũ.

Trên bàn rượu, một tên

“Thuận gia, đây là cáo thị của Lục Phiến Môn ta tiện tay mang về lúc mua rượu.”

“Ngọc Diệp Đường hiện tại là thế lực hàng đầu thiên hạ rồi!”

“Thật là lợi hại!”

Tôn Thắng hơi ngơ ngác.

Cáo thị của Lục Phiến Môn, thế lực hàng đầu?

“Đưa cho ta xem!”

Tên thủy phi đưa tờ cáo thị trong tay cho Tôn Thắng.

Tôn Thắng nhận lấy, định thần nhìn lại, hần lướt qua mấy lời vô nghĩa của hoàng đế, trực tiếp nhìn vào trọng điểm.

“Các thế lực được bộ hạ công nhận như sau:”

“Nhất đẳng: Ngọc Diệp Đường, Thiếu Lâm, Võ Đang.”

“Nhị đẳng: Hoa Sơn, Thần Y Cốc, Đường Môn, Nga My, Không Động phái, Vạn Kim Đường.”

“Tam đẳng: Thanh Thành phái, Toàn Chân giáo, Côn Luân, Diêm Thương, Tung Sơn, Hằng Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn.”

Xem xong danh sách thế lực, Tôn Thắng liền tỉnh rượu một nửa.

Trên này... sao không có đệ nhất đại bang vùng duyên hải - Hải Kinh Bang?

...

Mùng một tháng tư, mặt trời mới mọc.

Trong một khu rừng trúc yên tĩnh. Lúc này là sáng sớm, nhiệt độ hơi se lạnh, ánh bình minh xuyên qua rừng trúc, tạo thành những đốm sáng lấp lánh trên một khoảng đất trống. Ở giữa khoảng đất trống có hai người đang đứng, một người mặc áo trắng, bịt mắt bằng lụa đen, thắt lưng đeo một chiếc đai ngọc bích đang múa kiếm, tay phải cầm kiếm, thân kiếm nhỏ hẹp, ánh sáng mặt trời từ các kẽ lá chiếu vào, phản chiếu ra một đạo hàn quang lạnh lẽo. Tốc độ múa kiếm không nhanh, mỗi động tác đều mang một loại mỹ cảm nhu hòa.

Bên cạnh nam tử còn có một nữ tử xinh đẹp mặc váy đỏ. Nữ tử có một đôi mắt hạnh trong sáng long lanh, khí chất thanh lệ xinh xắn, chăm chú nhìn nam tử múa kiếm.

“Xoẹt xoẹt...”

Nam tử bịt mắt bằng lụa đen khẽ vung thanh trường kiếm trong tay.

Rừng trúc xung quanh rung động, vài chiếc lá trúc xanh lục từ thế ưu nhã rơi từ trên không trung xuống.

Trường kiếm nhỏ hẹp đâm tới, mấy đạo kiếm quang hiện lên sau đó hần liền thu hồi thanh kiếm trong tay, thanh âm ôn nhuận, mở miệng hỏi: “Có bao nhiêu chiếc lá?”

Nữ tử váy đỏ đứng bên cạnh nhìn vào thanh kiếm trong tay nam tử, trên thanh kiếm có tám chiếc lá trúc xuyên qua, trông giống như kẹo hồ lô.

Nữ tử váy đỏ cười khúc khích, giọng nói trong trẻo như tiếng nước nhỏ giọt trên đá cuội. “Tám chiếc.”

Nghe thấy con số này, nam tử gật đầu, hần thu lại thanh kiếm, đưa tay trái ra, hai ngón tay đặt lên lưỡi kiếm rồi đẩy về phía trước, đẩy tám chiếc lá trên lưỡi kiếm xuống.

Mấy chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống đất, mỗi chiếc đều có một vết kiếm cực nhỏ xuyên qua ở giữa.

Nữ tử váy đỏ si ngốc nhìn nam tử, trong mắt tràn đầy sự si mê cùng tình ý.

“Tiểu công tử, ngươi dùng lụa đen bịt mắt, vậy mà vẫn có thể đâm trúng tám chiếc lá, kiếm pháp này thật là lợi hại.” nữ tử thanh âm thanh thúy tán dương.

Thiên Cơ Tử khẽ cười một tiếng, lần mò cất thanh kiếm vào vỏ.

“Chỉ là tám chiếc, đợi đến khi nào ta có thể đâm trúng mười tám chiếc lá thì kiếm pháp của ta mới coi như thành công.”

“Bây giờ vẫn chưa đủ.”

Nữ tử mặc váy đỏ mắt long lanh, động viên: “Nhưng cũng đã rất lợi hại rồi!”

Thiên Cơ Tử cười mà không nói, hần khẽ động tai, nghiêng đầu nhìn về phía tây. Phía tây của khoảng đất trống có một con đường lát đá kéo dài dẫn thẳng đến một căn trúc thất. Mà trên con đường nhỏ đó có một lão giả mặc áo xám đang đi tới. Ông ta cầm một cuộn thẻ tre trong tay, miệng cười toe toét, vẻ mặt vui vẻ.

Lão giả bước vào khoảng đất trống.

Thiên Cơ Tử mỉm cười nói: “Ách Bá.”

Lão giả không thể nói, nhưng mắt ông ta lại ánh lên niềm vui. Ách Bá đưa cuộn thẻ tre trong tay cho Thiên Cơ Tử.

Chương 421: Chương 421

Thiên Cơ Tử nhận lấy, thành thạo tháo sợi dây quấn quanh ống tre.

Nữ tử váy đỏ đứng bên cạnh thấy vậy liền vội vàng bước tới, muốn giúp Thiên Cơ Tử.

Ách Bá lại nhìn nàng, lắc đầu cười.

Nữ tử thấy vậy liền dừng bước, biểu lộ hơi nghi hoặc một chút .

Thiên Cơ Tử đứng trên khoảng đất trống trong rừng tre, tay trái cầm cuộn thẻ tre, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt, gió nhẹ thổi qua, cuốn lên vài chiếc lá trên mặt đất.

Thiên Cơ Tử thu tay lại, tùy ý cuộn lại thẻ tre.

“Vị đường tử này của ta thật giỏi tính toán, thuận nước đẩy thuyền. Ta bình phẩm anh hùng thiên hạ, lập ra Hiệp Nghĩa bang, lại giúp nàng ta một tay.”

“Ngũ Nhạc Kiếm Phái đồng khí liên chi, vậy mà lại phân Hoa Sơn vào nhị đẳng tông môn, còn bốn phái còn lại vào tam đẳng.”

“Côn Luân, Diễm Thương hiện nay sa sút, trong môn không có đệ tử thiên tài, thậm chí còn kém xa một số môn phái nhỏ, thế mà cũng bị phân vào tam đẳng. Điều này khiến bốn kiếm phái còn lại, khiến các bang phái trong thiên hạ nghĩ gì?”

“Người đời đều muốn nổi tiếng, đều muốn làm vinh dự sư môn, lưu danh sử sách môn phái.”

“Chiêu chia đề trị này của đường tỹ của ta, công phạt nội bộ, dùng thật là cao tay.”

“Đi theo Triệu Hiệp học tập hai năm, cũng học được vài phần tâm thuật đế vương rồi.”

Thiên Cơ Tử khen ngợi vài câu rồi đưa cuộn thẻ tre cho Ách Bá.

Ách Bá nhận lấy, nắm lấy tay hắn vỗ nhẹ hai cái, miệng cười toe toét không thành tiếng.

Thiên Cơ Tử sững sờ một lúc, sau đó hiểu ra, cười nói: “Ta biết rồi, còn có Hải Kinh bang. Hai ngày trước, Quỳnh Ngao Hải đã trở về Hải Kinh bang để chỉnh đốn công việc trong bang, mặc dù võ công của Quỳnh Long Sơn đã bị phế nhưng uy danh bang chủ vẫn còn. Phò tá nhi tử hắn, để Quỳnh Ngao Hải lên ngôi không phải là chuyện khó.”

“Hải Kinh bang là bang phái lớn nhất vùng ven biển Đại Vũ, đường tỹ của ta lại cố tình bỏ qua bọn họ. Chiêu này cũng rất hay, chỉ một bảng xếp hạng thế lực Đại Vũ thôi cũng đủ để đẩy lên một cơn bão mới rồi.”

“Động tĩnh này e rằng không kém gì việc ta lập ra Hiệp Nghĩa bang.”

“Còn về chúng ta... Cha ta đã bày bố hai mươi năm, mạng lưới ngầm trong giang hồ vô số, há có thể bị một câu ‘mã đập giang hồ’ của nàng ta là có thể phá hủy chứ?”

“Nàng ta còn chưa đủ tư cách.”

Nghe xong phân tích của Thiên Cơ Tử, Ách Bá hài lòng mỉm cười, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy sự an ủi.

Nhân lực và tâm kế của Tiểu vương gia đã có tám phần trình độ của Vương gia rồi, thêm vài năm nữa, thiên hạ này biết đâu lại thật sự có thể quay về chính thống.

Gà mái gáy sáng... Thật là trái với lẽ trời!

Thiên Cơ Tử hít một hơi thật sâu, không khí mát mẻ buổi sáng tràn vào phổi, thoải mái khó tả. Hít xong một hơi, Thiên Cơ Tử vẫy tay gọi nữ tử váy đỏ.

Nữ tử nhận ra điều gì đó, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ửng đỏ, bước đến bên cạnh Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mịn màng của nữ tử khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng nóng bừng, ánh mắt nhìn Thiên Cơ Tử lại tràn đầy e thẹn cùng tình ý.

Thiên Cơ Tử cảm nhận xúc cảm mỹ diệu truyền đến từ đầu ngón tay, lại trò chuyện với Ách Bá. “Đông Hoa lại đánh lên Thiếu Lâm tự, chuyện này thật nằm ngoài dự đoán của ta.”

“Một chiêu ‘Bát Quái. Tịnh Thiên’ quét sạch tinh anh Thiếu Lâm, ép Thiếu Lâm phương trượng đích thân nghênh chiến.”

“Sau trận chiến này, danh tiếng của hãn e rằng sẽ đạt đến mức độ chưa từng có. Không thua kém gì so với Tông Sư Thân Lương đệ nhất thiên hạ trăm năm trước đâu.” Thiên Cơ Tử vuốt ve gương mặt mịn màng như trứng gà của nữ tử váy đỏ, chìm vào trầm tư.

Thật lâu sau, hãn mới hoàn hồn, thở dài: “Thế lực của Ngọc Diệp Đường quá lớn rồi. Tiếp tục phát triển nữa không phải là điều tốt. Ngọc Diệp Đường lại có thể tìm được thuốc giải cho Thất Trùng Thất Hoa Cao, chuyện này quả thật là ta không ngờ tới.”

Thiên Cơ Tử suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Nếu đường tử của ta đã mượn thể của ta, thuận nước đẩy thuyền, vậy ta cũng cho nàng ta một chút trở ngại nhỏ vậy.”

“Trong ba ngày, để ám tử của Thiên Cơ Lô dùng cách thức ‘mưa dầm thấm đất’, nâng đỡ một biệt hiệu giang hồ.”

Nghe những lời này, Ách Bá hơi sững sờ, không hiểu ý của Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử khẽ nhếch mép, tự nói với mình:

“Thiên hạ đệ nhất Tông Sư, nhận danh hiệu này cũng là quá đủ rồi.”

Ách Bá không hiểu.

Thiên Cơ Tử ngẩng đầu, “nhìn” về phía Ách Bá, thản nhiên nói: “Trong ba ngày, ta muốn cả thiên hạ đều biết biệt hiệu giang hồ của Đông Hoa là...”

“Đế Quân!”

Vừa dứt lời, Ách Bá lập tức sững sờ, ánh mắt kinh ngạc, trong nháy mắt, Ách Bá liên liên tưởng đến nhiều thứ.

Chủ nhân triều đình, thánh nhân giang hồ...

Phải biết rằng, người hiện đang ngồi chễm chệ trên triều đình kia là một nữ tử.

Lấy biệt hiệu giang hồ là “Đế Quân”..

Ách Bá không khỏi nhìn về phía Thiên Cơ Tử, trong ánh mắt thêm một chút tán thưởng.

Quá diệu rồi.

Chương 422: Chương 422

Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng véo má nữ tử, hấn nghiêng đầu sang chỗ khác, “nhìn” về phía nữ tử váy đỏ.

“Vị đường tử của ta cũng nên tuyển tú lập hậu rồi.”

“Trong khoảng thời gian này, các vị nguyên lão trong triều đã dâng sớ không ít lần. Dung mạo, gia thế của người đều song tuyệt, đến lúc đó người vào cung, ám tử trong cung sẽ giúp người.”

“Giành được vị trí đầu bảng tuyển tú không thành vấn đề.”

“Đều nghe theo sự sắp xếp của công tử.” Nữ tử váy đỏ dịu dàng ngoan ngoãn như mèo, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn Thiên Cơ Tử tràn đầy tình ý sâu đậm.

...

Hoàng cung Biện Lương.

Ngự thư phòng.

Trên chiếc bàn làm việc phủ vải gấm hình rồng vàng chất chồng mấy chục bản tấu chương, Triệu Tru khuôn mặt lạnh như hàn băng ngàn năm, ngồi ngay ngắn trên long ý. Nàng gấp một bản tấu chương lại, tiện tay đặt sang bên phải.

Mỗi ngày tấu sớ chính vụ nàng phải giải quyết đến mấy trăm bản.

Làm hoàng đế cũng không dễ dàng gì.

Đọc xong bản tấu chương này, Triệu Tru có chút mệt mỏi xoa xoa thái dương. “Bạn Bạn, sau này những tấu chương này

người giúp trẫm xem qua. Nếu còn thấy tấu chương khuyên trẫm tuyên tú lập hậu, cứ vứt thẳng đi.”

“Chỉ tổ tồn thời gian.”

Phùng Mạn đứng bên cạnh hầu hạ, cung kính khom người.

Triệu Tru dựa vào long ỷ, không tiếp tục xem tấu chương mà có chút mệt mỏi hỏi: “Đông Xưởng dạo này thế nào?”

Phùng Mạn bước lên một bước, giọng nói già nua khàn khàn: “Quy mô trong xưởng đã mở rộng đến nghìn người, thấp nhất cũng có thực lực tam phẩm. Mấy hôm trước, Sơn Tây Ai Hồ Bành Đồng cũng đã gia nhập Đông Xưởng, tính cả cao thủ Tây Vực nhất phẩm được chiêu mộ trước đó thì trong xưởng đã có hai nhất phẩm tọa trấn.”

“Nhìn khắp giang hồ, cũng coi như là một thế lực hàng đầu.”

Triệu Tru ánh mắt bình tĩnh, gạt đầu, nàng thản nhiên nói: “Số người vẫn còn quá ít. Tăng thêm một chút đãi ngộ, chỉ cần vào Đông Xưởng nhậm chức sẽ được phong quan bát phẩm, bổng ngân hàng tháng tăng gấp đôi. Tàng thư võ học hoàng thất cũng mở cho bọn hắn.”

“Bọn giang hồ này, chẳng phải chỉ cần những thứ đó sao?”

“Trẫm chỉ cần lòng trung thành của bọn hắn.”

Nói xong, Triệu Tru dừng lại một chút rồi nói: “Bổng ngân lấy từ Vạn Kim Đường.”

Phùng Mạn cung kính cúi đầu: “Vâng.”

“Trừ cái đó ra thì sao, còn có chuyện gì nữa không?” Triệu Tru dựa vào long ỷ hỏi.

Phùng Mạn suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới một người. Ông ta khàn khàn nói: “Mật thám Đông Xưởng tìm

được một kỳ tài.”

Triệu Tru thân nhiên hỏi: “Kỳ tài nơi nào?”

“Người này tên là Thiệu Tam, một mình hắn đã khiêu khích bốn bang phái ở Nam Dương phủ xảy ra hỗn chiến. Sau hỗn chiến, hai bang phái bị tổn thất nặng nề, một bang phái bị xóa sổ.”

“Tiểu nhân cảm thấy hắn có chút mưu trí.” Phùng Mạn chậm rãi nói.

Triệu Tru hơi nhíu mày: “Người này là thân phận gì, cảnh giới võ học ra sao?”

“Thiệu Tam chỉ là một kép hát Lê Viên, không biết chút võ nghệ nào.” Phùng Mạn dừng lại một chút rồi nói: “Tiểu nhân phái người bắt hắn lại, từ miệng hắn biết được, hắn khiêu khích bốn bang phái hỗn chiến chỉ là để giết một tên tiểu lưu manh thường xuyên bắt nạt tỷ tỷ hắn, mà tên tiểu lưu manh đó thậm chí còn không phải là võ giả.”

“Tiểu nhân cảm thấy hắn có chút mưu trí, có lẽ có thể trọng dụng.”

Triệu Tru ánh mắt hơi ngưng lại, có chút kinh ngạc, một kép hát Lê Viên không biết chút võ nghệ nào, lại có thể khiêu khích bốn bang phái hỗn chiến, khiến hai bang phái bị tổn thất nặng nề, một bang bị xóa sổ, mục đích chỉ là để giết một tên tiểu lưu manh.

Hắn làm sao làm được?

Triệu Tru ánh mắt lóe lên, nàng suy nghĩ một chút, nói: “Trẫm biết rồi, nếu người này đã lọt vào mắt Bạ Bạ, vậy trẫm sẽ cho hắn một cơ hội.”

Phùng Mạn có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng cúi người, vẻ mặt cung kính.

“Trong vòng ba tháng, ngươi để hấn đi chiêu an Quỳnh Ngạo Hải vào Đông Xưởng. Nếu hấn làm được việc này, trẫm sẽ phong hấn làm Phó xưởng công Đông Xưởng.”

“Nếu không thành, giết đi cho chó ăn.”

Phùng Mạn cung kính gật đầu: “Vâng.”

...

Dư Hàng, Dục Anh Đường.

“A ha ha ha! Bản tiểu thư ngộ ra rồi!”

Trong tầng thư phòng, Hoa Tịch Nguyệt ngồi bên bàn, trên bàn có một cuốn sách có tên là “Tổ Sư Gia Ngữ Lục”.

Nàng đôi mắt quầng thâm như gấu trúc, xem ra là đã thức cả đêm.

Hoa Tịch Nguyệt thần tình kích động, đôi mắt hình trăng non tràn đầy phấn khích.

“Người thông minh không rơi vào lưới tình.”

“Muốn làm thì phải làm thợ săn tình yêu.”

“Chân thành mới là tuyệt chiêu!”

“A ha ha ha... Ngộ ra rồi, ngộ ra rồi!”

Hoa Tịch Nguyệt thức trắng đêm, lĩnh hội triệt để “Tổ Sư Gia Ngữ Lục”. Hiện tại nàng cảm thấy mình đã đại triệt đại ngộ, loại chuyện tình cảm này trong mắt nàng giờ còn đơn giản hơn cả ăn cơm.

“Tình yêu là tạm thời, lợi ích mới là vĩnh cửu, cái gì mà người trong lòng, đều là hư ảo.”

“Trang đầu tiên của kiếm phổ, trước tiên chém người trong lòng!”

Chương 423: Chương 423

Hoa Tịch Nguyệt vỗ bàn đứng dậy, cảm xúc kích động. Nàng bỏ nhà ra đi, bước vào giang hồ, một mặt là muốn cảm nhận ân oán giang hồ được nhắc đến trong thoại bản tiểu thuyết. Kết quả, nàng vừa mới bước vào giang hồ đã thấy Quỳnh Ngạo Hải bị người ta hãm hại, thân bại danh liệt. Có bài học trước đó, Hoa Tịch Nguyệt ngoan ngoãn làm người, không dám nghĩ đến chuyện vang danh giang hồ nữa.

Mặt khác là muốn tìm một người trong lòng mà mình yêu thích. Kết quả, nàng gặp đệ tử Thần Cơ môn ở Phúc Kiến, tính ra phương hướng của người trong lòng mình.

Hoa Tịch Nguyệt liền vượt ngàn dặm đến Dur Hàng, ở lại một tháng nhưng cũng không gặp được người trong lòng mình yêu thích.

Giờ đây đã hoàn toàn lĩnh hội “Tổ Sư Gia Ngũ Lục”, Hoa Tịch Nguyệt biết, nàng không cần người trong lòng nữa.

“Tình yêu... Cũng chỉ có vậy thôi.” Hoa Tịch Nguyệt ánh mắt sâu thẳm, trong lòng có một chút buồn man mác.

Thì ra, tình yêu mà nàng vẫn luôn hướng tới, suy cho cùng cũng chỉ có vậy...

“Chậc chậc, ngộ ra rồi.”

Hoa Tịch Nguyệt cười lắc đầu, cầm cuốn sách trên bàn xoay người ra khỏi thư phòng. Nàng trở về phòng ngủ của nha hoàn, nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Một lát sau.

Một tiếng gà gáy vang dội vang lên trong thành, nha hoàn Xuân Đào ngồi dậy khỏi giường, vừa ngáp vừa hô:

“Dậy thôi!”

Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, có chút ngơ ngác ngạc nhiên.

Chờ đã... nàng đã đọc cuốn sách này cả đêm sao?

Hoa Tịch Nguyệt ngẩn người, theo phản xạ có điều kiện cùng ba nha hoàn khác xuống giường, mặc quần áo rồi rửa mặt.

Nàng là một võ giả, không ngủ một đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi rửa mặt, các nha hoàn người làm cơm thì làm cơm, gọi trẻ con thức dậy thì gọi trẻ con thức dậy, mà Hoa Tịch Nguyệt thì không làm việc. Nàng lặng lẽ đi đến trước cửa phòng Trần Diệp, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cốc cốc...” Gõ hai tiếng, trong phòng không ai trả lời.

Hoa Tịch Nguyệt nghiêng đầu, lắng tai nghe.

“Người đang làm gì thế?” Giọng nói lạnh lùng của Tiểu Liên vang lên từ phía sau nàng.

Hoa Tịch Nguyệt giật mình, nàng quay đầu lại liền thấy Tiểu Liên, lại đánh giá đối phương một chút, hỏi ngược lại:

“Người ở đây làm gì? Trần viện trưởng đâu?” Hoa Tịch Nguyệt hỏi.

Tiểu Liên liếc nhìn nàng nhàn nhạt nói: “Đi Thiếu Lâm rồi.”

“Cái gì?” Hoa Tịch Nguyệt sững sờ. “Đi Thiếu Lâm rồi, đi lúc nào?”

Lần trước lúc Trần Diệp ra ngoài đi Biện Lương, hắn vừa trở về thì đã trở thành đệ nhất Tông Sư thiên hạ, làm ra một màn đánh phá nghìn quân, giờ hắn lại đi Thiếu Lâm làm gì?

Hoa Tịch Nguyệt trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh nghi.

Tiểu Liên liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt, thái độ lạnh nhạt: “Không biết.”

“Tránh ra một chút.” Nói xong, Tiểu Liên đẩy Hoa Tịch Nguyệt ra rồi mở cửa phòng Trần Diệp đi vào trong, một lúc sau, Tiểu Liên mang chăn ga gối đệm của Trần Diệp ra ngoài.

Nàng muốn nhân lúc Trần Diệp không có ở đây để giặt giũ một lần.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng ân cần của Tiểu Liên thì bĩu môi. “Không có ở đây thì không có ở đây thôi. Nhưng mà... Tại sao lại đi Thiếu Lâm?”

Hoa Tịch Nguyệt có chút không hiểu tại sao Trần Diệp lại đi Thiếu Lâm.

Nàng suy nghĩ một hồi rồi cũng liền không nghĩ nhiều nữa. Dù sao nếu có chuyện gì lớn thì lấy khả năng tình báo của Thiên Cơ Lôu, nhất định sẽ lan truyền ầm ỹ.

Hoa Tịch Nguyệt cứ thế bĩu môi bước vào bếp, giúp làm bữa sáng.

Sau bữa sáng, Hoa Tịch Nguyệt liền tìm thấy Tiểu Cửu trong thư phòng.

“Đây, đây là cuốn sách của ngươi, bản tiểu thư đã đọc xong rồi. Nói là làm, trả lại cho ngươi.”

Hoa Tịch Nguyệt đặt “Tô Sư Gia Ngữ Lục” bên cạnh Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Nguyệt, lập tức chú ý đến quần thâm dưới mắt nàng. Hắn biểu lộ cổ quái nói: “Người... Người đã đọc cả đêm à?”

Hoa Tịch Nguyệt phủ nhận: “Không có, đừng nói bậy. Loại sách này, bản tiểu thư xem vài canh giờ là hiểu rồi, chả có gì khó.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt nhìn cuốn sách Tiểu Cửu đang đọc.

“Làm Sao Trộm Đi Trái Tim Của Nữ Nhân?”

“Người mới bao nhiêu tuổi, xem loại sách này làm gì?” Hoa Tịch Nguyệt trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tiểu Cửu cầm lấy “Tổ Sư Gia Ngũ Lục”, nhàn nhạt lườm Hoa Tịch Nguyệt.

“Người thì hiểu gì.”

Hoa Tịch Nguyệt: (· · ?

“Được rồi được rồi...” Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp bị chọc giận quá mà cười lên. Nàng giơ tay ngọc lên, cuốn ” Làm Sao Trộm Đi Trái Tim Của Nữ Nhân ” trong tay Tiểu Cửu liền rơi vào tay Hoa Tịch Nguyệt.

“Ây! Người sao lại không nói lý lẽ thế, sao cứ giành sách của ta.” Khuôn mặt mồm mỉm của Tiểu Cửu thoáng vẻ không vui. “Trả sách lại cho ta, trong thư viện có nhiều sách như vậy, sao người nhất định cứ phải giành với ta? Cuốn sách này người xem cũng vô dụng thôi!” Tiểu Cửu tranh luận.

Hoa Tịch Nguyệt ngáp một cái, tay cầm sách, không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Tạm biệt.”

“Người tiếp tục xem “Tổ Sư Gia Ngữ Lục” đi, thứ đó mới có lợi cho người.” Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt bước ra khỏi thư viện.

Tiêu Cửu về mặt phần nộ, hấn cầm lấy “Tổ Sư Gia Ngữ Lục”, vừa lật vừa lẩm bẩm: “Chỉ biết bắt nạt trẻ con.”

Chương 424: Chương 424

Khai Phong phủ, Vũ huyện.

Trên con phố lát đá xanh nhộn nhịp người qua lại, một đám đông tụ tập thành vòng tròn, dừng lại xem cáo thị mới của Lục Phiến Môn.

“Ây da, thế lực thiên hạ chia làm ba bậc, tổng cộng chỉ có mười bảy tông môn lên bảng. Theo ý của cáo thị thì các tông môn, bang phái khác trên giang hồ chẳng phải đều phải giải tán sao?”

“Giải tán thì giải tán, dù sao những bang phái đó tụ tập lại cũng chỉ ức hiếp dân chúng.”

“Bệ hạ thật anh minh, ta đã sớm không ưa những bang phái tổ chức đó rồi.”

“Ồ? Sao trên này không có Bách Hoa Cốc?”

“Bách Hoa Cốc không phải là thế lực Tông Sư sao?”

“Huynh đệ, điều này ngươi không biết sao, Bách Hoa Cốc đã sớm không hỏi đến chuyện giang hồ...”

Trên đường, một lão giả tóc bạc trắng, mặc áo xám dừng bước, đi vào đám đông, nhìn cáo thị.

Trong đám đông, một thanh niên tóc hoa râm, dung mạo tuấn tú thao thao bất tuyệt, khoe khoang với người khác.

“Bách Hoa Cốc coi như là một gia tộc võ giả ẩn cư, bọn họ không tham gia phân tranh giang hồ.”

Lão giả ngẩng đầu nhìn thanh niên đó, không nói gì.

“Huynh đệ, người hiểu biết như vậy, ta hỏi người sao trên này không có Thần Cơ Môn?”

“Thần Cơ Môn đã bén rễ ở Đại Vũ hàng trăm năm, thần cơ diệu toán, thần bí khó lường, ai mà không biết ai mà không hiểu. Người đã hiểu biết như thế, vậy người nói xem.”

Một võ giả đeo đai đao hỏi.

Thanh niên nghe vậy, cười hì hì nói: “Người thật sự hỏi đúng người rồi. Thần Cơ Môn hai ngày trước tuyên bố phong sơn hai mươi năm, các đệ tử trong môn phái đều phải trở về, sau này Thần Cơ Môn cũng không còn can thiệp vào chuyện giang hồ nữa. Cho nên trên bảng danh sách này tự nhiên không có tên của Thần Cơ Môn.”

“Hả? Có chuyện này sao, người biết từ đâu?” Võ giả đeo đai đao vẻ mặt kinh ngạc.

Thần Cơ Môn vậy mà lại phong sơn, hơn nữa một lần là hai mươi năm?

Nghe vậy, các võ giả xung quanh xem cáo thị đều nhìn về phía thanh niên.

Thần Cơ Môn ở Đại Vũ khá nổi tiếng, được mệnh danh là thần cơ diệu toán, không gì không biết. Sao đột nhiên lại phong sơn?

Thanh niên tóc hoa râm cười nói: “Hôm trước có một bằng hữu nói với ta, chuyện này không lâu nữa sẽ lan truyền khắp giang hồ thôi.”

Võ giả đeo đai đao bán tín bán nghi.

Lão giả đứng trong đám đông ánh mắt thoáng qua vẻ trầm tư.

Ông ta chính là Bách Hoa lão nhân.

Thần Cơ Môn phong sơn rồi sao? Ông ta còn định đến Thần Cơ Môn để bói về tung tích của Hoa Tịch Nguyệt. Nhà đầu này bỏ nhà đi, mấy tháng liền không có tin tức gì, Bách Hoa lão nhân giờ đang rất lo lắng.

Thanh niên mỉm cười, mở miệng, hắn vừa định nói gì thì sắc mặt hơi thay đổi.

“Cái đó, huynh đệ, ta còn có việc, đi trước vậy.” Thanh niên thu lại biểu cảm, chen qua đám đông, sải bước rời đi.

Bách Hoa lão nhân quay đầu nhìn thanh niên, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

...

Diệu Phong Vân chạy một hơi ra khỏi hai con phố rồi mới đứng ở một góc, hai tay chống gối thở hồn hển, trán đầy mồ hôi lạnh.

“Mẹ nó, sao chỉ xem một cáo thị, khoe khoang với người khác mà trong lòng cũng thấy hoảng sợ thế này?”

“May mà ta chạy nhanh, nếu không lại bị nghiệp quả quán thân.”

“Sur phụ nói đúng, mau trở về môn phái, ở lại thêm nữa thì mạng nhỏ chắc chắn sẽ mất ở đây.”

Diệu Phong Vân ở Phúc Kiến từng bói cho Hoa Tịch Nguyệt một quẻ, bị thiên cơ phản phệ, mất đi hơn nửa thọ nguyên. Sau bài học từ sự việc này, Diệu Phong Vân không dám tùy tiện bói cho người khác nữa. Cho dù trong lòng có cảm giác cũng không bói.

Tu hành không quan trọng bằng mạng sống, còn bói thêm nữa, Diệu Phong Vân cảm thấy mình sẽ sống không quá ba mươi tuổi mất.

Hắn chống tay lên đầu gối, thở hồn hển.

Thở vài hơi, Diệu Phong Vân không khỏi rung mình một cái.

Sao hẳn cảm thấy càng thêm lo lắng trong lòng thế nhỉ?

Diệu Phong Vân thẳng người dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Người đang tìm lão phu sao?” Một giọng nói khàn khàn già nua vang lên sau lưng hẳn.

Diệu Phong Vân cứng người, toàn thân nhảy dựng lên, hẳn vừa quay lại liền nhìn thấy Bách Hoa lão nhân, biểu cảm lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

Bách Hoa lão nhân đánh giá Diệu Phong Vân, khẽ nheo mắt nói: “Người là đệ tử Thần Cơ Môn?”

Diệu Phong Vân nhận ra Bách Hoa lão nhân, trên mặt nở một nụ cười không tự nhiên.

“Thần Cơ Môn? Haha, lão nhân gia ngài thật biết nói đùa, ta chỉ là một tiểu võ giả bình thường, không phải đệ tử Thần Cơ Môn.”

Bách Hoa lão nhân hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng giả vờ nữa, lão phu và Thần Cơ Môn các người có mối quan hệ rất sâu. Người đã nhận ra lão phu mà còn giả vờ gì nữa?”

Nghe những lời này, Diệu Phong Vân quả thật muốn khóc không ra nước mắt. Hẳn đã trốn tránh rồi, sao còn có thể gặp phải nhân quả chứ?

Thấy đã không thể trốn tránh khỏi, Diệu Phong Vân bất lực chấp tay chào Bách Hoa lão nhân: “Gặp qua Bách Hoa tiên bối.”

Bách Hoa lão nhân gật đầu. “Ừm. Người đã có thể xuống núi xem bói, hẳn là bản lĩnh không thấp, người giúp lão phu

xem một quẻ, lão phu cho người một lọ ‘Hoa Mật Hoàn’ làm thù lao.”

Nghe ba chữ Hoa Mật Hoàn, khóe miệng Diệu Phong Vân giật giật.

Chương 425: Chương 425

“Hoa Mật Hoàn” mà Hoa gia đặc chế có thể chữa nội thương thiên hạ, rất quý giá.

Nhưng mà... Thứ này, Diệu Phong Vân đã có một lọ trong ngực rồi. Tiểu cô nương mà hắn gặp ở Phúc Kiến lần trước, chính là người của Hoa gia, hơn nữa cô nương kia có thể tùy ý lấy ra “Hoa Mật Hoàn”, có lẽ thân phận trong Hoa gia không thấp.

Diệu Phong Vân nhìn qua tướng mạo của Bách Hoa lão nhân một cái thì đã biết rõ điều ông ta muốn, Diệu Phong Vân chấp tay hành lễ nói:

“Tiền bối, ngài là muốn tìm người sao?”

“Ừm.”

Trong mắt Diệu Phong Vân lóe lên một tia hiểu rõ, hắn hít sâu một hơi, chỉ về phía đông nam.

“Người ngài muốn tìm, đang ở Dư Hàng huyện, Lâm An phủ!”

...

Mùng 3 tháng 4. Dư Hàng huyện, Dục Anh Đường.

Tiếng gà gáy vang vọng khắp thành.

Đại Minh mở mắt, chậm rãi ngồi dậy, hắn ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ nơi ánh sáng bình minh le lói, ánh mắt thoáng chút u sầu.

Hôm nay là ngày hắn lên đường rồi.

Hai ngày trước, Hoàng Tam tìm Đại Minh nói Trần Diệp đã đồng ý cho hắn đến thảo nguyên.

Nghe tin Trần Diệp đồng ý, Đại Minh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, hắn đã ao ước được đến thảo nguyên từ lâu rồi. Có điều, khi biết Trần Diệp có việc không thể tiễn hắn, tâm trạng phấn khởi của Đại Minh lại chùng xuống.

Lần trước khi rời nhà, Trần Diệp đã mời hắn ăn hơn mười bát hoành thánh, còn lần này...

Đại Minh ngồi trên giường thờ dài.

Cha có việc, không thể về, hắn cũng có thể hiểu được.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Đại Minh hít một hơi thật sâu, đứng dậy mặc quần áo, mặc dù hôm nay cha không thể tiễn hắn, nhưng Đại Minh đã có kế hoạch riêng.

Hắn muốn mời Uyển Nhi ăn hoành thánh, hai người đã hẹn gặp nhau ở phố ăn sáng phía nam thành. Sau khi ăn xong, Đại Minh sẽ cùng Hùng Sơn lên đường đến thảo nguyên. Chuyến đi này ít nhất cũng mất vài tháng, trong thời gian ngắn sẽ không thể quay lại.

Tình cảm của Uyển Nhi, Đại Minh cũng hiểu, lần này, hắn tuyệt đối không thể phụ lòng Uyển Nhi nữa.

Mặc xong quần áo, Đại Minh rửa mặt rồi rời khỏi Dục Anh Đường.

Lúc này đang là sáng sớm, trên con phố nơi Dục Anh Đường tọa lạc không có nhiều người qua lại, bên cạnh Dục Anh Đường là Di Hồng Viện, buổi sáng không có ai cũng là chuyện bình thường.

Đại Minh mang giày vải, bước đi nhẹ nhàng, không khí buổi sáng ở Dư Hàng thoang thoảng sương mù, người đi qua đụng phải, trên mặt sẽ cảm thấy một chút ẩm ướt mát lạnh.

Đại Minh rất thích sương mù buổi sáng ở Dư Hàng, nó khiến hắn cảm thấy rất mát mẻ thoải mái, hắn thích sự mát mẻ này, bởi vì khi lên núi đốn củi, dù có cởi hết quần áo thì cũng vẫn rất nóng.

So với nóng, Đại Minh càng thích mát hơn.

Đi qua vài con phố, Đại Minh cuối cùng cũng đến phố ăn sáng, vừa bước vào phố, hắn đã nhìn thấy một nữ hài xinh xắn đứng bên đường.

Nàng dung mạo bình thường, mặc áo màu xanh nước, quần áo đã được giặt đến bạc màu, nhìn là biết xuất thân nghèo khó.

Trương Uyển Nhi đứng bên đường, tuy dung mạo bình thường nhưng trên người lại toát lên một cỗ dịu dàng, ôn nhu. Nữ hài ngóng trông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút căng thẳng.

Thấy Uyển Nhi, Đại Minh vội vàng bước nhanh hơn.

“Uyển Nhi, nàng đến từ lúc nào vậy, sao lại nhanh hơn cả ta nữa?” Đại Minh nhìn nữ hài dịu dàng trước mặt, không hiểu sao trong lòng lại có một xúc động khó hiểu.

Nghe thấy tiếng gọi, Trương Uyển Nhi quay đầu lại nhìn Đại Minh, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Đại Minh ca!” Nữ hài nhẹ nhàng gọi.

Đại Minh đỏ mặt, mỉm cười gật đầu.

“Ta vừa mới đến không bao lâu.” Trương Uyển Nhi để tay ra sau lưng, thanh âm êm dịu nói.

Đại Minh gãi đầu, chợt nhận thấy áo Uyển Nhi hơi ẩm ướt. Loại ẩm ướt này chỉ khi đứng lâu trong sương mù mới có.

Trong lúc nhất thời, Đại Minh kịp phản ứng, hắn mở miệng, định nói gì đó nhưng Uyển Nhi đã bước lên phía trước,

ôn hòa nói: “Đại Minh ca, không phải là muốn ăn hoành thánh sao?”

“Đi thôi này.”

Đại Minh nhìn bóng lưng nữ hài, sống người một lúc rồi mỉm cười ngượng ngùng.

Hai người sóng vai bước vào phố ăn sáng.

Trong không khí lập tức tràn ngập mùi thơm của các món điểm tâm, bánh bao, há cảo chiên, xiu mại... sữa đậu nành, bánh quẩy, tàu hũ... Bên đường toàn là những người bán hàng rong, mỗi quầy hàng đều có vài khách đang ngồi ăn.

Đại Minh và Uyên Nhi cùng nhau đi đến quầy hoành thánh, hai người vừa ngồi xuống thì ông chủ quầy hoành thánh đã nhìn Đại Minh vài lần, sau đó thăm dò hỏi:

“Có phải người là nhi tử của Trần viện trưởng không?”

Đại Minh cười ngượng nghịu gật đầu: “Vâng.”

Ông chủ nhận ra Đại Minh, cười nói: “Lần này ăn mấy bát? Vẫn là ba mươi bát sao?”

Lần trước khi Đại Minh đến đây, ông chủ đã bán được hẳn ba mươi bát hoành thánh một lúc nên rất vui mừng.

Đại Minh đỏ mặt, liếc nhìn Uyên Nhi, nói nhỏ: “Mười bát là được rồi.”

Ông chủ ngạc nhiên, quan tâm hỏi: “Hôm nay người không khỏe à?”

Đại Minh: (//●/_●//)

Thấy cảnh này, Uyên Nhi mỉm cười.

Ông chủ lúc này mới chú ý đến Uyên Nhi bên cạnh, ông chột hiều ra.

“Khách quan, ngài chờ một lát!” Ông chủ vôi vàng chạy đến nồi hoành thánh.

“Đủ ăn không?” Uyên Nhi chớp đôi mắt trong sáng hỏi.

Đại Minh đỏ mặt, gãi đầu. “Đủ rồi, đủ rồi...”

Uyên Nhi mỉm cười, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Chương 426: Chương 426

Không lâu sau, ông chủ bưng ra hai bát hoành thánh. “Khách quan, hai người ăn trước đi. Trong nồi vẫn còn đang nấu.” Thái độ của ông chủ rất nhiệt tình, dù sao thì Đại Minh cũng là một khách hàng lớn mà

Uyển Nhi đứng dậy nhận lấy bát hoành thánh từ tay ông chủ, đặt trước mặt Đại Minh. Nàng cầm đũa rồi lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, lau đũa xong mới đưa cho Đại Minh.

“Ăn nhanh đi, Đại Minh ca, chắc là huynh đã đói lắm rồi.”

Đại Minh nhận lấy đôi đũa đã được lau sạch, có chút thất thần.

Thấy Đại Minh không cử động, Uyển Nhi cắn nhẹ đầu đũa, chớp chớp mắt. “Đại Minh ca, sao huynh không ăn?”

Đại Minh hoàn hồn, vội vàng múc nguyên một miếng hoành thánh còn bốc khói nhét thẳng vào miệng.

“Ăn đây.” Đại Minh nhai qua loa hai cái rồi nhanh chóng nuốt vào bụng.

Ăn xong, Đại Minh cười ngượng ngùng: “Nàng cũng ăn đi.”

Uyển Nhi chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Không... không nóng sao?”

Đại Minh giật khóe miệng, bình tĩnh nói: “Không nóng.” Hắn lại cúi đầu múc thêm một miếng hoành thánh, lần này tự mình thổi hai lần rồi mới ăn.

Uyển Nhi thấy thế liền mím môi cười nhẹ.

Cả hai cứ im lặng ăn hoành thánh, chẳng mấy chốc, bên cạnh Đại Minh đã chồng chất một đồng bát rỗng.

“Khách quan, đây là bát thứ bảy, thứ tám.” Ông chủ bung hoành thánh tới.

Uyển Nhi chủ động nhận lấy đặt bên cạnh Đại Minh, nàng chỉ ăn một bát là đủ rồi, còn Đại Minh thì cứ ăn ngấu nghiến rất ngon lành.

Còn Uyển Nhi thì đặt tay lên bàn, bàn tay nhỏ chống má, lặng lẽ nhìn Đại Minh ăn hoành thánh.

Đại Minh lại không hề hay biết mà chỉ tập trung vào bát hoành thánh.

Thấy Đại Minh lại ăn thêm một bát nữa, Uyển Nhi khẽ cười nói: “Để ta xem hai bát còn lại đã xong chưa.”

Đại Minh nuốt miếng hoành thánh trong miệng, gật đầu lia lịa.

Uyển Nhi đứng dậy, bước đến trước mặt ông chủ, nàng lấy từ trong ngực ra một chiếc túi vải nhỏ, lấy ra hai mươi đồng xu đưa cho ông chủ.

“Muời bát bánh bao, hai mươi đồng, ngài đếm xem.”

Ông chủ cầm cái muôi lớn, vừa lo nấu hoành thánh vừa đếm tiền hoành thánh.

“Đủ rồi, hai bát còn lại sẽ xong ngay đây.” Ông chủ cười nói.

Uyển Nhi dịu dàng gật đầu.

Trả tiền hoành thánh xong, Uyển Nhi ngồi lại trên chiếc ghế dài, nàng chống má, tiếp tục nhìn Đại Minh ăn. Chẳng

mấy chốc, hai bát hoành thánh cuối cùng cũng được ông chủ mang lên. Không lâu sau, hai bát này đã vào bụng Đại Minh.

Đại Minh cũng mới chỉ ăn no một nửa thôi, hấn lau miệng, đứng dậy.

“Ông chủ, hai mươi đồng phải không?” Đại Minh hỏi.

Ông chủ đang nấu hoành thánh nghe vậy liền ngẩng đầu lên nói: “Cô nương đó đã trả rồi.”

Nghe vậy, Đại Minh sững sờ, hấn nhìn Uyên Nhi, Uyên Nhi nghiêng đầu khẽ cười: “Đại Minh ca, ta mời huynh.”

Đại Minh lắc đầu nguầy nguậy: “Không được! Ta... Ta mời nàng!” Đại Minh đỏ mặt, bàn tay to bè thò vào trong ngực.

Uyên Nhi đứng dậy nhẹ nhàng nói: “Đại Minh ca, không cần đâu. Coi như là ta tiễn huynh.”

Nghe vậy, mắt Đại Minh hơi đỏ lên. “Không được không được... Làm sao ta có thể để nàng trả tiền.” Đại Minh lắc đầu, lấy từ trong ngực ra một túi tiền nhỏ, tiếng va chạm của các đồng tiền vang lên leng keng.

Uyên Nhi từ tốn bước tới nắm lấy tay Đại Minh, ánh mắt dịu dàng, giọng nói mang theo một chút khẩn cầu. “Đại Minh ca, coi như ta mời huynh được không? Đợi huynh trở về, huynh lại mời ta.”

Đại Minh nhìn vào mắt Uyên Nhi, trong lòng rung lên, bàn tay cầm túi tiền của hấn buông xuống.

“Được.” Giọng Đại Minh hơi khàn đi.

Thấy Đại Minh đồng ý, trên mặt Uyên Nhi lại có thêm chút ý cười.

“Đúng rồi, Đại Minh ca...” Uyển Nhi lấy từ trong ngực ra một gói vải nhỏ, cẩn thận mở ra, một lá bùa bình an được khâu bằng dây đỏ xuất hiện trong tay nàng.

“Đại Minh ca, tặng cho huynh.” “Đây là lá bùa bình an hôm trước ta cầu được ở Linh Ẩn tự. Chúc huynh một đường bình an.”

Lá bùa được làm từ gỗ đàn hương, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, trên tấm gỗ còn khắc mấy câu thần chú phức tạp, được vẽ bằng chu sa đỏ.

Nhận lấy lá bùa bình an này, Đại Minh nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay xoa các hoa văn trên đó, hơi sững sờ.

Uyển Nhi đưa bùa bình an xong thì nhẹ nhàng bước ra khỏi quầy bán hoành thánh, ánh mắt bình tĩnh nhìn con đường bên ngoài.

“Đại Minh ca, huynh ăn xong chưa? Chúng ta đi dạo phố nhé?”

Đại Minh hoàn hồn, lập tức đeo lá bùa vào cổ rồi cười toe toét.

“Đi thôi.”

Cả hai cùng nhau đi dọc theo phố ăn sáng, suốt đoạn đường đều không nói gì, chỉ im lặng bước đi.

Mà trên mái nhà dân cách phố ăn sáng không xa, chợt có ba người đang đứng.

Là Hoàng Tam, Trần Nhị, Hà Ngũ.

Hà Ngũ nhìn Đại Minh và Trương Uyển Nhi đang đi cạnh nhau, trên mặt liền lộ vẻ ghen tị.

“Chắc chắc chắc, nhìn cảnh này ta cũng muốn tìm một nữ tử...”

Trần Nhị nghe vậy, lập tức liếc nhìn hắn một cái: “Ở Di Hồng Viện à? Bây giờ Di Hồng Viện còn chưa mở cửa đâu nhỉ?”

Hà Ngũ mặt mày tối sầm: “Phì phì phì... Ta đang nói về tình cảm, ngươi có hiểu tình cảm không hả?”

“Tình cảm!” Trần Nhị giơ cánh tay lực lưỡng lên, gãi đầu, cười toe toét: “Một kẻ suốt ngày đi Di Hồng Viện như ngươi, lại nói với ta về tình cảm?”

Khóe miệng Hà Ngũ giật giật, mặt mày đen như đáy nồi.

Cái gì mà hắn suốt ngày đi Di Hồng Viện? Hắn làm vậy là vì việc thiện.

Cha làm ruộng, đệ đệ còn nhỏ, nương bệnh nặng, ta không giúp nàng thì ai giúp hả?

Hà Ngũ đảo mắt, không thèm để ý đến Trần Nhị nữa.

Tên này chỉ thích cãi nhau.

Chương 427: Chương 427

Hoàng Tam không nói gì, hắn ngậm một ngọn cỏ đuôi chó trong miệng, mắt lim dim, một lúc lâu sau, Hoàng Tam chậm rãi nói: “Lá bùa bình an của Linh Ân tự, ta nhớ hình như không dễ cầu được, phải quỳ lạy trước điện ngàn lần, đủ thành tâm, các lão hòa thượng trong chùa mới bằng lòng đưa bùa bình an.”

Nghe vậy, Trần Nhị và Hà Ngũ đều sững sờ, bọn hắn đồng loạt nhìn về phía nữ hài bên cạnh Đại Minh.

“Cái này...” Hà Ngũ ghen lời, Trần Nhị tắc lưỡi, trong mắt lại thêm hâm mộ.

Trên phố ăn sáng, Đại Minh và Uyển Nhi đi được một lúc đã đến cuối đường, Uyển Nhi dừng lại, quay đầu nhìn Đại Minh.

“Đại Minh ca.” Nữ hài nhẹ nhàng hô một tiếng.

“Ừm.” Đại Minh ngốc nghếch đáp lại.

Uyển Nhi bình tĩnh nhìn Đại Minh. “Cha ta nói, nam nhi chí tại bốn phương, tuy ta không biết thảo nguyên ở đâu nhưng chắc hẳn rất xa. Huynh đi đường cẩn thận... Ta sẽ ở Dư Hàng chờ huynh.” Giọng Uyển Nhi nhẹ nhàng như gió thoảng.

Nữ hài đứng ở cuối đường, ánh nắng ban mai chiếu lên chiếc áo màu xanh nhạt của nàng, dịu dàng ấm áp, Uyển Nhi có thể không xinh đẹp, nhưng lại mang một khí chất độc đáo không thua kém bất kỳ ai.

Dịu dàng, trầm lặng...

Đại Minh sững sờ, nhìn Uyên Nhi chăm chăm, hồi lâu không thể hoàn hồn.

...

Dư Hàng huyện.

Duyệt Lai khách sạn, phòng chữ Địa số 2, tầng trệt.

“Cốc cốc cốc...” Đại Minh đứng trước cửa, đưa tay gõ nhẹ.

Cửa liền mở ra.

Hùng Sơn nhìn thấy Đại Minh, trên khuôn mặt thô kệch lộ ra nụ cười.

“Đã từ biệt Uyên Nhi rồi à?”

Đại Minh cười ngốc nghếch, gật đầu.

“Tốt! Chúng ta lên đường ngay thôi.” Hùng Sơn vỗ vai Đại Minh, ánh mắt nhìn hấn tràn đầy sự tán thưởng. Chuyên đi Đại Vũ lần này, có thể gặp được đứa nhỏ Đại Minh này quả thật là may mắn.

Nhưng mà...

Hùng Sơn thu hồi ánh mắt, trong lòng thở dài, nếu sau lưng Đại Minh không có một Tông Sư võ đạo, có lẽ sau này Đại Liêu sẽ có thêm một vị mãnh tướng tam quân rồi!

Đáng tiếc...

Đáng tiếc...

Hùng Sơn khoác vai Đại Minh đi vào phòng, hành lý trong phòng không nhiều, chỉ là một số quần áo để thay.

Hùng Sơn và Đại Minh đeo bao phục lên rồi cùng nhau ra khỏi khách sạn.

Trước cửa khách sạn, tiểu nhị đã cầm hai sợi dây cương. Thấy Hùng Sơn và Đại Minh, hấn vội vàng tiến lên.

“Hai vị gia, hai con ngựa này chúng ta đã chăm sóc rất tốt, các vị xem thử xem.”

Hùng Sơn ánh mắt lướt qua con ngựa của mình và Đại Minh. Ngựa khỏe mạnh, hít thở đều đặn, bộ lông bóng mượt, Duyệt Lai khách sạn quả thật chăm sóc rất tốt.

Hùng Sơn hài lòng gật đầu, lấy từ trong ngực ra một mẩu bạc vụn ném cho tiểu nhị.

“Thưởng cho người!” Tiểu nhị vội vàng đón lấy bạc, mắt sáng lên, cung kính hô to:

“Đa tạ ngài!”

Đại Minh dắt dây cương, con ngựa liền ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn.

Hùng Sơn cầm dây cương, ấn lên yên ngựa, xoay người nhảy lên.

“Đi thôi, Minh đệ.”

Đại Minh gật đầu, cũng xoay người lên ngựa.

Hai người quay đầu ngựa, cùng nhau hướng về phía nam huyện thành Dư Hàng.

Mà lúc hai người đi không xa thì đồng thời cũng có ba con khoái mã băng qua con phố lát đá xanh, chính là Hoàng Tam, Hà Ngũ, Trần Nhị.

Ba người từ xa theo sau.

Hà Ngũ bữu môi nói: “Đang yên đang lành lại đi thảo nguyên làm gì... Thực sự là một chuyến công tác vất vả mà.”

“Đại Minh không thể cứ ngoan ngoãn ở trên núi đồn củi sao?”

Trần Nhị ồm ồm nói: “Trong mấy đứa trẻ ở Dục Anh Đường, ta thấy Đại Minh là khác thường nhất. Mười hai tuổi

đã có thể một rìu chém chết một tên nhị phẩm, sau này thành tựu sẽ không nhỏ, tuy không biết võ nghệ nhưng một thân thần lực này nếu đầu quân thì nhất định có thể lập nên công huân vĩnh thế. Chỉ ở trong núi đồn củi mới là chôn vùi nhân tài.”

Hà Ngũ bất mãn nói: “Chính là như vậy nên nếu Đại Minh đi thảo nguyên thì nhất định sẽ gây ra không ít chuyện. Tên Hùng Sơn kia vừa nhìn đã không phải là người tốt gì. Một thân khí chất quân ngũ, còn dẫn Đại Minh đi thảo nguyên, đây không phải rõ ràng là gián điệp của Đại Liêu sao.”

Hoàng Tam hai tay ôm ngực, miệng ngậm cổ đuôi chó, thản nhiên nói: “Nếu công tử đã đồng ý cho Đại Minh đi thảo nguyên, thì chúng tôi công tử có tính toán của mình. Chuyện này không cần bàn nhiều, chúng ta làm tốt trách nhiệm là được. Công tử nói chúng ta chỉ cần hộ tống đến biên giới, không cần vượt qua.”

“Cứ ở đó chờ đón Đại Minh là được.”

Nghe vậy. Hà Ngũ thở dài một tiếng, có chút lưu luyến nhìn về phía Di Hồng Viện.

“Hong Ngọc à... Ta chỉ có thể vài tháng sau mới trở lại tìm nàng tương phùng rồi.”

Nghe những lời này, Trần Nhị không nhin được mà xuýt xoa hai tiếng.

...

Phúc Kiến, Kiến Ninh phủ.

Hội Khách sảnh của Quỳnh phủ.

Trong sảnh có hơn mười người đang đứng, có già có trẻ, trang phục khác nhau, có người mặc áo gấm, có người mặc áo vải thô, có người để ngực trần...

Mặc dù trang phục khác nhau nhưng tất cả đều cung kính
nhìn nam tử trung niên ngồi ở vị trí chủ tọa

Chương 428: Chương 428

Quỳnh Long Sơn sắc mặt nặng nề, tóc mai điểm bạc, ông ta rõ ràng mới hơn bốn mươi tuổi nhưng trên mặt đã lộ rõ vẻ già nua, nếp nhăn chồng chất.

Hơn một tháng trước, kể từ khi Quỳnh Long Sơn bị Tiểu Liên phế bỏ võ công thì ngày càng già đi. Nếu là người không quen biết Quỳnh Long Sơn, có lẽ sẽ tưởng ông ta đã ngoài năm mươi.

Các lão nhân trong Hải Kinh Bang nhìn thấy Quỳnh Long Sơn như vậy, đều cảm thấy đau lòng thay cho ông ta, vị đại hiệp oai phong, điềm tĩnh ngày nào giờ đã biến thành một lão đầu tuổi xế chiều. Sự thay đổi này khiến ai cũng cảm thấy đau lòng, không thể chấp nhận được.

Bên cạnh Quỳnh Long Sơn đứng một thanh niên vóc dáng cao lớn, gương mặt cương nghị, chính là Quỳnh Ngạo Hải. Sau khi trở về Hải Kinh Bang, hắn thể hiện thực lực nhất phẩm, trấn áp lòng người dao động trong bang. Sau đó, dưới sự ủng hộ của Quỳnh Long Sơn vẫn còn uy thế, hắn thuận lợi kế nhiệm vị trí tân Bang chủ của Hải Kinh Bang. Lại thêm Thiên Cơ Lôu công bố Hiệp Nghĩa bảng giang hồ, Quỳnh Ngạo Hải xếp thứ hai trên bảng nên liền nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của phe thanh niên trong bang. Hiện nay, uy tín của Quỳnh Ngạo Hải trong Hải Kinh Bang đang lên như mặt trời ban trưa.

Có điều, thời gian tốt đẹp không kéo dài.

Hai ngày trước, Lục Phiến Môn ra cáo thị, đánh giá các thế lực giang hồ, trong đó không có Hải Kinh Bang, ngay lập tức

đã đánh Quỳnh Ngạo Hải từ trên mây xuống vực sâu. Hải Kinh Bang là bang phái lớn nhất vùng ven biển Đại Vũ, có hàng vạn bang chúng, trên giang hồ cũng có tiếng tăm rất tốt. Nhưng khi triều đình đánh giá các thế lực thiên hạ, Hải Kinh Bang lại không có tên trên bảng?

Chuyện này vô cùng quan trọng, Quỳnh Ngạo Hải đành phải mời Quỳnh Long Sơn ra, dự định cùng các Đường chủ của các phân đà bàn bạc đối sách.

Hải Kinh Bang là do Quỳnh Long Sơn một tay tạo nên, tan rã hay giữ lại đều phải do Quỳnh Long Sơn quyết định.

Trong Hội Khách sảnh, bầu không khí nặng nề, không ai lên tiếng, mọi người đều biết sau hôm nay, Hải Kinh Bang có thể sẽ không còn tồn tại nữa.

Quỳnh Long Sơn đưa mắt nhìn qua hơn mười vị Đường chủ. Ông ta ngửa khí khàn khàn nói: “Nói đi, mọi người nghĩ gì?”.

“Hải Kinh Bang này là do đám huynh đệ chúng ta một tay gây dựng nên. Tuy ta từng là Bang chủ nhưng Hải Kinh Bang không phải là sản nghiệp riêng của ta. Mọi người có ý kiến gì cứ nói ra, thoải mái phát biểu”.

Nghe Quỳnh Long Sơn nói vậy, không khí nặng nề trong Hội Khách sảnh mới hơi tan đi một chút, một nam tử trung niên mặc áo gấm, mặt trắng phúng phính liếc nhìn mọi người có mặt rồi cắn răng nói:

“Nếu không ai nói thì ta sẽ nói ý kiến của ta”.

“Hải Kinh Bang là do chúng ta cùng Bang chủ một tay gây dựng nên, vì một tờ giấy cáo thị của triều đình mà giải tán... Ta... Ta không cam lòng!”.

Nghe vậy, có mấy vị Đường chủ cũng cắn răng, trên mặt lộ rõ vẻ không cam lòng.

Tự tay phát triển một bang phái nhỏ thành một bang phái lớn nổi tiếng khắp Đại Vũ như thế này, sự gian nan nguy hiểm trong đó chỉ có bọn hắc tự mình biết rõ. Giờ đây hoàng đế Đại Vũ ban một tờ cáo thị đã muốn bọn hắc giải tán? Dựa vào cái gì? Bọn hắc không cam lòng!

“Hải Kinh Bang chúng ta làm đều là việc nhân nghĩa, chưa từng như các bang phái khác ức hiếp dân chúng. Ngược lại, bến cảng ven biển có sự quản lý của chúng ta, đã nuôi sống bao nhiêu người! Nếu Hải Kinh Bang tan rã, những người dân sống dựa vào bến cảng, đường thủy, đánh bắt cá sẽ ra sao? Không vì Hải Kinh Bang thì cũng phải vì dân chúng ven biển mà suy nghĩ chứ! Họ vừa trải qua nạn lụt, còn chưa ổn định lại...” Nam tử trung niên mặt trắng phúng phính bức xúc nói.

Một lão giả khoác áo ngoài, để ngực trần thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên: “Vậy theo ngươi thì phải làm sao? Không giải tán, đợi triều đình mang quân đến tiêu diệt sao? Một vạn binh mã có đủ để san bằng Hải Kinh Bang không? Huynh đệ trong bang, mỗi người đều có gia đình, có con cái, chống lại triều đình, đây là tạo phản đấy! Đại Vũ lấy võ lập quốc, coi trọng nhất là tạo phản, sẽ bị tru di tam tộc!” Lão giả kích động, gương mặt đỏ bừng.

Nghe vậy, mấy vị Đường chủ cúi đầu không nói.

Suy nghĩ trong lòng bọn hắc cũng giống như lão giả. Hải Kinh Bang dù có nổi tiếng trên giang hồ đến đâu thì đối đầu với binh mã triều đình, vẫn không chịu nổi một đòn. Nếu triều đình thật sự tìm đến cửa, bọn họ có dám ra tay không? Bọn họ võ công cao cường, có thể trốn thoát, nhưng gia đình của bọn họ thì sao? Người thân trong tộc thì sao?

Hòa thượng chạy được nhưng chùa thì không.

Lăn lộn giang hồ nửa đời, cuối cùng lại liên lụy đến người thân trong gia đình, cả đời bọn họ sẽ không thể ngẩng đầu lên

được.

Có nam tử trung niên và lão giả mở đầu, các Đường chủ khác cũng lần lượt lên tiếng. “Ta thấy chúng ta có thể chia nhỏ ra, bao thầu các bến cảng, sau này vẫn làm như cũ, chỉ cần không hành động dưới danh nghĩa Hải Kinh Bang là được. Chúng ta tâm đầu ý hợp, kết thành bạn bè, cùng nhau làm chút việc, triều đình cũng không thể quản cả chuyện này chứ?” Một Đường chủ mặt mày lạnh lợi, ánh mắt lóe sáng nói.

“Lục Phiến Môn đã dán cáo thị, nếu chúng ta kháng lệnh thì thứ chờ chúng ta chính là lời đình một kích. Tông môn có thể đóng cửa không ra, không hỏi đến chuyện giang hồ, nhưng chúng ta là bang phái, không phải tông môn, ta thấy vẫn nên nghe theo triều đình...” Có người nói.

Chương 429: Chương 429

Chẳng mấy chốc, trong Hội Khách sảnh đã vang lên tiếng tranh cãi của các Đường chủ.

Quỳnh Long Sơn không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe. Tranh cãi một hồi lâu, Quỳnh Long Sơn nhìn sang Quỳnh Ngạo Hải bên cạnh.

“Hải nhi, giờ con là bang chủ của Hải Kinh Bang, con định làm gì?”

Quỳnh Ngạo Hải hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ trầm tĩnh. Hắn chấp tay hướng về Quỳnh Long Sơn, nói: “Theo con thấy... Nên giải tán!”

“Triều đình đã tuyên bố thiên hạ, nhất định sẽ chinh đồn giang hồ. Hải Kinh Bang có thể giải tán, nhưng bến tàu, đường thủy, sinh kế đánh bắt cá vẫn có thể tiếp tục như bình thường. Như Miêu đường chủ đã nói, chia thành tổp nhỏ, có lẽ mới là giải pháp tốt nhất.”

“Hải Kinh Bang không thẹn với bách tính, chưa từng làm điều ác, thân là con dân Đại Vũ, lẽ ra nên nghe theo lệnh của Bộ hạ.”

Nghe những lời của Quỳnh Ngạo Hải, vài vị đường chủ hơi cau mày.

“Bang... bang chủ, nếu Hải Kinh Bang giải tán thì sức mạnh đoàn kết sẽ giảm đi rất nhiều. Đến lúc đó, việc quản lý sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.” Một vị đường chủ lên tiếng.

Quỳnh Ngạo Hải nhìn về phía người đó, bình thản nói: “Nhưng ngoài cách này ra thì không còn giải pháp nào tốt hơn.”

Vị đường chủ kia há miệng nhưng không nói nên lời.

Đúng vậy, nếu không giải tán thì điều chờ đợi Hải Kinh Bang sẽ là binh mã của triều đình.

Nghe xong ý kiến của mọi người, Quỳnh Long Sơn giơ tay phải lên, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Quỳnh Ngạo Hải và các vị đường chủ đều im bất, nhìn về phía Quỳnh Long Sơn.

Quỳnh Long Sơn gương mặt già nua, tóc mai đã bạc, trầm giọng nói: “Làm theo sự sắp xếp của triều đình. Hải Kinh Bang nên giải tán.”

“Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân, triều đình không muốn các môn phái giang hồ mọc lên như nấm, chúng ta là bang phái lớn nhất vùng ven biển, tự nhiên phải làm gương.”

“Sau khi giải tán, bến tàu, đường thủy, có thể làm theo ý của Miêu đường chủ, không thể để sinh kế của bách tính ven biển và huynh đệ trong bang bị ảnh hưởng.”

Hội Khách sảnh Quỳnh thị.

Khoảng nửa canh giờ sau, mười mấy vị đường chủ lần lượt cáo lui ra về, trong sảnh chỉ còn lại Quỳnh Long Sơn và Quỳnh Ngạo Hải.

Quỳnh Long Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên tóc mai đã điểm bạc. “Hải nhi, trong lòng con có oán hận không?” Ông ta khàn khàn hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải đứng bên cạnh, lắc đầu. “Con không có gì phải oán hận cả.” Quỳnh Long Sơn ánh mắt đầy mệt mỏi nhìn hấn: “Con vừa mới tiếp nhận vị trí bang chủ thì Hải Kinh

Bang đã phải giải tán, trong lòng không có chút oán hận nào sao?”

Quỳnh Ngạo Hải ngẩng lên khuôn mặt kiên định, nghiêm nghị nói: “Vị trí bang chủ trong mắt con càng nhiều trách nhiệm hơn là danh lợi giang hồ.”

Nghe những lời này, trong mắt Quỳnh Long Sơn lóe lên một tia an ủi. Ông có chút cảm khái nói: “Tốt! Không hổ là nhi tử của Quỳnh Long Sơn ta.”

Nghe lời khen ngợi của cha, Quỳnh Ngạo Hải mỉm cười nhạt, cung kính chấp tay nói: “Cha, nếu không có việc gì, con xin phép lui xuống trước. Phương pháp giải quyết mà Miêu đường chủ nói vẫn cần phải thương lượng cụ thể.”

Quỳnh Long Sơn gật đầu: “Đi đi.”

Quỳnh Ngạo Hải khẽ gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Ngay khi Quỳnh Ngạo Hải sắp bước ra khỏi sảnh thì Quỳnh Long Sơn gọi hắn lại. “Hải nhi.”

Quỳnh Ngạo Hải quay đầu lại.

“Vất vả cho con rồi.” Quỳnh Long Sơn nghiêm nghị nói.

Khóe miệng Quỳnh Ngạo Hải hơi nhếch lên, cười nhạt: “Đáng lẽ phải vậy, hiệp chi đại giả, vì nước vì dân.”

“Con xin phép cáo lui.” Hắn chấp tay, bước ra khỏi sảnh.

Quỳnh Long Sơn ngồi trên ghế, nhìn theo bóng lưng Quỳnh Ngạo Hải, ánh mắt tràn đầy an ủi.

...

Kiến Ninh phủ. Diêu Ký trà lâu.

Bên trong phòng riêng trên tầng hai gần đường phố có hai nam tử đang ngồi, một người dáng người thấp bé, ngồi xồm trên ghế, chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn ra đường phố qua cửa

sổ. Cuối con phố là một hào trạch nguy nga, trên tấm biển của hào trạch có viết hai chữ “Quỳnh phủ”.

Người còn lại dáng người vừa phải, dung mạo trẻ trung, trông chỉ khoảng hai mươi tuổi.

“Tiểu tử, ngươi thật sự có nắm chắc chiêu an Quỳnh Ngạo Hải sao?” Nam tử thấp bé ngồi xồm trên ghế, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài hỏi.

Hắn chính là cao thủ nhất phẩm mới được Đông Xưởng chiêu mộ - “Sơn Tây Ái Hồ” Bành Đồng.

Người trẻ tuổi nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nhẹ, cảm nhận hương trà trong hơi thở rồi nuốt nước trà xuống, nói:

“Không dám nói mười phần. Ta chỉ có tám phần nắm chắc.”

Thấy người trẻ tuổi tự tin như vậy, Bành Đồng chớp chớp mắt nói: “Ngươi chắc chắn chứ? Nhiệm vụ này là do đích thân Xưởng công hạ lệnh. Lão tử đường đường nhất phẩm thực lực, đều thành bảo tiêu cho ngươi rồi, vậy mà ngươi lại nói chỉ có tám phần?”

Người trẻ tuổi mỉm cười: “Tám phần đã đủ rồi. Chỉ cần Quỳnh Ngạo Hải như lời đồn, là một nhân sĩ hiệp nghĩa, vậy thì chiêu an hắn không phải là chuyện khó gì.”

Nghe vậy, Bành Đồng tỏ ra thích thú. “Ngươi tên là Thiệu Tam phải không? Ta nghe nói ngươi một mình đã tính kế bốn băng phái, làm trọng thương hai bang, tiêu diệt một bang. Mục đích chỉ là để giết một tên tiểu lưu manh?”

Chương 430: Chương 430

Thiệu Tam đặt tách trà xuống, cười toe toét: “Tin đồn mà thôi.”

Bành Đồng nhìn Thiệu Tam vài lần, có vẻ không tin: “Người tay không trói gà, làm sao có thể làm được chuyện như vậy? Rốt cuộc người đã làm thế nào? Nói cho ta biết đi.”

Thiệu Tam lắc đầu, từ chối khéo: “Ta trí nhớ không tốt, có vài việc làm xong là quên, mong Bành tiên bối thông cảm.”

Thấy Thiệu Tam tuy không muốn nói nhưng thái độ vẫn cung kính, Bành Đồng tắc lưỡi, cũng không truy hỏi đến cùng. Hắn không phải là người thích tọc mạch.

“Vậy người nói xem, người định chiêu an Quỳnh Ngạo Hải như thế nào. Ta nghe nói hắn có một người đệ đệ mù, hay là ta ra tay bắt hắn, ép Quỳnh Ngạo Hải uống thuốc độc, nhanh gọn lẹ, tiết kiệm cho người khỏi phải tính toán tới tính toán lui.”

“Đúng rồi! Quỳnh Long Sơn bây giờ võ công đã mất hết, bắt hắn cũng được!” Bành Đồng vừa nói ra ý định của mình, vừa nhìn chằm chằm Thiệu Tam, muốn nghe xem hắn tính toán như thế nào. Xưởng công tự mình hạ lệnh, để một nhất phẩm như mình đi làm bảo tiêu cho người này. Hắn muốn xem Thiệu Tam này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Thiệu Tam cười cười, không nói gì, trong lúc hai người trò chuyện, chỉ thấy từ trong Quỳnh phủ đi ra một thanh niên mặc áo xanh biên, dáng người cao lớn lực lưỡng.

Bành Đồng liếc mắt nhìn thấy, lập tức phẩn chấn lên. “Nhanh nhanh nhanh! Quỳnh Ngạo Hải ra rồi kìa, người có

tính toán gì thì mau sử dụng đi. Nếu không được thì bây giờ lão tử sẽ lên vào Quỳnh phủ, bắt cha và đệ đệ hấn.” Bành Đồng lộ ra ánh mắt hung ác.

Trước đây hấn xuất thân là thảo khấu lục lâm, bắt cóc tổng tiền là nghề cũ thôi.

Thiệu Tam bung tách trà lên nhấp một ngụm nói: “Đừng vội, đợi hấn quay lại thì cứ bảo một tiểu nhị gọi hấn lên là được.”

“Hả?” Bành Đồng sững sờ.

Bảo tiểu nhị gọi hấn lên? Đây là tính toán gì?

“Bành tiên bối, xin hãy kiên nhẫn một chút. Trà này ngon lắm, ngài nếm thử xem.” Thiệu Tam nâng tách trà trong tay nói.

Bành Đồng ngồi xồm trên ghế nhìn Quỳnh Ngạo Hải dần dần đi xa.

“Người chắc chắn tính toán của người sẽ thành công chứ? Nếu không được thì lão tử bây giờ sẽ xông vào Quỳnh phủ.”

“Đây là lệnh của Xưởng công đích thân hạ xuống, nếu làm không tốt thì sau này còn làm sao lăn lộn ở Đông Xưởng?” Bành Đồng có chút bức bối cầm lấy tách trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, hấn tặc lưỡi.

Trà dở tệ, đầy miệng đắng chát.

“Tiểu tử, nhanh lên, nói tính toán của người đi. Nếu không được, lão tử sẽ đi bắt người.”

Thấy Bành Đồng sốt ruột, Thiệu Tam đành đặt tách trà xuống, thở dài nói: “Bành tiên bối đã nhiều lần hỏi, vậy tại hạ xin góp ý đôi lời.”

“Mau nói đi, mau nói đi.” Bành Đồng giục.

Thiệu Tam thản nhiên nói: “Quỳnh Ngạo Hải là người trung nghĩa, từ việc hấn thà giết chết Hồ Quảng Bô Chính Sứ, mang tiếng ác thiên hạ, cũng phải cứu giúp bách tính ven sông, có thể thấy hấn là một hiệp khách xứng danh.”

Bành Đồng suy nghĩ một chút, hỏi: “Rồi sao nữa?”

Thiệu Tam tiếp tục: “Trên đường từ Khai Phong đến đây, tại hạ và Bành tiên bối đã thấy không ít võ giả hành hiệp trượng nghĩa, giết người giữa phố, có thể nói là một mớ hỗn loạn. Hoàng thượng lập ra Đông Xưởng, chính là để chấn chỉnh loại loạn tượng hiệp khách dùng võ phạm cấm này.”

Bành Đồng không hiểu: “Điều này có quan hệ gì với tính toán của ngươi?”

Thiệu Tam bưng tách trà lên, nhấp một ngụm, tự nói với mình: “Quỳnh Ngạo Hải là hiệp khách chân chính. Hải Kinh Bang không nằm trong số mười bảy thế lực được Hoàng thượng đánh giá, chờ đợi Hải Kinh Bang chỉ có giải tán. Như vậy, Quỳnh Ngạo Hải không thể tiếp tục làm Bang chủ. Hấn có thực lực nhất phẩm, lại đứng lúc giang hồ hỗn loạn, nếu ngươi là hấn, ngươi sẽ làm gì?”

Bành Đồng hiểu ra, nói: “Quỳnh Ngạo Hải sẽ nhúng tay vào giang hồ?”

Thiệu Tam gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy nói một hồi, cuối cùng tính toán của ngươi là gì?” Bành Đồng trừng mắt nhìn Thiệu Tam.

Thiệu Tam đặt tách trà xuống, mỉm cười nói: “Quỳnh Ngạo Hải là người nhân từ nghĩa hiệp, hấn nhất định không ngồi yên nhìn nổi loạn tượng giang hồ hiện nay mà sẽ ra tay can thiệp, mà Đông Xưởng chúng ta cũng đang làm việc tương tự. Ý của ta là trực tiếp mời hấn gia nhập Đông Xưởng.”

Thiệu Tam nhắc chiếc ấm trà nhỏ trên bàn lên, nước trà màu nâu theo vòi ấm chảy vào tách.

Đặt ấm trà xuống, hần bùng tách trà lên thổi nhẹ, cúi đầu nói: “Đối với người trung nghĩa... Cần gì mưu mô quỷ kế?”

...

Mười hai ngày sau.

Ngày mười lăm tháng tư.

Thái Hồ, Bạch Điều Thủy Ổ.

Trước một ngôi nhà đơn sơ, trên một khoảng đất trống bằng phẳng. Tôn Thắng tùy ý cởi áo, để lộ thân hình trắng nõn săn chắc, mặt trời treo trên đỉnh đầu, ánh nắng chiếu xuống, hơi có vẻ nóng bức. Hần bước chân, hai tay duỗi thẳng, khí chìm vào đan điền.

Bày ra thủ thế 《 Kinh Đào Chương 》 .

Nội lực từ đan điền dẫn ra, vận chuyển theo kinh mạch.

“Ào ào...” Vài tiếng sóng biển như có như không truyền ra từ đan điền của Tôn Thắng, ánh mắt hần lạnh lùng, hai tay liên tiếp vỗ ra, sử dụng một chiêu “Song Ngư Quán Hí”.

Cùng với chương phong, tiếng sóng biển dần rõ ràng.

Chương 431: Chương 431

Trên khoảng đất trống, thân ảnh Tôn Thắng nhanh nhẹn, chưởng pháp tinh diệu, có thể thấy, Tôn Thắng đã luyện 《Kinh Đào Chưởng》 đến trình độ không cạn, ngày thường không ít khổ luyện.

Chẳng mấy chốc, Tôn Thắng đã đánh xong một bộ chưởng pháp, cơ thể hơi toát mồ hôi, thân hình trắng nõn sần chắc dưới ánh nắng mặt trời vô cùng bóng loáng. Luyện xong chưởng pháp, Tôn Thắng thở hắt hắt vài hơi, tiện tay kéo một chiếc ghế dài rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Thuận ca!”

“Thuận ca!”

Tiếng gọi của Tiểu Lục Tử vang lên từ bờ nước.

Tiểu Lục Tử tay cầm một cây sào tre dài, chống một chiếc thuyền nhỏ cập vào bờ.

Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn, hơi cau mày, hắt lớn tiếng hỏi: “Lại là đám rùa nước đó à?”

Tiểu Lục Tử dùng sức gạt đầu. “Thuận ca, bọn họ nói chỉ cần được theo ngài thì sau này tùy ý sai khiến.”

Nghe vậy, Tôn Thắng cau mày. “Bảo bọn hắc, tiểu gia không gặp, để bọn hắc cút hết đi.”

“Được rồi!” Tiểu Lục Tử đáp một tiếng, dùng sào tre chống thuyền, quay lại thông báo.

Đây đã là lần thứ ba rồi, từ khi Tôn Thắng trở về Thái Hồ thì đám rùa nước tinh ranh xung quanh ngài thấy mùi liền tới,

miệng thì nói hay, sau này tùy ý sai khiến, nhưng nói trắng ra là muốn mượn thế lực sau lưng Tôn Thắng, dựa lưng vào hai vị Tông Sư, bối cảnh này nhìn khắp giang hồ cũng là độc nhất vô nhị rồi.

Tôn Thắng không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra ý đồ của bọn hắn.

“Lão Hồ?”

“Lão Hồ!”

“Mang hai vò rượu ra, chúng ta uống chút đi!” Tôn Thắng ngồi trên ghế dài, nghiêng đầu gọi.

Nghe thấy tiếng gọi, một nam tử trung niên từ ngôi nhà đơn sơ chạy nhanh ra.

Lão Hồ từ góc tường xách hai vò rượu chạy thẳng đến chỗ Tôn Thắng, thấy vậy, những tên thủy phi đang nghỉ ngơi ở những ngôi nhà khác cũng nhao nhao cười nói:

“Lão Hồ, uống rượu với Thuận gia, đừng có uống chưa được nửa vò thì đã say nhé!”

Có người hô với Tôn Thắng: “Thuận gia, Lão Hồ không được đâu, để ta thay đi!”

Tôn Thắng cười nói: “Từng người một. Tiểu gia bắt đầu từ người yếu nhất.”

Nghe vậy, mấy tên thủy phi còn lại liền cười phá lên.

Lão Hồ nghe thấy mấy lời trêu chọc của những người khác cũng không tức giận. Ông ta mỉm cười, xách hai vò rượu đến trước mặt Tôn Thắng.

Lão Hồ đưa cho Tôn Thắng một vò rượu, còn mình thì bê thêm một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Tôn Thắng một chưởng chém bay niêm phong bìn, mùi rượu nồng nàn từ trong vò bay ra.

“Cạn!”

“Lão Hồ, đây là rượu ngon, lần này cố gắng uống nhiều hơn chút nữa rồi hãy gục.”

“A ha ha ha...”

Tôn Thắng hào hứng, nâng vò rượu lên uống ừng ực.

Lão Hồ cười không nói, mở niêm phong rồi uống một ngụm nhỏ, nhưng vừa vào bụng chưa đầy ba hơi thở thì mặt Lão Hồ đã đỏ lên.

“Ha...”

Uống ừng ực một hơi, Tôn Thắng đặt vò rượu xuống, miệng phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

“Lão Hồ, mới uống một ngụm mặt đã đỏ rồi sao?”

“Không phải chứ... Lần nào cũng vậy, tử lượng của người chẳng thấy tăng lên chút nào!” Tôn Thắng trêu chọc nam tử trung niên.

Nghe vậy, Lão Hồ không chịu thua, ôm vò rượu lên uống một ngụm lớn nhưng vì động tác quá mạnh mà rượu bắn cả ra, làm ướt cổ áo.

Tôn Thắng thấy cảnh này liền mỉm cười.

Hắn thích uống rượu với Lão Hồ, dù tử lượng của Lão Hồ không tốt nhưng mỗi lần uống rượu ông ta đều thể hiện một tư thế hào sảng. Nếu là người không biết nhìn thấy có lẽ sẽ lầm tưởng Lão Hồ mới là người có tử lượng tốt nhất trong đám thủy phỉ này. Nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại, tử lượng của ông ta là kém nhất.

Lão Hồ đặt vò rượu xuống, ợ một cái.

Hai ngụm rượu vào bụng, mặt ông ta đã đỏ như mông khỉ, tửu lượng kém đến cực điểm.

Tôn Thắng cũng học theo dáng vẻ của đối phương, vô cùng hào sảng uống một ngụm lớn.

Lão Hồ nuốt ngụm rượu này xong liền đặt vò rượu trong tay xuống chân, hơi say hơi: “Thuận gia, ngài thật sự không định để ý đến đám rùa nước đó sao?”

Nghe vậy. Tôn Thắng cũng đặt vò rượu trong tay xuống, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lão Hồ này ngày thường ít nói, sao hôm nay lại chủ động hỏi mình chuyện này thế?

“Đạo khác biệt mưu cầu khác nhau.” Tôn Thắng một tay xách vò rượu nói.

Lão Hồ gật đầu, ông ta hiểu ý của Tôn Thắng.

Thủy phi Thái Hồ nhiều, chia thành nhiều phe phái, mỗi nhóm người có giới hạn làm việc khác nhau. Nhóm của Tôn Thắng, trong đám thủy phi được coi là “sạch sẽ” nhất.

Lão Hồ cúi đầu nhìn vò rượu dưới chân nói: “Thuận gia, ta thấy đám rùa nước đó cũng không phải không thể thu nhận. Bọn họ không phải nói tùy ý sai khiến sao? Chúng ta chỉ cần quản nghiêm khắc một chút, đặt ra một số quy định, nghiêm lệnh cấm chỉ thì không sợ không quản được bọn họ.”

Nghe vậy, Tôn Thắng không khỏi nhìn Lão Hồ thêm vài lần. “Lão Hồ, người lại có suy nghĩ này. Đúng rồi, huynh đệ chúng ta nhiều người như vậy, hình như chỉ có người chưa từng nói về xuất thân của mình.”

“Nhanh lên, nhân lúc còn hơi men, mau nói với ta đi. Dù là gì thì ta cũng sẽ không cười đâu.” Tôn Thắng tò mò nhìn Lão Hồ.

Hắn đã phát triển ở Thái Hồ hơn một năm, hầu hết huynh đệ xung quanh đều có xuất thân rõ ràng, Tôn Thắng gần như biết hết, nhưng chỉ có Lão Hồ luôn che giấu, hỏi nhiều lần cũng không nói, cứ như thể có điều gì đó không thể để người khác biết vậy.

Chương 432: Chương 432

Lão Hồ ôm bình rượu lên uống một ngụm, ánh mắt lấp lánh, dường như đang hồi tưởng lại quá khứ, khuôn mặt thô ráp của ông ta hiện lên một chút cô đơn.

Lão Hồ nuốt rượu xuống, lại không nói về xuất thân của mình mà chuyển chủ đề: “Thuận gia, nếu chúng ta có thể tập hợp tất cả thủy phi ở Thái Hồ lại với nhau, sau này, vùng nước dài hai nghìn km của Thái Hồ sẽ do chúng ta quyết định. Đến lúc đó cũng không cần phải làm những việc như cướp nhà giàu chia cho người nghèo nữa... Chúng ta có thể trực tiếp thu phí qua đường.”

“Bây giờ danh tiếng của Thái Hồ ngày càng xấu, mấy tháng nay gần như không có thương gia giàu có nào dám đi qua Thái Hồ, chỉ có những người dân nghèo khổ mới dám đi.”

“Những người dân này nếu không may rơi vào tay mấy tên phi có lòng dạ tàn ác thì sẽ mất mạng ngay.”

Lão Hồ đỏ mặt, hơi men bốc lên, ông ta không nhịn được mà nói thêm vài câu. “Thủy phi ở Thái Hồ này ít nhất cũng phải có vài nghìn người, nếu có thể thu phục, huấn luyện một thời gian, chinh đồn quân kỷ thì biết đâu sau này còn có thể tạo ra một đội quân thủy chiến Thái Hồ!”

“Phụt...” Tôn Thắng đang nâng bình rượu lên uống, nghe thấy vậy, lập tức phun hết cả ra, mặt đỏ bừng, ho dữ dội.

“Khụ khụ khụ!” Huấn luyện? Chinh đồn quân kỷ? Quân thủy chiến Thái Hồ? Tôn Thắng mở to mắt nhìn Lão Hồ.

Lão Hồ vừa mới nói ba từ này sao? Đây là những lời mà một tên thủy phi bình thường có thể nói ra sao?

Lão Hồ đỏ mặt, mắt say lơ đãng, ông ta mở miệng, nhưng chưa kịp nói gì thì đầu Lão Hồ nghiêng sang một bên, say đến bất tỉnh.

“Lão Hồ?”

“Lão Hồ?”

“Ấy!!” Tôn Thắng đặt vò rượu xuống, ngồi xổm trước mặt Lão Hồ, nắm lấy người ông ta lay hai cái.

“Khò khò...” Tiếng ngáy ngủ của Lão Hồ vang lên trước hiên nhà.

“Say rồi sao? Phải hết câu đã chứ...” Tôn Thắng thấy Lão Hồ say mềm liền hơi bất lực.

“Lão Tam, lại đây cõng Lão Hồ vào nhà.”

“Đến đây!” Một nam tử gầy gò chạy ra từ trong nhà, thấy Lão Hồ say khướt nằm trên đất, hắn không nhịn được cười lớn:

“Mới uống có bao nhiêu mà đã say thành thế này! Uống lâu như vậy mà chẳng tiến bộ gì.” Lão Tam bế Lão Hồ lên, vác vào nhà.

Tôn Thắng ngồi trên ghế dài, một tay xách vò rượu, uống ừng ực.

“Thuận gia, để ta thay Lão Hồ uống tiếp với ngài!” Một nam tử trung niên để ngực trần bước tới.

“Uống!” Tôn Thắng ra hiệu cho đối phương dùng vò rượu của Lão Hồ, hai người bắt đầu thi uống rượu, vừa uống rượu, Tôn Thắng vừa hồi tưởng lại những lời Lão Hồ vừa nói.

Huân luyện, chinh đồn quân kỷ, thủy quân Thái Hồ...

Trời đất, đây là muốn tạo phản à.

Tôn Thắng không khỏi rùng mình, hắn vừa gây họa vì giết chết Bồ chính sứ Hồ Quảng. Trần Diệp không ngại đường xa ngàn dặm đích thân đến Biện Lương, điều động Ngọc Diệp Đường để cứu hắn ra. Nếu giờ luyện ra một đội thủy quân ở Thái Hồ, bị triều đình phát hiện...

Hừm... E rằng ngay cả nghĩa phụ cũng không bảo vệ được đâu.

Tôn Thắng không khỏi rùng mình.

Chuyện này chỉ nên nghĩ thôi, hắn vẫn nên phát triển từ từ ở Thái Hồ, dùng nhân cách của mình để chinh phục từng thủ lĩnh khác.

Bước quá lớn, cần thận đứt dây chằng.

Hai vò rượu đã hết, mặt Tôn Thắng ửng hồng, ánh mắt vẫn sáng rõ, không biết có phải vì thường xuyên luyện nội công dưới nước hay không mà hàn khí xâm nhập cơ thể.

Tôn Thắng và Nam Dật Vân đều thích rượu mạnh, nhưng rượu mạnh thông thường uống nhiều rồi thì cảm giác không còn mạnh nữa.

“Ợ...” Tôn Thắng ợ một tiếng, mà nam tử trung niên vừa thi uống rượu với Tôn Thắng đã say nằm dưới đất, bất tỉnh nhân sự rồi.

“Lão Tam, lại đây khiêng người.”

“Đến đây!” Nam tử gầy gò từ trong nhà chạy ra, thành thạo vác người lên đưa vào nhà.

Tôn Thắng ngồi trên ghế dài, ngẩng đầu nhìn mặt trời, hắn hơi nheo mắt, hơi men bốc lên, cảm thấy cơ thể lâng lâng.

“Thuận ca! Thuận ca!” Bên bờ hồ lại vang lên tiếng gọi của Tiểu Lục Tử.

Tôn Thắng hoàn hồn, cau mày nói: “Không phải ta đã nói rồi sao? Không gặp!”

Tiểu Lục Tử chống thuyền nhỏ, cập vào bờ, vẻ mặt hồi hã nói: “Không phải! Thuận ca, người của Đông Xưởng tìm đến rồi.”

Nghe vậy, đôi mắt say lơ dờ của Tôn Thắng đột nhiên mở to. Thời gian này, hắn đã nghe không ít tin đồn về Đông Xưởng thông qua Giang Hồ Chí của Thiên Cơ Lâu. Tổ chức này do Đại Vũ hoàng đế thành lập, rất bí ẩn, quyền lực còn lớn hơn cả Lục Phiến Môn, trong mười ngày đã tiêu diệt mười mấy môn phái lớn nhỏ không chịu giải tán.

Không cần Đại Vũ hoàng đế điều động binh mã, người của Đông Xưởng đã diệt sạch bọn họ.

“Đông Xưởng? Mẹ kiếp, chúng ta là thủy phi, không phải môn phái, bọn họ rảnh rồi quá sao?” Tôn Thắng đứng dậy khỏi ghế dài, tiện tay nhặt chiếc áo khoác vứt trên đất khoác lên vai, ánh nắng chói chang chiếu lên thân hình trắng trẻo, cường tráng của hắn, kết hợp với khuôn mặt tuấn tú của Tôn Thắng, đứng dưới ánh mặt trời lại toát lên một vẻ đẹp khác lạ.

Tiểu Lục Tử lắc đầu nói: “Không phải.”

“Thuận ca, là tìm ngài.”

Chương 433: Chương 433

“Tìm ta?” Tôn Thắng nghi hoặc, hắn không quen ai ở Đông Xưởng cả, tìm hắn làm gì?

Tiểu Lục Tử nhảy xuống thuyền nhỏ nói: “Đối phương là hai người, một lão giả và một nữ nhân, lão giả tự xưng họ Kim, nữ nhân tự xưng họ Chu.” Tiểu Lục Tử nhìn Tôn Thắng, do dự một chút rồi nói: “Lão giả đó nói nữ tử họ Chu là thê tử của ngài.”

Nghe vậy, Tôn Thắng tròn tròn mắt.

Lão giả? Nữ nhân? Họ Kim, họ Chu... Đột nhiên, Tôn Thắng mở to mắt.

Hắn biết là ai rồi!

Tôn Thắng vỗ đùi, phấn khích, mẹ nó, hóa ra là hai người bọn họ, không phải bọn họ đang ở nhà giam Lục Phiến Môn chờ bị chém đầu sao? Sao lại ra ngoài được? Còn trở thành người của Đông Xưởng.

Đầu óc Tôn Thắng nhanh chóng hoạt động, lập tức hiểu ra nhiều chuyện.

“Nhanh, đưa bọn họ vào.” Tôn Thắng vui mừng khôn xiết. Dù hắn chỉ ở nhà giam Lục Phiến Môn một ngày, nhưng có thể gặp bạn bè trong tù ở bên ngoài cũng là một niềm vui.

Tiểu Lục Tử lần đầu tiên thấy Tôn Thắng lộ ra vẻ mặt này, hắn vội vàng đáp lại, nhảy lên thuyền nhỏ, chống sào tre ra ngoài.

Tôn Thắng phấn khích, hét lớn: “Các huynh đệ, có khách đến nhà rồi, chuẩn bị rượu và thức ăn!”

Lát sau, Tôn Thắng đứng bên bờ Bạch Điều Ổ, nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ từ từ tiến đến trên hồ, trên thuyền có ba người. Bên cạnh Tiểu Lục Tử đứng hai người mặc áo xanh lam.

Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương nhìn thấy Tôn Thắng, cả hai đều lộ vẻ vui mừng.

“Thuận gia!”

“Trương công tử!”

Thuyền nhỏ từ từ cập bến, hai người điềm nhẹ chân, đập thuyền nhỏ bay lên bờ.

“Hahahaha!” Tôn Thắng cười lớn, bước về phía hai người. “Kim lão huynh, Chu cô nương, hai người sao lại đến chỗ ta?”

Kim Hoán Tài liếc nhìn Chu Nhị Nương, nở nụ cười đầy ẩn ý: “Chu cô nương đi ngang qua Thái Hồ, muốn đến thăm ngươi.”

Tôn Thắng hơi sững sờ, nhìn sang Chu Nhị Nương bên cạnh.

Chu Nhị Nương đeo mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt, nàng khẽ cười, gật đầu: “Trương công tử, đã lâu không gặp.”

Tôn Thắng vô thức nhìn lướt qua thân hình Chu Nhị Nương, hấn chấp tay cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Tôn Thắng đảo mắt hai vòng, trước đó ở nhà giam Lục Phiến Môn, ánh sáng mờ ảo không nhìn rõ. Bây giờ dưới ánh mặt trời nhìn thấy Chu Nhị Nương, Tôn Thắng phát hiện thân hình nàng thật sự không tệ, vòng nào ra vòng nấy, chỗ cần đầy đặn đều đầy đặn.

Chu Nhị Nương không né tránh, ánh mắt mỉm cười nhìn Tôn Thắng, ánh mắt hai người chạm nhau, một cảm giác khó tả chợt đồng thời dâng lên trong lòng cả hai.

Tôn Thắng thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng: “Mời hai vị! Ta đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn rồi. Mời vào!”

Kim Hoán Tài chấp tay cười nói: “VẬY thì đa tạ Tôn gia, lão phu vừa đúng lúc đói bụng!”

Tôn Thắng dẫn hai người vào nhà, vẻ mặt tươi cười, trên bàn đã bày sẵn thức ăn, chẳng mấy chốc, ba người cùng ly, ôn lại chuyện cũ.

Kim Hoán Tài và Chu Nhị Nương kể sơ qua về việc cả hai gia nhập Đông Xưởng, Tôn Thắng cũng kể lại chuyện mình được cứu.

Sau khi nói xong, ba người đều cảm thấy bồi hồi. Ban đầu, ai cũng nghĩ rằng mình sẽ chết, không ngờ lại có thể gặp nhau ở bên ngoài, còn cùng nhau uống rượu.

Sau ba vòng rượu, Kim Hoán Tài nhìn về phía Chu Nhị Nương, ra hiệu cho nàng, sau đó, Kim Hoán Tài nhắc vò rượu lên tu một hơi, vài giây sau.

“Bịch ...” một tiếng. Kim Hoán Tài đổ gục xuống bàn rượu, say bí tỉ, trên bàn giờ chỉ còn lại Tôn Thắng và Chu Nhị Nương.

Nhìn thấy cảnh này, Tôn Thắng có chút sững sốt, hấn về mặt kỳ lạ nhìn Chu Nhị Nương.

Lúc này Chu Nhị Nương vẫn đang ngồi ngay ngắn trên ghế dài, tấm khăn che mặt đã được tháo xuống, để lộ một khuôn mặt xinh đẹp tám phần. Nàng đã uống vài chén rượu, gương mặt ửng hồng vì say, ngồi đó, từng cử chỉ đều toát lên vẻ quyến rũ.

Tôn Thắng nuốt nước bọt, hấn nhìn vào đôi mắt long lanh của Chu Nhị Nương, ánh mắt hai người giao nhau, Tôn Thắng ngay lập tức hiểu ý đối phương.

Hắn đứng dậy đi đến phía sau Chu Nhị Nương rồi ôm chầm lấy nàng, thì thầm vào tai nàng: “Ở đây không cách âm. Đi với ta đến bãi lau sậy ...”

Mặt Chu Nhị Nương ửng hồng, mắt long lanh như nước.

“Ừm ...” Nàng khẽ đáp.

...

Thái Hồ.

Mặt trời đã ngả về phía tây, ánh nắng chiếu vào đám lau sậy trong khu vực đầm lầy.

Gió nhẹ thổi qua, làm cánh đồng lau sậy khẽ đung đưa.

Trên bờ hồ, một vài con vịt trời lao xuống nước, đến lúc chúng ngoi lên thì trong miệng lại có thêm một con cá nhỏ đang quẫy đạp không ngừng.

Vịt trời ngẩng đầu lên, nuốt chửng con cá nhỏ, sau đó phát ra tiếng kêu sảng khoái.

“Quạc quạc...”

Từng cơn gió nhẹ cũng dần dần biến mất, sóng nước dập dờn cũng dần dần trở lại yên tĩnh, nhưng cánh đồng lau sậy vẫn đung đưa nhẹ nhàng, bên trong còn thỉnh thoảng vọng ra vài tiếng rên khe khẽ.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu.

Cánh đồng lau sậy không ngừng đung đưa cũng dần dần trở lại yên tĩnh.

Tôn Thắng thở dài một hơi, trán và lưng ướt đẫm mồ hôi, hắn nằm trên mấy cây lau sậy bị đè bẹp, ánh mắt trầm tĩnh ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩa của cuộc sống này.

Con người tại sao phải sống nhỉ?

Chương 434: Chương 434

Một cơn gió thổi qua mang đến chút hơi lạnh, Tôn Thắng cảm thấy thoải mái, cơ thể cũng rất thoải mái, mà trên ngực hắn lại có một nữ tử xinh đẹp quyến rũ. Khuôn mặt nữ tử đỏ bừng mắt nhắm lại, nàng ôm chặt lấy ngực Tôn Thắng.

“Thình thịch...” Tiếng tim đập rõ ràng của Tôn Thắng truyền vào tai nàng, trái tim mạnh mẽ này mang lại cho nàng cảm giác an toàn.

Gió nhẹ thổi qua, tấm lưng trần trắng mịn của nữ tử bị lạnh, da nổi lên từng nốt nhỏ.

Tôn Thắng đưa tay phải ra vuốt ve nhẹ nhàng lưng nữ tử khiến cơ thể nữ tử khẽ run lên, từ từ mở mắt ra, vẻ đỏ ửng trên mặt tan biến, chỉ còn lại một chút ửng hồng.

“Nói đi, các người tìm ta có chuyện gì.” Tôn Thắng bình tĩnh hỏi.

Chu Nhị Nương áp sát vào ngực Tôn Thắng, giọng hơi khàn nói: “Ta về Biện Lương, đi ngang qua Thái Hồ.”

“Muốn đến thăm huynh.”

“Huynh là hiệp khách chân chính...”

“Ta.. Ta rất thích huynh.”

“Ừm.” Tôn Thắng nhẹ nhàng ừ một tiếng, ánh mắt bình tĩnh. “Đương nhiên ta là hiệp khách chân chính.”

Chu Nhị Nương dừng lại một chút, mặt đỏ bừng nói: “Không chỉ là hiệp khách chân chính.”

“Cũng... Cũng là nam nhân đích thực...”

Nghe vậy, khoe miệng Tôn Thắng hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng của Chu Nhị Nương, nói khẽ: “Đã thấy rồi.”

“Về đi thôi.”

“Nàng là người của Đông Xưởng, nếu bị người khác biết ở cùng ta, sẽ không tốt cho nàng.”

“Dù sao ta cũng là kẻ cướp.”

Nghe nói như thế, Chu Nhị Nương bò dậy khỏi ngực Tôn Thắng, mái tóc đen dày của nàng rũ xuống, đuôi tóc rơi trên bụng Tôn Thắng, khiến hắn hơi ngửa ngửa.

“Huynh muốn đuổi ta đi?” Chu Nhị Nương khẽ cắn môi đỏ, ánh mắt long lanh hỏi.

Tôn Thắng thu hồi tầm mắt đang nhìn lên bầu trời, chuyển sang khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của Chu Nhị Nương. Hắn ngồi dậy, ôm lấy Chu Nhị Nương, hôn nhẹ nàng một cái rồi nói: “Sao có thể.”

“Ta là lo lắng cho nàng.”

Nghe vậy, ánh mắt Chu Nhị Nương dịu dàng hơn nhiều. Nàng ôm lấy Tôn Thắng, cảm đặt trên vai hắn nói: “Không cần lo lắng.”

“Hiện tại ta không chỉ là người của Đông Xưởng, mà còn là người của Ngọc Diệp Đường.”

“Hửm?” Tôn Thắng giật mình, tròn tròn mắt.

“Ta và Kim Hoán Tài đều là nội gián của Ngọc Diệp Đường.” Chu Nhị Nương kể lại mọi chuyện cho Tôn Thắng nghe.

Tôn Thắng nghe xong hơi nhú mày, nghĩa phụ lại cài nội gián vào Đông Xưởng? Đây... Đây là muốn làm gì?

“Hiện tại giang hồ càng ngày càng loạn. Thiên Cơ Lô vừa ra bảng Hiệp Nghĩa, các cao thủ võ lâm trên toàn thiên hạ đều như phát điên, tìm mọi cách để lên bảng. Đồng Lô bọn họ được phái đi tìm Thiên Cơ Lô, tìm cả tháng trời mà không có chút manh mối nào.”

“Bệ hạ rất tức giận.”

“Đông Xưởng tiếp theo sẽ ra tay mạnh mẽ, chinh đồn giang hồ.”

“Nếu ta trở về, không biết khi nào mới có thể gặp lại huynh.” Chu Nhị Nương nhẹ nhàng nói ra bí mật của Đông Xưởng.

“Đúng rồi, A Thuận.”

“Ta nghe nói gần đây, Hải Kinh Bang giải tán, nghĩa huynh Quỳnh Ngạo Hải của huynh đã gia nhập Đông Xưởng rồi.” Chu Nhị Nương ôm Tôn Thắng, cảm nhận hơi ấm của đôi phương, nói nhỏ.

Nghe vậy, Tôn Thắng giật mình. “Nhị ca của ta? Hử... hử gia nhập Đông Xưởng rồi?” Tôn Thắng vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Nhị Nương gật đầu: “Tình hình cụ thể ta cũng không rõ, ta nghe nói Hải Kinh Bang bây giờ gọi là Hải Thiên Thương Hội.”

“Ta đoán chắc là Đông Xưởng và Quỳnh Ngạo Hải đã làm một giao dịch gì đó.” Tôn Thắng nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ suy tư.

Một lúc sau, hử giãn mày ra, lẩm bầm.

“Cũng đúng, với tính cách của nhị ca ta thì nhất định sẽ vì Hải Kinh Bang mà suy nghĩ. Hơn nữa, chuyện Đông Xưởng làm là chinh đồn giang hồ, nhị ca ta luôn có một tấm lòng hiệp nghĩa, hử gia nhập Đông Xưởng cũng coi như bình thường.”

“Hắn mới là hiệp khách chân chính, so với hắn, ta vẫn kém một bậc.” Tôn Thắng thở dài thẫm.

“Không, trong lòng ta, huynh mới là hiệp khách chân chính.” Chu Nhị Nương ôm chặt Tôn Thắng, môi khế hôn lên cổ hắn.

Hai người ôm nhau, im lặng không nói.

Tôn Thắng nhìn mặt hồ, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Gió nhẹ thổi qua cánh đồng, lau sậy va chạm vào nhau xào xạc, hương thơm trên người Chu Nhị Nương bay vào mũi Tôn Thắng.

“Huynh đang nghĩ gì vậy?” Chu Nhị Nương buông Tôn Thắng ra, cảm thấy Tôn Thắng có vẻ hơi mất tập trung.

“Không có gì.” Tôn Thắng thản nhiên nói, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào mặt hồ lấp lánh.

Vừa rồi, Tôn Thắng đang nghĩ một chuyện, tại sao nghĩa phụ lại cài nội gián vào Đông Xưởng?

Có phải nghĩa phụ đang có dự định gì không?

Tôn Thắng trầm ngâm suy nghĩ, chợt nhớ lại một chuyện, nghĩa phụ luôn hỏi bọn họ muốn làm gì, nhưng những đứa trẻ trong Dục Anh Đường lại không biết nghĩa phụ muốn làm gì, theo lời nghĩa phụ nói, người sống trên đời luôn phải có một thứ gì đó để theo đuổi.

Nghĩa phụ... đang theo đuổi điều gì nhỉ?

Là nghĩa tử, bản thân mình có thể làm gì cho nghĩa phụ đây?

Tôn Thắng nhìn chằm chằm mặt hồ, ngẩn người ra.

Chương 435:

“Làm sao vậy?” Chu Nhị Nương đưa bàn tay mềm mại ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Tôn Thắng, ánh mắt nhìn Tôn Thắng mang theo tình ý sâu đậm cùng si mê.

Trong mắt Tôn Thắng lóe lên một tia tỉnh táo. “Không có gì, trời không còn sớm nữa, về thôi. Đợi mặt trời lặn, bờ hồ ẩm ướt, không tốt cho sức khỏe.” Tôn Thắng đứng dậy, mặc quần áo vào.

Chu Nhị Nương khẽ gật đầu, cũng nhặt quần áo mình vứt bên cạnh lên, sau đó cả hai cùng nhau trở về.

Trước khu nhà ở Bạch Điều Thủy Ổ, Kim Hoán Tài ngồi trên ghế dài, ông ta chú ý đến Tôn Thắng cùng Chu Nhị Nương cùng nhau trở về, trên khuôn mặt già nua của Kim Hoán Tài lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Chu Nhị Nương sắc mặt bình tĩnh, nhưng trên má vẫn còn chút đỏ ửng chưa tan, Tôn Thắng thì bước nhanh vào nhà, đi thẳng đến chỗ lão Hồ đang nằm trên giường, vẫn còn hơi men.

“Lão Hồ, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại.” Tôn Thắng nắm lấy vai lão Hồ, lắc hai cái.

Lão Hồ không có phản ứng, vẫn ngáy o o ngủ say sưa.

Tôn Thắng suy nghĩ một chút, từ đan điền truyền ra tiếng sóng biển thủy triều yếu ớt, một luồng nội lực theo kinh mạch tràn vào cơ thể lão Hồ, nội lực lưu chuyển một vòng, hơi men của lão Hồ liền tan đi, ông ta mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy Tôn Thắng.

“Thuận.. Thuận gia?” Tôn Thắng thấy lão Hồ đã tỉnh lại thì cười toe toét.

Lão Hồ, mau tỉnh lại, có chuyện cần bàn với ngươi.” Lão Hồ mơ mơ màng màng sờ đầu.

Có chuyện cần bàn? Không đúng... Hôm nay là ngày mấy rồi? Sao lần này uống rượu rồi mà đầu lại không đau chút nào vậy?

Lão Hồ mơ màng đứng dậy đi theo sau Tôn Thắng vào Hội Nghị sảnh của Bạch Điều Ổ, trong Hội Nghị sảnh chỉ có một mình Tôn Thắng.

Lão Hồ ngồi trên ghế dài, vẫn còn hơi mơ hồ.

Tôn Thắng nhìn lão Hồ vài lần, khóe miệng nhếch lên cười. “Lão Hồ, ngươi còn nhớ những lời vừa nói không?”

“Ngươi nói chi tiết một chút đi.”

Cùng lúc đó.

Dư Hàng, Dục Anh Đường, Luyện Võ trường.

Hoa Tịch Nguyệt ngồi trên ghế dài, nấp dưới mái hiên để tránh nắng, mà cách nàng không xa, Trần Vũ cùng Trần Linh đang tập luyện cơ bản.

Hai đứa trẻ mặc đồng phục tập mỏng manh, mồ hôi nhễ nhại, mặt trời trên cao chói chang tỏa ra sức nóng dữ dội, quần áo cùng gương mặt của cả hai đã ướt đẫm mồ hôi nhưng vẫn nghiêng răng kiên trì.

Muốn trở thành đại hiệp, giúp đỡ kẻ yếu, không phải là chuyện dễ dàng, phải trải qua vô số ngày hè nóng bức, ngày đông lạnh giá mới có thể thành công.

Hoa Tịch Nguyệt dựa vào lưng ghế, đôi mắt cong như vầng trăng nhìn chăm chăm lên bầu trời, giữa hai hàng lông mày lại

có một chút phiền muộn, dù bên cạnh có bánh ngọt “Tuồng Hòa Trai” trăm đồng một lạng, trà mới “Tử Đỉnh Viên” năm lạng bạc một cân, nhưng tâm trạng Hoa Tịch Nguyệt vẫn bức bối.

“Tên đó xuất gia ở Thiếu Lâm Tự rồi sao? Đã mười mấy ngày rồi, sao còn chưa về...” Hoa Tịch Nguyệt lẩm bẩm một câu, nàng nhú mày, tay phải lật ngược cuốn sách đang đắp trên đùi.

Từ hương của Trần Vũ cùng Trần Linh nhìn lại có thể thấy cuốn sách trong tay Hoa Tịch Nguyệt có tên: “Làm Thế Nào Để Trở Thành Một Cô Gái Trà Xanh Đủ Tư Cách - Hoàn Toàn Năm Bất Trái Tim Nam Nhân”.

“Một mình đánh lên Thiếu Lâm, khiến Thiếu Lâm sau bốn trăm năm lại giống lên tiếng cổ chung hộ tự, một chiêu phá vỡ La Hán trận, khiêu chiến phương trượng Thiếu Lâm... Gây ra động tĩnh lớn như vậy trên giang hồ.” Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi nói:

“Chuyện vui như vậy mà lại không dẫn ta theo.”

“Lần trước đi Biện Lương không dẫn ta theo, lần này đi Thiếu Lâm cũng không dẫn ta theo... Thật là đáng ghét.”

“Đợi bốn tiểu thư học được chiêu thức trong sách rồi, đối phó người sẽ dễ như trở bàn tay.”

“Đến lúc đó, bốn tiểu thư bảo người đi hướng đông, người không dám đi hướng tây!”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trên thực tế, trong lòng Hoa Tịch Nguyệt vẫn rất sợ hãi.

Không biết vì sao, trên giang hồ đột nhiên lan truyền một biệt hiệu dùng để gọi Trần Diệp.

Đế Quân!

Mấy ngày trước, lúc Hoa Tịch Nguyệt lật xem Giang Hồ Chí liễn thấy chuyện này, thiếu chút nữa sợ đến mức tròng mắt rơi ra ngoài.

Đây không phải là thứ nàng đã nói khoác với Trần Vũ lúc trước sao? Sao đột nhiên lại thành sự thật rồi?

Hoa Tịch Nguyệt sợ hãi tưởng rằng mình lỡ nói mê sảng, bị người có lòng nghe được, nhưng nàng suy nghĩ kỹ lại thì không thể nào, đây hẳn là sự trùng hợp thôi.

Mà dù Hoa Tịch Nguyệt biết là sự trùng hợp, nhưng Trần Diệp lại không biết nha...

Hiện tại, Hoa Tịch Nguyệt lo lắng Trần Diệp trở về sẽ đánh nàng, thân thể yếu đuối của nàng, không chịu nổi mấy quyền của “Đế Quân”

Trong lòng thất thần một hồi, Hoa Tịch Nguyệt mới cúi đầu, tiếp tục nghiền ngẫm cuốn sách trong tay. “Gọi nam nhân phải gọi là ca ca, phải học tỏ ra yếu đuối một cách thích hợp. Phải giả vờ không mở được nắp chai...”

“Nắp chai là cái gì?”

“Còn... Còn phải làm nũng?”

Hoa Tịch Nguyệt vừa đọc sách, vừa lẩm bẩm, biểu cảm của nàng dần trở nên kỳ quái.

Sao nội dung trong sách này lại kỳ lạ như vậy, làm như vậy thật sự có thể nắm bắt nam nhân sao?

Hoa Tịch Nguyệt có chút nghi ngờ.

Chương 436:

Đọc thêm vài trang, nàng lại gấp sách lại, tâm trạng buồn bực.

Mười mấy ngày không gặp Trần Diệp, không biết vì sao trong lòng nàng có chút không thoải mái.

“Thật kỳ lạ, sao lại đột nhiên có chút nhớ hấn thể nhỉ?” Hoa Tịch Nguyệt lẩm bẩm, lúc nói ra câu này, thân thể nàng rung mình một cái, trong mắt Hoa Tịch Nguyệt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Không thể nào! Nhất định không thể nào! Bồn tiểu thư sao có thể nhớ hấn. Nhất định là bồn tiểu thư đọc quá nhiều sách, nóng lòng muốn đợi hấn trở về để áp dụng trên người hấn thôi.”

“Đúng! Nhất định là như vậy!” Hoa Tịch Nguyệt liếc mạng lắc đầu, cố gắng an ủi chính mình, nàng bất quá chỉ là cùng Trần Diệp sống chung dưới một mái nhà một thời gian mà thôi, sao có thể vì vậy mà thích hấn, người có thể khiến nàng thích, còn chưa sinh ra đâu.

“Bồn tiểu thư chỉ muốn làm một thợ săn mà thôi...” Hoa Tịch Nguyệt tự khẳng định gật đầu, nàng liếc nhìn Trần Vũ cùng Trần Linh đang luyện công cơ bản, thuận miệng nhắc nhở:

“Chú ý tư thế, cố gắng thêm một chút nữa.” Trần Vũ cùng Trần Linh vội vàng uốn thẳng lưng, chịu đựng ánh mặt trời chói chang, nghiêng răng kiên trì.

Thấy hai người nghiêm túc như vậy, Hoa Tịch Nguyệt hài lòng gật đầu, nàng bung chén trà bên cạnh lên, nhưng tay vừa chạm vào chén trà thì chỉ nghe một tiếng “xoảng”, chén trà đột nhiên vỡ tan, nước trà chảy đầy bàn.

Hoa Tịch Nguyệt hơi sững sờ, nhìn chén trà đột ngột vỡ tan không rõ lý do, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

...

“Vị tiểu hữu này, lão phu thấy ngươi nhân phẩm không tệ, võ công cũng tạm được. Lão phu có năm tôn nữ, một đứa đã xuất giá, một đứa tạm thời chưa kết hôn, chỉ cần ngươi ở rể thì lão phu có thể chọn một trong ba tôn nữ còn lại gả cho ngươi.”

An Huy, Đồng Lăng huyện, trên đường phố, một lão giả mặc áo xám, vẻ mặt già nua đứng trước một kiếm sĩ trẻ tuổi, bình tĩnh nói.

Kiếm sĩ trẻ tuổi kia cầm trong tay một thanh trường kiếm bằng sắt tinh xảo, trên mũi kiếm còn nhỏ máu, ánh mặt trời chiếu vào thân kiếm, có chút lạnh lẽo, mà trên mặt đất bên cạnh còn nằm vài tên tiểu lưu manh hung tợn, mấy tên tiểu lưu manh sắc mặt trắng bệch, mỗi người đều bị kiếm sĩ trẻ tuổi này đâm một kiếm, vết thương máu chảy không ngừng.

Kiếm sĩ trẻ tuổi vừa dạy dỗ xong mấy tên tiểu lưu manh thì nghe thấy lời này của lão giả, sắc mặt tối sầm.

Ở rể?

Đùa cái gì vậy! Gia tộc ta ba đời đơn truyền, cả nhà chỉ có một nhi tử duy nhất, ngươi muốn ta ở rể sao?

“Lão tiên sinh thật biết nói đùa, tại hạ đã có thê nhi rồi...” Vị kiếm khách trẻ tuổi chấp tay, khiêm tốn nói, mặc dù trong lòng rất bất mãn, nhưng hắn không biểu lộ ra ngoài, vẫn rất lịch sự.

Muốn leo lên bảng xếp hạng võ lâm, nổi bật giữa vô số hiệp khách, nhất định phải duy trì hình ảnh tốt đẹp của bản thân.

Bách Hoa lão nhân nghe vậy cũng không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, bước chân vừa động, cả người đã lập tức xuất hiện ở cách đó hơn hai mươi trượng.

Vị kiếm khách trẻ tuổi nhìn thấy cảnh này, trong lòng chấn động, thân pháp này, trong nháy mắt đã vượt qua hơn hai mươi trượng!

Đây... Đây là thực lực gì vậy!

Thấy lão nhân áo xám biến mất trong đám đông, vị kiếm khách trẻ tuổi đột nhiên buông kiếm, vẻ mặt hồi hận. Hình như vừa rồi hắn đã bỏ lỡ một cơ hội lớn trời ban rồi!

Đau lòng, thật sự quá đau lòng!

Bách Hoa lão nhân tùy ý đi dạo trên đường phố Đồng Lăng huyện, ông từ Khai Phong Vũ huyện đi một mạch đến Đồng Lăng, An Huy, cách Dur Hàng đã không còn xa, chỉ còn tám chín ngày đường nữa là có thể đến nơi.

Bách Hoa lão nhân đi được một lúc thì dừng bước, tìm một quán trà ngồi xuống, trên bàn bên cạnh đang có mấy võ giả cấp thấp trò chuyện.

“Thật lợi hại! Thiên hạ đệ nhất Tông Sư - Đông Hoa Đế Quân, một mình đánh lên Thiếu Lâm tự, khiến phương trượng Thiếu Lâm tự mình ra đón tiếp.”

“Thực lực này, khí phách này, thật sự hiếm có trên giang hồ!”

Mấy tiểu võ giả vừa uống trà vừa thảo luận về nhân vật nổi tiếng nhất giang hồ gần đây - Đông Hoa Đế Quân.

Bách Hoa lão nhân gọi một ấm trà.

Chuyện Đông Hoa Đế Quân đánh lên Thiếu Lâm tự, ông cũng có nghe qua, chỉ dựa vào sự tích để suy đoán, Bách Hoa lão nhân có thể khẳng định. Đông Hoa này nhất định đã bước ra một bước nhỏ đó.

Quả thực xứng đáng là thiên hạ đệ nhất Tông Sư.

Bách Hoa lão nhân nghĩ vậy thì không khỏi mỉm cười. Hai năm trước, ông còn muốn trời Đông Hoa về làm lang quân cho Hoa Tịch Nguyệt, không ngờ, bây giờ người ta đã là Tông Sư đỉnh cao, ngay cả ông trước mặt Đông Hoa cũng phải cúi đầu một chút.

Người có thể bước ra một bước nhỏ ở cảnh giới Tông Sư đó, đều là những người có thiên tư tuyệt diệu, trăm năm khó gặp.

Bách Hoa lão nhân suy nghĩ một chút, khẽ thở dài:

“Phải đưa Tiểu Nguyệt về rồi. Giang hồ ngày càng loạn, với chút kinh nghiệm ít ỏi của con bé, khó tránh khỏi phải chịu thiệt thòi...”

Trong số rất nhiều tôn nữ, Hoa Tịch Nguyệt là tôn nữ ông yêu thương nhất, bây giờ giang hồ loạn lạc như vậy, ông không muốn Hoa Tịch Nguyệt bị một số kẻ chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt lừa gạt.

Chương 437:

Ngày 24 tháng 4.

Thiếu Lâm Tự, Tàng Kinh Các.

Bên trong lầu các có mấy dãy kệ sách phủ đầy bụi, trên kệ sách bày đủ loại sách được làm từ lụa, tre, da thú...

Trần Diệp một bộ bạch y đứng trước kệ sách, trên tay hắn cầm một cuốn sách lụa, trên đó vẽ hơn hai mươi hòa thượng không mặc quần áo, mỗi hòa thượng có một động tác khác nhau, hoặc nhảy hoặc đi. Có người giống như vượn, có người chống một tay xuống đất, có người nghiêng người sang một bên, động tác kỳ lạ, nhưng nhìn kỹ lại có thể cảm nhận được một loại vận luật khó tả.

Trong cơ thể các hòa thượng này có vẽ vài đường màu, nếu là một võ giả có nội công thâm hậu, liếc mắt một cái là có thể nhận ra những đường màu đó là kinh mạch của con người, màu sắc khác nhau đại diện cho ý nghĩa khác nhau.

Cuốn sách lụa này là một môn nội công cao thâm!

Trần Diệp đưa mắt nhìn trên bức tranh, rất nhanh đã xem tới động tác cuối cùng, Trần Diệp khép sách lụa lại đặt lên kệ.

“Hô...”

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, nội lực trong cơ thể theo kinh mạch tuần hoàn kích động, Trần Diệp ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng, Tàng Kinh Các vốn có chút tối tăm bỗng sáng như ban ngày.

Ánh mắt hắn như điện, thoáng cái đã sinh ra luồng sáng trắng! Lúc này nếu có người cẩn thận quan sát Trần Diệp thì sẽ

phát hiện giữa trán hấn có thêm một chấm đỏ nhạt, chấm đỏ này theo hơi thở của Trần Diệp mà dần dần biến mất.

Trần Diệp hoạt động thân thể một chút, xương cốt phát ra tiếng kêu răng rắc như đậu rang.

“Lần này xem như đã bổ sung đầy đủ 《Dịch Cân Kinh》 rồi. Thực sự viên mãn không thiếu sót.” Trần Diệp lẩm bẩm tự nói.

《Dịch Cân Kinh》 không hồ là thần công đệ nhất Phật môn, thần diệu phi phàm, tính từ lúc hấn vào Thiếu Lâm Tự, Trần Diệp mất trọn nửa ngày mới luyện thành 《Dịch Cân Kinh》, vừa luyện thành là Trần Diệp đã phát hiện ra sự thần diệu của nó.

Trọng tâm của 《Dịch Cân Kinh》 khác với 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cùng 《Thiên Diệp Bách Lăng Quyết》, nó chú trọng vào việc đả thông kinh mạch của con người, liên kết tất cả kinh mạch, khiến kinh mạch cùng nội lực hòa làm một thể, luyện thành thân thể không rò rỉ.

Trong quá trình này, 《Dịch Cân Kinh》 sẽ dần dần bộc lộ mặt thần kỳ của nó, theo từng đường kinh mạch được đả thông, liên kết với nhau, 《Dịch Cân Kinh》 sẽ nâng cao tư chất võ học của người luyện tập, đồng thời tăng cường đáng kể khí lực của người luyện tập.

Trần Diệp lợi dụng nội lực vô hạn của 【Khí Thể Nguyên Lưu】, mất nửa ngày mới đả thông tất cả kinh mạch được ghi lại trên 《Dịch Cân Kinh》.

Hiện tại hấn đánh ra một quyền, dù không mang theo bất kỳ nội lực nào nhưng cũng có thể khiến một tên nhị phẩm mất mạng, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, 《Dịch Cân Kinh》 đã tránh được tình trạng thực lực của Tông Sư giảm mạnh sau khi cạn kiệt nội lực.

Chỉ cần còn có khí lực, là có thể tùy ý đánh nhau với võ giả nhị phẩm, chỉ dựa vào sức mạnh để giết chết võ giả nhất phẩm cũng không phải là chuyện khó, mà sức mạnh thần kỳ này dưới sự gia trì của nội lực sẽ càng thêm đáng sợ.

Khó trách nghe đồn Đạt Ma Tổ Sư có thể dùng một tay ném voi.

Luyện thành 《Dịch Cân Kinh》, dùng một tay ném voi quả thực không phải là chuyện khó.

Trần Diệp vỗ tay, ánh mắt bình tĩnh lướt qua Tàng Kinh Các Thiếu Lâm, hắn đã ở Thiếu Lâm hai mươi ba ngày, trong hai mươi ba ngày này, Trần Diệp đã xem qua “Bảy mươi hai tuyệt kỹ” nổi tiếng thiên hạ của Thiếu Lâm cùng 《Dịch Cân Kinh》.

Dưới sự gia trì của thuộc tính 【Võ Đạo Tông Sư】 hắn đã có nhận thức cùng lĩnh hội sâu sắc về võ học.

Điều đáng nói là, trong quá trình xem, Trần Diệp đã phát hiện ra một điều thú vị, tuyệt học Thiếu Lâm có “khóa chống trộm” riêng, vào ngày thứ bảy khi Trần Diệp xem 《Đại Lực Kim Cương Chương》, sau khi tích lũy những ngày trước, nền tảng võ học của hắn đã được nâng cao rất nhiều.

Xem xong 《Đại Lực Kim Cương Chương》, Trần Diệp nhanh chóng nhận ra tuyệt kỹ cương mãnh này của Thiếu Lâm “không đầy đủ”, bên trong thiếu mất mấy đoạn tâm pháp, nếu luyện theo bí kíp, bỏ ra chút thời gian, tuy có thể luyện thành nhưng sử dụng tuyệt kỹ này trong thời gian dài sẽ gây tổn thương kinh mạch. Mà “Tâm pháp” bị thiếu trong bí kíp, chính là thủ phạm gây ra tổn thương kinh mạch.

Phát hiện ra vấn đề này, Trần Diệp đặt 《Đại Lực Kim Cương Chương》 xuống, lại xem thêm mấy quyển tuyệt kỹ khác, dần dần theo sự nâng cao của nền tảng võ học cùng nhận

lực của hân, Trần Diệp cũng phát hiện ra vấn đề tương tự ở các tuyệt kỹ khác.

Luyện theo bí kíp thì nhất định có thể luyện thành, nhưng chỉ cần sử dụng trong thời gian dài là sẽ gây tổn thương kinh mạch, dẫn đến các loại bệnh trạng khác nhau.

Điều này khiến Trần Diệp không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Chương 438:

Tuyệt học Thiếu Lâm sao lại có khuyết điểm như vậy.

Thế là, Trần Diệp cầm bảy mươi hai tuyệt kỹ đi tìm phương trượng Thiếu Lâm, từ miệng đối phương biết được một chuyện, tất cả tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, mỗi lần luyện thành một môn đều cần phải xem qua Phật pháp tương ứng để “hóa giải”.

Trần Diệp suy nghĩ một chút liền hiểu ý của lão hòa thượng, những “tâm pháp” bị thiếu trong các tuyệt kỹ đó đều nằm trong kinh Phật!

Chỉ có thường xuyên xem kinh Phật mới có thể lĩnh hội được tâm pháp từ đó, lúc sử dụng tuyệt kỹ cũng sẽ không còn làm tổn thương kinh mạch nữa.

Kết luận này, thực sự khiến Trần Diệp trầm tư.

Đạt Ma Tổ Sư sợ người học được tuyệt kỹ sẽ gây họa cho thiên hạ, đặc biệt rút ra vài đoạn tâm pháp từ bảy mươi hai tuyệt kỹ dung nhập vào kinh Phật, muốn “hóa giải” thì phải xem kinh Phật, mà xem kinh Phật trong thời gian dài sẽ bị ý nghĩa sâu xa của kinh văn cảm hóa, thay đổi tâm thái, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, xem như Đạt Ma Tổ Sư đã “điểm hóa” người luyện tập.

Hiểu rõ điểm mấu chốt này, Trần Diệp không khỏi thán phục công phu võ học cùng tu vi Phật pháp thâm hậu của Đạt Ma Tổ Sư.

Không hổ là tổ sư khai phái, dụng tâm lương khô.

Đương nhiên, tuy tuyệt học Thiếu Lâm có “khóa chống trộm”, nhưng trong mắt Trần Diệp thì lại chẳng có tác dụng gì, theo việc hắn xem hết bảy mươi hai tuyệt kỹ, dưới sự gia trì của thuộc tính Võ Học Tông Sư, Trần Diệp đã có thể tự mình suy diễn phân tâm pháp còn thiếu.

Cảnh giới võ học của hắn giờ đã đạt đến một tầm cao mới.

Chỉ một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, một cảnh vật tùy tiện nhìn thấy, một cuộc trò chuyện phiếm tình cờ nghe được..., Trần Diệp đều có thể biến chúng thành một môn võ học cấp bậc nhất phẩm.

Đạt đến trình độ này, Trần Diệp phát hiện 《Dịch Cân Kinh》 cũng có “khóa”, thiếu một phân tâm pháp. 《Dịch Cân Kinh》 mà hắn mất nửa ngày luyện thành có khiếm khuyết.

Trần Diệp lại cầm lấy 《Dịch Cân Kinh》, dựa theo lộ tuyến vận công tiến hành bổ sung.

Hiện tại, Trần Diệp đã sở hữu tinh túy của ba môn công pháp Tông Sư: 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》, 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》, 《Dịch Cân Kinh》. Điều này giúp Trần Diệp tiến thêm một bước đến việc sáng tạo ra công pháp Tông Sư của riêng mình.

Trần Diệp có dự cảm, bây giờ có lẽ hắn có thể bổ sung 《Huyền Băng Chân Quyết》, 《Vô Tướng Chân Quyết》 của Ma giáo lên nhất phẩm rồi.

Mà ngoài sự tiến bộ về võ học, trong hai mươi ba ngày này, độ cảm ân của Trần Oánh, Trần Nghị, Trần Linh cũng đã vượt qua 80%. Ba đứa nhỏ tổng cộng đã cung cấp cho Trần Diệp ba cơ hội rút thăm thuộc tính Viện trưởng.

Kết quả rút thăm thuộc tính như sau:

【Bách Binh Chi Chủ: Có thể điều khiển, nắm giữ hoàn hảo tất cả binh khí trên đời】

...

【Tử Tục Truyền Kế: Con cháu huyết thống của bạn sẽ kế thừa một thuộc tính Viện trưởng đã được bạn làm yếu đi】 ...

【Tính Bản Thiện: Trẻ em trong phạm vi 50 mét xung quanh bạn sẽ được định hình tam quan theo hướng tích cực, lành mạnh】

...

Đồng thời, tổng số điểm tích lũy của Trần Diệp cũng đã đạt đến 6725 điểm.

“Đã ở Thiếu Lâm hai mươi ba ngày, cũng nên trở về Dur Hàng rồi.” Trần Diệp nhìn lướt qua Tàng Kinh Các, sắc mặt bình tĩnh, thấp giọng tự nói.

Lần này đến Thiếu Lâm, thật sự là thu hoạch rất nhiều.

Lúc Trần Diệp bước ra khỏi Tàng Kinh Các thì bầu trời xanh đã bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ một nửa.

“Boong Booong Booong...” Tiếng chuông ngân nga vang lên từ một góc nào đó trong chùa, mùi hương của cơm chay dần lan tỏa trong không khí.

Hoàng hôn, đây là thời điểm các hòa thượng Thiếu Lâm dùng bữa.

Trần Diệp đứng trước Tàng Kinh Các, quay đầu nhìn về phía vị lão tăng đột nhiên xuất hiện bên cạnh, không một tiếng động.

“Trần thí chủ... sắp xuống núi rồi sao?” Giọng nói của lão tăng lơ lớ, tuổi tác đã cao, răng trong miệng đã rụng gần hết, ông là sư đệ của trụ trì Thiếu Lâm Thiên Bảo đại sư, pháp hiệu Chân Ân, năm nay đã tám mươi sáu tuổi.

Trần Diệp đã ở chùa hơn hai mươi ngày, biết hiện tại Thiếu Lâm từ trên xuống dưới, bối phận theo thứ tự là: Thiên, Chân,

Huyền, Thanh, Hư.

Các hòa thượng thuộc thế hệ Chân đã chết gần hết, vị lão tăng trước mặt là một trong số ít người còn lại của Thiếu Lâm,

Trần Diệp chấp tay, cúi chào Chân Ân hòa thượng, trong mấy ngày ở Tàng Kinh Các, mỗi khi gặp vấn đề hỏi Chân Ân, Chân Ân đều thành thật trả lời, cũng coi như tiết kiệm cho Trần Diệp một phần thời gian.

“Mấy ngày nay đa tạ Chân Ân đại sư.” Trần Diệp nói.

Chân Ân hòa thượng lắc đầu, niệm một tiếng Phật hiệu: “A Di Đà Phật... Trụ trì có lệnh, để lão tăng phối hợp với Trần thí chủ. Lão tăng đã trông coi Tàng Kinh Các Thiếu Lâm, đây cũng coi như là việc trong phận sự.”

Chương 439:

Trần Diệp khẽ gật đầu.

Chân Ân thực lực không thấp, lúc trẻ ít nhất cũng có thực lực nhất phẩm, nay tuổi già sức yếu, khí huyết suy giảm, thực lực coi như nhất phẩm yếu, tuy là nhất phẩm yếu, nhưng cũng đủ để đánh lui những kẻ ác muốn trộm kinh thư Thiếu Lâm.

“Trần thí chủ dùng cơm chay rồi hãy đi...” Chân Ân nói giọng lơ lớ.

Trần Diệp cười lắc đầu: “Không cần, đa tạ ý tốt của Chân Ân đại sư.”

Thấy Trần Diệp không định dùng bữa, Chân Ân khẽ gật đầu.

“Tạm biệt!”

Trần Diệp hơi chấp tay, tiêu sái xoay người.

Dưới chân cất bước, Súc Địa Thành Thốn, một bước phóng ra đã biến mất không còn bóng dáng.

Chân Ân hòa thượng chấp tay, niệm một câu: “A Di Đà Phật...”

Một hơi thở sau, bóng dáng lão tăng cũng biến mất trước Tàng Kinh Các.

Trần Diệp bước vài bước đã xuất hiện trước sơn môn Thiếu Lâm.

“Ồ?” Trần Diệp dừng bước, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ lại gặp hấn ở đây.

“Xoẹt xoẹt...”

“Xoẹt xoẹt...”

Trên khoảng đất trống trước sơn môn Thiếu Lâm có một hòa thượng mặc tăng bào xám, dáng người cao lớn cường tráng, trong tay hắn cầm một cây chổi, đang quét bụi đất trước sơn môn. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, hòa thượng từ từ quay đầu lại.

“A Di Đà Phật... Đông thí chủ.” Thanh Niệm hòa thượng cúi chào Trần Diệp.

Trần Diệp liếc nhìn hắn, phát hiện Thanh Niệm hòa thượng hai má hóp lại, vẻ mặt có chút tiêu tụy, ánh mắt nhìn người không còn chút tức giận như trước. Chỉ trong hơn hai mươi ngày, Thanh Niệm hòa thượng đã gầy đi một vòng lớn.

Trần Diệp gật đầu với hắn, bước chân bước ra, Súc Địa Thành Thôn, một bộ bạch y hóa thành bóng đen, trong nháy mắt đã biến mất trước sơn môn.

Thanh Niệm hòa thượng dừng động tác quét đất, ngo ngác nhìn về hướng Trần Diệp rời đi, trong đầu nhớ lại hai mươi ngày trước, hắn quỳ bên ngoài Giới Luật Đường, lời thủ tọa Giới Luật Đường đã nói với hắn.

“Thanh Niệm, ngươi có biết tội không?”

“Đệ tử biết tội.”

“Tội ở chỗ nào?”

“Đệ tử chìm đắm trong sân hận mà không tự biết.”

“Không phải, Thanh Niệm, sư phụ Huyền Thông ngươi lúc còn sống, quản giáo ngươi không nghiêm, chỉ truyền võ nghệ, không truyền Phật lý mới khiến ngươi phạm tội sân hận lớn như vậy. Đây là nhân mà sư phụ ngươi đã gieo mới có quả của ngươi ngày hôm nay. Nếu ngươi thật sự có lòng hối cải thì đến sơn môn, quét dọn sân chùa, bắt đầu lại từ đầu...”

“Đệ tử... Đa tạ sư thúc dạy bảo...” Thanh Niệm đứng trước sơn môn, ánh hoàng hôn bên phải chiếu nghiêng lên tăng bào xám khiến bóng dáng của hắn in dài trên mặt đất.

Thanh Niệm nhìn về hướng Trần Diệp rời đi, chấp tay, khẽ cúi người, miệng khẽ niệm một tiếng Phật hiệu: “A Di Đà Phật...”

Niệm xong Phật hiệu, Thanh Niệm tiếp tục quét dọn sân chùa. Lúc này ánh mắt hắn bình tĩnh, tâm tình an yên. Ký ức của Thanh Niệm như trở lại lúc mới đến Thiếu Lâm. Lúc đó hắn còn là một tiểu sa di, cũng như bây giờ, đón ánh hoàng hôn, quét dọn sân chùa.

Dưới ánh hoàng hôn, trước sơn môn trống trải, Thanh Niệm nhẹ nhàng vung cây chổi.

“Xoẹt xoẹt...”

“Xoẹt xoẹt...”

Từng lớp bụi đất bị cây chổi cuốn lên, theo gió bay về phương xa.

...

Lâm An phủ, ngoài Dư Hàng huyện.

“Kèo kẹt kèo kẹt...”

Một chiếc xe lừa gỗ chậm rãi di chuyển trên đường quan.

Con lừa ba tuổi cúi đầu, thông thả đi về hướng cổng thành nam Dư Hàng huyện, trên xe ngoài lão phu xe còn có một lão giả mặc áo xám, tóc cùng râu đều bạc trắng. Lão giả ngồi trên xe lừa, nhìn về phía bức tường thành màu xám xanh xa xa.

“Khách quan, phía trước là Dư Hàng rồi...” Lão phu xe lên tiếng.

Bách Hoa lão nhân gật đầu, ánh mắt sâu thẳm.

Rời khỏi An Huy, ông ta một đường vừa đi vừa nghỉ, mất chín ngày, cuối cùng cũng sắp đến Dư Hàng, không biết đưa trẻ Hoa Tịch Nguyệt ở chỗ nào ở Dư Hàng rồi.

Bách Hoa lão nhân lộ ra vẻ trầm tư.

Giang hồ hỗn loạn như vậy, ông không yên tâm để Hoa Tịch Nguyệt một mình lặn lội bên ngoài.

Lòng người hiểm ác, không phải chỉ nói suông.

Dù là nhất phẩm đỉnh phong cũng có lúc thất bại.

Rất nhanh, khoảng mười lăm phút sau, chiếc xe lừa chở Bách Hoa lão nhân đến cổng thành phía nam của Dư Hàng.

“Khách quan, lão già này không vào thành nữa. Lão không đủ tiền trả phí vào thành...” Người đánh xe già quay đầu lại, nhìn Bách Hoa lão nhân, dè dặt nói.

Bách Hoa lão nhân không nói gì, ông ta lấy từ trong ngực ra một mảnh bạc nhỏ, hai ngón tay nhẹ nhàng bóp, mảnh bạc ngay lập tức vỡ thành hai nửa, ông ta tùy ý búng tay, hai mảnh bạc nhỏ lần lượt rơi vào tay người đánh xe già cùng người lính canh cổng.

“Đưa ta vào thành.” Bách Hoa lão nhân ngữ khí khàn khàn nói.

Người đánh xe già nhìn chăm chăm vào mảnh bạc nhỏ trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng, mảnh bạc này tuy nhỏ nhưng giá trị vượt xa phí đi xe lần này.

“Đa tạ khách quan!” Người đánh xe già vui mừng không xiết.

Lính canh cổng thấy đột nhiên có thêm một mảnh bạc nhỏ trong tay thì sắc mặt hơi thay đổi.

Đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Là một võ giả! Hơn nữa còn là một cao thủ trong giới võ giả, lính canh cũng không dám lục soát Bách Hoa lão nhân, trực tiếp vậy tay cho đi.

Chương 440:

Người đánh xe già dùng roi dài trong tay quất vào con lừa, con lừa bước chân, đi vào trong cổng thành.

“Kèo kệt kèo kệt...”

Bánh xe gỗ lăn trên đường đá xanh, phát ra âm thanh chói tai.

Bách Hoa lão nhân ngồi trên xe lừa, nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua mấy nam tử xung quanh, ông ta hiểu Hoa Tịch Nguyệt, lúc Hoa Tịch Nguyệt ra ngoài nhất định đều cải trang thành nam.

Cùng lúc đó, tại Dục Anh Đường mờ tối, mấy đứa trẻ trong nhà đang vây quanh bàn ăn, lặng lẽ chờ đợi bữa ăn.

Đột nhiên.

“Rắc!” một tiếng giòn tan vang lên.

Mấy nha hoàn cùng bọn trẻ đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy, Hoa Tịch Nguyệt đang giúp bọn trẻ múc cơm thì chiếc bát sứ trong tay đột nhiên vỡ thành hai nửa.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm vào chiếc bát sứ vỡ thành hai nửa trong tay, nàng vừa mới vô tình làm vỡ bát sao.

Nhìn chiếc bát vỡ, không biết tại sao, trong lòng Hoa Tịch Nguyệt có chút hoảng loạn không rõ lý do, cứ như thể có chuyện xấu sắp xảy ra vậy...

...

“Kèo kệt... kèo kệt...”

Xe lừa thông thả chạy trên đường.

Bách Hoa lão nhân chỉ vào tòa trà lâu không xa, nói:

“Đến đó đi.”

“Vâng!”

Lão giả đánh xe vung roi, quất vào mông con lừa, con lừa lặng lẽ đi về phía trà lâu.

Đến nơi, Bách Hoa lão nhân nhảy xuống xe, ông lấy từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu mười lượng bạc, ngón tay phải khê búng, ngân phiếu căng ra, như mũi tên bắn về phía tiểu nhị ở cửa trà lâu.

Tiểu nhị giật mình, định né tránh thì thấy tờ ngân phiếu chớp mắt đã đến trước mặt, rồi nhẹ nhàng đáp xuống cánh tay hắn.

Bách Hoa lão nhân không nói gì mà đi thẳng lên lầu hai.

Lão giả đánh xe ở bên ngoài cung kính gọi: “Khách quan đi thông thả.”

Cho đến khi Bách Hoa lão nhân bước vào cầu thang, lão giả đánh xe mới thu lại ánh mắt.

“Vung tay là mười lượng bạc, trà lâu này bán đồ chẳng khác gì cướp tiền...” Lão giả đánh xe lẩm bẩm, sau đó dùng roi nhẹ nhàng quất con lừa.

Con lừa đứng yên tại chỗ, mặc cho bị đánh cũng không nhúc nhích.

“Khù...khù...” Con lừa cúi đầu rên rỉ.

“Hừ! Đồ súc sinh, lúc này còn cứng đầu!” Lão giả đánh xe trong lòng bực bội.

...

Bách Hoa lão nhân đi thẳng lên lầu hai rồi đẩy cửa một căn phòng nhỏ quen thuộc. Bên trong có một nam tử trung niên mặc áo gấm tử sắc đang ngồi.

Nam tử trung niên thấy có người vào thì ngẩng đầu lên nhìn, hỏi: “Muốn hỏi chuyện gì?”

Bách Hoa lão nhân liếc nhìn chiếc bàn trước mặt nam tử trung niên, trên bàn có bút mực giấy nghiên, ông bước đến bàn, thuận tay cầm lấy bút lông, chấm nhẹ vào mực, nét bút như rồng bay phượng múa vẽ lên giấy.

Nam tử trung niên không nói gì, chỉ im lặng nhìn Bách Hoa lão nhân vẽ, vài chục nhịp thở sau, trên tờ giấy trắng tinh liền xuất hiện một nữ tử ngây thơ, trong sáng, nụ cười như hoa.

Nam tử trung niên nhìn thấy nữ tử trên giấy thì hơi sững sờ, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Nữ tử này thật xinh đẹp, chỉ riêng dáng vẽ trên bức tranh đã đủ để vượt qua hầu hết các mỹ nhân trên đời rồi.

“Đã từng gặp chưa?” Bách Hoa lão nhân hỏi.

Nam tử trung niên hơi nhú mày.

Bách Hoa lão nhân cầm bút, lại vẽ trên giấy một Hoa Tịch Nguyệt trong trang phục nam giới, nhưng dù là nam trang thì vẫn không thể che giấu vẻ đẹp kiều diễm, xinh xắn của Hoa Tịch Nguyệt.

Nam tử trung niên nhìn Hoa Tịch Nguyệt trong trang phục nam giới trên giấy, hơi nheo mắt, một lúc lâu sau, nam tử trung niên mở miệng: “Một trăm lượng.”

Bách Hoa lão nhân lấy từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng, thuận tay bung ra, ngân phiếu liền cắm vào mặt bàn, thẳng như kiếm, đến tận vài nhịp thở sau mà ngân phiếu vẫn đứng thẳng.

Đồng tử của nam tử trung niên co lại, trên mặt có thêm một chút cung kính, cầm lấy ngân phiếu: “Xin ngài đợi một lát.”

Bách Hoa lão nhân khẽ gật đầu.

Nam tử trung niên bước ra khỏi phòng, khoảng một chén trà sau, nam tử trung niên cung kính trở lại, trong tay có thêm một tập hồ sơ nhỏ, nam tử trung niên mở tập hồ sơ, nói với Bách Hoa lão nhân: “Người mà ngài muốn tìm hiện đang ở Dục Anh Đường Dư Hàng.”

Nghe thấy ba chữ Dục Anh Đường, ánh mắt Bách Hoa lão nhân hơi ngưng lại.

Dục Anh Đường? Tiểu Nguyệt sao lại ở Dục Anh Đường?

Bách Hoa lão nhân nhíu mày càng chặt, lạnh lùng hỏi: “Trong Dục Anh Đường này có nam tử tuần tú, đẹp trai nào không?”

Nam tử trung niên sững sờ, gật đầu: “Có, nam tử đẹp trai nhất Dư Hàng xuất thân từ Dục Anh Đường.”

Khóe miệng Bách Hoa lão nhân nhếch lên một nụ cười lạnh.

Quả nhiên.

Lông mày trắng như tuyết của ông sắp sửa dính chặt với nhau luôn rồi, giữa hai lông mày có thêm chút tức giận, một cỗ khí thế khó tả tỏa ra từ người Bách Hoa lão nhân.

Nam tử trung niên không khỏi rùng mình.

Lúc này Bách Hoa lão nhân đẩy cửa, sải bước ra đi.

Nam tử trung niên nhìn theo bóng lưng Bách Hoa lão nhân rời đi, trong lòng có thêm một chút kinh ngạc.

Lão giả này là ai? Võ công có lẽ không thấp!

Chương 441:

Bách Hoa lão nhân bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu.

“Khù... khù...” Trước cửa Thiên Cơ Lâu, con lừa vẫn đứng đó.

“Đi đi chứ, đồ súc sinh cứng đầu!” Lão giả đánh xe vung roi, miệng lẩm bẩm chửi rửa, trên mông con lừa lại có thêm vài vết đỏ. Dù bị đánh nhưng nó vẫn cúi đầu, bướng bỉnh không đi.

Bách Hoa lão nhân đứng trước cửa Thiên Cơ Lâu, liếc nhìn xe lừa, ông ngồi lên xe lừa rồi nói với lão giả đánh xe:

“Đến Dục Anh Đường ở Dư Hàng.”

Lão giả đánh xe nghe vậy sững sờ. “Quý khách... không phải ta không chở ngài, nhưng mà con súc sinh này lại cứng đầu...” Lão giả đánh xe lắp bắp nói. Không biết vì sao, lúc nhìn thấy Bách Hoa lão nhân nhú mày thì tóc hơi dựng lên, sợ hãi từ tận đáy lòng trào ra.

Bách Hoa lão nhân liếc nhìn con lừa, ngón tay khẽ điểm, một luồng chân khí lướt qua.

“Khù... khù...” Con lừa lập tức bước từng bước chậm rãi về phía trước.

Lão giả đánh xe tròn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Dục Anh Đường ở Dư Hàng.”

Bách Hoa lão nhân giọng khàn khàn lặp lại.

Lão giả đánh xe vội vàng vung roi, quay đầu xe đi về phía Dục Anh Đường.

...

Dục Anh Đường.

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn về phía tây, tiểu viện được ánh sáng màu cam đỏ của hoàng hôn bao phủ, mọi người trong nhà đã ăn tối xong, bọn trẻ thì đang chạy nhảy vui đùa trong sân.

“Tiểu Nguyệt, người giặt quần áo bẩn đi. Tiểu Thập Nhất lại tè ra quần rồi.” Nha hoàn Xuân Đào vừa rửa bát vừa gọi từ trong bếp.

Hoa Tịch Nguyệt đang phơi quần áo ngoài sân bậu môi.

Lại phải giặt quần có phân...

“Ai vào lấy quần áo giúp với?”

Hoa Tịch Nguyệt hướng vào bếp hét lên.

“Đề ta dọn.” Từ trong bếp vọng ra tiếng nói lạnh lùng của Tiểu Liên.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt lườm một cái, lại đem quần áo vừa thu xong treo lại lên sào phơi rồi quay người đi vào phòng.

Quần áo bọn trẻ thay ra sẽ được gom lại, chậm nhất không quá một ngày sẽ được giặt sạch.

Tiểu Liên lau tay trong bếp rồi đi ra sân, vừa mới cầm quần áo trên sào thì tai Tiểu Liên khẽ động.

“Kéo kẹt... kéo kẹt...” Ngoài sân vọng lại tiếng bánh xe gỗ cọt kẹt tiến tới.

Có người đến?

Tiểu Liên theo bản năng nhìn về phía cổng, vài nhịp thở sau, một lão giả tóc bạc trắng, mặc áo xám bước vào Dục Anh Đường, ông cau mày, thần thái uy nghiêm.

Tiểu Liên nhìn chăm chăm Bách Hoa lão nhân vài lần, mắt hơi nheo lại, tay phải buông thõng.

“Ngài tìm ai?” Tiểu Liên lạnh lùng hỏi.

Bách Hoa lão nhân liếc nhìn tay phải của Tiểu Liên.

“Trò vật.” Bách Hoa lão nhân nhận xét một câu.

Nghe vậy, Tiểu Liên liền cảm thấy da đầu tê dại.

Lão già này lại có thể nhìn thấu Không Tước Linh trong tay nàng chỉ bằng một cái liếc mắt sao? Người này rốt cuộc là ai?

Đang lúc Tiểu Liên suy nghĩ thì Hoa Tịch Nguyệt từ trong phòng đi ra, tay bưng một chậu gỗ, trong chậu là quần áo bọn trẻ thay ra.

“Tiểu Thập Nhất, sau này có thể đừng tè ra quần nữa không. Chú ý một chút, ngươi không còn là trẻ con nữa.” Hoa Tịch Nguyệt nói với đứa trẻ đang chảy nước mũi trong sân.

Tiểu Thập Nhất hít nước mũi, vẻ mặt vô tội nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt bực bội lườm thẳng nhóc một cái, sau đó nhìn ra sân.

“Rầm...” một tiếng, chậu gỗ trong tay nàng rơi xuống đất.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Bách Hoa lão nhân đứng giữa sân, sắc mặt dần tái nhợt.

Bách Hoa lão nhân vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm, đôi mắt như chim ưng nhìn thẳng vào Hoa Tịch Nguyệt.

“Gia...gia gia...” Hoa Tịch Nguyệt mặt tái mét, yếu ớt gọi một tiếng.

Bách Hoa lão nhân ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cái chậu gỗ trước mặt nàng.

“Tốt lắm... Rất tốt. Lại ở đây giặt giũ nấu cơm cho người khác, làm nha hoàn.” Bách Hoa lão nhân lạnh lùng nói.

Hoa Tịch Nguyệt mặt trắng bệch, nàng hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Bách Hoa lão nhân, hỏi ngược lại: “Ta ở đây trải nghiệm một chút không được sao? Nha hoàn có gì không tốt? Ta lại không làm chuyện xấu, tại sao không thể làm nha hoàn.” Hoa Tịch Nguyệt tuy trong lòng có chút thấp thỏm nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh.

Nha hoàn thì làm sao? Nàng làm nha hoàn mấy tháng nay không thấy có gì thấp kém hơn người khác.

Nghe những lời này, Bách Hoa lão nhân đưa mắt nhìn quanh.

Lúc này sự ồn ào trong sân đã thu hút sự chú ý của các nha hoàn đang rửa bát, trông trẻ trong bếp.

Xuân Đào, Vân Hương, Y Thúy đều bước ra nhìn về phía Bách Hoa lão nhân, bọn trẻ trong sảnh thì càng thò đầu ra, rón rén nhìn trộm Bách Hoa lão nhân.

“Ở đây có phải có một người tên là Tôn Thắng không? Được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam tử ở Dur Hàng.” Bách Hoa lão nhân lạnh lùng hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt sững sờ.

Chuyện này có liên quan gì đến Tôn Thắng?

Ngay sau đó, Hoa Tịch Nguyệt trợn to mắt, hiểu ra. “Này này này! Gia gia, đừng nói bậy bạ!”

Hoa Tịch Nguyệt có chút sốt ruột, nàng ở đây không có bất kỳ quan hệ gì với Tôn Thắng mà.

Bách Hoa lão nhân hừ lạnh một tiếng, không hề tin tưởng, người tôn nữ này của ông ngày thường được nuông chiều quá mức, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Bách Hoa lão nhân sắc mặt giận dữ, lạnh lùng nói: “Về theo ta.”

“Ta không về.” Hoa Tịch Nguyệt từ chối.

Chương 442:

Nàng ở đây đâu có làm gì sai, tại sao phải về, hơn nữa nàng đã đọc sách lâu như vậy, còn đang đợi Trần Diệp trở về để áp dụng lên người hắn, nếu cứ thế mà về thì việc đọc sách học tập thời gian qua chẳng phải là uổng phí sao.

Nghe vậy, sắc mặt Bách Hoa lão nhân hoàn toàn sa sầm.

Thấy sắc mặt gia gia như mây đen ngày mưa, Hoa Tịch Nguyệt trong lòng căng thẳng, theo bản năng đề khí nội lực, bộ quần áo nha hoàn nàng đang mặc bị nội lực kích động, khẽ rung lên.

Tiểu Liên cúi đầu buông xuống, nắm chặt ống tròn hoàng kim trong tay phải, thấy Hoa Tịch Nguyệt vận nội lực, sắc mặt Bách Hoa lão nhân càng thêm âm trầm, như mực đen.

“Tốt lắm... Rất tốt Con lấy thứ ta dạy con để đối phó với ta?” Hoa Tịch Nguyệt hơi sững sờ, thu lại nội lực.

“Gia gia, không phải như ngài nghĩ đâu.” Nàng liếc nhìn ba nha hoàn cùng đám trẻ xung quanh, nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện, ở đây nhiều trẻ con.”

Hoa Tịch Nguyệt sợ nếu động thủ sẽ làm bị thương những đứa trẻ này. Nàng làm nha hoàn mấy tháng nay cũng có tình cảm với đám trẻ này.

Bách Hoa lão nhân ánh mắt sâu thẳm nhìn Hoa Tịch Nguyệt, mái tóc bạc trắng khẽ bay bay, một luồng khí thế cường đại tỏa ra từ người ông.

Nha hoàn Xuân Đào lo lắng nhìn Hoa Tịch Nguyệt, nàng đại khái đã hiểu được cuộc trò chuyện của hai người.

Quả nhiên, giống như nàng nghĩ. Hoa Tịch Nguyệt là tiểu thư nhà giàu bỏ trốn, bây giờ gia gia của nàng đã tìm đến cửa, Trần viện trưởng lại không có ở đây, phải làm sao bây giờ?

Xuân Đào cắn môi, định tiến lên nói vài câu thì Trần Vũ cùng Trần Linh đứng trong đám trẻ nhìn nhau, sau đó bước về phía Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt có ơn dạy dỗ bọn họ, không thể không quan tâm.

Nhưng lúc này Tiểu Liên tiến lên một bước, giữ vai Trần Vũ cùng Trần Linh, đồng thời, nàng liếc nhìn Xuân Đào.

Xuân Đào dừng bước.

Lúc Trần viện trưởng không có mặt, công việc trong viện có thể nói đều do Tiểu Liên thay mặt quản lý.

“Ta đi ra ngoài cùng người.” Tiểu Liên lạnh lùng nói với Hoa Tịch Nguyệt.

Nghe câu này, Hoa Tịch Nguyệt như nghe thấy tiếng trời, Tiểu Liên ngày thường có vẻ hơi đáng ghét lúc này trong mắt nàng lại chợt trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu lại, đầy biết ơn nhìn Tiểu Liên.

Tiểu Liên vẻ mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng cùng nhau đi ra ngoài sân.

Bách Hoa lão nhân dừng lại một lúc rồi cũng đi theo hai người ra ngoài.

Ra khỏi sân, Tiểu Liên quay người đóng cửa lại, cả ba người đi ra đường.

Bách Hoa lão nhân bước đi, tay áo tung bay, một tiếng gió mạnh vang lên, ông giơ ngón tay cái gầy guộc chỉ vào Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt giật mình, nàng không ngờ gia gia lại thực sự ra tay!

Thấy vậy, Tiểu Liên giơ tay ngọc lên, bắn ra mấy điểm hàn tinh.

Bách Hoa lão nhân không quay đầu lại, buông lỏng hộ thể cương khí quanh người.

“Leng keng leng keng...” Vài tiếng giòn tan, ám khí Tiểu Liên bắn ra đều rơi xuống đất.

Hoa Tịch Nguyệt lướt người ra né tránh ngón tay điểm huyết của Bách Hoa lão nhân, nàng biết Tông Sư không phải cấp bậc mà nhất phẩm có thể chống lại, tất cả nhất phẩm trước mặt Tông Sư đều giống như trẻ con.

Hoa Tịch Nguyệt thân pháp nhẹ nhàng, may mắn né được một chiêu, ngay sau đó, chưa kịp để Hoa Tịch Nguyệt có động tác gì thì một luồng kinh khí vô hình đã đánh vào người nàng. Hoa Tịch Nguyệt lập tức tê liệt toàn thân, không thể cử động.

Bách Hoa lão nhân sắc mặt âm trầm, đưa tay chộp lấy Hoa Tịch Nguyệt, đột nhiên, một tia kiếm quang lóe lên, một nữ tử mặc váy đen cầm trường kiếm đột nhiên từ phía bên cạnh xông ra.

Kiếm này nhanh đến mức cực hạn, căn bản không cho người ta kịp phản ứng, mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng!

“Xoẹt...” một tiếng nhẹ, chỉ thấy thân hình Bách Hoa lão nhân như quỷ mị, vậy mà lại né được một kiếm nhanh như chớp này.

Một kiếm chém hụt, Tần Nhất nhẹ nhàng xoay cổ tay.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Trong chớp mắt, Tần Nhất đã đâm ra mười kiếm.

Bách Hoa lão nhân lắc mình né tránh, mười kiếm liên tiếp đều chém vào không khí!

Cuộc tấn công bất ngờ này cũng khiến Bách Hoa lão nhân lùi lại một bước, Tiểu Liên nhân cơ hội nói: “Đây là địa bàn của Ngọc Diệp Đường, nàng là nha hoàn nhà chúng ta.”

Nghe vậy, Bách Hoa lão nhân hừ lạnh một tiếng. “Nàng là tôn nữ của ta, đây là chuyện gia đình Hoa gia. Không ai có quyền can thiệp!” Bách Hoa lão nhân nhìn Tần Nhất cùng Tiểu Liên, lạnh lùng nói: “Lão phu không muốn gây thù chuốc oán với Đông Hoa. Đây là chuyện gia đình của lão phu, không liên quan đến các ngươi!”

Nói xong, Bách Hoa lão nhân phẩy tay áo, vài luồng kinh khí đánh ra, Tần Nhất cùng Tiểu Liên theo bản năng thi triển thân pháp để né tránh.

“Bốp bốp bốp!” Vài tiếng động nhẹ vang lên.

Hai người cứng đờ, đều bị Bách Hoa lão nhân điểm huyệt.

“Một chén trà nữa, huyệt đạo trên người các ngươi sẽ tự động được giải.” Nói xong, Bách Hoa lão nhân đi đến bên cạnh Hoa Tịch Nguyệt, một tay xách sau lưng nàng, dưới chân điểm nhẹ, trong nháy mắt đã lao ra hơn hai mươi trượng.

Tần Nhất cùng Tiểu Liên bị điểm huyệt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bách Hoa lão nhân mang Hoa Tịch Nguyệt đi.

Chương 443:

Một chén trà sau, huyết đạo trên người hai người liền tự động được giải, Tiểu Liên nhìn con phố vắng vẻ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bức bối. Lúc Trần Diệp không có ở đây, nàng phụ trách quản lý công việc của Dục Anh Đường, bây giờ Hoa Tịch Nguyệt bị người ta mang đi, nàng lại chỉ có thể tro mắt nhìn, cảm giác bất lực chợt dâng lên trong lòng.

Lúc này, Tiểu Liên cảm thấy thực lực của mình thật sự quá yếu.

Tần Nhất hít một hơi nhẹ.

“Keng...” một tiếng, trường kiếm trong tay được tra vào vỏ.

“Chuyện này phải nhanh chóng gửi thư bồ câu, báo cho công tử.”

...

“Hu hu...” Tiếng gió hú vang, Hoa Tịch Nguyệt bị Bách Hoa Lão Nhân nắm lấy sau lưng, cơ thể cứng đờ không thể cử động.

Cảnh vật xung quanh lùi lại với tốc độ chóng mặt, Bách Hoa Lão Nhân không chạm đất, như một bóng ma lướt qua các con phố trong thành, những người qua đường chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua, tốc độ của ông ta thật sự quá nhanh.

Hoa Tịch Nguyệt nhắm mắt lại, nội lực dẫn ra từ đan điền chạy khắp kinh mạch.

Bách Hoa Lão Nhân nhận ra hành động nhỏ của Hoa Tịch Nguyệt, ông ta hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý.

Huyệt đạo một Tông Sư điểm, làm sao một người cấp bậc nhất phẩm có thể giải được.

Chẳng mấy chốc, Bách Hoa Lão Nhân đưa Hoa Tịch Nguyệt ra khỏi thành.

Lúc này trời đã tối, trên quan đạo phía nam thành người đi lại thưa thớt, trong rừng cây xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chim kêu như tiếng trẻ con khóc.

Bách Hoa Lão Nhân nhảy vào rừng.

“Bốp!” Một tiếng động nhẹ, lá cây trong rừng bị một chân giẫm nát.

Lúc này.

“Vù...” Tay áo rung lên.

Hoa Tịch Nguyệt đang bị Bách Hoa Lão Nhân nắm trong tay phải đã giải được huyệt đạo. Nàng tung người bay lên, nhảy vọt qua vài mét.

Bách Hoa Lão Nhân sững sờ một lúc, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ Hoa Tịch Nguyệt lại có thể giải được huyệt đạo mà ông ta điểm, thiên phú võ đạo của tôn nữ này thật sự là trăm năm khó gặp.

“Vù...” Bách Hoa Lão Nhân áo xám rung lên, trong nháy mắt lao ra, xuất hiện trước mặt Hoa Tịch Nguyệt. Hoa Tịch Nguyệt giật mình, theo bản năng giơ tay phải lên, đánh vào ngực Bách Hoa Lão Nhân.

Nàng chưởng pháp bay tán loạn, như hồ điệp xuyên hoa, chính là tuyệt kỹ gia truyền của Hoa gia - “Phi Hoa Hồ Điệp Chưởng”.

Bách Hoa Lão Nhân bất ngờ bị Hoa Tịch Nguyệt đánh một chưởng vào ngực.

Hoa Tịch Nguyệt giật mình, vội vàng lùi lại vài bước.

Bách Hoa Lão Nhân khẽ run lên, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

“Gia gia, sự việc không như ngài nghĩ đâu!” Hoa Tịch Nguyệt sợ hãi.

Gia phong của Hoa gia từ trước đến nay rất nghiêm khắc, mặc dù nàng được nuông chiều nhưng cũng không thể làm bừa, việc động thủ đánh gia gia chắc chắn sẽ khiến Bách Hoa Lão Nhân tức giận.

Bách Hoa Lão Nhân ngẩng đầu lên, trên người tỏa ra một khí thế uy nghiêm, lạnh lùng nhìn Hoa Tịch Nguyệt, nói: “Là ta nghĩ như thế nào? Con còn đi làm nha hoàn cho người khác, còn muốn ta nghĩ gì nữa?”

Hoa Tịch Nguyệt có chút ghen lời nhưng vẫn yếu ớt nói: “Làm nha hoàn có gì không tốt?”

“Gia gia ~~~” Hoa Tịch Nguyệt chủ động chạy đến bên cạnh Bách Hoa Lão Nhân, kéo tay ông làm nũng.

“Gia gia ~~~ Ta cũng không làm gì khác, chỉ là làm nha hoàn, chăm sóc trẻ con, coi như làm việc thiện mà, gia gia ~~~”

Hoa Tịch Nguyệt tỏ ra đáng thương, cố gắng cầu xin sự tha thứ.

Sắc mặt Bách Hoa Lão Nhân vẫn u ám.

“Vì một nam tử, con đi làm nha hoàn cho người khác! Con đặt thể diện của Hoa gia ở đâu? Con đặt thể diện của ta ở đâu?” Bách Hoa Lão Nhân lạnh lùng nói.

Hoa Tịch Nguyệt cúi đầu, bĩu môi, chỉ là làm nha hoàn thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu. Hơn nữa, ta cũng không dùng tên

thật, ai biết ta là người của Hoa gia chứ? Gia gia thật là cổ hủ.. nói cũng không hiểu.

“Thủ cung sa của con đâu? Đưa ta xem!” Bách Hoa Lão Nhân đột nhiên dùng ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt đỏ mặt, tức giận lùi lại vài bước.

“Gia gia! Sao ngài có thể nghĩ như vậy! Ta...” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tịch Nguyệt đỏ bừng, biểu cảm dần trở nên tức giận, nghi ngờ sự trong trắng của một nữ nhân, đối với nữ nhân là lời buộc tội cay nghiệt nhất.

Bách Hoa Lão Nhân không nói gì, tiến lên một bước kéo tay áo của Hoa Tịch Nguyệt, trên cánh tay trắng nõn của nàng có một dấu thủ cung sa màu đỏ.

Nhìn thấy dấu thủ cung sa này, sắc mặt Bách Hoa Lão Nhân mới dịu đi một chút, nhưng biểu cảm của Hoa Tịch Nguyệt lại trở nên lạnh lùng.

Nàng hất tay Bách Hoa Lão Nhân ra, không để ý đến ông nữa mà quay đầu bỏ đi. Hôm nay những gì gia gia làm đã khiến nàng quá đau lòng rồi.

“Con muốn đi đâu?” Bóng dáng Bách Hoa Lão Nhân lóe lên, chặn trước mặt nàng.

Hoa Tịch Nguyệt không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Bách Hoa Lão Nhân.

Thấy tôn nữ yêu quý nhất của mình lại có biểu cảm như vậy, Bách Hoa Lão Nhân ban đầu ngạc nhiên, sau đó là tức giận, mái tóc bạc trắng của ông khẽ rung lên, cả người như một con sư tử đang giận dữ.

“Tốt lắm! Càng lớn càng không coi gia gia ra gì. Đều là do ta ngày thường quá nuông chiều con!”

“Theo ta về, lão phu sẽ đích thân chọn hôn phu cho con.”

“Để hôn phu tương lai của con trị cái tính ngang bướng của con!”

Chương 444:

Nghe những lời này, Hoa Tịch Nguyệt dừng bước, mặt lạnh như băng, nói từng chữ một với Bách Hoa Lão Nhân:

“Ta không lấy chồng! Muốn lấy thì ngài lấy đi! Ta không muốn hôn nhân sắp đặt, ta muốn theo đuổi tình yêu của chính mình!” Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt bước dọc theo quan đạo, đi về hướng Dư Hàng huyện.

Bách Hoa Lão Nhân sững sờ tại chỗ, một câu nói quen thuộc vang lên trong đầu ông.

“Lời tiên bối nói, tại hạ không dám đồng tình. Nam tử gặp nữ tử mình thích, có thể nhờ bà mối đến nhà cầu hôn, nữ tử thấy nam tử mình thích, lại không thể chủ động theo đuổi. Đây là đạo lý gì?”

“Nếu tôn nữ mà ngài yêu thương nhất quyết ý muốn theo đuổi một nam tử, lúc đó, tiên bối sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là đưa nó về. Chuyện hôn nhân đại sự, sao có thể để nó tự quyết được?”

Những lời vừa rồi của Hoa Tịch Nguyệt khiến Bách Hoa lão nhân nhớ lại lời mà vị công tử bạch y đã nói khi ông gặp hần ở Khai Phong phủ ngày ấy.

“Két...” Bách Hoa lão nhân siết chặt nắm đấm, tức giận đến mức cơ thể run lên, từ nhỏ ông đã thông thạo kinh học, cầm kỳ thi họa, chịu ảnh hưởng sâu sắc của tư tưởng lễ giáo. Bây giờ nghe Hoa Tịch Nguyệt nói ra những lời như vậy, Bách Hoa lão nhân hận không thể đánh chết nàng một chương.

“Lệch lạc!” Bách Hoa lão nhân lóe lên, xuất hiện trước mặt Hoa Tịch Nguyệt, lạnh lùng nói.

Hoa Tịch Nguyệt cũng tức giận trong lòng, nhìn thẳng vào Bách Hoa lão nhân.

“Tốt tốt tốt...” Bách Hoa lão nhân liên tiếp nói ba chữ tốt, ông lập tức đánh ra mấy đạo kinh khí vô hình.

Hoa Tịch Nguyệt không né tránh, mặc cho kinh khí đánh vào người, bình tĩnh nhìn Bách Hoa lão nhân, ngực hơi phập phồng.

“Người vẫn không phục?”

“Tốt tốt tốt... Đợi ta trở về, xem ta có cảm tức người ba năm không! Để người biết thế nào là quy củ.” Bách Hoa lão nhân liên tiếp đánh ra mấy đạo kinh khí, hoàn toàn phong bế kinh mạch của Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt cắn môi, giọng nói run lên vì tức giận:

“Ta đã ở trong cốc mười tám năm rồi, ta chỉ muốn ra ngoài xem một chút thôi. Ta có gì sai, ta chỉ làm nha hoàn, ta lại không làm chuyện xấu.”

“Tại sao?” Bách Hoa lão nhân lạnh lùng nói: “Chỉ vì ta là gia gia của con!” Nói xong, Bách Hoa lão nhân xách Hoa Tịch Nguyệt lên, sải bước rời đi.

Trời dần tối, mặt trời đã lặn xuống đường chân trời, trên bầu trời chỉ còn lại một mảnh màu cam đỏ, thay vào đó là màn đêm màu xanh đậm.

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn về hướng Dur Hàng huyện.

Lúc này, trong lòng nàng lại có thêm một tia mong đợi, mong rằng Trần Diệp có thể xuất hiện, nếu là hắn, nhất định có thể cứu mình chứ?

Hoa Tịch Nguyệt nhớ lại hình ảnh Trần Diệp mặc bạch y, dáng vẻ tuấn tú xuất thần. Đáng tiếc, cho đến khi ánh tà dương cuối cùng biến mất cũng không có ai xuất hiện, ánh sáng trong mắt Hoa Tịch Nguyệt dần dần mờ đi.

Nàng nhắm mắt lại.

...

Đêm tối như mực, ánh trăng lạnh lẽo trải dài trên mặt đất, giống như một lớp vải mỏng.

Dục Anh Đường Dư Hàng.

Hai bên tám biển treo hai chiếc đèn lồng, phát ra ánh sáng mờ ảo, mà trên con phố dài không người đột nhiên xuất hiện một bóng người bạch y, Trần Diệp dừng lại, nhìn tám biển Dục Anh Đường, trong lòng có chút cảm khái.

Xa nhà gần một tháng, không biết mấy đứa trẻ ở nhà có

Trần Diệp từ Thiếu Lâm một đường chạy đến Dư Hàng, từ hoàng hôn đến khi đèn đường mới lên, cuối cùng cũng về đến nhà.

Trần Diệp khẽ mỉm cười, đi về phía cổng lớn.

“Vèo...” một tiếng nhẹ vang lên, một bóng người nhẹ nhàng từ trên tường viện bên cạnh nhảy ra, người đến cung kính đáp trước mặt Trần Diệp, quỳ một gối xuống, mùi hương hoa quế thoang thoảng bay tới.

“Công tử, thuộc hạ làm việc không tốt, thỉnh trách phạt.” Giọng nói hơi e lệ của Tàn Nhất vang lên.

Nghe vậy, Trần Diệp dừng bước, nét mặt hơi ngưng trọng. “Chuyện gì vậy? Mấy đứa trẻ trong đường có chuyện gì sao?”

Trần Diệp trong lòng căng thẳng, cau mày, lúc hấn ra ngoài lại không thể sử dụng Quan Tinh Thất.

Tần Nhất cung kính nói: “Bọn trẻ không sao, nhưng nha hoàn Tiểu Nguyệt đã bị gia gia của nàng đưa đi. Đối phương là Bách Hoa Lão Nhân, thuộc hạ không phải là đối thủ của ông ta.”

Trần Diệp chợt hiểu ra, chuyện này hẳn đã dự đoán được khi gặp Bách Hoa Lão Nhân rồi. Không ngờ Bách Hoa Lão Nhân lại thực sự tìm được Hoa Tịch Nguyệt. Không biết là mượn thế của Thiên Cơ Lôu hay là lời tiên tri của Thần Cơ Môn nhỉ.

Trần Diệp thở phào nhẹ nhõm, thân nhiên nói: “Ta biết rồi. Thuộc hạ sẽ lập tức điều động người đến Bách Hoa Cốc.” Tần Nhất vẫn giữ tư thế quỳ một gối nói.

Trần Diệp vừa bước đi thì dừng lại, có chút ngạc nhiên nói: “Người muốn làm gì?”

“Đưa... Đưa người về.” Tần Nhất do dự nói.

Trần Diệp cười nói: “Người ta là đại tiểu thư bỏ trốn, gia gia tìm đến cửa đưa nàng về. Cái này người cũng không cho phép sao? Tuy nàng là nha hoàn trong đường nhưng không ký giấy bán mình, đưa về làm gì? Một tháng bốn lượng, thuê một võ giả nhất phẩm đỉnh phong làm nha hoàn, rất hời rồi.”

“Đi thì đi thôi.”

Chương 445:

Trần Diệp cười cười, vỗ nhẹ vai Tần Nhất, ra hiệu cho nàng đứng dậy.

Tần Nhất đứng dậy. “Đệ tử người nhận thế nào?”

Trần Diệp vừa đi về phía Dục Anh Đường, vừa hỏi băng quơ.

“Tư chất cũng tạm được, không đến hai mươi năm sẽ có thành tựu.” Trần Diệp gật đầu.

Thần Đại Thanh Ninh là đồ đệ của Tần Nhất, không có quan hệ gì với hắn.

“Đúng rồi, tính ngày thì Đại Minh cũng nên đến Liêu quốc rồi chứ?”

Tần Nhất khẽ gật đầu: “Hai ngày trước Hoàng Tam gửi bồ câu, nói đã đến biên giới. Tính toán hành trình của họ thì hẳn là đã đến Đại Liêu rồi.”

“Tốt.” Trần Diệp gật đầu, đi đến trước cửa Dục Anh Đường, đưa tay đẩy cửa bước vào trong.

“Người về đi, để Hoàng Tam bọn họ ở biên giới chờ đón Đại Minh là được.” Lời chỉ thị của Trần Diệp từ trong cửa nhẹ nhàng truyền ra.

Tần Nhất khẽ cúi người, mũi chân nhẹ nhàng chạm đất, bay lên trong đêm tối, nhảy lên tường viện, vài bước sau, bóng dáng của nàng liền biến mất.

...

Đại Liêu, trên đường quan ngoài Vương thành.

Đêm tối dày đặc, trăng sao thưa thớt, Đại Minh cùng Hùng Sơn cùng cười khoái mã, tay cầm đuốc, ánh sáng từ đuốc chiếu lên khuôn mặt hơi mệt mỏi của hai người.

Cả hai đã bôn ba nhiều ngày, cuối cùng cũng đến Đại Liêu.

“Minh đệ, có lẽ người không biết họ Gia Luật ở Đại Liêu có ý nghĩa gì. Đợi vào Vương thành, ta sẽ cho người mở mang tầm mắt.” Hùng Sơn liếc nhìn Đại Minh bên cạnh đang chăm chú nhìn đường, cười bí hiểm.

Đại Minh quay đầu lại, ngây thơ gãi đầu.

Gia Luật? Đây không phải chỉ là họ sao? Có gì khác biệt chứ?

Hắn quay đầu lại, tiếp tục nghiêm túc nhìn đường, sắc trời quá tối, dù có cầm đuốc thì đường cũng không dễ nhìn rõ.

Hùng Sơn đưa mắt nhìn xung quanh, mặc dù không thể nhìn rõ những thứ ở xa nhưng trong mắt hắn vẫn hiện lên một chút hoài niệm.

Lúc người đã đủ hiểu về quê hương mình thì chỉ cần một số hình bóng sự vật cũng có thể gợi lên ký ức của bản thân.

Hùng Sơn hơi thả lỏng dây cương, giảm tốc độ chạy của ngựa.

Quả thật là càng gần nhà thì càng hồi hộp, trong lòng hắn có chút cảm khái. Hùng Sơn đã tìm kiếm mẫu thân ở Đại Vũ nhiều năm, hôm nay về nhà, tâm trạng hắn có chút phức tạp.

“Haiz...” Hùng Sơn thở dài một tiếng, kéo dây cương, hai chân kẹp chặt, con ngựa dưới hông như mũi tên lao ra.

Đại Minh cũng không kém cạnh, bám sát bên cạnh Hùng Sơn.

Cả hai huynh đệ nhanh chóng lao đến dưới Vương thành của Đại Liêu.

“Ai đó!” Giọng nói thô kệch của tướng lĩnh canh giữ thành vang lên từ trên tường thành.

Đại Minh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên bức tường thành cao năm trượng đứng hàng chục binh lính, tay bọn họ cầm nỏ, ánh mắt lạnh lùng.

Hùng Sơn khẽ động tai, suy nghĩ một chút về giọng nói của tướng lĩnh canh giữ thành rồi đột nhiên ngẩng đầu, cười lớn:

“Thì ra là huynh đệ Tiêu Sách! Đã vài năm không gặp, vẫn khỏe chứ?” Tướng lĩnh canh giữ thành trên tường thành sững sờ.

Giọng nói này nghe sao quen thuộc thế.

Chỉ thấy Hùng Sơn giờ cao đĩnh, chiếu sáng khuôn mặt mình.

Tướng lĩnh canh giữ thành Tiêu Sách trên tường cúi đầu xuống, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của Hùng Sơn, hấn sững sờ. Khoảnh khắc tiếp theo, biểu cảm trên khuôn mặt hấn chuyển sang vui mừng khôn xiết.

“Lục điện hạ!” Tiêu Sách hét lên kinh ngạc.

“Ha ha ha ha ha...” Hùng Sơn cười lớn, tiếng cười vang dội. “Nhanh mở cổng thành, Lục vương tử đã trở lại rồi!”

Tiêu Sách đá vào hông tên lính bên cạnh, trên tường thành lập tức trở nên bận rộn.

Hùng Sơn quay đầu nhìn về phía Đại Minh, nháy mắt với người huynh đệ kết nghĩa lực lưỡng của mình.

Đại Minh gãi đầu, không hiểu.

“Kéo kẹt...” Cánh cổng thành đóng chặt được lính kéo lên, tướng giữ thành Tiêu Sách phi ngựa ra.

“Lục điện hạ!” Tiêu Sách vẻ mặt vui mừng nhìn Hùng Sơn. Khuôn mặt thô kệch của Hùng Sơn tràn đầy nụ cười, Tiêu Sách liếc nhìn phía sau Hùng Sơn, kinh ngạc nói:

“Lục điện hạ, sao ngài trở về mà không thông báo cho mật thám biên giới. Nếu bệ hạ biết ngài trở về thì nhất định sẽ phái người đến đón ngài.”

Hùng Sơn kéo nhẹ dây cương, cười lắc đầu: “Không cần phô trương như vậy. Tiêu huynh đệ, mấy năm không gặp, người càng thêm cường tráng rồi.” Hùng Sơn đánh giá người bạn thời thơ ấu trước mặt, nói đùa.

Vị tướng tên Tiêu Sách cười: “Cũng tạm, cũng tạm.”

Hắn liếc nhìn, chú ý đến Đại Minh đi bên cạnh, sắc mặt liền thay đổi, Tiêu Sách vừa định nói gì đó thì Hùng Sơn giơ tay ngăn hắn lại.

“Đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, Trần Đại Minh.” Hùng Sơn giới thiệu với Tiêu Sách.

Nghe vậy, biểu cảm của Tiêu Sách không khỏi nghiêm túc hơn vài phần. Hắn do dự một chút mới cung kính chấp tay:

“Trần huynh đệ!” Đại Minh vội vàng đáp lễ: “Tiêu... Tiêu huynh đệ!”

Hùng Sơn phát tay: “Ta về phủ trước. Mấy năm ta đi, trong phủ không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Tiêu Sách suy nghĩ một chút liền lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Hùng Sơn gật đầu: “Không có chuyện gì là tốt rồi.” Hắn lại quay đầu nhìn Đại Minh đang đi song song với mình, nói: “Minh đệ, người có đói không?”

Đại Minh hơi ngại ngùng gãi đầu: “Hơi hơi.” Vừa nói xong thì bụng Đại Minh đã kêu ùng ục.

Hùng Sơn không nhịn được cười lớn. “Tiêu huynh đệ, làm phiền người đi trước một bước, nói với người trong phủ ta bày tiệc lớn nhé!”

Chương 446:

Bóng đêm thâm trầm, trước một hào trạch rộng lớn lộng lẫy đầy đèn lồng đỏ treo cao, một nhóm nữ nhân trẻ đẹp đang đứng chờ đợi. Bên cạnh còn có vài nha hoàn, những nữ tử này ngóng về phía cuối con phố, vẻ mặt vừa hồi hộp vừa mong đợi.

Không lâu sau, tiếng vó ngựa vang lên từ xa. Hai bóng người cưỡi ngựa phi nhanh về phía họ. Đằng sau là một đoàn kỵ binh cầm đuốc sáng rực, soi đường cho họ.

“Minh đệ, nhìn xem, đây là nhà của ta.” Hùng Sơn chỉ vào hào trạch gần đó, cười lớn.

Đại Minh ngẩng đầu nhìn liền mở to mắt kinh ngạc.

“Ngôi nhà.., thật tráng lệ! Đại ca, đây là nhà của người sao?” Đại Minh nhìn hào trạch trước mặt, lớn gấp mười lần Dục Anh Đường, không nói nên lời.

Điều làm hắn ngạc nhiên hơn nữa là hai bên hào trạch treo đầy đèn lồng đỏ rực, ánh sáng chiếu lên tấm biển lớn, làm nổi bật ba chữ vàng lớn: “Tĩnh Vương Phủ!”

Nhìn thấy ba chữ “Tĩnh Vương Phủ”, Đại Minh giật mình, chột hiệu ra. “Đại ca... Người... người là Vương gia sao?” Khuôn mặt chất phác của Đại Minh lộ rõ vẻ kinh ngạc. Dù không hiểu nhiều về thế sự nhưng hắn vẫn biết Vương phủ là gì, hắn từng thấy trong truyện tranh rồi.

Khuôn mặt thô kệch của Hùng Sơn nở một nụ cười nhẹ nhưng đầy uy nghiêm.

Ở Đại Vũ, hẳn chẳng là gì cả nhưng trở về Đại Liêu, hẳn là người con được Hoàng đế Đại Liêu coi trọng nhất!

Lục hoàng tử - Tĩnh Vương! Ứng cử viên cho ngôi vị Hoàng đế Đại Liêu đời kế tiếp.

“Vào phủ thôi, Minh đệ!” Hùng Sơn nhảy xuống ngựa, Đại Minh cũng vội vàng xuống theo.

Thấy Hùng Sơn trở về, mấy nữ tử xinh đẹp đứng trước phủ đều chạy ra đón.

“Vương gia...”

“Vương gia.”

Một đám mỹ nữ vây quanh hẳn. Các nàng nhìn Hùng Sơn, trong mắt mỗi người đều ánh lên vẻ u oán cùng vui mừng khi được gặp lại sau bao ngày xa cách.

Hùng Sơn cười nhìn Đại Minh, giới thiệu: “Các nàng là thiếp của ta.”

Đại Minh nghe vậy thì sững sờ, nhiều.. nhiều người như vậy sao? Hẳn phải gọi các nàng như thế nào? Mỗi người đều gọi tâu tâu sao?

Đại Minh còn đang lưỡng lự thì Hùng Sơn đã khoác vai hẳn, nói với những nữ tử xung quanh: “Các nàng về phòng trước đi. Có chuyện gì thì ngày mai hãy nói.” Lúc nói những lời này, khuôn mặt thô kệch của Hùng Sơn toát lên vẻ uy nghiêm, một cỗ khí thế thượng vị giả lâu năm phát ra.

Mấy người thiếp nghe vậy thì cúi đầu thi lễ một cái rồi tản ra. Dù đã xa phủ nhiều năm, nhưng vẫn có thể thấy rõ uy quyền của Hùng Sơn trong phủ.

“Đại... Đại ca... Người cùng các tâu tâu đã lâu không gặp, sao không trò chuyện thêm một chút?” Đại Minh không hiểu.

Lúc hắn trở về Dur Hàng, còn cùng Uyên Nhi đi dạo phố một lúc cơ mà.

Hùng Sơn khoác vai Đại Minh, giọng nói trầm âm: “Hong nhan như y phục, huynh đệ như thủ túc. Minh đệ, làm sao các nàng có thể so sánh với đệ được?”

“Đi thôi, đi ăn trước đã. Đệ chắc là đói lắm rồi phải không? Tiệc đã chuẩn bị sẵn trong phủ rồi. Tối nay huynh đệ ta cứ uống trước một bữa, cũng đã muộn rồi, tạm thời vậy thôi.”

“Ngày mai ta sẽ gọi các dũng sĩ trong phủ đến, để mọi người làm quen với nhau.”

Hùng Sơn ôm Đại Minh, sải bước vào đại sảnh của Vương phủ.

Đại Minh gật đầu lia lịa, nước miếng không ngừng tiết ra, hắn đã đói từ lâu rồi.

Bước vào đại sảnh, trên chiếc bàn tròn lớn bằng gỗ hồng sắc đã bày sẵn đầy đủ các món ăn tinh tế, hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ mấy đĩa thức ăn khiến người ta thèm ăn, miệng đầy nước miếng, mấy vò rượu ngon đã được mở nắp, đặt bên cạnh bàn, hương rượu thanh khiết lan tỏa khắp phòng.

Trong đại sảnh có vài nha hoàn cùng gia nhân đang đứng.

Hùng Sơn liếc nhìn họ, sau đó phẩy tay một cái ra hiệu cho họ lui xuống, mấy nha hoàn cùng gia nhân cúi đầu chào, không dám nói gì thêm mà chỉ lặng lẽ rời đi.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Đại Minh cùng Hùng Sơn. Đại Minh nhìn chăm chăm vào những món ăn ngon trên bàn, nuốt nước miếng ừng ực.

“Ot ot ot...” Bụng hắn lại réo lên vì đói rồi.

Hùng Sơn không nhịn được cười lớn: “Mời ngồi!”

Hai người ngồi xuống, Đại Minh không kìm được nữa liền cầm đũa ăn ngấu nghiến.

Hùng Sơn đưa cho Đại Minh một vò rượu, hai người cùng ly nhẹ rồi bắt đầu uống. Bọn họ đã vượt đường xa từ Dư Hàng lên phía bắc, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Giờ đây có rượu ngon, thức ăn ngon như vậy, bọn hắn đã không thể kiềm chế được nữa.

Bên ngoài đại sảnh, vài gia nhân đang đứng đợi lệnh của chủ nhân.

“Lộp cộp lộp cộp...” Tiếng bước chân vội vã vang lên, các gia nhân ngẩng đầu nhìn, một nam tử cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt đỏ tía đang chạy đến.

“Vương gia có ở trong đó không?” Nam tử giọng nói trầm đục hỏi các gia nhân.

Thấy nam tử này, các gia nhân đồng loạt nhìn nhau, chợt một người bước lên, nói: “Tiêu đại nhân, Vương gia đã dặn, ngài ấy vừa trở về, không gặp bất kỳ ai.”

“Vương gia vừa trở về, ta đến thỉnh an ngài ấy.” Tiêu Thành giọng trầm trầm nói.

Người gia nhân vừa trả lời dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Vương gia nói, không gặp bất kỳ kẻ nào.”

Nghe vậy, Tiêu Thành hơi cau mày.

Hắn thân làm dũng sĩ số một của Tĩnh Vương phủ, trước đây hắn rất được Lục hoàng tử yêu thích, sao Vương gia trở về mà lại không gặp cả hắn rồi?

Chương 447:

Tiêu Thành đang suy nghĩ thì chợt nghe thấy giọng nói của Hùng Sơn vọng ra từ đại sảnh.

“Minh đệ, uống đi! Đây là rượu mạnh thượng hạng, uống vào như lửa đốt! Một vò này, ngay cả ta cũng không chịu nổi đâu.”

Tiêu Thành khựng lại.

Minh đệ?

Hắn tròn tròn mắt, nhìn người hầu: “Bên trong ngoài Vương gia ra còn có người khác?”

Người hầu lãnh đạm liếc nhìn Tiêu Thành. “Bên trong còn có một tráng hán cao sáu bảy thước. Vương gia đang uống rượu với hắn.” Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Thành hơi biến đổi.

Vương gia vừa mới trở về, không gặp ai, vậy mà lại uống rượu với một đại hán?

Tiêu Thành đứng giữa sân, ánh trăng rọi lên mặt hắn, biểu cảm lúc vui lúc buồn.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Thành quay đầu, sải bước rời đi.

Người hầu vừa đáp lui về sau một bước, tiếp tục canh giữ trước cửa, mà trong sảnh lại không ngừng vang lên tiếng cụng ly.

.....

“Hự...” Đại Minh từ từ mở mắt, trước mắt một mảnh mờ hồ. Hắn lắc đầu, ngồi dậy khỏi giường, cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng.

Đại Minh nhìn chiếc giường xa lạ thì hơi sững sờ.

Đây là đâu?

“Trần đại nhân, ngài tỉnh rồi?” Một giọng nói êm ái dễ nghe truyền đến từ bên cạnh.

Đại Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nha hoàn mặc áo xanh lục đang đứng bên cạnh, cung kính nhìn Đại Minh, trên tay nàng còn bưng một khay gỗ, bên trong xếp ngay ngắn một bộ cẩm y màu xanh lam, ánh nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ, chiếu lên bộ quần áo vải vóc trơn nhẵn, là loại tơ lụa thượng hạng.

“Trần đại nhân, Vương gia nói nếu ngài tỉnh rồi thì để nô tỳ giúp ngài thay quần áo. Vương gia đang đợi ngài ở hậu hoa viên.” Nha hoàn trông chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, giọng nói non nớt, ánh mắt nhìn Đại Minh mang theo một chút sợ hãi.

Đại Minh sững sờ một lúc mới nhớ lại chuyện xảy ra tối qua. Hắn cúi đầu nhìn xuống người, phát hiện bộ quần áo vải thô trước đó đã bị người ta cởi ra.

Thấy mình chỉ mặc độc chiếc quần ngủ trắng, Đại Minh sững sốt một chút, không nhớ nổi mình cởi đồ lúc nào tối qua. Hắn chỉ nhớ hình như mình uống mấy vò rượu với Hùng Sơn rồi gục luôn trên bàn. Còn chuyện sau đó, làm thế nào lại đến đây, Đại Minh chẳng nhớ gì cả.

Tiểu nha hoàn thành thành thật thật đứng ở bên cạnh, cung kính nhìn Đại Minh.

Nghĩ một hồi, Đại Minh vẫn nghĩ mãi mà không rõ, cũng không muốn nghĩ nữa.

“Đưa quần áo cho ta. Để ta tự mặc.” Đại Minh nói với tiểu nha hoàn.

Nghe vậy, nha hoàn tái mặt, nàng vội vàng đặt khay gỗ đựng quần áo sang một bên rồi quỳ xuống đất, nước mắt rơi lã chã, nha hoàn run rẩy nói: “Trần.. Trần đại nhân... Có phải nô tỳ làm gì không tốt không...” Tiểu cô nương khóc như mưa, cả người đều run lên.

Đại Minh sững sờ một chút rồi hiểu ra, hấn luống cuống: “Ngươi khóc gì? Đừng khóc nữa. Ta chỉ muốn tự mặc quần áo thôi.”

“Ngươi..., ngươi mau đứng dậy.”

Đại Minh cuống quýt, hấn xuất thân từ Dục Anh Đường, nào có ai hầu hạ mặc quần áo bao giờ.

Tiểu cô nương quỳ trên đất khóc không ngừng.

Đại Minh đau cả đầu, hấn trực tiếp xuống giường kéo nha hoàn dậy.

“Đừng khóc nữa, để ta tự mặc quần áo.” Đại Minh một tay kéo tiểu cô nương đặt sang một bên rồi tự cầm lấy bộ cẩm y màu xanh, mặc vào.

Nha hoàn đứng bên cạnh, mắt đỏ hoe, ngây người nhìn Đại Minh tự mặc quần áo.

Chẳng mấy chốc, Đại Minh mặc xong quần áo cùng giày vải mới. Hấn sờ vào vải vóc trơn láng trên người, không khỏi cười toe toét.

Đây là lần đầu tiên Đại Minh mặc lụa là, cảm giác tốt hơn vải thô nhiều quá.

Đại Minh gãi đầu một cái, cười hai tiếng, bỗng nhiên, Đại Minh vỗ đầu, nhớ ra một chuyện. Hấn lo lắng quay đầu nhìn nha hoàn bị mình kéo sang một bên. “Ngươi có thấy, trong ngực ta có một túi gấm nhỏ không? Bên trong có đồ.”

Đại Minh lo lắng nhìn nha hoàn, trong bộ quần áo vải thô của hắn có vật của Tú Tú tặng.

Chính là chiếc vòng cổ răng hổ đó.

Nha hoàn rút rè nhìn Đại Minh, nước mắt lưng tròng, nàng đi về phía đầu giường, nơi đó có một chiếc tủ nhỏ, nha hoàn đến bên tủ, cúi xuống kéo cửa tủ ra, lấy một bộ quần áo vải thô đã được giặt sạch sẽ cùng gấp gọn gàng được đặt trong đó.

Chính là bộ Đại Minh mặc hôm qua.

Thấy quần áo của mình, Đại Minh vội vàng đi tới, trên bộ quần áo gấp gọn có một túi gấm màu đỏ.

Đại Minh sờ qua túi gấm, cảm nhận được chiếc vòng cổ răng hổ.

May quá, vòng cổ vẫn còn.

Đại Minh thở phào nhẹ nhõm, hắn nhét túi gấm vào ngực rồi cười với nha hoàn.

“Đại ca ta ở đâu? Người dẫn ta đi đi.”

Nha hoàn mắt đỏ hoe, trên mặt còn vương nước, đôi mắt to tròn chớp chớp. Nàng dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, nhỏ giọng nói: “Trần đại nhân, ngài đi theo ta.”

Nha hoàn nhẹ nhàng bước đi trước, Đại Minh thì gãi đầu đi theo sau nàng.

Trần đại nhân? Đây là lần đầu tiên có người gọi hắn là Trần đại nhân.

Đại Minh không khỏi cười ngây ngô. Hắn nào phải đại nhân gì, chỉ là một tiểu phu thôi.

Nha hoàn một đường dẫn Đại Minh ra khỏi phòng.

Chương 448:

Nhìn thấy sắc trời, Đại

Bầu trời đã bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ một nửa, bây giờ đã là lúc chạng vạng. Hai người đi trong vườn phủ một lúc thì một hoa viên rộng rãi hiện ra trước mắt, trong vườn hoa cỏ rục rờ, núi giả, hồ nước róc rách, cảnh sắc thật sự rất đẹp.

Đại Minh bước vào vườn thì thấy bốn bóng người đứng trong vườn, một người đứng bên hồ, ba người còn lại đứng phía sau, nghe thấy tiếng bước chân, bốn người đồng thời quay đầu lại.

“Minh đệ!” Bên hồ, một nam tử mặc măng bào tử sắc, dáng người cao lớn, vẻ mặt uy nghiêm cất tiếng gọi to.

Đại Minh nhìn thấy người này thì hơi sững sờ. hắn nhìn kỹ một lúc mới nhận ra đó là Hùng Sơn.

“Đại ca!” Mắt Đại Minh sáng lên, chạy đến trước mặt Hùng Sơn, hắn nhìn Hùng Sơn, vui mừng nói: “Đại ca, bộ quần áo này của ngươi... Thật oai phong!”

Nghe Đại Minh nói, Hùng Sơn không khỏi cười lớn. “Minh đệ, đây là măng bào đấy.”

Đại Minh không hiểu măng bào là gì, hắn chỉ biết hoa văn trên người Hùng Sơn rất đẹp, ánh nắng chiếu vào như thể đang sống vậy.

“Thật oai phong...” Đại Minh không khỏi thốt lên một lần nữa.

“Nói chuyện với Vương gia mà không có chút quy củ nào sao?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ bên cạnh.

Đại Minh hơi sững sờ, quay đầu lại đã thấy một nam tử mặt đỏ tía đang nhìn chằm chằm hắn.

Hai nam tử lực lưỡng bên cạnh cũng đang quan sát Đại Minh, một người dáng người thẳng tắp, mặt trắng không râu, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén nhìn Đại Minh, người còn lại thì thấp hơn một chút, có râu dài, nhưng cánh tay đặc biệt to lớn, gần bằng nửa người.

Đại Minh sững sốt nhìn Tiêu Thành mặt đỏ tía, hắn cảm thấy ánh mắt Tiêu Thành nhìn mình có vẻ thù địch.

Mình đâu có đắc tội gì hắn ta?

Đại Minh trầm nghĩ.

Hùng Sơn liếc nhìn Tiêu Thành một cái rồi xua tay, ngữ khí bình thản nói: “Đại Minh là nghĩa đệ của ta, không cần nhiều lễ nghi như vậy. Sau này các người gặp Đại Minh thì cứ như gặp bản vương vậy.”

Hùng Sơn nghiêm nghị nói.

Nghe những lời này, đồng tử của Tiêu Thành co lại, hai tay siết chặt.

Gặp Đại Minh như gặp Lục điện hạ? Đây là sủng ái bọc nào chứ! Hắn là dũng sĩ số một của vương phủ cũng không có được đãi ngộ như vậy!

Nam tử mặt trắng cùng nam tử râu dài bên cạnh nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người này đến từ đâu mà lại được Lục điện hạ tin tưởng như vậy.

“Minh đệ, ba vị này đều là dũng sĩ trong phủ của ta.”

“Vị này là dũng sĩ số một, tên là Tiêu Thành, tinh thông thuật cưỡi ngựa bắn cung.”

“Vị này tên là Gia Luật Chân, giỏi về thuật cưỡi ngựa, ở Đại Liêu có thể xếp vào hàng ngũ, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn.”

“Cuối cùng là vị này tên là Tiêu Tả, trời sinh thần lực, một đôi cánh tay có thể ngăn cản ngựa phi nước đại, tương đối phi phàm.”

Hùng Sơn giới thiệu từng người cho Đại Minh. Đại Minh chấp tay chào họ, cười ngây ngô.

Nhìn thấy khuôn mặt thật thà chất phác của Đại Minh, trong lòng Tiêu Thành không khỏi có chút bức bối. Loại người này cũng xứng làm nghĩa đệ của Lục điện hạ sao? Ngoại trừ thân hình cường tráng, Tiêu Thành không nhìn ra Đại Minh có chút ưu điểm nào. Khuôn mặt đó càng không có chút uy nghiêm nào, trông giống như dân chúng thấp cổ bé họng của Đại Vũ, ánh mắt Tiêu Thành nhìn Đại Minh thêm một chút khinh thường cùng ghen tị.

Gia Luật Chân cùng Tiêu Tả thì không nghĩ nhiều như vậy. Hai người đồng thời chấp tay, cung kính đáp lễ Đại Minh.

“Hôm qua bản vương cùng Đại Minh về quá muộn, không có thời gian tổ chức yến hội, hôm nay coi như là bản vương tẩy trần cho Đại Minh.”

Ánh mắt Hùng Sơn lóe lên, oai phong凛冽, trên người hắn luôn tỏa ra khí thế của thượng vị giả. Điều này khiến Đại Minh đứng bên cạnh có chút không thoải mái.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hùng Sơn lộ ra dáng vẻ này.

Hùng Sơn nhìn Đại Minh, nói: “Minh đệ, chúng ta lại uống thêm một bữa nữa nhé. Hôm qua chuẩn bị quá vội vàng, hôm nay, ta đã chuẩn bị cho ngươi mỹ cơ, vũ thiếp, đây là những phong cảnh ngươi không thể thưởng thức được ở Đại Vũ đâu!”

Mặt trời lặn về phía tây, nhuộm đỏ cả bầu trời, trong Tỉnh Vương phủ, giữa đại sảnh rộng rãi cùng sạch sẽ, một nhóm vũ cơ mặc váy mỏng manh, thân hình uyển chuyển đang đứng. Động tác của các nàng nhẹ nhàng từ tốn, điệu múa mê người, váy mỏng trên người các nàng đung đưa theo từng động tác, để lộ những đường cong tuyệt đẹp.

“Xoạt xoạt...” Các vũ cơ chân trần trắng như tuyết, giẫm lên trên thảm, mỗi nụ cười đều mang một vẻ đẹp riêng.

Hùng Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, trước mặt là một chiếc bàn nhỏ, bên trên đặt đủ món ngon cùng mỹ tửu. Mà ở hai bên đại sảnh thì có bốn người ngồi chia nhau, Tiêu Tả với trời sinh thần lực cùng Gia Luật Chân mã thuật vô song đang ngồi ở phía đông, Đại Minh cùng Tiêu Thành thì ngồi ở phía tây.

Chương 449:

“Xoạt xoạt...” Vũ cơ ở giữa đại sảnh bước chân nhẹ nhàng, bàn tay vỗ nhẹ, một mùi hương thoang thoảng từ các nàng tỏa ra, mấy nam tử có mặt đều say mê ngắm nhìn nhóm vũ cơ này.

Tiêu Tả một đôi tay khác thường nhân cơ hội nhìn chăm chăm vào một vũ cơ, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Gia Luật Chân thì vẫn bình thản, cầm ly rượu trên bàn lên nhấp một ngụm.

Tiêu Thành ngồi ở phía tây liếc nhìn Đại Minh bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia khinh bỉ. Chỉ là vài nữ tử thôi, có cần phải làm quá lên như vậy không?

Tiêu Thành biểu lộ trầm muộn bùng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Loại người này cũng xứng làm huynh đệ kết nghĩa của Lục điện hạ sao?

Mặt hần dần đỏ, hơi men bốc lên, càng nghĩ càng tức.

Đại Minh ngồi cách Tiêu Thành không xa, cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng, hần nhìn chăm chăm vào món ăn trên bàn, mặt đỏ như hồng khi, ngay khi những vũ cơ này bước vào thì Đại Minh đã cúi đầu xuống. Hần không dám nhìn.

Giữa ban ngày ban mặt, sao bọn họ lại ăn mặc hở hang như vậy?

Đại Minh có chút không hiểu, cũng không dám nhìn nhiều.

Hùng Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa nhìn thấy tất cả phản ứng của Đại Minh, Hùng Sơn thầm cười.

Người huynh đệ kết nghĩa này của mình thật là ngây thơ, lúc hấn bằng tuổi với Đại Minh thì không biết đã đầy bao nhiêu nha hoàn rồi mà Đại Minh thậm chí còn không dám nhìn.

Khó trách hấn có thể làm những việc như kể “chuyện của Tú Tú” cho Trương Uyển Nhi, thật là không có chút kinh nghiệm nào.

Hùng Sơn không nhịn được trêu chọc Đại Minh, cười nói: “Minh đệ, những vũ cơ này, đệ có người nào ưng ý không? Chỉ cần ưng ý, tối nay nàng ta có thể đến phòng đệ.”

Đại Minh ngẩng đầu lên, mặt đỏ như mông khi, hấn lấp bắp lắc đầu, đỏ mặt nói: “Không... Không cần...”

Những vũ cơ đang nhảy múa cũng liếc nhìn Đại Minh.

Cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, Đại Minh càng cảm thấy không thoải mái.

Tiêu Thành ngồi bên cạnh Đại Minh đặt ly rượu xuống, trong mắt tràn đầy khinh bỉ. Hấn quay lại nhìn Đại Minh, giọng nói mang theo chút men say.

“Đại Minh huynh đệ, các nàng chỉ là một đám nữ nhân, là đồ chơi của nam nhân chúng ta. Người căng thẳng như vậy làm gì?”

Đại Minh có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành, hấn gãi đầu, cười ngây ngô: “Cha ta đã nói, dù là nam hay nữ thì đều bình đẳng, không có cao thấp quý tiện.”

Tiêu Thành nghe vậy, không khỏi khịt mũi coi thường. “Cha của ngươi? Cha của ngươi là ai, lại cho rằng nam cùng nữ bình đẳng? Thật nực cười.”

“A ha ha ha...”

Nghe vậy, nụ cười ngây ngô trên mặt Đại Minh đông cứng lại một lúc. Hắn từ từ quay đầu, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thành.

Mà Tiêu Thành dù đang trong men say nhưng không hiểu sao lại rùng mình.

“Tiêu Thành!” Hùng Sơn ở vị trí chủ tọa đột nhiên nổi giận, đập bàn đứng dậy, giận dữ nhìn đối phương.

Tiêu Thành nghe thấy giọng nói giận dữ của Hùng Sơn, cơ thể theo bản năng liền run lên, lập tức tỉnh táo, nhận ra những lời mình vừa nói có chút không ổn. Hắn vội vàng đứng dậy, trên trán lấm tấm giọt mồ hôi. “Vương gia, thuộc hạ vừa rồi uống say quá...”

Hùng Sơn vẻ mặt nghiêm nghị, đôi mắt như hổ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thành. Hắn lạnh lùng nói: “Bản vương đã từng nói, gặp Đại Minh như gặp bản vương?”

Tiêu Thành càng tỉnh táo hơn, trong lòng hồi hận, sau lưng đã ướt đẫm một mảnh.

Hùng Sơn hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Bản vương thấy Tiêu thiên phu trưởng hình như uống say quá rồi. Có ai đưa Tiêu thiên phu trưởng về phòng không?”

Người hầu bên cạnh bước lên một bước, đỡ lấy Tiêu Thành.

Tiêu Thành mặt mày tái mét, trong mắt lóe lên một tia hồi hận, cho dù hắn có bất mãn với Đại Minh đến đâu thì Đại Minh vẫn là huynh đệ kết nghĩa của Vương gia, có một số lời tuyệt đối không thể nói.

“Minh đệ!” Hùng Sơn hơi cao giọng.

Đại Minh đang hơi thất thần bỗng hoàn hồn, nhìn về phía Hùng Sơn.

“Minh đệ, ca ca kính người một ly.” Hùng Sơn nâng ly rượu lên, ra hiệu với Đại Minh.

Đại Minh cũng vội vàng nâng ly đáp lại.

“Minh đệ, Tiêu Thành vừa rồi uống say quá. Những lời hấn nói, người đừng để trong lòng.” Hùng Sơn đặt ly rượu xuống, nhẹ giọng an ủi.

Ánh mắt lạnh lùng của Đại Minh lúc này mới hơi dịu đi một chút, gật đầu rồi lại cúi đầu, dùng đũa gấp một miếng thức ăn.

Không khí trên bàn tiệc thoáng cái đã có chút thay đổi.

Chẳng mấy chốc, điệu múa của các vũ cơ cũng kết thúc. Hùng Sơn đặt đũa xuống, ánh mắt nghiêm nghị quét qua Tiêu Tả cùng Gia Luật Chân.

Những lời vừa rồi của Tiêu Thành đã cảnh tỉnh hấn, Hùng Sơn đã nhìn ra vấn đề nằm ở đâu. Ba dũng sĩ trong phủ của hấn có lẽ đều coi thường Đại Minh.

Đại Liêu xưa nay tôn kính cường giả, mặc dù Đại Minh thân hình vạm vỡ, nhưng khuôn mặt của hấn quá mức chất phác, dễ bị người khác coi thường.

Tiêu Tả cùng Gia Luật Chân sẽ không thể hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng Tiêu Thành thì khác, mọi vui buồn giận dữ của hấn đều hiện rõ trên mặt.

Hùng Sơn nhíu mày suy nghĩ, một lát sau, hấn ngẩng đầu nhìn Đại Minh, nói: “Minh đệ, người không thích xem mỹ nhân nhảy múa à? Vậy không bằng, người cùng Tiêu Tả tỷ thí một phen? Hai người các người đều có sức lực lớn, không bằng so tài xem.”

Chương 450:

Đại Minh ngăn người nhìn Tiêu Tả đối diện.

Tiêu Tả mặc áo khoác ngắn, hai cánh tay trần trụi lộ ra ngoài cực kỳ thô to, còn lớn hơn đầu người thường một vòng, gân xanh trên đó nổi lên dữ tợn, như rễ cây quần quýt.

Nghe Hùng Sơn nói, Tiêu Tả đặt đũa xuống, đứng dậy cung kính nói: “Thuộc hạ không có vấn đề.”

Nói xong, hắn nhìn Đại Minh, ánh mắt mang theo dò xét.

Đại Minh có chút do dự.

“Minh đệ?” Hùng Sơn vẻ mặt mong đợi nhìn Đại Minh.

Đại Minh suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Hắn cũng đứng dậy nhìn Tiêu Tả đối diện, Tiêu Tả chấp tay, hỏi Hùng Sơn: “Vương gia, không biết thuộc hạ nên tỳ thí với Trần công tử như thế nào?”

Hùng Sơn suy nghĩ một chút, cười nhạt nói: “Không bằng hai người các ngươi đề vai đối phương. Ai có thể dùng sức, nhắc đối phương lên, khiến cho hai chân đối phương rời khỏi mặt đất thì người đó sẽ thắng. Minh đệ, ngươi thấy sao?”

Hùng Sơn quan tâm nhìn Đại Minh.

Đại Minh gật đầu, ngữ khí ngây ngô: “Ta nghe theo đại ca.”

Tiêu Tả cũng chấp tay, trầm trầm nói: “Thuộc hạ cũng nghe theo Vương gia.”

“Tốt, vậy cứ thế đi.”

“Các người lui xuống trước đi.” Hùng Sơn nói với các võ cơ trong sảnh đường.

Một nhóm võ cơ xinh đẹp mang dòng máu Tây Vực thi lễ rồi rời khỏi sảnh đường.

Đại Minh thấy nhóm nữ nhân ăn mặc hở hang này rời đi thì liền thở phào nhẹ nhõm.

“Bắt bắt đầu đi!” Hùng Sơn mỉm cười nhìn hai người.

Tiêu Tả từ bên cạnh chiếc bàn nhỏ bước ra, đến vị trí mà các võ cơ vừa mới biểu diễn, Đại Minh cũng sải bước tiến lên, đứng trước Tiêu Tả.

“Mời!” Tiêu Tả hơi chấp tay, lịch sự nói, nhưng trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Đại Minh là huynh đệ kết nghĩa của Lục điện hạ, hẳn phải nể mặt người này.

“Mời.” Đại Minh gãi đầu, ngượng ngùng nói.

Hai người đưa tay ra, đặt lên vai nhau, lúc lòng bàn tay Tiêu Tả chạm vào bờ vai rộng rắn chắc của Đại Minh, trong lòng cũng hơi ngạc nhiên, người này quả thật cũng là một người luyện võ, không hề tầm thường như vẻ ngoài.

Đại Minh nghiêm mặt, hai bàn tay to lớn, nắm chặt lấy vai Tiêu Tả.

Hùng Sơn đặt chiếc cốc rượu xuống, chăm chú nhìn hai người.

Gia Luật Chân đang bình tĩnh ăn thức ăn bên cạnh cũng dừng lại, ánh mắt có chút suy tư. Hẳn hiểu Hùng Sơn, Hùng Sơn đã để huynh đệ kết nghĩa của mình thi đấu với Tiêu Tả thì chắc chắn có mục đích của riêng mình, nhưng... mục đích có thể là gì đây?

Gia Luật Chân không thể hiểu được, mặc dù Tiêu Tả đứng thứ ba trong phủ, được gọi là dũng sĩ thứ ba, nhưng nếu đặt hấn ra ngoài thì chính là một lực sĩ hàng đầu, nhìn khắp Đại Liêu, những người có thể vượt qua hấn không quá ba người.

Phải biết rằng, đây là Tĩnh Vương phủ, Hùng Sơn là Tĩnh Vương được Hoàng đế Đại Liêu sâu sắc yêu mến! Làm sao những môn khách trong phủ có thể là người bình thường được.

“Bắt đầu đi!” Hùng Sơn lên tiếng.

Tiêu Tả gật đầu, nói với Đại Minh: “Người dùng sức trước đi.”

Đại Minh là huynh đệ kết nghĩa của Lục điện hạ, hấn phải nể mặt một chút.

“Được.” Đại Minh gật đầu, bắt đầu trở nên nghiêm túc, trong lòng có chút phấn khích cùng hồi hộp. Lực sĩ tên Tiêu Tả trước mặt chỉ bằng hai cánh tay đã có thể ngăn cản một con ngựa đang phi nước đại, không biết mình có phải là đối thủ của hấn không.

Trước đây, khi còn ở Dur Hàng, Đại Minh đã từng thi đấu với mấy tiều phu khác, hơn nữa còn chiến thắng rất dễ dàng, không có gì khó khăn, nhưng hấn biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tuyệt đối không thể kiêu ngạo tự đại.

Đại Minh hít sâu một hơi, hai lòng bàn tay hơi dùng lực, thử bóp nhẹ hai cái, vai của Tiêu Tả cứng như sắt, quả thật lợi hại...

Đại Minh thầm kinh ngạc trong lòng.

Tiêu Tả cảm nhận được sức lực truyền đến từ vai đến, trong lòng giật mình.

Sức nắm thật lớn! Hấn bị Đại Minh ấn vai, thậm chí còn cảm thấy hơi đau, có thể tưởng tượng sức nắm của Đại Minh

mạnh đến mức nào.

Đại Minh khuôn mặt nghiêm túc, dần dần tăng thêm sức mạnh trên tay.

Hít! Tiêu Tả thậm chí hít một hơi lạnh, cơ bắp trên cơ thể căng lên, chống lại sức nắm của Đại Minh, ngay lập tức, Tiêu Tả biết Đại Minh không phải là người tầm thường, hẳn không còn khinh địch nữa, bắt đầu dùng cả hai tay cũng nắm chặt lấy vai Đại Minh. Cơ bắp trên cánh tay to hơn đầu người bình thường vài vòng liền co giật, gân xanh nổi lên, một luồng sức mạnh khủng khiếp bùng phát.

Đại Minh mở to mắt, bỗng cảm nhận được sức mạnh của đối phương.

Người này... vậy mà đang nhường mình sao, có phải là sợ mình mất mặt trước mặt đại ca không?

Đại Minh cảm thấy Tiêu Tả dường như không dùng nhiều sức, trong lòng liền có chút biết ơn, hai người cứ ấn vai nhau, âm thầm dùng sức.

Lúc này Đại Minh liếc nhìn Tiêu Tả, ra hiệu cho đối phương dốc toàn lực, không cần phải nhường hẳn. Mà Tiêu Tả nhận thấy ánh mắt của Đại Minh thì khẽ cắn răng.

Đây là có ý gì? Xem thường ta? Nói ta quá yếu sao? Nghĩ đến đây, Tiêu Tả hít sâu một hơi, cảm thấy như đang bị xúc phạm.

Dù sao hẳn cũng là một trong những lực sĩ hàng đầu Đại Liêu! Trong những năm Tĩnh Vương đi vắng, hẳn cũng không hề lơ là, hàng ngày đều luyện tập sức mạnh cơ bắp. Bây giờ Tĩnh Vương trở về, hẳn vừa muốn thể hiện một chút thì đã bị Đại Minh áp đảo.

Tiêu Tả cố gắng dùng hết sức lực, trừng mắt nhìn Đại Minh.

Mà Đại Minh lúc này lại mở to mắt, trong lòng vui mừng, quả nhiên là đối phương đang nương tay mà.

Chương 451:

Đại Minh biểu lộ trầm xuống, hai tay phát lực, vật lộn với Tiêu Tả.

Hùng Sơn lặng lẽ quan sát, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn vài lần, hẳn đã biết Tiêu Tả không phải là đối thủ của Đại Minh.

Hùng Sơn nâng cốc rượu lên, uống cạn một hơi.

Buổi trưa, hẳn mới tỉnh dậy sau cơn say rồi vào cung yết kiến Hoàng đế Đại Liêu. Hoàng đế Đại Liêu đã đợi Hùng Sơn trở về từ lâu, hai cha con trò chuyện một hồi thì cũng biết ngày đại hội bộ tộc được ấn định vào ba ngày sau, Tiêu Thành, Gia Luật Chân, Tiêu Tả sẽ tham gia đại hội với tư cách là môn khách.

Đại hội bộ tộc, không phải là các hoàng tử đích thân ra trận mà là so xem ai có thể thu phục lòng người hơn, kết giao với các anh hùng hào kiệt. Nếu chỉ biết đánh nhau một mình thì không thể làm nên đại sự. Các dũng sĩ dưới trướng các hoàng tử càng dũng mãnh, đạt được thứ hạng càng cao trong đại hội thì bản thân hoàng tử càng có uy tín, người có thể thuận phục kẻ mạnh thì làm sao có thể là kẻ yếu.

Cuộc tỷ thí này, một mặt Hùng Sơn muốn để Đại Minh lập uy, mặt khác muốn xem thử thực lực của Tiêu Tả hiện tại ra sao. Dù sao hẳn cũng đã rời nhà nhiều năm rồi.

Gia Luật Chân bên cạnh nhận thấy sắc mặt Tiêu Tả dần đỏ lên, lông mày hơi nhíu lại, bình thường hẳn cùng Tiêu Tả có quan hệ khá thân thiết, cả hai đều khá quen thuộc với nhau, sắc mặt Tiêu Tả đỏ lên là biểu hiện của việc đang dốc toàn lực.

Gia Luật Chân thâm giật mình, ánh mắt nhìn Đại Minh có thêm một chút kinh ngạc sâu sắc.

Sức mạnh của người này còn lớn hơn Tiêu Tả sao? Vậy mà có thể gây khó khăn cho Tiêu Tả à!

“Két két...” Tiêu Tả đỏ mặt, nghiêng răng ken két, hắn cảm thấy Đại Minh giống như một ngọn núi lớn vậy, dù mình có cố gắng thế nào thì cũng không thể lay chuyển được dù chỉ một chút. Sức mạnh của người này thật đáng sợ!

Đại Minh dang rộng hai chân, bàn chân bám chặt xuống đất.

Sau khi hai người vật lộn với nhau một lúc thì một tia nghi hoặc lóe lên trong mắt hắn.

“Sao ta lại có cảm giác... đại lực sĩ tên Tiêu Tả này hình như cũng không mạnh lắm nhỉ?”

Đại Minh nghĩ thầm, cánh tay lại tăng thêm sức lực, à càng tăng sức thì Đại Minh càng cảm thấy mình có thể nhấc bổng Tiêu Tả lên khỏi mặt đất.

Đây không phải việc khó gì.

Đại Minh liếc nhìn Tiêu Tả sắc mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn thì lẩn lập tức hiểu ra. Đối phương đã dùng hết sức lực rồi. Vẻ mặt đỏ bừng, thở hỏn hển này tuyệt đối không phải giả vờ.

Đại Minh chợt hiểu ra, đối phương không mạnh bằng mình. Đại Minh ngẩn người, sau đó nghĩ lại một chút, tâm trạng trở nên có chút kích động.

“Nói như vậy... vậy có phải hắn cũng có thể ngăn được ngựa phi nước đại không?”

Trên mặt Đại Minh lộ vẻ vui mừng, hắn kìm nén sự phấn khích trong lòng, định nhấc bổng Tiêu Tả lên thì một tia suy tư

chợt lóe lên trong mắt Đại Minh, hần dần dần thả lỏng cánh tay.

Tiêu Tả đang dốc toàn lực chống lại Đại Minh thì bỗng nhận thấy Đại Minh đang dần buông lỏng, trong mắt hần lóe lên tia kinh ngạc, có chút bối rối.

Vài giây sau, Đại Minh buông vai Tiêu Tả, quay đầu cười ngượng nghịu với Hùng Sơn, gãi đầu. “Đại ca, ta thua rồi.”

Nghe vậy, Tiêu Tả giật mình, hần đứng tại chỗ nhìn chăm chăm Đại Minh. Gia Luật Chân cũng không khỏi nhìn Đại Minh thêm vài lần.

“Tiểu tử này hình như không thật thà như vẻ bề ngoài, vẫn hiểu phép tắc cơ bản.”

Hùng Sơn đang ngồi ở vị trí chủ tọa xem kịch, nghe thấy Đại Minh lên tiếng, hần sững sờ một lúc, sau đó mới hiểu ra.

“Tốt tốt tốt!”

“Minh đệ, dù thua nhưng vẫn vinh quang!”

Hùng Sơn không khỏi cười lớn, sau đó rót một chén rượu đưa cho Đại Minh, ánh mắt hần nhìn Đại Minh tràn đầy sự tán thưởng cùng hài lòng.

Mà ánh nhìn của Tiêu Tả dành cho Đại Minh lại đầy phức tạp, hần cầm chén rượu trên bàn lên, trầm giọng nói: “Đại Minh huynh đệ, ta kính ngươi!”

“Đại Minh huynh đệ, ta cũng xin kính ngươi một ly!” Gia Luật Chân đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nâng ly rượu hướng về Đại Minh.

Đại Minh nhận lấy ly rượu từ tay Hùng Sơn, lại cười ngượng nghịu nhìn Tiêu Tả cùng Gia Luật Chân, ba người cứ thế cùng nâng ly, uống cạn một hơi. Sau khi đặt ly xuống, mỗi

quan hệ giữa ba người dường như đã trở nên hòa hợp hơn nhiều.

“Nào, tiếp tục uống!” Hùng Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, cười nói.

Ba người thì trở về chỗ ngồi của mình, người phục vụ bên cạnh vội vàng rót thêm rượu.

Sau ba vòng rượu. “Đại Minh huynh đệ, người cũng là trời sinh thần lực sao? Tiêu Tả t a tuy không phải là lực sĩ số một Đại Liêu, nhưng nhìn khắp Đại Liêu, người có thể vượt qua ta không quá ba người!” Tiêu Tả ngồi bên cạnh khoác vai Đại Minh, uống đến đỏ mặt lú lười.

Vừa rồi Đại Minh đã giữ thể diện cho hấn trước mặt Hùng Sơn, chuyện này cũng khiến Tiêu Tả có thiện cảm với Đại Minh hơn rất nhiều.

Đại Minh cũng uống đến đỏ mặt, hơi men bốc lên. hấn cười ngượng nghịu, khiêm tốn nói: “Không có gì. Cha ta nói, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, ta như này không tính là gì cả.”

Tiêu Tả mặt mờ đi, gật đầu cường đại: “Bá phụ nói rất đúng.”

“Nào, cạn ly!”

Chương 452:

Tiêu Tả nâng ly cùng với Đại Minh.

Đại Minh uống cạn một ly, hơi men tích tụ từ trước bốc lên, cơ thể liền có hơi nóng, hắn nới lỏng cổ áo, để lộ ra chiếc bùa bình an đeo trên sợi dây đỏ.

Hùng Sơn nhìn ra ngoài trời, đêm đã khuya, mấy người bọn họ đã uống từ lúc hoàng hôn đến khi đèn hoa vừa lên rồi.

“Hôm nay đến đây thôi. Nghĩa đệ của ta tửu lượng không tốt, sau này còn nhiều thời gian yến tiệc.”

Gia Luật Chân nghe vậy liền đứng dậy, hành lễ với Hùng Sơn.

Tiêu Tả cũng vội vàng đặt ly rượu xuống rồi đứng dậy theo Đại Minh.

“Người đâu, đưa Đại Minh về phòng.” Hùng Sơn ra lệnh cho những người hầu xung quanh.

Vài nha hoàn bước tới muốn dìu Đại Minh nhưng Đại Minh vội vàng đẩy họ ra, mặt hơi đỏ: “Không... không cần... Ta có thể tự đi.” Nói xong, Đại Minh loạng choạng bước ra ngoài, vài nha hoàn cũng vội vàng đi theo sau.

Tiêu Tả tuy say nhưng vẫn cung kính với Hùng Sơn.

“Vương gia, thuộc hạ cũng xin phép về trước.”

“Đi đi, Gia Luật Chân ở lại.” Hùng Sơn nghiêm mặt nói.

“Vâng.” Tiêu Tả hành lễ, quay lại ôm lấy nha hoàn đang tiến lại gần, hắn ngửi mùi hương trên nha hoàn, nuốt nước bọt. Hiện giờ Hùng Sơn đang ngồi ở vị trí chủ tọa, Tiêu Tả không

dám quá phóng túng, chỉ có thể ôm nha hoàn, bước chân loạng choạng đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, trong đại sảnh của vương phủ chỉ còn lại Hùng Sơn cùng Gia Luật Chân, mặt của cả hai chỉ hơi đỏ vì từ đầu đến cuối cũng không uống quá nhiều rượu.

“Những năm bản vương rời đi, trong phủ có chuyện gì xảy ra không?” Hùng Sơn rót một ly rượu, hỏi.

Gia Luật Chân kể lại tất cả những việc lớn nhỏ xảy ra trong vương phủ sau khi Hùng Sơn rời đi.

Hùng Sơn nghe xong thì khẽ gật đầu, tuy hấn rời phủ nhưng là nhi tử được hoàng đế Đại Liêu sủng ái nhất, dù hấn không có mặt thì người trong phủ cũng không dám làm gì quá đáng.

Hùng Sơn tự rót tự uống, khuôn mặt thô kệch toát lên vẻ uy nghiêm.

“Vương gia, còn ba ngày nữa là đến đại hội trong tộc, thuộc hạ nghe nói Tam hoàng tử đã chiêu mộ được năm người tài giỏi, tất cả đều đến từ Tây Vực. Tam hoàng tử rất có thể sẽ là đối thủ đáng gờm. Còn các hoàng tử khác cũng đã có động thái từ sớm, chiêu hiền đãi sĩ, nuôi dưỡng không ít môn khách trong phủ. Tuy ngài đã rời phủ nhiều năm nhưng uy thế vẫn còn, hay là ngày mai chúng ta cũng chiêu mộ một số môn khách?” Gia Luật Chân dè dặt hỏi.

Lần đại hội trong tộc này có ý nghĩa rất lớn, Đại Liêu sắp khai chiến với Đại Vũ, trong lần đại hội này, ai giành được vị trí quán quân sẽ trở thành tiên phong, người đầu tiên dẫn quân tấn công Đại Vũ. Đây là một công lao không nhỏ, nếu thể hiện tốt thì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến việc kế thừa ngôi vị sau này.

Hùng Sơn nâng ly rượu lên, một hơi uống cạn.

“Không cần, bản vương có ba người các người là đủ rồi. Người Tây Vực không hiểu cưỡi ngựa bắn cung, dù võ công cao cường cũng vô dụng.” Gia Luật Chân cung kính gật đầu. Hắc vừa định hành lễ cáo lui thì phát hiện trên mặt Hùng Sơn lộ ra vẻ u sầu.

U sầu? Vương gia sao lại có biểu cảm này chứ?

Gia Luật Chân trong lòng căng thẳng, tuy trong vương phủ có ba dũng sĩ, nhưng thực tế chỉ có Gia Luật Chân mới coi là tâm phúc của Hùng Sơn. Bởi vì hắc xuất thân từ một nhánh phụ của hoàng tộc, hai người bọn hắc cũng coi như là họ hàng. Lúc Hùng Sơn không có mặt thì đều là Gia Luật Chân âm thầm trông coi vương phủ.

Gia Luật Chân hơi do dự một lúc mới mở miệng nói: “Vương gia... Hình như ngài có chút mất hứng...”

Hùng Sơn ngược mắt nhìn Gia Luật Chân, gật đầu. “Đúng vậy. A Chân, người nói xem bách tính Đại Liêu cùng Đại Vũ có gì khác nhau không?”

Gia Luật Chân cup mắt xuống, suy nghĩ một chút mới nói: “Không có gì khác biệt, đều là con người. Nhưng suy cho cùng là lập trường khác nhau. Vương gia, sau này ngài sẽ là quốc quân Đại Liêu, thiết kỵ giẫm đến tất nhiên là lãnh thổ Đại Vũ, đợi đến khi công phá Đại Vũ, dân chúng Đại Vũ cũng sẽ không khác gì dân chúng Đại Liêu... Đến lúc đó, bốn bề là nhà, tất cả mọi người đều là thần dân của ngài.”

Hùng Sơn rót đầy ly rượu, gật đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

“Đúng vậy... Chỉ là lập trường khác nhau.” Hùng Sơn đè nén cảm xúc trong lòng, phất tay với Gia Luật Chân.

“Người lui xuống trước đi.”

“Vâng!” Gia Luật Chân chấp tay cáo lui.

Trong đại sảnh rộng lớn của Tỉnh Vương phủ, Hùng Sơn nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch, lẩm bẩm: “Lập trường khác nhau...”

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười khở, hai nước khai chiến, cuối cùng người chịu tổn thương vẫn là bách tính mà thôi.

...

Hai ngày sau.

Bên ngoài Vương thành, trên thảo nguyên rộng lớn bát ngát, mặt trời lặn về phía tây, ánh tà dương đỏ như máu, cỏ xanh vô biên vô tận đều bị nhuộm thành một mảnh đỏ bùng. Xa xa là núi non sừng sững, đỉnh núi còn sót lại tuyết trắng xóa. Dưới chân núi lại toàn là những đàn bò dê nối đuôi nhau trở về nhà.

Trên thảo nguyên.

“Giá!”

“Giá giá!”

Hai bóng người hét lớn, phi ngựa như bay trên đồng cỏ, móng ngựa giẫm lên đất, cỏ dại lập tức bị giẫm nát, hương cỏ xanh nhàn nhạt thoang thoảng.

Chương 453:

Hai bóng người, một trước một sau, người phía trước dáng vẻ nhẹ nhàng, biểu cảm bình tĩnh, người phía sau sắc mặt đỏ bừng cố gắng đuổi theo, muốn vượt qua đối phương.

“Đại Minh! Người lại sắp thua rồi!” Người chạy trước lên tiếng.

Nam tử vạm vỡ theo sau nghiêng chặt răng, ánh mắt nóng rực, hấn khuôn mặt chất phác, chính là Đại Minh.

Đại Minh không nói gì, điều khiển con ngựa dưới thân thi triển hết khả năng của mình, muốn vượt qua đối phương.

Gia Luật Chân chạy trước, tai khê động, nghe thấy Đại Minh phía sau càng lúc càng gần, không khỏi có chút cảm khái, thiên phú cưỡi ngựa của Đại Minh thật đáng sợ, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà hắn đã không thể bỏ rơi người này rồi.

Gia Luật Chân có dự cảm, thêm một thời gian nữa, có lẽ tài cưỡi ngựa của Đại Minh thậm chí sẽ vượt qua cả hắn thôi, nghĩ đến đây, trong mắt Gia Luật Chân lộ ra âm mộ nồng đậm, mười hai tuổi đã có thể làm được đến mức này, sau này phong hầu bá tửng đều không phải là chuyện khó!

“Giá giá!” Ngay khi Gia Luật Chân đang chìm đắm trong suy tư thì tiếng hét lớn của Đại Minh đã vang lên từ phía sau.

“Vèo...” Một tiếng gió rít qua. Gia Luật Chân giật mình, đến khi hắn hoàn hồn lại thì Đại Minh đã vượt qua hắn.

“Hu...” Đại Minh điều khiển con ngựa chạy thêm vài mét nữa rồi mới từ từ dừng lại, ánh tà dương đỏ như máu chiếu vào

bộ cảm y màu xanh của hắn. Đại Minh cười toe toét, để lộ hàm răng trắng tinh.

“Sư phụ, ta thắng rồi!” Đại Minh cười nói với Gia Luật Chân, hôm trước Đại Minh đã bái Gia Luật Chân làm sư phụ để học cưỡi ngựa, bây giờ hai người là sư đồ.

Nhìn Đại Minh đứng dưới ánh tà dương, Gia Luật Chân hơi sững sờ, sau đó mỉm cười, hắn kẹp chặt hai chân, điều khiển con ngựa đi qua.

“Đại Minh, tài năng cưỡi ngựa của ngươi thật phi thường, chỉ trong hai ngày mà đã có thể vượt qua ta rồi. Nếu có thời gian, danh hiệu cao thủ cưỡi ngựa số một Đại Liêu chắc chắn thuộc về ngươi.” Gia Luật Chân không tiếc lời khen ngợi, ánh mắt hắn nhìn Đại Minh tràn đầy sự ngưỡng mộ cùng ghen tị, người Đại Liêu vốn sùng bái kẻ mạnh.

Nghe thấy lời khen ngợi, Đại Minh cười ngượng nghịu, gãi đầu. “Đều là nhờ sư phụ dạy tốt.”

“Hahahaha...” Gia Luật Chân cười sảng khoái, quay đầu ngựa lại nói: “Quay về thôi, lần này ngươi thắng. Cũng không còn sớm nữa, Vương gia cùng những người khác chắc cũng đã xong rồi.”

“Ừm.” Đại Minh gật đầu, đáp lại. Hai người quay lưng về phía mặt trời lặn, phi nước đại trên đồng cỏ, một lát sau, Đại Minh cùng Gia Luật Chân đã đến một bãi săn có binh lính vây quanh.

Hùng Sơn mặc trang phục săn bắn, tay trái cầm cung, tay phải kéo căng dây cung, mắt nhìn chăm chăm vào mấy con chim bay trên bầu trời. Bên cạnh Hùng Sơn cũng có một người đang kéo một cây cung lớn bằng sừng bò, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

“Vèo!”

“Vèo...”

Hai âm thanh trầm đục cường đại vang lên cùng một lúc, dây cung rung lên dữ dội. Hai mũi tên bay ra, bắn về phía mấy con chim trên bầu trời. Bóng đen như chớp vụt qua trong nháy mắt, một con chim khẽ run lên, thoáng chốc gục đầu rơi thẳng xuống đất. Con chim bên cạnh nó cũng đột nhiên co giật, như bị một bàn tay vô hình kéo lại, bay ngược va vào con chim phía sau. Hai con chim kêu thảm thiết, quán lấy nhau trên bầu trời rồi cứ thế cả ba lần lượt rơi xuống.

Hùng Sơn buông cây cung lớn trong tay, không khỏi cười nói: “Tiêu Thành, một tiễn liên châu của ngươi thật đặc sắc. Nếu là mùa thu, đúng lúc ngỗng trời bay về phương nam thì mũi tên này của ngươi ít nhất có thể bắn hạ vài con chim.”

Tiêu Thành bên cạnh cũng buông cây cung lớn bằng sừng bò trong tay, cung kính nói: “Thuộc hạ vốn dựa vào kỹ năng bắn cung này mà vang danh. Vương gia rời phủ nhiều năm nay, thuộc hạ nDKCdvẢ không hề lơ là.”

Hùng Sơn mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ vào vai Tiêu Thành: “Tốt lắm. Có ngươi tọa trấn cuộc thi lần này, bản vương yên tâm hơn nhiều.”

Khuôn mặt Tiêu Thành nở nụ cười.

Ở Đại Liêu, tiễn thuật có thể hơn được hắn, ít càng thêm ít.

Binh lính đang đợi xung quanh vùng rơi ngựa, chạy về phía nơi mấy con chim rơi xuống.

Hùng Sơn đưa cây cung lớn trong tay cho người hầu bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy Đại Minh cùng Gia Luật Chân trở về.

“Minh đệ, lần này thế nào? Có đuổi kịp sư phụ của ngươi không?” Hùng Sơn cười hỏi.

Gia Luật Chân điều khiển con ngựa dưới háng chạy nước kiệu đến trước mặt Hùng Sơn. Hắn xuống ngựa, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng gạo. “Vương gia, Đại Minh thật sự có thiên phú về cưỡi ngựa. Hôm nay đã thắng ta rồi!”

Nghe vậy, Hùng Sơn ngạc nhiên. “Cái gì! Đại Minh lại thắng ngươi?” Khuôn mặt Hùng Sơn lộ ra một chút kinh hãi.

Đại Minh đi theo sau Gia Luật Chân, xuống khỏi lưng ngựa, cười ngượng nghịu sờ đầu: “May mắn thôi.”

Hùng Sơn ánh mắt sáng rực nhìn Đại Minh.

“Tốt tốt tốt!” Kỹ năng cưỡi ngựa của Gia Luật Chân đứng hàng đầu ở Đại Liêu. Đại Minh lại có thể thắng hắn một lần cũng đã rất giỏi rồi! Ánh mắt Hùng Sơn nhìn Đại Minh tràn đầy sự tán thưởng.

Chương 454:

Sắc mặt Tiêu Thành bên cạnh lại hơi khó coi, mặc dù hắn đã từ Gia Luật Chân biết được, trên buổi tiệc rượu hôm đó, Đại Minh đã thắng cả Tiêu Tả về sức mạnh, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng Tiêu Thành vẫn không thể nuốt trôi cục tức này. Hắn luôn cảm thấy vị trí của mình đã bị Đại Minh cướp mất.

Trước khi Hùng Sơn rời khỏi phủ, hắn là người được Hùng Sơn yêu thích nhất trong ba dũng sĩ, bây giờ có thêm Đại Minh, hắn đương nhiên cảm thấy không thoải mái rồi.

“May mắn thôi.” Đại Minh gãi đầu, khiêm tốn nói, sau đó nhìn Gia Luật Chân, nhiệt tình mời: “Sur phụ, ngày mai chúng ta lại thi đấu nhé. Ta cảm thấy hình như ta lại hiểu thêm được nhiều điều rồi.”

Gia Luật Chân liếc nhìn Hùng Sơn, lắc đầu nói: “Ngày mai, ta có việc, không thể đi cùng ngươi được.”

“Ồ... vậy thì thôi...” Đại Minh gật đầu, vẻ mặt có chút thất vọng.

Hùng Sơn cười nói: “Có thể thi đấu, ai nói không thể thi đấu?”

Nghe vậy, sắc mặt Gia Luật Chân thay đổi, nhìn Hùng Sơn.

“Minh đệ, ngày mai tộc ta có một sự kiện lớn, ở đó ngươi có thể tự do thi đấu với người khác, cưỡi ngựa, bắn cung, thậm chí cả sức mạnh... ngươi có muốn tham gia không.” Hùng Sơn cười tủm tỉm hỏi ý kiến Đại Minh.

Đại Minh gãi đầu, ngây thơ nói: “Ta có thể tham gia sao?”

“Đương nhiên có thể, ngươi là nghĩa đệ của bản vương, đương nhiên có thể tham gia.” Hùng Sơn nghiêm túc nói.

“Vậy... vậy ta muốn tham gia. Tranh tài với những người khác.” Đại Minh cười toe toét, để lộ hàm răng trắng sáng của mình.

Từ khi đến thảo nguyên, hắn hoàn toàn bị cảm giác phi ngựa như bay này mê hoặc rồi. Lúc phi ngựa, mọi thứ xung quanh đều bị bỏ lại phía sau, cảm giác này khiến người ta say mê, không thể dừng lại, nếu có thể so tài với các cao thủ khác, Đại Minh sẽ rất vui.

“Vương gia...” Da mặt của Gia Luật Chân bên cạnh hơi thay đổi, kêu lên.

“Không sao.” Hùng Sơn cười cùng xua tay. “Để Đại Minh chơi đùa một chút, người khác có thể mang theo năm người, bản vương tính cả Đại Minh cũng chỉ có bốn người, còn thiếu một người nữa. Nếu Đại Minh đã muốn so tài với người khác, bây giờ vừa hay có cơ hội, có thể giao đấu với các dũng sĩ Đại Liêu, cũng rất tốt.” Hùng Sơn cười nói.

Hắn không mong đợi Đại Minh làm gì cho mình, nhưng nếu Đại Minh nói muốn tranh tài, vậy cứ để hắn chơi thôi. Đại Minh mới mười hai tuổi, tính cách trẻ con, có thể hiểu được.

Tiêu Thành bên cạnh lại hiểu ý của Hùng Sơn.

Vương gia định để Đại Minh tham gia cuộc thi của hoàng tộc Đại Liêu sao? Chuyện quan trọng như vậy, sao có thể để một thiếu niên tùy tiện làm vậy được?

“Vương gia...” Tiêu Thành chấp tay, định mở miệng thì Hùng Sơn đã giơ tay ngắt lời, lại đánh ánh mắt nhìn về phía Đại Minh.

“Minh đệ, ngày mai ngươi cứ dốc hết sức là được. Cứ coi như chơi đùa thôi.”

“Ừm.” Đại Minh ngây ngô đáp lại.

Hùng Sơn nhìn vẻ ngoài thật thà của Đại Minh, không nhịn được trêu chọc hắn: “Minh đệ, nếu người giành được vị trí quán quân trong cuộc thi thì muốn gì, đại ca đều sẽ tặng người cái đó.”

Đại Minh suy nghĩ một chút, nói: “Vậy ta muốn một căn nhà lớn được không? Một căn nhà lớn như nhà của đại ca! Ta muốn đón cha ta đến, để ngài ấy cũng được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của thảo nguyên.”

Hùng Sơn sững sờ, sau đó không nhịn được cười lớn. “Ha ha ha... Không vấn đề! Chuyện này, đại ca hứa với người.”

Gia Luật Chân bên cạnh cũng mỉm cười, cảm thấy Đại Minh thật ngây thơ, nếu thật sự có thể giành quán quân trong cuộc thi hoàng tộc... Thì đó là một vinh dự lớn lao rồi.

Người giành quán quân chính là đứng số một không cần bàn cãi của Đại Liêu!

...

Ngày hôm sau, ngoài thành Đại Liêu, bên trong một doanh trường rộng rãi, Đại Minh đứng sau Hùng Sơn, vẻ mặt lo lắng, hần liếc mắt, cẩn thận nhìn trộm những người ngồi ở các bàn tiệc khác.

Tổng cộng có bảy chỗ ngồi trong doanh trường, ở chủ vị là một nam tử trung niên mặc cẩm phục hoàng sắc có hình rồng. Khuôn mặt của Hùng Sơn có bảy hoặc tám phần giống hắn, nam tử trung niên vẻ mặt uy nghiêm, mang theo một cỗ khí chất thượng vị giả, dưới khí chất này, Đại Minh thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngoại trừ chủ vị thì có hai hàng ghế bên cạnh, mỗi hàng có ba người, Hùng Sơn đang ngồi ở vị trí thấp hơn gần chủ vị.

Trong doanh trường bầu không khí nghiêm túc, không người nào dám tùy ý mở miệng nói chuyện.

Đại Minh nắm chặt tay, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi. Hắn có chút khẩn trương, lúc vừa bước vào doanh trường, Đại Minh đã bị đội hình xung quanh làm cho sợ hãi rồi, phóng tầm mắt nhìn tới, xung quanh doanh trường toàn là binh sĩ. Mà Hùng Sơn bình thường thích nói chuyện cười đùa cũng trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Sau khi vào doanh trường, Đại Minh nhận thấy ngoại trừ Hùng Sơn thì tất cả những người ngồi ở các chỗ khác đều mặc mãnh bào.

Cái này có nghĩa là... Tất cả bọn họ đều là vương gia!

Theo suy nghĩ này thì người ngồi ở chủ vị, thân phận liền có thể tưởng tượng được, nam tử trung niên đó chính là hoàng đế của Đại Liêu!

Chương 455:

Nghĩ đến đây, mồ hôi trên tay Đại Minh càng chảy ra nhiều hơn, không ngờ mình lại có thể gặp được hoàng đế của Đại Liêu!

Đại Minh vừa lo lắng vừa phấn khích, trong cơn lo lắng, Đại Minh thậm chí còn không nghe rõ hoàng đế Đại Liêu nói gì. hắn chỉ biết rằng cuộc thi mà Hùng Sơn nói đã bắt đầu, vòng đầu tiên là bắn cung.

“Tiêu Thành.” Hùng Sơn quay lại gọi nhẹ.

Tiêu Thành đang đứng bên cạnh Đại Minh vội vàng khom người.

“Vâng!”

Chỉ thấy sau khi Tiêu Thành hành lễ liền nhanh chân bước ra khỏi doanh trường.

Mà trong số những người đứng sau các vương tử khác cũng lần lượt có hai người bước ra, tổng cộng có mười một người rời khỏi doanh trường.

Hoàng đế Đại Liêu ngồi ở chủ vị vẫy tay.

“Không cần phải gò bó như vậy, cứ nói chuyện tự nhiên.”

Nghe vậy, Đại Minh lúc này mới nhận thấy những vương tử này hơi thả lỏng người một chút.

“Phụ hoàng, không biết quy tắc bắn cung của cuộc thi năm nay là gì?” Vương tử trẻ ngồi ở hàng đối diện Hùng Sơn, cách hai chỗ ngồi lên tiếng hỏi.

Đại Minh đếm chỗ ngồi của hần cùng biết hần là tam vương tử. Mà hai người ngồi cạnh hoàng đế Đại Liêu, một người là đại vương tử, người còn lại là Hùng Sơn, còn chỗ ngồi của các vương tử khác được xếp theo thứ tự giảm dần, ngồi cạnh Hùng Sơn là ngũ vương tử, cùng xa hơn một chỗ khác là tứ vương tử.

Lúc Tam vương tử lên tiếng, các vương tử khác cũng đồng loạt nhìn về phía hoàng đế Đại Liêu Gia Luật Hồng Niết. Thi đấu hoàng thất năm năm một lần, mỗi lần có ba vòng thi, vòng đầu tiên là bắn cung, vòng thứ hai là cưỡi ngựa và vòng thứ ba là đấu võ trên võ đài, mặc dù nội dung thi là như vậy, nhưng quy tắc cùng hình thức mỗi năm đều khác nhau. Các vương tử đều không biết.

Gia Luật Hồng Niết vẻ mặt uy nghiêm, dưới cằm để râu, nhìn về phía thống lĩnh cận vệ bên cạnh:

“Nói đi.”

Thống lĩnh cận vệ hơi cúi người, tiến lên một bước nói với các vương tử: “Quy tắc thi bắn cung năm nay là bắn dê vàng.”

Bắn dê vàng? Các vương tử có mặt đều sửng sốt.

Thống lĩnh cận vệ tiếp tục nói: “Trong bãi săn sẽ thả sáu con dê vàng. Một con dê vàng có hai tai, sáu con dê vàng có mười hai tai. Dững sĩ của vương tử nào bắn được nhiều tai nhất sẽ thắng. Ngoài ra, chỉ được bắn vào tai, nếu bắn vào mắt hoặc đầu thì không tính.”

Nghe thấy quy tắc này, các vương tử đều sửng sốt, tốc độ chạy của dê vàng có thể xếp vào hàng đầu trên thảo nguyên, bảo dững sĩ của họ bắn vào tai trong khi đang chạy với tốc độ cao? Còn không được làm bị thương mắt hoặc đầu. Cái này ... Cái này có phải quá khó không?

Các vương tử đều cau mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Đại Minh nhận thấy có một số vương tử liếc nhìn Hùng Sơn, trong mắt có một chút hả hê. Đại Minh sững sờ một lúc rồi đột nhiên hiểu ra. Các vương tử khác đều có hai người đi ra phía sau, chỉ có Hùng Sơn cử một người.

Bắn tai dê vàng để giành chiến thắng dựa trên số lượng, tất nhiên càng nhiều người càng tốt, vậy thì ... Chẳng phải xác suất thua của Hùng Sơn lớn hơn người khác sao?

Đại Minh không khỏi lo lắng cho Hùng Sơn.

Hùng Sơn nghe xong quy tắc, vẻ mặt lại bình tĩnh, hắn nhắc chiếc cốc rượu trên bàn nhỏ trước mặt lên rồi nhấp một ngụm, nhìn thái độ của Hùng Sơn, giống như bất luận quy tắc gì hắn đều sẽ không để ở trong lòng vậy.

Trong doanh trường dần dần lại chìm vào im lặng, các vương tử đang chờ đợi kết quả của cuộc thi bắn cung. Khoảng một khắc sau, một người lính truyền tin chạy vào doanh trường. Hắn cung kính quỳ một chân trên đất.

“Báo!”

“Đại vương, kết quả của cuộc thi bắn cung đã có!”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người có mặt đều phấn chấn tinh thần. Đôi mắt uy nghiêm của hoàng đế Đại Liêu Gia Luật Hồng Niết lóe lên ánh sáng.

“Vương tử nào giành được vị trí đầu tiên?”

Người lính truyền tin cung kính đáp: “Là lục vương tử.”

Ngay khi ba từ “lục vương tử” được thốt ra, doanh trường ngay lập tức trở nên im lặng. Các vương tử khác đều kinh ngạc nhìn Hùng Sơn.

Hùng Sơn vẫn bình tĩnh, nhắc chiếc cốc rượu trên bàn lên nhấp một ngụm, vẻ mặt thản nhiên như không, như thể kết quả này không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đại Minh cũng kinh ngạc nhìn Hùng Sơn.

Vị dũng sĩ Tiêu Thành có thái độ thù địch với mình, lại có thể một người giành được vị trí đầu tiên?

Gia Luật Hồng Niết cũng hơi ngạc nhiên, nhi tử thứ sáu của hắn chỉ cử một người, vậy mà lại có thể đánh bại mười người còn lại.

“Chuyện gì đã xảy ra, nói nhanh.”

Gia Luật Hồng Niết cảm thấy thích thú, giọng nói trầm âm vang lên.

Người lính truyền tin quỳ trên mặt đất, thông báo kết quả cuộc thi bắn cung vừa rồi cho mọi người: “Sáu con dê, mười hai cái tai. Môn khách của Lục vương tử bắn hạ bốn con, môn khách của Tam vương tử bắn hạ ba con, môn khách của Đại vương tử bắn hạ một con.”

“Các vương tử còn lại không có kết quả.”

Chương 456:

Sau khi nghe kết quả, các vương tử có mặt đều có biểu cảm khác nhau.

Tam vương tử siết chặt nắm đấm, quay đầu nhìn ba người Tây Vực mắt sâu mũi cao, đồng tử xanh lục phía sau, năm môn khách của hắn đều là người Tây Vực.

Cảm nhận được ánh mắt của Tam vương tử, ba người Tây Vực hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Đại vương tử vẫn bình tĩnh như núi Thái Sơn.

Còn các vương tử còn lại thay đổi sắc mặt vài lần rồi cũng trở lại bình thường.

Đại Liêu không có nhiều nhân tài như vậy, tìm đâu ra nhiều cung thủ giỏi như thế chứ, hơn nữa, hai cuộc thi trước chỉ có thể coi là món khai vị, cuộc thi thứ ba trên võ đài mới thực sự quyết định thứ hạng.

“Tốt!” Sau khi nghe kết quả, Gia Luật Hồng Niết khen ngợi.

“Thưởng rượu!” Hắn giơ tay lên, người hầu bên cạnh rót rượu, đưa đến trước mặt Hùng Sơn.

Hùng Sơn nhận lấy chén rượu, đứng dậy cung kính nói: “Đa tạ phụ hoàng!”

Gia Luật Hồng Niết nhìn Hùng Sơn, hài lòng gật đầu.

Hùng Sơn uống cạn chén rượu rồi lại bình tĩnh ngồi xuống.

Lúc này, những dũng sĩ tham gia cuộc thi bắn cung cũng từ ngoài doanh trướng đi vào, Tiêu Thành mặt đỏ tai hồng, về

mặt vui mừng, còn hai môn khách Tây Vực của Tam vương tử thì ủ rũ, vẻ mặt rất khó coi, mà môn khách của các vương tử còn lại đều có biểu cảm cứng đờ.

Cuộc thi bắn cung lần này không chỉ kiểm tra sự chính xác mà còn là một cuộc đấu trí, người bắn trúng tai dê, người khác sẽ bắn vào mắt, đầu dê.

Bắn trúng thì không có gì đáng nói, nhưng có thể bảo vệ được mới là bản lĩnh.

“Vương gia, may mắn không phụ lòng mong đợi!” Tiêu Thành đến bên cạnh Hùng Sơn, mặt đỏ bừng vì phấn khích.

Hùng Sơn mỉm cười gật đầu, tự rót rượu đứng dậy đưa cho Tiêu Thành.

“Vất vả rồi.” Tiêu Thành nhận lấy chén rượu, uống cạn một hơi.

“Không vất vả, đây là điều thuộc hạ nên làm.”

Hùng Sơn vỗ vai Tiêu Thành, ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Ngũ vương tử ngồi bên phải Hùng Sơn đột nhiên lên tiếng. “Lục đệ, thuộc hạ này của ngươi thật trung thành, ngươi rời phủ mấy năm, hắn vẫn siêng năng luyện tập bắn cung, hôm nay vì ngươi mà giành được vị trí đầu tiên. Không biết ngươi sẽ ban thưởng gì cho hắn?”

Hùng Sơn liếc nhìn Ngũ vương tử. “Ban thưởng? Ta cùng Tiêu Thành tình như thủ túc, nếu ban thưởng, ngược lại là coi hắn như người ngoài rồi.” Hùng Sơn ngữ khí thông thả.

Tiêu Thành đứng sau Hùng Sơn, nghe vậy thì khóe mắt đỏ hoe.

Vương gia coi hắn như huynh đệ!

Ngũ vương tử nghe những lời này chỉ cười nhạt: “Người ta thường nói, thân huynh đệ còn phải tính toán rõ ràng.”

Hùng Sơn bình tĩnh nói: “Vậy thì không cần Ngũ ca phải bận tâm.”

Ngũ vương tử nheo mắt, không nói gì nữa.

Tam vương tử đối diện u ám liếc nhìn Tiêu Thành.

Gia Luật Hồng Nhan ở vị trí chủ tọa nói với thị vệ thống lĩnh bên cạnh: “Trận tiếp theo đi.”

Thị vệ thống lĩnh nhìn các vương tử: “Trận thứ hai, so tài cưỡi ngựa! Mời các vị vương tử cử ra dũng sĩ.”

Cưỡi ngựa!

Nghe hai chữ này, Đại Minh sáng mắt lên, cuối cùng cũng đến lượt hắn rồi.

Hùng Sơn quay đầu lại nhìn Đại Minh cùng Gia Luật Chân, cười nói: “Minh đệ, A Chân, nhờ các ngươi rồi.”

Đại Minh ánh mắt lóe sáng, gật mạnh đầu.

Gia Luật Chân chỉ mỉm cười nhẹ, nếu không có gì bất ngờ thì hắn tự tin sẽ giành được vị trí đầu tiên trong cuộc so tài cưỡi ngựa này.

Tiêu Thành bên cạnh kiêu ngạo liếc nhìn Đại Minh. Trận thi đấu năm nay rất quan trọng, vậy mà Vương gia lại để đứa trẻ này ra sân, thật là hồ đồ, chẳng thà phái hắn ra thêm lần nữa.

Tiêu Thành tinh thông kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung, trình độ cưỡi ngựa cũng không tệ.

Gia Luật Chân dẫn Đại Minh bước ra từ phía sau Hùng Sơn, bởi vì Hùng Sơn đã giành được vị trí đầu tiên trong trận

so tài đầu tiên nên các vương tử khác đều đồng loạt nhìn về phía Gia Luật Chân cùng Đại Minh.

Các vương tử đều biết Gia Luật Chân, vốn là một cao thủ cưỡi ngựa hiếm có của Đại Liêu, vài năm trước, hắn đã bái vào Tĩnh vương phủ, trở thành môn khách trong phủ. Mà điều khiến họ ngạc nhiên chính là Đại Minh, nam tử vạm vỡ này trông thật bình thường, vẻ ngoài thật thà chất phác, không Mrdn̄ ra điểm gì đặc biệt, tại sao Hùng Sơn lại để hắn tham gia Thi đấu cưỡi ngựa bắn cung chứ? Chẳng lẽ hắn là một cao thủ sao?

Các vương tử trong lòng cảnh giác.

Tam vương tử liếc nhìn Đại Minh, ánh mắt hơi trầm xuống, hắn quay đầu lại thì thầm: “Rashid, Ibn, hai người các người tìm cơ hội...” Ánh mắt Tam vương tử lóe lên một tia lạnh lẽo.

Trong số năm người Tây Vực đứng sau hắn, có hai người gật đầu, đã hiểu ý hắn.

“Đi đi.” Tam vương tử hài lòng gật đầu.

Hai người Tây Vực tên Rashid cùng Ibn đi ra khỏi doanh trướng.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, khóe miệng Tam vương tử hơi nhếch lên, hai người này chính là át chủ bài của hắn. Hắn vốn không có ý định giành vị trí đầu tiên trong cuộc so tài bắn cung, chỉ cần thắng trong cuộc so tài cưỡi ngựa đồng thời quan trọng nhất là võ đài thì mục đích của hắn sẽ đạt được rồi.

Có mất mới có được!

Chương 457:

Chẳng mấy chốc, mỗi vương tử đều cử ra hai dũng sĩ tham gia Thi đấu cưỡi ngựa, tổng cộng mười hai người bước ra khỏi doanh trướng, đi về phía bãi cỏ không xa dưới sự dẫn dắt của thị vệ.

Xung quanh doanh trướng toàn là binh lính đứng thẳng người, tay cầm vũ khí, nhìn ra xa, ít nhất cũng có vạn người.

Gió lớn thổi qua, cờ xí tung bay, một luồng khí thế giết chóc lan tỏa ra.

Cảm nhận được luồng khí thế giết chóc này, Đại Minh nuốt nước bọt, có chút căng thẳng.

Gia Luật Chân đi bên cạnh Đại Minh nhận ra sự khác thường của hắn liền an ủi: “Đừng căng thẳng, cứ coi như đây là một cuộc thi bình thường mà phát huy là được. Đợi lát nữa, khi Thi đấu bắt đầu, ta sẽ đi giúp Vương gia giành vị trí đầu tiên, lúc đó sẽ không có thời gian để ý đến người, nếu thấy tình hình không ổn, người cứ việc bỏ cuộc.”

Nói xong, Gia Luật Chân vỗ vai Đại Minh.

Đại Minh nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Su phụ, cuộc thi này có phải rất quan trọng không? Người ngồi ở vị trí chủ tọa là hoàng đế phải không? Ta... Chuyện như thế này ta không làm được, ta không nên gây thêm phiền phức cho đại ca...” Đại Minh tuy không biết ý nghĩa của Thi đấu hoàng tộc, nhưng hắn có thể cảm nhận được từ bầu không khí này, thậm chí còn tận mắt nhìn thấy hoàng đế của Đại Liêu, tầm quan trọng của cuộc thi này rõ ràng có thể tưởng tượng được.

Thấy Đại Minh có vẻ lo lắng, Gia Luật Chân mỉm cười. “Không sao, nếu Vương gia đã bảo người đến thử thì người cứ coi như đến chơi đi. Cuộc so tài cưỡi ngựa này, có ta là đủ rồi.” Gia Luật Chân vỗ vai Đại Minh, trêu chọc: “Hôm qua người còn lập giao ước với Vương gia muốn giành được vị trí quán quân, để Vương gia tặng người một căn nhà lớn mà. Nếu người muốn làm quán quân thì cả cuộc so tài cưỡi ngựa này cùng võ đài ngày mai đều phải giành vị trí đầu tiên. Hôm qua người còn dững cảm lắm mà, sao hôm nay lại không tự tin nữa rồi?”

Đại Minh nghe vậy liền đỏ mặt, gãi đầu xấu hổ.

Hôm qua hẳn nào biết cuộc thi này quan trọng đến vậy, thậm chí còn có cả hoàng đế! Biết trước thì hôm qua đã không đồng ý rồi.

Đại Minh lo lắng mình sẽ kéo chân Hùng Sơn.

“Yên tâm, có sư phụ ở đây, cuộc thi cưỡi ngựa này sẽ không có vấn đề gì đâu. Đi thôi, đến lúc chọn ngựa rồi.” Gia Luật Chân dẫn Đại Minh hướng về phía chuồng ngựa, mười dũng sĩ còn lại cũng đi về phía chuồng ngựa, trong chuồng ngựa có hàng chục con ngựa tốt, con nào con nấy đều béo tốt, lông mượt mắt sáng, toàn là ngựa tốt thượng hạng, không khác biệt nhau là mấy.

Gia Luật Chân mắt sáng như điện, chọn ra hai con ngựa tốt hơn một chút.

Người hầu dắt ngựa đến, Gia Luật Chân cùng Đại Minh mỗi người một con.

Đợi khi tất cả các dũng sĩ đều chọn ngựa ưng ý xong, phó thống lĩnh thị vệ cũng bắt đầu tuyên bố quy tắc của cuộc thi cưỡi ngựa.

Quy tắc rất đơn giản, đó là từ điểm xuất phát, chạy vòng quanh bãi sấn một vòng rồi quay lại, ai về trước thì người đó là người chiến thắng cuộc thi cưỡi ngựa.

Mặc dù quy tắc đơn giản nhưng trong số những người có mặt, ngoại trừ Đại Minh, những người khác đều biết rất có thể sẽ gặp phải nhiều trở ngại khác nhau trên đường đi, những cuộc thi cưỡi ngựa trước đây đều có người chết, mà cuộc thi năm nay đặc biệt, có thể lại sẽ chết rất nhiều người.

Hai người Tây Vực dưới trướng Tam vương tử ánh mắt âm u liếc nhìn Gia Luật Chân cùng Đại Minh.

Đoàn người bắt đầu lên ngựa.

“Kẹt kẹt...” Vài tiếng bánh xe vang lên, mười hai dũng sĩ quay lại nhìn lại, lập tức, sắc mặt họ trở nên tái nhợt, chỉ thấy phía sau họ có ba chiếc xe tù bị đẩy tới, trong xe tù có ba con báo đói, đôi mắt xanh lè, nhìn chằm chằm mười hai dũng sĩ, thỉnh thoảng còn liếm môi hai lần, nước miếng không ngừng chảy ra, mùi tanh thoang thoang theo gió bay tới.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Gia Luật Chân thay đổi.

Tại sao cuộc thi cưỡi ngựa năm nay lại dùng báo? Những năm trước chưa từng có tình huống này.

Gia Luật Chân nhẹ nhàng kéo dây cương, quay đầu nói với Đại Minh: “Đại Minh, người bỏ cuộc đi!”

Bỏ cuộc?

Đại Minh nhìn chăm chú vào ba con báo đói trong lồng phía sau, lắc đầu: “Sur phụ, chúng chỉ là báo thôi, tất cả mọi người đều có thể tham gia, tất nhiên ta cũng có thể. Đại ca bảo ta tham gia cuộc thi, nếu trước khi thi đấu mà ta lại rút lui thì hấn sẽ không vui.”

“Đại Minh ... ngươi ...” Lúc nghe những lời của Đại Minh, Gia Luật Chân chợt cảm thấy một cổ xúc động khó tả dâng lên trong lòng.

Đại Minh cười ngượng nghịu: “Sur phụ, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta có thể tự chăm sóc bản thân.” 4

Thấy Đại Minh đã quyết tâm, Gia Luật Chân cũng không tiện nói thêm gì nữa, hắc thử dài nói: “Vậy thì được rồi. Đại Minh, một lúc nữa tiếng trống vang lên, ngươi phải theo sát ta. Trong cuộc thi cưới ngựa lần này, ta phải cố gắng hết sức.”

“Được.” Đại Minh lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Mười hai dũng sĩ bắt đầu xếp thành một hàng.

Phó chỉ huy thị vệ nhìn lướt qua mọi người, khẽ gật đầu với người lính bên cạnh.

“Sau ba tiếng trống, cuộc thi bắt đầu!” Phó chỉ huy hét lớn.

Chương 458:

Đại Minh, Gia Luật Chân cùng những người khác tập trung tinh thần.

“Đùng ...”

“Đùng ...”

“Đùng ...”

Tiếng trống thứ ba vang lên, mười hai con khoái mã như tên rời khỏi dây cung.

“Giá!”

“Giá giá!”

“Lộp cộp lộp cộp ...”

Tiếng hét cùng tiếng vó ngựa dồn dập không ngớt

Đại Minh điều khiển con ngựa dưới thân, trong lòng vô cùng phấn khích, lúc này bên cạnh hắn đều là những cao thủ cưỡi ngựa hàng đầu của Đại Liêu, nếu thắng được họ, có phải là có thể chứng minh kỹ năng cưỡi ngựa của hắn cũng rất giỏi không?

Cảnh vật trước mắt lùi nhanh về phía sau, Đại Minh cảm nhận được cảm giác từng luồng gió lướt qua, khẽ nheo mắt, trong lòng vui vẻ.

Phó chỉ huy thị vệ thấy mọi người đã lao ra ba mươi trượng thì vung tay phải ra hiệu mở lồng nhốt báo đói.

Ngay khi lồng vừa mở, ba con báo liền lao ra nhanh như chớp, hướng thẳng đến mười hai người cách ba mươi trượng.

Lúc chọn ngựa, thị vệ đã bôi một loại hương thơm lạ lên mười hai con ngựa, loại hương thơm này chỉ có thú ăn thịt mới có thể ngửi thấy, hương thơm sẽ kích thích ham muốn săn mồi của chúng.

Đại Minh kẹp chặt hai chân vào con ngựa, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ba con báo mắt xanh lè, vừa chảy nước miếng vừa đuổi theo mọi người.

Người chạy trước, báo đuổi theo sau! Cảnh tượng này làm Đại Minh cảm thấy có chút kích thích.

“Giá!” Đại Minh thu hồi ánh mắt, quát khế một tiếng, hẳn cũng phải nghiêm túc rồi, cho dù không thể giành vị trí đầu tiên thì cũng phải giành được một trong những vị trí đầu, không thể làm mất mặt đại ca!

Sau khi ngựa chạy được sáu mươi trượng thì mười hai dừng sĩ liền chia thành ba nhóm, ngoài Gia Luật Chân ra còn có ba người khác chạy ở phía trước, trong đó có một người mắt sâu mũi cao, đồng tử màu xanh lục, ăn mặc theo kiểu Tây Vực, chính là thuộc hạ của Tam vương tử.

Chỉ thấy hắn đặt một tay lên lưng ngựa, tay áo khế rung lên, con ngựa dưới thân hắn toàn thân mạch máu nổi lên, mắt đỏ ngầu, vừa thở hỗn hển vừa chảy nước miếng trắng đục.

Người Tây Vực này đang dùng nội lực kích thích con ngựa, để nó phát huy tiềm năng lớn hơn.

So với hành động nhỏ của người Tây Vực thì ba người còn lại đều ánh mắt bình tĩnh, hoàn toàn dựa vào kỹ năng cưỡi ngựa để cạnh tranh!

Ngoại trừ bốn người chạy ở phía trước, Đại Minh đã rơi vào nhóm thứ hai, các dừng sĩ xung quanh đều giữ một khoảng cách nhất định với Đại Minh, thỉnh thoảng còn cảnh giác liếc

nhìn hẩn, thuộc hạ của Lục vương tử không có kẻ yếu, bọn họ đương nhiên xem Đại Minh là một cao thủ cưỡi ngựa.

“Giá giá ...” Phía sau Đại Minh vang lên một tiếng quát nhẹ.

Tiếp đó.

“Vù ...” Tiếng gió đột nhiên nổi lên.

Đại Minh cảm thấy có gì đó, vội vàng cúi người xuống, hai chân kẹp chặt, để con ngựa lao sang một bên.

Vừa lao ra một đoạn ngắn, Đại Minh liền cảm thấy trên lưng ngựa lại có thêm một người, hẩn theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người Tây Vực khác do Tam vương tử phái ra đã bỏ ngựa mà nhảy lên lưng ngựa của Đại Minh.

“Người đang làm gì vậy?” Đại Minh sửng sò một lúc, khó hiểu hỏi.

Đua ngựa thì cứ đua ngựa cho đàn ông, tại sao lại bỏ cả ngựa? Chẳng lẽ đây cũng là một phần của cuộc thi cưỡi ngựa sao?

Đại Minh suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra, thì ra cuộc thi cưỡi ngựa còn có thể như vậy à!

Người Tây Vực nhìn vẻ mặt thật thà chất phác cười toe toét của Đại Minh, hẩn cười lạnh nói: “Nhớ kỹ! Ta tên là Ibn!”

Nói xong, Ibn giơ tay phải lên, nhắm vào đỉnh đầu của Đại Minh.

Đại Minh gật đầu thật mạnh, nghiêm túc nói: “Ta tên là Trần Đại Minh.”

Ibn: (￣□￣?)

Đại Minh cũng tự báo tên, khiến Ibn hoàn toàn sửng sò, tay phải sắp đánh ra của hẩn đột ngột dừng lại, nội lực suýt chút

nữ bị rối loạn.

Ta đâu có hỏi tên người!

Ibn hít một hơi thật sâu, không nói thêm gì nữa, một chưởng nhanh chóng đánh ra, nội lực lưu chuyển kích động kinh mạch, chiếc áo choàng hần mặc phát ra tiếng xào xạc.

Chiêu này lại có trình độ hậu kỳ Tam phẩm!

“Người muốn đánh ta?” Đại Minh hơi sững sờ.

Cuộc thi cưỡi ngựa còn phải so tài quyền cước sao? Xong rồi xong rồi ... hần không biết quyền cước thì phải làm sao?

Đại Minh nghĩ trong lòng, nhưng phản ứng của hần không chậm, ngay khi tay phải của Ibn sắp hạ xuống thì Đại Minh đã nắm lấy cổ tay hần.

“Hít ...” Ibn hít một hơi, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Tại sao hần cảm thấy cổ tay phải của mình như bị kim sắt kẹp chặt thế này!

“Xin lỗi, làm người đau rồi ...” Đại Minh thấy Ibn mặt mày tái mét, trán đổ mồ hôi thì liền vội vàng buông cổ tay hần ra, có chút ngại ngùng nói.

Trong mắt Ibn lóe lên một tia sắc bén, không do dự nắm tay trái thành quyền, tấn công nhanh như chớp vào thái dương của Đại Minh.

Tam vương tử đã ra lệnh, tìm cơ hội để giết hai người dưới trướng Lục vương tử, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất. Cả đội thứ hai cùng đội thứ ba đều đang giao chiến lẫn nhau.

Lý do tại sao cuộc thi cưỡi ngựa hàng năm lại có người chết chính là vì loạn đấu.

Khi người không thể vượt qua ai đó thì chỉ cần giết hần đi là được. Đây là cách đơn giản nhất, đồng thời cũng là cách

hiệu quả nhất.

Chương 459:

Thấy Ibn vẫn đang tấn công mình, trong lòng Đại Minh dấy lên một cơn giận dữ, hắn chỉ đến để thi cưới ngựa, không muốn đánh nhau, cùng rõ ràng hắn vừa tha cho đối phương một mạng, vậy mà đối phương vẫn muốn đánh hắn?

Một tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt Đại Minh, hắn không còn nương tay nữa.

Ibn tung cú đâm trái, tay phải cũng theo sát ngay sau đó định đánh vào cổ Đại Minh, nhưng hắn vẫn chưa kịp tấn công thì...

“Hít...” Ibn kêu lên một tiếng kỳ lạ, một bàn tay to như kìm sắt đã siết chặt cổ hắn. Ibn vội vàng thu tay lại, cố gắng nắm lấy đôi bàn tay trên cổ mình. Sau vài lần cố gắng, mặt hắn đỏ bừng, hô hấp khó khăn, cảm giác như thứ siết cổ mình không phải là tay mà là một miếng sắt rắn chắc, không thể lay chuyển.

“Người phục chưa?” Đại Minh nghiêm nghị hỏi.

Ibn bị Đại Minh siết đến mức tối sầm mặt lại, nghe thấy câu hỏi này, hắn vội vàng gật đầu, tay vỗ mạnh vào cánh tay Đại Minh.

“Người không phải là đối thủ của ta, vẫn nên quay về đi!” Đại Minh trầm giọng, nói xong, Đại Minh nhìn thấy con ngựa bị Ibn bỏ rơi cách đó không xa, hai cánh tay hắn dùng sức hất mạnh một cái.

Ibn như một bao cát bị Đại Minh ném bay ra ngoài, hắn vội vàng xoay người trên không trung, may mắn đáp xuống lưng

ngựa, sắc mặt hấn đỏ bừng, miệng thở hồn hển, kinh hãi nhìn Đại Minh. Phải biết, hấn mang thực lực Tam phẩm hậu kỳ, ở Tuyết Sơn Tự cũng được coi là một tiểu cao thủ rồi, vậy mà trước mặt nam tử lực lưỡng này lại không có chút sức phản kháng nào?

Người này rốt cuộc là ai?

Ibn nhìn Đại Minh chăm chăm, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Đại Minh thực lực quá mạnh, khí lực quá lớn, hấn không phải là đối thủ.

Nghĩ đến đây, Ibn không do dự, quay đầu ngựa, tìm người khác để ra tay.

Đồng đội Rashid của hấn đang dùng nội lực thúc ngựa, tranh giành vị trí đầu tiên, đợi hấn xử lý xong những người phía sau rồi sẽ đến giúp.

Ibn tìm thấy một dũng sĩ dưới trướng của Nhị vương tử, chân hấn nhảy lên, cả người lao ra như chim ưng. Chẳng mấy chốc, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, dũng sĩ dưới trướng Nhị vương tử bị Ibn bóp gãy cổ, thi thể lăn từ trên ngựa ngã xuống bãi cỏ mềm mại.

Ibn tiếp tục điều khiển con ngựa, ánh mắt sắc bén lại tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Đại Minh nhìn xung quanh, nhận thấy mình cùng Ibn chỉ giao đấu trong chốc lát mà vị trí đã tụt lại đến nhóm thứ ba cuối cùng rồi, hấn nhẹ nhàng kéo dây cương, chuẩn bị tiếp tục đuổi theo.

“A a a...”

“A!”

“Grrrr!”

Lúc này, bên cạnh Đại Minh vang lên vài tiếng kêu hoảng sợ xen lẫn tiếng gầm gừ của động vật. Đại Minh quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy cách đó không xa có một dũng sĩ mặc trang phục binh lính đang ôm chặt cổ ngựa, phía sau con ngựa có một con báo hoa mai, mắt báo xanh lè, miệng không ngừng gầm gừ, tìm đúng cơ hội nhảy lên ôm chặt lấy mông ngựa, hơn nữa còn một đòn thành công, con báo há miệng cắn một phát, trong nháy mắt, mông ngựa đã bê bết máu, trông rất khủng khiếp.

Con ngựa bị tiếng cắn của báo làm cho giật mình, không còn nghe lời người cưỡi nữa mà bắt đầu chạy tán loạn.

“Cứu mạng!”

“Cứu mạng!”

Dũng sĩ trên lưng ngựa hét lên, vẻ mặt hoảng sợ tột độ.

Đại Minh nhìn đôi phương một cái, thấy dũng sĩ mặc trang phục binh lính còn rất trẻ, trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, không lớn hơn hẳn là bao.

“Giữ vững, ta đến cứu người!” Cảnh tượng trước mắt đã khơi dậy tinh thần chính nghĩa trong lòng Đại Minh.

Chỉ là một cuộc thi cưỡi ngựa thôi, làm sao có thể so sánh với mạng người chứ!

Hắn một tay kéo dây cương, phóng thẳng về phía con ngựa đang chạy tán loạn.

Người trẻ tuổi thấy Đại Minh chạy về phía mình, ánh mắt liền lộ vẻ biết ơn.

“Bỏ ngựa! Nắm lấy tay ta!” Thuật cưỡi ngựa của Đại Minh rất thành thạo, nhanh chóng đuổi kịp đôi phương, hắn đưa bàn tay rộng lớn của mình ra về phía người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi

như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, vội vàng nghiêng người, nắm lấy tay Đại Minh.

“Nắm chặt!” Đại Minh khẽ quát một tiếng, thở ra một hơi, cánh tay lực lưỡng dùng sức, người trẻ tuổi trực tiếp từ trên lưng ngựa bay tới, rơi xuống trước mặt Đại Minh.

Mà con ngựa bị báo cắn đang hoảng sợ điên cuồng, không ngừng nhảy loạn xạ, mùi máu tanh ở đây cũng đã thu hút thêm hai con báo khác. Chúng bỏ con mồi đang đuổi theo, bắt đầu cùng nhau chạy đến.

“Vù vù...” Vài tiếng gió rít, ba con báo hoa mai tụ tập lại, trong nháy mắt đã moi ruột gan con ngựa ra, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trên đồng cỏ.

Đại Minh mang theo người trẻ tuổi chạy ra ngoài vài chục mét, người trẻ tuổi đến lúc này vẫn còn sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi lạnh, nếu Đại Minh đến cứu hấn chậm một bước thì bây giờ hẳn đã là một người chết rồi!

“Đa tạ ân công đã cứu mạng!” Người trẻ tuổi biết ơn nhìn Đại Minh.

Đại Minh cười, xua tay nói: “Chuyện nhỏ, không có gì quan trọng hơn mạng sống đâu. Bên kia có một con ngựa không người, người cưỡi con đó đi, ta còn phải đuổi theo bọn họ.”

Chương 460:

Đại Minh điều khiển con ngựa chạy sang một bên, ở đó có một con khoái mã không người đang chạy theo đội ngũ về cùng một hướng.

Ngựa chiến trên thảo nguyên dù không có chủ nhân cũng sẽ đi theo đội ngũ tiến về phía trước.

Đại Minh một tay nhắc người trẻ tuổi đặt lên yên ngựa.

“Tự lo cho mình đi, ta đi đuổi theo bọn họ.” Đại Minh cười toe toét.

Đến khi người trẻ tuổi ngồi vững mới vội vàng hét lên: “Ân công, ngài là thuộc hạ của vị vương tử nào vậy?”

“Lục vương tử!” Đại Minh không quay đầu lại mà trả lời, hần kệp chặt bụng ngựa, phóng như bay về phía trước.

Tràng giao đấu với Ibn cùng cứu người khi nãy đã làm Đại Minh mất quá nhiều thời gian, nhưng cũng may các dũng sĩ khác cũng đang chiến đấu với nhau nên khoảng cách giữa Đại Minh cùng họ không cách nhau quá xa.

Người trẻ tuổi kéo dây cương, nhìn bóng lưng Đại Minh, thầm ghi nhớ hần.

“Ân công, ta là thuộc hạ của Tứ vương tử!” Người trẻ tuổi hét lên với Đại Minh nhưng Đại Minh không phản ứng, không biết có nghe thấy không. Hần hít một hơi thật sâu, ánh mắt đảo qua những dũng sĩ khác đang đánh nhau, đã bắt đầu đề phòng hơn.

Người trẻ tuổi giữ một khoảng cách với họ, lại nhìn bóng lưng Đại Minh rồi đuổi theo.

“Giá giá!”

“Giá!”

Đại Minh đè thấp thân thể phóng ra vài dặm, chẳng mấy chốc hấn đã vượt qua các dũng sĩ trong nhóm thứ hai. Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Ibn đã giết vài người, mặc dù võ công của hấn giỏi nhưng kỹ năng cưỡi ngựa lại không tốt. Bây giờ, hễ hấn đến gần các dũng sĩ khác thì bọn hấn sẽ tăng tốc bỏ rơi hấn.

Ibn lại lần nữa gặp Đại Minh nhưng không dám ra tay, chỉ nhìn hấn vượt qua những dũng sĩ khác chạy về phía nhóm đầu tiên.

“Ta đã cố gắng hết sức rồi, phần còn lại chỉ có thể trông cậy vào sư huynh!” Ibn thở dài, cưỡi ngựa dù sao cũng không phải là sở trường của hấn. Giúp Tam vương tử loại bỏ một số trở ngại đã là cố gắng lắm rồi.

“Đát đát đát...” Tiếng vó ngựa dồn dập.

Chạy thêm vài dặm nữa, Đại Minh mới nhìn thấy bóng dáng của đội tiên phong, trải qua một chặng đường dài, cả bốn con ngựa của đội tiên phong đều đã có biểu hiện mệt mỏi.

Nếu là những kỵ thủ giỏi đều sẽ có thể tiết kiệm tối đa sức lực của ngựa.

Nhưng chạy xa đến vậy, ngựa của bốn người đều đã đầm đìa mồ hôi, không thể tiếp tục phi nước đại với tốc độ cao được nữa.

Đại Minh nhìn quanh bốn người, phát hiện ra Gia Luật Chân, khuôn mặt hấn có chút vui mừng.

Thấy sư phụ rồi!

Đại Minh tăng tốc đuổi theo, mà ngay lúc đó, trong số bốn người của đội tiên phong phía trước, có hai người đồng thời

tiến lại gần Gia Luật Chân, thân mình hơi nghiêng về phía trước.

Gia Luật Chân đã sớm đề phòng, dư quang liếc nhìn liền thấy.

Hai người tiến lại gần hẳn là môn khách của Đại vương tử cùng Ngũ vương tử.

Gia Luật Chân cau mày, chột hiệu ra, đại vương tử thế mà lại liên thủ với Ngũ vương tử!

Còn phía bên kia, thuộc hạ Rashd của Tam vương tử cũng chú ý đến cảnh này, mắt hắn đảo quanh, biết đây là thời cơ tốt. Có thể loại bỏ một người thì lợi một người, tam vương tử đã ra lệnh bằng mọi giá phải giành vị trí đầu tiên trong cuộc thi cưỡi ngựa này.

Rashd một tay ấn lên lưng ngựa, duy trì kích thích nội lực, thứ hắn sử dụng bí thuật độc môn của Tuyết Sơn Tự, có thể kích thích tối đa tiềm năng của ngựa. Có điều, nhược điểm là sau khi sử dụng xong, con ngựa sẽ chết!

Tất nhiên, đối với Rashd, ngựa chết hay không cũng không liên quan gì đến hắn. Thứ hắn muốn chính là vị trí đầu tiên trong cuộc thi cưỡi ngựa!

Gia Luật Chân điều khiển con ngựa quý của mình tránh xa hai người đang tiến lại gần, nhưng hai dũng sĩ kia vẫn đuổi theo không ngừng, ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn. Có vẻ như bọn hắn muốn mạng của Gia Luật Chân.

Đại Minh đuổi theo phía sau nhìn thấy ba người phía trước đều lao về phía Gia Luật Chân liền nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn. Sự phụ hình như đang gặp nguy hiểm!

Đại Minh giật mình, một lần nữa tăng tốc.

“Sur phụ, để ta giúp ngươi!” Đại Minh hét lớn, cúi thấp người, điều khiển ngựa phi về phía Gia Luật Chân.

Nghe thấy tiếng Đại Minh, Gia Luật Chân giật mình, quay đầu lại hét to: “Đại Minh cẩn thận, dừng lại đây!”

Thấy Đại Minh vẫn phi về phía mình, Gia Luật Chân lòng như lửa đốt, mấy năm trước hắn cũng từng tham gia vài lần thi cưỡi ngựa, thứ thực sự quyết định thắng thua không phải là kỹ thuật cưỡi ngựa mà là khả năng chiến đấu trên lưng ngựa! Đại Minh chỉ biết cưỡi ngựa, không giỏi chiến đấu, nếu bị cuốn vào thì rất có thể sẽ bị thương.

Gia Luật Chân vừa điều khiển ngựa phi nước đại vừa né tránh những người khác, lại vừa hét lên: “Đại Minh, mau rút lui!”

Các dũng sĩ của Đại vương tử cùng Ngũ vương tử đang bao vây Gia Luật Chân nghe thấy vậy, cả hai trao đổi ánh mắt, dũng sĩ của Ngũ vương tử quay đầu ngựa, bất ngờ lao về phía Đại Minh.

“Gan to thật!” Gia Luật Chân thấy vậy liền nổi giận.

Tên này lại dám tấn công Đại Minh, khiến hắn phân tâm!

Chương 461:

Dũng sĩ của Đại vương tử cười lạnh một tiếng, rút ra một cây gậy ngắn từ sau lưng ra vung về phía Gia Luật Chân.

Một luồng gió mạnh nổi lên, Gia Luật Chân nghiêm mặt, cũng rút ra một cây gậy ngắn từ sau lưng.

“Ầm!” một tiếng vang lớn, hai cây gậy mạnh mẽ va vào nhau, cả hai đều sử dụng kỹ thuật đánh gậy của kỵ binh trong quân đội, chỉ một thoáng mà đã giao đấu với nhau vài chiêu rồi.

Đại Minh đang phi tới thấy Gia Luật Chân rút gậy ngắn từ sau lưng, liền vỗ đầu một cái. Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, cuộc thi cưỡi ngựa này không chỉ kiểm tra kỹ năng cưỡi ngựa, mà còn cả võ công, nhưng... ngoài việc biết chặt cây thì hắn chẳng biết gì khác cả.

Khuôn mặt chất phác thật thà của Đại Minh có chút lo lắng.

Lúc này, dũng sĩ của Ngũ vương tử lao thẳng về phía Đại Minh, hắn sờ tay phải, trong tay đã có thêm một cây gậy ngắn thô, dũng sĩ nhìn khuôn mặt chất phác thật thà của Đại Minh, cười nhếch mép.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Vút...” Cây gậy xé gió, đập thẳng vào đầu Đại Minh.

Đại Minh hơi sững sờ, nhìn thấy sát khí trong mắt đối phương.

Hắn muốn giết mình sao?

Biểu cảm của Đại Minh trở nên nghiêm túc, tuy hắn còn nhỏ, mới mười hai tuổi, nhưng trong chuyến đi Kinh Châu... Đại Minh cũng đã từng giết người!

“Ầm!” một tiếng vang lớn.

“Người muốn giết ta?” Giọng nói có phần bình thản của Đại Minh vang lên.

Dũng sĩ của Ngũ vương tử sững sờ, nụ cười trên mặt biến mất, hắn ngậy người nhìn Đại Minh.

Chỉ thấy Đại Minh giơ cánh tay phải lên chắn trước trán, trong tay hắn còn đang nắm chặt một cây gậy ngắn thô.

“Người muốn giết ta?” Đại Minh nghiêm mặt, hỏi lại lần nữa, khuôn mặt chất phác thật thà của hắn lúc này lại toát ra vẻ áp bức cường đại.

Dũng sĩ của Ngũ vương tử ngậy người, vẻ mặt không thể tin được.

Cây gậy mà hắn vung ra lại bị người ta đỡ được! Sao có thể như vậy chứ!

Hắn nghiêng răng, cố gắng giật mạnh ra nhưng vẫn không nhúc nhích.

Đại Minh nghiêm mặt, dùng sức cánh tay phải, kéo ngược lại, cây gậy lập tức tuột khỏi tay.

Dũng sĩ của Ngũ vương tử thấy vậy cũng không dám nán lại, nhanh chóng quay đầu ngựa, định bỏ đi.

Không hiểu sao, lúc này trong lòng hắn lại thấy hoảng sợ.

Đại Minh hình thể cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn ngời ngời ngay ngắn trên lưng ngựa, khễ nheo mắt, xoay cây gậy ngắn trong tay, một luồng khí thể nặng nề tỏa ra từ người Đại Minh.

“Giá!” Đại Minh khẽ quát, con ngựa tuần mã dưới thân phi tới, lao thẳng về phía dũng sĩ của Ngũ vương tử.

Cảm nhận được khí thế từ phía sau, trong lòng dũng sĩ của Ngũ vương tử chợt dâng lên nỗi sợ hãi không tên.

Đây còn là người sao? Lại có thể đỡ được cây gậy mà hấn vung ra. Phải biết rằng, lấy tốc độ của ngựa thì một gậy vung ra đã đủ để đánh gãy xương cốt, khiến người ta chết ngay tại chỗ, vậy mà tên môn khách của Lục vương tử này bề ngoài tuy bình thường nhưng lại có thể đỡ được cây gậy hấn đánh ra! Thực lực này cũng quá mạnh rồi! Quá khinh địch rồi.

Dũng sĩ của Ngũ vương tử vừa suy nghĩ vừa tăng tốc trong lo lắng. Mà con ngựa dưới thân dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, liều mạng phi nước đại, muốn rời khỏi đây.

“Vút...” một tiếng gió nặng nề rít lên, khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người bay ra khỏi ngựa, lặn mấy vòng trên mặt đất, sau đó co giật, không còn động đậy nữa.

Đại Minh thu hồi cây gậy ngắn, vẻ mặt chất phác nhưng không giận mà uy.

“Là ngươi muốn giết ta.” Đại Minh nhìn bóng người không rõ sống chết nằm trên đất, lẩm bẩm.

Vung xong gậy này, Đại Minh nhìn về phía trước, Gia Luật Chân đang cầm gậy ngắn giao đấu với dũng sĩ của Đại vương tử, người Tây Vực thuộc hạ của Tam vương tử thì đứng bên cạnh xem kịch. Hấn muốn trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Đại Minh nghiêm mặt, im lặng không nói.

“Giá!” hấn khẽ quát, con ngựa dưới thân rất hiểu ý người, nhanh chóng chạy về phía Gia Luật Chân.

Nghe thấy tiếng vó ngựa đang đến gần, cả ba người đều đồng thời quay lại.

“Đại Minh?” Gia Luật Chân thấy Đại Minh cầm gậy ngăn phi về phía mình liền sững sờ tại chỗ.

Dũng sĩ của Đại vương tử cùng người Tây Vực thấy Đại Minh lao tới cũng rất ngạc nhiên.

Chuyện gì đây? Dũng sĩ của Ngũ vương tử bị đánh bại rồi sao?

Hai người liền chú ý đến bóng người không rõ sống chết nằm trên đất cách đó không xa, lập tức cảnh giác, người có vẻ ngoài chất phác thật thà này quả nhiên không tầm thường, khó trách Lục vương tử lại cử hấn ra sân.

“Để ta đối phó với hấn!” Thuộc hạ của Tam vương tử nói.

Dũng sĩ của Đại vương tử gạt đầu, tiếp tục tập trung giao đấu với Gia Luật Chân.

Lúc này Đại Minh vung gậy ngăn trong tay, lao thẳng về phía ba người.

Rashid liếc nhìn Đại Minh, chân dùng lực đạp mạnh, con ngựa đã bị hấn dùng nội lực kích thích đến mức kiệt quệ, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất. Rashid mượn thế bay lên không trung, lao về phía Đại Minh.

Đại Minh đã có cảnh giác, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Chương 462:

“Vù...” Cây gậy ngấn vung lên, tạo ra tiếng gió nặng nề, chỉ thấy cao thủ Tây Vực đang lao về phía Đại Minh chọt xoay người trên không trung, tạo thành tư thế đầu dưới chân trên, động tác kỳ quái, nội lực bùng lên, quần áo trên người rung lên dữ dội, hai cánh tay trong nháy mắt như to lên vài vòng.

Rashid chắp hai tay vào nhau, dùng sức đẩy về phía cây gậy ngấn mà Đại Minh đang vung lên.

“Ầm!” một tiếng, Đại Minh cảm thấy một lực cực lớn truyền đến từ cây gậy ngấn khiến hắn theo bản năng buông tay, cây gậy ngấn mất khống chế liền bay ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Đại Minh vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống có người còn mạnh hơn mình.

Mà Rashid tung ra chiêu này xong, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Hắn thi triển thân pháp đáp xuống lưng ngựa của Đại Minh, vừa rồi Rashid đã sử dụng tuyệt kỹ 《Lực Sĩ Di Sơn Kinh》 của Tuyệt Sơn Tự Tây Vực, nội lực vận hành trong kinh mạch có thể bộc phát ra sức mạnh kinh người, người thường đối mặt với sức mạnh này, nếu cứng rắn chống đỡ thì chỉ có chết!

Rashid nhanh chóng hít vài hơi, ổn định nội lực, hắn thấy Đại Minh không hề hấn gì, chỉ đánh rơi cây gậy ngấn trong tay thì lập tức vô cùng kinh ngạc.

“Người là ai?”

Đại Minh quay đầu nhìn Rashid, cười lạnh: “Ta tên là Trần Đại Minh!”

Trần... Trần Đại Minh?

Rashid sửng sốt, chưa từng nghe qua, nhưng hắn không kịp suy nghĩ nhiều, tay phải lập tức vươn ra chộp thẳng vào vai Đại Minh, một luồng nội lực thuần khiết mát lạnh tụ lại trong tay Rashid. Chiêu hắn đang thi triển chính là một trong những tuyệt kỹ của Tuyết Sơn Tự, 《Tuyệt Y Dẫn Mạch Thủ》, người trúng chiêu sẽ bị dẫn động nội lực toàn thân, nhẹ thì nội lực rối loạn, nặng thì tẩu hỏa nhập ma tại chỗ.

Luồng nội lực mát lạnh di chuyển theo một cách kỳ lạ tràn vào kinh mạch của Đại Minh.

“Hửm?” Rashid sửng sờ.

“Người... người không có nội lực?”

Hắn kinh ngạc nhìn Đại Minh, trong mắt tràn đầy khó tin.

Người này không có nội lực, vậy vừa rồi hắn làm sao chặn đứng “Lực Sĩ Di Sơn Kinh”? Hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ bắp sao?

Rashid vô cùng kinh ngạc.

Đại Minh thấy người Tây Vực này sờ soạng trên người mình vài cái thì trong cơ thể liền truyền đến một cảm giác lạnh lẽo. Hắn không biết đối phương đang làm gì, nhưng chắc chắn không phải là điều gì tốt. Đại Minh liền chộp lấy cổ họng của Rashid.

Rashid đột nhiên phản ứng lại, nắm chặt nắm đấm đập vào mặt Đại Minh.

Đại Minh không hề né tránh, tay phải tung ra chộp thẳng vào cổ họng Rashid.

Rashid nghĩ đến sức mạnh cơ bắp của Đại Minh, liền nghiêng rằng đổi hướng giữa chừng, nắm đấm đập vào tay phải của Đại Minh.

“Hự...” Cả hai cùng lúc ăn đau đến hít một ngụm khí lạnh.

Sau khi thu nắm đấm lại, Đại Minh cùng Rashid nhìn nhau một cái rồi lại tiếp tục lao vào đánh nhau, người một quyền ta một cước.

...

Bên kia, vương thành Đại Liêu, Tỉnh Vương phủ.

“Két...” Một tiếng động nhẹ, cửa sau của phủ đã bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Một nha hoàn mười lăm, mười sáu tuổi, mặc áo xanh lục nhẹ nhàng bước ra. Nàng nhìn quanh hai lần rồi quay lại đóng cửa phủ, đi dọc theo con phố phía sau Vương phủ. Sau khi đi qua vài con phố, nàng đến một quầy hàng bán đồ trang sức nữ.

Quầy hàng nằm ở vị trí hẻo lánh, kinh doanh âm thầm, không có nhiều người, ông chủ quầy hàng ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy tiểu nha hoàn thì mắt sáng lên.

Tiểu nha hoàn gật đầu nhẹ với ông ta, sau đó cúi người xuống, giả vờ xem đồ trang sức trên quầy hàng.

“Tình hình trong phủ thế nào?” Ông chủ quầy hàng hạ giọng hỏi.

Tiểu nha hoàn vừa chọn đồ trang sức trên quầy, vừa nói nhỏ: “Trong phủ có một nam tử mới đến, tên là Trần Đại Minh, hắn là huynh đệ kết nghĩa của Lục vương tử, quan hệ giữa hai người rất tốt. Hắn có vẻ là người Đại Vũ, ta nghe giọng nói của hắn hơi lạ. Hôm nay, Lục vương tử đã đưa hắn đi tham gia cuộc thi trong tộc rồi.” Tiểu nha hoàn kể lại những gì nàng nhìn thấy trong phủ mấy ngày nay.

Ông chủ quầy hàng vừa nghe, vừa nhẹ gật đầu: “Về Trần Đại Minh đó, người nói kỹ hơn một chút đi. Hắn có gì đặc biệt không?”

Nghe vậy, tiểu nha hoàn nghiêng đầu. “Đặc biệt? Ừm...” Tiểu nha hoàn nhớ lại cảnh tượng khi Đại Minh lần đầu tiên gặp nàng.

“Đúng rồi! Hắn rất kỳ lạ. Lục vương tử bảo ta giúp hắn mặc quần áo, hắn lại không chịu, ngược lại còn muốn tự mình mặc.”

Ông chủ quầy hàng nghe vậy thì hơi nhíu mày, hỏi: “Lúc hắn mới vào Vương phủ mặc quần áo gì?”

“Chỉ là quần áo vải thô bình thường, hơi cũ, còn có mùi.” Tiểu nha hoàn thành thật trả lời.

Ông chủ quầy hàng đảo mắt, cười lạnh: “Hắn nhất định phải tự mình mặc quần áo vì hắn chưa từng được người khác hầu hạ, có vẻ xuất thân không tốt.” Nói xong, ông ta sờ cái cằm đầy râu của mình.

“Kỳ lạ... Xuất thân là dân thường thì làm sao có thể kết nghĩa huynh đệ với Lục vương tử?” Ông chủ quầy hàng nhay bén nhận ra một điều không hợp lý.

“Còn có phát hiện nào khác không?”

Chương 463:

“Phát hiện khác?” Tiểu nha hoàn nhú mào, có chút không nhớ ra. Đến khi ánh mắt nàng lướt qua chiếc vòng cổ nhỏ trên quây hàng thì chợt mở to mắt.

“Ta nhớ ra rồi! Trần Đại Minh đó có một chuỗi vòng cổ, là loại vòng cổ trông rất quý giá! Hình như là răng của một loài động vật nào đó, trên đó có khắc hoa văn. Ngay cả sợi dây đỏ khâu răng cũng được trộn lẫn với sợi vàng!” Khuôn mặt tiểu nha hoàn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thanh niên trông thật thà chất phác đó lại có bảo vật quý giá như vậy sao.

Nghe mô tả của tiểu nha hoàn, ông chủ quây hàng sững sờ, cơ thể không khỏi run lên, ông ta nắm chặt tay tiểu nha hoàn, trong mắt lóe lên một tia sáng đáng sợ.

“Ngươi! Ngươi nói lại lần nữa!”

“Á!” Tiểu nha hoàn bị ông chủ quây hàng nắm chặt tay đến mức đau đớn, không khỏi kêu lên một tiếng.

Mà động tĩnh trên quây hàng dường như cũng đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh, ông chủ quây hàng vội vàng buông tay, giả vờ kích động hét lên: “Năm đồng? Không được, tuyệt đối không được! Cô nương, người trả giá như vậy, ta còn bán kiểu gì nữa? Đây cũng là tiền mồ hôi nước mắt của ta đó!”

Nghe vậy, những người xung quanh mới nhao nhao thu hồi ánh mắt.

Tiểu nha hoàn ngồi xổm bên quầy hàng, khước mắt đỏ hoe, tay phải xoa nhẹ cổ tay.

Ông chủ quầy hàng liếc nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý đến bên này thì mới thở phào nhẹ nhõm, vẽ mặt nghiêm túc nhìn tiểu nha hoàn: “Người mô tả lại chiếc vòng cổ vừa rồi một lần nữa xem.”

Tiểu nha hoàn lặp lại lần nữa.

“Kích thước có phải lớn cỡ này không?” Ông chủ quầy hàng ra hiệu.

Tiểu nha hoàn nghiêng đầu, có chút nghi ngờ nói: “Chiếc vòng cổ đó có ba chiếc răng, chiếc răng lớn ở giữa đúng là có kích thước như người nói, còn hai chiếc răng nhỏ bên cạnh thì nhỏ hơn một chút.”

Ông chủ quầy hàng tròn tròn mắt: “Ba... ba chiếc?”

Tiểu nha hoàn gật đầu như điều hiển nhiên.

“Đúng vậy, ba chiếc.”

Ông chủ quầy hàng chết lặng, trong mắt lộ ra một chút mờ mịt.

Nghe mô tả vừa rồi của tiểu nha hoàn, giống hệt chiếc vòng cổ răng hổ Dũng Quan Tam Quân của Đại Vũ.

Nhưng mà...

Vòng cổ răng hổ không phải chỉ có một chiếc răng sao? Chẳng lẽ là giả? Hay là mình đã nghĩ quá nhiều rồi?

Ông chủ quầy hàng nhú mày, trầm ngâm một lúc, lại nhặt một que nhỏ dựa vào ấn tượng mơ hồ mà vẽ vài đường hoa văn quân đội Đại Vũ trên mặt đất.

“Người nhìn xem hoa văn trên chiếc răng, có phải là như thế này không?”

Nha hoàn nhìn chăm chăm vào hoa văn một lúc, rồi kinh ngạc nói: “Đúng rồi! Chính là hoa văn này!”

Nàng không khỏi nhìn ông chủ quầy hàng thêm vài lần.

Làm sao người này biết được chứ?

“Người chắc chắn không nhìn nhầm chứ?” Ông chủ quầy hàng đột nhiên trở nên kích động.

Nha hoàn gật đầu: “Không sai, ta dám chắc chắn! Lúc ta giúp hấn thay quần áo, do chiếc vòng cổ đó quá đẹp nên ta đã nhìn rất lâu.”

Nghe nha hoàn nói vậy, ông chủ quầy hàng ngả người ra sau, ánh mắt kinh ngạc.

Quả nhiên! Là vòng cổ răng hổ Dũng Quan Tam Quân của Đại Vũ!

Ông chủ quầy hàng đột nhiên hiểu ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên một tia sáng, Trần Đại Minh này là quán quân cuộc thi trong quân của Đại Vũ! Hấn cố tình tiếp cận Lục vương tử, một mình xâm nhập vào Đại Liêu...

Hấn muốn làm gì đây?

Nghĩ đến đây, ông chủ quầy hàng toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng càng cảm thấy may mắn hơn, mỗi quán quân thi đấu trong quân đều coi vòng cổ răng hổ là vinh dự cả đời, dù đi đâu cũng mang theo bên mình, chính điều này đã khiến Trần Đại Minh lộ ra sơ hở! Cũng may, cũng may... nếu báo cáo việc này lên Tam vương tử thì chắc chắn sẽ là đại công nha.

Ông chủ quầy hàng trở nên phấn khích.

Đại công! Đây quả là một đại công mà!

“Tốt tốt tốt, người quay về trước đi...” Giọng nói của ông chủ quầy hàng run rẩy vì kích động.

Nha hoàn không hiểu tại sao ông chủ quầy hàng lại kích động như vậy, nhưng nàng vẫn gật đầu, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Chờ đã...” Ông chủ quầy hàng đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng, suýt chút nữa thì đã quên sự sắp xếp của Tam vương tử.

“Cái này người cầm lấy, tìm cơ hội bỏ vào trà.”

“Nhớ kỹ! Nhất định phải tận mắt nhìn thấy Tiêu Tả uống nó.”

“Đây là mệnh lệnh của Tam vương tử, không được phép thất bại!”

Ông chủ quầy hàng đưa cho nha hoàn một gói giấy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

...

Dư Hàng, Dục Anh Đường.

“Cộc...”

“Cộc...”

Trần Diệp ngồi trên chiếc ghế tựa trong sân, mắt nhắm hờ, ngón tay gõ nhẹ vào tay vịn ghế, bọn trẻ thì nô đùa trong sân, đuổi nhau không ngừng, còn ba nha hoàn ôm quần áo đi tới đi lui, mùi hương thoang thoang theo gió bay tới, ngón tay Trần Diệp gõ vào tay vịn ghế dừng lại, hần mở mắt ra nhìn sang một bên.

Tiêu Liên một thân y phục đen, trên mặt che một lớp vải mỏng, đôi mắt linh hoạt lạnh lùng nhìn Trần Diệp.

“Viện trưởng, có tin tức từ trong đường.” Tiểu Liên nhẹ nhàng nói.

Chương 464:

Trần Diệp đưa tay phải ra: “Để ta xem.”

Tiểu Liên đưa một bức thư cho Trần Diệp.

Trần Diệp nhẹ nhàng mở phong bì, rút ra một tờ giấy trắng như tuyết. hắn đọc như gió, nhanh chóng xem xong nội dung của bức thư mật.

“Đại Minh tham gia cuộc thi tộc của Liêu Quốc? Đứa trẻ này...” Trần Diệp hơi nhíu mày, không nói gì, hắn đưa tờ giấy cho Tiểu Liên.

Tiểu Liên nhận lấy, một lát sau, Tiểu Liên cũng đọc xong tờ giấy, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, nàng nói: “Hoàng Tam bọn họ không yên tâm về Đại Minh, đã trà trộn vào vương thành, nếu Đại Minh có chuyện gì thì họ sẽ nhanh chóng ứng cứu. Hơn nữa theo tính cách của Đại Minh, hắn là sẽ không gây chuyện thị phi.” Trần Diệp nhẹ nhàng gật đầu.

Không sao cả, nếu Đại Minh thực sự có chuyện gì xảy ra thì hắn có thể đến thảo nguyên một chuyến.

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh nhìn mấy đứa trẻ đang chơi đùa trong sân.

Tiểu Liên liếc nhìn Trần Diệp, tiếp tục nói: “Viện trưởng, đường khẩu Tùng Giang phủ gửi tin tức, nói đã phối hợp với Nam Thiếu Lâm đưa Bát Chỉ Kính trở về Đam Dương rồi. Mọi chuyện đã làm rất hoàn mỹ, sẽ không bị ai phát hiện ra.”

Trần Diệp ngồi dậy, ngáp một cái: “Ta biết rồi.”

Chuyện ở Đam Dương, căn bản không phải là chuyện gì to tát.

“Đúng rồi, Tiểu Thắng bên đó thế nào? Có tin tức gì không?”

Thiên Cơ Lôu công bố Hiệp Nghĩa bằng giang hồ, Tôn Thắng đứng đầu, Trần Diệp sợ hấn tự mãn, đắc ý quên hình.

“Tiểu Thắng rất ngoan, nhưng gần đây có nhiều võ giả giang hồ đến Thái Hồ, muốn thách đấu Tiểu Thắng. Tiểu Thắng đều không ứng chiến.” Tiểu Liên thành thật nói.

Trần Diệp nhẹ nhàng gật đầu: “Được rồi, cũng trưởng thành hơn một chút. Được rồi, không có chuyện gì thì lui xuống trước đi. Tuyền thêm một nha hoàn nữa, trong viện chỉ có ba nha hoàn thì có chút việc không làm xuể.”

“Vâng.” Tiểu Liên khẽ cúi người rời đi.

Trần Diệp ngồi trên ghế tựa, mắt nhắm hờ, tận hưởng buổi chiều đẹp trời này.

“Hệ thống, kiểm tra số dư điểm tích lũy.” Trần Diệp thầm niệm, nếu hấn nhớ không lầm thì điểm tích lũy đã đủ để rút một lần thuộc tính nữa, mấy hài tử trong viện, theo thứ tự thì sẽ đến lượt Tiểu Cửu rồi.

Nghĩ vậy, Trần Diệp đưa mắt nhìn quanh tiểu viện nhưng không thấy bóng dáng của tiểu nam hài mập mạp đâu.

“O? Đứa trẻ này chạy đi đâu rồi?” Trần Diệp lẩm bẩm một câu, Tiểu Cửu tính tình trầm lặng, ngày thường thích đọc sách, không phải là đứa hiếu động, sao hôm nay không thấy bóng dáng của thằng bé nhỉ?

【Đình!】

【Số dư điểm tích lũy hiện tại: 6785】

Một màn hình màu xanh mờ ảo hiện ra, Trần Diệp gật đầu. Số điểm này đủ để rút một lần thuộc tính rồi, vừa đủ để đối phó với những tình huống đặc biệt.

“Hệ thống, rút thuộc tính ngẫu nhiên!” Trần Diệp thầm niệm.

Một vòng quay màu xanh xuất hiện trước mắt hắn, bắt đầu quay nhanh, vài giây sau.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ rút được thuộc tính cô nhi ngẫu nhiên: Kiếm Tâm】

【Kiếm Tâm: Thiên phú kiếm đạo tăng mạnh; có thể hóa vạn vật thể gian thành kiếm ý ẩn chứa trong lòng】

Nhìn thấy thuộc tính này, trong mắt Trần Diệp lóe lên một tia kinh ngạc.

Lại là thuộc tính kiếm khách! Nhắc đến kiếm khách thì bất kể là ai, trong đầu đều sẽ vô thức hiện lên hình ảnh bạch y như tuyết, tay cầm thanh kiếm ba thước, một kiếm quét ngang thiên hạ.

Một kiếm trong tay, thiên hạ không ai địch nổi! Phong lưu, soái khí.

Lần đầu tiên đến Đại Vũ, Trần Diệp cũng từng mơ ước trở thành một kiếm khách, không ngờ hôm nay hắn lại rút được thuộc tính kiếm khách.

“Tiểu Cửu thật may mắn...” Trần Diệp cảm thán trong lòng.

Theo nguyên tắc công bằng, khi rút thuộc tính, bất kể rút được gì thì đều phải phân phát cho bọn trẻ theo thứ tự, không được thiên vị, không được mang bất kỳ tình cảm cá nhân nào.

Đây là quy tắc mà Trần Diệp đã đặt ra cho mình ngay từ đầu, chẳng hạn như tiểu cô nương đáng yêu như Trần Linh mà Trần Diệp vẫn đưa thuộc tính **【Bản Chuyên – Viên Gạch】** cho cô nhóc.

Chuyện này chính xác là rút được gì, hoàn toàn phụ thuộc vào vận may cá nhân.

Trần Diệp mở bảng điều khiển hệ thống, gắn thuộc tính **【Kiếm Tâm】** lên người Tiểu Cửu. Gắn xong thuộc tính, Trần Diệp sững sờ, chợt nhớ ra điều gì đó.

“Chờ đã...” “Tiểu Cửu ăn uống no đủ, thân hình mập mập... Lại cho nhóc này thuộc tính kiếm khách?” Trần Diệp nghĩ đến chuyện này thì biểu cảm lập tức trở nên kỳ lạ.

...

Dur Hàng huyện, đường Chu Tước, một tiểu nam hài mập mập mặc áo vải, tay cầm một xiên kẹo hồ lô, vừa đi vừa liếm.

“Hô... Vẫn là kẹo hồ lô ngon nhất! Không được, đợi sau này lớn lên, nhất định phải học nghề này. Một xiên năm đồng, một ngày ít nhất cũng bán được mười mấy xiên thì sẽ kiếm được bảy tám mươi đồng. Một tháng trừ đi chi phí thì ít nhất cũng có hai lượng bạc.” Tiểu Cửu tay cầm kẹo hồ lô, vừa đi vừa ăn, trong lòng vui vẻ tính toán tương lai.

Bất chợt, một bóng người ở góc phố thu hút sự chú ý của hắn.

Chương 465:

“Ồ?” Tiểu Cửu mở to mắt, trên khuôn mặt mồm mĩm hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Ở góc phố, một tiểu nữ hài mặc áo đen, dáng người mảnh mai xinh xắn đang bước nhẹ nhàng rẽ vào một con phố khác, dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng Tiểu Cửu vẫn kịp nhìn rõ dung mạo tiểu nữ hài.

Xinh đẹp, thanh thuần, trông có vẻ cùng tuổi với hần.

Tiểu Cửu cắn một miếng kẹo hồ lô.

“Trông cũng xinh đấy, không biết là tiểu thư nhà nào nhỉ.” Tiểu Cửu vừa nhai kẹo hồ lô vừa lầm bầm.

Đột nhiên, hần nổi hứng nghịch ngợm, Tiểu Cửu đã đọc không ít sách về mấy kẻ săn tình ở Dục Anh Đường.

Nheo sách nói thì từ xưa đến nay, đạo tặc là một trong những nghề lâu đời nhất, nhưng đạo tặc “lấy” đồ cũng có chú ý, trộm đồ vật hữu hình là hạ đẳng, trộm đồ vật vô hình là thượng đẳng, mà trong những thứ vô hình thì tâm là quan trọng nhất. Kẻ có thể trộm được tâm mới là kẻ trộm lợi hại nhất.

Tiểu Cửu nhớ lại nội dung trong sách, bỗng muốn thử những kỹ năng mình học được.

“Đuổi theo thử xem. Nam tử tự tin mới là quyền rũ nhất! Không thử thì mãi mãi không biết mình có làm được không!” Tiểu Cửu vừa lầm bầm mấy câu nói, vừa chạy theo hướng con phố mà tiểu nữ hài vừa rẽ vào.

Chạy được một đoạn, Tiểu Cửu thở hỗn hển, dù mệt nhưng hắn cũng đã nhìn thấy tiểu nữ hài lúc này.

Tiểu nữ hài bước đi nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, hướng về phía khu nhà dân, Tiểu Cửu thì đi theo phía sau, liếc nhìn xung quanh.

“Khu đó toàn nhà lớn nhỉ? Chẳng lẽ là tiểu thư nhà giàu?” Tiểu Cửu lại căn một miếng kẹo hồ lô, do dự có nên tiếp tục đi theo không. Lỡ đi theo rồi bị gia đình nhà người ta đánh thì không đáng.

Tiểu Cửu do dự một lúc liền quyết định đi theo, ít nhất cũng phải làm quen mặt rồi hỏi tên, tiện cho lần gặp sau chứ.

Hắn bám sát tiểu nữ hài.

Đi thêm một đoạn nữa, tiểu nữ hài chợt dừng lại trước một ngôi nhà rồi đẩy cửa bước vào.

“Này!” Tiểu Cửu vừa thở hỗn hển vừa gọi.

Tiểu nữ hài quay đầu nhìn hắn. “Muội tên gì thế?” Tiểu Cửu cười tươi, cố gắng tỏ ra thân thiện.

Tiểu nữ hài mặt không biểu cảm.

“Két...” một tiếng, cánh cửa lớn đóng lại.

Thần Đại Thanh Ninh bước vào Luyện Võ trường.

“Sur phụ, ta về rồi.” Thần Đại Thanh Ninh cung kính nhìn về phía Tàn Nhất đang đứng cạnh chiếc ghế dài.

Tàn Nhất nhìn thấy nàng, khẽ gật đầu, giọng nói ôn hòa bình thản: “Lấy kiếm, tiếp tục luyện tập đi. Vung kiếm năm trăm lần.”

“Vâng!” Thần Đại Thanh Ninh lấy một thanh kiếm từ giá vũ khí bên cạnh Luyện Võ trường, sau đó bắt đầu bài tập hàng ngày,

Trong Luyện Võ trường rộng rãi, ngoài Thần Đại Thanh Ninh cùng Tần Nhất thì còn có hai người khác, chính là Trần Vũ cùng Trần Linh đang luyện tập võ thuật cơ bản.

Mặt trời trên đỉnh đầu nóng như lửa, không thể chịu nổi, hai người đổ mồ hôi như mưa, nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn đang luyện tập đứng tấn.

Quyền cước khác với binh khí, đặc biệt chú trọng sự ổn định của hạ bàn, Trần Diệp muốn truyền cho cả hai “Bát Quái Chương” cùng “Vĩnh Xuân Quyền” cho nên cơ sở hạ bàn của cả hai phải được củng cố vững chắc.

Tần Nhất đứng giữa Luyện Võ trường nhìn chằm chằm ba đứa trẻ luyện võ. Sau khi Hoa Tịch Nguyệt rời đi, nàng đã trở thành “huấn luyện viên” hướng dẫn luyện võ.

Không giống như Hoa Tịch Nguyệt, Tần Nhất hiếm khi ngồi xuống, cơ bản đều đứng cùng bọn trẻ. Sau khi nàng thăng cấp nhất phẩm, muốn thăng lên cấp tiếp theo đã không còn là thứ có thể đạt được bằng cách chăm chỉ luyện tập nữa.

Số lượng võ giả cấp bậc Tông Sư trong Đại Vũ triều chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lý do chính là, việc có thể đột phá từ Nhất phẩm lên Tông Sư hay không, không phụ thuộc vào trình độ võ học mà là tu luyện tâm cảnh.

Rất lâu trước đây, Tần Nhất đã từng hỏi Lâu chủ Phong Vũ Lâu, nếu thăng cấp nhất phẩm rồi, muốn bước vào cảnh giới Tông Sư thì cần phải làm gì. Lâu chủ Phong Vũ Lâu mỉm cười trả lời nàng: “Chỉ cần nội tâm thông suốt là đủ.”

Nội tâm thông suốt... Tần Nhất đứng trên Luyện Võ trường, trong lòng luôn nghĩ về bốn chữ này.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể trở thành Tông Sư? Thế nào mới được coi là nội tâm thông suốt?

Tần Nhất nghĩ đến mức có chút bức bối.

Hôm kia, Bách Hoa lão nhân bắt cóc Hoa Tịch Nguyệt, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn nhưng không thể làm gì được. Nàng là kiếm của công tử, vậy mà ngay cả một nha hoàn cũng không bảo vệ được. Ban đầu Tần Nhất nghĩ rằng mình đã thắng cấp nhất phẩm, nhìn khắp giang hồ, thực lực này đã đủ lắm rồi, nhưng bây giờ, Tần Nhất phát hiện ra, lúc cảnh giới của bản thân được nâng cao thì đồng thời những người cùng việc mà mình gặp phải cũng sẽ nâng cao hơn.

Tần Nhất hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng có chút hỗn loạn. Nàng đưa mắt nhìn Trần Vũ cùng Trần Linh, mở miệng nói: “Có thể nghỉ ngơi rồi.”

Hai đứa trẻ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trên trán chúng đã lấm tấm mồ hôi.

Chương 466:

...

Bên ngoài cổng Luyện Võ trường, nụ cười trên mặt Tiểu Cửu dần cứng lại.

“Hỏi tên cũng không nói sao?” Tiểu Cửu thở dài một tiếng. Lần đầu tiên hắn hành động trộm tâm mà đã kết thúc bằng thất bại.

“Có chút không cam lòng...” Tiểu Cửu lẩm bẩm hai câu.

.Đây là lần đầu tiên hắn ra tay, vậy mà đối phương lại không thèm để ý đến hắn.

“Thật là đáng ghét...” Tiểu Cửu có chút tức giận liếc nhìn bức tường bao quanh sân. Hắn vừa định quay người rời đi thì chợt nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc truyền ra từ trong nhà.

“Tiểu Vũ ca, huynh uống nước đi.”

Tiểu Cửu lập tức dừng bước, tròn tròn mắt. Sao nghe có vẻ giống giọng của Trần Linh vậy?

“Không thể nào...” Tiểu Cửu vỗ tai lên, lẩm bẩm.

“Đa tạ.” Giọng của Trần Vũ truyền ra từ trong nhà.

“Đúng là giọng của Thất ca với Bát tỷ!” Trên mặt Tiểu Cửu lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó từ kinh ngạc chuyển thành hiểu ra, thời gian trước Trần Diệp đã nói với đám trẻ ở Dục Anh Đường là Trần Vũ cùng Trần Linh đã học võ, bái sư vào một võ quán, mỗi ngày đều đi sớm về muộn, rất vất vả.

“Đây là võ quán mà cha nói sao?” Tiểu Cửu liếm một miếng kẹo hồ lô trong tay, trầm ngâm.

“Nói như vậy, nữ tử vừa rồi cũng là học trò của võ quán sao?”

Tiểu Cửu vừa ăn kẹo hồ lô vừa nghĩ, rất nhanh đã ăn hết chỉ còn lại một quả.

“Không biết luyện võ ở võ quán như thế nào nhỉ...” Hắn tự mình lẩm bẩm, trong lòng tò mò.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Cửu đưa mắt nhìn bức tường bao quanh sân, bức tường của sân không cao lắm, bên cạnh lại có một cái cây, nếu trèo lên cây thì có lẽ có thể nhìn rõ tình hình.

Nghĩ liền làm, Tiểu Cửu chạy về phía cái cây bên cạnh bức tường, mặc dù cơ thể hắn tròn trịa nhưng đủ linh hoạt, trước khi đến Dục Anh Đường, lúc hắn còn gầy nhom cũng không ít lần trèo cây hái quả, chỉ mất một chút thời gian mà Tiểu Cửu đã thở hổn hển trèo lên cây. Hắn dùng hai tay ôm lấy cành cây, nghiêng đầu nhìn vào trong sân.

Quang cảnh bên trong lập tức lọt vào mắt Tiểu Cửu, Trần Vũ, Trần Linh mặt đỏ bừng, hai chân dang rộng, thân thể hơi ngò xuống. Cả hai lại bắt đầu một vòng đứng tấn mới. Bên cạnh là Thần Đại Thanh Ninh đang nhẹ nhàng múa kiếm.

“Là nàng!” Tiểu Cửu nhận ra Thần Đại Thanh Ninh.

“Thất ca với Bát tỷ đang luyện gì vậy nhỉ?”

“Tiểu nữ hài kia đang luyện kiếm, cái này ta biết.”

“Nàng đang múa kiếm pháp sao?”

Tiểu Cửu nhìn quanh, lẩm bẩm một mình.

Thần Đại Thanh Ninh thân pháp nhanh nhẹn, thanh trường kiếm trong tay thỉnh thoảng đâm ra, động tác chuẩn xác,

nhưng tốc độ ra kiếm không nhanh, rõ ràng là chưa thành thạo lắm.

Nhìn hai lần, Tiểu Cửu cảm thấy kiếm chiêu đó dường như có chút ý vị đặc biệt.

Chợt lúc này.

“Ai đó!” Tần Nhất quát nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tiểu Cửu đang ở, một luồng sát khí lạnh lẽo theo ánh nhìn xuyên thấu qua cơ thể hắn.

Bị phát hiện rồi!

Cơ thể Tiểu Cửu run lên, rung mình một cái, hắn giật mình ôm lấy cành cây, trượt một mạch xuống đất.

Tiểu Cửu không quay đầu lại, ba chân bốn cẳng chạy mất. Trước đây khi hắn trèo cây hái trộm quả nhà người khác cũng bị đuổi theo như vậy!

Trong Luyện Võ trường. Tần Nhất di chuyển chân, toàn thân lướt lên trên tường. Nàng vừa định đuổi theo thì nhận ra bóng dáng của Tiểu Cửu.

Là đứa trẻ ở Dục Anh Đường...

Tần Nhất nhíu mày, nghĩ một lúc cũng không tiếp tục đuổi theo nữa.

“Có chuyện gì vậy sư phụ?”

Thần Đại Thanh Ninh dừng động tác trong tay, cất tiếng hỏi.

Trần Vũ, Trần Linh cũng nhìn về phía Tần Nhất.

Tần Nhất lắc đầu nhẹ: “Không có gì.”

Nàng nhìn Thần Đại Thanh Ninh: “Tốc độ múa kiếm của ngươi vừa rồi quá chậm, nhanh hơn nữa, bộ 《Tật Vũ Khoái Kiếm》 này, cốt lõi chính là nhanh!”

Thần Đại Thanh Ninh gật đầu, tay cầm trường kiếm, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục luyện kiếm pháp.

Trần Vũ cùng Trần Linh cũng tiếp tục luyện tập cơ bản.

Mà bên ngoài sân, Tiểu Cửu chạy một mạch ra khỏi một con phố.

Chạy được một đoạn, hắn dựa lưng vào bức tường vững chắc rồi thở hổn hển.

“Không ... không đuổi theo chứ ...” Tiểu Cửu vừa thở vừa nuốt nước bọt. Hắn nghe nói, võ quán dạy võ công, người ngoài không được nhìn trộm, nếu bị bắt sẽ bị đánh rất nặng.

Tiểu Cửu hít vài hơi, lầm bầm: “Thật là ... Đứng dưới nắng như vậy, có gì hay mà luyện chứ?”

Tiểu Cửu nhớ lại chiêu kiếm mà Thần Đại Thanh Ninh vừa múa. Hắn lấy que kẹo hồ lô làm kiếm, tùy ý múa may vài đường. Que tre nhanh như chớp, tựa như thiểm điện, một cổ vận vị đặc biệt toát từ trong động tác của hắn lưu chuyển ra.

“Cũng chả có gì đặc biệt.” Tiểu Cửu chỉ xem hai chiêu nên không biết chiêu thức phía sau. Hắn múa may vài đường liền cảm thấy vô vị.

“Ta còn tưởng học võ có gì vui chứ ... xem ra cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.” Tiểu Cửu há miệng, ăn viên kẹo hồ lô cuối cùng trên que sau đó tùy ý vứt que tre đi, chạy về hướng Dục Anh Đường.

Chương 467:

Trở về Dục Anh Đường, Trần Diệp đang ngồi trên ghế tựa, nhận thấy Tiểu Cửu trở về liền đứng dậy gọi: “Tiểu Cửu, lại đây.”

Tiểu Cửu ngoan ngoãn đi đến trước mặt Trần Diệp.

“Cha.” Tiểu Cửu cung kính gọi một tiếng.

Trần Diệp nhìn tiểu nam hài mập mạp trước mặt, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tiểu Cửu, sau này con muốn làm gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu Cửu thay đổi, hắn nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy trên cây.

Dưới ánh mặt trời, Trần Vũ cùng Trần Linh đứng phơi cũng sắp chín rồi, không phải cha cũng muốn đưa hắn đi học võ chứ?

Tiểu Cửu nghĩ một chút liền vội vàng lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi nói: “Cha, ta không muốn học võ!”

Trần Diệp: (· . · ???)

Đứa trẻ này bị kích động gì vậy?

...

“Bùm!” một tiếng nổ lớn, nắm đấm phải của Đại Minh cùng Rashid va chạm vào nhau khiến cả hai bên đều đau đến nhăn mặt.

Rashid tái mặt, nắm đấm run rẩy, nội lực tiêu hao quá nhiều khiến hắn cảm thấy mình sắp không trụ được nữa rồi, người trước mặt này thật cuộc là quái vật gì vậy, không có nội lực mà có thể đánh ngang ngửa với hắn!

Cứ tiếp tục như vậy, đến khi nội lực của hắn cạn kiệt thì người chết chính là hắn.

Rashid trầm nghĩ, ánh mắt nhìn Đại Minh lại thêm một tia tàn nhẫn.

Cách đó không xa, dũng sĩ của Gia Luật Chân cùng Đại vương tử đang vung gậy ngăn vào nhau, trong lúc nhất thời chiến đấu không phân thắng bại, cục diện bỗng chốc rơi vào thế giằng co.

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

Vài tiếng động nhỏ phát ra từ phía trước, tại Gia Luật Chân khẽ động, ánh mắt lướt qua bãi cỏ đằng trước, hắn nhận thấy nơi đó có một nhóm người xếp thành hàng ngang ngay ngắn.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Gia Luật Chân đại biến, mà dũng sĩ của Đại vương tử luôn giao đấu với hắn cũng thay đổi sắc mặt.

“Đại Minh, mau rút lui!” Gia Luật Chân đánh một gậy vào đòn tấn công của dũng sĩ Đại vương tử, nhân cơ hội quay đầu hét về phía Đại Minh.

Đại Minh sững sờ, có chút không hiểu.

Rút lui? Chuyện gì vậy?

Chưa kịp để Đại Minh suy nghĩ nhiều thì Rashid đã tấn công lần nữa.

Cả hai cùng cưỡi một con ngựa, Rashid quay lưng về phía đầu ngựa, hai nắm đấm vung lên mang theo cuồng phong nặng nề. Hắn lại sử dụng tuyệt học 《Lực Sĩ Di Sơn Kinh》 của

Tuyết Sơn Tự, hai cánh tay được nội lực thúc đẩy, lập tức to lên gấp mấy lần.

Đại Minh hoàn hồn, vội vàng chống đỡ, tuy không thông thạo quyền cước nhưng phản ứng nhanh, cũng không sợ đau, hoàn toàn là lỗi đánh chỉ công không thủ.

Gia Luật Chân đập một gậy xuống, không dây dưa với dũng sĩ của Đại vương tử nữa, hấn quay đầu ngựa, lo lắng chạy về phía Đại Minh.

“Đại Minh, cẩn thận!” Vừa dứt lời, Đại Minh liếc mắt thấy trên bầu trời cách đó không xa dường như có thêm một đám đông đen kịt.

Đó là cái gì vậy?

Trong lúc Đại Minh đang ngần người thì Rashid đã tung vài cú đấm trúng hấn rồi.

“Vèo vèo vèo...”

“Vèo vèo...”

Đám đông đen kịt trên bầu trời mang theo một trận gió lạnh buốt, nghe thấy âm thanh này, Rashid cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn. Đến khi nhìn thấy thứ trên bầu trời thì lập tức kinh ngạc:

“Mưa tên?”

“Bốp!” một tiếng, Đại Minh nắm lấy cơ hội đấm một cú vào mặt Rashid, vài chiếc răng dính máu lập tức bay ra khỏi miệng hấn.

Rashid đau đớn, nửa bên mặt lập tức sưng đỏ, hấn hoàn hồn lại, trong mắt thêm một tia giận dữ.

“Ngươi muốn chết!”

Ánh mắt Đại Minh bình tĩnh, khuôn mặt thật thà chất phác lúc này lại có vẻ hơi uy nghiêm, hẳn không tấn công Rashid nữa mà cố gắng nắm lấy cơ thể đối phương.

Gia Luật Chân phi ngựa về phía Đại Minh, muốn giúp hắn giải vây, mà dũng sĩ của Đại vương tử thì đuổi theo bên cạnh, thỉnh thoảng còn vung gậy ngăn, nếu Gia Luật Chân giúp Đại Minh giải quyết Rashid thì tình thế trên sân sẽ quá bất lợi cho hắn.

“Vèo vèo vèo...” Mưa tên trên không chớp mắt đã đến, một cảm giác lạnh lẽo như kim châm da thịt bao trùm lấy mọi người.

Gia Luật Chân cảm nhận được cảm giác nguy hiểm này, hắn nghiêng rãnh, cuộc thi cưỡi ngựa năm nay sao lại có mưa tên nữa? Dưới làn mưa tên dày đặc như vậy, nếu kinh nghiệm chiến đấu không đủ phong phú thì sẽ rất dễ trúng tên! Trở ngại cưỡi ngựa mà Đại vương thiết lập năm nay lại khó khăn như vậy sao, có phải vì sắp khai chiến với Đại Vũ không?

Gia Luật Chân lập tức liên tưởng đến rất nhiều thứ.

“Đại Minh, đừng tiến lên nữa, che chắn mấy chỗ hiểm yếu!” Gia Luật Chân hét lớn, dưới làn mưa tên như vậy, ngay cả hắn cũng không dám nói có thể bình an vô sự. Có điều, trời không tuyệt đường người, trở ngại mưa tên mà Đại vương thiết lập nhất định sẽ để lại một con đường sống, chỉ cần tìm được nơi mưa tên thưa thớt thì sẽ không có chuyện gì.

Gần như ngay khi Gia Luật Chân hét xong thì mưa tên đã nhanh chóng rơi xuống.

“Vèo vèo vèo...”

“Lộp bộp lộp bộp!” Vô số mũi tên rơi từ trên không trung lập tức trút xuống.

“A!” Dững sĩ của Đại vương tử hét lên thảm thiết, hấn kinh nghiệm phong phú, liều mạng vùng gậy ngấn trong tay, chặn các mũi tên, nhưng thật không may, con tuần mã dưới thân lại bị mũi tên bắn trúng mắt, lập tức đau đớn hoảng sợ, chạy tán loạn khắp nơi. Trong lúc vội vàng, dững sĩ của Đại vương tử trúng vài mũi tên, trượt khỏi lưng ngựa lăn lộn vài vòng rồi ngã xuống đất.

Chương 468:

Ánh mắt Gia Luật Chân sắc bén, tìm thấy một con đường sống trong mưa tên, nơi đây số lượng mũi tên tương đối ít, chỉ cần vượt qua làn mưa tên này thì có lẽ sẽ không sao.

Gia Luật Chân vung gậy ngăn trong tay, đánh rơi từng mũi tên bắn tới.

“A a!” Bên kia, vang lên vài tiếng kêu thảm thiết.

Gia Luật Chân giật mình, phân ra một phần tâm trí nhìn sang, nhưng chỉ một cái liếc nhìn này thì trái tim đang treo lơ lửng của Gia Luật Chân đã hạ xuống. Chỉ thấy cách đó không xa, Đại Minh hai tay nắm lấy hai cánh tay của Rashid, cứng rắn dùng hấn chắn trước mặt.

Mưa tên bắn tới, Đại Minh không hề né tránh, tất cả mũi tên đều bắn vào người Rashid.

“A a a!” Rashid không ngừng hét lên thảm thiết, cơn đau do mũi tên xé rách da thịt khiến hấn không thể vận chuyển nội lực, trước mắt tối sầm, tất cả chỉ có thể mặc cho Đại Minh xử lý.

Vài nhịp thở sau, mưa tên ngừng lại, Đại Minh nhìn Rashid gần như bất tỉnh trong tay, tiện tay ném hấn xuống đất, sau đó nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Gia Luật Chân.

Hấn chợt nhận ra mình đã đi lệch hướng khá xa, con tuấn mã dưới thân lại đang mất kiểm soát chạy như điên.

Đại Minh cúi xuống nhìn, thấy trên mình ngựa cắm vài mũi tên đâm máu, hấn có Rashid làm lá chắn, nhưng con ngựa thì không may mắn như vậy.

“Sư phụ?” Đại Minh nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của Gia Luật Chân.

“Đại Minh...” Một giọng nói vọng lại từ phía xa. Đại Minh nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, hần thấy Gia Luật Chân đang ôm cổ ngựa, ngực trái thì cắm một mũi tên, sắc mặt tái nhợt, máu lại đang chảy ra từ vết thương.

Chứng kiến cảnh này, Đại Minh giật mình, cố gắng kéo dây cương điều khiển con ngựa tiến lại gần, vừa rồi, khi Gia Luật Chân phân tâm nhìn Đại Minh, hần đã sơ ý trúng tên. Gia Luật Chân bị trúng tên vào ngực trái, không biết có bị thương nặng hay không, mà con ngựa dưới thân hần cũng trúng vài mũi tên, cố gắng chạy nhảy loạn xạ.

Thấy Đại Minh đến gần, Gia Luật Chân hét lên: “Đại Minh, cuộc thi quan trọng, người đi trước đi.”

Đại Minh lắc đầu kiên quyết điều khiển ngựa đến bên cạnh ngựa của Gia Luật Chân, hần nắm lấy Gia Luật Chân, kéo lên ngựa của mình. “Sư phụ, ta đưa người về.” Đại Minh cười ngây ngô với Gia Luật Chân.

Gia Luật Chân cố chịu đựng cơn đau từ vết thương, môi hơi tái đi. “Người là sư phụ của ta, ta không thể thấy chết không cứu. Cha con từng nói, phải tôn sư trọng đạo, sống trên đời phải biết nhân nghĩa, biết ơn.”

“Giá!” Đại Minh một tay bảo vệ Gia Luật Chân, một tay nắm dây cương, phi nhanh trên đồng cỏ, tính toán khoảng cách thì có lẽ đích đến không còn xa nữa.

...

Trong doanh trướng hoàng gia.

Sáu vị vương tử đều ngồi yên vị, lặng lẽ chờ đợi kết quả của cuộc thi cưới ngựa. Tam vương tử thỉnh thoảng liếc nhìn cửa doanh trướng, hần đã đặc biệt mời năm cao thủ từ Tây

Vực Tuyết Sơn Tự để giúp mình giành vị trí đầu tiên trong cuộc thi, cuộc thi bắn cung trước đó, hấn cố tình bỏ qua, cuộc thi cưỡi ngựa cùng võ đài phía sau mới là trọng tâm, không biết Rashid cùng Ibn thế nào rồi. Tam vương tử có chút lo lắng trong lòng.

Ngoài tam vương tử thì đại vương tử cùng ngũ vương tử cũng thỉnh thoảng nhìn về phía cửa doanh trướng, hai người đã bí mật lập một liên minh, trong cuộc thi cưỡi ngựa này trước tiên cứ hạ gục các dũng sĩ của Hùng Sơn đã, Sau đó, ai có khả năng thì sẽ tranh giành.

Cho nên không biết ai sẽ là người đầu tiên trở về đây.

Trong số sáu vương tử, ba người còn lại đều rất bình tĩnh, hiếm khi nhìn ra ngoài doanh trướng.

Hùng Sơn bình tĩnh như nước, không quan tâm chút nào.

Thắng thì đã sao? Thua thì đã sao?

Nhị vương tử cùng tứ vương tử còn lại đã chấp nhận số phận, không còn vùng vẫy nữa, các dũng sĩ sau lưng họ đều là những người được chọn ngẫu nhiên từ quân đội, hoàn toàn không thể so sánh với các dũng sĩ khác, cũng bởi vì không thể tranh giành ngôi vị hoàng đế với các huynh đệ khác nên bọn họ thà làm một vương tử nhàn rỗi hơn.

Khi chiến tranh với Đại Vũ nổ ra, bọn họ chỉ cần có được một số công trạng quân sự nhất định để không làm mất mặt hoàng gia là được.

Tiêu Thành đứng sau Hùng Sơn thì thỉnh thoảng nhìn ra ngoài doanh trướng. Không biết giờ này Gia Luật Chân thế nào rồi, các dũng sĩ khác đều là hai người phối hợp với nhau, mặc dù Đại Minh có chút năng khiếu về cưỡi ngựa nhưng hấn chắc chắn không hiểu về kỹ thuật chiến đấu trên lưng ngựa, vô hình trung đã kéo Gia Luật Chân xuống.

Nếu giành chiến thắng trong hai cuộc thi thì vào trận võ đài vào ngày mai, Tiêu Tả chỉ cần giành được vị trí trong top ba thì coi như lục điện hạ đã thắng rồi.

Tiêu Thành thở dài trong lòng, nếu cử hấn đi thì chắc chắn sẽ mạnh hơn Đại Minh đó!

Những suy nghĩ này, Tiêu Thành chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói ra, dù sao thì Đại Minh cũng là huynh đệ kết nghĩa của vương gia, hơn nữa, do vương gia đích thân chỉ định, hấn cũng không tiện nói gì.

Chương 469:

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bên ngoài doanh trướng vang lên một loạt tiếng la hét ồn ào.

“Người là thuộc hạ của vị vương tử nào?”

“Cầm cuỡi ngựa trong vòng mười trượng của doanh trướng!”

“Xuống ngựa!”

“Ta là thuộc hạ của lục vương tử, sư phụ của ta bị trúng tên rồi!”

“Nhanh cứu hẩn!”

“Ta bảo người xuống ngựa!”

Bên ngoài doanh trướng vang lên tiếng la hét của hai người, chẳng mấy chốc, mặt đất rung chuyển nhẹ, mấy lính canh gác xung quanh doanh trướng đã hành động, tiếng rút kiếm vang lên liên tiếp.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Hùng Sơn lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hẩn bước nhanh ra khỏi doanh trướng. Các vương tử khác nhìn thấy cảnh này thì đều kinh ngạc. Phụ hoàng vẫn còn ngồi trên chủ vị, lục đệ lại không nói một lời nào mà đã chạy ra ngoài?

Tiêu Thành cũng sững sờ, liếc nhìn Gia Luật Hồng Niết, chỉ thấy Gia Luật Hồng Niết vẻ mặt uy nghiêm, không giận mà uy, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Tiêu Thành hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, cúi đầu hành lễ với Gia Luật Hồng Niết: “Bệ hạ, ta đi xem lục điện

hạ.”

“Được.” Gia Luật Hồng Niết chỉ nói một từ.

Được phép, Tiêu Thành không do dự nữa, sải bước ra khỏi doanh trướng.

Hùng Sơn bước nhanh ra khỏi doanh trướng, nhìn thấy Đại Minh đang cười trên ngựa, còn ôm Gia Luật Chân trong lòng. Gia Luật Chân mặt không còn chút máu, hai mắt nhắm chặt, ngực trái trúng tên, máu nhuộm đỏ áo, nhìn hắc như vậy, có vẻ đã ngất đi rồi.

Xung quanh có một vòng binh lính cầm vũ khí.

Phó thống lĩnh thị vệ nghiêm nghị nhìn Đại Minh.

“Ta không quan tâm ngươi là thuộc hạ của ai, bây giờ ta yêu cầu ngươi xuống ngựa!”

Đại Minh trợn tròn mắt, lo lắng há miệng định nói gì đó.

Hùng Sơn đã vội vàng hét lên: “Minh đệ! Ngươi xuống ngựa trước đi!”

Nghe thấy giọng nói của Hùng Sơn, Đại Minh ngẩng đầu lên.

“Đại ca!”

“Sur phụ bị trúng tên ngất xỉu rồi!”

Hùng Sơn chen vào giữa đám binh lính.

“Đại Minh, ngươi xuống ngựa trước đi, ở đây có ngựa y, ngươi không cần lo lắng.”

Hùng Sơn vẻ mặt uy nghiêm, giọng nói trầm ổn trấn an Đại Minh.

Đại Minh hít một hơi thật sâu, sau đó mới xuống ngựa, Hùng Sơn tiến lên một bước, giúp Đại Minh đỡ lấy Gia Luật

Chân.

“Ngự y đâu!”

“Gọi ngự y tới đây!”

Hùng Sơn ôm Gia Luật Chân, ánh mắt lạnh lùng nhìn phó thống lĩnh thị vệ.

Phó thống lĩnh thị vệ nhìn vào mắt Hùng Sơn, bình tĩnh vẫy tay, binh lính tụ tập xung quanh nhận lệnh giải tán.

Từ một doanh trưởnghông xa, một ngự y trung niên bước nhanh ra, ông ta chạy đến bên cạnh Hùng Sơn, nhìn thấy vết thương của Gia Luật Chân liền cau mày nói: “Mũi tên đâm vào ngực trái.”

Ngự y trung niên cẩn thận quan sát vết thương hai lần, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, may quá, không bị thương vào tim.”

“Đưa hấn vào doanh trướng.” Ngự y ra lệnh.

Đại Minh tiến lên ôm Gia Luật Chân, đi theo ngự y vào doanh trướng bên cạnh.

Lúc này Tiêu Thành cũng chạy ra.

“Vương gia, là... Là ai thắng?”

Tay Hùng Sơn dính máu, hấn lau qua loa một cái trên áo choàng.

“Là Đại Minh.”

“Hả?” Tiêu Thành lập tức tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Đại... Đại Minh?

Hùng Sơn không nói thêm gì nữa, ánh mắt lóe lên hai lần. Lúc này hấn mới nhớ ra mình chưa xin phép Gia Luật Hồng

Niết, Hùng Sơn liếc nhìn doanh trưởng, hơi do dự, sau đó sải bước về phía doanh trưởng bên cạnh.

Huỳnh đệ quan trọng hơn.

Vào trong doanh trưởng, ngự y nhanh chóng dùng dao rạch áo của Gia Luật Chân.

Cẩn thận kiểm tra vết thương, ngự y bắt đầu cắt bỏ mũi tên, cẩn thận cầm máu.

Đại Minh ngồi bên cạnh, trên khuôn mặt thật thà chất phác đầy lo lắng, Hùng Sơn bước đến bên cạnh Đại Minh đặt tay lên vai hắn.

“Đừng lo lắng, vết thương không nặng, sẽ ổn thôi.” Hùng Sơn cũng đã từng ra trận, nhìn thấy không ít vết thương nên rất có kinh nghiệm.

Đại Minh gật đầu.

Tiêu Thành đi theo phía sau cũng bước vào, hắn khó tin nhìn Đại Minh, biểu cảm phức tạp.

“Đại Minh, ngươi là người đứng đầu cuộc thi cưới ngựa, nươi nên đi gặp bề hạ với ta.” Hùng Sơn nói với Đại Minh.

“Sự phụ của ta sẽ không sao chứ?” Đại Minh quay đầu hỏi.

Ngự y bên cạnh đã cầm máu xong, ông ta ngẩng đầu nhìn Đại Minh: “Sẽ không sao nữa.”

Nghe vậy, Đại Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi.” Hùng Sơn dẫn Đại Minh đi về phía doanh trưởng chính.

Vừa vào doanh trưởng, Gia Luật Hồng Niết cùng năm vương tử khác đều nhìn sang, Hùng Sơn tiến lên quỳ một gối xuống: “Nhi thần vô lễ, mong phụ hoàng thứ tội.”

Gia Luật Hồng Niết nhìn vào khuôn mặt thật thà chất phác của Đại Minh, bình tĩnh nói: “Hắn chính là người đứng đầu cuộc thi lần này?”

“Vâng!” Hùng Sơn cung kính đáp.

“Tên là gì?”

“Trần Đại Minh.” Hùng Sơn dừng lại một chút rồi nói: “Hắn là huynh đệ kết nghĩa của nhi thần!”

Nghe vậy, năm vương tử còn lại đều tròn tròn mắt, bọn họ là hoàng tộc, thân phận tôn quý, làm sao có thể dễ dàng kết nghĩa với người khác được.

Gia Luật Hồng Niết ánh mắt sâu thẳm nhìn Đại Minh.

Đại Minh

Tiêu Thành đứng bên cạnh Đại Minh thầm kêu khổ.

Đại Minh này không hiểu lễ nghi gì cả, sao có thể nhìn thẳng vào bề hạ được chứ!

Chương 470:

Các vương tử khác đều hơi cúi đầu, ban đầu, Tam vương tử, Đại vương tử, Ngũ vương tử đều tức giận vì Đại Minh giành được vị trí đầu tiên trong cuộc thi cưỡi ngựa, nhưng bây giờ bọn họ lại đang hả hê.

Nhìn thẳng vào bề hạ, đây là tội đại bất kính, có thể bị lôi ra ngoài chém đầu.

Mà Hùng Sơn lúc này vẫn còn quỳ, nên không biết Đại Minh đang nhìn thẳng vào Gia Luật Hồng Niết/

Ánh mắt Đại Minh vô cùng trong sáng, ngược lại còn âm thầm đánh giá Gia Luật Hồng Niết.

Đây là hoàng đế Đại Liêu sao? Trông cũng khá giống đại ca.

Một lúc sau. Gia Luật Hồng Niết đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói có một chút ý cười nhàn nhạt.

“Tốt lắm, một tấm lòng chân thật.”

“Thưởng rượu” Gia Luật Hồng Niết bình thản nói, người hầu bên cạnh vội vàng rót một ly rượu, chậm rãi bước đến trước mặt Đại Minh.

Nhìn thấy cảnh này, các vương tử khác đều kinh ngạc, Gia Luật Hồng Niết hiếm khi ban rượu, mà mỗi khi hắn ban rượu thường có nghĩa là hắn rất vui vẻ.

Sắc mặt Tam vương tử lập tức ảm đạm, hắn vốn tưởng rằng bề hạ sẽ trừng phạt Trần Đại Minh nhưng không ngờ lại ban rượu cho hắn!

“Minh đệ, mau tạ ơn Bệ hạ đi.” Hùng Sơn quay đầu nhắc nhở.

Đại Minh nhận lấy rượu, cười ngây ngô với Gia Luật Hồng Niết: “Đa tạ Bệ hạ.”

Ánh mắt Gia Luật Hồng Niết lóe lên một tia vui vẻ, hần nghiêm nghị nói: “Hôm nay đến đây thôi.”

Chương 471:

Nghỉ ngơi một lát.

“Phù ...” Tiêu Tả thở dài một hơi, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể mình, hần lộ ra vẻ mặt hài lòng, mặc dù không thể thắng Đại Minh nhưng Tiêu Tả cảm thấy nếu đối đầu với hai lực sĩ khác của Đại Liêu, hần sẽ không bị lép vế.

“Người đâu! Mang rượu đến đây!” Tiêu Tả ngồi bên giếng, hét về phía cổng sân.

Hần có thói quen, mỗi lần tập luyện xong đều phải uống vài ngụm rượu, rượu mang đến sáng nay đã bị hần uống hết rồi.

Nghe thấy lời Tiêu Tả, người hầu canh cổng vội vàng đi lấy rượu, không lâu sau, vài người hầu cùng nhau khiêng vò rượu vào sân.

Ánh mắt Tiêu Tả lướt qua những người hầu này, cau mày. “Sao chỉ có mấy người các người? Nha hoàn sáng nay đâu?”

Một người hầu lấy hết can đảm nói: “Tiêu... Tiêu đại nhân... Nha hoàn sáng nay không phải người của viện chúng ta.”

Tiêu Tả cau mày, cơ bắp rắn chắc trên người run run nhẩy lên, cả người như một con khỉ đột cường tráng.

Nhìn thấy vậy, mấy người hầu còn lại sợ hãi, nuốt nước bọt.

“Đi tìm một nha hoàn khác đến đây cho ta!” Tiêu Tả gồng cơ bắp ra lệnh.

Nghe thấy vậy, mấy người hầu lập tức biến sắc. “Tiêu đại nhân ... Nha hoàn trong phủ hiện tại đều có việc phải làm.”

Người hầu đáp lời, cố nén sợ hãi nói.

“Thiếu gia háo sắc, cả phủ ai cũng biết, thấy nha hoàn nào đi qua cũng sờ mó, mỗi lần uống rượu đều phải có nữ nhân bên cạnh. Sáng nay, nha hoàn bị ép vào viện, cuối cùng quần áo xộc xệch khóc lóc chạy ra, khiến các nha hoàn khác sợ đến mức không dám đến gần viện của thiếu gia nữa.” Nghe vậy, Tiêu Tả cau mày, tròng đôi mắt to như chuông đồng, hấn từ bên giếng đứng dậy, túm lấy người hầu.

“Bây giờ ta bảo người đi tìm một nha hoàn đến đây! Nghe rõ chưa?” Cơ bắp màu đồng trên người Tiêu Tả nổi lên, trông rất đáng sợ.

Người hầu bị hấn nhấc bổng khỏi mặt đất, sợ đến run người.

“Rõ... rõ...”

“Vậy thì đi mau.”

Tiêu Tả tiện tay ném người hầu xuống đất, mấy người hầu còn lại cũng không dám ngoảnh đầu mà ba chân bốn cẳng chạy mất.

Tiêu Tả ngồi lại bên miệng giếng, xách một vò rượu lên mở nắp uống vài hớp, ngày mai là ngày tử thí võ đài rồi, Tiêu Tả dù có bắt nạt nha hoàn cũng không thể quá đáng, nếu vì chuyện đó mà ảnh hưởng đến phong độ ngày mai thì mới là tổn thất lớn.

Vì tử thí võ đài ngày mai mà Tiêu Tả đã nhịn mấy ngày nay rồi, hấn chỉ đánh sờ mó nha hoàn vài cái cho đỡ ghiền thôi.

Uống thêm vài hớp rượu thì cửa viện bỗng bị ai đó khẽ đẩy ra. “Tiêu... Tiêu đại nhân...”

Một tiểu nha hoàn mặc quần áo xanh đậm nom nớp lo sợ đi vào.

Tiêu Tả quay đầu nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn, lập tức nhếch miệng cười một tiếng.

Hắn đặt bình rượu xuống đất cạnh chân, cười nói: “Lại đây, xoa bóp vai cho ta...”

Tiểu nha hoàn vẻ mặt sợ hãi, rụt rè bước tới. “Đừng sợ, ta có thể ăn thịt người sao?” Tiêu Tả nhìn dáng người nha hoàn, nuốt nước bọt.

Tiểu cô nương này thật xinh xắn trẻ trung ngây thơ nha...

Nha hoàn lấy hết can đảm, bước về phía Tiêu Tả.

Nàng vừa bước tới gần thì bị Tiêu Tả ôm chầm lấy.

“Tiêu đại nhân... Tiêu đại nhân... Ngài... ngài đừng như vậy...” Tiểu nha hoàn vùng vẫy dữ dội.

Chương 472:

Bốn người Tây Vực mắt mặt, biểu lộ cũng không dễ nhìn, năm người bọn họ tuy bị đuổi khỏi Tuyết Sơn Tự nhưng vẫn còn tình nghĩa sư huynh đệ, bây giờ Rashid chết rồi, Tam hoàng tử này còn mắng nhiếc bọn họ, chuyện này khiến bốn người Tây Vực trong lòng bức tức, nhưng chỉ dám giận nhưng không dám nói.

Cũng không còn cách nào, trên địa bàn của người ta, chỉ có thể cúi đầu.

Gia Luật Cảnh trút giận một hồi thì lửa giận trong lòng mới tiêu tan, hần trở về trước cửa vương phủ của mình, xoay người xuống ngựa, lúc này mới bình tĩnh lại phân phó cho người hầu ở cửa: “Đối xử tử tế với thi thể của Rashid.”

Hần quay đầu nhìn bốn võ sĩ Tây Vực, trên mặt mang theo vẻ xin lỗi: “Mấy vị sư phụ xin hãy thứ lỗi, những lời bản vương vừa nói đều là lời nói trong lúc tức giận, mong đừng để trong lòng, sau khi thi đấu võ đài ngày mai kết thúc, những thứ bản vương đã hứa trước đó sẽ tặng thêm hai phần. Phần của Rashid, cũng chia cho bốn vị.”

Nghe mấy lời này, những võ sĩ Tây Vực vốn vẻ mặt hơi khó coi thì giờ đều thay đổi. “Không sao không sao... Tam điện hạ là người tính tình thẳng thắn, chúng ta có thể hiểu được. Tiền bạc không quan trọng, ngày mai chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!” Bốn người đều quay sang nhìn bộ Gia Luật Cảnh.

Cũng đành chịu thôi, người ta là hoàng tử, cho nhiều quá mà...

Nhìn thái độ của họ, Gia Luật Cảnh gật đầu rồi bước nhanh vào phủ. Ngay khi vừa bước qua cổng thì một quản gia đã vội vã tiến lại đến bên Gia Luật Cảnh, thì thầm vài câu.

Gia Luật Cảnh hơi cau mày.

“Ta biết rồi.” Gia Luật Cảnh quay lại nhìn bốn võ sĩ Tây Vực. “Bốn vị sư phụ xin về nghỉ ngơi trước để chuẩn bị cho cuộc thi võ đài ngày mai. Bản vương có chút việc phải xử lý, xin cáo từ trước.”

Bốn võ sĩ Tây Vực vội vàng hành lễ. “Vương gia đi thông thả!”

Gia Luật Cảnh được quản gia dẫn đường, đi về phía căn phòng bên cạnh phủ. Không lâu sau, hắn đến trước cửa một căn phòng, bên trong phòng có một nam nhân niên ăn mặc như thương gia đang đi đi lại lại, trông rất lo lắng. Nghe thấy tiếng bước chân ở cửa, nam nhân trung niên quay lại nhìn, thấy là Gia Luật Cảnh thì lập tức vui mừng khôn xiết.

“Vương gia!”

“Có chuyện gì quan trọng vậy?” Gia Luật Cảnh chậm rãi hỏi.

Nam nhân trung niên trước mặt hắn đã từng là một trong những thân tín của hắn, vài năm trước, Hùng Sơn rời khỏi nhà, Gia Luật Cảnh đã tận dụng thời cơ này để sắp xếp một ám tử vào Tĩnh Vương phủ.

Nam nhân trung niên này là người liên lạc của ám tử, chuyên báo cáo cho hắn những gì đã xảy ra trong Tĩnh Vương phủ.

“Chuyện lớn! Vương gia, nghĩa đệ mà Tĩnh Vương kết giao là quán quân tỉ võ của Đại Vũ! Hắn có chiếc vòng cổ rằng hổ Dũng Quan Tam Quân.” Nam nhân trung niên tóm tắt ngắn gọn những gì đã xảy ra cho Gia Luật Cảnh.

Nghe xong, sắc mặt Gia Luật Cảnh thay đổi, hắn bước tới nắm lấy cánh tay nam nhân trung niên, ánh mắt sắc bén.

“Chuyện này có thật không?”

“Thật, ta tiểu nhân đã vẽ quân văn của Đại Vũ và cho ám tử xem. Ám tử nói giống nhau như đúc.” Nam nhân trung niên kích động.

Việc này chính là đại công đấy.

Tam hoàng tử Gia Luật Cảnh hơi nheo mắt, buông cánh tay nam nhân trung niên ra, trầm ngâm.

“Không đúng...” Gia Luật Cảnh lẩm bẩm: “Quán quân tử võ trước đó là người của Điền gia, hơn nữa mật thám của chúng ta cũng đã gửi chân dung của hắn trở lại, trông không giống nam nhân tên Trần Đại Minh này.”

“Người chắc chắn chứ?” Gia Luật Cảnh nghi ngờ nhìn nam nhân trung niên.

Nghe những lời này, nam nhân trung niên cũng không khỏi do dự.

“Ám tử nói nàng đã từng thấy rồi... Hoa văn này là quân hiệu của Đại Vũ, vì vậy ta nghĩ nó sẽ không sai.” Gia Luật Cảnh tỏ vẻ nghi ngờ. Hắn liếc nhìn nam nhân trung niên, nói: “Chuyện này không gấp, ta sẽ cử người đi xác nhận, nếu đúng như lời ngươi nói thì đây là đại công, mang theo chiếc vòng cổ răng hổ của Đại Vũ mà còn dám tham gia cuộc thi bộ tộc của Đại Liêu chúng ta, thật là can đảm.” Gia Luật Cảnh cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng.

Nam nhân trung niên cung kính cúi chào, ánh mắt Gia Luật Cảnh lóe lên hai lần, trong lòng đã có quyết định. Nếu đúng như ám tử nói, thì hắn có thể vẫn còn cơ hội.

...

Tĩnh Vương phủ.

Hùng Sơn mặc một chiếc áo choàng bằng vải lanh sang trọng, cưỡi ngựa trở về trước phủ. Đại Minh đi song song với hắn, Tiêu Thành tụt lại phía sau một bước.

Mà phía sau còn có một chiếc xe ngựa khác, sắc mặt Gia Luật Chân tái nhợt, vết thương do mũi tên không quá nghiêm trọng, không trúng tim.

Ba người đi đến cổng phủ rồi cùng xuống ngựa.

“Vương gia, chúc mừng Vương gia!” Một bóng người lao ra từ trong phủ, chính là Tiêu Tả đang để trần thân trên màu đồng cổ, cơ bắp cường tráng, hắn vẻ mặt hân hoan chạy ra từ phủ, miệng liên tục chúc mừng.

Hùng Sơn cười nhạt, không nói gì.

Tiêu Tả lại nhìn về phía Đại Minh và Tiêu Thành.

“Thành huynh, Đại Minh, hai người các ngươi, một người đoạt được quán quân bắn cung, một người đoạt được quán quân cưỡi ngựa, thật là lợi hại!” Tiêu Tả vẻ mặt vui mừng nói.

Chương 473:

Nghe vậy, Đại Minh chỉ cười ngây ngô.

Tiêu Thành thì đắc ý, phẩy tay nói: “Không có gì.”

“Còn người đây, Tả huynh, hiện tại Vương gia đã thắng hai trận.”

“Chỉ còn chờ ngày mai người một mình đấu với quần hùng thôi!”

Tiêu Tả nghe vậy, trong lòng liền dâng lên một áp lực mơ hồ, hấn lộ vẻ thận trọng, gật đầu nói với Hùng Sơn: “Vương gia, ngày mai thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực.”

Hùng Sơn cười: “Không sao, cố gắng hết sức là được.”

“Ừm!” Tiêu Tả mạnh mẽ gật đầu.

“Đi thôi, để người trong phủ chuẩn bị yến tiệc.” Hùng Sơn bước nhanh vào phủ.

Tiêu Tả đi theo phía sau.

Vừa bước được hai bước thì mặt hấn đột nhiên tái mét, Tiêu Tả bỗng loạng choạng va vào Đại Minh.

“Sao vậy? Tiêu Tả huynh?” Đại Minh ngơ ngác.

Tiêu Tả thở hổn hển, nắm chặt cánh tay to lớn của Đại Minh, đôi mắt tròn tròn, nhãn cầu như muốn nổ ra khỏi hốc mắt.

“Hơ hơ...” Tiêu Tả phát ra vài tiếng rên khẽ.

Chưa kịp nói gì thì chỉ nghe “Oe” một tiếng, cơ thể Tiêu Tả co giật, miệng phun ra một bãi máu đen hôi tanh.

Sảnh chính Tĩnh Vương phủ.

Hùng Sơn mặt mày u ám, đứng bên cạnh ghế.

Đại Minh, Tiêu Thành và Gia Luật Chân bị thương đứng hai bên Hùng Sơn, mọi người đều có vẻ mặt khó coi, lông mày nhíu chặt.

Cho dù ai thấy được bằng hữu của mình chết ở trước mặt mình, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu.

Mà giữa sảnh lại đang nằm một cỗ thi thể vẫn còn hơi ấm được đặt ở đó, bên cạnh thi thể là một ngỗ tác trung niên tinh thần minh mẫn, sắc mặt vàng vọt. Ngỗ tác lấy từ trong ngực ra một chiếc túi vải nhỏ trải phẳng trên mặt đất rồi nhẹ nhàng mở ra, bên trong túi vải có các loại kim bạc và dụng cụ khám nghiệm tử thi dài ngắn khác nhau. Hắn cẩn thận lấy ra một cây kim dài từ chiếc túi vải rồi đâm vào các huyết đạo lớn trên khắp cơ thể.

Từng cây kim bạc đâm vào các huyết đạo, một số cây vừa đâm vào đã chuyển sang màu đen. Ngỗ tác nhìn cảnh này, vẻ mặt chột nghiêm trọng.

Chờ một lúc sau.

Ngỗ tác đưa tay vạch mí mắt của thi thể để kiểm tra đồng tử, tiếp theo là khoang miệng, từ trên xuống dưới, từng chỗ một.

Bầu không khí trong sảnh có phần nặng nề.

Hùng Sơn mặt mày u ám như bầu trời trước cơn giông.

Một lúc lâu sau.

Ngỗ tác đã kiểm tra xong, chấp tay nói với Hùng Sơn: “Vương gia.”

“Tiêu Tả đại nhân chết vì 《Tam Thập Độc》.”

“Nách, xương sườn và đầu gối của hắn đều có nhiều mức độ tiết mồ hôi khác nhau.”

“Mồ hôi bịt kín trong da, có màu xanh đậm.”

“Đây chính là 《Tam Thấp Độc》 của Hạng Độc Tông Tây Vực”

“《Tam Thấp Độc》 phát tác chậm, nhiều nhất không quá một ngày.”

“Tiêu Tả đại nhân, rất có thể đã trúng độc trong vòng một ngày này rồi.”

Ngỗ tác giàu kinh nghiệm, hiểu biết rộng, một câu liền xác định được chất độc gây ra cái chết của Tiêu Tả.

“Hô...” Hùng Sơn thở ra một hơi, sắc mặt tái mét.

Độc của Tây Vực.....

Đại Liêu quốc gần Tây Vực, các vương tử đều có quan hệ tốt với Tây Vực.

Tiêu Tả lại có liên quan đến cuộc thi võ đài ngày mai.

Những người có động cơ không ai khác chính là những người đó.

Đại vương tử, Tam vương tử, Ngũ vương tử.

Tất nhiên cũng không loại trừ Nhị vương tử và Tứ vương tử, hai người này tuy không muốn tham gia tranh giành ngôi vị, nhưng cũng có khả năng châm ngòi.

Hùng Sơn vừa cau mày vừa suy nghĩ trong lòng.

Lúc này.

Tổng quản gia của vương phủ từ ngoài sảnh chạy vào.

Nhìn thấy quản gia, Hùng Sơn quay đầu hỏi: “Đã điều tra ra ai hạ độc Tiêu Tả chưa?”

Cảm nhận được ánh mắt u ám của Hùng Sơn, quản gia toát mồ hôi lạnh trên trán, cung kính chấp tay nói: “Vương gia, tiểu nhân vừa phát hiện một thi thể ở sân sau, là một nha hoàn, sáng nay nàng đã từng được Tiêu Tả đại nhân gọi đến sân.”

“Tiểu nhân vừa kiểm tra thi thể của nàng, phát hiện trong miệng nàng thiếu một chiếc răng.”

“Nàng là.....”

“Tử sĩ.”

Nghe vậy, Hùng Sơn tức giận đến bật cười.

“Tử sĩ?”

“Bản vương rời đi nhiều năm, Tĩnh vương phủ này đã bị người ta xâm nhập thành cái sàng rồi, ngay cả môn khách trong phủ cũng dám hạ độc. Đến một ngày nào đó, có phải bản vương cũng sẽ bị người ta hạ độc không?”

Hùng Sơn lạnh lùng hỏi.

Quản gia Vương phủ trên trán toát mồ hôi lạnh. “Nha hoàn đó vào phủ bao lâu rồi?”

“Bẩm Vương gia, ít nhất cũng đã ba năm rồi.” Quản gia cúi người nói.

“Ba năm...” Hùng Sơn ánh mắt sâu xa, lẩm bẩm tự nói. “Trong số các huynh đệ của ta, có thể có được sự kiên nhẫn như vậy, không có mấy người.” Hùng Sơn nghĩ đến một đối tượng nghi ngờ, sắc mặt hắt lại âm trầm xuống.

Một lúc lâu sau, Hùng Sơn thở dài một tiếng:

“Đi điều tra đi, bản vương vừa về phủ đã xảy ra chuyện như vậy, tra sạch sẽ, đừng bỏ sót một ai.” Trên trán quản gia chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cung kính nói: “Vâng, tiểu nhân xin cáo lui trước...”

Quản gia run rẩy lui ra khỏi đại sảnh, hẩn hểu ý của Lục Vương gia.

Giết.

Tất cả những kẻ có nghi ngờ đều giết sạch.

Trong phủ sắp có biến động lớn rồi...

Chương 474:

Trong lòng quân gia run lên.

Hùng Sơn nhìn thoáng qua thi thể Tiêu Tả, lại nói với ngũ tác: “Đa tạ Hứa tiên sinh.”

Ngũ tác họ Hứa được sủng ái mà lo sợ, vội vàng cúi người nói: “Không dám, không dám...”

“Người cứ lui xuống trước đi.” Hùng Sơn bình thản nói.

“Vâng.” Ngũ tác thu dọn kim châm và dụng cụ của mình, nhanh chóng rời đi.

“Đại ca...” Đại Minh nhìn Hùng Sơn sắc mặt âm trầm, gọi một tiếng.

“Ta không sao.” Hùng Sơn nở một nụ cười gượng, hắt ngòi xuống ghế, nhìn thẳng vào thi thể đã lạnh lẽo, cứng đờ của Tiêu Tả.

“Tiêu Tả đi theo ta không lâu, chỉ có hơn nửa năm. Sau khi ta rời khỏi Vương phủ, cứ cách một khoảng thời gian phủ sẽ gửi cho ta một bản tóm tắt, báo cáo tình hình trong phủ. Tiêu Tả thích trêu ghẹo các nha hoàn, tuy háo sắc nhưng về một số quy tắc cũng coi như thành thật, biết phận. Ta rời phủ bốn năm, trong tình huống không có ai giám sát, hắn vẫn thành thật luyện tập bốn năm, tuy có chút tật xấu nhưng về lòng trung nghĩa, hắn không có gì để nói, là một người thành thật.” Hùng Sơn nhìn thi thể Tiêu Tả, thở dài một tiếng.

Đại Minh, Tiêu Thành, Gia Luật Chân đều không nói gì, chỉ lặng lẽ lắng nghe. “Bốn năm không gặp, mấy huynh đệ của

ta lại học được cách chơi trò bắn thủ như vậy.” Trong mắt Hùng Sơn lóe lên một tia khinh bỉ tức giận.

Người Đại Liêu luôn luôn dùng đao thật thương thật, quang minh chính đại mà làm, làm sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy chứ. Loại thủ đoạn hạ độc tranh giành ngôi vị này, đều là hoàng tử Đại Vũ mới dùng.

Hùng Sơn hít sâu một hơi, nói với ba người: “Ta muốn một mình yên tĩnh, các người về trước đi.”

Đại Minh mở miệng, muốn an ủi Hùng Sơn nhưng Gia Luật Chân đã kéo Đại Minh lại, lắc đầu.

“Vâng.” Gia Luật Chân sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn hành lễ.

Ba người Đại Minh rời khỏi đại sảnh, hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Hùng Sơn và thi thể Tiêu Tả.

Hùng Sơn ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm vào thi thể, trên mặt có thêm một phần nghiêm túc.

...

Trở về phòng mình, Đại Minh cởi chiếc áo gấm màu xanh lam hơi rách nát và dính máu trên người ta, nhanh chóng thay lại bộ quần áo vải thô mà hắn đã mặc trước đó.

“Quần áo của mình vẫn thoải mái hơn...” Đại Minh không khỏi cảm thán một câu, mặc dù áo gấm lụa mỏng mịn, nhưng khi mặc trên người cứ luôn cảm thấy khó chịu.

Đại Minh thay quần áo xong thì ngồi xuống ghế, bụng ấm trà lên uống một hơi, hắn đã khát từ lâu lắm rồi. Ly rượu mà hoàng đế Đại Liêu ban cho hắn vừa rồi chẳng giải khát chút nào.

Đúng lúc này.

“Cốc cốc cốc...” Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Đại Minh sững sờ đặt ấm trà xuống rồi đi về phía cửa.

Không biết ai đang tìm mình nhỉ, chẳng lẽ đại ca trong lòng phiền muộn, muốn tìm ta uống rượu sao?

Đại Minh thầm đoán.

Nói thật, lúc nhìn thấy Tiêu Tả nôn ra máu rồi chết vì trúng độc, trong lòng hắn cũng có chút thương cảm.

Vài ngày trước, Tiêu Tả còn khoác vai hắn, hai người còn cùng nhau uống rượu, không ngờ hôm nay lại âm dương chia lìa. Điều này khiến trong lòng Đại Minh không khỏi có chút khó chịu.

Cái chết... Thật không phải là thứ tốt lành gì, hắn căm ghét cái chết.

Đại Minh đi tới mở cửa, đến khi nhìn thấy người ngoài cửa, Đại Minh liền sững sờ tại chỗ.

“Là ngươi?”

Đại Minh vẽ mặt kinh ngạc.

Ngoài cửa phòng là một nam nhân vạm vỡ, khuôn mặt màu đồng hun.

Chính là Tiêu Thành, hắn nhìn Đại Minh, gật đầu.

“Đúng vậy, là ta.” Nói xong, Tiêu Thành bước vào phòng của Đại Minh.

Đại Minh quay đầu nhìn hắn, trong lòng nghi hoặc.

Tiêu Thành đến tìm mình làm gì?

Đại Minh biết Tiêu Thành dường như có ý kiến với mình, nhưng không biết lý do cụ thể.

“Người... Tìm ta có việc gì không?” Đại Minh quay đầu nhìn Tiêu Thành, nghi hoặc hỏi.

Tiêu Thành quay lưng về phía Đại Minh, tay phải xách một vò rượu nhỏ đứng trước bàn, hắn không nói gì, chỉ là cơ thể hơi run rẩy. Vào lúc Đại Minh đang nghi hoặc thì Tiêu Thành đột nhiên quay người lại.

“Ta... Ta muốn nhờ người làm một việc.”

Nghe vậy, Đại Minh sững sờ ngay tại chỗ.

Tiêu... Tiêu Thành đang cầu xin hắn sao? Đại Minh nhìn chằm chằm Tiêu Thành, tưởng mình nghe nhầm.

Chỉ thấy khuôn mặt màu đồng hun của Tiêu Thành đỏ bừng, hai nắm đấm siết chặt, ngực phập phồng không ngừng.

“Ta không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, người đã được Vương gia coi là huynh đệ thì tự nhiên có chỗ hơn người. Hôm nay người đã cứu Gia Luật Chân, còn giành được vị trí đầu tiên trong cuộc thi cưới ngựa, là ta có mắt như mù.” Tiêu Thành ngực phập phồng, lúc nói ra những lời này, khuôn mặt màu đồng hun của hắn đột nhiên đỏ bừng.

“Ta kính người!” Hắn giơ vò rượu trên tay phải lên, mở nắp uống một hơi lớn.

Cảnh tượng này khiến Đại Minh sững sờ.

Uống một hơi hết nửa vò rượu nhỏ, Tiêu Thành đặt vò rượu xuống, thở dài một hơi, mặt hắn đỏ bừng, mắt sụp xuống, có tí không dám nhìn Đại Minh.

Đại Minh suy nghĩ một chút, cười ngây ngô.

“Chuyện gì? Nếu ta có thể giúp được, ta sẵn lòng giúp người.”

Chương 475

Mặc dù Đại Minh không biết tại sao mấy ngày trước Tiêu Thành lại có thái độ không tốt với mình, nhưng có thể khiến Tiêu Thành chủ động đến nhận lỗi mời rượu thì chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Đại Minh không phải người hẹp hòi, vẫn có lòng bao dung người khác.

“Ta...” Tiêu Thành không ngờ Đại Minh lại đồng ý nhanh chóng như vậy, hắn càng cảm thấy xấu hổ hơn. Trước đây hắn đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, từng nói những lời không hay với Đại Minh, nhưng bây giờ Đại Minh vẫn sẵn lòng giúp hắn. Chuyện này khiến Tiêu Thành có chút cảm kích trong lòng.

“Tiêu Tả huynh đệ gặp chuyện không may, Gia Luật Chân bị thương nặng, cuộc tỷ thí võ đài, chỉ có thể ta lên. Nhưng ta quyền cước không giỏi, sức lực không đủ, e rằng không vào được ba hạng đầu. Sức lực của ngươi còn lớn hơn Tiêu Tả, cbho nên... Ta muốn nhờ ngươi tham gia tỷ thí võ đài ngày mai.” Tiêu Thành vẻ mặt đầy hy vọng nhìn Đại Minh.

Tỷ thí võ đài?

Đại Minh gãi đầu, có chút không hiểu: “Ta có chút không hiểu, cuộc tỷ thí này, đối với đại ca của ta rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Hôm nay vừa bước vào doanh trường thì Đại Minh đã bị bầu không khí nghiêm trọng làm cho giật mình, hắn mơ hồ cảm thấy cuộc thi mà Hùng Sơn nhắc đến dường như rất quan trọng.

Tiêu Thành nghe vậy thì cũng sờ một chút.

Đại Minh lại không biết sao? Địa vị của cuộc thi Đại Liêu tương đương với tử huyệt tam quân của Đại Vũ. Người chiến thắng chỉ cần có quân công thì việc phong hầu bá tướng sẽ dễ như trở bàn tay.

Tiêu Thành vừa định trả lời thì hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn Đại Minh có thêm một tia kỳ lạ.

“Đại Minh huynh đệ, người... người là người Đại Vũ sao?”

“Phải.” Đại Minh gật đầu.

Nghe câu trả lời này, Tiêu Thành im lặng một chút rồi tiếp tục nói: “Cuộc thi năm nay có chút đặc biệt, người chiến thắng sẽ được bề hạ sủng ái, sau này rất có thể sẽ kế thừa đại thống.” Tiêu Thành vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đại Minh, ánh mắt nghiêm nghị:

“Nếu Vương gia giành chiến thắng trong cuộc thi thì sau này, ngài ấy rất có thể sẽ trở thành trữ quân. Tức là... Hoàng đế Đại Liêu tiếp theo.”

Nghe những lời này, Đại Minh lập tức tròn tròn mắt. “Ta... Ta... Đại ca ta... hắn...”

Đại Minh chấn động, hắn không ngờ rằng cuộc thi này lại quan trọng với Hùng Sơn đến vậy.

Hoàng đế sao, đó là sự tồn tại trên vạn người.

Hiểu được ý nghĩa của cuộc thi, trong lòng Đại Minh chợt có chút cảm động, hôm qua hắn chỉ muốn thi cưới ngựa với Gia Luật Chân, sau đó Hùng Sơn đã để hắn tham gia cuộc thi Đại Liêu. Cuộc thi quan trọng như vậy, đại ca lại để hắn chơi đùa tùy ý. May mà mình đã giành được quán quân trong cuộc thi cưới ngựa, nếu không sẽ làm lỡ chính sự của đại ca rồi.

Đại Minh có chút sợ hãi.

Tiêu Thành cup mắt xuống, không dám nhìn vào mắt Đại Minh, hắn vừa che giấu một phần sự thật, cuộc thi này nếu ai giành được vị trí đầu tiên thì người đó sẽ làm tiên phong, dẫn quân tấn công Đại Vũ.

Đại Minh là người Đại Vũ, nếu để hắn biết chuyện này thì e rằng hắn sẽ không ra sức nữa.

Trong mắt Tiêu Thành lóe lên một tia áy náy.

Xin lỗi, Đại Minh huynh đệ... Vương gia đã có ơn tri ngộ với ta. Ân tình của ngài ấy, ta nhất định phải báo!

“Nếu chỉ là thi đấu võ đài thì ta có thể tham gia, chuyện như vậy, người nói với ta một tiếng là được rồi, không cần nghiêm trọng thế đâu.” Đại Minh cười ngây ngô.

Tiêu Thành lắc đầu: “Đại Minh huynh đệ, thi đấu võ đài rất nguy hiểm, sẽ có người chết, nếu ta không đến tìm người, cố ý nói với người chuyện này thì Vương gia nhất định sẽ không để người tham gia.”

“Ta không giỏi võ công, ngày mai Vương gia rất có thể sẽ bỏ cuộc.”

“Người là huynh đệ kết nghĩa của Vương gia, chỉ cần người nói với Vương gia thì Vương gia nhất định sẽ đồng ý. Tất nhiên, Đại Minh huynh đệ cứ yên tâm, ngày mai, ta sẽ cùng người tham gia võ đài tỷ thí, ta cũng sẽ cố gắng hết sức.”

Đại Minh gật đầu. “Vậy được, ta sẽ nói chuyện với đại ca ta. Chuyện quan trọng như vậy, ta cũng muốn giúp hắn một chút.” trên khuôn mặt chất phác của Đại Minh lộ ra một nụ cười ngây thơ.

Tiêu Thành nhìn thấy nụ cười của Đại Minh thì cảm giác áy náy trong lòng càng nhiều hơn.

Hắn đang lợi dụng Đại Minh, đang lợi dụng đứa trẻ ngây thơ này, nhưng mà, hắn không còn cách nào khác.

Tiêu Thành hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc trong lòng.

“Đại Minh huynh đệ, ngày mai ngươi chỉ cần vào được ba hạng đầu là được. Với thành tích của hai vòng thi trước, yêu cầu của vòng cuối cùng này không cao lắm.”

Đại Minh gật đầu: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Đúng rồi, Đại Minh huynh đệ, quyền cước của ngươi thế nào? Hôm nay ngươi có thể giành được vị trí đầu tiên trong cuộc thi cưỡi ngựa, chắc hẳn kỹ năng chiến đấu trên lưng ngựa rất thành thạo, quyền cước cũng không kém đâu nhỉ?” Tiêu Thành tò mò hỏi, hắn chỉ biết Đại Minh có trời sinh thần lực, còn mạnh hơn cả Tiêu Tả, nhưng cụ thể hơn thì hắn không biết.

Chương 476

Đại Minh gãi đầu, ngây ngô nói: “Quyền cước? Ta không biết.”

“Hả?” Tiêu Thành biến sắc.

Không biết quyền cước?

“Cái này...” Ngay khi Tiêu Thành còn đang do dự thì Đại Minh đã tiếp tục nói:

“Ta chỉ biết đốn củi.”

“Hê?” Tiêu Thành sững sờ.

Đốn củi? Cái này là sao đây...

Trong mắt hắn lộ ra một tia mờ mịt.

“Thành huynh, ngày mai tỷ thí trên võ đài có thể sử dụng binh khí không?” Đại Minh ánh mắt ôn hòa, trên mặt mang theo nụ cười chất phác hỏi.

Tiêu Thành hoàn hồn lại. “Có thể sử dụng binh khí. Có điều, quy tắc của võ đài tỷ thí là người thách đấu phải tuân theo yêu cầu của đài chủ. Nếu đài chủ sử dụng binh khí thì người thách đấu cũng có thể sử dụng binh khí, ngược lại cũng vậy.”

“Đại Minh huynh đệ, ngươi biết sử dụng binh khí gì? Sử dụng có tốt không?” Tiêu Thành có chút vui mừng hỏi.

Quyền cước không được thì sử dụng binh khí tốt cũng được.

Đại Minh cười ngây ngô, gãi đầu. “Binh khí? Ta chỉ biết đốn củi, bình thường sử dụng rìu tương đối thành thạo...”

...

Đêm dần buông xuống. Tĩnh Vương phủ chìm trong yên tĩnh.

Sau cái chết của Tiêu Tả vào ban ngày, cả phủ ai nấy đều lo sợ. Lúc hoàng hôn đã có không ít nha hoàn người hầu bị phát hiện thân phận có vấn đề, bị đánh chết ngay tại sân.

Gió đêm thổi qua, vẫn còn thoang thoảng mùi máu tanh.

“Lộp cộp...” Trong màn đêm đen kịt, trên bức tường phía sau Tĩnh Vương phủ, có một bóng người nhảy xuống. Người này mặc đồ đen, mặt bịt khăn đen, hẩn dừng lại một chút ở hậu viện xác định phương hướng rồi dưới chân dùng sức, cả người bay lên như chim.

Sau vài lần nhảy vọt, nam nhân đã vượt qua mấy bức tường, ngồi xổm trên mái nhà, hẩn vừa định hành động thì một đội hộ vệ cầm đuốc đi tới từ xa, bọn hẩn nghiêm mặt, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nam nhân vội vàng cúi thấp người, tránh ánh đuốc đồng thời tránh khỏi tầm nhìn của hộ vệ.

Một lát sau, đội hộ vệ mới dần dần đi xa.

Nam nhân hít một hơi, nhún người nhảy lên, ánh mắt sắc bén, đôi mắt khóa chặt vào một căn nhà ở cuối tầm nhìn. Kinh công của hẩn thuần thực, bước chân không hề phát ra tiếng động, mỗi lần nhảy lên, hai vai hơi nhún, tư thế kỳ lạ, lúc di chuyển thì bước chân như mèo đi.

Chẳng mấy chốc, nam nhân đã đến căn phòng mà hẩn đã nhắm tới, hẩn nằm rạp trên mái nhà, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, đến khi thấy không có ai thì nam nhân mới nhấc một viên ngói lên, cúi đầu, nheo mắt nhìn vào trong phòng.

Căn phòng tối om, tiếng ngáy như sấm vang lên trong phòng.

Người áo đen lấy ra một ống nhỏ từ sau lưng, đưa miệng ống vào phòng rồi hít một hơi thật sâu, vừa định thổi khói mê trong ống ra thì một giọng nói có chút lười biếng vang lên từ phía sau hắn.

“Huynh đệ, làm gì đấy?”

Nghe thấy giọng nói này, người áo đen giật mình, hắn vừa định đứng dậy thì cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo sắc bén đang kề vào cổ.

“Đừng cử động, đao kiếm không có mắt.” Giọng nói lười biếng đó lại vang lên.

Một luồng sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ phía sau người áo đen.

Cảm nhận được luồng sát khí này, người áo đen không khỏi run rẩy trong lòng.

Sát khí mạnh mẽ như vậy ... người phía sau có lẽ là một sát thủ Trung Nguyên.

“Đã theo dõi ngươi cả một đoạn đường rồi, thân pháp khinh công có chút giống với 《Miêu Bộ》 của Hứa Tiểu Lâm?”

“Kéo khăn che mặt xuống một chút.” Người áo đen cứng đờ, ngoan ngoãn giơ hai tay lên, ngay khi tay phải sắp chạm vào khăn che mặt thì người áo đen lăn một vòng trên mái nhà, tránh được vũ khí lạnh lẽo kề vào cổ.

Hắn ổn định thân mình, vừa định có động tác thì vật lạnh lẽo không biết là gì đó lại kề vào cổ hắn.

“Chỉ là tam phẩm hậu kỳ, từ bỏ đi, còn vùng vẫy gì nữa?”

“Cởi khăn che mặt ra, quay người lại.” Giọng nói lười biếng lại vang lên.

Người áo đen toát mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch không ngừng.

Xong rồi, gặp phải cao thủ rồi.

Hoàng Tam đứng trên mái nhà, tay phải cầm đao kề vào cổ người áo đen, miệng hắn ngậm một ngọn cỏ, ánh mắt lười biếng mang theo một tia sắc bén.

Hôm nay vừa đúng lượt Hoàng Tam canh giữ Đại Minh, thế mà lại xảy ra chuyện này... khiến Hoàng Tam có chút khó chịu, hắn chỉ muốn ngồi trên mái nhà chợp mắt một chút chứ không muốn động thủ.

“Đứng dậy.” Hoàng Tam dùng thân đao khẽ vỗ vào mặt người áo đen.

Người áo đen đã biết từ cuộc giao đấu vừa rồi, sát thủ Trung Nguyên phía sau có thực lực vượt xa mình, hắn chậm rãi đứng dậy, tháo khăn che mặt, để lộ một khuôn mặt người dị tộc với mắt sâu mũi cao, đồng tử màu xanh lục.

“Người Tây Vực?” Hoàng Tam bẩm sinh có một đôi mắt đêm, có thể nhìn thấy trong bóng tối, hắn nhả ngọn cỏ trong miệng, giờ mới chợt hiểu ra, hắn còn đang thắc mắc tại sao người này lại biết 《Miêu Bộ》 của Hứa Tiểu Lâm, thì ra là người Tây Vực. Vậy thì có thể giải thích được rồi.

《Miêu Bộ》 của Hứa Tiểu Lâm vốn xuất phát từ Tây Vực.

Hoàng Tam lại liếc nhìn ông thối trong tay người áo đen, khẽ nheo mắt nói:

“Ngươi muốn làm gì?”

Chương 477

Người áo đen ngẩng đầu nhìn Hoàng Tam, muốn nhìn rõ mặt Hoàng Tam nhưng đêm quá tối, không có một chút ánh trăng nào, hắc quả thực không thể nhìn rõ.

Suy nghĩ một chút, người áo đen lên tiếng: “Ta là môn khách của phủ Tam vương tử, ta đến để lấy một món đồ chứ không làm hại tính mạng. Nếu đã mạo phạm các hạ, ta sẽ rời đi ngay.” Người áo đen chủ động nhận thua, thái độ rất cung kính.

Môn khách của phủ Tam vương tử?

Hoàng Tam hiểu ra, hắc nhìn chăm chăm người áo đen, giọng nói lười biếng: “Tam vương tử bảo ngươi đến lấy gì?”

“Một sợi dây chuyền răng hổ, nói là ở trong căn phòng này.” Người áo đen thành thật trả lời.

Dây chuyền răng hổ?

Hoàng Tam hơi nhíu mày, Đại Minh có thứ này sao?

Hoàng Tam nheo mắt hồi tưởng, hắc và Trần Nhị, Hà Ngũ đi theo Đại Minh đã nhiều tháng, lại chưa từng thấy Đại Minh có sợi dây chuyền răng hổ nào.

“Tam vương tử muốn dây chuyền răng hổ làm gì?” Hoàng Tam hỏi.

Người áo đen lắc đầu: “Không biết, ta cũng chỉ nghe lệnh làm việc.” Hắc chấp tay hành lễ. “Các hạ, có nhiều mạo phạm, ta xin cáo từ.” Nói xong, người áo đen chuẩn bị thi triển khinh công rời đi, nhưng ngay sau đó, người áo đen tròn tròn mắt,

đồng tử co rút, hắn nhìn thấy một tia sáng chói lọi, tia sáng đó nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã biến mất rồi.

Ánh sáng?

Trong đêm tối đen như mực này, ánh sáng từ đâu đến thế?

Ngay khi người áo đen đang bắn khoăn thì hắn chợt cảm thấy một cơn chóng mặt ập đến, sau đó, hắn lại nhìn thấy cơ thể của chính mình.

Người áo đen lúc này mới chợt hiểu ra, hóa ra ánh sáng vừa rồi... Là ánh sáng của một lưỡi đao!

“Phụt...” một tiếng động nhẹ vang lên, đầu người áo đen lìa khỏi cổ.

Hoàng Tam từ từ tra thanh đao nhanh vào vỏ.

“Hơ...” Hắn ngáp một cái, mắt nhắm mắt mở nói: “Đêm hôm khuya khoắt còn kiếm chuyện.” Hoàng Tam nhắc chân, nội lực dọc theo kinh mạch đi vào chân, hắn chỉ cần đá một cái là đầu và xác của người áo đen đã văng sang sân bên cạnh.

Làm xong những việc này, Hoàng Tam tiếp tục nằm trên mái nhà, mắt lim dim, cảm nhận gió thổi cỏ lay xung quanh.

...

Bình Vương Phủ, đêm đã khuya, trong đại sảnh của phủ đệ Tam vương tử vẫn còn đèn đuốc sáng trưng.

Gia Luật Cảnh không ngừng đi đi lại lại trong đại sảnh, hắn vẻ mặt nghiêm trọng, đang chờ đợi một người nào đó trở về.

Mà trong đại sảnh còn có một ông lão mặc hắc bào đang ngồi, ông ta khuôn mặt già nua, cằm không râu, tóc bạc phơ, ngồi yên trên ghế, đôi mắt lim dim, như thể đã ngủ thiếp đi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tiếng của người gõ canh vang lên trong thành, Gia Luật Cảnh dừng bước, đột

nhien nhận ra điều gì đó, hấn nhìn ông lão mặc hắc bào trên ghế, nói: “Sur phụ, Kurban đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa trở về, có lẽ đã gặp chuyện không may rồi.” Gia Luật Cảnh vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Nghe những lời này, ông lão mặc hắc bào trên ghế mở mắt ra. Ông ta khẽ gật đầu, giọng khàn khàn nói: “Kurban có thực lực hậu kỳ tam phẩm, lại còn học được một trong những tuyệt kỹ của Tuyệt Sơn Tự là 《Miêu Bộ》, đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa trở về, có lẽ đã chết rồi.”

“Tĩnh Vương phủ không có cao thủ võ lâm, như vậy, thân phận của người tên Trần Đại Minh kia có thể xác định.”

“Bên cạnh hấn có cao thủ võ lâm bảo vệ, thân phận chắc chắn không tầm thường.” Ánh mắt ông lão hắc bào lóe lên một tia sắc bén, thì thào: “Hấn không phải họ Trần! Hấn là con cháu của Đại Vũ Điện thị!”

Hậu duệ của Đại Vũ Điện thị.

Nghe thấy những từ này, Gia Luật Cảnh siết chặt nắm đấm, Điện thị ở Đại Liêu, có thể nói là một cấm kỵ, bởi vì hai chữ này đại diện cho một người, một người đã cản trở Đại Liêu trong nhiều thập kỷ.

Đó là vị vương duy nhất không mang họ hoàng tộc của Đại Vũ triều hiện nay, cũng là vị vương duy nhất không mang họ hoàng tộc suốt hàng trăm năm, ngoại trừ thời kỳ đầu lập quốc.

Phong hiệu: Trần Liêu Vương!

Không cần phải nói nhiều, phong hiệu này đã nói lên tất cả.

“Sur phụ, nếu hấn là người của Điện gia vậy Điện gia làm sao có thể để hấn mạo hiểm như vậy. Hơn nữa... hấn và quán quân Đại Vũ quân tử lần trước có ngoại hình khác nhau.” Gia Luật Cảnh đưa ra nghi vấn của mình.

Lão nhân áo đen ngửa khí khàn khàn: “Võ đạo Đại Liêu lạc hậu, người có chỗ không biết. Dịch dung, mặt nạ da người đều có thể thay đổi ngoại hình.”

“Hắn đã dám đến Đại Liêu thì chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, về phần Điền gia vì sao để hắn đến mạo hiểm... Nhất định có mưu đồ.”

Gia Luật Cảnh nghe xong như có điều suy nghĩ.

“Năm nay, trong cuộc thi cưỡi ngựa, Bệ hạ cố ý sắp xếp một trận mưa tên. Trong tình huống đó, ngay cả người tinh thông cưỡi ngựa như Gia Luật Chân, cũng phải mang thương trở về. Vì sao hắn có thể bình an vô sự? Thuật cưỡi ngựa của hắn cao siêu như vậy, nếu xuất thân từ Điền gia thì mọi thứ đều có thể giải thích được rồi.” Lão nhân hắc bào tiếp tục nói:

“Ngày mai, người bảo ám tử ở Tĩnh Vương phủ lên vào phòng hắn, tìm chiếc vòng cổ răng hổ. Đây là bằng chứng tốt nhất để chứng minh thân phận của hắn. Nếu không tìm thấy, chứng tỏ hắn mang theo bên mình. Ngày mai trên võ đài, người cứ bảo mấy tên võ sĩ Tây Vực dưới trướng người thử hắn. Nếu hắn thật sự mang theo bên mình...”

Lão nhân áo đen cười cười, không nói tiếp nữa.

Chương 478

Tam vương tử Gia Luật Cảnh chợt hiểu ra, có chút kích động.

“Nếu hấn mang theo bên mình thì ta sẽ để mấy tên Tây Vực đó vạch trần hấn ngay tại chỗ. Đến lúc đó, nhất định có thể khiến hấn chết không chỗ chôn.”

Lão nhân hắc bào lắc đầu: “Không phải vậy. Nếu hấn thật sự là hậu duệ của quán quân võ đài Đại Vũ kỳ trước - Điền thị thì cuộc thi của Đại Liêu đối với hấn cũng không phải là chuyện khó. Nếu hấn giành được ngôi vị quán quân thì chờ sau khi được phong tước, người vạch trần hấn cũng không muộn.”

“Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy nữa...”

Nghe những lời này, Gia Luật Cảnh suy nghĩ cẩn thận, hấn giật mình hiểu ý của lão nhân hắc bào. Gia Luật Cảnh vội vàng cung kính chấp tay: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm. Nếu sau khi được phong tước mới vạch trần thì Lục đệ của ta cũng sẽ bị liên lụy! Kết nghĩa huynh đệ với hậu duệ Đại Vũ Điền thị, đây chính là tội lớn! Hơn nữa còn để hấn giành được ngôi vị quán quân, phụ hoàng nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Lục đệ của ta sẽ thảm rồi.” Gia Luật Cảnh càng nói càng hưng phấn, hai mắt sáng lên.

“Không sai.” Lão nhân hắc bào thần sắc bình tĩnh gật đầu.

“Đa tạ sư phụ dạy bảo!” Gia Luật Cảnh kìm nén sự kích động trong lòng, cung kính hành lễ.

Lão nhân hắc bào ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt già nua không chút biểu cảm, dường như không có chuyện gì có thể khuấy động tâm tư ông. Gió đêm mát lạnh lùa qua, làm tà áo lão nhân khẽ động, mà trên chiếc áo gấm đen, một hoa văn Chu Tước như ẩn như hiện...

...

Dur Hàng huyện, Dục Anh Đường.

“Ồ ó o o...” Tiếng gà gáy vang lên khắp thành, báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, từ từ mở mắt. Khoảnh khắc đôi mắt mở ra, một tia sáng trắng chợt lóe lên trong căn phòng mờ tối, tia sáng này chỉ chớp nhoáng rồi biến mất, như chưa từng xuất hiện.

“Phù...” Trần Diệp thở ra một luồng khí đục màu trắng dài cả trượng. Khí như dải lụa, lơ lửng giữa không trung, không tan biến, một lúc sau, luồng khí mới từ từ tiêu tan như khói.

Hiện giờ, Trần Diệp đã tu luyện cả ba môn võ công 《Tiên Thiên Nhất Khí Công》, 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》 và 《Dịch Cân Kinh》 đến cảnh giới cực sâu, mỗi sáng sớm, sau khi vận công xong đều có dị tượng xuất hiện.

“Cảm giác cứ luyện tiếp thế này thì đường thành tiên chắc không xa đâu...” Trần Diệp nhìn dị tượng do mình tạo ra vừa rồi, không khỏi cảm thán một câu.

Cho dù là thiên tài tuyệt đỉnh, kinh diễm cổ kim thì cả đời cũng chỉ có thể luyện một môn võ công Tông Sư đến viên mãn thôi. Còn Trần Diệp, một mình đã luyện thành ba môn.

“《Tiên Thiên Nhất Khí Công》 nâng cao chất lượng nội lực của ta, 《Thiên Diệp Bách Lãng Quyết》 gia tăng uy lực nội lực, 《Dịch Cân Kinh》 cải thiện tư chất võ học, đả thông kinh mạch toàn thân.”

“Nếu luyện thêm vài môn võ công Tông Sư nữa thì ta thật sự không còn điểm yếu nào rồi.” Trần Diệp thì thầm, ánh mắt sâu thẳm sáng ngời.

Đợi đến khi nào bổ sung đầy đủ các môn võ công của Ma giáo, Trần Diệp sẽ có thể thử sáng tạo võ công của riêng mình.

Không biết võ công sáng tạo ra sẽ có uy lực như thế nào đây, Trần Diệp có chút mong đợi.

Sau một hồi tưởng tượng, Trần Diệp hoàn hồn, thâm niệm trong lòng: “Hệ thống, sử dụng Quan Tinh thất.”

Đại Minh đi ra ngoài bên ngoài, Trần Diệp đều sẽ xem sao mỗi ngày để biết cát hung.

【Đinh!】

【Gà gáy sáng, mặt trời mọc, ký chủ từ nơi sâu xa có cảm ứng, từ việc thức dậy hàng ngày đã nhận ra một tia thiên cơ!】

【Đinh!】

【Từ tia thiên cơ này, người biết được sự thay đổi vận mệnh của mọi người trong Dục Anh Đường hôm nay!】

【Tiểu Phúc: Tiểu cát, cảm ngộ thiên mệnh, tâm hướng về một điều gì đó】

【Trần Đại Minh: Đại hung, thay đổi rất nhanh, cứu tử nhất sinh, có nguy cơ mất mạng】

【Tiểu Liên: Cực kém, trẻ con quấy phá, tâm trạng buồn bực】

【Tôn Thắng: Tốt lành, thu hút nhân tài rộng rãi, lòng người thuận phục】

...

【Trần Oánh: Kém, tâm trạng buồn bực, u sầu】

【Trần Nghị: Đại cát, niềm vui tiến bộ, mở đường】

【Trần Vũ: Trung bình, mệt mỏi】

【Trần Linh: Trung bình, mệt mỏi】

...

Trần Diệp nhìn kết quả xem sao, sờ sờ cằm, hần cảm thấy “tình trạng cát hung” của bốn người Tiểu Phúc có vẻ đều có chút vấn đề.

Sau một hồi suy nghĩ, Trần Diệp cũng không nghĩ nhiều, hần nhìn vào tình trạng cát hung của Đại Minh, ánh mắt lóe lên.

“Xem ra... Phải đi thảo nguyên một chuyến rồi.”

Trong số mấy đứa trẻ ở Dục Anh Đường, Đại Minh là đứa trẻ đầu tiên Trần Diệp gặp khi đến Đại Vũ, tình cha con giữa hai người rất sâu đậm.

Đại Minh... Là trưởng tử của Trần Diệp.

Một canh giờ sau, Trần Diệp ăn sáng ở Dục Anh Đường xong liền gọi Tiểu Liên đến nói:

“Ta có việc phải đi ra ngoài một chuyến, ngắn thì một ngày, dài thì ba ngày.”

“Trông coi Dục Anh Đường cho tốt.”

Tiểu Liên cung kính gật đầu, có chút tò mò hỏi: “Viện trưởng... Ngài... Ngài định đi đâu?”

Chương 479

Nữ tử chớp đôi mắt linh động, rất tò mò.

Trần Diệp rất ít khi ra ngoài, mỗi lần ra ngoài thì hắn đều sẽ làm ra một chút đại sự. Lần trước nữa, hắn đi Biện Lương, trở về đã trở thành thiên hạ đệ nhất Tông Sư. Lần còn lần trước, hắn đi Thiếu Lâm, trở về đã có thêm biệt hiệu “Đế Quân”.

Lần này...

Viện trưởng muốn đi đâu?

Trần Diệp mỉm cười nhạt, nhìn về phía bắc: “Đi thảo nguyên.”

Thảo... Thảo nguyên?

Tiểu Liên hơi sững sờ, nàng suy nghĩ một chút, kịp phản ứng.

Trần Diệp là muốn đi tìm Đại Minh.

Tiểu Liên không hỏi thêm nữa mà nhẹ giọng quan tâm:

“Viện trưởng, ngài đi đường cẩn thận.”

“Được.” Trần Diệp gật đầu, bước chân chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn dừng bước, quay đầu dặn dò Tiểu Liên:

“Đúng rồi, Tiểu Liên, hôm nay dù có chuyện gì xảy ra thì nhớ bình tĩnh. Đừng vội vàng, cũng đừng nóng nảy.”

Nghe vậy, Tiểu Liên sửng sốt một chút.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Sau khi dẫn dò Tiểu Liên xong, Trần Diệp bước ra khỏi Dục Anh Đường.

“Chíp chíp...”

“Chípchíp...” Trên mấy cái cây gần Dục Anh Đường vang lên tiếng chim hót.

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn lên, trên ngọn cây có hơn mười con chim sẻ, chúng chớp đôi mắt đen láy, nhìn chăm chăm Trần Diệp.

Trần Diệp liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt. Thời gian này, số lượng chim gần Dục Anh Đường nhiều hơn bình thường. Trần Diệp biết đây là thuộc tính của Trần Oánh đang phát huy hiệu quả.

[Điều Ngữ: Có thể hiểu được ngôn ngữ loài chim; Dễ dàng có được thiện cảm của chim]

Sau tràng buổi rồi lúc ban đầu, Trần Oánh giờ đã dần dần làm chủ được khả năng này của mình, mấy ngày nay, nàng thỉnh thoảng lại cho chim ăn, chuyện này khiến cho xung quanh Dục Anh Đường càng có nhiều chim hơn. Cứ sau giờ ăn mỗi ngày là một đàn chim sẽ bay đến, giống như đang “chờ đợi”, chờ Trần Oánh cho ăn.

Trần Diệp cũng đã quen với chuyện này, hấn thâm niệm trong lòng, gọi ra bản đồ hệ thống, một màn ánh sáng xanh ảo liền xuất hiện trước mắt Trần Diệp.

Sau khi xác định vị trí của Đại Minh, Trần Diệp lấy chiếc mặt nạ bạc từ trong ngực ra đeo lên mặt, cước bộ bước ra, Súc Địa Thành Thốn!

Bóng dáng bạch y của Trần Diệp lóe lên vài cái rồi biến mất trên phố dài.

Tiền Thất canh giữ gần đó lại một lần nữa cảm thán, thân pháp của công tử thật là thiên hạ vô song, thật khiến người ta phải ghen tị mà.

...

Không lâu sau, cánh cửa Dục Anh Đường bị đẩy mở, một tiểu cô nương bước ra. Ngay khi nàng vừa ra khỏi cửa thì đám chim trên cành cây xung quanh đều bay về phía nàng, có mấy con dừng cảm còn đậu trên vai nàng, còn mấy con nhút nhát thì chỉ đậu xung quanh.

Đám chim chóp chóp đôi mắt, nhìn chăm chăm nàng.

“Đừng vội, tất cả đều có phần.” Trần Oánh lấy từ trong ngực ra một chiếc túi vải nhỏ rồi mở ra, bên trong là một đồng hạt kê vàng nhỏ.

Vài con chim sẻ nóng lòng đã trực tiếp đậu lên tay Trần Oánh, cúi đầu gấp rút mổ.

“Ây, vội gì chứ...” Trần Oánh khẽ vẫy tay, xua đi mấy con chim sẻ đang sốt ruột.

Đuổi mấy con chim sẻ đó đi xong, nàng lại nắm một nắm hạt kê nhỏ rải về phía xa. Đám chim xung quanh liền đồng thời bay lên, lao về phía đó.

Chúng đáp xuống đất, mổ thức ăn một cách ngon lành.

Vừa cho chim ăn, Trần Oánh vừa tự nói chuyện với chúng.

“Gần đây có chuyện gì vui không?”

“Hả?”

“Vừa thấy một người mặc áo trắng, thân hình lóe lên vài cái rồi biến mất à?”

“Từ nhà ta ra?”

Trần Oánh đang cho chim ăn đột nhiên biểu cảm cứng đờ.

Áo trắng...

Ra khỏi Dục Anh Đường...

Chẳng lẽ là cha?

Trần Oánh chớp chớp mắt, trong lòng chấn động.

Con phố nơi Dục Anh Đường tọa lạc gần Di Hồng Viện, ngày thường ít người qua lại, theo mô tả của mấy chú chim nhỏ này thì chỉ có thể là cha thôi.

Trần Oánh suy nghĩ một chút, đột nhiên nghe thấy một con chim nhỏ nói một câu, nàng liền ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa mà tập trung cúi đầu cho chim ăn.

Tiền Thất canh giữ gần đó thò nửa đầu ra, lén nhìn Trần Oánh.

Ánh mắt nàng thoáng ngạc nhiên.

“Đứa nhỏ này thật kỳ lạ, lại đang nói chuyện với chim sao?”

“Làm sao nó biết công tử vừa đi nhỉ?”

“Nó có thể hiểu được tiếng chim sao?” Tiền Thất thính giác nhạy bén, đã nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Trần Oánh, đôi mắt đẹp của nàng chớp nhẹ, tỏ vẻ thích thú.

Vài ngày trước là đến lượt Chu Bát trực, hôm nay mới đến lượt nàng.

“Thú vị thú vị...”

“Trên đời này lại có người có thể hiểu được tiếng chim sao?” Tiền Thất đột nhiên thấy Trần Oánh rất thú vị.

Bên ngoài cổng Dục Anh Đường, mười mấy con chim nhanh chóng ăn hết hạt kê mà Trần Oánh rắc. Chúng đứng trên vai Trần Oánh chơi đùa một lúc rồi mới dang cánh bay đi.

Trần Oánh nhìn theo bóng dáng đám chim bay xa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt hiện lên một nét khác lạ. Nàng cất túi vải nhỏ vào lòng rồi thản nhiên liếc nhìn một tiểu viện cách đó không xa một cái, sau đó đẩy cửa bước vào Dục Anh Đường.

Mà nơi ánh mắt Trần Oánh vừa lướt qua, Tiền Thất lúc này mới thò đầu ra, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Làm sao đứa nhỏ này lại nhìn về phía nàng vậy?

Chẳng lẽ... nàng bị phát hiện rồi?

Chương 480

...

Trở lại Dục Anh Đường. Trần Oánh đi thẳng đến thư phòng, hôm nay, Tiết đại phu cho nàng và Trần Nghị nghỉ một ngày, không cần đến hiệu thuốc để học nữa.

Bước vào thư phòng thì đã có hai người đang ngồi trong đó, một người là Trần Nghị dáng người mảnh khảnh, ngồi thẳng lưng, người còn lại là Tiểu Cửu thân hình tròn trịa, đang nằm ngủ trên bàn, miệng còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ, dường như đang ngủ rất say.

Trần Nghị ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn cuốn sách trên tay, không hề bị tiếng ngáy của Tiểu Cửu làm phiền.

Trần Oánh liền bước đến bên cạnh Trần Nghị, liếc nhìn cuốn sách mà hắn đang đọc, đó là một cuốn sách về nấu rượu. Trần Oánh không xem kỹ mà ngồi xuống bên cạnh Trần Nghị, có chút do dự.

Có nên nói cho Trần Nghị biết tin vừa nghe được từ chim không nhỉ.

Trần Nghị đọc sách rất chăm chú, không hề nhận ra Trần Oánh đã ngồi xuống bên cạnh mình, sau khi đọc xong cuốn sách trên tay, Trần Nghị thở dài một hơi, đặt cuốn sách sang một bên. Lúc này, hắn mới phát hiện ra Trần Oánh bên cạnh.

“A Oánh, muội đến rồi à? Đến khi nào vậy?” Trần Nghị mỉm cười dịu dàng.

“Ta đến được một lúc rồi.” Trần Oánh nhìn khuôn mặt tuần tú, hơi tái nhợt của Trần Nghị.

“Muội đến thật đúng lúc!” Đôi mắt Trần Nghị sáng lên, phần khởi nói: “A Oánh, ta vừa phát hiện ra một phương pháp trong sách. Chúng ta sẽ pha chế thuốc bột rồi thêm thuốc bột vào rượu để tạo thành rượu thuốc.”

“Bột thuốc và rượu hòa quyện vào nhau sẽ trung hòa được tính của thuốc, làm cho loại thuốc vốn có tác dụng mạnh đối với cơ thể sẽ trở nên ôn hòa.”

“Ta định ngày mai hỏi sư phụ xem phương pháp này có khả thi không.” Trần Nghị có chút phần khích nói: “Nếu phương pháp này khả thi thì chúng ta có thể ủ một ít rượu rồi thêm dược liệu vào trong thời gian rồi.”

“Ta vừa xem qua thuật ủ rượu, cũng không khó lắm, sau này, chúng ta có thể bán rượu thuốc ủ ra ngoài để phụ giúp gia đình, như vậy cũng có thể giúp cha giảm bớt áp lực.” Trần Nghị tự tin nói.

Mấy đứa trẻ trong viện đều nghĩ Trần Diệp từng là một công tử nhà giàu nhưng vì một lý do nào đó mới đến Dư Hàng rồi mở Dục Anh Đường này. Chi phí ăn mặc hàng ngày trong Dục Anh Đường đều xuất phát từ gia sản của Trần Diệp mấy năm trước, chuyện này khiến cho mấy đứa trẻ lớn tuổi hiểu chuyện, trong lòng rất biết ơn. Chúng cũng muốn đóng góp một phần nhỏ bé cho gia đình của mình.

Trần Oánh nhìn Trần Nghị, trên mặt lộ ra nụ cười có chút không tự nhiên.

Trần Nghị giờ mới chú ý đến biểu cảm của Trần Oánh, quan tâm hỏi: “Sao vậy? Muội cảm thấy không khỏe à?” Vừa nói, Trần Nghị vừa nắm lấy cổ tay Trần Oánh, hắn vừa học bắt mạch được vài ngày, tuy không thể phán đoán chính xác bệnh tình nhưng vẫn có thể nhìn ra một số vấn đề lớn.

Trần Oánh rút tay lại, nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không sao.” Nàng có chút do dự, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: “A Nghị... Ta nói cho huynh một bí mật.”

“Bí mật gì?” Trần Nghị thấy Trần Oánh thần thần bí bí thì không khỏi có chút tò mò.

Trần Oánh hạ thấp giọng nói: “Hình như cha biết võ công.”

“Hả?” Trần Nghị sửng sốt, tưởng mình nghe nhầm.

“Cha chỉ bước vài bước mà bóng dáng đã biến mất khỏi đường phố rồi. Đây chính là khinh công mà Tiết đại phu từng nói.” Trần Oánh nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, Trần Nghị không khỏi bật cười. “Muội có chắc chắn là cha không? Cha ngày nào cũng nằm trên ghế, ta chưa từng thấy cha luyện võ. Sư phụ nói, võ giả càng cao thâm thì càng phải cần cù luyện tập mỗi ngày.”

“Muội đến sớm hơn ta, muội có thấy cha luyện võ không?” Trần Nghị hỏi.

Câu hỏi này chợt làm Trần Oánh bối rối, nàng lắc đầu: “Không.”

“Vậy thì đúng rồi.” Trần Nghị sắp xếp lại sách trên bàn, cười nói: “A Oánh, muội nghe ai nói cha biết võ công vậy?”

Trần Oánh im lặng không nói. Làm sao nàng có thể nói là chim trên cây nói cho nàng biết được? Nói như vậy sẽ bị coi là yêu quái mất, đến bây giờ Trần Oánh vẫn không biết tại sao mình đột nhiên có thể hiểu được tiếng chim.

“Ta nghe người khác nói.” Trần Oánh thuận miệng trả lời, thấy Trần Nghị không tin, nàng cũng không nói thêm gì nữa. Có lẽ chim sẻ thật sự nhìn nhầm rồi, chỉ bước vài bước đã biến mất khỏi phố, nghĩ lại thì đúng là hơi kinh người.

Trần Nghị gật đầu: “Người đó nhất định là nhìn nhầm thôi. Đúng rồi, A Oánh, sư phụ nói, chờ thêm vài ngày nữa sư phụ sẽ dạy chúng ta vài chiêu phòng thân.”

“Sư phụ nói y võ không phân gia, luyện võ có thể tăng cường sức khỏe, kéo dài tuổi thọ, đến lúc đó, biết đâu chúng ta còn có thể giao lưu với Tiểu Vũ, Tiểu Linh, sau này cũng sẽ không dễ bị bắt nạt nữa.” Trần Nghị khí chất ôn hòa, cười nhạt nói.

Trần Oánh khẽ gật đầu nhưng ánh mắt nàng vẫn còn mang theo nghi ngờ. Nàng cảm thấy Dục Anh Đường dường như không đơn giản như vậy. Vừa rồi còn có một con chim nói, trong sân không xa Dục Anh Đường có người luôn lên nhìn bọn họ.

Lúc này, Trần Nghị thu dọn sách mang đến hỏi: “Đi ra phố không? Ta mua một số dụng cụ làm rượu.”

Trần Oánh hoàn hồn gật đầu: “Được.” Nàng giúp cầm vài cuốn sách, cùng Trần Nghị để lại lên giá sách rồi hai người cùng nhau rời khỏi thư phòng.

Ngay lúc cửa thư phòng vừa đóng lại thì tiếng ngáy lúc có lúc không đột nhiên dừng lại.

Tiểu Cửu đang ngủ gục trên bàn liền mở mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

...

Chương 481

“A Nghị, tiền của chúng ta hình như không đủ thì phải?”

“Không sao, chúng ta có thể đi mượn sư phụ một ít.”

“Hả? Vậy cũng được...”

Trần Oánh và Trần Nghị cùng nhau bước ra khỏi cổng Dục Anh Đường.

Đợi khi hai người đi xa liền có một cái đầu nhỏ thò ra từ khe cửa, một tiểu nữ hài mặc áo gấm đỏ nhạt, tóc tết hai bím xinh xắn như búp bê, chớp chớp đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn theo bóng lưng hai người rời đi.

Cô nhóc nhăn mũi, bĩu môi: “Tại sao các người có thể ra ngoài chơi, còn ta thì không? Ta cũng muốn ra ngoài chơi. Ở nhà suốt ngày, thật sự muốn làm ta buồn chết...” Tiểu nữ hài phồng má, vẻ mặt tinh nghịch.

Cô nhóc quay đầu nhìn lại phía sau, thấy không có ai phát hiện, tiểu nữ hài liền vội vàng đóng cửa, lên ra khỏi Dục Anh Đường, ra đến ngoài phố.

Mà trên tường viện không xa, Tiền Thất đang cầm một cuốn sách nhàn rỗi giết thời gian, nghe thấy động tĩnh liền theo bản năng ngẩng đầu lên.

Đến khi nhìn thấy tiểu nữ hài lên ra ngoài, Tiền Thất liền giật mình kinh hãi, nàng kích động đến mức suýt ngã khỏi tường.

“Tiểu... Tiểu Phúc? Sao con nhóc này lại chạy ra ngoài thế?” Tiền Thất nhìn Tiểu Phúc đang bước từng bước nhỏ nhưng kiên định ra khỏi con phố, vẻ mặt chấn kinh.

Tiểu Phúc là bảo bối của Dục Anh Đường, nếu có chuyện gì xảy ra, Trần Diệp trở về, có lẽ trời sẽ sập mất.

Tiền Thất vội ném cuốn sách đang đọc sang một bên, mím môi, phát ra một tiếng huýt sắc nhọn. Hai nhịp thở sau, từ viện bên cạnh bay ra một bóng người, hần nhẹ nhàng đáp xuống bức tường, chỉ vài bước đã đến bên cạnh Tiền Thất.

Sát thủ của Ngọc Diệp Đường này quỳ một gối xuống, cung kính nói: “Tiền đường chủ.”

Tiền Thất nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiểu Phúc, giọng nói gấp gáp: “Người bảo Chu Bát đến thay ta ngay. Tiểu Phúc lên ra ngoài, ta phải đi theo.”

“Vâng!” Sát thủ của Ngọc Diệp Đường cung kính đáp, dưới chân hần khẽ động, thi triển khinh công, trong nháy mắt đã nhảy ra khỏi viện.

Tiền Thất ánh mắt đảo qua đường đi, dùng tay xoa xoa mi tâm.

“Đúng là tiểu tử tông mà... Tiểu Liên đang làm cái gì vậy, sao không phát hiện ra Tiểu Phúc đã lên ra ngoài rồi chứ?”

Tiền Thất nghiêng răng. Nàng không dám trì hoãn, vội vàng thi triển khinh công nhảy qua tường, đi theo Tiểu Phúc.

Tiền Thất vừa đi theo, vừa thầm lo lắng.

Tiểu Phúc không giống Trần Vũ, Trần Vũ da dày thịt béo, thường xuyên đánh nhau với người khác, vốn không phải là một đứa trẻ ngoan ngoãn, chỉ cần không liên quan đến mạng người thì Tiền Thất không cần phải ra tay. Nhưng Tiểu Phúc thì khác, Tiểu Phúc còn nhỏ, nếu có chuyện gì xảy ra, những người chịu trách nhiệm trông coi như bọn họ có lẽ đều phải chết để tạ tội mất.

Tiền Thất đi theo sau Tiểu Phúc, tay áo động đậy, hai con rắn độc liên quần trên tay của nàng, nàng vội vã cuống cuống phòng bị.

Tiểu Phúc lên ra ngoài, nhìn con phố đông đúc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phấn khích.

Trước đây, mỗi khi ra ngoài, tiểu nữ hài đều phải đi cùng nha hoàn, hôm nay là lần đầu tiên tiểu nữ hài tự mình ra phố.

“Kẹo hồ lô đây...”

“Kẹo hồ lô đây...” Một ông lão gánh trên vai hàng chục xiên kẹo hồ lô rao bán trên phố.

Tiểu Phúc nhìn thấy những xiên kẹo hồ lô vàng óng đang tỏa hương thơm ngọt ngào kia liền nuốt nước miếng. Tiểu nữ hài ngẩng đầu nhỏ lên, phồng má.

Ra ngoài mua đồ cần có tiền, điều này cô nhóc vẫn biết. Nhưng... Cô nhóc không có tiền.

Tiểu Phúc không khỏi bĩu môi.

Lúc này.

“O? Kia là cái gì thế?” Tiểu Phúc chớp đôi mắt to đen láy, nhìn xuống mặt đất bên cạnh, thấy là một vật kim loại nhỏ bằng hạt đậu đang nằm trong khe hở giữa những viên gạch đá xanh cách đó không xa.

Dưới ánh nắng mặt trời, thứ đó phản chiếu ánh sáng.

Tiểu Phúc chạy nhanh đến bới vật đó ra khỏi khe gạch.

“A! Là mảnh bạc vụn!” Tiểu Phúc nhìn rõ thứ trong tay, lập tức reo lên vui sướng.

Tiền Thất đi theo phía sau mặt đầy kinh ngạc, cái vận khí gì thế này, vừa đi đã nhặt được tiền?

“Gia gia gia gia...”

“Ta muốn một xiên kẹo hồ lô.” Tiểu Phúc nắm chặt mảnh bạc vụn trong tay, chạy như bay về phía ông lão.

Ông lão bán hàng rong thấy một đứa trẻ xinh xắn chạy đến, tay còn cầm một mảnh bạc vụn nhỏ bằng hạt đậu liền nở cười hiền hậu, lấy một xiên kẹo hồ lô đưa cho Tiểu Phúc.

“Cảm ơn gia gia!” Tiểu Phúc nhận lấy xiên kẹo hồ lô, háo hức cắn một miếng, khuôn mặt nhỏ tròn đầy hạnh phúc.

Cùng lúc đó.

Tại Dục Anh Đường.

“Bộp bộp...” Tiểu Liên đứng giữa sân, dưới chân đặt một chậu gỗ, trong chậu là quần áo đã giặt sạch. Nàng cầm một chiếc lên giũ nhẹ hai cái rồi treo lên dây phơi.

“Tiểu Liên, Tiểu Liên!” Lúc này, từ trong phòng vọng ra tiếng gọi lo lắng của nha hoàn Vân Hương.

Tiểu Liên buông quần áo trong tay, quay đầu hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nha hoàn Vân Hương chạy ra khỏi phòng, vẻ mặt lo lắng:

“Tiểu... Tiểu Phúc biến mất rồi!”

Chương 482

Nghe vậy, đồng tử Tiểu Liên co rút lại, một luồng sát khí lạnh lẽo từ người nàng tỏa ra khiến đám trẻ đang chơi trong sân không khỏi rùng mình.

Luồng sát khí này chỉ kéo dài trong một hơi thở rồi được Tiểu Liên thu lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Đôi mắt linh hoạt của Tiểu Liên thêm một chút lạnh lùng.

“Ta cũng không biết, vừa rồi ta đến tìm Tiểu Phúc thì Tiểu Phúc đã biến mất rồi.” Nha hoàn Vân Hương vẻ mặt hối hận nói. Nàng làm việc bất cẩn, thật sự không để ý đến Tiểu Phúc.

Tiểu Liên cau mày suy nghĩ một lúc, ánh mắt quét qua sân.

Khu vực xung quanh Dục Anh Đường được bảo vệ nghiêm ngặt, Tiểu Phúc không thể bị người khác bắt cóc được, vậy có nghĩa là... Tiểu Phúc đã tự mình lên ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Tiểu Liên hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy huyết áp tăng cao, tức đến mức đau đầu.

Đứa nhỏ hư hỏng này, thật chẳng dễ người khác yên tâm chút nào!

Trong đầu Tiểu Liên không khỏi nhớ lại lời Trần Diệp nói khi rời đi.

Quả thật bị viện trưởng nói trúng rồi.

Nàng đè xuống cơn phiền não trong lòng, hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Ta đi tìm Tiểu Phúc.”

“Ngon quá đi...” Tiểu Phúc cầm trên tay một xiên kẹo hồ lô, vừa đi vừa ăn. Chẳng mấy chốc, mép miệng đã dính đầy nước đường.

Tiền Thất đi theo cách đó năm bước, trong lòng lo lắng muốn chết. Tiểu Phúc chỉ cần vui vẻ đi dạo lung tung, còn nàng thì phải cân nhắc muốn nát óc...

Tiểu tổ tông này nhất định không được xảy ra chuyện gì đây.

Tiền Thất vừa đi vừa cầu nguyện trong lòng. Tiểu Phúc ăn xong hai xiên kẹo hồ lô, đôi mắt to đen trắng chớp chớp, nhìn loạn bốn phía, bỗng nhiên, cô nhóc để ý thấy hình như có chuyện gì đó thú vị đang xảy ra trong con hẻm không xa.

Tiểu Phúc liền bước nhỏ chạy một mạch đến con hẻm đó.

Tiền Thất trong lòng căng thẳng, vội vàng đuổi theo.

“Cặp đôi trộm cắp táo tợn! Dám ăn trộm ngọc bội tổ truyền của Trương viên ngoại Thật sự là to gan lớn mật! Hôm nay, hai người các ngươi bị Tổng bộ đầu ta bắt gặp, còn không mau thúc thủ chịu trói?” Một giọng nói hơi non nớt vang lên trong con hẻm.

Tiểu Phúc chạy vào hẻm, liền thấy năm đứa trẻ đứng thành một nhóm, ở giữa là một nam hài và một nữ hài, ba đứa còn lại thì vây quanh, đứng đầu là một nam hài mặt đen, mặc áo lụa xanh bình thường, bên hông đeo một thanh đao gỗ. Nam hài nghiêm nghị nói với hai đứa trẻ vẫn đang sục sục ở giữa:

“Hai người các ngươi làm nhiều việc ác, hôm nay rơi vào tay Tổng Triệu Hồ ta cũng coi như là quả báo!” Nam hài tên Tổng Triệu Hồ giơ thanh đao gỗ bên hông lên, oai phong chỉ vào hai người.

Nam hài sục sục vội vàng nói: “Tổng bộ đầu, ta sai rồi, ngài tha cho ta đi, sau này ta không dám nữa đâu.”

Tổng Triệu Hổ nghiêm mặt nói: “Không được! Hôm nay ta nhất định phải bắt hai người về quy án!”

“Lên!” Tổng Triệu Hổ vung tay lên, hai đứa trẻ bên cạnh lập tức tiến lên, vây lấy nam hài và nữ hài ở giữa, nắm lấy cánh tay của cả hai.

Mà Tiểu Phúc đứng ở góc phố, thích thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đây là đang chơi trò gì vậy? Sao cô nhóc chưa từng thấy mấy đứa trẻ trong viện chơi trò này nhỉ?

“Áp giải đi!” Tổng Triệu Hổ mặt nghiêm nghị, vung vẩy thanh đao gỗ trên tay, ra dáng một hài tử vương.

” Các người đang chơi gì thế, cho ta chơi với, ta cũng muốn chơi.” Tiểu Phúc chạy lon ton đến, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt long lanh đảo qua đảo lại.

Nghe thấy tiếng động, Tổng Triệu Hổ cúi đầu nhìn Tiểu Phúc, thấy Tiểu Phúc chỉ cao đến ngang eo mình, Tổng Triệu Hổ liền lắc đầu:

“Không được! Không cho người chơi được, người còn quá nhỏ. Đi ra đi ra, đừng cản trở bổn bồ đầu phá án, nếu để lỡ mất thời gian, huyện thái gia sẽ trị tội người đấy!” Tổng Triệu Hổ nghiêm mặt nói.

Nghe thấy mình bị từ chối, Tiểu Phúc nhú mày, bĩu môi, đôi mắt đen láy đảo liên tục.

Tiểu Phúc cúi đầu nhìn xiên kẹo hồ lô trên tay rồi ngẩng lên hỏi: “Người có muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Tổng Triệu Hổ đang dẫn mấy đứa trẻ khác chơi trò đóng vai bồ khoái thì bị câu hỏi này làm cho sững sờ.

Nam hài cúi đầu nhìn xiên kẹo hồ lô trên tay Tiểu Phúc, cổ họng vô thức nuốt nước bọt. Cha của Tổng Triệu Hổ là Tổng

Thương Kiệt, bỏ đầu Dư Hàng huyện. Tống Thương Kiệt ngày thường rất ít khi mua bánh ngọt, kẹo hồ lô cho hần. Ông thường dạy, bánh ngọt, kẹo hồ lô là vật cho nữ hài ăn, thân làm nam tử hán đại trượng phu, không nên ăn bánh ngọt mà nên uống rượu.

Tống Thương Kiệt trở về từ phủ nha, thỉnh thoảng lại kéo nhi tử ra uống vài chén, điều này khiến Tống Triệu Hổ từ nhỏ đã không được ăn mấy lần bánh ngọt hay kẹo hồ lô rồi, giờ nhìn xâu kẹo hồ lô đỏ rực bọc đường vàng óng trong tay Tiểu Phúc, Tống Triệu Hổ theo bản năng nuốt nước bọt.

“Ừc...”

“Ừc...”

Không chỉ Tống Triệu Hổ mà mấy đứa trẻ khác cũng nhìn chăm chăm vào kẹo hồ lô trong tay Tiểu Phúc.

Thấy vẻ mặt của đám trẻ.

“Các người đang chơi gì vậy?” Tiểu Phúc nhanh chóng giấu kẹo hồ lô ra sau lưng, cau mày hỏi. “Chúng ta đang chơi bộ khoái bắt đạo tặc.” Nam hài hít nước mũi trả lời.

Bộ khoái?

Đạo tặc?

Chương 483

Tiểu Phúc chớp mắt, hình như tiểu nữ hài đã nghe Tôn Thắng ca ca nhắc đến.

“Được rồi, bây giờ ta cũng là bộ khoái, tính cả ta nữa.” Tiểu Phúc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Nghe vậy, Tống Triệu Hổ hoàn hồn, vội vàng lắc đầu:

“Không được! Người còn quá nhỏ, hơn nữa làm gì có nữ tử nào làm bộ khoái.”

“Không được, không được...” Tiểu Phúc cau mày, lấy kẹo hồ lô ra từ phía sau lưng lắc lắc kẹo hồ lô trong tay:

“Ta cho ngươi một viên kẹo hồ lô. Bây giờ ta có thể làm bộ khoái chưa?” Tống Triệu Hổ sững người, nuốt nước bọt.

“Có ... Có thể.”

Tiểu Phúc hài lòng gật đầu.

Nam hài vừa nói khi này vội vàng nói: “Ngươi cho ta nửa viên kẹo hồ lô, ta để ngươi làm đạo tặc.”

Đôi mắt nhỏ đen láy của Tiểu Phúc đảo quanh hai vòng.

“Ta không cần.” Thấy Tiểu Phúc từ chối mình, nam hài lập tức vô cùng thất vọng.

Tống Triệu Hổ nhìn chăm chăm vào kẹo hồ lô trong tay Tiểu Phúc nói: “Nếu ngươi cho ta hai viên, ta sẽ cho ngươi làm bộ đầu.”

“Bộ đầu?”

“Bộ đầu để làm gì?” Tiểu Phúc khó hiểu hỏi.

“Người là bộ khoái thì phải nghe lời bộ đầu.”

“Nếu người là bộ đầu thì chúng ta sẽ nghe lời người.” Tống Triệu Hổ vừa nuốt nước bọt vừa nói.

Tiểu Phúc suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra.

“Được rồi! Chờ chơi xong rồi, ta cho người hai viên kẹo hồ lô, bây giờ ta là bộ đầu, các người là bộ khoái. Các người phải nghe lời ta.”

Tiểu Phúc cắn một viên hồ lô bọc đường, ra lệnh nói.

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh!” Tống Triệu Hổ thèm nhỏ dãi, mà mấy đứa trẻ còn lại cũng không khác là bao, liên tục nuốt nước miếng.

Đám trẻ này đều xuất thân nghèo khó, chỉ có thể ăn hồ lô bọc đường vào dịp lễ tết còn bình thường thì đó là một điều xa xỉ.

“Tốt lắm!” Tiểu Phúc hài lòng gật đầu.

Tiền Thất trốn ở cách đó không xa trơ mắt nhìn một màn này, nằng sờ cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Không phải chứ...

Tiểu Phúc mới hơn bốn tuổi mà đã biết dùng lợi ích để dụ dỗ người khác rồi sao?

Hít hà... Thật đáng sợ!

Tiền Thất hít sâu một hơi lạnh.

“Người tên gì?” Tiểu Phúc nhìn về phía Tống Triệu Hổ.

“Hồi bộ đầu, ta tên Tống Triệu Hổ.” Tống Triệu Hổ nhanh chóng nhập vai, đứng thẳng người, nghiêm mặt trả lời.

“Tốt, Tống... Tống bộ khoái, tiếp theo chúng ta làm gì?” Tiểu Phúc cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc. Tuy còn nhỏ, nhưng

đứng giữa đám trẻ, tiểu nữ hài vẫn toát lên một khí chất bẩm sinh đặc biệt.

“Bẩm bộ đầu, chúng ta nên áp giải đôi đạo tặc này đi điều phố thị chúng, cuối cùng chém đầu ở chợ thức ăn.” Tống Triệu Hồ nghiêm trang nói.

Tiểu Phúc nghe xong gật đầu, nhìn về phía hai đứa trẻ đóng vai đạo tặc.

“Hai người đã ăn trộm thứ gì?”

“Tại sao lại ăn trộm?”

Nam hài sổ mũi thành thật trả lời: “Chúng ta ăn trộm ngọc bội gia truyền của Trương viên ngoại, chúng ta không phải cố ý, đã lâu rồi chúng ta không được ăn hồ lô bọc đường nên muốn bán ngọc bội để mua vài xiên.” Vừa nói, nam hài vừa liếc nhìn hồ lô bọc đường trong tay Tiểu Phúc.

Nghe xong lời giải thích này, Tiểu Phúc gật đầu.

“Được rồi, hồ lô bọc đường ngon như vậy, các người muốn ăn cũng là lẽ đương nhiên.”

“Tình có thể hiểu, tha cho bọn họ đi!”

“Hả?”

“Thả bọn họ ra?” Tống Triệu Hồ đứng bên cạnh kinh ngạc.

Tiểu Phúc liếc nhìn hắn, hỏi: “Sao thế? Người có ý kiến?”

“Người là bộ khoái, không phải nên nghe lời bộ đầu sao?” Tiểu Phúc nghiêm túc hỏi.

Tống Triệu Hồ suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không đúng, bộ đầu, không phải chơi như vậy, bọn họ ăn trộm đồ, là kẻ xấu, sao có thể thả ra được?”

“Ta là bộ đầu hay người là bộ đầu?” Tiểu Phúc nhướn đôi mày thanh tú, đe dọa lắc lắc cây kẹo hồ lô trong tay.

Thấy vậy, mặt Tống Triệu Hồ đỏ bừng.

“Không được... Bộ đầu, không phải chơi như vậy, bọn họ là kẻ xấu.”

Tống Triệu Hồ muốn ngăn cản Tiểu Phúc, nhưng Tiểu Phúc lại dùng kẹo hồ lô đe dọa hấn, khiến hấn lập tức rơi vào tình thế khó xử.

Mấy đứa trẻ khác cũng nhìn nhau.

Kẻ xấu sao có thể thả ra được?

Tiểu Phúc nhìn Tống Triệu Hồ hỏi: “Bọn họ chỉ muốn ăn kẹo hồ lô thôi, sao có thể nói bọn họ là kẻ xấu được? Người có muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Tống Triệu Hồ theo bản năng gật đầu: “Muốn.”

“Vậy người là kẻ xấu sao?”

“Ta... Ta không phải.”

“Đúng vậy, người và bọn họ đều muốn ăn kẹo hồ lô, tại sao người là người tốt còn bọn họ là kẻ xấu được?” Tiểu Phúc nghiêm túc hỏi.

Nghe những lời này, Tống Triệu Hồ ngay lập tức bị hỏi đến choáng váng, hấn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, nhưng không biết nên nói thế nào.

Tống Triệu Hồ bị Tiểu Phúc hỏi đến đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời. “Người thấy đấy, người cũng nói không nên lời mà.”

“Thả bọn họ ra.” Tiểu Phúc vung tay, ra hiệu thả người.

Hai đứa trẻ đang giữ “cặp đôi đạo chích” nhìn nhau, sau đó buông tay, bọn họ là bộ khoái, phải nghe lời bộ đầu.

Tiểu Phúc hài lòng gật đầu: “Tốt lắm. Hai người sau này phải làm người tốt đấy, nghe chưa?”

“Đa tạ bộ đầu!”

“Chúng ta sau này không dám nữa.” Hai đứa trẻ sụt sịt mũi vội vàng cảm ơn.

Chương 484: Có bản lĩnh thì người đánh chết ta đi! (1)

Tổng Triệu Hổ đứng bên cạnh nhìn mà ngơ ngác.

Không chơi như vậy...

Thả người rồi, sau đó chơi gì đây?

Ngay khi Tổng Triệu Hổ đang ngơ ngác, Tiểu Phúc đột nhiên nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ đầy nghiêm túc nói: “Tổng Triệu Hổ, người có biết tội không?”

“Hả?”

Tổng Triệu Hổ giật mình, khuôn mặt đầy mơ hồ.

“Người cầu kết với Trương viên ngoại, hãm hại bách tính vô tội, tội không thể tha.”

“Người đâu, bắt hắn lại cho ta.”

Tiểu Phúc nghiêm trang nói.

Bốn người còn lại sững sờ một chút, sau đó phản ứng lại, giữ chặt cánh tay của Tổng Triệu Hổ.

Tổng Triệu Hổ: “???”

“Áp giải đi, diều phỏ thị chúng, chém đầu ở chợ.”

Tiểu Phúc cầm kẹo hồ lô, ăn thêm một viên, miệng nói không rõ.

“Dạ!”

Bốn đứa trẻ còn lại đồng thanh đáp, ấn Tổng Triệu Hổ định lên đường.

Tiểu Phúc hài lòng gật đầu.

Ngay khi nàng chuẩn bị đưa ra mệnh lệnh mới.

Tiểu Phúc đột nhiên cảm thấy cổ sau của mình bị một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Nàng bị người ta nhấc bổng lên.

Cơ thể Tiểu Phúc cứng đờ, trong lòng cảm thấy không ổn.

Không tốt!

Cảm giác quen thuộc này...

Tiểu Phúc trấn tĩnh lại, từ từ quay đầu nhìn.

Chỉ thấy phía sau nàng là một thiếu nữ mặc áo xanh nhạt, khuôn mặt lạnh như băng nhìn nàng.

“Tiểu... Tiểu Liên tỷ...”

Tiểu Phúc nhận ra Tiểu Liên, khuôn mặt nhỏ lập tức cứng đờ, trong lòng chột dạ.

Ánh mắt của Tiểu Liên lướt qua năm đứa trẻ bao gồm cả Tống Triệu Hổ.

Năm đứa trẻ theo bản năng run lên, cảm thấy sợ hãi Tiểu Liên một cách khó hiểu.

Tiểu Liên dồn ánh nhìn vào Tiểu Phúc, cười lạnh nói: “Tốt, rất tốt.”

“Dám lén trốn ra ngoài.”

“Người không sợ bị bọn buôn người bắt cóc sao?”

Giọng nói của Tiểu Liên lạnh như băng, vừa mở miệng như đang phả ra hơi lạnh.

Tiểu Phúc ngẩng cao đầu nhỏ, nghiêng đầu cắn một viên kẹo hồ lô.

Nàng nói không rõ: “Tổng Triệu Hồ.”

“Kẹo hồ lô này cho các người.”

Nói xong, Tiểu Phúc đưa nửa xiên kẹo hồ lô ra phía sau.

Tổng Triệu Hồ nuốt nước bọt, liếc nhìn Tiểu Liên, có chút không dám tiến lên nhận.

Chỉ có đứa trẻ sụt sịt mũi từng đống vai “Hùng Đại Đạo” bước lên một bước, nhận lấy kẹo hồ lô.

Sau khi truyền kẹo hồ lô đi, Tiểu Phúc hít sâu một hơi, đối mặt với Tiểu Liên.

“Tiểu Liên tử, dù sao ta cũng đã ra ngoài rồi.”

“Có bản lĩnh, tử đánh chết ta đi.”

Tiểu Phúc ưỡn cổ, cũng liêu mình luôn.

Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Liên chỉ cảm thấy huyết áp của mình tăng vọt, mạch máu ở thái dương đập thành thịch.

“Được, được lắm...”

“Hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi!”

Tiểu Liên tức giận toàn thân run rẩy.

Đứa trẻ xui xẻo này.

Vừa rồi nàng đã lo lắng muốn chết.

Vậy mà nàng ta vẫn còn thái độ “ngươi đánh chết ta đi” như vậy.

Tiểu Liên nắm lấy cổ áo của Tiểu Phúc, giờ tay phải đập vào ngực Tiểu Phúc.

Chương 485: Có bản lĩnh thì người đánh chết ta đi! (2)

“Ái da!”

“Hu hu hu...”

Một cái bạt tai, Tiểu Phúc lập tức khóc oà.

Khoé mắt nàng đầm lệ, khóc lóc thảm thiết.

Tiểu Liên vừa rồi còn thêm một chút nội lực vào cái bạt tai đó, đủ để Tiểu Phúc đau đớn một lúc.

Thấy cảnh này, Tống Triệu Hồ và những người khác sợ hãi bỏ chạy.

Hoàn toàn không bận tâm đến sự an nguy của “bộ đầu”.

Tiểu Liên thấy Tiểu Phúc khóc thương tâm, trong lòng mềm mại.

Nàng không dùng nội lực, vỗ vài cái vào mũi Tiểu Phúc.

“Gan thật to.”

“Viện trưởng vừa mới đi, người đã gây rắc rối cho ta.”

“Đợi viện trưởng về, xem ta xử lý người thế nào!”

Tiểu Liên nhắc bồng Tiểu Phúc, đi về.

Tiền Thất đang ẩn nấp trong góc để bảo vệ gật đầu chào Tiểu Liên.

Tiểu Liên cũng gật đầu đáp lại.

Nhìn Tiểu Liên xách Tiểu Phúc rời đi, Tiền Thất thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng là tiểu tổ tông...”

Chỉ mới một lúc mà lưng của Tiền Thất đã ướt đầm.

“Chuyện này không liên quan đến ta nữa rồi.”

Tiền Thất lăm bằm một câu, thấy xung quanh không có ai, liền nhảy vọt một cái, bóng dáng biến mất.

Trên đường về Dục Anh Đường.

Tiểu Phúc vừa nức nở vừa nói đứt quãng: “Tiểu Liên tử, tử thật xấu...”

“Tử thật sự đánh ta đau...”

“Hu hu hu...”

“Đợi phụ thân về, ta sẽ mách tử.”

Tiểu Liên xách Tiểu Phúc, nghe thấy vậy, bước chân khựng lại, đôi mắt hơi nheo lại.

“Người còn muốn mách ta trước mặt viện trưởng sao?”

“Tốt lắm.”

“Nói hay lắm.”

Nói xong, Tiểu Liên lại vỗ hai cái vào hông Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc càng khóc to hơn.

Đến khi về đến cửa Dục Anh Đường, khoé mắt Tiểu Phúc đầm lệ, bữu môi nói: “Tiểu Liên tử, tử đánh ta.”

“Đợi sau này ta làm bộ đầu.”

“Ta sẽ dẫn một đám bồ khoái, bắt tử vào đại lao.”

Nghe vậy, Tiểu Liên không nói không rằng, lại vỗ mạnh hai cái.

“Òa...”

“Thật là vô lý!”

“Hu hu hu...”

“Phụ thân, Tiểu Liên tử ước hiếp ta, người có quản không...”

“Sau này ta nhất định phải làm bộ đầu, bắt tử vào ngục.”

Khuôn mặt Tiểu Liên lạnh như băng, không hề nương tay, lại thêm hai cái bạt tai.

“Hu hu, ta sai rồi Tiểu Liên tử, đừng đánh nữa.”

Trong Dục Anh Đường vang lên tiếng khóc lớn của Tiểu Phúc.

Cùng lúc đó.

Vừa đến An Huy, Trần Diệp đột nhiên dừng bước.

[Đinh!]

[Cô nhi: Trần An An xác định trước hướng phát triển nghề nghiệp]

[Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 1000 điểm tích lũy, 1 lần rút thăm mục từ cô nhi]

[Số dư điểm tích lũy hiện tại: 2785]

[Số lần rút thăm mục từ cô nhi còn lại: 1]

Trần Diệp: “???”

...

...

P/S:

Thấy trong phần bình luận có độc giả muốn xem tất cả các mục từ đã được tóm tắt.

Lão Ngưu ta sẽ tổng hợp trong phần chính văn (không tính vào số chữ của chính văn, trời đất lương tâm!)

Mục từ nhân vật:

Đại Minh:

[Thể phách cường kiện: Tăng tốc độ gia tăng sức mạnh, nhưng chỉ có thể sử dụng vũ khí nặng]

[Đại trí nhược ngu: Tăng nhẹ trí lực, tăng mạnh ngộ tính; nhưng bề ngoài sẽ trông càng ngốc nghếch thật thà hơn]

[Toàn diện phát triển: Khi một khả năng nào đó tăng lên, các khả năng khác cũng sẽ tăng nhẹ; nhưng không thể tu luyện các bí kíp]

Tiểu Liên:

[Thân khinh như yến: Cơ thể nhẹ nhàng, tăng độ linh hoạt; tốc độ di chuyển, thiên phú khinh công tăng mạnh]

[Tâm linh thủ xảo: Thiên phú kỹ năng sinh hoạt như nấu ăn, may vá quần áo tăng; thiên phú cơ quan, kỹ thuật thủ công tăng mạnh]

[Xảo tượng: Khả năng chế tạo đồ vật tinh xảo tăng mạnh; nhưng sẽ đặc biệt kén chọn chất liệu]

Tôn Thắng:

[Thủy quỷ: Khả năng bơi lội, chiến đấu dưới nước tăng mạnh; nhưng sẽ khao khát dòng sông, biển cả]

[Nạp khí: Mỗi lần hít thở sẽ tăng cường nhẹ cơ năng và dung tích phổi]

[Khí phách: Tăng dũng khí, quyết đoán; khi trong lòng không sợ hãi, sức mạnh nội lực tăng]

Tiểu Phúc:

[Phúc duyên: Cả đời không bệnh tật, bình an vô sự; nhưng khả năng gặp kỳ ngộ sẽ tăng]

[Hạo nhiên: Được chính khí che chở, các loại tà ma đều tránh xa, phúc vận tăng; chính nghĩa trong lòng sẽ tăng lên]

Trần Nghĩa: Y sư

[Lý tửu: Thiên phú nấu rượu tăng; thiên phú về dược liệu, độc vật tăng mạnh]

[Độc y: Thiên phú y học tăng; thiên phú độc học tăng mạnh]

Trần Dĩnh: Dược thương

[Tướng mã: Khả năng cảm nhận về ngựa tăng; tốc độ tăng thiện cảm của ngựa đối với nàng tăng]

[Điều ngữ: Có thể nghe hiểu tiếng chim; dễ dàng nhận được thiện cảm của loài chim]

[Dị thú kỳ duyên: Dễ dàng gặp kỳ ngộ với dị thú trân quý; tốc độ tăng thiện cảm của dị thú trân quý đối với nàng tăng]

Trần Vũ:

[Tử Ngộ uyên ương thục: Thiên phú về vũ khí kỳ môn Tử Ngộ uyên ương thục tăng mạnh; thiên phú về các vũ khí khác giảm mạnh]

[Quyền cước tinh thông: Sức mạnh của hai cánh tay, đôi chân tăng nhanh; học quyền pháp, chương pháp, cước pháp nhanh hơn, uy lực tăng]

Trần Linh:

[Bản chuyên: Thiên phú về vũ khí kỳ môn bản chuyên tăng mạnh; thiên phú về các vũ khí khác giảm mạnh]

[Khoái thủ: Khi làm việc, đôi tay linh hoạt nhanh nhẹn; khi ra chiêu, tốc độ ra tay tăng mạnh]

Trần Cửu Ca:

[Kiếm tâm: Thiên phú kiếm đạo tăng mạnh; có thể hóa vạn vật trên thế gian thành kiếm ý chứa trong lòng]

Chương 486: Mục nhập mới! Hùng Sơn bỏ quyền?

【Đinh!】

【Đã mở khóa nhiệm vụ nghề nghiệp riêng của cô nhi Trần An An】

【Nhiệm vụ như sau:】

【Nhiệm vụ riêng của Trần An An: Bộ khoái】

【Thông tin nhiệm vụ: Trấn áp 100 vụ án phạm tội】

【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm, 200 lượng bạc, vật phẩm tâm nguyện riêng của Trần An An】

Trần Diệp đang vội vã trên đường thì dừng bước, nhìn thông tin mà hệ thống hiện ra, có chút sững sờ.

Hắn đột nhiên nhớ đến tình trạng cát hung của Tiểu Phúc khi xem sao.

【Tiểu Phúc: Cát, ngộ ra thiên mệnh, tâm có hướng đi】

“Hóa ra là ý này.”

Trần Diệp bừng tỉnh.

Hắn đóng thông báo của hệ thống lại, suy nghĩ một lúc, hơi nhíu mày.

Tiểu Phúc đã xác định được hướng phát triển nghề nghiệp trong tương lai.

Theo quy tắc của hệ thống.

Sau này Tiểu Phúc sẽ không thể cung cấp điểm thông qua việc tính toán hàng ngày nữa.

Nói cách khác, nguồn điểm ổn định và lâu dài của Trần Diệp đã mất.

“Còn lại 2785 điểm...”

“Hầu hết những cuốn sách trong cửa hàng hệ thống ta đều đã đổi hết.”

“Có mục nhập 【An Tiệm】 , bình thường cũng chẳng có gì để tiêu điểm.”

Trần Diệp tính toán trong lòng.

Mặc dù mất đi nguồn điểm từ Tiểu Phúc, nhưng ảnh hưởng đến hắn cũng không lớn lắm.

“Được thưởng một lần rút thẻ mục nhập, có thể để cho Tiểu Thập.”

Trần Diệp chậm rãi bước đi, thầm ra lệnh trong lòng: “Hệ thống, rút thẻ mục nhập.”

Một vòng quay màu xanh lam xuất hiện trước mắt hắn, quay với tốc độ chóng mặt.

Vài giây sau.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ đã rút ngẫu nhiên được mục nhập cô nhi: Giáo chủ】

【Giáo chủ: Tăng cường sức hấp dẫn, tốc độ luyện tập bí kíp tà đạo tăng mạnh】

Trần Diệp nhìn mục nhập mới được rút ra, sờ cảm, rơi vào trầm mặc.

.....

Đại Liêu.

Ngoài vương thành.

Trên một khán đài cao hai trượng, rộng lớn được dựng tạm thời, ở bốn góc đài có mười mấy binh lính đứng gác.

Sắc mặt họ nghiêm nghị, tay cầm hai cây chùy lớn.

Trước mặt mỗi binh lính đều có một chiếc trống da bò.

“U u!”

Một tiếng tù và trầm thấp đột nhiên vang lên.

Mười mấy binh lính đồng loạt vung chùy, đập mạnh vào chiếc trống da bò trước mặt.

“Đùng đùng đùng!”

“Đùng đùng đùng!”

Trong phút chốc, xung quanh khán đài vang lên tiếng trống ầm ầm chói tai.

Điều này khiến bầu không khí trên khán đài có một sự nghiêm trang và trang trọng khó tả.

Đại Minh đi theo sau Hùng Sơn, cùng những vương tử khác bước lên khán đài.

Hoàng đế Đại Liêu – Gia Luật Hồng Niết đã ngồi sẵn ở vị trí chủ tọa trên khán đài.

Hắn mặc hoàng bào màu vàng tươi, dung mạo thô kệch, vẻ mặt uy nghiêm.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Ngồi bên cạnh hắn là hoàng hậu của Đại Liêu.

Một nữ nhân trung niên ăn mặc sang trọng, nơi khóe mắt có vài nếp nhăn.

Lần trước Đại Minh đã gặp Gia Luật Hồng Niết, nên cũng không nhìn thêm.

Hắn tò mò di chuyển ánh mắt, nhìn sang bên cạnh hoàng đế.

Chỉ thấy bên trái đã có rất nhiều người ngồi.

Đưa mắt nhìn khắp lượt.

Trên dãy ghế có hơn mười người ở các độ tuổi khác nhau ngồi.

Có người trên mặt mang theo vết sẹo xấu xí, có người cụt một cánh tay, có người chỉ còn một mắt...

Tất cả bọn họ đều mặc chiến giáp loang lổ, trên giáp có những vết đỏ gỉ sét không đồng đều.

Từng cử chỉ của đám người này đều toát ra một khí thế cao ngạo.

Thấy các vương tử lên đài, bọn họ đều nhìn với ánh mắt đánh giá.

Tiêu Thành đi bên cạnh Đại Minh, nhỏ giọng giải thích: “Những người này đều là tướng quân của Đại Liêu, từng trải qua vô số trận chiến, kinh nghiệm chiến trường phong phú.”

“Võ đài năm nay rất quan trọng, người đứng đầu sẽ là tướng quân dự bị.”

“Nếu biểu hiện xuất sắc, được họ coi trọng và thu làm đệ tử.”

“Con đường sau này trong quân đội sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Nghe Tiêu Thành giải thích, Đại Minh gật đầu như đã hiểu.

Ánh mắt hắn lướt qua hơn mười tướng quân Đại Liêu, cuối cùng dừng lại ở một lão giả tóc trắng ngồi gần nhất bên tay trái

của Gia Luật Hồng Niết.

Lão giả tóc trắng đỏ rất đặc biệt.

Tư thế ngồi của hắn vô cùng tùy ý, trên chiếc bàn nhỏ trước mặt đặt một chiếc đùi dê nướng thơm phức.

Trong tay lão cầm một con dao nhỏ bằng hàn thiết, từng nhát từng nhát thái thịt đùi dê.

Mỗi khi thái được một miếng, lão lại dùng mũi dao gấp lên, bỏ vào miệng.

Những tướng quân khác ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích.

Chỉ có lão là chăm chú ăn, mỡ dính đầy miệng.

Dường như không để ý đến xung quanh.

Ngay cả khi các vương tử đến, cũng không ảnh hưởng đến việc lão ăn thịt.

Nhìn khắp khán đài, chỉ có lão là đặc biệt nhất.

Đại Minh không khỏi nhìn đôi phương thêm vài lần.

Lão giả tóc trắng nuốt một miếng thịt đùi dê, dường như cảm nhận được ánh mắt của Đại Minh, ngẩng đầu liếc nhìn hắn.

Tiêu Thành thấy cảnh này, giật mình kinh hãi.

Hắn vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Hắn là Nguyên soái Gia Luật Hồng Thái!”

“Không được thất lễ.”

Nghe vậy, Đại Minh vội vàng thu hồi ánh mắt.

Rất nhanh.

Sáu vương tử dẫn theo dũng sĩ của mình đến giữa khán đài.

“Tham kiến phụ hoàng!”

“Tham kiến bệ hạ...”

Các vương tử cùng dũng sĩ cung kính hành lễ với Gia Luật Hồng Niết.

“Đứng dậy đi.”

“Ngồi xuống đi.”

Gia Luật Hồng Niết uy nghiêm nói.

“Đa tạ phụ hoàng...”

Sau lời cảm ơn, sáu vương tử lần lượt ngồi vào chỗ của mình theo thứ tự.

Hôm nay là võ đài, khác với cuộc thi bắn cung và cưỡi ngựa hôm qua.

Trang trọng hơn một chút.

Ngoài sáu vương tử, hai dũng sĩ mà họ mang đến cũng có chỗ ngồi riêng.

Đại Minh và Tiêu Thành ngồi sau lưng Hùng Sơn.

Trước mặt mỗi người đều có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày rượu ngon và món ăn.

Ánh mắt của Gia Luật Hồng Niết lướt qua sáu nhi tử của mình, thản nhiên nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ.”

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Nghe vậy.

Thống lĩnh thị vệ bên cạnh lấy chiếc tù và bên hông, thổi mạnh.

“U u...”

Tiếng tù và trầm thấp vang khắp khán đài.

Những binh lính ở bốn góc lại đánh trống da bò.

“Đùng ùng ùng!”

Sau một hồi trống, trận đấu cuối cùng của đại hội tộc Đại Liêu chính thức bắt đầu.

Theo tiếng trống dừng lại.

Nhị vương tử và tứ vương tử đồng thời đứng lên, cùng nói: “Phụ hoàng, trận đấu cuối cùng trên võ đài này, nhi thần muốn bỏ quyền.”

Nghe vậy, bốn vương tử còn lại quay đầu nhìn hai người.

Nhị vương tử và tứ vương tử đứng thẳng tắp, vẻ mặt kiên định.

Việc họ công khai bỏ quyền là để chứng minh với các vương tử khác rằng.

Hai người họ tuyệt đối không có ý định tranh đoạt ngôi vị.

Gia Luật Hồng Niết không thèm nhìn hai người, giọng điệu thản nhiên nói: “Được.”

“Đa tạ phụ hoàng!”

“Tạ ơn phụ hoàng!”

Nhị vương tử và tứ vương tử mừng rỡ, cung kính hành lễ.

Hai người ngồi xuống, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

So với việc trở thành quốc quân của Đại Liêu, họ chỉ muốn làm một vương gia nhàn tản.

Như vậy mới có thể sống lâu hơn.

Đôi mắt uy nghiêm của Gia Luật Hồng Niết lướt qua bốn người còn lại, hỏi: “Trong các ngươi, còn ai muốn bỏ quyền không?”

Thân hình đang ngồi xếp bằng của Hùng Sơn hơi thẳng lên, hai vai khẽ động.

Hắn đứng dậy, hành lễ nói: “Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn bỏ quyền.”

Chương 487: Tỷ Vô Bắt Đầu!

(1)

Thấy Hùng Sơn đứng dậy nói ra những lời này.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Tiêu Thành càng không thể tin nổi, nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không.

Vương gia là vị vương tử được bề hạ sủng ái nhất trong tất cả các vương tử.

Đại tỷ lần này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Liên quan đến ngôi vị thái tử trong tương lai.

Vậy mà vương gia lại nói muốn bỏ quyền?

Đại vương tử, tam vương tử, ngũ vương tử trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nếu Hùng Sơn bỏ quyền, cơ hội của bọn họ sẽ đến.

Gia Luật Hồng Nột nhìn chăm chăm Hùng Sơn, sắc mặt hơi trầm xuống.

Không đợi hắn lên tiếng.

Hoàng hậu Tiêu thị bên cạnh đột nhiên hỏi: “Sơn nhi, sao ngươi lại muốn bỏ quyền?”

Hùng Sơn khi còn nhỏ, mẫu thân rời khỏi Đại Liêu, bắt vô âm tín.

Những năm qua hắn được hoàng hậu nuôi dưỡng trưởng thành.

Hai người tuy không phải mẹ con ruột, nhưng tình cảm còn hơn cả mẹ con.

Hoàng hậu Tiêu thị hiểu rõ tầm quan trọng của đại tử năm nay, nên cố ý lên tiếng hỏi.

“Bẩm mẫu hậu.”

“Nhi thần vốn dĩ có một dũng sĩ trong phủ tham gia võ đấu hôm nay, nhưng ngày hôm qua hấn đột ngột mắc bệnh nặng qua đời.”

“Hiện tại nhi thần không có người nào có thể sử dụng được, nên đành bỏ quyền.”

Hùng Sơn thần tình cung kính nói.

Nghe được lời này, trên mặt hoàng hậu Tiêu thị lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng nhìn về phía Tiêu Thành và Trần Đại Minh.

Hai người này trông có vẻ tinh thần phấn chấn, vóc dáng cường tráng.

Sao lại gọi là không có người nào có thể sử dụng được?

Tiêu thị không hiểu nổi.

Chỗ ngồi của dũng sĩ sau lưng Hùng Sơn.

Trong lòng Tiêu Thành lo lắng, liếc mắt ra hiệu cho Đại Minh.

Đại Minh sững sốt một chút, không hiểu ý của hấn.

Thấy vậy, Tiêu Thành hít sâu một hơi, trực tiếp đứng dậy nói: “Vương gia, thuộc hạ có thể tham gia võ đấu lần này.”

Đại tử của tộc liên quan đến ngôi vị thái tử sau này.

Hùng Sơn có ơn tri ngộ với hấn.

Hấn phải báo ơn.

Đại Minh ở bên cạnh cũng phản ứng kịp.

Hắn vội vàng đứng dậy, giọng ngô nghê nói: “Đại ca, ta cũng có thể tham gia.”

Thấy hai người nói như vậy, sắc mặt Hùng Sơn trầm xuống nói: “Không được!”

Võ đấu trên lôi đài có nguy hiểm đến tính mạng.

Tiêu Thành tuy rằng tiền thuật đứng hàng đầu ở Đại Liêu, nhưng khả năng đánh nhau của hắn không được.

Lên sân chỉ có con đường chết.

Còn về Đại Minh...

Dù sao Hùng Sơn cũng là nghĩa huynh của Đại Minh, sao có thể để Đại Minh mạo hiểm.

Sau khi biết được tình hình của đại tỷ cưới ngựa ngày hôm qua, trong lòng hắn đều sợ hãi.

Hiện tại Hùng Sơn không dám để Đại Minh mạo hiểm nữa.

Hoàng hậu Tiêu thị giọng nói ôn hòa: “Sơn nhi, hai dũng sĩ dưới trướng của ngươi đều nói có thể tham gia.”

“Hãy để bọn họ lên lôi đài thử sức, được không?”

Hoàng hậu Tiêu thị nhân lúc Gia Luật Hồng Nột chưa lên tiếng, muốn Hùng Sơn ngoan ngoãn làm theo quy trình.

Đại tỷ lần này liên quan đến cuộc tranh đoạt ngôi vị thái tử sau này.

Nàng yêu thích Hùng Sơn, không muốn hắn thất bại trong vòng này.

Hùng Sơn mở miệng, vừa định nói gì đó.

Chỉ nghe Đại Minh giọng ngô nghê nói: “Đại ca, ta biết võ đấu trên lôi đài có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

“Nhưng trận đấu này rất quan trọng.”

“Người đối đãi chân thành với ta, ta có năng lực, đương nhiên cũng muốn báo đáp người.”

Đại Minh vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hùng Sơn.

Tiêu Thành ở bên cạnh cũng vội vàng kêu lên: “Vương gia!”

“Thuộc hạ nguyện vì vương gia mà chết!”

Động tĩnh bên phía Hùng Sơn thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trên khán đài cao.

Các tướng lĩnh Đại Liêu ngồi đối diện lần lượt nhìn sang, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Hoàng đế Đại Liêu ngồi ở vị trí chủ tọa nhìn Hùng Sơn.

Gia Luật Hồng Nột chậm rãi nói: “Sơn nhi, hai dũng sĩ dưới trướng của ngươi đều nguyện ý tham gia.”

“Ngươi cho rằng đại tử của tộc là trò đùa sao?”

“Muốn bỏ quyền là có thể bỏ quyền?”

Hùng Sơn cung kính nói: “Phụ hoàng, ngài không biết đây thôi.”

“Đại Minh là huynh đệ kết bái của nhi thần, tuy rằng hãn cao lớn, nhưng năm nay mới mười hai tuổi.”

“Hắn vẫn còn là một đứa trẻ.”

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Đại Minh.

Chỉ thấy Đại Minh cao gần bảy thước, thân hình vạm vỡ, cánh tay to bằng cái đầu, toàn thân cơ bắp nổi lên.

Trên cánh tay gân xanh nháy múa, cả người hãn ngồi ở đó như một con dã thú đang ưỡn núp.

Mọi người theo bản năng mở to mắt.

Bao nhiêu?

Người nói đây là mười hai tuổi?

Thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, Đại Minh có chút ngại ngùng gãi đầu.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười ngây ngô thật thà.

Nụ cười này kết hợp với thân hình vạm vỡ đáng sợ của hắn, khoe miệng mọi người co giật, có chút không biết nói gì.

Chương 488: Tỷ Vô Bắt Đầu!

(2)

“Mười hai tuổi thì sao?”

“Lão phu mười tuổi đã lên chiến trường giết người rồi.”

Một giọng nói có vẻ già nua nói.

Nghe được câu nói này, mọi người quay đầu nhìn về phía người nói.

Chỉ thấy ở chỗ ngồi bên tay trái của Gia Luật Hồng Nột.

Đại Nguyên soái Đại Liêu Gia Luật Hồng Thái bình tĩnh cắt thịt đùi cừu, thái xong một miếng rồi cho vào miệng.

Hắn vừa nhai vừa nói: “Một đĩa bỏ quyền, hai đĩa bỏ quyền, lão phu chạy đến đây để xem cái gì?”

“Các người đang đùa giỡn lão phu sao?”

Thấy đại nguyên soái Đại Liêu này lên tiếng, trong lòng mọi người đều run sợ.

Gia Luật Hồng Thái ở Đại Liêu có địa vị đặc biệt.

Không những là tông thân hoàng thất, còn nắm giữ binh quyền của Đại Liêu.

Hắn dụng binh như thần.

Là người duy nhất có thể chống lại Trần Liêu Vương của Đại Vũ.

Những năm qua nếu không có Gia Luật Hồng Thái, nói không chừng Đại Liêu còn bị Trần Liêu Vương cắn ngược lại một mảnh giang sơn.

Có thể xưng là chiến công hiển hách.

Gia Luật Hồng Thái lên tiếng, cho dù Hùng Sơn muốn bỏ quyền cũng không thể bỏ được.

Đại Minh và Tiêu Thành nhất định phải tham gia võ đấu trên lôi đài lần này.

Hoàng đế Đại Liêu Gia Luật Hồng Nột nhìn Đại Minh, ôn hòa nói: “Trần Đại Minh.”

“Bệ hạ!”

Nghe được hoàng đế gọi mình, Đại Minh vội vàng hành lễ.

“Người chỉ mới mười hai tuổi?”

“Vâng.”

Đại Minh thành thật trả lời.

Gia Luật Hồng Nột nhìn thân hình cường tráng của Đại Minh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn đã từng gặp vô số dũng sĩ.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy có người mười hai tuổi mà đã cao lớn như vậy.

Trong lòng hơi ngạc nhiên.

Gia Luật Hồng Nột thần sắc khôi phục về bình tĩnh, tiếp tục hỏi: “Võ đấu trên lôi đài này rất có thể sẽ chết người.”

“Người kết nghĩa huynh đệ với lục vương tử.”

“Người tự nguyện thay mặt huynh trưởng của mình lên đài?”

“Nguyện ý!” Đại Minh ngữ khí kiên định nói.

Nghe được lời này, trong mắt Gia Luật Hồng Nột hiện lên một tia ý cười.

Hắn nhẹ gật đầu nói: “Võ đấu trên lôi đài không phải chuyện bình thường, công phu đánh nhau của ngươi thế nào?”

Đại Minh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta không biết đánh nhau.”

“Nhưng ta biết dùng rìu.”

Nghe được lời này, Gia Luật Hồng Nột cười cười: “Tốt.”

“Nể tình ngươi tuổi còn nhỏ.”

“Đội võ đấu bắt đầu, ngươi làm người giữ đài.”

“Đa tạ bệ hạ.”

Đại Minh đáp.

Ngày hôm qua Tiêu Thành đã nói với Đại Minh, nếu là người giữ đài thì có thể lựa chọn chiến đấu bằng binh khí hay là chiến đấu bằng tay chân.

Gia Luật Hồng Nột coi như cho Đại Minh một chút ưu thế nhỏ.

Thấy Đại Minh thật sự muốn lên đài, Hùng Sơn lo lắng nói: “Phụ hoàng...”

Gia Luật Hồng Nột phát tay: “Việc này đã định, không cần nói thêm.”

“Bắt đầu đi.”

“Đừng để các vị tướng quân đợi lâu.”

Đại Minh quay đầu nhìn Hùng Sơn, cười ngây ngô.

Hùng Sơn không nhịn được thở dài một tiếng.

Võ đấu trên lôi đài đao kiếm vô tình.

Đại Minh tuy rằng sức mạnh trời sinh, nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, sức bền có hạn.

Nếu gặp phải mấy cao thủ của Tây Vực, chắc chắn sẽ bị đùa giỡn quay vòng.

“Trận đấu thứ ba của tộc!”

“Võ đấu trên lôi đài, bây giờ bắt đầu!”

Thống lĩnh thị vệ cao giọng hô.

“Mời các vị dũng sĩ lên lôi đài!”

Ngoại trừ nhị vương tử, tứ vương tử, sau lưng mấy vị vương tử khác đồng thời có hai người đứng dậy.

Tính cả Đại Minh và Tiêu Thành, tổng cộng có tám người.

“Đại ca, ta giúp ngươi!”

Đại Minh cười ngô nghê nói với Hùng Sơn.

Hùng Sơn rót một ly rượu, đưa cho Đại Minh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Minh đệ.”

“Nếu không địch lại, ngươi nhất định phải lên tiếng nhận thua.”

“Ngươi tuổi còn nhỏ, nhận thua không có gì đáng xấu hổ.”

“An toàn của bản thân quan trọng!”

Đại Minh dùng sức gạt đầu, nhận lấy ly rượu uống cạn.

Hùng Sơn di chuyển ánh mắt, nhìn sang Tiêu Thành ở bên cạnh.

Sắc mặt hắn âm trầm xuống.

Hôm nay vốn dĩ Hùng Sơn không muốn dẫn Đại Minh theo.

Là Đại Minh nói muốn xem.

Hùng Sơn mới đưa Đại Minh đến đây.

Hiện tại xem ra, có lẽ Tiêu Thành đã nói gì đó với Đại Minh.

Nếu không Đại Minh tuyệt đối sẽ không chủ động đi theo.

Cảm nhận được ánh mắt của Hùng Sơn, Tiêu Thành theo bản năng cúi đầu, không dám đối mặt với hắn.

“Hừ!”

Hùng Sơn hừ lạnh một tiếng, trong mắt mang theo sự tức giận.

Tiêu Thành cúi đầu, hít sâu một hơi, ngữ khí kiên định nói: “Vương gia.”

“Thuộc hạ nguyện vì ngài mà chết ...”

Chương 489: Nguy hiểm cận kề, Thiên Lang Kỳ!

Phủ Tĩnh Vương.

“Két...”

Một tiểu nha hoàn mặc áo xanh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Nàng vào phòng, quay đầu nhìn ra sau.

Thấy xung quanh không có ai, không ai chú ý đến mình, tiểu nha hoàn thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vào phòng, đóng cửa lại.

May mắn là nàng đủ thông minh, liên lạc với những kẻ nội gián khác trong phủ, đổ tội đầu độc Tiêu Tả cho một nha hoàn khác.

Hôm qua, khi phủ đang kiểm tra bọn gia nhân và nha hoàn...

May mắn là lai lịch của nàng sạch sẽ, nàng mới thoát được cuộc kiểm tra.

Nếu không, bây giờ nàng đã chết rồi.

Làm xong nhiệm vụ lần này, nàng sẽ không làm nữa.

Nàng chỉ muốn kiếm thêm ít bạc, không muốn chết.

Tiểu nha hoàn đi đến bên tủ đầu giường, mở cửa tủ ra.

Trong tủ là bộ quần áo vải thô của Đại Minh.

Sáng nay, khi rời phủ, Đại Minh đã thay một bộ cảm y mới tinh.

Những nơi như đại hội tộc tử, trang phục phải chỉnh tề.

Thấy bộ quần áo vải thô, trên mặt tiểu nha hoàn lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nàng vội vàng lấy quần áo ra, lục lội.

Ngày đó nàng đã nhìn thấy dây chuyền nanh hổ, rất đẹp.

Chỉ cần nhìn thấy, sẽ không thể nào quên được.

Mười mấy giây sau.

Sắc mặt tiểu nha hoàn đột nhiên âm trầm.

Không có!

Nàng ngẩng đầu lên, tùy ý ném quần áo xuống đất.

Tiểu nha hoàn nhú mày, nghĩ ngợi, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nếu dây chuyền không ở đây, thì chắc chắn là ở trên người hắn.

Tiểu nha hoàn thở dài.

Người liên lạc đã nói với nàng, nếu có thể tìm thấy dây chuyền nanh hổ, sẽ là một công lớn.

Nếu không tìm thấy, thì nhanh chóng báo cho hắn.

Cũng có bạc thưởng.

Có thể thấy, dây chuyền nanh hổ này thực sự rất quan trọng.

Tiểu nha hoàn không cam lòng lục lội thêm một lúc, vẫn không có gì.

Bất lực, nàng đành đứng dậy, cẩn thận mở cửa, đi về phía cửa sau của vương phủ.

Dây chuyền nanh hồ không ở trong vương phủ, thì ở trên người hắn.

Tiểu nha hoàn đi qua hành lang, qua cửa sau, rời khỏi vương phủ.

Vừa ra khỏi vương phủ, tiểu nha hoàn đã thấy người liên lạc giả dạng ăn mày, nằm cách đó không xa.

Thấy tiểu nha hoàn đi ra, trên mặt người liên lạc lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Hắn đứng dậy, chạy thẳng đến chỗ tiểu nha hoàn, vội vàng hỏi: “Thế nào?”

“Tìm thấy không?”

“Không có, ta đã lục tung hết rồi mà vẫn không có.”

“Chắc chắn dây chuyền đó ở trên người hắn.”

Tiểu nha hoàn khẳng định nói.

Nghe vậy, người liên lạc thở phào nhẹ nhõm.

“Ở trên người hắn là tốt, ở trên người hắn là tốt.”

Theo sắp xếp của vương gia, nếu có thể xác định được dây chuyền nanh hồ ở trên người Trần Đại Minh.

Thì không gì tốt hơn.

Không có gì thuyết phục hơn là bắt người và tang vật cùng một lúc.

Tiểu nha hoàn nói: “Người đưa ta đi luôn đi.”

“Bây giờ ở trong Tĩnh Vương phủ không an toàn.”

“Nếu không phải ta thông minh, thì hôm qua ta đã chết rồi.”

Nghe vậy, người liên lạc ngẩng đầu nhìn tiểu nha hoàn.

Hắn suy nghĩ, đôi mắt hơi nheo lại.

“Được, ta sẽ đưa ngươi đi.”

“Ngươi đã ở trong Tĩnh Vương phủ nhiều năm như vậy, truyền không ít tin tức ra ngoài.”

“Hôm nay là lần có giá trị nhất.”

“Vương gia chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Ngươi thông minh như vậy, có khi còn cho ngươi làm thị nữ thân cận.”

Nghe vậy, trên mặt tiểu nha hoàn lộ ra vẻ vui mừng.

Nếu thực sự có thể trở thành thị nữ thân cận của vương gia, thì nàng sẽ một bước lên trời.

Sau này nếu như ngoài ý muốn mà có thai, mẫu nhờ con mà được quý.

Nàng có thể từ nha hoàn trở thành thiếp, không cần phải hầu hạ người khác nữa.

Ánh mắt tiểu nha hoàn nóng bỏng, trong lòng ần ần có chút kích động.

Như thể bị tương lai mà người liên lạc vẽ ra hấp dẫn.

“Phụt...”

Tiếng động nhỏ vang lên.

Biểu cảm trên khuôn mặt tiểu nha hoàn dần dần cứng lại.

Nàng cảm thấy có một thứ gì đó lạnh lẽo đâm vào ngực mình.

“Phụt...”

Tiếng động vang lên.

Thứ lạnh lẽo đó rời khỏi cơ thể nàng.

Ngay sau đó là cơn đau dữ dội.

Đau đến mức cơ thể nàng run lên, não bộ hỗn loạn.

Cơ thể tiểu nha hoàn lung lay hai cái, trước mắt dần dần tối sầm lại.

Tại sao...

Trước khi chết, tiểu nha hoàn ngơ ngác, đôi mắt vô thần.

Rõ ràng nàng đã lập công lớn, tại sao lại chết?

Cơ thể tiểu nha hoàn ngã xuống đất, một lượng lớn máu tươi ứa ra từ ngực nàng.

Chiếc áo xanh trên người nàng lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Người liên lạc ngồi xổm xuống, lau con dao găm trên quần áo của tiểu nha hoàn.

Lau sạch vết máu, hắn cất dao găm đi, lầm bầm: “Đừng trách ta.”

“Người biết quá nhiều.”

“Chuyện này, tuyệt đối không thể để người thứ hai biết.”

“Kiếp sau đầu thai cho tốt nhé...”

Nói xong, người liên lạc đứng dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắn bước nhanh về một hướng.

Dây chuyền nanh hổ ở trên người Trần Đại Minh, chuyện này nhất định phải truyền đến cho vương gia.

Trong lòng người liên lạc kích động.

Nếu chuyện này thành công, hắn sẽ lập được công lớn!

...

“Mời các vị dũng sĩ lên võ đài!”

Thống lĩnh thị vệ hô lớn.

Đại Minh, Tiêu Thành và ba dũng sĩ của các vương tử khác cùng nhau bước xuống đài cao.

Ở dưới đài cao, cách đài cao không xa, có sáu võ đài bằng gỗ.

Ở hai bên võ đài, có giá binh khí, trên đó bày đầy đủ các loại binh khí.

Chút nữa, biểu hiện của Đại Minh và những người còn lại trên võ đài, có thể được những người trên đài cao nhìn thấy rõ ràng.

Đại Minh theo chân các dũng sĩ khác, ánh mắt nhìn xung quanh.

Đột nhiên.

Biểu cảm trên khuôn mặt hắn hơi thay đổi.

Chỉ thấy bên ngoài võ đài, cách đó trăm mét, vô số binh lính mặc giáp đen đang đóng quân.

Nhìn một cái, không thấy điểm cuối.

Tiêu Thành ở bên cạnh đến gần Đại Minh, thấy Đại Minh đang nhìn các binh lính xung quanh, liền giải thích: “Đó là ‘Thiên Lang Ky’, những binh lính tinh nhuệ nhất của Đại Liêu, mỗi người trong số họ đều có thể địch lại nhiều người.”

“Là tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ.”

“Chút nữa, bọn họ cũng có thể nhìn thấy trận tử thí trên võ đài.”

“Đồng thời, bọn họ cũng chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho đại tỷ.”

Nghे Tiêu Thành giải thích, Đại Minh gật đầu.

“Đại Minh, chỉ cần một trong hai chúng ta có thể thắng hai trận, thì tộc tỷ coi như vương gia thắng.”

Tiêu Thành nhỏ giọng nhắc nhở Đại Minh.

“Chuyện này vốn không liên quan đến ngươi, ta kéo ngươi vào, thực sự có lỗi với ngươi.”

“Nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi.”

Biểu cảm của Tiêu Thành có chút áy náy.

Đại Minh cười: “Không sao.”

“Chuyện của đại ca, chính là chuyện của ta.”

“Đại tỷ này quan trọng với đại ca như vậy, trong phủ lại không có ai khác có thể ra trận.”

“Ta giúp hắn cũng là điều nên làm.”

Nghе vậy, Tiêu Thành thở dài, ánh mắt có chút phức tạp.

“Mời các vị dũng sĩ đến đây rút thăm.”

“Người rút được thăm trên sẽ là trận đài.”

“Bệ hạ ân chuẩn, Trần Đại Minh không cần rút thăm.”

Phó thống lĩnh thị vệ cầm một chiếc hộp gỗ, nói với các dũng sĩ.

Hai võ giả Tây Vực dưới trướng tam vương tử chen ra khỏi đám đông, trước tiên mỗi người rút một lá thăm từ trong hộp gỗ.

Hai người mở lòng bàn tay ra, chính là hai lá thăm trên.

Hai người họ sẽ là trấn đài, quyết định xem kẻ thách đấu có được sử dụng binh khí hay không.

Những dũng sĩ khác nhìn ra manh mối, biết rằng hai người này chắc chắn đã sử dụng một phương pháp nào đó.

Hiện tại trên sân có tổng cộng tám dũng sĩ.

Có bốn người trấn đài.

Đại Minh và hai võ giả Tây Vực khác đã chiếm ba suất trấn đài.

Trong hộp chỉ còn lại một suất.

Rất nhanh, những người còn lại rút thăm xong.

Suất trấn đài cuối cùng rơi vào tay dũng sĩ của đại vương tử.

Chương 490: Nếu người không địch nổi, ta sẽ cho người nhận thua!

Tiêu Thành tiến lên, rút thẻ tre từ trong hộp gỗ ra.

Trên thẻ tre nhãn bóng ghi: “Hai.”

Ý nghĩa là: Hắn sẽ là người thứ hai thách đấu lôi chủ.

Quy tắc võ đài.

Các người thách đấu có thể theo thứ tự rút thăm, tự do thách đấu lôi chủ.

Ánh mắt Tiêu Thành lướt qua bốn lôi chủ.

Hắn sẽ không chọn Đại Minh.

Hai võ giả Tây Vực kia, võ công cao cường, hắn cũng không chắc là đối thủ.

Người duy nhất có cơ hội thắng chính là dũng sĩ dưới trướng của Đại Hoàng tử.

Tiêu Thành hơi trầm ngâm, liền có kế hoạch.

“Đùng ùng ùng!”

“Đùng ùng ùng!”

Tiếng trống trầm đục, chân động đến điếc tai vang ra xa mấy dặm.

Những binh lính trên đài cao lại gõ trống da trâu.

“Xin mời các lôi chủ lên đài.”

“Vị dũng sĩ nào rút được số một?”

Phó thống lĩnh thị vệ nhìn những dũng sĩ còn lại hỏi.

“Là ta.”

Một đại hán cao lớn, lực lưỡng, để râu quai nón bước ra từ trong đám dũng sĩ.

Hắn cao đến bảy thước, cánh tay to lớn, hốc mắt rất sâu.

Mọi người nhìn thấy liền nhận ra hắn là thuộc hạ của Ngũ Vương tử.

Là một đại lực sĩ nổi tiếng của Đại Liêu.

Tiêu Tả còn sống đã từng bại dưới tay hắn.

Phó thống lĩnh thị vệ gật đầu, hỏi: “Người thách đấu ai?”

Ánh mắt đại hán di chuyển đến chỗ Đại Minh, đưa ngón tay phải, chỉ vào Đại Minh nói: “Ta thách đấu hắn.”

Thấy đại hán thách đấu Đại Minh, võ giả Tây Vực bên cạnh không nhịn được cười khẩy.

Đại Minh mới mười hai tuổi, vậy mà đại hán này lại thách đấu một tiểu hài tử.

Thật nực cười.

Sắc mặt đại hán không biểu cảm, dường như không nghe thấy tiếng cười khẩy của họ.

Ta?

Trên khuôn mặt chất phác của Đại Minh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không ngờ hắn là người đầu tiên.

“Trần Đại Minh, ngươi là lời chủ, ngươi chọn chiến đấu bằng binh khí hay quyền cước?”

Phó thống lĩnh thị vệ nhìn Đại Minh hỏi.

Đại Minh gãi đầu, giọng ngây ngô nói: “Bình khí chiến.”

“Được.”

“Hai người đi chọn binh khí đi.”

Phó thống lĩnh thị vệ nói xong liền lui sang một bên.

Đại Minh cùng đại hán đi lên võ đài.

Trên khán đài.

Sáu Vương tử, tướng lĩnh Đại Liêu đều nhìn về phía Đại Minh trên võ đài.

Sắc mặt Hùng Sơn hơi ngưng trọng, có chút lo lắng cho Đại Minh.

Nếu chọn quyền cước chiến, Đại Minh dựa vào sức mạnh trời sinh, cơ thể cường tráng, cho dù công phu quyền cước không giỏi, cũng sẽ không bị thương quá nặng.

Nhưng binh khí chiến thì khác.

Đao kiếm vô tình.

Nếu không cẩn thận, sẽ bị thương.

Hùng Sơn không nhịn được thở dài, cầm chén rượu, uống cạn.

Hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Hùng Sơn không phải không muốn nói ra thân phận của Đại Minh.

Chủ yếu là cho dù nói ra cũng vô ích.

Trưởng tử của thiên hạ đệ nhất tông sư, ở Đại Liêu chẳng là gì cả.

Gia Luật Hoành Niết không coi trọng Võ Đạo, cho rằng đó là tiểu đạo, không phải đại đạo có thể tung hoành thiên hạ.

Dù sao cho dù là tông sư có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ bị đại quân vây chết.

Bên cạnh giá binh khí trên võ đài.

Ánh mắt Đại Minh lướt qua giá binh khí, dừng lại trên một cây rìu nặng cán dài.

“Chính là nó.”

Thấy đại phủ, Đại Minh nở nụ cười ngây ngô.

Đây là thứ quen thuộc nhất với hắn.

Đại Minh đưa bàn tay rộng lớn nắm lấy cán rìu.

Cánh tay hắn hơi dùng lực.

“Ừm?”

Đại Minh cầm cây rìu nặng cán dài từ trên giá binh khí xuống, lông mày lập tức nhăn lại.

“Nếu lão phu nhớ không lầm, cây rìu bằng mảnh sắt này nặng tám mươi cân.”

Trên khán đài, ở chỗ ngồi bên trái hoàng đế Đại Liêu, một lão tướng cụt tay nói.

Một trung niên tướng quân độc nhãn bên cạnh sâu sắc nhìn Đại Minh một cái: “Mười hai tuổi, đã có thể cầm được cây rìu bằng mảnh sắt nặng tám mươi cân.”

“Đã rất giỏi rồi.”

“Thêm vài năm nữa, đợi gân cốt trưởng thành, chắc hẳn lại là một mầm non tốt để xung phong giết giặc.”

Trên khuôn mặt trung niên tướng quân mang theo nụ cười nhạt.

Vừa rồi Đại Minh nguyện ý thay ca ca xuất chiến, hành vi này rất hợp ý hấn.

Con người sống ở đời, giao du với người khác chẳng qua chỉ là một chữ nghĩa.

“Đáng tiếc, vẫn còn quá nhỏ, cho dù có thể cầm được, giao chiến với người khác vài lần, cũng sẽ kiệt sức.”

Một tướng quân khác nói: “Đại hán kia là đại lực sĩ đứng thứ hai ở Đại Liêu, tên là Tiêu Định Sơn.”

“Giỏi dùng đại chùy, danh tiếng không nhỏ.”

“Trận đấu đầu tiên này đã không còn gì bất ngờ rồi.....”

“Quả thật, vẫn còn quá nhỏ.”

“Lần võ tỷ sau nếu hấn còn tham gia, có lẽ mới có khả năng thắng.”

Các tướng lĩnh Đại Liêu bàn tán sôi nổi, bình luận về Đại Minh và Tiêu Định Sơn.

Hoàng đế Liêu quốc Gia Luật Hoành Niết nhìn Gia Luật Hoành Thái ở bên trái.

“Hoàng thúc, người nói hai người này ai sẽ thắng?”

Gia Luật Hoành Thái dùng đoản đao cắt thịt dê, không ngừng đầu nói: “Tiểu tử kia.”

Nghe thấy lời này, trong mắt Gia Luật Hoành Niết thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Hoàng thúc lại đánh giá cao Trần Đại Minh?

Phải biết rằng Trần Đại Minh chỉ mới mười hai tuổi.

Làm sao có thể là đối thủ của Tiêu Định Sơn?

Gia Luật Hoành Niết mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng không hỏi.

Hắn biết vị hoàng thúc này của mình có ánh mắt phi phàm.

Nếu đã nói Trần Đại Minh sẽ thắng, vậy chắc chắn sẽ thắng.

Ánh mắt mọi người hạ xuống, tiếp tục quan sát.

Đại Minh cầm cây rìu nặng cán dài trong tay, lông mày nhíu lại.

“Nhẹ.....”

“Thực sự quá nhẹ.....”

Đại Minh lầm bầm.

Hắn dùng lực cánh tay, nâng lên hạ xuống.

“Cũng nặng tương đương với cái rìu ta dùng để chặt cây.”

“Đánh nhau, trọng lượng này có được không?”

Lông mày Đại Minh nhíu lại, trong lòng có chút lo lắng.

Cảm giác của cái rìu này so với Kỳ Lân Phủ kém quá xa.

Vừa rồi cầm vào, Đại Minh liền cảm thấy quen thuộc.

Trọng lượng này tương đương với cái rìu hắn dùng để chặt cây.

Nhưng cảm giác cầm trên tay lại kém hơn rìu chặt cây.

Bởi vì đây là rìu cán dài.

Cái rìu tám mươi cân hắn dùng để chặt cây là rìu cán ngắn.

Nâng lên hạ xuống hai cái, Đại Minh chỉ cảm thấy cái rìu này nhẹ.

Đại Minh không biết, cái rìu hắn dùng ở Dư Hàng xuất xứ từ Ngọc Diệp Đường.

Đó là được chế tạo riêng cho hắn.

Thợ rèn bình thường làm sao có thể chế tạo được cái rìu cán ngắn nặng tám mươi cân.

“Vù vù.....”

Đại Minh tùy ý vung vẩy cây rìu nặng cán dài trong tay, tạo ra tiếng gió nặng nề.

Mặc dù có chút không hài lòng.

Nhưng, có rìu để dùng, cũng đã tốt lắm rồi.

“Này!”

“Tiểu tử.”

Phía đối diện trên võ đài.

Tiêu Định Sơn cao bảy thước, thân hình lực lưỡng cũng đã chọn xong binh khí.

Hắn cầm một cây chùy bằng mảnh sắt nặng bốn mươi cân.

Thân chùy dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng kim loại mờ mịt.

Hắn cầm chùy bằng một tay, duỗi cơ thể, trên người mang theo một luồng khí thế mạnh mẽ.

Nghe đối phương gọi mình, Đại Minh cũng cầm rìu bằng một tay nhìn qua.

Tiêu Định Sơn nghiêm mặt nói: “Tiểu tử, ta tên là Tiêu Định Sơn.”

“Con trai ta lớn bằng người, lát nữa người toàn lực tấn công ta.”

“Không cần nương tay.”

“Ta kiểm tra xem công phu binh khí của người.”

“Nếu người không địch nổi, ta sẽ cho người nhận thua.”

Tiêu Định Sơn là đại lực sĩ đứng thứ hai ở Đại Liêu, bình thường có vô số người muốn thách đấu với hắn.

Hắn giỏi chùy pháp, cũng giỏi đối địch với người khác.

Trong mắt hắn, Đại Minh có thể giao đấu với hắn ở tuổi mười hai.

Là vinh hạnh của Đại Minh.

Trận đấu này, coi như là tiền bối chỉ điểm hậu bối.

Nghe thấy lời của đối phương, Đại Minh nở nụ cười ngây ngô.

Hắn biết Tiêu Định Sơn có ý tốt.

Tuy nhiên, Đại Minh không cần.

“Cảm ơn, lát nữa người cũng phải cẩn thận.”

Đại Minh nhắc nhở một câu.

Tiêu Định Sơn nhìn dáng vẻ chất phác thật thà của Đại Minh, không nhịn được cười nói: “Người xem người, mới mười hai tuổi.”

“Đã bị cuốn vào vũng nước sâu tranh đoạt ngôi vị.”

“Thật là tự chuốc khổ vào thân.”

Đại Minh cười cười, không nói gì.

“Đùng đùng đùng!”

Trông da trâu trên đài cao lại được gõ.

“Tỷ võ bắt đầu!”

Phó thống lĩnh thị vệ cao giọng quát.

Chương 491: Một chiêu?

“Đông đông đông!”

Trên đài cao vang lên tiếng trống dồn dập.

Các binh lính đánh trống một cách nhịp nhàng.

Không khí trên võ đài lập tức trở nên căng thẳng.

Đại Minh nắm chặt chiếc rìu sắt trong tay, ánh mắt khóa chặt vào Tiêu Định Sơn.

Tiêu Định Sơn cũng cầm chùy bằng một tay, vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn chậm rãi bước về phía Đại Minh, trầm giọng nói: “Tiểu tử, thả lỏng đi, đừng căng thẳng.”

“Chắc ngươi cũng đã nghe đến danh ta.”

Tiêu Định Sơn rất nổi tiếng ở Đại Liêu.

Lực sĩ đứng thứ hai Đại Liêu không phải chỉ có hư danh.

Hắn thấy Đại Minh đứng yên tại chỗ, tưởng rằng Đại Minh đang căng thẳng.

Đại Minh nhe răng cười, không nói gì.

Tiêu Định Sơn cười nói: “Ta đến đây!”

“Tiểu tử, cẩn thận!”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy Tiêu Định Sơn dùng sức đôi chân to lớn của mình, cả người lao vút đi.

Hắn đưa tay phải lên trước vai trái.

“Vù vù...”

Chiếc chùy sắt nặng bốn mươi cân xé toang không khí, phát ra tiếng gió nặng nề.

Một cái bóng chùy màu đen lao về phía Đại Minh, thế như chẻ tre.

Ngay khi nghe thấy tiếng gió, Đại Minh đã có động tác.

Hắn phản ứng rất nhanh.

Chỉ thấy thân hình Đại Minh nhảy lùi về phía sau, tránh được đòn tấn công đó.

“Ừm?”

Tiêu Định Sơn thấy Đại Minh có thể né được đòn tấn công của mình, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu tử giỏi, lại đến!”

Hắn quát lớn một tiếng, chiếc chùy trong tay vẽ thành nửa vòng tròn, lại tiếp tục tấn công về phía Đại Minh.

Chùy pháp của Tiêu Định Sơn mở rộng, chiêu thức đơn giản, phát huy sức mạnh đến cực hạn.

Vừa nhìn đã biết là xuất thân từ quân đội.

Mỗi chiêu thức đều thẳng băng, nhắm thẳng vào chỗ hiểm của đối phương.

Đại Minh căng thẳng quan sát từng cử động của Tiêu Định Sơn.

Rất nhanh.

“Vù vù” hai tiếng.

Hắn lại tránh được hai chiêu chùy pháp của Tiêu Định Sơn.

Trong lòng Đại Minh dâng lên một tia nghi hoặc.

Võ sĩ tên Tiêu Định Sơn này, tốc độ còn không nhanh bằng vị tướng giáp vàng mà hắn gặp ở Biện Lương.

Với phản ứng của hắn, lần nào cũng có thể né được đòn tấn công của Tiêu Định Sơn.

Chỉ có đến mức này thôi sao?

Trong lòng Đại Minh không khỏi có chút thất vọng.

“Vù vù...”

Chiếc chùy lớn trong tay Tiêu Định Sơn liên tục xé toang không khí, thế mạnh lực nặng.

“Tiểu tử, ngươi chỉ biết trốn thôi sao?”

Tiêu Định Sơn liên tiếp tấn công mấy chiêu, đều bị Đại Minh né tránh.

Trong lòng hắn có chút bức bối.

Nghे thấy lời này, Đại Minh bưng tỉnh.

Hắn nắm chặt chiếc rìu sắt, trầm giọng nói: “Tiêu tiên bối, ta đến đây!”

“Được!”

Tiêu Định Sơn thấy Đại Minh không né tránh nữa, hít sâu một hơi, chiếc chùy trong tay đập vào ngực Đại Minh.

Đại Minh bước chân rộng ra, cổ tay nhẹ xoay.

Chiếc rìu sắt trong tay xoay một vòng, lưỡi rìu hướng ra sau, sống rìu hướng về phía trước.

Tiêu Định Sơn chú ý đến cảnh này, lập tức vừa kinh vừa nộ.

Đối địch với người khác mà lại dùng sống rìu?

Đây là ý gì?

Coi thường hấn sao?

Không đợi Tiêu Định Sơn lên tiếng.

“Vù!”

Một tiếng gào thét dữ dội vang lên.

Không khí như bị xé toạc.

Không ồn!

Nghe thấy tiếng gió này, lông tơ toàn thân Tiêu Định Sơn dựng đứng, trong lòng sinh ra nỗi sợ hãi vô cùng lớn.

Như thể gặp phải nguy cơ sống chết.

Đây là cảm giác mà hấn chưa từng có.

Tiêu Định Sơn vội vàng dừng đà của chiếc chùy lại, nửa đường rút về, chắn trước ngực mình.

“Đang!” một tiếng vang lớn.

Một bóng người bay ngược ra ngoài, bay thẳng ra xa mấy mét.

“Bịch!”

Tiêu Định Sơn nặng nề rơi xuống đất, lưng đập xuống đất, tay cầm chùy, hổ khẩu nứt toạc.

Máu tươi ồ ạt chảy ra.

Chiếc chùy sắt lăn sang một bên.

Tiêu Định Sơn nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời xanh thẳm, vẻ mặt ngơ ngác.

Hả?

Chuyện gì vậy?

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Tiêu Định Sơn ngơ ngác nhìn bầu trời xanh, vẻ mặt mờ mịt.

Hắn vẫn chưa kịp phản ứng.

“Đùng!” một tiếng.

Một vật gì đó rơi xuống bên cạnh mặt Tiêu Định Sơn.

Tiêu Định Sơn ngơ ngác quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một lưỡi rìu rộng lớn cắm trên võ đài, ngay bên cạnh mặt hắn, lưỡi rìu toát ra hơi lạnh rợn người.

“Tiêu tiên bối, ngươi nhận thua đi.”

Giọng nói thật thà của Đại Minh truyền đến.

Hồ khẩu của Tiêu Định Sơn tê dại, cả bàn tay đều mất hết cảm giác.

Trên tay đầy máu tươi, vẻ mặt không thể tin nổi đứng dậy.

“Ngươi...”

Tiêu Định Sơn sững sờ nhìn Đại Minh, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị chặn lại.

Không phát ra được âm thanh nào.

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Một chiêu!

Chỉ dùng một chiêu, hắn đã thua?

Đại Minh nhắc chiếc rìu lên, gỡ đầu, trên mặt nở nụ cười ngây ngô.

Tiêu Định Sơn nhìn Đại Minh thật sâu, nói với phó thống lĩnh tùy tùng bên cạnh: “Ta nhận thua.”

“Trận đầu tiên, Tiêu Định Sơn thua!”

“Trần Đại Minh thắng!”

Phó thống lĩnh tùy tùng cao giọng hô.

Trên đài cao.

Một đám tướng lĩnh Đại Liêu thấy Đại Minh dùng một nhát rìu đánh Tiêu Định Sơn bay ra xa mấy mét, từng người đều tròn tròn mắt.

“Đây... Đây...”

“Lão phu chắc là già rồi, nhìn nhầm rồi?”

Một lão tướng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Một chiêu? Lại còn dùng sông rìu?”

Vị tướng Liêu Quốc đọc nhãn vẽ mặt kinh ngạc, như thấy ma.

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ...”

Một vị tướng trung niên không nhịn được tán thán.

Hắn nhìn mấy vị tướng trước đó không xem trọng Đại Minh nói: “Hắn mới mười hai tuổi.”

“Vài năm nữa, e rằng chiến trường này sẽ là thiên hạ của hắn.”

“Đúng là một mầm non tốt để xung phong giết giặc, nếu còn có tài thống lĩnh nữa, thì thật sự không thể xem thường được.”

Nói xong, vị tướng trung niên lặng lẽ liếc nhìn Hùng Sơn một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Lục vương gia có thể kết giao được với nhân tài kiệt xuất như vậy.”

“Sau này...”

Trong khoảnh khắc này, hắn đã đưa ra một quyết định nào đó trong lòng.

Đại Minh đánh bại Tiêu Định Sơn chỉ bằng một chiêu, lập tức thu hút ánh mắt của các võ sĩ khác.

Hai võ giả Tây Vực vẫn lộ vẻ khinh thường.

Đối với loại người không có nội lực, chỉ có một thân sức mạnh như vậy, những võ giả như họ vốn không xem ra gì.

Sức mạnh cá nhân có lớn đến đâu, cũng không mạnh bằng nội lực.

Bốn người còn lại thì lộ vẻ kinh ngạc.

Tiêu Định Sơn đứng thứ hai trong số các lực sĩ ở Đại Liêu.

Vậy mà lại bị người ta đánh bại chỉ bằng một chiêu?

Tiêu Thành kinh hãi nhìn Đại Minh.

Hắn chỉ biết Đại Minh có sức mạnh lớn hơn Tiêu Tả, nhưng không ngờ lại lớn đến mức này.

“Chẳng lẽ...”

“Thật sự có thể thắng hai lần?”

Tiêu Thành đột nhiên kích động.

Hôm qua hắn hết cách mới đi tìm Đại Minh.

Không ngờ, Đại Minh lại lợi hại như vậy.

Tiêu Thành nhìn về phía võ đài, trong mắt có thêm một tia kính phục sâu sắc.

Người Đại Liêu vốn dĩ rất sùng bái kẻ mạnh!

Trên võ đài.

“Ta thua rồi.”

Tiêu Định Sơn nhặt chiếc chùy dưới đất lên, cười lớn sáng khoái.

“Người rất lợi hại, đợi thêm vài năm nữa, có lẽ Đại Liêu sẽ không còn ai là đối thủ của người.”

Đại Minh cười ngây ngô, gãi đầu.

“Tuy nhiên, huynh đệ, ta phải nhắc nhở người một câu.”

Vẻ mặt Tiêu Định Sơn trở nên nghiêm túc, hất đến gần Đại Minh, nhỏ giọng nói: “Trận tiếp theo, nếu người gặp hai người Tây Vực đó.”

“Người vẫn nên nhận thua sớm đi.”

Đại Minh có chút khó hiểu nói: “Tại sao?”

Hắn tham gia võ đài, chính là để giúp Hùng Sơn giành được giải nhất.

Bây giờ hắn đã thắng một trận, chỉ cần thắng thêm một trận nữa là được.

Tiêu Định Sơn liếc nhìn hai người Tây Vực đó.

“Họ là võ giả.”

“Đã chìm đắm trong võ đạo nhiều năm, sức mạnh còn lớn hơn chúng ta.”

Hắn hạ giọng nhắc nhở: “Hơn nữa, họ là đồ đệ bỏ đạo của Tuyệt Sơn Tự.”

“Hai người họ đều có thực lực tam phẩm hậu kỳ.”

“Cho dù là trong giới võ giả, cũng không phải là hạng đơn giản!”

Chương 492: Đèn Lồng Đỏ

Trên đài cao.

Da Luật Hồng Nhiếp hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Đại Minh tràn đầy tán thưởng.

Hài tử này mới mười hai tuổi đã có thể bỏ một nhát rìu khiến Tiêu Định Sơn vắng ra.

Đúng là dũng tướng trời sinh.

Đại Liêu sau này lại có thêm một hảo thủ xông pha trận mạc.

“Bệ hạ, võ tỹ có tiếp tục không?”

Thống lĩnh thị vệ bên cạnh cẩn thận hỏi.

Da Luật Hồng Nhiếp thu hồi ánh mắt từ khán đài.

Hắn liếc nhìn người khiêu chiến thứ hai.

Là Tiêu Thành.

Da Luật Hồng Nhiếp thản nhiên nói: “Tiếp tục đi.”

Mỗi lần kết thúc võ tỹ, đều cho dừng sĩ thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng người khiêu chiến thứ hai là Tiêu Thành, giống như Đại Minh, đều dưới trướng Hùng Sơn.

Tiêu Thành không thể nào khiêu chiến Đại Minh.

Vì vậy, Da Luật Hồng Nhiếp ra hiệu cho trận đấu tiếp tục.

Nhận được chỉ thị, thống lĩnh thị vệ truyền lệnh xuống.

“Đùng đùng đùng!”

Tiếng trống trầm thấp lại vang lên.

Bên cạnh võ đài.

Phó thống lĩnh thị vệ nhìn Tiêu Thành: “Người khiêu chiến thứ hai.”

Tiêu Thành sải bước ra khỏi đám đông.

“Người muốn khiêu chiến ai?”

“Ta khiêu chiến Tiêu Trung Viễn.”

Tiêu Thành nhìn về phía võ đài thứ hai.

Trên võ đài.

Đứng đó là một đại hán cao tám thước, như một người khổng lồ.

Hắn đứng sừng sững trên đài, cơ bắp săn chắc cường tráng, tựa như một tháp sắt.

Tiêu Trung Viễn.

Đại lực sĩ đệ nhất Đại Liêu, dưới trướng đại hoàng tử.

So với hai võ giả Tây Vực.

Tiêu Trung Viễn là đối thủ mà Tiêu Thành có cơ hội chiến thắng nhất.

Mặc dù cơ hội này rất nhỏ...

Nhưng Tiêu Thành vẫn muốn thử một lần.

Đại hán trên võ đài như tháp sắt thân nhiên liếc nhìn Tiêu Thành, vẻ mặt không biểu cảm.

“Tiêu Trung Viễn, ngươi chọn đấu binh khí hay đấu quyền cước?”

Phó thống lĩnh thị vệ hô to.

“Đấu quyền cước.” Tiêu Trung Viễn giọng ồm ồm nói.

Tiêu Thành nhanh chân bước hai bước, nhảy lên võ đài.

Vẻ mặt hắn nghiêm trọng, chăm chăm nhìn Tiêu Trung Viễn.

Thực lực của Tiêu Trung Viễn ở Đại Liêu ai cũng biết.

Hắn khác với Tiêu Định Sơn, Tiêu Trung Viễn giỏi đánh nhau bằng tay không.

Điều này đã cho Tiêu Thành một cơ hội.

Trận đấu bắt đầu.

“Đùng đùng...”

Tiêu Trung Viễn sai bước, lao thẳng về phía Tiêu Thành.

Bước chân nặng nề của hắn khiến võ đài gỗ kêu lộc cộc.

Cơ thể Tiêu Thành căng cứng, cố gắng trấn tĩnh.

Tiêu Trung Viễn cao tám thước, toàn thân cơ bắp săn chắc, như một người khổng lồ lao về phía hắn.

Nếu hắn mất bình tĩnh, sinh ra sợ hãi.

Thì cũng không cần đấu nữa.

“Hà!”

Tiêu Trung Viễn hét lớn một tiếng, sai bước, chỉ vài bước đã đến bên cạnh Tiêu Thành.

Hắn vươn bàn tay to như cái quạt, chụp lấy Tiêu Thành.

Tiêu Thành vội vàng né tránh.

Nếu bị bắt được, chỉ có con đường chết chờ đợi hắn.

Tiêu Trung Viễn liên tục chụp vài cái, đều bị Tiêu Thành dựa vào sự linh hoạt của cơ thể mà tránh được.

Ngay khi Tiêu Thành vừa mới tránh được một cú chụp, lực vừa dứt, lực mới chưa sinh ra.

“Vù!” một tiếng.

Một nắm đấm to như nắm đấm cát nặng nề rơi vào lưng Tiêu Thành.

Cơ thể Tiêu Thành co rúm lại, suýt nữa bị cú đấm này đánh ngã xuống đất.

Hắn cắn chặt răng, cố nén đau đớn, quay người lại đấm một quyền vào eo Tiêu Trung Viễn.

“Bốp!”

Nắm đấm của hắn còn chưa rơi vào cơ thể đối phương, đã bị Tiêu Trung Viễn dùng cánh tay ngăn lại.

Tiêu Trung Viễn không biểu cảm, nắm lấy cơ hội, lại là một cú đấm.

Cú đấm này đánh thẳng vào bụng Tiêu Thành.

“Oe...”

Cơ thể Tiêu Thành cong như con tôm, miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Thấy cảnh này, Đại Minh trên võ đài bên cạnh vội vàng hét lên: “Tiêu Thành huynh đệ!”

Những dũng sĩ khác thấy cảnh này đều lắc đầu.

Mặc dù Tiêu Thành ở Đại Liêu cũng coi như là người nổi tiếng.

Nhưng hắn chỉ lợi hại về phương diện cung tiễn.

Còn về phương diện đấu quyền cước...

Hắn không phải là đối thủ của Tiêu Trung Viễn.

Trận đấu này đã không còn bất kỳ sự hồi hộp nào.

“Bốp bốp bốp!”

Tiêu Trung Viễn như người khổng lồ liên tiếp đấm vào người Tiêu Thành.

Chỉ mấy nhịp thở, Tiêu Thành đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, đầy mặt máu tươi.

Sau vài cú đấm.

Tiêu Thành bị đánh cho mặt mũi toàn là máu, ý thức mơ hồ, răng trong miệng cũng rụng mất mấy cái.

Hắn bị Tiêu Trung Viễn tóm lấy cổ áo, kéo lê như một con chó chết.

“Không tự lượng sức mình.” Tiêu Trung Viễn mắt đầy khinh thường, giọng ồm ồm đánh giá.

Sau đó hắn tùy ý vứt, như vứt rác, ném Tiêu Thành xuống khỏi võ đài.

Tiêu Trung Viễn không giết Tiêu Thành, nhưng với những cú đấm này.

Tiêu Thành ít nhất cũng phải nằm trên giường nửa năm.

Trên đài cao.

Hùng Sơn thấy cảnh này, nắm chặt quyền, thái dương gân xanh nháy lên.

Tiêu Thành là môn khách đầu tiên mà hắn chiêu mộ vào phủ.

Quan hệ của hai người trước đây rất tốt.

Bây giờ Hùng Sơn thấy hắn bị người ta đánh như một con chó chết, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

Hùng Sơn nguyên bản còn có chút oán trách việc Tiêu Thành xúi giục Đại Minh.

Nhưng bây giờ, hắn thấy Tiêu Thành ngất xỉu, xương cốt toàn thân vỡ nát hơn phân nửa.

Trong lòng Hùng Sơn lại có chút cảm động.

Hắn biết Tiêu Thành là vì muốn giúp hắn.

Nên mới không tiếc xúi giục Đại Minh, khiêu chiến Tiêu Trung Viễn.

Ai...

Hùng Sơn trong lòng thở dài một tiếng, khổ sở lắc đầu.

Đây là cần gì phải khổ sở như vậy chứ.

Cái danh quán quân tộc tử nhỏ nhoi, hắn thật sự không coi trọng.

Thậm chí...

Cái ngôi vị hoàng đế Đại Liêu này, Hùng Sơn cũng chưa từng để vào trong lòng.

“Trận thứ hai, Tiêu Thành bại!”

“Tiêu Trung Viễn thắng!”

Phó thống lĩnh thị vệ hô to kết quả trận đấu.

Đại Minh trên võ đài bên cạnh bước một bước xuống đài, ba bước làm hai, chạy đến bên Tiêu Thành.

“Tiêu Thành huynh đệ!”

Đại Minh ôm Tiêu Thành, thấy hắn toàn thân là máu, ý thức mơ hồ, cơ thể càng mềm nhũn, trong lòng căng thẳng.

Tiêu Thành dường như nghe thấy tiếng của Đại Minh, khẽ quay đầu.

Một giọng nói nhỏ như muỗi kêu truyền ra.

“Xin... xin lỗi...”

“Ta... ta thua rồi.”

“Bây giờ không phải lúc nói những lời này, ngươi cố gắng chịu đựng.” Đại Minh ôm Tiêu Thành, chạy về phía doanh

trưởng nơi ngự y ở.

Mặc dù ban đầu, Đại Minh không thích Tiêu Thành.

Nhưng ngày hôm qua, Tiêu Thành vì muốn giúp Hùng Sơn, đã đến tìm hấn cúi đầu, cầu hấn tham gia đại tỷ hôm nay.

Đại Minh đã có cái nhìn khác về Tiêu Thành.

Vừa rồi Đại Minh tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Tiêu Thành và Tiêu Trung Viễn.

Tiêu Thành bị đánh hết cú đấm này đến cú đấm khác, miệng không phát ra một tiếng kêu nào.

Hấn là một hán tử.

Đại Minh ôm Tiêu Thành xông vào doanh trưởng nơi ngự y ở, tìm kiếm cứu chữa.

Trên đài cao.

Da Luật Hồng Nhiếp thu hồi ánh mắt, nói với thống lĩnh thị vệ bên cạnh: “Nghỉ ngơi một khắc.”

“Vâng.” Thống lĩnh thị vệ cung kính đáp.

Mệnh lệnh truyền xuống.

Mấy dũng sĩ bên cạnh võ đài trở lại đài cao để giữ sức.

Hai võ giả Tây Vực ngồi sau lưng tam hoàng tử, vẻ mặt bình tĩnh nâng chén rượu uống.

Trận chiến ở trình độ này, đối với bọn họ, căn bản không đáng gì.

Thậm chí...

Bọn họ cảm thấy có chút buồn cười.

Giống như hải tử đang đánh nhau vậy, người một quyền ta một cước.

Thật là buồn cười chết đi được.

Ngay khi hai người đang uống rượu.

Tam hoàng tử Da Luật Cảnh đang ngồi trên ghế bồng nhiên nhìn về phía hoàng thành, neho mắt lại.

Giây tiếp theo.

Hắn thở gấp hơn một chút, cảm xúc có chút kích động.

Sự khác thường của Da Luật Cảnh chỉ kéo dài trong giây lát, liền bị hắn đè nén.

Hai võ giả Tây Vực phía sau phát hiện ra sự thay đổi của tam vương gia, một người theo ánh mắt của Da Luật Cảnh nhìn qua.

Chỉ thấy hướng hoàng thành, trên bầu trời, một chiếc đèn lồng màu đỏ rực bay lên.

Da Luật Cảnh quay đầu lại, thấp giọng dặn dò hai môn khách Tây Vực.

Nghe xong, trong mắt hai người đồng thời lộ ra một vẻ sững sốt.

Chương 493: Âm Mưu

“Các người nghe rõ chưa?” Da Luật Cảnh hỏi.

Hai võ giả Tây Vực nhìn nhau, lộ vẻ do dự.

Một trong hai người, thân hình gầy gò, nghĩ ngợi rồi nói: “Vương gia, để ta.”

“Được, vậy người đi.” Da Luật Cảnh nhìn hắn, hỏi: “Người tên là Khóa Nha Trát đúng không?”

Khóa Nha Trát có chút kích động nói: “Tiểu nhân chính là Khóa Nha Trát.”

Không ngờ, Vương gia vẫn nhớ tên hắn.

Da Luật Cảnh gật đầu: “Việc thành, tất có trọng thưởng.”

Nói xong, Da Luật Cảnh rót hai ly rượu, đưa cho hai người phía sau.

Hai người nhận lấy, uống cạn rượu trong ly.

Mặc dù yêu cầu của Vương gia có hơi kỳ quái, nhưng đã là lệnh, họ chỉ có thể tuân theo.

Một khắc trôi qua nhanh chóng.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Trên đài cao, tiếng trống lớn vang lên.

Đại Minh bước ra khỏi doanh trướng của ngự y, vẻ mặt không mấy tốt đẹp.

Thương tích của Tiêu Thành rất nặng, một nửa xương trên cơ thể bị gãy, nội tạng cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Hiện tại, hắn đã hôn mê bất tỉnh.

Có giữ được mạng hay không vẫn còn là điều chưa chắc chắn.

Đại Minh sắc mặt âm trầm bước lên lôi đài, chuẩn bị tỷ võ.

Rất nhanh, người khiêu chiến thứ ba bước ra.

Hắn là thuộc hạ của Ngũ Vương tử.

Trong lúc nghỉ ngơi, hắn đã trao đổi với Ngũ Vương tử.

Mặc dù Đại Minh còn nhỏ tuổi, nhưng có thể một rìu chém bay Tiêu Định Sơn, điều này đã chứng minh thực lực của hắn.

Còn Tiêu Trung Viễn đã sớm nổi danh Đại Liêu, sức mạnh của hắn càng khiến người ta kinh hãi.

Sau khi thương lượng, hắn quyết định khiêu chiến khách khanh của Tam Vương tử.

Một trong hai võ giả Tây Vực.

Người khiêu chiến thứ ba lên đài.

Vài nhịp thở sau.

Hắn như một con diều đứt dây, bị đánh bay xuống lôi đài, sống chết không biết.

Người đánh bại hắn chính là võ giả Tây Vực thân hình gầy gò - Khóa Nha Trát.

“Trận thứ ba, Khóa Nha Trát thắng!” Phó thống lĩnh thị tùng lớn tiếng hô.

Rất nhanh.

Thời gian nghỉ ngơi một khắc kết thúc.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Tiếng trống trầm thấp lại vang lên, một lượt khiêu chiến mới bắt đầu.

Người khiêu chiến thứ tư bước ra.

Hắn là thuộc hạ của Đại Vương tử.

Hắn quyết định khiêu chiến võ giả Tây Vực còn lại.

Đại Vương tử ra lệnh cho hắn khiêu chiến người của Tam Vương tử.

Thực lực của Đại Minh và Tiêu Trung Viễn đều bày ra đó, nếu so sánh, việc khiêu chiến cũng không dễ dàng giành chiến thắng.

Hơn nữa, Đại Vương tử rất tin tưởng vào Tiêu Trung Viễn.

Xét từ góc độ cân bằng, nếu không quan tâm đến Tam Vương tử, hai người khách khanh dưới trướng Da Luật Cảnh sẽ không tổn thất gì mà tiến vào vòng hai.

Đến lúc đó, xác suất Tam Vương tử giành chiến thắng sẽ gấp đôi bọn họ.

Người khiêu chiến thứ tư lên đài.

Võ giả Tây Vực trên lôi đài tên là: Ô Lỗ Khắc Tô.

Hắn chọn vũ khí chiến đấu, cầm một thanh đao lớn.

Vừa giao đấu, người khiêu chiến đã thét lên thảm thiết, cơ thể bị chém thành hai đoạn.

Máu tươi và nội tạng tuôn ra khỏi khoang bụng, chết trông thê thảm.

Ô Lỗ Khắc Tô giết người xong, quay đầu nhìn Đại Minh, ánh mắt bình tĩnh.

Nhưng Đại Minh lại cảm nhận được một luồng sát ý phát ra từ đối phương.

Hắn muốn giết ta?

Đại Minh cảm nhận được luồng sát ý này, trong lòng cảnh giác.

“Trận thứ tư, Ô Lỗ Khắc Tô thắng!”

Phó thống lĩnh thị tùng hô to kết quả.

Hiện tại trên sân chỉ còn lại Đại Minh, Tiêu Trung Viễn, Khóa Nha Trát và Ô Lỗ Khắc Tô.

“Theo quy định, lượt tỷ võ này, ai làm chủ đài cần phải rút thăm lại.”

Phó thống lĩnh thị tùng nhìn bốn người nói.

“Không cần đâu, ta và Khóa Nha Trát từ bỏ rút thăm.”

“Vẫn để bọn họ làm chủ đài.”

Ô Lỗ Khắc Tô, trên người vấy máu, lên tiếng.

Khóa Nha Trát ở bên cạnh cũng không phản đối.

Không làm chủ đài có một lợi ích.

Đó là có thể tùy ý khiêu chiến người khác.

Phó thống lĩnh thị tùng nhìn Đại Minh và Tiêu Trung Viễn, hỏi ý kiến hai người.

Hai người đương nhiên không có ý kiến.

Đại Minh giỏi chiến đấu bằng vũ khí, Tiêu Trung Viễn giỏi quyền cước.

Có thể làm chủ đài, quy tắc nghiêng về phía họ, đương nhiên là chuyện tốt.

Lại nghỉ ngơi một khắc.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Tiếng trống da trâu trầm đục lại vang lên.

Vòng tỷ võ thứ hai bắt đầu.

Khóa Nha Trát, thân hình gầy gò, mắt sâu mũi cao, đồng tử màu xanh lục nhạt, nhảy lên lôi đài nơi Đại Minh đang đứng.

Hắn tùy ý lấy từ giá vũ khí bên cạnh một thanh đao lớn.

Khóa Nha Trát giơ cánh tay phải, lưỡi đao sắc bén chỉ thẳng vào Đại Minh, cười quái dị nói: “Người chính là Trần Đại Minh?”

“Ta nghe Y Bồn nói, người rất khỏe?”

Đại Minh chăm chú nhìn Khóa Nha Trát trước mặt, không nói gì, trong mắt đầy vẻ cảnh giác.

Sau cuộc thi cưỡi ngựa hôm qua, Đại Minh biết những người Tây Vực này đều không phải người tốt.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Trên đài cao, tiếng trống nhịp nhàng vang lên.

Một trận tỷ võ mới bắt đầu.

“Để ta xem sức mạnh của người lớn đến mức nào.”

Thấy Đại Minh không để ý đến mình, Khóa Nha Trát hừ lạnh một tiếng.

Hắn khẽ động chân, vai rung nhẹ, cả người lao về phía Đại Minh, bước chân không một tiếng động.

Lưỡi đao dài sáng loáng lướt qua, lạnh lẽo như băng.

Đại Minh khẽ nâng cây rìu sắt trong tay, lưỡi rìu nhắm thẳng vào Khóa Nha Trát.

“Vù...” một tiếng.

Chiếc rìu nặng trong tay Đại Minh vung mạnh, mang theo khí thế vô song chém về phía Khóa Nha Trát.

Rìu sắt và đao dài va chạm phát ra một âm thanh như kim loại giao kích.

“Đinh!” một tiếng.

Cơ thể Khóa Nha Trát hóa thành một bóng đen, bay ngược ra ngoài.

Khác với Tiêu Định Sơn, nội lực dồn vào cánh tay phải của Khóa Nha Trát, hấn nắm chặt thanh đao, hồ khẩu không bị rách.

Mặc dù bị Đại Minh chém bay, nhưng hấn không mất bình tĩnh.

Khóa Nha Trát điều chỉnh cơ thể giữa không trung, lùi lại vài bước liền dễ dàng hóa giải lực đao.

“Không tệ, cũng có chút sức mạnh.”

Khóa Nha Trát đánh giá Đại Minh hai mắt, nhẹ răng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Nhưng mà...”

“Vẫn chưa đủ.”

Khóa Nha Trát dẫn động nội lực ở đan điền, nội lực theo kinh mạch lưu chuyển theo một lộ tuyến quái dị.

Chỉ thấy cơ thể Khóa Nha Trát, vốn gầy gò, đột nhiên căng phồng.

Cả người hấn to ra một vòng.

Tuyệt học của Tuyết Sơn Tự “Lực Sĩ Di Sơn Kinh”!

“Lại nào!”

Khóa Nha Trát phát huy tối đa sức mạnh của một võ giả tam phẩm hậu kỳ.

Tốc độ của hấn tăng vọt, lao về phía Đại Minh.

Cơ thể Đại Minh căng cứng, đứng yên tại chỗ, lấy bất biến ứng vạn biến.

Hắn nắm chặt chiếc rìu nặng trong tay.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng thu hẹp.

Đại Minh nắm chắc cơ hội, chân, eo, cánh tay phải cùng phát lực.

“Vù!”

Chiếc rìu sắt mang theo khí thế không thể chống đỡ chém về phía Khóa Nha Trát.

Sắc mặt của Khóa Nha Trát, vốn giờ đao lao về phía Đại Minh, đột nhiên biến đổi.

Hắn cảm thấy nếu nhát chém này đánh trúng hắn, hắn sẽ chết!

Khóa Nha Trát kinh hãi trong lòng.

Hắn nhớ đến lời dặn dò của Da Luật Cảnh.

Khóa Nha Trát nghiêng răng thật chặt, ngăn cơ thể lại.

Hắn không hề do dự, lăn sang một bên, không bận tâm đến việc chiêu này có đẹp mắt hay không.

Khóa Nha Trát nhờ vào việc lăn tròn mà thành công tránh được rìu của Đại Minh.

“Bùm!” một tiếng nổ lớn.

Chiếc rìu nặng trong tay Đại Minh rơi xuống lồi đài bằng gỗ.

Lồi đài bị Đại Minh chém thành một cái hố lớn.

“Vút!” một tiếng xé gió từ phía sau truyền đến.

Đại Minh vội vàng quay đầu, giờ rìu lên đỡ.

Chỉ thấy một thanh đao dài bay về phía mặt hắn.

Đại Minh dựa vào phản xạ cực nhanh, vung rìu chém ra, trực tiếp chém văng thanh đao.

Đang yên đang lành, tại sao lại ném đao qua đây?

Khi trong lòng Đại Minh còn đang suy nghĩ, hắn cảm thấy đôi vai mình chợt nặng xuống, giống như có người đang giẫm lên vai hắn.

Chương 494: Ta muốn các người chết không toàn thây! (1)

“Người rất mạnh, điểm này ta công nhận.”

“Tuy nhiên, quyền cước của người không ra gì.”

Giọng của Khoát Nha Trát vang lên từ phía trên đầu Đại Minh.

Đại Minh đột nhiên nhận ra đối phương đang đập lên vai mình.

Không do dự.

Đại Minh vung mạnh chiếc rìu lên.

Chưa đợi chiếc rìu chém tới, Khoát Nha Trát đã lướt đi như một con cá.

Hắn đứng sau lưng Đại Minh, hai tay luồn qua hai bên sườn, mò mẫm về phía ngực của Đại Minh.

Khoát Nha Trát mò mẫm một lúc, bắt đầu giở trò.

Cảm nhận được sự khác lạ từ trước ngực truyền đến, Đại Minh giật mình, tưởng rằng Khoát Nha Trát đang sử dụng một chiêu thức quái dị nào đó.

Hắn dùng khuỷu tay trái đánh về phía sau, chỏ về phía Khoát Nha Trát.

“Ầm!” Một tiếng.

Khuỷu tay của Đại Minh va mạnh vào bên ngực trái của Khoát Nha Trát.

“Khụ.”

Khoát Nha Trát rên lên một tiếng, hấn nội lực dồi dào, cứng rắn đỡ chiêu này của Đại Minh.

Đôi tay của hắn nhanh chóng mò mẫm trước ngực Đại Minh.

Rất nhanh.

Khoát Nha Trát sờ thấy một vật có ba mảnh cứng, một lớn hai nhỏ.

Liên tưởng đến lời của tam vương tử, trên mặt Khoát Nha Trát lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Quả nhiên!

Giống như lời vương gia đã nói, trên người Trần Đại Minh có đồ.

Đã xác nhận được lời của vương gia, Khoát Nha Trát khẽ động dưới chân, trong nháy mắt đã rời khỏi phía sau Đại Minh.

Đại Minh lùi lại vài bước, trong tay nắm chặt chiếc rìu, vừa nhìn chăm chăm vào Khoát Nha Trát vừa sờ sờ ngực mình.

Trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, tưởng rằng Khoát Nha Trát vừa rồi đang sử dụng một chiêu thức kỳ quái nào đó.

Hoàn toàn không nghĩ đến chiếc vòng cổ răng hổ.

“Khẹc khẹc khẹc khẹc...”

Khoát Nha Trát đứng cách đó không xa, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị, chế nhạo: “Người chỉ có trình độ này thôi sao?”

Đại Minh nắm chặt chiếc rìu, tinh thần tập trung cao độ.

Nếu vừa rồi Khoát Nha Trát đã tung ra chiêu thức, có khi bây giờ hắn đã bị thương rồi.

Mặc dù Đại Minh khí lực vô song, nhưng kinh nghiệm chiến đấu quá ít.

Không biết cách phát huy sở trường, tránh sở đoản.

Đại Minh nhìn chăm chăm vào Khoát Nha Trát, dưới chân bước từng bước một, ép sát Khoát Nha Trát.

Bây giờ Khoát Nha Trát đã mất thanh đao, không thể chống đỡ được đòn tấn công của Đại Minh nữa.

Rìu nặng giáng xuống, nếu hắn không tránh được, chỉ có chết!

Đại Minh rút kinh nghiệm từ việc Khoát Nha Trát lăn đất né rìu vừa rồi, lần này sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ cần hắn thắng thêm một trận nữa.

Cuộc tỷ võ này coi như đại ca đã thắng!

Đại Minh hít sâu một hơi, giữ bình tĩnh.

“Một tên võ phu chỉ biết sức mạnh, người không nghĩ rằng cầm một cái rìu là có thể địch lại được ta chứ?”

Trong mắt Khoát Nha Trát thoáng qua một tia khinh bỉ.

Nếu không phải vì lệnh của tam vương tử, hắn nhất định sẽ cho tiểu tử này biết tay.

Đại Minh im lặng không nói, dường như không nghe thấy lời chế nhạo của đối phương.

Rất nhanh.

Khoảng cách giữa hai người chưa đến hai trượng.

Chỉ thấy dưới chân Đại Minh đột nhiên phát lực, như hổ xuống núi lao về phía Khoát Nha Trát.

Chiếc rìu sắt nặng nề tung ra một chiêu “Hoành tảo tứ phương”.

Lưỡi rìu sắc bén dưới ánh nắng mặt trời lóe lên hàn quang.

Khí thế bức người từ chiếc rìu truyền ra, khiến lòng người run sợ.

Khoát Nha Trát phát lực cơ thể, né sang một bên.

Mặc dù miệng chế nhạo Đại Minh, nhưng Khoát Nha Trát cũng không phải kẻ ngốc.

Nếu hắn ăn một nhát rìu này, cũng phải về châu trời.

Đại Minh và Khoát Nha Trát một đuổi một chạy.

Hai người đấu kéo dài trên lôi đài.

Sau vài chục giây.

Sắc mặt của Khoát Nha Trát càng ngày càng khó coi.

Hắn phát hiện tên man tử này quá thông minh.

Lúc đầu hắn còn có thể dễ dàng né được những đòn tấn công của Đại Minh.

Nhưng bây giờ, Khoát Nha Trát cảm thấy càng ngày càng khó khăn.

Hắn dường như đang nhường chiêu cho Đại Minh?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Khoát Nha Trát trở nên vô cùng khó coi.

Thôi, mặt mũi gì đó không quan trọng một chút nào.

Làm xong việc vương gia giao phó, có tiền mới là vương đạo.

Không có tiền mà đòi mặt mũi cũng vô dụng.

Hắn không muốn sống những ngày khổ sở như trước kia ở Tuyết Sơn tự nữa.

Khoát Nha Trát nghiêng răng, thi triển thân pháp, nhảy vài cái, chủ động tấn công Đại Minh.

Hắn nắm chặt hai tay, một trước một sau, hung hăng đánh vào chỗ yếu hại trên cơ thể của Đại Minh.

Chiêu thức hắn sử dụng chính là tuyết học Tuyết Sơn tự “Tuyết Sơn thần tiêu quyền”!

Đại Minh không trốn không tránh, vung chiếc rìu trong tay, lưỡi rìu sắc bén bổ xuống như tia chớp.

Cơ hội tốt!

Đôi mắt của Khoát Nha Trát nheo lại, cũng không né tránh, trực tiếp lao vào chiếc rìu của Đại Minh.

Chương 495: Ta muốn các người chết không toàn thây!

(2)

Hắn muốn đâm vào cán rìu của Đại Minh, sau đó mượn lực bay ra khỏi lồi đài.

Tam vương gia đã nói, nếu trong trận đấu này hắn sờ thấy đồ, thì tìm cách nhận thua.

Từng luồng suy nghĩ lướt qua trong đầu Khoát Nha Trát, đúng lúc hắn chuẩn bị di chuyển thân mình, lao vào cán rìu.

Khoát Nha Trát kinh hãi phát hiện.

Lưỡi rìu đó giống như đã khóa chặt hắn vậy.

Thẳng tắp bổ về phía hắn.

Không tránh được!

Không ngờ lại không tránh được?

Trong lòng Khoát Nha Trát vô cùng kinh ngạc, nội lực trong đan điền sôi trào, điên cuồng vận chuyển “Lực sĩ di sơn kinh”.

Nội lực dồi dào tuôn vào kinh mạch, thân hình của hắn trong nháy mắt lại to lên.

“A!”

Khoát Nha Trát gào thét một tiếng, cơ thể hắn cứng rắn di chuyển sang bên cạnh ba tấc.

Đồng thời, chiếc rìu nặng nề giáng xuống.

“Àm!” Một tiếng.

Đại Minh dùng một nhát rìu chém lòi đài bằng gỗ thành một cái hồ to.

Một cánh tay đầm máu lặn lông lốc, rơi vào trong hồ.

Một đòn đánh trúng, cổ tay của Đại Minh xoay lại, chiếc rìu như đồ chơi bị hấn dừng lại, thế đi không giảm vung về phía sau.

“Ta nhận thua!”

Khoát Nha Trát gào lên, dùng hết sức lực lớn nhất trong đời.

Thậm chí tiếng của hấn còn át cả tiếng trống da trâu trên đài cao.

Nghe thấy ba chữ này.

Chiếc rìu sắt dừng lại giữa chừng, lưỡi rìu lạnh lẽo đã chạm vào cổ họng của đối phương.

Đại Minh mặt không biểu cảm thu chiếc rìu lớn lại, trong mắt thoáng qua một tia đáng tiếc.

Phát hiện thấy vẻ tiếc nuối trong mắt Đại Minh, cơ thể Khoát Nha Trát run lên, sắc mặt tái nhợt.

Hấn...

Vừa rồi hấn muốn giết ta sao?

Khoát Nha Trát rùng mình một cái, ánh mắt nhìn về phía Đại Minh tràn ngập sợ hãi.

Ô Lỗ Khắc Tô trên lòi đài bên cạnh nhảy một cái đã vượt qua hai lòi đài.

Hấn rơi xuống bên cạnh Khoát Nha Trát, giúp Khoát Nha Trát điểm huyết cầm máu.

Đại Minh thu chiếc rìu lại, bước nhanh về phía trung tâm lôi đài.

Hắn liếc nhìn phó thống lĩnh thị vệ.

Phó thống lĩnh thị vệ cao giọng nói: “Trần Đại Minh thắng!”

Nghe thấy kết quả này.

Tiếng trống trên đài cao càng dồn dập hơn.

Đám tướng lĩnh Đại Liêu nhìn Đại Minh bằng ánh mắt như nhìn vàng.

Bọn họ không còn đáng vẻ như vừa rồi, trong miệng toàn nói những lời khen ngợi.

“Ta thấy tiểu tử này thiên tư bất phàm, nếu trở thành đệ tử của lão phu, thì thật là tuyệt vời.”

“Hắc hắc, Tiêu tướng quân, ngài già rồi, ta đang tuổi tráng niên, tự mình dạy dỗ hắn sau này nhất định có thể bồi dưỡng cho Đại Liêu một dũng tướng xông pha trận mạc!”

“Chó má! Người mới lập được bao nhiêu chiến công, xếp hàng sau đi!”

Đám tướng lĩnh Đại Liêu ầm ầm có dấu hiệu tranh cãi.

Trên chỗ ngồi của các vương tử.

Tam vương tử Gia Luật Cảnh chăm chú nhìn lôi đài.

Hắn tha thiết muốn biết kết quả.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Gia Luật Cảnh, Khoát Nha Trát trên lôi đài sắc mặt tái nhợt, bị mất một cánh tay quay đầu nhìn về phía đài cao.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Khoát Nha Trát gắng gượng chịu đựng cơn đau do đứt tay, gật đầu.

Hừ...

Cơ thể Gia Luật Cảnh thả lỏng, trong lòng thở phào một hơi.

Hắn có chút kích động.

Quả nhiên giống như lời sư phụ đã nói!

Ha ha ha ha ha...

Bây giờ Gia Luật Cảnh chỉ muốn cười lớn.

Hắn liếc nhìn Hùng Sơn ở ghé cuối, trong ánh mắt mang theo một tia chế giễu.

Đề người đặc ý một chút trước đã.

Chờ tử võ kết thúc, ta muốn các người chết không toàn thây!

...

Cùng lúc đó.

Trong vương thành Đại Liêu xuất hiện một bóng dáng áo trắng.

“Từ Dur Hàng đến Đại Liêu vậy mà mất gần cả buổi sáng của ta.”

“Thật sự đủ xa.”

Bóng dáng áo trắng đó nhìn xung quanh cảnh tượng đường phố hoàn toàn khác biệt với Đại Võ, lắm bầm.

Chương 496: Đến Đại Liêu, Trần Diệp Quan Chiến

“Mức độ phồn hoa của vương thành Liêu Quốc kém xa Biện Lương...”

Trần Diệp đứng trên đường phố Đại Liêu, ánh mắt quét qua xung quanh, trong lòng so sánh với Đại Vũ.

Hắn chậm rãi dạo bước, vừa quan sát cảnh vật trên đường, vừa tìm kiếm dấu hiệu do Ngọc Diệp Đường để lại.

Sau một hồi tìm kiếm, Trần Diệp hơi nhú mào.

Ngọc Diệp Đường vẫn chưa mở rộng hoạt động đến Đại Liêu.

Đi một vòng, hắn không thấy dấu hiệu liên lạc của Ngọc Diệp Đường.

Không còn cách nào khác, Trần Diệp suy nghĩ một chút, đi thẳng đến tử lâu lớn nhất, xa hoa nhất Đại Liêu.

Hắn dừng lại trước cửa tử lâu, ngẩng đầu nhìn lên tám biển, phát hiện mấy đường khắc ẩn ý.

Trần Diệp nhận ra ám ngữ mà vết khắc truyền đi, chân khẽ động, bóng dáng áo trắng lập tức biến mất.

Cảnh tượng này khiến những khách hàng gần tử lâu sợ hãi hét lên, tưởng rằng ban ngày ban mặt gặp quỷ.

Trần Diệp men theo vết khắc ám ngữ, chân không ngừng bước, trong chớp mắt đã đi qua mấy con đường.

Rất nhanh, hắn xuất hiện trước một khách điếm.

Trần Diệp sai bước vào khách điểm, không để ý đến tiểu nhị, đi thẳng đến nhĩ gian trên lầu hai.

“Cộc cộc!”

“Cộc cộc cộc!”

Trần Diệp đứng trước cửa phòng địa tự số một có khắc dấu ấn, ngón tay khẽ gõ cửa.

“Mẹ nó, ai đây?”

“Hoàng Tam, người và Trần Nhị không đi theo dõi Đại Minh sao?”

“Sao về sớm thế?”

Trong phòng truyền ra giọng chửi bới.

“Két...” một tiếng.

Hà Ngũ mở cửa phòng.

Hắn thấy bóng dáng áo trắng đứng ngoài cửa và chiếc mặt nạ màu bạc.

“Bịch...”

Chân Hà Ngũ mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

“Công... Công tử...”

“Sao ngài lại đến đây?”

Thấy Trần Diệp đột ngột xuất hiện ở đây, Hà Ngũ sợ đến sắp phát ngất.

Hắn chỉ đang trốn việc thôi mà.

Không ngờ lại xui xẻo như vậy?

Trần Diệp lạnh nhạt liếc nhìn hắn, vòng qua hắn sai bước vào trong phòng khách.

“Hoàng Tam và Trần Nhị ở đâu?”

Trần Diệp quét mắt một vòng khắp phòng khách, thân nhiên hỏi.

“Thưa... Công tử.”

“Hoàng Tam và Trần Nhị ở bên kia tường thành, Đại Minh tham gia tộc tử của Đại Liêu, bọn họ đang theo dõi.”

Hà Ngũ quỳ trên mặt đất, hướng mặt về phía Trần Diệp.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Xung quanh tộc tử của Đại Liêu toàn là quân lính Thiên Lang Ky.”

“Chúng ta thật sự khó mà lẻn vào được, nên Hoàng Tam và Trần Nhị chỉ có thể ở bên đó theo dõi, nếu có chuyện bất thường, bọn họ cũng có thể chạy đến.”

Trần Diệp quay lưng về phía Hà Ngũ, toàn thân áo trắng không nhiễm bụi, khí chất xuất thần thoát tục.

“Ồ.”

“Vậy còn người?”

“Đang làm gì?”

Trần Diệp hờ hững hỏi.

Trên trán Hà Ngũ toát mồ hôi lạnh, hắn vội vàng dập đầu.

“Công tử, ta sai rồi.”

“Ta chỉ lười biếng một chút thôi.”

“Chẳng làm gì khác cả.”

“Xin ngài tha cho ta.”

Hà Ngũ vừa dập đầu, vừa hối hận đến xanh ruột.

Hắn nghĩ có Hoàng Tam, Trần Nhị ở đó, mà Đại Minh cũng không phải loại chủ nhân thích gây chuyện.

Hắn không đi cũng không sao.

Ai ngờ, đang ngủ bù ngon lành trong khách điểm, lại gặp phải Trần Diệp.

Hà Ngũ hồi hận không thôi.

“Đứng lên đi.” Giọng Trần Diệp bình thản nói: “Sau khi trở về, tự mình nhận phạt.”

Nghe thấy lời này, Hà Ngũ lộ vẻ khổ sở, đứng dậy khỏi mặt đất.

Ngọc Diệp Đường thưởng phạt rõ ràng.

Đối với mỗi võ giả ở từng cảnh giới đều có tiêu chuẩn trừng phạt khác nhau.

Trần Diệp đích thân lên tiếng, hình phạt này không thể tránh được.

“Dẫn ta đi tìm Hoàng Tam bọn họ.”

“Vâng.”

Hà Ngũ về mặt cung kính đi trước dẫn đường.

Hai người rời khỏi khách điểm, đi thẳng đến phía đông vương thành.

Hà Ngũ thi triển khinh công, không bao lâu đã đến dưới chân tường thành.

“Công tử, bọn họ ở trên đó.” Hà Ngũ chỉ vào phía trên tường thành.

Nội lực Trần Diệp bùng phát, trực tiếp bay lên.

Mũi chân hắc khê điểm vào tường, cả người trong nháy mắt đã vượt qua bức tường thành cao hai trượng.

Hà Ngũ theo sát phía sau.

Hai người vừa đáp xuống tường thành, hai luồng kinh phong mạnh mẽ đã lao về phía Hà Ngũ.

Đồng thời, một tia đao quang chói mắt lóe lên rồi biến mất, nhanh như tiếng sét.

“Khoan đã, là ta!”

Thân hình Hà Ngũ di chuyển, né tránh hai luồng kinh phong nặng nề.

Trần Nhị cầm hai chiếc chùy tử kim nghe thấy tiếng hét, động tác trong tay khựng lại.

Bên kia.

Trần Diệp duỗi hai ngón tay, kẹp chặt một thanh hắc đao cách thân mình mười tấc.

Trong miệng ngậm một chiếc lá cỏ, vẻ mặt Hoàng Tam lười biếng, thấy cảnh tượng này thì trong lòng kinh hãi.

Đội hấn nhìn rõ là Trần Diệp, sắc mặt đại biến.

Trần Diệp thả lỏng hai ngón tay, nhàn nhạt nói: “Không tồi.”

Hoàng Tam vội vàng quỳ một gối: “Thuộc hạ đáng chết.”

Trần Nhị ở bên cạnh không hiểu chuyện gì, cũng quỳ xuống theo.

“Đứng lên đi, nói tình hình xem.” Trần Diệp nhìn về phía địa điểm tộc tử không xa, hơi nheo mắt lại.

Với thị lực của hấn có thể nhìn rõ Đại Minh trên lôi đài.

“Bẩm công tử, Đại Minh tham gia tộc tử của Đại Liêu, hôm qua đã thắng cuộc thi cưới ngựa.”

“Hôm nay tham gia thi đấu võ trên lôi đài.”

“Đại Minh đã thắng liên tiếp hai trận.”

“Trận đầu tiên, Đại Minh chém một nhát rìu khiến lực sĩ đứng thứ hai của Liêu Quốc bay đi.”

“Trận thứ hai, suýt nữa một nhát rìu của Đại Minh đã chém chết đệ tử chùa Tuyết Sơn ở Tây Vực cảnh giới tam phẩm hậu kỳ.”

Thái độ Hoàng Tam cung kính báo cáo tình hình cho Trần Diệp.

“Bây giờ vừa thi đấu xong, có một khắc để nghỉ ngơi.”

“Hiện tại trên sân chỉ còn Đại Minh, lực sĩ đứng đầu của Liêu Quốc và một võ giả Tây Vực.”

Trần Diệp đứng trên tường thành, gật đầu.

Hắn liếc nhìn hai bên, phát hiện những binh lính phụ trách cảnh giới đều ngã trên mặt đất.

Hoàng Tam chú ý đến ánh mắt của Trần Diệp, giải thích: “Công tử, chúng ta chỉ đánh ngất bọn họ.”

“Động tĩnh quá lớn sẽ khiến thành phòng quân kéo đến.”

Trần Diệp khẽ gật đầu, ra hiệu mình đã biết.

Bốn người cùng đứng trên tường thành nhìn về phía lôi đài.

Một khắc trôi qua trong chớp mắt.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống nhịp nhàng lại vang lên.

Nghe thấy tiếng trống này, thân thể Hoàng Tam hơi rung lên, thấp giọng nói: “Đại tỷ bắt đầu rồi.”

Trần Diệp nhìn về phía lôi đài.

Chỉ thấy võ giả Tây Vực kia nhảy lên lôi đài bên cạnh Đại Minh, khiêu chiến Tiêu Trung Viễn.

Hàng chục hơi thở sau.

Hán tử như tháp sắt kia bị một cú đấm đánh trúng ngực.

Hắn bay ngang ra ngoài, ngã xuống đất sống chết không rõ.

Võ giả Tây Vực kia chiến thắng.

Thấy cảnh tượng này, Hoàng Tam hơi nheo mắt lại: “Tuy là tam phẩm hậu kỳ, nhưng thực lực gần như nhị phẩm.”

“Công phu của hắn chỉ còn thiếu một chút hỏa hầu.”

“Không bao lâu nữa, người này sẽ có thể đột phá đến cảnh giới nhị phẩm.”

“Trận tiếp theo, Đại Minh sẽ đối đầu với người này.”

Hoàng Tam quay đầu nhìn Trần Diệp, cung kính hỏi: “Công tử, chúng ta...”

“Không vội.” Trần Diệp bình thản nói.

Lời dự báo cát hung khi xem sao buổi sáng đã nói, Đại Minh thăng trầm lớn, chín phần chết một phần sống, có nguy cơ mất mạng.

Thăng trầm lớn.

Có thăng mới có trầm.

Hơn nữa, Trần Diệp hiểu rõ Đại Minh.

Trong tất cả những đứa trẻ ở Dục Anh Đường, ngoại trừ Tiểu Liên.

Đại Minh là người có khả năng giết chết võ giả nhị phẩm nhất.

Chuyện gì mà hộ thể cương khí.

Có câu nói là một lực phá vạn pháp.

Khi sức mạnh đạt đến mức độ nhất định, cương khí hộ thể cũng không thể chống đỡ được.

Bốn người Trần Diệp đứng trên tường thành, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian một khắc trôi qua trong nháy mắt.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống trầm thấp lại vang lên.

Lần này tiếng trống đặc biệt sôi nổi, chấn động tai.

Tộc tử năm năm một lần của Đại Liêu, cuối cùng cũng đến hồi cao trào.

Ai...

Mới là dũng sĩ đệ nhất Đại Liêu!

Chương 497: Dũng vô vô song!

“Đông đông đông!”

“Đông đông đông!”

Tiếng trống âm âm như sấm vang vọng xung quanh lôi đài.

Nhịp trống hào hùng khiến cho máu huyết người nghe như sôi lên, tim đập rộn ràng vì phấn khích.

Bên cạnh lôi đài.

Tên thị vệ phó thống lĩnh nói với Đại Minh và Ô Lỗ Khắc Tô: “Vòng thứ ba, rút thăm...”

“Không cần, ta khiêu chiến Trần Đại Minh.”

Ô Lỗ Khắc Tô trực tiếp ngắt lời thị vệ phó thống lĩnh, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Đại Minh.

Đại Minh cũng nhìn lại hắn.

Hai người chạm mắt nhau.

Cả hai đều rất bình tĩnh, không có bất kỳ cảm xúc nào.

“Trần Đại Minh, ngươi chọn đấu binh khí hay đấu tay chân?” Thị vệ phó thống lĩnh hỏi theo lệ.

“Đấu binh khí.”

Đại Minh bình tĩnh trả lời.

Nói xong, hắn đi về phía giá binh khí, cầm lấy cây rìu nặng bằng sắt luyện.

Ô Lỗ Khắc Tô cũng quay người, từ giá binh khí bên kia lấy một thanh đao dài.

Hai người cùng bước lên lôi đài, mỗi người một bên, đứng vững thân mình.

“Đông đông đông!”

Tiếng trống âm âm như sấm vang vọng xung quanh.

Thị vệ phó thống lĩnh lên tiếng: “Trận thứ bảy, bắt đầu!”

Lời vừa dứt, nhịp trống càng nhanh, càng dồn dập.

Chỉ cần nghe tiếng trống thôi cũng có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng đang lan tỏa.

Trên khán đài cao.

Hoàng đế Đại Liêu Gia Luật Hồng Nhiệt, các vương tử, các tướng lĩnh Đại Liêu chăm chú nhìn lôi đài.

Đại lực sĩ số một của Đại Liêu đã bị tên võ giả Tây Vực kia đánh chết chỉ bằng một quyền, có thể thấy được thực lực của đối phương.

Không biết Đại Minh mới mười hai tuổi có phải là đối thủ của hắn hay không.

Người căng thẳng nhất trên khán đài chính là Hùng Sơn.

Lúc này nghỉ ngơi, Hùng Sơn đã bảo Đại Minh bỏ cuộc.

Nhưng Đại Minh lại nổi lên ý chí chiến đấu, muốn thử sức với đối phương.

Khuyên can không được, Hùng Sơn chỉ có thể dặn dò Đại Minh cẩn thận.

Nếu Đại Minh thực sự xảy ra chuyện gì, Hùng Sơn đã chuẩn bị sẵn sàng để lấy cái chết tạ tội trước mặt Trần Diệp.

“Đông đông đông...”

Tiếng trống vang vọng.

Trên lôi đài.

Ô Lỗ Khắc Tô cầm thanh đao dài bằng tay phải, nhìn Đại Minh, giọng hơi khàn: “Lạp Thập Đức là do ngươi giết?”

Đại Minh im lặng không nói, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Ô Lỗ Khắc Tô.

“Ban đầu ý của Tam vương gia là ta sẽ giả vờ sơ hở để ngươi thắng.”

“Nhưng mà...”

“Lạp Thập Đức và ta tình như thủ túc.”

“Hắn chết vì ngươi.”

“Thù này ta phải thay hắn báo!”

Ô Lỗ Khắc Tô nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn giơ ngang thanh đao, lưỡi đao dưới ánh mặt trời phản chiếu ra một tia sáng trắng.

Vừa nói, nội lực trong đan điền của Ô Lỗ Khắc Tô vừa được dẫn ra, theo lộ tuyến của “Lục Sĩ Di Sơn Kinh” mà vận chuyển với tốc độ nhanh chóng.

Thân hình của hắn trong vài giây đã trở nên to lớn hơn.

Cơ bắp nổi lên, da dẻ ửng đỏ.

Ô Lỗ Khắc Tô bước chân, chậm rãi đi về phía Đại Minh.

“Ta biết sức mạnh của ngươi rất lớn.”

“Khỏa Nha Trát cũng không phải là đối thủ của ngươi, chỉ dùng “Lục Sĩ Di Sơn Kinh” ta không thể thắng ngươi.”

Mỗi bước đi của hắn, thân hình lại to lớn thêm một chút.

Đợi hắn bước đi được vài bước.

Chỉ thấy Ô Lỗ Khắc Tô đột nhiên hừ mạnh một tiếng, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

Các mạch máu trên mặt hắn nổi lên dữ tợn, da dẻ đỏ rực như máu.

“Tuần Huyết Kinh, tuyệt học của Tuyết Sơn Tự?”

Trên khán đài cao có một tướng lĩnh nhận ra công pháp mà Ô Lỗ Khắc Tô đang sử dụng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đây không phải là công pháp mà chỉ có đệ tử chân truyền của Tuyết Sơn Tự mới có thể tu luyện sao?”

“Sao hắn lại biết được?”

Tướng lĩnh vẻ mặt nghi hoặc.

Tuyết Sơn Tự được xây dựng trên đỉnh núi tuyết ở Tây Vực, giới luật nghiêm ngặt, điều kiện khắc khổ.

Tuyết Sơn Tự có rất nhiều tuyệt học nhưng không bao giờ dễ dàng truyền cho người khác.

Đặc biệt là loại công pháp liều mạng như “Tuần Huyết Kinh” này.

Sau khi vận chuyển công pháp, có thể tăng thêm ba thành lực lượng cho người sử dụng.

Kết hợp với “Lực Sĩ Di Sơn Kinh” thì càng tương trợ lẫn nhau.

Nhưng tác dụng phụ là sẽ kích thích tim đập, máu lưu thông nhanh hơn.

Nếu sử dụng trong thời gian dài, cuối cùng sẽ bị nổ tan xác mà chết.

Đại Minh thấy Ô Lỗ Khắc Tô chậm rãi đi đến, hắn nắm chặt cây rìu nặng trong tay, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chăm chú.

Khoảnh khắc này, cảm giác mà Ô Lỗ Khắc Tô mang lại cho Đại Minh đã vượt qua cả mãnh hổ nơi rừng núi.

Cơ bắp toàn thân Đại Minh căng cứng, lông tơ dựng đứng.

Một cảm giác sinh tử lan tỏa trong lòng hắn.

Đại Minh có linh cảm.

Trận đấu này, hắn có thể sẽ chết.

Ý nghĩ này vừa mới nảy ra, Đại Minh hít sâu một hơi, nhắm chặt hai mắt, hai chân dang rộng.

Hắn như trở về khu rừng ở phía nam thành Dur Hàng.

Xung quanh hắn toàn là những cây cổ thụ cao ngút, không có ai.

Chỉ có cây!

Đại Minh từ từ mở mắt, cảm giác sinh tử vừa mới dâng lên đã tan biến như khói mây.

Trong lòng hắn có thêm một chút linh ngộ.

Người và cây hình như cũng chẳng khác gì nhau.

Một nhát rìu chém xuống.

Đều sẽ chết.

Trên tường thành.

Hoàng Tam và những người khác cảm nhận được sự thay đổi của Ô Lỗ Khắc Tô, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Công tử...”

Hoàng Tam giọng có chút căng thẳng gọi.

Đại Minh thực sự có thể sẽ chết!

Trần Diệp ánh mắt bình tĩnh nhìn lồi đài, hấn quay đầu, lấy từ trên người của một tên lính canh thành bên cạnh một cây cung mạnh.

Dòng chữ “Chủ của trăm binh” hiện ra!

Trần Diệp thành thạo gắn tên, kéo cung, động tác như một danh gia đã đắm chìm trong thuật bắn cung hàng chục năm.

Tiên thiên chi khí trong đàn điền khuấy động, tràn vào mũi tên.

Trần Diệp kéo căng cây cung lớn, nhắm mũi tên vào Ô Lỗ Khắc Tô.

Đại Minh là đứa trẻ đầu tiên gọi Trần Diệp là cha kể từ khi Trần Diệp đến thế giới dị này.

Trong lòng Trần Diệp, địa vị của Đại Minh rất quan trọng.

Cùng lúc đó.

Ô Lỗ Khắc Tô dần dần đi đến trước mặt Đại Minh cách hai trượng.

Thân thể hấn phình to, cơ bắp nổi lên, còn to lớn hơn cả Đại Minh.

“Ngươi...”

“Chỉ có một chiêu cơ hội.”

Ô Lỗ Khắc Tô giọng hơi khàn nói.

Trên khuôn mặt sâu mắt cao mũi của hấn đầy những mạch máu nổi lên, trông vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Lời vừa dứt.

Thân ảnh của Ô Lỗ Khắc Tô loáng một cái.

Một đạo đao quang sáng loáng vụt qua.

Đạo đao quang này sáng chói lóa, lấp lánh như vì sao!

“A!”

Đại Minh mắt đỏ ngầu, miệng phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Hắn đạp mạnh hai chân xuống đất, ngón chân bám chặt lấy mặt đất.

“Chặt cây, chú ý lực từ mặt đất.”

“Không được dùng sức bừa bãi, phải mượn lực của eo, còn có lực của bắp chân.”

“Có như vậy mới có thể chặt được cây to mà không bị mệt.”

Giọng nói của nhạc phụ Trương Long vang lên bên tai Đại Minh.

“Phụt!” Một tiếng.

Chiếc áo gấm màu xanh mà Đại Minh đang mặc trên người đột nhiên nổ tung.

Cơ bắp trên cơ thể hắn mạnh mẽ như sắt thép ép nát quần áo, lộ ra ngoài.

“A!”

Đại Minh hai tay nắm chặt cây rìu nặng, dồn toàn bộ sức mạnh của mình vào nhát chém này.

Nhát chém này mang theo khí thế như muốn đập nát núi sông, dũng mãnh tiến tới.

Đại Minh không có bất kỳ đường lui nào.

Lui bước đồng nghĩa với chết!

Ban đầu Đại Minh thắng hai trận, đã giúp Hùng Sơn giành được giải nhất tộc tỷ.

Hắn có thể lựa chọn bỏ quyền.

Nhưng Đại Minh muốn thử sức.

Hắn muốn xem thử sức mạnh của mình lớn đến mức nào.

Đại Minh không hề ngốc.

Khi còn ở Dur Hàng.

Khi hắn có thể dễ dàng nhắc bổng một tảng đá khổng lồ mà người thường không thể nhắc nổi, hắn đã biết mình không hề bình thường.

Nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn chặt cây.

Bởi vì chặt cây có thể bù đắp gia dụng.

Đại Minh cũng muốn đóng góp một phần sức lực cho Dục Anh Đường.

Dù rằng sức lực này chẳng đáng là gì.

Nhưng bây giờ.

Đại Minh chỉ muốn thử xem sức mạnh của mình lớn đến mức nào.

“A!”

Đại Minh găm thét, cây rìu nặng trong tay hắn hết sức chém về phía Ô Lỗ Khắc Tô.

Ô Lỗ Khắc Tô vẻ mặt dữ tợn, “Lực Sĩ Di Sơn Kinh”, “Tuần Huyết Kinh” được hắn vận chuyển đến cực hạn.

Chết đi cho ta!

Ô Lỗ Khắc Tô gào thét trong lòng.

“Đang!” Một tiếng.

Rìu nặng và đao dài va chạm.

Hai bóng người lướt qua nhau.

Chương 498: Dũng sĩ đệ nhất Đại Liêu!

“Choang!” Một tiếng vang lớn.

Trọng phủ và trường đao va chạm.

Hai bóng người lướt qua nhau.

Ngay khoảnh khắc Đại Minh và Ô Lỗ Khắc Tô giao chiến, tất cả mọi người trên khán đài đều đứng bật dậy.

Hùng Sơn với vẻ mặt căng thẳng, chăm chú nhìn chăm chăm vào võ đài, lòng bàn tay nắm chặt toàn là mồ hôi.

Sắc mặt của Tam vương tử Gia Luật Cảnh cũng xấu đến cực điểm.

Chuyện gì vậy?

Hắn đâu có muốn Đại Minh chết!

Trên tường thành của Vương thành.

Khóe miệng Trần Diệp khẽ cong lên, đặt chiếc cung mạnh trong tay xuống.

Hoàng Tam và những người khác chú ý đến hành động của Trần Diệp, trong lòng kinh hãi.

Khoảng cách khá xa, họ vẫn chưa nhìn rõ ai thắng ai thua.

Công tử buông cung, chẳng lẽ Đại Minh thắng rồi?

Trên võ đài.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống trầm tựa sấm rền vang khắp xung quanh.

Đại Minh với vẻ mặt nghiêm túc, mím chặt môi, đứng thẳng tắp, cánh tay phải to khỏe cầm trọng phủ, lưỡi phủ hướng xuống.

Vài giọt chất lỏng không rõ từ đâu theo lưỡi phủ nhỏ xuống, rơi trên võ đài ầm ầm có chút đỏ.

Ô Lỗ Khắc Tô đứng sau lưng Đại Minh, cũng cầm đao bằng tay phải, vẻ mặt nghiêm nghị.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Thổi tung chiếc áo gấm rách bươm của Đại Minh, những mảnh vải màu xanh lay động theo gió, để lộ chiếc bùa bình an bằng dây đỏ trên cổ Đại Minh.

Ô Lỗ Khắc Tô ngẩn ngơ đứng yên.

Lúc này, những người trên khán đài mới chú ý đến một điều.

Đồng tử của họ đột ngột co lại, trừng to mắt.

Chỉ thấy thanh đao trong tay phải của Ô Lỗ Khắc Tô chỉ còn một nửa, nửa kia đã biến mất không dấu vết.

Gió nhẹ thoảng qua.

“Bịch...” một tiếng.

Ô Lỗ Khắc Tô ngã xuống võ đài.

Những người mất tinh chú ý thấy, trên cơ thể Ô Lỗ Khắc Tô có thêm một vết đỏ từ vai trái đến hông phải.

Một lượng lớn máu tươi theo vết đỏ đó chảy ra.

Trong chớp mắt, thi thể của Ô Lỗ Khắc Tô đã ngâm mình trong vũng máu.

“Hừ...”

Đại Minh thở ra một hơi dài, trên khuôn mặt thật thà chất phác lộ ra vẻ mệt mỏi.

Vừa rồi, Đại Minh cảm thấy mình đã dốc hết toàn bộ sức lực.

Chém một nhát phủ, hắn cảm thấy tinh thần và sức lực của mình đều cạn kiệt.

Cơn gió mát lạnh thổi qua.

Lúc này Đại Minh mới cảm nhận được một chút lạnh lẽo.

Hắn phản ứng lại, sắc mặt hơi thay đổi, tay trái sờ vào ngực.

Sờ thấy thứ quen thuộc đó, trong lòng Đại Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, phó thống lĩnh thị vệ dưới võ đài cao giọng hô: “Võ tĩ võ đài!”

“Người chiến thắng: Trần Đại Minh!”

Lời vừa dứt.

Đám thị vệ mặc giáp đen bảo vệ xung quanh, nhìn ra xa không thấy bờ bến, đồng loạt hô to: “Trần Đại Minh!”

“Trần Đại Minh!”

“Trần Đại Minh!”

“...”

Thanh thế to lớn khiến Đại Minh giật mình.

Sau khi phản ứng kịp, hắn đưa tay gãi đầu, trên khuôn mặt thật thà chất phác lộ ra một nụ cười ngốc nghếch.

Đại Minh ngẩng đầu nhìn về phía khán đài và Hùng Sơn, hai người nhìn nhau.

“Đại ca, ta thắng rồi!”

Đại Minh mỉm cười, dùng khẩu hình để biểu thị.

Thấy Đại Minh bình an vô sự, trái tim đang treo lơ lửng của Hùng Sơn cuối cùng cũng hạ xuống, hắn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

“Hay, hay, hay!”

Hùng Sơn cũng dùng khẩu hình, trên gương mặt thô kệch lộ ra nụ cười lớn.

Đại Minh liên tiếp giành được quán quân trong hai cuộc thi cưỡi ngựa và võ đài.

E rằng danh hiệu dũng sĩ đệ nhất Đại Liêu sẽ rơi vào tay Đại Minh.

Hùng Sơn trầm nghĩ.

Ngay sau đó, vẻ mặt của hắn trở nên có chút kỳ quái.

Hai ngày trước, Đại Minh vừa đánh cược với hắn.

Nếu Đại Minh giành được quán quân trong cuộc tỉ thí của người Đại Liêu, hắn sẽ nợ Đại Minh một căn nhà.

Nghĩ đến đây.

Hùng Sơn không khỏi đau đầu.

Hồng bát, thật sự dễ cho Đại Minh thắng rồi.

Một căn nhà lớn bằng phủ Tĩnh vương...

Đúng là khó tìm.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống trên khán đài càng lúc càng dữ dội.

Những binh sĩ đánh trống như phát điên, ra sức gõ vào chiếc trống da trâu.

Cuộc tỉ thí của người Đại Liêu là một sự kiện lớn diễn ra 5 năm một lần.

Là sân khấu để tất cả những dũng sĩ Đại Liêu tranh tài.

Giờ đây, quán quân của cuộc thi đã ra đời.

Họ đang dâng lên sự kính trọng cao cả đối với dũng sĩ đệ nhất Đại Liêu.

“Trần Đại Minh!”

“Trần Đại Minh!”

“...”

Đội quân Thiên Lang tinh nhuệ nhất của nước Liêu cũng hò hét cổ vũ cho Đại Minh.

Đây là vinh dự mà dũng sĩ xứng đáng được nhận!

Đại Minh cảm nhận được bầu không khí này, cơ thể có chút nóng lên.

Trong lòng càng thêm kích động.

Một cảm giác chưa từng có bỗng trào dâng trong tâm trí Đại Minh.

Vào khoảnh khắc này, Đại Minh bỗng nhiên hiểu được thế nào là vinh dự.

Hắn giơ cao chiếc phủ sắt trong tay, vung vẩy cánh tay theo tiếng hô.

Lúc này, võ đài không chỉ là võ đài.

Mà còn là sân khấu của riêng Đại Minh.

Được đáp lại, cảm xúc của đám binh sĩ Thiên Lang càng trở nên cuồng nhiệt.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất có thể sau này Đại Minh sẽ trở thành thống lĩnh của họ.

Được làm thuộc hạ của dũng sĩ đệ nhất Đại Liêu cũng là một vinh dự đối với họ!

Trên tường thành của Vương thành.

Hoàng Tam và những người khác nhìn Đại Minh giờ cao trọng phủ, đáp lại đám binh sĩ xung quanh, khoe miệng không khỏi cong lên.

Ba người họ luôn âm thầm bảo vệ Đại Minh.

Hộ tống suốt chặng đường.

Tận mắt nhìn thấy Đại Minh từ một tên nhóc mới ra giang hồ, trở nên chững chạc và trưởng thành.

Hiện tại càng chứng kiến Đại Minh giành được quán quân trong cuộc thi võ đài của người Đại Liêu.

Điều này khiến Hoàng Tam và những người khác có một cảm giác đặc biệt như đang nuôi dưỡng Đại Minh.

“Tặc tặc...”

“Đúng là hổ phụ sinh hổ tử mà.” Hà Ngũ cảm thán, không để lộ thanh âm mà nịnh nọt một câu.

Nghe thấy lời nịnh nọt này, Trần Nhị suýt chút nữa bật cười.

Nịnh nọt gì mà chẳng có chút trình độ nào.

Hoàng Tam liếc nhìn Hà Ngũ.

Trần Diệp đứng trên tường thành, không để ý đến Hà Ngũ.

Hắn nhìn Đại Minh trên võ đài, ánh mắt có chút phức tạp.

Những ký ức trong quá khứ không tự chủ được hiện lên trước mắt Trần Diệp.

“Cha, ta đói...”

“Đừng có gọi bậy bạ, cẩn thận ta đánh ngươi bây giờ!”

“Cha, ta đói.”

“Xì, sao người cũng đi theo đến đây?”

“Cha, ta đói...”

“Sao người cũng đi theo, lần sau đừng có đi theo ta nữa!”

“Sau này người sẽ theo họ Trần của ta, gọi là Trần Đại Minh!”

“Hy vọng sau khi người lớn lên, có thể thông minh hơn một chút.”

Những cuộc đối thoại trong quá khứ, Trần Diệp vẫn còn nhớ như in.

Hai năm trước, tại một viện nhỏ trong nhà nuôi trẻ, tường trắng ngói xanh.

Lúc đó, Đại Minh vẫn mặc một bộ quần áo rách rưới, cả người bốc mùi hôi thối.

Giờ đây, hơn hai năm đã trôi qua.

Thân hình Đại Minh cường tráng, đã có thể đứng trên võ đài của cuộc thi võ thuật Đại Liêu và giành được quán quân.

Trong lòng Trần Diệp có chút vui mừng.

Nhưng phần nhiều vẫn là bất đắc dĩ.

“Hãy...”

Trần Diệp khẽ thở dài.

Ý định ban đầu của hắn chỉ là muốn Đại Minh sống một cuộc đời bình yên.

Làm tiểu phu, cưới một người vợ hiền, sống hết quãng đời còn lại một cách bình an.

Nhưng bây giờ...

Trần Diệp chăm chú nhìn Đại Minh, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Khi người đã thấy ánh sáng, làm sao người có thể chịu đựng được bóng tối?

Trên võ đài, Đại Minh giờ cao trọng phủ, trên khuôn mặt thật thà tràn ngập sự kích động và vui sướng.

Hắn vung vẩy cánh tay, hô to đáp lại đám binh sĩ Thiên Lang.

Vào khoảnh khắc này, dường như Đại Minh đã trở thành trung tâm của thế giới.

Gió nhẹ thoảng qua.

Thảo nguyên bao la bát ngát bị gió thổi lay động, từng đợt sóng xanh cuộn trào.

Bầu không khí xung quanh võ đài đạt đến đỉnh điểm.

Gió lướt qua đám binh sĩ, vượt qua võ đài, đến bên rìa Vương thành, nhẹ nhàng thổi tung vạt áo trắng của Trần Diệp.

Ánh mắt Trần Diệp bình tĩnh, sự phức tạp trong đôi mắt dần biến thành sự vui mừng.

Là một người cha.

Hắn có thể làm được không nhiều.

Nhưng ủng hộ hài tử của mình làm những việc chúng muốn làm...

Điều này, Trần Diệp vẫn có thể làm được.

Chương 499: Phó đô thống quân Phạt Vũ?

“Truyền, Trần Đại Minh yết kiến!”

Trên đài cao, thống lĩnh thị vệ lớn tiếng hô to.

Tiếng trống dày đặc dần ngừng lại.

Đại Minh nở nụ cười, cầm chiếc rìu nặng nhảy xuống võ đài và lao về phía đài cao.

“Này, rìu!”

Phó thống lĩnh thị vệ bên cạnh vội vàng nhắc nhở Đại Minh.

Làm sao có thể mang theo vũ khí khi diện kiến hoàng đế.

Đại Minh vỗ trán, nhe răng, đưa chiếc rìu sắt cho phó thống lĩnh thị vệ: “Cảm ơn nhé!”

Phó thống lĩnh thị vệ theo bản năng nhận lấy chiếc rìu nặng.

Đại Minh buông tay, chiếc rìu rơi vào tay hắn.

Phó thống lĩnh thị vệ loạng choạng tại chỗ, sắc mặt đỏ bừng.

Mẹ nó, nhìn thẳng nhóc này vung nhẹ nhàng như vậy, không ngờ chiếc rìu lại nặng đến thế.

Phó thống lĩnh thị vệ vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn Đại Minh không khỏi thêm phần kính trọng.

Người Đại Liêu luôn tôn sùng kẻ mạnh!

“Truyền!”

“Trần Đại Minh yết kiến!”

Thống lĩnh thị vệ lại hô một tiếng.

“Mau đi đi, đừng để hoàng đế chờ lâu.”

Phó thống lĩnh thị vệ dựng chiếc rìu xuống đất, thân thiện nhắc nhở Đại Minh.

“Được!”

Đại Minh gạt đầu mạnh mẽ, lao thẳng về phía đài cao.

Đến trên đài cao.

Hoàng đế Đại Liêu Gia Luật Hồng Nhiệt, nguyên soái Gia Luật Hồng Thái, các hoàng tử và tướng lĩnh Đại Liêu, tất cả đều chăm chú nhìn Đại Minh.

Quán quân võ tể mới mười hai tuổi.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Đại Liêu.

Đại Minh đón lấy ánh mắt của mọi người, đi đến trung tâm, trước tiên mỉm cười với Hùng Sơn.

Sau đó Đại Minh quay đầu nhìn Gia Luật Hồng Nhiệt, khẽ mỉm cười.

Gia Luật Hồng Nhiệt sững sờ, sau đó cười sáng khoái.

“Hahahaha...”

Hắn không tức giận, ngược lại ánh mắt nhìn Đại Minh tràn đầy sự tán thưởng.

“Tốt!”

“Không hổ là anh hùng tuổi trẻ.”

“Ban rượu!”

Gia Luật Hồng Nhiệt vui vẻ.

Thống lĩnh thị vệ bên cạnh cúi người rót một ly rượu, đưa đến trước mặt Đại Minh.

Đại Minh nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, giọng ngây ngô nói: “Tạ ơn hoàng đế!”

Mọi người xung quanh nhìn Đại Minh với ánh mắt phức tạp.

Các tướng lĩnh Đại Liêu từng người một ánh mắt rực lửa, như những con chó sói, hận không thể nuốt chửng Đại Minh.

Các hoàng tử khác thì sắc mặt đen như đáy nồi, biểu cảm khó coi.

Tam hoàng tử Gia Luật Cảnh lại có vẻ mặt tươi cười.

Rõ ràng hấn thua, nhưng vẫn nở nụ cười.

Đối với Gia Luật Cảnh mà nói.

Ai thua ai thắng còn chưa chắc đâu!

Chỉ có người cười đến cuối cùng, mới là kẻ chiến thắng.

Đợi Đại Minh uống rượu xong.

Gia Luật Hồng Nhiệt đang ngồi ở vị trí chủ tọa đột nhiên thở ra, trầm giọng nói: “Gia Luật Sơn, Trần Đại Minh tiếp chỉ!”

Nghe thấy lời này, Hùng Sơn vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bước nhanh đến bên cạnh Đại Minh.

Hùng Sơn kéo Đại Minh một cái, ra hiệu cho Đại Minh cùng hấn quỳ một gối xuống.

Hai người quỳ một gối, chuẩn bị nhận chỉ.

Các hoàng tử còn lại biểu cảm phức tạp, thở dài một tiếng.

Phụ hoàng sắp ban chỉ rồi.

Trận chiến đoạt đích này, bọn họ đã thua ngay từ vạch xuất phát.

Gia Luật Hồng Nhiệt ánh mắt như chim ưng, nhìn chăm chăm Hùng Sơn và Đại Minh.

Hắn trầm giọng nói: “Năm nay tộc tử, Gia Luật Sơn ba trận toàn thắng!”

“Nên là người chiến thắng tộc tử!”

“Nghĩa đệ của hắn Trần Đại Minh giành được quán quân cưỡi ngựa, quán quân võ đấu, dũng mãnh vô song!”

“Trẫm nay phong cho hai người làm chính, phó đô thống quân Phật Vũ!”

“Phong Trần Đại Minh làm đệ nhất dũng sĩ Đại Liêu!”

Nói xong, Gia Luật Hồng Nhiệt tháo từ bên hông xuống một chiếc dao găm được chế tác hoàn toàn bằng vàng, trên khắc hoa văn phức tạp.

Hắn đưa cho thống lĩnh thị vệ bên cạnh.

“Trần Đại Minh, trẫm ban cho người kim đao hộ thân.”

“Sau này, người phải phò tá Gia Luật Sơn thật tốt, vì Đại Liêu của ta công thành lũy, lập nhiều chiến công!”

Ánh mắt Gia Luật Hồng Nhiệt nhìn Đại Minh tràn đầy sự tán thưởng.

Đại Minh đang quỳ một gối ở trung tâm nghe thấy ý chỉ của Gia Luật Hồng Nhiệt, sững sờ tại chỗ.

Phật Vũ...

Quân Phật Vũ?

Vì Đại Liêu công thành lũy, lập nhiều chiến công?

Trên khuôn mặt ngây ngô thật thà của Đại Minh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hùng Sơn bên cạnh hơi cúi đầu, trong lòng thở dài một tiếng.

Cuối cùng...

Vẫn đi đến bước này rồi sao?

Hùng Sơn tâm trạng phức tạp.

“Nhi thần tiếp chỉ!”

Hùng Sơn trầm giọng nói.

Thống lĩnh thị vệ cầm kim đao được ban, chậm rãi đi đến trước mặt Đại Minh.

Hắn thấy Đại Minh ngây ngẩn, không động đậy, tưởng rằng Đại Minh bị phần thưởng này dọa sợ.

Thống lĩnh thị vệ cho Đại Minh một ánh mắt, ra hiệu cho hắn nhận chỉ tạ ơn.

Đại Minh bừng tỉnh, ánh mắt sáng rõ, trên khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Hắn hít sâu một hơi, miệng hơi mở ra.

Ngay khi Đại Minh định nói gì đó.

Một giọng nói vang lên.

“Phụ hoàng!”

“Nhi thần có dị nghị!”

Nghe thấy giọng nói này, mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy tam hoàng tử Gia Luật Cảnh đứng dậy khỏi chỗ ngồi, trên mặt mang theo vẻ tức giận bất bình.

Gia Luật Hồng Nhiệt liếc nhìn tam nhi tử của mình, thân nhiên nói: “Ồ?”

“Có dị nghị gì?”

Tam hoàng tử bước nhanh ra, đi đến trung tâm, chấp tay cung kính nói: “Phụ hoàng.”

“Nhi thần muốn hỏi một câu.”

“Người xuất thân từ Đại Vũ, có thể làm đệ nhất dũng sĩ Đại Liêu không?”

Lời này vừa dứt, cả trường im lặng trong chốc lát.

Các hoàng tử khác xung quanh kinh ngạc nhìn Gia Luật Cảnh.

Bình thường Gia Luật Cảnh trước mặt phụ hoàng đều cung kính lễ phép.

Sao hôm nay lại dám chất vấn phụ hoàng?

Hùng Sơn đang quỳ một gối ở bên cạnh nhú mày.

Không biết vì sao, trong lòng hắn dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Gia Luật Hồng Nhiệt ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Chỉ cần trung thành với Đại Liêu của ta, sao phải bàn đến xuất thân?”

Nghe thấy lời này, Gia Luật Cảnh gật đầu.

“Phụ hoàng nói đúng.”

Gia Luật Cảnh quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Đại Minh.

“Nhưng, thưa phụ hoàng...”

“Nếu nói rằng, người này là hậu duệ Điện thị Đại Vũ thì sao?”

Lời này vừa dứt, các tướng lĩnh Đại Liêu có mặt tại đó đều đứng bật dậy.

Hậu duệ Điền thị Đại Vũ!

Nghe thấy sáu chữ này, biểu cảm của họ trở nên vô cùng dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu.

Gia Luật Hồng Nhiệt ánh mắt hơi trầm xuống: “Cảnh Nhi, ý của ngươi là...”

“Trần Đại Minh là hậu duệ Điền thị Đại Vũ?”

Gia Luật Cảnh quay người lại, trên mặt nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Hắn chỉ vào Đại Minh nói: “Hắn chính là hậu duệ Điền thị Đại Vũ!”

“Ngươi nói bậy!”

Hùng Sơn từ dưới đất đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Gia Luật Cảnh: “Đại Minh xuất thân từ Dục Anh Đường, huyện Dư Hàng, phủ Lâm An.”

“Tam ca, có phải ngươi uống nhiều rồi không?”

Gia Luật Cảnh vu khống Đại Minh.

Hùng Sơn không khách khí chất vấn.

Gia Luật Cảnh nhìn Hùng Sơn, cười lạnh nói: “Lục đệ.”

“Ngươi vẫn còn quá trẻ.”

“Ngươi bị người ta lừa rồi!”

Nói xong, Gia Luật Cảnh cung kính hành lễ nói: “Phụ hoàng, nhi thần không phải nói suông.”

“Nhi thần có bằng chứng có thể chứng minh Trần Đại Minh là hậu duệ Điền thị Đại Vũ!”

Đại Minh cũng từ dưới đất đứng lên, có chút mơ màng.

Hậu duệ Điền thị Đại Vũ?

Hắn ngẩn ngơ sững sờ.

Ký ức trước mười tuổi của Đại Minh rất mơ hồ.

Hắn cũng không nhớ xuất thân của mình.

Chỉ biết rằng Trần Diệp đã cứu mang hắn.

Lời nói của Gia Luật Cảnh cũng khiến Đại Minh bối rối.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến dây chuyền nanh hổ.

“Phụ hoàng, xin hãy để nhi thần chứng minh!”

Gia Luật Cảnh quỳ một gối xuống, khấn cầu.

Hoàng đế Đại Liêu Gia Luật Hồng Nhiệt hơi nhíu mày.

Đại Minh vừa được hắn phong làm đệ nhất dũng sĩ Đại Liêu, quan phong phó đô thống quân Phạt Vũ.

Bây giờ chỉ vì lời nói của một hoàng tử, để Đại Minh chịu điều tra.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Đại Liêu còn gì uy tín?

Ngay khi Gia Luật Hồng Nhiệt định từ chối, nguyên soái Gia Luật Hồng Thái cầm một chiếc khăn tay, lau đôi bàn tay đầy dầu mỡ: “Hoàng đế, tam hoàng tử không phải là người ăn nói bừa bãi.”

“Việc này liên quan đến Điền thị Đại Vũ...”

“Chi bằng hãy để tam hoàng tử chứng minh một phen, nếu sai, rồi xử tội hắn cũng không muộn.”

Chương 500: Bằng chứng như núi!

Da Luật Hồng Niếp nhìn về phía Da Luật Hồng Thái đang ngồi bên trái hắn.

Da Luật Hồng Thái sắc mặt bình tĩnh, tóc hoa râm.

Khoé miệng hắn vẫn còn dính dầu mỡ của đùi cừu nướng.

“Nếu nguyên soái thay người lên tiếng, vậy hãy tra xét đi.”

Da Luật Hồng Niếp phát tay, ra hiệu cho Tam hoàng tử chứng minh.

Ở Đại Liêu, Da Luật Hồng Thái chính là tồn tại như thần chiến tranh.

Nếu hắn lên tiếng, việc điều tra Đại Minh truyền đến quân đội cũng sẽ không khiến các binh sĩ quá phản cảm.

Huống chi, nếu Tam hoàng tử dám nhảy ra nói như vậy.

Chắc chắn hắn có chỗ dựa.

Da Luật Hồng Niếp rất quen thuộc với tính tình của các nhi tử.

“Tạ ơn phụ hoàng!”

Trên mặt Da Luật Cảnh hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn nhìn về phía Đại Minh vẫn đang ngơ ngác, vỗ tay hai cái.

Khuất Nhã Trát, người bị Đại Minh chặt đứt một cánh tay, bước ra khỏi chỗ ngồi.

Sắc mặt hần tái nhợt, không có chút huyết sắc.

“Phụ hoàng, Khuất Nhã Trát từng du lịch Đại Võ, may mắn được nhìn thấy và cầm chơi chiếc vòng cổ răng hổ, biểu tượng cho sự dũng mãnh của Đại Võ.”

Da Luật Cảnh giải thích.

Nghe thấy bốn chữ “vòng cổ răng hổ”, Hùng Sơn và Đại Minh đồng thời chấn động.

Vòng cổ răng hổ!

Hùng Sơn bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, sắc mặt đại biến.

Hắn cũng nghe nói qua, ở Đại Võ, cứ ba năm một lần sẽ tổ chức một cuộc thi đấu quân sự, chỉ có người nào dũng mãnh nhất mới được ban tặng vòng cổ răng hổ.

Đây là biểu tượng cho sự vinh dự.

Trước đây hắn chỉ nghe nói, nhưng chưa từng thấy tận mắt.

Hùng Sơn hơi nheo mắt lại.

Hắn từng thấy chiếc vòng cổ răng hổ mà Tú Tú tặng cho Đại Minh.

Nhưng lúc đó hắn không nhìn kỹ, cũng không liên tưởng đến cuộc thi đấu quân sự của Đại Võ.

Bây giờ nghe Da Luật Cảnh nói vậy, Hùng Sơn lập tức cảm thấy không ổn.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Hùng Sơn cảm thấy không hợp lý.

Tú Tú chẳng qua chỉ là nữ nhi của tri phủ Kinh Châu.

Vòng cổ răng hổ nàng tặng cho Đại Minh làm sao có thể liên quan đến vòng cổ của cuộc thi đấu quân sự Đại Võ.

Bước chân của Khuất Nhã Trát hướng về phía Đại Minh, dáng vẻ lão đảo.

Da Luật Cảnh cũng chăm chú nhìn chăm chăm Đại Minh.

“Trong ngực ngươi có một chiếc vòng cổ răng hổ đúng không?” Da Luật Cảnh lạnh giọng nói.

Đại Minh nhú mày, lùi lại một bước: “Chiếc vòng cổ này là bạn ta tặng cho ta.”

“Không phải chiếc vòng cổ mà các ngươi nói.”

“Hừ hừ... có phải hay không, lấy ra xem sẽ biết.”

Da Luật Cảnh cười lạnh nói.

Khuất Nhã Trát đi đến trước mặt Đại Minh.

Hắn đối diện với ánh mắt có chút tức giận của Đại Minh, trong lòng run sợ.

Khuất Nhã Trát lại nhớ đến nhát rìu của Đại Minh, cơ thể không khỏi run rẩy.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn Da Luật Cảnh.

“Tam vương gia, chiếc vòng cổ đó ở trong ngực hắn!”

“Lúc thuộc hạ giao thủ với hắn, đã sờ thấy.”

Thấy Khuất Nhã Trát sợ hãi không dám tiến lên, Da Luật Cảnh ở trong lòng mừng hắn là đồ phế vật.

“Là hay không phải, nhìn một cái sẽ biết.”

“Trần Đại Minh, chẳng lẽ ngươi không dám lấy ra cho chúng ta xem sao?”

Đôi mắt Da Luật Cảnh sắc bén, trầm giọng hỏi.

Đại Minh nắm chặt nắm đấm, trong lòng tức giận.

Vòng cổ răng hổ là di vật của Tú Tú.

Không phải là chiếc vòng cổ mà bọn họ nói.

Đại Minh hít sâu một hơi, từ biểu cảm trên khuôn mặt của những người xung quanh, nhìn ra chuyện này rất nghiêm trọng.

Hắn không muốn liên lụy đến Hùng Sơn, đưa tay phải sờ vào trong ngực.

Một cái túi gấm màu đỏ được Đại Minh lấy ra.

Đại Minh không nói gì, nhẹ nhàng lấy vòng cổ răng hổ ra.

Hắn giơ cao chiếc vòng cổ trong tay, lớn tiếng nói: “Các người nhìn cho rõ.”

“Đây là chiếc vòng cổ mà các người nói sao?”

Đại Minh nắm chặt sợi dây màu đỏ được xen lẫn kim tuyến.

Ba chiếc răng hổ màu hổ phách dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng lấp lánh, những đường vân được khắc trên đó phức tạp và tinh xảo.

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn chăm chăm vào chiếc vòng cổ răng hổ trong tay Đại Minh.

Một lớn hai nhỏ, ba chiếc răng hổ được mài nhẵn bóng như ngọc nằm trên cổ tay của Đại Minh.

Vừa nhìn đã biết vô cùng quý giá.

Trong nháy mắt.

Trên đài cao yên tĩnh lại.

Đám tướng lĩnh Đại Liêu trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc vòng cổ răng hổ, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp.

Da Luật Hồng Niếp nhìn kĩ, biểu cảm lập tức âm trầm xuống.

“Nhìn đi!”

“Đây là chiếc vòng cổ mà các người nói sao?”

Trong lòng Đại Minh cũng đầy lửa giận, lớn tiếng quát.

Cái chết của Tú Tú vẫn luôn là nỗi đau của hắn.

Vậy mà đám người này lại nghi ngờ hắn!

Nghe thấy tiếng hét của Đại Minh.

Da Luật Cảnh thu ánh mắt từ chiếc vòng cổ rằng hồ lại, không nhịn được cười hai tiếng.

“Ha ha ha ha...”

Tiếng cười của hắn vang vọng trên đài cao.

Cười một lúc.

Da Luật Cảnh ngừng cười, ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh nói: “Nhân chứng vật chứng đều có!”

“Bằng chứng như núi!”

“Người đâu!”

Da Luật Cảnh lớn tiếng quát: “Bắt lấy tên người Điền thị Đại Võ này!”

Người thống lĩnh thị vệ đứng bên cạnh Da Luật Hồng Niếp liếc nhìn sắc mặt của hoàng đế.

Hắn hiểu ý, lên tiếng quát: “Bắt lấy hắn!”

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Một loạt âm thanh rút đao vang lên.

Đám thị vệ xung quanh đều rút đao xông lên, vây Đại Minh vào giữa.

Thấy cảnh tượng này, vẻ mặt tức giận của Đại Minh biến thành sùng sốt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hùng Sơn ở một bên trong lòng căng thẳng.

Mặc dù hắn chưa từng thấy vòng cổ răng hổ của cuộc thi đấu quân sự Đại Võ, nhưng thấy ánh mắt như muốn phun lửa của đám tướng lĩnh Đại Liêu, trong lòng đã hiểu rõ.

Làm sao có thể!

Nữ nhi của tri phủ Kinh Châu làm sao có thể tặng được vòng cổ răng hổ.

Hùng Sơn không kịp nghĩ nhiều, quỳ một gối xuống nói: “Phụ hoàng, chắc chắn chuyện này có hiểu lầm!”

“Đại Minh là huynh đệ kết nghĩa của nhi thần, hắn thực sự xuất thân từ Dư Hàng Dục Anh Đường.”

“Cha của hắn là...”

“Hiểu lầm?”

Trên mặt Da Luật Cảnh mang theo nụ cười lạnh, lên tiếng cắt đứt lời Hùng Sơn: “Nhân chứng vật chứng đều có.”

“Hắn chính là người Điền thị Đại Võ.”

“Lục đệ, ngươi thật là to gan!”

“Vậy mà dám kết nghĩa với người Điền thị!”

Da Luật Cảnh nắm bắt cơ hội, quyết muốn đạp Hùng Sơn xuống đáy vực.

Trận chiến giành ngôi vị thái tử này, hắn mới là người chiến thắng cuối cùng!

“Đại Liêu của chúng ta vì Điền thị mà đã chết bao nhiêu tướng sĩ?”

“Vậy mà ngươi lại kết nghĩa với con cháu của Điền thị!”

“Người nói chuyện này có ẩn tình khác, nói hấn xuất thân từ Dục Anh Đường?”

“Một đứa trẻ xuất thân từ Dục Anh Đường, mười hai tuổi có thể có thực lực như vậy, liên tiếp giành được quán quân trong cả hai cuộc thi cưỡi ngựa và thi đấu võ đài?”

Da Luật Cảnh nhìn Hùng Sơn, lạnh giọng nói: “Lục đệ, lục đệ!”

“Người rời nhà nhiều năm, chạy đến Đại Võ lâu như vậy, người còn nhớ mình họ gì không?”

Hùng Sơn bỗng nhiên đứng dậy, trừng mắt nhìn Da Luật Cảnh.

“Tam ca, có một số lời, người đừng nói bậy.”

Trong mắt Hùng Sơn cũng mang theo ý lạnh.

Hắn cũng xem như đã nhìn ra.

Da Luật Cảnh không chỉ tính kế Đại Minh, mà còn muốn đặt hấn vào chỗ chết.

“Vòng cổ răng hổ của Đại Võ...”

Đại Liêu nguyên soái Da Luật Hồng Thái chậm rãi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Bước chân của hắn vững vàng, bước qua chỗ ngồi hướng về phía Đại Minh.

Mặc dù Da Luật Hồng Thái tóc đã hoa râu, nhưng cơ thể vẫn cường tráng, ánh mắt sáng ngời.

“Tránh ra cho lão phu!”

Da Luật Hồng Thái đẩy mạnh đám thị vệ đang vây quanh Đại Minh.

“Nguyên soái!”

“Hắn là người Điền thị Đại Võ.”

Người thống lĩnh thị vệ nhắc nhở.

Da Luật Hồng Thái liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Nếu lão phu bị tiểu tử này làm bị thương, thì bao nhiêu năm nay coi như sống uổng phí.”

Nói xong, Da Luật Hồng Thái đi đến trước mặt Đại Minh.

Hắn nắm lấy cổ tay của Đại Minh, kéo tay của Đại Minh lại gần.

Da Luật Hồng Thái chăm chú nhìn chiếc vòng cổ răng hổ trong tay Đại Minh.

“Ha ha...”

“Vòng cổ của cuộc thi đấu quân sự Đại Võ bình thường chẳng qua chỉ có một chiếc răng hổ.”

“Vậy mà trên chiếc vòng cổ này lại có đến ba chiếc.”

“Bệ hạ, nhi tử của ngài thật sự đã kết được một nghĩa đệ tốt!”

Chương 501: Vui buồn bất ngờ!

Giọng nói của Gia Luật Hồng Thái mang theo sự chế giễu.

Giống như Gia Luật Cảnh đã nói, bằng chứng rành rành như núi!

Hơn nữa, vòng cổ răng hổ của Đại Minh còn nhiều hơn bình thường hai chiếc.

Đây mới thực sự là bằng chứng không thể chối cãi!

Trên tường thành Vương thành.

Hoàng Tam và những người khác nheo mắt, nhìn tình hình trên đài cao.

“Đại Minh sao lại bị người ta vây quanh?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Nhị khẽ thì thầm, lông mày nhíu lại.

Trần Diệp có thị lực rất tốt, khi hắn thấy Đại Minh giờ chiếc vòng cổ răng hổ lên, hắn đã đoán được chuyện gì đang xảy ra.

“Công tử, chúng ta ra tay chứ?”

Hà Ngũ quay đầu lại, cẩn thận hỏi.

“Không vội.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Hắn ở đây.

Đại Minh sẽ không xảy ra chuyện gì!

Trên đài cao.

Gia Luật Hồng Niết đứng dậy, khuôn mặt uy nghi thô kệch đầy vẻ âm trầm, như bầu trời trước cơn bão.

“Người đâu, bắt Trần Đại Minh giam vào ngục.”

Ánh mắt Gia Luật Hồng Niết nhìn Đại Minh hoàn toàn không còn sự tán thưởng như vừa rồi, chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

“Phụ hoàng, việc này có ẩn tình!”

Hùng Sơn vội vàng nói.

Gia Luật Hồng Niết không nói gì, hắn chỉ vung tay một cái.

Đám thị vệ vây quanh Đại Minh đồng loạt bước tới, áp sát Đại Minh.

Nguyên soái Đại Liêu Gia Luật Hồng Thái đưa bàn tay già nua ra, một tay nắm lấy cổ tay của Đại Minh, tay kia chộp lấy chiếc vòng cổ răng hổ.

“Ngươi...”

“Vòng cổ này là bạn ta tặng ta!”

Thấy Gia Luật Hồng Thái cướp chiếc vòng cổ của mình, Đại Minh lập tức lo lắng.

“Lão phu chinh chiến mấy chục năm, đã suu tầm không dưới năm chiếc vòng cổ răng hổ.”

“Vòng cổ ba chiếc răng hổ, lão phu chưa từng thấy.”

“Mặc dù không biết ngươi là hậu nhân của nhánh họ Điền nào, nhưng bây giờ thân phận của ngươi đã bị lộ...”

“Lão phu sẽ không để ngươi chết dễ dàng đâu.”

Gia Luật Hồng Thái nhe răng cười, nhìn chăm chăm vào Đại Minh, biểu cảm dữ tợn.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, thân thể Đại Minh lạnh ngắt.

Ánh mắt Gia Luật Hồng Thái nhìn hắn như đang nhìn thức ăn.

Đại Minh hít sâu một hơi, giận dữ nói: “Buông ra!”

Sự phẫn nộ trong lòng như ngọn lửa, dần dần bùng cháy.

Đôi mắt của Đại Minh dần đỏ lên.

Hắn hoàn toàn không quan tâm đến đám thị vệ đang áp sát xung quanh, nhìn Gia Luật Hồng Thái với ánh mắt giận dữ, nắm đấm trái siết chặt kêu răng rắc.

“Minh đệ!”

Hùng Sơn lao vào đám đông, nắm chặt cánh tay của Đại Minh.

Hắn nắm chặt cánh tay của Đại Minh: “Minh đệ, ngươi có tin đại ca không?”

Đại Minh sắp bùng nổ nghe thấy lời này, nhìn Hùng Sơn, nghiến răng nói: “Ta tin!”

“Tốt!”

“Minh đệ, ngươi cho đại ca một chút thời gian, đại ca nhất định sẽ giải thích rõ ràng chuyện này.”

Ánh mắt Hùng Sơn kiên định, khuôn mặt thô kệch đầy vẻ nghiêm túc.

Nếu Đại Minh bây giờ vùng lên phản kháng, tuy rằng sẽ không bị giết chết tại chỗ, nhưng bị thương, tàn phế e rằng khó tránh khỏi.

Thân thể Đại Minh run rẩy, hàm răng nghiến chặt, đôi mắt nhìn Hùng Sơn đầy sức mạnh.

Hùng Sơn cũng không chớp mắt nhìn Đại Minh.

Một lúc sau.

Đại Minh vô lực buông tay phải ra.

Chiếc vòng cổ răng hổ trong tay bị Gia Luật Hồng Thái cướp mất.

Gia Luật Hồng Thái liếc nhìn Hùng Sơn, lạnh lùng cười một tiếng.

Hắn bước đi, trở về chỗ ngồi, ngón tay nâng chiếc vòng cổ răng hổ, thưởng thức dưới ánh mặt trời.

Đám thị vệ ập đến, lưỡi dao sắc bén kề vào cổ Đại Minh.

Đại Minh bị thị vệ áp giải, đưa xuống đài cao.

Thấy cảnh tượng này, trong lòng phó thống lĩnh thị vệ không khỏi cảm khái.

Vừa rồi Trần Đại Minh còn dũng mãnh vô song, được phong là dũng sĩ số một Đại Liêu.

Bây giờ lại trở thành tù nhân...

Trên đài cao.

“Phụ hoàng!”

Hùng Sơn quỳ một gối xuống đất, còn muốn thay Đại Minh giải thích vài câu.

“Đủ rồi!”

Gia Luật Hồng Niết uy nghiêm, giọng nói mang theo sự không cho phép nghi ngờ.

Hắn nhìn Hùng Sơn: “Trẫm cách chức chính đô thống quân Phật Vũ của ngươi.”

Nói xong, Gia Luật Hồng Niết nhìn Gia Luật Cảnh: “Gia Luật Cảnh tiến lên nhận lệnh!”

Nghe thấy lời này, Gia Luật Cảnh sững sờ.

Sau đó hắn phản ứng lại, vẻ mặt vui mừng, quỳ xuống đất.

“Trẫm phong ngươi làm chính đô thống quân Phật Vũ, chức phó thống lĩnh do ngươi bổ nhiệm!”

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng ban ân!”

Khuôn mặt Gia Luật Cảnh đầy vẻ vui mừng.

Thắng rồi!

Cuộc chiến đoạt đích này, hẳn thắng rồi!

Gia Luật Cảnh quỳ trên mặt đất, trong lòng vô cùng kích động.

Theo lời sư phụ nói, quả nhiên thành công!

Hahahaha...

Lục đệ à lục đệ, đợi ta tấn công Đại Vũ, lập được công lao.

Sau này ngươi còn đấu với ta thế nào!

Khuôn mặt Gia Luật Cảnh đỏ bừng, thân thể hưng phấn khẽ run.

“Khởi giá hồi cung!”

Gia Luật Hồng Niết nói với thống lĩnh thị vệ.

Khuôn mặt hần âm trầm, khó coi đến cực điểm.

Gia Luật Hồng Niết bước đi, không thèm nhìn Hùng Sơn một cái.

...

Hoàng hôn buông xuống.

Ánh chiều tà màu cam rải khắp phủ Cảnh vương.

Trong đại sảnh của vương phủ, Hùng Sơn liên tục đi đi lại lại, biểu cảm âm trầm đến cực điểm.

Hần vạn lần không ngờ, chiếc vòng cổ của Đại Minh lại gây ra rắc rối lớn như vậy!

“Vương gia, bệ hạ vẫn không gặp ngài sao?”

Gia Luật Chân vội vã từ ngoài đại sảnh đi vào.

Khuôn mặt hắn tái nhợt, vết thương trên người vẫn chưa lành.

Hùng Sơn lắc đầu: “Không gặp.”

“Đã cầu xin hoàng hậu nương nương chưa?” Gia Luật Chân hỏi.

“Đã đi rồi.”

Hùng Sơn ngồi xuống ghế gỗ lim, thở dài một tiếng: “Mẫu hậu nói chuyện này, người cũng không giúp được ta.”

“Vậy thì phải làm sao đây...” Gia Luật Chân lo lắng nói.

Tuy rằng hắn không tiếp xúc với Đại Minh lâu, nhưng Gia Luật Chân rất giỏi nhìn người, biết rằng Đại Minh là một đứa trẻ ngoan.

“Đại Minh tuyệt đối không phải là người của họ Điền ở Đại Vũ, điểm này ta tin tưởng Đại Minh.”

“Hơn nữa, năm nay Đại Minh mới mười hai tuổi, quân tử Đại Vũ vừa mới qua hai năm, năm hắn mười tuổi làm sao có thể tham gia quân tử!”

Gia Luật Chân phân tích chuyện này, muốn tìm ra điểm mâu thuẫn.

Hùng Sơn lắc đầu: “Vô ích thôi.”

“Nói gì cũng vô ích, vòng cổ răng hổ của Đại Minh đã trở thành bằng chứng.”

“Hơn nữa...”

Khuôn mặt Hùng Sơn lộ ra vẻ nghi hoặc: “Vòng cổ răng hổ của Đại Minh lại có ba chiếc răng hổ.”

“Vòng cổ phát cho quân tử Đại Vũ những năm trước cũng chỉ có một chiếc.”

Sau khi bình tĩnh lại, Hùng Sơn đột nhiên nhận ra “Tú Tú” trong lời của Đại Minh có lẽ không hề đơn giản!

Hùng Sơn không nghĩ ra, cũng không nghĩ nhiều.

Hắn nhìn Gia Luật Chân hỏi: “Mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa?”

Gia Luật Chân gật đầu: “Đã chuẩn bị xong.”

Hắn có chút do dự nói: “Vương gia, thật sự phải làm như vậy sao?”

“Thời gian không kịp nữa rồi, đây là cách duy nhất để bảo toàn tính mạng của Đại Minh.”

Hùng Sơn ngồi trên ghế, khí độ trầm ổn nói: “Nếu Đại Minh tiếp tục ở lại Đại Liêu, Gia Luật Hồng Thái nhất định sẽ tra tấn hắn.”

“Gia Luật Hồng Thái căm hận tất cả những người họ Điền, đã đến mức bệnh hoạn.”

Nhớ đến vị thúc gia này của mình, Hùng Sơn không khỏi rùng mình.

Hắn nhớ khi mình còn nhỏ, đã từng thấy Gia Luật Hồng Thái vừa lăng trì một hậu nhân của họ Điền ở Đại Vũ, vừa cắt thịt nướng trên lò.

Nướng chín xong bỏ vào miệng, nhai ngấu nghiến.

Nếu Đại Minh tiếp tục ở lại Đại Liêu, kết cục chờ đợi hắn không cần nói cũng biết.

“Vương gia...”

“Nếu chúng ta thực sự làm như vậy, bệ hạ nhất định sẽ nổi giận.”

“Ngài sẽ hoàn toàn bị thất sủng, sau này ngôi vị hoàng đế, sẽ không còn cơ hội nữa.”

Gia Luật Chân là môn khách của Hùng Sơn, tận tâm nhắc nhở.

Hùng Sơn ngẩng đầu nhìn Gia Luật Chân, khuôn mặt thô kệch đầy vẻ nghiêm túc: “A Chân.”

“Người phải nhớ kỹ.”

“Đại Minh, hẳn là huynh đệ của ta!”

“Là huynh đệ kết bái của ta!”

Chương 502: Sơn hà rộng lớn, nguyệt mãn tây lâu!

Đại Liêu vương thành, đại lao.

Trong phòng giam dưới lòng đất tối tăm, ẩm ướt.

Đại Minh dựa vào tường, tay chân đều bị xích bằng dây xích sắt tinh luyện, dưới chân còn buộc một quả cầu sắt nặng trăm cân.

Hắn đờ đẫn nhìn vào song sắt, hai mắt vô thần.

Chuyện xảy ra hôm nay, quá đổi thăng trầm.

Như trong mộng.

Thật sự không phải đang mơ sao?

Đại Minh nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, một cảm giác đau nhói rõ rệt truyền đến.

Không phải mơ...

Đại Minh nhìn chằm chằm vào song sắt, không khỏi nhớ đến hai năm trước, khi hắn bị người ta bắt đi.

Ngày hôm đó, Đại Minh nghĩ rằng Trần Nhạ đã không cần hắn nữa.

Hai năm sau, hôm nay.

Chuyện cũ tái diễn.

Trong lòng Đại Minh nhiều thêm một tia phức tạp.

Buổi sáng, hắn còn là đệ nhất dũng sĩ của Đại Liêu.

Hiện tại đã trở thành tù nhân.

Điều này khiến Đại Minh cảm thấy như mơ, vô cùng không chân thực.

Lúc này ngồi thần thờ trong phòng giam, trong lòng Đại Minh đột nhiên có một loại cảm ngộ.

“Dù đạt được vị trí nào, cuối cùng cũng sẽ ngã xuống.”

Đại Minh thất thần nhìn vào song sắt, lẩm bầm.

Trái tim xúc động vì đoạt giải quán quân, vào lúc này lại trở về bình tĩnh.

Đại Minh ngẩng đầu lên, không biết tiếp theo mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Cha, Uyển Nhi, Tiểu Thắng, Tiểu Liên tử...

Đại Minh thâm niệm trong lòng, trên mặt nhiều thêm một tia âm đạm.

Có lẽ hẳn sẽ chết...

Đúng lúc Đại Minh đang suy nghĩ miên man.

“Két...” Một tiếng động nhẹ vang lên.

Cánh cửa lớn của phòng giam dưới lòng đất bị người đẩy ra.

Một thanh niên mặc quan phục màu sẫm đi vào, trên quan phục thêu họa tiết hoa điều, phẩm cấp không thấp.

Hắn cầm trong tay một vại rượu lớn, đi thẳng đến chỗ ngục tốt đang canh gác phạm nhân.

Trong hành lang có chút tối tăm, hai tên ngục tốt phụ trách canh gác phạm nhân thấy thanh niên, đồng thời đứng dậy hô: “Tiêu đại nhân!”

Tiêu Dũng thân hình nhanh nhẹn, đôi mắt phượng, dưới cằm để một chùm râu ngắn.

“Các huynh đệ vất vả rồi!”

Tiêu Dũng cười chào hai tên ngục tốt.

“Không vất vả.”

“Đây là việc nên làm.”

Hai tên ngục tốt cung kính nói.

Người trẻ tuổi trước mắt là cấp trên của bọn họ.

Đại lao vương thành, đại lý trưởng ngục.

Mặc dù Tiêu Dũng trông có vẻ trẻ tuổi, nhưng quyền cước rất lợi hại.

Nghe nói sau lưng còn có quan hệ, nếu không cũng sẽ không tuổi trẻ như vậy đã trở thành trưởng ngục của đại lao vương thành.

Có người nói đợi Đại Liêu khai chiến với Đại Vũ, Tiêu Dũng sẽ được thăng chức làm tiên phong.

Nói ít cũng là một thiên phu trưởng.

Tiêu Dũng cầm vại rượu trong tay, đi đến bên cạnh bàn của hai tên ngục tốt.

Hắn liếc nhìn trên mặt bàn, trên bàn bày vài món ăn đơn giản.

“Chỉ có đồ nhắm sao được?”

“Đến đây!”

“Ta mang rượu đến!”

Tiêu Dũng không hề ra vẻ, đặt vại rượu lên bàn.

Một tên ngục tốt cao gầy giật mình, vội vàng nói: “Tiêu đại nhân, chỗ chúng ta không cho uống rượu.”

Tên ngục tốt còn lại vội vàng dùng khuỷu tay huých hẳn một cái, trên mặt đầy ý cười nói với Tiêu Dũng: “Đã Tiêu đại nhân có nhã hứng này, chúng ta liền cùng Tiêu đại nhân uống một chén.”

“Được!”

“Lấy bát ra!”

Tiêu Dũng cũng cười nói.

Tên ngục tốt cao gầy còn muốn nói gì đó, đồng bạn của hắn đã ra hiệu cho hắn.

Ngươi tiểu tử này, sao không hiểu chuyện gì cả.

Hiểu ý của đồng bạn, tên ngục tốt cao gầy đành phải đi lấy bát.

Tiêu Dũng mở lớp bần niêm phong, một mùi rượu nồng đậm từ trong vại rượu bay ra.

Chỉ cần ngửi thôi cũng có thể cảm nhận được một cảm giác ngà ngà say.

“Đây... Đây là rượu ngon!”

Ngục tốt kinh ngạc nói.

Tiêu Dũng cười xua tay: “Chỉ là rượu cất trong nhà thôi.”

“Hôm nay ta không vui, cũng không có bạn để uống rượu, đành phải đến đây quấy rầy hai vị huynh đệ.”

Tiêu Dũng nói rất khách khí, không hề ra vẻ một chút nào.

Nghe vậy, ngục tốt chủ động cầm vại rượu, rót ba bát.

“Tiêu đại nhân mang rượu ngon như vậy đến, sao có thể nói là quấy rầy được?”

“Là hai huynh đệ chúng ta có phúc thôi.”

Ngục tốt nịnh nọt nói.

Tiêu Dũng khẽ cười, nâng bát rượu lên uống một ngụm lớn.

Hai tên ngục tốt khác cũng nâng bát lên uống một ngụm.

Đặt bát xuống, Tiêu Dũng thở ra một hơi, ánh mắt quét qua phòng giam.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Đại Minh một lúc, sau đó mới thờ ơ chuyển sang những phạm nhân khác.

“Trưa nay giao ca ta không ở đây, nghe nói có một hậu duệ của Điền thị Đại Vũ được đưa vào?”

“Là người nào?”

Tiêu Dũng gấp một miếng đồ ăn, hỏi.

Ngục tốt tùy ý chỉ vào Đại Minh, nói: “Là hắn, Tiêu đại nhân sáng nay không ở đây, nên không biết.”

“Đừng nhìn tiểu tử này vẻ mặt hiền lành thật thà.”

“Hắn gan lớn lắm.”

“Ta nghe người anh họ làm ở cấm vệ doanh của ta nói, tiểu tử này là hậu duệ của Điền thị Đại Vũ, còn là quán quân của đại hội quân đội Đại Vũ lần trước.”

“Hắn được ban cho một sợi dây chuyền, trên đó có ba chiếc răng hổ.”

“Quán quân của đại hội quân đội Đại Vũ bình thường cũng chỉ có một chiếc răng hổ, vậy mà hắn có đến ba chiếc.”

“Có thể thấy được ơn huệ của hoàng đế Đại Vũ đối với hắn!”

“Hoàng đế Đại Vũ phái hắn tiếp cận lục vương tử, sau đó hắn tham gia tộc tử của chúng ta, lần lượt đoạt giải quán quân hai trận là cưỡi ngựa và đấu võ đài.”

“Buổi sáng, bệ hạ đã phong cho hấn làm phạt vũ quân phó đô thống, đệ nhất dũng sĩ của Đại Liêu.”

Ngục tốt nâng bát rượu lên uống một ngụm, giọng nói có chút run rẩy: “Nếu không phải tam vương tử nhìn thấu hấn, sau này nếu để hấn trà trộn vào thành tầng lớp cao của quân đội, vậy thì xong đời.”

“Nghĩ thôi cũng thấy sợ.”

Liên tiếp đoạt giải quán quân hai trận cưỡi ngựa và đấu võ, điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Chỉ cần có công lao, quân hàm của hấn sẽ thăng tiến rất nhanh.

Tiêu Dũng gấp một miếng đồ ăn, nhai hai cái, liếc nhìn Đại Minh.

Đại Minh dựa vào tường, chờ đợi nhìn xuống đất.

Trong mắt Tiêu Dũng lóe lên một tia nghiêm nghị.

“Nào, uống đi!”

Hấn thu hồi ánh mắt, nâng bát rượu lên cụng ly với hai tên ngục tốt.

“Đỉnh!” Hai tiếng giòn vang.

“Uống!”

“Cảm ơn Tiêu đại nhân!”

“Ây, nói gì vậy, cứ gọi ta là Tiêu Dũng được rồi, chúng ta cũng không chênh lệch tuổi tác bao nhiêu.”

Tiêu Dũng vô cùng thân thiện uống rượu với hai tên ngục tốt.

Điều này khiến hai tên ngục tốt có chút kinh ngạc.

Quan vị của trường ngực đại lao vương thành không hề thấp.

Vậy mà Tiêu đại nhân lại bình dị gần gũi như vậy.

Điều này khiến hai tên ngực tốt không khỏi tăng thêm hảo cảm với hắn.

“Nào, ta kính Tiêu huynh một chén!”

“Được!”

Ba người lần lượt uống rượu với nhau.

Ước chừng qua một tuần trà.

Khuôn mặt hai tên ngực tốt ửng đỏ, lắc lắc đầu, có chút nghi hoặc.

Một tên lú lười nói: “Tiêu... Tiêu huynh, rượu ngươi mang... Độ rượu lớn quá...”

Nói xong.

“Bịch!” Một tiếng.

Tên ngực tốt còn lại ngã gục xuống bàn.

“Vậy sao, không lớn lắm...”

Tiêu Dũng đặt bát rượu trong tay xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Thấy Tiêu Dũng không hề có vẻ say, tên ngực tốt kia lắc lắc đầu, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tiêu đại nhân... ngài...”

Lời còn chưa nói hết, tên ngực tốt đã ngã quỵ xuống đất, mê man bất tỉnh.

Tiêu Dũng đứng dậy, nhìn hai tên ngực tốt ngã xuống, vẻ mặt không biểu cảm.

Hắn cúi người, sờ soạng trên eo của ngục tốt, lấy ra một chùm chìa khóa.

Làm xong những việc này, Tiêu Dũng nhìn về phía phòng giam của Đại Minh.

Đại Minh cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hai người ánh mắt giao nhau.

Tiêu Dũng vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Sơn hà rộng lớn, nguyệt mãn tây lâu.”

Chương 503: Giúp ta nhắn một lời! Kế hoạch ngoài dự kiến!

Nghe thấy lời này, Đại Minh ngơ ngác.

Thấy Đại Minh không phản ứng, Tiêu Dũng cũng giật mình.

Hắn bước nhanh đến trước nhà giam của Đại Minh, lại lặp lại một lần nữa: “Sơn hà liêu khoát, nguyệt mãn tây lâu!”

Đại Minh ngẩng đầu, vẫn ngơ ngác nhìn Tiêu Dũng, như thể không biết hắn đang nói gì.

Thấy Đại Minh không phản ứng, Tiêu Dũng sững sờ.

Hắn cười khỏ, nói bằng giọng địa phương Hà Đông: “Huynh đệ, ngươi là người ở đâu?”

Nghe thấy giọng địa phương này, Đại Minh lập tức mở to mắt.

“Ngươi... ngươi là người Đại Võ?” Đại Minh kinh ngạc hỏi.

“Haiz...”

Tiêu Dũng thở dài.

“Loảng xoảng loảng xoảng...”

Một trận tiếng xích va chạm.

Tiêu Dũng mở cửa nhà giam.

Đại Minh dựa vào tường, vẽ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Dũng.

“Ban đầu ta tưởng ngươi là hậu nhân của Điền lão tướng quân.”

“Không ngờ, ngươi nghe thấy mật ngữ cũng không hiểu.”

“Thôi bỏ đi...”

“Ngươi có ba sợi dây chuyền nanh hổ, còn đoạt được hạng nhất ở hai cuộc thi cưỡi ngựa và võ đấu trên võ đài.”

“Chắc hẳn thân phận cũng không tầm thường.”

Tiêu Dũng bước nhanh đến trước mặt Đại Minh, cúi xuống giúp Đại Minh cởi còng tay, còng chân, sau đó kéo hẳn đứng dậy.

“Ta là Trương Dũng, thiên phu trưởng của tiểu kỵ doanh Điền gia quân, là gián điệp mà Điền lão tướng quân cài cắm ở Đại Liêu.”

“Dù ta không biết thân phận của ngươi.”

“Nhưng ngươi có ba sợi dây chuyền nanh hổ, vậy là đủ để nói lên tất cả.”

“Đây là kế hoạch bỏ trốn mà ta đã sắp xếp cho ngươi.”

Gián điệp Trương Dũng lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ, nhét vào tay Đại Minh.

Đại Minh nhìn tấm bản đồ trong tay, nhất thời không kịp phản ứng.

“Mau đi đi, ra ngoài sẽ có người tiếp ứng ngươi.”

Trương Dũng kéo Đại Minh ra khỏi nhà giam.

“Còn ngươi thì sao?”

“Ngươi cứu ta, thân phận của ngươi bị lộ rồi!”

Đại Minh hiểu rõ nguyên nhân kết quả, vội vàng hỏi.

Trương Dũng cười: “Đã ẩn nấp ở Đại Liêu, ta cũng chỉ chờ đợi ngày này.”

Hắn nắm lấy tay Đại Minh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta không biết mục đích người đến đây là gì.”

“Nhưng bây giờ kế hoạch của người đã thất bại, mong người mau chóng trở về Đại Võ.”

Cảm nhận được ánh mắt nghiêm túc của Trương Dũng, thân thể Đại Minh khẽ run lên, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác lạ.

Một người xa lạ mới gặp lần đầu, vậy mà không tiếc lộ thân phận để cứu hắn.

“Tại... Tại sao?”

Đại Minh hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Trương Dũng sững sờ, cười nói: “Đều là người Đại Võ, thân phận của người không tầm thường, chúng ta được cài cắm ở đây từ ngày đầu tiên cũng chỉ vì người.”

“Hôm nay, tất cả gián điệp cài cắm ở Đại Liêu đều phục vụ một mình người.”

Nói xong, Trương Dũng rút từ trên bàn gỗ bên cạnh ra một thanh đao, dứt khoát giết chết hai tên lính canh.

“Không cần nói nhiều, mau đi đi.”

“Ta lát nữa sẽ phóng hỏa giúp người rời đi.”

Trương Dũng lo lắng thúc giục Đại Minh rời đi.

Mang theo ba sợi dây chuyền nanh hổ, tham gia tộc bí Đại Liêu đoạt hạng nhất ở hai cuộc thi, chắc chắn người này có nhiệm vụ bí mật.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của tất cả gián điệp Đại Võ sau khi biết tin Đại Minh bị bắt.

Vì vậy, bọn họ đã hành động có tổ chức.

Chỉ để giúp Đại Minh trốn khỏi Đại Liêu.

Đại Minh ngẩn ngơ nhìn người trẻ tuổi mới gặp lần đầu trước mặt, nội tâm vốn bình tĩnh của hắn lại bắt đầu rung động.

Máu tươi từ trái tim được bơm đi, chảy khắp toàn thân, vô cùng nóng bỏng.

“Ta đi đây, cảm ơn người!” Đại Minh nghiêng răng nói.

Trương Dũng quay đầu nhìn Đại Minh lần cuối: “Giúp ta nhắn với Điện lão tướng quân một lời.”

“Nói rằng Trương Dũng ta đã tận trung với Đại Võ!”

Nghe thấy lời này, Đại Minh nắm chặt nắm đấm: “Ta sẽ nói với Điện lão tướng quân.”

“Cảm ơn huynh đệ!” Trương Dũng đáp lại lần cuối, rồi lấy từ trong ngực ra một ống lửa, chuẩn bị phóng hỏa.

Đại Minh hít sâu một hơi, bước nhanh ra khỏi nhà giam dưới lòng đất.

Đi qua con đường tối tăm, bước qua cánh cửa lớn.

Bên ngoài trời đã tối, chỉ còn một vệt cam treo trên bầu trời.

Vừa ra khỏi cửa nhà giam, Đại Minh đã ngửi thấy một mùi máu tanh nhè nhẹ.

“Bên này!”

Một giọng nói từ bên cạnh truyền đến.

Đại Minh quay đầu nhìn, chỉ thấy một người mặc quần áo lính canh Đại Liêu đang vẫy tay với hắn.

Dưới chân người đó là mấy cái xác lính canh.

“Mau, thay quần áo!”

Người đó ném cho Đại Minh một bộ quần áo lính canh Đại Liêu.

Đại Minh vội vàng mặc vào.

“Tiểu nhân Triệu Lai Tài, hộ tống đại nhân ra khỏi thành!”

Người đó cung kính nói với Đại Minh.

Nghe thấy lời này, trong lòng Đại Minh bỗng nhiên ngổn ngang trăm mối.

Hắn không biết mình có thể trốn thoát hay không.

Nhưng hắn biết, những gián điệp Đại Võ giúp hắn, phần lớn đều sẽ mất mạng.

Đại Minh nắm chặt nắm đấm, cảm thấy máu trong cơ thể mình như đang bốc cháy.

“Đi thôi!”

Đại Minh hít sâu một hơi, khẽ quát.

Hai người lợi dụng bóng tối lúc chạng vạng chạy ra ngoài đại lao của vương thành.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong vương thành Đại Liêu bỗng nhiên bốc lên những ngọn lửa.

Ngọn lửa dữ dội bốc cao tận trời, nhuộm đỏ cả bầu trời màu cam.

Tất cả gián điệp ẩn nấp trong vương thành Đại Liêu đều hành động.

Trên nóc tường của một ngôi nhà dân cách không xa đại lao của vương thành.

Hoàng Tam, Trần Nhị, Hà Ngũ ba người đã thay xong da hành y, rút ra vũ khí sở trường của từng người, chuẩn bị cứu viện Đại Minh.

Bọn họ vừa chuẩn bị hành động thì thấy Đại Minh tự chạy ra, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

“Đa... Đại Minh tự chạy ra ngoài?” Hà Ngũ ngờ ngác.

Hoàng Tam nhìn Trần Diễm mặc bạch y đứng bên cạnh: “Công tử, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Trần Diễm giọng điệu bình thản ra lệnh: “Người của Hùng Sơn vừa đi qua bên đó, không ngoài ý muốn sẽ gặp Đại Minh.”

“Ba người các người qua đó hộ tống Đại Minh.”

“Ta đi lấy một thứ.”

“Dạ!” Hoàng Tam và những người khác đồng thời cúi người.

Nhận được mệnh lệnh, bọn họ không còn do dự, thi triển khinh công, thân thể hóa thành bóng đen, lao về hướng Đại Minh rút lui.

Trần Diễm quay đầu nhìn về một hướng nào đó của Đại Liêu.

Dưới chân bước đi.

Trong nháy mắt, bóng dáng Trần Diễm biến mất.

...

Vương thành Đại Liêu.

Nguyên soái phủ, trong đại sảnh.

Người được mệnh danh là thần tướng Đại Liêu, Gia Luật Hồng Thái ngồi trên ghế thái sư, trên bàn gỗ bên cạnh đặt năm cái hộp gỗ.

Trong mỗi cái hộp đều có một sợi dây chuyền, trên dây chuyền là một chiếc nanh hổ trong suốt.

“Ba chiếc nanh hổ...”

“Quân bỉ Đại Võ bao nhiêu năm nay, mỗi lần chỉ phát một chiếc.”

“Tại sao sợi dây chuyền này lại có ba chiếc?”

Gia Luật Hồng Thái có chút khó hiểu, trong tay cầm sợi dây chuyền nanh hổ của Đại Minh, so sánh với những sợi dây chuyền trong hộp khác.

Đột nhiên.

Hắn quay đầu nhìn về phía trung tâm đại sảnh, quát: “Kẻ nào?”

Một bóng dáng bạch y đột nhiên xuất hiện ở trung tâm đại sảnh, trên mặt đeo mặt nạ màu bạc, viền có khắc hình một chiếc lá.

Thấy bạch y nhân đột ngột xuất hiện, Gia Luật Hồng Thái không hề hoảng sợ, cuộc sống quân ngũ mấy chục năm đã rèn luyện tâm trí của hắn cứng cỏi như thép.

“Các hạ là ai?”

“Đến nguyên soái phủ của ta có việc gì?”

Gia Luật Hồng Thái nhìn chăm chăm bạch y nhân, trầm giọng hỏi.

Trần Diễm nhìn vào sợi dây chuyền nanh hổ, hắn không nói nhiều, dưới chân bước đi.

Trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Gia Luật Hồng Thái.

Thấy cảnh tượng này, Gia Luật Hồng Thái nhíu mày nói: “Võ giả?”

“Các hạ xuất thân từ môn phái nào?”

Trần Diễm không để ý đến hắn, đưa tay chụp lấy sợi dây chuyền nanh hổ của Đại Minh.

“Gan to bằng trời!” Sắc mặt Gia Luật Hồng Thái trầm xuống.

Hắn làm nguyên soái ở Đại Liêu mấy chục năm, đây là lần đầu tiên có người dám vô lễ với hắn như vậy!

“Ồn ào!”

Trần Diễm không thèm nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nói một câu, sau đó chém tay trái, nội lực bùng nổ.

Đao tay vung ra.

Một cái đầu to lớn bay lên.

Chương 504: Tông sư không can dự thế tục! (1)

Đầu của Gia Luật Hồng Thái lìa khỏi cổ.

Máu tươi nóng hồi phun cao mấy thước.

Chân Diệp có hộ thể cương khí, tự động bảo vệ thân mình, ngăn cản những giọt máu vô hình.

Đầu của Gia Luật Hồng Thái xoay tròn giữa không trung.

“Bịch!” Một tiếng nặng nề vang lên khi nó rơi xuống đất.

Đôi mắt của hắn mở to, khuôn mặt đầy kinh ngạc.

Gia Luật Hồng Thái không bao giờ ngờ tới, hắn tung hoành sa trường hàng chục năm, được mệnh danh là quân thần của Đại Liêu, lập vô số chiến công.

Vậy mà hôm nay, hắn lại chết một cách dễ dàng như thế này...

Bị một người áo trắng chém đứt đầu chỉ bằng một chương.

Đầu của Gia Luật Hồng Thái nghiêng sang một bên trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Chân Diệp nhặt lấy sợi dây chuyền răng hổ của Đại Minh, ánh mắt lướt qua năm sợi dây chuyền khác trên bàn gỗ.

Suy nghĩ một lát, hắn cắt năm sợi dây chuyền răng hổ đó đi.

Làm xong mọi việc, Chân Diệp ung dung như không có chuyện gì xảy ra, đi ra khỏi đại sảnh.

“Vù...” Một tiếng vang lên.

Vạt áo của Chân Diệp tung bay, đầu ngón chân khẽ chạm, cả người hần bay lên tường viện.

Hắn đứng trên đầu tường, nhìn về hướng hoàng cung Đại Liêu, sau đó bước chân, thân ảnh biến mất.

Không lâu sau khi Chân Diệp rời đi, trong phủ nguyên soái vang lên tiếng hét chói tai của nha hoàn.

...

Hoàng cung Đại Liêu, ngự thư phòng.

“Bệ hạ, tính tình của Nhi tử, người cũng biết.”

“Nó tuyệt đối sẽ không nói dối.”

Hoàng hậu Tiêu thị ngồi bên cạnh Gia Luật Hồng Niết, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Gia Luật Hồng Niết nhú mày chặt, không lay chuyển.

Hắn giơ tay lên, khẽ vẫy hai cái, nói: “Nhi tử sẽ không nói dối, nhưng không có nghĩa là người khác sẽ không nói dối.”

“Đây chuyện ba chiếc răng hổ, ý nghĩa phi phạm.”

“Đại Liêu và Đại Vũ giao chiến nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên trầm thấy dây chuyền ba chiếc răng hổ.”

“Thân phận và địa vị của tên Trần Đại Minh đó ở Đại Vũ tuyệt đối không đơn giản.”

“Người này đến Đại Liêu, nhất định có mục đích.”

Trên khuôn mặt thô kệch của Gia Luật Hồng Niết thoáng qua một vẻ uy nghiêm.

“Nhi tử nhìn người không rõ, nếu không để cho nó chịu chút khổ sở, sau này trầm làm sao yên tâm giao Đại Liêu cho nó?”

“Người không thấy hôm nay Nhi tử còn muốn từ bỏ việc tĩ võ trên lôi đài sao?”

“Tâm tính mềm mỏng, làm sao có thể làm chủ Đại Liêu được?”

Gia Luật Hồng Niết trầm giọng nói.

Nghe những lời này, hoàng hậu Tiêu thị thâm thở dài một tiếng trong lòng.

Hóa ra bệ hạ đã sớm nhìn thấu mọi chuyện, tự có tính toán.

Lần này, có lẽ nàng không thể giúp được Nhi tử rồi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện.

Bên ngoài ngự thư phòng đột nhiên truyền đến một tiếng hô náo loạn.

“Người nào?”

“Xuống đây!”

Thống lĩnh thị vệ phụ trách an toàn cho Gia Luật Hồng Niết lớn tiếng quát.

Gia Luật Hồng Niết và hoàng hậu Tiêu thị nhìn ra bên ngoài ngự thư phòng.

Chỉ thấy một bóng dáng mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện bên ngoài.

Đối phương vung tay áo, dễ dàng quét bay những thị vệ xung quanh, bọn họ văng ra xa mấy trượng, đập mạnh vào tường, sống chết không biết.

Thấy cảnh tượng này, đồng tử của Gia Luật Hồng Niết co rút lại.

Một cao thủ võ đạo?

Chân Diệp khẽ vung tay áo, quét bay toàn bộ thị vệ lao đến.

Hắn sải bước vào ngự thư phòng, ngẩng đầu nhìn thẳng Gia Luật Hồng Niết.

Gia Luật Hồng Niết cũng chăm chú nhìn Chân Diệp.

“Ngươi là tông sư của Đại Vũ?”

Gia Luật Hồng Niết cảm nhận được sự bình thản và tự tin toát ra từ thân thể của Chân Diệp, trong lòng đại khái đã hiểu.

“Không biết ngươi là tông sư nào?”

“Đại Liêu và Đại Vũ từng có một thỏa thuận.”

“Tông sư không can dự thế tục, không can thiệp vào cuộc chiến giữa hai nước.”

“Người làm như vậy là có ý gì...”

Gia Luật Hồng Niết bình tĩnh hỏi.

Tông sư không can dự thế tục?

Chân Diệp lần đầu tiên nghe thấy cách nói này.

Tuy nhiên...

Liên quan gì đến hắn chứ.

Chân Diệp không nghĩ nhiều về vấn đề này.

Hắn tiến lên một bước.

Trong lòng hoàng hậu Tiêu thị căng thẳng, chắn trước mặt Gia Luật Hồng Niết, cảnh giác nhìn Chân Diệp.

Mặc dù nàng là phận nữ nhi, nhưng cũng không thiếu huyết tính và dũng khí.

Gia Luật Hồng Niết không chỉ là quốc quân của Đại Liêu, mà còn là phu quân của nàng.

Chân Diệp lạnh lùng liếc nhìn Tiêu thị, ánh mắt dừng lại trên người Gia Luật Hồng Niết.

“Người bắt nạt nhi tử của ta, hôm nay ta đến chỉ để thay nó xả giận.”

Giọng nói bình tĩnh của Chân Diệp truyền vào tai Gia Luật Hồng Niết.

Biểu cảm của Gia Luật Hồng Niết hơi sững sờ.

Hắn đã bắt nạt nhi tử của một võ đạo tông sư?

Sao hắn lại không biết.

Đột nhiên.

Gia Luật Hồng Niết mở to mắt, ý thức được điều gì đó.

Chương 505: Tông sư không can dự thế tục! (2)

Chân Diệp bình tĩnh nhìn Gia Luật Hồng Niết, nhẹ nhàng nói: “Ta họ Trần.”

Quả nhiên.

Lời nói của Chân Diệp xác nhận suy đoán trong lòng Gia Luật Hồng Niết.

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Không biết ngươi muốn thế nào?”

“Muốn thế nào?”

Chân Diệp khẽ cười một tiếng.

Hắn giơ tay đánh ra một chưởng.

“Ầm!” Một tiếng vang lên.

Cái bàn trước mặt Gia Luật Hồng Niết nổ tung.

Chân Diệp khẽ búng ngón tay, hai luồng kinh khí bắn ra.

Gia Luật Hồng Niết chỉ cảm thấy đầu gối mình nhũn ra, trực tiếp quỳ xuống đất.

Hoàng hậu Tiêu thị bên cạnh cũng bị kinh khí đánh trúng, quỳ gối xuống đất.

“Ngươi!”

Khuôn mặt của Gia Luật Hồng Niết xanh mét, hắn vô cùng tức giận.

Hắn đường đường là quốc quân của Đại Liêu, vậy mà lại phải quỳ gối trước mặt người khác!

Chân Diệp đứng trước mặt hai người, bình tĩnh nhìn hoàng đế và hoàng hậu của nước Đại Liêu.

Gia Luật Hồng Niết không thể chịu đựng được sự sỉ nhục này, thân thể khẽ động muốn đứng lên.

Nhưng không đợi hắn đứng lên, Chân Diệp đã ra tay lần nữa, hai luồng kinh khí bắn ra, điểm vào huyệt đạo của Gia Luật Hồng Niết.

Cơ thể hắn cứng đờ, không thể động đậy, giữ nguyên tư thế quỳ gối.

Hoàng hậu Tiêu thị bên cạnh sợ hãi tái mét, nàng lo lắng Chân Diệp sẽ ra tay giết chết Gia Luật Hồng Niết.

Chân Diệp nhìn chằm chằm hai người, giọng điệu bình thản nói: “Ta không giết người.”

“Đại Minh còn nhỏ tuổi, tất cả những chuyện nó trải qua ở Đại Liêu đều có thể coi là rèn luyện, ta không can thiệp.”

“Nhưng hài tử bị bắt nạt, ta là phụ thân phải thay nó xả giận.”

Chân Diệp giơ tay điểm ra hai luồng kinh khí lần nữa, điểm huyệt hoàng hậu Tiêu thị.

Ánh mắt hắn lướt qua hai người.

“Hãy quỳ ở đây, một canh giờ sau, huyệt đạo của các người sẽ tự động được giải khai.”

Chân Diệp xoay người.

Đột nhiên, như nhớ ra điều gì đó, hắn quay đầu bổ sung: “Đúng rồi, nếu các người có gan, có thể triệu tập binh mã, thử vây giết ta.”

“Ta cho các ngươi cơ hội.”

Nói xong, Chân Diệp bước chân, thân ảnh áo trắng biến mất trong chớp mắt.

Ngự thư phòng rơi vào tĩnh lặng.

Gia Luật Hồng Niết quỳ trên mặt đất, khuôn mặt xanh mét.

Hắn chưa bao giờ chịu đựng sự sỉ nhục như vậy.

“Lộp cộp lộp cộp...”

Bên ngoài ngự thư phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Thị vệ trước mặt ập đến từng tốp.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

Những thị vệ lo lắng kêu lên.

Hoàng hậu Tiêu thị hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc trong lòng, nói: “Bệ hạ không sao, các ngươi lui xuống trước đi.”

“Không được để người khác đến gần ngự thư phòng.”

Những thị vệ bên ngoài ngự thư phòng dừng bước, trên mặt lộ vẻ do dự.

“Các ngươi lui xuống đi, trẫm không sao.”

“Tất cả mọi người không được đến gần ngự thư phòng!”

Gia Luật Hồng Niết cũng bình tĩnh lại, giọng nói đầy uy nghiêm.

Nghe Gia Luật Hồng Niết đích thân lên tiếng, các thị vệ mới yên tâm.

“Tuân lệnh!”

Các thị vệ đáp một tiếng, tản ra canh gác xung quanh.

Trong ngự thư phòng.

Gia Luật Hồng Niết và hoàng hậu Tiêu thị quỳ trên mặt đất.

“Tông sư không can dự thế tục...”

“Đại Vũ dám hủy ước.”

Gia Luật Hồng Niết hít sâu một hơi, biểu cảm phần nộ.

Hàng chục năm trước, khi Đại Liêu và Đại Vũ giao chiến liên miên.

Những cao tăng trong quân đội Đại Liêu thường xuyên bị ám sát.

Dù đã thuê cao thủ của Tuyết Sơn tự cũng không thể phòng ngự được.

Hoàng đế Đại Liêu lúc bấy giờ vô cùng tức giận.

Hạ lệnh, mỗi khi một tướng lĩnh cao cấp chết, sẽ dẫn binh đi đồ sát một thành.

Sau khi đôi bên giằng co nhau một vài lần, cả hai đều không chịu nổi.

Đại Vũ vì muốn bảo vệ bách tính đã chủ động đề xuất một hiệp ước.

Nội dung hiệp ước là Đại Vũ sẽ không cử võ giả cao cấp đi ám sát, còn Đại Liêu sẽ không được đồ sát thành.

Hai bên ký kết hiệp ước, sự ổn định đã được duy trì suốt mấy chục năm.

Chương 506: Còn... còn có người?

Phủ Bình Vương, bên trong đại sảnh.

“Sur phụ, mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi.”

“Đệ tử đã phái người hành động.”

Tam Hoàng tử Gia Luật Cảnh đứng ở giữa đại sảnh, thần thái cung kính hành lễ với lão nhân áo đen đang ngồi trên ghế.

“Đa đa...”

Đầu của lão nhân áo đen hơi ngẩng lên, ngón tay khẽ gõ vào tay vịn của ghế.

Một lúc sau, lão mở đôi mắt sâu thẳm ra.

“Rất tốt.”

“Kế sách này vừa ra, đối thủ lớn nhất tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với người sẽ không còn cơ hội lật ngược tình thế.”

“Đội Đại Liêu và Đại Vũ khai chiến, cuộc tranh đoạt ngôi Thái tử của người sẽ không còn trở ngại.”

Lão nhân áo đen nói giọng khàn khàn.

Gia Luật Cảnh kích động: “Đa tạ sư phụ!”

“Đội đệ tử lên ngôi Hoàng đế, nhất định sẽ phong người làm quốc sư.”

Nghe lời này, trên mặt lão nhân áo đen không có bất kỳ biểu cảm nào: “Cảnh Nhi, đoạt được ngôi Hoàng đế chỉ là bước đầu tiên.”

“Đánh bại Đại Vũ, vào chủ Trung Nguyên, khai sáng cơ nghiệp muôn đời, mới là mục tiêu cuối cùng của ngươi.”

“Giới kiêu giới tảo.”

Nghe những lời này, Gia Luật Cảnh vô cùng xúc động.

Sư phụ nói đúng, đoạt được ngôi Hoàng đế chẳng qua chỉ là bước đầu tiên.

Sau này hẳn phải đánh bại Đại Vũ, khai sáng cơ nghiệp muôn đời!

Lão nhân áo đen nhắm mắt lại, ngón tay khẽ gõ vào tay vịn của ghế, vẻ mặt bình tĩnh.

Quân cò đã được hạ xuống.

Hãy xem thế cuộc thiên hạ này sẽ đi về đâu!

...

Vương thành Đại Liêu.

Mấy nơi quan trọng trong vương thành bốc lên ánh lửa, ngọn lửa cháy sáng rực nửa bầu trời.

Những gián điệp ẩn giấu ở Đại Liêu nhiều năm bùng nổ sức mạnh vô cùng lớn vào lúc này.

Hôm nay, tất cả gián điệp đều phục vụ cho một mình Đại Minh!

“Hỏa hoạn!”

“Hỏa hoạn!”

“Bên này, còn bên này nữa!”

“Đi cứu hỏa ở phủ Khang Vương trước!”

Quân lính trong thành chạy đến các nơi trong vương thành để cứu hỏa, lực lượng phòng vệ lập tức lơ lửng.

Triệu Lai Tài, người hộ tống Đại Minh ra khỏi thành, nấp sau bức tường, nghiêng đầu lên nhìn.

Hắn cẩn thận tránh những tên lính canh bận rộn cứu hỏa.

“Đại nhân, bên này!”

Bước chân của Triệu Lai Tài rất nhanh, lúc dừng lúc đi.

Hắn ẩn nấp ở vương thành Đại Liêu nhiều năm, quen thuộc với từng con đường ngõ ngách.

Triệu Lai Tài nhắm mắt cũng có thể tìm được vài con đường dẫn đến nơi an toàn.

Đại Minh đi theo sau hắn, biểu cảm phức tạp.

Những gián điệp mà Đại Vũ cài vào Đại Liêu hôm nay đều ra mặt để cứu hắn.

Điều này khiến Đại Minh vừa cảm kích vừa áy náy.

Vì hắn biết, thân phận của hắn chẳng có gì đặc biệt, hắn chỉ là một tiểu phu.

Về chuyện dây chuyền răng hổ, đến bây giờ Đại Minh vẫn chưa hiểu rõ.

Rõ ràng là quà tặng Tú Tú tặng hắn, tại sao trong mắt bọn họ nó lại quan trọng như vậy?

Trong lòng Đại Minh càng thêm nghi hoặc.

Đột nhiên.

Triệu Lai Tài đi phía trước biến sắc, kéo mạnh Đại Minh nấp sang một bên.

“Vút vút...”

Mười mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ đằng xa.

Đại Minh và Triệu Lai Tài nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy hơn chục bóng đen mặc dạ hành, cầm binh khí, nhanh chóng lướt qua trên đường.

Nhìn hướng đi của bọn chúng chính là đại lao trong vương thành.

Triệu Lai Tài co người sau tường, hơi nheo mắt, liếc nhìn đám người đó, thấp giọng nói: “Trên binh khí của bọn chúng có khắc chữ Tĩnh.”

“Bọn chúng là người của Tĩnh Vương.”

Người của Tĩnh Vương?

Đôi mắt Đại Minh lập tức mở to.

Là người của đại ca!

Đại ca phái người đến cứu hần!

Đại Minh nắm chặt nắm đấm, hốc mắt đỏ hoe, trong lòng cảm động.

Đúng lúc Đại Minh do dự không biết có nên xuất hiện hay không, lại có mấy chục tiếng bước chân truyền đến từ một con đường khác.

“Hửm?”

“Còn có người?” Triệu Lai Tài sững sờ.

Chỉ thấy bên cạnh có mấy chục bóng đen mặc dạ hành, cũng cầm binh khí, chạy ra từ một con đường khác.

Hai nhóm người lướt qua đường, chạm mặt nhau.

Bọn chúng giật mình, đồng thời lùi lại mấy bước, vẽ mặt cảnh giác nhìn đối phương.

“Chuyện gì vậy?”

Triệu Lai Tài nhìn cảnh này, cũng ngẩn ngơ.

Đều là người đến cứu Đại Minh sao?

Hai nhóm người nhìn nhau một cái, trong nhóm người đến sau truyền ra một tiếng quát lạnh: “Giết bọn chúng!”

Nhóm người đến sau không hề do dự, cầm vũ khí lao thẳng lên.

“Keng keng keng!”

Trong con đường hẹp vang lên tiếng binh khí giao đấu.

Nghe thấy tiếng quát đó, Đại Minh lập tức mở to mắt.

Âm thanh này hẳn quen thuộc vô cùng.

Là Gia Luật Chân!

Đại Minh không ần nấp nữa, bước ra ngoài, hét lớn: “Sư phụ!”

Nghe thấy tiếng sư phụ này, biểu cảm của Gia Luật Chân, người đang cầm đao dài liều mạng chiến đấu với kẻ địch, vô cùng kinh ngạc.

Hắn vung đao chém lùi đối phương, quay đầu nhìn về phía Đại Minh.

“Đại Minh?”

“Người ra ngoài rồi?”

Trong mắt Gia Luật Chân tràn ngập vẻ vui mừng.

“Vậy thì tốt, Đại Minh, mau đi theo ta.”

“Vương gia phái ta đến cứu ngươi.”

“Bây giờ khắp nơi trong vương thành đều bốc cháy, tranh thủ lúc này rời khỏi vương thành!”

Thanh đao dài trong tay Gia Luật Chân vung lên, gió thổi vù vù, một đao chém chết một tên hắc y nhân địch.

Đại Minh dùng sức gật đầu, biểu cảm kích động.

Quả nhiên.

Đại ca nhất định sẽ cứu hấn.

Đúng lúc này.

“Vút vút vút...”

Lại có ba bóng đen từ trên tường lao xuống.

Bọn chúng cũng mặc hắc y, cầm binh khí.

Thấy cảnh này, Gia Luật Chân và nhóm hắc y nhân khác đang chiến đấu đồng thời kinh hãi.

Còn có người?

Mẹ kiếp, nhiều người từ đâu chui ra vậy!

Ba hắc y nhân từ trên tường lao xuống, một người cầm đao dài màu đen, một người cầm ô sắt, một người cầm đôi búa tạ bằng vàng tím.

Vừa đáp xuống đất, cơ thể bọn chúng đã lao đi.

Thanh đao dài màu đen lóe lên, hai tên hắc y nhân liền bị chém bay đầu, ngã gục trên mặt đất.

“Xoẹt xoẹt...”

Chiếc ô sắt mở ra, thu vào, mở ra, đóng lại, vành ô xoay tròn.

Vài tên hắc y nhân lập tức bị cắt thành từng mảnh.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh.

Đôi búa tạ bằng vàng tím to lớn đập vào người hai tên hắc y nhân, tiếng xương vỡ truyền ra.

Cơ thể hai tên hắc y nhân mềm nhũn, chết ngay tại chỗ.

Ba hắc y nhân đến sau chỉ trong chưa đầy ba giây đã xử lý sạch sẽ hơn chục hắc y nhân đến đầu tiên, không còn một tên nào sống sót.

Thấy ba người này có thực lực kinh khủng như vậy, trong lòng Gia Luật Chân vô cùng kinh hãi.

Hắn vung tay, đám hắc y nhân phía sau lập tức chắn trước mặt Đại Minh.

“Đừng căng thẳng, người mình.”

Hắc y nhân cầm ô sắt cười hì hì nói.

Hắn chống ô, trên lưỡi ô sắc nhọn như dao nhỏ giọt máu tươi đỏ thẫm.

“Đại Minh!” Hoàng Tam kéo khăn che mặt xuống, lên tiếng gọi.

Hắn hoàn toàn thay đổi dáng vẻ lười biếng thường ngày, trong ánh mắt nhìn người thêm phần sắc bén.

Nhờ ánh sáng mờ nhạt chập choạng tối, Đại Minh nhận ra ba người.

Lúc ở Biện Lương cướp pháp trường, Đại Minh đã từng gặp Hoàng Tam và bọn họ.

“Công tử bảo chúng ta hộ tống người ra khỏi thành!”

Hoàng Tam rút thanh đao đen vào vỏ, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cha ta?”

“Cha ta cũng đến sao?”

Đại Minh đột nhiên kích động.

Hắn đã nghe Tôn Thắng nói rằng Trần Ngạn là tông sư đệ nhất thiên hạ, thực lực sâu không lường được.

Có thể dễ dàng đối phó với hàng ngàn binh lính.

Trên mặt Hoàng Tam thêm một nụ cười: “Công tử nói đi lấy một thứ gì đó.”

“Bảo người đi trước.”

Đại Minh nắm chặt nắm đấm, mũi cay cay, hốc mắt đỏ hoe.

Trần Ngạn đi lấy đồ, lấy thứ gì thì không cần nói cũng biết.

“Được rồi, ra khỏi vương thành trước rồi nói sau.”

Hà Ngũ thúc giục.

Đại Minh hoàn hồn, dùng sức gật đầu: “Chúng ta đi trước!”

Triệu Lai Tài nấp ở bên tường liếc nhìn Hoàng Tam và những người khác, trong lòng suy nghĩ.

Quả nhiên, thân phận của hắn không đơn giản.

Âm thầm có ba cao thủ võ đạo tam phẩm bảo vệ!

Triệu Lai Tài càng thêm chắc chắn về thân phận của Đại Minh.

Gia Luật Chân thu ánh mắt từ trên người Hoàng Tam và những người khác, cũng hơi kinh ngạc.

Đại Minh làm sao quen biết những cao thủ lợi hại như vậy?

Chương 507: Rời thành! (1)

Chân trời.

Ánh cam cuối cùng của hoàng hôn dần chìm xuống dưới đường chân trời.

Bóng đêm buông xuống.

Bầu trời hiện lên màu xanh nhạt.

Trên không Đại Liêu vương thành, lửa cháy ngút trời.

“Bên này, bên này!”

“Mau cứu hỏa!”

“Đây là phủ đệ của Nhị Vương tử, các người mau đến đây!”

Khắp nơi trong vương thành hỗn loạn, tiếng khóc gào không dứt.

Các binh lính canh thành chạy tới chạy lui, mồ hôi ướt đầm, cứu hỏa khắp nơi.

Trong một góc không người chú ý, một nhóm người mặc đồ dạ hành chạy nhanh.

Hoàng Tam, Hà Ngũ, Trần Nhị canh giữ bên cạnh Đại Minh, cảnh giác nhìn xung quanh.

Da Luật Chân dẫn theo người của Tĩnh Vương phủ đi phía sau.

“Đi qua con đường này, chính là cửa đông của vương thành.”

“Bây giờ vấn đề duy nhất chính là, cửa thành đã đóng.”

“Thân phận của đại nhân đặc biệt, không thể ở lâu.”

“Nếu người của Đại Liêu phản ứng kịp, muốn trốn ra ngoài sẽ rất khó!”

Triệu Lai Tài đi bên cạnh Đại Minh, vừa dẫn đường vừa nói.

“Quân đội trong thành đều bận cứu hỏa.”

“Bây giờ số binh lính canh giữ cửa thành sẽ không nhiều.”

“Bọn họ để chúng ta lo.” Hoàng Tam trầm giọng nói.

Triệu Lai Tài liếc nhìn Hoàng Tam, khẽ gật đầu: “Được.”

Da Luật Chân dẫn người đi theo sau Đại Minh, nghe thấy cuộc đối thoại này, biểu cảm trầm mặc.

Hắn không hỏi người dẫn đường mặc đồ ngục tốt này của Đại Minh từ đâu ra.

Cũng không hỏi Hoàng Tam bọn họ từ đâu đến.

Có những chuyện, khi xuất hiện trước mắt người.

Sự thật là gì, đã không còn quan trọng nữa.

Da Luật Chân khẽ thở dài.

Vương gia...

Chuyện này, có lẽ ngài đã sai rồi.

Ánh mắt Da Luật Chân phức tạp, nhưng vẫn đi theo sau Đại Minh.

Nếu vương gia đã nói, muốn giúp Đại Minh rời khỏi vương thành, thì bất kể có chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ làm tốt chuyện này.

Hơn nữa, Đại Minh đã cứu mạng hắn.

Dù là công hay tư, hắn đều sẽ làm tốt chuyện này.

Mọi người dựa vào bóng đêm, nhanh chóng chạy đến dưới cửa đông của vương thành.

Tuy rằng vương thành bị cháy, đã điều đi một lượng lớn binh lính canh giữ thành.

Nhưng số binh lính còn lại canh gác, tuần tra cũng không ít.

Phóng tầm mắt nhìn lại, tính cả những binh lính tuần tra gần đó, ít nhất cũng có hơn trăm người.

“Ra tay thôi, chuyện này không thể chậm trễ.”

Triệu Lai Tài nói với Hoàng Tam: “Ở chỗ cửa thành có người của chúng ta, lát nữa hẳn sẽ mở cửa thành.”

“Ta sẽ giúp đại nhân cướp một con ngựa, bằng mọi giá phải để đại nhân rời khỏi vương thành.”

Hoàng Tam ngẩng đầu nhìn Triệu Lai Tài.

Tiểu tử này từ đâu ra?

Sao lại gọi Đại Minh là đại nhân?

“Lên thôi, đêm dài lắm mộng!”

Hà Ngũ hít sâu một hơi, biểu cảm trở nên nghiêm túc.

Tuy rằng bình thường hẳn buông thả lười biếng, nhưng thực lực nhị phẩm của hắn không phải là giả!

Ba tên sát thủ nhị phẩm của Ngọc Diệp Đường nhìn nhau, đồng thời thi triển khinh công lao về phía cửa đông.

“Chúng ta cũng lên thôi!”

Da Luật Chân nói với những hắc y nhân phía sau.

Hàng chục hắc y nhân lợi dụng bóng đêm lao về phía cửa thành.

Dưới cửa thành.

Hoàng Tam bộn họ bước vài bước, chớp mắt đã đến chỗ cửa thành.

“Xoẹt!” một tiếng.

Thanh đao đen trong tay Hoàng Tam ra khỏi vỏ, nhanh như tia chớp.

Những binh lính canh giữ cửa thành chưa kịp phản ứng đã bị chặt đứt đầu, máu tươi nóng hổi bắn lên cao vài thước.

“Địch tập kích!”

“U u u!”

Một tên lính trên thành hét lớn, thối còi báo động.

Những binh lính phụ trách tuần tra xung quanh nghe thấy tiếng còi, đều nhanh chóng lao về phía cửa đông.

Hà Ngũ, Trần Nhị cũng xông vào đám người, như sói dữ vào bầy cừu, chớp mắt đã giết chết mấy người.

Gió đêm thổi qua, mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

“Á!”

“Đinh đinh!”

Tiếng kêu thảm thiết lẫn với tiếng binh khí va chạm.

Động tĩnh ở bên cửa đông rất nhanh đã truyền vào trong thành.

Dưới màn đêm, vương thành sáng lên từng đốm lửa, lửa cháy sáng rực theo thứ tự lao về phía cửa đông.

“Đại nhân, không còn nhiều thời gian nữa!”

Triệu Lai Tài dẫn Đại Minh chạy về phía cửa đông.

Hoàng Tam, Hà Ngũ, Trần Nhị như chốn không người, chém giết binh lính canh thành như thái rau.

Trước mặt những cao thủ võ đạo, những binh lính này quá yếu.

“Lộp cộp lộp cộp...”

Trên đường vang lên tiếng vó ngựa.

Vị tướng phụ trách tuần tra giờ cao cây đại kích trong tay, tức giận quát lớn: “Kẻ nào dám xông vào cửa thành của vương thành!”

Lời của tên tướng vừa dứt.

Chỉ thấy Triệu Lai Tài giờ tay phải lên, một tia sáng đen lạng lẽ bắn ra.

Thân thể của vị tướng đó run lên, nơi cổ họng xuất hiện thêm một mũi tên tay nhỏ.

“Bịch...” một tiếng.

Tên tướng quân ôm cổ họng, giãy giụa hai cái, đôi mắt to như chuông đồng mở to, ngã từ trên lưng ngựa xuống, chết ngay lập tức.

Chương 508: Rời thành! (2)

Đại Minh nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng kinh hãi.

Hoàng Tam đang tàn sát binh lính canh thành quay đầu nhìn Triệu Lai Tài, đôi mắt hơi nheo lại.

Đệ tử Đường Môn?

Thực lực tam phẩm trung kỳ...

Cũng không đơn giản.

Triệu Lai Tài khẽ nhón mũi chân, cả người nhẹ nhàng bay lên, bước pháp chính là khinh công Đường Môn.

Hắn liên tục nhón chân, vài giây sau đã đáp xuống con ngựa cao to mà vị tướng kia đã cưỡi.

“Đại nhân ở đây!”

Triệu Lai Tài kéo dây cương, điều khiển con ngựa lao thẳng về phía Đại Minh.

Khi sắp đến trước mặt Đại Minh, thân hình Triệu Lai Tài khẽ động, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, tay phải dùng lực, kéo dây cương để dừng ngựa lại.

“Đại nhân, mau rời đi!”

Triệu Lai Tài nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Khi hắn nói chuyện, cửa đông từ từ mở ra.

Một tên mật thám khác của Đại Vũ đã âm thầm mở cửa thành.

“Đa tạ!”

Đại Minh kéo dây cương, nhảy lên lưng ngựa.

Trong tình huống này, bất kỳ lời nói nào cũng là dư thừa!

Triệu Lai Tài gật đầu, khẽ chấp tay: “Đại nhân, hẹn ngày tái ngộ.”

Nói xong, Triệu Lai Tài lao về phía đám binh lính xung quanh.

Hắn muốn giúp Đại Minh kéo dài đủ thời gian.

Đại Minh ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt lướt qua mọi người.

Hoàng Tam quay đầu nhìn Đại Minh, gươm đao lên rồi chém xuống, chặt đôi một tên lính trước mặt.

“Đại Minh mau đi.”

“Đừng lo cho chúng ta.”

Hắn cùng Hà Ngũ, Trần Nhị, ba người cản phần lớn binh lính.

Phần còn lại bị Da Luật Chân giải quyết.

Đại Minh nhìn vương thành và Da Luật Chân lần cuối.

Hắn biết sau khi mình rời đi, có lẽ cả đời này sẽ không quay lại.

“Sư phụ, ta đi đây!”

Đại Minh hét lên với Da Luật Chân.

Nghe thấy tiếng sư phụ này, thân thể Da Luật Chân hơi run rẩy.

Hiện tại tâm trạng của Da Luật Chân vô cùng phức tạp.

Hắn rất tán thưởng Đại Minh, Đại Minh cũng đã cứu hắn.

Nhưng...

Tất cả những gì xảy ra đêm nay, đều chứng minh rằng Hùng Sơn đã sai.

Da Luật Chân vung đao giết chết một tên lính, máu tươi bắn lên mặt hắn, trông có vẻ dữ tợn.

Da Luật Chân quay đầu nhìn Đại Minh, hét lên: “Mau đi!”

Đại Minh nắm chặt nắm đấm, không dừng lại nữa, điều khiển ngựa lao ra khỏi cửa thành.

Bây giờ hắn có thể làm chỉ là rời đi.

Gió đêm mát lạnh thổi qua mặt, mang theo một mùi cỏ thoang thoảng.

Ra khỏi thành, chính là đồng cỏ bao la bát ngát.

“Giá giá!”

Đại Minh khẽ quát, giục ngựa phi nhanh.

Dưới cửa đông của vương thành.

Cùng với việc ngày càng có nhiều binh lính xung quanh kéo đến, Hoàng Tam và những người khác nội lực tiêu hao quá nhiều, cũng có chút không chống đỡ nổi.

Da Luật Chân chống đỡ thân thể bị thương, xoay người vung đao giết chết một tên lính.

“Rút lui!”

Hắn bình thản nói.

Những hắc y tử sĩ của Tĩnh Vương phủ vừa đi vừa rút lui, rất nhanh đã trốn vào trong các ngõ hẻm.

Triệu Lai Tài nhìn Hoàng Tam bọn họ, nói: “Đi theo ta.”

Hoàng Tam, Hà Ngũ, Trần Nhị nhìn nhau, không do dự, đi theo sau Triệu Lai Tài.

Bốn người thi triển khinh công, động tác nhanh nhẹn, nhảy vào trong một căn nhà dân.

Trên con đường dài dưới cửa đông vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

“Ngục giam của vương thành bị cháy, Trần Đại Minh chạy rồi!”

“Mau đuổi theo!”

“Hắn đi về hướng cửa đông.”

Một tên tướng của Đại Liêu dẫn theo một đội kỵ binh lao ra khỏi vương thành, đuổi theo Đại Minh trong màn đêm.

Vị tướng của Đại Liêu cưỡi trên một con ngựa quý hiếm, đầu ngựa có lông trắng, trông như trăng tròn, hai bên bụng ngựa gầy gò, rõ ràng.

Ngựa phi như bay.

Vài chục giây sau.

Dưới bóng đêm.

Vị tướng của Đại Liêu nhìn thấy bóng dáng Đại Minh đang phi nhanh.

Hắn rút cây cung mạnh từ phía sau, rút một mũi tên lông vũ từ bao tên bên cạnh yên ngựa.

Giương cung, cung như trăng tròn!

“Bốp!” một tiếng trầm đục.

Dựa vào ánh trăng, vị tướng của Đại Liêu bắn một mũi tên.

Mũi tên trúng ngay con ngựa mà Đại Minh đang cưỡi!

Chương 509: Huynh Trưởng

“Hí!”

Con ngựa dưới háng của Đại Minh trúng tên, miệng phát ra tiếng hí đau đớn.

Ngựa phát cuồng, bốn vó chuyển động, tốc độ chạy bỗng nhiên tăng vọt.

Đại tướng Đại Liêu đuổi theo phía sau ánh mắt lạnh lẽo, tay phải lại rút một mũi tên từ ống tên ra.

Giương cánh tay kéo cung.

“Phụt!” Một tiếng trầm đục.

Mũi tên bay ra, dây cung rung động dữ dội.

Tai Đại Minh hơi động, tinh thần căng thẳng.

Hắn nghe tiếng mũi tên bay đến, xoay đầu ngựa, thân mình cúi thấp.

Suốt qua mũi tên vừa bắn ra.

“Hả?”

Đại tướng Đại Liêu phát ra một tiếng kinh ngạc.

Dù đêm tối mù mịt, nhưng hắn tập bắn cung từ nhỏ, học được bản lĩnh bắn vật trong đêm.

Bắn cung mười lần, ít nhất cũng trúng chín lần.

Rất ít khi thất bại.

Thấy Đại Minh né được một mũi tên, hắn lại rút tên ra.

“Phụt!” Lại một tiếng mạnh mẽ.

“Hí!”

Lần này Đại Minh không né được.

Mũi tên trúng ngựa.

Ngựa lại hí lên một trận.

Trong lòng Đại Minh trầm xuống.

Cứ tiếp tục thế này, e rằng hấn sẽ không thoát được.

Đại Minh mím chặt môi, trên khuôn mặt chất phác thêm một vẻ nghiêm túc.

Hấn kéo dây cương, xoay đầu ngựa, lao về phía đại tướng Đại Liêu.

“Gan to thật!”

Đại tướng Đại Liêu thấy Đại Minh dám quay lại lao vào mình, đôi mắt to như chuông đồng trợn lên.

Hấn lấy từ sau lưng ra một cây thiết trùy, cầm trong tay phải.

“Lộc cộc lộc cộc...”

“Lộc cộc lộc cộc...”

Trên đồng cỏ tối tăm, vang lên tiếng vó ngựa rõ ràng.

Hai người lao vào nhau.

Khoảng cách thu hẹp trong chớp mắt.

“Hù hù...”

Đại tướng Đại Liêu nhờ sức mạnh của con ngựa dưới háng, vung cây thiết trùy trong tay.

Thiết trùy thế lớn lực mạnh, ập đến dữ dội.

Nếu bị đánh trúng, ít nhất cũng gãy xương đứt gân.

Khuôn mặt Đại Minh bình tĩnh, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào cây thiết trùy đang vung đến.

Một hơi thở trôi qua.

“Hí hí!”

Con ngựa dưới háng hấn kêu lên thảm thiết.

Hai người va chạm, lướt qua nhau.

“Không thể nào!”

Một tiếng kinh hô vang lên.

Dưới màn đêm tối tăm.

Hai con ngựa lao nhanh lướt qua nhau.

Ngay khoảnh khắc đó!

Trong tay Đại Minh có thêm một cây thiết trùy.

“Hù hù...”

Đại Minh kéo mạnh dây cương bằng tay trái, vặn người, tay phải vung cây thiết trùy trong tay ra.

“Vù!”

Một tiếng gió rít dữ dội vang lên.

Đại tướng Đại Liêu ngồi trên lưng ngựa bị Đại Minh đánh trúng một cách chắc chắn.

Hắn lập tức bị đánh văng khỏi lưng ngựa, rơi xuống đất, sống chết không biết.

Ngựa phi ra vài chục mét, tay phải Đại Minh nắm chặt cây thiết trùy, cánh tay rung lên dữ dội.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải của mình, hổ khẩu đã nứt toác, máu tươi tuôn ra như nước.

Đại Minh thu ánh mắt lại, dừng ngựa, quay đầu nhìn thoáng qua đại tướng Đại Liêu đang ngã trên mặt đất.

Xin lỗi.

Trong lòng Đại Minh có chút áy náy thầm nói.

Đại Minh điều khiển ngựa chạy đến bên đại tướng Đại Liêu, xoay người xuống ngựa, ba bước thành hai, tóm lấy dây cương của con ngựa vàng.

Con ngựa đưa hắn ra khỏi thành đã trúng hai mũi tên, có vết thương bằng tên thì không lợi cho việc chạy trốn.

Hơn nữa, con ngựa màu vàng này là loại ngựa tốt, tốc độ cực nhanh.

Còn có tên là “Tây Lương Ngọc Đỉnh Can Thảo Hoàng”.

Rất phi thường.

Đại Minh đưa tay ra vừa nắm lấy dây cương.

Chỉ thấy con ngựa màu vàng này lại xoay người, nâng hai chân sau đá ngược về phía Đại Minh.

“Hí hí...”

Tiếng hí của con ngựa vàng mang theo một chút tức giận.

Đại Minh ngẩn ra, vội vàng tránh né.

Đuổi được Đại Minh đi, con ngựa vàng đi đến bên đại tướng Đại Liêu, dùng đầu ngựa nhẹ chạm vào đôi phượng.

Thấy cảnh này, Đại Minh hơi sững sờ, khẽ thở dài.

“Không ngờ, người vẫn là một con ngựa trung thành.”

“Thôi vậy.”

Đại Minh lại nắm lấy con ngựa lúc ra khỏi thành của mình, xoay người lên ngựa.

“Vất vả cho người rồi...”

Đại Minh xoa đầu ngựa, giọng nói mang theo một chút áy náy.

Ngựa hí lên hai tiếng rất thông minh, chở Đại Minh tiếp tục phi về phía xa.

Đại Minh vừa phi ngựa đi xa, vừa quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy từ cổng thành đông của vương thành có một đội kỵ binh cầm đuốc lớn chạy ra.

Họ đuổi theo hướng Đại Minh chạy trốn.

Đại Minh khẽ thở dài, nắm chặt nắm đấm.

Sự việc sao lại thành ra thế này...

Đêm sâu, không sao không trăng.

Đại Minh cẩn thận điều khiển ngựa, phi trên đồng cỏ.

Sau khi phi được vài dặm.

“Hí!”

Ngựa hí lên một tiếng, không thể chịu đựng nổi nữa, ầm ầm ngã xuống.

Đại Minh buông dây cương, thân mình xoay một cái, rơi xuống đất.

Ngựa ngã xuống đất, miệng phát ra tiếng rên rỉ.

Cổ nén đau đớn ở hai vết thương do tên bắn, chạy được mấy dặm, nó đã đến cực hạn.

Đại Minh mũi cay xè, vuốt ve cổ ngựa.

“Cảm ơn người!”

Chia tay xong với ngựa, Đại Minh nhìn về phía màn đêm vô tận sâu thẳm.

Đoạn đường tiếp theo, đều phải do chính hấn chạy.

Đại Minh quay người nhìn về phía sau.

Những đốm lửa lốm đốm như những vì sao trên trời, lẻ tẻ, tựa như một tấm lưới lớn đang bao vây hấn.

Đại Minh hít sâu một hơi, bước chân, chạy nhanh về phía nam.

Màn đêm sâu thẳm.

Trên đồng cỏ rộng lớn có một đội kỵ binh đang đứng.

Hùng Sơn mặc chiến giáp màu đen, ngồi trên lưng ngựa.

Hấn nhìn chăm chú theo hướng Đại Minh rời đi, khẽ thở dài.

Minh đệ, lần này chia tay.

Lần sau gặp lại, e rằng thật sự là trên chiến trường rồi.

Hùng Sơn nhìn lần cuối, quay đầu, nhìn về phía đội tìm kiếm cầm đuốc ở cách đó không xa.

“Đi đi, có thể giúp Đại Minh kéo dài được lúc nào hay lúc đó.”

Hùng Sơn khẽ vẫy tay.

Những thân binh xung quanh nhận lệnh, hành động nhanh nhẹn tản ra.

Hôm nay hấn cứu được Đại Minh, còn giúp Đại Minh chạy về Đại Vũ.

Coi như đã phạm tội nặng.

Dù hấn là vương tử, cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt.

Hùng Sơn ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt.

Trừng phạt thì cứ trừng phạt đi...

Ai bảo hấn là đại ca chứ.

“Minh đệ!”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ngươi và ta kết nghĩa huynh đệ được không?”

“Hùng huynh! Ngươi không phải người xấu, ta nguyện bái ngươi làm nghĩa huynh!”

“Được được được!”

“Minh đệ, ta hơn ngươi mấy tuổi, ngươi gọi ta là đại ca, ta gọi ngươi là Minh đệ được không?”

“Đại ca!”

“...”

Ký ức ngày xưa, khi ở Kinh Châu ulla về như thủy triều.

Hùng Sơn hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh, kiên định.

Hấn hơi kẹp hai chân, ra hiệu cho con ngựa dưới háng đi.

Tiếp theo, hấn phải quay về vương thành để chịu tội.

Vó ngựa cọ vào cỏ mềm, phát ra tiếng ma sát nhẹ nhàng.

Dưới màn đêm.

Hùng Sơn cưỡi ngựa phi về vương thành.

Thân hình cao lớn vạm vỡ của hấn lúc này có vẻ kiên quyết...

Chương 510: Có Đói Không

“Phù phù...”

Trên thảo nguyên tối đen, một bóng người cao lớn cười ngựa phi nhanh.

Sau khi chạy được vài trăm mét.

“Phịch...” một tiếng.

Con ngựa dưới thân bóng người ngã xuống đất, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn.

Đại Minh nhanh chóng nhảy xuống khỏi lưng ngựa.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, đã không còn thấy những đốm lửa le lói.

Có lẽ đã cắt đuôi được truy binh.

Đại Minh ngồi trên nền cỏ mềm, thở hồn hển, đưa tay vuốt nhẹ cổ ngựa.

Con ngựa nằm trên đất, giãy giụa vài cái, muốn đứng dậy.

“Nghỉ ngơi một lát đi.”

Đại Minh vuốt nhẹ con ngựa, trong mắt có chút áy náy.

“Hí...”

Con ngựa khẽ hí.

Sau khi giãy giụa vài cái, nó vẫn không thể đứng dậy, đành phải nằm trên đất thở hồn hển.

Cuộc hành trình dài và nhanh như vậy đã vắt kiệt sức lực của nó.

Đại Minh ngồi bên cạnh nó, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen.

Đêm tối mịt mùng, trên trời sáng lấp lánh.

Trông giống như một tấm lụa đen bao phủ cả bầu trời.

“Hầy...”

Đại Minh cười khò một tiếng.

Hôm nay thật là sóng gió bất ngờ.

Vui vẻ đến Đại Liêu, cuối cùng lại phải chạy trốn như thế này.

Nhìn màn đêm tối đen, Đại Minh đưa tay sờ vào trong ngực, nhưng chỉ sờ thấy khoảng không.

Lúc này hẳn mới nhớ ra, sợi dây chuyền răng hổ mà Tú Tú tặng đã không còn trên người.

“Cầm lấy.”

Một bàn tay từ bên cạnh đưa tới.

Đại Minh giật mình, theo bản năng định đứng dậy.

“Hoảng cái gì?”

Giọng nói bình thản của Trần Diệp truyền đến.

Nghe thấy giọng nói này, Đại Minh ngây ra một lúc, sau đó mắt đỏ lên, mũi cay cay.

“Cha!”

Đại Minh nhìn Trần Diệp đột nhiên xuất hiện bên cạnh, từ trên mặt đất bò dậy, ôm chặt lấy Trần Diệp.

“Được rồi được rồi...”

“Đã không sao rồi.”

Trần Diệp cảm nhận lực đạo truyền đến từ cánh tay của Đại Minh, khỏe miệng hơi co lại.

Tiểu tử ngốc này, sức lực lại lớn hơn rồi...

“Sợi dây chuyền mà Tú Tú tặng cho ngươi, cầm lấy đi.”

Trần Diệp đưa tay phải ra, trong lòng bàn tay chính là sợi dây chuyền răng hổ mà Tú Tú tặng cho Đại Minh.

Đại Minh buông Trần Diệp ra, nhận lấy sợi dây chuyền răng hổ.

Trên khuôn mặt chất phác của hắn thêm một vẻ phức tạp.

Chính vì sợi dây chuyền răng hổ này, hắn mới bị ép rời khỏi Đại Liêu.

Đại Minh nắm chặt sợi dây chuyền răng hổ trong tay, miệng hơi mở ra.

Trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc.

Nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Trần Diệp đứng bên cạnh Đại Minh, cảm nhận làn gió đêm thổi nhẹ qua, thản nhiên nói: “Có đói không?”

Nghe thấy câu này, Đại Minh sửng sốt.

“Ừc ừc...”

Một âm thanh bụng đói vang lên đúng lúc.

Trưa nay Đại Minh bị Gia Luật Hồng Nhiễm tổng giam, từ đó đến giờ vẫn chưa được ăn gì.

Theo quy định, trong nhà lao sẽ cung cấp cơm nước.

Nhưng hai tên cai ngục đó nghe nói Đại Minh là hậu duệ của Điền thị Đại Võ, liền đổ hết đồ ăn trước mặt Đại Minh.

Còn lớn tiếng nói rằng Điền thị Đại Võ không xứng được ăn cơm.

Vì vậy, đã hơn nửa ngày Đại Minh chưa được ăn gì.

Bây giờ Trần Diệp nhắc đến, Đại Minh mới cảm thấy bụng mình đói cồn cào.

“Có chút...”

Đại Minh cúi đầu, giọng ngốc nghếch nói.

Trần Diệp nhẹ nhàng gật đầu: “Đi thôi.”

“Chỗ này cách biên giới hai nước không xa.”

“Chắc sẽ có quán trọ bán đồ ăn.”

Cách biên giới không xa?

Đại Minh gãi đầu nghi hoặc.

Hắn nhớ lúc đến, từ biên giới đến Đại Liêu, dù có thúc ngựa phi nhanh thì ít nhất cũng phải mất một ngày.

Đại Minh tính toán trong lòng.

Bây giờ từ chỗ hắn đến biên giới, ít nhất cũng phải mất hơn nửa ngày đường.

Trong lúc Đại Minh còn đang suy nghĩ, Trần Diệp đưa tay nắm lấy cánh tay của Đại Minh.

Trần Diệp bước một bước.

Ngay lập tức, Đại Minh trợn to mắt.

Chỉ thấy cảnh tượng tối đen, mờ mịt trước mắt lùi lại nhanh chóng, cơn gió đêm vốn thổi nhẹ bất ngờ trở nên mạnh mẽ, thổi vào mắt hắn cay xè.

“Cha... Cha!”

Đại Minh vội vàng lên tiếng.

Trần Diệp dừng bước, quay đầu nhìn Đại Minh: “Sao vậy?”

Đại Minh đứng vững thân thể, nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy con ngựa vừa nằm trên mặt đất đã biến mất.

“Cha... ngựa...”

Đại Minh chỉ vào bãi cỏ trống không, vẻ mặt kinh ngạc.

“Người muốn mang theo ngựa sao?”

Trần Diệp nắm lấy cánh tay của Đại Minh, bước ngược trở lại.

Hai bước chân hạ xuống.

Hai người lại quay về chỗ vừa đứng lúc nãy.

Con ngựa đáng thương nằm trên đất, vẫn thở hồn hển.

Nó thấy Đại Minh quay lại, miệng phát ra tiếng hí nhẹ.

Đại Minh cúi đầu nhìn con ngựa dưới chân, trừng to mắt.

“Cha...”

“Đây...”

“Ngựa...”

Đại Minh có chút lắp bắp, chỉ vào ngựa, rồi lại chỉ vào phía xa.

Đây là lần đầu tiên Đại Minh thấy Trần Diệp thi triển thuật Thuấn di.

Hắn thực sự bị chấn động.

Mặc dù Đại Minh đã nghe Tôn Thắng nói rằng Trần Diệp là thiên hạ đệ nhất tông sư.

Nhưng hắn vẫn không có khái niệm gì về điều đó.

Hôm nay, Trần Diệp coi như đã ra mặt trước Đại Minh.

“Muốn mang theo thì mang theo đi.”

“Có vắc nôi không?”

Trần Diệp tưởng rằng Đại Minh không nỡ rời xa con ngựa này.

Đại Minh há miệng, sừng sốt một lúc.

Hắn nuốt nước bọt, cúi người xuống, vắc con ngựa nằm trên đất lên vai.

“Vắc cho chắc.”

Trần Diệp thản nhiên nói.

Nói xong, hắn nắm lấy cánh tay của Đại Minh.

Thuần di.

Hai người một ngựa, ba bóng dáng di chuyển nhanh chóng dưới màn đêm tối đen.

“Hí hí...”

“Hí hí!”

Làn gió đêm thổi nhẹ mang theo tiếng ngựa hí kinh hoàng.

...

Biên giới Đại Võ, Đại Liêu.

Một thị trấn nhỏ sừng sững giữa màn đêm.

Nơi này tuy là biên giới hai nước.

Nhưng vì vị trí địa lý cách xa chiến trường chính, thêm vào đó thường xuyên có thương nhân, võ giả qua lại.

Lâu dần, liền hình thành một thị trấn nhỏ.

Nơi này, được người ta gọi là “Mã Biên trấn”.

Bởi vì chỉ cần sống ở trấn, bất kể là ở đâu, lúc nào, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng ngựa hí không dứt.

Long Môn khách điểm.

“Cộc cộc cộc!”

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Tiểu nhị đang ngủ trên bàn dài nghe thấy tiếng gõ cửa, giật mình tỉnh giấc, trên mặt lộ vẻ không vui.

“Ai vậy!”

“Đã đóng cửa rồi!”

“Ngài đến quán khác đi!”

Tiểu nhị ngồi thẳng dậy, mặc dù có chút tức giận, nhưng vẫn giữ giọng điệu hòa nhã.

Nơi này không giống những chỗ khác.

Thường xuyên có binh lính, võ giả say rượu đến trọ.

Nhưng bây giờ đã quá nửa đêm.

Thật sự là quá muộn rồi.

“Cộc cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa bên ngoài lại vang lên hai tiếng.

Âm thanh đánh thức chương quỹ đang ngủ trong phòng.

“Đi mở cửa đi!”

“Có khách đến mà không tiếp?”

“Người còn muốn tiền công tháng này nữa không?”

Giọng nói của chương quỹ truyền ra từ trong phòng.

Được rồi...

Tiểu nhị vẻ mặt xui xẻo bò dậy từ trên bàn dài.

“Đến đây đến đây!”

“Ta ra ngay đây!”

Tiểu nhị vừa mặc áo khoác, vừa nhanh chóng đi về phía cửa khách điếm.

Hắn nhắc thanh chắn cửa, mở cửa ra.

Vừa mở cửa, tiểu nhị liền ngậy người.

Bởi vì hắn mượn ánh sáng từ chiếc đèn lồng đỏ treo trước cửa khách điếm, nhìn thấy một cảnh tượng kỳ quái.

Một thanh niên mặc áo trắng, dung mạo tuấn tú đứng trước cửa.

Phía sau hắn, là một hán tử thân hình cao lớn.

Hán tử vác trên vai một con ngựa.

Tiểu nhị ngậy ngẩn nhìn hán tử, hán tử cũng vẻ mặt chất phác nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị: “???”

Có phải mình mới ngủ dậy nên hoa mắt không?

Tiểu nhị dụi dụi mắt.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, con ngựa đó ngoan ngoãn đứng bên cạnh hán tử.

Hửm?

Thật là kỳ lạ.

Chẳng lẽ thực sự là mình nhìn nhầm?

Tiểu nhị nghi hoặc trong lòng.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, coi như vừa rồi mình chưa tỉnh ngủ.

“Hai vị khách quan, trong quán còn vài phòng thượng hạng.”

Chương 511: Truyền lời

“Trong tiệm còn đồ ăn không?”

Trần Diệp bước vào khách điểm, giọng điềm tĩnh hỏi.

Tiểu nhị liếc nhìn Trần Diệp và Đại Minh phía sau.

Đồ ăn thì chắc chắn khách điểm có.

Nhưng muộn thế này...

Đầu bếp đã ngủ từ lâu.

Nếu không có tiền, thì chỉ có thể đợi đến sáng mai.

Tiểu nhị vừa định mở miệng, chợt thấy chương quỹ khoác áo choàng từ trong nội đường đi ra.

“Còn đồ ăn đây.”

“Nhưng đầu bếp ngủ rồi, trong bếp còn ít thịt dê.”

“Nếu hai vị quan khách không gấp, có thể làm ngay.”

Chương quỹ nói chậm rãi.

Hắn lẩn lộn ở biên giới nửa đời, đôi mắt rất độc.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được thân phận của một người cao hay thấp.

Hắn vừa liếc Trần Diệp một cái, liền biết người này tuyệt đối không tầm thường.

Khí thế tỏa ra từ trên người hắn cũng khác hẳn người thường.

Trần Diệp khẽ gật đầu, lấy từ trong ngực ra một tấm ngân phiếu hai mươi lạng, búng nhẹ một cái.

Ngân phiếu rung lên giữa không trung, rồi lao thẳng về phía chương quỹ.

Sắc mặt chương quỹ không đổi, tay khẽ vung lên, liền bắt được tám ngân phiếu.

Trong mắt chương quỹ lóe lên tia sáng.

Quả nhiên, vị quan khách này không đơn giản.

Trần Diệp quay đầu nhìn Đại Minh, cười nhạt nói: “Người muốn ăn gì?”

Đại Minh đi theo sau Trần Diệp, cảm xúc vẫn chưa kịp bình tĩnh lại sau cơn gió lốc vừa rồi.

Hắn suy nghĩ cẩn thận, rồi nói: “Ta muốn ăn hoành thánh.”

Trần Diệp gật đầu, nói với chương quỹ: “Ba mươi bát hoành thánh, thêm vài món khác, món ngon nhất, người tự chọn.”

“Ngoài ra, chăm sóc con ngựa ngoài cửa cho tốt.”

Nói xong, Trần Diệp dẫn Đại Minh đi về phía đại sảnh, tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống.

Chương quỹ xác nhận ngân phiếu là thật, hài lòng nhét ngân phiếu vào trong ngực.

Hắn trừng mắt nhìn tiểu nhị: “Đi gọi đầu bếp dậy.”

“Bảo hắn nấu cơm.”

Nói xong, chương quỹ khoác áo choàng đi vào nội đường.

Hắn phải quay về ngủ tiếp.

Tiểu nhị lén lườm chương quỹ một cái.

Hắn cũng có chút không tình nguyện đi về phía chỗ đầu bếp ngủ.

“Lão Lý, dậy nấu cơm.”

“Hả?”

“M* nó, trời còn chưa sáng, người đã gọi ta dậy nấu cơm?”

“Có phải nào người nhét vào mông, mắt bị c*t bôi vào không?”

Từ trong bếp truyền ra một giọng nói dày dặn, phẫn nộ.

...

Trần Diệp và Đại Minh ngồi trong đại sảnh khách điếm.

Tiểu nhị cẩn thận bung hai ngọn đèn dầu đặt lên bàn.

Ánh sáng vàng vọt phát ra, chiếu sáng đại sảnh khách điếm.

Đại Minh ngồi trên ghế dài, nhìn chăm chăm vào tim đèn đang nhảy múa, hơi thất thần.

Trần Diệp đưa tay ra trước mặt Đại Minh, vẫy vẫy hai cái.

“Đừng nhìn nữa, coi chừng lại hỏng mắt đấy.”

Đại Minh ngẩng đầu lên, cười ngốc nghếch.

Biểu cảm thật thà chất phác của hắn xen lẫn một tia ảm đạm.

“Trong lòng không dễ chịu?”

“Nói với cha nghe xem.”

Trần Diệp nhẹ giọng nói.

Đại Minh lắc đầu: “Cha, con... Con không sao.”

“Chỉ là, có chút buồn.”

Đại Minh nhìn chăm chăm vào mặt bàn được lau chùi bóng loáng, phản chiếu ánh đèn.

Sau khi Tú Tú chết, luôn là Hùng Sơn an ủi hắn.

Lúc sau đi đến Biện Lương, suốt dọc đường đều do Hùng Sơn bảo vệ Đại Minh.

Biện Lương, nơi đó chính là trung tâm của Đại Vũ.

Hùng Sơn thân là lục hoàng tử được sủng ái nhất của Đại Liêu, thân phận nhạy cảm.

Vậy mà hắn dám đến Biện Lương.

Còn kích hoạt mật thám ẩn nấp ở Biện Lương, chỉ để giúp đỡ Đại Minh.

Nghĩ lại những chuyện này, trong lòng Đại Minh ngổn ngang trăm mối.

Đối với Hùng Sơn, Đại Minh vô cùng cảm kích.

Nhưng...

Sau này, có lẽ hai người bọn họ sẽ không còn ngày gặp lại.

Đại Minh không nhịn được khẽ thở dài.

Lần này, Hùng Sơn thả hắn đi.

Nhất định sẽ bị Gia Luật Hồng Nhạc trừng phạt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đại Minh vô cùng khó chịu.

Hắn cảm thấy mình đã hại đại ca.

Trần Diệp ngồi đối diện Đại Minh, dựa vào ánh sáng của đèn dầu, thu hết biểu cảm của hắn vào trong mắt.

Trần Diệp hiểu rõ Đại Minh, biết hắn đang buồn bã vì chuyện gì.

“Hùng Sơn đối xử với ngươi thật không tệ.”

“Sau này, có lẽ vẫn còn cơ hội gặp lại.”

“Cuộc đời là như vậy, ngươi sẽ gặp gỡ đủ loại người.”

“Một số người trong số họ sẽ hợp ý, tâm đầu ý hợp với người.”

“Có lẽ các người sẽ cùng đi trên một đoạn đường.”

“Nhưng, đến khi các người đạt được mục đích của riêng mình, thì sẽ chia tay.”

“Cuối cùng, chỉ còn lại một đoạn ký ức, một mối tình cảm.”

Trần Diệp vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào đèn dầu trên bàn.

Tim đèn phát ra ánh sáng màu vàng khẽ đục đưa theo gió, tựa như có sinh mệnh.

Nói xong những lời này, trong lòng Trần Diệp cũng thoáng buồn.

Có chuyện gì đó, hắn không dám nghĩ đến tương lai xa.

Đại Minh nghe Trần Diệp khuyên bảo, khẽ cúi đầu.

Trải qua cái chết của Tú Tú, trái tim Đại Minh không còn yếu đuối như trước nữa.

“Quan khách, hoành thánh của ngài đây!”

Tiểu nhị đột nhiên từ nội đường đi ra, cất giọng gọi.

Hắn bưng một khay gỗ, bên trong đặt bốn bát hoành thánh bốc khói nghi ngút, hương thơm ngào ngạt.

“Mấy bát còn lại đang nấu, những món khác sẽ lên ngay.”

“Mong quan khách chờ thêm.”

Tiểu nhị đặt bốn bát hoành thánh lên bàn, nhanh chân chạy về phía nhà bếp.

Trần Diệp rút từ ống đũa ra hai đôi đũa, đưa cho Đại Minh: “Ăn đi.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Đại Minh gật đầu, nhận lấy đôi đũa, không sợ nóng, bắt đầu ăn hoành thánh ngẫu nhiên.

“Cha, hoành thánh này...”

Đại Minh vừa ăn một miếng, sắc mặt liền thay đổi.

“Sao vậy?”

Trần Diệp cũng gấp một viên hoành thánh, cắn một miếng, một mùi hương thịt dê nhân nhạt từ trong hoành thánh truyền ra.

“Nhân thịt dê, ăn đi.”

Trần Diệp cười nhạt.

Đại Minh chưa từng ăn hoành thánh nhân thịt dê bao giờ.

“Vâng!”

Đại Minh dùng sức gật đầu, không nghĩ đến chuyện khác nữa, tập trung ăn hoành thánh.

Thời gian không lâu.

Rất nhanh, Đại Minh liền quét sạch hai mươi tám bát hoành thánh và mấy đĩa món ăn tinh xảo khác.

Hắn ăn sạch sành sanh đồ ăn trên bàn.

Có thể thấy, hắn thật sự rất đói.

Trần Diệp chỉ ăn hai bát hoành thánh liền no.

Hắn nhìn Đại Minh ăn xong, cười nhạt nói: “Ăn no chưa?”

“Rồi.” Đại Minh lau khóe miệng.

“Vậy thì ngủ thôi, nghỉ ngơi một chút.”

Trần Diệp đứng dậy nói.

Đại Minh cũng đứng lên theo, đột nhiên hắn sững sờ, nhớ ra một chuyện.

“Cha, con phải truyền lời cho một người.”

Trên mặt Đại Minh thêm một vẻ nghiêm túc.

Hắn đã hứa với Trương Dũng, sẽ mang lời nhắn đến.

“Ồ?”

“Chuyện gì vậy?”

Đại Minh kể cho Trần Diệp nghe chuyện mình được cứu thoát.

“Vậy thì đến doanh trại Điền Gia Quân một chuyến đi.”

“Cách đây cũng không xa.”

Trần Diệp bình thản nói.

“Cảm ơn cha.” Đại Minh cười ngốc nghếch.

Hắn vừa mới trải nghiệm tốc độ như gió lốc của Trần Diệp, biết rằng có Trần Diệp giúp đỡ, lời nhắn này nhất định có thể dễ dàng mang đến.

Trần Diệp nhẹ vỗ vai Đại Minh, nắm lấy cánh tay hắn.

Bước một bước.

Bóng dáng của hai người trong khách điểm biến mất.

Tiểu nhị vừa từ nội đường đi ra trực tiếp ngẩn ngơ.

Đồng thời với lúc bóng dáng Trần Diệp biến mất, trong phòng vang lên một câu nói.

“Một gian thượng phòng.”

Tiểu nhị dụi dụi mắt, nhìn về phía đại sảnh khách điểm không một bóng người, nuốt nước bọt, sau lưng lạnh toát.

“M* nó, rốt cuộc hôm nay là bị làm sao vậy?”

Chương 512: Năm Dây Chuyền

Biên giới.

Đại Võ quân trú địa.

Trong một doanh trại rộng rãi, sang trọng.

Vài ngọn đèn dầu sáng rực, chiếu sáng toàn bộ bên trong doanh trại như ban ngày.

Một lão giả tóc bạc, mặc áo đơn màu nhạt, ngồi bên cạnh sa bàn diễn trận, trên người đắp một tấm thảm lông hổ, lông mào nhú chặt, ánh mắt nhìn sa bàn sâu thẳm như màn đêm.

“Sốt soát...”

Một âm thanh khẽ vang lên.

Trong doanh trại đột nhiên xuất hiện thêm hai bóng người.

Trần Diệp buông cánh tay đang kéo Đại Minh, nhìn về phía lão giả trong doanh trại.

Lão giả cũng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệp.

Hai người nhìn nhau.

“Thiên hạ đệ nhất tông sư — Đế Quân Đông Hoa?”

Lời nói của lão giả hơi khàn, mang theo sự nghi hoặc.

Trần Diệp nhẹ nhàng gật đầu, thản nhiên nói:

“Trần Liêu Vương, Điền Thồ?”

Điền Thồ cũng gật đầu.

“Đông tông sư đến đây có việc gì?”

Lão giả thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn sa bàn, tầm nhìn không dừng lại trên người Trần Diệp.

Thấy thái độ của đối phương, Trần Diệp không khỏi cười khẽ.

Không hổ là đệ tính vương duy nhất của Đại Võ.

Sự điềm tĩnh này, còn hơn cả hoàng đế Đại Liêu.

Trần Diệp nhìn Đại Minh, thản nhiên nói:

“Khuyến tử nhờ người mang lời đến cho Điền lão tướng quân.”

“Ừm.”

Điền Thô khẽ ừ một tiếng, khuôn mặt già nua vẫn không có bất kỳ biến hóa gì.

Đại Minh ngẩng đầu nhìn Điền Thô vài lần, cảm thấy lão giả trước mắt này có chút ngạo mạn, nói chuyện mà không thèm nhìn người.

Đại Minh hơi nhú mày, nhưng vẫn chậm rãi nói:

“Thiên phu trưởng Trương Dũng của Điền Gia Quân tiệu kỵ doanh nói: Hắn đã tận trung với Đại Võ rồi.”

Lời vừa dứt.

Thân thể của lão giả đang chăm chú nhìn sa bàn bỗng nhiên cứng đờ.

Hắn quay đầu, sâu sắc nhìn Đại Minh một cái, ánh mắt trở nên phức tạp.

Bi thương, tiếc nuối, kiêu ngạo...

Những cảm xúc khác nhau thoáng qua trong mắt hắn.

Điền Thồ hít sâu một hơi, trên khuôn mặt già nua tăng thêm vẻ nghiêm nghị.

“Đa tạ các hạ.”

“Ừm.” Đại Minh cũng chỉ khẽ ừ một tiếng, coi như đáp lại.

Lão giả đánh giá trang phục trên người Đại Minh vài lần, đôi mắt sâu thẳm lóe lên vài tia sáng.

“Người... người đến từ Đại Liêu?”

Điền Thồ trầm giọng hỏi.

Đại Minh do dự một chút, rồi gật đầu.

Thấy Đại Minh thừa nhận, Điền Thồ cúi đầu trầm mặc.

Thật lâu sau.

Hắn dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Điền Thồ nhẹ gật đầu, thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn sa bàn.

Xem ra ý của hắn là hoàn toàn không để Trần Diệp và Đại Minh vào mắt.

Dù là thiên hạ đệ nhất tông sư cũng không được.

Trong doanh trại yên tĩnh.

Chỉ có tiếng thở nhẹ và tiếng dầu đèn cháy tí tách.

Ánh mắt Trần Diệp dừng lại trên người Điền Thồ trong chốc lát, rồi bước chân.

Trong nháy mắt, hắn xuất hiện bên cạnh Điền Thồ.

Khi Trần Diệp đến gần Điền Thồ trong phạm vi một trượng, một luồng sát khí lạnh lẽo liền khóa chặt Trần Diệp.

Trần Diệp dừng chân, liếc nhìn góc tối bên cạnh.

“Không được vô lễ.”

Điền Thồ nhìn chăm chăm sa bàn, lên tiếng ngăn cản.

Nghe thấy lời này, luồng sát khí ẩn nấp trong góc tối biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Trần Diệp không để ý đến nhị phẩm ám vệ đang bảo vệ Điền Thồ.

Hắn lấy từ trong ngực ra một cái túi vải nhỏ, tùy ý ném vào tay Điền Thồ.

Làm xong việc này, Trần Diệp quay người bước đi, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Đại Minh.

Hắn nắm lấy cánh tay của Đại Minh.

Bước chân khễ động.

Thuần di.

Bóng dáng của Trần Diệp và Đại Minh biến mất trong doanh trại, như thể chưa từng xuất hiện.

Điền Thồ không động đậy, vẫn giữ nguyên tư thế xem sa bàn.

Khoảng chừng một khắc sau.

Điền Thồ mới hoàn hồn, liếc nhẹ cái túi vải nhỏ bên cạnh.

Hắn không do dự, đưa tay sờ vào túi vải.

“Vương gia!”

Từ trong bóng tối truyền ra một tiếng hét gấp gáp.

Điền Thồ lắc đầu:

“Không sao.”

“Hắn là thiên hạ đệ nhất tông sư, nếu muốn giết ta, vừa rồi đã giết ta rồi.”

“Trên đời này, không ai có thể thoát khỏi sự ra tay của tông sư.”

Nghe Điền Thồ nói vậy, ám vệ trong bóng tối không nói thêm lời nào.

Điền Thồ nhẹ nhàng mở túi vải, bên trong lộ ra năm sợi dây chuyền răng hổ được bảo quản rất tốt.

Thấy năm sợi dây chuyền răng hổ này, Điền Thồ cũng sờ tại chỗ.

Đột ngột.

Điền Thồ đứng bật dậy, chạy nhanh ra ngoài doanh trại.

Động tác của lão giả khiến ám vệ trong bóng tối kinh hãi.

Hắn vội vàng đi theo sau, cẩn thận chú ý xung quanh, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ánh mắt của Điền Thồ quét qua màn đêm đen kịt, không thấy được bóng dáng của Trần Diệp.

Hắn nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm, vẻ mặt không biểu cảm.

Điền Thồ cúi đầu nhìn năm sợi dây chuyền răng hổ trong tay, tâm trạng trở nên phức tạp.

Năm sợi dây chuyền răng hổ này tượng trưng cho năm oan hồn mất nhà.

Chủ nhân của chúng là năm đại tướng của Đại Võ đã chết trận nơi sa trường.

Khi chết, thi thể của họ bị Đại Liêu cướp đi, tất nhiên dây chuyền răng hổ cũng rơi vào tay Đại Liêu.

Trần Diệp gửi lại năm sợi dây chuyền răng hổ này, tương đương với việc để cho năm người này “về nhà”.

Tâm thần của Điền Thồ rời khỏi dây chuyền răng hổ.

Hắn cúi người, chấp tay, hướng về phía Trần Diệp rồi đi, cung kính hành lễ.

“Đa tạ Đông Hoa tông sư!”

Để năm tướng sĩ lưu lạc trở về cố thổ.

Đối với Điền Thồ mà nói.

Đây...

Là đại ân!

...

Biên giới giữa Đại Võ và Đại Liêu.

“Cục cục tác...”

Từ trần Mã Biên vọng đến vài tiếng gà gáy trong trẻo.

Tiếng gà gáy vang lên, sắc trời cũng dần sáng rõ.

Phía chân trời, một tia nắng vàng rực rỡ, ấm áp dần dần lộ dạng.

Mặt trời mới mọc từ từ nhô lên khỏi đường chân trời.

Long Môn khách sạn.

Trần Diệp và Đại Minh đứng trên nóc nhà.

Hai người hướng mặt về phía đông.

Ánh nắng ban mai chiếu lên mặt hai người.

Sắc trời vẫn còn hơi mờ mịt, ánh nắng rơi xuống, chỉ có thể chiếu rõ một phần khuôn mặt của hai người.

Phụ tử hai người đứng trên nóc nhà, nửa híp mắt, nhìn về phía ánh nắng nơi chân trời.

“Ra ngoài hai lần, người có cảm ngộ gì không?”

Giọng của Trần Diệp thân nhiên hỏi.

Đại Minh gãi đầu.

Cảm ngộ...

Trong mắt hấn thoáng qua một tia phức tạp không phù hợp với tuổi tác.

Lần đầu tiên đến Kinh Châu, liều mạng cướp pháp trường.

Lần thứ hai đến thảo nguyên, đoạt giải đệ nhất cuộc thi của tộc Đại Liêu, khiến Hùng Sơn gặp đại họa...

Đại Minh mới chỉ mười hai tuổi, nhưng những gì hấn trải qua còn phong phú hơn cả người trưởng thành.

“Cảm ngộ...”

Đại Minh suy nghĩ một chút, rồi nói ra điều mà mình lĩnh ngộ được khi ở trong đại lao:

“Một người cho dù leo lên cao đến đâu, cuối cùng cũng sẽ ngã xuống.”

“Cha...”

“Hiện tại con muốn về nhà.”

“Đã lâu rồi không chặt cây.”

Đại Minh hơi cúi đầu, nội tâm rất bình tĩnh.

Nghe Đại Minh nói ra những lời triết lý như vậy, Trần Diệp hơi kinh ngạc.

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào mặt trời vàng rực, ánh nắng rơi trên tầng mây, phóng tầm mắt nhìn ra xa tựa như một đại dương màu vàng.

Hấn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Về đây chuyện rằng hồ, ngươi không có gì muốn hỏi sao?”

Đại Minh im lặng trong chốc lát, rồi lắc đầu:

“Không có.”

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười:

“Còn bốn năm nữa...”

“Ta và Uyên Nhi sẽ thành thân.”

Nói xong, Đại Minh đưa tay sờ lên cổ, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng mân mê chiếc bình an phù bằng gỗ đào.

Trần Diệp quay đầu nhìn Đại Minh, bỗng nhiên cảm thấy đứa nhi tử ngốc nghếch này của mình dường như đã trưởng thành hơn trước rất nhiều.

Cảm nhận được Trần Diệp đang nhìn mình.

Đại Minh cũng quay đầu lại.

Ánh nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt của Đại Minh, khiến khuôn mặt thật thà chất phác của hắn càng thêm giản dị.

Trần Diệp không nhịn được cười:

“Trời sáng rồi, đi ăn sáng thôi, ngươi có đói không?”

Đại Minh cũng nhẹ răng cười:

“Cha, con đói.”

“Được!”

“Đi thôi, ăn thoải mái.”

Trần Diệp nâng tay vỗ nhẹ vào vai Đại Minh, khóe miệng mang theo nụ cười vui vẻ.

Chương 513: Nhím (1)

Vài ngày sau.

Đại Vũ, Biện Lương.

Trời tối dần, đèn hoa vừa sáng.

Một chiếc xe ngựa đi ra từ cửa hông của hoàng cung.

Phùng Mạn mặc một bộ quần áo xa phu bình thường, tay cầm một cái roi.

“Bốp bốp!”

Đầu roi khẽ rung, quất vào mông ngựa.

Con ngựa lông bóng mượt, mập mạp chạy dọc theo đường phố hoàng thành, không biết đi về đâu.

Bên trong xe ngựa trải lụa mềm, treo vài cái đèn lưu ly, ánh đèn nhỏ bằng hạt đậu xuyên qua chụp đèn lưu ly, chiếu sáng cả khoang xe như ban ngày.

Một lò hương dựa vào bên cạnh xe, tỏa ra mùi hương thoang thoảng dễ chịu.

Trong xe, ngồi một nam tử mặc áo xanh trắng, ngũ quan tuần lãng, giữa chân mày mang theo ý lạnh cự người từ xa.

Chính là Đại Vũ hoàng đế Triệu Tru, nữ cải nam trang.

Nàng lạnh lùng, cầm một bức mặt hàm.

“Gia Luật Hồng Thái bị người chặt đầu.”

“Gia Luật Hồng Nhiệt đại nộ, ngự giá thân chinh, trong ba ngày liên tiếp tàn sát hai tòa thành...”

“Thám tử tiên đế chôn ở Đại Liêu bị nhổ mất chín phần.”

“Lục hoàng tử Gia Luật Sơn bị phế bỏ tư cách hoàng tử, giáng làm thứ dân...”

Nàng đọc thông tin trên mặt hàm, đưa ngón tay như hành trắng bóp bóp ấn đường, lông mày nhíu chặt.

Phùng Mạn đang đánh xe, giọng sắc nhọn, khàn khàn nói: “Bệ hạ, chỉ lấy hai tòa thành, chín phần thám tử để đổi lấy cái chết của Gia Luật Hồng Thái.”

“Rất đáng giá.”

Gia Luật Hồng Thái ở Đại Liêu được xưng là thần quân, đức cao vọng trọng, chiến công hiển hách.

Hắn chết, đã không còn ai có thể ngăn cản Điện Thờ.

Đến lúc đó, biết đâu Đại Vũ còn có thể tấn công vào sâu trong Đại Liêu.

Triệu Tru không nói gì.

Điều nàng lo lắng không phải là cái giá phải trả.

Mà là người giết chết Gia Luật Hồng Thái.

“Hắn rốt cuộc muốn làm gì?”

Triệu Tru lẩm bẩm.

Theo tin tức truyền về từ Đông Xưởng, Triệu Tru đã có hiểu biết sơ bộ về đệ nhất tông sư thiên hạ - Đế Quân Đông Hoa.

Người này đột nhiên xuất hiện ở huyện Dư Hàng hai năm trước, trở thành viện trưởng của Dư Hàng Dục Anh Đường.

Sau đó, hắn không ra khỏi cửa, ngoan ngoãn làm viện trưởng suốt hai năm.

Giữa chừng, hắn từng ra ngoài vì chuyện Phong Vũ Lâu.

Từ đó, thiên hạ liền có thêm một tông sư, và một thể lực tên là “Ngọc Diệp Đường”.

“Trần Diệp.”

Triệu Tru đọc hai chữ này, càng cảm thấy đối phương thần bí.

Dưới sự thần bí, là tín hiệu truyền tải ra: Không thể không chế.

Một tồn tại có võ lực kinh thế như vậy.

Khiến Triệu Tru lo lắng từ tận đáy lòng.

Xe ngựa rẽ vào một con hẻm.

Giọng của Phùng Mạn lại truyền đến: “Bệ hạ, đến nơi rồi.”

Nghे thấy câu nói này, Triệu Tru hoàn hồn.

Ánh mắt nàng có một thoáng trở nên vô cùng dịu dàng, nhưng trong chớp mắt liền khôi phục lại vẻ uy nghiêm và lạnh lùng.

Triệu Tru không nghĩ đến chuyện của Trần Diệp nữa, bước xuống xe ngựa.

Bên cạnh xe ngựa là một tòa trạch viện lớn.

Hai chữ “Vương phủ” màu vàng kim viết trên biển hiệu.

Hai cái đèn lồng treo ở hai bên biển hiệu.

Triệu Tru quay đầu nói với Phùng Mạn: “Người ở đây chờ ta.”

“Dạ.”

Phùng Mạn đứng bên cạnh xe ngựa, cung kính hành lễ.

Triệu Tru khẽ gạt đầu, đi đến trước cửa phủ.

Nàng đưa tay ra, vừa định đẩy cửa, chỉ thấy cửa tự mở ra.

“Tỷ!”

Một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên.

Triệu Tương Châu mặc một bộ váy đỏ nhạt, mày mắt mang theo nụ cười.

Nàng mở toang cửa lớn, dáng vẻ xinh xắn đứng trước cửa phủ.

Nhìn thấy Triệu Tương Châu, trên gương mặt lạnh lùng của Triệu Tru lại xuất hiện một nụ cười dịu dàng.

Nàng không nói gì, mà trước tiên sải bước vào trong phủ, xoay người đóng cửa lại, mới đưa tay xoa đầu Triệu Tương Châu nói: “Tiểu muội, người lại chờ ta ở trước cửa.”

Triệu Tương Châu vui mừng nói: “Tỷ, một tháng người mới có thể đến thăm ta và mẫu thân một lần.”

“Ta rất nhớ người!”

“Hôm nay là ngày người về, ở cửa có thể gặp người ngay lập tức.”

Nghe thấy lời của muội muội, nụ cười trên mặt Triệu Tru càng thêm ôn hòa.

“Tỷ, mau đi thôi, hôm nay mẫu thân tự tay làm gà quay.”

“Ta vừa rồi định trộm ăn một cái đùi gà, bị mẫu thân phát hiện, mẫu thân còn mắng ta một trận.”

Trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo trắng nõn của Triệu Tương Châu lộ ra vẻ ảm ức.

Nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của muội muội, Triệu Tru không nhịn được cười: “Được.”

Hai người sóng vai đi qua hành lang, đến đại sảnh trong phủ.

Triệu Tương Châu và Vương thị, mẹ ruột của Triệu Tru đã sớm chờ ở bên bàn.

Nhìn thấy Triệu Tương Châu quần lầy Triệu Tru, Vương thị hơi nhú mày, trách mắng: “Lớn như vậy rồi, một chút quy củ cũng không có.”

“Không sao, tiểu muội từ nhỏ đã là người hoạt bát.”

Triệu Tru nhẹ nhàng, kéo muội muội ngồi vào bên bàn.

Trên bàn tròn bằng gỗ lim bày đầy những món ăn thơm phức.

Chương 514: Nhím (2)

Gà quay, cá kho, rau xào, canh hạt sen...

Đều là do Vương thị tự tay làm.

“Đừng có nuông chiều nó, lần trước nguoi cho nó lệnh ban ân, đã bị nó dùng đi.”

“Để cho thợ rèn trong hoàng thành làm một chuỗi vòng cổ nanh hổ.”

“Vòng cổ nanh hổ quan trọng như vậy, sao có thể tùy tiện chế tạo.”

Vương thị nhân cơ hội trách phạt Triệu Tương Châu trước mặt Triệu Tru.

Vòng cổ nanh hổ ba năm mới phát một cái.

Là tượng trưng cho vinh dự.

Triệu Tương Châu vậy mà lại tự ý dùng lệnh ban ân, để cho thợ rèn trong hoàng thành chế tạo một cái.

Sau khi biết được chuyện này, Vương thị tức giận nhốt Triệu Tương Châu trong phòng, nhốt suốt nửa tháng.

Lệnh ban ân vừa ban ra, như là hoàng đế đích thân đến.

Chỉ có những thân tử lập được đại công, mới được ban cho một lệnh ban ân.

Đại Vũ lập triều mấy trăm năm, tổng cộng cũng không ban quá nhiều lệnh ban ân.

Năm ngoài sinh thân Triệu Tương Châu, Triệu Tru tặng cho nàng một lệnh ban ân làm quà sinh thân.

Nghe thấy mẫu thân trách mắng mình, Triệu Tương Châu hơi chu môi nói: “Hắn cứu ta từ trong miệng hổ.”

“Một nhát rìu liền chém con hổ thành hai nửa.”

“Nếu luận về dũng võ, ta cảm thấy toàn bộ thiên hạ không ai có thể so với hắn.”

“Dù sao hắn cũng cứu mạng ta, ta tặng cho hắn một chuỗi vòng cổ nanh hổ thì có sao đâu?”

“Hơn nữa, vòng cổ đó không giống với những vòng cổ khác.”

Triệu Tương Châu đối với việc Vương thị cảm tức nàng hơn nửa tháng, trong lòng có chút cảm xúc.

“Ngươi...”

Thấy Triệu Tương Châu cãi lại, Vương thị nhú mày.

Bà vừa định phát tác.

Vương thị nhìn thoáng qua Triệu Tru ở bên cạnh, trong lòng hiểu rõ nữ nhi lớn hiện tại quý là thiên tử Đại Vũ.

Theo lễ pháp, cho dù bà là mẫu thân, cũng phải có lễ số.

Triệu Tru cười hòa giải: “Không sao, không sao.”

“Chỉ là một chuỗi vòng cổ nanh hổ mà thôi.”

“Không sao đâu.”

“Hi hi, ta đã biết tỷ là tốt nhất.” Triệu Tương Châu di chuyển ghế, ngồi gần Triệu Tru hơn một chút.

Vương thị thở dài một tiếng: “Ngươi như vậy sẽ làm hỏng nó mất.”

Ánh mắt Triệu Tru ôn hòa, xoa đầu muội muội.

Trên thế gian này, thân nhân của nàng chỉ có mẫu thân và muội muội.

Không tốt với họ, còn tốt với ai?

“Ăn cơm trước đi.” Vương thị đề nghị.

Bà nhìn về phía nữ nhi lớn, trong mắt lộ ra sự quan tâm:
“Ngọc Nhi, người gây đi...”

Triệu Tru khẽ cười: “Đồ ăn trong cung không ngon bằng đồ ăn của mẫu thân.”

Nghe thấy lời này, Vương thị bị chọc cười.

Triệu Tương Châu dùng đũa xé một cái đùi gà bỏ vào bát của Triệu Tru: “Tỷ, người ăn đi.”

“Được.”

Triệu Tru cười ôn hòa, gấp đùi gà lên cắn một miếng.

Ba người ngồi quanh bàn, bắt đầu ăn cơm.

Bầu không khí hòa hợp và ấm áp.

Cảm nhận được bầu không khí trên bàn cơm, Triệu Tru như buông xuống được sự mệt mỏi nhiều ngày.

Ở đây, nàng không còn là thiên tử Đại Vũ.

Mà là một tỷ tỷ bình thường, một nữ nhi bình thường.

Rất nhanh.

Bữa cơm này ăn xong.

Triệu Tru đứng dậy, chuẩn bị hồi cung.

Nàng là thiên tử, không thể ở bên ngoài quá lâu.

“Tỷ, ta tiễn người!”

Triệu Tương Châu đặt đũa xuống, chủ động kéo cánh tay của Triệu Tru.

Vương thị đi theo sau hai tỷ muội, lo lắng nhìn Triệu Tru.

Hai người tiễn Triệu Tru đến trước cửa phủ, Triệu Tru quay đầu nhìn hai người: “Về đi, ta đi đây.”

Vương thị và Triệu Tương Châu không nín kéo nhiều.

Các nàng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của Triệu Tru.

Triệu Tru đẩy cửa phủ, hít sâu một hơi.

Khuôn mặt ôn hòa vừa rồi của nàng trong nháy mắt liền biến mất không còn tung tích.

Thay vào đó là sự băng lãnh và lạnh lùng.

Chỉ có ở trong phủ đệ phía sau, nàng mới có thể bộc lộ được mặt mềm yếu trong nội tâm của mình.

Chương 515: Thời gian như nước, lặng lẽ trôi qua (1)

“Bệ hạ.”

Đi ra khỏi phủ, Phùng Mạn cung kính đứng trước xe ngựa.

Từ lúc Triệu Tru đi vào, hắn đã luôn đứng bên ngoài chờ đợi.

“Ừm.” Triệu Tru nhẹ gật đầu.

Nàng đến bên xe ngựa, bước lên, vào trong khoang xe.

“Hồi cung.”

Phùng Mạn ngồi vào ghế, tay khẽ vung roi.

“Chát!”

Ngựa bắt đầu bước đi, quay đầu, hướng về hoàng cung.

“Bệ hạ, vừa rồi Đông Xưởng truyền tin, Khảm Ngao Hải đã dẫn người đánh tan Quang Ảnh phái ở Vương Ốc.”

“Chương môn của Quang Ảnh phái, ‘Định Quang Thủ’ Hà Thanh Quý, bị hắn đánh bại chỉ sau ba chương.”

“Cũng là nhất phẩm, nhưng sức mạnh của Khảm Ngao Hải đã áp đảo rất nhiều nhất phẩm lão làng.”

“Trong giới nhất phẩm, Khảm Ngao Hải cũng không thể xem thường.”

Phùng Mạn vừa đánh xe, vừa báo cáo tình hình của Đông Xưởng.

Trong khoang xe.

Triệu Tru thoát khỏi sự ảm áp của bữa tiệc gia đình vừa rồi, biểu cảm trở nên lạnh lùng.

Nàng nhẹ gật đầu, trong giọng nói mang theo một chút khen ngợi: “Tốt lắm, trăm không nhìn nhầm hử.”

“Chức vụ của hử ở Đông Xưởng, có thể thăng lên làm Chỉ huy sứ.”

“Tuân lệnh.” Phùng Mạn đáp.

“Còn tên Thiệu Tam thì sao?”

Triệu Tru hỏi: “Hử biểu hiện ở Đông Xưởng thế nào?”

Nàng có ấn tượng sâu sắc với người tên Thiệu Tam này.

Thiệu Tam không biết một chút võ công nào, là một kỹ sư ở Lê Viên, vậy mà có thể gây ra cuộc hỗn chiến giữa bốn bang phái.

Đúng là một kỳ tài.

Nhắc đến Thiệu Tam, biểu cảm của Phùng Mạn lập tức trở nên đặc sắc.

Hử suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Vài ngày trước, Thiệu Tam đã gieo mầm mống mâu thuẫn giữa Thái Sơn phái và Diễm Thương phái.”

Triệu Tru hứng thú hỏi: “Hử làm thế nào?”

Phùng Mạn im lặng một lúc, do dự không biết có nên nói hay không.

“Đại đệ tử của Thái Sơn phái, người kế thừa chức chương môn, Lý Hồng Tiêu, có một cô gái tình nhân ở Túy Xuân lâu.”

“Hai người thường xuyên hẹn hò, ngày đêm bên nhau.”

“Lý Hồng Tiêu che giấu chuyện này rất kỹ, trong Đông Xưởng có một người từng là quản lý ở Túy Xuân lâu, hử đã

nói chuyện này cho Thiệu Tam.”

“Thiệu Tam bắt cóc cô gái đó, sau đó thuê người ra tay, đánh trọng thương người kế thừa chức chương môn của Điem Thương phái, Triệu Ngọc Long.”

“Hắn để cô gái đó cứu Triệu Ngọc Long, để họ bên nhau sớm thôi.”

“Triệu Ngọc Long tính tình cương trực, trọng tình nghĩa.”

“Sau khi vết thương lành, hắn đã đưa cô gái đó về Điem Thương phái, và cưới nàng làm chính thê.”

Nghe Phùng Mạn nói xong, Triệu Tru gật đầu như có điều suy nghĩ: “Thù cướp vợ?”

“Sau này nếu Lý Hồng Tiêu biết chuyện, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với Điem Thương phái.”

Khóe miệng Phùng Mạn giật giật, nghĩ một lúc rồi bổ sung: “Lý Hồng Tiêu ngầm là người lảng nhãng, không phải kẻ chung tình.”

“Theo lời của quản lý kia, ban đêm cô gái đó thường gọi Lý Hồng Tiêu là chủ nhân.”

Triệu Tru: “???”

Triệu Tru ngẩn ra một lúc, rồi hiểu.

Đứng trên góc độ của Triệu Ngọc Long mà nghĩ.

Người vợ có ơn cứu mạng với mình, vậy mà từng là “nữ nô” của đại đệ tử Thái Sơn phái.

Nếu ngày nào đó Triệu Ngọc Long biết chuyện này, chắc chắn sẽ đánh nhau với Lý Hồng Tiêu của Thái Sơn phái đến vỡ đầu.

Chuyện như thế này...

Thiệu Tam đúng là giỏi tính kế.

Triệu Tru im lặng một lúc, rồi nói: “Thiệu Tam cứ để hấn thêm một thời gian nữa.”

“Không cần vội vàng thăng chức cho hấn.”

“Tuân lệnh.” Phùng Mạn cung kính đáp.

Hấn vừa đánh xe vừa nói: “Ngoài ra, gần đây Đông Xưởng đã thu nạp thêm không ít hào khách giang hồ và đệ tử danh môn.”

“Tình trạng hỗn loạn tranh giành trên bảng Hiệp Nghĩa Giang Hồ, dưới sự kiểm soát của Đông Xưởng, cũng đã giảm bớt.”

Phùng Mạn báo cáo tình hình gần đây của Đông Xưởng.

Triệu Tru ngồi trong khoang xe êm ái, lặng lẽ nghe.

Hiệp dĩ võ phạm cấm.

Nàng chia rẽ các môn phái trong thiên hạ, tiêu diệt từng cái một.

Hiệu quả đã bắt đầu thấy rõ.

Khi danh hiệu tông môn, võ quán, bang phái dần biến mất khỏi tầm nhìn của công chúng.

Cũng sẽ đồng nghĩa với sự diệt vong của chúng.

Cho dù chúng tồn tại dưới một hình thức khác, thì một số việc cũng sẽ thay đổi.

Thời gian sẽ dần mài mòn mọi thứ.

Triệu Tru nhìn vào góc của khoang xe, nơi đặt một chiếc lư hương nhỏ, khói trắng như sương bay lên, rồi bị gió đêm từ cửa sổ thổi tán.

Kế hoạch của nàng, tình hình của hai nước, đều đang phát triển theo hướng tốt.

Triệu Tru nắm chặt nắm đấm.

Nàng muốn kéo đất nước hỗn loạn này trở lại quỹ đạo.

Điều này cần thời gian, chỉ có thể từ từ mà làm.

...

Trong một rừng trúc nào đó.

Gió đêm vi vút, ánh trăng lạnh lẽo.

Làn gió mát thổi qua rừng trúc, làm cho lá trúc xào xạc.

“Vù vù...”

Vài tiếng xé gió vang lên.

Giữa khoảng trống của rừng trúc, đứng một người thanh niên bịt mắt bằng dải lụa đen, mặc áo gấm.

Chương 516: Thời gian như nước, lặng lẽ trôi qua (2)

Hắn cầm trong tay một thanh kiếm nhỏ rộng hai ngón tay, cổ tay chuyển động, mũi kiếm nhấp nhô.

Một cơn gió thổi qua, làm rơi vài chiếc lá.

Những chiếc lá trúc xanh biếc bay lả tả từ trên không trung xuống.

Hắn giương thẳng thanh kiếm trong tay, vài tia sáng lóe lên, nhanh đến mức không kịp phản ứng.

Chờ lá trúc rơi xuống đất, người thanh niên nâng cổ tay lên, mũi kiếm chĩa lên trời.

“Bao nhiêu chiếc?”

Thiên Cơ Tử giờ kiếm, hỏi người bên cạnh.

Cách Thiên Cơ Tử không xa, có một nữ tử mặc váy đỏ đang ngồi.

Nàng có dáng vẻ đoan trang, mỗi cử chỉ đều toát lên sự lễ phép nghiêm ngặt.

Nữ tử rời ánh mắt si mê khỏi khuôn mặt của Thiên Cơ Tử, nhìn vào thanh kiếm.

Nàng nhờ ánh trăng, đếm rồi nói: “Mười chiếc.”

Nghe thấy con số này, Thiên Cơ Tử thở dài một hơi.

Tiền bộ rất rõ ràng.

“Tiêu công tử, lần này nhiều hơn lần trước hai chiếc.”

“Đã rất giỏi rồi.”

Nữ tử chân thành khen ngợi.

Khóe miệng Thiên Cơ Tử khẽ nhếch: “Không đáng gì.”

“Còn kém xa lắm.”

Nói rồi, Thiên Cơ Tử thu kiếm bằng tay phải, tay trái đưa hai ngón ra, ấn vào thân kiếm.

Hắn dùng lực ở tay trái, lướt qua thân kiếm.

Mười chiếc lá trúc rơi xuống đất.

“A Miên, ngươi về ngủ đi.”

“Quá muộn rồi, không cần đợi ta.”

Thiên Cơ Tử xoay cổ tay, thanh kiếm lại múa lượn, thân kiếm màu bạc sáng lấp lánh.

Nữ tử váy đỏ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn Thiên Cơ Tử múa kiếm.

Nàng lắc đầu nói: “Ta không buồn ngủ, buổi chiều đã ngủ rồi.”

“Ta muốn xem công tử luyện kiếm.”

“Kiếm pháp của công tử thật tốt, rất phong lưu.”

Nghe Tần Miên nói vậy, khóe miệng Thiên Cơ Tử không khỏi hơi nhếch lên.

“Vù vù...”

Trên khoảng trống của rừng trúc, thanh kiếm trong tay Thiên Cơ Tử lúc nhanh lúc chậm, chiêu thức huyền diệu.

Vừa nhìn đã biết, tuyệt đối không phải kiếm pháp bình thường.

Khoảng mười lăm phút sau.

“Phạch phạch...”

Một tiếng vỗ cánh từ trên bầu trời đêm truyền đến.

Thiên Cơ Tử dừng thanh kiếm trong tay, quay đầu “nhìn” về phía bên cạnh.

Một con bồ câu trắng như tuyết bay về phía hắn.

Thiên Cơ Tử đưa bàn tay trái ra, bồ câu đậu vào lòng bàn tay hắn.

“Công tử, để ta.”

Tần Miên nhẹ nhàng nói.

Nàng đứng dậy, đi đến bên cạnh Thiên Cơ Tử, nhẹ nhàng nắm lấy con bồ câu, tháo mật thư buộc ở chân nó.

“Phạch phạch...”

Tháo xong thư, bồ câu liền vỗ cánh bay đi.

Tần Miên đưa thư cho Thiên Cơ Tử, nàng nhờ ánh trăng mờ ảo, liếc thấy trên mật thư có vẽ một hình chim chu tước.

Thiên Cơ Tử mở mật thư ra, không kiêng dè Tần Miên ở bên cạnh.

Tần Miên nhìn một cái, phát hiện mình không hiểu.

Trên mật thư không có bất kỳ chữ nào, chỉ có những chỗ lồi lên liên tiếp.

Giấy thư rất cứng, những chỗ lồi lên trên đó như được dùng kim châm tạo ra.

Thiên Cơ Tử dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt nội dung bên trên.

Một lúc sau, Thiên Cơ Tử thở dài một hơi.

“Người đó đúng là biến số...”

“Nhưng không ảnh hưởng đến kế hoạch của ta.”

Thiên Cơ Tử thấp giọng lầm bầm.

Muốn hoàn thành sự nghiệp dang dở của phụ thân, không thể vội vàng.

Điều này cần thời gian, chỉ có thể từ từ mà làm.

...

Dư Hàng, Dục Anh đường.

Trần Diệp ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra.

Hắn duỗi thẳng bàn tay phải, một luồng sương lạnh tỏa ra từ lòng bàn tay của Trần Diệp.

Luồng sương lạnh nhẹ nhàng bay ra, rơi vào bàn ghế ở giữa phòng.

Chỉ trong một hơi, trên bàn ghế đã phủ một lớp băng.

Thấy hiệu quả này, Trần Diệp nhẹ gật đầu.

Quả không hổ danh là “Huyền Băng chân quyết” của Ma giáo, đúng là kỳ lạ.

Trần Diệp nhìn bàn ghế phủ một lớp băng, trong mắt hiện lên sự trầm tư.

Vài ngày trước, sau khi Hoàng Tam và những người khác đến biên giới hội ngộ với Đại Minh, Trần Diệp đã một mình trở về Dục Anh đường.

Đề Đại Minh và Hoàng Tam từ từ quay về.

Mấy ngày nay, Trần Diệp tu luyện “Huyền Băng chân quyết” và “Vô Tướng chân quyết” của Ma giáo.

Hai môn ma công này có điều kiện tu luyện rất khắc nghiệt, biến thái.

Khi tu luyện “Huyền Băng chân quyết”, cần có máu người tươi làm trợ lực.

Còn “Vô Tướng chân quyết” thì cần xương máu của trẻ sơ sinh.

Do Trần Diệp đã tu luyện “Tiên Thiên nhất khí công”, hơn nữa võ học uyên thâm, nên có thể dùng nội lực của bản thân để điều khiển phương pháp vận công.

Sau vài ngày, hiệu quả rất đáng mừng.

Trần Diệp đã nắm bắt được bản chất từ hai môn ma công này.

Hai môn công pháp này đều chuyên về thuộc tính của nội lực.

“Huyền Băng chân quyết” là thuộc tính cực hàn, nội lực tu luyện được vô cùng lạnh lẽo, khi đấu với người có thể làm giảm tốc độ vận chuyển nội lực và tốc độ hành động của địch.

Còn “Vô Tướng chân quyết” là một loại thuộc tính “hư vô”, nói cách khác, nó không có bất kỳ thuộc tính nào.

Chương 517: Thời gian như nước, lặng lẽ trôi qua (3)

Trần Diệp thử dùng “Vô Tướng chân quyết” để vận chuyển Thất thập nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự.

Kinh ngạc phát hiện, nội lực vốn “hư vô” lại biến thành nội lực chí dương vô cùng mãnh liệt, cương dương.

Hai phát hiện này khiến Trần Diệp có chút hiểu rõ.

“Tứ Tượng quyết” do đệ nhất tông sư Thân Lương sáng tạo ra, từng vô địch thiên hạ trăm năm trước, trọng điểm của công pháp có lẽ là thuộc tính của nội lực.

Mỗi một bộ tông sư công pháp đều có sở trường riêng, đã đạt đến cực hạn trong một lĩnh vực nào đó.

“Thú vị thật, võ đạo của thế giới này thật là thú vị.”

Trong mắt Trần Diệp lóe lên ánh sáng.

Hiện tại, hắn càng ngày càng mong chờ, nếu như mình dung hợp tất cả các tông sư công pháp trong thiên hạ lại với nhau, thì sẽ sáng tạo ra được một môn võ học tông sư như thế nào.

Trần Diệp lần đầu tiên có hứng thú với võ đạo.

Tuy nhiên, đây không phải là việc một sớm một chiều.

Với trình độ võ học hiện tại của Trần Diệp, vẫn chưa thể dung hợp thông thạo các tông sư công pháp.

Điều này cần thời gian, chỉ có thể từ từ mà làm.

...

Thời gian như nước, lặng lẽ trôi qua.

Chớp mắt đã bốn năm trôi qua.

Năm Chính Hòa thứ năm, ngày mùng tám tháng ba.

Đại Vũ.

Trong một thung lũng hẻo lánh.

Trong thung lũng, trồng rất nhiều loại hoa kỳ lạ.

Trăng lên đến đỉnh, rải xuống ánh sáng lạnh lẽo.

Gió đêm thổi qua.

Một mùi hương hoa phảng phất trong thung lũng, thơm ngát.

Trong thung lũng có xây dựng nhà cửa, ruộng nương, hồ nước.

Thoạt nhìn như một chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong thung lũng.

Ở một căn phòng hẻo lánh nào đó.

Một nữ tử mặc váy xanh nhạt ngồi bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng lưỡi liềm.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào khuôn mặt nàng, khiến gương mặt tinh xảo, trắng nõn như ngọc của nàng trông như tiên nữ cung trăng.

Lông mi nữ tử khẽ chớp, trong ánh mắt chăm chú nhìn vầng trăng lưỡi liềm toát lên một vẻ bình tĩnh, như hồ nước xanh biếc trong veo.

Nàng không chớp mắt nhìn chăm chăm vào vầng trăng lưỡi liềm.

Được một lúc lâu.

Nàng thu ánh mắt về.

Nữ tử đứng dậy khỏi bên cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người không hề có bất kỳ biểu cảm nào.

Chỉ có sự bình tĩnh.

Một sự bình tĩnh như thể nhìn thấu, nhìn thấu mọi thứ.

Nàng bước chậm đến trước cửa phòng, đưa đôi bàn tay như ngọc ra, đẩy cửa phòng.

Đến sân.

Nữ tử đi về phía cổng sân.

Nàng đứng yên trước cổng sân, nhìn chăm chăm vào cánh cổng đã ngăn cách mình suốt bốn năm.

Bây giờ nhìn lại, trong lòng nàng đã không còn bất kỳ gợn sóng nào.

Nghĩ ngợi một lúc, nữ tử đưa tay đẩy cổng.

“Két...” một tiếng.

Cổng sân bị đẩy ra.

Nữ tử bước qua bậc cửa, ra ngoài sân.

Đi ra bước này, nữ tử hít vào một hơi.

Hương hoa trong thung lũng thơm ngát, ngửi vào tinh thần phấn chấn.

Mười tám năm.

Bốn năm.

Nữ tử tắm mình trong ánh sáng lạnh lẽo, nhìn xung quanh.

Nhìn vào “nhà” của mình, nơi đã giam cầm nàng hai mươi hai năm.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên.

Lúc này.

“Quay về đi.”

Một giọng nói khàn khàn già nua truyền đến.

Nữ tử quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách nàng không xa, có một lão giả mặc áo xám, tóc hoa râm, dáng người thẳng tắp đang đứng.

Lão giả âm trầm khuôn mặt, lại quát lớn: “Quay về!”

Nghe thấy hai chữ này, trên khuôn mặt bình tĩnh của nữ tử thoáng hiện lên một gợn sóng.

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, bình tĩnh nhìn lão giả.

Trong ánh mắt nữ tử nhìn lão giả mang theo một vẻ khiêu khích.

Thấy vậy, lão giả hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào.

Lão giơ tay, chỉ điểm ra.

“Vèo!”

Một luồng kinh lực mạnh mẽ điểm vào huyết đạo xung quanh cơ thể nữ tử.

Nữ tử không biểu cảm, cũng giơ tay lên, chỉ vào không trung.

“Vèo!”

Một luồng kinh lực cũng được điểm ra.

“Bùm!”

Hai luồng nội lực va chạm trên không trung, phát ra một tiếng nổ, rồi tiêu tan trong không trung.

“Hừm?”

Thấy cảnh tượng này, đồng tử lão giả hơi co lại.

Nữ tử đứng cách lão không xa, ngẩng cao cái cổ trắng như tuyết, khuôn mặt bình tĩnh.

Lão giả nhíu mày, tay phải nhanh chóng chỉ điểm.

“Vèo vèo vèo!”

Hàng loạt luồng kinh lực mạnh mẽ cùng lao về phía nữ tử.

Nữ tử giơ tay lên, cũng chỉ điểm vài cái.

“Bùm bùm bùm!”

Kinh lực mà hai người đánh ra va chạm trên không trung, rồi tiêu tan thành vô hình.

Lão giả không nói lời nào, dưới chân sử dụng bộ pháp, cơ thể lão trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh nữ tử.

Lão giơ tay đánh ra một chưởng, hai chưởng liên tiếp đánh ra, chưởng pháp hỗn loạn, tựa như bướm lượn giữa các đóa hoa.

Nữ tử bình tĩnh thần thái, cũng giơ hai bàn tay lên.

Đôi tay trắng ngần như ngọc va chạm với đôi tay khô gầy của lão giả.

Hai người ra chưởng nhanh đến mức không nhìn rõ, chỉ để lại từng vệt bóng dáng.

Chương 518: Thời gian như nước, lặng lẽ trôi qua (4)

Khiến người ta không phân biệt được rốt cuộc có bao nhiêu bàn tay đang giao chiến, nhìn một cái liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, hỗn loạn vô cùng.

Theo cuộc giao đấu, biểu cảm của lão giả càng thêm nghiêm trọng.

Lão thay đổi bước chân, bay về phía mái nhà bên cạnh.

Nữ tử thi triển bộ pháp tương tự để đuổi theo, thân hình nhẹ nhàng, dưới ánh trăng tựa như thần nữ bay lượn.

Hai người rơi xuống mái nhà.

Chưởng pháp, thân pháp, ám khí...

Chỉ trong thời gian mười mấy giây, hai người đã giao đấu với nhau hàng trăm chiêu.

Công pháp tương tự, chưởng pháp tương tự, thân pháp tương tự.

Hoàn toàn giống hệt nhau.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, khi hai người ra chiêu, chiêu thức mang theo cảm giác khác nhau.

Mỗi lần nữ tử ra tay, bước chân, đều mang theo một vẻ quyết tuyệt, một đi không trở lại.

Như thể muốn phá tan mọi xiềng xích, thiên hạ không gì có thể ngăn cản nàng!

Còn lão giả thì khi ra chiều luôn có sự dôi dư, một chiều một thức đều mang theo dư lực.

Mỗi lần lão ra chiều, đều sẽ che chắn phía sau lưng.

Cứ như sau lưng lão có một “người vô hình” vậy.

Hơn hai mươi giây sau.

Cơ thể lão giả lùi lại, đứng trên mái nhà, nhìn chăm chăm vào nữ tử.

Hơi thở của lão có chút gấp gáp, trong mắt mang theo một vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng.

“Người... người đã đột phá cảnh giới tông sư rồi?”

Nữ tử không nói gì, chỉ sâu sắc nhìn lão giả một cái.

Nàng quay người, thân hình bay vọt lên, lao về phía ngoài thung lũng.

Chỉ trong nháy mắt, đã vượt qua khoảng cách gần ba mươi trượng.

Lão giả nhắc chân lên định đuổi theo.

Nhưng lão nhớ đến “ý cảnh” mà nữ tử mang theo khi ra chiều, không khỏi dừng lại.

Lão giả cô độc đứng trên mái nhà, nhìn bóng dáng nữ tử dần biến mất, trên khuôn mặt già nua thoáng hiện lên vẻ phức tạp và cô đơn.

“Hà...”

Lão giả thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn không đuổi theo.

Chương 519: Bốn Năm

Phủ Lâm An, huyện Dư Hàng.

Thanh Bình đại nhai.

Cuối con đường, có một sạp hàng nhỏ.

Bên cạnh sạp treo một tấm vải trắng, trên đó viết bốn chữ lớn màu đen: “Miễn phí vắn chân”.

Bên cạnh tấm vải, là một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, dáng người gầy gò, sắc mặt tái nhợt.

Hắn ngồi trên ghế đầu, trước mặt là một chiếc bàn gỗ đơn sơ, trên bàn đặt bút mực và những tờ giấy trắng nhỏ.

Đối diện bàn, là một lão giả mặc áo vải thô, toàn thân toát ra mùi tanh cá.

“Khụ khụ...”

Lão giả che miệng, không ngừng ho, sắc mặt vàng vọt, trông rất kém.

Tay phải của lão đặt trên bàn, lòng bàn tay hướng lên, lộ ra cổ tay.

Thiếu niên nhẹ nhàng đặt ngón tay lên mạch môn của lão giả, tỉ mỉ cảm nhận mạch tượng.

Một lúc sau.

Thiếu niên thu tay phải lại, giọng bình tĩnh nói: “Chỉ là phong hàn, không có gì đáng ngại.”

“Khi còn trẻ, ngưoi xuống sông bắt cá, hàn khí xâm nhập vào, hàn khí thâm nhập tạng phủ, nên phong hàn mới lâu ngày

không khỏi.”

“Về uống vài thang thuốc là được.”

Vừa nói, thiếu niên vừa cầm bút, nhẹ nhàng chấm vào nghiên mực.

Bút lông thấm đẫm mực, hần tiện tay kéo một tờ giấy trắng nhỏ, kê đơn cho lão nhân.

“Thuốc này không đắt, người cầm đơn thuốc đến hiệu thuốc, bảo tiểu nhị dựa theo mà bốc thuốc.”

Thiếu niên đưa đơn thuốc đã viết xong cho lão nhân, ân cần dặn dò.

Lão nhân nhận lấy đơn thuốc, trên khuôn mặt vàng vọt lộ ra vẻ cảm kích.

“Khụ khụ khụ...”

“Cảm ơn tiểu Trần đại phu!”

Lão nhân vừa ho vừa cảm ơn.

Trần Ngịch khẽ mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh.

“Y giả nhân tâm, giờ tay nhắc chân mà thôi.”

Lão nhân đứng dậy, trong tay cầm đơn thuốc, thần sắc kích động.

Lão đi được mấy chục mét, vẫn không ngừng quay đầu cảm ơn, vô cùng cảm kích.

Đợi lão nhân rời đi, Trần Ngịch nhìn những người xếp hàng phía sau, nhẹ giọng nói: “Người tiếp theo.”

Một phụ nhân trung niên ngồi xuống ghế, đưa cánh tay của mình ra.

Rất nhanh.

Một buổi sáng thoáng chốc trôi qua.

Mặt trời lên đến đỉnh, nhiệt độ trở nên hơi oi bức.

Trần Ngịch tiễn người hỏi cuối cùng rời đi, nhìn con đường vắng vẻ, thở dài một hơi.

Hắn nhắc ghế, trốn vào chỗ râm mát.

Bốn năm trôi qua.

Trần Ngịch thiên tư thông minh, đã dung hợp toàn bộ y thuật của Tiết Minh.

Xem những bệnh nhỏ, không thành vấn đề.

Mấy tháng trước, hắn dựng một sạp hàng nhỏ trên đường Dur Hàng, miễn phí chẩn bệnh cho bách tính.

Lúc mới mở sạp, bách tính xung quanh thấy Trần Ngịch tuổi còn nhỏ, không dám tìm hắn chẩn bệnh.

Cho đến vài ngày sau, lang trung của “Tế Xuân Đường” ở Dur Hàng tìm đến.

Y giả hành y, liên quan đến tính mạng con người.

Không phải chuyện nhỏ.

Lang trung đó lo lắng Trần Ngịch nửa vờ, sẽ hại bách tính.

Hắn hỏi Trần Ngịch mười câu hỏi trên đường.

Trần Ngịch đều trả lời chính xác.

Sau đó, Trần Ngịch hỏi ngược lại lang trung một câu, nghe xong câu hỏi, lang trung nhú mày, không nghĩ ra cách giải quyết, đành chấp tay nhận thua.

Từ đó, danh tiếng của Trần Ngịch vang dội khắp huyện Dur Hàng.

Mỗi ngày, bách tính tìm Trần Ngịch chẩn bệnh, nói liên không dứt.

Hiện nay, hắn được bách tính gọi là “Tiểu Trần đại phu”.

“Tiểu Trần đại phu có muốn ăn cơm không?”

Trần Ngịch ngồi trong bóng râm, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của một nữ tử.

Hắn không khỏi mỉm cười quay đầu nhìn: “Người sống là phải ăn cơm, tiểu Trần đại phu là người.”

“Vì vậy, tiểu Trần đại phu đương nhiên là phải ăn cơm rồi.”

Nghe vậy, nữ tử nói chuyện không nhịn được cười.

Người đến là một thiếu nữ mười bốn tuổi, mặc váy vàng nhạt, dung mạo xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha.

Chính là Trần Doanh.

Trần Doanh khoác một hộp cơm trên cánh tay, đi đến trước mặt Trần Ngịch.

So với bốn năm trước.

Dung mạo của Trần Doanh đã trưởng thành hơn, tàn nhang trên mặt biến mất, thêm vài phần khí chất tiểu gia bích ngọc.

Mặc dù dung mạo của nàng càng ngày càng xinh đẹp, nhưng về chiều cao, Trần Ngịch lại vượt hơn nàng.

Hiện tại, Trần Ngịch cao hơn nàng hai tấc.

Trần Doanh đưa hộp cơm cho Trần Ngịch: “Hôm nay ngươi có phúc đấy.”

“Vậy sao?” Trần Ngịch cười nhận lấy hộp cơm: “Ngươi đã làm gì?”

Hắn mở nắp hộp cơm, một mùi thơm nồng đậm từ trong hộp tỏa ra.

Chỉ thấy trong hộp đựng đầy một bát cơm và ba đĩa thức ăn tinh xảo.

Một đĩa rau xào, một đĩa thịt kho măng, một đĩa tôm xào.

“Người đoán xem, cái nào là ta làm.”

Trần Doanh với vẻ mặt “ta thử người” hỏi.

Trần Ngịch suy nghĩ một chút, vừa định mở miệng.

Chợt nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi vang lên từ phía xa.

“Tránh ra!”

“Ngựa hoảng rồi!”

Trần Ngịch và Trần Doanh đồng thời quay đầu nhìn.

Chỉ thấy cách hai người không đến mười trượng, một nữ tử trẻ tuổi mặc cẩm y màu tím, đang cố gắng kéo dây cương.

Con ngựa dưới thân nàng không chịu sự khống chế, lao về phía hai người.

Dựa vào tốc độ, không cần vài hơi thở, con ngựa hoảng loạn sẽ đâm vào hai người.

Thấy cảnh này, trên khuôn mặt của Trần Ngịch lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Hắn cầm hộp cơm trong tay, chân khẽ động, kéo Trần Doanh nhảy sang bên cạnh một trượng.

“Hả!”

Nữ tử trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Không ngờ thiếu niên này, lại có võ công.

Một cú nhảy có thể vọt ra khoảng cách một trượng!

Trần Doanh liếc nhìn nữ tử trên lưng ngựa, sau đó nhìn con ngựa đang lao đến.

Nàng duỗi thẳng bàn tay phải, đôi mắt dịu dàng như nước đối diện với mắt ngựa.

Con ngựa nhìn vào mắt Trần Doanh, sau khi chạy được ba trượng, tốc độ dần dần chậm lại.

“Phì phì...”

Miệng ngựa phát ra tiếng hí.

Nó chậm rãi đi đến bên cạnh Trần Doanh, cúi đầu, dùng đầu nhẹ nhàng cọ vào bàn tay phải đang duỗi thẳng của Trần Doanh.

Trên khuôn mặt Trần Doanh lộ ra nụ cười, nàng đưa tay xoa đầu ngựa, vỗ về: “Đừng sợ...”

Thấy con ngựa của mình dừng lại, còn đi cọ vào người lạ.

Trong mắt nữ tử áo tím ngồi trên lưng ngựa hiện lên một tia kinh ngạc.

Trần Ngịch cầm hộp com trong tay liếc nhìn nữ tử áo tím, đã nhận ra lai lịch của nàng từ trang phục và dấu hiệu trên người đối phương.

Nữ tử áo tím chỉnh lại tư thế ngồi, nắm chặt dây cương, chấp tay với Trần Ngịch và Trần Doanh.

“Cảm ơn hai vị đã ra tay giúp đỡ!”

“Ta tên là Tư Đồ Yến, là người của Kinh Lôi sơn trang, sau này nếu các người có chuyện khó khăn, có thể đến Kinh Lôi sơn trang tìm ta.”

“Ta còn có việc, xin đi trước.”

Nàng kéo dây cương, khẽ kẹp đôi chân, miệng khẽ quát một tiếng, tiếp tục phi nhanh về phía xa.

Trần Ngịch và Trần Doanh đứng trên đường, nhìn theo nữ tử áo tím tên là Tư Đồ Yến cưỡi ngựa đi xa.

“Kinh Lôi sơn trang?”

Trần Doanh nhìn Trần Ngịch, hỏi: “Là Kinh Lôi sơn trang ở phủ Hàng Châu?”

Trần Ngịch gật đầu: “Đúng vậy.”

“Phủ Hàng Châu chỉ có một Kinh Lôi sơn trang.”

“Bốn năm trước, nó được gọi là Kinh Lôi võ quán, “Kinh Lôi thoái pháp” được truyền thụ khá nổi tiếng.”

Từ bốn năm trước, đại vũ hoàng đế hạ chỉ, cấm các môn phái, võ quán, bang phái tồn tại.

Một số môn phái, võ quán của Đại Vũ đã biến thành “sơn trang”.

Hiện nay bốn năm trôi qua, trên giang hồ “sơn trang” mọc lên như nấm, nhiều không kể xiết.

Nghe Trần Ngịch nói vậy, Trần Doanh có chút khó hiểu nói: “Từ võ quán biến thành sơn trang, vậy có gì khác so với trước đây?”

Trần Ngịch ngồi lại trên ghế, mở hộp cơm, nói: “Su phụ đã từng nói, tông môn, võ quán và sơn trang tuy nhìn có vẻ chỉ khác nhau hai chữ, nhưng ý nghĩa khác biệt rất lớn.”

Chương 520: Định Hằng

“Sur phụ nói sao?” Trần Doanh kéo ghế ngồi bên cạnh Trần Nghị hỏi.

“Sur phụ nói, so với tông môn, võ quán, hai chữ sơn trang sẽ khiến người ta cảm thấy có sự gắn bó.”

“Bây giờ có sơn trang, giữa những người trong sơn trang đã bắt đầu xưng hô nhau là nghĩa phụ, nghĩa tử.”

Trần Nghị cầm bát lên, vừa ăn vừa nói: “Sơn trang làm mờ đi ranh giới giữa mọi người, trong thời gian ngắn sẽ không có gì.”

“Đợi lâu, vấn đề mới nảy sinh.”

“Vấn đề gì?” Trần Doanh hỏi.

Trần Nghị nuốt thức ăn trong miệng, thản nhiên nói: “Thân sơ gần xa.”

“Sau này nếu như trang chủ của sơn trang qua đời, người nói, sơn trang này nên do ai kế thừa?”

“Đương nhiên là ai võ công cao cường thì người đó kế thừa.”

Trần Doanh đương nhiên nói.

Trần Nghị gật đầu: “Nhưng con cái của trang chủ và những người khác trong trang lại không nghĩ như vậy.”

“Tông môn, võ quán trở thành sơn trang, dường như không có gì thay đổi, nhưng thực chất đã thay đổi về bản chất.”

“Sơn trang, cuối cùng sẽ trở thành tài sản riêng, gia nghiệp của một người.”

“Sur phụ nói, đại vũ hoàng đế muốn cắt đứt tận gốc truyền thừa của giang hồ.”

“Những năm gần đây, Đông Xưởng rộng rãi thu nạp các anh hùng hào kiệt thiên hạ, thu thập các bí kíp võ công, bổ sung vào kho vũ khí hoàng gia.”

“Nhìn khắp thiên hạ, hiện nay Đông Xưởng đã có thể sánh ngang với Võ Đang, Thiếu Lâm, Ngọc Diệp Đường.”

Trần Nghị gặp một con tôm xào, cho vào miệng nhai.

“Hiện nay đại vũ và đại liêu liên tục xảy ra tranh chấp ở biên giới, đánh nhau đã nhiều năm.”

“Đợi đại vũ hoàng đế dẹp xong đại liêu.”

“Giang hồ sẽ bị đồ sát.”

Trần Nghị vừa ăn cơm vừa giải thích với Trần Doanh.

Trần Doanh lặng lẽ lắng nghe.

Nàng không hiểu, cũng không hứng thú với những chuyện giang hồ này.

“Đúng rồi, buổi sáng ta thấy Tiểu Liên tỷ sắc mặt khó coi đi qua đường.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Nghị nuốt thức ăn trong miệng, tò mò hỏi: “Có phải lại có mai mối đến, nói chuyện thành thân với Tiểu Liên tỷ không?”

Năm ngoái.

Tiểu Liên đi chợ mua rau, vô tình bị gió thổi bay khăn che mặt.

Trong chợ có không ít các thím mắt tinh nhìn thấy dung mạo của Tiểu Liên.

Một thời, họ kinh ngạc như nhìn thấy tiên nữ.

Ngày hôm sau, ngư anh đường đã bị các bà mối giẫm nát ngưỡng cửa.

Cả ngày hôm đó, khuôn mặt của Tiểu Liên đều âm trầm.

Tiểu Phúc sợ hãi đến mức không dám nói chuyện.

Sợ rằng mình không làm tốt chỗ nào, bị Tiểu Liên kéo ra làm cái để trút giận.

Cuối cùng vẫn là Trần Diệp ra mặt, nói rằng Tiểu Liên tạm thời chưa có ý định thành thân.

Hắn tôn trọng ý muốn của Tiểu Liên, đuổi những bà mối đó về.

Dù vậy, thỉnh thoảng vẫn có bà mối đến thăm.

Theo lời của các bà mối, Tiểu Liên đã được coi là “gái già”.

Hai mươi tuổi, con của nữ tử bình thường đã có thể tự đi mua xì dầu.

Trần Doanh cười lắc đầu: “Không phải.”

“Là vì Tiểu Phúc.”

“Tiểu Phúc rảnh rồi không có việc gì làm nên cứ chạy đến nha môn.”

“Miệng thì hô hào muốn học vài chiêu, sau này làm bộ đầu, muốn bắt Tiểu Liên tở vào ngục, để báo thù những năm bị ức hiếp.”

“Tiểu Liên tở đau đầu với hắn.”

Nghe vậy, Trần Nghị không nhịn được cười.

“Tiểu Phúc càng lớn tuổi, càng nghịch ngợm.”

Trần Doanh cũng cười nhẹ: “Trẻ con mà.”

“Đúng rồi, ta nghe tin đồn nói rằng, Tổng bộ đầu ở nha môn rất thích Tiểu Phúc, trước đây đã bàn bạc với cha ngươi.”

Trần Nghị hỏi: “Muôn đính ước cho con trai hử?”

“Cha ngươi đã từ chối chuyện này, thật hay giả?”

Trần Nghị dạo này đều ở bên ngoài khám bệnh miễn phí, không rõ tình hình trong đường.

“Là thật, cha nói Tiểu Phúc còn nhỏ, chuyện kết thân không vội.” Trần Doanh nhẹ nhàng nói.

Trần Nghị ăn sạch cơm trong bát, có chút cảm khái nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Bốn năm, thoáng chốc đã trôi qua.

Trần Doanh thu dọn bát đĩa, chớp mắt nói: “Cuối tháng chín, Đại Minh ca sẽ thành thân.”

“Những ngày này, cha đều đang bàn bạc với nhà họ Trương về việc thành thân cụ thể.”

Trần Nghị sửng sốt một chút, cười nói: “Thật là nhanh.”

“Nhanh sao?” Trần Doanh cho bát đĩa đã dùng vào hộp đựng thức ăn, dịu dàng nói: “Ta còn cảm thấy chậm nữa.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt Trần Nghị hơi tái hiện lên một tia ửng đỏ.

Hắn đưa tay nắm lấy tay Trần Doanh.

Cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ bàn tay, Trần Doanh không từ chối.

Hai người đã sớm nảy sinh tình cảm, tư định chung thân.

Lúc này, trên đường Thanh Bình vắng vẻ không một bóng người, đột nhiên có một người đi đường đi đến.

Trần Doanh rút tay khỏi Trần Nghị, khuôn mặt hơi đỏ.

Nàng chuyển chủ đề nói: “Tết Trung thu năm nay, không biết Thắng ca sẽ bày ra trò gì.”

Nhắc đến Tôn Thắng, Trần Nghị không nhịn được cười.

“Thắng ca, năm nào về nhà cũng bị đánh.”

“Hắn lại thích thú với điều đó.”

“Năm ngoái không biết từ đâu mang về một nữ nhân nước La Sát, toàn thân da đen như đáy nồi.”

“Nói muốn hiếu kính cho cha, bị Tiểu Liên tỷ cầm gậy đuổi đánh năm con phở.”

“Sau khi vào nhà, càng bị cha dùng roi mây đánh nửa canh giờ.”

“Cách hai con phở còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn.”

Trần Nghị nhớ đến chuyện tết trung thu năm ngoái, không nhịn được cười.

Trần Doanh cũng mỉm cười nhẹ.

Trong số những đứa trẻ ở ngư anh đường này.

Mặc dù Tôn Thắng thường xuyên ở bên ngoài, nhưng mỗi lần trở về, đều mang quà cho bọn trẻ trong đường.

Lúc rảnh rỗi còn dẫn theo một đám trẻ lên núi xuống sông, trộm gà bắt chim.

Rất được bọn trẻ yêu thích.

“Tuy nhiên, rõ ràng cha còn trẻ như vậy, nhưng lại không lấy vợ...” Trần Doanh có chút tiếc nuối nói.

Những năm này trôi qua, dường như năm tháng không để lại bất kỳ dấu vết nào trên khuôn mặt của Trần Diệp.

Hắn vẫn là một dáng vẻ trẻ trung.

Giống hệt như lần đầu tiên Trần Doanh gặp Trần Diệp, không có bất kỳ thay đổi nào.

Trần Nghị ngồi trên ghế, cảm nhận cơn gió mát thổi đến, lắc đầu nói: “Cũng có bà mới tìm đến cha.”

“Nhưng đều bị cha từ chối.”

“Sau này vẫn nên nói ít chuyện như vậy, không hợp lễ.”

Là con cái, làm sao có thể bàn luận về trưởng bối sau lưng.

Trần Doanh gật đầu, khuôn mặt hơi đỏ nói: “Ta chỉ là cảm xúc nhất thời.”

“Thôi, không nói với người nữa.”

“Đưa cơm cho người xong, ta còn phải đi giúp sư phụ sắp xếp được liệu.”

“Mẹ Liễu của di hồng viện lại muốn một đợt thuốc tránh thai.”

“Gần đây bận rộn lắm.”

Trần Nghị nắm lấy tay Trần Doanh, nhẹ bóp hai cái, nhẹ giọng nói: “Năm sau, ta sẽ nói với cha.”

Khuôn mặt Trần Doanh đỏ bừng, vung tay Trần Nghị ra.

“Ta biết rồi...”

“Ta đi đây.”

Nói xong, Trần Doanh khoác hộp đựng thức ăn lên tay, rời khỏi theo con đường dài.

Trần Nghị nhìn theo bóng dáng Trần Doanh dần khuất xa.

Hắn thở dài một hơi.

Trên khuôn mặt hơi tái hiện lên vẻ nghiêm túc.

Hắn đưa tay sờ vào ngực, lấy ra một tờ giấy đã gấp sẵn.

Trên đó rõ ràng có chép lại một đoạn bằng mực đen.

“Trên đời có một chứng bệnh kỳ lạ, tên là định hằng, người bệnh dung nhan không già, dục niệm ít ỏi, nhưng thọ không quá bốn mươi tuổi.”

“Đến lúc chết, dung nhan già đi đột ngột trong một ngày, sức sống mất hết, thân hình như lão ông trăm tuổi.”

“Cốc chủ đời thứ hai mươi tám của thần y cốc, đã từng chứng kiến cảnh suy tàn trong một ngày, phán đoán đây là chứng bệnh tiên thiên bất túc, trong thai nguyên tiên thiên khí không nuôi dưỡng thần, chỉ duy trì ngoại hình mà thành.”

“Muốn kéo dài mạng sống, nhất định phải tìm nhân sâm tuyệt ngàn năm, phối hợp với đan giao long, bổ sung thần nội, sau đó dùng sức mạnh hậu thiên để bồi bổ, mới có thể tồn tại trên đời...”

Chương 521: Thiếu chủ Ngọc Diệp Đường!

Cùng lúc đó.

Hàng Châu phủ, Tiền Đường huyện.

Đồng Phúc khách sạn.

Lúc này là giữa trưa, đại sảnh khách sạn chật kín người.

Tiếng người ồn ã, không còn chỗ trống.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm của các món ăn.

Bên cạnh một chiếc bàn gỗ gần cửa ra vào.

Là một nhóm võ giả giang hồ mang theo binh khí, họ mặc trang phục ngắn gọn, tinh thần sung mãn.

Thỉnh thoảng nhìn ra đường đá xanh, như đang chờ đợi gì đó.

Ngoài cửa ra vào.

Trong đại sảnh khách sạn cũng có hơn chục võ giả ngồi rải rác.

Giống như những võ giả ở cửa, họ vừa ăn vừa uống vừa nhìn ra đường.

Cả đại sảnh tràn ngập bầu không khí căng thẳng.

Ngoài một số người bình thường không biết gì, những võ giả biết chuyện đều tỏ ra nghiêm túc, lặng lẽ chờ đợi.

Hôm nay.

Là ngày đại đệ tử của Kinh Lôi sơn trang “Mạc Trường Thiên” và thiếu trang chủ của Bạch Khê sơn trang “Bạch Thanh Tùng” tỷ thí.

Địa điểm là trên đường Túy Hoa, trước Đồng Phúc khách sạn ở Tiên Đường huyện.

Thời gian...

Chính là giữa trưa!

“Chắc cũng sắp đến rồi nhỉ?” Một võ giả lẩm bẩm.

“Sắp rồi, vừa có người thấy thiếu trang chủ của Bạch Khê sơn trang đã vào thành.”

Đồng bạn của hãn phần khách nói: “Bây giờ chỉ còn chờ Mạc Trường Thiên của Kinh Lôi sơn trang thôi.”

Thiếu trang chủ của Bạch Khê sơn trang, Bạch Thanh Tùng, có thực lực tam phẩm sơ kỳ.

Hãn học võ từ nhỏ, đao pháp gia truyền “Bạch Khê Khoái Đao Thập Bát Thức” đã đạt đến trình độ “đăng đường nhập thất”.

Nghe nói rút đao ra khỏi vỏ, vung đao chém mạnh vào dòng nước, có thể khiến nước suối bị cắt đứt trong chớp mắt!

Rất đáng sợ!

“Năm ngoái Mạc Trường Thiên vừa luyện được “Kinh Lôi Cước Pháp” đến trình độ đăng đường nhập thất, thực lực mới vào tam phẩm sơ kỳ.”

“Còn Bạch Thanh Tùng đã bước vào tam phẩm sơ kỳ từ năm ngoái rồi.”

“Mạc Trường Thiên có thể là đối thủ của hãn không?” Một tiêu sư trẻ tuổi có thêu bốn chữ “Trường Thanh Tiêu Cự” trên ngực hỏi.

“Cái gì? Bạch Thanh Tùng đã vào tam phẩm sơ kỳ từ năm ngoái?”

Một hán tử có ria mép rồi rậm dưới cằm lớn tiếng kêu lên: “Lão tử đã đặt cược bốn mươi lượng bạc vào Mạc Trường Thiên ở “Khoái Hoạt Đường”!”

“Người chỉ đặt bốn mươi lượng, lão tử đặt tận một trăm lượng, Kinh Lôi sơn trang trước kia còn gọi là Kinh Lôi Võ Quán, ở Hàng Châu phủ của chúng ta là một thế lực hàng đầu.”

“Còn Bạch Khê sơn trang chỉ là một thế lực mới nổi, làm sao có thể là đối thủ của Kinh Lôi sơn trang được.”

Một hán tử to lớn, trên mặt có một vết sẹo dài nói: “Đừng lo, chờ nhận tiền đi.”

“Bây giờ Khoái Hoạt Đường còn nhận cược không? Ta cũng đi đặt hai ván.”

“Không kịp đâu, Khoái Hoạt Đường đã ngừng nhận cược từ nửa canh giờ trước rồi.”

Trong đại sảnh khách sạn vang lên tiếng ồn ào của các võ giả giang hồ.

Một nhóm khách ngồi ở góc phòng ăn xong, có vẻ lo lắng liếc nhìn đám võ giả giang hồ này.

Một đám võ giả giang hồ tụ tập lại với nhau, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Đao kiếm vô tình, nếu đánh nhau, bị thương thì không hay.

Họ vội vàng đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Tiểu nhị bận rộn thấy trên bàn không có ai, vội vàng bung khay đựng thức ăn trống, rồi dùng giẻ lau bàn qua lại mấy lần.

“Tiểu nhị, cho thêm một hũ rượu nữa!”

Có người lớn tiếng gọi.

“Đây! Gia chờ một chút!”

Tiểu nhị vội vã chạy đến quầy, bê một hũ rượu đưa đi.

Không ai chú ý đến.

Bên cạnh chiếc bàn vừa được dọn dẹp ở góc đại sảnh khách sạn, có thêm một người.

Người đó dáng người cao lớn, mạnh mẽ, khuôn mặt kiên nghị.

Hắn mặc trang phục ngắn màu xanh, ống tay áo bó chặt cổ tay.

Dưới cổ tay là đôi bàn tay rộng, mạnh mẽ.

Trên mép bàn tay có một lớp chai dày.

Hắn ngồi bên bàn, dung mạo trẻ trung tuấn tú, trông như mới mười bốn mười lăm tuổi.

Nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ mệt mỏi của một cuộc hành trình dài.

“Tiểu nhị, hai cân thịt bò kho, một cân hoa điều, cho thêm hai món nhắm nữa.”

Thiếu niên gọi tiểu nhị.

“Đây đây!”

Tiểu nhị bưng rượu đến bàn khách, nhanh nhẹn chạy đến bên bàn thiếu niên, trong lòng tính toán một chút.

“Tổng cộng là ba trăm văn.”

“Quán chúng tôi tính tiền trước, sau đó mới lên đồ.”

Tiểu nhị khách khí nói với thiếu niên.

Thiếu niên không nói gì, hắn đưa tay từ trong lòng lấy ra túi tiền, nhón một miếng bạc vụn, ước lượng hai cái rồi tùy ý ném cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cầm lên sờ, cảm thấy bạc nặng cũng tương đối.

“Được rồi, khách quan chờ một lát!” Hắn cất bạc vụn đi, chạy về phía quầy.

Thiếu niên ngồi trên ghế dài, nhìn vào đại sảnh khách sạn náo nhiệt.

Lúc này.

Một khách độc hành đang uống rượu trong quán thấy thiếu niên, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hắn đặt bát rượu trong tay xuống, nhanh chóng đi đến.

Khách độc hành đi đến trước mặt thiếu niên, cung kính hành lễ, gọi: “Thiếu chủ!”

Khi khách độc hành chấp tay hành lễ, trên ống tay áo lộ ra một ký hiệu hình chiếc lá.

Nếu có người chạy giang hồ lâu năm, nhìn thấy ký hiệu chiếc lá này chắc chắn sẽ nhận ra nguồn gốc của nó.

Ngọc Diệp Đường!

Là thế lực dưới trướng của Đông Hoa, tông sư đệ nhất thiên hạ có biệt danh “Đế Quân”.

Một trong bốn thế lực hàng đầu của giang hồ Đại Vũ hiện nay.

Trần Vũ ngẩng đầu liếc nhìn đối phương, hơi nhướn mày: “Ngươi biết ta?”

Khách độc hành cung kính nói: “Dạ, lần trước ngài khiêu chiến “Tùng Hạc Thần Châm Tề Chính Thái”, tiểu nhân có may mắn được gặp ngài.”

Trần Vũ gật đầu, không nói gì.

“Thiếu chủ, có cần dọn sạch nơi này không?” Khách độc hành rất cung kính hỏi.

Thiếu niên trước mặt này tuy chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, nhưng hẳn biết đối phương có thực lực cao cường, công phu quyền cước đã đạt đến trình độ nhị phẩm.

Không bao lâu nữa, rất có thể sẽ thăng lên nhất phẩm.

Thiên tư như vậy nhìn khắp giang hồ, cũng là một kỳ tài luyện võ hàng đầu.

Trần Vũ lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Ra ngoài, hành sự kín đáo.”

“Một lát nữa ở đây có một trận ước chiến, người đuổi người đi, cướp mất sự chú ý của người khác.”

“Lại sinh chuyện.”

Lúc này, tiểu nhị bung khay gỗ đi đến, bên trong đựng một đĩa lớn thịt bò kho, một đĩa lạc ngâm giấm, một đĩa củ sen trộn.

Bên cạnh còn có một bình rượu hoa điều bằng sứ trắng.

“Khách quan dùng từ từ.”

Tiểu nhị đặt khay lên bàn gỗ, lần lượt bày các món ăn ra.

Trần Vũ gật đầu, khách độc hành bên cạnh chủ động rót cho Trần Vũ một ly rượu.

“Ngồi đi, tự nhiên một chút.”

Trần Vũ lấy thêm một chiếc ly, rót cho khách độc hành một ly.

Thấy vậy, khách độc hành như được sung ái mà lo sợ: “Cảm ơn thiếu chủ.”

“Không sao.”

Sắc mặt Trần Vũ bình tĩnh.

Khách độc hành ngồi bên cạnh Trần Vũ, thấy Trần Vũ nâng ly uống cạn, hấn cũng cẩn thận nâng ly nhấp nhẹ.

Nghe nói thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường là một người cuồng võ.

Thích nhất là giao đấu với cao thủ.

Năm ngoái hấn dùng một môn chương pháp mà không ai từng thấy để khiêu chiến những người kế thừa của các “sơn trang” lớn.

Đánh từ nam ra bắc, đánh bại hết những người truyền nhân tam phẩm.

Trước tết, trong một trận chiến, hấn lĩnh ngộ được tinh túy của chương pháp, chương pháp đại thành, thực lực bước vào nhị phẩm.

Thiên tư xuất chúng, còn tài giỏi hơn cả “Vô Song Thần Chương” Quỳnh Ngạo Hải năm xưa.

Khách độc hành uống cạn rượu trong ly, cẩn thận hầu hạ.

Hấn nghe tiếng các võ giả xung quanh trò chuyện, lắng đầu.

Tên đại đệ tử của Kinh Lô sơn trang và thiếu trang chủ của Bạch Khê sơn trang kia nên cảm thấy may mắn.

Thực lực của họ chỉ là tam phẩm sơ kỳ.

Nếu không, bị thiếu chủ Ngọc Diệp Đường cuồng võ này để mắt đến, chắc chắn sẽ phải giao đấu một trận.

Vị thiếu chủ này tuy thích giao đấu, nhưng không bao giờ tìm đến kẻ yếu.

Chương 522: Đại chiến sắp bắt đầu!

“Đến rồi, đến rồi!”

“Là Mạc Trường Thiên của Kinh Lôi Sơn Trang!”

“Hắn cuối cùng cũng xuất hiện rồi!”

Các võ giả ngồi trong đại sảnh khách điểm đột nhiên kích động hét lên.

Một đám người lập tức nhìn về phía Túy Hoa đại lộ trước khách điểm.

Trần Vũ dùng đũa gấp một miếng thịt bò luộc, bỏ vào miệng nhai kỹ.

Hắn cũng tò mò nhìn ra đường.

Chỉ thấy trên Túy Hoa đại lộ, một nam nhân trẻ tuổi cao lớn, thân hình vạm vỡ mặc áo bó màu đen đang đi đến.

Hắn có gò má cao, sống mũi như núi, vô cùng thẳng tắp.

Đôi lông mày đen rậm, nhìn từ xa rất có thần thái.

Tên độc hành khách ngồi bên cạnh Trần Vũ nói: “Thiếu chủ, hắn là đại đệ tử Mạc Trường Thiên của Kinh Lôi Sơn Trang, năm nay hai mươi tám tuổi.”

“Đã luyện thành Thần cấp ‘Kinh Lôi Cước pháp’ của Kinh Lôi Sơn Trang.”

“Trong đám đệ tử thế hệ mới của Kinh Lôi Sơn Trang, hắn được coi là mạnh nhất.”

Trần Vũ dùng đũa gấp một hạt đậu phộng ngâm giấm, nhai hai cái rồi gật đầu, nhận xét: “Cũng được.”

Trên Túy Hoa đại lộ.

Vừa xuất hiện, Mạc Trường Thiên như mang theo một luồng khí thế.

Lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh.

“Nhìn kìa!”

“Đó là Bạch Thanh Tùng, khinh công thật đẹp mắt!” Một võ giả mắt tinh nhìn về phía trà lâu ở không xa.

Chỉ thấy từ lâu hai đột nhiên nhảy xuống một thiếu niên áo trắng, thân pháp nhẹ nhàng lộ ra một vẻ linh hoạt.

Hắn vững vàng đáp đất, thần sắc bình tĩnh.

Bạch Thanh Tùng đeo bên hông một thanh trường đao, dung mạo tuấn lãng, ánh mắt dài hẹp.

Vì thường xuyên luyện đao, trên người hắn mang theo một luồng khí chất sắc bén như lưỡi đao.

Một người mặc áo trắng, một người mặc áo đen.

Mỗi người xuất hiện ở một bên Túy Hoa đại lộ.

Thấy nhân vật chính của cuộc ước chiến đến, các võ giả giang hồ xung quanh đều trở nên kích động.

Đây là cuộc giao đấu của những cao thủ Tam phẩm sơ kỳ!

Ngày thường, làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Từng võ giả giang hồ tròn tròn mắt, chăm chú nhìn hai người.

Trần Vũ uống một ly rượu, ánh mắt lướt qua hai người.

Tam phẩm sơ kỳ.

Có hơi yếu.

Nếu là năm ngoái vào thời điểm này, có lẽ hắn sẽ hứng thú.

Trần Vũ vừa ăn thịt uống rượu, vừa suy nghĩ trong lòng.

Trên con đường dài.

Những người không liên quan đã tản ra xung quanh, nhường khu vực trung tâm cho hai người ước chiến.

Mạc Trường Thiên bước đi vững chãi, lộ ra công phu hạ bàn cực kỳ thâm hậu.

Hắn đi đến giữa con đường dài.

Bạch Thanh Tùng đeo trường đao bên hông đi đến cách Mạc Trường Thiên ba trượng thì dừng lại.

Hai người nhìn đối phương.

“Ngươi đến rồi?” Bạch Thanh Tùng nói.

Mạc Trường Thiên gật đầu, biểu cảm nghiêm túc: “Ta đến rồi.”

“Ngươi không nên đến...” Bạch Thanh Tùng thản nhiên nói.

Mạc Trường Thiên nhìn chăm chăm vào mắt đối phương: “Nhưng ta vẫn đến.”

“Ngươi không sợ thua sao?” Bạch Thanh Tùng hơi kinh ngạc hỏi.

Dường như hắn đã chắc chắn thắng được Mạc Trường Thiên, người thắng trong cuộc ước chiến này là hắn, chứ không phải Mạc Trường Thiên.

“Ta sẽ không thua, người bại là ngươi.”

Mạc Trường Thiên nghiêm mặt trả lời.

Hai người hỏi đáp, bầu không khí dần trở nên căng thẳng.

Các võ giả trong đại sảnh khách điểm đều chăm chú nhìn hai người.

Người uống rượu đặt chén rượu xuống, người ăn thức ăn đặt đĩa xuống.

Người không đàn hoàng, sờ đùi nữ nhân cũng dừng tay lại.

Tất cả mọi người đều đang nhìn Mạc Trường Thiên và Bạch Thanh Tùng.

Đây là trận chiến giữa các đệ tử chân truyền của hai “Sơn trang” lớn ở Hàng Châu phủ.

Thắng bại hiện tại sẽ ảnh hưởng đến quan hệ và địa vị của hai “Sơn trang” trong tương lai.

Một số người qua đường còn hồi hộp hơn cả Mạc Trường Thiên và Bạch Thanh Tùng.

Họ đã đặt cược rất nhiều bạc vào hai người.

Nếu thua, thì sẽ mất trắng.

Trên con đường dài.

Mặt trời treo cao, có chút nóng bức.

Một luồng gió nhẹ thoảng qua, thổi bay bụi trên đường.

Mạc Trường Thiên và Bạch Thanh Tùng nhìn nhau chăm chăm.

Biểu cảm của cả hai đều nghiêm túc, khí cơ xung quanh ngưng tụ.

Họ tập trung tinh thần ở mức cao độ.

Nội lực ở đan điền theo công pháp của từng người mà vận chuyển nhanh chóng.

Hai người đứng trên đường, giác quan phóng đại mọi thứ xung quanh.

Tiếng gió, tiếng thở, tiếng nấu ăn trong bếp...

Mùi thơm của thức ăn, mùi mồ hôi khi nhiều ngày không tắm, mùi phấn son trên người nữ tử...

Bầu không khí căng thẳng như mũi tên đã lên dây cung.

Dù là người qua đường đứng xem xung quanh hay các võ giả trong đại sảnh khách điểm đều nín thở.

Họ biết rằng, đại chiến sắp bắt đầu!

Trần Vũ nhìn cảnh tượng trên đường, thái độ thản nhiên dùng đũa gắp một hạt đậu phộng ngâm giấm, ném vào miệng.

“Rắc rắc...”

Trong bầu không khí vô cùng yên tĩnh, tiếng Trần Vũ nhai đậu phộng có vẻ hơi chói tai.

Trên Túy Hoa đại lộ.

Hai người tập trung tinh thần ở mức cao, phóng đại giác quan, đều không động đậy.

Họ đang tìm kiếm thời cơ thích hợp.

Đều đang tìm kiếm khoảnh khắc khí cơ của đối phương bị rò rỉ.

Khoảnh khắc đó chính là thời điểm ra tay tốt nhất.

Đột nhiên.

Thiếu trang chủ Bạch Thanh Tùng của Bạch Khê Sơn Trang hơi nhíu mày, liếc nhìn về phía âm thanh nhai đậu phộng phát ra từ khách điểm.

Dường như Trần Vũ đã gây nhiễu cho cuộc giao đấu của hắn.

Chính là bây giờ!

Trong mắt Mạc Trường Thiên lóe lên một tia tinh quang.

Hắn nhún vai, chân phải khễ động.

“Bốp!”

Không khí nổ vang!

Mạc Trường Thiên tung một cú đá quất, từ dưới lên trên, đánh mạnh vào đầu Bạch Thanh Tùng.

Vừa ra tay đã là chiêu sát thủ trong “Kinh Lôi Cước pháp” - võ học Tam phẩm!

Ngay khi Mạc Trường Thiên tung cú đá quất, dường như Bạch Thanh Tùng đã dự liệu từ trước.

“Xoạt!”

Một tia đao quang sáng chói lướt qua.

Lưỡi đao sắc lạnh như băng chém vào chân Mạc Trường Thiên.

Vừa rồi Bạch Thanh Tùng cố ý tạo ra một sơ hở!

Hắn giả vờ mất tập trung để giăng bẫy Mạc Trường Thiên.

Thấy đao quang lóe lên, Mạc Trường Thiên không hề né tránh.

“Choang!”

Chỉ thấy thanh đao trong tay Bạch Thanh Tùng chém vào cẳng chân của Mạc Trường Thiên, nhưng lại phát ra âm thanh va chạm giữa kim loại với kim loại.

“Ầy!”

Người qua đường xung quanh kinh ngạc kêu lên.

Bạch Thanh Tùng không kịp suy nghĩ, dùng chiêu “Thiết bản kiều” để tránh cú đá của Mạc Trường Thiên.

Ngay khi trường đao của hắn chém vào cẳng chân của Mạc Trường Thiên, hắn đã cảm thấy có điều bất ổn.

Thân hình Bạch Thanh Tùng di chuyển, vừa kéo giãn khoảng cách vừa vung trường đao trong tay để tấn công Mạc Trường Thiên.

Sắc mặt Mạc Trường Thiên không thay đổi, chân đá liên hoàn, nhanh như chớp, thanh thế ầm ầm như sấm sét.

Hắn thi triển được tinh túy của “Kinh Lô Cước pháp”.

Vừa nhanh!

Vừa mạnh!

Bạch Thanh Tùng cũng không phải người thường, đao thế trong tay liên miên bất tuyệt, sử một đường đao nhanh rất đẹp mắt.

Chỉ trong vài hơi thở đã chém ra hơn chục nhát đao.

Người qua đường xung quanh nhìn hoa cả mắt, nín thở tập trung, căng thẳng nhìn hai người giao đấu.

Đây là cuộc giao đấu của những cao thủ hiếm có!

Hai người đánh qua đánh lại, bất phân thắng bại.

Trần Vũ ngồi trên bàn, chỉ nhìn vài cái rồi không thèm để ý đến hai người nữa.

Trong mắt hắn, xem hai người đó giao đấu chẳng khác nào trẻ con đánh nhau, chẳng có gì hay ho.

Trần Vũ ăn như hổ đói, rất nhanh đã ăn sạch thịt bò và thức ăn trên bàn.

Hắn rót cho tên độc hành khách một ly rượu, sau đó tự mình ngửa đầu uống cạn ly rượu, đứng dậy đi ra khỏi khách điểm.

Trần Vũ có chuyện gấp.

Hôm nay hắn phải trở về Dur Hàng trước khi mặt trời lặn.

Bởi vì cha muốn gặp hắn.

Chương 523: Bàn Tay (1)

“Phù phù...”

“Đang!”

“Đinh!”

Trên con đường dài Túy Hoa.

Mạc Trường Thiên và Bạch Thanh Tùng, chân và đao va chạm, phát ra một âm thanh kim loại trong trẻo.

Sau một chiêu, hai người tách ra.

Bạch Thanh Tùng sắc mặt ngưng trọng, lùi lại hai bước, đôi mắt chăm chú nhìn Mạc Trường Thiên: “Đó là thứ gì?”

Mạc Trường Thiên đứng cách Bạch Thanh Tùng ba trượng, mỉm cười nhạt.

“Giao đấu với thiếu trang chủ của Bạch Khê sơn trang, sao có thể không chuẩn bị.”

Vừa nói, Mạc Trường Thiên vừa khẽ kéo quần, lộ ra mắt cá chân.

Chỉ thấy trên mắt cá chân của hắn, lộ ra là bắp chân, lại được bao bọc bởi một lớp giáp đồng màu vàng óng.

Dưới ánh mặt trời, giáp đồng phát ra ánh sáng kim loại chói mắt.

Thấy Mạc Trường Thiên đeo giáp đồng ở trên bắp chân, sắc mặt Bạch Thanh Tùng lập tức âm trầm.

Hắn không ngờ đối phương lại chơi chiêu này.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, lấy chân đôi đao, vốn dĩ đã không công bằng.

Mạc Trường Thiên không phải kẻ ngốc, tất nhiên sẽ không dùng cơ thể để va chạm với đao thép.

Hai người đứng yên, nhân cơ hội khôi phục sức lực.

Tính từ khi giao đấu, hai người đã đánh nhau được một tuần trà.

Bọn họ đều là thực lực tam phẩm sơ kỳ, chênh lệch không lớn.

Trận chiến này chỉ vì thắng thua, không phân sinh tử.

Vì vậy đánh nhau vô cùng khó khăn.

Các võ giả trong khách điếm, người đi đường trên phố đều dồn hết sự chú ý vào hai người.

Bọn họ không chú ý đến một thiếu niên đứng dậy, rời khỏi khách điếm.

Đột nhiên, đúng lúc này.

Chỉ thấy thân hình Mạc Trường Thiên đột nhiên chuyển động, cả người nhảy vọt lên không trung.

Trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách ba trượng.

“Bốp bốp!”

“Bốp!”

Hai tiếng gió mạnh vang lên.

Mạc Trường Thiên tung hai chân liên tiếp, sử dụng một chiêu “Lăng Không Liên Hoàn Tỏa Mệnh Thích” trong Túc pháp.

Uy lực của chiêu Túc pháp này vô cùng kinh người.

Là một trong những sát chiêu lưu truyền trên giang hồ.

Lấy thân mình rời khỏi mặt đất, để lộ sơ hở lớn, đòi lấy uy lực của Túc pháp.

Chỉ cần bị đá trúng một cú, sẽ bị mấy cú đá sau liên tiếp đá trúng.

Vô cùng nguy hiểm.

Thấy Mạc Trường Thiên sử dụng chiêu này, cả người Bạch Thanh Tùng kinh hãi.

Hắn nghiêng rằng, đã không kịp né tránh.

Chỉ thấy một ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Bạch Thanh Tùng giờ thanh đao thép tinh luyện trong tay lên.

Lưỡi đao lạnh lẽo như băng nghênh đón Mạc Trường Thiên.

Sắc mặt Mạc Trường Thiên không thay đổi, Túc pháp dưới chân sắc bén, điểm rơi là đầu, ngực và cổ của Bạch Thanh Tùng.

Hắn biết điểm yếu của mình, nội lực không dồi dào bằng Bạch Thanh Tùng.

Vì vậy muốn quyết chiến nhanh chóng.

Trong mắt Bạch Thanh Tùng lóe lên một tia tàn nhẫn, kích phát khí chất quyết tuyệt của một đao khách.

Một đao xuất ra, chỉ có tiến không có lùi!

Đến đây!

Ngọc nát đá tan!

Bạch Thanh Tùng gào thét trong lòng.

Đúng lúc chân của Mạc Trường Thiên sắp va chạm với thanh đao thép tinh luyện.

Chỉ thấy thân hình Mạc Trường Thiên đột nhiên văng vèo trong không trung, chân mạnh mẽ đá vào cổ tay của Bạch Thanh Tùng.

“Bốp!” một tiếng.

Bạch Thanh Tùng chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn, hồ khẩu tê dại, thanh đao thép tinh luyện tuột khỏi tay, bay ra ngoài.

Trong mắt Mạc Trường Thiên lóe lên một tia lạnh lùng.

Ngay từ đầu, mục đích của hắn không phải là ngọc nát đá tan, lấy thương đổi thương.

Hắn muốn Bạch Thanh Tùng tuột mất binh khí.

Đao khách mất đao, chẳng khác nào nữ tử mất yếm.

Đối phó, dễ như trở bàn tay.

Cảnh tượng vừa rồi nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Trong nháy mắt, Bạch Thanh Tùng đã mất vũ khí.

Mạc Trường Thiên nắm bắt cơ hội, hai chân chạm đất, lực từ đất dậy.

Hắn nhắc chân phải, đá nhanh như chớp, nặng nề đá vào ngực Bạch Thanh Tùng.

Bạch Thanh Tùng nghẹn thở, cả người không kiểm soát được, lùi lại mấy bước, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Khuôn mặt hắn lập tức trở nên tái nhợt.

Trận chiến trong nháy mắt đã phân rõ thắng bại.

Tuy nhiên, người đi đường xung quanh, các võ giả trong đại sảnh khách điểm vẫn chưa thể yên tâm.

Chỉ vì thanh đao mà Mạc Trường Thiên đá bay, như một mũi tên sắc nhọn, lao thẳng về phía đám đông.

Thanh đao sáng loáng dưới ánh mặt trời, toàn thân phát ra ánh sáng chói mắt.

“Vù!”

Thanh đao xé toạc không khí, mang theo một lực đạo nặng nề lao về phía đám đông.

Các võ giả trong đại sảnh khách điểm ngẩng đầu nhìn lên.

“Bát gác!”

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ.

Người mà thanh đao lao tới, là một võ sĩ Đông Doanh, mặc trang phục võ sĩ, đi guốc mộc, dáng vẻ như một lãng nhân.

Vốn dĩ võ sĩ Đông Doanh này chỉ tình cờ đi ngang qua, thấy có người quyết đấu, liền dừng lại xem, góp vui.

Chương 524: Bàn Tay (2)

Không ngờ, bây giờ hắn lại trở thành trò vui.

“Hà!”

Chỉ thấy tên lãnh nhân Đông Doanh đó gầm lên giận dữ, tay trái rút ra một thanh đoản đao hiệp sai từ bên hông với tốc độ cực nhanh.

Thanh hiệp sai được rèn giữa ít nhất trăm lần vung mạnh, ánh đao chói mắt lóe lên.

“Đình!” một tiếng vang lớn.

Thanh đao của Bạch Thanh Tùng bị hắn chém văng ra.

Thấy cảnh tượng này, các võ giả xung quanh lập tức kinh hãi.

Võ sĩ Đông Doanh này có thể chém văng thanh đao ở khoảng cách gần như vậy.

“Tên Đông Doanh này cũng có thực lực tam phẩm!” có người thấp giọng hô lên.

Ba năm trước.

Đông Doanh đột nhiên phái sứ giả tiến cống, nói là hoàng đế của Đông Doanh đã thay đổi.

Muốn hoàng đế Đại Võ sách phong, để thể hiện chính thống.

Hoàng đế Đại Võ tùy ý phong cho một tước vương, muốn đuổi bọn họ đi.

Trong số những người đi cùng sứ giả Đông Doanh, có vài võ sĩ Đông Doanh.

Nghe nói là đệ tử thân truyền của hoàng đế Đông Doanh Lưu Sinh Nhất Lang, môn nhân của “Nhị Thiên Nhất Lưu”.

Bọn họ muốn khiêu chiến với cao thủ Trung Nguyên.

Hoàng đế Đại Võ phái người của Đông Xưởng giao đấu với bọn họ.

Sau khi tỷ thí.

Đại Nội tông sư nhìn ra đao pháp của bọn họ có điểm đặc biệt, liền thu phục mấy võ sĩ Đông Doanh đó vào Đông Xưởng.

Hoàng đế Đông Doanh Lưu Sinh Nhất Lang nhân cơ hội thỉnh cầu Đại Võ, cho phép bọn họ mở đạo quán trong lãnh thổ Đại Võ.

Sau một cuộc thương lượng về thuế má và cống nạp, trong lãnh thổ Đại Võ lần lượt xuất hiện vài đạo quán, dạy kiếm đạo “Nhị Thiên Nhất Lưu”.

Mấy năm nay, trên giang hồ, bóng dáng của võ sĩ Đông Doanh nhiều hơn hẳn so với những năm trước.

Thấy võ sĩ Đông Doanh chém văng thanh đao thép tinh luyện.

Người đi đường xung quanh đột nhiên kinh hô.

“Không ổn, đao bay về phía chúng ta!”

“Tên khốn này không có ý tốt!”

Trong đám đông xem náo nhiệt phát ra vài tiếng chửi bới.

Thanh đao sáng loáng của Bạch Thanh Tùng bị võ sĩ Đông Doanh chém văng, lao thẳng về phía đám đông.

Lực đạo của thanh đao không giảm.

Dưới sự cố ý gia lực của võ sĩ Đông Doanh, uy thế còn mạnh mẽ hơn!

Võ giả tam phẩm bình thường cũng không dám đỡ trực tiếp!

Lúc này, một hán tử cao lớn vạm vỡ hét lên một tiếng, lao ra.

“Đề ta!”

Hắn đưa ra một đôi bàn tay tím đen, dày ba ngón, tìm cơ hội, vỗ một chưởng vào thân đao.

“Đang” một tiếng vang lớn.

Thanh đao bay về hướng khác.

“Là Thiết Sa chưởng của Thiết Sa sơn trang!”

Có người nhận ra chưởng pháp mà hán tử sử dụng.

“Mẹ kiếp, chúng ta đông người như vậy, chẳng lẽ lại bị thanh đao vô chủ này làm bị thương?”

“Xem đây!”

Trong đám đông cũng có một người lao ra.

Trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo ngắn không tay, trên hai cánh tay quấn một vòng kim loại màu bạc.

Thân hình hắn lướt ra, cánh tay rung lên, cơ bắp căng cứng, những chiếc vòng bạc quấn trên cánh tay đồng loạt rung lên, nghênh đón thanh đao.

“Đình!” một tiếng.

Thanh đao va chạm với chiếc vòng bạc trên cánh tay của người đó, vòng bạc rung lên, phát ra âm thanh trong trẻo.

“Vèo...”

Thanh đao bị người đó đánh bật, bay về hướng khác.

“Là Thông Bối quyền vòng bạc!” trong đám đông phát ra một tiếng kinh hô, nhận ra công phu mà đối phương sử dụng.

“Chết tiệt, thanh đao bay về phía đó rồi!”

“Nhanh chặn nó lại!”

Trong đám đông đột nhiên phát ra vài tiếng kinh hô.

Chỉ thấy thanh đao bị vòng bạc đánh bật ra, lao thẳng về phía một bé gái đang đứng xem náo nhiệt bên đường.

Bé gái thấy thanh đao lao về phía mình, sợ hãi đến mức ngây người, không động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh đao lao tới.

Trong đám người xung quanh, có mấy võ giả lao ra, dưới chân thi triển khinh công, muốn chặn thanh đao lại.

Nhưng tốc độ của bọn họ vẫn quá chậm.

Đợi đến khi bọn họ lướt tới, có lẽ bé gái cũng đã bị thanh đao xuyên qua mà chết.

Đúng lúc này.

Một bàn tay mạnh mẽ xuất hiện trước mặt bé gái.

Bàn tay đó khẽ rung, liền nắm chặt thanh đao.

Chương 525: Bát Quái Thần Chương!

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt thanh đao.

Những người qua đường, các võ giả trong đại sảnh của khách điểm nhìn thấy cảnh này, tất cả đều sửng sờ.

Bởi vì, bàn tay đó nắm lấy mũi đao.

Đây là sự tự tin vào sức mạnh của chính mình.

Mới dám làm ra hành động mạo hiểm như vậy?

Chỉ cần chậm một bước, sẽ máu văng tại chỗ!

Trong lúc mọi người đang sửng sờ.

Bàn tay nắm lấy mũi đao đã động.

Chỉ thấy bàn tay đó nắm lấy mũi đao, cánh tay cong ngược lại, dùng thủ pháp phi đao để ném thanh đao đi.

“Vút!” một tiếng.

Thanh đao sáng loáng xé toang không khí, bay ra với tốc độ còn nhanh hơn lúc đến.

Hướng mà thanh đao bay đến chính là tên võ sĩ Đông Doanh.

“Ba ka!”

Thấy thanh đao lại bay trở về, võ sĩ Đông Doanh giận dữ hét lên.

Hắn nắm chặt thanh kiếm, giơ cao quá đầu, dốc sức chém xuống.

Chỉ nghe “keng” một tiếng.

Thanh kiếm va chạm với thanh đao.

Võ sĩ Đông Doanh bị lực truyền từ thanh đao chấn lui mấy bước.

“Bịch...” một tiếng.

Hắn ngồi bệt xuống đất.

Thanh đao của Bạch Thanh Tùng cũng rơi xuống một bên.

Mọi người thấy cảnh này, đồng loạt co rút đồng tử, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Họ cùng nhìn về phía chủ nhân của bàn tay đó.

Đến khi nhìn rõ chủ nhân của bàn tay đó, vẻ mặt của mọi người càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì chủ nhân của bàn tay chỉ là một thiếu niên khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Sau khi ném thanh đao, thiếu niên thuận thế đặt tay lên đầu tiểu cô nương, nhẹ nhàng xoa hai cái.

Xoa xong, thiếu niên không quay đầu lại, theo đường mà đi.

Chỉ thấy dưới chân hắn bước một loại bộ pháp kỳ lạ, bước chân lúc nhanh lúc chậm.

Chỉ vài bước đã vượt qua hơn mười trượng.

Mười mấy hơi thở sau, trên con đường dài đã không còn bóng dáng của hắn.

“Đây...”

“Thiếu niên vừa rồi là ai?”

“Thân thủ thật đẹp, vừa rồi hắn ở cách đây khoảng năm trượng đúng không? Chỉ một bước đã đến đây!”

“Xi... Ta thấy bộ pháp của hán hình như có chút kỳ lạ...”

Đám đông lập tức nổ tung, nhao nhao bàn tán.

Một lão giả mặc nho sam nhìn về hướng thiếu niên rồi đi, sờ sờ chòm râu dài dưới cằm, bỗng nhiên nói: “Kỳ lạ!”

“Ta thấy bộ pháp của thiếu niên vừa rồi hình như ẩn chứa lý lẽ của Bát Quái.”

“Thật là kỳ quái, lão phu chưa từng thấy bộ pháp kỳ lạ như vậy.”

Nghe lời này, một hán tử bỗng nhiên run rẩy, trợn to mắt, kinh ngạc nói: “Ta biết thiếu niên vừa rồi là ai rồi!”

Câu nói này lập tức thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

“Ai?”

“Nói mau nói mau!”

Những người xung quanh thúc giục.

Hán tử do dự một chút, thấp giọng nói: “Là vị thiếu chủ thần bí của Ngọc Diệp Đường!”

Lời này vừa dứt, hiện trường lập tức trở nên im lặng như tờ.

Những võ giả vừa nãy còn đang thảo luận đều ngậm miệng lại, vẻ mặt kinh ngạc.

“Thì ra... Là hán?” Một võ giả lẩm bẩm, giọng nói đầy vẻ kinh hãi.

Một năm trước.

Giang hồ đột nhiên xuất hiện một thiếu niên thần bí, tự xưng là Trần Vũ.

Thực lực Tam phẩm hậu kỳ, dùng một môn chương pháp tên là “Bát Quái Chương” để khiêu chiến với các truyền nhân Tam phẩm của các đại môn phái.

Hắn đánh từ Nam ra Bắc, không có một trận thua.

Khi đi qua phủ Lư Châu, An Huy.

Trần Vũ đã khiêu chiến “Lư Châu Tam Kiệt”.

Đại ca của “Lư Châu Tam Kiệt” có thực lực Nhị phẩm sơ kỳ, đại nhị và đại tam một người là Tam phẩm hậu kỳ, một người là Tam phẩm trung kỳ.

Thực lực đều không đơn giản, ở địa phương cũng được coi là có tiếng tăm lừng lẫy.

Trên lôi đài.

Trần Vũ dùng hai mươi chiêu đã đánh bại đại nhị của “Lư Châu Tam Kiệt”.

Đại tam không chịu nổi, nhảy lên lôi đài, cùng đại nhị ra tay.

Sắc mặt Trần Vũ không đổi, lại tốn thêm một phen công phu, đánh bại hai người cùng lúc.

Khi hắn xuống lôi đài, đã nói một câu: “Lư Châu Tam Kiệt không nói đạo lý.”

“Dùng hai đánh một, không phải việc mà đại trượng phu nên làm.”

Lời này vừa dứt, danh tiếng của “Lư Châu Tam Kiệt” ở địa phương lập tức bị hủy hoại.

Tối hôm đó, khi Trần Vũ trở về khách điểm nghỉ ngơi.

Đại ca của “Lư Châu Tam Kiệt”, lòng dạ hẹp hòi, đã mò lên mái nhà vào ban đêm.

Hắn vừa mở gói ra, một tia đao quang lóe lên, đã dời đầu hắn đi nơi khác.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trên công thành huyện Lư, phủ Lư Châu, ba cái xác người bị treo lủng lẳng như thịt heo quay.

Chính là Lư Châu Tam Kiệt.

Trên đầu họ đều cắm một mảnh lá vàng.

Đồng thời.

“Khoái Đao” Hoàng Tam của Ngọc Diệp Đường xuất hiện bên cạnh Trần Vũ, bảo vệ sát bên.

Thần sắc cung kính, lời nói gọi Trần Vũ là: Thiếu chủ.

Sau trận chiến này, khắp thiên hạ đều biết thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường đã bước chân vào giang hồ.

Trong một thời gian, cả giang hồ đều sôi sục.

Tất cả võ giả đều biết danh tiếng của đệ nhất tông sư Đông Hoa Đế Quân.

Con trai của hắn bước chân vào giang hồ, khiêu chiến các môn phái.

Giống như ném một tảng đá lớn ngàn cân vào một cái hồ nhỏ.

Khiến vô số người chú ý.

Thiên Cơ Lôu thậm chí đã liên tục cập nhật hành trình và tình hình chiến đấu của Trần Vũ trong suốt một tháng.

Điều khiến người ta không nhịn được cười là:

Trong khoảng thời gian Trần Vũ đi về phía Bắc để khiêu chiến, không biết đã gặp gỡ bao nhiêu hiệp nữ đa tình, tiểu thư

khuê các trốn nhà ra đi, diễm phụ không thể chịu đựng được chồng bạo hành...

Hầu như mỗi khi đến một nơi, lại xuất hiện vô số cô nương vì đủ loại lý do mà tìm đến hắn.

Phong tình khác nhau, đặc điểm không giống.

Mục đích của họ rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn.

Đối với những cô nương này, Trần Vũ có một thái độ thống nhất.

Tìm đến cửa trước tiên phải giao đấu vài chiêu.

Những người có thực lực Tam phẩm dưới tay Trần Vũ không qua nổi hai mươi chiêu.

Những người có thực lực dưới Tam phẩm, càng không cần phải nói.

Còn những người có thực lực trên Tam phẩm...

Trước tiên phải hỏi xem đạo của Hoàng Tam có đồng ý hay không.

Vô số hiệp nữ đa tình, tiểu thư khuê các trốn nhà ra đi, diễm phụ bị chồng bạo hành, cuối cùng đều rời đi với khuôn mặt bầm tím và vẻ mặt ủ rũ.

Giang hồ dần dần truyền ra danh hiệu “Võ si” của Trần Vũ.

Trần Vũ giao đấu, là thật sự đánh vào mặt.

Hắn không phân biệt nam nữ, ra tay đều nặng như nhau.

Đến khi hắn đi đến phương Bắc, những nữ tử chủ động tìm đến đã ít đi quá nửa.

Những nữ tử có ý đồ riêng này không muốn vô duyên vô cớ bị đánh mấy chưởng.

Khi Trần Vũ đánh đến huyện Cao Dương, phủ Bảo Định.

Trong trận chiến với “Tiếp Lôi Kim Su” Tông Hải Lâm, người đã đặt một chân vào cảnh giới Nhị phẩm, hắn đã lĩnh ngộ được tinh túy của “Bát Quái Chương”.

Dùng một chiêu “Bát Quái - Tĩnh Thiên”.

Đánh Tông Hải Lâm xuống lôi đài, mà Trần Vũ cũng đột phá đến thực lực Nhị phẩm.

Giang hồ lại có thêm một cao thủ có tên có tuổi.

Những danh túc giang hồ có mặt tại đó đã đặt cho Trần Vũ một biệt danh: “Bát Quái Thần Chương!”

Từ đó, Trần Vũ hoàn toàn nổi danh khắp giang hồ.

Trên Dược Hoa Trường Nhai.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng Trần Vũ rời đi, trong mắt là sự kinh ngạc không thể che giấu.

Thiếu niên Nhị phẩm mười bốn tuổi.

Nhìn khắp thiên hạ cũng không tìm ra được người thứ hai.

Sự xuất hiện của Trần Vũ đã lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt tại đó.

Sắc mặt của Mạc Trường Thiên, người giành chiến thắng, có chút khó coi.

Hắn và Bạch Thanh Tùng ước chiến trên đường phố để được nổi tiếng.

Bây giờ thì hay rồi...

Bạch Thanh Tùng, người bị thương phun máu, cũng cười khổ lắc đầu.

Mọi người không còn bàn luận về trận chiến vừa rồi của hai người, ngược lại nhao nhao nói về Trần Vũ.

Mạc Trường Thiên và Bạch Thanh Tùng nhìn nhau, đều thấy được vẻ bất lực trong mắt đối phương.

Chương 526: Thành Thân!

Mặt trời lặn về tây.

Ánh hoàng hôn màu cam đỏ rơi trên con đường rừng ngoài huyện Dư Hàng.

Bóng cây lay động, trong khu rừng yên tĩnh vang lên tiếng chim vỗ cánh về tổ.

Trên con đường rừng phía nam thành, truyền đến một tiếng thở dài và tiếng cành cây bị giẫm nát.

“Hu hu...”

Sắc mặt Trần Vũ tái nhợt, dưới chân khễ động liền dễ dàng nhảy ra hơn mười trượng.

Hắn từ huyện Tiên Đường trở về vào buổi trưa.

Đi suốt cả buổi chiều, cuối cùng cũng nhìn thấy cổng thành Dư Hàng.

Trần Vũ dùng khinh công chạy ra mấy chục trượng, sau đó không vận hành nội lực nữa, khôi phục việc đi bộ.

Mặc dù quyên cước của hắn đã đạt đến nhị phẩm.

Nhưng vì thời gian luyện võ quá ngắn, lượng nội lực dự trữ không nhiều.

Theo phân cấp Võ Đạo, trình độ nội công của hắn cũng chỉ là tam phẩm.

Giao đấu trong thời gian ngắn thì được, nhưng nếu thời gian kéo dài, Trần Vũ sẽ vì nội lực không đủ mà đuối sức.

Nội lực là điểm yếu của hắn, chỉ có thể từ từ tu luyện.

“Hu hu...”

Sắc mặt Trần Vũ hơi đỏ lên, trên đầu bốc ra hơi nước trắng xóa.

Bộ quần áo màu xanh trên người đã bị mồ hôi thấm ướt.

Hắn giơ tay, lau mồ hôi trên trán, vừa đi vừa điều chỉnh nội tức.

Đột nhiên.

Trần Vũ dừng bước, cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức như dã thú.

Đây là “khả năng cảm nhận” mà hắn đã rèn luyện tự nhiên được trong những trận chiến sinh tử.

Luồng khí tức này rất mơ hồ, như ngọn núi lửa chưa phun trào, tựa con hổ dữ đang ẩn nấp trong núi rừng...

“Véo!”

Trần Vũ đột nhiên bước chân, lao sang một bên, nhảy qua bụi cây thấp.

Cơ thể hắn xoay chuyển trên không trung, chân phải “bóp” một tiếng đá ra.

Đôi chân thon dài, mạnh mẽ như roi dài, mang theo khí thế vô cùng dữ dội quét phá không khí!

“Ầm!” Một tiếng nổ trầm đục.

Một bàn tay to như cái vại dấm bóp chặt lấy mắt cá chân của Trần Vũ.

Thấy cảnh tượng này, trong lòng Trần Vũ vô cùng kinh hãi.

Hắn vừa định hành động thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Vũ, mới về?”

Nói xong, bàn tay kia thả mắt cá chân của Trần Vũ ra.

Một khuôn mặt thật thà chất phác hiện ra trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ sững sờ, sau đó mừng rỡ nói: “Đại Minh ca!”

Chỉ thấy trước mặt Trần Vũ, là một đại hán mặc quần áo vải thô, cao tám thước, thân hình vạm vỡ, lưng hồ eo gấu.

Trên lưng hắn đeo một cây rìu cán dài nặng nề, bên cạnh là một con nai ngã xuống.

Con nai chỉ là nai thường.

Đầu nó máu tươi đầm đìa, vỡ nát một cái lỗ to.

Những thứ đỏ trắng từ trong đầu con nai chảy ra, trông có vẻ khá đáng sợ.

Con nai tội nghiệp nghiêng đầu, đã tắt thở.

Trần Vũ sững sờ một lúc, thấy bên cạnh con nai có một hòn đá to bằng nắm đấm, trên hòn đá dính một lớp máu tươi.

“Đại Minh ca... Đây là...”

Trong mắt Trần Vũ thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ này, hình như Đại Minh đã dùng đá ném chết con nai này từ xa.

Đại Minh mười sáu tuổi, toàn thân cơ bắp phát triển, vai rộng lưng to.

Đứng trước mặt Trần Vũ, như một ngọn núi nhỏ, vô cùng áp bức.

Bốn năm sống trong rừng, khiến hắn có thêm một vẻ trầm ổn, nội liễm.

Kết hợp với khuôn mặt thật thà chất phác của hắn, không những không có vẻ quê mùa hơn, ngược lại còn toát ra một khí

chất đặc biệt.

Một cách kỳ lạ, cho người ta cảm giác an toàn.

Thấy thất độ của mình, Đại Minh nở một nụ cười, nhìn con nai dưới đất nói: “Ta vừa mới săn được.”

“Con thú nhỏ này chạy cũng khá nhanh, ta đuổi một đoạn mới tìm được cơ hội.”

Nói xong, Đại Minh vác con nai lên, cười nói: “Mang về cho cha bồi bổ.”

“Hôm nay ngươi cũng vừa về, có phúc ăn rồi.”

Trần Vũ nhìn thân hình như ngọn núi nhỏ của Đại Minh, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng áp bức.

Dù hấn đã thăng lên nhị phẩm, cảm giác áp bức này vẫn bao phủ trong tâm trí hấn, không thể xua tan.

Phải biết rằng, hấn cao chưa đến sáu thước.

Đại Minh cao hơn hấn những hai thước!

Cảm nhận được áp lực này, Trần Vũ không những không nảy sinh ý định lùi bước, ngược lại trong lòng còn dâng lên một ý chí chiến đấu.

“Đại Minh ca, chúng ta tỷ thí đi!”

Trần Vũ nhìn Đại Minh với vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt mang theo một tia nóng bỏng.

Từ khi đến Dục Anh Đường, hấn thường xuyên khiêu chiến Đại Minh.

Nhiều năm như vậy, hấn chưa từng thắng được lần nào.

Giờ đây Trần Vũ đã thăng lên nhị phẩm, muốn thử sức mình.

Không biết hắn bây giờ, có đánh bại được “ác mộng thời thơ ấu” như Đại Minh không.

Nghe vậy, Đại Minh không khỏi mỉm cười.

Hắn trầm giọng nói: “Tiểu Vũ, ngươi thật sự không thay đổi chút nào.”

Trần Vũ thích khiêu chiến, chuyện này Đại Minh cũng đã quen từ lâu.

Đại Minh vác con nai trên vai, chân trước chân sau đứng vững.

“Đến đi, chỉ cần ngươi có thể ép ta lùi lại một bước, coi như ngươi thắng.”

Trên khuôn mặt Đại Minh là vẻ bình tĩnh.

Chỉ là đùa giỡn với đệ đệ mà thôi.

Thấy Đại Minh chấp nhận khiêu chiến, ánh mắt Trần Vũ nóng bỏng.

“Được!” Hắn hét lớn một tiếng.

“Đại Minh ca, ta đến đây!”

Trần Vũ bước chân, hai lòng bàn tay đồng thời đánh ra, vẽ thành một nửa vòng tròn.

Khuôn mặt hắn nghiêm trọng, nội lực còn lại để phòng bị bất ngờ được hắn điều động.

“Bát Quái · Tĩnh Thiên!”

Trần Vũ khẽ quát trong miệng.

Vừa vào trận đã dùng đến tinh túy ảo diệu của “Bát Quái Chương”.

Hắn biết Đại Minh không phải người thường.

Năm ngoái khi hắn vừa mới vào tam phẩm, đã từng đánh nhau với Đại Minh.

Hắn đánh một chưởng vào người Đại Minh, Đại Minh không hề có phản ứng gì.

Cho đến khi Trần Vũ hết sạch nội lực, chấp tay nhận thua.

Đại Minh mới kinh ngạc hỏi: “Kết thúc rồi sao?”

Trần Vũ nghe xong, lập tức tự kỷ.

Điều này cũng khiến Trần Vũ quyết định từ nam đến bắc khiêu chiến tất cả cao thủ tam phẩm.

Cảm nhận nội lực đang cuộn cuộn trong cánh tay và lòng bàn tay, ánh mắt Trần Vũ hơi trầm xuống.

Không biết bây giờ mình thăng lên nhị phẩm, có thể khiến Đại Minh ca phản ứng không.

Đại Minh hai chân đứng tách ra, trên mặt là vẻ nghiêm túc.

Con nai được hắn vác trên vai, cái đầu vỡ nát rũ xuống trước ngực Đại Minh, trông có vẻ đáng thương kỳ lạ.

“Bốp!” Một tiếng nổ trầm đục.

Hai lòng bàn tay Trần Vũ đồng thời đánh ra, chân trái trùng xuống, lòng bàn tay đập vào cơ ngực rắn chắc của Đại Minh.

Một luồng sóng khí mạnh mẽ gào thét về bốn phía.

Khói bụi cuộn lên, lá khô bay tung.

Sau khi đánh xong, Trần Vũ bị một luồng lực phản chấn chân lùi lại mấy bước.

Hắn kinh ngạc nhìn Đại Minh.

Làm như thấy quỷ vậy.

Trần Vũ cúi đầu nhìn hai bàn tay của mình, lòng bàn tay đã đỏ ửng, tê dại.

Vừa rồi hắn đánh vào ngực Đại Minh, giống như đánh vào một tấm thép lớn, hoàn toàn không thể lay chuyển.

Đại Minh đứng vững, hai lần cơ ngực, cười nói: “Làm lại đi.”

Trần Vũ ngược mắt lên, ánh mắt kỳ lạ nhìn Đại Minh, hơi chán nản nói: “Không...”

“Đại Minh ca, ta thua.”

Đại Minh sững sờ một lúc, sau đó cười nói: “Không sao, không sao, người đã rất lợi hại rồi.”

Đại Minh vác con nai, đi đến bên cạnh Trần Vũ, an ủi đệ đệ.

Trần Vũ nghe lời an ủi, khóe miệng hơi co rút.

Đại Minh ca thậm chí còn không có nội lực, bản thân hắn là nhị phẩm, đánh một chiêu qua đi, Đại Minh ca lại không hề có phản ứng gì...

Trần Vũ bị đả kích nặng nề.

Hắn còn tưởng rằng mình trở thành nhị phẩm đã rất lợi hại rồi.

So với Đại Minh ca...

Thật sự khiến người ta đau lòng.

Trần Vũ thở dài một tiếng.

Sau tiếng thở dài, hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Chỉ là thua Đại Minh ca mà thôi, dù sao hắn khiêu chiến nhiều năm như vậy, chưa từng thắng được.

Không phải chuyện mất mặt gì.

Trần Vũ và Đại Minh sổng vai đi về hướng thành Dư Hàng.

Trần Vũ quay đầu, chúc mừng: “Chúc mừng Đại Minh ca, nửa năm nữa ngươi sẽ thành thân.”

Chương 527: Tiểu Phúc Cầm Dao

Nghe Trần Vũ chúc mừng.

Trên khuôn mặt chất phác của Đại Minh nở một nụ cười.

“Cảm ơn.”

Đại Minh đáp lời, giọng điệu không mấy vui vẻ.

Trần Vũ nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của Đại Minh, hỏi: “Sao thế Đại Minh ca, có chuyện gì khó khăn à?”

Đại Minh lắc đầu: “Không có gì.”

Trần Vũ nhìn Đại Minh một cái, không hỏi thêm.

Đại Minh vác con nai nhỏ trên vai, cùng Trần Vũ đi trên quan đạo vào thành, trong lòng có chút phiền muộn.

Vài ngày trước, hắn đến nhà nhạc phụ Trương Long để đưa đồ, nghe thấy mẫu thân của Uyển Nhi đang cãi nhau với Trương Long.

Nói gì mà, thân hình của Đại Minh quá lớn, sau này nếu thành thân, lỡ làm Uyển Nhi bị thương thì sao...

Đại Minh đứng ngoài nghe được vài câu, liền cảm thấy tâm trạng phiền muộn.

Uyển Nhi cao năm thước ba tấc.

Hắn cao tám thước, tuy rằng chiều cao chênh lệch có hơi lớn.

Nhưng sau khi thành thân, hắn chắc chắn sẽ đối xử tốt với Uyển Nhi.

Sao có thể nói là làm Uyên Nhi bị thương chứ?

Đại Minh có chút không hiểu.

Đi trên quan đạo, Đại Minh hít sâu một hơi, không nghĩ đến những chuyện phiền muộn này nữa.

Đại Minh chuyển đề tài, hỏi: “Còn ngươi thì sao?”

“Ngươi và Tiểu Linh bao giờ thành thân?”

“Thêm hai ba năm nữa, Tiểu Linh cũng nên thành thân rồi.”

Đại Minh nhìn Trần Vũ cười nói.

Nghe vậy, thân thể Trần Vũ cứng đờ, biểu cảm lập tức trở nên không tự nhiên.

Hắn đỏ mặt, lắc đầu nói: “Ta chỉ coi Tiểu Linh như muội muội.”

“Ta... Ta sẽ không thành thân với nàng...”

Nghe vậy, Đại Minh gật đầu, không nói gì thêm.

Hắn vốn không giỏi ăn nói.

Chuyện nam nữ thành thân, phải xem ý nguyện của hai người.

Tình cảm của Trần Linh đối với Trần Vũ, tất cả mọi người trong đường đều nhìn thấy.

Nếu không thể đi đến cuối cùng, thì thật đáng tiếc.

Đại Minh tiếc nuối lắc đầu.

Không bao lâu sau.

Hai người trở về con đường nơi có Dục Anh Đường.

“Oa oa oa...”

“Hu hu hu...”

Vừa đến cửa, đã nghe thấy tiếng khóc ầm ĩ từ trong đường truyền ra.

Trần Vũ và Đại Minh bước vào trong đường.

Hương vị của thức ăn thoang thoảng trong không khí.

Đại Minh vào cửa, cười nói: “Tiếng khóc ầm ĩ như vậy, vừa nghe đã biết là Tiểu Phúc.”

Trần Vũ sờ mũi, nhe răng cười nói: “Khóc thảm như vậy, là bị ủy khuất gì đây?”

Ánh mắt của Trần Vũ tìm kiếm trong viện, thấy một tiểu béo mập mạp khoảng mười tuổi.

Tiểu béo ôm giỏ rau trong lòng, đang nhìn vào sảnh đường của Dục Anh Đường.

Trần Vũ đi tới, ôm lấy vai của Trần Cửu Ca: “Cửu đệ, Tiểu Phúc sao lại khóc thảm như vậy?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trần Cửu Ca kinh ngạc quay đầu lại.

Hắn mở to đôi mắt bị thịt trên mặt ép thành hai khe hở, vui mừng nói: “Tiểu Vũ ca, ngươi đã trở về!”

Trần Vũ cười vỗ vào bụng của Trần Cửu Ca.

“Lâu ngày không gặp, sao ngươi vẫn béo như vậy!” Trần Vũ cười mắng.

Trần Cửu Ca cười híp mắt, sờ bụng nói: “Đây gọi là phúc tướng, không phải béo.”

Nghe vậy, Trần Vũ bị hắn chọc cười.

Tết năm ngoái, tiểu cửu xếp thứ chín trong Dục Anh Đường tìm đến Trần Diệp.

Nói rằng hắn muốn tự đặt tên cho mình là “Cửu Ca”.

Trần Diệp nghe xong, cảm thấy cái tên này kết hợp với từ khóa 【Kiếm Tâm】 , sau này truyền ra giang hồ cũng coi như khí phách, liền đồng ý.

Từ trong thâm tâm, Trần Diệp muốn Trần Cửu Ca đi theo con đường kiếm đạo.

Từ khóa 【Kiếm Tâm】 chính là gửi gắm những ảo tưởng của Trần Diệp về kiếm hiệp.

Sau này nếu có thành tựu, ít nhất có thể nổi tiếng trên giang hồ vài chục năm.

Đến lúc đó, giành được danh hiệu “Kiếm Tiên · Trần Cửu Ca”, “Kiếm Thần · Trần Cửu Ca”.

Việc truyền lại Ngọc Diệp Đường cho tiểu cửu cũng không phải là không thể.

Ngay khi Trần Diệp đang mơ tưởng.

Hắn thấy tiểu cửu chơi một trò quái đản.

Tiểu cửu dựa vào ưu thế của tên gọi, ngang nhiên bắt Tiểu Phúc, Đại Minh, Trần Dật, Trần Doanh, Trần Vũ, Trần Linh gọi hắn là “Cửu Ca”.

Ngay lập tức, khuôn mặt của Trần Diệp đen lại.

Hắn liền hiểu ra.

Tiểu tử này...

Trần Diệp đen mặt, tóm lấy tiểu cửu, đánh cho một trận.

Đánh cho tiểu cửu khóc cha gọi mẹ, tiểu cửu mới chịu ngoan ngoãn.

Tuy nhiên, chuyện đặt tên, Trần Diệp cũng không tiện đòi lại.

Hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn tiểu cửu, cảnh cáo một phen.

Dọa cho tiểu cửu không dám tự tìm đường chết nữa.

Những hài tử trong đường, bối phận lớn hơn hẳn, vẫn gọi hẳn là tiểu cửu, cửu đệ.

Còn mấy đứa nhỏ hơn, thì vẫn gọi là cửu ca.

“Tiểu Phúc lại làm sao nữa?”

“Sao khóc dữ vậy?”

Trần Vũ ôm vai Trần Cửu Ca hỏi.

“Còn có thể là gì nữa,” Trần Cửu Ca có chút bất lực, giang tay nói: “Đương nhiên vẫn là chuyện bộ khoái.”

“Trước đây Tiểu Phúc thường xuyên đến nha môn thì không nói làm gì.”

“Hôm nay nàng làm lớn, nàng muốn bái Tổng Thương Kiệt làm sư phụ học đao pháp.”

“Tiểu Liên tỷ đến nha môn, đánh Tiểu Phúc ngay trước mặt những bộ khoái khác.”

“Tiểu Phúc cũng cứng đầu, nhất định muốn làm bộ khoái.”

Nói xong, Trần Cửu Ca hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Vũ ca, ta chỉ nói với một mình ngươi, ngươi đừng nói với người khác.”

“Ta nghe nha hoàn Vân Hương trong đường nói, mấy ngày nay Tiểu Liên tỷ đến nguyệt sự, tâm trạng đang phiền.”

“Hôm nay Tiểu Phúc coi như xui xẻo.”

Trần Vũ đỏ mặt, buông cánh tay đang ôm Trần Cửu Ca ra.

Đại Minh đứng bên cạnh cũng đỏ mặt, lùi lại nửa bước.

“Cha vừa từ nhà nhạc phụ của Đại Minh ca về, Tiểu Phúc ôm chặt chân cha, khóc đã được một lúc rồi.”

Trần Cửu Ca rất bất lực nói.

“Hèn gì...”

Trần Vũ gật đầu.

Trần Diệp rất cưng chiều Tiểu Phúc, có chuyện gì Tiểu Phúc cũng sẽ tìm Trần Diệp để mách, khóc lóc.

Đương nhiên, cưng chiều là cưng chiều, nhưng đối với một số vấn đề mang tính nguyên tắc, Trần Diệp vẫn sẽ hướng dẫn theo hướng tích cực.

Tuy rằng cưng chiều, nhưng không nuông chiều.

“Tiểu cửu, rau đâu?”

Tiếng của nha hoàn Xuân Đào từ trong bếp truyền ra.

“Đến đây Xuân Đào tỷ!”

Trần Cửu Ca vỗ vào trán, hấn mãi xem kịch.

Suýt nữa quên mất việc đưa rau.

Hấn vội vàng xách giỏ rau chạy vào bếp.

Hiện tại trong Dục Anh Đường có bốn nha hoàn, ngoài Xuân Đào, Vân Hương, Ý Thúy là ba “người cũ”, còn có một người mới là “Phát Đông”.

Xuân Đào, Ý Thúy hai nha hoàn lần lượt thành thân vào hai năm trước, ba năm trước.

Xuân Đào gả cho tiểu nhị của tiệm gạo, một thanh niên thật thà, chăm chỉ.

Ý Thúy thì gả cho một thư sinh ở thành đông, gia đình thư sinh cũng coi như có chút của cải, định theo con đường quan lộ.

Khi hai nha hoàn xuất giá, Trần Diệp với tư cách là chủ gia, cũng tặng một món đồ cưới không nhỏ.

Tuy rằng họ là nha hoàn, nhưng ký với Trần Diệp là khế ước lao động ngắn hạn.

Theo lý thì Trần Diệp không cần phải tặng đồ cưới này.

Nhưng họ đã làm việc ở Dục Anh Đường nhiều năm, nhiều hài tử còn gọi họ là tỷ tỷ.

Trần Diệp lại không thiếu tiền, nên đã tặng hai món đồ cưới.

Sau khi thành thân, Trần Diệp cho họ thay phiên nghỉ trực, mỗi người một tuần được nghỉ hai ngày.

Hiện tại, những hài tử trong Dục Anh Đường dần dần lớn lên, nhu cầu về nha hoàn cũng không còn nhiều nữa.

Bốn năm nay, Trần Diệp cũng không nhận thêm hài tử nào khác.

Những hài tử được đưa đến, đều bị hắt đưa đến những Dục Anh Đường khác ở Dư Hàng.

Hiện tại trừ Tiểu Phúc, Tôn Thắng, Đại Minh, Tiểu Liên, trong đường còn mười ba hài tử.

Đứa lớn mười bốn tuổi, đứa nhỏ cũng vừa tròn năm tuổi.

Trần Vũ và Đại Minh đứng cùng nhau, nhìn nhau.

Lúc này, tiếng khóc trong sảnh đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy từ trong đó chạy ra một “củ cải nhỏ” mặc y phục màu đỏ.

“Tiểu Phúc, ngươi định đi đâu vậy?” Trần Vũ trêu chọc.

Mắt Tiểu Phúc sưng húp, trên mặt vẫn còn vết nước mắt.

Nghe thấy tiếng gọi, Tiểu Phúc ngẩng đầu nhìn Trần Vũ.

Tuy rằng vừa khóc xong, tâm trạng rất tệ.

Nhưng Tiểu Phúc vẫn cung kính gọi hai tiếng: “Tiểu Vũ ca.”

“Đại Minh ca.”

Gọi xong, Tiểu Phúc chạy vào bếp.

Trong bếp lập tức truyền ra tiếng kinh hãi.

“Tiểu Phúc, ngươi cầm dao làm gì?”

“Mau bỏ xuống!”

“Nguy hiểm!”

Tiểu Phúc cầm dao trong tay, chu miệng, lại từ trong bếp chạy ra, lao thẳng về phía sảnh đường.

Chương 528: Cố Cháp

Trần Vũ và Đại Minh đứng trong sân, nhìn Tiểu Phúc cầm một con dao bếp, lao thẳng vào phòng khách.

Nha hoàn Vân Hương vội vã từ nhà bếp đuổi theo.

“Tiểu Phúc!”

“Tiểu Phúc, ngươi cầm dao làm gì vậy?”

“Mau bỏ dao xuống!”

Trong phòng khách, giọng nói lạnh lùng của Tiểu Liên vang lên:

“Không cần để ý đến nàng!”

Nghe Tiểu Liên nói, bước chân của Vân Hương khựng lại.

Nàng hơi do dự đứng ở trong sân, không biết phải làm sao.

Nha hoàn Xuân Đào từ nhà bếp đi ra, kéo Vân Hương trở lại.

Đây là chủ nhà dạy dỗ hài tử.

Nha hoàn như các nàng chen vào làm gì.

Mười mấy hơi thở sau, giọng nói tức giận của Tiểu Phúc truyền ra từ phòng khách.

“Nửa canh giờ thì nửa canh giờ!”

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy Tiểu Phúc từ phòng khách chạy ra, đứng giữa sân, giơ ngang con dao bếp bằng tay phải.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê ngọc khắc đầy vẻ tức giận.

“Đây là...”

Trần Vũ và Đại Minh thấy cảnh này đều sững sờ.

Tiểu Liên mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, từ trong phòng khách đi ra.

“Tiểu Liên tỷ, đây là...” Trần Vũ hỏi.

Tiểu Liên liếc Trần Vũ một cái, nói:

“Không cần để ý đến nàng.”

“Để nàng giờ như vậy đi.”

Tiếng động trong sân cũng thu hút ánh mắt của những hài tử khác.

Một đám hài tử thò đầu ra nhìn.

“Nhìn cái gì?”

“Đi về hết!” Tiểu Liên lạnh lùng quát:

“Sắp ăn cơm rồi, các ngươi đã rửa tay chưa?”

Nghe giọng nói lạnh lùng của Tiểu Liên, cùng với ngữ khí như muốn giết người.

Những hài tử khác sợ hãi vội vàng rút đầu lại.

Tiểu Liên đi đến trong sân, không thèm nhìn Tiểu Phúc lấy một cái, đi thẳng vào nhà bếp.

Tiểu Phúc mặc một chiếc váy màu đỏ rực, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vương đầy vệt nước mắt.

Nàng cầm con dao bếp bằng tay phải, phồng má lên, như thể đang giận dữ với Tiểu Liên.

“Tiểu Vũ đã về rồi sao?”

Ở cửa phòng khách truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy Trần Diễm đang đứng ở cửa, trên khuôn mặt lập tức nở một nụ cười.

Hắn cung kính chấp tay hành lễ nói:

“Cha.”

Trần Diễm khẽ gật đầu.

Bốn năm trôi qua, thời gian không để lại chút dấu vết nào trên người hắn.

Dung mạo của hắn vẫn giống hệt sáu năm trước, trẻ trung, tuấn lãng.

Bởi vì tu luyện nội công chính tông Huyền Môn, Trần Diễm chỉ cần đứng ở đó, trên người đã toát ra một khí chất xuất trần thoát tục, bình đạm tựa mây.

Loại khí chất này thường chỉ có những đạo trưởng đã tu hành mấy chục năm trong đạo quán, tiên phong đạo cốt mới có.

Trần Diễm mới chỉ hai mươi sáu tuổi, nhưng đã có vài phần “tiên khí”.

“Đi nghỉ ngơi trước đi, nghỉ ngơi một lát cũng đến giờ ăn cơm rồi.”

Trần Diễm cười nói với Trần Vũ.

Đứa con trai thứ bảy của mình, năm nay ở trong giang hồ đã gây dựng được không ít danh tiếng.

Về việc này, Trần Diễm vẫn rất vui mừng.

“Vâng.” Trần Vũ cung kính nói.

Lúc này.

Từ trong nhà bếp đột nhiên thò ra một cái đầu.

Đó là một tiểu cô nương, khoảng mười hai mười ba tuổi.

Dung mạo tinh xảo, một mái tóc đen nhánh bóng loáng, khóe miệng hơi nhếch lên, trên khuôn mặt lúc nào cũng mang theo vẻ thẹn thùng.

Nàng thấy Trần Vũ ở trong sân, trong đôi mắt đen láy hiện lên một tia vui mừng.

Trần Vũ cảm nhận được ánh nhìn, hơi nghiêng đầu.

Thấy tiểu cô nương, thân thể hẩn cứng đờ, quay đầu lại nói với Trần Diễm:

“Cha, hài nhi xin cáo lui trước.”

“Đi đi.” Trần Diễm phát phát tay.

Trần Vũ quay người rời đi, không thềm liếc nhìn về phía nhà bếp.

Điều này khiến cho biểu cảm của Trần Linh, người đang giúp đỡ ở trong nhà bếp, hơi tối lại.

“Tiểu Linh?”

“Tiểu Linh?”

“Người giúp thái món này đi.”

Nha hoàn Xuân Đào nói.

“Ừm.”

Trần Linh khẽ đáp một tiếng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục phụ bếp.

Trong sân.

Trần Diễm nhìn Đại Minh.

Đại Minh cũng nhìn Trần Diễm.

Hai cha con nhìn nhau một cái, đồng thời cười.

Đại Minh nhún vai nói:

“Cha, đây là con hươu con đánh được cho cha.”

“Bỏ bỏ thân thể cho cha.”

Bỏ bỏ thân thể...

Nói cứ như thể hắn đã già lắm rồi vậy.

Tuy nhiên, đây là ý tốt của Đại Minh.

Trần Diễm đã quen rồi.

Cách ba bốn ngày, Đại Minh lại đánh một ít đồ ăn về, giúp cho phòng cải thiện bữa ăn.

“Mang vào bếp đi,” Trần Diễm cười nói:

“Hôm nay Tiểu Vũ về, để Xuân Đào và mọi người nướng giúp.”

“Coi như là đón gió tẩy trần cho Tiểu Vũ.”

“Vâng.” Đại Minh cười ngô nghê một tiếng, xách con hươu chạy thẳng vào bếp.

Sân của Dục Anh Đường lập tức trở nên yên tĩnh.

Chỉ còn Tiểu Phúc mặc váy đỏ, bưng bình cầm con dao bếp, đứng ở trong sân.

Ánh mắt của Trần Diễm rơi vào Tiểu Phúc, vừa có chút đau đầu lại vừa có chút cảm khái.

Vừa rồi ở trong phòng khách, Tiểu Phúc tìm hắn khóc lóc, âm ỉ đòi học võ, luyện đao với Tống Thương Kiệt, sau này làm bổ khoái.

Tiểu Liên từng hành tẩu giang hồ, bản thân nàng còn có thực lực nhị phẩm, cầm trong tay Không Tước Linh, có thể giết chết cao thủ nhất phẩm trong thiên hạ.

Nàng biết giang hồ hiểm ác, làm bồ khoái khó tránh khỏi bị cuốn vào các loại sự kiện.

Vì vậy, nàng cực kỳ phản đối việc Tiểu Phúc làm bồ khoái.

Hai người liến vì chuyện này mà cãi nhau.

Cuối cùng Tiểu Liên lạnh lùng nói:

“Luyện võ luyện đao không nhẹ nhàng như người nghĩ đâu.”

“Nếu người có thể cầm đao, đứng ở trong sân nửa canh giờ, sau này chuyện người học đao luyện võ, ta sẽ không ngăn cản nữa.”

Tiểu Phúc không hề do dự, trực tiếp xông vào bếp, lấy một con dao bếp.

Nhìn Tiểu Phúc với khuôn mặt vẫn còn vương vệt nước mắt, đôi mắt sưng đỏ, Trần Diễm thở dài trong lòng.

Tính tình của hài tử này cũng thật cố chấp.

Bốn năm nay, thỉnh thoảng lại chạy đến nha môn.

Xem ra nàng đã quyết tâm làm bồ khoái.

Nói từ tận đáy lòng, Trần Diễm không mong Tiểu Phúc sẽ làm bồ khoái sau này.

Hắn hy vọng Tiểu Phúc có thể bình an vô sự học một số kỹ năng khác, sau đó gả chồng ổn định.

Trong đám hài tử ở trong đường này, chỉ có Tiểu Phúc là lớn lên bên cạnh Trần Diễm.

Mặc dù hắn và Tiểu Phúc không phải là phụ tử ruột, nhưng về mặt tình cảm thì đã hơn cả ruột thịt.

Với tư cách là phụ thân, hắn không hy vọng nữ nhi của mình sẽ có thành tựu lớn lao gì.

Bình an ổn định là tốt rồi.

Những năm nay Ngọc Diệp Đường tích lũy được ngân lượng, bí kíp, nhân mạch, cao thủ, đủ để đảm hài tử tiêu xài mấy đời.

Ở một góc độ khác, Tiểu Liên là tỷ tỷ, tỷ tỷ như mẫu thân.

Nàng quản lý Tiểu Phúc, cũng là vì muốn tốt cho Tiểu Phúc.

Nhưng từ góc độ của hệ thống.

Sau này Tiểu Phúc e rằng vẫn sẽ đi theo con đường trở thành bỏ khoái.

Trần Diễm nhìn Tiểu Phúc với khuôn mặt đầy vẻ buồn bã, tâm trạng có chút phức tạp.

Tính tình hài tử này đã cố chấp như vậy từ nhỏ.

Sau này sẽ trở thành gì, thật khó nói...

Đương nhiên, nếu Tiểu Phúc thực sự muốn đi con đường này.

Với tư cách là phụ thân, Trần Diễm không thể làm được nhiều.

Hắn chỉ có thể ủng hộ nàng, cung cấp cho nàng một số sự trợ giúp ngầm.

Trần Diễm khẽ ho một tiếng, lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nhuốm đỏ.

Cảnh sắc trên bầu trời rất đẹp, như thể bị chia cắt làm đôi.

Một bên màu xanh nhạt lấp lánh những vì sao, một bên mặt trời màu cam đỏ chói chang.

Nhìn cảnh hoàng hôn, ngửi mùi thức ăn trong không khí.

Trong mắt Trần Diễm hiện lên một tia cảm khái.

Bốn năm.

Bốn năm nay thật sự thời gian như nước chảy.

Vô tình trôi qua lúc nào không hay.

Tính tổng lại, Trần Diễm xuyên không đến thế giới dị này đã hơn sáu năm rồi.

Trần Diễm đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống ở đây, rất ít khi nghĩ đến chuyện “quá khứ” nữa.

Bốn năm nay, đã xảy ra không ít chuyện.

Đầu tiên là sự thay đổi của Ngọc Diệp Đường.

Chương 529: Giáp Mềm Tơ Vàng, Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ (1)

Ba năm trước.

Trần Diệp đã sửa đổi quy tắc của Ngọc Diệp Đường.

Thứ nhất.

Hiện tại Ngọc Diệp Đường lấy huyện làm đơn vị, mỗi huyện đều có một chi nhánh nhỏ của Ngọc Diệp Đường.

Ngoại trừ Quan Ngoại, Tây Vực, Đông Doanh.

Có thể nói Ngọc Diệp Đường đã trải khắp thiên hạ.

Thứ hai.

Chức năng của Ngọc Diệp Đường ngày càng hoàn thiện.

Ngoài những nhiệm vụ hắc ám như giết người, bắt cóc, diệt môn.

Ngọc Diệp Đường cũng bắt đầu nhận: Tìm mèo chó bị mất, giao đồ ăn đêm, cho thuê lại nhà, gọi người đến đánh,...

Hiện tại Ngọc Diệp Đường không còn được xem là tổ chức trung gian sát thủ.

Ngược lại giống như “Công hội lính đánh thuê”.

Ngọc Diệp Đường đã đăng ký thông tin của tất cả các võ giả nhận nhiệm vụ, phân loại theo sức mạnh của họ, sắp xếp thành các cấp bậc tương ứng.

Chỉ có cấp bậc đủ, mới có thể nhận nhiệm vụ tương ứng.

Hiện nay, không ít tiểu ngư mới ra giang hồ, bước đầu tiên đều là đến Ngọc Diệp Đường đăng ký thông tin, nhận nhiệm vụ theo cấp bậc sức mạnh của mình.

Cuộc cải cách này đã khiến cho các đại tiểu hiệp khách trong giang hồ đều giơ tay hoan hô.

Bọn họ không cần vì ngân lượng mà nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nữa.

Đối với những võ giả không thích tranh đấu, mà muốn kiếm tiền thì đây chính là một con đường làm giàu dành riêng cho họ.

Mặc dù những nhiệm vụ nhỏ này lợi nhuận rất ít.

Nhưng võ giả có sức lực dồi dào, sở hữu nội lực, làm những việc nhỏ này vô cùng dễ dàng.

Hơn nữa, luôn có những người trẻ tuổi mới bước vào giang hồ, nhiệt huyết sôi trào, không tính toán đến lợi ích của bản thân, chỉ vì được người khác khen ngợi là “Đại hiệp”.

Tiền bạc là gì chứ?

Đừng tầm thường như vậy, bốn công tử/bốn tiểu thư bước vào giang hồ là để hành hiệp trượng nghĩa, phù chính đạo.

Có một số lượng không nhỏ những người trẻ tuổi sau khi hoàn thành nhiệm vụ thậm chí còn không cần thù lao.

Số tiền này vòng vo một hồi lại quay về túi của Ngọc Diệp Đường.

Sau cuộc cải cách của Ngọc Diệp Đường.

Nghe nói có một võ giả giỏi kinh công chuyên nhận nhiệm vụ giao đồ ăn đêm, một tháng có thể kiếm được tận ba bốn mươi lượng bạc.

Phải biết rằng, bổng lộc một tháng của nhất phẩm bổ khoái của Lục Phiến Môn cũng chỉ có năm mươi lượng bạc mà thôi.

Cuộc cải cách này của Ngọc Diệp Đường đã khiến cho giang hồ trở nên đầy “tình người”.

Thứ ba.

Ngọc Diệp Đường không thiết lập các nhiệm vụ như hộ tiêu, hộ vệ,...

Những lĩnh vực này vốn dĩ là kế sinh nhai của các tiêu sư.

Trần Diệp không muốn làm quá tuyệt tình.

Ngọc Diệp Đường rút được phí hoa hồng từ các lĩnh vực khác đã đủ để hảnh giàu có địch quốc rồi.

Hiện tại, tiền bạc đối với Trần Diệp, chẳng khác gì phân rác.

Trần Diệp lấy danh nghĩa của Ngọc Diệp Đường, đã sửa không ít đường, trồng không ít cây, làm không ít việc tốt có lợi cho bách tính.

Bây giờ, danh tiếng của Ngọc Diệp Đường trên giang hồ vô cùng tốt.

Giống như Thiên Cơ Lô, đã trở thành một phần không thể tách rời của giang hồ.

Ngoài Ngọc Diệp Đường, chính là sự thay đổi của hệ thống.

Bốn năm đã trôi qua.

Không biết vì sao, độ cảm ơn của tám đứa trẻ Đại Minh, Tiểu Liên, Trần Nghĩa, Trần Doanh,... Đều dừng lại ở 99%, rất lâu không thể tiến thêm nữa.

Điều này khiến cho Trần Diệp, người vốn dĩ mong chờ rút được thuật ngữ Viện trưởng, có chút thất vọng.

May mắn thay, điều này cũng không ảnh hưởng gì.

Ngoài ra.

Đại Minh và Tôn Thắng không giống như Tiểu Liên, kích hoạt “Kết toán bồi dưỡng”.

Bốn năm nay.

Mỗi ngày sau khi luyện tập buổi sáng xong, ăn sáng ở nhà, Đại Minh lại xách rìu lên núi.

Sau khi chặt đủ số củi trong ngày, hắn sẽ vào sâu trong núi đánh nhau với hổ báo gấu, tìm đá lớn để rèn luyện thân thể.

Bốn năm qua, hắn không biết đã đánh nhau với những con thú hoang đó bao nhiêu lần.

Hiện tại ngay cả Trần Diệp cũng không biết Đại Minh mạnh đến mức nào.

Nhưng nghĩ đến, có lẽ không kém gì cao thủ nhất phẩm.

Cuộc sống tuy đơn điệu nhưng cũng tràn ngập niềm vui giản dị.

Còn Tôn Thắng bên kia...

Thì lại gây ra cho Trần Diệp một chuyện lớn.

Ba năm trước, Trần Diệp nhận được tin tức từ Ngọc Diệp Đường.

Tôn Thắng đã thống nhất tất cả các thủy phi ở Thái Hồ, đưa ra một loại hình thức gọi là “phí hộ tổng”.

Tất cả các thương gia đi đường thủy vào Thái Hồ chỉ cần nộp một khoản “phí hộ tổng”, bọn họ sẽ không ra tay đánh người.

Ngược lại còn phái thuyền đi theo bảo vệ suốt dọc đường.

Đây vẫn chưa phải là gì.

Không biết Tôn Thắng tìm đâu ra hơn mười thợ đóng thuyền, cải tiến lại thuyền.

Chế tạo ra mấy chiếc đại thuyền có xương sống.

Năm ngoái, Trần Diệp xem nhật ký hệ thống, phát hiện Tôn Thắng dẫn người đi đến một tiểu phiên bang quốc ở phía nam Đại Vũ.

Chương 530: Giáp Mềm Tơ Vàng, Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ (2)

Hắn giả làm sứ giả của Đại Vũ, cướp được một đồng trân bảo kỳ lạ.

Thậm chí còn mang về mấy người “da đen”.

Năm ngoái, hắn đưa người đẹp nhất trong số đó về Dục Anh Đường.

Nói là để hiếu kính cho hắn.

Còn mỹ danh là: “Gà này, gà ác bỏ nhất.”

“Tiểu Thắng ta đọc sách không nhiều, chuyện này áp dụng lên người, chắc hắn cũng giống vậy...”

“Người da đen này, chắc cũng bỏ lắm.”

“Nghĩa phụ, hài nhi đến hiếu kính người đây!”

Nghe xong lý thuyết chó má “Người cũng vậy” của Tôn Thắng, Trần Diệp suýt nữa bị tức đến ngất xỉu.

Không cần nói nhiều, Tiểu Liên liền cầm gậy đuổi theo Tôn Thắng năm dãy phố.

Sau khi quay lại, Trần Diệp tự tay cầm roi mây đánh hắn nửa canh giờ.

Đánh xong, Trần Diệp gọi Tôn Thắng vào phòng ngủ, nói chuyện nửa canh giờ.

Biết được chuyện mà Tôn Thắng muốn làm, biểu cảm của Trần Diệp rất phức tạp.

Chỉ có thể nói rằng sau khi trải qua một lần ngồi tù, Tôn Thắng thực sự đã trưởng thành.

Dùng câu: “Hung tàng khâm cách” để đánh giá, cũng không quá.

Nhiệm vụ bồi dưỡng nghề nghiệp của Tôn Thắng cũng đã hoàn thành từ ba năm trước, Trần Diệp giữ lời hứa, đưa cho hắn “vật phẩm tâm nguyện” mà hệ thống phát cho.

[Vật phẩm: Giáp mềm tơ vàng]

[Loại: Phòng cụ]

[Thuật ngữ đi kèm: Vô tổn, Tiết lực]

[Vô tổn: Áo giáp này vĩnh viễn không bị hư hỏng]

[Tiết lực: Bất kỳ lực nào tác động lên áo giáp này đều sẽ bị suy yếu tám phần]

Nhận được giáp mềm tơ vàng, Tôn Thắng vui mừng khôn xiết, trực tiếp lăn từ Thái Hồ về, quần quýt Trần Diệp ba ngày.

Sau đó lại quay về Thái Hồ.

Tuy rằng Tôn Thắng thường xuyên không có ở trong đường.

Nhưng đến Tết hay ngày lễ nhất định sẽ tặng quà.

Gặp ngày lễ lớn, thậm chí còn quay về ở vài ngày.

Hắn dần dần đã bắt đầu có trọng tâm cuộc sống của riêng mình.

Điều này khiến Trần Diệp có chút cảm khái.

Những đứa trẻ trong đường này, cuối cùng đều sẽ có cuộc sống của riêng mình, đi trên con đường của riêng chúng.

Không biết cuối cùng sẽ còn lại ai trong đường.

Tiến độ nhiệm vụ bồi dưỡng nghề nghiệp của Trần Nghĩa bọn họ cũng không có gì thay đổi quá lớn.

Người duy nhất hoàn thành chính là Trần Vũ.

Tiểu tử này từ nam đánh đến bắc, không lâu trước vừa mới hoàn thành nhiệm vụ bồi dưỡng.

Trần Diệp từng nói với Trần Vũ rằng “Bát Quái Chưởng” hiện tại chỉ phát huy được năm phần uy lực.

“Bát Quái Chưởng” được trang bị một loại binh khí kỳ môn tên là “Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ”, còn gọi là “Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm”.

Chỉ khi kết hợp với “Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ”, mới có thể phát huy hết uy lực của “Bát Quái Chưởng”.

Nhưng đáng tiếc, nguyên liệu để chế tạo binh khí kỳ môn được trang bị cho “Bát Quái Chưởng” vô cùng hiếm có, rất khó làm ra.

Câu nói này đã thấp lên khao khát về “binh khí kỳ môn” của Trần Vũ.

Đội hệ thống phát “vật phẩm tâm nguyện” của hắn, không ngoài dự đoán của Trần Diệp.

Chính là Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ!

[Vật phẩm: Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ]

[Loại: Binh khí kỳ môn]

[Thuật ngữ đi kèm: Phá khí, Nhật Nguyệt Càn Khôn]

[Phá khí: Lưỡi dao có thể phá vỡ hộ thân cương khí của nội gia]

[Nhật Nguyệt Càn Khôn: Khi sử dụng cùng với “Bát Quái Chương”, tăng gấp ba lần uy lực]

Có Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ, với thực lực nhị phẩm của Trần Vũ, đánh nhất phẩm cũng không phải là chuyện khó.

Lần này Trần Diệp gọi Trần Vũ về, chính là để đưa Nguyệt Uyên Dao Tử Ngộ cho hắn.

Trời dần tối.

Trần Diệp bừng tỉnh khỏi cảnh sắc hoàng hôn.

Mùi thơm của thức ăn từ trong bếp tỏa ra ngày càng nồng nàn.

Ngửi thôi đã khiến người ta thèm nhỏ dãi, thèm ăn.

A hoàn Vân Hương từ trong bếp đi ra, gọi Tiểu Phúc: “Tiểu Phúc, đừng đứng đó nữa.”

”Mau đi rửa tay ăn cơm đi, hôm nay có món cá chép chua ngọt mà ngươi thích nhất đây.”

Chương 531: Con Đường Của Tiểu Cửu

Trong sân.

Nguyệt Phúc giờ cao con dao bếp bằng tay phải, bữu môi, không nói một lời.

Nha hoàn Vân Hương thở dài: “Ngươi, đứa nhỏ này, cứng đầu cái gì chứ...”

“Mặc kệ nàng, nàng nói sẽ giờ nửa canh giờ, ta muốn xem, là miệng nàng cứng hay dao nặng!”

Giọng của Tiểu Liên truyền ra từ nhà bếp.

Vân Hương quay đầu liếc nhìn nhà bếp.

Thân là nha hoàn, nàng cũng không tiện nói gì.

“Ăn cơm trước đi.” Xuân Đào, đã lấy chồng, bụng hai đĩa thức ăn trong tay, đi về phía phòng ăn.

“Để bọn trẻ chuẩn bị.”

Vân Hương, Phát Đông, Trần Linh, đang phụ bếp, lần lượt bụng thức ăn, đi theo sau Xuân Đào.

Tiểu Liên ở lại cuối cùng.

Thấy trong bếp không có ai, nàng lấy từ trong tủ ra một cái bát, múc một bát cơm từ thùng cơm.

Sau đó, lại chọn một ít từ mỗi món ăn, đặt vào một đĩa trống.

Tiểu Liên nhìn chằm chằm bốn đĩa cá chép Tây Hồ sốt chua ngọt, suy nghĩ một chút, dùng đũa gấp đứt nửa con, đập

lên trên đĩa.

Làm xong những việc này, Tiểu Liên đặt riêng cơm và thức ăn sang một bên, bùng nôt thức ăn còn lại, rời khỏi nhà bếp.

Trần Nghiệp cũng nhìn Nguyệt Phúc một cái cuối cùng, không quản nằng nữa.

Mấy năm nay, Nguyệt Phúc thay đổi cũng khá lớn, trước đây thật sự như một tiểu ma vương, nghịch ngợm chạy nhảy khắp nơi.

Bây giờ, ngoài tính tình ngày càng bướng bỉnh, chuyện gì muốn làm là phải làm cho bằng được, thì cũng không có tật xấu gì lớn.

Về mặt tính cách, hắn chỉ có thể từ từ dạy dỗ.

Trần Nghiệp thu hồi tâm thần, bước vào phòng ăn.

Đám trẻ trong Dục Anh Đường, ngoài Nguyệt Phúc ra, tất cả đều ngồi ngay ngắn, im lặng trên ghế.

Đợi bày xong thức ăn, Trần Nghiệp tinh mắt, vừa nhìn đã thấy một đĩa cá chép Tây Hồ sốt chua ngọt bị gấp đứt nửa con, một số món khác cũng có dấu vết đã động đũa.

Trần Nghiệp suy nghĩ một chút, khóe miệng nở một nụ cười.

“Ăn cơm đi.”

Trần Nghiệp ôn hòa nói.

Bọn trẻ lũ lượt bắt đầu động đũa, các nha hoàn đứng bên cạnh, giúp bọn trẻ gấp thức ăn.

Tiểu Thập, xếp thứ mười trong Dục Anh Đường, liếc nhìn bàn ăn, thấy Nguyệt Phúc không có ở đây, lập tức vui mừng ra mặt.

Hắn đưa dưa, gấp cá chép Tây Hồ sốt chua ngọt, dưa gấp lên miếng thịt cá trắng nõn, đặt vào miệng, sượng tê người.

Tuyệt quá.

Cuối cùng cũng không có ai tranh cá với hắn nữa.

Vừa ăn, Tiểu Thập vừa cười, suýt chút nữa thì cười thành tiếng.

Mỗi lần ăn cá, hắn đều không tranh lại được Nguyệt Phúc.

Lần này, cuối cùng cũng được ăn no.

Rất nhanh.

Bữa tối kết thúc.

Bữa cơm này kéo dài đến tận hai khắc, bọn trẻ mới quét sạch thức ăn trên bàn.

Ăn xong, mấy đứa lớn tuổi hơn một chút giúp các nha hoàn dọn dẹp bát đĩa.

Còn mấy đứa nhỏ tuổi thì bưng một hai cái bát, chạy về phía nhà bếp.

Tuy rằng chúng còn nhỏ tuổi, nhưng là một phần tử trong gia đình, cũng sẽ tự giác giúp đỡ làm một số việc.

Trần Nghiệp ăn no, đứng dậy vận động cơ thể một chút.

Sau đó, hắn thấy Tiểu Cửu lén lút đi ra ngoài, liền lên tiếng gọi: “Tiểu Cửu, lại đây.”

Trần Cửu Ca nghe thấy tiếng của Trần Nghiệp, cơ thể cứng đờ.

Hắn quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ cứng ngắc.

“Cha...”

Trần Cửu Ca đi đến trước mặt Trần Nghiệp, ánh mắt có chút lảng tránh.

“Trong tay cầm cái gì vậy?”

“Đưa ta xem.”

Trần Nghiệp nói.

Trần Cửu Ca cúi đầu, có chút do dự.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn lấy thứ giấu trong tay áo ra.

Là một cái bát.

Trong bát đựng nửa bát cơm và một ít thức ăn.

Thấy bát cơm này, Trần Nghiệp không nhịn được bật cười.

“Có lòng quá.”

Hắn xoa đầu Trần Cửu Ca.

“Cha, Nguyệt Phúc mới bảy tuổi, nhỏ như vậy.”

“Đừng để nàng giơ dao nữa.”

Trần Cửu Ca xin tha cho Nguyệt Phúc.

Nguyệt Phúc hoạt bát đáng yêu, rất được bọn trẻ trong Dục Anh Đường thích.

Nàng cũng có mối quan hệ rất tốt với các ca ca tỷ tỷ.

“Nguyệt Phúc có con đường của nàng, không cần bận tâm.”

“Giơ dao một lúc, không sao đâu.”

“Hơn nữa, phần của nàng đã có người để riêng từ lâu rồi.”

“Còn người...”

Giọng điệu của Trần Nghiệp thay đổi, nhìn Trần Cửu Ca.

“Người đã mười tuổi rồi, muốn học cái gì?”

Nghe thấy lời này, trên khuôn mặt bầu bĩnh của Trần Cửu Ca lộ ra vẻ khó xử.

“Đại Minh ca của người đồn củi làm tiểu phu, Tôn Thắng ca theo đội thuyền đánh cá, Trần Nghĩa, Trần Doanh học y, Trần Vũ luyện võ làm tiêu sư hộ viện, Trần Linh muốn ở trong đường làm nha hoàn...”

“Còn người?”

“Trên đời có trăm nghề, đều có thể nuôi sống con người.”

“Người muốn học nghề nào?”

Trần Nghiệp nhìn Trần Cửu Ca, ánh mắt sáng ngời.

Trần Nghiệp đã cho Tiểu Cửu mục từ [Kiếm Tâm].

Hắn thật sự không nỡ để mục từ này bị mai một.

Bạch y tung vó ngựa, một người một kiếm, ngựa đạp giang hồ.

Để lại những truyền thuyết lưu truyền trăm năm.

Đẹp biết bao!

Nếu Tiểu Cửu học kiếm, đi trên con đường kiếm đạo.

Đó chắc chắn là một đường thẳng đến tông sư.

Trên con đường võ đạo không có bất kỳ trở ngại nào.

Trần Nghiệp đầy vẻ mong đợi nhìn Trần Cửu Ca.

Chỉ thấy trên khuôn mặt bầu bĩnh của Tiểu Cửu đầy vẻ khó xử.

Hắn biết Trần Nghiệp muốn hắn học võ.

Nhưng...

Hắn thật sự không muốn học võ!

Học võ mệt mỏi quá.

Thỉnh thoảng, Tiểu Cửu sẽ đến “Võ quán” ở phố bên cạnh xem Thần Đại Thanh Ninh luyện kiếm.

Những năm nay, hắn chưa từng thấy Thần Đại Thanh Ninh ngừng lại.

Ngày nào cũng luyện, ngày nào cũng luyện.

Một ngày không ngừng.

Dù là gió thổi, mưa rơi, chỉ cần Tiểu Cửu trèo lên cây là có thể nhìn thấy bóng dáng Thần Đại Thanh Ninh luyện kiếm.

Nhưng...

Tiểu Cửu cũng biết, Trần Nghiệp hi vọng hắn luyện võ.

Vì vậy, hắn rất khó xử.

Trần Nghiệp nhìn biểu cảm của Tiểu Cửu, đột nhiên hiểu ra.

Hắn cười: “Ngươi đừng bận tâm đến suy nghĩ của ta.”

“Ngươi cứ nói suy nghĩ của chính mình.”

“Nếu ngươi thật sự không muốn luyện võ, cha cũng sẽ không ép buộc ngươi.”

“Ngươi xem Đại Minh bọn họ, con đường mà họ lựa chọn đều là do chính họ thích.”

“Cha sẽ không áp đặt bất kỳ ý muốn nào lên ngươi.”

Nghe thấy những lời này, cơ thể Trần Cửu Ca run lên.

Hốc mắt hắn hơi đỏ, trong lòng rất cảm kích.

Suy nghĩ một chút, Trần Cửu Ca yếu ớt nhìn Trần Nghiệp, nói: “Cha...”

“Ta... Ta muốn làm đầu bếp.”

Nghe thấy hai chữ đầu bếp, Trần Nghiệp sững sờ một chút, sau đó thâm thở dài.

Cũng được.

Mỗi người có một chí hướng riêng.

Đầu bếp thì đầu bếp vậy.

Trần Cửu Ca căng thẳng nhìn Trần Nghiệp, trong lòng rất thấp thỏm.

Nghề đầu bếp không được coi là cao quý cho lắm.

Người ta thường nói: Quân tử tránh xa nhà bếp.

Chỉ có thể coi là một cách kiếm sống.

Trần Nghiệp nhìn Tiểu Cửu, trên mặt nở một nụ cười.

Hắn xoa đầu Tiểu Cửu: “Đầu bếp cũng rất tốt.”

“Sau này, nếu dựa vào tay nghề của mình, nổi danh khắp nơi, một món ăn đáng giá ngàn vàng cũng không phải là không thể.”

Thấy Trần Nghiệp đồng ý với quyết định của mình, trên mặt Tiểu Cửu lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn tưởng rằng mình sẽ bị cha mắng một trận chứ.

Trần Nghiệp xoa đầu Tiểu Cửu hai cái, tùy ý nói: “Đi đi, bát cơm này, ngươi để dành tối đói thì ăn.”

“Nguyệt Phúc bên đó, ngươi không cần bận tâm.”

“Đợi một thời gian nữa, ta sẽ tìm cho ngươi một sư phụ, học nấu ăn.”

Đôi mắt Trần Cửu Ca sáng lên: “Cảm ơn cha.”

“Người một nhà, cảm ơn cái gì.”

“Đi chơi đi.”

Trần Nghiệp vỗ vai Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu vui mừng rời khỏi phòng ăn.

Trần Nghiệp nhìn bóng lưng Tiểu Cửu, cười cười.

Muốn hắn học kiếm, đây là ý tưởng của Trần Nghiệp.

Không phải suy nghĩ của Tiểu Cửu.

Dù là cha, hắn cũng không có quyền tước đoạt niềm đam mê của con cái.

Tiểu Cửu sai bước ra khỏi phòng ăn, cảm giác như đang trong mơ.

Không ngờ cha lại thật sự đồng ý.

Trần Cửu Ca rất phấn khích.

Làm đầu bếp thật tốt, có ăn có uống, món nào trước khi lên bàn, mình cũng có thể nếm thử một miếng.

Một ngày có thể thưởng thức bao nhiêu món ngon chứ?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, đây đều là thử miễn phí.

Sau này, làm lớn làm mạnh, mình mở thêm vài tửu lâu nữa, đến lúc đó sẽ trở mình làm ông chủ.

Trong lòng Trần Cửu Ca tràn đầy mơ ước về tương lai.

Lúc này.

Từ trong bếp truyền ra giọng của nha hoàn Vân Hương đang nói chuyện phiếm.

“Xuân Đào, tối nay ngại về nhà, trước khi đi ngủ nhất định phải đóng chặt cửa sổ.”

“Ta nghe Tổng bộ đầu nói, đạo thần ‘Cơ Vô Mệnh’ đang lẩn trốn ở Giang Tô, Chiết Giang đã đến Dư Hàng của chúng ta rồi.”

Chương 532: Tặng Người Một Món Đồ Tốt

Cơ...

Cơ Vô Mệnh?

Đạo Thần?

Trần Cửu Ca đột nhiên sững sờ, đứng tại chỗ, sờ cằm.

Tên này sao nghe quen tai quá.

Nghĩ một lúc, Trần Cửu Ca không nhớ ra, mình đã gặp ở đâu.

“Tên này hình như ở trong truyện thoại bản nào đó thì phải?”

“Ai mà đặt tên cho con cái như vậy, chẳng lẽ lúc đặt tên lại nghĩ đến truyện thoại bản nào đó, nên mượn luôn cái tên này?”

Trần Cửu Ca không nhin được mà cười nhạt.

Hắn vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, cúi đầu nhìn chén cơm trong tay.

“Haiz, hết cách rồi...”

“Chén cơm này chỉ có thể để tôi ta tự ăn vậy.”

Trần Cửu Ca vừa ngâm nga một khúc nhạc, vừa bung chén cơm, bước vào trong sân.

Sau đó, hắn thấy Tiểu Phúc vẫn đứng ở giữa sân, tay phải giơ ngang con dao.

Vì giờ dao quá lâu, cánh tay của nàng hơi rũ xuống, không còn chuẩn như ban đầu.

Nhưng Tiểu Phúc vẫn cắn răng kiên trì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như được chạm khắc bằng ngọc của nàng đỏ bừng, trán đầy mồ hôi.

Nàng chu môi, ánh mắt kiên định.

Trần Cửu Ca nhìn Tiểu Phúc giờ dao, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Nghĩ một lúc.

Trần Cửu Ca đi đến trước mặt Tiểu Phúc, khuyên nhủ: “Tiểu Phúc, đừng giờ nữa.”

“Nhận sai với Tiểu Liên tỷ, chuyện này coi như xong.”

“Cửu ca để dành cho người một chén cơm, lâu như vậy rồi, chắc người cũng đói...”

“Đang yên đang lành, người giận dữ với nàng làm gì chứ.”

Trần Cửu Ca khuyên nhủ Tiểu Phúc.

Sắc mặt Tiểu Phúc không thay đổi, nàng cắn răng, giọng nũng nịu nói: “Cửu ca tránh ra!”

“Một lát nữa ta lại đếm sai bây giờ.”

“Một ngàn chín trăm hai mươi một, một ngàn chín trăm hai mươi hai, một ngàn chín trăm hai mươi ba...”

Tiểu Phúc vừa giờ dao, vừa nhỏ giọng đếm.

Trần Cửu Ca còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Tiểu Phúc, trong lòng hẫng bỗng dâng lên một sự kính phục.

“Được rồi, cố lên nhé.”

Trần Cửu Ca không nói thêm nữa.

Hắn thấy ở cô em gái mới bảy tuổi này, có một sự bướng bỉnh cứng cỏi.

Điều này khiến Trần Cửu Ca có chút xấu hổ.

Ở một số phương diện, hắn còn không bằng một đứa trẻ.

“Hừ...”

“Mặc kệ vậy.”

“Dù sao ta cũng không học võ, mệt như vậy, chỉ có đồ ngốc mới học.”

Trần Cửu Ca hít sâu một hơi, nhỏ giọng lầm bầm vài câu, rồi đi về phòng của mình.

...

“Cộc cộc cộc...”

Cửa ra vào vang lên tiếng gõ cửa.

Ngồi xếp bằng trên giường, hai tay đặt trên đầu gối, vận chuyển tâm pháp tu luyện nội lực, Trần Võ mở mắt ra.

Khuôn mặt hắn kiên nghị bình tĩnh, nhìn về phía cửa ra vào: “Vào đi.”

Cửa phòng mở ra, Trần Nghĩa bước vào.

“Lục ca.” Trần Võ gọi.

Trần Nghĩa gật đầu.

Hắn đánh giá Trần Võ hai mắt, cười nói: “Tiểu Võ, bệnh sợ máu của ngươi vẫn chưa khỏi, ngươi dám đi áp tiêu sao?”

Trần Võ dừng vận công, nhảy xuống giường.

“Trong đoàn áp tiêu có lão tiêu sư, gặp phải sơn tặc ác bá, đều do họ ra mặt.”

“Cơ bản rất ít khi phải động thủ.”

“Ta đi áp tiêu chỉ để vui thôi.” Trần Võ cười nói.

Những đứa trẻ trong Dục Anh Đường, ngoài Tiểu Liên, Tiểu Linh, Đại Minh, những người khác đều tưởng rằng hấn đi áp tiêu.

Trần Nghĩa cười lắc đầu: “Nếu thật sự động thủ.”

“Ngươi thấy máu liền ngất.”

“Lại mất mạng nhỏ.”

Trần Võ gãi đầu, chỉ cười.

Năm ngoái, hấn từ Nam ra Bắc, đều là trận đấu trên lôi đài.

Chỉ phân thắng bại, không phân sinh tử.

Hấn ra tay cũng rất có chừng mực, rất ít khi đánh người ta đến mức học máu.

Dù có người học máu, hấn cũng sẽ lập tức quay đầu đi.

Vì vậy, hấn chưa từng bị ngất vì sợ máu trước mặt mọi người.

“Trên đường đi, có bình an không?”

Trần Nghĩa quan tâm hỏi.

“Bình an.” Trần Võ gật đầu mạnh.

“Vậy thì tốt.” Trần Nghĩa đưa tay sờ vào ngực, lấy ra một cái túi gấm nhỏ, nói: “Ta tặng ngươi một món đồ tốt.”

“Nhận lấy nhé!”

Nói xong, Trần Nghĩa dùng sức.

“Vút!” một tiếng.

Chiếc túi gấm nhỏ lao đến Trần Võ.

Hấn cũng thể hiện một chút võ công.

Thấy cảnh này, Trần Võ cố nhịn cười.

Lục ca của hắn có tư chất võ đạo cực kém, luyện bốn năm cũng chỉ vừa mới tu luyện được một luồng nội lực.

Quyền cước thì luyện khá thuần thục, miễn cưỡng coi như là võ giả cảnh giới không nhập lưu.

Dù Trần Nghĩa có thực lực thấp kém.

Nhưng đợi đến khi gân cốt hắn trưởng thành, đối phó với một số hương dũng thôn phu, chắc hắn là đủ rồi.

Còn những võ giả võ nghệ cao cường...

Những hộ vệ ngầm của Ngọc Diệp Đường không phải là đồ trang trí.

Trần Võ khẽ vung tay, liền dễ dàng bắt được chiếc túi gấm nhỏ.

Hắn lắc lắc túi gấm, bên trong phát ra tiếng va chạm leng keng.

“Lục ca, đây là gì?”

“Ngươi mở ra xem đi.”

Trần Võ mở túi gấm, bên trong có ba lọ sứ trắng.

Mỗi lọ chỉ to bằng ngón tay cái.

“Đây là thuốc bột ta điều chế riêng cho ngươi.”

“Có thể chữa bệnh sợ máu của ngươi.” Trần Nghĩa nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Trần Võ mừng rỡ.

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn lục ca.”

“Ngươi đừng vội cảm ơn, để ta nói trước đã, mỗi lần ngươi dùng, chỉ được dùng một lượng bằng móng tay thôi.”

“Sao cái gì cũng phải ‘ta nói trước đã’?”

“Thứ này không phải để ăn.” Trần Võ thầm oán giận.

“Người uống thuốc bột này, chỉ cần mười mấy giây là đôi mắt của người sẽ mất đi màu sắc.”

“Ở một mức độ nào đó, đây là độc, không phải thuốc.”

Khuôn mặt Trần Nghĩa nghiêm trọng: “Nếu sau này người còn đi áp tiêu, khi gặp kẻ địch, hãy uống trước một ít.”

“Trong vòng mười lăm phút, sẽ không mất tác dụng.”

“Ta lo lắng sau này người gặp phải kẻ liều mạng, giao đấu với người ta.”

“Nếu người thấy máu liền ngất, vậy thì...”

Trần Nghĩa không nói nốt câu sau.

Nhưng Trần Võ đã hiểu ý của hắn.

Mũi Trần Võ cay cay, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

“Cảm ơn lục ca.”

Ăn ý trong lời của Trần Nghĩa khiến Trần Võ cảm động.

Trần Võ chấp tay ôm quyền, hành lễ như một hậu bối.

Trần Nghĩa không khỏi bật cười, sau đó dặn dò: “Mỗi lần đừng uống quá nhiều.”

“Nếu không độc vào mắt, cả đời này người cũng không thấy được màu sắc nữa đâu.”

“Giao đấu xong, người vận công để hóa giải độc, sẽ không có gì nguy hiểm cả.”

“Được.” Trần Võ nắm chặt chiếc túi gấm nhỏ trong tay.

“Cót két...” một tiếng.

Cửa phòng lại bị mở ra.

Một cô gái khoảng mười hai mười ba tuổi bước vào.

Nàng có dung mạo xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh xắn mang theo vẻ ngượng ngùng.

Bộ váy áo giản dị càng làm tăng thêm vẻ ngoan ngoãn của nàng.

Trần Nghĩa quay đầu thấy Trần Linh đi vào, hần cười cười, nhẹ vỗ vai Trần Võ: “Ca ca còn có việc, đi trước đây.”

“Hai người nói chuyện nhé.”

Nói xong, Trần Nghĩa quay lại mỉm cười với Trần Linh, rồi đẩy cửa đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại Trần Võ và Trần Linh.

Trần Võ thấy Trần Linh, biểu cảm lập tức có chút không tự nhiên.

Trần Linh chớp đôi mắt trong veo như nước, nhìn Trần Võ.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Hai đứa trẻ từ nhỏ như hình với bóng, cùng nhau luyện võ, bây giờ đứng trong phòng, lại có thêm một sự xa cách.

“Ồ, Tiểu Linh ngồi đi.” Trần Võ kéo một cái ghế, đặt bên cạnh Trần Linh, ra hiệu cho nàng ngồi trước.

Trần Linh không từ chối, nàng nhẹ gật đầu, ngồi xuống ghế.

Nàng nhìn chăm chăm Trần Võ, giọng nhẹ nhàng như gió xuân thổi liễu, hỏi: “Tiểu Võ ca, năm ngoái sao ngươi không đưa ta đi cùng?”

Trần Võ không dám đối diện với Trần Linh, hần quay mặt đi nói: “Giao đấu với người ta, quyền cước không có mắt, hơn nữa ngươi là nữ nhi, sức lực bẩm sinh không bằng nam nhân.”

“Vội lại, ngươi còn quá nhỏ.”

Trần Linh im lặng một lúc, rồi tiếp tục hỏi: “Trước đây, thực lực của ta không bằng ngươi sao?”

Khóe miệng Trần Võ hơi co giật nói: “Không kém.”

Nhắc đến tiến triển võ đạo của Trần Linh, Trần Võ không khỏi xấu hổ.

Trần Linh và hắn cùng luyện võ, đều luyện “Bát Quái Chương” và “Vịnh Xuân Quyền” do cha truyền dạy.

Nhưng mỗi khi hai người giao đấu, Trần Võ luôn bị lép vế.

Đặc biệt là khi Trần Linh sử dụng “Vịnh Xuân Quyền”, nắm đấm của nàng nhanh đến mức có thể đánh ra tàn ảnh.

Nếu không phải vì nàng là nữ nhi, sức lực không đủ, có lẽ Trần Võ sẽ luôn bị nàng áp đảo.

Trần Linh nhìn Trần Võ, không truy cứu sâu về chuyện này.

Nàng chuyển đề tài hỏi: “Tiểu Võ ca ngươi phiêu bạt giang hồ, trên đường có kết giao hồng nhan tri kỷ nào không?”

Chương 533: Bốn ngàn nhất

Hồng nhan tri kỉ?

Trần Vũ nhíu mày trầm tư một lúc.

Hắn lắc đầu nói: “Không có.”

“Tuy nhiên, trên đường, ta đã gặp không ít nữ nhân.”

Trần Linh khẽ cắn môi.

Trần Vũ như nhớ ra điều gì, trong mắt hắn lóe lên tia sáng, lông mày phấn khởi nói: “Khi ta đi qua Giang Tây, ta đã gặp một nữ tử bị nhà chồng hủy hôn vì vấn đề sính lễ.”

“Hình như là Hoàng Thiên Thiên hay gì đó, ta không nhớ rõ lắm.”

Trần Linh đột nhiên chen vào hỏi: “Nàng ta xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp sao?” Trần Vũ nhíu mày suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Ta hơi quên rồi.”

“Dù sao thì cước pháp của nàng ta rất lợi hại, khi giao đấu với ta, vậy mà có thể đấu được mười mấy hiệp.”

“Mặc dù cuối cùng nàng ta vẫn thua, nhưng trong số những nữ nhân đã từng giao đấu với ta, nàng ta có thể xếp vào hàng ngũ.”

Khi Trần Vũ nhắc đến “Hoàng Thiên Thiên”, trong mắt hắn lóe lên tia sáng, vẻ mặt đầy vẻ khâm phục.

Thấy biểu cảm này của Trần Vũ, Trần Linh hơi khó chịu.

“Đúng rồi, còn có nữa.”

Trần Vũ không nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt của Trần Linh, hần tự nói: “Khi ta đi qua Hà Nam, có một nữ nhân bị kẻ bạc tình bỏ rơi, hài tử mới hai tuổi.”

“Võ công của nàng ta cũng không tồi, đặc biệt là kỹ năng vật lộn, không chế, sử dụng vô cùng thuần thục.”

“Ở Sơn Tây, ta cũng đã gặp một người...”

Trần Vũ như mở được chiếc hộp bí mật, hào hứng nhớ lại.

Hắn không để ý đến khuôn mặt của Trần Linh dần trở nên tái nhợt.

Đã lâu.

Trần Linh cắt ngang dòng hồi tưởng của Trần Vũ.

Nàng hơi yếu ớt hỏi: “Tiểu Vũ ca...”

“Giang hồ thú vị lắm sao?”

Trần Vũ sững sốt một chút, hần suy nghĩ kỹ rồi cười nói: “Nói chung là rất thú vị.”

“Ta đã đến Lư Sơn, Thiếu Lâm tự, Thái Sơn...”

Nghe Trần Vũ kể về phong cảnh, chuyện lạ trên giang hồ.

Đôi mắt trong veo của Trần Linh dần trở nên u ám.

“Đúng rồi, ngày mừng sáu tháng sáu, trang chủ cũ của Thần Quyền sơn trang tổ chức đại hội võ lâm, mời rộng khắp các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.”

“Hắn đã mời tất cả các thế lực trong thiên hạ, không từ chối bất cứ ai.”

“Ta định đi xem, đại hội võ lâm, chắc hẳn sẽ có không ít cao thủ tham gia.”

Đôi mắt Trần Vũ lóe sáng, vô thức nắm chặt nắm đấm.

Mặc dù hần đã thách đấu từ Nam ra Bắc, nhưng có câu nói rất hay: Cao thủ ẩn mình trong dân gian.

Ngoài đệ tử các môn phái, còn có không ít truyền thừa dân gian lưu truyền trên giang hồ.

Hần nhất định phải đi xem đại hội võ lâm này.

Trang chủ cũ của Thần Quyền sơn trang cũng là một danh túc võ lâm nổi tiếng khắp thiên hạ.

Võ đạo tu vi của hần là nhất phẩm đỉnh phong, chỉ cách cảnh giới tông sư một bước.

Hần và chương môn Võ Đang còn là bạn thân chí cốt.

Trên giang hồ, bối phận của hần rất cao.

Hần mời rộng khắp các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, tổ chức đại hội võ lâm, chắc chắn sẽ có rất nhiều người tham gia.

Trần Linh lặng lẽ nghe Trần Vũ nói xong.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên vô cùng tái nhợt.

“Tiểu Vũ ca, thân thể của ta có chút không thoải mái.”

“Ta về trước đây.”

Nói xong, Trần Linh đứng dậy.

Trần Vũ hoàn hồn, vội vàng nói: “Nghiêm trọng không?”

“Có cần mời đại phu không?”

“Không sao.” Trần Linh bình tĩnh nói.

“Được rồi, vậy ngươi về nghỉ ngơi nhiều, uống nhiều nước ấm.”

Trần Vũ ân cần nói.

“Ừ.” Trần Linh đáp một tiếng, rồi đẩy cửa rời đi.

Nàng vừa đi, trong phòng lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trần Vũ thở dài một hơi, ngồi trở lại giường, cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đất.

Một lúc lâu sau.

Trần Vũ cười khỏ lắc đầu.

...

“Cộc cộc cộc...”

Trần Nghị đứng trước cửa phòng Trần Dạ, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Trong phòng truyền ra giọng nói bình tĩnh của Trần Dạ.

Trần Nghị đẩy cửa bước vào, đi đến trước mặt Trần Dạ, trước tiên là cung kính hành lễ, sau đó mới mở miệng nói: “Cha, con muốn ra ngoài tìm thuốc.”

Lúc này, Trần Dạ đang ngồi trên ghế, tay trái cầm một cuốn tiểu thuyết, bên tay phải đặt một tách trà thơm.

Nghe Trần Nghị nói, hắn đặt cuốn sách trong tay xuống, ngược mắt nhìn Trần Nghị một cái.

“Tìm thuốc?”

“Người định đi đâu?”

Trần Dạ hơi nhíu mày.

Năm nay Trần Nghị mới mười ba tuổi.

Tu vi võ đạo của bản thân cũng không đủ.

Ra ngoài tìm thuốc, không phải là chuyện dễ dàng.

“Quan ngoại.” Trần Nghị cung kính trả lời.

Quan ngoại?

Trần Dạ ngồi thẳng người, thản nhiên nói: “Người có biết từ Dư Hàng đến quan ngoại xa bao nhiêu không?”

“Sách nói bốn ngàn dặm.” Trần Nghị bình tĩnh trả lời.

Trần Dạ nhắc tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Bắt buộc phải đi sao?”

Trần Nghị ngẩng đầu, nhìn Trần Dạ, nghiêm túc gật đầu: “Bắt buộc phải đi.”

Trần Dạ trầm mặc một lúc.

“Định khi nào xuất phát?”

“Ba ngày sau sẽ lên đường.”

“Được, trước khi đi, đến chỗ cha, cha cho người ít lộ phí.”
Trần Dạ đặt tách trà xuống, mỉm cười nhạt.

Trên khuôn mặt hơi tái nhợt của Trần Nghị cũng lộ ra một nụ cười.

Hắn chấp tay hành lễ: “Cảm ơn cha.”

“Không sao, trên đường chú ý an toàn, nhớ thường xuyên viết thư về nhà.”

Trần Dạ mỉm cười nói.

Mặc dù Trần Nghị sức mạnh thấp kém, nhưng Ngọc Diệp đường có người.

Bốn năm trôi qua, mặc dù Hoàng Tam và những người khác không thể đột phá đến nhất phẩm.

Nhưng sức mạnh của bọn họ cũng có sự tiến bộ.

Bọn họ vốn là những sát thủ hàng đầu, tinh thông đạo giết người.

Sau bốn năm tôi luyện, sức mạnh của bọn họ càng mạnh hơn trước.

Dùng câu “dưới nhất phẩm vô địch thủ” để đánh giá cũng không quá lời.

“Được.” Trần Nghị nhìn Trần Dạ, trong ánh mắt của hắn có chút sâu xa.

Lúc này.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Trần Dạ và Trần Nghị đồng thời quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Tiểu Phúc mặc một chiếc váy đỏ, tay trái cầm dao bếp, xông vào phòng.

Hốc mắt nàng đỏ hoe, khuôn mặt đỏ bừng.

“Choang” một tiếng.

Tiểu Phúc ném thẳng con dao bếp xuống đất, trong giọng nói mang theo tiếng khóc: “Nửa canh giờ.”

“Ba ngàn sáu trăm nhất.”

“Ta đã chém thừa bốn trăm nhất, tổng cộng là bốn ngàn nhất.”

“Ta đã làm được.”

Nói xong, tiểu cô nương bướng bỉnh này ngẩng đầu lên, trong mắt ngấn lệ, chu môi nhìn Trần Dạ.

Trần Dạ đối diện với đôi mắt đẫm lệ mông lung của Tiểu Phúc, trong lòng khẽ thở dài.

Tiểu Phúc thực sự đã làm được.

Đúng như nàng nói, tuyệt đối đủ nửa canh giờ.

Trần Dạ nhìn cánh tay phải của Tiểu Phúc rũ xuống không nâng lên được, trong mắt lóe lên một tia đau xót.

Hắn đứng dậy từ trên ghế, hơi cúi người, bế Tiểu Phúc lên.

Luồng chân khí ấm áp nhẹ nhàng truyền vào cơ thể Tiểu Phúc.

Chân khí tiên thiên lưu chuyển khắp kinh mạch, ngăn không để lại bất kỳ tổn thương ngầm nào.

Tiểu Phúc được Trần Dạ bế lên, nàng cắn chặt môi, không kìm nén được ủy khuất trong lòng.

“Hu hu hu...” Nàng bật khóc.

Tiểu Phúc nằm trên vai Trần Dạ, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy Trần Dạ, khóc không thành tiếng.

Trần Dạ nhẹ giọng dỗ dành, trong mắt lóe lên một tia bất lực.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa.”

“Tiểu Phúc ngoan.”

“Ngươi ghét tiểu Liên tỷ như vậy sao?”

“Muốn làm bộ khoái, bắt nàng vào ngục?”

Trần Dạ vừa dỗ dành vừa hỏi.

Tiểu Phúc nằm trên vai Trần Dạ, dùng sức lắc đầu.

Nàng ngẩng đầu lên, giọng nghẹn ngào: “Không... không... không ghét.”

“Vậy tại sao ngươi lại muốn làm bộ khoái?”

Trần Dạ rất khó hiểu.

“Ta... Ta chỉ giận tiểu Liên tỷ, ta không ghét nàng.”

“Ta làm bộ khoái là để sau này bắt người xấu.”

“Ta sẽ bắt hết tất cả những người xấu trên đời, sau này sẽ không còn ai bị đánh chết như Tư Độc tỷ nữa...”

“Hu hu hu...”

Tiểu Phúc được Trần Dạ bé trong lòng, nói ra nỗi lòng của mình.

Chương 534: Đại hội Võ lâm

“Muốn đọc...”

Trần Dạ sững sốt.

Không ngờ Tiểu Phúc vẫn nhớ đến nha hoàn đã bị Tiết Minh đánh chết.

Hóa ra...

Muốn làm bỏ khoái là để bắt kẻ xấu sao?

Trần Dạ nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Phúc, ánh mắt trở nên phức tạp.

“Đừng khóc nữa...”

Trần Dạ đỡ đầu Tiểu Phúc, ngẩng đầu nhìn Trần Nghĩa, cười nói: “Nếu ngươi không có việc gì thì về trước đi.”

“Vâng.” Trần Nghĩa hành lễ rồi lui ra.

Trần Dạ cúi đầu nhìn Tiểu Phúc: “Tiểu Phúc, đói không?”

Tiểu Phúc khóc đến sưng cả mắt, nàng gật đầu, trên khuôn mặt hồng hào vẫn còn vương nước mắt.

“Đói...”

Nàng yếu ớt nói.

“Được rồi.”

Trần Dạ bế Tiểu Phúc: “Cha đưa ngươi đi ăn cơm.”

“Chị Tiểu Liên của ngươi đã để phần cho ngươi rồi.”

Nghe vậy, Tiểu Phúc hơi chu mỏ.

Trần Dạ bế Tiểu Phúc vào bếp.

Từ trong tủ, hắn tìm thấy thức ăn mà Tiểu Liên đã để riêng cho Tiểu Phúc.

“Tiểu Phúc ngoan, đợi một chút, cha hâm nóng cho ngươi.”

Trần Dạ đặt thức ăn vào xửng hấp, nội lực cuộn trào, chưa đầy hai phút, xửng hấp đã bốc lên làn khói trắng ngùn ngụt.

Rất nhanh, thức ăn đã được hâm nóng.

Trần Dạ nhìn Tiểu Phúc ăn xong, lại dùng tiên thiên chi khí tẩy rửa kinh mạch trong cơ thể nàng.

Tiểu Phúc vì cảm xúc dao động quá lớn, thêm nữa đã đứng nửa canh giờ, cơn buồn ngủ ập đến, nàng dựa vào vai Trần Dạ mà ngủ say.

Trần Dạ ôm Tiểu Phúc trong lòng, quay đầu nhìn ra ngoài bếp, cười nhạt nói: “Ra đi.”

Cửa bếp bị đẩy ra, Tiểu Liên bước vào.

Trên mặt nàng không đeo khăn che, ngũ quan tinh xảo, da dẻ mịn màng như ngọc, không biểu cảm.

“Ngươi đúng là miệng dao lòng đậu hũ.” Trần Dạ không nhìn được trêu chọc.

Tiểu Liên đón lấy Tiểu Phúc từ trong lòng Trần Dạ, nói: “Phải có người đóng vai ác, người đóng vai hiền.”

“Nếu không với tính cách ương bướng của Tiểu Phúc, sau này lớn hơn sẽ khó dạy.”

“Vậy nên, lần nào ngươi cũng đóng vai ác, để ta đóng vai hiền?” Trần Dạ cười hỏi.

Tiểu Liên ôm Tiểu Phúc, gật đầu.

Tiểu Phúc dựa vào vai Tiểu Liên, đã chìm vào giấc ngủ say.

“Ngươi chỉ nói đùa vậy thôi, Tiểu Phúc lại tưởng thật.”

“Nàng thực sự đã đứng nửa canh giờ, sau này phải làm sao đây?”

Trần Dạ cười híp mắt hỏi.

Từ nhỏ hắn đã dùng tiên thiên chi khí ôn dưỡng cơ thể Tiểu Phúc, thể chất của nàng đương nhiên khác với những đứa trẻ bình thường.

Hơn nữa nàng còn ăn “Cổ vương” do Tiết Minh nuôi dưỡng, tẩy kinh phạt tử.

Đối với Tiểu Phúc, việc cầm dao nửa canh giờ cũng không phải chuyện khó.

“Nói là phải làm, nếu nàng muốn học, thì để nàng bái sư.”

“Trước khi Tống Thương Kiệt bị thương, hắn cũng là một nhân vật ở Lục Phiến Môn.”

“Dạy Tiểu Phúc mấy thứ cơ bản chắc không thành vấn đề.”

Tiểu Liên cũng có chút bất lực nói.

Trần Dạ cười cười: “Vậy cứ thế đi.”

“Ừm,” Tiểu Liên nhẹ nhàng gật đầu, nàng liếc nhìn Trần Dạ, quan tâm nói: “Viện trưởng, người cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, Tiểu Liên ôm Tiểu Phúc rời khỏi bếp.

Lúc này trời đã tối hẳn, bầu trời một màu xanh thẫm.

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Sao trời sáng rực, nhìn rất đẹp.

Trần Dạ nhìn bóng dáng có phần đơn độc của Tiểu Liên, có chút bất lực.

Hiện tại Tiểu Liên đã hai mươi tuổi.

Theo phong tục tập quán của Đại Vũ, nàng sớm nên thành thân rồi...

Ba năm trước hắn đã nói rõ ràng với Tiểu Liên.

Hy vọng nàng có thể tìm một lang quân như ý, gả làm thê tử.

Tiểu Liên trả lời rằng nàng vẫn chưa tìm được.

Đợi đến khi nàng tìm được, tự nhiên sẽ thành thân.

Nàng bảo Trần Dạ yên tâm.

Nhìn chăm chăm vào bầu trời đầy sao.

Trần Dạ lắc đầu, vứt bỏ những tạp niệm trong đầu.

Trong cơ thể hắn, tiên thiên chi khí vô cùng vô tận, dưỡng nhục thân.

Ước chừng hắn có thể sống đến một trăm tuổi.

Thêm nữa là trăm năm dương thọ do hệ thống ban cho.

Một số việc, Trần Dạ chỉ nghĩ đến thôi, cũng đã cảm thấy khó chấp nhận.

Trăm năm sau, những đứa trẻ trong đường...

“Hừ...”

Trần Dạ khẽ thở ra một hơi, không nghĩ nhiều nữa, đi về phía phòng của mình.

...

Ngày hôm sau.

Buổi sáng.

Mọi người trong Dục Anh đường dùng xong bữa sáng.

Đại Minh xách rìu, rời nhà lên núi, tiếp tục đốn cây.

Trần Dạ thì ở trong phòng mình chuẩn bị bài giảng khai trí buổi sáng.

“Cha...”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính của Trần Vũ.

“Vào đi.”

Trần Dạ lật giờ cuốn sách giáo khoa trong tay, nhàn nhạt nói.

“Cột kẹt” một tiếng.

Trần Vũ đẩy cửa gỗ lim, bước vào.

“Cha, người tìm con?”

Trần Vũ đứng trước mặt Trần Dạ, chấp tay hành lễ nói.

Hôm qua vì chuyện của Tiểu Phúc và Trần Linh, Trần Vũ không đến gặp Trần Dạ.

Sáng nay dùng xong bữa sáng, Trần Dạ liền gọi hần đến phòng mình.

Trần Dạ quay người lại, nhìn Trần Vũ trước mặt cao sáu thước, thân hình vững chãi như cây tùng, dung mạo kiên nghị.

Khóe miệng không khỏi nở một nụ cười ý vị.

Lúc Trần Vũ mới đến đường của hần, vẫn chỉ là một tiểu tử mũi thò lò.

Bây giờ mới chớp mắt đã cao lớn, cường tráng.

Không khỏi khiến người ta cảm thán sức mạnh của thời gian.

“Bây giờ ngươi đã đột phá đến Nhị phẩm cảnh, đặt vào giang hồ, cũng coi như thiên tài đứng đầu trong giới trẻ.”

“Tuy nhiên, nhớ kỹ không được sinh ra tâm kiêu ngạo.”

“ ... ”

Trần Dạ theo lệ thường dẫn dò Trần Vũ một phen.

Sau đó, hắn cầm một chiếc hộp gỗ trên bàn, đưa cho Trần Vũ.

Trần Dạ cười nói: “Người thắng cấp Nhị phẩm, vật này coi như quà mừng cho người.”

Trong lòng Trần Vũ khẽ động, bước lên nhận lấy hộp gỗ.

Hắn mở hộp gỗ ra.

Chỉ thấy một đôi binh khí kỳ môn có “bốn mũi nhọn, chín lưỡi sắc, mười ba cạnh sắc” ánh lên hàn quang nằm yên trong hộp gỗ.

Thấy binh khí này, hô hấp của Trần Vũ lập tức nặng nề hơn vài phần.

Hắn kích động nói: “Cha, đây chẳng lẽ chính là ‘Tử Ngọ uyên ương việt’?”

“Không sai, đây chính là binh khí kỳ môn đi kèm với ‘Bát quái chuông’—— Tử Ngọ uyên ương việt.”

“Sau khi người thắng cấp Nhị phẩm, lại đối địch trên giang hồ, gặp phải sẽ không phải là người bình thường.”

“Nếu người dùng hai bàn tay trần để đối địch, e rằng không phải đối thủ của đao kiếm, khó tránh khỏi bị thương.” Trần Dạ nhàn nhạt nói.

Trên khuôn mặt kiên nghị của Trần Vũ lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn không kìm được cầm lấy Tử Ngọ uyên ương việt trong hộp gỗ, lập tức dựa theo lộ số của “Bát quái chuông” mà thi triển.

Trong phòng, hàn quang lóe lên, tiếng gió rít gào.

Thân pháp của Trần Vũ phiêu dật, uyên ương viết trong tay đan xen mở đóng, không rời không gần, biến hóa khôn lường.

Đánh xong một bài “Bát quái chương”, trong lòng Trần Vũ có thêm một chút ngộ ra.

Hắn cảm thấy có binh khí trong tay, uy lực của “Bát quái chương” mới hoàn toàn bộc lộ.

“Được rồi, được rồi, người đánh nữa lại hỏng mất chỗ nhỏ này của ta.”

Trần Dạ cười ngăn Trần Vũ lại.

Khuôn mặt Trần Vũ đỏ lên, tâm tình kích động, khó có thể che giấu được sự hưng phấn trong lòng.

Hắn đặt binh khí lại vào hộp gỗ, cung kính nói: “Cảm ơn cha.”

“Binh khí này coi như tặng cho ngươi,” Trần Dạ ngồi trên ghế, ngẩng đầu, bất ngờ hỏi: “Tiểu Vũ, ngươi bước vào giang hồ là vì cái gì?”

Trần Vũ sững sốt một chút, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Giúp đỡ kẻ yếu.”

“Tốt,” Trần Dạ nhẹ gật đầu: “Sau này, không được quên tâm ban đầu.”

“Con sẽ không quên.” Trần Vũ cầm hộp gỗ trong tay, rất vui mừng.

Hắn nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Cha, con muốn từ biệt.”

“Ừm?”

Trần Dạ nhướn mày: “Đi đâu?”

“Ngày mùng sáu tháng sáu, trang chủ cũ của Thần Quyền sơn trang ở Sơn Đông mời gọi hào kiệt khắp thiên hạ, muốn tổ chức đại hội Võ lâm.”

“Vương lão trang chủ là danh túc võ lâm, dưới lời hiệu triệu của hắn, người đi chắc chắn không ít.”

“Con muốn đến đó giao đấu với mọi người, thử nghiệm thực lực.”

Thân hình Trần Vũ đứng thẳng tắp, nói rõ nguyên do.

“Đi đi,” Trần Dạ gật gật đầu, không ngăn cản.

Trần Vũ chân chừ một chút, chấp tay nói: “Cha, con không muốn hành tẩu giang hồ với thân phận là thiếu chủ Ngọc Diệp đường.”

“Con muốn dịch dung hóa danh, thay tên đổi họ.”

“Âm vệ âm thầm đi theo con, có thể bỏ đi không?”

Chương 535: Quà Trước Khi Lên Đường

Trần Vũ đứng thẳng, trong tay là một chiếc hộp gỗ.

“Loại bỏ Âm Vệ, thay đổi dung mạo, không phải việc khó.” Trần Dạ gật đầu.

“Tuy nhiên...”

“Bát Quái Chương hiện nay danh chấn giang hồ, chỉ cần người sử dụng, sẽ bị người khác nhận ra.” Trần Dạ mỉm cười nói.

Trần Vũ nghiêm túc nói: “Hài nhi có thể dùng Vịnh Xuân Quyền.”

Khi luyện võ, Trần Dạ đã truyền cho hắn và Trần Linh Bát Quái Chương, Vịnh Xuân Quyền.

Một quyền một chương này, cả hai luyện đều rất thành thực.

“Người trên Vịnh Xuân Quyền còn kém tiểu Linh,” Trần Dạ cười nói: “Thôi, nếu người muốn đi, vậy thì đi đi.”

“Lần này người hành tẩu giang hồ, ta sẽ không phái Âm Vệ bảo vệ người.”

“Là phúc hay họa, đều dựa vào tạo hóa của người.”

Giọng Trần Dạ bình tĩnh nói.

Ồ...

Âm Vệ bị rút đi cũng không sao.

Dù sao vẫn còn Quan Tinh.

Không phải chuyện lớn.

“Cảm ơn cha!”

Trần Vũ lộ vẻ vui mừng, trong lòng mừng rỡ.

Từ khi thân phận thiếu chủ Ngọc Diệp Đường của hắn bị lộ, những người giang hồ giao đấu với hắn đều ra chiêu rất dè dặt.

Trong lòng có lo lắng.

Mỗi lần đánh được vài chiêu, Trần Vũ đều phải kích thích đối phương dùng toàn lực.

Đánh nhau rất không thoải mái.

Lần này, Trần Vũ nhất định phải ẩn giấu thân phận.

Bắt đầu lại từ đầu.

“Ngươi đi tìm Tiền Thất, để nàng chuẩn bị mặt nạ da người và thông tin liên quan cho ngươi.” Trần Dạ sắp xếp.

“Ngươi định khi nào lên đường?”

“Ngày mai sẽ đi.” Trần Vũ đáp.

“Vậy đi sớm đi.”

Trần Dạ vẫy tay, định cho Trần Vũ về.

Đột nhiên, hắn nhớ ra điều gì, xoay người lấy bút lông trên bàn, chấm mực hai cái.

Nhắc một tờ giấy viết thư, vung bút, viết một bức thư.

Viết xong, Trần Dạ gấp tờ giấy trắng như tuyết lại, đưa cho Trần Vũ.

“Tiện thể giao bức thư này cho Tiền Thất.”

“Nếu không có chuyện gì, bây giờ ngươi đi đi.”

Trần Dạ ra lệnh.

Hắn phải chuẩn bị bài học khai sáng buổi sáng.

“Vâng!”

Trần Vũ cầm hộp gỗ và thư, cung kính lui ra.

Hắn xoay người, bước nhanh ra khỏi phòng Trần Dạ.

Nhìn bầu trời xanh biếc, trong lồng ngực tràn đầy nhiệt huyết.

Đột nhiên, Trần Vũ thấy một bóng người đi về phía này.

“Ơ?”

“Người cũng đến tìm cha?”

...

Ở một nơi khác.

Trong tiệm thuốc nhỏ nằm ở sau phố Ý Hồng Viện.

Trần Nghĩ đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ, loang lổ, bước vào tiệm.

Vừa vào cửa, hắn đã ngửi thấy hương thuốc nồng nặc thoang thoảng trong không khí.

“Khụ khụ...”

Một người mặc áo xám đứng trước một chiếc bàn gỗ, vừa ho vừa pha chế một loại bột thuốc.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tiết Minh không ngẩng đầu lên.

Giọng hắn khàn khàn nói: “Hai phân hoa Thất Hương, một lạng chi Bắc Bạng Vân, hai lạng dương căn thảo.”

Trần Nghĩ quen thuộc đi đến tủ thuốc, lấy ba vị thuốc.

Đặt thuốc vào cối giã, sau khi nghiền nát vài lần, Trần Nghĩ nhấc cối giã, đổ bột mịn vào một chiếc bát sứ nhỏ.

Hắn bung bát sứ nhỏ đặt bên cạnh Tiết Minh.

Tiết Minh nhận lấy bát sứ, trộn bột thuốc với bột thuốc hắc đang pha chế.

Trần Nghĩ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Một lúc sau.

Tiết Minh điều chế xong một phần “Hồi Xuân Tráng Dương Tán.”

Hắn gói thuốc lại, đặt sang một bên.

“Gặp chuyện khó khăn à?” Tiết Minh quay đầu nhìn Trần Nghĩ, giọng khàn hỏi.

“Không có,” Trần Nghĩ hành lễ với Tiết Minh nói: “Đệ tử chuẩn bị ra ngoài tìm thuốc.”

“Có lẽ sẽ tốn không ít thời gian, đặc biệt đến từ biệt sư phụ.”

Đôi mắt xanh nhạt của Tiết Minh xoay chuyển hai cái, thu dọn dụng cụ nghiền thuốc trên bàn: “Người muốn tìm loại thuốc gì?”

Trần Nghĩ do dự một lúc rồi nói: “Tuyệt sâm ngàn năm.”

Tuyệt sâm ngàn năm...

“Người muốn đến Quan Ngoại?” Tiết Minh ngẩng đầu, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Vâng.” Trần Nghĩ đáp.

Tiết Minh rơi vào trầm mặc.

Hắn không hỏi Trần Nghĩ tại sao lại muốn đến Quan Ngoại tìm tuyệt sâm ngàn năm.

Mỗi y giả đều có con đường riêng của mình, có mục tiêu riêng của họ.

“Người đợi một lát.” Tiết Minh khàn giọng nói.

Hắn chậm rãi đi vào trong.

Không lâu sau.

Tiết Minh trở lại, trong tay có thêm một tấm lệnh bài và một túi da nhỏ.

Lệnh bài toàn thân như ngọc, màu sắc vàng nhạt, trên đó khắc một chữ “Bình.”

“Cái này người cầm lấy,” Tiết Minh đưa lệnh bài nhỏ cho Trần Nghĩ.

Trần Nghĩ nhận lấy, lệnh bài vừa vào tay liền truyền đến một cảm giác ấm áp.

Chất liệu của miếng ngọc này lại được làm từ ngọc âm.

“Đất Quan Ngoại không như Trung Nguyên.”

“Ngọc hồ tàng long, người bán hàng rong bên đường cũng có thể là cao thủ.”

“Lão phu hành tẩu giang hồ nhiều năm, kết giao không nhiều bằng hữu.”

“Người cầm lệnh bài này, nếu gặp rắc rối, hãy đến tìm ‘Ngọc Diện Y’ Hầu Bình.”

“Hắn từng là bạn thân của lão phu, nhất định sẽ giúp người.”

Giọng Tiết Minh khàn khàn nói.

“Đa tạ sư phụ!”

Trần Nghĩ lộ vẻ nghiêm túc.

Sau khi giao lệnh bài, Tiết Minh nhìn túi da nhỏ trong tay.

Trên khuôn mặt già nua của hắn thoáng hiện một nụ cười quỷ dị.

“Tiểu Nghĩ, ngươi còn nhớ, vì sư đã dạy ngươi những kỹ thuật bột thuốc nào không?”

Trần Nghĩ không nhịn được cười nói: “Đó là thủ đoạn hạ độc.”

“Sư phụ, ta đã sớm phát hiện ra rồi.”

Nghe thấy lời này, Tiết Minh cười khô khan hai tiếng.

“Ngươi ngộ tính tốt, tiếc rằng tư chất võ đạo quá kém.”

“Đi theo ta bốn năm, bây giờ thực lực mới chỉ là không nhập lưu.”

“Nếu có thể đạt đến tam phẩm, thiên hạ này, đối với ngươi mà nói thì đâu đâu cũng có thể đi được.”

“Trong túi này có ba loại bột thuốc, đều là tâm huyết của lão phu.”

“Ngươi lấy đi phòng thân.”

Tiết Minh đưa bàn tay gầy guộc ra, đưa túi da cho Trần Nghĩ.

Trần Nghĩ nhận lấy, mở ra xem.

Bên trong có ba chiếc lọ sứ nhỏ màu trắng.

Tiết Minh giải thích cho Trần Nghĩ: “Ba lọ bột thuốc này, lọ thứ nhất là mê dược, tên là ‘Ngọc Lộ Nhuyễn Cân Tán’, người trúng chiêu sẽ không thể vận hành nội lực trong vòng một khắc, toàn thân mềm nhũn vô lực.”

“Lọ thứ hai là độc dược, gọi là ‘Thực Cốt Tán’, không màu không vị, người trúng độc sẽ không có cảm giác gì, cơ thể sẽ hóa thành một vũng nước mủ mà không hề hay biết.”

“Lọ thứ ba là xuân dược, gọi là ‘Nhất Khắc Thiên Kim’, người trúng chiêu trong vòng mười mấy hơi thở sẽ ý loạn thần mê, thất thần quên mình.”

Hai loại thuốc đầu còn coi như chính kinh.

Trần Nghĩ nghe thấy loại thứ ba, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Tiết Minh liếc hần một cái nói: “Người trong giang hồ, đối với mê dược, độc dược luôn có chút đề phòng.”

“Nhưng loại xuân dược này, rất ít người phòng bị.”

“Ở một góc độ nào đó, xuân dược này rất có lợi cho cơ thể, là bổ dược.”

“Hành tẩu giang hồ, người nên cẩn thận, đề phòng nhiều hơn.”

“Có ba lọ thuốc này, đủ để giúp người hóa giải nguy cấp.”

Trần Nghĩ cất kỹ túi da nhỏ, chấp tay nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Tiết Minh gật đầu.

Hần nhìn Trần Nghĩ, môi động đập hai cái, muốn nói gì đó.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại nuốt lời nói vào.

Tiết Minh muốn nói, nếu hần đến Quan Ngoại, trên đường nhất định sẽ có Âm Vệ hộ tống.

Nếu gặp rắc rối, có thể lớn tiếng cầu cứu.

Tự nhiên sẽ có người ra cứu hần.

Nhưng Tiết Minh suy nghĩ kỹ, Trần Nghĩ vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Ngọc Diệp Đường.

Chuyện này, hần vẫn không nên vượt quá bản phận.

Tránh chọc giận “người đó.”

Chương 536: Thiên Diện Quỷ Tượng (1)

Trần Nghị cất kỹ túi da nhỏ mà Tiết Minh đưa cho, trên khuôn mặt hơi tái hiện lên vẻ nghiêm túc.

Hắn chấp tay hành lễ nói: “Su phụ, lần này đệ tử đi, ít nhất cũng vài tháng không thể quay về.”

“Rượu đang ủ ở trong phòng, người giúp ta trông coi nhé.”

“Bên trong ngâm toàn là dược liệu thượng hạng, kết hợp với một ít dược dẫn sẽ có hiệu quả bất ngờ.”

“Đây là thành quả nghiên cứu của đệ tử trong những năm qua.”

Nhắc đến rượu mà Trần Nghị ủ ở trong phòng, trong mắt Tiết Minh thoáng qua một tia cảm khái.

Trần Nghị trên con đường y đạo, độc đạo, tửu đạo hoàn toàn có thể xưng là kỳ tài.

Hắn vận dụng đạo dược và độc vào trong rượu, bốn năm qua, thật sự để cho hắn nghiên cứu ra một ít thành quả.

Nếu Trần Nghị có thể phát dương quang đại con đường này, cũng đủ để khai tông lập phái.

Trên đạo này, ngay cả Tiết Minh cũng không thể giải thích được những việc mà Trần Nghị làm.

“Lần này đến Quan Ngoại, nếu người gặp phải môn nhân của ‘Thần Y Cốc’, nhớ tránh đi.”

“Lão phu từng là môn đồ của ‘Thần Y Cốc’, người cũng xem như nửa là môn nhân.”

Trần Nghị ôm quyền gật đầu: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

“Tốt, nếu người còn muốn chuẩn bị thứ gì, cứ lấy ở trong tiệm đi.”

Tiết Minh mở đôi mắt nhỏ màu xanh lục, nhìn Trần Nghị với ánh mắt đầy vẻ hài lòng.

“Đệ tử đã chuẩn bị xong xuôi rồi.”

“Được.”

“Sur phụ, đệ tử xin cáo từ.”

“Ừ.”

Trần Nghị cung kính hành lễ, đi ra khỏi tiệm thuốc.

Hắn vừa đến cửa, liền có một người đi đến.

Nhìn thấy đối phương, trên khuôn mặt Trần Nghị lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Tiểu Doanh...”

Trần Doanh đứng trước cửa tiệm, khoanh tay, giọng điệu hơi bất mãn nói: “Người muốn đi đến Quan Ngoại?”

Trần Nghị do dự một chút, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ta sẽ đi cùng với người.” Trần Doanh nói.

Trần Nghị nhú mày, vừa định từ chối.

“Cha đã đồng ý rồi.”

Trên khuôn mặt Trần Doanh nở nụ cười đắc ý nói.

“Không được, lần này đến Quan Ngoại nguy hiểm trùng trùng.”

Trần Nghị lắc đầu nói: “Ta đi tìm cha nói chuyện.”

Nghe thấy lời này, Trần Doanh vội vàng dang hai tay ra, ngăn hẳn lại.

“Tại sao ta không thể đi?”

“Mặc dù ta không có thiên phú về y đạo như ngươi.”

“Nhưng bốn năm qua, ta đã ghi nhớ hơn một ngàn loại dược liệu, hiểu rõ dược lý của chúng.”

“Dược dẫn, độc trùng, thực vật trân quý, ta đều ghi nhớ kỹ trong lòng.”

“Ngươi đến Quan Ngoại, ta đi cùng với ngươi, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Doanh hiện lên vẻ nghiêm túc nói: “Hơn nữa cha đã đồng ý rồi.”

“Ngươi đi cũng vô ích thôi.”

Trần Nghị nhú chặt mày.

“Có phải ngươi lo lắng ta không có biện pháp tự bảo vệ hay không?” Trần Doanh chớp chớp mắt, giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Trần Nghị.

“Ngươi yên tâm đi, ta có thể bảo vệ tốt bản thân mình.”

“Ày, mau quay về thu dọn đồ đạc đi.”

Trần Doanh kéo Trần Nghị chạy về phía trên đường.

Trên khuôn mặt Trần Nghị lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Ngươi lấy cha để ép ta.”

“Quan Ngoại xa như vậy...”

“Câm miệng!”

“Nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì, ta cho ngươi một cục bây giờ.” Trần Doanh nói với giọng điệu không cho phép từ chối.

Trần Nghị còn muốn nói gì đó, Trần Doanh giơ tay lên, hấn lại nuốt lời nói trở vào.

“Nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì.”

Trần Doanh nhỏ giọng lầm bầm.

Nàng hơi nhú mào, trong lòng lại thoáng qua một tia lo lắng.

Trần Doanh ghi nhớ hơn một ngàn loại dược liệu, quen thuộc đặc điểm của chúng.

Loại dược nào có thể khiến cho Trần Nghị đến Quan Ngoại tìm kiếm?

Tương ứng.

Loại bệnh gì cần dùng đến dược liệu ở Quan Ngoại?

...

Đông Doanh.

Thiên Hoàng đình viện.

Trong đình viện, cây cối xanh tươi, một con đường nhỏ lát đá cuội uốn lượn kéo dài vào sâu bên trong viện.

Cuối con đường nhỏ là một hồ nước rộng lớn, mặt nước như gương, phản chiếu cảnh vật xung quanh.

Bên cạnh hồ nước có dựng một gian phòng trà.

Một trung niên nhân mặc hoàng lô nhiễm ngự bào ngồi trong phòng trà, trên quần áo có thêu hoa văn phượng hoàng và kỳ lân.

Nhìn qua vô cùng tôn quý.

Trung niên nhân quỳ ngồi trong phòng trà, trước mặt hấn là một chiếc bàn thấp, trên bàn đặt bốn món đồ.

Gần hấn nhất là ba món đồ được xếp theo thứ tự.

Một miếng ngọc bội hình quả ớt, một chiếc gương cổ kính và một thanh trường kiếm hình dạng giống như xương sống cá.

Trung niên nhân mặt trắng không râu, dung mạo hơi già nua, khóe mắt đầy nếp nhăn.

Trong mái tóc đen có lẫn những sợi tóc bạc lấm tấm.

Hắn quỳ ngồi, trên người toát ra một khí chất tôn quý, tự nhiên.

“Thầy...”

“Ta đã ngộ ba thần khí bốn năm rồi.”

“Tại sao vẫn chưa thể lĩnh ngộ được bí mật trường sinh bất lão từ trong đó?”

Trung niên nhân nhìn chằm chằm vào cái bàn, ánh mắt rơi vào một món đồ ở phía sau ba thần khí, thấp giọng lầm bầm.

Chương 537: Thiên Diện Quỷ Tượng (2)

Một cái đầu to lớn, khô héo được đặt ở phía sau ba thần khí.

Bề mặt của đầu được bôi một loại vật liệu chống phân hủy đặc biệt.

Mặc dù bề ngoài trông có vẻ hơi đen và vàng, nhưng vẫn có thể nhìn rõ được dung mạo của cái đầu.

Đó là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, trên khuôn mặt lão vẫn giữ nguyên biểu cảm trước khi chết.

Đôi mắt của lão mở hé, biểu cảm kinh ngạc.

Giống như không tin rằng mình sẽ chết.

“Hãy...”

Trung niên nhân thở dài một tiếng, trong giọng nói lộ ra vẻ bi thương.

Trong bi thương, còn ẩn giấu một tia sợ hãi.

Thọ nguyên của hắn đã không còn nhiều.

Nếu như không thể tìm được phương pháp kéo dài tuổi thọ.

Hắn sẽ chết.

Trong mắt Liễu Sinh Nhất Lang lộ ra vẻ mệt mỏi.

Bốn năm.

Hắn đã ngồi trong phòng trà này ngộ đạo suốt bốn năm.

Đời người có được mấy lần bốn năm.

Đặc biệt là đối với người như hắn, thời gian không còn nhiều.

Liễu Sinh Nhất Lang di chuyển ánh mắt, nhìn lại ba thần khí.

“Thầy...”

“Người nói, có thể nào.”

“Không phải là ta có vấn đề?”

“Mà là ba thần khí?”

Liễu Sinh Nhất Lang mất thần lẫm bẫm.

“Ta sáng tạo ra kiếm đạo Nhị Thiên Nhất Lưu, kết hợp với công pháp tông sư Trung Nguyên mà người cho ta, ngộ ra một con đường hoàn toàn khác biệt với thế gian.”

“Không cần khổ luyện nội lực.”

“Chỉ cần cảm ngộ thiên địa tự nhiên, dung nhập toàn bộ cảm ngộ cả đời vào trong kiếm đạo.”

“Là có thể phát huy ra thực lực cấp tông sư.”

“Nhìn khắp cổ kim, Liễu Sinh Nhất Lang ta cũng xem như là thiên tư tuyệt diệu đi?”

Trong mắt Liễu Sinh Nhất Lang thoáng qua vẻ mê mang.

Tự nhiên không cần nói đến ngộ tính, tư chất của hắn.

Nếu như hắn không thể lĩnh ngộ được bí mật trường sinh của ba thần khí.

Vậy thì sẽ không có ai có thể lĩnh ngộ được bí mật trường sinh.

“Hừ...”

Liễu Sinh Nhất Lang hừ lạnh một tiếng.

Hắn đột nhiên yên tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào ba thần khí.

Hắn phát hiện ra một chỗ mà trước đây hắn chưa từng chú ý đến.

Một lát sau.

Liễu Sinh Nhất Lang nhú mày.

Hắn đưa tay cầm lấy Bát Chi Kính.

Đôi tay thon dài, đầy vết chai nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt của Bát Chi Kính.

“Vù!”

Đột nhiên, trong phòng trà bỗng xuất hiện một luồng gió.

Liễu Sinh Nhất Lang dùng sức.

“Rắc...” một tiếng.

Bát Chi Kính gãy đôi.

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn vào chỗ gãy của Bát Chi Kính, lông mày nhú chặt hơn.

Một lúc lâu sau.

Hắn đặt Bát Chi Kính xuống, thở dài một tiếng.

“Hầy...”

“Thầy, người nói đúng.”

“Quả nhiên người Trung Nguyên đều là những kẻ âm độc, tâm tư kín đáo.”

Trên khuôn mặt hơi già nua của Liễu Sinh Nhất Lang lộ ra vẻ cô đơn.

Dưới đáy mắt lại thoáng qua một tia giận dữ.

Hắn ho khan vài tiếng, nhẹ nhàng vỗ tay.

“Chát chát!”

Tiếng vỗ tay vừa dứt.

Không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một nam nhân lùn nhỏ, mặc trang phục nhẵn giả màu đen.

Hắn cung kính quỳ một gối trên mặt đất.

“Người quen thuộc tư liệu về những người có năng lực đặc biệt của Đại Vũ.”

“Đương thời Đại Vũ, ai là người giỏi nhất về việc chế tạo giả?”

Nam nhân mặc trang phục nhẵn giả màu đen cung kính mở miệng nói: “Người chế tạo giả giỏi nhất của Đại Vũ chính là ‘Thiên Diện Quỷ Tượng’.”

“Tuy nhiên...”

“Thuật dịch dung của hắn vô song thiên hạ, đã nhiều năm nay hắn ẩn tích giang hồ.”

Nhẫn giả nói ra những gì mà hắn biết.

Liễu Sinh Nhất Lang lặng lẽ nghe xong.

Hắn đứng dậy, thở dài nói: “Ta phải đi đến Đại Vũ một chuyến.”

“Đi chuẩn bị thuyền cho ta, hôm nay sẽ khởi hành.”

“Vâng!”

Lời vừa dứt, nhẫn giả mặc áo đen đã biến mất.

Chương 538: Công Tử Áo Trắng

Ngày 11 tháng 3.

Bầu trời dần tối, đèn hoa vừa sáng.

Túy Xuân Lâu.

Kỹ viện lớn nhất, xa hoa nhất ở Biện Lương.

Không phải quan lớn quyền quý, thương gia giàu có hay cao thủ võ lâm thì không thể vào.

Lúc này, bên trong Túy Xuân Lâu ồn ào náo nhiệt.

Tiếng nam nhân cụng ly uống rượu, tiếng nữ nhân cười khúc khích không dứt.

Màn đêm vừa buông, chính là lúc thích hợp để tìm vui mua say.

Nhưng.

Trong phòng Thiên Tự số một, lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Trong căn phòng được bài trí tinh xảo, sang trọng chỉ có hai người.

Một nữ tử xinh đẹp, mặc quần áo sắc sỡ, toàn thân tỏa ra hương thơm ngào ngạt đứng sau lưng một công tử áo trắng.

Nàng đưa đôi bàn tay trắng như tuyết, nhẹ nhàng bóp vai cho công tử áo trắng.

Vân Vi Dao.

Đệ nhất hoa khôi của Túy Xuân Lâu, bán nghệ không bán thân.

Dung mạo xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào.

Thoạt nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng thực ra lại có một thân võ công không tầm thường.

Nàng còn trẻ tuổi, đã có thực lực Tam phẩm, am hiểu thuật điểm huyết.

Năm ngoái được Thiên Cơ Lâu xếp vào bảng Giang Hồ Mỹ Nhân, đứng hạng nhất.

Người ta gọi nàng là “Ngọc Kiều Nương”.

Muốn ở chung một phòng với nàng trong Túy Xuân Lâu, ôn tồn một lát.

Ít nhất cũng phải tốn hai ngàn lượng bạc.

Tối nay, Vân Vi Dao cảm thấy rất mơ hồ.

Giang Nam đại hiệp “Khoái Phong Dao” Tiêu Tự Tại, Trương Tiểu Lâm - Đại gia Quan Ngoại, Tham lang Lại bộ Tam phẩm đều muốn nàng đi tiếp rượu, biểu diễn.

Giá cả đã bị Trương Tiểu Lâm đẩy lên đến năm ngàn lượng bạc.

Đúng lúc này, công tử áo trắng này đột nhiên xuất hiện.

Trực tiếp hô giá mười ngàn lượng bạc.

Trương Tiểu Lâm tức giận, nâng giá lên ba mươi ngàn lượng bạc.

Vị công tử áo trắng này vung tay một cái liền hô năm mươi ngàn lượng.

Sau đó, hắn lấy từ trong ngực ra một viên dạ minh châu tử mẫu.

Đặt lên bàn như để thị uy.

Ánh sáng rực rỡ của dạ minh châu chiếu sáng xung quanh.

Trương Tiểu Lâm thấy vậy giận dữ bỏ đi.

Giang Nam đại hiệp “Khoái Phong Dao” và vị Tham lang Tam phẩm kia cũng đành bất lực rời đi.

Còn nàng, trở thành “vật phụ thuộc” của công tử áo trắng này trong một canh giờ.

Vân Vi Dao tưởng rằng sau khi vị công tử áo trắng này vào phòng, sẽ động tay động chân.

Trong lòng nàng âm thầm đề phòng.

Kết quả nửa canh giờ trôi qua, công tử áo trắng không làm gì, chỉ để nàng bóp vai.

Bóp được nửa canh giờ, Vân Vi Dao bây giờ có chút sợ hãi.

Vì nàng phát hiện vị công tử áo trắng này môi đỏ răng trắng, dung mạo còn tuấn tú hơn cả nàng.

Theo cảm giác truyền lại từ đôi tay.

Vị công tử áo trắng này rất có thể là một nữ tử...

Một nữ tử lại bỏ ra năm mươi ngàn lượng, mua mình trong một canh giờ?

Vân Vi Dao nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy mơ hồ.

Năm mươi ngàn lượng có thể mở một cửa hàng ở Biện Lương.

Hơn nữa còn là cửa hàng ở vị trí tốt.

Vừa nghĩ, Vân Vi Dao vừa buông tay, hơi hoạt động đôi ngón tay mềm mại.

Không biết vị “công tử” này rốt cuộc muốn làm gì.

Vân Vi Dao khẽ hít một hơi, ngửi thấy mùi hương nhạt truyền đến từ thân thể công tử áo trắng.

Trong lòng nàng khẽ thở dài, trên mặt lại nở một nụ cười ngọt ngào: “Nguyệt công tử.”

“Bóp lâu như vậy, ngài có khát không?”

“Đề thiếp thân hầu công tử uống rượu nhé?”

Công tử áo trắng nhắm hờ hai mắt nghe vậy, mở mắt ra.

Nàng chớp đôi mắt như trăng lưỡi liềm, giọng điệu có chút bình thản nói: “Giang hồ đệ nhất mỹ nhân, hóa ra cũng chỉ như vậy...”

Nghe vậy, biểu cảm trên mặt Vân Vi Dao cứng đờ.

Tâm trạng của nàng cũng không khỏi có chút suy sụp.

“Công tử nói đùa rồi.”

“Mỹ nhân bằng gì đó, cũng chỉ là hư danh.”

“Nói thật lòng, bằng này thà không lên còn hơn.”

Vân Vi Dao cầm ấm rượu bằng vàng lưu ly bên cạnh, rót cho công tử áo trắng một ly rượu.

“Ta nhớ bốn năm trước, giang hồ đệ nhất mỹ nhân không phải là gọi Thượng Quan Tiểu Thiên sao?”

“Nàng ta đi đâu rồi?”

Công tử áo trắng giọng nói trong trẻo hỏi.

“Thượng Quan Tiểu Thiên của Vọng Nguyệt Lâu?”

“Nàng ta chết từ hai năm trước rồi.”

Vân Vi Dao nhẹ giọng nói.

“Chết rồi?”

“Chết như thế nào?”

Công tử áo trắng kinh ngạc.

Vân Vi Dao lại rót cho mình một ly rượu, sau đó nhẹ nhàng đưa ly rượu đến bên môi công tử áo trắng.

“Công tử, ngài uống rượu đi.”

Công tử áo trắng liếc nhìn ly rượu bên môi, nàng đưa tay nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Rượu vào miệng thơm nồng, không cay.

Nếm kỹ, ngược lại có chút dư vị.

Công tử áo trắng cảm nhận rượu, trong mắt lóe sáng.

Vân Vi Dao cũng nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thần sắc có chút u sầu nói: “Nàng ta bị một quan viên Nhị phẩm thu vào phòng, làm tiểu thiếp.”

“Nửa năm sau, bị một tên hái hoa tặc gọi là ‘Xuyên Hoa Lang’ len vào phòng, nhục mạ xong, liền chết.”

Công tử áo trắng nghe vậy sững sốt.

“Lại có chuyện như vậy...”

Vân Vi Dao liếc nhìn cổ họng của công tử áo trắng.

Nàng cười lắc đầu.

Vân Vi Dao đã xác định vị công tử áo trắng này là nữ giả nam trang.

Trong lòng nàng cũng yên tâm, thần thái tự nhiên nói: “Đối với chúng ta.”

“Chuyện như vậy quá bình thường.”

“Những hoa khôi như chúng ta, tuy được nam nhân săn đón.”

“Nhưng cũng chỉ là dựa vào tuổi trẻ...”

“Có một ngày, tuổi già sắc tàn, lựa chọn chỉ có vài loại.”

“Hoặc là được người chuộc thân gả làm thiếp, hoặc là tự mình gom góp đủ tiền chuộc.”

“Nếu như gom góp đủ tiền chuộc, tìm được một lương duyên để gả thì còn tốt.”

“Nếu như mắt không sáng, quỳ gối trước người xấu, thì cuộc đời này cũng coi như bỏ đi...”

Vân Vi Dao coi công tử áo trắng là nữ tử, không khỏi bật lộ tiếng lòng.

Công tử áo trắng cầm ấm rượu, rót thêm một ly, hỏi: “Người là hoa khôi của Túy Xuân Lâu.”

“Một canh giờ cũng phải hai ngàn lượng.”

“Tiền chuộc thân của người, vẫn chưa gom đủ sao?”

Vân Vi Dao lắc đầu: “Tiền chuộc thân tuy đã sớm gom đủ, nhưng Túy Xuân Lâu này, không phải cứ trả tiền là có thể ra.”

Nói rồi, Vân Vi Dao không khỏi thở dài.

Dung mạo nàng tinh xảo xinh đẹp, một tiếng thở dài tràn ngập vẻ yếu đuối của nữ tử.

Nếu bị nam nhân nhìn thấy, nhất định sẽ khơi dậy dục vọng bảo vệ trong lòng.

Công tử áo trắng nghe ra tiếng thở dài trong giọng nói của Vân Vi Dao.

Nàng nhú mày, đặt ly rượu xuống.

“Người có muốn rời khỏi nơi này không?”

Vân Vi Dao ngẩng đầu, liếc nhìn công tử áo trắng.

“Nơi này là chốn hỗn tạp, nếu có thể rời khỏi, thiếp thân tất nhiên là muốn rời khỏi.”

“Nhưng có những chuyện, không phải có tiền là có thể làm được.”

Vân Vi Dao ngậm nhắc nhở công tử áo trắng.

“Sau lưng Túy Xuân Lâu là Vạn Kim Đường.”

Vân Vi Dao nâng cổ tay ngọc ngà, uống cạn rượu trong ly.

Nàng chuyển đề tài, trên mặt thêm một nụ cười ngượng ngùng hỏi: “Công tử, ngài có muốn xem thiếp thân múa không?”

Vân Vi Dao đứng dậy, đôi tay ngọc nhẹ nâng, thân hình uyển chuyển, làm vài động tác múa.

Công tử áo trắng hơi nheo mắt.

Nàng đặt ly rượu xuống, trên khuôn mặt trắng nõn thêm một vết ửng đỏ.

Dưới sự tô điểm của sắc đỏ, càng khiến dung mạo nàng thêm động lòng người.

Thậm chí cả nữ tử như Vân Vi Dao cũng có chút thất thần.

“Ngươi...”

“Có muốn rời khỏi nơi này không?”

Công tử áo trắng đứng dậy, trong mắt sáng ngời hỏi.

Chương 539: Tự do vô giá!

Thấy công tử áo trắng lại hỏi một lần nữa.

Vân Vi Dao hơi ngần người.

Nàng cười lắc đầu nói: “Muốn thì sao chứ?”

“Công tử, còn nửa canh giờ, thiếp xin biểu diễn một điệu múa cho chàng nhé”.

Vân Vi Dao nhẹ nhàng nói.

Nàng muốn chuyển chủ đề.

“Được!”

Công tử áo trắng đột nhiên lớn tiếng nói chữ “được”.

Nàng nhìn Vân Vi Dao với vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu ngươi muốn đi”.

“Vậy ta sẽ đưa ngươi rời khỏi đây”.

“Ngươi đã tích góp đủ tiền chuộc thân, Túy Xuân Lâu này không thể dựa vào Vạn Kim Đường để giữ ngươi lại”.

“Trong đời người, khó nhất chính là tự do!”

“Hôm nay ta ở đây, không ai có thể ngăn cản ngươi rời đi”.

Nói xong, công tử áo trắng giơ tay phải lên, lật tay đánh một chưởng về phía cửa.

“Ầm!” một tiếng nổ vang lên.

Cánh cửa của căn phòng hạng nhất trực tiếp bị một luồng chưởng lực mạnh mẽ đánh nát.

“Mụ tú bà?”

Công tử áo trắng quát lớn.

Trương mẹ đang hầu rượu khách dưới lầu nghe thấy tiếng gọi, khòe miệng hơi co giật.

Nàng cũng chỉ mới bốn mươi tuổi, đang tuổi hồi xuân.

Những khách quen đều tôn trọng gọi nàng là mẹ.

Tên khách này lại trực tiếp gọi nàng là mụ tú bà?

Trương mẹ ngẩng đầu liếc nhìn trên lầu.

Nàng phát hiện âm thanh phát ra từ căn phòng hạng nhất.

Thấy cánh cửa bị đánh nát, Trương mẹ kinh hãi.

Nàng ra hiệu cho một tên nam quản gần đó.

Tên nam quản hiểu ý, đi mời vị võ giả nhị phẩm của Vạn Kim Đường đang canh gác ở lầu.

“Đến đây đến đây!”

Trương mẹ nhanh nhẹn chạy lên lầu, đứng ở cửa, nhìn cánh cửa bị đánh nát, kinh ngạc nói: “Nguyệt công tử, có chuyện gì vậy?”

“Là Vi Dao không hiểu chuyện, chọc giận ngài sao?”

“Thiếp thân thay mặt Vi Dao tạ lỗi với ngài”.

Nói xong, Trương mẹ hành lễ với công tử áo trắng.

Công tử áo trắng liếc nhìn Trương mẹ, hỏi: “Tiền chuộc thân của Vân Vi Dao là bao nhiêu?”

Nghe thấy vậy, Trương mẹ lập tức hiểu ra.

Nàng cười lạnh trong lòng.

Lại là một tên trẻ tuổi mê muội.

“Ôi, Nguyệt công tử, ngài muốn chuộc thân cho Vi Dao sao?”

Trương mẹ giả vờ kinh ngạc nói: “Vi Dao là hoa khôi của Túy Xuân Lâu chúng ta”.

“Nếu muốn chuộc thân, phải mất mười vạn lượng.”

“Hơn nữa, Vi Dao cũng phải đồng ý đi theo ngài mới được.”

Động tĩnh trên lầu cũng thu hút sự chú ý của những người khác.

Họ lần lượt ra khỏi phòng, xem náo nhiệt.

Một số quan lại quyền quý thường lui tới Túy Xuân Lâu thấy cảnh này, khinh thường cười.

Đằng sau Túy Xuân Lâu là Vạn Kim Đường.

Vạn Kim Đường sẽ không dễ dàng thả người như vậy.

Là hoa khôi của Túy Xuân Lâu, hầu như đều phải làm đến khi mất giá trị lợi dụng, già nua xấu xí, mới bị đuổi ra khỏi cửa.

Chỉ có những kẻ non nớt mới nghĩ đến việc chuộc thân cho hoa khôi của Túy Xuân Lâu.

“Mười vạn lượng?”

“Được!”

Công tử áo trắng lấy từ trong ngực ra một đôi ngọc như ý toàn thân xanh biếc, trong suốt.

Một thương gia dưới lầu thấy đôi ngọc như ý, kinh hô.

“Ngọc như ý Bích Vân Xảo Thúy.”

“Bảo vật này không phải đã mất tích từ mười mấy năm trước rồi sao?”

“Lúc đó, giá đấu giá của nó là mười vạn lượng!”

“Theo thị trường hiện nay, ít nhất cũng bán được mười lăm vạn lượng.”

Nghe vậy, xung quanh lập tức xôn xao.

Có người bắt đầu suy đoán thân phận của công tử áo trắng.

Tùy tiện lấy ra từ trong ngực một bảo vật đáng giá cả gia tài.

Hắn chắc chắn có lai lịch không nhỏ.

Vài võ giả đeo mặt nạ da người, vẻ mặt cứng đờ, neho mắt lại, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm công tử áo trắng, ánh mắt như rắn rết.

Ánh mắt công tử áo trắng lướt qua xung quanh, thản nhiên nói với Trương mẹ: “Người cũng nghe thấy rồi”.

“Đây là ngọc như ý Bích Vân Xảo Thúy.”

“Ít nhất cũng đáng giá mười vạn lượng.”

“Đủ để chuộc thân chứ?”

Ánh mắt Trương mẹ dừng lại trên đôi ngọc như ý trong chốc lát, cười nói: “Nguyệt công tử”.

“Chuyện này không phải do ta quyết định, nếu Vi Dao đồng ý đi theo ngài”.

“Vậy thì không có gì để nói ...”

“Nhưng, nếu Vi Dao không đồng ý đi theo ngài ...”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy dưới lầu đột nhiên có một bóng người tinh gọn bay lên.

Người đó đáp xuống trước cửa căn phòng hạng nhất, dưới chân không một tiếng động, thể hiện khinh công vô cùng cao cường.

Người này cao bảy thước, nhưng gầy như một cây sậy.

Đường như chỉ cần gió thổi, hắn sẽ ngã.

Người đến chính là đường chủ Kim Cang Đường - phân đường Biện Lương của Vạn Kim Đường - “Kim Cang thân” Lữ Quang Nhuận.

Mặc dù thân hình hắn gầy yếu, nhưng hắn lại luyện “Thập tam thái bảo hoành luyện”.

Toàn thân hắn luyện công phu đao thương bất nhập, nội lực khó mà tổn thương.

Trong số các đường chủ của Vạn Kim Đường, sức mạnh của hắn xếp vào hàng đầu.

Trương mẹ thấy chỗ dựa đã đến, càng thêm tự tin.

Nàng nhìn Vân Vi Dao phía sau, hỏi: “Vi Dao, vị Nguyệt công tử này muốn chuộc thân cho người”.

“Người có đồng ý đi theo hắn không?”

Khi nói chuyện, giọng điệu của Trương mẹ bình thản, không mang theo chút cảm xúc nào.

Ánh mắt của “Kim Cang thân” Lữ Quang Nhuận cũng rơi vào người Vân Vi Dao.

Công tử áo trắng cũng quay đầu nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh mắt của ba người, Vân Vi Dao cúi đầu, hơi khom người hành lễ.

“Cảm ơn ý tốt của Nguyệt công tử.”

“Vi Dao thân phận thấp kém, không đáng để mười vạn lượng bạc này.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt Trương mẹ nở một nụ cười.

Nàng nhìn công tử áo trắng, cười nói: “Nguyệt công tử, ngài cũng nghe thấy lời của Vi Dao rồi”.

Đôi mắt công tử áo trắng hơi chuyển, hiểu ra mách khoe trong đó.

Nàng đưa ngón tay trắng như tuyết, chỉ nhẹ vào Lữ Quang Nhuận, hỏi Vân Vi Dao: “Người biết hắn là ai không?”

Vân Vi Dao ngẩng đầu, gật đầu: “Vị này là Lữ đường chủ.”

“Hắn là đường chủ Kim Cang Đường, sức mạnh nhị phẩm.”

“Nguyệt công tử, cảm ơn ý tốt của ngài, vi dao chẳng qua chỉ là thân phận thấp hèn, tài sắc tầm thường ...”

Công tử áo trắng vung tay ngắt lời nàng.

Nàng nhìn Lữ Quang Nhuận và Trương mẹ, khẽ ho một tiếng, làm rõ giọng.

Sau đó, nàng dùng âm lượng mà tất cả mọi người trong Túy Xuân Lâu đều có thể nghe thấy để nói: “Bản công tử hôm nay nhất định sẽ đưa nàng đi”.

“Không ai có thể hạn chế tự do của một người.”

“Tự do vô giá!”

Giọng nói của công tử áo trắng vang vọng khắp Túy Xuân Lâu.

Nghe vậy.

Tất cả mọi người trong lầu đều nhìn nàng với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Công tử áo trắng nói xong, quay đầu nhìn Lữ Quang Nhuận.

“Người chỉ là một nhị phẩm, ta ra tay, đó là ức hiếp người.”

“Vân Vi Dao sợ Vạn Kim Đường của ngươi, ta thì không sợ.”

Nói xong, nàng tùy ý cầm lấy chiếc ly rượu trống trên bàn.

“Vút!” một tiếng.

Một bóng đen lóe qua.

Đường chủ Kim Cang Đường Lữ Quang Nhuận còn chưa kịp phản ứng, đã bị hất văng ra ngoài.

Thân thể hắn ngã ra sau, trực tiếp bay từ trên lầu xuống.

Chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, như âm thanh của một vật nặng rơi xuống đất.

Mọi người đều kinh hãi trong lòng, nhìn xuống lầu.

Chỉ thấy thân thể Lữ Quang Nhuận ngã giữa trung tâm đại sảnh tầng một, hắn nằm ngửa trên mặt đất, sắc mặt đỏ bừng.

Trên trán, những mạch máu màu xanh nổi lên, đôi mắt hắn gằn như lòi ra.

Chính giữa ngực hắn lõm vào, chiếc ly rượu cắm chặt vào đó.

“Khẹc khẹc ...”

Môi của Lữ Quang Nhuận chu lên, cổ họng phát ra những âm thanh vô nghĩa.

Thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Chương 540: Tông sư! Tây Môn Nguyệt!

Tĩnh.

Nếu phải nói một câu để miêu tả sự yên lặng của Túy Xuân Lâu lúc này.

Đó chính là tĩnh lặng như chết.

Trương mama mở to mắt, miệng há hốc, kinh hãi nhìn Lữ Quang Nhuận ngã dưới lầu.

Vân Vi Dao cũng chấn động tâm thần, đôi tay ngọc khẽ che đôi môi đỏ, trong đôi mắt ướt át đầy vẻ chấn động.

Những cao thủ võ lâm, thương gia giàu có, quan chức triều đình còn lại đều lộ vẻ kinh ngạc.

Một kích đặc thủ.

Công tử áo trắng khẽ cười.

Nàng rút từ sau eo ra một cây quạt xếp.

“Xoẹt...”

Chiếc quạt xếp màu trắng như tuyết mở ra, trên mặt quạt viết hai chữ “Tây Môn”.

Nàng khẽ quạt hai cái, quay đầu nhìn Vân Vi Dao: “Tự do là vô giá.”

“Hôm nay có ta ở đây, chỉ cần người nói người muốn đi.”

“Chuộc thân, rời đi, sẽ không có ai cản người.”

Giọng nói của công tử áo trắng bình tĩnh như nước.

Như thể lời nàng nói là sự thật.

Vạn Kim Đường, trong mắt nàng chẳng là gì cả.

Vân Vi Dao chấn động tâm thần, đôi mắt ướt át nhìn chăm chăm công tử áo trắng, mãi không thể hoàn hồn.

Vài hơi sau, mọi người mới phản ứng lại.

Vài võ giả cấp thấp trong Túy Xuân Lâu nhìn nhau, thân hình nhanh nhẹn, dưới chân thi triển thân pháp lao ra ngoài.

Họ đã nhìn ra.

Công tử áo trắng này đến để vả mặt Vạn Kim Đường.

“Xoạt xoạt...”

Công tử áo trắng khẽ đung đưa chiếc quạt xếp trong tay, từng luồng gió mát thổi qua.

Nàng nhìn Trương mama đang sợ đến mềm nhũn cả người: “Người đi gọi người quản sự của Vạn Kim Đường đến.”

Công tử áo trắng khẽ đung đưa chiếc quạt xếp trong tay, vẻ mặt thông dong.

Hôm nay nàng đến Túy Xuân Lâu, mục đích chính là Vạn Kim Đường đứng sau Túy Xuân Lâu.

Chuyện của Vân Vi Dao, chỉ có thể nói là tiện tay.

Trương mama hoảng sợ, mặt mũi như đưa đám, liếc nhìn công tử áo trắng.

Lúc này bà mới chú ý, công tử áo trắng trước mặt không có yết hầu.

Công tử cái gì chứ!

Rõ ràng đây là một nữ nhân!

“Nguyệt... Nguyệt công tử, tiểu nữ sẽ đi thông báo ngay...”

Đôi chân của Trương mama run rẩy, suýt nữa không đứng vững.

Bà đã từng thử công phu của Lữ Quang Nhuận.

Rất cứng.

Những chiêu thức tầm thường dùng trên người hấn, hấn không hề có phản ứng gì.

Không ngờ, hôm nay hấn lại bị người ta dùng một cái chén đánh ngã xuống đất, không thể đứng dậy.

Thực lực của “công tử” áo trắng này đáng sợ đến mức nào chứ?

Nhất phẩm?

Hay là cao hơn?

Trương mama run rẩy xuống lầu, chuẩn bị đi tìm những đường chủ khác của Vạn Kim Đường.

Túy Xuân Lâu là địa bàn của Kim Cương Đường.

“Kim Cương Thân” Lữ Quang Nhuận bị đánh gục chỉ bằng một chiêu.

Tiếp theo, chỉ có thể mời đường chủ khác ra tay.

Công tử áo trắng “xoẹt” một tiếng, gập chiếc quạt xếp trong tay lại.

Tay phải cầm quạt, vỗ vào lòng bàn tay trái hai cái.

“Rót rượu.”

Nàng ngồi lại trên ghế, tùy ý nói.

Vân Vi Dao hoàn hồn, cung kính bước lên, cầm bình rượu rót cho công tử áo trắng một ly.

Lúc này, trong Túy Xuân Lâu chết lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều không dám nói chuyện.

Lữ Quang Nhuận trong Vạn Kim Đường, ai ai cũng biết.

Vậy mà lại bị công tử áo trắng này dùng một cái chén đánh ngã.

Thực lực này...

E rằng là nhất phẩm!

Trong đám đông, có vài người dung mạo tầm thường híp mắt lại.

Một người lấy từ trong tay áo ra một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, trốn trong bóng tối, dựa vào ấn tượng để vẽ chân dung của công tử áo trắng.

Trên giang hồ đột nhiên xuất hiện một cao thủ như vậy.

Họ phải báo về lâu.

Khoảng một nén nhang sau.

Sự yên lặng trong Túy Xuân Lâu bị phá vỡ.

“Hahahaha...”

“Không biết là cao nhân phương nào đến Túy Xuân Lâu của ta?”

Một giọng nói sang sảng vang lên từ cửa Túy Xuân Lâu.

Công tử áo trắng trên lầu khẽ liếc nhìn, thấy một trung niên nhân thân hình mập mạp, bụng phệ đi vào dưới lầu.

Trung niên nhân mặc trang phục thương nhân, trên ngón cái tay phải đeo một chiếc nhẫn mã não đỏ.

Người đến chính là một trong mười hai đường chủ của Vạn Kim Đường——đường chủ “Kim Thiềm Đường” Phương Lâm.

“Nhất phẩm?”

“Lên đây nói chuyện.”

Công tử áo trắng ngồi trên ghế, bình thản nói.

Nghe vậy, sắc mặt Phương Lâm không thay đổi.

Hắn hơi chấp tay: “Đắc tội rồi.”

Chỉ thấy thân hình hắn đột nhiên nhảy lên cao hai trượng.

Mũi chân khê điểm, thân hình mập mạp của hắn liền vững vàng rơi xuống trước cửa Thiên Tự Nhất Hiệu.

“Không biết nên xưng hô với các hạ thế nào?”

Phương Lâm vẻ mặt hòa khí hỏi.

Công tử áo trắng liếc Phương Lâm một cái: “Tại hạ họ Kép Tây Môn, tên một chữ Nguyệt.”

“Hóa ra là Tây Môn công tử.”

Đôi mắt của Phương Lâm híp lại thành một đường chỉ, ôm lấy ngón tay thô ngắn, làm một lễ tiết giang hồ.

“Không biết Tây Môn công tử đến Túy Xuân Lâu của ta, vô cớ đánh trọng thương đường chủ Kim Cương Đường của ta, là vì lý do gì?”

“Vì lý do gì?”

“Không vừa mắt các người Vạn Kim Đường có được không?”

“Các người Vạn Kim Đường ép mua ép bán, làm không ít chuyện bẩn thỉu sau lưng.”

“Còn áp bức kỹ nữ thanh lâu, không cho họ chuộc thân về nhà.”

“Bỏn công tử không thể nhìn nổi, muốn quản một chút.”

Công tử áo trắng vẻ mặt bình tĩnh, nâng chén rượu, nhấp một ngụm.

Giọng của nàng không lớn, nhưng chính xác truyền vào tai của tất cả mọi người.

Mọi người lộ vẻ kinh ngạc.

Người này thật sự muốn đôi đầu với Vạn Kim Đường!

Sắc mặt Phương Lâm không thay đổi, khẽ híp mắt: “Tây Môn công tử, Vạn Kim Đường đứng vững trên giang hồ nhiều năm như vậy...”

“Chúng ta là người làm ăn, luôn luôn hòa khí phát tài.”

“Ta hoàn toàn không biết những chuyện bản thiù mà ngài nói.”

“Định có hiểu lầm gì đó.”

“Hiểu lầm?” Công tử áo trắng liếc Phương Lâm một cái.

“Giang hồ nhân tự hữu định số.”

“Ta muốn đưa nàng đi, đây là tiền chuộc thân, người muốn cản ta?”

Công tử áo trắng đặt một đôi ngọc như ý màu xanh biếc lên bàn, thần sắc bình tĩnh.

Phương Lâm cười cười: “Túy Xuân Lâu có quy củ của Túy Xuân Lâu.”

“Vạn Kim Đường có quy củ của Vạn Kim Đường.”

“Nếu công tử nhất quyết như vậy, thì ta chỉ có thể thỉnh giáo cao chiêu của ngài thôi.”

Lời của Phương Lâm vừa dứt.

Chỉ nghe “vút vút vút” ba tiếng.

Ba chiếc chén rượu đột nhiên bay về phía hắn.

Phương Lâm kinh hãi trong lòng.

Hắn đường đường là cao thủ nhất phẩm, vậy mà không nhìn rõ đối phương ra chiều lúc nào.

Chẳng lẽ...

Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Phương Lâm.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, dốc toàn lực để tránh ba chiếc chén rượu.

Phương Lâm vung một chưởng, trên lòng bàn tay thô dày ẩn chứa nội lực mạnh mẽ.

Chưởng phong gào thét.

“Bốp!” Một tiếng giòn tan.

Một chiếc chén rượu bị hấn vỡ nát.

Phương Lâm vừa muốn đánh vào hai chiếc chén rượu còn lại, thì liền cảm thấy cơ thể tê rần, không thể động đậy.

Yếu huyết trên người hắn đã bị hai chiếc chén rượu đánh trúng.

Công tử áo trắng chậm rãi đứng dậy: “Nhất phẩm, ngươi còn kém xa lắm.”

Nàng đi đến bên cạnh Phương Lâm, tùy ý nhắc cổ áo hắn, như vút rác, ném xuống.

“Bịch” một tiếng.

Phương Lâm ngã xuống bên cạnh Lữ Quang Nhuận.

Làm xong những việc này, công tử áo trắng đứng trên lầu, giọng nói rõ ràng: “Bỏn công tử họ kếp Tây Môn, tên một chữ Nguyệt!”

Đôi mắt nàng quét qua đám đông, cố ý dừng lại một chút trên người của ám tử Thiên Cơ Lâu.

Mấy ám tử Thiên Cơ Lâu run lên, suýt nữa thì tè ra quần.

Ba chiêu chế phục nhất phẩm, đây chính là tông sư cao thủ!

Trên mặt những cao thủ võ lâm có mặt tại đó đều thêm một vẻ ngung trọng.

Trên giang hồ lại có thêm một vị tông sư trẻ tuổi!

Trong Túy Xuân Lâu im lặng như tờ.

Công tử áo trắng quay đầu nhìn Vân Vi Dao: “Đi theo ta không?”

Vân Vi Dao sửng sốt một chút, phản ứng lại.

Nàng hít sâu một hơi, cung kính hành lễ: “Vi Dao nguyện đi theo công tử.”

Khóe miệng công tử áo trắng hiện lên một nụ cười.

Ánh mắt nàng quét qua Túy Xuân Lâu.

Nơi ánh mắt nàng đi qua, tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám đối diện với nàng.

Tông sư!

Trên giang hồ lại có thêm một vị tông sư!

Tất cả mọi người có mặt tại đó tim đập thành thịch, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Công tử áo trắng thu hồi ánh mắt, trong mắt lộ ra một vẻ hài lòng.

Hôm nay, mục đích chính mà nàng đến đây.

Chính là giẫm đạp Vạn Kim Đường để tạo dựng danh tiếng!

Chương 541: Cố Nhân Ở Dư Hàng

“Cúc cù cu...”

Tiếng gà gáy vang vọng khắp Biện Lương thành.

Trong Thiên tự nhị hào phòng của Long Môn khách điểm, Hoa Tịch Nguyệt nằm trên chiếc giường mềm mại, tỏa ra hương thơm nhè nhẹ, từ từ mở mắt.

“Công tử, người tỉnh rồi?” Một giọng nói ngọt ngào vang lên bên cạnh.

Hoa Tịch Nguyệt mặc một chiếc áo lót mỏng manh màu trắng, ngồi dậy và ngáp một cái: “Chào buổi sáng.”

Ánh mắt nàng còn mơ màng, dường như vẫn chưa tỉnh hẳn.

Vân Vi Dao đã thay một bộ váy trắng thanh nhã, bưng một chậu nước đồng đến, trong khay đựng sẵn nước ấm bốc hơi nghi ngút.

“Công tử, thiếp xin hầu người rửa mặt.” Vân Vi Dao đứng ngoan ngoãn một bên, nhẹ nhàng nói.

Hoa Tịch Nguyệt hít một hơi sâu, hoàn toàn tỉnh táo. Nàng liếc mắt nhìn, mỉm cười nói: “Người đã biết ta là nữ nhi, sao còn gọi ta là công tử?”

“Công tử dùng thân nam nhi hành tẩu giang hồ, Vi Dao làm tỳ nữ tất nhiên phải gọi là công tử.” Vân Vi Dao đáp.

Nàng có thể trở thành hoa khôi của Túy Xuân lâu, đệ nhất mỹ nhân giang hồ, dựa vào không chỉ là dung mạo và võ công

tam phẩm mèo cào kia, mà còn là trí tuệ. Nàng là một người thông minh, không hề ngu ngốc.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt khẽ cười: “Tốt. Bên cạnh ta đang thiếu một tỳ nữ, sau này người sẽ theo ta.”

Hoa Tịch Nguyệt ngồi bên mép giường, Vân Vi Dao đứng cạnh hầu nàng rửa mặt.

Vân Vi Dao khẽ cười nói: “Công tử đã trả tiền chuộc cho Vi Dao, đưa Vi Dao ra khỏi chốn hỗn độn ấy, tự nhiên Vi Dao sẽ theo bên người công tử.”

Hoa Tịch Nguyệt rửa mặt, sau đó nhận khăn trắng ẩm từ tay Vân Vi Dao, lau mặt.

“Ta vốn muốn dẫm nát Vạn Kim đường để thành danh, người chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Đương nhiên, tự do là vô giá. Không ai có thể áp bức người khác, kiểm soát tự do của người khác.” Hoa Tịch Nguyệt bình thản nói.

Vân Vi Dao đứng một bên, lặng lẽ lắng nghe.

Hoa Tịch Nguyệt dùng khăn lau khô nước trên tay, tùy ý đặt khăn lên mép khay đồng, thản nhiên nói: “Người chuẩn bị đi, chúng ta đến Sơn Đông. Lão trang chủ của Thần Quyền sơn trang tổ chức đại hội võ lâm, rộng rãi mời anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ. Chúng ta sẽ đi góp vui.

“Xong việc ở Sơn Đông, người theo ta đến Dư Hàng. Ta muốn gặp một cố nhân.”

“Dạ.”

Vân Vi Dao khẽ gật đầu.

...

Dư Hàng.

Trần Vũ đẩy cánh cửa gỗ sơn đỏ, sải bước vào trong viện.

Ngoài sân, bên bàn đá, một nữ tử mặc thanh y đang ngồi chơi đùa với rắn độc. Những con rắn có màu sắc sặc sỡ quần quanh cánh tay nàng, lưỡi đỏ không ngừng thè ra thụt vào.

Bốn năm trôi qua, tuổi của Tiền Thất đã lớn hơn một chút, khuôn mặt vốn tinh xảo càng thêm phần quyến rũ.

Nghe tiếng mở cửa, nàng ngẩng đầu lên. Thấy Trần Vũ, nàng đứng dậy cười nói: “Thiếu chủ.”

Trần Vũ cười cười, khom người hành lễ: “Tiền Thất tỷ.”

“Công tử có hạ lệnh gì sao?” Tiền Thất cất con rắn độc ngũ sắc trong tay, vẻ mặt nghiêm túc hơn.

Trần Vũ lấy từ trong ngực ra một bức thư do Trần Dạ viết, đưa cho Tiền Thất.

Tiền Thất nhận lấy bức thư, nhanh nhẹn mở ra, mắt đọc nhanh như gió.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn Trần Vũ: “Trong đường có mặt nạ da người. Đây là mặt nạ thượng phẩm, đeo lên mặt hoàn toàn tự nhiên, những cao thủ nhất phẩm bình thường cũng không nhìn ra. Ta sẽ đi lấy cho ngươi.”

Trần Vũ gật đầu: “Đa tạ Tiền Thất tỷ.”

“Không có gì.”

Tiền Thất cười quyến rũ, xoay người vào trong phòng.

Không lâu sau, nàng trở ra, trên tay cầm theo vài hộp gỗ đàn hương. Một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ những chiếc hộp.

“Ngươi chọn đi, chọn một chiếc ngươi thích.” Tiền Thất đặt các hộp gỗ lên bàn đá, lần lượt mở ra.

Một loạt những chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve, ngũ quan rõ ràng hiện ra trước mắt Trần Vũ. Những chiếc mặt nạ da người này đều được bảo quản bằng một loại hương liệu đặc

biệt, trông sống động như thật, hoàn toàn không nhìn ra là mặt nạ.

Ánh mắt Trần Vũ lướt qua, hắn cầm lấy một chiếc mặt nạ có dung mạo trẻ tuổi, bình thường.

Hắn đeo lên mặt, cảm giác có một luồng lạnh lẽo truyền đến.

Mặt nạ như nước, nhẹ nhàng ôm sát khuôn mặt hắn.

Tiền Thất khẽ vung tay, không biết lấy từ đâu ra một chiếc gương đồng, đưa cho Trần Vũ.

Trần Vũ soi gương, nhìn thoáng qua hai mắt. Trong gương là hình ảnh của một thiếu niên trầm lặng, với vẻ ngoài bình thường, thuộc kiểu người bị ném vào đám đông sẽ không ai nhận ra.

Trần Vũ đối diện gương, nắn nắn khuôn mặt để đảm bảo mặt nạ sẽ không dễ dàng bị rơi ra. Hắn trầm giọng nói: “Chọn cái này.”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn Tiền Thất: “Tài liệu về thân phận của người này đâu?”

Tiền Thất không nhịn được cười khẽ: “Người yên tâm dùng ở trên giang hồ. Người nghĩ mình là xuất thân gì, thì người chính là xuất thân đó. Tổ chức Ngọc Diệp sẽ hoàn thiện xuất thân cho người.”

Trần Vũ gật đầu, siết chặt nắm tay.

Tiền Thất thu dọn những chiếc mặt nạ khác, hỏi: “Người định đặt tên cho hóa thân này là gì?”

Trần Vũ nhíu mày trầm tư, trong mắt lóe lên một tia sáng. Hắn lẩm bẩm: “Sau này... ta sẽ tên là Diệp Vô Song!”

...

Trần Vũ rời đi.

Tiền Thất lại ngồi bên bàn đá, tay phải chống cằm, ánh mắt có chút u ám.

Bốn năm rồi. Cơ thể nàng ngày càng bị độc rắn ăn mòn. Tiền Thất có một dự cảm, có lẽ nàng không còn sống được bao lâu nữa.

“Ngự Xà Độc Công” vốn đã hao tổn sinh cơ, thọ nguyên. Năm đó khi mới xuất đạo, Tiền Thất đã nhiều lần sử dụng các loại phương pháp liều mạng của Phong Vũ lâu trong các trận chiến. Những phương pháp đó đã gây ra tổn thương rất lớn cho cơ thể.

Tính tới tính lui, có lẽ nàng không còn sống được bao lâu nữa.

Khi người ta sắp chết, họ thường có thể cảm nhận được tình trạng của cơ thể mình.

Khỏe miệng Tiền Thất hơi nhếch lên, có chút bất lực. Dù sắp chết, nàng cũng không oán trời trách người. Là một sát thủ, điểm đến cuối cùng chính là cái chết.

Lúc này, bên ngoài tường viện đột nhiên có một người nhảy vào, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tiền Thất. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hà Ngũ ngậm một chiếc tấm trong miệng, khuôn mặt đỏ bừng, mắt lơ đãng say rượu, đứng dưới tường. Có vẻ như hắn vừa mới đi ăn uống về.

Hà Ngũ tiến đến gần Tiền Thất, thấy tờ giấy trắng trên bàn đá, liền với tay chớp lấy.

“Ồ... Công tử lại hạ lệnh sao?” Hắn vừa đánh ợ vừa đọc thư.

Tiền Thất vẻ mặt ghét bỏ, nín thở phát tay: “Người tránh xa ta ra, một thân toàn mùi rượu.”

Hà Ngũ đọc xong nội dung bức thư, cười lớn: “Mặt nạ da người? Ủ, ta vừa thấy Trần Vũ đến, chuyện này chắc đã xong rồi. Để ta xem... Tìm một sư phụ đầu bếp cho Trần Cửu Ca? Chuyện này dễ thôi!”

Hà Ngũ ngồi phịch xuống chiếc ghế tròn bên bàn đá, cười nói: “Chuyện này giao cho ta nhé.”

Tiền Thất nhú mày, vung tay định đoạt lại tờ giấy.

Hà Ngũ vung cổ tay một cái, muốn trêu đùa Tiền Thất.

“Hiss!”

Một con rắn độc có màu đỏ và xanh xen kẽ đột nhiên lao ra từ ống tay áo của Tiền Thất, cắn về phía Hà Ngũ.

Hà Ngũ sợ hãi vội vàng rút tay lại. Tờ giấy cũng bị Tiền Thất đoạt lại.

“Hê, cần gì phải như vậy? Ý ngươi là gì? Không tin tưởng ta sao?” Hà Ngũ tức giận kêu lên.

Tiền Thất liếc hẩn một cái, cất gọn tờ giấy trắng. Hà Ngũ toàn thân mùi rượu, rõ ràng là vừa mới uống rượu xong, nói chuyện có chút say sưa.

Chương 542: Ta? Ta là đệ tử thân truyền của Trương sư phó ở Tam Nguyên Lâu! (1)

“Oáp...”

Hà Ngũ lại đánh một cái ợ rượu.

“Thật đấy, Tiên Thất, ngươi tin ta đi. Chuyện này để ta làm, chắc chắn sẽ sắp xếp ổn thỏa cho ngươi.”

Mặc dù mặt Hà Ngũ đỏ bừng và toàn thân nồng nặc mùi rượu, nhưng đôi mắt của hắn vẫn trong veo. Là một sát thủ, hắn có thể uống vài chén, nhưng tuyệt đối không để mình rơi vào trạng thái say bí tỉ.

Tiên Thất liếc nhìn Hà Ngũ, trong mắt đầy vẻ không tin tưởng. Hà Ngũ làm việc rất cầu thả. Hắn chỉ giỏi duy nhất một việc — giết người.

“Vậy ngươi nói xem, định làm thế nào?” Tiên Thất hờ hững hỏi.

“Có gì khó đâu, tất nhiên là lấy lễ mà đổi đãi. Thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường chúng ta muốn báai sư học nấu ăn, chuyện này nếu truyền ra ngoài, sẽ gây chấn động từ Dư Hàng đến Biện Lương.”

“Lấy lễ mà đổi đãi” sao? Tiên Thất có chút sững sốt. Đây mà là lời Hà Ngũ có thể nói ra ư?

Dường như hiểu được ý của Tiên Thất, Hà Ngũ thở dài: “Tiên Thất, ngươi không hiểu đâu. Từ nhỏ ta đã có tâm

nguyện đọc sách thánh hiền, bước lên con đường quan lộ rồi. Chỉ tiếc là gia cảnh bần hàn...”

Tiền Thất sững sốt, ngắt lời: “Khoan đã, chẳng phải ngươi mồ côi sao?”

Năm xưa, khi lâu chủ Phong Vũ Lâu nhận nuôi lúa sát thủ đầu tiên, hẳn chỉ chọn những đứa trẻ mồ côi.

Hà Ngũ nhún vai đáp: “Ta không phải.”

“Hôm đó ta ra phố xin ăn, Hà quản sự gọi một đám trẻ đi theo, nói là đi với ông ấy sẽ có cơm ăn. Thế là ta đi theo thôi.”

“O?” Tiền Thất nghe vậy thì ngó người.

Hà Ngũ đỏ mặt, trừng mắt nói: “Có gì sai sao?”

Tiền Thất hơi choáng váng. Nàng vô thức hỏi: “Ngươi chưa bao giờ đi tìm phụ mẫu của mình sao?”

“Tìm không thấy, chắc họ chết lâu rồi... Nhiều năm như vậy qua đi rồi mà.”

Hà Ngũ nhún vai bất lực.

Nghe đến đây, Tiền Thất không khỏi liếc nhìn Hà Ngũ thêm một cái. Trước đây nàng chỉ biết Hà Ngũ cầu thả, không ngờ hẳn lại có quá khứ như vậy.

“Tiền Thất, ta nghe Tần Nhất nói ngươi định làm hết năm nay, sang năm sẽ rửa tay gác kiếm, về quê hưởng tuổi già phải không?” Hà Ngũ ngồi trên cái ghế tròn hỏi.

Ánh mắt Tiền Thất trừng xuống, gật đầu: “Ta đã chán ghét cảnh đao đao kiếm kiếm trên giang hồ rồi. Làm hết năm nay, sang năm ta sẽ về quê.”

Hiện nay nàng không còn sống được bao lâu nữa. Nàng chỉ muốn tìm một nơi nào đó để an hưởng quãng thời gian còn lại.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của Tiền Thất, Hà Ngũ hơi sững sốt. Hắn thu lại vẻ đùa cợt, trên mặt thoáng hiện lên nét cảm khái.

Là sát thủ, vậy quê hương của bọn họ rốt cuộc ở đâu?

“Thôi vậy, lúc đi nhớ báo một tiếng, chúng ta mời người ăn cơm. Cuối cùng rồi cũng có ngày này. Người của Phong Vũ Lôu năm xưa, giờ chỉ còn lại sáu người chúng ta. Có giải tán thì ít nhất cũng phải ăn một bữa chứ?”

Hà Ngũ đứng dậy, vỗ vai Tiền Thất.

“Người nghỉ ngơi ở đây đi, ta sẽ đi một chuyến đến Hàng Châu phủ. Hôm nay trước khi trời tối ta sẽ tới nơi. Ta đã từng thưởng thức món ăn của Tam Nguyên Lôu ở Hàng Châu phủ, có thể nói là tuyệt phẩm nhân gian. Trương sư phó ở Tam Nguyên Lôu cũng xuất thân là võ giả, ta sẽ mời ông ấy đến.”

Tiền Thất định nói gì đó, nhưng Hà Ngũ đã đập vào ngực mình, nói: “Yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta. Ta làm việc, người cứ yên tâm.”

Nói xong, thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt đã phóng ra ngoài tường viện.

Tiền Thất nhìn theo bóng lưng Hà Ngũ biến mất, không khỏi lẩm bẫm một câu: “Chính vì người làm việc mà ta mới không yên tâm...”

...

Hàng Châu phủ, Tiền Đường huyện.

Mặt trời dần lặn về phía tây.

“Đuổi theo!”

“Hắn chạy về hướng đó!”

“Đáng chết, ông tìm hương dừng lại ở đây rồi!”

Một đôi quan sai trong trang phục màu đen nhanh chóng chạy qua, âm thanh bước chân vang vọng trên con phố lát đá xanh. Các người đi đường vội vàng tránh sang hai bên.

Đội quan sai lao vun vút trên mái nhà, nhanh nhẹn băng qua vài con hẻm, rồi hội tụ với một nhóm quan sai khác tại một ngõ cụt.

Dưới đất là một chiếc áo ngoài màu đen.

Khuôn mặt của viên quan cầm đầu, mặc áo có hoa văn chim chóc tinh xảo, tối sầm lại. Hắn là một nhị phẩm, đang dẫn đội truy bắt “Đạo Thân” Cơ Vô Mệnh. Hắn đã truy đuổi từ Giang Tây đến Hàng Châu, bị Cơ Vô Mệnh đánh lạc hướng suốt ba ngày, mà giờ lại để mất dấu!

“Đầu lĩnh, tên Cơ Vô Mệnh này lại có thể ngăn cản được hương thơm, đến cả ong tìm hương cũng không tìm thấy hắn!” Một quan sai cấp tam phẩm lo lắng nói.

“Hắn không chạy được xa đâu, tiếp tục truy đuổi!” Vị quan cầm đầu nghiêng răng ken két nói.

Bốn năm trước, khi “Đế Quân” Đông Hoa, tông sư đệ nhất thiên hạ, cướp pháp trường ở Biện Lương, uy tín của Lục Phiến Môn đã dần suy giảm. Những năm gần đây, hoàng đế sủng tín Đông Xưởng, nhiều quyền hạn của Lục Phiến Môn đã bị Đông Xưởng thay thế.

Chương 543: Ta? Ta là đệ tử thân truyền của Trương sư phó ở Tam Nguyên Lâu! (2)

Cơ Vô Mệnh đánh cắp bảo vật hoàng cung, từ Biện Lương đến Hàng Châu, trên đường gây án vô số, không ít thương nhân giàu có bị hấn trộm đồ. Cơ Vô Mệnh vừa chạy trốn vừa hành nghề, lại tiện tay ném bạc cứu trợ dân nghèo, khiến các quan sai truy đuổi khổ sở vô cùng. Nhưng việc này liên quan đến thể diện của hoàng gia, bọn họ nhất định phải bắt được Cơ Vô Mệnh!

Các quan sai trao đổi nhanh chóng rồi tản ra, tiếp tục truy tìm. Trong hẻm lại chìm vào yên tĩnh.

Cùng lúc đó, tại một căn nhà cách ngõ cụt hai con phố, một thanh niên mặc áo đen, dáng người cao lớn, khuôn mặt bình thường, đang trốn trong nhà vệ sinh của căn nhà.

“Cuối cùng cũng cắt đuôi được bọn họ. Loại hương xa ngàn dặm này quả không hổ là bí truyền của Lục Phiến Môn, dính vào rồi thì không trốn được. May mà ta có cách khắc chế. Tuy nhiên, tránh được nhất thời nhưng không thể tránh được mãi, phải nghĩ cách thoát khỏi bọn họ thôi.”

Thanh niên này lẩm bẩm một mình, dường như không nghĩ thấy mùi hôi thối trong nhà vệ sinh.

Đột nhiên, tai hắn hơi động dậy, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

Thanh niên nhú mày, đảo mắt nhìn quanh rồi nhanh chóng nấp sau cánh cửa.

Không lâu sau, một trung niên to lớn đẩy cửa bước vào.

“Bốp! Bốp!”

Hai tiếng gió vang lên, bóng tay thoáng qua.

Cơ thể của người trung niên cứng đờ, toàn thân tê liệt không cử động được.

“Phù... Đừng lo, ta không làm bị thương đâu, huyết đạo này sẽ tự giải trong một khắc.”

Thanh niên nấp sau cánh cửa bước ra, nhẹ nhàng nói với người trung niên.

Nói xong, hấn vỗ vai người trung niên: “Ta đi đây. Có duyên sẽ gặp lại.”

Khóe miệng của người trung niên bị điểm huyết co rúm lại, trong mắt đầy vẻ ngơ ngác. Cái quái gì thế này! Tên này là ai mà lại vào nhà vệ sinh của người khác để điểm huyết tấn công?

Thanh niên lén lút rời khỏi nhà vệ sinh, cảnh giác nhìn quanh một lần nữa.

“Vút...”

Chân hấn khẽ động, cơ thể linh hoạt như một con mèo, trong nháy mắt đã lao ra hơn mười trượng.

Trong quá trình thi triển khinh công, cơ thể hấn như một đám mây trôi nổi, vừa nhanh vừa nhẹ.

Bàn chân của thanh niên rơi xuống trước cổng chính của căn nhà mà không gây ra tiếng động. Hấn thò tay vào ngực, nhẹ nhàng lắc một cái. Khuôn mặt bình thường của hấn lập tức biến thành một khuôn mặt có phần âm nhu.

Thanh niên ung dung mở toang cánh cổng. Nhưng ngay sau đó, hắn sững sốt, lùi lại vài bước.

Chỉ thấy một người cũng đang mở cửa căn nhà khác.

“Dám hỏi Trương Minh Đường, đại sư phụ cầm muôi của Tam Nguyên Lô, có đang ở nhà không?” Một người đàn ông mặc trang phục màu xanh, trên lưng đeo một vũ khí có cán dài được bọc kín bằng vải, đứng trước cửa hỏi.

Ánh mắt Cơ Vô Mệnh lướt qua người đàn ông trước mặt, hắn hơi nheo mắt lại, cảm thấy người này có chút quen thuộc, như đã gặp ở đâu đó.

Phản ứng của hắn rất nhanh, không để lộ ra sơ hở nào, liền hỏi ngược lại: “Người tìm sư phụ ta làm gì?”

Hà Ngũ đầu tiên cúi chào, sau đó lấy từ trong ngực ra một chiếc lá ngọc tinh xảo.

“Tại hạ đến từ Ngọc Diệp Đường. Thiếu chủ của chúng ta muốn học nghệ, nên đặc biệt đến mời Trương sư phó.”

Ngọc Diệp Đường!

Nghe thấy ba chữ này, tim Cơ Vô Mệnh như muốn nhảy ra ngoài.

Ban đầu cơ thể hắn hơi cứng lại, nhưng khi nghe thấy lời của Hà Ngũ, trong mắt hắn lập tức lóe lên một tia tinh quang.

Cơ hội thoát khỏi Lục Phiến Môn đã đến!

Cơ Vô Mệnh đảo mắt, suy nghĩ nhanh chóng.

Hắn khẽ ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Sư phụ đã không nhận đệ tử nữa rồi.”

“Vậy người...” Hà Ngũ nghi ngờ hỏi.

“Ta? Ha, tại hạ chính là đệ tử thân truyền của sư phó cầm muôi ở Tam Nguyên Lô!”

Chương 544: Người Gọi Ta Là Tiểu Thúc Được Rồi!

Cơ Vô Mệnh đứng trước cửa nhà của Khúc Minh Đường, đại sư phụ cầm muôi của Tam Nguyên lâu.

Hắn khẽ vung tà áo, nét mặt nghiêm trang nhìn về phía Hà Ngũ:

“Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.”

“Ta là Ngô Thư!”

Cơ Vô Mệnh ngẩng cao đầu, sử dụng một “hóa danh”.

“Ngô... Ngô Thư...”

Hà Ngũ nhìn nam tử trước mặt có dung mạo hơi âm nhu, lâm bảm hai tiếng.

Vừa mới đọc hai tiếng, khóe miệng Hà Ngũ đã co rút.

Ngô Thúc?

Bà nội nó, ai đặt cho hắn cái tên như ma quỷ này?

Trong lòng Hà Ngũ có chút ám ức, cảm giác như mình đang bị chiếm lợi.

“Không sai, Ngô Thư là ta, và ta cũng chính là Ngô Thúc.”
Cơ Vô Mệnh cười mỉm nói.

Khóe miệng Hà Ngũ giật giật, hắn ngược nhìn vào trong căn nhà phía sau Cơ Vô Mệnh.

“Khúc Minh Đường sư phụ có ở đó không?”

“Chuyện thu đồ đệ, ta nên đến gặp mặt trực tiếp.”

Nghe vậy, Cơ Vô Mệnh tiến lên một bước, ôm lấy vai Hà Ngũ, tiện tay đóng cửa lại.

“Huynh đệ, sư phụ ta đã nhiều năm không nhận đồ đệ rồi.”

“Người có gặp cũng vô ích.”

“Hồi đầu năm, quán chủ của Bạch Khê võ quán còn muốn mời sư phụ ta đến giúp làm tiệc gia yến, cũng bị sư phụ ta từ chối.”

“Sư phụ ta hiện giờ chỉ muốn yên tĩnh nghiên cứu trừu nghệ, sáng tạo những món ăn mới.”

Cơ Vô Mệnh bịa đặt tron tru, phối hợp với biểu cảm, nói như thật.

Hà Ngũ bị Cơ Vô Mệnh ôm vai, khẽ nhướng mày.

“Tuy nhiên, huynh đệ, để ta nói thật lòng với người.”

“Người cũng đã nói, người đại diện cho Ngọc Diệp đường.”

“Sư phụ ta hiện nay không quan tâm thế sự, danh tiếng trần tục đối với người chỉ là phù vân, nhưng ta thì khác.”

“Ta là đệ tử thân truyền của người, ta đã học được chín mươi chín phần trăm kỹ năng của sư phụ.”

“Hiện tại ta chỉ còn thiếu bước cuối cùng là ngẩng cao đầu ra thiên hạ.”

Cơ Vô Mệnh ôm vai Hà Ngũ, từng bước đi ra ngoài đường.

Hai người trông như rất thân thiết, người không biết thấy được, chắc hẳn tưởng rằng họ là bạn bè lâu năm.

Cơ Vô Mệnh nói lia lịa: “Nói trắng ra, sư phụ ta khi còn trẻ chẳng phải cũng chỉ học ba năm ở Hồng Tân lâu tại Biện Lương sao?”

“Đến Hàng Châu, làm ở Tam Nguyên lâu gần cả đời, mới trở thành người cầm đuôi.”

“Nhưng ta thì khác, năm nay ta mới hai mươi tuổi, đã học được chín mươi chín phần trăm kỹ năng của người.”

“Huynh đệ, người tin ta đi, để thiếu chủ nhà người báỉ ta làm sư phụ, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

Hà Ngũ thoát khỏi cánh tay của Cơ Vô Mệnh, nghi ngờ hỏi: “Người đợi đã.”

“Sao vậy?”

Cơ Vô Mệnh dừng bước, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hà Ngũ.

“Người tên là Ngô Thu, là đệ tử thân truyền của Khúc Minh Đường?”

“Đương nhiên rồi.” Cơ Vô Mệnh đập hai cái vào ngực.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi như chợt hiểu ra.

“Ta biết rồi, huynh đệ, người không tin ta đúng không?”

“Cũng phải, ta có thể hiểu được.”

“Dù sao thì một thiên tài hai mươi tuổi đã thành thạo trù nghệ như ta cũng hiếm gặp trong cả trăm năm, người không tin ta, ta cũng hiểu được.”

Cơ Vô Mệnh thở dài nói: “Để ta chứng minh cho người xem.”

Hà Ngũ nghi hoặc nhìn Cơ Vô Mệnh.

Với trực giác của một sát thủ, hắn cảm thấy tên trẻ tuổi này có vấn đề.

Đột nhiên, Cơ Vô Mệnh tiến lại gần Hà Ngũ, khẽ ngửi một cái bên mép hắn.

“Người làm gì vậy?”

Hà Ngũ nhú mảy, nội lực trong đan điền dâng trào, quát lớn.

Cơ Vô Mệnh chỉ khẽ ngửi một cái, rồi ngả người ra sau, nhắm chặt mắt lại.

Sau hai nhịp thở, hấn mở mắt ra, cười lạnh nói: “Huynh đệ.”

“Trưa nay ngươi đã ăn Tích Sơn trà hương hà, Nhân Lâm ngư thang phạn, Nhân Hòa bát tiên.”

“Còn có một vò nữ nhi hồng ít nhất hai mươi năm tuổi!”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh lại nhắm mắt lại.

Hai nhịp thở sau, đôi mắt hấn bật mở, dứt khoát nói: “Còn có một mùi hải sản và phấn son...”

“Ăn cái gì chắc ta không cần nói thêm nữa đúng không?”

Nghe vậy, thân thể Hà Ngũ run lên.

Hấn kinh hãi nhìn Cơ Vô Mệnh.

Cơ Vô Mệnh khẽ vung tay áo, cười lạnh nói: “Huynh đệ, ta nói có đúng không?”

Hà Ngũ trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Cơ Vô Mệnh.

“Ha ha.” Cơ Vô Mệnh nở nụ cười ngạo nghễ.

“Ta theo sư phụ chăm chỉ luyện tập trù nghệ nhiều năm, mười tuổi cầm dao, mười hai tuổi bung khay, mười ba tuổi nhắm mắt cũng có thể phân biệt được mỹ vị thiên hạ...”

“Những điều này tự nhiên không phải khoe khoang.”

Cơ Vô Mệnh tự nhiên ôm vai Hà Ngũ, vừa đi vừa nói.

Dần dần, hai người rời xa căn nhà của Khúc Minh Đường.

Họ đi dọc theo con đường lát đá xanh không xa.

Hà Ngũ hoàn hồn, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Cơ Vô Mệnh.

“Ta tin rồi.” Hấn cảm khái nói.

Nếu không phải là người đã đắm chìm trong trù nghệ nhiều năm, tuyệt đối không thể chỉ ngửi một hơi mà phân biệt được đôi phương đã ăn những gì.

Huống hồ, Hà Ngũ dùng bữa vào buổi trưa.

Từ Dur Hàng chạy đến Tiền Đường, bụng hấn đã tiêu hóa gần hết.

Vậy mà hấn cũng ngửi ra được!

Bái phục!

Hà Ngũ chỉ có thể nói một tiếng bái phục.

Cơ Vô Mệnh khẽ cười, giả vờ như một kẻ trẻ tuổi thành công, vẻ mặt đầy kiêu ngạo hỏi: “Huynh đệ, Ngọc Diệp đường ta cũng nghe các võ giả nói qua.”

“Ta không biết nhiều về Ngọc Diệp đường, chỉ biết rằng Ngọc Diệp đường có sáu đường chủ thực lực cao cường.”

“Không biết huynh đệ là vị nào?”

Hà Ngũ vẻ mặt bình thản nói: “Ta tên là Hà Ngũ.”

Cơ Vô Mệnh nghe thấy cái tên này, đôi mắt sáng lên, thất thanh hỏi: “Có phải huynh đệ chính là ‘Đoạt Mệnh Tản’ Hà Ngũ nổi tiếng lẫy lừng không?”

Thấy Cơ Vô Mệnh, người vừa rồi còn đầy vẻ ngạo mạn, lại kinh hãi trước tên tuổi của mình.

Trong lòng Hà Ngũ có một cảm giác sáng khoái khó tả.

Hấn giả vờ như một cao nhân nói: “Đều là người trong giang hồ thôi phỏng lên thôi.”

Cơ Vô Mệnh nheo mắt.

Hắn nhìn Hà Ngũ lâu hơn một chút.

Hóa ra là hắn...

Cơ Vô Mệnh ngạc nhiên nói: “Hà huynh, uy danh của ngươi thực sự đã lan truyền rất xa trong giang hồ!”

“Ngươi quá khiêm tốn rồi.”

Hà Ngũ vẫy tay nói: “Chỉ là danh hão thôi, Ngô... Ngô tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi tuổi nhỏ hơn ta, ngươi gọi ta là Ngũ ca được rồi.”

Cơ Vô Mệnh chấp tay nói: “Ngũ ca!”

Nghe tiếng Ngũ ca này, cảm giác ảm ức khi gọi tên Cơ Vô Mệnh lúc nãy của Hà Ngũ giảm đi đôi chút.

“Ngũ ca, thường thì các huynh trưởng, trưởng bối của ta đều gọi ta là Tiểu Thư, A Thư.”

“Ngươi xem thích gọi cái nào, cứ gọi như vậy là được.”

Tiểu Thư, A Thư...

Tiểu Thúc, A Thúc?

Hà Ngũ sững sốt.

Nửa ngày sau, hắn hoàn hồn, hít sâu một hơi nói: “Ta vẫn gọi ngươi là Tiểu Ngô nhé.”

Cơ Vô Mệnh nở nụ cười thật thà: “Cũng được.”

“Đúng rồi, Ngũ ca, khi nào chúng ta lên đường đến Ngọc Diệp đường?”

“Thiếu chủ không phải vừa mới giành được biệt danh ‘Bát Quái Thần Chương’ sao?”

“Sao lại muốn học trù nghệ rồi?”

Cơ Vô Mệnh hỏi với vẻ mặt tò mò.

Hà Ngũ lắc đầu nói: “Ngọc Diệp đường không chỉ có một vị thiếu chủ.”

“Đến nơi ngươi sẽ biết.”

“Đi theo ta, hôm nay lên đường luôn.”

“Ngươi... Thôi, vẫn là cưỡi ngựa cùng ta nhé.”

“Nếu nhanh thì trước sáng ngày mai có thể đến nơi.”

Hà Ngũ liếc nhìn Cơ Vô Mệnh, thấy hắn có vẻ có chút căn cơ về khinh công.

Nhưng dường như không cao lắm.

Cơ Vô Mệnh cười tươi: “Vậy thì không gì tốt hơn rồi.”

Chương 545: Ta Muốn Thử Tay Nghề Của Người

Đêm dần sâu.

Trên quan đạo từ Tiên Đường đến Dư Hàng.

Có hai bóng người cưỡi ngựa, giơ cao đuốc, đang tranh thủ đi đường ban đêm.

“Ngũ ca, người không biết đâu, học nấu ăn không dễ như học võ.”

“Năm xưa ta học kỹ năng dao, phải cắt cà rốt sao cho ánh trắng xuyên qua được mới đạt.”

“Còn lửa nóng thế nào thì khỏi phải nói...”

Cơ Vô Mệnh nói chuyện rôm rả, lúc thì kể vài chuyện vui trong huyện, lúc lại nói vài mẹo nấu ăn.

Hà Ngũ cưỡi song song với hắn, nghe Cơ Vô Mệnh nói suốt đường đi.

Những chuyện kể đều không lặp lại.

Nhân tài, thật sự là nhân tài.

Trong lòng Hà Ngũ không khỏi cảm thán một câu.

“Còn có một mẹo nhỏ để khử mùi phấn son, đây là sư phụ ta dạy...”

Cơ Vô Mệnh ngồi thẳng trên ngựa, lại nói thêm một mẹo nhỏ.

Ngay lúc này.

Hà Ngũ quay đầu nhìn về phía sau.

“Hử?”

“Ngũ ca, có chuyện gì vậy?”

Cơ Vô Mệnh giả vờ ngạc nhiên hỏi.

Hà Ngũ quay đầu nhìn vào bóng tối phía sau, hơi nheo mắt lại.

“Không có gì, người tiếp tục đi, lát nữa ta đến tìm.”

“Ta đi rồi về ngay.”

Hà Ngũ xoay đầu ngựa, một tay cầm đuốc lao về hướng cũ.

“Đùng đùng đùng...”

Hà Ngũ cúi người, cho con ngựa dưới thân tăng tốc.

Quan đạo vang lên tiếng móng ngựa dồn dập.

Sau khi lao ra mấy chục trượng.

Hà Ngũ ném ngọn đuốc trong tay xuống đất.

Trong bóng đêm, lơ mơ thấy một bóng người tung lên từ lưng ngựa.

Vài lần nhún nhảy, đã biến mất hoàn toàn.

Cơ Vô Mệnh nhìn Hà Ngũ dần xa, nét mặt cảm thán.

Hắn thấp giọng lầm bầm: “Lục Phiến Môn hành động thật chậm.”

“Hy vọng tên Hà Ngũ này xử lý được bọn họ.”

“Lão tử chẳng phải chỉ trộm một cái khăn quần ngực thôi sao?”

“Có cần phái người Lục Phiến Môn đuổi theo lão tử hơn một tháng trời không?”

“Hay là tên thái giám nào đó đã đổ lỗi món bảo vật nào trong hoàng cung bị mất lên đầu ta?”

Cơ Vô Mệnh lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Làm trộm cắp chỉ có mỗi điều này là không hay.

Nhiều khi, thứ bọn họ trộm được căn bản không nghiêm trọng như bên ngoài đồn đại.

Bọn họ vất vả cực nhọc trộm được món đồ trị giá trăm lượng.

Chẳng cần nửa ngày.

Đã bị đồn thành trộm được món đồ trị giá vạn lượng.

Thực tế là quan viên nào đó đã đổ lỗi lên đầu bọn họ.

Ví như lần này, hắn chẳng qua chỉ đến hoàng cung Biện Lương dạo một vòng.

Thuận tay lấy một cái khăn quần ngực của cung nữ.

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã bị Lục Phiến Môn coi là tội phạm trộm bảo vật trọng yếu của đại nội.

“Thế gian này, thật là chẳng ra gì...” Cơ Vô Mệnh cảm thán một câu.

Hắn kéo dây cương, nhìn vào đêm tối mịt mù, có chút do dự.

Cơ Vô Mệnh đang nghĩ, có nên nhân lúc này thoát khỏi Hà Ngũ hay không.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Cơ Vô Mệnh giảm tốc độ chạy của ngựa.

Đắc tội Lục Phiến Môn hắn còn chạy được.

Nếu đắc tội Ngọc Diệp Đường...

Cơ Vô Mệnh cảm thấy mình không thể chạy thoát khỏi phạm vi thế lực của Ngọc Diệp Đường.

Chẳng bao lâu sau sẽ bị bắt.

“Thật là vừa ra khỏi hang sói, lại vào miệng cọp.”

Cơ Vô Mệnh cảm thán một câu, từ từ đi tiếp, chờ Hà Ngũ quay lại.

Khoảng một khắc sau.

Chỉ nghe phía sau vang lên tiếng móng ngựa.

Sắc mặt Cơ Vô Mệnh không đổi, tai hơi động.

Cách mấy chục trượng, hắn đã nghe ra là Hà Ngũ quay lại.

Cơ Vô Mệnh tính toán khoảng cách giữa Hà Ngũ và mình.

Khi Hà Ngũ đến cách hắn khoảng ba trượng, Cơ Vô Mệnh mới làm ra vẻ mặt kinh ngạc quay đầu lại.

Hắn giơ cao ngọn đuốc trong tay, hỏi lớn gan: “Ngũ ca?”

“Là ta.”

Tiếng Hà Ngũ truyền đến.

Cơ Vô Mệnh thở phào nhẹ nhõm, xoay đầu ngựa đón chào.

Vừa đến gần, Cơ Vô Mệnh lợi dụng ánh sáng của ngọn đuốc, nhìn rõ dung mạo của Hà Ngũ.

Chỉ thấy Hà Ngũ vẫn mặc một bộ tiền y màu xanh, nhưng quần áo có hơi lộn xộn.

Đồng thời.

Một mùi máu nhạt nhạt bay ra từ người Hà Ngũ.

“Ngũ ca, có chuyện gì vậy?” Cơ Vô Mệnh tò mò hỏi.

Hà Ngũ cười ngựa đến bên Cơ Vô Mệnh, lấy từ sau lưng ra một thanh gươm chưa được đốt.

Mượn ngọn đuốc của Cơ Vô Mệnh để châm lửa.

Ánh lửa bùng sáng.

Hà Ngũ liếc nhìn Cơ Vô Mệnh: “Vừa rồi có người ở phía sau theo dõi chúng ta.”

Nghe vậy, Cơ Vô Mệnh làm ra vẻ mặt kinh ngạc: “Theo dõi chúng ta?”

Hà Ngũ gật đầu: “Ta tưởng là tên nào gan to bằng trời, muốn theo dõi ta để tìm đến trụ sở của Ngọc Diệp Đường.”

“Ta vừa qua đó thì phát hiện không phải.”

“Bọn họ là ai?” Cơ Vô Mệnh hỏi.

“Trời quá tối, không nhìn rõ.”

“Nhưng từ cảm giác giao đấu mà xét, là người của Lục Phiến Môn.”

Hà Ngũ bình tĩnh nói.

“Á? Người của Lục Phiến Môn?” Cơ Vô Mệnh làm ra vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Ngũ ca, người có ân oán với người Lục Phiến Môn sao?”

Nói rồi, hắn hít hà hai cái, hơi căng thẳng nói: “Ngũ ca, ta ngửi thấy mùi máu.”

“Người giết bọn họ rồi?”

“Không, ta chỉ làm bọn họ bị thương.” Hà Ngũ nhàn nhạt nói: “Ngọc Diệp Đường tuy là thế lực đỉnh cấp của Đại Võ.”

“Nhưng công tử nhà ta có lệnh, đối với Lục Phiến Môn và Đông Xưởng, không được chủ động gây hấn.”

“Đó gọi là tương hỗ nể mặt.”

Cơ Vô Mệnh gật gù như có điều suy nghĩ.

Hà Ngũ giơ một tay cầm đuốc, đột nhiên di chuyển đến gần Cơ Vô Mệnh.

Cơ Vô Mệnh giật mình nhảy dựng.

Ánh lửa nóng bức chiếu vào mặt hắn, tóc bị lửa thiêu phát ra mùi cháy khét nhẹ nhàng.

Hà Ngũ neho mắt nói: “Ngô huynh đệ, người của Lục Phiến Môn sẽ không vô duyên vô cớ đuổi theo người khác.”

“Người có biết nguyên nhân không?”

Nghe vậy, tim Cơ Vô Mệnh đập mạnh một cái.

Hắn bình tĩnh nói: “Á?”

“Ta không biết...” Cơ Vô Mệnh làm ra vẻ mặt mơ hồ nói.

Hà Ngũ liếc hắn một cái, đột nhiên một luồng sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ người Hà Ngũ.

Cảm nhận được luồng sát khí lạnh lẽo này, Cơ Vô Mệnh không khỏi rung mình một cái.

Dưới mặt nạ da người, sắc mặt thật của hắn tái nhợt.

Lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Ngay lúc này, Cơ Vô Mệnh có chút hối hận.

Hắn cũng từng nghe nói.

Sáu đường chủ của Ngọc Diệp Đường trước đây đều là tàn dư của Phong Vũ Lâu.

Tất cả đều là thích khách đỉnh cấp hàng đầu.

Giết người không chớp mắt.

Trên tay nợ máu chồng chất.

Hắn chẳng qua chỉ là một tên trộm hạng hai.

Ngoài khinh công khá tốt, những công phu khác đều dở tệ.

Nếu đánh nhau, hấn có thật sự chạy thoát được không?

Ngay lúc này, tim Cơ Vô Mệnh như muốn nhảy lên đến cổ họng.

“Đúng rồi, vừa rồi tên bỏ đầu của Lục Phiến Môn đó còn nhắc đến Đạo Thần Cơ Vô Mệnh.”

Hà Ngũ thu hồi ngọn đuốc, sát khí lạnh lẽo trên người cũng biến mất theo.

“Ngô huynh đệ, ngươi đã từng nghe nói về người này chưa?” Hấn nhẹ nhàng hỏi.

Cơ Vô Mệnh cố gắng bình tĩnh, gật đầu nói: “Biết chứ.”

“Nghe nói người này khinh công cực giỏi, hơn nữa còn có tâm địa hiệp nghĩa, ra vào nhà của quan lại quyền quý, hào môn phú thương.”

“Phần lớn tài vật trộm được đều cứu trợ cho dân chúng.”

“Hình như một tháng trước hấn đã trộm bảo vật gì đó của đại nội, vẫn đang bị Lục Phiến Môn truy bắt.”

“Ngũ ca, chẳng lẽ tên bỏ đầu của Lục Phiến Môn đó đang đuổi theo Cơ Vô Mệnh?”

Cơ Vô Mệnh giả vờ nghi hoặc hỏi.

Hà Ngũ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Không nói chuyện này nữa, Ngô huynh đệ, phía trước quan đạo có một quán trọ.”

“Ngươi không phải là đệ tử thân truyền của Khúc Minh Đường, thiên tài hai mươi tuổi đã nắm vững toàn bộ kỹ nghệ của ông ấy sao?”

“Công tử nhà ta lần này phái ta đi tìm sư phụ cho thiếu chủ, chuyện này không được qua loa.”

“Ta muốn thử tay nghề của Ngô huynh đệ.”

Nghe vậy, dưới mặt nạ da người, nét mặt thật của Cơ Vô Mệnh cứng đờ.

Chương 546: Lý Ngư Bôi Điện

Trên quan đạo từ Tiên Đường đến Dư Hàng.

Bên trong một khách điểm có tên là “Tụ Duyên”.

Cửa lớn của khách điểm đóng chặt. Trong đại sảnh, một nam nhân trẻ tuổi mặc trang phục xanh, để vũ khí cán dài bên cạnh đang ngồi.

Trên chiếc bàn gỗ lồi lõm, loang lổ thấp một ngọn đèn dầu.

Đèn dầu lờ mờ, ánh đèn lay động, tỏa ra một vùng sáng nhẹ nhàng.

Hà Ngũ lặng lẽ ngồi ở mép bàn trong đại sảnh.

Nửa canh giờ trước, hấn và Ngô Thư đã gõ cửa khách điểm. Trả một ít tiền trọ, Ngô Thư vào bếp.

Không lâu trước đó, từ căn bếp vang lên mùi thơm ngào ngạt của thịt chiên.

Hà Ngũ hiện đang chờ món ăn do Ngô Thư nấu.

Bỗng một cơn gió nhẹ nổi lên, thổi rung ngọn đèn trên bàn.

Chiếc rèm ngăn giữa đại sảnh và nhà bếp bất ngờ bị nhấc lên.

Một người có thân hình thon dài, bước chân nhẹ nhàng vô âm – Cơ Vô Mệnh bước ra.

Hấn cầm trong tay một chiếc khay lớn.

“Đợi lâu rồi.” Cơ Vô Mệnh đi đến trước mặt Hà Ngũ, đặt khay xuống.

Hà Ngũ mượn ánh đèn dầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong khay là một con cá chép đã khứa sẵn, chiên vàng ruộm, trên cá phủ một lớp mì trắng như tuyết.

Mùi thơm nồng nàn toả ra từ con cá, màu vàng óng ánh, khiến người ta ngửi thôi cũng đã thèm.

“Nguyên liệu trong khách điểm không nhiều, ta tình cờ thấy có một con cá chép vừa bắt được hôm nay, bèn dùng luôn.” Cơ Vô Mệnh ngồi bên cạnh Hà Ngũ.

Ánh đèn dầu lơ mờ chiếu lên mặt hấn, làm hiện lên vài bóng tối trên gương mặt có phần âm nhu của hấn.

Hà Ngũ nhìn đĩa thức ăn lạ lắm trước mắt, khẽ ngửi một chút.

Hà Ngũ không nói gì, vẻ mặt không thay đổi, thẳng thừng từ trong ngực móc ra một lọ sứ nhỏ, đổ ra một viên giải độc hoàn và ném vào miệng.

Thấy Hà Ngũ cẩn thận như vậy, Cơ Vô Mệnh không khỏi lắc đầu.

Ăn xong giải độc hoàn, Hà Ngũ cầm đũa lên, gấp một miếng cá.

Vừa cho cá vào miệng, lông mày Hà Ngũ đã hơi nhíu lại.

Cá chép trong đĩa được chế biến cầu kỳ, lớp vỏ giòn tan, thịt bên trong mềm mại, vị chua ngọt vừa miệng.

Hà Ngũ ném một miếng cá, rồi lại gấp sợi mì bạc mỏng như sợi tóc đặt vào miệng.

“Ngũ ca, phải ăn cùng nhau mới ngon.”

Cơ Vô Mệnh ngồi bên cạnh cười nhắc nhở.

Hà Ngũ không nói gì, gấp cá và mì, cùng cho vào miệng.

Nhai vài cái.

“Ngon...”

Hà Ngũ nhắm hờ mắt, nuốt xuống.

Hắn nhìn Cơ Vô Mệnh, kinh ngạc hỏi: “Ngươi... Thật sự biết nấu ăn?”

Cơ Vô Mệnh cười: “Ngũ ca đùa rồi. Ta là thân truyền đệ tử của Khúc Minh Đường, đương nhiên biết nấu ăn.”

Hà Ngũ không nói gì.

Hắn đặt đĩa xuống, cởi bỏ tấm vải bọc vũ khí có cán dài bên cạnh ra.

Một chiếc ô sắt dài hai thước hiện ra dưới ánh đèn dầu lơ lờ.

Hà Ngũ nhặt chiếc ô sắt lên, cổ tay khẽ rung, chiếc ô liền mở ra.

Lá chắn ô bằng sắt lạnh lẽo, tỏa ra ánh sáng lạnh, lóe lên dưới ánh đèn.

Một luồng hàn ý buốt giá truyền ra từ chiếc ô sắt.

Cơ Vô Mệnh nhìn chiếc ô sắt trong tay Hà Ngũ, trong đầu hiện lên thông tin tương ứng.

“Đoạt Mệnh Tán.”

“Hàng thứ mười ba trong bảng kỳ môn binh khí của Thiên Cơ Lôu.”

“Chủ nhân là Hà Ngũ của Ngọc Diệp Đường, lưỡi ô được chế tạo từ cương thép pha với cát mềm Điểm Tinh, khi quay với tốc độ cao có thể chống ám khí.”

“Trong cận chiến, lưỡi ô nhanh như chớp, khó lòng phòng đỡ.”

“Hà Ngũ khi còn là sát thủ kim bài của Phong Vũ Lâu, từng dùng một chiếc ô sắt lấy một địch hai, giết chết một nhị phẩm, trọng thương một nhị phẩm khác.”

“Thực lực thuộc hàng đầu trong số các nhị phẩm.”

Trong đại sảnh khách điểm tối đen và yên tĩnh.

Đèn dầu lơ mờ, ánh đèn như hạt đậu, chậm chậm nhảy múa.

Hà Ngũ cầm ô sắt bằng một tay.

Cơ Vô Mệnh ngồi bên cạnh, vẻ mặt không cảm xúc.

Một luồng sát khí lạnh lẽo như thủy triều chậm rãi lan tỏa từ người Hà Ngũ.

Hà Ngũ bình thường hay cười đùa, lười biếng trốn việc, nhưng khi hấn nghiêm túc, ở trên giang hồ, hấn là một trong những sát thủ nhị phẩm hàng đầu!

Trong cùng cấp bậc, người có thể đỡ được mười chiêu của hấn, không quá hai bàn tay.

Cơ Vô Mệnh liếc nhẹ chiếc ô Đoạt Mệnh trong tay Hà Ngũ.

Mượn ánh đèn vàng vọt, hấn thấy trên lưỡi ô lạnh lẽo có lẫn một ít vết máu mờ mờ.

Thở dài...

Vẫn bị phát hiện rồi sao?

Quả nhiên, người có thể trở thành sát thủ nhị phẩm, đều không phải kẻ ngốc.

Cơ Vô Mệnh trầm than trong lòng.

Hấn kéo đĩa thức ăn trên bàn lại, rút một đôi đũa từ trong ống, gắp một miếng cá vàng ruộm, đặt lên sợi mì bạc mỏng

như tóc, cùng cho vào miệng, từ từ thưởng thức.

Cơ Vô Mệnh vừa ăn, vừa cúi đầu, khẽ nói: “Ngũ ca, người có biết không? Giữa đồ ăn và thực khách cũng có duyên phận. Thực khách đến chỉ mong được no bụng. Nhưng đôi khi, bấp hết nguyên liệu, khách lại không muốn đi. Đành phải đổi món khác. Đợi món ăn dọn lên, thực khách ăn no, hài lòng rồi đi, thứ mà ban đầu hẳn muốn ăn là gì cũng không còn quan trọng nữa, vì hẳn đã no rồi.”

Hà Ngũ đột nhiên liếc nhìn Cơ Vô Mệnh.

“Món này tên là gì?”

“Lý Ngư Bôi Diện.”

Cơ Vô Mệnh ăn rất nhanh, thoáng cái đã ăn gần hết con cá: “Món này thiên hạ chỉ có một. Ngũ ca sau này muốn ăn lại, chỉ có thể đến ngự thiện phòng trong hoàng cung hoặc trong vương phủ thôi.”

Hà Ngũ hít sâu một hơi: “Rốt cuộc người là ai?”

Cơ Vô Mệnh cười đáp: “Ta là Ngô Thư, Ngô Thư chính là ta. Ta là thân truyền đệ tử của trù sư Khúc Minh Đường ở Tam Nguyên Lô, Hàng Châu.”

Hà Ngũ bình thản nói: “Người đã trộm thứ gì?”

Cơ Vô Mệnh đặt đĩa xuống, từ trong ngực móc ra một dải vải quần chặt.

Vừa lấy ra, trên đó đã truyền đến một mùi hương nhẹ nhẹ.

Cơ Vô Mệnh đặt miếng vải lên bàn, tiếp tục ăn mì.

“Đây là gì?” Hà Ngũ hỏi.

“Vải băng ngực.”

“Từ đâu ra?”

“Đương nhiên là trong hoàng cung.”

“Người chỉ trộm cái này?”

“Đúng vậy, ta chỉ trộm cái này.”

Hà Ngũ chăm chú nhìn dải vải trên bàn, rơi vào trầm mặc.

“Cũng không thể nói là trộm, ta tiện tay cầm theo, rồi bị Lục Phiến Môn truy đuổi từ Biện Lương đến đây, hơn một tháng trời.”

Cơ Vô Mệnh đặt đĩa xuống, thở dài.

Lý Ngư Bôi Diện trong đĩa đã bị hấn ăn sạch.

Hà Ngũ nhẹ nhàng gật đầu.

Hấn tiếp tục hỏi: “Vừa rồi người có thể đi, vì sao không đi?”

Cơ Vô Mệnh ngồi thẳng dậy, nhìn Hà Ngũ: “Nếu ta đi, ta thực sự có thể thoát khỏi Lục Phiến Môn, nhưng ta không thoát được Ngọc Diệp Đường. Thế lực của Ngọc Diệp Đường trải khắp thiên hạ, ta không chạy thoát. Nếu ta không đi, ta cũng có thể thoát khỏi Lục Phiến Môn.”

Cơ Vô Mệnh bình tĩnh nhìn Hà Ngũ.

Hà Ngũ nghe vậy, liền gật đầu.

“Tuy nhiên... người đã sai một điều.”

“Đúng, ta đã sai một điều.” Cơ Vô Mệnh nghiêm túc gật đầu.

Hà Ngũ nói: “Cho dù người không đi, cũng không thoát được Ngọc Diệp Đường.”

Cơ Vô Mệnh thở dài, có chút suy sụp: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Hà Ngũ cúi xuống, lướt qua đĩa thức ăn đã bị Cơ Vô Mệnh ăn sạch.

“Người thật sự nấu ăn rất giỏi. Người biết nhiều món không?”

Cơ Vô Mệnh cười đáp: “Mỗi ngày một món, ta có thể nấu ba đến năm năm không trùng lặp.”

Chương 547: Hệ Thống Ràng Buộc! Từ Mục Mới!

Gió đêm thoảng qua.

Ngọn đèn dầu trên bàn lay động nhẹ, ánh lửa chập chờn.

“Thật ra, ta rất ngưỡng mộ ngươi. Ngươi là một người thú vị.” Hà Ngũ nhìn Cơ Vô Mệnh, nói: “Hơn nữa, ta biết, ngươi cũng là một kẻ thông minh.”

Cơ Vô Mệnh thở dài: “Nếu một người bị người khác nhận ra rằng, hắn là một kẻ thông minh.”

“Vậy thì hắn chắc chắn không phải là một kẻ thông minh.”

“Một kẻ thông minh mà lần quần chôn giang hồ nhiều năm, thì mỗi khoảng thời gian nhất định, nên biệt tích một đoạn thời gian mới tốt.”

Hà Ngũ hiểu rõ ý của Cơ Vô Mệnh.

“Vào Ngọc Diệp Đường rồi là phải làm việc cho công tử.”

“Quy củ trong Ngọc Diệp Đường không nhiều, chỉ cần làm được một chữ trung là đủ.”

“Nếu sau này có chuyện xảy ra, ta sẽ tự tay giết ngươi.”

Cơ Vô Mệnh xò tay: “Ta là một kẻ thông minh, ta còn trẻ, không muốn chết.”

“Hơn nữa...”

“Ta không có lựa chọn.”

Cơ Vô Mệnh ngồi trên băng ghế dài, cơ thể hơi cứng lại.

Từ khi Hà Ngũ vừa mở miệng, luồng sát khí lạnh lẽo đã bao trùm lên hắn.

Không ngừng nghỉ.

Cơ Vô Mệnh tin rằng, nếu hắn có dị động, Hà Ngũ sẽ dùng chiếc ô sắt trong tay giết chết hắn chỉ trong chưa đầy một hơi thở.

“Roạt” một tiếng.

Hà Ngũ thu chiếc ô đoạt mệnh trong tay lại, lưỡi ô sắc lạnh gom lại với nhau, trông chẳng khác gì một chiếc ô bình thường.

Hắn nhật nhẽo nói: “Người quả thực có tạo nghệ khinh công không tòi, ngay cả ta cũng bị lừa.”

“Ta cứ tưởng khinh công của người chỉ ở trình độ tứ phẩm.”

“Đã vậy, người sở trường khinh công, thì theo ta dùng nội lực lên đường.”

“Sáng mai theo ta đi gặp công tử.”

“Ta sẽ trình bày rõ ràng về lai lịch của người cho công tử, không giấu diếm một chút nào.”

“Người sống hay chết, đều phải xem tạo hóa của người.”

Nghe đến đây, Cơ Vô Mệnh cười khỏ một tiếng.

Hắn thực sự thoát khỏi Lục Phiến Môn.

Nhưng cũng rơi vào một rắc rối lớn hơn...

Bây giờ, hắn có chút hối hận.

Cơ Vô Mệnh thực sự không phải là một kẻ thông minh.

Nhưng hắn lại tưởng rằng mình rất thông minh.

...

Ngày hôm sau.

Dư Hàng, Dục Anh Đường.

Mặt trời mới mọc, trong không khí còn vương vấn một lớp sương mỏng.

Tiếng gà gáy vừa ngừng không lâu.

Trong viện Dục Anh Đường.

Một chiếc khăn bông ấm áp, tỏa ra hơi nóng đắp trên mặt một hài tử bốn tuổi.

Chiếc khăn nhẹ nhàng lau đôi má mềm mại của hài tử, lau đi những giọt nước trên mặt.

Lau mặt xong, hài tử bốn tuổi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt ngây thơ tràn đầy ý cười.

Hài tử lạnh lạnh nói với thiếu nữ đang lau mặt cho mình: “Cảm ơn Tiểu Linh tử!”

“Tiểu Linh tử tử, tử tốt thật, tử là người tử tử tốt nhất trên đời!” Tiểu hài tử chân thành khen ngợi.

Trần Linh vóc dáng nhỏ nhắn, dung mạo xinh xắn, bỏ khăn bông trắng vào chậu đồng, mím môi cười nhẹ, không nói gì.

Nàng đưa tay xoa đầu tiểu hài tử, bụng chậu đồng rời đi.

Trần Diệp từ trong phòng bước ra thấy cảnh này, bên tai vang lên một âm thanh cơ học lạnh lùng.

“Đing!”

Đó là âm thanh hệ thống quen thuộc.

Quen thuộc đến nỗi, Trần Diệp suýt nữa quên mất sự tồn tại của hệ thống.

“Đing!”

“Trần Linh hoàn thành nhiệm vụ nghề nghiệp độc quyền: Nha hoàn (100/100)”

“Chúc mừng nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích lũy, 200 lượng bạc, vật phẩm tâm nguyện của Trần Linh”

“Điểm tích lũy còn lại:”

Thấy thông báo của hệ thống hiện ra, Trần Diệp hơi nheo mắt.

Nhiệm vụ độc quyền của Trần Linh là bằng cách lao động, làm việc, nhận được 100 lần lời khen chân thành từ người khác.

Bốn năm...

Tiến độ nhiệm vụ cũng không phải là chậm.

Trần Diệp nhận phần thưởng nhiệm vụ.

Khi hệ thống gửi vật phẩm tâm nguyện của Trần Linh, Trần Diệp sửng sốt một chút.

Tưởng mình nhìn nhầm.

Sắc mặt Trần Diệp lập tức trở nên kỳ lạ.

Hắn lầm bầm: “Đã vậy lại là thứ này...”

Trần Diệp không nhìn được ngược mắt nhìn Trần Linh đang bung chậu đồng đi đổ nước rửa mặt.

Hắn không triệu hồi vật phẩm tâm nguyện ra, mà đặt nó trong không gian tạm thời của hệ thống.

“Đing!”

“Chúc mừng ký chủ, bồi dưỡng được hai tiểu viện trưởng mồ côi có phẩm chất cao, tinh thông nhiệm vụ, có thể tự lực cánh sinh”

“Nhận được phần thưởng: Mở khóa hai suất ràng buộc tiểu viện trưởng!”

“Sau khi ràng buộc, sẽ tự động phát hành nhiệm vụ bồi dưỡng”

Trước mắt Trần Diệp, giao diện ảo màu xanh lam lại hiện lên một thông tin.

“Xem bảng điều khiển.”

Trần Diệp trầm nghĩ.

Một thông tin bảng điều khiển bật lên.

“Hệ thống bồi dưỡng tiểu viện trưởng mô côi 3.0”

“Ký chủ: Trần Diệp”

“Tuổi: 26”

“Điểm tích lũy:”

“Danh hiệu viện trưởng sở hữu: Kim Cương Bất Hoại, Súc Địa Thành Thốn, Khí Thể Nguyên Lưu, An Tiệm, Võ Học Tông Sư, Bách Bình Chi Chủ, Tử Tức Truyền Kế, Tính Bản Thiện”

“Tiểu viện trưởng đã ràng buộc (8/10): Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng, Trần Doanh, Trần Nghĩa, Trần Vũ, Trần Linh”

“Công trình đặc thù đã sở hữu: Thư ốc, Quan Tinh Thất, Luyện Võ Trường, Giáo Thất”

Nhìn bảng điều khiển của hệ thống, bất tri bất giác, Trần Diệp đã có tám danh hiệu viện trưởng.

Hiệu quả bao trùm các lĩnh vực khác nhau.

Ánh mắt hắn dừng lại ở suất ràng buộc.

Không cần suy nghĩ nhiều, hấn liền ràng buộc Tiểu Cửu, Tiểu Thập vào hệ thống.

“Đing!”

“Ràng buộc thành công!”

“Nhiệm vụ làm mới: Xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp tương lai của tiểu viện trưởng: (0/2)”

“Phần thưởng nhiệm vụ: 500 điểm tích lũy, cơ hội rút danh hiệu tiểu viện trưởng định hướng *1 (mỗi lần xác định một người có thể nhận được một lần thưởng, tối đa nhận được 2 lần thưởng)”

“Chờ tìm được sự phụ cho Tiểu Cửu, nhiệm vụ sẽ hoàn thành.”

Trần Diệp nhìn nhiệm vụ vừa được làm mới, thầm nói trong lòng.

“Còn 10.000 điểm tích lũy, cũng có thể rút một danh hiệu định hướng cho Tiểu Nghĩa.”

Do bốn năm trước, Tiểu Phúc xác định phương hướng phát triển nghề nghiệp sớm.

Dẫn đến trong bốn năm này, Trần Diệp không còn được tích lũy điểm nữa.

Sau khi nhận hai lần thưởng, số dư điểm tích lũy của hấn vẫn còn một chút.

Trần Diệp nhìn chằm chằm vào số dư điểm tích lũy, trong lòng suy nghĩ.

Trần Nghĩa sắp phải đi Quan Ngoại, tìm được liệu.

Trên đường tuy có ám vệ của Ngọc Diệp Đường bảo vệ, nhưng cũng khó tránh khỏi gặp rắc rối.

Trần Doanh có ba danh hiệu, ba người còn lại phía sau đều có hai danh hiệu.

Theo thứ tự, cũng nên đến lượt Trần Nghĩa rút danh hiệu.

Trần Diệp nghĩ ngợi một lúc, quyết định tiêu 10.000 điểm tích lũy để đổi lấy một lần cơ hội rút danh hiệu định hướng.

“Đing!”

“Hãy chọn tiểu viện trưởng sở hữu danh hiệu: Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng, Trần Doanh...”

“Chọn Trần Nghĩa.”

“Đing!”

“Đã chọn xong, đang rút danh hiệu...”

Một vòng quay ảo màu xanh lam hiện lên trước mặt Trần Diệp, xoay nhanh chóng.

Vài hơi sau.

Kim chỉ của vòng quay dừng lại ở bốn chữ lớn.

“Đing!”

“Chúc mừng ký chủ rút định hướng được danh hiệu tiểu viện trưởng: Bách Độc Bất Xâm”

“Bách Độc Bất Xâm: Thiên hạ vạn độc sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho ngươi”

Thấy danh hiệu này, Trần Diệp nhướng mày.

Nếu kết hợp với hai danh hiệu còn lại của Trần Nghĩa, quả thực không tồi.

Biết đâu lại có hiệu quả kỳ diệu.

“Là được thì có ba phần độc, được độc cũng được tính trong thiên hạ vạn độc.”

“Sau này, ít nhất cũng không cần lo lắng Tiểu Nghĩa ném bách thảo, rồi gặp chuyện.”

Danh hiệu mới rút được này, xem như đã tăng thêm một tầng bảo đảm cho Trần Nghĩa.

Trần Diệp đưa danh hiệu cho Trần Nghĩa, đóng giao diện hệ thống lại.

Các nha hoàn đã nấu xong bữa sáng, hấn nên dùng bữa.

...

Dùng bữa sáng xong, Trần Diệp trở lại sảnh đường, bên bàn là trà đã pha sẵn.

Trong tay hấn có thêm một cuốn sách nhàn rồi.

Bên ngoài sảnh đường vọng vào một tràng tiếng bước chân vững vàng.

Trần Vũ sai bước vào sảnh đường, kính cẩn hành lễ với Trần Diệp, nói: “Cha, hài nhi phải đi rồi.”

Chương 548: Ngự Thiện

Trần Diệp đặt quyển sách xuống, đánh giá Trần Vũ, người có vóc dáng khỏe mạnh và ánh mắt kiên định.

“Đi đi.”

“Đừng quên sơ tâm của ngươi.” Trần Diệp thu hồi ánh mắt, bình thản nói.

“Vâng!”

Trần Vũ cung kính hành lễ.

Có mặt nạ da người và Tử Ngộ Uyên Ước trong tay.

Ám vệ của Ngọc Diệp Đường cũng không đi theo.

Trần Vũ muốn thử sức mạnh thực sự của các hào hiệp thiên hạ.

Trong lòng hẩn, nhiệt huyết sôi trào, bắt đầu mong chờ những trận tỉ thí có thể xảy ra trong tương lai.

Khoảnh khắc này, Trần Vũ như hiểu ra điều gì đó.

Trần Diệp đặt tên cho hẩn là “Vũ”, biết đâu chừng chính là nhìn ra được hẩn có một trái tim hướng về võ đạo.

Trần Vũ siết chặt nắm tay, bái biệt Trần Diệp, bước ra khỏi thính đường.

Hẩn trở về phòng mình, đeo chiếc tay nải đã chuẩn bị sẵn từ đêm qua, sải bước ra sân.

Vừa mới đến ngoài sân.

Trần Vũ đã thấy Trần Linh bung một chậu gỗ từ phía bên kia đi ra, bên trong đặt những bộ quần áo cần giặt.

Hai người nhìn nhau.

Hàng mi của Trần Linh khẽ chớp, ánh mắt rơi vào chiếc tay nải trên lưng Trần Vũ.

Trần Vũ mỉm cười với nàng.

Cả hai không nói gì, chỉ đứng đó, bầu không khí có chút ngưng đọng.

Đúng lúc này.

Đại Minh đeo rìu ở hông, ôm theo lương khô, cũng bước ra từ trong phòng.

Hắn định lên núi để bỏ củi.

Trần Vũ thấy Đại Minh đi ra, vội vàng quay đầu lại cười nói: “Đại Minh ca, đi cùng nhé?”

“Được.” Đại Minh trầm giọng gật đầu.

Trần Linh thu hồi ánh mắt, ôm chậu gỗ cúi đầu rời đi.

Đại Minh và Trần Vũ kết bạn, cùng nhau bước ra khỏi Dục Anh Đường.

Lúc này đang là sáng sớm, lớp sương mỏng trong không khí vẫn chưa tan đi.

Bước vào trong sương, một cảm giác ẩm ướt hơi lạnh truyền đến từ da thịt.

Đại Minh và Trần Vũ đi dọc theo con đường, chẳng mấy chốc đã xuyên qua cửa nam và ra khỏi thành.

Đứng trên quan đạo phía nam thành, Đại Minh quay đầu nhìn Trần Vũ, trầm giọng nói: “Tiểu Vũ, rõ ràng Tiểu Linh có cảm giác với ngươi.”

“Về chuyện này, ta mong ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ.”

“Có suy nghĩ gì thì sớm nói rõ với Tiểu Linh.”

Hiện nay Trần Vũ đã mười bốn tuổi, Trần Linh cũng mười hai tuổi.

Hai năm nữa, cả hai vừa đúng độ tuổi có thể thành thân.

Nghe thấy những lời này, Trần Vũ sững sốt, gương mặt đỏ bừng lên.

Đại Minh với khí thế trầm ổn, đưa bàn tay phải thô dày vỗ nhẹ vào vai Trần Vũ.

“Đi thôi.”

Nói xong, Đại Minh quay người, vung tay rời đi.

Trần Vũ đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng vạm vỡ của Đại Minh dần xa, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười chua chát.

Tiểu Linh có cảm giác với hắn, làm sao hắn không biết chứ.

Chỉ là...

Trần Vũ thở dài một tiếng, điều chỉnh tâm trạng, sải bước đi theo quan đạo.

...

Trong Dục Anh Đường.

Trần Linh ôm chậu gỗ, đi đến trước bể nước, dùng gàu múc một ít nước, để nước ngập quần áo.

Nàng bung chậu lên, ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ, đôi mắt cúi thấp, vẻ mặt ảm đạm.

Trần Vũ hôm qua vừa mới trở về, hôm nay lại đi rồi.

Điều này khiến Trần Linh có chút buồn bực trong lòng.

Từ bao giờ, mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Trần Linh vừa nhẹ nhàng chà xát quần áo, vừa hồi tưởng lại.

Hình như là năm ngoái?

Hay là sớm hơn nữa...

Trần Linh thất thần giặt quần áo, hồn như bay bổng trên mây.

Trước cửa viện.

Tiểu Liên mặc chiếc váy xanh, nhanh chân bước vào Dục Anh Đường, đi thẳng đến thính đường nơi Trần Diệp đang ở.

Đẩy cửa phòng, Tiểu Liên đi đến trước mặt Trần Diệp, đưa ra một bức mật tín.

“Viện trưởng, là mật tín Hà Ngũ vừa gửi đến.”

“Ừ.”

Trần Diệp đặt quyển sách trong tay xuống, nhận lấy bức thư, tiện tay mở ra.

Lấy tờ giấy trắng như tuyết, đọc nội dung chỉ trong vài hơi thở.

Đọc xong, trên mặt Trần Diệp hiện lên vẻ sững sốt.

A?

Hắn bảo Hà Ngũ đi tìm đầu bếp.

Hà Ngũ lại tìm được một tên đại đạo?

Tiểu Liên đứng bên quan sát biểu cảm của Trần Diệp.

Trần Diệp hít sâu một hơi, tiện tay đưa tờ giấy cho Tiểu Liên.

“Hiện tại Hà Ngũ đang ở đâu?”

“Ở trà lâu Đình Thái.” Tiểu Liên nhận lấy tờ giấy, trả lời.

“Được, ta sẽ qua đó xem.” Trần Diệp đứng dậy, thân ảnh lóe lên, biến mất trong thính đường.

Tiểu Liên thì đọc nội dung trong thư.

Vài hơi thở sau, trên mặt Tiểu Liên cũng hiện lên vẻ sùng sốt.

A?

...

Huyện Dư Hàng, trà lâu Đỉnh Thái.

Trong một phòng bao nhỏ gần mặt đường.

Cơ Vô Mệnh và Hà Ngũ ngồi trên ghế, trước mặt hai người đặt hai ly trà.

Trong cốc rót đầy nước trà màu nâu, hương trà thanh mát tỏa ra từ trong cốc.

Vẻ mặt của Cơ Vô Mệnh có chút lo lắng.

Hắn liếc nhìn Hà Ngũ, chỉ thấy Hà Ngũ bình tĩnh, không biểu lộ cảm xúc.

“Hà Ngũ ca, sao ngươi lại tin ta như vậy.”

“Thật sự đưa ta đến gặp tông sư sao?”

Hiện tại trong lòng Cơ Vô Mệnh căng thẳng đến cực điểm.

Hắn chẳng qua chỉ là một tên trộm nhị phẩm, dù có chút tiếng tăm trên giang hồ.

Nhưng bản thân Cơ Vô Mệnh biết rõ, hắn cũng chỉ có khinh công là xuất sắc.

Nếu chỉ tính về đấu võ, e rằng hắn còn không đánh lại nổi tam phẩm.

Vậy mà bây giờ, hắn lại sắp được gặp mặt “Đế Quân” Đông Hoa, thiên hạ đệ nhất tông sư!

Cơ Vô Mệnh buổi tối nằm mơ cũng không dám mơ đến tình huống này.

Hà Ngũ cầm ly trà trên bàn lên, nhấp một ngụm, nói: “Ngoài giết người, ta thích nhất là ăn chơi hưởng lạc.”

“Trước đây mỗi lần làm xong nhiệm vụ, ta đều ăn uống no say một trận, sau đó lại ôm một nữ nhân.”

“Sáng hôm sau tỉnh dậy trên giường, cảm giác sẽ rất thoải mái.”

“Thường xuyên như vậy, ta lại trở nên khá kén chọn trong ăn uống.”

“Món cá chép bồi diện ngưi làm, trước đây ta chưa từng ăn.”

“Nhưng đã nghe lão thực khách ở Biện Lương nói rồi, đây là ngưi thiện.”

Nghe thấy hai từ ngưi thiện, trên mặt Cơ Vô Mệnh hiện lên một nụ cười chua chát.

Hà Ngũ liếc nhẹ Cơ Vô Mệnh: “Món cá chép bồi diện ngưi làm quả thực rất ngon.”

“Ngưi đã có thể làm ngưi thiện, mà làm còn ngon như vậy, chắc chắn lai lịch không tầm thường.”

“Công tử giao cho ta nhiệm vụ tìm một người có trù nghệ cao, dạy cho tiểu chủ của chúng ta.”

“Về mặt trù nghệ, ngưi đã đủ tiêu chuẩn.”

“Khúc Minh Đường dù là đầu bếp chấp chương của Tam Nguyên Lô, nhưng hẳn tuyệt đối không biết làm ngưi thiện.”

Hà Ngũ đặt ly trà xuống, bình tĩnh nói: “Ngưi là một người thông minh, bất kể trước đây ngưi có thân phận gì.”

“Ta tin rằng, ngưi biết nên làm gì và không nên làm gì.”

Nghe thấy những lời này của Hà Ngũ, Cơ Vô Mệnh gãi đầu, cười bất đắc dĩ.

Đúng lúc này.

Trong phòng bao nhỏ đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người tới là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dung mạo phi phàm, thân hình cao ráo.

Cơ Vô Mệnh thấy trong phòng bao đột nhiên xuất hiện một thanh niên, giật nảy mình.

Hà Ngũ thấy thanh niên, vội vàng đứng dậy hành lễ: “Tham kiến công tử.”

Cơ Vô Mệnh chỉ sững sốt trong một khoảnh khắc, sau đó lập tức phản ứng lại.

Thanh niên trước mặt chính là chủ nhân của Ngọc Diệp Đường, một trong những thế lực hàng đầu Đại Võ.

“Đế Quân” Đông Hoa, thiên hạ đệ nhất tông sư!

Nghĩ đến đây, Cơ Vô Mệnh vội vàng học theo dáng vẻ của Hà Ngũ, hành lễ.

“Tham... Tham kiến tông sư...”

Giọng của Cơ Vô Mệnh có chút lắp bắp.

Ánh mắt Trần Diệp quét qua hai người, gật đầu.

“Hà Ngũ, ngươi về trước đi.”

“Vâng!” Hà Ngũ biểu cảm nghiêm nghị, không hỏi tại sao.

Hắn trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ, cơ thể xoay một vòng trên không trung, mũi chân liên tiếp điểm xuống, chỉ trong vài hơi thở đã mất dạng.

Trần Diệp ngồi xuống ghế, ngẩng đầu nhìn Cơ Vô Mệnh, bình tĩnh hỏi: “Nói đi, ngươi có thể làm ngụ thiện, sư thừa của

ngươi là ai?”

Chương 549: Ngô Sư Phụ

Cơ Vô Mệnh hơi do dự, rồi nói ra một cái tên.

Nghe thấy cái tên này, Trần Diệp mắt sáng lên.

“Đúng vậy.”

Trần Diệp lầm bầm: “Vận đạo của Tiểu Cửu thật không tệ...”

Cơ Vô Mệnh đứng phía trước, cúi đầu, trong lòng căng thẳng, không dám nhìn Trần Diệp.

Hôm nay Trần Diệp ra ngoài nhưng không đeo mặt nạ.

Cơ Vô Mệnh đã từng nghe về truyền thuyết của “Đế Quân” thần bí này.

Nghe đồn rằng, mỗi lần hắn xuất hiện, trên mặt đều đeo một chiếc mặt nạ bạc.

Nhưng hôm nay, Đế Quân lại không đeo mặt nạ!

Trong lòng Cơ Vô Mệnh vô cùng sợ hãi, chỉ sợ vì mình nhìn thêm vài lần khuôn mặt thật của Đế Quân mà bị Trần Diệp đánh chết.

Trần Diệp bình thản nói với Cơ Vô Mệnh: “Từ hôm nay, Đạo Thần Cơ Vô Mệnh đã chết.”

“Chỉ còn Tiểu Ngô, đầu bếp của Ngọc Diệp Đường.”

“Ngươi hiểu không?”

Ánh mắt Trần Diệp rơi trên người Cơ Vô Mệnh, mang theo uy nghiêm của một bề trên.

“Hiểu, hiểu!”

Cơ Vô Mệnh gạt đầu lia lịa, vô cùng thật thà.

Trần Diệp liếc nhìn Cơ Vô Mệnh, nghĩ ngợi rồi nói: “Ngoài việc dạy nấu ăn.”

“Người còn cần làm một việc.”

“Việc gì?” Cơ Vô Mệnh ngơ ngác hỏi.

“Việc này, rất đơn giản.”

“Người không cần hoàn thành, chỉ cần cố gắng là được.”

Trần Diệp bình tĩnh nói: “Người thử xem, có thể khơi dậy được ý chí học võ của nhi tử ta hay không.”

“Để nó tiện thể học chút công phu.”

Nghe đến đây, Cơ Vô Mệnh sững sờ tại chỗ.

Cái gì?

Dường Anh Đường.

Trần Diệp mỉm cười bước vào sân.

“Tiểu Cửu đâu?”

“Gọi nó ra đây.”

Trần Diệp giữ Tiểu Thập đang chạy nhảy trong sân lại, để nó đi gọi Trần Cửu Ca.

“Hắn ở thư phòng! Ta đi gọi.” Tiểu Thập hô lên, rồi lao vút vào thư phòng.

Chỉ mấy hơi sau.

Trần Cửu Ca với thân hình mũm mĩm, đôi mắt híp thành một đường chỉ, bị Tiểu Thập kéo ra khỏi thư phòng.

“Cha, người tìm con?”

Trần Cửu Ca đi đến trước mặt Trần Diệp, ngẩng đầu tròn trịa lên, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Tiểu Cửu, cha tìm cho con một sư phụ có tay nghề khá tốt.”

“Con không muốn làm đầu bếp sao?”

“Vị Ngô tiên sinh này, học từ Hoành Tân Lâu ở Biện Lương, tương đối đặc biệt.”

“Con theo cha đi gặp hấn.” Trần Diệp xoa đầu Trần Cửu Ca nói.

Nghe vậy, Trần Cửu Ca tròn tròn mắt.

Đôi mắt híp thành một đường chỉ bỗng chốc mở to.

“Thật...thật sao?” Trần Cửu Ca kích động hỏi.

Hôm qua, Trần Diệp hỏi hấn muốn làm gì.

Trần Cửu Ca đã nói ra suy nghĩ của mình: Muốn làm đầu bếp.

Hấn còn tưởng Trần Diệp sẽ không đồng ý.

Không ngờ, Trần Diệp lại thực sự tìm cho hấn một sư phụ!

Điều này khiến Trần Cửu Ca vô cùng phấn khích.

“Đi thôi, người đang ở Đỉnh Thái Trà Lâu, ta dẫn con đi gặp sư phụ này.”

Trần Diệp vỗ vai Trần Cửu Ca, mỉm cười nói.

“Được! Cảm ơn cha!”

Trần Cửu Ca kích động, nắm chặt nắm đấm.

“Cha...cha!”

“Con có thể đi theo xem náo nhiệt không?” Tiểu Thập nắm góc áo Trần Diệp, ánh mắt mong chờ nhìn Trần Diệp.

“Tiểu Thập ngoan, ở nhà, đợi đến khi con mười tuổi, muốn học nghề gì, cha sẽ tìm sư phụ cho.”

Trần Diệp cười xoa nhẹ đầu Tiểu Thập hai cái.

Tiểu Thập năm nay mới tám tuổi rưỡi.

Trần Diệp vẫn chưa đặt tên cho nó.

Đợi đến Tết năm sau, cũng gần gần có thể đặt đại danh cho nó rồi.

Tiểu Thập ngoan ngoãn gật đầu: “Được!”

Nói xong, Tiểu Thập rất hiểu chuyện tự chạy đi chơi.

Trần Diệp nắm tay Trần Cửu Ca rời khỏi Dưỡng Anh Đường.

Hai người ra khỏi Dưỡng Anh Đường, đi dọc theo con đường lớn một đoạn, rồi rẽ vào Đỉnh Thái Trà Lâu.

Trần Diệp dẫn Trần Cửu Ca trở lại phòng riêng lúc nãy.

Cơ Vô Mệnh mặc một bộ quần áo vải thô, trang phục bình thường, ngồi trên ghế.

Thấy Trần Diệp dẫn theo một tiểu mập mạp bước vào, hấn vội vàng đứng dậy.

Trần Diệp liếc hấn một cái, khoe miệng Cơ Vô Mệnh hơi co rút, lại ngồi xuống.

Trần Diệp sắp xếp cho hấn thân phận là truyền nhân của đầu bếp ở Hoành Tân Lâu, Biện Lương.

Phải thể hiện một chút kiêu cách.

“Tiểu Cửu, chào hỏi đi, đây là đệ tử thân truyền của đầu bếp Hoành Tân Lâu.”

“Ngô Mệnh, Ngô sư phụ.” Trần Diệp kéo Tiểu Cửu nói.

Vừa rời Trần Diệp bảo Cơ Vô Mệnh đổi sang tên khác.

Cơ Vô Mệnh rất ngoan ngoãn đổi tên.

Bây giờ hấn họ Ngô, đơn tên là Mệnh.

Hấn không dám tự xưng là Ngô Thu trước mặt Trần Diệp.

Trần Cửu Ca ngẩng đầu nhìn Cơ Vô Mệnh.

Thấy Ngô sư phụ trước mặt, là một thanh niên có nét mặt hơi âm nhu.

Trần Cửu Ca chớp chớp mắt, trong lòng thoáng qua một tia nghi ngờ.

Ngô sư phụ này có phải quá trẻ hay không?

Trông như chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Mặc dù trong lòng chần chừ, nhưng Trần Cửu Ca vẫn hành lễ rồi kêu một tiếng: “Ngô sư phụ.”

Cơ Vô Mệnh ừ một tiếng, tỏ vẻ kiêu cách.

Sau khi hô lên, Trần Cửu Ca lén lút đánh giá Cơ Vô Mệnh.

Sao cảm giác Ngô sư phụ này, có vẻ không đáng tin cho lắm?

Trong lúc hấn đang đánh giá Cơ Vô Mệnh, Cơ Vô Mệnh cũng đang đánh giá hấn.

Ồ...

Một tiểu mập mập?

Đây chính là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường?

Trong lòng Cơ Vô Mệnh hơi lo lắng, không biết tính cách, sở thích của tiểu mập mập này như thế nào, dẫu dễ có nghe lời không.

Học nấu ăn không giống những nghề khác, gian khổ bỏ ra chẳng ít chút nào.

Hấn đã đi một chặng đường dài, đối với sự vất vả khi học nấu ăn hiểu rất rõ.

“Ngô sư phụ, tiểu cửu giao cho người.”

“Ta còn có việc, sẽ đi trước.”

Trần Diệp giả vờ hành lễ.

Cơ Vô Mệnh sợ hãi vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Trần Diệp liếc hẩn một cái, rồi tự mình ra khỏi phòng riêng.

Trong phòng chỉ còn lại Cơ Vô Mệnh và Trần Cửu Ca.

Sau khi Trần Diệp rời đi, Cơ Vô Mệnh và Trần Cửu Ca trừng mắt nhìn nhau.

Đối mặt nhau một lúc.

Cơ Vô Mệnh cầm chén trà lên, uống một ngụm lớn.

Làm ảm cổ họng, Cơ Vô Mệnh hơi khàn khàn hỏi: “Người tên là gì?”

Nghe vậy, mắt Trần Cửu Ca sáng lên.

“Ta tên là Trần Cửu Ca, người gọi ta là Cửu Ca trực tiếp.”

“Người trong nhà đều gọi ta là Cửu Ca.”

Cửu Ca?

Cửu Ca?

Cơ Vô Mệnh sững sờ một lúc, rồi phản ứng lại.

Lập tức, hẩn trừng to mắt.

Tiểu tử này lại dám chiếm tiện nghi của hẩn...

Khóe miệng Cơ Vô Mệnh co rút một trận.

Trần Cửu Ca lén lút nhìn Cơ Vô Mệnh.

Hẩn hơi nghi ngờ trình độ của Cơ Vô Mệnh.

Bởi vì Cơ Vô Mệnh thực sự quá trẻ.

Nhìn kiểu gì cũng không giống một đại sư đã đắm chìm trong trừ đạo nhiều năm.

Cha sẽ không bị lừa chứ?

Trong mắt Trần Cửu Ca thoáng qua một tia cảnh giác.

Cả Dư Hàng đều biết, Trần Diệp rất có tiền.

Tự bỏ tiền túi lập Dưỡng Anh Đường, mấy năm nay đã tiêu tốn không ít tiền rồi.

Có phải cha tìm sư phụ cho mình, lại gặp phải kẻ lừa đảo không?

Nghĩ đến đây, Trần Cửu Ca chủ động lên tiếng, hơi ngại ngùng nói: “Ngô sư phụ, chúng ta bắt đầu làm gì trước?”

“Ta hơi đói bụng rồi...”

Cơ Vô Mệnh nghe ra được ẩn ý trong lời Trần Cửu Ca nói.

Hắn khẽ ho một tiếng, trên mặt thêm một tia nghiêm túc: “Người không cần nghi ngờ trình độ của ta.”

“Ta dám nói, nhìn khắp Đại Vũ, người có thể vượt qua ta về mặt nấu nướng, không quá một bàn tay.”

“Ta nợ cha người một ân tình, nên mới thu nhận người làm đồ đệ.”

“Thời gian của ta có hạn, chỉ có thể dạy người ba năm, ba năm sau, người học được bao nhiêu, đều dựa vào cơ duyên của người.”

“Hôm nay, ta sẽ dạy người bài học đầu tiên về trừ đạo.”

“Đi, dẫn ta đến tử lâu lớn nhất Dư Hàng.”

Cơ Vô Mệnh đứng dậy, trên người toát ra một khí chất tự tin không phù hợp với tuổi tác của hắn.

Trần Cửu Ca nửa tin nửa ngờ, liếc nhìn hẩn một cái, rồi dẫn Cơ Vô Mệnh rời khỏi trà lâu, thẳng đến “Thiên Hương Lâu” ở Dư Hàng.

Rẽ qua rẽ lại mấy lần.

Hai người đứng trước cổng Thiên Hương Lâu.

Cơ Vô Mệnh nhìn tửu lâu với trang trí sang trọng, người đến người đi, hít sâu một hơi rồi nói với Trần Cửu Ca: “Bên này.”

Trần Cửu Ca đi theo sau hẩn.

Hai người vòng ra phía sau tửu lâu, trên một con phố không có người.

Một loạt âm thanh chiêm xào vang lên qua bức tường.

Đồng thời, một mùi hương nồng nàn của món ăn theo đó bay ra.

Cơ Vô Mệnh hít sâu một hơi, rồi nói với Trần Cửu Ca: “Đây chính là bài học đầu tiên khi người nhập môn.”

“Người gửi xem, bây giờ đang nấu món gì.”

Trần Cửu Ca: “???”

Chương 550: Lên Đường!

Ba ngày sau.

Ngày 14 tháng 3.

Dư Hàng.

Trước cửa Dưỡng Anh Đường.

Trần Doanh và Trần Nghị đeo tay nải, mỗi người dắt theo một con ngựa vàng.

Ba ngày đã trôi qua.

Theo kế hoạch, Trần Nghị sẽ lên đường ra Quan Ngoại tìm thuốc.

Trần Diệp, Tiểu Liên, Tiểu Phúc, Trần Linh cùng các nha hoàn và những đứa trẻ khác trong đường, đứng ở cửa tiễn biệt hai người.

Bầu không khí có chút buồn bã.

Hốc mắt của nha hoàn Vân Hương và mấy đứa trẻ hơi đỏ.

“Lần này ra Quan Ngoại đường xa vạn dặm, trên đường khó tránh khỏi gặp người trong giang hồ, ngàn vạn lần chú ý, đừng chọc giận bọn họ...” Trần Diệp ân cần dặn dò hai đứa trẻ.

Tiểu Liên liếc nhìn Trần Diệp, mím môi.

Trần Nghị và Trần Doanh sắp ra Quan Ngoại, hai ngày trước Trần Diệp đã điều Tàn Nhất quay về, phụ trách bảo vệ hai người.

Một kiếm khách đỉnh cấp nhất phẩm âm thầm bảo vệ.

Cho dù là hoàng thân quốc thích, cũng chẳng có đãi ngộ này?

Nhất phẩm, ở Đại Võ, đều là nhân vật lớn có thể khai tông lập phái.

Tiểu Liên thầm nghĩ trong lòng.

Người cần lo lắng không phải là Trần Nghị và Trần Doanh.

Mà là người trong giang hồ.

Bọn họ nên cầu nguyện, đừng chọc giận Trần Nghị và Trần Doanh.

Kiểm của sư phụ nhanh lắm...

Trần Nghị và Trần Doanh cung kính hành lễ với Trần Diệp.

“Cha, yên tâm, hài nhi sẽ thường xuyên viết thư về nhà.”

“Đợi tìm được dược liệu cần thiết, hài nhi sẽ quay về ngay.” Trần Nghị nghiêm mặt nói.

“Cha, có ta giám sát Tiểu Nghị, sẽ không có chuyện gì đâu.” Trần Doanh ở bên cạnh nói theo.

Trần Diệp xoa đầu hai đứa trẻ, dặn dò lần cuối: “Được.”

“Hai đứa lên đường cẩn thận.”

“Nhân tâm hiểm ác, tránh xa người lạ ra.”

“Vâng.” Trần Nghị và Trần Doanh đồng thanh gật đầu.

“Ngũ tử, Lục ca, khi nào hai người trở về, có thể mang cho ta kẹo tô đường ở Quan Ngoại không?”

“Ta nghe nói kẹo tô đường ở Quan Ngoại ngon lắm...”

Tiểu Phúc mặc váy đỏ kéo góc áo Trần Nghị, ngẩng đầu, vẻ như một con mèo tham ăn nói.

Nghe vậy, mọi người bật cười, xua tan đi phần nào cảm giác buồn bã.

Trần Doanh xoa đầu Tiểu Phúc: “Được, ngũ tử hứa với muối, sẽ mang kẹo tô đường về cho muối.”

“Chúng ta cũng muốn, chúng ta cũng muốn!”

Mấy đứa trẻ khác cũng nhảy lên.

“Ai cũng có.” Trần Doanh lần lượt xoa đầu từng đứa trẻ.

Đám trẻ lập tức hò reo vui mừng.

Tiến biệt lần cuối.

Trần Nghị và Trần Doanh hai người xoay mình lên ngựa.

“Cha, hài nhi đi đây.” Trên khuôn mặt hơi tái nhợt của Trần Nghị thêm một vẻ nghiêm nghị.

Hắn nhìn sâu vào Trần Diệp, ánh mắt phức tạp xen lẫn kiên định.

“Đi đi, trượng phu tốt chí tại bốn phương, co mình một nơi chung quy không phải đáng trượng phu nên làm.” Trần Diệp vẫy tay.

Trần Nghị và Trần Doanh gật đầu, nhìn Dương Anh Đường lần nữa.

“Đi!”

“Đi!”

Hai người kéo dây cương, khẽ quát, con ngựa vàng dưới háng bốn vó di chuyển, chạy dọc theo đường phố.

Một làn khói vàng nhạt bay lên theo móng ngựa.

Hơn mười hơi sau, trên đường dần không thấy bóng hai người nữa.

Trước cửa Dương Anh Đường.

Trần Linh ngây ngốc nhìn về hướng hai người rời đi.

Nàng cúi đầu, ánh mắt hơi u ám.

“Được rồi được rồi, vào trong thôi.”

“Tiểu Phúc, chẳng phải ngươi còn muốn đến tìm Tổng Bộ Đầu luyện căn cơ sao? Thu dọn một chút rồi đi cùng Vân Hương tỷ tỷ đến nha môn.”

Trần Diệp ôm mấy đứa trẻ vào Dưỡng Anh Đường.

Ánh mắt còn sót lại của hắn liếc nhẹ, thấy sắc mặt Trần Linh không tốt.

Mấy ngày nay tâm trạng của Trần Linh không được tốt.

Còn về nguyên nhân...

Trần Diệp biết rõ.

“Tiểu Linh, ngươi vào thính đường một lát, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Trần Diệp bình thản nói.

“Vâng.” Trần Linh nhẹ nhàng đáp.

Mọi người quay vào trong.

Trần Linh đi theo sau Trần Diệp, hai người cùng vào thính đường.

“Tiểu Linh, ta thấy dạo này hình như tâm trạng của ngươi không được tốt.” Trần Diệp ngồi trên ghế nói.

Trần Linh lắc đầu, giọng rất nhẹ, rất nhỏ: “Không... vẫn tốt...”

“Tiểu Liên, Tiểu Minh, Tiểu Thắng, Tiểu Doanh, Tiểu Nghị, Tiểu Vũ.”

“Cả đám bọn họ đều đã từng rời nhà, ra giang hồ du lịch.”

“Ngươi và Tiểu Vũ đều biết rõ thân phận của ta.”

“Ta sẽ nói thẳng.”

“Ngươi cũng ra giang hồ du lịch đi.”

“Ngày 6 tháng 6, ở Sơn Đông không phải có một đại hội võ lâm sao?”

“Ta cảm thấy chắc là cũng khá thú vị, ngươi đi xem thử đi.”

“Ngày nào cũng làm việc vất trong đường, thời gian lâu sẽ tích tụ buồn bực trong lòng.” Trần Diệp cầm chén trà trên bàn, uống một ngụm trà, nói để làm ảm giọng.

Trần Linh ngừng đầu, nhìn Trần Diệp với ánh mắt thêm phần ngạc nhiên.

“Ngươi dùng Vịnh Xuân Quyền, thực lực võ đạo không kém hơn tam phẩm hậu kỳ.”

“Thực lực này, cũng đủ để hành tẩu giang hồ rồi.”

“Đi xem thử đi, thư giãn một chút.”

Nói rồi, Trần Diệp không biết lấy từ đâu ra một hộp gỗ, đặt lên bàn.

“Ngươi mang theo cái này, nếu trên đường gặp nguy hiểm đến tính mạng, có thể mở ra sử dụng.”

Đưa hộp gỗ, Trần Diệp lại lấy từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu trăm lượng và một miếng ngọc hình lá.

“Đây là lộ phí và tín vật, nếu gặp khó khăn, mỗi huyện thành đều có chi nhánh của Ngọc Diệp Đường.”

“Ngươi cầm tín vật, Ngọc Diệp Đường sẽ hết sức trợ giúp ngươi.”

Trần Linh há mở đôi môi anh đào, định nói gì đó.

Trần Diệp giơ tay ngắt lời nàng.

“Hôm nay đi luôn, đi thu dọn đồ đạc đi.”

“Trước ngày 15 tháng 8 trở về là được, Trung Thu, cùng ăn cơm đoàn viên.”

Trần Linh cúi đầu, hốc mắt hơi đỏ, nhỏ giọng lắm bầm: “Cảm ơn cha.”

“Người một nhà, nói mấy lời này làm gì.”

“Đi đi, giang hồ thú vị hơn người tưởng đấy.” Trần Diệp mỉm cười nói.

“Vâng.”

Trần Linh cung kính hành lễ, cầm hộp gỗ, ngân phiếu và ngọc diệp, bước ra khỏi thính đường.

Trần Diệp nhìn bóng lưng gầy gò của nàng, khẽ lắc đầu.

...

Trên đường Dư Hàng.

Trần Nghị và Trần Doanh cưỡi ngựa vàng, dạo bước trên đường.

Rẽ qua một con phố, Trần Nghị quay đầu nhìn về hướng Dưỡng Anh Đường, hít sâu một hơi.

Cha, yên tâm.

Hài nhi sẽ quay về sau khi tìm được Tuyệt Sâm ngàn năm và Giao Long Đan.

Căn bệnh này của chúng ta, có thể chữa được!

“A Nghị, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Trần Doanh ở bên hỏi.

Trần Nghị hoàn hồn, đảo mắt nhìn đường phố, nghĩ ngợi rồi nói: “Chúng ta đến Ngọc Diệp Đường ở Dư Hàng.”

“Ta nghe nói, tất cả các võ giả mới vào giang hồ, việc đầu tiên là đến chi nhánh Ngọc Diệp Đường, đăng ký thông tin của mình.”

“Nếu có nhiệm vụ liên quan đến bệnh tật, chúng ta tiện đường nhận rồi làm.”

“Thù lao cũng có thể bù vào lộ phí.”

Nghe vậy, Trần Doanh chớp mắt, biểu cảm có chút kỳ lạ.

“Được.”

“Chúng ta sẽ đến... Ngọc Diệp Đường chi nhánh.”

Hai người quay đầu ngựa, lao đến Ngọc Diệp Đường Dư Hàng.

Trên nóc một ngôi nhà cách hai người ba bốn mươi trượng.

Tần Nhất mặc váy đen, cầm vỏ kiếm da cá mập màu tím xanh, đeo khăn che mặt, đứng trên ngôi nhà, lặng lẽ nhìn về hướng hai người rời đi.

Bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ cũng mặc váy đen.

Thiếu nữ đeo mạng che mặt, nhìn về hướng Trần Nghị và Trần Doanh rời đi, kinh ngạc hỏi: “Su phụ, nơi bọn họ đến là... Ngọc Diệp Đường Dư Hàng?”

Tần Nhất nhẹ nhàng gật đầu, dưới lớp mạng che mặt vang lên một giọng nói dịu dàng.

“Đi thôi.”

Chương 551: Tỷ Thí Chiêu Thân! Bá Vương Đao! (1)

Thời gian thấm thoát trôi đi, hai tháng sau.

Ngày 7 tháng 5.

Thương Sơn, Thương Sơn huyện.

Trên con đường lớn tập nập người qua lại, tụ tập một đám đông lớn khách bộ hành.

Họ vây thành một vòng tròn, thích thú nhìn vào.

Chỉ thấy ở trung tâm đám đông là một bãi đất trống.

Giữa bãi đất trống, vẽ một vòng tròn lớn có đường kính hai trượng.

Bên ngoài vòng tròn, đặt một tấm bảng gỗ lớn, trên bảng viết bốn chữ to:

“Tỷ Thí Chiêu Thân!”

Dưới dòng chữ “Tỷ Thí Chiêu Thân”, còn có một đoạn viết: “Tất cả nam tử dưới hai mươi lăm tuổi, thực lực dưới nhị phẩm, đều có thể khiêu chiến!”

Bên cạnh tấm bảng là một nam nhân trung niên và một thiếu nữ diễm lệ.

Nam nhân có thân hình cao lớn, vận bộ đồ tối màu, đầy mặt là râu quai nón.

Hắn ngồi trên một chiếc ghế đẩu, tay cầm một điếu thuốc lòn, hút từng hơi thuốc.

Nam nhân vừa hút thuốc, vừa nhìn vào thiếu nữ bên trong vòng tròn.

Cách hẳn một trượng, trong vòng tròn đường kính hai trượng, là một thiếu nữ vận trang phục màu đỏ như một ngọn lửa.

Thiếu nữ cầm trong tay một thanh đại đao có chuôi đen, toàn đao dài ba thước, lưỡi đao dài khoảng hai thước, phần rộng nhất của đầu đao khoảng một thước, chỗ hẹp nhất cũng không dưới bốn tấc.

Đây chính là một thanh đại đao danh phó kỳ thực.

Thanh đao này, không cần cầm lên, chỉ nhìn thôi cũng biết trọng lượng tuyệt đối không nhẹ.

Thế nhưng, một thanh đại đao như vậy lại được thiếu nữ vũ lộng hồ hồ sinh phong.

“Vù vù!”

Thiếu nữ cầm đao bằng một tay, gió đao rít gào.

Trước mặt nàng là một công tử trẻ tuổi vận y phục màu tím.

Công tử trẻ tuổi cầm trong tay một chiếc quạt sắt dùng để điểm huyết, bước chân nhẹ nhàng, thân pháp linh hoạt vô cùng.

Đại đao vung qua, công tử trẻ tuổi dựa vào bộ pháp né được một kích.

Ngay khi lực cũ của hắn vừa hết, lực mới chưa sinh ra.

Trong đôi mắt đẹp của thiếu nữ lóe lên một tia tinh quang, đột nhiên tiến lên một bước, đại đao trong tay bổ xuống.

Lưỡi đao rộng lớn mang theo khí thế có thể chém nát sơn nhạc, đánh về phía công tử áo tím.

Công tử áo tím thấy thanh đại đao này thế lớn lực mạnh đánh về phía mình, trong lòng cả kinh.

Ánh mắt của hắn đảo qua xung quanh, lập tức phát hiện, mình đã ở mép vòng tròn.

Đường lui dưới chân tất cả đều bị thiếu nữ áo đỏ phong tỏa.

Nếu muốn tiếp tục tỷ thí, chỉ có thể đón đỡ nhát đao này.

Không còn cách nào khác, công tử áo tím cắn răng, hô lên: “Ta nhận thua!”

Nghe được lời này, gió đao đột nhiên dừng lại.

Thanh đại đao có chuôi đen rơi xuống, cách trán công tử áo trắng ba tấc.

Thiếu nữ áo đỏ cầm đao bằng một tay, dung mạo tinh xảo, tư sắc xinh đẹp.

Nàng liếc nhìn công tử áo trắng, lạnh lùng nhận xét một câu: “Chỉ có vậy thôi.”

Nghe được lời này, sắc mặt của công tử áo tím khó coi vô cùng, biểu cảm lúc đỏ lúc xanh.

Hắn thu chiếc quạt sắt dùng để điểm huyết lại, chấp tay nói: “Dám hỏi, thanh đao này nặng bao nhiêu?”

Tướng Vân Tuyết trở về giữa vòng tròn, cổ tay khẽ xoay, cầm đại đao xuống đất.

“Ngươi không xứng đáng để biết.” Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ vang lên.

Nghe được lời này, sắc mặt của công tử áo tím xanh mét, hít sâu một hơi, làm một lễ.

“Cáo từ!”

Nói xong, hắn quay đầu, không ngoái lại, chui vào đám đông.

Thấy thiếu nữ áo đỏ lại thắng một trận, những người qua đường vây quanh xung quanh đồng loạt vang lên tiếng hoan hô.

“Tuồng cô nương thật lợi hại!”

“Đây đã là người thứ mười hai đến khiêu chiến rồi!”

“Ghe gớm thật, mười hai người đều không chịu nổi ba mươi chiêu dưới tay của Tuồng cô nương...”

“Đó là điều đương nhiên, người không biết Tuồng cô nương học từ đâu sao, phụ thân nàng là ‘Bá Vương Dao’ Tuồng Kinh, người từng làm chấn động vùng Quan Ngoại.”

“Một cường giả nhị phẩm nổi danh một phương.”

Các võ giả giang hồ xung quanh bàn tán xôn xao.

“Chắc chắc, Tuồng tiên bối đường đường là thực lực nhị phẩm, thiếu niên anh tài như thế nào mà không tìm được, tại sao lại đến Thương Sơn huyện này để tỷ thí chiêu thân?”

“Ha ha, huynh đệ, người còn chưa nhận ra sao?”

“Vị Tuồng Vân Tuyết tiểu thư này, luyện là ‘Bá Vương Dao Pháp’, cầm thanh bá vương đao nặng sáu mươi cân kia lên, vũ lộng như cành cây.”

“Tính tình như vậy, đâu phải nam tử bình thường nào cũng có thể chế ngự được?” Có người trêu chọc nói.

Thiếu nữ áo đỏ trong vòng tròn đột nhiên nhìn về một hướng, đôi mắt đẹp lạnh lùng trừng người nói chuyện một cái.

Người đó cười gượng một tiếng, rút đầu lại, không dám nói thêm.

“Có bản lĩnh thì lên đây tỷ thí với bản cô nương hai chiêu, lên lút nói nhỏ dưới đài làm gì?”

Tưởng Vân Tuyết chống hai tay lên đại đao có chuôi đen, giọng điệu bình thản nói.

Chương 552: Tỷ Thí Chiêu Thân! Bá Vương Đao! (2)

Nghe thấy lời này, âm thanh của những người qua đường xung quanh nhỏ đi rất nhiều.

Tướng Vân Tuyết đứng trong vòng tròn, ngẩng cao đầu, ánh mắt mang theo áp lực quét nhìn xung quanh.

Nàng có dung mạo xinh đẹp, thân hình tinh tế, trông khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Tay cầm đại đao, đứng ở đó, trên người lại toát ra khí thế “một người trấn giữ cửa ải, vạn người không thể khai thông”.

Kết hợp với thanh bá vương đao có lưỡi rộng kia, không khỏi khiến người ta kinh ngạc.

Một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, luyện lại là “Bá Vương Đao Pháp” lấy hai chữ bá đạo làm đặc trưng.

Thật là kỳ lạ.

Những khán giả xung quanh xem vài trận tỷ đấu, phát hiện ra rằng đao của Tướng Vân Tuyết ra rất bá đạo.

Một đao xuất ra, thiên hạ đều chém!

Đao thế vô song, chúng sinh bình đẳng!

Chỉ cần xuất đao, là có thể áp đảo khí thế của người lên đài.

Mười hai trận tỷ đấu đã qua, không có một người nào chịu nổi ba mươi chiêu.

Rõ ràng nàng đã nắm bắt được tinh túy của “Bá Vương Dao Pháp”.

Thực lực của Tưởng Vân Tuyết ít nhất cũng là tam phẩm trung kỳ.

“Nghe nói lão trang chủ Thần Quyền sơn trang ở Tư Dương huyện, Sơn Đông tổ chức đại hội võ lâm, rộng rãi mời gọi anh hùng hào kiệt thiên hạ.”

“Tiểu nữ tử đặc biệt đến đây để tìm ý trung nhân.”

“Mười hai trận đã qua, từng tên từng tên đều chỉ là phế vật trông được mà không dùng được!”

“Chẳng lẽ, anh hùng hào kiệt đến Sơn Đông vui hội, đều là phế vật như thế sao?”

Tưởng Vân Tuyết chống đao, giọng điệu mạnh mẽ hỏi.

Đôi mắt đẹp của nàng quét qua xung quanh.

Những võ giả có thực lực thấp kém bị ánh mắt nàng áp bức, không khỏi cúi đầu xuống.

Thiếu nữ này tuy xinh đẹp, nhưng thanh đại đao kia không phải dễ chọc.

Tỷ thí chiêu thân chỉ mới bắt đầu một buổi sáng, hung danh của nàng đã truyền khắp Thương Sơn huyện.

Tưởng Vân Tuyết nhìn một vòng, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ phiến chán.

Nàng xoay đầu nhìn về phía phụ thân Tưởng Kinh, nói: “Cha, nhìn xem!”

“Đây chính là cách mà cha nghĩ ra, mười hai tên bước lên, đều là phế vật.”

“Con nói rồi, con không muốn lấy chồng.”

“Tìm một tên phế vật không chịu nổi cả trăm chiêu dưới tay con, còn không bằng không gả.”

Tưởng Vân Tuyết phản nản với phụ thân trước mặt mọi người.

Bá Vương Dao Tưởng Kinh nói lỏng điều thuốc, phun ra một luồng khói trắng.

Giọng hần khàn khàn nói: “Cao thủ thực sự vẫn chưa đến.”

“Chờ thêm chút nữa.”

“Còn chờ gì nữa?” Tưởng Vân Tuyết đi ra ngoài vòng tròn, tùy ý lấy một chiếc ghế đầu, ngồi xuống một cách thoải mái.

Nàng lăm bằm nói: “Toàn là phế vật, đám nam nhân này có ích gì?”

“Ngay cả ta cũng không đánh lại.”

Nghe được lời này, Tưởng Kinh vừa hút thuốc lò, vừa âu sầu.

Thê tử hần mắt sớm.

Tưởng Kinh từ nhỏ đã coi con gái như con trai để nuôi.

Thậm chí còn tận tình truyền thụ cho nàng cả bộ “Bá Vương Dao Pháp” của mình.

Tưởng Vân Tuyết cũng có tư chất võ đạo rất cao.

Mới mười sáu tuổi đã luyện “Bá Vương Dao Pháp” đến mức độ đẳng đường nhập thất, theo phân cấp sức mạnh của giang hồ, tính là tam phẩm trung kỳ.

Ban đầu, Tưởng Kinh rất vui mừng.

Cho đến một ngày, hần đột nhiên nhận ra, nữ nhi của mình đã đến tuổi xuất giá từ lâu.

Thập lý bát hương, lại không có ai đến hỏi cưới.

Khoảnh khắc đó, Tưởng Kinh bắt đầu lo lắng.

Hắn đặc biệt nhập quan, chính là để tìm một người dưới hai mươi lăm tuổi, có thể đánh thắng nữ nhi của mình, chiêu làm nữ tể.

Nhưng “Bá Vương Dao Pháp” của Tưởng Kinh lại có uy lực tuyệt luân, Tưởng Vân Tuyết lại nắm bắt được chân ý của đao pháp.

Những thiếu niên bình thường, căn bản không thể đánh lại được Tưởng Vân Tuyết!

Điều này khiến Tưởng Kinh âu sầu vô cùng.

Tưởng Vân Tuyết lấy ra một túi nước từ trong bọc hành lý, uống ừng ực từng ngụm lớn.

Chẳng có chút dáng vẻ nào của nữ nhi.

Những người qua đường xung quanh đều coi đây là trò vui, cũng tìm chỗ ngồi xuống, chờ đợi người khiêu chiến tiếp theo.

Trong đám đông.

Một thiếu niên có dung mạo bình thường nhìn Tưởng Vân Tuyết một cái, nắm chặt quyền.

Vĩnh Xuân Quyền của hắn vẫn chưa đột phá nhị phẩm, nữ tử này có thực lực không tồi, rất thích hợp làm đá mài đao.

Chương 553: Ta là Ngụy Hoài, Ngụy trong Ngụy Hoài, Hoài trong Ngụy Hoài (1)

Ngay khi Trần Vũ chuẩn bị bước ra khỏi đám đông để thách đấu với Tưởng Vân Tuyết.

Từ phía đối diện, một thanh niên chừng hai mươi lăm tuổi bất ngờ tiến ra.

Bên hông hắn đeo hai thanh đao: Một thanh đao dài và một thanh đao ngắn.

Vỏ đao đen tuyền giản dị, không chút trang trí, trông như đao sắt tinh bình thường bán ở tiệm rèn với giá mười lượng bạc.

Có người nhận ra, đó là thái đao và hiệp sai của Đông Doanh.

Thanh niên bước ra khỏi đám đông, từ từ tiến vào trong vòng.

Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn theo.

Chỉ thấy thanh niên này mặc trang phục bó màu sẫm, khuôn mặt rõ ràng là người Đại Vũ.

Tưởng Vân Tuyết đang ngồi uống nước trên ghế thấy diện mạo của đối phương, vẻ mặt thoáng chút khinh thường.

“Đao Đông Doanh, một dài một ngắn, hẳn là đệ tử của đạo quán Nhị Thiên Nhất Lưu Đông Doanh.” Có người trong đám khán giả nhận ra lai lịch của thanh niên này.

Ba năm trước, Đại Vũ Hoàng đế cho phép Đông Doanh mở đạo quán trong lãnh thổ Đại Vũ, từ đó mấy tỉnh ven biển xuất hiện vài đạo quán thu nhận đệ tử.

Đông Doanh đạo quán không xét tư chất, xuất thân, chỉ cần có tiền là được học đạo pháp Đông Doanh.

Ba năm qua, Đông Doanh đạo quán thu nạp không ít người Đại Vũ. Đạo phổ thỉnh thoảng cũng thấy người Đại Vũ đeo đao Đông Doanh bên hông.

Các võ giả Đại Vũ thực sự khinh thường những người “bái sư dị tộc” này.

Võ công Đại Vũ vô số, hà tất phải học đao Đông Doanh?

Đúng là mất mặt người Đại Vũ!

“Hóa ra là hấn, có trò hay rồi!” Có người trong đám đông thì thầm.

“Hấn? Hấn là ai? Trò hay gì cơ?” Người khác hỏi.

Chỉ thấy trong vòng đấu, thanh niên đó chấp tay, cúi đầu lễ rồi tự giới thiệu: “Chào Tưởng cô nương. Ta là Ngụy Hoài, Ngụy trong Ngụy Hoài, Hoài trong Ngụy Hoài. Ta muốn thách đấu với cô, mong được chỉ giáo!”

Tưởng Kinh đang hút thuốc lờ im lặng, thấy Ngụy Hoài, mắt bỗng lóe lên tinh quang, ánh nhìn trở nên sâu xa khó lường.

Ở bên cạnh, Tưởng Vân Tuyết đang ngồi trên ghế uống nước nhieu mảy, nuốt ngụm nước trong miệng xuống, tiện tay đặt túi nước sang một bên.

“Nói nhiều quá.” Nàng đứng dậy, bước vào trung tâm vòng đấu, đưa tay phải lên, nhắc thanh Bá Vương đao nặng sáu mươi cân lên.

Trong đám đông xung quanh, nghe thấy cái tên Ngụy Hoài, có người trợn tròn mắt, nhỏ giọng kinh hô: “Hóa ra là hắn!”

“Á? Hắn là ai?” Người không biết danh Ngụy Hoài hỏi nhỏ.

“Ha ha, nhắc đến Ngụy Hoài, hắn cũng coi như một nhân vật truyền kỳ.” Một trung niên mỉm cười nói.

“Hắn từng là một tiểu nhị ở Biện Lương. Bốn năm trước, Đế Quân Đông Hoa cướp pháp trường, cứu Lang Lý Bạch Điều xong vào khách điểm ở, chính hắn là người tiếp đón Đế Quân.”

“Nghe nói, Ngụy Hoài chứng kiến phong thái của Đế Quân, trong lòng nảy sinh khát vọng với võ đạo.”

“Ba năm trước, nghe nói Đông Doanh đạo quán tuyển đệ tử, hắn đã mang theo số bạc dành dụm nhiều năm đi báỉ sư học đạo.”

“Kết quả, Ngụy Hoài rất có thiên phú với đạo đạo Đông Doanh, ba năm trôi qua, hiện nay hắn đã có thực lực Tam phẩm sơ kỳ.”

Trung niên kể về quá khứ của Ngụy Hoài, xung quanh mọi người lập tức kinh ngạc.

Không ngờ thanh niên đeo đao Đông Doanh trước mắt này lại từng gặp Đế Quân!

Trong đám đông, một thanh niên có vẻ ngoài bình thường nghe được chuyện cũ này, mắt cũng sáng lên. Không ngờ phụ thân hắn và người này lại có duyên sâu như vậy.

“Ba năm đã đạt đến Tam phẩm sơ kỳ, thiên phú của Ngụy Hoài này quá kinh người!” Có người ngưỡng mộ nói.

“Người không biết đó thôi, võ đạo Đông Doanh khác với Đại Vũ của chúng ta, không tu nội lực, chỉ luyện khí lực, sức

bền. Sau đó dùng một loại pháp môn gọi là ‘thiên nhân hợp nhất’ để phát ra chiêu thức có sát thương. Loại võ đạo này chỉ thích hợp giao đấu trong thời gian ngắn, không thích hợp lâu dài. Nội lực không có, chung quy vẫn là lâu dài trên không.”

Một thư sinh gầy gò nói.

“Cũng không tệ rồi, nói trắng ra thì võ đạo Đông Doanh là tà đạo nhanh thành, giới hạn rất thấp. Ta nghe nói cả Đông Doanh ngoại trừ tổ sư sáng lập Nhị Thiên Nhất Lưu là Tông sư, dưới cửa chỉ có một Nhất phẩm, hai Nhị phẩm, còn lại đều là Tam phẩm, Tứ phẩm. Cả Đông Doanh, chẳng có mấy Nhất phẩm, Nhị phẩm. Quốc gia nhỏ bé thì vẫn là nhỏ bé, ngay cả tư duy võ đạo cũng không rộng mở.”

Mọi người xung quanh bàn tán, đánh giá về võ đạo Đông Doanh.

Trần Vũ đeo mặt nạ da người, giả tên Diệp Vô Song, lặng lẽ nghe.

Năm ngoái hắn mới bước vào giang hồ, thách đấu các môn phái, chỉ giao đấu với đệ tử các môn phái nổi tiếng. Hắn chưa từng thách đấu đệ tử của Đông Doanh đạo quán.

Nếu thanh niên tên Ngụy Hoài này đánh bại được Trương Vân Tuyết, lát nữa hắn sẽ thách đấu thử.

Chương 554: Ta là Ngụy Hoài, Ngụy trong Ngụy Hoài, Hoài trong Ngụy Hoài (2)

Ánh mắt Trần Vũ dừng ở trung tâm vòng đấu.

Ngụy Hoài đeo đao Đông Doanh đã rút đao ra khỏi vỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tưởng Vân Tuyết.

Tưởng Vân Tuyết giờ đao bằng tay phải, sống đao dày rộng tựa vào vai nàng.

Một luồng khí thể thủ lĩnh hắc đạo tỏa ra từ người nàng.

Khóe miệng khán giả xung quanh co rút. Một nữ tử xinh đẹp như vậy, sao từng cử chỉ giờ tay nhắc chân lại giống nam nhân?

“Thân là người Đại Vũ, lại học kỹ thuật của tiểu quốc man di, người đúng là làm mất mặt người Đại Vũ.” Tưởng Vân Tuyết châm chọc.

Nghe vậy, Ngụy Hoài cười đáp: “Võ đạo vốn không phân lập trường. Ta vốn là một tiểu nhị, chính đao đạo Đông Doanh đã cho ta một cuộc đời mới. Vì vậy ta biết ơn kỹ nghệ này, mong Tưởng cô nương đừng kỳ thị đao đạo Đông Doanh.”

“Võ đạo cũng như trù nghệ, đều là kỹ thuật, cần nhìn người sử dụng chúng. Không thể vì khinh thường một loại kỹ thuật mà khinh thường người sử dụng chúng.”

Nói xong, Ngụy Hoài cầm thái đao bằng tay phải, hiệp sai bằng tay trái, một trước một sau, phòng thủ rất chặt chẽ.

“Tưởng cô nương, mời!” Ngụy Hoài bình tĩnh nói.

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn đã xuất hiện một luồng khí thể vô hình.

Vạt áo Ngụy Hoài khẽ rung, một làn gió nhẹ lướt qua, thổi bay bụi đất dưới chân.

Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy, dường như Ngụy Hoài bây giờ đã trở thành một người khác, phảng phất như hòa vào thiên địa này, tự nhiên hài hòa.

Tưởng Vân Tuyết hơi nhướn mày, lẩm bẩm: “Nói nhiều quá.”

Lời vừa dứt, nàng sải bước lên, thanh Bá Vương đao nặng nề trong tay mang theo tiếng gió rít uy mãnh, chém về phía Ngụy Hoài.

Ngụy Hoài căng thẳng tinh thần, tập trung cao độ.

Thái đao và hiệp sai trong tay hắn chỉ là sắt tinh bình thường, còn Bá Vương đao trong tay Tưởng Vân Tuyết lại là binh khí thành danh của Tưởng Kinh.

Nếu đỡ trực diện, đao của hắn chắc chắn sẽ bị chém gãy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Ngụy Hoài đã có quyết định.

Hắn tìm cơ hội, đột nhiên lao sang bên trái, cơ thể hắn giao nhau với thanh Bá Vương đao đang chém tới.

Ngụy Hoài bất ngờ nhắm mắt lại, lông mày hơi nhíu.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thái đao trong tay hắn vung ra, nặng nề chém vào lưỡi Bá Vương đao.

“Đình!” Một tiếng vang lên.

Hướng đi của Bá Vương đao bị lệch, nhưng đà chém không giảm.

Ngụy Hoài nhân cơ hội đánh lui, nhanh chóng lùi lại, giữ khoảng cách.

Hắn giơ thái đao trong tay lên, lưỡi đao rung động dữ dội vì va chạm, liên tục chấn động.

Tưởng Vân Tuyết thấy chiêu đầu tiên của mình bị đối phương hóa giải, không khỏi trờn lớn đôi mắt đẹp.

Bá Vương đao sắp chém xuống đất đột ngột dừng lại. Tưởng Vân Tuyết nhẹ nhàng nhắc Bá Vương đao lên lại, hô lớn: “Làm lại!”

Dứt lời, Tưởng Vân Tuyết như một con báo cái nhanh nhẹn, vung Bá Vương đao lao về phía Ngụy Hoài.

“Vù vù vù!”

Gió đao vô cùng nặng nề vang vọng trên bãi đất trống.

Bóng đao nặng nề tuy chậm mà nhanh!

Bá Vương đao pháp!

Tuyệt kỹ thành danh của “Bá Vương đao” Tưởng Kinh ngoài ải, tái hiện nhân gian!

Ngụy Hoài bình tĩnh, cơ thể linh hoạt. Thỉnh thoảng thái đao và hiệp sai trong tay hắn lại vung ra, mỗi nhát chém đều chính xác đánh vào một điểm nào đó trên thân Bá Vương đao.

Một đòn đánh ra, tiếng vang “đình đình đình” của kim loại giao kích không dứt, nghe như tiếng búa của thợ rèn.

Thanh đao trong tay Ngụy Hoài rung động dữ dội.

Hắn tuy không có nội lực, nhưng lợi dụng pháp môn độc đáo “thiên nhân hợp nhất” của Đông Doanh, trong nhất thời, hắn cũng không rơi vào thế hạ phong!

Quả thật vô cùng kỳ diệu!

Tưởng Kinh ngồi trên ghế hút thuốc缭绕 hơi nheo mắt, trong lòng mang theo một chút tán thưởng nhìn Ngụy Hoài.

Võ đạo vốn không phân lập trường. Câu này nói rất hay. Võ là kỹ thuật, nên được con người sử dụng!

Tưởng Kinh hút thuốc, khóe mắt dần hiện lên ý cười.

Xuất thân tiểu nhị, vậy mà dám tiêu hết số bạc dành dụm nhiều năm để cầu lấy một cơ hội đổi đời, tiểu tử này có dũng khí, có lòng cầu tiến.

Dung mạo không tệ, võ nghệ cũng khá.

Đã chịu khổ, tâm tính kiên định, có hiểu biết của riêng mình về võ đạo. Chiêu làm hiền tể, đương nhiên là cực tốt.

Với nhãn lực của Tưởng Kinh, hắn đã nhìn ra, nếu không có gì bất ngờ, nữ nhi nhà mình e rằng sẽ bại dưới tay tiểu tử tên Ngụy Hoài này.

Tưởng Kinh cố nén khóe miệng đang muốn nhếch lên của mình. Hắn sắp cười thành tiếng rồi. Không được... Phải nín cười. Không thể cười.

Ha ha ha ha ha ha...

Tưởng Kinh vừa hút thuốc vừa kiểm soát cảm xúc. Chuyện hôn sự của nữ nhi hắn cuối cùng cũng có hy vọng rồi. Hắn cảm thấy vô cùng vui mừng.

“Đinh đinh đinh...”

Tiếng kim loại giao kích vang lên như tiếng búa của thợ rèn.

Chương 555: Ta là Ngụy Hoài, Ngụy trong Ngụy Hoài, Hoài trong Ngụy Hoài (3)

Những tia lửa bắn tung tóe trên thanh thái đao và trọng đao.

Đám đông xung quanh chứng kiến mà tim đập thình thịch.

Ngụy Hoài này lợi hại quá!

Có vài tên nhân hán không có võ công thấy cảnh này, trong lòng nảy sinh ý định. Xem ra đao đạo Đông Doanh cũng khá lợi hại, chủ yếu là nhanh thành. Không biết đăng ký học đao tốn bao nhiêu tiền.

Trong vòng đấu, hai người vẫn đang giao tranh.

Chớp mắt đã qua ba mươi chiêu.

Đến chiêu thứ ba mươi một, chỉ thấy Tưởng Vân Tuyết xoay người bước đi, dường như muốn kéo dài khoảng cách để tranh thủ hồi phục khí lực.

Ngụy Hoài thấy vậy do dự một chút, không truy kích.

Đột nhiên, Tưởng Vân Tuyết quay lưng về phía Ngụy Hoài, cánh tay phải vung ngược lại, thanh Bá Vương đao nặng nề vẽ một đường vòng cung trên không, chém xuống từ một góc độ bất ngờ.

Hồi mã đao!

Tuyệt kỹ nhất định phải có trong những đao pháp đỉnh cao!

Xem ra, Tưởng Vân Tuyết đã nghiêm túc rồi!

Nhát đao này vô cùng nhanh chóng, thế đến kinh người.

Các võ giả xung quanh theo dõi trận đấu đều nhú mày suy nghĩ, trong lòng kinh hãi. Nếu đổi lại là họ, chắc chắn họ không đỡ được nhất đao này.

Thực lực của Tưởng Vân Tuyết mạnh quá! Thảo nào dám tổ chức tỷ võ chiêu thân.

Ngụy Hoài ở phía sau Tưởng Vân Tuyết thấy nhất đao này, ánh mắt chợt nghiêm lại. Không tránh được! Nhất đao này hẳn không tránh được!

Nghĩ đến đây, Ngụy Hoài cắn răng, hít sâu một hơi, hai cánh tay rung lên, giờ thái đao và hiệp sai trong tay lên.

“Đang!” Một tiếng vang lớn.

“Choang!”

“Choang!”

Hai âm thanh vang lên.

“Cẩn thận!”

Trong đám đông vang lên vài tiếng hô.

Chỉ thấy hai bóng đen từ trong vòng đấu bắn ra, lao vào đám đông.

Trần Vũ liếc mắt nhìn. Hai người trong đám đông nhảy lên, bắt lấy hai bóng đen bắn ra giữa không trung.

Đợi khi bước chân hai người đó hạ xuống, mọi người mới thấy rõ, trong tay họ mỗi người cầm một đoạn lưỡi đao.

Lưỡi đao dài mảnh, đầy vết nứt.

Thấy lưỡi đao này, không cần nói, mọi người đã biết đó là gì.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía trong vòng đấu.

Gió nhẹ thổi qua, cuốn theo một làn bụi mỏng.

Ngụy Hoài mặc trang phục bó màu sẫm đặt hai thanh đao gãy bằng sắt tinh trong tay xuống, cười nói: “Cảm ơn Tướng cô nương đã nương tay. Tại hạ thua rồi.”

Nói xong, Ngụy Hoài thu hai thanh đao gãy lại, tra đao vào vỏ.

“Ngươi...!”

Tướng Vân Tuyết cầm Bá Vương đao bằng một tay hơi mở miêng, vẻ mặt có chút phức tạp.

Ngụy Hoài cung kính hành lễ, bước ra khỏi vòng.

Hắn đã thua.

Tướng Vân Tuyết có chút sốt ruột, nàng cầm Bá Vương đao xuống đất, quát lên: “Đứng lại! Ai cho ngươi nhận thua? Ngươi quay lại, chúng ta đánh tiếp!”

Nghe vậy, bước chân Ngụy Hoài khựng lại. Hắn quay đầu, cung kính nói: “Tướng cô nương, tại hạ không tu nội lực, giao đấu với cô nương hoàn toàn dựa vào khí lực. Chiêu hồi mã đao vừa rồi của cô nương không những phá hủy vũ khí của tại hạ mà còn phá vỡ luôn cả thể đao của tại hạ. Tại hạ đánh tiếp cũng chỉ là tự rước khổ vào thân.”

“Huống hồ...”

Ngụy Hoài dừng lại một chút rồi nói: “Tại hạ chỉ muốn chứng minh với cô nương rằng, nam nhân chúng ta không phải phế vật. Tại hạ bại ở chiêu thứ ba mươi mốt, nếu sau này có cao thủ, tự nhiên sẽ vượt qua đến chiêu thứ ba mươi hai, ba mươi ba...”

“Nói chuyện xong.” Ngụy Hoài chấp tay hành lễ, không quay đầu lại bước vào đám đông.

Những lời hấn vừa nói vang vọng rõ ràng bên tai mọi người. Có vài người nghe thấy vậy, vẻ mặt lộ ra sự phức tạp.

Ngụy Hoài này tuy xuất thân tiểu nhị nhưng lại có tâm cảnh như vậy. Không trách ba năm tu hành, hấn đã có thể đạt đến thực lực Tam phẩm sơ kỳ.

Tưởng Kinh ngồi trên ghế hút thuốc, càng nhìn Ngụy Hoài càng hài lòng.

Tưởng Vân Tuyết nhìn bóng lưng Ngụy Hoài, đôi mắt lóe lên vài cái.

Tưởng Kinh thở dài, gõ nhẹ điều thuốc vào, đứng dậy.

Hấn ho khan một tiếng, thanh thanh giọng nói: “Tuyệt nhi, lần này ngươi chỉ dùng đại đao bình thường, hai người các ngươi tỷ thí lại một phen. Nữ nhi chiếm lợi về binh khí, thắng không vẻ vang.”

Ngụy Hoài đi vào trong đám đông, nhận hai đoạn đao gãy từ tay hai người, trong mắt lộ ra một tia đau lòng.

Nghe Tưởng Kinh nói vậy, Ngụy Hoài quay đầu hành lễ nói: “Tưởng tiên bối, không cần đâu. Thua là thua.”

Tưởng Kinh trừng to mắt. Tiểu tử này sao lại cứng đầu như vậy, hấn chẳng lẽ không hiểu được hàm ý trong lời nói của ta sao?

“Cáo từ.” Ngụy Hoài hơi chấp tay, bước chân di chuyển.

“Này, họ Hoài kia, ngươi có ý gì?” Tưởng Vân Tuyết cắn môi, chân khễ động đã nhảy đến trước mặt Ngụy Hoài.

Ngụy Hoài vẻ mặt kinh ngạc: “Tại hạ thua rồi, thua tự nhiên phải rời đi.”

Tưởng Vân Tuyết ngẩng đầu, không nhìn Ngụy Hoài, giọng điệu ngang ngạnh nói: “Phụ thân ta nói đúng, ngươi

dùng đao sắt tinh binh thường, ta dùng Bá Vương đao, ta chiếm lợi về binh khí, thắng không anh dừng.”

“Không cần đâu.” Ngụy Hoài cười nói: “Tại hạ không phải đối thủ của cô nương.”

“Người...!” Tưởng Vân Tuyết trừng mắt nhìn Ngụy Hoài, có chút tức giận.

Trần Vũ nhìn thấy cảnh này, lắc đầu cười thầm. Hắn dồn sức vào chân, chuẩn bị thách đấu Ngụy Hoài.

Với nhãn lực của hắn, đương nhiên hắn nhìn ra được, Tưởng Vân Tuyết không phải đối thủ của Ngụy Hoài. Ngụy Hoài chỉ thua ở chỗ binh khí, nếu hai người sử dụng binh khí như nhau, Tưởng Vân Tuyết tuyệt đối không phải đối thủ của Ngụy Hoài.

Ngay khi Trần Vũ chuẩn bị bước lên, một bóng người đột nhiên từ trong đám đông lao ra.

Người đó xoay bước, rơi xuống trước mặt Ngụy Hoài, chấp tay hô lớn: “Tại hạ Toàn Thành, thách đấu Ngụy Hoài huynh, xin được chỉ giáo!”

Lời vừa dứt, hai bàn tay người đó đã nâng lên, lao tới.

Trần Vũ thấy chiêu thức người đó sử dụng, cơ thể chấn động, thất thanh hô lên: “Bát Quái Chương?”

Chương 556: Lại Một Vị Thiếu Chủ Ngọc Diệp Đường?

Chưởng phong lẳng lẹ, phương vị xuất chiêu ám hợp Tiên Thiên Bát Quái.

Vừa thoáng nhìn qua, Trần Vũ cứ ngỡ đây là Bát Quái Chưởng.

Thế nhưng, khi nhìn kỹ lại, chưởng pháp người này sử dụng chỉ tương tự Bát Quái Chưởng chừng tám phần mà thôi.

Tuy giống, nhưng đây không phải là Bát Quái Chưởng.

Trong tròng.

Nghe được tiếng hét và chưởng phong ập đến, Ngụy Hoài không hề do dự.

“Keng keng!” Hai tiếng vang dội.

Hai thanh đoạn đao ra khỏi vỏ.

Vẻ mặt Ngụy Hoài nghiêm nghị, đón lấy chưởng phong, song đao trong tay liên tục chém tới!

Đao quang như tuyết xé toạc không gian.

Kẻ khiêu chiến lùi lại vài bước, không cứng đối cứng.

Người khiêu chiến tên Toàn Thành chỉ thử nghiệm hai chiêu.

Hắn khẽ động bước chân, chủ động kéo giãn khoảng cách.

“Ngụy Hoài huynh, còn dư lực chứ?” Toàn Thành bất ngờ xuất hiện, hai bàn tay dựng lên một tư thế, hỏi Ngụy Hoài.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về Toàn Thành.

Chỉ thấy hắn đeo một chiếc mặt nạ bạc, toàn thân vận bạch y, trang phục giống hệt một nhân vật truyền thuyết.

Điểm khác biệt duy nhất là góc phải dưới mặt nạ của hắn không có đồ án chiếc lá.

Trần Vũ chăm chú nhìn vào thế chưởng của Toàn Thành, chân mày hơi nhíu lại.

Thức khai chiêu này, giống hệt Bát Quái Chưởng.

Hắn là ai?

Ngụy Hoài đưa đao ngang trước thân, khẽ liếc nhìn Giang Vân Tuyết bên cạnh.

Hắn cất tiếng: “Tại hạ vừa mới tỷ thí xong, khí lực chỉ còn không đến ba thành.”

“Tuy nhiên, nếu Toàn huynh đã muốn khiêu chiến, tại hạ tự nhiên không thể nào khiếp đảm.”

“Dĩ nhiên, sau trận tỷ thí này, e rằng tại hạ thật sự không còn chút sức lực nào để chiến đấu nữa.”

Lời Ngụy Hoài như có ẩn ý.

Giang Vân Tuyết đứng bên khẽ nhíu mày liểu.

Nàng vừa hé đôi môi anh đào định nói gì đó.

Chỉ thấy Toàn Thành gạt đầu, nghiêm túc đáp: “Được!”

“Tại hạ xin lĩnh giáo cao chiêu của Ngụy huynh!”

Lời vừa dứt, Toàn Thành như thả vút cất lên, bàn chân bước những bước kỳ lạ, chủ động tấn công Ngụy Hoài.

Trần Vũ đứng bên chứng kiến bộ pháp ấy, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc và nghi hoặc.

Nguy nguồn gốc của người này rốt cuộc là gì.

Hắn thi triển Bát Quái Du Long Bộ, cũng tương tự những gì phụ thân dạy mình đến tám phần?

Chẳng lẽ Toàn Thành này có liên quan đến phụ thân?

Trong lòng Trần Vũ trào dâng vô số nghi vấn.

Từ đám đông vang lên vài tiếng kinh hô.

“Bát Quái Chưởng!”

“Hắn là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường — Trần Vũ!”

“Hít! ‘Bát Quái Thần Chưởng’ Trần Vũ, hóa ra là hắn!”

Trong đám đông, có người từng chứng kiến Trần Vũ ra tay, biết được đường lối của Bát Quái Chưởng.

Họ chỉ có thể nhìn ra hình thức bên ngoài, bèn cất tiếng kinh hô.

Trần Vũ đứng bên khẽ nhướn mày.

Ồ?

Trong tràng.

Toàn Thành áp sát Ngọc Hoài, song chưởng liên hoàn xuất kích.

Xuyên, thác, bổ, kéo, chỉ trong vài hơi thở đã đánh ra mấy chưởng.

Bộ pháp của hắn càng như mây trôi nước chảy, vô cùng nhanh nhẹn.

Sắc mặt Ngọc Hoài bình tĩnh, cố gắng hết sức mình để phòng thủ.

Vừa mới giao đấu, Ngụy Hoài đã biết vị huynh đệ Toàn Thành này, thực lực còn yếu hơn hẳn một bậc.

Ước chừng vừa đột phá Tam Phẩm cảnh giới.

Chương pháp vẫn còn thiếu độ lão luyện.

“Vù vù!”

Ngụy Hoài vung đoạn đao trong tay, từng bước một phòng thủ theo phương pháp được dạy tại đạo tràng Đông Di.

Cả hai đều không dùng sát chiêu, người tới kẻ lui, giao đấu như thể đang thăm dò rất hòa bình.

Ánh mắt của những người qua đường xung quanh không chớp lấy một lần, dán chặt vào Toàn Thành.

Họ đoán xem liệu người này có phải là “Bát Quái Thần Chương” Trần Vũ, người mới đây danh chấn giang hồ hay không.

Trần Vũ im lặng, bình tĩnh nhìn Toàn Thành thi triển chương pháp.

Xem một hồi, Trần Vũ bỗng nhiên nhận ra.

Toàn Thành sử dụng không đầy đủ Bát Quái Chương!

Thảo nào nhìn thấy có gì đó sai sai, hóa ra hẳn chỉ học được một phần Bát Quái Chương.

Những điểm tinh túy vẫn chưa học được, mười mấy loại chương pháp đánh ra, mang đến cho người xem cảm giác lặp đi lặp lại và thô sơ.

Trần Vũ nhìn vào, cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

Sau hơn bốn mươi chiêu giao đấu, Toàn Thành và Ngụy Hoài tách ra.

Ngụy Hoài sơ ý bị một chương của Toàn Thành đánh trúng bả vai.

Sắc mặt hần tái nhợt, giờ tay chịu thua.

“Quả không hổ danh là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, Bát Quái Chương danh bất hư truyền.”

Ngụy Hoài mặt mày trắng bệch, chấp tay nói.

Toàn Thành thu hồi song chương, lắc đầu đáp: “Ta không phải hần.”

Khi nói những lời này, trong mắt Toàn Thành thoáng hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Biểu cảm dưới mặt nạ của hần rất kỳ lạ, rất quái dị.

Mặc dù Toàn Thành đã phủ nhận thân phận của mình.

Nhưng những người xung quanh vẫn cẩn thận quan sát hần.

Họ cho rằng Toàn Thành chính là Trần Vũ.

Suy cho cùng, Bát Quái Chương này, ngoài Đế Quân và Trần Vũ, không còn ai khác sử dụng.

Dù Toàn Thành không phải là “Bát Quái Thần Chương” Trần Vũ, thì e rằng hần cũng có mối liên hệ rất sâu sắc với Ngọc Diệp Đường!

Mọi người vây quanh, cẩn thận quan sát.

“Này!”

“Người có ý gì?”

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ bên cạnh.

Toàn Thành và Ngụy Hoài quay đầu nhìn lại.

Giang Vân Tuyết trừng mắt nhìn cả hai, vẻ mặt đầy giận dữ.

Biểu cảm này, kết hợp với khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng, không những không khiến người khác cảm thấy áp lực mà còn có vài phần đáng yêu.

Ngụy Hoài bất lực nói: “Giang cô nương, tại hạ thật sự đã hết sức, không còn khả năng chiến đấu nữa.”

Giang Vân Tuyết không thèm để ý đến hắn, mà nhìn về phía Toàn Thành.

“Người có ý gì?”

“Ta thấy người đã đến được một lúc lâu rồi.”

“Ta dựng lòi đài, từ sáng đến giờ.”

“Một người có thể đánh được đã nhận thua, một người có thể đánh được thì đứng bên xem nửa ngày.”

“Coi thường ta đúng không?”

“Hay là người nghĩ rằng mình không phải là đối thủ của ta, nên không muốn tự rước lấy bẽ mặt?”

“Nếu người là nam nhân, thì hãy bước lên tỷ thí với ta.”

Giang Vân Tuyết trừng mắt nhìn Toàn Thành nói.

“Tuyết Nhi, không được vô lễ!”

Giang Kiện đứng bên nghe được những lời bàn tán của các võ giả xung quanh, biết rằng thân phận của Toàn Thành không tầm thường.

Hắn thân là Nhị Phẩm, vừa nhìn đã thấy, chỉ nhận ra Toàn Thành sở hữu võ nghệ Tam Phẩm, không có gì đặc biệt.

Nhưng nghĩ đến việc Toàn Thành biết sử dụng Bát Quái Chương, e rằng có liên quan đến Ngọc Diệp Đường.

Hắn không thể không cẩn thận hành xử.

Đi lại giang hồ, dựa vào không phải là đánh giết, mà là lễ nghi và quan hệ xã hội.

Năm xưa Giang Kiện phải trốn ra Quan Ngoại, chính là vì đắc tội với một đại nhân vật.

Hiện tại đại nhân vật đó đã chết, hắn mới dám quay về Trung Nguyên.

Giang Kiện khi còn trẻ đã từng ném trái thất bại trước quyền quý, giờ đây hắn không thể để nữ nhi mình cũng đắc tội với “quyền quý”.

Toàn Thành lắc đầu nói: “Tại hạ giao chiến với Ngụy Hoài huynh, cũng đã tiêu hao rất nhiều nội lực.”

“Không đủ sức để giao đấu với cô nương.”

“Hơn nữa, tại hạ tạm thời không có ý định kết hôn.”

“Xin đừng quấy rầy.”

Nói rồi, Toàn Thành chấp tay, định xoay người rời đi.

Trần Vũ trong đám đông liếc nhìn Toàn Thành một cái, chuẩn bị đi theo.

Ngay tại thời khắc đó.

Một giọng nói mang theo âm điệu cứng nhắc vang lên.

“Ngụy, ta đã nói rồi.”

“Kiếm đạo của ngươi còn chưa chín muồi, giao đấu với người khác chính là tự tìm đường chết, tự mình lượng sức.”

“Ngươi ra khỏi đạo quán, sẽ không có ai nhường ngươi.”

“Giờ ngươi đã biết chưa?”

“Thật là làm mất mặt đạo quán!”

Một nam tử cao lớn mặc trang phục võ sĩ Đông Di bước ra từ trong đám đông.

Sống mũi hấn cao, thân hình khỏe khoắn, ánh mắt sắc bén.

Người đàn ông này có dung mạo của người Đông Di, nhưng thân hình của hấn lại rất cao.

Thậm chí bằng với chiều cao của một nam tử Đại Vũ trưởng thành!

Phía sau hấn, còn có vài kiếm khách Đông Di cùng mặc trang phục võ sĩ.

Tất cả bọn họ đều đeo hai thanh đao ở thắt lưng, khoanh tay trước ngực, trên mặt hiện lên vẻ chế giễu khi nhìn Ngụy Hoài.

Chương 557: Vịnh Xuân!

Diệp Vô Song! (1)

Vài tên Đông Doanh bước ra từ trong đám đông.

Biểu cảm thông dong và tự tại của Ngụy Hoài bỗng chốc trở nên cứng đờ và gượng gạo.

Một tên Đông Doanh cao lớn, ngang tầm với đại hán trưởng thành của Đại Vũ, tiến đến trước mặt Ngụy Hoài.

Chiều cao của Ngụy Hoài cao hơn hẳn một tấc.

Điền Sở Ưu Thái ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm Ngụy Hoài.

Ngụy Hoài cúi mắt xuống, không đối diện với ánh nhìn của hắn.

Đột nhiên.

“Chát! Chát!” Hai tiếng vang lên.

Điền Sở Ưu Thái đưa tay phải ra, dùng sức tát mạnh vào mặt Ngụy Hoài.

Ngụy Hoài lập tức bị đánh đến đỏ bừng, khóe miệng rỉ ra một vệt máu.

Đám người xung quanh chứng kiến cảnh này đều không khỏi sửng sốt.

“Học nghệ không tinh!”

“Làm mất mặt võ quán!”

Điền Sở Ưu Thái ưỡn ngực, phần nộ quát lên.

Ngụy Hoài im lặng, cúi đầu nghe Điền Sở Ưu Thái mắng chửi.

Hàm răng hắn nghiến chặt, cơ thể khẽ run lên.

“Phế vật!”

“Thật là phế vật!”

Điền Sở Ưu Thái càng thêm ngạo mạn quát tháo Ngụy Hoài.

“Người vậy mà lại bị một nữ nhân đánh bại, nếu ta là người, ta đã mổ bụng tự sát từ lâu rồi!”

Nói rồi, Điền Sở Ưu Thái vung tay lên, định tát Ngụy Hoài thêm hai cái nữa.

“Chát!” Một tiếng vang lên.

“Theo ý người, công phu của người lợi hại lắm sao?”

Một bàn tay giữ chặt cánh tay của Điền Sở Ưu Thái.

Điền Sở Ưu Thái cảm nhận được lực đạo truyền đến từ cẳng tay, quay đầu nhìn lại.

Toàn Thành đứng ở bên cạnh, tay phải giữ chặt cánh tay hắn, ánh mắt lạnh như băng.

Ngụy Hoài thấy vậy, cúi đầu nói nhỏ: “Toàn Thành huynh, đừng quan tâm đến ta.”

Toàn Thành hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhìn Điền Sở Ưu Thái.

Hắn thích những lời Ngụy Hoài vừa nói.

Cũng nhận ra Ngụy Hoài không muốn tỷ thí chiêu thân.

Vì vậy, hắn mới ra tay giúp Ngụy Hoài giải vây.

Ngược lại, Ngụy Hoài cũng hiểu được ý của hắn.

Hai người mới vừa rồi còn đấu nhau như biểu diễn.

Bây giờ, Toàn Thành thấy Ngụy Hoài bị người Đông Doanh sỉ nhục, trong lòng không khỏi bùng lên cơn giận.

Điền Sở Ưu Thái nghiêng đầu, đánh giá Toàn Thành hai mắt.

Đột nhiên.

Ánh mắt hắn nhìn Toàn Thành trở nên hung ác.

Chỉ thấy cánh tay của Điền Sở Ưu Thái khẽ rung lên, lập tức hất văng tay Toàn Thành ra.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

“Haa!”

Một tiếng quát lớn vang lên.

Ngụy Hoài vội vàng hét lên: “Cẩn thận!”

“Vút!” Một tiếng vang lên.

Ánh đao lóe lên chói mắt.

Lưỡi đao lạnh như băng áp sát vào mặt Toàn Thành.

Một hơi thở sau.

“Crắc...”

Chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt Toàn Thành rơi xuống một mảnh.

Để lộ ra chiếc cằm hơi tái nhợt của hắn.

Một thanh thái đao tỏa ra sát khí lạnh lẽo đang ngang qua mặt Toàn Thành.

Khóe miệng của Điền Sở Ưu Thái hơi nhếch lên, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

“Một tên rác rưởi như ngươi, nếu ở Đông Doanh, ngươi đã chết từ lâu rồi!”

“Thân là kẻ yếu mà dám khiêu khích kẻ mạnh...”

“Cái chết mới là nơi mà đám rác rưởi như các ngươi nên đến.”

Nói rồi, Điền Sở Ưu Thái thu hồi thanh đao bằng tay phải, tay trái đỡ lấy mũi đao, từ từ tra vào vỏ.

Cơ thể Toàn Thành căng cứng, đứng sững ở bên cạnh.

Dưới mặt nạ, đồng tử của hắn co rút lại.

Nhanh quá!

Đao của hắn nhanh quá!

Điền Sở Ưu Thái thu đao lại, trên mặt nở nụ cười chế nhạo, vỗ tay hai cái.

Hắn nhìn Ngụy Hoài nói: “Đây là người vừa thắng ngươi sao?”

“Cũng chẳng ra gì.”

Điền Sở Ưu Thái chế nhạo Ngụy Hoài.

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Những tên đệ tử Đông Doanh khác vây quanh hắn cũng cười vang.

Sắc mặt của Ngụy Hoài xanh mét.

Điền Sở Ưu Thái là sư huynh lớn nhất của võ quán, thực lực đã đạt đến tam phẩm hậu kỳ, ở Đông Doanh còn là quý tộc.

Hắn vốn cao ngạo và hung hăng, thường xuyên kéo bè kết cánh.

Lại hay bắt nạt Ngụy Hoài.

Bởi vì thiên phú nhị thiên nhất lưu của Ngụy Hoài cao hơn hẳn.

Điền Sở Ưu Thái ghen tị với Ngụy Hoài.

“Này, lùn tịt, nếu người lợi hại như vậy, có bản lĩnh thì lên đây đấu với bọn cô nương.”

“Hai tên bọn họ, một tên đã kiệt sức, một tên nội lực hao hết.”

“Người bắt nạt bọn họ thì có gì hay ho?”

Một giọng nói trong trẻo và nóng nảy vang lên từ bên cạnh.

Điền Sở Ưu Thái và đám người xem xung quanh đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tưởng Vân Tuyết một tay cầm Bát Hoàng đao, đang đánh giá Điền Sở Ưu Thái.

Nàng giương mũi lên trời, dùng lỗ mũi để nhìn người.

Sắc mặt của Điền Sở Ưu Thái tối sầm lại.

Mặc dù hắn mới đến Đại Vũ được hai năm, nhưng cũng biết dùng lỗ mũi để nhìn người có ý nghĩa là gì.

Hơn nữa, nữ nhân này vậy mà lại gọi hắn là lùn tịt!

Điền Sở Ưu Thái vô cùng tức giận trong lòng.

“Baka!” Một tên Đông Doanh khác phần nộ quát lên.

Tưởng Vân Tuyết lộ vẻ kinh ngạc, cúi đầu nhìn tên Đông Doanh vừa lên tiếng.

Chương 558: Vịnh Xuân!

Diệp Vô Song! (2)

“Gì cơ? Người cũng có ý kiến sao?”

“Lùn tịt?”

Tên Đông Doanh trợn to mắt, nghiêng răng định rút đao ra.

Điền Sở Ưu Thái liếc nhìn Tưởng Kính đang ngồi bên cạnh hút thuốc lào.

Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên xoay người lại, hung hăng tát vào mặt tên Đông Doanh vừa nói hai cái.

“Chát! Chát!”

“Ta cho người nói chuyện sao?”

Tên Đông Doanh bị tát hai cái sưng sờ một lát, vội vàng đứng thẳng người, cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng.

“Hai!”

“Sumimasen.” Hắn vội vàng xin lỗi Điền Sở Ưu Thái.

Điền Sở Ưu Thái hít sâu một hơi, nhìn Tưởng Vân Tuyết nói: “Tỷ thí chiêu thân của Đại Vũ, ta đã nghe nói từ lâu.”

“Nhưng mà nữ nhân...”

“Người cư xử quá thô lỗ!”

“Ta thân là võ sĩ, người không xứng để ta giao đấu!”

Trong mắt Điền Sở Ưu Thái lộ ra vẻ khinh miệt khi nói chuyện.

Chỉ có nữ nhân dịu dàng của Đông Doanh mới là tình yêu của hắn.

“Ngươi!” Tưởng Vân Tuyết nghe vậy, tức giận đến đỏ mặt.

Nàng phẫn nộ, cầm đao định lao đến chém hắn.

Lúc này.

Từ trong đám đông, một nam tử trẻ tuổi với dung mạo bình thường đột nhiên bước ra.

Cơ thể hắn cường tráng, bước chân vững vàng.

“Vị tiểu huynh đệ đến từ Đông Doanh này, ngươi rất tự tin vào thực lực của mình sao?”

Một giọng nói bình thản vang lên.

Điền Sở Ưu Thái nghe thấy ba chữ “tiểu huynh đệ”, gân xanh trên trán lập tức nhảy lên.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Thấy Trần Vũ đang sải bước đi ra, hé mắt hỏi: “Ngươi là ai?”

“Ta ư?”

“Ta chỉ là một người qua đường.” Trần Vũ thản nhiên nói.

Khi nói chuyện, Trần Vũ cũng ngẩng đầu lên, dùng lỗ mũi để nhìn Điền Sở Ưu Thái.

Ồ...

Xin lỗi nhé, Trần Vũ thật sự không cố ý.

Chủ yếu là chiều cao của hắn cao hơn người bình thường một chút.

Nên hiệu ứng thị giác chính là, hắn và Tưởng Vân Tuyết đều đang dùng lỗ mũi để nhìn Điền Sở Ưu Thái.

“Ngươi!”

Điền Sở Ưu Thái thấy mình lại bị người khác dùng lỗ mũi để nhìn, cơn giận trong lòng lập tức bùng cháy.

Tuy nhiên, thân là quý tộc Đông Doanh, hắn vẫn giữ được khí độ.

Trần Vũ đưa tay phải ra, bốn ngón tay cong lại.

“Tiểu huynh đệ, nhìn dáng vẻ tự cao tự đại này của ngươi.”

“Hãy giao đấu vài chiêu.”

Ánh mắt Trần Vũ bình tĩnh.

Hắn ghét hai loại người.

Loại thứ nhất là những người ỷ mạnh hiếp yếu.

Loại thứ hai là những người bắt nạt kẻ yếu nhưng lại sợ kẻ mạnh.

Trùng hợp thay.

Điền Sở Ưu Thái này không những ỷ mạnh hiếp yếu mà còn bắt nạt kẻ yếu nhưng lại sợ kẻ mạnh.

Điền Sở Ưu Thái không nói gì, chỉ liếc nhìn tên tiểu đệ bên cạnh.

Tên tiểu đệ thân cận của hắn hiểu ý, chủ động bước lên.

“Baka!”

“Ngươi là tên rác rưởi từ đâu đến, cũng muốn thách đấu sư huynh lớn sao?”

Tên tiểu đệ bước đến trước mặt Trần Vũ với dáng vẻ ngạo mạn.

Hắn đặt tay phải lên chuôi đao.

“Vút!” Một tiếng vang lên.

Thanh đao rời khỏi vỏ.

Đồng thời.

“Vút!”

Trước mặt Trần Vũ, vài bóng đen lướt qua.

Một ánh đao sáng như tuyết lóe lên.

Sáng đến chói mắt.

Một hơi thở sau.

Mọi người nhìn vào trong trận, đồng tử co lại.

Chỉ thấy thanh đao trong tay tên Đông Doanh không biết từ lúc nào đã nằm trong tay Trần Vũ.

Trần Vũ cầm chặt thanh thái đao, lưỡi đao lạnh lẽo áp vào mặt của tên tiểu đệ.

Trần Vũ bình tĩnh nhìn hắn, cổ tay khẽ xoay nhẹ.

Lưỡi đao sắc bén cứa vào mặt tên tiểu đệ, tạo thành một vết máu.

Máu tươi chảy ra từ vết thương trên mặt hắn.

Tên tiểu đệ sợ hãi đến mức sững sờ tại chỗ, hai chân run lẩy bẩy.

Trần Vũ nâng thanh đao lên, xoay chuôi đao, thuận tay cắm lại thanh đao vào vỏ ở thắt lưng của tên tiểu đệ.

Hắn nhìn về phía Điền Sở Ưu Thái, người đang đứng sau tên tiểu đệ với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vĩnh Xuân, Diệp Vô Song...”

“Xin được chỉ giáo!”

Chương 559: Liên Hoàn Nhanh Quyền!

“Vĩnh Xuân, Diệp Vô Song...”

“Xin chỉ giáo!”

Âm thanh trầm lắng của Trần Vũ vang vọng khắp bãi đất trống, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

“Vĩnh Xuân? Đây là môn phái nào? Sao chưa từng nghe thấy?”

“Diệp Vô Song... Tên tuổi khá oai phong, chẳng lẽ là một kẻ vừa mới bước vào giang hồ?”

Những người đi đường dừng lại quan sát, ánh mắt đổ dồn về nam nhân trẻ tuổi có vẻ ngoài bình thường nhưng sở hữu cái tên đầy khí phách.

Tại bãi đất trống, Điền Sở Ưu Thái thấy tiểu đệ run rẩy, hai chân như muốn khuỵu xuống, liền nhíu mày, sắc mặt âm trầm như mây đen ngày bão.

Hắn mang vớ trắng cùng guốc gỗ, bước nhanh về phía Trần Vũ. Khi đi ngang qua tiểu đệ, Điền Sở Ưu Thái đá mạnh vào khoeo chân của hắn.

“Phịch” một tiếng, tiểu đệ loạng choạng quỵ xuống, mặt mũi đầy sợ hãi. Điền Sở Ưu Thái không thèm để ý, tiếp tục tiến đến trước mặt Trần Vũ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối phương.

“Nhân Thiên Nhất Lưu, Điền Sở Ưu Thái. Ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi.”

Vẻ mặt hắn nghiêm nghị, hai tay đặt lên chuôi đao. Vừa rồi, ngay cả hắn cũng không nhìn rõ chiêu thức mà Trần Vũ thể hiện. Tên đại Vũ nhân này... Chính là cao thủ!

Điền Sở Ưu Thái lộ rõ vẻ nghiêm trọng. Không ngờ hôm nay lại xui xẻo gặp phải một đại Vũ cao thủ. Nghĩ vậy, hắn chủ động giữ khoảng cách, chừa ra ba trượng giữa hai người.

“Xoẹt xoẹt” hai tiếng, Điền Sở Ưu Thái rút đao khỏi vỏ. Dưới ánh mặt trời, lưỡi đao hiện lên những đường vân tinh xảo như sóng biển. Thanh thái đao và hiệp sai hắn cầm trong tay đều là tuyệt phẩm, được rèn giữa công phu, cả Đông Doanh cũng chẳng có mấy bộ.

Trần Vũ hơi dặng chân, nâng cánh tay lên, một tay ở trước, một tay ở sau. Vịnh Xuân, Vãn Lộ Thủ!

Ánh mắt hắn trầm xuống, tinh thần tập trung cao độ. Dù Trần Vũ đã luyện Bát Quái Chưởng đến nhị phẩm cảnh giới, nhưng Vịnh Xuân Quyền của hắn vẫn chưa thuần thục, còn cách nhị phẩm khá xa.

Trong trận chiến này, Trần Vũ chỉ sử dụng Vịnh Xuân Quyền, thực lực chỉ khoảng tam phẩm hậu kỳ, xem như không ước hiếp tiểu huynh đệ Đông Doanh này.

Điền Sở Ưu Thái hai tay cầm đao, bước chân di chuyển chậm rãi, ánh mắt như chim ưng, tìm kiếm sơ hở của Trần Vũ. Trần Vũ cũng di chuyển theo hắn.

Ngụy Hoài, Toàn Thành, Tưởng Vân Tuyết thấy hai người giao đấu, liền vội vàng lùi lại, nhường thêm không gian. Những người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này cũng phấn khích hẳn lên, chăm chú theo dõi để xem Vịnh Xuân mà Diệp Vô Song nhắc đến là gì.

Ở giữa sân, Điền Sở Ưu Thái đi được nửa vòng, không kiềm chế được nữa.

“Haaaa!”

Hắn hét lớn, giờ cao thái đao, khí thế toàn thân đột nhiên thay đổi, như hòa làm một với đất trời tự nhiên.

Trong mắt Trần Vũ, lúc này khí cơ của Điền Sở Ưu Thái vô cùng viên mãn, không hề có chút sơ hở nào. Đây chính là pháp môn “Thiên Nhân Hợp Nhất” của Đông Doanh sao?

Trần Vũ thích thú, ánh mắt sáng lên. Quả nhiên có điểm khác biệt với võ học đại Vũ.

Đi vào trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, Điền Sở Ưu Thái nhanh chóng chuyển động đôi chân mang guốc gỗ.

“Lộp cộp lộp cộp...”

Hắn lao nhanh về phía Trần Vũ, tốc độ cực kỳ nhanh chóng! Với tốc độ này, hắn có thể được xem là xuất sắc trong hàng ngũ tam phẩm, chỉ kém những võ giả chuyên về khinh công!

Trần Vũ hơi nheo mắt, cũng dồn lực dưới chân, chủ động tiến lên.

“Haa!”

Thấy Trần Vũ chủ động tiếp cận, Điền Sở Ưu Thái vung mạnh thái đao. Ánh nắng chiếu vào lưỡi đao, sáng lóe mắt. Lưỡi đao sắc bén xé toạc không khí, chém thẳng đến Trần Vũ. Nhát đao này vừa nhanh vừa mạnh!

Tuy nhiên...

Trần Vũ chỉ khẽ nghiêng người đã dễ dàng né được đòn tấn công của hắn. Sắc mặt Trần Vũ không đổi, tung ra một chiêu Nhật Tự Xung Quyền!

“Bốp!” Một âm thanh trầm đục vang lên. Cú đấm nhanh đến mức không thể tránh kịp, giáng thẳng vào mặt Điền Sở Ưu Thái.

Điền Sở Ưu Thái cảm thấy sống mũi đau điếng, cay xè, nước mắt và nước mũi không kìm được tuôn ra. Nước mắt che mờ tầm nhìn, hấn vội vùng hiếp sai cầm ở tay trái, chém về phía Trần Vũ.

Trần Vũ nhắc cánh tay lên, dùng cạnh bàn tay đập thẳng vào cổ tay trái của Điền Sở Ưu Thái trước khi lưỡi đao chạm tới.

Điền Sở Ưu Thái chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, suýt chút nữa làm rơi hiếp sai.

Không để động tác chậm lại, Trần Vũ đã lấn tới, tiến vào phạm vi một thước quanh người Điền Sở Ưu Thái, hai nắm đấm liên tục tung ra.

“Phịch! Phịch! Phịch!”

Những cú đấm nhanh như gió bão trút xuống cơ thể Điền Sở Ưu Thái, từng quyền đều đánh trúng mục tiêu, vang lên những tiếng nổ trầm đục liên tiếp.

Nắm đấm của Trần Vũ tạo thành những vết mờ trong không trung. Các võ giả có thực lực thấp xung quanh thậm chí không nhìn thấy được cú đấm của hấn, chỉ nghe thấy tiếng “phịch phịch” không ngừng vang lên.

Chỉ trong vài hơi thở, Điền Sở Ưu Thái chưa kịp phản ứng đã trúng hàng chục quyền. Đến khi hấn định thần lại, mặt, ngực và cổ đã lãnh đủ hơn chục cú đấm, trong đó gương mặt hứng chịu nhiều đòn nhất.

Điền Sở Ưu Thái cảm thấy mặt mình đau rát, như thể đã mất hết cảm giác.

“Bát ca!”

Hắn gào lên tức giận, vung cả hai thanh đao lên, định liều mạng với Trần Vũ.

Trần Vũ thấy vậy liền làm chậm động tác lại. Khi Điền Sở Ưu Thái chưa kịp vung đao, Trần Vũ đã đá nhanh như chớp hai cú vào sườn gối của đối thủ, khiến hắn mất đà, ngã nhào về phía trước.

Sắc mặt Trần Vũ vẫn bình tĩnh, tung nắm đấm phải lên. Quyền phong gào thét, cú đấm giáng thẳng vào răng cửa của Điền Sở Ưu Thái.

Hai chiếc răng vàng ó bật khỏi miệng Điền Sở Ưu Thái, máu tươi chảy ra cùng với những chiếc răng gãy.

Trần Vũ theo phản xạ quay mặt đi, đồng thời co gối, uốn cong mu bàn chân.

“Bốp!” Một tiếng vang dội, cú đá trúng ngay ngực Điền Sở Ưu Thái, khiến hắn bay ngược ra xa vài mét.

“Phịch!” Một tiếng nặng nề vang lên, Điền Sở Ưu Thái ngã nhào xuống đất, phun ra một ngụm máu, trông vô cùng thảm hại.

Người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này thì vô cùng sửng sốt. Trần Vũ và Điền Sở Ưu Thái vừa giao đấu chưa đến mười hơi thở, vậy mà một cao thủ tam phẩm hậu kỳ như Điền Sở Ưu Thái đã bại trận rồi sao?

“Quyền pháp này... Lão phu chưa từng thấy bao giờ.”

“Xì! Sao đường quyền này lại có vẻ giống nữ tử quyền pháp...”

“Diệp Vô Song, e rằng giang hồ sắp có thêm một tân tú nữa rồi!”

Những người xung quanh nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt nhìn Trần Vũ đầy thán phục.

Trần Vũ thu hồi thể quyền, trong lòng thở dài. Thực lực của Điền Sở Ưu Thái không ra gì, hắn còn chưa kịp cảm nhận tinh hoa của Nhân Thiên Nhất Lưu thì Điền Sở Ưu Thái đã bại rồi.

Trần Vũ dám khẳng định, vừa rồi hắn thực sự chỉ phát huy sức mạnh của tam phẩm hậu kỳ. Ở trình độ Vịnh Xuân Quyền hiện tại, hắn còn không bằng Tiểu Linh nữa.

Chẳng lẽ... Nhân Thiên Nhất Lưu quá yếu sao?

Trần Vũ đầy nghi hoặc, cúi đầu nhìn nắm đấm của mình.

Cách đó không xa, Điền Sở Ưu Thái ngã dưới đất, các võ sĩ Đông Doanh khác lập tức lao đến vây quanh hắn.

“Điền Sở quân!”

“Đáng ghét, tên đại Vũ nhân hèn hạ!”

“Ngươi dám đánh trọng thương Điền Sở quân!”

Cả đám chó săn vây quanh Điền Sở Ưu Thái, miệng không ngừng la hét. Thấy sắc mặt Điền Sở Ưu Thái tái nhợt, hai chiếc răng cửa bị đánh gãy, khuôn mặt sưng vù như đầu heo, đám võ sĩ Đông Doanh này cũng nổi giận.

“Báo thù cho Điền Sở quân!”

Không biết ai gào lên, “Xoẹt xoẹt xoẹt...” tiếng rút đao vang lên liên tiếp. Năm sáu võ sĩ Đông Doanh tuốt đao bên hông ra, mắt đỏ ngầu, cùng nhau lao về phía Trần Vũ.

Chương 560: Hồn Chiến! Cả Nhóm Đánh Nhau!

Có câu nói rất hay: Kiến nhiều cắn chết voi.

Sáu tên Võ sĩ Đông Doanh nhất tề lao về phía Trần Vũ.

Trần Vũ, trong tình huống không thể bại lộ “Bát Quái Chương”, cho dù là hấn cũng phải né tránh mũi nhọn này.

Còn một tháng nữa mới đến ngày Võ Lâm Đại Hội khai mạc, hấn không muốn bại lộ thân phận quá sớm.

“Bảo thù cho Điện Sở quân!”

“Ba-ka, tên Đại Võ hèn hạ!”

“Nhị Thiên Nhất Lưu mới là mạnh nhất!”

Một đám Võ sĩ Đông Doanh miệng líu lo nói thứ quan thoại mơ hồ không rõ, tay vung đao dài, tất cả đều tiến vào trạng thái “Thiên Nhân Hợp Nhất”.

Một luồng khí cơ tròn trịa, hoàn hảo toát ra từ cơ thể họ.

Trong sáu người, kẻ yếu nhất là Tam phẩm sơ kỳ, còn kẻ mạnh nhất là Tam phẩm trung kỳ.

Trần Vũ hơi nhú mày.

“S-hi-ne!” Một tiếng hét vang lên.

Một tên Võ sĩ Đông Doanh lao tới trước, ánh đao lóe lên chói mắt.

Trần Vũ lắc mình, né được nhát đao chém tới. Đồng thời xoay người, một cước đá ra, trúng vào bụng của tên Võ sĩ Đông Doanh đang lao tới.

“Oa...” Một tiếng thét vang lên.

Tên Võ sĩ Đông Doanh bị đá trúng dạ dày, người cong lại, phun ra hết cả cơm sáng và trưa.

Một mùi chua chát, khó ngửi của thức ăn chưa tiêu hóa xong lan tỏa khắp đấu trường.

“S-hi-ne s-hi-ne!”

“Ba-ka ya-ru!”

Những tên Võ sĩ Đông Doanh còn lại thấy vậy thì vô cùng tức giận, không thèm quan tâm đến tinh thần võ sĩ nữa, cả bọn ồa lên, chỉ muốn dùng loạn đao chém chết Trần Vũ.

Điền Sở Ưu Thái có thân phận đặc biệt, là quý tộc ở Đông Doanh. Hắn bị đánh, đám tay chân này phải giúp hắn lấy lại mặt mũi, nếu không khi trở về đạo quán, bọn chúng sẽ không yên thân.

“Vù vù vù...”

Những thanh đao dài lóe lên ánh kim loại, chém rách không khí, năm thanh đao cùng lúc chém về phía Trần Vũ.

Thấy vậy, Trần Vũ nhú mào.

Nếu cứ thế này, e rằng hắn sẽ phải bại lộ “Bát Quái Chương” sớm!

Đang lúc Trần Vũ do dự không biết có nên dùng Bát Quái Chương hay không thì “Đang!” một tiếng vang lên.

Một người bất ngờ lao ra từ bên cạnh Trần Vũ, tay cầm thanh đại đao nặng sáu mươi cân, nhảy lên phía trước, sử dụng chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân!”

Thanh đao bá vương trong tay nàng nặng nề chém xuống thanh đao của Võ sĩ Đông Doanh, một nhát chém ngang trực tiếp khiến bọn chúng phải dừng lại, hồ khẩu tê dại.

“Ba-ka!”

Một nhát đao bất ngờ xuất hiện khiến đám Võ sĩ Đông Doanh kinh hãi kêu lên.

Trần Vũ liếc nhìn.

Tướng Vân Tuyết vác đao bá vương trên vai, đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt tức giận nhìn đám Võ sĩ Đông Doanh.

“Các người, bọn tiểu Oa Tử này, thật là không biết xấu hổ!”

“Thi đấu thua thì chấp nhận đi, vậy mà lại đánh hội đồng?”

“Nếu các người đã làm vậy, thì bản cô nương cũng chơi cùng các người.”

Tướng Vân Tuyết vung thanh trọng đao, ánh mắt quét qua đám Võ sĩ Đông Doanh, đầy vẻ khinh thường và ghét bỏ.

“Tính cả ta nữa!”

Toàn Thành đang đứng bên cạnh Ngụy Hoài cũng bước lên, đứng về phía Trần Vũ, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám Võ sĩ Đông Doanh đối diện.

Dù Toàn Thành chỉ vừa bước vào Tam phẩm, thực lực không mạnh, nhưng thực lực là thực lực, còn huyết tính là huyết tính. Người khác giúp hắn đứng ra, chẳng lẽ hắn lại có thể đứng một bên xem mà không làm gì sao?

Trần Vũ quay đầu nhìn Toàn Thành. Chiếc mặt nạ bạc trên mặt Toàn Thành đã bị thanh đao của Điền Sở Ưu Thái chém đứt một mảnh, để lộ chiếc cằm tái nhợt.

Trần Vũ đánh giá hai mắt rồi thu hồi ánh nhìn.

Ngụy Hoài đứng phía sau thấy vậy thì cười khổ lắc đầu.

Làm như thế này, e rằng sau này hắn sẽ không thể nào đến đạo quán học đạo nữa.

Ngụy Hoài thở dài một tiếng.

Cũng được.

Dù sao số ngân lượng hẩn tích góp được cũng đã cạn kiệt từ lâu.

Đông Doanh đạo quán dựa theo cảnh giới mà giới hạn chiêu thức và tâm pháp. Muốn học những nội dung tiếp theo, phải nộp rất nhiều tiền.

Sau ba năm, Ngụy Hoài đã học được đạo pháp Đông Doanh tương ứng với cảnh giới Không nhập lưu và Tứ phẩm, nhưng vì không có tiền, hẩn mãi chưa thể học được nội dung của cảnh giới Tam phẩm.

Đây cũng là lý do vì sao, khi đối mặt với Điện Sở Ưu Thái, Ngụy Hoài không dám phản kháng. Nếu bị trục xuất khỏi đạo quán, hẩn sẽ hoàn toàn không còn phương pháp tu luyện tiếp theo.

Vì vậy, hẩn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Nếu đã xé rách mặt với Điện Sở Ưu Thái, thì hãy trả lại hết những gì mình đã chịu đựng trong những năm qua...

Đạo quán?

Phương pháp tu luyện đạo đạo Đông Doanh tiếp theo?

Lão tử không thèm!

Đôi mắt Ngụy Hoài sáng lên, ánh lên vẻ hung dữ. Hẩn im lặng không nói, cũng bước lên một bước, đứng bên cạnh mọi người.

Bốn người: Một Tam phẩm hậu kỳ, một Tam phẩm trung kỳ, hai Tam phẩm sơ kỳ, đối đầu với sáu Võ sĩ Đông Doanh.

Một cơn gió thổi qua con phố dài, làm những chiếc lá bên đường xào xạc, cát bụi dưới mặt đất bị gió cuốn lên, bay lơ lửng, tạo thêm bầu không khí lạnh lẽo cho con phố.

Tưởng Kiện và những người qua đường khác đứng xung quanh, nheo mắt nhìn vào trong.

Tưởng Kiện cầm chiếc điều thuốc bằng đồng thau, rút một hơi thuốc lào, nhìn con gái mình vác thanh đao lớn trên vai, lắc đầu.

Thật là bông bột.

Nhưng cũng đúng, nếu người trẻ tuổi mà không còn huyết tính, thì sao còn gọi là người trẻ tuổi được chứ?

Sáu tên Võ sĩ Đông Doanh cầm đao dài trong tay, cảnh giác nhìn Trần Vũ và những người khác.

Nếu là một đôi đầu với nhiều, bọn chúng đương nhiên không sợ, nhưng sáu đôi đầu với bốn, trong đó có một người là Tam phẩm hậu kỳ đã đánh bại sư huynh của bọn chúng, thì cần phải cân nhắc.

Toàn Thành quay đầu nhìn Ngụy Hoài đang đi đến, ngạc nhiên hỏi: “Người không có đao, làm sao đánh?”

Ngụy Hoài bình tĩnh nhìn về phía đối diện, nơi Điền Sở Ưu Thái đang bò dậy. Mặt Điền Sở Ưu Thái sưng vù như đầu heo, máu mũi chảy đầm đìa, trông vô cùng thảm hại. Hắn được tiêu đệ đỡ lấy, mặt mày xanh mét.

Điền Sở Ưu Thái nhận thấy ánh mắt của Ngụy Hoài, liền hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

Ngụy Hoài bình tĩnh trả lời câu hỏi của Toàn Thành: “Ta cần hai thanh đao.”

Toàn Thành hiểu ra, gật đầu nói: “Đơn giản.”

Tướng Vân Tuyết quay đầu trừng mắt hai người: “Không phải các ngươi nói mình không đủ sức, nội lực cạn kiệt rồi sao?”

“Được lắm... Lừa bản cô nương phải không!”

“Các ngươi giỏi thật đấy!” Tướng Vân Tuyết tức giận đến ngửa răng.

Nếu không phải kẻ địch đang ở trước mặt, nàng thật sự muốn dùng thanh đao bá vương này chém vào hai người bọn họ.

Ngụy Hoài và Toàn Thành im lặng không nói, như thể không nghe thấy lời Tướng Vân Tuyết nói.

Nàng không vui trừng mắt nhìn hai người bọn họ, liếc nhẹ Diên Sở Ưu Thái vừa đứng dậy, rồi nói với Trần Vũ: “Này, Tiểu Diệp Tử.”

Tiểu...

Tiểu Diệp Tử...

Nghe thấy cách xưng hô này, khóe miệng Trần Vũ co rút liên tục.

“Tên lùn đó giao cho ngươi, những tên lùn khác giao cho chúng ta.”

“Tên này quá kiêu ngạo, nhất định phải đánh cho bọn chúng một trận ra trò.”

Trần Vũ hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Nói xong, Trần Vũ lao lên trước.

Tướng Vân Tuyết vung thanh đao bá vương trong tay, theo sát phía sau.

“Những tên lùn kia, chịu chết đi!”

Nàng hét lớn, khí thế hùng hực.

Toàn Thành và Ngụy Hoài cũng di chuyển bước chân, lao tới.

“Ba-ka!”

“S-hi-ne!”

Bảy tên Võ sĩ Đông Doanh, bao gồm cả Điền Sở Ưu Thái, cũng không chịu kém, đồng loạt lao về phía bốn người.

Trần Vũ tiên phong, hai chân bay lên, trực tiếp đá vào cổ và cổ tay của hai tên Võ sĩ Đông Doanh. Ngay sau đó, thân hình hẫc lắc nhẹ, trong tay đã xuất hiện một thanh đao và một thanh đoản đao.

“Tiếp lấy!”

Trần Vũ quát khế, ném thanh đao và đoản đao ra.

Đôi mắt Ngụy Hoài sáng lên, thân hình nhảy lên, liền bắt gọn được hai thanh đao do Trần Vũ ném tới.

“Tạ ơn Diệp huynh!”

Toàn Thành ở bên cạnh mỉm cười: “Vậy là ta không cần phải giúp người nữa rồi.”

“Cũng tạ ơn Toàn Thành huynh!” Ngụy Hoài cầm hai thanh đao trong tay, mắt ánh lên tinh quang.

Hai thanh đao này có chất liệu tốt hơn nhiều so với thanh đao sắt tinh luyện bình thường mà hắn mua từ tiệm rèn.

Chương 561: Người Không Phải Là Đoàn Tu Sao?

Giang Vân Tuyết quay đầu liếc nhìn Ngụy Hoài, hơi bĩu môi.

Nàng vung thanh Dao Bá Vương trong tay, chém về phía tên võ sĩ Đông Doanh đang lao tới, như hổ xuống núi.

“Vù vù...”

Gió đao rít gào, không gì cản nổi.

“Bắt gà!”

Thấy Dao Bá Vương hung hãn lao đến, các võ sĩ Đông Doanh kinh hãi kêu lên, vội vàng né tránh.

Bọn chúng không phải là Ngụy Hoài, không thể nắm bắt chính xác thời cơ để đỡ thanh Dao Bá Vương nặng sáu mươi cân kia.

Huống hồ, đây đang là hỗn chiến.

Ngoài Giang Vân Tuyết còn có những người khác!

Toàn Thành nhún người một cái, thân hình đáp xuống bên cạnh một tên võ sĩ Đông Doanh.

Hắn giơ hai lòng bàn tay lên, liên tiếp đánh ra, chiêu thức như mây trôi nước chảy.

Bước chân dưới đất âm thầm hợp với tiên thiên bát quái.

Tên võ sĩ Đông Doanh vung thái đao, hiệp sai, liên tiếp tấn công vài nhát, nhưng không chạm được vào góc áo của Toàn Thành.

Ngược lại, hắn bị Toàn Thành vỗ vãi chưởng vào bả vai và ngực, đánh cho khí huyết cuộn trào, khoe miệng rỉ máu.

Không xa đó lắm.

Trần Vũ đang tiếp tục giao đấu với Điền Sở Ưu Thái trong đám đông, vừa đánh vừa chú ý đến Toàn Thành.

Lạ.

Thực sự quá lạ.

Người tên Toàn Thành này, sao lại biết Bát Quái Chưởng...

Chẳng lẽ do cha truyền dạy?

Không đúng.

Cha truyền dạy Bát Quái Chưởng sao lại chỉ truyền chiêu thiếu sót?

Trần Vũ phát hiện Toàn Thành sử dụng Bát Quái Chưởng đi đi lại lại, chỉ có mười mấy chiêu.

Nhìn kỹ, thậm chí một số chiêu thức còn sai!

Thật kỳ quặc.

Trần Vũ vừa suy nghĩ vừa thuận tay đâm vãi quả vào mũi và hốc mắt của Điền Sở Ưu Thái.

Đánh cho Điền Sở Ưu Thái thấy sao bay đầy mắt, trời đất quay cuồng.

Ngụy Hoài đã có binh khí cũng lao vào đám đông.

Sự linh ngộ của hắn về đạo đạo Đông Doanh, vượt xa đám sư huynh đồng môn này.

Có “danh đao” gia trì.

Ngụy Hoài một địch hai, vãi nhát đã đánh rơi thái đao trong tay bọn chúng.

Trận đấu này, đã không còn suspense.

Trong đám đông đang theo dõi, có người lén nhặt viên đá dưới đất lên, thì triển âm khí.

“Vút vút vút...”

“Vèo vèo...”

Vài bóng đen lóe qua, đập vào trán của các võ sĩ Đông Doanh.

“Á đau!”

“Á!”

“Bắt gà!”

Các võ sĩ Đông Doanh bị đá đập vào trán đau đớn kêu lên.

Sức của viên đá không lớn, nhưng tính sỉ nhục lại cực mạnh.

Trần Vũ và những người khác đang đánh nhau trong sân, còn đám người đứng xem ở vòng ngoài thì lén lút giở trò.

Chẳng mấy chốc, bảy tên võ sĩ Đông Doanh đều ngã xuống đất.

Mặt mũi bọn chúng bầm dập, khóe miệng rỉ máu, trán sưng lên từng cục lớn màu xanh tím.

Những cục sưng trên trán, đều là tác phẩm của các võ giả xung quanh.

Trận chiến kết thúc.

Trần Vũ và ba người còn lại vừa thở được một hơi.

Không biết là ai đó cao giọng hét lên.

“Bỏ khoái đến rồi!”

“Chạy mau!”

“Đánh nhau giữa đường, nếu bị bắt sẽ bị tổng vào ngục đó!”

Lời vừa dứt, đám người đang xem như chim trong rừng kinh hãi, chạy tán loạn.

Toàn Thành ở trung tâm sân đấu, mặt đỏ bừng, thở nhẹ.

Hắn nhìn đám võ sĩ Đông Doanh bị mình đánh ngã dưới đất, khoe miệng nhếch lên, nở một nụ cười.

Ánh mắt Toàn Thành lướt qua “ba đồng đội” đã chiến đấu cùng mình, chân khễ động, hòa vào đám đông, lặng lẽ bỏ đi.

Trần Vũ vẫn luôn chú ý đến Toàn Thành, nheo mắt lại.

Hắn cũng xoay bước, lặng lẽ hòa vào đám đông, đi theo sau Toàn Thành.

Ở trung tâm sân đấu.

Ngụy Hoài cầm thái đao và hiệp sai trong tay, đứng trước mặt Điền Sở Ưu Thái, nhìn xuống nói: “Từ hôm nay, ta không còn là đệ tử đạo quán.”

Nói xong, Ngụy Hoài cầm thái đao và hiệp sai trong tay xuống đất.

Hắn phớt lờ ánh mắt phẫn nộ và oán độc của Điền Sở Ưu Thái.

Không ngoảnh đầu lại mà rời đi.

Ngụy Hoài hít một hơi thật sâu, mặc dù vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

Nhưng hắn vẫn tràn đầy tinh thần, cảm giác dòng máu trong cơ thể đang cuộn chảy trong huyết quản, như nước lũ mùa xuân.

Mãnh liệt, dồi dào, mang lại sức sống vô tận.

Sảng khoái!

Ngụy Hoài nắm chặt hai nắm đấm, cảm thấy lúc này, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Lòng ngực vô cùng rộng mở.

Nỗi uất ức đè nặng trong lòng bấy lâu nay tan biến.

Từ giờ, biên rộng trời cao!

Ngụy Hoài cảm thấy trong lòng rung động, sự lĩnh ngộ của hần về pháp môn thiên nhân hợp nhất lại sâu thêm một tầng.

Khóe miệng hần nở một nụ cười, bước lớn về phía đám đông đã rời đi.

Vừa đi được hai bước, Ngụy Hoài đột nhiên cảm thấy có một bàn tay nắm lấy cổ tay mình.

Hần kinh ngạc quay đầu lại.

Chỉ thấy Giang Vân Tuyết vác đao bằng một tay, nhìn hần với vẻ mặt thích thú.

“Người muốn đi?”

“Ta cho người đi chưa?”

...

Trong con hẻm nhỏ hẹp không có người.

Toàn Thành nhảy từ trên đầu tường xuống, thân hình hơi cúi, ổn định rơi xuống đất.

“Hoo...”

Hần thở ra một hơi, cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi.

Vừa mới chiến đấu hai trận liên tiếp, nội lực trong đan điền của Toàn Thành hầu như cạn kiệt.

“Thực chiến cũng được, nhưng vẫn có chút vấn đề...”

“Cần phải sửa lại.”

Toàn Thành cúi đầu lẩm bẩm một mình, bước ra ngoài hẻm.

Vừa đi được hai bước.

Hắn dừng chân, quay đầu nhìn về phía sau, lạnh lùng nói: “Ai đó?”

“Ra đi!”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy một bóng người đột nhiên bay xuống từ bức tường gạch xanh của con hẻm.

Bóng người đó đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng, nhìn về phía Toàn Thành.

“Là... Là người?”

“Diệp công tử!”

“Diệp công tử, thật hay quá, gặp nhau cũng coi là có duyên.”

“Hai chúng ta cùng đến khách điểm uống một ly thế nào?”

Toàn Thành nhận ra người trẻ tuổi với dung mạo bình thường nhưng sử dụng quyền pháp rất giỏi trước mặt, liền mỉm cười hỏi.

Ấn tượng của hắn về Trần Vũ khá tốt.

Trần Vũ vừa rồi đã thay mặt hắn ra mặt, dạy dỗ Điền Sở Ưu Thái.

Toàn Thành muốn mời hắn uống rượu.

Trần Vũ nhìn chằm chằm Toàn Thành, lông mày nhíu lại.

Đột nhiên hắn bước lên, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Toàn Thành.

Toàn Thành giật mình, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mặt mình hơi lạnh.

Chiếc mặt nạ bạc Toàn Thành luôn đeo bị Trần Vũ gỡ xuống.

“Người làm gì vậy?”

Toàn Thành kinh ngạc kêu lên, lùi lại hai bước, giờ hai lòng bàn tay lên, bày ra tư thế khởi đầu của Bát Quái Chương.

Trần Vũ cầm chiếc mặt nạ trong tay, nhìn Toàn Thành.

Dưới chiếc mặt nạ bạc, là một khuôn mặt trẻ tuổi hơi tái nhợt.

Trông có vẻ khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Rất trẻ.

Thấy dung mạo của Toàn Thành, Trần Vũ nhíu mày suy nghĩ, đem khuôn mặt của hắn đối chiếu với ký ức trong đầu mình.

Sau khi hồi tưởng lại, Trần Vũ nhíu mày chặt hơn.

Hắn có thể khẳng định, hắn chưa từng gặp Toàn Thành.

Nhưng Toàn Thành sao lại biết Bát Quái Chương?

Chẳng lẽ...

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Mặt nạ da người!

Có khả năng Toàn Thành đang đeo mặt nạ da người!

Nghĩ đến đây.

Trong mắt Trần Vũ lóe lên một tia sáng, hắn thấp giọng nói: “Đắc tội rồi.”

Nói xong, hắn bước lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Toàn Thành.

Toàn Thành tưởng Trần Vũ muốn tấn công mình, vội vàng thi triển Bát Quái Chương để đánh trả.

“Bốp!” Một tiếng vang trầm đục.

Chưa đợi Toàn Thành tấn công Trần Vũ, Trần Vũ đã giơ tay phải lên, sử dụng chiêu Cách Thủ trong Vịnh Xuân Quyền, dễ dàng đỡ được đòn đánh này.

Hắn vươn tay phải ra, nhón lấy phần thịt trên má Toàn Thành, nhẹ nhàng kéo hai cái.

Cảm nhận được cảm giác kéo căng truyền từ má tới.

Toàn Thành trợn to mắt, sững sờ tại chỗ.

Trần Vũ cũng sững sốt.

Á?

Không phải mặt nạ da người!

Toàn Thành này rốt cuộc là ai?

Ngay lúc này, có hai người nữa nhảy xuống từ bức tường của con hẻm phía sau hai người.

“Ô ô ô, Diệp công tử, ngươi đang làm gì vậy?”

“Ngươi không phải là đoạn tu sao?”

Chương 562: Người Trôi Từ Biển Đến

Nghe vậy, sắc mặt của Trần Vũ tối sầm lại, buông tay đang nắm má của Toàn Thành.

Toàn Thành vội vàng lùi lại vài bước, vẻ mặt kinh hãi nhìn Trần Vũ.

Tưởng Vân Tuyết đứng bên cạnh cười khẩy:

“Thảo nào, người cũng giống tên Toàn Thành này, đứng dưới đài xem nửa ngày mà không lên.”

“Hoá ra là thích nam nhân sao?”

Trần Vũ liếc nhìn Tưởng Vân Tuyết một cái, không thêm đề ý.

“Toàn huynh, đặc tội rồi.”

“Tại hạ ngưỡng mộ 《Bát Quái Chương》 đã lâu. Theo lời giang hồ đồn đại, chương pháp mà thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường luyện chính là 《Bát Quái Chương》.”

“Tại hạ tưởng rằng Toàn huynh là Trần Vũ, đeo mặt nạ da người, nên mới...”

Trần Vũ chấp tay tạ lỗi, nói ra nghi ngờ của mình.

Nghe vậy, sắc mặt căng thẳng của Toàn Thành mới hơi giãn ra.

Hắn thở phào một hơi dài. Vừa rồi Trần Vũ nắm má hắn, suýt nữa thì dọa hắn chết khiếp.

Hiện tại, nội lực trong đan điền của Toàn Thành không còn nhiều, nếu Trần Vũ thật sự làm gì hắn, hắn quả thực không thể phản kháng được...

Toàn Thành bình tĩnh lại, cười cười lắc đầu:

“Khiến cho người thất vọng rồi. Tại hạ chính là Toàn Thành, không phải Trần Vũ của Ngọc Diệp Đường.”

Khi nói những lời này, đồng tử của Toàn Thành thoáng hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

“Đã như vậy, đắc tội, đắc tội.” Trần Vũ lại chấp tay xin lỗi.

Hắn còn muốn hỏi Toàn Thành vì sao lại biết 《Bát Quái Chương》, nhưng Tưởng Vân Tuyết đang ở đây, có người ngoài, không tiện hỏi.

Vị Ngụy Hoài đứng bên cạnh Tưởng Vân Tuyết tiến lên một bước, chấp tay hành lễ với Trần Vũ:

“Đa tạ người ra tay tương trợ.”

Vừa rồi nếu không có Trần Vũ, Ngụy Hoài và Toàn Thành đều bị Điền Sở Ưu Thái sỉ nhục.

Điền Sở Ưu Thái thích nhất là sỉ nhục kẻ yếu dưới con mắt của mọi người.

Trần Vũ lắc đầu:

“Không sao, chỉ là việc nhỏ thôi.”

“Ở địa bàn của Đại Vũ, sao có thể để người nước khác ức hiếp người Đại Vũ được.”

“Có điều Ngụy huynh, người đối mặt với áp bức, vì sao lại không phản kháng?”

Mặc dù chỉ mới quen biết Ngụy Hoài, nhưng Trần Vũ cảm thấy Ngụy Hoài không phải là kẻ nhát gan, sợ sệt.

Một kẻ nhút nhát, sợ hãi, sẽ không lên đài khiêu chiến Trương Vân Tuyết để “rửa oan” cho nam nhân.

Toàn Thành và Trương Vân Tuyết cũng nhìn về phía Ngụy Hoài, trong lòng cũng rất tò mò.

Ngụy Hoài lắc đầu cười khò:

“Quy củ của đạo quán Đông Doanh rất đặc biệt. Ta là hậu bối, khi bị tiền bối dạy dỗ, không được phép phản kháng.”

“Nếu ta phản kháng, sẽ bị lấy lý do ‘chống đối sư trưởng’ mà trục xuất khỏi đạo quán.”

“Vì vậy, ta chỉ có thể nhẫn nhịn.”

Trong mắt Ngụy Hoài lộ ra một tia phức tạp.

Đột nhiên hắn cười nói:

“Tất nhiên, bây giờ cũng không cần nhẫn nhịn nữa. Sau này ta cũng không định quay lại đạo quán Đông Doanh.”

Nghe Ngụy Hoài giải thích, ba người kia mới hiểu ra.

Toàn Thành chấp tay nói:

“Với tâm tính của Ngụy Hoài huynh, sau này nhất định sẽ có thành tựu.”

Ngụy Hoài cũng đáp lễ, trên mặt mang theo vẻ nhẹ nhõm như vừa tìm lại được chính mình.

Trương Vân Tuyết đứng bên cạnh hơi bĩu môi:

“Nói nhiều như vậy, chẳng phải vẫn là do thực lực của ngươi không đủ sao?”

“Nếu ngươi có thực lực như ta, thì tên lùn đó, vừa đến đã bị ăn đòn rồi.”

Nàng khoanh tay trước ngực, không mang theo Bá Vương Dao.

Ngụy Hoài lắc đầu:

“Vấn đề này là về phẩm hạnh của con người.”

“Có người dù võ công cao đến đâu, cũng sẽ không ức hiếp người khác.”

“Có người vừa học được vài chiêu mèo cào, đã muốn áp bức người khác.”

“Suy cho cùng, đó là do phẩm hạnh của mỗi người khác nhau.”

“Đạo lý này, là Đế Quân dạy ta.”

Ngụy Hoài như nhớ lại điều gì đó, trong giọng nói mang theo vẻ cảm khái.

Tướng Vân Tuyết vừa định phản bác, nhưng nghe Ngụy Hoài nhắc đến Đế Quân, lại ngoan ngoãn im lặng.

Ừm...

Ngụy Hoài nói cũng có vài phần hợp lý.

Trần Vũ liếc mắt, biểu cảm có chút kỳ quái.

Phụ thân hắn hình như không phải là người thích giảng đạo lý...

Tướng Vân Tuyết khoanh tay trước ngực, nghĩ ngợi một lát, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, trợn to mắt, lớn tiếng nói:

“Ba người các ngươi, bản cô nương đã bày ra luận võ cả buổi sáng.”

“Các ngươi đứng dưới xem cả buổi, không một ai lên đài!”

“Các ngươi có ý gì?”

“Coi thường bản cô nương?”

“Bản cô nương không xinh đẹp sao?”

Tướng Vân Tuyết trừng đôi mắt như quả hạnh nước nắp, đôi môi đỏ mọng, gương mặt tinh xảo.

Xinh đẹp.

Tất nhiên là xinh đẹp.

Nếu nói Tướng Vân Tuyết không phải mỹ nhân, thì thiên hạ chẳng có mấy người là mỹ nhân.

Cả thiên hạ này, nam nhân đều muốn cưới một nữ tử xinh đẹp động lòng người như Tướng Vân Tuyết về nhà.

Nhưng mà...

Nếu nữ tử này tính tình như lửa, khí thế còn mạnh hơn cả nam nhân, thì e rằng sẽ khiến chín mươi chín phần trăm nam nhân bỏ chạy.

Dù sao thì, tuyệt đại đa số nam nhân đều không thích một nữ nhân mạnh mẽ hơn mình.

Tất nhiên, cũng có ngoại lệ.

Phần nhỏ nam nhân còn lại... Có thể là vì không muốn tự mình động tay.

Dù sao thì... nam nhân cũng có lúc mệt mỏi.

Tướng Vân Tuyết vừa dứt lời, ba người Trần Vũ đồng loạt lắc đầu, cùng lên tiếng:

“Tại hạ chưa muốn thành thân, Tướng cô nương hãy tìm người khác đi.”

Thấy ba người đồng thanh, Tướng Vân Tuyết trợn to mắt:

“Được lắm! Ba người các ngươi!”

Nàng tức đến ngứa răng, nắm chặt quyền, gân xanh nổi lên trên trán.

“Ta không care, ba người các ngươi phải đánh lại với ta một trận!”

“Không ai được phép nương tay!”

Trần Vũ cùng hai người kia nhìn nhau, rồi đều cười phá lên.

Có lúc, sự ăn ý giữa nam nhân rất đơn giản.

Toàn Thành nhân cơ hội Tưởng Vân Tuyết chưa nổi giận, tiến lên một bước, chấp tay với ba người còn lại:

“Ba vị, chúng ta quen biết cũng coi như có duyên. Không bằng để tại hạ mời, cùng đi tẩu lâu gần đây dùng bữa?”

Tưởng Vân Tuyết đang nắm chặt quyền chuẩn bị đánh nhau, nghe vậy, mắt sáng lên:

“Được á! Bản cô nương đói rồi, muốn ăn cá lớn thịt lớn, thêm hai vò rượu ngon!”

Tưởng Vân Tuyết chuyển sự chú ý sang đồ ăn thức uống, hai mắt sáng rỡ, vô thức nuốt nước miếng.

Ba người thấy vậy, có chút dở khóc dở cười.

Toàn Thành nhìn Trần Vũ, cười nói:

“Ngụy huynh, cái mặt nạ này...”

“Xin lỗi.” Trần Vũ vội vàng trả lại mặt nạ.

Toàn Thành đeo lại mặt nạ, chấp tay nói:

“Thái Dương Lâu ở ngay gần đây. Ba vị, mời!”

Tưởng Vân Tuyết thản nhiên đi ở phía trước, hừ một tiếng:

“Ăn no uống say, rồi đánh lại với ba người các ngươi. Để các ngươi thấy được sự lợi hại của Bá Vương Dao.”

Ngụy Hoài đi phía sau, nhắc nhở ba người còn lại:

“Đạo quán Đông Doanh rất coi trọng thể diện. Chúng ta đã đánh người của bọn họ, nếu còn thản nhiên đi ăn ở Thái Dương Lâu... e rằng lát nữa sẽ có cao thủ đến đòi lại danh dự.”

Tưởng Vân Tuyết hừ lạnh:

“Thì sao? Đến thì đánh, sợ gì chứ.”

Toàn Thành cũng cười nói:

“Chẳng lẽ lại có nhị phẩm đến tìm chúng ta sao? Chẳng lẽ người Đông Doanh lại không cần thể diện, để nhị phẩm ức hiếp tam phẩm?”

Trần Vũ đi đến bên cạnh Ngụy Hoài, nhẹ vỗ vai hắn:

“Yên tâm đi.”

Thấy ba người không để bụng, Ngụy Hoài sừng sốt một chút, rồi cười lắc đầu, nhanh chóng đi theo.

...

Cùng lúc đó.

Sơn Đông.

Thanh Châu Phủ, Nhật Chiêu Huyện.

Bờ biển lấp lánh ánh sóng, yên bình và tĩnh lặng.

Trần Linh đứng trên bãi cát mềm mại, nhìn ra biển xanh bao la rộng lớn.

Kỳ ngộ...

Kỳ ngộ...

Kỳ ngộ mà lão đạo sĩ kia nói, có phải ý chỉ ca Vũ ca không?

Trong lòng nàng buồn bực, mũi chân khẽ đá cát.

Những hạt cát mịn bay lên rồi rơi xuống.

Một cơn gió biển hơi tanh thổi qua bờ.

Trần Linh ngẩng đầu, đột nhiên thấy nơi khóe mắt, có một bóng người đang trôi trên mặt biển ở đằng xa.

Thấy có người, Trần Linh vội vàng nhón chân, nheo mắt nhìn kỹ.

Chỉ thấy trên mặt biển, có một tấm ván gỗ trôi dạt.

Trên tấm ván có một nam nhân trung niên mặc áo bào đỏ sẫm, tay cầm một thanh đao dài có vỏ màu đen nằm sấp trên tấm ván, mặt bị nước biển ngâm đến trắng bệch.

Người trung niên trôi trên biển, cách bờ chưa đến ba mươi trượng.

Trần Linh chớp chớp mắt, nhanh chóng chạy đến chiếc thuyền chài nhỏ ở mép nước.

Chương 563: Thiếu Nữ Cầm Và Kiếm Thánh Đông Doanh

Hai tháng trời.

Trần Linh cô độc rời khỏi Dư Hàng, một đường thẳng tiến về phía bắc.

Nàng đã hỏi qua Ngọc Diệp Đường, cũng đã đến Thiên Cơ Lâu.

Tìm kiếm tung tích của Trần Vũ.

Nhưng một đường truy tìm, lại chẳng thu được gì.

Trần Vũ cự tuyệt Âm Vệ, Ngọc Diệp Đường cũng không biết hắn đi đâu.

Còn Thiên Cơ Lâu, có lẽ biết, nhưng lại không nói cho Trần Linh.

Liên quan đến chuyện lớn như thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, Thiên Cơ Lâu không dám tùy ý tiết lộ.

Sau một tháng dài đằng đẳng tìm kiếm trong vô vọng.

Trần Linh bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trần Vũ đã nói muốn đến Sơn Đông tham gia Võ Lâm Đại Hội, vậy thì nàng cứ đến Sơn Đông đợi hắn chẳng phải tốt hơn sao?

Đợi đến mừng 6 tháng 6, Võ Lâm Đại Hội tổ chức.

Trần Vũ nhất định sẽ tới.

Thông suốt ý nghĩ, Trần Linh liền đến Sơn Đông.

Vừa đến Sơn Đông, nàng đã gặp một lão đạo sĩ đang bói toán trên phố.

Hắn chỉ liếc nhìn Trần Linh một cái, rồi gọi nàng lại.

Lão đạo sĩ xem tướng mặt Trần Linh, đoán chắc rằng nàng đang tìm người.

Nghe vậy, Trần Linh chấn động trong lòng, cung kính hỏi lão đạo sĩ xem người nàng cần tìm đang ở đâu.

Lão đạo sĩ nói một tràng những lời thần thần quỷ quỷ, cuối cùng chỉ bảo nàng có kỳ ngộ ở Nhật Chiêu, Sơn Đông.

Khuyến nàng nên ra biển xem thử.

Ngay khi Trần Linh định móc bạc từ trong ngực ra trả cho lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ chỉ xoay người một cái đã biến mất.

Với thực lực tam phẩm hậu kỳ của Trần Linh, nàng cũng không nhìn rõ lão đạo sĩ này biến mất như thế nào.

Trong lòng nàng lập tức dâng lên một tia kính nể.

Lão đạo sĩ này chắc chắn không phải người bình thường.

Vì vậy, Trần Linh mới đến bờ biển Nhật Chiêu, Sơn Đông.

Hôm nay, vừa đến bờ biển, nàng đã thấy một người đang trôi dạt trên mặt biển.

Trần Linh vừa chạy về phía chiếc thuyền đánh cá nhỏ đang đậu ở bờ biển, vừa cảm thán trong lòng.

Vị lão đạo trưởng đó thật là thần nhân.

“Ào ào...”

Sóng biển trắng xóa liên tiếp xô vào, không ngừng rửa trôi bờ cát.

Cơn gió thổi tới mang theo một mùi tanh nhạt nhạt.

Trần Linh bước vào lòng biển, đôi giày của nàng bị nước làm ướt, dòng nước lạnh buốt thấm vào giày và tất.

Nàng không bận tâm nhiều như vậy, chân khẽ động, nhẹ nhàng nhảy lên, rơi xuống chiếc thuyền đánh cá nhỏ.

Trần Linh thu lại mỏ neo, dùng mái chèo trên thuyền hướng ra biển.

Trên mặt biển.

Người trung niên mặc áo bào đỏ sẫm đang nằm úp trên tấm ván gỗ, trong tay nắm chặt một thanh đao dài hẹp có vỏ màu đen.

Trần Linh chèo thuyền, dần dần tiến lại gần người trung niên.

Nhìn rõ dung mạo của hắn.

Người trung niên mặt trắng không râu, hơi già nua, đuôi mắt đầy nếp nhăn.

Hắn nằm úp trên tấm ván, mặt bị nước biển ngấm đến trắng bệch, nhăn nhoe.

Trần Linh điều khiển chiếc thuyền nhỏ, chạy đến bên hắn.

Khi thuyền đến cách hắn khoảng một trượng.

Người trung niên dường như cảm nhận được Trần Linh đến gần.

Hắn từ từ mở mắt, ngẩng đầu nhìn Trần Linh trên thuyền, ánh mắt sâu thẳm và bình tĩnh.

Trần Linh thấy hắn tỉnh lại, bèn mỉm cười e thẹn, để lộ một lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Thấy chiếc thuyền nhỏ chạy đến bên mình, người trung niên thoáng sửng sốt, sau đó đáy mắt lại lóe lên một tia vui mừng.

Được cứu rồi!

Hắn vội vàng vươn tay ra, dốc hết sức lực để nắm lấy chiếc thuyền nhỏ.

Trần Linh đứng trên thuyền, đưa mái chèo ra.

Người trung niên dùng hết sức lực còn lại để nắm chặt lấy mái chèo, dưới sự kéo léo của Trần Linh, hắn tay chân phối hợp, bò lên thuyền.

Hắn thoát khỏi nước biển, cả người nằm ngửa trên sàn thuyền, thở hổn hển.

Khuôn mặt bị nước biển ngâm đến trắng bệch cũng dần ửng đỏ.

“Hộc hộc...”

Người trung niên thở hổn hển, trong mắt đầy vẻ vui mừng như vừa sống sót sau tai nạn.

Hắn thở vài hơi, nhìn về phía Trần Linh, giọng khàn khàn, cất lên một từ có phần cứng nhắc.

“Nước...”

“Nước...”

Trần Linh chớp chớp đôi mắt sáng ngời, móc một túi nước từ trong ngực ra.

Túi nước này là sáng nay nàng vừa mua từ trong huyện.

Trước dùng quá lâu rồi, không dùng được nữa.

Túi nước này vẫn chưa dùng lần nào...

Trần Linh hơi mím môi, nhưng vẫn đưa túi nước cho người trung niên.

Thấy túi nước, người trung niên liền nói với giọng khàn khàn, mơ hồ: “Arigato!”

Hắn nhận lấy túi nước, vội vàng uống ừng ực.

Nước ngọt trong veo theo túi nước chảy vào miệng người trung niên.

“Ừng ực...”

“Ừng ực...”

Chỉ trong vài hơi.

Một túi nước đã bị người trung niên uống cạn.

Hắn đặt túi nước xuống, thở vài cái, ngồi trên sàn thuyền, nhìn bờ biển gần trong gang tấc, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Liễu Sinh Nhất Lang đã từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ chết.

Hắn đã nghĩ đến vô số cách chết.

Chết dưới đao của cường giả, bị ám sát, chết vì bệnh, chết già...

Trong vô số cách chết.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ rơi vào biển vì gặp bão khi vượt biển, rồi bị chết khát, chết đói.

Cách chết này, suýt chút nữa đã trở thành sự thật.

Liễu Sinh Nhất Lang ngồi trên sàn thuyền, ngơ ngác nhìn bờ cát vàng óng và thị trấn ở đằng xa.

Hắn như bừng tỉnh sau giấc mơ, sống sót sau tai nạn, lúc này trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

Hai tháng trước, hắn từ Đông Doanh vượt biển đến Đại Vũ.

Đi được khoảng một tháng rưỡi, hắn không may gặp phải một cơn bão lớn.

Con thuyền có vẻ chắc chắn nhưng trước thiên tai lại không chịu nổi một kích.

Hắn, Liễu Sinh Nhất Lang, quý là Thiên Hoàng Đông Doanh, Kiếm Thánh đương thời, dưới cơn bão lớn này, lại yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh.

Cho dù là Kiếm Thánh Đông Doanh, người có lực lượng cá nhân mạnh nhất nhân gian, nhưng trước thiên uy tự nhiên, hắn vẫn vô cùng mong manh.

Thuyền vỡ, sóng cuốn.

Liễu Sinh Nhất Lang trôi dạt trên biển mười hai ngày.

Trong mười hai ngày này, cái chết như hình với bóng.

Nếu hắn không phải là Kiếm Thánh, người mạnh nhất đương thời.

E rằng chưa được vài ngày hắn đã chết rồi.

May mắn thay, địa điểm thuyền gặp nạn cách Đại Vũ không xa.

Trôi dạt trên biển mười hai ngày, hắn đã trôi đến Đại Vũ.

Nếu thời gian lâu hơn nữa, e rằng Liễu Sinh Nhất Lang đã chết thật rồi.

“Haiz...”

Liễu Sinh Nhất Lang ngồi trên sàn thuyền, thở dài một tiếng.

Vận mệnh, thật là thất thường.

Trần Linh đứng trên sàn thuyền, chớp chớp đôi mắt sáng ngời, nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Linh.

Liễu Sinh Nhất Lang cũng nhìn về phía nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Liễu Sinh Nhất Lang phản ứng lại, hấn gắng gượng cơ thể yếu ớt.

Với vẻ mặt nghiêm nghị, hấn quỳ hai gối trên sàn thuyền, hai tay đặt trước đầu gối, đầu đập xuống sàn thuyền, trình trọng bày tỏ lòng biết ơn.

“Cảm ơn!”

Thổ tọa.

Nghi lễ cao nhất của Đông Doanh.

Tuy rằng Liễu Sinh Nhất Lang cách bờ chưa đến ba mươi trượng.

Nhưng vừa rồi Liễu Sinh Nhất Lang đã nhìn thấy, trên bờ không có một ai.

Cho dù hấn được sóng đưa đến bờ, nếu không kịp thời bổ sung nước thì hấn cũng không cầm cự được quá nửa canh giờ.

Trần Linh đã cứu mạng hấn.

Cứu mạng Kiếm Thánh Đông Doanh, người mạnh nhất đương thời là hấn!

Trần Linh thấy Liễu Sinh Nhất Lang hành đại lễ, thì giật nảy mình.

Nàng mỉm cười e thẹn, đỡ Liễu Sinh Nhất Lang dậy, không nói lời nào.

Liễu Sinh Nhất Lang ngẩng đầu nhìn Trần Linh, trong mắt đầy vẻ biết ơn.

Trần Linh khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền duyên dáng.

Nàng quay đầu lại, vung mái chèo, hướng về phía bờ.

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn bóng lưng của Trần Linh, thấy nàng không nói gì, trong lòng liền dấy lên một suy đoán.

Chẳng lẽ...

Vị ân nhân này cũng là một người câm?

Sắc mặt của Liễu Sinh Nhất Lang lập tức trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn nhìn bóng lưng chèo thuyền của Trần Linh, đáy mắt có chút thất thần.

Không hiểu sao, hắn lại cảm thấy bóng lưng của ân nhân hơi giống sư nương của hắn.

Người nữ tử dịu dàng đã qua đời từ lâu đó...

Nhớ lại chuyện xưa.

Liễu Sinh Nhất Lang không khỏi lại thở dài một tiếng.

Trôi dạt trên biển mười hai ngày, vô số lần trong mơ hắn đã gặp lại sư nương.

Sư nương cũng giống như thiếu nữ trước mặt, cười e thẹn, dịu dàng, khi cười khoe miệng cũng để lộ một lúm đồng tiền.

Hơn nữa, sư nương bẩm sinh bị tổn thương cổ họng, cũng không nói được lời nào...

Chương 564: Yếu Sinh Nhất Lang

Yếu Sinh Nhất Lang ngây ngẩn nhìn theo bóng lưng của Trần Linh.

Dáng người nhỏ bé hơi quen thuộc đó lại gợi lên những ký ức mà hắn đã chôn sâu trong tâm trí.

Dù đã nhiều năm trôi qua.

Nhưng Yếu Sinh Nhất Lang vẫn nhớ rõ.

Đó là ba mươi sáu năm trước.

Vào mùa hoa anh đào nở rộ.

Khi đó, hắn chỉ mới mười sáu tuổi.

Hắn học được vài chiêu kiếm pháp từ một samurai đi ngang qua quê nhà, rồi ôm chí lớn, mua một thanh thái đao han gí, một mình chu du Đông Doanh.

Hắn muốn làm nên tên tuổi, trở thành một đại samurai được người người ngưỡng mộ!

Yếu Sinh Nhất Lang rời nhà không lâu, khi đến Nại Lương trấn, thì gặp phải hiểm nguy.

Lúc đó.

Hắn đã tiêu hết sạch tiền mang theo, bụng đói cồn cào, đã nhịn hai ngày.

Nếu không có gì ăn, hắn sẽ chết đói.

Yếu Sinh Nhất Lang không bao giờ quên được ngày hôm đó.

Hắn đói đến mức toàn thân kiệt quệ, ngã gục trên đường.

Trước mắt hắn đã bắt đầu tối dần.

Hắn cảm nhận rõ ràng sinh mệnh của mình đang trôi đi.

Cái chết càng lúc càng đến gần.

Ngay tại thời khắc ngặt nghèo này.

Một thiếu nữ mặc kimono màu nhạt, tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng, với vóc dáng nhỏ nhắn tiến lại.

Nàng cúi người, đặt ba nắm cơm trước mặt Yếu Sinh Nhất Lang.

Ba nắm cơm.

Đã kéo Yếu Sinh Nhất Lang trở về từ cửa tử.

Yếu Sinh Nhất Lang không bao giờ quên được ngày hôm đó.

Vừa ra sức nhét cơm vào miệng, hắn vừa nhìn theo bóng lưng của thiếu nữ ấy, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hắn lại có thể sống tiếp.

Ăn xong cơm, thiếu nữ ấy đã rời đi.

Yếu Sinh Nhất Lang hướng về phía nàng biến mất, cúi rạp xuống đất.

Ân nhân!

Thiếu nữ ấy chính là ân nhân cứu mạng của Yếu Sinh Nhất Lang!

Để báo ơn, Yếu Sinh Nhất Lang ở lại Nại Lương trấn, tìm hiểu về ân nhân.

Hai ngày sau.

Cuối cùng hắn cũng biết được tên của ân nhân.

Sơn Khẩu Huệ Tử.

Vợ mới cưới của Bĩ Cổ Thanh Thập Lang, quán chủ đời thứ mười của Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu.

Một thiếu nữ có dung mạo bình thường, bầm sinh đã mất giọng, chỉ lớn hơn hấn hai tuổi.

Yếu Sinh Nhất Lang biết được, liền xách theo thanh thái đao han gỉ xông vào đạo quán của Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu, lớn tiếng hô vang.

Hấn nguyện dâng hiến nửa đời còn lại, để Bĩ Cổ Thanh Thập Lang sai khiến, chỉ mong được trở thành đệ tử của Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu.

Khi đó, Bĩ Cổ Thanh Thập Lang mới chỉ có thực lực Kiếm Hào (Nhị phẩm) đã cười lớn.

Hấn rất khâm phục thái độ của Yếu Sinh Nhất Lang, nên đã nhận Yếu Sinh Nhất Lang làm đệ tử.

Nhờ đó, Yếu Sinh Nhất Lang bái nhập Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu, học tập Bạt Đao Thuật.

Còn Sơn Khẩu Huệ Tử cũng trở thành sư nương của Yếu Sinh Nhất Lang.

Những ngày sau đó ở đạo quán.

Yếu Sinh Nhất Lang từng thử tiếp cận Sơn Khẩu Huệ Tử, hỏi bóng gió.

Nhưng Sơn Khẩu Huệ Tử đã quên hấn.

Đối với Sơn Khẩu Huệ Tử, ba năm cơm chẳng đáng là gì.

Yếu Sinh Nhất Lang có chút thất vọng, nhưng cũng thấy tự hào.

Sư nương chính là một người tốt bụng như vậy!

Nàng làm việc thiện nhưng không cầu báo đáp.

Yếu Sinh Nhất Lang hạ quyết tâm, hấn sẽ trở thành đệ tử giỏi nhất của Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu.

Sau này bảo vệ sư nương, đáp lại ân tình của sư nương.

Từ ngày hôm đó.

Hấn chăm chỉ học kiếm thuật, cần cù khổ luyện, nhanh chóng bộc lộ tài năng.

Nhưng điều lành chẳng kéo dài được lâu.

Vào một buổi tối nọ.

Đến giờ, Yếu Sinh Nhất Lang vẫn còn nhớ rõ.

Đó là một đêm trăng sao lấp lánh.

Đêm rất đẹp.

Gió nhẹ hiu hiu.

Hấn luyện kiếm đến tận khuya, đã quá nửa đêm.

Mồ hôi đầm toàn thân, dưới màn đêm se lạnh, hơi trắng bốc lên, lượn lờ quanh người hấn.

Hấn đột phá lên cấp Kiếm Khách! (Tam phẩm)

Yếu Sinh Nhất Lang vô cùng phấn khích, nóng lòng muốn tìm người chia sẻ niềm vui này.

Cùng lúc đó.

Sư phụ Bĩ Cổ Thanh Thập Lang đi ra ngoài xã giao với các quán chủ khác, được đại sư huynh dìu về.

Hấn uống say bí tỉ, mặt đỏ bừng.

Bĩ Cổ Thanh Thập Lang thoát khỏi sự dìu đỡ của đại sư huynh, đi vào phòng.

Sư nương Sơn Khẩu Huệ Tử ra đỡ.

Hai người trở vào phòng, đóng cửa lại.

Yếu Sinh Nhất Lang đang phấn khích, muốn đến bái kiến sư phụ, tiện thể nói cho sư phụ và sư nương biết việc mình đã đột phá lên cấp Kiếm Khách.

Hắn vừa đi đến cửa.

Liền nghe thấy trong phòng sư phụ, sư nương vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Nghe thấy âm thanh đó, Yếu Sinh Nhất Lang giật mình.

Cùng lúc ấy, từ trong phòng vang lên giọng say khướt của Bỉ Cổ Thanh Thập Lang: “Đồ đàn bà hèn hạ...”

Nghe thấy vậy, Yếu Sinh Nhất Lang nhảy đến bên cửa sổ, tim đập thình thịch, vô thức siết chặt nắm tay.

Một ngọn lửa vô hình bùng lên từ trong lồng ngực hắn.

Hắn đứng bên cửa sổ, trong phòng truyền ra từng tiếng roi vút vang.

Trái tim Yếu Sinh Nhất Lang đập điên cuồng, hắn chọn một lỗ trên giấy dán cửa sổ và nhìn thấy cảnh tượng.

Chỉ thấy trong phòng.

Bỉ Cổ Thanh Thập Lang cầm roi dùng để thẩm vấn của ninja, mạnh tay quất vào Sơn Khẩu Huệ Tử.

Trên người Sơn Khẩu Huệ Tử xuất hiện từng vết máu.

Chiếc áo bị đánh rách, để lộ làn da chằng chịt những vết thương cũ, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Khoảnh khắc đó.

Yếu Sinh Nhất Lang đứng ngoài cửa lén nhìn mà như rơi vào hầm băng.

Son Khẩu Huệ Tử co rúm lại, ánh mắt tối tăm, vô cảm, như thể đã quen với tất cả những gì mình đang phải chịu đựng.

Bỉ Cổ Thanh Thập Lang say rượu dường như đã biến thành một người khác, lạnh lùng tàn nhẫn.

Hắn lại dùng roi đánh vợ mình.

Yếu Sinh Nhất Lang không ngờ rằng, người sư phụ vốn ôn hòa nho nhã của hắn, khi ở riêng lại có bộ dạng như thế này.

Một ngọn lửa giận dữ bùng lên từ trong lồng ngực hắn, nuốt chửng lý trí của Yếu Sinh Nhất Lang.

Yếu Sinh Nhất Lang đập vỡ cửa, rút thái đao chém về phía Bỉ Cổ Thanh Thập Lang.

Ngay khi thanh đao sắp chém trúng, Bỉ Cổ Thanh Thập Lang nghiêng người tránh được, rút thanh đao bên hông ra, dùng hai chiêu để đánh gục Yếu Sinh Nhất Lang.

Chênh lệch giữa hai người quá lớn.

Như trăng sáng với đom đóm.

Bỉ Cổ Thanh Thập Lang tỉnh rượu, nhìn Yếu Sinh Nhất Lang cũng sửng sốt.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, vì bí mật của mình đã bị phát hiện.

Trong khoảnh khắc đó, Bỉ Cổ Thanh Thập Lang đã nảy sinh ý định giết người diệt khẩu.

Không đợi hắn ra tay, các đệ tử khác trong đạo quán đã vội vã chạy đến.

Cuối cùng.

Yếu Sinh Nhất Lang bị gán tội danh say rượu trêu ghẹo sư nương, và bị trục xuất khỏi đạo quán.

Hắn trở thành kẻ bị bỏ rơi, mang tiếng xấu xa.

Những ký ức xưa cũ hiện lên trước mắt Yếu Sinh Nhất Lang.

Ngồi trên sàn thuyền, ánh mắt của Yếu Sinh Nhất Lang mờ mịt, vẽ mặt đau khổ.

“?”

Trần Linh đưa tay phải ra quơ quơ trước mặt hắn.

Yếu Sinh Nhất Lang mới sực tỉnh khỏi dòng hồi ức.

Trần Linh mỉm cười nhẹ nhàng với hắn, đưa cho hắn một thỏi bạc.

Yếu Sinh Nhất Lang theo phản xạ cầm lấy.

Trả bạc xong, Trần Linh vẫy vẫy tay với hắn.

Lại đặt neo thuyền vào chỗ cũ, nhảy xuống thuyền, đi về phía Nhật Chiêu huyện.

Yếu Sinh Nhất Lang yếu ớt chống người dậy, tay cầm chặt thỏi bạc nhỏ đó.

Hắn nhìn theo bóng lưng rời đi của Trần Linh, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp.

Trong rừng cây cách bờ biển không xa.

Hoàng Tam, Chu Bát đứng trên cây.

Ánh mắt của Chu Bát rơi vào người Yếu Sinh Nhất Lang, kinh ngạc nói: “Linh thiếu chủ vừa cứu một tên Đông Doanh sao?”

“Từ Đông Doanh đến Đại Vũ khá xa đấy, tên Đông Doanh này mạng lớn thật.”

“Hoàng huynh, sao ta không nhìn ra được thực lực của tên Đông Doanh này?”

“Người xem hấn là mấy phẩm.”

Hoàng Tam ngậm một chiếc lá cỏ trong miệng, nheo mắt lại, chăm chú nhìn Yếu Sinh Nhất Lang.

Bốn năm trôi qua, khí thế trên người Hoàng Tam càng ngày càng nội liễm.

Hiện tại, hấn chỉ còn cách Nhất phẩm một bước.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá lên Nhất phẩm.

Quan sát một lúc.

Hoàng Tam lắc đầu: “Lộ số của võ công Đông Doanh khác với Đại Vũ, ta cũng không nhìn ra.”

“Nhưng ta cảm thấy thực lực của hấn không dưới Nhị phẩm.”

Trong khi hai người đang nói chuyện, không đề ý rằng.

Khi Yếu Sinh Nhất Lang đứng dậy từ sàn thuyền, ánh mắt hấn đã lạng lẽ liếc về phía rừng cây bên bờ biển.

Chương 565: Tiểu Nha Bạt

Trần Linh bước trên con đường hướng về Nhật Chiêu huyện.

Nàng bước đi nhẹ nhàng, vui vẻ, trên gương mặt trắng nõn, xinh xắn nở một nụ cười.

Bởi vì, nàng vừa cứu được một người.

Tuy không biết người nọ là ai.

Nhưng Trần Linh vẫn rất vui vẻ.

Chẳng lẽ đây chính là cơ duyên mà lão đạo trưởng kia đã nói?

Trần Linh nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ.

Xem như mình cũng vừa làm được một việc tốt?

Cứu một mạng người, hơn xây bảy tòa tháp phù đồ.

Nghĩ như vậy.

Tâm trạng vốn đang phiền não vì một ai đó của Trần Linh, lập tức trở nên vui vẻ hẳn lên.

Bước chân nàng nhẹ nhàng hơn, khẽ ngân nga một điệu nhạc.

Tâm tư thiếu nữ có lẽ chính là kiêu thất thường như thế này.

Một khắc trước các nàng còn tức giận, một khắc sau đã nghĩ đến chuyện khác rồi.

Khoảng chừng mười lăm phút sau.

Trần Linh men theo quan đạo, một đường thẳng tiến, trở về Nhật Chiêu huyện.

Bước vào con đường lát đá xanh của Nhật Chiêu huyện, Trần Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Trên bầu trời.

Mặt trời cao vợi vợi, đã di chuyển đến chính giữa.

Lúc này đã là giữa trưa.

Trần Linh sờ bụng, cảm thấy có chút đói.

Sáng nay, khi rời khách điểm, nàng chỉ ăn có một chiếc bánh bao Sơn Đông lớn hơn hai nắm tay gộp lại.

Lúc này quanh quẩn cả buổi sáng tại Nhật Chiêu huyện, giờ phút này, nàng cảm thấy có chút đói bụng.

Trần Linh đi dạo trên đường, ánh mắt lướt qua đủ loại bảng hiệu của các tửu lâu, quán ăn.

Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại trên tấm biển của một tiệm mì.

Chỉ thấy trên biển hiệu của tiệm mì ghi bốn chữ to: “Trần Ký Miến Quán”.

Là nhà của cha.

Thiếu nữ trầm nghĩ.

Trên mặt Trần Linh hiện lên một nụ cười, bước chân nhẹ nhàng tiến vào Trần Ký Miến Quán.

Bên trong tiệm mì không có nhiều bàn, khách cũng không nhiều.

Những thực khách ngồi ăn bên bàn, phần lớn đều là dân thường mặc quần áo vải thô.

Bọn họ tụ tập thành từng nhóm ba, nhóm năm cùng ngồi chung một bàn.

Mỗi người đều gọi một tô mì lớn, vừa húp mì ăn kèm với nước dùng sùm sụp, vừa trò chuyện rôm rả.

Trong không khí tràn ngập mùi nước dùng thơm phức.

Tiểu nhị cầm khăn lau, đang cúi đầu dọn dẹp bàn ghế, liếc thấy Trần Linh đi vào.

Vội vàng vắt chiếc khăn lên vai, tiến đến chào hỏi.

“Vị khách quan này, ngài dùng gì ạ?”

“Quán chúng tôi có mì gà, mì xương heo thượng hạng, hương vị tuyệt nhất Nhật Chiêu huyện.”

Tiểu nhị thấy Trần Linh dung mạo xinh xắn, đôi mắt trong veo lanh lợi, trông tuổi còn nhỏ, bèn lên tiếng hỏi với giọng ôn hòa.

Trần Linh liếc mắt nhìn bàn ghế xung quanh.

Nàng tùy ý chỉ vào một người đàn ông cao lớn đang ăn mì bên cạnh.

Trước mặt người đàn ông là một tô mì gà lớn, nước dùng màu vàng nhạt, bên trên có mỡ hành và những lát hành thơm.

Tiểu nhị sững sốt một chút, dò hỏi: “Cô nương muốn mì gà?”

Trần Linh mỉm cười nhẹ nhàng, gật đầu.

Nàng đưa một ngón tay trắng nõn lên, ý bảo muốn một tô.

Tiểu nhị thấy Trần Linh không nói chuyện, như có điều suy nghĩ, khẽ thở dài trong lòng.

Tiểu nha đầu này dung mạo xinh xắn như vậy, thế mà lại là một người câm.

Thật đáng tiếc...

Tiểu nhị tuy tiếc nuối trong lòng, nhưng không thể hiện trên mặt.

Hắn mỉm cười gật đầu với Trần Linh, giọng điệu càng nhẹ nhàng hơn nói: “Khách quan chờ một lát.”

“Mì sẽ có ngay thôi!”

Trần Linh cũng gật đầu đáp lại, tìm một cái bàn trống không có người ngồi xuống.

“Một tô mì gà!”

Tiểu nhị cao giọng hô lên, rồi đi về phía nhà bếp.

Trần Linh đặt hai tay lên bàn, chống cằm, nhìn dòng người qua lại ngoài đường, hơi mất tập trung.

Trần Linh bị hổng giọng từ nhỏ, không thể nói chuyện.

Những năm gần đây, nàng sống ở Dục Anh Đường, tuy không biết vì sao giọng nói đột nhiên hồi phục.

Nhưng Trần Linh vẫn không thích nói chuyện.

Nàng cảm thấy không nói chuyện, cả thế giới đều yên tĩnh.

Nàng thích yên tĩnh.

Không thích ồn ào.

Khi chung sống với người lạ, có thể không nói chuyện thì sẽ không nói chuyện.

Chỉ khi Trần Vũ có mặt, Trần Linh mới nói nhiều hơn một chút.

Trần Linh chăm chú nhìn con đường nhộn nhịp người qua lại, chiếc mũi nhỏ xinh động đậy hai cái, ngửi mùi nước dùng gà đậm đà trong không khí.

Nàng không khỏi mất tập trung suy nghĩ:

Trần Vũ ca hiện đang ăn gì?

Là một mình ăn cơm, hay là ăn cùng người khác?

Trần Linh thất thần nhìn ra đường.

Đột nhiên.

Một bóng người mặc trường sam màu xanh ngời xuống đôi diện nàng.

“Phịch...” Một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Một vỏ đao màu đen được một bàn tay mạnh mẽ, đầy vết chai đặt lên bàn gỗ.

Trần Linh hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lại.

Thấy đôi phương, đôi mắt Trần Linh hơi mở to, có chút kinh ngạc.

“Ta còn chưa biết tên của ân nhân...”

“Người đã cứu ta, ta nhất định phải báo ơn.”

Một giọng nói có chút cứng nhắc, mang theo khẩu âm vang lên.

Liễu Sinh Nhất Lang đã thay một bộ quần áo khác, ngồi đối diện Trần Linh.

Trên gương mặt trắng trẻo, già nua của hắn mang theo nụ cười hiền hòa như bậc trưởng bối.

Liễu Sinh Nhất Lang thi triển thân pháp, bước đến Nhật Chiếu huyện trước một bước, vừa mới thay xong một bộ quần áo.

Nghe vậy, Trần Linh mỉm cười nhẹ nhàng, lắc đầu.

Ý bảo không cần báo ơn.

Liễu Sinh Nhất Lang vừa mới há miệng, muốn nói gì đó.

“Ừc ừc...”

“Ừc ừc...”

Một tràng âm thanh đỏi bụng than thở vang lên.

Trần Linh chớp chớp đôi mắt linh động, không nhịn được che miệng cười khẽ.

Âm thanh “ừc ừc” kia truyền ra từ trong bụng của Liễu Sinh Nhất Lang.

“Xin lỗi, đã trôi dạt trên biển quá lâu.”

“Thời gian qua, ta chỉ bắt tạm một ít cá bơi ngang qua để ăn cho đỡ đói.”

“Người thấy mùi mì thơm ngon này, cơ thể có chút phản xạ bản năng.”

Liễu Sinh Nhất Lang mặt mang ý cười khiêm tốn nói.

Trần Linh đứng dậy, vẫy vẫy tiểu nhị vừa thu tiền xong.

Tiểu nhị thấy Trần Linh vẫy tay, liền nhanh chóng chạy lại.

“Khách quan, ngài có gì cần dặn?”

Trần Linh lại đưa một ngón tay lên, chỉ chỉ về phía Liễu Sinh Nhất Lang vừa mới đến.

“Ngài... ngài muốn gọi thêm một tô nữa?” Tiểu nhị dò hỏi.

Trần Linh gật đầu.

“Được ạ!”

“Khách quan chờ một lát!”

“Cho thêm một tô mì gà nữa!”

Tiểu nhị liếc mắt nhìn Liễu Sinh Nhất Lang, cũng không để ý lắm, quay về phía nhà bếp hô lên một tiếng.

Lại gọi thêm một tô mì, Trần Linh mới ngồi xuống.

“Thật ngại quá, bạc người đưa ta, ta đã mua một bộ quần áo, còn dư một ít.”

“Hãy để ta trả tiền hai tô mì này.”

Liễu Sinh Nhất Lang đưa tay sờ vào trong ngực.

Đến khi rút tay ra, trong lòng bàn tay hần có thêm mấy chục đồng tiền.

Liễu Sinh Nhất Lang đặt đồng xu lên bàn, nhìn chăm chăm vào dung mạo xinh đẹp của Trần Linh, nói: “Đội ta tìm được đệ tử, môn nhân của mình, ta sẽ báo đáp ân tình của người.”

“Người muốn gì, ta cũng có thể cho.”

Liễu Sinh Nhất Lang với ánh mắt ôn hòa nhìn Trần Linh.

Mặc dù Trần Linh có dung mạo khác với sư nương.

Nhưng Liễu Sinh Nhất Lang có thể cảm nhận được, Trần Linh và sư nương giống nhau, đều là người lương thiện.

Đều là những người làm việc thiện, không cầu hồi báo.

Những người như vậy, nên được đáp đền xứng đáng.

Trong đầu Liễu Sinh Nhất Lang lại hiện lên một số ký ức, trong lòng không khỏi đau đớn hơi hơi.

Trần Linh nghe xong lời Liễu Sinh Nhất Lang nói, lại một lần nữa lắc đầu.

Nàng cứu Liễu Sinh Nhất Lang không hề có chút công lợi nào.

Hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt.

“Khách quan, mì của nhị vị đây ạ!”

Tiểu nhị cao giọng nói, trong tay bưng hai tô mì gà nóng hổi, thơm phức đi tới.

Hắn đặt mì xuống trước mặt Trần Linh và Liễu Sinh Nhất Lang.

Liễu Sinh Nhất Lang dùng tiền xu trả tiền mì.

Trần Linh cầm đũa lên, liếc mắt nhìn Liễu Sinh Nhất Lang, có chút ngại ngùng bụng tô mì, đổi sang bàn khác.

Nàng không thích ngồi chung bàn ăn với người lạ.

Chương 566: Tiện Phụ?

Thấy Trần Linh bung tô mì ngồi sang bàn khác, Liễu Sinh Nhất Lang không khỏi bật cười.

Hắn cúi đầu, hướng Trần Linh ở bàn bên hành lễ, sau đó mới cầm đũa lên.

Đũa vừa gấp sợi mì hơi vàng lên, cổ họng Liễu Sinh Nhất Lang không khỏi chuyển động.

Hương gà đậm đà len vào mũi khiến nước bọt tiết ra.

Nhịp thở của Liễu Sinh Nhất Lang trở nên gấp gáp.

Hắn há miệng, đưa mì vào và bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Một ngụm, hai ngụm, ba ngụm...

Hắn càng ăn càng nhanh, chỉ năm miếng đã hết sạch một tô.

Tiểu nhị đang dọn dẹp bát đũa thấy vậy, không khỏi há to miệng, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Liễu Sinh Nhất Lang ăn xong mì, bưng bát lên uống một ngụm lớn.

“Ừc... ừc...”

Chỉ trong ba hơi, hắn đã uống cạn sạch nước mì trong tô.

Đặt bát xuống, trên khuôn mặt hơi tái nhợt của Liễu Sinh Nhất Lang đã xuất hiện một chút ửng hồng.

“Khụ khụ...” Hắn ăn quá nhanh, vừa ho vừa gọi tiểu nhị: “Thêm... Thêm một tô nữa!”

Bên cạnh, Trần Linh vừa ăn được một miếng, thấy vậy không khỏi sửng sờ.

...

Không lâu sau, Trần Linh ăn hết tô mì, đặt đũa xuống.

Nàng khẽ thở ra, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười e thẹn.

No rồi.

Trần Linh đứng dậy, liếc nhìn Liễu Sinh Nhất Lang ở bàn bên.

Đúng lúc hắn cũng đặt bát xuống.

Bên cạnh hắn đã chắt chùng năm cái bát rỗng.

Tính cả cái bát hắn vừa đặt xuống, Liễu Sinh Nhất Lang đã ăn một mình sáu tô.

Trần Linh nghiêng đầu, ánh mắt nhìn hắn đầy thương cảm.

Nghĩ ngợi một lúc, nàng lại lấy từ trong ngực ra một đồng bạc nhỏ, đặt lên bàn của hắn.

Làm xong, Trần Linh không ngoảnh đầu lại, rời khỏi tiệm mì.

Nàng đang trên đường đến Tư Dương huyện, Sơn Đông, để tìm Tiểu Vũ ca.

Trong tiệm, Liễu Sinh Nhất Lang thấy Trần Linh lại đặt một đồng bạc nhỏ trước khi rời đi, hắn nhìn chăm chăm vào đồng bạc, lắc đầu cười.

Đúng là một cô nương tốt bụng.

Hắn uống cạn tô mì, cầm đồng bạc lên, ngẩng đầu bước nhanh theo hướng Trần Linh rời đi.

Lúc này đang giữa trưa, trên con phố lát đá xanh ở Nhật Chiêu huyện không có nhiều người qua lại.

Trần Linh bước ra khỏi tiệm mì, ngẩng đầu, nheo mắt hưởng thụ ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt.

Khóe miệng nàng cong lên, nở một nụ cười ngọt ngào.

Bước chân thiếu nữ nhẹ nhàng, vui vẻ đi tiếp một đoạn đường.

Đột nhiên, Trần Linh dừng lại, quay đầu nhìn phía sau.

“?” Trần Linh chớp đôi mắt trong veo, nhìn Liễu Sinh Nhất Lang đang đi theo sau nàng.

“Nhà ngươi ở đâu? Nếu ngươi không thể nói, hãy cho ta biết nhà ngươi ở đâu. Đợi ta tìm được môn nhân, đệ tử của mình, ta sẽ đích thân đến nhà tạ ơn.”

Liễu Sinh Nhất Lang nói với giọng cứng nhắc, vẻ mặt cung kính.

Ánh mắt hắn nhìn Trần Linh tràn đầy biết ơn.

Trần Linh lại lắc đầu, biểu cảm trên mặt có chút lạnh nhạt, quay người rời đi.

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn bóng dáng nhỏ bé của nàng, mặt lộ vẻ khổ sở.

Đường đường là Thiên Hoàng Đông Di, Kiếm Thánh đương thời như hắn, vậy mà có ngày lại bị một thiếu nữ ghét bỏ khi muốn báo ơn.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn vẫn quyết định đi theo sau nàng ba trượng.

Đại trượng phu nhận ân huệ của người khác thì nhất định phải báo đáp.

Ánh mắt Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh, lặng lẽ đi theo phía sau.

Đi được một lúc, khi Trần Linh rẽ vào một con hẻm, đột nhiên một bàn tay nắm lấy cánh tay nàng.

“Mau tới đây! Cứu với!” Một bà lão mặc áo vải thô nắm chặt cánh tay Trần Linh, mắt đỏ hoe, giọng khàn khàn kêu lên.

Biến cố bất ngờ này khiến Trần Linh sửng sò.

Không nhiều người trên phố nghe thấy tiếng kêu, theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bà lão nắm chặt cánh tay Trần Linh, kéo nàng quỳ xuống, vừa khóc vừa nói: “Con ta đã bỏ ra bốn mươi lượng bạc để cưới tiểu tiện nhân này. Mới thành thân ba tháng, nó đã bỏ chạy theo người khác! Ta đã tìm quanh đây suốt ba tháng trời mới tìm thấy nó! Tiểu câm, tiểu tiện nhân! Trần gia chúng ta đã đối xử với người không tốt ở chỗ nào mà người thành thân ba tháng đã bỏ chạy theo người khác! Mọi người hãy đến xem và phân xử dùm ta!”

Bà lão khóc lóc thảm thiết, kéo chặt quần áo Trần Linh.

Thấy bà lão đáng thương như vậy, những người xung quanh dừng lại, bàn tán xôn xao.

“Xì, trông ngoan ngoãn vậy mà lại làm ra chuyện này sao?”

“Hừ, người không thể nhìn bề ngoài, mau bắt nàng ta đến quan phủ đi!”

“Bốn mươi lượng bạc để cưới một đứa câm mà còn không giữ đạo phụ đức, chi bằng đánh chết đi!”

Đám đông ngu ngốc xung quanh lần lượt dừng lại, chỉ trích Trần Linh.

Từng ánh mắt giận dữ nhìn nàng, như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Ồ Đại Vũ, một nữ tử không giữ đạo phụ đức chính là tội lớn!

Trần Linh đứng ngây ra tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải chuyện như vậy, nhất thời không kịp phản ứng.

Nàng chớp mắt, nhìn xuống bà lão đang quỳ dưới chân, nắm chặt quần áo mình.

Đây là...

Liễu Sinh Nhất Lang đi theo phía xa thấy vậy, nhú mào, nhanh chóng bước vào đám đông.

Trên nóc nhà không xa, Hoàng Tam và Chu Bát thấy vậy cũng có chút sửng sốt.

“Đây là trò lừa gạt giữa ban ngày.”

Chu Bát, mặc trang phục thư sinh, nhận ra chiêu trò của bà lão, không khỏi cười khẩy.

Bà lão này dùng trò lừa gạt với Linh thiếu chủ, đúng là đá trúng sắt rồi.

Hoàng Tam ngậm một chiếc lá cỏ trong miệng, nheo mắt lại.

Ánh mắt hắn không đặt trên người Trần Linh, mà luôn dõi theo Liễu Sinh Nhất Lang trong đám đông.

Trên con phố lát đá xanh, bà lão khóc lóc thảm thiết, gây ra tiếng động rất lớn.

Những người qua đường đều bị thu hút lại.

“Hu hu... Mau tới cứu với! Tiểu câ**ĩ**m bản thủ này mới thành thân với con ta được ba tháng đã bỏ trốn rồi! Không giữ đạo phụ đức!”

Bà lão quỳ dưới chân Trần Linh, chẳng mấy chốc đôi mắt đã sưng đỏ, giọng khàn đặc.

“Đưa đến quan phủ đi! Loại tiện phụ này nên bị nhốt vào lồng heo!”

“Bốn mươi lượng bạc để cưới một đ**ĩ**ra câ**ĩ**m, đưa số bạc đó cho lão, lão sẽ bán con gái cho người!”

“Khoan đã... Đây có phải là trò lừa gạt không?”

“Lừa gạt sao biết nàng ta bị câ**ĩ**m? Người không thấy bà lão kia khóc như vậy sao?”

“Đưa đến quan phủ đi!”

Những người xung quanh chửi bới ầm ĩ.

Lúc này, từ trong đám đông, một thanh niên lao ra, chạy đến bên bà lão, “phịch” một tiếng quỳ xuống.

Hắn quỳ trước mặt bà lão, giọng nghẹn ngào: “Mẹ, hài nhi bất hiếu, không trông chừng được thê tử, còn để người phải vất vả đi tìm...”

Thấy con trai đến, bà lão càng khóc thảm hơn, thân thể run rẩy, suýt ngất đi.

Những người xung quanh thấy cảnh tượng đáng thương này càng thêm phần nộ.

Lại một thanh niên khác lao ra từ đám đông, hắn nắm chặt cánh tay Trần Linh, giọng đầy bất bình: “Loại tiện phụ như này nên bị đưa đến quan phủ! Huynh đệ, đứng dậy đi, ta sẽ cùng người đến quan phủ!”

Thấy có người ra mặt, những người xung quanh càng kích động.

“Đưa đến quan phủ đi! Không giữ đạo phụ đức, bán nàng ta vào kỹ viện!”

Thanh niên quỳ trước bà lão, mắt đỏ hoe, đứng dậy, chấp tay cảm ơn người vừa đến: “Đa tạ huynh đài. Nhà đột từ nóc, giờ lại...”

Hắn thở dài, quay đầu nhìn Trần Linh với vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn.

Thanh niên giơ tay, nghiêng răng nói: “Đều tại ngươi! Tiện phụ!”

“Vù...” Một tiếng gió vang lên khi bàn tay hắn vung xuống.

Ngay khi cái tát sắp rơi xuống, “chát” một tiếng, kèm theo đó là tiếng hét thảm thiết: “A!”

Liễu Sinh Nhất Lang đứng bên cạnh Trần Linh, tay phải nắm chặt cổ tay của thanh niên kia.

Tiếng hét thảm vừa rồi chính là phát ra từ miệng của thanh niên đó.

Cổ tay hắn bị Liễu Sinh Nhất Lang nắm chặt, đau đớn vô cùng.

Trán hắn toát mồ hôi lạnh, cơ thể không chịu được đau đớn liền khụy xuống, mặt mày nhả nhó.

Thanh niên đi sau thấy vậy, sợ hãi nhảy dựng lên.

Chuyện gì đang xảy ra?

Chương 567: Mở Miệng Nói Chuyện

Thấy đột nhiên xuất hiện một nam nhân trung niên, lão phụ cùng nam nhân thanh tráng đều sững sờ.

Người này từ đâu đến?

Lão phụ do dự một chút, ngẩng đầu lên, giọng như muốn khóc nói: “Ngươi...”

“Ngươi che chở cho tiểu tiện nhân này làm gì?”

“Ông trời ơi! Mở mắt ra mà xem!”

“Còn có thiên lý hay không?”

“Quá ức hiếp người rồi!”

Lão phụ lại quỳ xuống đất, khóc lớn lên.

Nam nhân thanh tráng đến sau cũng mở miệng chất vấn: “Tiện nhân này vứt bỏ nhà chồng, ta muốn đưa nàng đến nhà môn.”

“Ngươi che chở cho nàng làm gì?”

“Chẳng lẽ...”

“Ngươi là nhân tình của nàng?”

Trong mắt nam nhân thanh tráng kia thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Bọn hắn đã theo dõi tiểu câ²m nhi có dung mạo xinh đẹp này cả ngày rồi.

Không biết nói chuyện, dung mạo lại không tồi.

Đem đến thanh lâu, chắc chắn có thể bán được giá tốt!

Nam nhân trung niên này từ đâu chui ra, lại dám can thiệp vào chuyện này.

Ánh mắt của nam nhân thanh tráng lạnh như băng, hai tay nắm chặt lại, nội lực trong đan điền theo kinh mạch dũng mãnh tràn vào lòng bàn tay.

Hắn có thực lực Tứ phẩm sơ kỳ, tinh thông “Ngưu Mã Chưởng Pháp”.

Chỉ cần một kích, là có thể đánh nam nhân trung niên này thành con diều đứt dây!

Ánh mắt của Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh nhìn nam nhân thanh tráng.

Hắn khép chặt lòng bàn tay, dùng sức, trong miệng tên hán tử đang nằm trên mặt đất phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“A a a!”

Tất cả mọi người ở đây chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” vang lên.

Thân thể của tên hán tử bị Liễu Sinh Nhất Lang nắm chặt cổ tay co giật dữ dội, vặn vẹo.

Liễu Sinh Nhất Lang buông tay ra.

Hán tử kia ngã xuống đất, ôm lấy cổ tay phải của mình, không ngừng gào thét.

Liễu Sinh Nhất Lang vừa mới bóp nát cổ tay của hắn.

“Ngươi...”

Nam nhân thanh tráng thấy vậy không nhịn được lùi lại một bước, trong lòng phát hoảng.

“Tiểu cô nương này là ân nhân của tại hạ.”

“Trò bịp bợm của các ngươi quá mức vụng về, lui đi thôi.”

Giọng nói của Liễu Sinh Nhất Lang cứng nhắc, có chút ngọng nghịu.

Hắn đã sống năm mươi hai năm, trải qua vô số phong ba bão táp.

Thuật lừa gạt của bọn buôn người, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay.

Thân thể của lão phụ đang khóc than trời đất cứng đờ, có chút luống cuống.

Ánh mắt của nam nhân thanh tráng trầm xuống, biết đôi phương đã nhìn thấu trò lừa gạt của bọn hắn.

Tuy nhiên...

Ngươi là một người Đông Doanh, lại dám ra vẻ ở trên đường phố Đại Vũ?

Nam nhân thanh tráng chú ý đến thanh đao trong tay Liễu Sinh Nhất Lang và giọng điệu của hắn, ánh mắt xoay chuyển, trong lòng lập tức có kế hoạch.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía Trần Linh sau lưng Liễu Sinh Nhất Lang: “Ngươi cái tiện nhân này, vậy mà cấu kết với người Đông Doanh!”

“Thật là không còn thiên lý nữa!”

“Hồi hôn, bỏ trốn theo người, cấu kết với người Đông Doanh!”

“Thật sự coi như Đại Vũ không có vương pháp sao?”

Nam nhân thanh tráng lớn tiếng quát mắng.

Những người qua đường không biết chuyện xung quanh cũng bị kích động theo.

Có người lạnh lùng chế giễu: “VẬY mà lại bỏ trốn với người Đông Doanh, thật sự làm mất mặt Đại Vũ!”

“Loại tiện phụ này nên bị đánh chết.”

“Đưa đến nha môn!”

“Cũng đưa tên người Đông Doanh này đến nha môn, cho hắn biết luật pháp của Đại Vũ!”

Đám người vây xem, cảm xúc kích động, liên tục chửi bới.

Ánh mắt của nam nhân thanh trắng rơi vào trong đám đông, trao đổi ánh mắt với “hậu chiêu” của mình.

“Hậu chiêu” lập tức hiểu ý.

Một giọng quát lớn vang lên từ trong đám đông.

“Giữa ban ngày ban mặt!”

“Không giữ đạo đức, còn câu kết với người Đông Doanh, thật sự không thể tha thứ được!”

“Vèo” một tiếng.

Một thiếu niên hiệp khách mặc áo trắng, cầm trường kiếm nhảy ra.

Hắn trông khoảng hai mươi tuổi, dung mạo chính khí.

“Keng!”

Một tiếng kiếm ngân vang lên.

Thiếu niên hiệp khách rút thanh kiếm đeo ở thắt lưng ra, mũi kiếm sáng loáng dưới ánh mặt trời.

Hắn đưa mũi kiếm chỉ về phía Liễu Sinh Nhất Lang, cười lạnh nói: “Chuyện này đã bị bản đại hiệp bắt gặp.”

“VẬY tại hạ chỉ có thể hành hiệp trượng nghĩa thôi!”

Thiếu niên hiệp khách toát ra chính khí, thần thái phẫn nộ.

Như một người hiệp nghĩa không quen nhìn thấy chuyện bất bình.

Thấy có hiệp khách từ trong đám đông nhảy ra.

Những người qua đường xung quanh đều hò reo cổ vũ.

“Tốt lắm!”

“Gian phu dâm phụ, nên bị dìm lồng heo!”

“Thật sự là tiện phụ, vậy mà lại để mắt đến tên người Đông Doanh này!”

Ánh mắt của đám người vây xem liên tục chế giễu, nhìn về phía Trần Linh tràn đầy khinh thường.

Nam nhân thanh trắn và hiệp khách áo trắng vây Liễu Sinh Nhất Lang và Trần Linh vào giữa.

Ánh mắt của Liễu Sinh Nhất Lang lướt qua hai người bọn họ, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Hắn đặt tay lên chuôi đao, trên khuôn mặt già nua trắng trẻo hiện lên ý cười.

“Oh hô!”

“Bản đại hiệp ở đây, ngươi vậy mà còn dám cười!”

Hiệp khách áo trắng kinh ngạc, cổ tay run lên, mũi kiếm lạnh lẽo vẽ một đóa hoa kiếm.

Mũi kiếm ở trước mặt Liễu Sinh Nhất Lang, đúng đưa qua lại.

Nhìn dáng vẻ của hiệp khách áo trắng, dường như chỉ cần Liễu Sinh Nhất Lang có động tác gì, hắn sẽ lập tức đâm một kiếm.

Nụ cười trên mặt Liễu Sinh Nhất Lang dần dần biến mất.

“Vù...” Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Cuốn theo lá rụng và bụi bặm trên đường.

Ngay tại thời điểm này.

Trần Linh đột nhiên bước lên, mỉm cười nhẹ nhàng, cất giọng nói: “Có phải các người nhận nhầm người rồi không?”

Giọng nói trong trẻo, e thẹn của thiếu nữ vang lên trên đường phố.

Âm thanh không lớn, nhưng như sét đánh bên tai.

Vẻ mặt của lão phụ đang quỳ trên mặt đất, nam nhân thanh tráng và hiệp khách áo trắng cùng lúc cứng đờ.

Những người vây xem xung quanh cũng sững sờ.

Trần Linh thích thú nhìn nam nhân thanh tráng và hiệp khách áo trắng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng là nụ cười bền lên.

Hiện trường cứng đờ trong giây lát, bầu không khí có chút xấu hổ.

Lão phụ đang quỳ trên mặt đất là người đầu tiên phản ứng lại.

Bà ta lại bật khóc lớn, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Tiểu tiện nhân nhà ngươi!”

“Ngươi giả vào Vương gia ta, vậy mà giả cam ba tháng!”

“Ngươi đúng là có tâm cơ sâu lắm!”

“Ông trời ơi! Mau đến xem đi!”

Lão phụ đầm ngực dậm chân, khóc đến mức không thở nổi.

Liễu Sinh Nhất Lang đang đặt tay lên chuôi đao cũng sững sờ.

Hắn vạn lần không ngờ tới Trần Linh lại có thể nói chuyện!

Nàng...

Nàng không phải là người câm sao?

Nam nhân thanh trắng cũng hoàn hồn, sắc mặt có chút đen lại.

Chết tiệt!

Vậy mà nữ tử này không phải là người câm!

Đặc biệt, người không phải là người câm, tại sao cả ngày người không nói lời nào?

Nam nhân thanh trắng suýt chút nữa bị tức đến hộc máu.

Không đợi hấn mở miệng.

Trần Linh chủ động nói: “Đại nương này chắc là nhận nhầm người rồi.”

“Ta có thể đi đến nha môn đối chứng với các người.”

“Mọi người cũng có thể làm chứng.”

Giọng Trần Linh trong trẻo, nàng quay đầu nhìn những người qua đường xung quanh.

Những người qua đường thấy Trần Linh không phải là người câm, trong lòng kinh hãi.

Một số người có não ý thức được rằng mình có thể đã bị lợi dụng.

Sắc mặt của họ đen lại, đồng loạt nhìn về phía nam nhân thanh trắng và lão phụ.

Nếu bây giờ còn không nhìn ra vấn đề, thì họ thật sự là quá ngu xuẩn.

Nghe thấy những lời này, nam nhân thanh trắng hừ lạnh một tiếng, không để lại dấu vết đá lão phụ một cái.

“Lão nhân, người nhìn cho kỹ xem, đây có phải là con dâu của người không?”

Lão phụ đang khóc lớn nghe vậy sững sốt, bà ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ đánh giá Trần Linh hai lần.

“Hả?”

Lão phụ kinh ngạc kêu lên một tiếng, đứng dậy, tiến lại gần Trần Linh, chăm chú nhìn mặt nàng một lúc lâu.

“Người...”

“Người không phải là tiểu tiện nhân đó?”

Lão phụ dụi mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Ồ, khoe mắt người không có nốt ruồi!”

“Là... Là lão phụ ta nhìn nhầm rồi...”

Lão phụ dùng tay áo lau nước mắt, để lộ vẻ bối rối.

“Tiểu cô nương, xin lỗi, là lão phụ ta nhìn nhầm.”

Lão phụ thái độ thành khẩn xin lỗi Trần Linh.

Chapter 176: Tái Ngộ

“Không sao đâu.”

Trần Linh mỉm cười bên lên.

Nghe hai chữ ấy, lão phụ nhân với đôi mắt đầm lệ như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà cũng nở một nụ cười rạng rỡ như hoa cúc.

“Nhưng mà...” Trần Linh chưa nói hết.

“Hay là vẫn nên đến nha môn một chuyến nhé.”

Trần Linh ngược mắt nhìn nam tử tráng niên, kiếm khách áo trắng và cả tên đồng bọn đang ôm cổ tay đau đến ngất đi.

Giọng nàng nhẹ nhàng: “Nhà lão bà vừa mất nàng dâu mới, chuyện nghiêm trọng như vậy, vẫn nên báo quan mới tốt. Tìm kiếm mù quáng, nếu lại tìm sai người, chẳng phải lại hiểu lầm...”

Nghe Trần Linh nói vậy, nụ cười trên mặt lão phụ nhân bỗng chốc cứng đờ lại. Bà có chút hoảng hốt.

Những người qua đường cũng bắt đầu xì xầm.

“Có phải mảnh khoe của bọn buôn người không?”

“Ta thấy giống...”

“Lừa gạt sao? Mắt lão nhân kém, nhận sai người cũng bình thường mà?”

“Hơn nữa, nữ tử có thể đi cùng Đông Doanh nhân, sao có thể là nữ tử tốt?”

“Không bằng đưa đến nha môn xem sao?”

Một vài ý kiến vang lên từ đám đông.

Nghe vậy, sắc mặt nam tử trắng niên càng thêm âm trầm. Nha đầu này không đơn giản như vẻ bề ngoài. Đáng chết!

Hắn nghiêng rặng, trao cho kiếm khách áo trắng một ánh mắt. Kiếm khách áo trắng hơi sững sờ, rồi hiểu ý.

Hắn vung trường kiếm, làm ra vẻ chính khí nghiêm trang: “Tiểu cô nương, người nói có lý. Nhưng còn một việc cần giải quyết. Đông Doanh nhân này đã làm huynh đài này bị thương, chẳng lẽ không nên trả tiền thuốc men sao? Vết thương nghiêm trọng như vậy, không trả tiền, lão nhân gia này sau này sống sao?”

Lão phụ nhân cũng kịp thời òa khóc, lao đến ôm lấy “con trai” đang đau đớn sắp ngất đi.

“Con ơi... Con trai của ta ơi! Tên Đông Doanh độc ác này, sao ngươi lại ra tay tàn nhẫn như vậy!”

Giọng bà ghen ngào, không ngừng lau nước mắt.

Trần Linh khẽ nhú mày.

Ngay lúc đó, Lưu Sinh Nhất Lang đột nhiên quay sang nhìn Trần Linh, giọng kỳ quái hỏi: “Người biết nói?”

Trần Linh chớp mắt, nhẹ nhàng đáp: “Biết.”

“Vậy tại sao ngươi không nói?” Lưu Sinh Nhất Lang nghi hoặc: “Bọn chúng hắn đã theo dõi ngươi rất lâu, tưởng rằng ngươi không biết nói, nên mới bày trò lừa gạt ngươi.”

Trần Linh mím môi: “Không thích.”

Không thích... Không thích nói?

Lưu Sinh Nhất Lang nghe vậy, sững sờ một lúc rồi mới quay lại, lắc đầu cười khở. Đúng vậy, người ta không nói, không có nghĩa là người ta bị câm...

Hắn cười, cảm thấy mình thật ngu ngốc.

“Này, tên Đông Doanh kia, ngươi cười cái gì? Có trả tiền thuốc không?”

Kiểm khách áo trắng cầm trường kiếm chỉ vào Lưu Sinh Nhất Lang, vừa nói được một nửa, cơ thể bỗng cứng đờ. Trên khuôn mặt trẻ trung anh tuấn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Một hơi sau.

“Phịch...”

Kiểm khách áo trắng ngã xuống đất, mắt mở to. Hắn đã chết!

Thấy vậy, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Một giọng nói khàn khàn vang lên: “Ân nhân của ta, nàng rất thiện lương. Rõ ràng có thực lực tam phẩm, các ngươi quấy rầy, nàng vẫn chọn cách giải quyết hòa bình.”

Lưu Sinh Nhất Lang đặt tay lên chuôi đao, thở dài: “Nhưng... Các ngươi thực sự là một lũ hề có diễn xuất kém cỏi.”

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua đại hán, lão phụ nhân và cả những người xem xung quanh.

“Trên thế gian này, kẻ ngu muội quả thực quá nhiều. Các ngươi chỉ tin vào những gì mình thấy, đó thực sự là một bi kịch...”

Trong ánh mắt Lưu Sinh Nhất Lang thoáng hiện lên vẻ phức tạp. Vừa rồi khi Trần Linh bị oan, hắn suýt nữa đã ra tay, vì hắn như thấy lại chính mình ba mươi sáu năm trước — người bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn, phải chạy trốn.

Nhưng Lưu Sinh Nhất Lang không ra tay. Hắn biết, Trần Linh là một cô gái thiện lương. Cô gái thiện lương đối xử thiện

lượng với tất cả mọi người. Trong mắt họ, không phân biệt người tốt kẻ xấu. Vì lòng tốt là bình đẳng.

Vì lý do đó, Lưu Sinh Nhất Lang không ra tay. Nhưng bây giờ, hắn đã ra tay.

Một mặt, vì tên hề áo trắng này liên tục xúc phạm hắn. Lưu Sinh Nhất Lang, kiếm thánh đương thời, đã lâu rồi không ai dám nói chuyện với hắn như vậy. Hắn phải chết.

Mặt khác, Lưu Sinh Nhất Lang đã chán ngấy trò hề này. Một lũ hề không biết lượng sức cứ nhảy nhót trước mặt hắn. Hắn thấy phiền...

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đám hề này lại quấy rầy ân nhân của hắn nửa ngày. Người thiện lương đều có một điểm yếu, đó là quá mềm lòng. Mà Lưu Sinh Nhất Lang lại không phải người mềm lòng.

“Hai...”

Hắn thở dài.

Cùng với tiếng thở dài, một cơn gió nhẹ thoảng qua.

“Phịch... Phịch...”

Tiếng từng cơ thể ngã xuống vang lên.

Chờ cơn gió qua đi, trừ Trần Linh và Lưu Sinh Nhất Lang, tất cả mọi người xung quanh đều đã chết.

Gần trăm người qua đường tụ tập vì tiếng khóc của lão phụ nhân, tất cả đều ngã xuống đường đá xanh. Trước khi chết, nét mặt họ chỉ kịp thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Huu...”

Một cơn gió cuốn qua, lướt dọc theo con phố.

Biến cố bất ngờ này khiến Trần Linh sửng sờ. Nàng nhìn quanh, có chút mất thần.

Sau khi nhìn xung quanh, mặt nàng bỗng đỏ bừng, rồi nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, không còn chút máu.

Ánh nắng hơi chói chang chiếu xuống Trần Linh, nhưng nàng không cảm nhận được chút ấm áp nào. Từ đầu đến chân, nàng như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, tê dại, không thể cử động.

Lưu Sinh Nhất Lang đứng thẳng bên cạnh nàng, nét mặt bình thản.

Không ai thấy hắn ra tay như thế nào. Chỉ biết rằng, hắn vừa thở dài, gần trăm người xung quanh đã ngã xuống, nằm chen chúc vào nhau, không còn một chỗ trống để đặt chân.

Cả một con phố, bị dọn sạch. Không còn hơi người, chỉ còn lại vài phần lạnh lẽo của tử khí.

Bên đường, có người thấy cảnh này, sợ hãi đến mức thét lên, vừa bò vừa chạy, nước tiểu nhỏ giọt xuống quần.

Chưởng quỹ và tiểu nhị trong các cửa hàng gần đó càng sợ hãi hơn, vội đóng chặt cửa, co ro run rẩy.

Trên mái nhà của một căn hộ không xa, Hoàng Tam và Chu Bát nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ chấn động.

Cả hai dồn sức vào chân, cơ thể hóa thành một bóng đen, nhẹ nhàng điểm vài cái trên tường, trong chớp mắt đã đáp xuống bên cạnh Trần Linh.

“Xoạt...”

Hoàng Tam rút thanh đao đen ra khỏi vỏ, để lưỡi đao chĩa chéo xuống đất. Chu Bát khẽ vung tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc quạt sắt tinh xảo.

Cả hai đứng chắn trước Trần Linh, cảnh giác nhìn Lưu Sinh Nhất Lang.

Lưu Sinh Nhất Lang như không thấy họ. Ánh mắt hắn lướt qua hai người, dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch như giấy của Trần Linh.

Hắn cúi chào, nở nụ cười như gió xuân: “Tái ngộ. Tại hạ là Lưu Sinh Nhất Lang, Thiên Hoàng Đông Doanh, kiếm thánh đương thời. Ngươi đã cứu ta, tâm tính thiện lương. Ta rất ngưỡng mộ phẩm chất của ngươi. Ta muốn nhận ngươi làm đệ tử cuối cùng. Không biết ý ngươi thế nào?”

Chương 569: Tuyệt Vọng!

Trên con đường dài lát đá xanh rộng lớn và yên tĩnh.

Gió nhẹ thoảng qua.

Dưới đất là gần trăm thi thể, trên khuôn mặt mỗi người đều hiện rõ vẻ ngỡ ngàng và mê mang trước cái chết đột ngột ập đến.

Lão tiều phu mặc áo rách, tiểu hài nhi với hai búi tóc như sừng trâu, tiểu thư nhà giàu vận gấm vóc lụa là...

Tuổi tác khác nhau, giới tính cũng khác.

Tất cả mọi người trên cả con phố, không phân biệt xuất thân, sang hèn cao thấp, đều đã chết.

Sắc mặt của Trần Linh trắng bệch, tái nhợt như tờ giấy.

Thân thể nàng run rẩy theo bản năng, trong lòng lạnh buốt.

Đây là cảnh tượng như địa ngục trần gian gì chứ?

Mặt trời treo cao, ánh nắng gay gắt.

Chiếu lên người Trần Linh, nhưng nàng lại không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Lạnh lẽo trong lòng mãi không tan.

Trần Linh siết chặt nắm tay, đôi mắt thất thần, cứ ngây ngẩn nhìn thi thể xung quanh, hơi thở có phần gấp gáp.

Hoàng Tam và Chu Bát đứng chắn trước mặt Trần Linh.

Nghe được lời tự giới thiệu của Lưu Sinh Nhất Lang, cả hai đều kinh hãi.

Thiên Hoàng Đông Doanh, Kiếm Thánh đương thời!

Hắn là Tông Sư cảnh!

Mạng lưới tình báo của Ngọc Diệp Đường từ lâu đã ghi nhận những cường giả khắp thiên hạ.

Trung Nguyên, Tây Vực, Quan Ngoại, Đông Doanh, Thiên Trúc đều có tư liệu.

Hoàng Tam hít sâu một hơi.

Trước mặt Tông Sư, hắn và Chu Bát, hai người Nhị phẩm, căn bản không đáng nhắc tới.

Chỉ cần Lưu Sinh Nhất Lang muốn, một chiêu là có thể giết chết bọn họ.

Đối mặt với Tông Sư, chỉ còn cách nhắc đến công tử mà thôi.

Tâm trí Hoàng Tam xoay chuyển, trầm giọng nói: “Tông sư Lưu Sinh, nàng là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường chúng ta, đã có võ học truyền thừa, không bái sư thứ hai.”

“Ồ?”

“Ngọc Diệp Đường?”

Nghe đến thế lực hàng đầu Đại Vũ này, Lưu Sinh Nhất Lang cũng không khỏi sửng sốt.

Hắn hơi mở to mắt, có chút kinh ngạc nhìn về phía Trần Linh.

Lưu Sinh Nhất Lang vạn lần không ngờ tới, Trần Linh lại có quan hệ với Ngọc Diệp Đường, hơn nữa còn là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường!

Hoàng Tam nắm chặt chuôi đao bằng tay phải, chấp tay hành lễ: “Phụ thân của Linh thiếu chủ chính là công tử của ta.”

Chu Bát vẻ mặt ngưng trọng, đứng bên cạnh, chiếc quạt sắt dài một thước trong tay hắn, trước mặt Tông Sư, trông như

cành cây giòn tan.

Lưu Sinh Nhất Lang hơi nhú mày.

Ở Đông Doanh, hắn đã nghe đến danh tiếng của “Đế Quân”, Tông Sư đệ nhất thiên hạ Đại Vũ.

Nếu Trần Linh là nữ nhi của Đế Quân, thì chuyện này quả thật có chút phiền phức.

Tuy nhiên...

Đột nhiên, trên mặt Lưu Sinh Nhất Lang nở một nụ cười ôn hòa như gió xuân.

“Ta là Kiếm Thánh đương thời, thu nàng làm đồ đệ, cũng không tính là làm nhục Đế Quân.”

“Hơn nữa giữa các Tông Sư với nhau...”

“Cũng có chênh lệch!”

Trong giọng nói của Lưu Sinh Nhất Lang lộ ra sự tự tin và ngạo khí nhàn nhạt.

Hiện tại hắn là Tông Sư trở lên, là Kiếm Thánh đương thời!

Không phải ai cũng có thể bước ra nửa bước đó, tiến vào cảnh giới trên cả Tông Sư!

Đây chính là sự tự tin của Lưu Sinh Nhất Lang.

Nói xong, Lưu Sinh Nhất Lang sải bước về phía Trần Linh, người đang được Hoàng Tam và Chu Bát bảo vệ phía sau.

Ánh mắt hắn nhìn Trần Linh tràn đầy vẻ tán thưởng.

Mặc dù Trần Linh biết nói, không phải câm, nhưng trái tim lương thiện của nàng lại giống sư nương.

Nhìn thấy nàng, Lưu Sinh Nhất Lang như nhìn thấy sư nương.

Năm đó, Lưu Sinh Nhất Lang không có sức bảo vệ su
nương.

Hiện tại lại nhìn thấy một đóa hoa tương tự, hẳn là người
mạnh nhất đương thời, Thiên Hoàng Đông Doanh, Kiếm
Thánh, có lý do gì mà không che chở cho đóa hoa này chứ?

Đúng như câu nói: Con người sẽ bị ám ảnh cả đời bởi
những thứ không thể có được khi còn trẻ.

Lưu Sinh Nhất Lang muốn bù đắp tiếc nuối thời niên thiếu,
thì có gì sai?

Ánh mắt hắn bình tĩnh, chậm rãi bước đi.

Thấy tình cảnh này, lòng Hoàng Tam trầm xuống.

Tên Lưu Sinh Nhất Lang này, biết Trần Linh là nữ nhi của
Đế Quân, vậy mà vẫn muốn cướp người?

Hoàng Tam hít sâu một hơi, cắn đứt chiếc lá xanh trong
miệng.

Nước lá đắng chát, thanh mát chảy vào miệng hắn, nửa
chiếc lá còn lại nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Đôi mắt vốn lười biếng, lim dim của hắn mở ra, trong mắt
ánh lên vẻ sắc bén.

“Vút!”

Lưỡi đao đen kịt xé toạc không trung, dưới ánh mặt trời,
một tia đao quang chói mắt lóe lên trước mặt Lưu Sinh Nhất
Lang.

Cùng lúc đó, Chu Bát thi triển thân pháp, nội lực bao phủ
chiếc quạt sắt dài một thước trong tay hắn, đâm nhanh và
mạnh về phía tim Lưu Sinh Nhất Lang.

Một đao, một quạt!

Hai chiêu này nhanh đến cực hạn!

Hoàng Tam và Chu Bát chỉ là Nhị phẩm, nhưng bọn họ là đường chủ của Ngọc Diệp Đường, là hộ vệ của Trần Linh.

Bảo vệ Trần Linh an toàn, là trách nhiệm của bọn họ!

Huống hồ...

Mạng của bọn họ là Trần Dạ ban cho!

Ánh mắt của Hoàng Tam và Chu Bát bình tĩnh, lạnh lùng.

Trước khi ra tay, bọn họ đã biết mình sẽ chết.

Nhưng thân là sát thủ, chết dưới tay người khác, đó là cái chết huy hoàng nhất của sát thủ!

“Vù vù...”

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, cuốn theo bụi đất trên con phố dài, thổi bay y phục trên người những xác chết.

“Dũng khí đáng khen...”

Một giọng nói cứng nhắc, có âm điệu lạ vang lên trên con đường lát đá xanh.

Lưỡi đao đen sắc bén, lạnh lẽo đột ngột dừng lại.

Chiếc quạt sắt dài một thước, được nắm trong bàn tay trắng nõn cũng dừng lại.

Gió nhẹ lướt qua con phố dài, tiếp tục thổi về phía xa.

Trên con đường lát đá xanh, một mảnh yên tĩnh.

Thân thể Hoàng Tam và Chu Bát cùng lúc ngã xuống đất.

“Choang...” Hai tiếng.

Đao đen và quạt sắt đồng thời rơi xuống, va vào đá xanh, phát ra âm thanh giòn giã.

“Phụt...”

“Phụt...”

Hai tiếng vang lên liên tiếp.

Hoàng Tam và Chu Bát cùng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, khí thế lập tức suy sụp.

“Thân là kẻ nhỏ bé, vì bảo vệ chủ nhân, lại dám có dũng khí rút đao đối mặt với cường giả. Ta rất khâm phục các người. Ta tha thứ cho tội lỗi rút đao với ta của các người.”

Biểu cảm của Lưu Sinh Nhất Lang vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Hoàng Tam và Chu Bát một thoáng rồi lại dời đi.

“Theo ta đi, ta khai sáng Nhị Thiên Nhất Lưu, là người mạnh nhất đương thời. Đợi người theo ta bước trên con đường này, người sẽ biết, mọi võ đạo trước con đường này đều là hư ảo.”

Lưu Sinh Nhất Lang đi đến trước mặt Trần Linh, ôn tồn nói.

Hoàng Tam và Chu Bát bò dậy từ dưới đất, cố gắng với lấy thanh đao đen và chiếc quạt sắt bên cạnh.

Bọn họ căn bản không nhìn rõ Lưu Sinh Nhất Lang đã tấn công mình như thế nào.

Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã bị trọng thương, trong cơ thể đầy rẫy kiếm khí bá đạo, đáng sợ.

Mỗi lần kiếm khí chuyển động, đối với hai người bọn họ, đều như đang chịu đựng hình phạt ngàn đao xé thịt.

Hoàng Tam và Chu Bát bò đến bên vũ khí của mình, nắm chặt lấy chúng.

Trên mặt bọn họ hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Mặc dù đã cầm được vũ khí, nhưng bọn họ cũng không còn sức lực để đứng dậy.

Đây chính là Tông Sư sao...

Hoàng Tam và Chu Bát siết chặt nắm đấm, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm.

Bọn họ là Nhị phẩm, đã đứng trên tuyệt đại đa số võ giả.

Vậy mà giờ đây lại bị đánh bại trong nháy mắt, không có chút sức lực phản kháng nào.

Đây chính là Tông Sư!

Trong lòng Hoàng Tam và Chu Bát tràn ngập tuyệt vọng.

“Ngươi thấy thế nào?” Lưu Sinh Nhất Lang đứng trước mặt Trần Linh, giọng ôn hòa hỏi.

Chương 570: Vịnh Xuân!

Trần Linh!

Trên con đường dài, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống thân ảnh Trần Linh. Nàng hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang.

Hắn mỉm cười với nàng, một nụ cười hiền hòa như của bậc trưởng giả.

Trần Linh siết chặt nắm tay, ánh mắt lướt qua con đường đá xanh, những thi thể, Hoàng Tam, Chu Bát...

Nhìn về phía hắn, trong mắt nàng bỗng lóe lên một tia sáng.

Một luồng cảm xúc phần nộ, hận thù trào dâng từ đáy lòng Trần Linh.

Nàng hít một hơi thật sâu, chân phải hơi khụy xuống, chân trái vẽ một vòng tròn trên mặt đất, dừng lại ở phía trước mũi chân phải hai thước.

Hai tay nâng lên, tay phải ở trước, khuỷu tay hơi cong, đầu ngón tay chéch lên trên. Tay trái ở sau, lòng bàn tay đối diện với cánh tay phải, đầu ngón tay hướng lên.

Vịnh Xuân - Thức khai quyền: Vãn Lộ Thủ!

“Vịnh Xuân...”

“Trần Linh!”

Ánh mắt Trần Linh trầm xuống, nhìn hắn ngập tràn lửa giận.

“Oành!”

Nội lực trong cơ thể Trần Linh lưu chuyển khắp kinh mạch, bàn chân đạp mạnh, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Hai tay nắm chặt thành quyền, đâm mạnh vào thái dương của hắn.

Đây chính là câu trả lời của nàng!

Trần Linh ra tay cực nhanh, chỉ để lại một tàn ảnh trên không trung.

Liều Sinh Nhất Lang là Tông sư?

Hừ...

Tông sư thì đã sao?

“Tiểu Vũ, Tiểu Linh, các ngươi phải nhớ kỹ, học võ không phải để ức hiếp kẻ yếu.”

“Càng không phải dùng võ lực để phô trương sức mạnh, đặt mình lên trên người khác.”

“Ta truyền thụ võ đạo cho các ngươi, là để các ngươi dùng sức mạnh này giúp đỡ người khác.”

“Cho dù võ công cao cường đến đâu, chung quy vẫn là con người.”

“Vĩnh viễn không được xa rời nhân tính.”

Trần Linh như trở về tiểu viện ba năm trước.

Trần Diễm mặc một thân bạch y, những lời ông nói trước khi truyền thụ Bát Quái Chương, Vọng Xuân Quyền vang vọng bên tai nàng.

Kẻ luyện võ, thực lực cao cường, lại cho rằng mình hơn người, có thể tùy ý giết người, ức hiếp kẻ yếu.

Loại người này, không xứng được gọi là Võ giả!

Cho dù hấn là Tông sư!

“Cạch!”

Nắm đấm của Trần Linh còn chưa kịp chạm đến thái dương của hấn, đã bị chặn lại.

Hấn cầm chuôi kiếm, dùng vỏ kiếm đỡ đòn tấn công của nàng.

Cánh tay khẽ rung lên, chấn Trần Linh lùi lại mấy bước.

Trên mặt hấn thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Trần Linh khí huyết sôi trào, sắc mặt ửng đỏ, lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Nàng nghiêng răng bạc, nói: “Ngươi là hung thủ giết người.”

“Ngươi còn hỏi ta tại sao?”

Nghe vậy, đôi mắt hấn hơi mở to, sau đó nhú mày lại.

Hấn hạ tay phải xuống, chỉ vào xác của Quải Tử nằm trên mặt đất.

“Hấn không đáng chết sao?”

“Ngươi có biết trước khi gặp ngươi, hấn đã bắt cóc bao nhiêu thiếu nữ không?”

Hấn nhú mày, giọng điệu cứng nhắc hỏi.

Trần Linh lại bày ra tư thế Vịnh Xuân Quyền, nghiêng răng nói: “Hấn đáng chết.”

“Nhưng, đã có Đại Vũ luật pháp trừng trị!”

“Ngươi tự ý giết người, là lấy võ phạm cấm!”

“Cũng là phạm tội.”

Hắn cười, không phản bác lời nàng, mà nhìn về phía những thi thể xung quanh.

“Quải Tử đáng chết, vậy người cảm thấy bọn họ có đáng chết không?”

Trần Linh phần hện đáp: “Không đáng.”

Hắn lắc đầu: “Sai rồi.”

“Bọn họ cũng đáng chết.”

“Người xem trở thành đồng phạm, vô hình chung đã giúp đỡ Quải Tử.”

“Bọn họ lại không tự biết.”

“Nếu người không có thực lực, e rằng giờ phút này người đã bị hắn bắt đi.”

“Chờ đợi người sẽ là kết cục tàn khốc.”

“Kẻ mạnh không nên bị sỉ nhục, đùa cợt.”

“Ta thấy người có tâm thiện, đã tha cho bọn họ một lần.”

“Nhưng bọn họ lại hết lần này đến lần khác bày tỏ những lời lẽ ngu dốt.”

“Sinh ra làm người nhưng không hiểu khiêm tốn.”

Giọng hắn lạnh lùng: “Ta đã dành cho bọn họ lòng thương hại lớn nhất của ta.”

“Bọn họ chết đi mà không có đau đớn.”

“Chết rất nhanh.”

Nói xong, hắn nhìn Trần Linh, biểu cảm trên mặt lại trở nên hiền hòa.

“Vậy nên, những kẻ chết đi đều là đáng chết, sao ta có thể là hung thủ giết người?”

Sắc mặt Trần Linh xanh mét, nàng nghiêng chặt răng bạc, siết chặt nắm đấm.

“Ngươi...”

“Ngươi quá cực đoan, trong số họ còn có những đứa trẻ ngây thơ, những cụ già đi ngang qua...”

“Vậy mà ngươi cũng giết hết!”

Hắn mỉm cười lắc đầu.

“Không phải ta cực đoan, mà là ngươi quá nhân từ.”

“Không sao.”

“Sau này ta sẽ từ từ dạy ngươi, thế giới này tuy lạnh lẽo, nhưng đôi khi cũng ấm áp.”

“Đi thôi, ngươi theo ta đi tìm môn nhân của ta, sau khi tìm được, ta sẽ đưa bội đao cho ngươi, truyền thụ Nhị Thiên Nhất Lưu cho ngươi.”

Hắn vẫn muốn thu Trần Linh làm đồ đệ.

Nghe vậy, cơn phẫn nộ trong lòng Trần Linh không thể kiềm chế được nữa.

Thân hình nàng khẽ động, lại lao về phía hắn.

Nắm đấm nhỏ nhắn nhưng tràn đầy sức mạnh, mang theo từng đạo tàn ảnh, đánh về phía trái tim hắn.

“Trong mắt ngươi, bọn họ đều không còn là người nữa.”

“Có thực lực, là có thể tùy ý giết người.”

“Quan niệm của ngươi sai rồi!”

Trần Linh nghiêng răng quát.

“Cạch!”

Hắn lại dùng vỏ kiếm đỡ đòn tấn công của nàng.

“Quan niệm sai?” Trên gương mặt già nua của hắn thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hắn dùng lực cánh tay, lại chân Trần Linh lùi ra sau.

Hắn đứng tại chỗ, suy nghĩ một lát rồi chợt hiểu ra.

Hắn đã hiểu được ý của Trần Linh.

“Ta biết tại sao ngươi lại phản nộ.”

Hắn mỉm cười như tắm trong gió xuân: “Ta nghe nói ở Đại Vũ, trong những gia tộc giàu có quyền thế, mỗi năm đều có rất nhiều nha hoàn, gia nô chết đi.”

“Trong mắt chủ nhân, những nha hoàn, gia nô này chẳng khác gì trâu ngựa, chỉ là nô lệ lao động.”

“Trong mắt họ, những nha hoàn, gia nô này cũng không phải là người.”

“Quan niệm này, ở Đại Vũ rất phổ biến phải không?”

“Ngươi có thể chấp nhận quan niệm này, nhưng lại không thể chấp nhận việc ta giết người...”

“Có phải vì...”

“Ta không trả tiền?”

“Những gia tộc giàu có quyền thế kia, đều đã trả tiền bán thân, mới có thể tùy ý đánh giết bọn họ.”

“Mà nguyên nhân khiến ngươi tức giận, chính là ta không trả tiền?”

“Ngươi có thể yên tâm về điều này, sau đó ta sẽ để đệ tử môn nhân đến, bù tiền lại.”

Hắn ôn tồn nói, thần thái tự nhiên, thái độ chân thành.

Nghe vậy, Trần Linh cứng họng.

Nàng thực sự không biết phải phản bác như thế nào.

Tên Liễu Sinh Nhất Lang này, quan niệm thật sai trái!

Trần Linh cũng không muốn nói nhảm với hấn nữa, nhìn hấn với ánh mắt tràn đầy phẫn nộ và hận ý.

Kẻ coi đồng loại như súc vật, không xứng đáng làm người!

Trần Linh vừa định ra tay, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác minh ngộ.

Nàng như trở về đại viện luyện võ, giọng nói của Trần Diễm lại vang vọng bên tai nàng.

“Tiểu Linh, chân ý của Vịnh Xuân Quyền, chính là thù hận.”

“Tâm có thù hận, chính dùng tinh thần.”

Trong tiêu viện.

Trần Vũ đang luyện Bát Quái Chương.

Trước mặt Trần Linh là một mộc nhân trang, Trần Diễm đứng bên cạnh chỉ điểm chân ý của Vịnh Xuân Quyền.

“Tâm tính người thiện lương, rất khó có lúc người thực sự hận một người nào đó.”

“Vậy nên cảnh giới Vịnh Xuân Quyền của người mới dừng lại, không thể đại thành.”

“Sau này, nếu trong lòng người có thù hận, ra tay không nương tình, nương tình không ra tay, thì người sẽ lĩnh ngộ được chân ý của Vịnh Xuân Quyền.”

“Mọi chiêu thức hữu hình đều là bên ngoài, chỉ có thần bên trong mới là tinh túy.”

Những lời nói ngày xưa, từng câu từng chữ vang vọng trong đầu Trần Linh.

Trong mắt nàng lóe lên một tia sáng ngộ.

Một luồng khí lãng vô hình phát ra từ cơ thể nàng.

Vĩnh Xuân Quyền đại thành!

Trong khoảnh khắc này, Trần Linh lĩnh ngộ chân ý của Vĩnh Xuân Quyền, đột phá Nhị phẩm cảnh giới!

Chương 571: Nhân sinh tại thế, khó nhất chính là tự do!

“Nhị phẩm?”

Lưu Sinh Nhất Lang nhảy bén cảm nhận được khí thế phát ra từ thân thể của Trần Linh.

Hắn mỉm cười, lắc đầu nhẹ nhàng, khẽ nói: “Nhị phẩm sao... vẫn chưa đủ...”

Trần Linh siết chặt hai nắm tay, bước chân khẽ động đã xuất hiện bên cạnh Lưu Sinh Nhất Lang.

Nắm đấm mạnh mẽ và uyển chuyển giơ lên, vung ra!

Quyền phong vừa nhanh vừa mạnh!

“Cách!” Một tiếng vang nhẹ.

Lưu Sinh Nhất Lang lại dùng vỏ kiếm trong tay chặn nắm đấm của Trần Linh.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm của Trần Linh đánh vào vỏ kiếm, nàng đã vung nắm đấm còn lại lên, đánh mạnh vào yết hầu của Lưu Sinh Nhất Lang.

Đồng thời, chân phải đá chéo, nhằm thẳng vào hạ bộ của Lưu Sinh Nhất Lang.

“Cách! Cách!”

Hai âm thanh trầm đục vang lên.

“Đủ rồi.” Giọng nói của Lưu Sinh Nhất Lang có chút lạnh lùng.

“Vù...”

Một cơn gió lốc bất ngờ nổi lên.

Thân hình nhỏ nhắn của Trần Linh run lên, đột nhiên bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất.

“Oa!”

Trần Linh ngã nghiêng trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, trong miệng phun ra một vũng máu tươi.

Lưu Sinh Nhất Lang vẫn đứng tại chỗ.

Thanh đao trong tay hắn căn bản chưa hề động.

Không ai biết vừa rồi hắn đã làm gì.

Chỉ biết rằng, Trần Linh vừa đột phá nhị phẩm đã bị “một cơn gió” đánh bại.

Lần đầu tiên cảm nhận được chênh lệch với Tông Sư, trên khuôn mặt trắng nõn xinh xắn của Trần Linh hiện lên vẻ sững sờ.

Lưu Sinh Nhất Lang hạ bàn tay phải đang giơ lên xuống, lạnh lùng nói: “Quá mức thiện lương chính là ngu xuẩn. Nếu người không biết võ công, không biết nói chuyện, hôm nay người đã bị bắt đi rồi. Những người đứng xem kia đều là đồng phạm. Đừng đặt sự thiện lương của người lên đám kiến hôi nữa.”

Lưu Sinh Nhất Lang bước nhanh về phía Trần Linh.

Đột nhiên, hai bàn tay mạnh mẽ nắm lấy mắt cá chân của hắn.

Hoàng Tam, Chu Bát bị trọng thương, sắc mặt trắng bệch, trước ngực đầy máu tươi, không biết đã bò đến dưới chân Lưu Sinh Nhất Lang từ khi nào, nắm chặt chân hắn.

Thấy vậy, Lưu Sinh Nhất Lang nhíu mày.

Một cơn gió nhẹ vô cớ nổi lên, lướt qua con phố dài.

Trần Linh từ trên phiến đá xanh bò dậy, nàng phun ra ngụm máu trong miệng, biểu cảm tức giận nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng: “Ta cứu ngươi, ngươi lại báo ơn như vậy sao?”

Lưu Sinh Nhất Lang giãn mày, mỉm cười nói: “Ta thu ngươi làm đệ tử cuối cùng, đây chính là báo ơn lớn nhất. Ta cho ngươi tiền bạc, quyền lực, không bằng cho ngươi thực lực hữu dụng. Ở thế giới này, bất kỳ ai cũng không thể dựa vào, người duy nhất ngươi có thể dựa vào chính là bản thân ngươi.”

Trần Linh lau vết máu nơi khóe miệng, hít sâu một hơi.

Nàng đã quen với những lời “nói nhảm” của Lưu Sinh Nhất Lang.

Trần Linh liếc nhìn Hoàng Tam và Chu Bát: “Ta đi theo ngươi, ngươi thả hai người họ ra.”

Nghe vậy, trên mặt Lưu Sinh Nhất Lang lại lần nữa nở nụ cười như gió xuân của bậc trưởng giả: “Hai con kiến hôi mà thôi, không thành vấn đề. Ngươi ở bên cạnh ta, theo ta tu hành, ta sẽ cho ngươi thấy mặt tối của thế giới này. Quá mức thiện lương là vì ngươi chưa từng thấy bóng tối của thế giới này. Đi theo ta thôi.”

Trên người Lưu Sinh Nhất Lang phát ra một luồng khí mạnh vô hình, đẩy Hoàng Tam và Chu Bát ra xa ba trượng.

Hai người bọn họ ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, cắn răng nhưng đã không còn sức chiến đấu.

Chênh lệch giữa nhất phẩm và nhị phẩm đã như trời với đất, huống chi là nhị phẩm và Tông Sư.

Trần Linh đứng thẳng người, nói với Hoàng Tam và Chu Bát: “Ta đi theo hắn. Hoàng thúc, Chu thúc, làm phiên hai người báo tin tức của ta cho phụ thân. Lần này, cảm ơn hai người...”

Trần Linh hành lễ văn bồi với Hoàng Tam và Chu Bát.

Lưu Sinh Nhất Lang mỉm cười ôn hòa, chứng kiến tất cả mọi việc trước mắt, ánh mắt hẩn nhìn Trần Linh tràn đầy tán thưởng.

“Su nương... nhìn thấy không? Trên thế giới này còn có một đóa hoa khác giống như người, cũng thiện lương như người. Tấm lòng thiện lương của nàng, như ngôi sao sáng giữa đêm đen, rực rỡ chói mắt.”

Trần Linh hít sâu, bước nhẹ nhàng về phía Lưu Sinh Nhất Lang.

Chênh lệch thực lực giữa nàng và Lưu Sinh Nhất Lang quá lớn, vô luận thế nào cũng không thể phản kháng.

Hiện tại, điều duy nhất có thể làm là để tin tức truyền về Ngọc Diệp Đường, để Trần Dạ đến.

Ngoài điều đó ra... không còn cách nào khác.

Trần Linh đi đến trước mặt Lưu Sinh Nhất Lang, ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ băng lãnh.

Nàng nhìn chằm chằm Lưu Sinh Nhất Lang, lạnh lùng nói: “Hiện tại ta rất hối hận vì đã cứu ngươi.”

Nghe vậy, Lưu Sinh Nhất Lang cười: “Nhưng ngươi vẫn cứu ta, không phải sao? Ngươi là một cô gái thiện lương.”

Trần Linh ngậm chặt miệng, không nói thêm lời nào.

Nàng không thể nói lại được Lưu Sinh Nhất Lang, người này quan niệm sai lệch, quá mức cực đoan, không xứng làm người.

Hắn mặc dù là Tông Sư Võ Đạo nhưng cũng chỉ là kẻ giả nhân giả nghĩa.

Lưu Sinh Nhất Lang quay người, nhìn về hướng ra khỏi thành, trên mặt nở nụ cười, tâm trạng hiện tại rất vui vẻ.

Một mặt là hần đã báo ơn, mặt khác là hần lại có thêm một đồ đệ.

Hơn nữa, đồ đệ này còn thiện lương như sư nương.

Những chuyện xảy ra hôm nay thật khiến người ta vui vẻ...

Lưu Sinh Nhất Lang thở ra một hơi, cảm thấy những xác chết kiến hôi đầy đất cũng đáng yêu hơn nhiều.

Ngay khi hần thở ra hơi này.

“Vèo!”

Một tia sáng đen lóe lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt.

“Cách!” Một âm thanh trầm đục vang lên.

Lưu Sinh Nhất Lang giơ tay phải lên, dùng vỏ kiếm chặn một bóng đen.

“Ầm ầm...”

Đồng thời, hần cũng bị bóng đen này đánh lui một bước.

“Lạch cạch...” Một tiếng vang lên.

Bóng đen kia lăn xuống đất.

Lưu Sinh Nhất Lang và Trần Linh đồng thời nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một quả sơn tra đỏ, lớp đường bọc bên ngoài đã vỡ nát.

Lưu Sinh Nhất Lang nhìn thấy trong mắt Trần Linh hiện lên vẻ kinh ngạc và khó tin.

Một viên kẹo hồ lô bằng đường có thể khiến Lưu Sinh Nhất Lang lui lại một bước?

Là ai?

Chẳng lẽ phụ thân đã tới?

Tâm trạng Trần Linh đột nhiên kích động, vội vàng nhìn xung quanh.

Lưu Sinh Nhất Lang thu hồi ánh mắt từ viên kẹo hồ lô, ngẩng đầu nhìn về bức tường của ngôi nhà dân ở không xa, biểu cảm trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Chỉ thấy trên tường có hai bóng người, một nam một nữ.

Nam tử mặc áo trắng, nữ tử mặc váy trắng.

“Loạt xoạt...”

Tay trái của nam tử khẽ rung chiếc quạt xếp, tay phải cầm một xâu kẹo hồ lô.

Khuôn mặt nam tử trắng nõn anh tuấn, khoe miệng hơi nhếch lên, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo.

Hắn khẽ vung chiếc quạt xếp, trông như thể hiện một dáng vẻ ung dung tự tại.

Nữ tử bên cạnh mặc dù mặc váy trắng trang nhã nhưng đôi mày mắt trong trẻo, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp.

Nàng đứng ngoan ngoãn bên cạnh nam tử, như thể một thị nữ.

“Nhân sinh một đời, khó nhất chính là tự do!”

“Loạt xoạt...” một tiếng.

Tay trái của công tử áo trắng khẽ rung, chiếc quạt xếp trong tay gấp lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lưu Sinh Nhất Lang, nhẹ nhàng nói: “Bản công tử hành tẩu giang hồ, ghét nhất là chuyện cưỡng ép người khác ở lại. Không ai có thể kiểm soát tự do của người

khác. Nàng muốn đi, đó là ý chí của riêng nàng. Không ai có thể ngăn cản được.”

Chương 572: Ai là Yến Vô Song? Người phạm tội rồi! (1)

Lưu Sinh Nhất Lang xoa xoa lệnh bài một lúc, ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn hỏi: “Người là người của chi nào?”

Thiên Cơ Tử mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: “Ta không thuộc chi nào cả.”

Nghe vậy, Lưu Sinh Nhất Lang thoáng sửng sờ, rồi gật đầu hiểu ý.

“Người tìm ta có việc gì?”

“Nề mặt Bạch Hồ Lệnh, ta có thể giúp người một việc. Xong rồi, ta và các người ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Biểu cảm của Lưu Sinh Nhất Lang vẫn bình thản, ánh mắt luôn dõi theo lệnh bài Bạch Hồ.

Thiên Cơ Tử cười: “Vừa hay, tại hạ cũng có một việc muốn nhờ.”

“Nói đi.” Lưu Sinh Nhất Lang bình tĩnh đáp.

“Bạch Hồ Kỳ Chủ xa xôi đến Đông Doanh, tám năm trước bỗng nhiên mất tích, ông ấy là...”

“Sur phụ đã qua đời rồi...”

Ánh mắt Lưu Sinh Nhất Lang hiện lên vẻ phức tạp, như đang nhớ lại một ký ức đau buồn nào đó, giọng nói cũng chắt chứa đau khổ.

Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng gật đầu.

Kết quả đúng như quẻ bói của hần.

Bạch Hổ Kỳ Chủ đã chết ở Đông Doanh từ tám năm trước.

Cảm nhận được nỗi đau trong giọng nói của Lưu Sinh Nhất Lang, Thiên Cơ Tử thoáng trầm ngâm.

“Nếu Bạch Hổ Kỳ Chủ đã qua đời, thì ‘Sát Phạt Chân Quyết’ ông ấy nắm giữ hần đang ở trong tay Lưu Sinh Kiếm Thánh?”

Lưu Sinh Nhất Lang ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ Tử.

“Ở trong tay ta.”

“Không biết Lưu Sinh Kiếm Thánh có thể giao ‘Sát Phạt Chân Quyết’ cho tại hạ, vật quy nguyên chủ được không?” Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng nói.

Lưu Sinh Nhất Lang suy nghĩ một lúc, rồi lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, đặt lên bàn.

“Sư phụ còn sống thường nói, ông ấy nợ các người một ân tình rất lớn. Ông ấy đã truyền dạy hết thảy những gì mình học được cho ta, ‘Sát Phạt Chân Quyết’ này hôm nay trả lại cho các người. Từ nay ân tình giữa sư phụ ta và các người coi như xong.”

“Việc này xem như ta thực hiện tâm nguyện của sư phụ, không tính là ta làm cho người.”

“Người có kẻ thù không?” Lưu Sinh Nhất Lang nhặt giọng hỏi.

Khóe miệng Thiên Cơ Tử khẽ nhếch lên.

“Tại hạ không có kẻ thù, cũng không có việc gì cần Lưu Sinh Kiếm Thánh làm.”

Lưu Sinh Nhất Lang ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ Tử.

“Khi nào ngươi nghĩ ra thì có thể nói với ta. Ta có được ngày hôm nay, không thể tách rời khỏi ‘Sát Phạt Chân Quyết’. Ân tình này, ta sẽ báo đáp.”

Thiên Cơ Tử cười, chuyển chủ đề: “Lưu Sinh Kiếm Thánh đến Đại Võ, có việc gì cần ta giúp không?”

“Có.” Lưu Sinh Nhất Lang đáp ngay.

“Ta nghe nói Thiên Diện Quỷ Tượng ở Đại Võ giỏi nhất về làm giả, đủ loại bảo vật đến tay hắn, hắn đều có thể làm ra một bản sao. Ta muốn tìm hắn.”

Thiên Cơ Tử nâng chén trà lên, nhấp một ngụm rồi nói: “Thiên Diện Quỷ Tượng Hà Công Phủ, ba năm trước mắc bệnh nan y, đã qua đời. E rằng Lưu Sinh Kiếm Thánh không thể gặp được hắn.”

“Chết rồi sao?”

Lưu Sinh Nhất Lang thoáng sửng sờ, không ngờ rằng mình vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, Thiên Diện Quỷ Tượng lại chết rồi.

“Không biết Lưu Sinh Kiếm Thánh tìm hắn có việc gì?” Thiên Cơ Tử hỏi.

“Hắn đánh cắp bảo vật của ta, dùng hàng giả đánh tráo rồi trả lại cho ta. Ta muốn tìm lại bảo vật thật sự đã mất.” Lưu Sinh Nhất Lang nghiêm giọng nói.

Thiên Cơ Tử khẽ nhíu mày, suy nghĩ rồi nói: “Thiên Diện Quỷ Tượng tuy đã chết, nhưng trước khi qua đời hắn ẩn cư ở Biện Lương, có nhận một đồ đệ tên là Thiết Chùy, đã truyền lại toàn bộ kỹ nghệ của mình. Nếu nói Thiên Diện Quỷ Tượng làm giả rồi chiếm luôn hàng thật, thì bảo vật thật sự rất có khả năng đang ở trong tay Thiết Chùy.”

Lưu Sinh Nhất Lang hơi ngừng thở, đứng dậy.

“Ta sẽ đến Biện Lương một chuyến, nếu người nghĩ ra việc cần ta làm, hãy phái người đến tìm ta. Ta sẽ thực hiện lời hứa.”

Nói rồi, Lưu Sinh Nhất Lang vén rèm cửa bước đi.

Rèm cửa buông xuống, khe đèn đưa không ngừng.

Thiên Cơ Tử nâng chén trà lên, nhấp một ngụm.

“A Miên, mang hộp gỗ lại đây cho ta xem.”

Thiếu phụ xinh đẹp mặc đồ đỏ bên cạnh đưa ngón tay ngọc thon dài ra, cầm chiếc hộp gỗ Lưu Sinh Nhất Lang để lại, đưa cho Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử đặt chén trà xuống, nhận lấy hộp gỗ, nhẹ nhàng vuốt ve một lúc, trên mặt nở một nụ cười.

Hắn khẽ lầm bầm: “‘Tứ Tượng Quyết’ cuối cùng cũng hoàn chỉnh rồi...”

...

Sơn Đông, Thương Sơn huyện.

Tụ Khách tửu lâu.

Trong gian phòng số hai rộng rãi và thoải mái.

Bốn người trẻ tuổi ngồi quanh một chiếc bàn tròn lớn.

Ba nam, một nữ.

Trên bàn bày hơn chục đĩa thức ăn tinh xảo, đã bị ăn quá nửa, chỉ còn lại chút cơm thừa canh cặn.

Dưới bàn đặt vài vò rượu trống.

Trương Vân Tuyết mặc một bộ đồ đỏ, dung mạo tinh xảo, làn da trắng nõn, tay cầm một vò rượu lớn.

“Ừng ực ừng ực...”

Nàng ngẩng đầu, uống từng ngụm rượu cay lớn.

Chỉ trong vài hơi, một vò rượu đã cạn sạch.

“Hà...”

Chương 573: Ai là Yến Vô Song? Người phạm tội rồi! (2)

Trương Vân Tuyết đặt vò rượu nhẹ nhàng xuống, trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn hiện lên một vết ửng đỏ say rượu.

Dưới ánh đỏ ửng này, khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm vài phần mê hoặc.

Nhưng ngay sau đó.

“Sảng khoái!”

Trương Vân Tuyết tùy ý ném vò rượu xuống đất, lớn tiếng nói.

Động tác hào sảng của nàng xua tan hết thảy vẻ yếu kiều nữ tính vừa rồi.

Toàn Thành và Trần Vũ, hai người không uống bao nhiêu rượu, thấy vậy, khóe miệng khẽ co rút.

Trong lòng hai người cảm thán.

Trương Vân Tuyết thật sự sinh nhâm thân nữ nhi, nếu là nam nhi, chắc chắn là một trong những hảo hán hào sảng hiếm có trên đời này.

Trương Vân Tuyết uống hết rượu, mở to đôi mắt đẹp, ánh mắt đảo qua Ngụy Hoài, Trần Vũ và Toàn Thành.

“Này!”

“Ba người các người, hôm nay chúng ta cũng coi như có duyên. Chi bằng kết bái huynh đệ tại đây, thế nào?”

Đôi mắt Trương Vân Tuyết lấp lánh, giọng nói mang theo ý say.

Nàng đã uống khá nhiều rượu, giờ cơn say đang dâng lên, suy nghĩ có chút nhảy vọt.

Nghe vậy, Toàn Thành và Trần Vũ nhìn nhau.

Hai người vừa định từ chối.

Chỉ thấy Ngụy Hoài cũng uống nhiều, mắt say lơ đãng, trực tiếp cầm một vò rượu lên.

“Kết bái!”

“Hôm nay Ngụy Hoài ta gặp được ba vị, thật là duyên số. Nếu ba vị coi trọng ta, Ngụy Hoài ta nguyện nhận ba vị là huynh đệ!”

Hôm nay Ngụy Hoài đã đánh bại người Đông Doanh, rời khỏi Đạo Quán Đông Doanh, tâm trạng thoải mái, ý chí phấn chấn.

Dưới ảnh hưởng của cảm xúc này, hẳn không kìm được đã uống khá nhiều rượu.

Những vò rượu bên bàn này đều do Trương Vân Tuyết và Ngụy Hoài uống.

Toàn Thành và Trần Vũ chỉ uống vài chén.

“Được!”

“Họ Ngụy, bốn tiểu thư nhận người là huynh đệ!”

Nói rồi, Trương Vân Tuyết đưa tay ngọc về phía vò rượu dưới chân.

Nhưng lại chạm vào khoảng không.

Rượu mang lên chỉ còn lại vỏ trong tay Ngụy Hoài.

“Đưa đây!”

Trương Vân Tuyết cướp lấy vỏ rượu từ tay Ngụy Hoài, rót đầy cho cả hai.

“Nào, Tiểu Toàn Tử và Tiểu Diệp Tử, hai người tự rót đầy đi.”

“Vù...” một tiếng.

Trương Vân Tuyết vung tay, vỏ rượu trực tiếp bay ra.

Trần Vũ giơ tay lên dễ dàng đón lấy.

Ánh mắt hấn đảo qua ba người, cảm thấy rất thú vị.

Đây là niềm vui mà năm ngoái hắn du lịch giang hồ chưa được trải nghiệm.

Trần Vũ nhìn Toàn Thành cười: “Toàn huynh?”

Toàn Thành cũng cười: “Vậy hôm nay tại hạ sẽ cùng ba vị kết bái huynh đệ.”

Trần Vũ cầm vỏ rượu bằng một tay, rót đầy cho cả hai.

Hai người cùng nâng chén, vừa định cụng ly với Trương Vân Tuyết và Ngụy Hoài để kết nghĩa.

Chỉ thấy Trương Vân Tuyết và Ngụy Hoài khoác vai nhau.

“Họ Ngụy, bốn cô nương nhìn kỹ người, phát hiện người cũng khá đẹp trai đấy. Thế này nhé, sau này người gọi ta là tỷ, ta bảo vệ người. Nếu mấy tên lùn Đông Doanh kia gây rắc rối cho người, bốn cô nương sẽ vung đao chém tới, đảm bảo cho chúng có đi mà không có về.”

“Vậy thì cảm ơn Trương cô nương...” Ngụy Hoài uống đến đỏ mặt, mắt say lơ đãng.

Hai người khoác vai nhau, cánh tay nâng chén rượu vô tình đan vào nhau.

“Uống!” Trương Vân Tuyết hô lớn, đưa chén rượu lên môi, uống cạn một hơi.

Ngụy Hoài cũng đưa chén rượu lên miệng, uống cạn.

Uống xong chén rượu này, Ngụy Hoài và Trương Vân Tuyết đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Cả hai tỉnh rượu đi một nửa.

Trần Vũ và Toàn Thành ở bên cạnh trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai người.

Vừa rồi Trương Vân Tuyết và Ngụy Hoài đã uống rượu giao bôi?

Trương Vân Tuyết phản ứng lại, ánh mắt lập tức trong veo, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên.

“Họ Ngụy, người tính kế bôn cô nương!” Trương Vân Tuyết mở to đôi mắt đẹp, đáy mắt hiện lên một tia xấu hổ.

Ngụy Hoài vẻ mặt ngơ ngác.

“Đao của bôn cô nương đâu?”

“Chém người cái đồ rùa đen này.” Trương Vân Tuyết mắng mỏ, cúi đầu tìm đao.

Đúng lúc này.

Cửa phòng bao của tử lâu bị người ta đá văng.

Năm sáu bộ khoái Lục Phiến Môn mặc cẩm y đen, thắt lưng đeo dao găm màu vàng bước vào.

Một người trung niên có khuôn mặt vuông vức, ăn mặc như bộ đầu quát hỏi: “Ai là Yến Vô Song? Người phạm tội rồi, đi theo chúng ta một chuyến!”

Chương 574: Là Ai?

Thấy năm sáu tên bỏ khoái Lục Phiến Môn đột nhiên xông vào, rượu của bốn người đang có mặt đều tỉnh cả.

Toàn Thành đeo mặt nạ, liếc nhìn tên bỏ đầu đến bắt người. Hắn nhận ra đối phương, bước lên một bước: “Trương bỏ đầu, không biết đã có chuyện gì xảy ra?”

Thấy thiếu niên đeo mặt nạ bạc này nhận ra mình, Trương Thiết Đản nhìn hắn một cái, rồi lớn tiếng nói: “Diệp Vô Song bị tình nghi có liên quan đến một vụ án mạng, đi theo chúng ta.”

Nghe vậy, Trần Vũ nhú mày, đứng dậy hỏi: “Án mạng? Tại hạ từ khi đến Thương Sơn, chưa từng tranh chấp với ai, nói chi là án mạng.”

Trương Thiết Đản hừ lạnh: “Người đã giết Điền Sở Ưu Thái của Võ Quán Đông Di, từng giao đấu với hắn giữa đường phố, chuyện này, mọi người đều thấy. Người còn muốn chối cãi sao?”

Trương Thiết Đản vung tay, các bỏ khoái Lục Phiến Môn phía sau liền xông lên, áp giải Trần Vũ.

“Cái gì? Điền Sở Ưu Thái chết rồi?” Ngụy Hoài kinh hãi.

Tưởng Vân Tuyết lớn tiếng nói: “Không thể nào, lúc chúng ta rời đi sau khi đánh nhau, Điền Sở Ưu Thái được các sư huynh đệ cùng môn đỡ về. Lúc đó hắn vẫn ổn, sao lại chết được? Chắc chắn hung thủ là người khác.”

“Không cần nói nhiều, đúng sai theo chúng ta sẽ rõ.” Trương Thiết Đản ra hiệu cho các bỏ khoái áp giải Trần Vũ rời

đi.

Toàn Thành lộ vẻ trầm tư, vừa định bước lên giải thích cho Trần Vũ, đã nghe Trần Vũ chấp tay nói: “Tại hạ giao đầu, xưa nay chỉ làm đối phương bị thương, không ra đòn nặng. Việc này nhất định có điều kỳ lạ, ta sẽ đi theo Trương bỏ đầu. Toàn huynh, Ngụy huynh, Tưởng cô nương, tại hạ đi rồi sẽ trở lại.”

Nói rồi, Trần Vũ không để các bồ khoái khác động thủ, chủ động đi ra ngoài. Hắn hành sự đoan chính, thẳng thắn, không có gì phải sợ. Cho dù có người hãm hại hắn, thực lực nhị phẩm của Trần Vũ cũng không phải dạng vừa.

Trương Thiết Đản phát tay: “Đi.”

Năm sáu tên bồ khoái đi theo sau, cùng rời đi.

Bầu không khí náo nhiệt ban đầu, dự định kết nghĩa của mọi người như bị dội một gáo nước lạnh.

Tưởng Vân Tuyết tỉnh rượu, tức giận nói: “Vừa nãy chúng ta đều không ra tay quá nặng, sao Điền Sở Ưu Thái lại chết được?”

Toàn Thành xoa cằm nói: “Chúng ta đến Võ Quán Đông Di thăm dò thử. Ta quan sát lời nói và hành động của Diệp huynh, hắn không phải kiểu người âm thầm ra tay độc ác.”

“Ta sẽ dẫn các người đi.” Ngụy Hoài cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Bốn người bọn họ tuy chỉ mới gặp gỡ, nhưng cũng coi như hợp ý. Không thể khoan tay đứng nhìn Trần Vũ vào ngục, mang tiếng oan.

...

“Cạch...” Một âm thanh kim loại vang lên.

Trần Vũ đứng trong nhà lao ẩm ướt tối tăm, nhìn Trương Thiết Đản khóa cửa lao lại.

Thấy Trần Vũ phối hợp từ đầu đến cuối, Trương Thiết Đản không khỏi nhắc nhở: “Tiểu tử, ta thấy ngươi tuổi không lớn, đã có thực lực tam phẩm hậu kỳ. Nhìn ra giang hồ, cũng coi như một thiên tài. Chuyện hôm nay, ta đã nghe người xung quanh nói rồi. Là người Đông Di gây chuyện trước, nhưng dù ngươi có khinh thường bọn họ đến đâu, cũng không thể ra tay độc ác giữa đường, trước mặt bao người. Việc này làm không đủ kín đáo. Trong Thương Sơn huyện này, ngươi có sư môn trưởng bối nào không?”

Trần Vũ nghe ra ý tốt của Trương Thiết Đản, lắc đầu: “Trưởng bối sư môn của tại hạ không có ở Thương Sơn huyện.”

Trương Thiết Đản thở dài: “Vậy ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây đi, lát nữa khám nghiệm tử thi, ta sẽ đến đưa ngươi đi.”

Nói xong, Trương Thiết Đản rời đi.

Trần Vũ nhìn quanh bốn phía, trên mặt không khỏi thêm một chút ý cười. Thấy môi trường nhà lao đơn sơ, khiến hắn nhớ đến lần Tôn Thắng trở về khoe khoang, nói hắn ở đại lao của Lục Phiến Môn Biện Lương như thế nào...

Trần Vũ tìm một nắm rom sạch, lót dưới mông.

“Đây là ngồi tù sao?” Trần Vũ ngồi xếp bằng, cảm thấy cũng khá thú vị. Đây là lần ra ngoài trước đây hắn chưa từng trải nghiệm.

Trần Vũ ngồi trên sàn nhà lao, bắt đầu suy nghĩ về chuyện của Điền Sở Ưu Thái.

“Tại sao Điền Sở Ưu Thái lại chết?”

Rõ ràng hắn không ra đòn nặng, khi người qua đường ném đá, hắn cũng đều kiểm soát lực đạo. Đánh xong, Điền Sở Ưu Thái được đỡ về, chỉ bị thương nhẹ. Sao lại chết được?

Trần Vũ nghĩ mãi không ra.

Khoảng một khắc sau, bồ khoái Lục Phiến Môn đến bên ngoài nhà giam của Trần Vũ.

“Người là Diệp Vô Song? Ra ngoài đi, Trương đầu bảo ta đưa người đi xem thi thể.”

Bồ khoái nhìn Trần Vũ với ánh mắt đầy thương hại.

Cảm nhận được sự thương hại đó, tim Trần Vũ đập mạnh, một dự cảm chẳng lành dâng lên.

Hắn đeo xiềng xích vào, theo bồ khoái ra khỏi nhà giam, đến phòng khám nghiệm tử thi của Lục Phiến Môn.

Trần Vũ vừa vào cửa, một ánh mắt sắc bén, đầy thù hận liền nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy trong phòng khám nghiệm tử thi, một người Đông Di trung niên mặc kimono sang trọng đang đứng. Hắn đeo song đao ở thắt lưng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Trần Vũ.

Thấy Trần Vũ tiến vào, Điền Sở Thành Thụ gầm lên một tiếng, thân hình khẽ động, muốn lao tới.

Hắn vừa cử động, Trương Thiết Đản, bồ đầu Lục Phiến Môn phụ trách khu vực Sơn Đông, phát tay một cái, đôi tay như gọng kìm liền giữ chặt Điền Sở Thành Thụ.

“Điền Sở quán chủ, Lục Phiến Môn chúng ta có quy củ của Lục Phiến Môn.” Trương Thiết Đản lạnh lùng nói.

“Ba ga!” Điền Sở Thành Thụ hung hăng trừng mắt nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ không đổi sắc mặt, lông mày dựng lên. Hắn phớt lờ ánh mắt của Điền Sở Thành Thụ, đi thẳng đến trước thi thể của Điền Sở Ưu Thái.

Thi thể của Điền Sở Ưu Thái nằm trên một tấm ván gỗ, mặt mũi bầm tím, miệng há to, đã chết khá lâu.

Một vị pháp y bên cạnh lên tiếng: “Thái dương, yết hầu, tâm khẩu và hạ âm của người chết đều bị đánh mạnh. Hung thủ ra tay nhanh chóng, người chết vốn đã bị thương, không kịp chống đỡ, đã bị đánh chết.”

Trương Thiết Đản nhìn Trần Vũ nói: “Người tìm một cọc gỗ, ra tay hết sức, để chúng ta xem chiêu thức của người.”

Trần Vũ tự xưng sư môn là Vịnh Xuân Quyền. Những người trong giang hồ có mặt chưa từng nghe nói về quyền pháp này, cũng biết rất ít về nó. Vì vậy, họ chỉ có thể dùng phương pháp đối chiếu vết thương để xác định xem có phải Trần Vũ ra tay hay không.

Trần Vũ không động đậy, hấn nhú mày, bước lên một bước, sờ vào yết hầu của Điền Sở Ưu Thái. Sau đó, hắn cởi áo của Điền Sở Ưu Thái, kiểm tra vị trí tâm khẩu. Trần Vũ lại kiểm tra những chỗ khác.

Đột nhiên hắn sững sờ, trên mặt lộ vẻ bối rối.

Điền Sở Ưu Thái chết bởi Vịnh Xuân Quyền!

Những vết thương trên người hắn đều là điểm đánh của Vịnh Xuân Quyền.

Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ trên đời còn có người khác biết Vịnh Xuân Quyền?

Trần Vũ rơi vào mê man sâu sắc. Trước tiên là xuất hiện một Toàn Thành biết Bát Quái Chương. Bây giờ lại xuất hiện

một người bí ẩn dùng Vịnh Xuân Quyền của hã để đánh chết
Điền Sở Ưu Thái.

Trần Vũ mê man trong giây lát, đột nhiên phản ứng lại, ánh
mắt sắc bén, lần nữa sờ vào thi thể của Điền Sở Ưu Thái.

Chương 575: Nghi Hoặc

Trần Vũ đã nghe Tôn Thắng khoe khoang rằng, khi hắn ta phiêu bạt giang hồ, từng gặp qua Ma giáo và “Vô Tướng Ma Công” của chúng. Loại ma công này khi thi triển có thể mô phỏng được mọi võ học trên thế gian.

Mặc dù có thể bắt chước được cả chiêu thức lẫn điểm đánh, nhưng thứ duy nhất không thể bắt chước chính là nội lực. Nội lực của “Vô Tướng Ma Công” sẽ có khác biệt rất lớn so với nội lực của võ học nguyên bản. Điểm này không thể làm giả được.

Ánh mắt Trần Vũ trầm xuống.

Nếu vừa rồi trong đám đông có người của Ma giáo, hơn nữa còn biết “Vô Tướng Ma Công”, mô phỏng Vịnh Xuân Quyền của hắn, thì tất cả những chuyện này đều có thể lý giải được.

Trần Vũ có chút không thể tin nổi. Hôm nay là lần đầu tiên hắn bộc lộ uy lực của Vịnh Xuân Quyền trước mặt mọi người, vậy mà đã bị người của Ma giáo nhắm trúng. Thật quá nực cười.

Ngay khi tay Trần Vũ sắp chạm vào thi thể của Điền Sở Ưu Thái, một luồng đao quang chọt lóe lên. Đao quang như điện, chém thẳng vào tay phải của Trần Vũ.

Trần Vũ kinh hãi, lông tơ sau gáy dựng đứng. Hắn vội vàng giơ tay lên, dùng chiếc còng trên cổ tay đỡ lại.

“Đang!” một tiếng vang lên, chiếc còng sắt tinh chế bị đao quang chém đứt làm đôi.

Trần Vũ nhanh nhẹn lùi lại hai bước, trong lòng dâng lên một cơn giận dữ. Hắn nheo mắt, nhìn về phía chủ nhân của thanh đao.

Điền Sở Thành Thụ, quán chủ Đạo quán Đông Doanh, đang nhìn Trần Vũ với vẻ mặt phần nộ, mắt đỏ ngầu, tay cầm chặt thanh đao. Vừa rồi chính ông ta là người vung đao.

“Ngươi! Tránh xa thi thể của Ưu Thái ra!” Điền Sở Thành Thụ nghiêng răng nói. Điền Sở Ưu Thái là cháu của ông ta, từ nhỏ ông ta đã coi hắn như con ruột mà nuôi dưỡng. Năm xưa, đại ca của ông ta mất sớm, chỉ để lại đại tẩu phòng không góa chiếc. Để đại tẩu không cô quạnh, ông ta đã dùng không ít cách để lấy lòng bà ấy, quan hệ giữa hai người thân thiết vô cùng.

Hiện tại, đũa tóc bạc phải tiền người tóc xanh, khiến ông ta khó lòng chấp nhận, càng không có mặt mũi nào gặp lại đại tẩu. Nếu không phải người của Lục Phiến Môn chưa đưa ra kết luận, Điền Sở Thành Thụ đã chém chết Trần Vũ rồi.

“Tiểu Hầu Tiên Viên” Trương Thiết Đản khẽ di chuyển, xuất hiện giữa Trần Vũ và Điền Sở Thành Thụ. Hắn lạnh lùng nhìn Điền Sở Thành Thụ, đưa đôi tay màu sắt đen ra, ấn thanh đao của ông ta trở lại vỏ, nói: “Đây là phòng khám nghiệm tử thi của Lục Phiến Môn. Mặc dù hắn có liên quan đến cái chết của cháu ngươi, nhưng mọi chuyện vẫn chưa có kết luận. Ở địa bàn của Đại Võ, ngươi phải tuân thủ quy tắc của Đại Võ!”

Điền Sở Thành Thụ ngẩng đầu nhìn Trương Thiết Đản, hừ lạnh một tiếng, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, không nói gì thêm.

Trần Vũ hít sâu một hơi, vẫn muốn chạm vào thi thể của Điền Sở Ưu Thái. Hắn muốn xem thử có phải “Vô Tướng Ma Công” của Ma giáo đã được sử dụng hay không.

Vừa thấy Trần Vũ định động, Trương Thiết Đản đã dùng đôi tay như gọng kìm sắt giữ chặt cánh tay hắn lại.

“Thôi đi. Nếu ngươi chạm vào lần nữa, lưỡi dao của ông ta sẽ không nhắm vào tay ngươi đâu.”

Trần Vũ trầm giọng nói: “Mặc dù Điền Sở Ưu Thái chết dưới chiêu thức của Vịnh Xuân Quyền, nhưng trên đời này, ngoài ta, sư phụ và sư muội của ta, không còn ai biết sử dụng. Ta nghi ngờ đây là “Vô Tướng Ma Công” của Ma giáo, có kẻ muốn hãm hại ta.”

Nghe vậy, biểu cảm của các bộ khoái Lục Phiến Môn trong phòng khám nghiệm tử thi khẽ thay đổi. Một vài người cắn chặt răng, cố nhịn không bật cười.

Người của Ma giáo hãm hại một võ giả tam phẩm như ngươi? Nói nghe thật dễ dàng! “Vô Tướng Ma Công” được coi là công pháp trấn giáo của Ma giáo. Những kẻ có thể học được “Vô Tướng Ma Công” có địa vị và thân phận hoàn toàn không thể so sánh với một tên tam phẩm nhỏ bé như ngươi. Thật nực cười!

Khóe miệng của mấy tên bộ khoái co giật, cảm thấy Trần Vũ đang mơ mộng hão huyền.

“Vô Tướng Ma Công?” Trương Thiết Đản nhìn Trần Vũ một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ.

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu.

Trương Thiết Đản hít sâu một hơi, chỉ vào thi thể của Điền Sở Ưu Thái, hỏi: “Hắn có chết dưới chiêu thức của Vịnh Xuân Quyền hay không?”

“Có.” Trần Vũ thừa nhận.

“Vậy thì cứ như thế này đã. Ngươi trở lại nhà lao, chúng ta sẽ điều tra thêm.” Trương Thiết Đản xua tay, ra hiệu cho bộ

khoái đưa Trần Vũ trở về.

Điền Sở Thành Thụ tức giận nói: “Chúng cứ rõ ràng, chính hắn đã giết Ưu Thái. Còn điều tra gì nữa?”

Trương Thiết Đản liếc nhìn quán chủ Đông Doanh này, nói: “Lúc xảy ra vụ án, hắn đang uống rượu ăn mừng cùng ba người khác, không có thời gian gây án. Không thể chỉ dựa vào việc Điền Sở Ưu Thái chết dưới cùng một chiêu thức mà kết tội hắn được. Đại Võ có luật pháp của Đại Võ.”

Trương Thiết Đản vung tay, một bộ khoái lập tức áp giải Trần Vũ trở về nhà giam.

“Bát gà! Quan quan bao che! Quan quan bao che! Đây chính là quan quan bao che của người Đại Võ sao?” Điền Sở Thành Thụ gào lên, tức đến mức toàn thân run rẩy.

Trương Thiết Đản liếc nhìn ông ta, sửa lại: “Quan thoại của người học chưa đến nơi đến chốn đâu, học lại đi. Nếu Điền Sở quán chủ tiện đường, xin hãy đưa chúng ta đến hiện trường vụ án.”

Điền Sở Thành Thụ trừng mắt nhìn Trương Thiết Đản, mặt mày xám ngoét, quay người rời đi.

...

Trần Vũ bị đưa trở lại nhà giam. Hắn nhú mày, trầm tư suy nghĩ.

Tại sao người của Ma giáo lại nhắm vào hắn? Chẳng lẽ thân phận của hắn đã bị lộ?

Không thể nào... Tuyệt đối không thể!

Ngay khi rời khỏi Dư Hàng, hắn đã tìm một nơi không người để đeo mặt nạ da người và thay quần áo. Hắn cũng kiểm tra xung quanh, chắc chắn không có ai theo dõi.

Nếu thân phận không bị lộ, tại sao người của Ma giáo lại muốn hãm hại hắn? Chẳng lẽ chỉ vì bọn chúng không ưa hắn ra oai?

Nghĩ mãi không thông, Trần Vũ vò đầu bứt tai, bất lực.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến tối. Đèn đuốc trong nhà giam được thắp sáng. Tên ngục tốt phụ trách phát cơm tù xách thùng cơm đến, dùng muôi sắt gõ vào cánh cửa sắt bản thiêu, hô lớn: “Đến giờ ăn cơm rồi! Mau chuẩn bị bát đũa ra!”

Mấy phạm nhân ít ỏi trong nhà giam vội vàng đặt bát bên cạnh cửa, chờ được phát cơm.

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn vào thùng cơm. Nói là cơm, nhưng thực chất chỉ là một thùng canh rau lớn, bên trên nổi vài lá rau nát. Tên ngục tốt thò chiếc muôi sắt vừa chạm vào cửa nhà giam bản thiêu vào trong thùng, khuấy hai cái, mấy hạt cơm mới nổi lên.

Trần Vũ ngửi thấy mùi cơm thiêu thoang thoảng, lập tức từ bỏ ý định ăn cơm tù.

Tên ngục tốt đi đến trước nhà giam của Trần Vũ, thấy hắn không đặt bát, liền cười lạnh: “Ô, mới vào tù à? Trong bụng còn dầu mỡ, xem ngươi nhịn được mấy ngày. Bây giờ không ăn, sau này có bản lĩnh thì cũng đừng ăn!”

Hắn xách thùng cơm đi vòng qua Trần Vũ, tiếp tục phát cơm cho người khác.

Trần Vũ im lặng.

Đột nhiên, khi Trần Vũ đang chìm trong suy nghĩ, bên ngoài nhà giam vang lên vài tiếng hô hoán.

“Các ngươi là ai?”

“Á!”

“Đừng!”

Tên ngục tốt đang phát cơm nghe thấy tiếng động, lập tức rút dao bên hông ra, cảnh giác chắn trước người.

Ngay sau đó, Trần Vũ thấy ba bóng người lao vào. Tất cả đều mặc đồ đen, che mặt bằng khăn, không nhìn rõ dung mạo. Nhưng Trần Vũ vừa liếc mắt đã nhận ra bọn họ: Toàn Thành, Tưởng Vân Tuyết và Ngụy Hoài.

Hít!

Trần Vũ tròn tròn mắt. Ba người bọn họ đang làm gì vậy?

“Đừng qua đây! Nếu không ta sẽ không khách sáo đâu!” Tên ngục tốt cầm dao, cơ thể run lên bần bật.

Tưởng Vân Tuyết liếc hẩn một cái. Hẩn cắn răng, dừng cầm gươm đao lao về phía Tưởng Vân Tuyết. Nàng không khách sáo, đá cho hẩn một cú ngã sấp mặt. Hẩn nhân cơ hội đó, đảo mắt một vòng rồi giả vờ ngất xỉu.

Ba người kia đảo mắt nhìn quanh nhà giam, thấy Trần Vũ liền vẫy tay với hẩn.

Chương 576: Tửu Thôn! (1)

“Các hạ là ai?” Trên gương mặt già nua của Liễu Sinh Nhất Lang thoáng hiện vẻ nghiêm trọng.

“Ta ư?”

Công tử áo trắng đưa tay trái ra.

Thiếu nữ thị nữ bên cạnh nắm lấy cổ tay hắn.

Thân hình hai người hóa thành một ảo ảnh mờ mịt.

Một hơi thở sau.

Công tử áo trắng mang theo thị nữ xuất hiện bên cạnh Trần Linh.

“Giang hồ gọi ta là: Ngạo Công Tử!”

“Tại hạ Tây Môn Nguyệt, đương kim tông sư thứ bảy của Đại Vũ.”

Hoa Tịch Nguyệt xoay người nhẹ nhàng, tà áo trắng khẽ lay động, chiếc quạt xếp trong tay khẽ phe phẩy.

Nàng đứng bên Trần Linh, dùng thân mình che chở cho cô.

Tông sư thứ bảy của Đại Vũ đương kim?

Liễu Sinh Nhất Lang nhú mày.

Sao hắn chưa từng nghe nói đến.

Chẳng lẽ là vị tông sư mới xuất hiện trong thời gian gần đây được đồn ra từ khi hắn vượt biển đến đây?

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu nhìn Trần Linh.

Bốn năm xa cách, lần đầu tiên lại gặp lại “đệ tử” khai sáng năm xưa của mình.

Hoa Tịch Nguyệt không khỏi mỉm cười, chiếc quạt trong tay khẽ vung lên, nói: “Tiểu cô nương, ta ở đây.”

“Ngươi có thể yên tâm rời đi.”

“Muốn đi đâu thì cứ đi đó.”

“Cho dù là Trần lão gia ở Dư Hàng đến, cũng phải qua được cửa ải của ta trước.”

Hoa Tịch Nguyệt vừa nói, vừa nháy mắt với Trần Linh.

Nghe những lời này, Trần Linh thoáng sững sờ.

Sau đó nhận ra Hoa Tịch Nguyệt cải trang nam trang.

Đôi mắt đẹp của nàng lập tức mở to, trong mắt thoáng hiện vẻ vui mừng.

“Tiểu...”

Trần Linh khẽ gọi.

Nàng còn chưa kịp gọi thành tiếng, Hoa Tịch Nguyệt đã dùng chiếc quạt xếp điểm lên môi nàng.

Hoa Tịch Nguyệt làm mặt lạnh nói: “Tại hạ Tây Môn Nguyệt, giang hồ gọi ta là Ngạo Công Tử.”

“Hiện tại là tông sư thứ bảy của Đại Vũ!”

Trần Linh hiểu ra, đôi mắt đẹp mở to.

Hiểu được ý của nàng.

Tiểu Nguyệt tỷ tỷ không muốn dùng tên thật để người khác biết.

Sau đó, Trần Linh chú ý đến tầng ý thứ hai trong lời của Hoa Tịch Nguyệt.

Tông sư thứ bảy!

Tiểu Nguyệt tỷ tỷ là tông sư!

Trong lòng Trần Linh thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Nói như vậy, nàng không cần phải đi theo Liễu Sinh Nhất Lang nữa?

Liễu Sinh Nhất Lang hơi nheo mắt lại, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Không biết Tây Môn tông sư muốn làm gì?”

Hoa Tịch Nguyệt nghiêng đầu, đôi mắt như trăng lưỡi liềm khẽ chớp hai cái.

“Ha ha ha ha...”

Cười thành tiếng.

“Các hạ cười gì?” Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt “xoạt” một tiếng mở chiếc quạt xếp trong tay ra, cười nói: “Ta cười đường đường là Kiếm Thánh Đông Doanh, lại không hiểu chút lễ nghi nào.”

“Ngươi thân là tông sư, muốn nhận nữ nhi của một vị tông sư khác làm đồ đệ.”

“Lại định mạnh mẽ cướp đi.”

“Điều này không hợp lễ nghi chứ?”

Hoa Tịch Nguyệt ngẩng đầu, nhẹ nhàng hỏi.

Liễu Sinh Nhất Lang nhíu mày, ngón tay cái đầy vết chai của bàn tay phải khẽ vuốt chuôi đao.

“Nếu chuyện này truyền ra giang hồ, ngươi và Đông Doanh, e rằng đều bị mất mặt.”

“Theo quy củ của Đại Vũ, bá sư thu đồ, thiệp mời, trà bá sư, lễ bá sư, thiếu một thứ cũng không được.”

“Đâu có kiêu thu đồ đệ như ngươi?”

“Các ngươi Đông Doanh không phải cũng coi trọng lễ nghi sao?”

“Tại sao trong chuyện này lại cầu thả như vậy?”

Hoa Tịch Nguyệt khẽ vung chiếc quạt xếp, thao thao bất tuyệt nói: “Nếu ngươi thực sự muốn nhận nàng làm đồ đệ.”

“Bản công tử có thể làm chứng.”

“Đợi ngươi đến Ngọc Diệp Đường gửi thiệp mời, tổ chức một lễ bá sự rầm rộ, rồi nhận đồ đệ cũng không muộn.”

“Không biết Kiếm Thánh...ngươi nghĩ sao?”

Chiếc quạt xếp trong tay Hoa Tịch Nguyệt khẽ phe phẩy, nhàn nhạt hỏi.

Liễu Sinh Nhất Lang hơi nhú mày, ngón tay cái đang vuốt chuôi đao dừng lại.

“Nếu ta nhất quyết mang nàng đi thì sao?” Liễu Sinh Nhất Lang nghiêm giọng nói.

“Chát!”

Hoa Tịch Nguyệt gấp chiếc quạt lại, tà áo trắng phấp phới.

“Vậy tại hạ chỉ có thể lĩnh giáo võ đạo của Kiếm Thánh Đông Doanh mà thôi.”

“Sau trận chiến này, thiên hạ cũng sẽ truyền ra câu chuyện Kiếm Thánh Đông Doanh không hiểu lễ nghi.”

“Đại Vũ có vô số trà lâu kể chuyện, lại thêm mạng lưới tình báo của Thiên Cơ Lâu.”

“E rằng sau này, người Đông Doanh ở Đại Vũ sẽ bị mọi người ghét bỏ.”

“Đến lúc đó, có khi Hoàng đế Đại Vũ cũng sẽ cảm người Đông Doanh không được đặt chân vào lãnh thổ Đại Vũ nữa.”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Liễu Sinh Nhất Lang, ánh mắt bình tĩnh, giọng điệu kiên định.

Liễu Sinh Nhất Lang đối diện với ánh mắt của Hoa Tịch Nguyệt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một hơi thở sau.

Liễu Sinh Nhất Lang lại lên tiếng, giọng điệu cứng nhắc.

“Ta là Kiếm Thánh đương thời, là người mạnh nhất thiên hạ.”

“Ngươi thân là tông sư, cũng xứng đáng được chứng kiến ‘Tửu Thôn’ của ta.”

“Hãy ra tay đi, ngươi chỉ có một cơ hội mà thôi.”

Chương 577: Tửu Thôn! (2)

Lời vừa dứt.

Gió lốc bỗng nổi lên.

Một luồng khí thể vô hình từ trên người Liễu Sinh Nhất Lang phát ra.

Rõ ràng hắn không hề làm gì.

Nhưng trong mắt mọi người, hắn như hòa làm một với trời đất nơi đây.

Nhìn thấy hắn, như thể nhìn thấy gió, mây, mưa, sấm, chớp...

Chớp mắt một cái, lại như nhìn thấy đá, bụi, cây, hoa, cỏ...

“Lui!”

Hoa Tịch Nguyệt khẽ quát một tiếng, biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp biến mất, hóa thành nghiêm nghị và trầm trọng.

Vân Vi Dao nắm lấy cánh tay Trần Linh.

Nàng vừa định thi triển khinh công.

Chỉ thấy Trần Linh đã kéo ngược nàng lùi về phía sau mấy trượng.

Sau khi hai người rời khỏi chiến trường, Trần Linh thả tay Vân Vi Dao ra, khẽ mỉm cười với nàng.

Vân Vi Dao sững sờ một chút, sau đó cũng mỉm cười đáp lại.

Hai người nhìn về phía chiến trường.

Chỉ thấy, tà áo trắng trên người Hoa Tịch Nguyệt khẽ lay động.

Mái tóc đen xõa sau gáy cũng đung đưa theo gió, sợi tóc nhẹ nhàng bay múa.

Hoa Tịch Nguyệt đổi chiếc quạt xếp từ tay trái sang tay phải, nội lực tông sư nồng đậm, thuần túy theo tâm pháp Hoa gia rót vào chiếc quạt.

Chiếc quạt khẽ rung lên.

Liễu Sinh Nhất Lang mặc thanh bào đặt tay phải lên chuôi đao, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn nhìn về phía Hoa Tịch Nguyệt.

Trong khoảnh khắc tiếp theo.

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn thấy một đạo đao quang xuyên thấu trời đất, như sóng tuyết vô tận!

Trần Linh, Vân Vi Dao, Hoàng Tam, Chu Bát theo phản xạ nhắm mắt lại.

Đao quang lóe lên rồi biến mất.

Một hơi thở sau.

Gió lốc nổi lên, bụi mù mịt!

“Ầm ầm ầm!”

Những gian hàng, quán xá bằng gỗ bên đường đột nhiên phát ra tiếng nổ vang, trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn.

Mùn gỗ bay tứ tung.

Trần Linh, Vân Vi Dao mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trên đường, sửng sò tại chỗ.

Chỉ thấy, trên con đường dài.

Bụi bặm cuốn lên bởi gió lốc dần tan đi, đầu tiên lộ ra bóng dáng của Liễu Sinh Nhất Lang.

Vị trí của Liễu Sinh Nhất Lang không thay đổi, hắn vẫn đứng ở vị trí trước khi ra chiêu.

Về mặt hắn bình tĩnh, cũng không có bất kỳ thay đổi nào so với vừa rồi.

Bụi bặm từ từ bay tán loạn.

Sắc mặt của Trần Linh và Vân Vi Dao dần tái nhợt.

Chỉ thấy.

Lấy Liễu Sinh Nhất Lang làm ranh giới.

Nửa con đường trước mặt hắn, những viên gạch đá xanh trên mặt đất đều hóa thành tro bụi.

Tất cả những thi thể ngã xuống đều hóa thành bùn máu không nhìn rõ hình dạng.

Gió thổi qua, một mùi máu tanh nồng nặc theo gió bay đến, ngửi thấy khiến người ta buồn nôn.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Trên những đám mây trôi lơ lửng khắp bầu trời cũng có thêm một vết tích xuyên qua!

Gió lốc thổi qua.

Con đường đá xanh tan hoang.

Bụi bặm cuốn lên khắp trời dần tan đi.

Đồng tử của Trần Linh và Vân Vi Dao rung động, kinh ngạc nhìn về phía trung tâm chiến trường.

“Đây chính là Kiếm Thánh Đông Doanh?”

“Cũng chỉ đến vậy thôi...”

Một bóng dáng áo trắng đứng sừng sững ở trung tâm chiến trường.

Dáng vẻ của nàng vẫn như vừa rồi, thanh thoát và ung dung.

Thậm chí, trên bộ y phục trắng như tuyết không nhiễm một chút bụi bẩn.

Thấy Hoa Tịch Nguyệt không sao, Trần Linh và Vân Vi Dao thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo lơ lửng cũng hạ xuống.

Liễu Sinh Nhất Lang đặt tay lên chuôi đao, hơi nheo mắt lại.

Vừa rồi hắn ra đao quá nhanh, người có mặt ở đây, trừ Hoa Tịch Nguyệt, không ai có thể nhìn thấy rõ chiêu thức của hắn.

“Tự do?”

“Chấp niệm của ngươi là tự do?” Liễu Sinh Nhất Lang khẽ nói, như thể đang tự nói với chính mình.

Khói bụi hoàn toàn tan đi.

Hoa Tịch Nguyệt như đáp trả lại, hừ lạnh nói.

“Hừ, chấp niệm của ngươi là tiếc nuôi?”

“Tiếc nuôi điều gì?”

Nàng đưa hai tay ra sau lưng, chiếc quạt xếp trong tay đã biến mất.

Đồng tử của Trần Linh và Vân Vi Dao co rút lại, chú ý thấy tay phải của Hoa Tịch Nguyệt đang run rẩy.

Đầu ngón tay thậm chí còn có một giọt máu nhỏ xuống.

Giọt máu đỏ rơi xuống đất, hòa lẫn với những mảnh vụn của gạch đá xanh, kết thành một cục nhỏ.

Chương 578: Lão Đạo Sĩ?

Một giọt máu nhỏ xuống đất.

Hoa Tịch Nguyệt lặng lẽ siết chặt bàn tay đang chảy máu kia.

Thần sắc nàng vẫn thản nhiên, nói với Liễu Sinh Nhất Lang: “Kiếm đạo Đông Doanh, quả có đôi chút độc đáo.”

“Kiếm Thánh còn chiêu thức nào khác chăng?”

Liễu Sinh Nhất Lang đứng sừng sững trên con phố dài.

Gió nhẹ thoảng qua, lay động thanh sam trên người lão.

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn Hoa Tịch Nguyệt thật sâu, giọng cứng nhắc: “Thiếu niên anh hùng...”

Lão chuyển ánh mắt, nhìn Trần Linh ở phía sau, gương mặt lại hiện lên nụ cười ôn hòa.

“Ta sẽ gửi thiệp báỉ phỏng đến Ngọc Diệp Đường.”

“Vừa rồi không phải giới hạn của ta.”

“Giữa các Tông Sư cũng có chênh lệch, hẳn là người đã hiểu đôi phần.”

“Sau này, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Nói rồi, Liễu Sinh Nhất Lang quay người bước đi.

Trên con phố vắng lặng, bóng thanh sam của lão càng thêm nổi bật.

Hoa Tịch Nguyệt đứng trên nền gạch xanh đã hóa thành tro bụi, thần sắc thản nhiên.

Tà áo trắng bay bổng, tự nhiên mà thanh thoát.

Trần Linh và Vân Vi Dao chạy đến bên Hoa Tịch Nguyệt.

“Tiểu... Tây Môn công tử, người không sao chứ?” Trần Linh chớp đôi mắt trong veo, lo lắng hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt mỉm cười không đáp, ánh mắt dõi theo bóng lưng của Liễu Sinh Nhất Lang.

Đến khi bóng dáng lão hoàn toàn biến mất, Hoa Tịch Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng quay đầu lại, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Oa...”

Một ngụm máu tươi từ miệng Hoa Tịch Nguyệt phun ra, hòa lẫn với bụi gạch dưới đất, ngưng tụ thành một mảng đỏ thẫm.

Trần Linh và Vân Vi Dao thấy vậy đều sửng sò.

“Công tử!”

“Nguyệt tỷ tỷ!”

Hai người hoảng hốt kêu lên, vội vàng đỡ lấy Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt lắc đầu, đứng vững lại.

Nàng lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, lau vết máu nơi khóe miệng.

“Ta không sao...”

Hoa Tịch Nguyệt thở dốc hai hơi, nhìn về hướng Liễu Sinh Nhất Lang rời đi, vẻ mặt ngưng trọng.

“Quả nhiên là Tông Sư chi cảnh, danh bất hư truyền.”

Thông thường, hai Tông Sư giao đấu, nếu không có khắc chế về thuộc tính, ít nhất cũng phải trên trăm chiêu mới phân

được cao thấp, trên năm trăm chiêu mới có thể khiến đôi phương bị thương.

Vậy mà Liễu Sinh Nhất Lang chỉ dùng một chiêu đã khiến Hoa Tịch Nguyệt bị thương.

Thực lực Võ Đạo của lão có thể thấy được phần nào.

“May mắn là ta đã dọa được lão rời đi.”

Hoa Tịch Nguyệt điều chỉnh lại hơi thở, nói: “Liễu Sinh Nhất Lang này bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng vừa rồi hắn đã dùng ít nhất tám thành sức mạnh.”

“Đông Doanh không tu nội lực, với loại chiêu thức này, hắn không thể sử dụng nhiều lần.”

“Ta mới bước vào Tông Sư không lâu, cũng có thể đỡ được một chiêu của hắn.”

“Trong lòng hắn đang suy nghĩ, Đế Quân được xưng tụng là Tông Sư đệ nhất thiên hạ ở Đại Vũ, thực lực sẽ mạnh đến mức nào.”

Nghe Hoa Tịch Nguyệt phân tích, Trần Linh mới dần yên tâm, cảm kích nói: “Tiểu... Tây Môn công tử, cảm ơn ngươi!”

Hoa Tịch Nguyệt điều hòa khí tức, sắc mặt tái nhợt dần hồng hào trở lại.

Nàng mỉm cười nói: “Vi Dao là thị nữ của ta, không phải người ngoài.”

“Ngươi muốn gọi ta thế nào cũng được.”

Trần Linh nghe vậy, trên má liền hiện lên ý cười.

“Cảm ơn Nguyệt tỷ tỷ!”

“Khách khí rồi,” Hoa Tịch Nguyệt đưa mắt nhìn qua Hoàng Tam, Chu Bát, rồi lấy từ trong ngực ra một lọ sứ nhỏ.

Nàng mở nắp, đổ ra hai viên thuốc toả hương nồng đậm, khẽ búng ngón tay.

“Vèo vèo” hai tiếng.

Hai viên thuốc chính xác rơi vào miệng Hoàng Tam và Chu Bát.

Cả hai chỉ cảm thấy có vị ngọt nơi đầu lưỡi, viên thuốc vừa vào miệng đã tan.

Một luồng nhiệt lưu theo cổ họng chảy vào dạ dày.

Ngay sau đó, một dược lực ấm áp tiến vào đan điền.

Dược lực mạnh mẽ này hòa lẫn với nội lực của bọn họ.

Hoàng Tam và Chu Bát trong lòng chấn động, vội vàng điều khiển nội lực chạy vào kinh mạch.

Luồng đạo khí bá đạo vốn chiếm cứ trong kinh mạch, dưới sự xâm nhập của nội lực kèm theo dược lực, dần dần tiêu tán.

Kinh mạch bị tổn thương cũng từ từ được dược lực chữa lành, cảm giác đau đớn giảm đi rõ rệt.

“Đây là ‘Hoa Mật Hoàn’ của Hoa gia, có hiệu quả kỳ diệu đối với nội thương.”

“Các người uống vào, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.” Hoa Tịch Nguyệt nói, giọng trong trẻo.

Chỉ một ánh mắt, nàng đã nhìn ra hai người họ đều bị nội thương.

Hoàng Tam và Chu Bát uống Hoa Mật Hoàn, điều tức một lát rồi đứng dậy, cúi đầu hành lễ với Hoa Tịch Nguyệt, thái độ vô cùng kính trọng.

“Đa tạ Tây Môn công tử!”

Hoa Tịch Nguyệt tùy ý phát tay: “Đều là người quen cũ cả.”

“Hai người trước đây đứng gác ngoài đường, ta đã gặp không ít lần.”

Hoàng Tam và Chu Bát lại hành lễ với Hoa Tịch Nguyệt.

Trần Linh hơi hé đôi môi anh đào, định nói gì đó.

Chợt nghe từ phía xa vang lên tiếng chạy rầm rập.

“Vạn bộ đầu, ngay phía trước Nê Bàn Đại Nhai, có người gây án!”

“Cả một con phố đều bị giết!”

“Bỏ đầu đã đến, đừng lo!”

“Ta muốn xem thử, là kẻ nào dám làm loạn trên địa bàn Nhật Chiêu huyện của ta!”

Hoa Tịch Nguyệt, Trần Linh và mấy người còn lại ngẩng đầu nhìn ra xa.

Cách đó mấy chục trượng, có hơn chục bộ khoái mặc áo chàm đang chạy tới.

“Đi thôi, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện.” Hoa Tịch Nguyệt hơi nhíu mày.

Những người khác đồng loạt gạt đầu, thi triển khinh công, phóng lên nóc tường.

Vài hơi sau, bóng dáng cả nhóm đã biến mất.

Vạn bộ đầu của Nhật Chiêu huyện dẫn theo hơn chục bộ khoái, vội vã chạy đến Nê Bàn Đại Nhai.

Vừa đặt chân lên phố, tất cả đều sửng sờ.

Cả con phố tan hoang.

Đường phố bị chia cắt làm đôi.

Một nửa còn nguyên vẹn.

Một nửa đầy rẫy vết thương chồng chất.

Những cửa hàng đồ nát, gạch xanh vỡ vụn, bùn máu lênh láng khắp nơi...

Gió thoảng qua mang theo mùi tanh nồng đến mức khiến người ta buồn nôn.

“Oe...”

Là người đàn ông cứng rắn nhất Nhật Chiêu huyện, Vạn bộ đầu chỉ nhìn thoáng qua đã tái mặt, nôn thốc nôn tháo.

“Oe ọc...”

“Oe...”

Cả đám bộ khoái cùng người báo tin, sắc mặt đều thay đổi, nôn mửa đầy đất.

Mùi tanh của máu hòa lẫn với mùi nôn, theo gió bay xa.

...

Sơn Đông, Nhật Chiêu huyện.

Đồng Phúc khách sạn.

Hoa Tịch Nguyệt cùng mấy người nữa bước vào phòng trọ của Trần Linh.

“Nguyệt tử tử, sao tử lại ở đây? Có phải phụ thân muội mời tử đến không?” Trần Linh vừa vào cửa đã sốt sắng hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt đi đến giữa phòng, ngồi xuống ghế.

Vân Vi Dao theo sau nàng tiến lên, đến bên bàn, lấy từ trong ngực ra một gói giấy nhỏ.

Nàng cẩn thận mở ra, để lộ những lá trà màu xanh.

Vân Vi Dao bỏ trà vào tách sứ, xoay người ra ngoài lấy nước nóng.

Nghe Trần Linh hỏi vậy, Hoa Tịch Nguyệt chống khuỷu tay lên bàn, trên gương mặt trắng nõn tinh xảo hiện lên biểu cảm kỳ lạ.

Nàng lắc đầu đáp: “Không phải.”

“Ta gặp một lão đạo sĩ trên đường.”

“Hắn nói ở Nhật Chiêu huyện này có cơ duyên của ta, nên ta đến thôi.”

Nghe vậy, Trần Linh mở to đôi mắt đẹp, trong lòng kinh hãi.

Lão đạo sĩ?

Chẳng lẽ là người mà mình đã gặp trước đó?

“Nguyệt tỷ tỷ, lão đạo trưởng đó có mặc một bộ đạo bào rách nát không?”

“Còn về đôi mắt...”

“Có đặc điểm rất đặc biệt không?” Trần Linh nhẹ nhàng hỏi.

Chương 579: Hùng Bá Thiên Hạ

Hoa Tịch Nguyệt mắt sáng lên: “Đôi mắt của hần là mắt lé phải không?”

Trần Linh mím môi cười, gật đầu: “Không sai.”

“Tiểu Linh, vận đạo của ngươi cũng khá lắm, lại gặp được hần rồi.” Hoa Tịch Nguyệt có chút kinh ngạc nói.

Vận đạo tốt sao?

Ánh mắt Trần Linh thoáng tối sầm lại.

Nếu không nghe lời lão đạo trưởng đó, nàng đã không đến Nhật Chiêu huyện. Không đến Nhật Chiêu huyện, nàng đã không cứu Liễu Sinh Nhất Lang. Không cứu Liễu Sinh Nhất Lang, gần trăm người kia đã không chết vì nàng.

Như vậy cũng gọi là vận đạo tốt sao?

Hoa Tịch Nguyệt chú ý thấy ánh mắt Trần Linh thoáng qua vẻ u ám, thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Thế gian mọi thứ đều có mệnh số. Con người từ khi sinh ra, số mệnh đã định. Ngươi cũng không cần tự trách.”

Hai người trò chuyện, cửa phòng khách bị đẩy nhẹ ra. Vân Vi Dao xách một ấm nước sôi đi vào, rót nước vào chiếc cốc sứ trên bàn. Nước sôi cuốn theo những lá trà non xanh, xoay tròn, nhuộm nước thành màu nâu nhạt. Rót hai chén trà, Vân Vi Dao lui sang một bên, cung kính làm tròn bốn phận của một thị nữ.

Hoa Tịch Nguyệt tiện tay đưa một chén trà đến trước mặt Trần Linh, tiếp tục nói: “Tiểu Linh, ngươi có biết lão đạo trưởng đó là ai không?”

“Là ai?”

Biểu cảm của Hoa Tịch Nguyệt có chút kỳ lạ: “Hắn tên là Tuệ Chân.”

Trong phòng khách, Chu Bát đứng sau lưng Trần Linh đột nhiên kêu lên: “Tuệ Chân! Có phải là trưởng môn Võ Đang, Tuệ Chân đạo trưởng, một trong những tông sư thiên hạ?”

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn Chu Bát, cười nói: “Không sai, chính là hắn. Tiểu Linh, vận đạo của ngươi thực sự rất tốt. Tuệ Chân đạo trưởng tu đạo nhiều năm, rất ít khi xuống núi. Ta nghe ông nội nói, thuật xem tướng của Tuệ Chân đạo trưởng không kém gì trưởng môn Thần Cơ Môn. Nếu có may mắn được hắn xem cho một lần, nghe được vài lời tiên đoán, đủ để thay đổi số mệnh.”

Trần Linh nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Tông sư... Lại là một vị tông sư! Nàng mới bước vào giang hồ, vậy mà liên tiếp gặp ba vị tông sư.

Hoa Tịch Nguyệt chống khuỷu tay lên bàn, tay ngọc chống cằm, ngón tay phải khẽ gõ vài cái lên mặt bàn, cười nói: “Để ta nói cho ngươi một chuyện nữa. Ngươi có biết vì sao Tuệ Chân đạo trưởng xuống núi không?”

Trần Linh nghi hoặc: “Không... không biết...”

Hoa Tịch Nguyệt cười: “Hắn muốn đi tới Dư Hàng.”

Trần Linh mở to đôi mắt linh động: “Hắn muốn đi tìm phụ thân ta?”

“Không sai. Tuệ Chân đạo trưởng xuống núi, chính là để đi tìm phụ thân ngươi.”

...

Cùng lúc đó, Du Hàng huyện, phủ Lâm An.

Trên con đường lát đá xanh rộng lớn, người qua lại tấp nập. Một lão đạo mặc đạo bào rách nát, tóc hoa râm, để râu dê, búi tóc hỗn nguyên ở sau đầu, chân đi đôi dép rom dơ bẩn, đen sì, nghênh ngang đi trên đường. Hắn mở mắt, thò đầu nhìn trái ngó phải.

Đi được vài bước, đột nhiên “bốp” một tiếng, lão đạo đụng vào một nam nhân đang đứng mua đồ bên quầy. Nam nhân giật mình, vội vàng lùi lại hai bước, tức giận quát: “Này! Người làm gì vậy? Đi đường không có mắt à? Đường rộng như vậy, sao người lại đụng vào ta?”

Lão đạo vội vàng chấp tay xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, lão đạo ta bị bệnh về mắt, nhìn không rõ...”

“Ta ở bên này...” Nam nhân thấy lão đạo chấp tay xin lỗi khoảng không bên cạnh mình, khóe miệng co rút, có chút cạn lời.

Nghe thấy giọng nói, lão đạo vội vàng xoay người, chấp tay xin lỗi lần nữa.

Nam nhân cũng nhìn rõ mặt lão đạo. Tuy tóc lão đạo đã hoa râm, nhưng dung mạo lại rất hồng hào. Nhìn kỹ vào mắt hắn, rõ ràng là một đôi mắt lé mơ hồ, hai đồng tử hướng vào trong, trông ngây ngốc.

Nam nhân thấy lão đạo thực sự bị bệnh về mắt, khóe miệng co rút hai cái. Người ta đã chấp tay xin lỗi rồi, hắn cũng không tiện trách móc nữa.

Nam nhân nhíu mày, vung tay áo, tức giận nói: “Lần sau cẩn thận chút! Có bệnh về mắt thì ở nhà đi, đừng có rảnh rỗi ra ngoài lang thang. Người đụng phải ta thì không sao, nhưng

nếu người đụng phải võ giả hung ác nào đó, thì người gặp xui xẻo lớn rồi!”

“Đúng đúng...” Lão đạo vội vàng chấp tay.

“Đi đi.” Nam nhân không để ý, xua tay.

“Được được...” Lão đạo tìm đúng hướng, bước đi.

“Này, phía trước có người.” Nam nhân thấy lão đạo đi thẳng tới chỗ người cách đó nửa trượng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Lão đạo dừng lại, xoay đầu cười: “Lần này bản đạo nhìn thấy rồi.”

Nói xong, lão đạo đi thẳng tới.

“Bốp!” Một tiếng.

“Này! Con mẹ ngươi có phải mù không!”

“Xin lỗi xin lỗi...”

Một màn tương tự lại diễn ra.

Nam nhân khóe miệng co rút. Người nhìn thấy cái búa, người nhìn thấy...

Hắn lắc đầu, không thèm để ý đến lão đạo nữa.

Nam nhân chỉ vào đồ trên quầy, nói: “Ta lấy cái này.” Nói rồi, hắn đưa tay sờ vào túi tiền ở thắt lưng. Vừa sờ một cái, lại sờ trúng khoảng không.

Nam nhân sờ sờ, đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt đại biến. Chết tiệt! Gặp đồng nghiệp rồi!

Hắn vội vàng quay đầu nhìn ra đường, chỉ thấy trên con đường tấp nập người qua lại, đã không còn thấy bóng dáng của lão đạo nữa.

Người bị lão đạo đụng trúng cũng nhận ra có điều gì không ổn, đưa tay sờ vào túi tiền ở thắt lưng, cũng sờ trúng khoảng không. Sắc mặt hắn cũng thay đổi theo. Không ổn! Số tiền vừa thắng cược của hắn mất rồi!

Cách đó một con phố, một lão đạo rách rưới từ trong hẻm nhỏ đi ra. Tay phải hắn cầm hai túi tiền, tay trái vuốt chòm râu dê dưới cằm, nhỏ giọng lầm bầm: “Của cải không chính đáng...”

“Bụi trở về bụi, đất trở về đất.”

Nói xong, lão đạo nhìn một tên ăn mày đang ngất xỉu trong hẻm, cẩn thận quan sát tướng mạo của hắn một lúc, gật đầu, tiện tay ném túi tiền xuống trước mặt tên ăn mày.

“Bốp...” Một tiếng.

Tiền từ trên trời rơi xuống, tên ăn mày sững sờ một lúc, phản ứng kịp, vội vàng quỳ xuống dập đầu: “Cảm ơn đạo trưởng! Cảm ơn đạo trưởng!”

Lão đạo liếc nhìn tên ăn mày, không nói gì, bước nhanh ra khỏi hẻm.

Tên ăn mày quỳ ở phía sau, không ngừng dập đầu.

Lão đạo tiếp tục nghênh ngang dọc theo đường phố. Đi được không xa, hắn dừng lại ở giữa đường, ngẩng đầu, dùng đôi mắt lé nhìn về phía nam.

“Khí vận ở phía nam... khí vận ở phía nam...”

“Ừm, hương không sai. Chắc là sắp đến rồi.”

Lão đạo lầm bầm một mình, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi dọc theo đường phố.

Lại đi được vài bước, đột nhiên, lão đạo phát ra một tiếng nghi hoặc từ mũi: “Hửm?”

Đôi mắt lé của hắn nhìn về phía một đứa trẻ tám, chín tuổi đang đứng ở ven đường, trên tay cầm một xiên hồ lô ngào đường. Đứa trẻ cầm xiên hồ lô, liếm từng miếng đường, ăn rất vui vẻ.

Lão đạo nhìn thấy đứa trẻ, trước tiên sững sốt, sau đó nhanh chóng bước hai bước, đến trước mặt đứa trẻ, nhìn chăm chăm vào nó, giọng có chút kích động: “Tiểu tử, lão đạo thấy ngươi có tư chất anh hùng, sau này có thể xưng bá võ lâm. Ta nguyện ý gánh vác nhân quả này, thu ngươi làm đồ đệ, dẫn ngươi đi lên chính đạo. Ngươi có nguyện ý không?”

Trên đường, Tiểu Thập cầm xiên hồ lô vừa mua, nhìn lão đạo sĩ đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt ngơ ngác.

Cái gì vậy?

Chương 580: Hữu nhân bất thức chân thần tiên!

“Người...”

“Người muốn làm gì?”

Tiểu Thập nắm chặt xiên kẹo hồ lô trong tay, cảnh giác nhìn lão đạo.

Lão đạo này đang nói linh tinh gì vậy?

Sao hắn chẳng hiểu gì cả.

Cái gì mà tư chất anh hùng, cái gì mà hùng bá võ lâm?

“Không có gì, lão đạo muốn thu người làm đồ đệ, truyền cho người nội công Huyền Môn chính tông, dạy người tuyệt kỹ Võ Đang.”

“Sau này sẽ truyền vị trí chủ tọa này cho người.”

“Người có đồng ý không?”

Lão đạo trừng mắt gà chọi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Tiểu Thập căng thẳng, lùi lại một bước.

Trong lòng có chút sợ hãi.

Lão đạo này có đôi mắt gà chọi, không chừng là kẻ bắt cóc?

Tiểu Thập liều mạng lắc đầu: “Không!”

“Ta không muốn!”

Nói rồi, hắn vội vàng lùi lại, cách lão đạo chừng một trượng, sau đó quay đầu nhìn quanh.

Nghe thấy hai chữ “không muốn”, lão đạo sững sờ, lắc đầu thở dài: “Thôi vậy.”

“Không có duyên...”

“Cũng đành chịu.”

Hắn đứng thẳng dậy, nghĩ ngợi rồi nghiêm mặt nói với Tiểu Thập: “Tiểu tử.”

“Vừa rồi coi như lão đạo đã xem cho ngươi một quẻ, tiết lộ thiên cơ.”

“Dù sao đi nữa, ngươi cũng phải trả tiền quẻ cho lão đạo.”

“Đưa xiên kẹo hồ lô trong tay ngươi cho lão đạo, coi như trả tiền quẻ.”

Tiểu Thập giật bắn mình, nắm chặt xiên kẹo hồ lô hơn nữa.

Hông rồi, hắn nhắm vào kẹo hồ lô của ta!

Tiểu Thập hét to: “Cứu ca!”

“Có người muốn cướp kẹo hồ lô của ta!”

“A a a a!”

“Cứu kẹo hồ lô với!”

Tiểu Thập đứng giữa đường phố, gào thét.

Ở quây rau không xa bên cạnh, Trần Cửu Ca đang ngồi xổm dưới đất trò chuyện với tiểu cô nương bán rau nghe thấy vậy, lập tức đứng dậy, nhìn về phía Tiểu Thập.

Ánh mắt hắn rơi vào lão đạo.

“Ai đó?”

“Đến cả kẹo hồ lô của trẻ con cũng cướp?”

Khuôn mặt mồm mỉm của Trần Cửu Ca đen như đáy nồi, vẻ mặt tức giận.

Trong Dục Anh Đường, chỉ có Tiểu Thập là thân thiết với hấn nhất.

Vậy mà có người dám bắt nạt Tiểu Thập!

Lão đạo nghe thấy tiếng, theo phản xạ nhìn về phía Trần Cửu Ca.

Chỉ một cái liếc mắt.

Hắn liền sững sờ tại chỗ.

Ngõ ngang trong giây lát, thân thể lão đạo run rẩy, chân bước một bước.

Trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Trần Cửu Ca.

Hắn túm chặt lão đầu đang mua rau bên cạnh Trần Cửu Ca, đôi mắt gà chọi trừng lớn, kích động nói: “Tiên Thiên Kiếm Tâm!”

“Ngươi là Thuần Dương Kiếm Tiên Lữ Tổ chuyển thế!”

Lão đầu bị lão đạo túm chặt, vẻ mặt ngơ ngác.

“Gì cơ? Lão hán là gì cơ?” Lão đầu há miệng, để lộ mấy chiếc răng vàng đã rụng gần hết, chỉ vào mình.

Trần Cửu Ca đen mặt, chú ý thấy lão đạo bị mắt gà chọi, có chút bất lực.

“Phì...” Một tiếng cười khẽ.

Tiểu cô nương trông quày rau phát ra tiếng cười trong trẻo.

Nàng che miệng cười trộm, nói: “Cửu ca, vị lão đạo này nói ngươi là kiếm tiên chuyển thế đấy.”

Trần Cửu Ca quay đầu cười nói: “Ta có phải hay không chính ta còn không biết sao?”

“Nếu ta thật sự là thần tiên chuyển thế, thì cũng là trù thần chuyển thế!”

Nói rồi, Trần Cửu Ca làm động tác tay trái cầm chảo, tay phải cầm muôi xào nấu.

Hành động này lập tức khiến tiểu cô nương bán rau bật cười.

Trần Cửu Ca cũng cười, đôi mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Hắn đã theo Cơ Vô Mệnh học nấu ăn được ba tháng, giờ cũng có chút thành tựu.

Những món ăn gia đình bình thường, hắn đã có thể nấu rất ngon.

Mỗi bữa cơm ở Dục Anh Đường đều có sự góp sức của Trần Cửu Ca.

Hắn đã thích cảm giác này.

Mỗi lần đứng trước thớt, cầm dao thái, nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên đủ loại nguyên liệu, món ăn, trong lòng không ngừng dâng lên từng cảm ngộ.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Trần Cửu Ca đã kể chuyện này cho Cơ Vô Mệnh, người tự xưng là thiên tài trong đạo nấu ăn.

Cơ Vô Mệnh trực tiếp bị hỏi choáng váng.

Nấu ăn mà cũng có cảm ngộ sao?

Cơ Vô Mệnh tuy trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn giữ mặt lạnh khoe khoang: “Đó là chuyện bình thường, người mới chỉ đến mức này thôi.”

“Năm đó ta đại thành trù nghệ, mỗi lần nhắm mắt, trong đầu hiện lên là trời đất bao la, nhật nguyệt tinh thần!”

“Một món ăn ra đời, trực tiếp khiến sư phụ ta ăn mà khóc.”

“Đến khi nào ngươi có thể từ nguyên liệu, món ăn mà liên tưởng đến trời đất nhật nguyệt, trù nghệ của ngươi cũng coi như đại thành.”

Trần Cửu Ca nghe nói có thể liên tưởng đến trời đất nhật nguyệt, lòng tự hào ban đầu lại bình tĩnh trở lại.

Hóa ra hán vẫn còn kém xa.

Nghe thấy giọng Trần Cửu Ca, lão đạo vội vàng buông tay lão hán ra, tiến đến trước mặt Trần Cửu Ca.

Hán trừng đôi mắt gà chọi đục ngầu nhìn Trần Cửu Ca một lúc.

Lão đạo trầm mặt, nghiêm túc nói: “Tiểu tử, không phải lão đạo dọa ngươi.”

“Ngươi chính là Thuần Dương Kiếm Tiên Lữ Tổ trên trời chuyển thế.”

“Hạ phạm lịch hồng trần kiếp, cả đời này đào hoa không dứt, phiền não vô cùng.”

“Ngươi chỉ có dẫn thân vào cửa Phật mới có một tia sinh cơ, trăm năm sau vượt qua tình kiếp, trở lại trời cao.”

“Vào Võ...”

Lão đạo còn chưa nói hết, Trần Cửu Ca đã ngắt lời.

“Được rồi được rồi, ta đã gặp nhiều thần côn như ngươi rồi.”

“Ngươi đi tìm người khác đi, chúng ta không mắc lừa đâu.”

Nói rồi, Trần Cửu Ca xách giỏ rau, nắm tay Tiểu Thập, quay đầu bỏ đi.

Tiểu Thập nắm chặt xiên kẹo hồ lô, le lưỡi với lão đạo.

Chỉ thế mà cũng muốn lừa kẹo hồ lô của hán sao?

Mơ đẹp!

Thấy hai đứa trẻ quay đầu bỏ đi, lão đạo cũng sờ tại chỗ, lặng im không nói nên lời.

Hắn vậy mà bị coi là thần côn.

Nếu thân phận của hắn truyền ra giang hồ, những người muốn tìm hắn xem tướng, kết giao, vào Võ Đang có thể xếp hàng từ Dư Hàng đến Biện Lương.

“Thôi bỏ đi...”

“Duyên chưa đến, không thể cưỡng cầu.”

Lão đạo khẽ thở dài.

“Ê, lão đạo trưởng, xem giúp ta với?”

“Ta là chuyển thế của ai?”

“Có phải tiên nữ trên trời không?”

Tiểu cô nương bán rau trông quày cười nhẹ hỏi.

Tuy nàng còn nhỏ tuổi, nhưng dung mạo xinh xắn, ngũ quan tinh tế, làn da trắng nõn.

Nền tảng rất tốt, chẳng mấy chốc sẽ trở thành một mỹ nhân.

Lão đạo theo phản xạ quay đầu nhìn một cái, hơi nhú mày, thuận miệng nói: “Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy.”

“Vận mệnh lận đận, sau này e rằng sẽ rơi vào bùn nhơ, một đôi cánh tay ngọc nghìn người gỏi, nửa điểm môi son...”

Lão đạo còn chưa nói hết.

“Mẹ ngươi nói phét!”

Tiểu cô nương bán rau tức giận, tiện tay cầm một củ cải trắng trên quày ném tới.

Lão đạo nghiêng người tránh, đưa tay chụp lấy, liền bắt được củ cải trắng.

“Rộp...”

Hắn cắn một miếng củ cải trắng còn dính bùn, lẩm bẩm không rõ: “Hữu nhân bắt thức chân thần tiên...”

“Củ cải này coi như tiên quả.”

Nói rồi, hắn nhìn một hướng, xăm xăm đi về phía nam.

Tiểu cô nương bán rau tức đến đỏ bừng mặt.

Nàng không những không được lời hay, còn mất một củ cải.

Thật là lỗ lớn!

Đợi lão đạo đi xa, một thanh niên thật thà bên quầy rau an ủi tiểu cô nương: “A Yến, đừng nghe lão đạo đó nói bậy.”

“Hắn vừa rồi còn nói tiểu tử Trần Cửu kia là kiếm tiên chuyển thế.”

“Mà hắn thì béo như quả cầu, kiếm tiên nhà ai trông như vậy chứ...”

Tiểu cô nương quay đầu trừng mắt nhìn thanh niên, tức giận ngồi lại xuống ghế, vè mặt đầy giận dữ.

“A Yến...”

“Câm miệng! Ngươi có phiền không!”

“Ồ, ta chỉ là...”

“Câm miệng!!!”

Chương 581: Đế Quân là danh xưng của Tiên Thần, phạm nhân sao dám vượt quyền!

Lão đạo bước trên con phố lát đá xanh, nghe tiếng cười đùa vang vọng từ kỹ viện Y Hồng Các phía không xa, cùng với đó là mùi phấn son thoang thoảng trong không khí.

Hắn không khỏi lắc đầu: “Thân là Đệ Nhất Tông Sư của thiên hạ, vậy mà lại sống gần ngay chốn bụi trần ô uế này.”

“Hừ...”

Lão đạo thở dài, cắn một miếng củ cải trắng trong tay, tiếp tục dạo bước dọc theo con phố.

Cuối con đường chính là “Đur Hàng Dục Anh Đường”.

“Tiểu Liên tử, tối nay muội muốn ăn cá, được không?”

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía không xa.

“Không được. Người nói muốn theo Tống bộ đầu học võ, ta đã nghe Tống bộ đầu nói rồi, dạo này người có chút lơ là...”

“Đâu có, rõ ràng là ta rất cố gắng!”

“Cố gắng thế nào?”

“Thật sự rất cố gắng, cố gắng lắm luôn!”

Lão đạo nghe tiếng nhìn sang.

Chỉ thấy ở phía bên kia đường, một nữ tử mặc đồ đen, đeo khăn che mặt đang nắm tay một tiểu nữ hài, cả hai đang bước về phía Dục Anh Đường.

Ánh mắt lão đạo đảo qua, dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ hài kia, ánh lên vẻ kinh ngạc: “Hừm! Chính khí bẩm sinh, phúc đức tổ tiên, vận đạo hiếm có trên đời?”

Nghe thấy vậy, Tiểu Liên đang nắm tay Tiểu Phúc khẽ khựng lại.

“Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Lão đạo nhìn kỹ thêm một lần nữa, lắc đầu nói: “Tính tình quá cương trực, cương quá dễ gãy. Tương lai sẽ gặp nhiều gian khổ. Nếu vào đạo môn của ta, may ra mới có một tia sinh cơ.”

“Hừ...”

Lão đạo cắn một miếng củ cải trắng, trông hết sức lảm cẩm.

Hắn đi theo sau Tiểu Liên, cũng tiến về phía Dục Anh Đường.

Tiểu Liên khẽ nhú mày, một ống tròn màu vàng từ trong tay áo trượt ra, cảnh giác nhìn lão đạo.

“Tiểu Liên tỷ tỷ, lão đạo trưởng kia cũng định đến nhà chúng ta sao?” Tiểu Phúc liếc nhìn lão đạo, khẽ hỏi.

“Im lặng, đừng để ý đến hắn.”

Tiểu Liên vẫn giữ vẻ bình tĩnh, kéo Tiểu Phúc bước vào Dục Anh Đường.

Vừa vào trong viện, đã nghe thấy tiếng Tiểu Thập gọi.

“Tiểu Phúc mau lại đây, Thập ca có kẹo hồ lô cho người.”

Đôi mắt Tiểu Phúc sáng lên, liền vùng khỏi tay Tiểu Liên, chạy nhanh về phía Tiểu Thập, giọng nũng nịu: “Đến đây, ta

đến đây.”

Tiểu Liên dừng ở cửa viện, quay đầu nhìn lại, tay trái nắm chặt Không Tước Linh.

“Không biết lão theo đến đây có việc gì?” Tiểu Liên bình tĩnh hỏi.

“Hừ...”

Lão đạo cầm một miếng củ cải trắng, liếc nhìn ám khí đệ nhất thiên hạ trong tay Tiểu Liên, lẩm bẩm: “Ta tìm người đứng đầu của các người.”

Nói rồi, lão đạo cất bước tiến vào Dục Anh Đường.

Trong sân, mấy đứa trẻ đang chạy nhảy.

Tiểu Thập cầm một xâu kẹo hồ lô, chia từng viên cho các bạn.

Nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn, thấy là lão đạo, Tiểu Thập lập tức kinh hãi kêu lên: “Lại là tên lừa đảo này! Sao người lại đuổi theo đến nhà ta?”

“Tiểu Liên tử tử, chính hắn vừa nãy định lừa ta kẹo hồ lô.”

Tiểu Thập chỉ vào lão đạo, tức giận nói.

Lão đạo sa sầm mặt, cầm một miếng củ cải trắng: “Tiểu tử, cơm có thể ăn bữa, nhưng lời không thể nói bữa! Người nói vậy, cẩn thận dính vào nhân quả của lão đạo. Rõ ràng là người nợ tiền xem quẻ của bản đạo, ta còn chưa tính sổ với người đây...”

Tiểu Liên khẽ nhú mày, định lên tiếng.

Trần Diệp từ trong sảnh đường bước ra, toàn thân mặc đồ trắng, đứng sừng sững.

Hắn nhìn lão đạo, bình tĩnh nói: “Có phải Huệ Chân đạo trưởng?”

Lão đạo cũng nhìn Trần Diệp, trong đôi mắt gà gô đục ngầu thoáng hiện lên một tia tinh quang.

“Đúng vậy.”

“Hừ...”

Hắn lại cắn một miếng củ cải trắng, nước bắn tung tóe, ăn rất ngon lành.

“Ừc...”

Trong viện, không biết đứa trẻ nào nuốt nước miếng.

“Đạo trưởng vào trong rồi hãy nói, Tiểu Liên dâng trà.”
Trần Diệp nhường đường, ra hiệu cho lão đạo vào trong sảnh nói chuyện.

Lão đạo gật đầu, ung dung đi vào sảnh đường.

Tiểu Liên giãn mày, chậm rãi đi vào bếp lấy nước nóng.

Lão đạo vào trong sảnh, Trần Diệp thuận tay đóng cửa lại.

Ngoài sân.

Ánh mắt Tiểu Thập như điện, quét qua đám trẻ đứng xung quanh mình, hỏi: “Vừa nãy đứa nào nuốt nước miếng?”

“Chỉ là củ cải trắng thôi, có cần thèm đến vậy không?”

“Không phải ta...”

“Thập ca, cũng không phải ta...”

...

Trong sảnh.

Huệ Chân đạo trưởng, chương môn Võ Đang, không chút khách khí đi đến chiếc ghế bên cạnh chủ vị, ngồi phịch xuống, gác chân chữ ngũ, cắn một miếng củ cải trắng nói: “Người chính là Đông Hoa ‘Đế Quân’, Đệ Nhất Tông Sư thiên hạ?”

Trần Diệp vẻ mặt bình tĩnh, ngồi ở chủ vị, mỉm cười nói: “Huệ Chân đạo trưởng đã tìm đến tận đây, hà tất còn phải hỏi thân phận của tại hạ.”

Huệ Chân đạo trưởng gật đầu: “Cũng có lý. Để lão đạo xem tướng mặt của ngươi.”

Nói rồi, Huệ Chân vừa ăn củ cải, vừa nghiêng người tới gần Trần Diệp, trợn mắt gà gô lên quan sát hẩn.

Trần Diệp cũng nhìn vào khuôn mặt hồng hào, đôi mắt gà gô đục ngầu, mái tóc hoa râm của Huệ Chân.

Đây chính là chương môn Võ Đang?

Trần Diệp cũng là lần đầu tiên gặp Huệ Chân, đối phương khác xa với hình ảnh tiên phong đạo cốt trong tưởng tượng của hẩn.

Trông có vẻ hơi luộm thuộm.

Không giống cao nhân đạo môn, nếu nói thẳng ra, có khi lại giống một tên lang băm ngoài giang hồ hơn.

Nhìn một lúc lâu.

Trần Diệp để ý thấy vẻ mặt của Huệ Chân đạo trưởng hơi cứng lại, liền dời ánh mắt đi.

“Đạo trưởng có nhìn ra điều gì không?” Trần Diệp mỉm cười hỏi.

Huệ Chân im lặng một lát, chép chép miệng, có chút khô khan.

Hẩn lại cắn một miếng củ cải.

Một củ cải trắng đã bị hẩn ăn đến phần gốc, chỉ còn lại cuống xanh đầy bùn đất và một chút thịt củ.

“Nhìn ra cái gì ư?”

“Ha ha...”

“Cái này không thể nói được. Nói ra sẽ tiết lộ thiên cơ, người và ta đều là tông sư, tự nhiên có hiểu biết về thiên đạo. Lão đạo chỉ có thể nói rằng người không tầm thường. Không phải phạm nhân!” Huệ Chân đạo trưởng ánh mắt sáng quắc nói.

Trần Diệp cười.

Từ khi Huệ Chân bước vào con phố quanh Dục Anh Đường, Trần Diệp đã cảm nhận được hấn.

Cả hai đều tu luyện nội công tâm pháp đạo môn, trong cơ thể đều có tiên thiên chi khí.

Hơn nữa, Huệ Chân cũng không che giấu khí tức trong cơ thể, Trần Diệp lập tức phát hiện ra đối phương.

Tông sư đạo môn đích thân đến, không biết là có việc gì.

Đang suy nghĩ.

Cửa sảnh nhẹ nhàng mở ra.

Tiểu Liên cầm một ấm trà nóng và hai chiếc chén, bước vào.

Nàng đặt ấm trà, chén trà lên bàn, rót trà cho Trần Diệp và Huệ Chân đạo trưởng, sau đó nhẹ nhàng lui ra khỏi sảnh.

Một làn hương trà thoang thoảng lan tỏa khắp phòng, khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Huệ Chân ngửi thấy mùi trà, liền đặt củ cải xuống bàn, nuốt nước miếng.

“Không biết Huệ Chân đạo trưởng đến đây có việc gì?” Trần Diệp hỏi.

Huệ Chân nuốt chỗ bã củ cải trong miệng xuống, giọng nói thêm phần nghiêm túc: “Lão đạo đến đây, chỉ vì ba việc.”

Nói rồi, hắn đứng lên khỏi ghế, lạnh lùng quát Trần Diệp:
“Việc thứ nhất. Đế Quân là danh xưng của tiên thần... Phạm
nhân sao dám vượt quyền!”

Lão đạo rách rưới, râu tóc dựng ngược, đầy vẻ giận dữ, khí
thế bùng bùng!

Chương 582: Võ Đạo Ẩn Bí!

Vài hơi thở sau.

Đạo trưởng Huệ Chân ngồi ngoan ngoãn trên ghế, hai tay ôm lấy hốc mắt bên phải, thân thể đau đớn đến run rẩy.

Trần Diệp ngồi trên ghế, sắc mặt bình thản.

“Ôi dào...”

“Người xem người xem, người luyện cũng là Huyền Môn Chính Tông, cũng coi như một mạch Đạo môn.”

“Sao lại ra tay nặng như vậy?”

“Dù sao ta cũng là lão nhân gia...”

“Chỉ luận bồi phận, không luận Võ Đạo, bồi phận của lão đạo chắc chắn lớn hơn người.”

“Vậy mà lại ra tay nặng như thế này...”

Đạo trưởng Huệ Chân vừa hít khí lạnh, vừa ôm hốc mắt oán trách.

Trần Diệp cười cười, nâng chén trà lên, thổi hai cái, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà thơm rồi nói: “Huệ Chân đạo trưởng, nếu ngài muốn khảo hạch thực lực của tại hạ.”

“Tại hạ đương nhiên phải dốc hết sức mình.”

“Không biết...”

“Thực lực của tại hạ, có qua được không?”

Huệ Chân trợn mắt gà chọi, oán trách liếc Trần Diệp một cái, như một tiểu tức phụ bị ức hiếp.

Hắn xoa xoa hốc mắt, buông tay xuống.

Chỉ thấy trên khuôn mặt hồng hào bóng bẩy của hắn, hốc mắt bên phải có màu xanh tím.

Không cần nói nhiều.

Rất rõ ràng, đây là hốc mắt vừa ăn một quyền...

Huệ Chân chớp chớp mắt phải, thấy thị lực không bị ảnh hưởng, sắc mặt mới hòa hoãn đi nhiều.

Hắn thở dài nói: “Người mới hơn hai mươi tuổi, trong cơ thể vậy mà đã tu ra hai luồng tiên thiên chi khí.”

“Thật là yếu... kỳ tài, lão đạo mới không xuống núi hơn mười năm, giang hồ đã xuất hiện một nhân vật như ngươi.”

“Thật là... không biết nên nói sao cho phải.”

Huệ Chân lão đạo cảm khái vô cùng.

Chỉ có người tu hành công pháp Đạo môn mới biết, tu ra tiên thiên chi khí, luyện thành tiên thiên chi thể khó đến mức nào.

Huống hồ là luyện ra hai luồng.

Võ Đang truyền thừa ngàn năm, là tổ đình Đạo giáo của thiên hạ này.

Những tông sư mà Võ Đang từng xuất hiện, người có thể luyện ra hai luồng tiên thiên chi khí, lại bước thêm một bước khi đã ở cảnh giới tông sư, ít đến mức đếm trên đầu ngón tay.

Huệ Chân nhìn như sắc mặt hồng hào, bóng bẩy.

Nhưng thực ra tuổi của hắn còn lớn hơn cả phương trượng Thiếu Lâm.

Nhìn lại đám đệ tử Đạo môn những năm qua từng bãi sơn môn.

Hắn có thể khẳng định, trong số những đệ tử này, trừ “Thanh Hư Tử” Trương Chi Lăng đã ba lần đổi môn phái.

Dù là Võ Đang, hay Thanh Thành, Toàn Chân đều không xuất hiện người nào có thiên tư tuyệt diệu.

Tên “Đế Quân” này giống như vừa từ trên trời rơi xuống.

Không chỉ hơn hai mươi tuổi đã tu ra tiên thiên chi khí, hơn nữa còn là hai luồng!

Thật là kỳ tài đương thời!

Lão đạo thở dài một lúc.

Hắn nhặt củ rốt dính đầy bùn đất đặt trên bàn, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Nhai hai cái, Huệ Chân nuốt miếng rốt cuối cùng xuống, khê ho một tiếng rồi nói: “Lão đạo đến tìm Đế Quân, là có ba chuyện.”

“Chuyện thứ nhất là khảo hạch xem thực lực của Đế Quân, có thể gánh vác được danh hiệu đệ nhất tông sư thiên hạ này hay không.”

“Chuyện thứ hai là...”

Trên mặt lão đạo Huệ Chân thêm mấy phần nghiêm túc, đôi mắt gà chọi ngơ ngác hơi tách ra hai bên.

Nhìn qua có vẻ bình thường hơn một chút.

“Chuyện thứ hai là, khí số Đại Võ sắp hết.”

“Trong nửa năm, nếu Đại Võ không có quý nhân tương trợ, triều đình sẽ sụp đổ.”

“Đến lúc đó bách tính ly tán, lưu lạc khắp nơi, thiên hạ đại loạn.”

Giọng của đạo trưởng Huệ Chân nghiêm nghị: “Hắn là Đế Quân cũng từng nghe nói về đại kiếp nạn của Đại Võ.”

“Trong nửa năm, kiếp nạn này sẽ ứng nghiệm.”

“Nếu mặc kệ không quan tâm, thiên hạ nhất định đại loạn, không một ai có thể một mình hưởng yên bình.”

Trần Diệp cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà trong chén.

Về đại kiếp nạn của Đại Võ, bốn năm trước hắn đã nghe phương trượng Thiếu Lâm Thiên Bảo đại sư nói qua.

Trần Diệp nhớ rõ, Thiên Bảo đại sư từng nói, kiếp nạn sắp tới của Đại Võ có liên quan đến Tam Thần Khí của Đông Doanh.

Nếu không có quý nhân tương trợ, Đại Võ sẽ đi đến diệt vong.

“Hiện tại, kiếp nạn này đã bắt đầu ứng nghiệm.”

Đạo trưởng Huệ Chân chép chép bần đẩu còn sót lại trong miệng, nghiêm nghị nói: “Kiếm thánh Đông Doanh Lưu Sinh Nhất Lang đã đến Đại Võ.”

“Kiếp nạn này có liên quan đến hắn.”

“Thiên phú của Lưu Sinh Nhất Lang dị bẩm, đến tuổi bốn mươi đã bước ra bước đó, thành tựu cảnh giới trên tông sư.”

“Hơn nữa còn khai sáng một con đường Võ Đạo mới, thực lực cực mạnh.”

“Lão đạo và tên trọc Thiên Bảo kia e rằng đều không phải là đối thủ của hắn.”

“Vì vậy, lão đạo mới đến tìm Đế Quân, thăm dò thực lực.”

Đạo trưởng Huệ Chân nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, nhu nhuận cổ họng rồi tiếp tục nói: “Đế Quân là đệ nhất tông

sư của Đại Võ.”

“Hơn nữa còn đã bước ra bước đó.”

“Hiện nay Đại Võ, trừ Đế Quân, e rằng không có ai là đối thủ của Lưu Sinh Nhất Lang.”

Trần Diệp đặt chén trà xuống, giọng bình tĩnh nói: “Ta cần làm gì?”

“Giết hắn?”

Đạo trưởng Huệ Chân lắc đầu: “Tạm thời chưa biết.”

“Lão đạo chỉ là mơ hồ cảm ứng được, nhưng cụ thể sẽ như thế nào, thiên cơ khó dò.”

“Dưới khắp bầu trời này, e rằng chỉ có lão rùa đen môn chủ Thần Cơ Môn biết.”

“Nhưng bốn năm trước hắn đã bế tông khóa cửa, không còn hỏi đến chuyện giang hồ.”

“Lão đạo chỉ cầu khẩn Đế Quân, vì xem trọng sự an nguy của bách tính thiên hạ, hy vọng đến lúc đó Đế Quân có thể ra tay tương trợ.”

Ánh mắt của đạo trưởng Huệ Chân nhìn Trần Diệp, thành khẩn nói.

“Ta sống trên mảnh đất Đại Võ này.”

“So với chiến loạn, ta thích cuộc sống ổn định bình yên hơn.”

“Nếu thật sự có chỗ cần ta ra tay, đến lúc đó ta sẽ ra tay.”

“Đạo trưởng có thể yên tâm.”

Trần Diệp bình tĩnh nói.

Hắn xuyên đến Đại Võ hơn sáu năm.

Bình tâm mà nói, hắn không có quá nhiều cảm giác thân thuộc với thế giới khác, quốc gia khác này.

Nhưng sống ở một nơi hơn sáu năm, ít nhiều gì hắn cũng có chút tình cảm.

Huông hồ, đám hài tử trong Dục Anh Đường cũng cần một môi trường sống ổn định bình yên.

Thấy Trần Diệp đồng ý, đạo trưởng Huệ Chân nghe vậy mừng rỡ.

Hắn đứng dậy, cung kính bái Trần Diệp một lễ.

“Đa tạ Đế Quân!”

“Ừ.” Trần Diệp nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Vậy chuyện thứ ba là gì?”

Huệ Chân ngồi lại trên ghế, ngậm miệng, tai hơi động, lắng nghe xung quanh.

Không cảm nhận được có người nghe lén, biểu cảm nghiêm túc hơn một chút, nói: “Chuyện thứ ba, là một bí mật.”

“Một bí mật mà toàn thiên hạ không quá bốn người biết.”

Ồ?

Thấy đạo trưởng Huệ Chân nghiêm túc như vậy, Trần Diệp có chút hứng thú.

“Dưới khắp bầu trời này, người biết chuyện này chỉ có: Tên trọc Thiên Bảo, lão đạo ta, đại nội tông sư Phùng Mạn, cùng với Thần Lương đệ nhất tông sư trăm năm trước.”

“Hôm nay sau khi ta nói, Đế Quân sẽ là người thứ năm trên thiên hạ biết chuyện này.”

Trần Diệp nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hơi nheo mắt lại.

“Là bí mật gì?”

Ánh mắt của Huệ Chân trầm trọng, chậm rãi nói ra.

“Chuyện này liên quan đến hai vị cự phách Võ Đạo năm trăm năm trước - Huyền Dương đạo nhân, Thiên Manh hòa thượng.”

“Hai người bọn họ là chí tôn Võ Lâm lúc bấy giờ, thực lực sâu không lường được.”

“Tông sư bình thường dưới tay bọn họ đều không đi quá mười chiêu.”

“Bọn họ là trên tông sư?” Trần Diệp lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy.” Huệ Chân giải thích: “Hai người bọn họ đã bước đến cực hạn của cảnh giới trên tông sư.”

“Không thể tiến thêm dù chỉ một chút.”

“Họ đại diện cho Võ Đạo cực hạn trên đời, thực lực so với Đạo Tổ, Phật Đà, e rằng cũng không chênh lệch bao nhiêu.”

Chương 583: Xiềng Xích Thiên Địa (1)

“Huyền Dương Đạo Nhân từng ước chiến với Thiên Manh Hòa Thượng.”

“Hai người bọn họ, Võ Đạo đều đã đăng lâm nhân gian cực hạn, tùy ý xuất thủ sẽ tạo thành đại phiến tử thương.”

“Để tránh liên lụy vô tội, bọn họ cố ý ước chiến tại Tây Vực đại mạc.....”

Trong mắt của Huệ Chân đạo trưởng lóe lên, lộ ra cảm khái, kể lại ẩn mật đã qua.

“Theo ghi chép của võ giả đương thời quan chiến tại đại mạc, hai người bọn họ đã đánh ba ngày ba đêm, vẫn chưa phân thắng bại.”

“Cuối cùng dưới tình huống bất đắc dĩ, hai người quyết định một chiêu định thắng bại.”

“Huyền Dương Đạo Nhân dùng tuyệt kỹ cả đời 《Thiên Địa Huyền Dương Chưởng》, Thiên Manh Hòa Thượng thì dùng 《Thiên Manh Trượng Pháp》 danh chấn giang hồ.”

“Hai người dùng hết nội lực ít ỏi trong cơ thể, liều mạng một chiêu, đánh vào nhau.”

“Nghe nói lúc ấy, đại mạc cuồng phong nổi lên, sấm chớp âm âm, thiên địa biến sắc.”

“Tất cả võ giả quan chiến đều nghe thấy một âm thanh hư ảo vỡ vụn.”

“Âm thanh vỡ vụn đó dường như đến từ bầu trời, rung trời rung đất, vô cùng rõ ràng.”

“Đương thời chương môn của Võ Đang phái ta cũng có mặt.”

“Sự việc sau đó, hần ghi chép lại trong điển tịch, nói rằng Huyền Dương Đạo Nhân và Thiên Manh Hòa Thượng giao thủ, đã đánh vỡ ‘xiềng xích thiên địa’.”

Nghe thấy bốn chữ “xiềng xích thiên địa”, Trần Diệp không khỏi nhú mày.

Huệ Chân đạo trưởng cầm lấy chén trà, uống cạn nước trà trong chén.

Hần nhuận giọng, tiếp tục nói: “Theo điển tịch Võ Đang ghi lại, sau trận chiến đó.”

“Xiềng xích thiên địa bị đánh vỡ, võ giả luyện võ dễ hơn trước.”

“Chỉ cần tư chất Võ Đạo không quá kém, bỏ ra chút thời gian là có thể luyện ra nội lực.”

“Trong trăm năm sau đó, số lượng võ giả trên giang hồ nhiều hơn trước gấp năm lần.”

“Nội lực của võ giả thế hệ đó cũng càng ngưng thực.”

“Về mặt thọ mệnh.....”

“Cũng rất đáng ngưỡng mộ.”

“Một võ giả tùy ý nhất phẩm cảnh giới cũng có thể dễ dàng sống hơn trăm tuổi.”

“Tổ sư của Đạo Môn ta còn sống hơn hai trăm tuổi, mới thọ chung chính tâm, bình giải tọa hóa.”

“Không khách khí mà nói, đó là một thời đại thịnh thế độc thuộc về võ nhân thiên hạ!”

Trong mắt Huệ Chân đạo trưởng lộ ra vẻ ngưỡng mộ và chân kinh nồng đậm.

Đoạn ẩn mật này xuất phát từ điển tịch Võ Đang, chỉ có các đời chương môn mới có tư cách xem.

Nội dung sẽ không làm giả.

Có thể bảo đảm tính chân thực của nó.

Nghe Huệ Chân nói, Trần Diệp đã đại khái đoán được chuyện thứ ba này là gì.

“Cho nên, lão đạo chuyện thứ ba này chính là hy vọng Đế Quân nếu thật sự giao thủ với Liễu Sinh Nhất Lang, còn xin không lưu sức.”

“Xem thử có thể đánh vỡ xiềng xích thiên địa hay không.” Trên mặt Huệ Chân đạo trưởng mang theo vẻ chờ mong nói.

Đánh vỡ xiềng xích thiên địa?

Xiềng xích thiên địa này không phải đã bị đánh vỡ rồi sao?

Trần Diệp nhú mày.

Huệ Chân dường như nhìn ra nghi hoặc của Trần Diệp, giải thích: “Theo điển tịch Võ Đang ghi lại, trăm năm sau trận chiến đó, xiềng xích thiên địa dần dần khép lại.”

“Tất cả đều trở về trạng thái của trăm năm trước, võ giả thịnh thế hạ màn.”

“Vị tổ sư kia suy đoán, hai võ giả trên cấp tông sư giao thủ hết sức, sẽ đánh vỡ xiềng xích thiên địa.”

“Khiến tiên khí trên trời rơi xuống phạm gian.”

“Tiên khí dưỡng dục vạn vật, từ đó gián tiếp ảnh hưởng đến độ khó và thọ nguyên luyện võ của các võ giả.” Huệ Chân đạo trưởng giải thích.

Ngón tay Trần Diệp khẽ gõ mặt bàn, đáy mắt lóe lên một tia sáng.

Theo lời Huệ Chân nói.

Nếu chuyện xiềng xích thiên địa này là thật.

Vậy chuyện mà trước đây Trần Diệp vẫn luôn băn khoăn, cũng không còn là chuyện nữa.

“Đánh vỡ xiềng xích thiên địa, ngoài việc luyện võ sẽ dễ dàng hơn, thọ nguyên kéo dài, còn có gì biến hóa nữa không?” Trần Diệp hỏi.

“Cái khác..... Trong điển tịch có nhắc đến một câu là sinh trưởng vạn vật cũng sẽ phồn vinh hơn.....” Huệ Chân đạo trưởng trả lời.

“Ngoài ra, thì không còn nữa.”

Trần Diệp nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Sau trận chiến đó, còn có người nào đánh vỡ được xiềng xích thiên địa không?”

“Không có, mấy trăm năm sau sự việc đó, cũng không có tình huống trên giang hồ đồng thời xuất hiện hai người trên cấp tông sư.”

Huệ Chân đạo trưởng trừng đôi mắt gà chọi nói: “Tông sư, muốn bước thêm một bước nữa, khó như lên trời.”

“Không phải đại khí vận, người có thiên tư xuất chúng thì không thể làm được.”

“Đương thời, chỉ có Đế Quân và Liễu Sinh Nhất Lang giao thủ, có lẽ mới có thể tái hiện Võ Đạo thịnh thế sau khi xiềng xích thiên địa được phá vỡ.”

Nghe xong lời Huệ Chân nói, ngón tay Trần Diệp khẽ gõ mặt bàn.

Hắn suy nghĩ một lát, hỏi: “Đạo trưởng rất muốn tái hiện
Võ Đạo thịnh thế?”

Chương 584: Xiềng Xích Thiên Địa (2)

“Đây là vì sao?”

Huệ Chân cười lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia ước ao.

“Đánh vỡ xiềng xích thiên địa, đã có thể dẫn đến tiên khí trên trời, vậy biết đâu cũng sẽ có cơ hội thành tiên!”

“Lão đạo đã không còn bất kỳ lưu luyến gì với hồng trần, nếu không phải trách nhiệm chương môn Võ Đang trói buộc lão đạo.”

“Lão đạo e rằng đã sớm học theo các tổ sư lịch đại, đi tìm tiên hởi đạo rồi.....”

Trần Diệp sâu sắc nhìn Huệ Chân lão đạo một cái, gật đầu nói: “Nếu có cơ hội, tại hạ sẽ thử một lần.”

Xiềng xích thiên địa.....

Nếu sau khi đánh vỡ thật sự có thể kéo dài thọ nguyên, vậy Trần Diệp ngược lại có lý do để thử xem.

Thấy Trần Diệp đồng ý, Huệ Chân lão đạo đứng dậy từ trên ghế, hành lễ.

“Đa tạ Đế Quân!”

“Ừ.”

“Trời sắp tối, đạo trưởng chi bằng ở lại ăn bữa cơm?” Trần Diệp uống một ngụm trà, lên tiếng mời.

“Không ở lại, đa tạ Đế Quân hảo ý, lão đạo còn phải đi tìm Thiên Bảo hòa thượng trợ giúp.”

“Phật môn cũng tinh thông thuật tiên đoán, về kiếp nạn này của Đại Vũ, lão đạo xem thử hắc có manh mối gì không.”

Huệ Chân lão đạo uống cạn chén trà, chấp tay hành lễ: “Cáo từ.”

Hắn sai bước đi đến trước cửa sảnh, đẩy cửa gỗ ra.

Âm thanh chạy nhảy, nô đùa của đám trẻ truyền đến từ trong viện ngoài cửa.

Bước chân rời đi của Huệ Chân đột nhiên khựng lại, quay đầu nhìn về phía Trần Diệp.

Hắn trừng đôi mắt gà chọi đó, hỏi: “Đế Quân có biết vì sao các đời chưong môn Võ Đang sau khi thành thạo việc luyện võ, đều ẩn thế không ra, không còn hỏi chuyện hồng trần nữa không?”

“Vì sao?” Trần Diệp ngồi ngay ngắn, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Công pháp Đạo Môn, chú trọng cố bản bồi nguyên, sau khi tu ra tiên thiên chi khí, tuổi tác ít nhất có thể sống đến hơn trăm tuổi.”

“Có đôi khi, sống lâu, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Trên mặt Huệ Chân lão đạo vốn hồng hào bóng loáng đột nhiên thêm một vẻ bi thương kỳ lạ.

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Mặc dù lão đạo không nhìn thấu được vận mệnh biến hóa của Đế Quân.”

“Nhưng một số chuyện nhỏ trong hồng trần, vẫn có thể nhìn thấy rõ.”

“Trên người Đế Quân có ba sợi dây đỏ đứt đoạn, lại có vô số sợi dây nhân quả quấn lấy nhau.”

“Trừ phi thiên đạo có biến, nếu không với sự phát triển của tình hình sau này, Đế Quân e rằng sẽ rơi vào cảnh đau

buồn.....”

“Ngọc Diệp Đường chiếm cứ Đại Vũ, cảnh lá lan rộng còn mạnh hơn cả Phong Vũ Lâu năm đó.”

“Thường nói rằng: Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết.”

“Lão đạo nhắc nhở Đế Quân một câu.”

“Đế Quân là người thông minh, có một số lời nói đến đây thôi.....”

“Lão đạo cáo từ.”

Nói xong, Huệ Chân lão đạo chấp tay hành một lễ ngang hàng giữa các võ giả.

Hắn sai bước rời đi, đi vào trong viện.

Trần Diệp nghĩ đến lời Huệ Chân lão đạo đã nói, như có điều suy nghĩ.

Hai hơi sau.

Trong viện truyền đến tiếng tiểu Thập kích động hô: “Cứu mạng a!”

“Ban ngày ban mặt cướp kẹo hô lô kia!”

“Đó là viên cuối cùng ta để dành a!”

Huệ Chân lão đạo ha ha cười lớn, giọng dần xa: “Tiểu tử, lão đạo đã xem tướng, nói quẻ cho ngươi.”

“Không thể không trả tiền quẻ này được!”

“Kẹo hô lô này, lão đạo sẽ thu.....”

“Ha ha ha ha.....”

Trần Diệp nhìn qua khe cửa của đại sảnh.

Chỉ thấy thân thể Huệ Chân lão đạo nhảy lên, dễ dàng nhảy lên tường viện, bóng dáng khẽ lóe, trực tiếp biến mất không thấy.

Cảm nhận được khí tức trong cơ thể đối phương lóe lên rồi biến mất, Trần Diệp đầu tiên là sửng sốt, sau đó khóe miệng nhếch lên.

“Hai luồng tiên thiên chi khí?”

“Có chút thú vị.....”

Trần Diệp nhấp một ngụm trà.

Đồng thời.

Hơn mười luồng khí tức ôn hòa, thuần chính trong cơ thể hắt từ đan điền tràn ra, tùy ý xuyên qua, lưu chuyển trong kinh mạch.

Chương 585: Trần Diệp sáng tạo “Luyện Khí Pháp”

“Thiên Địa Giai Sỏa...”

Trần Diệp đặt ly trà xuống, lẩm bẩm.

Nếu thật như Huệ Chân lão đạo nói, thì đây tuyệt đối là một bí mật kinh thiên động địa. Không phải tuyệt đỉnh cao thủ thì không thể biết được.

Hai võ giả trên cấp Tông Sư giao đấu, có thể phá vỡ công xiềng của trời đất, khiến “Tiên Khí” hạ phàm...

Theo lời Huệ Chân lão đạo, chẳng phải trên thế gian này có tiên nhân sao?

Trần Diệp không tin.

Hắn từng lệnh cho Ngọc Diệp Đường thu thập thông tin về tiên nhân. Dựa theo các điển tịch mà Ngọc Diệp Đường trình lên, quả thực có nhắc đến một số “tiên tích”. Nhưng từ nhiều phương diện khảo chứng, “thủ đoạn tiên nhân” ghi chép trong dã sử điển tịch, phần lớn đều là khi võ giả giao đấu, ở trong môi trường địa lý đặc thù, bị dân thường nhìn thấy từ xa, nhầm tưởng là tiên nhân. Tuyệt đại đa số đều là truyền sai sự thật. Một số ít “yêu quái sự tích” đáng tin nhất, bất quá cũng chỉ là dị thú hiếm thấy quấy phá.

Ngược lại, lời Huệ Chân lão đạo nói “phá vỡ công xiềng của trời đất, tiên khí trên trời rò rỉ” lại phần nào xác minh được một phát hiện của Trần Diệp.

Nói rõ ra, phải bắt đầu từ nghiên cứu võ đạo bốn năm nay của Trần Diệp.

Trong bốn năm này, Trần Diệp không ngừng luyện tập không chế dòng tiên thiên chi khí vô tận trong cơ thể, từ trình độ ban đầu chỉ có thể tinh tế hoàn mỹ không chế ba luồng tiên thiên chi khí, nâng cao đến mức có thể nắm giữ chính xác mười hai luồng.

Trung bình mỗi năm có thể nắm giữ hai luồng. Tốc độ như vậy không nhanh cũng không chậm.

Dựa theo hiểu biết của Trần Diệp về tiên thiên chi khí, và suy đoán từ luồng khí tức vừa lóe lên trong cơ thể Huệ Chân lão đạo, ở thế giới này, trong cơ thể có một đạo tiên thiên chi khí thì có thể xưng là “Võ Đạo Tông Sư”, có hai đạo tiên thiên chi khí chính là “Trên cấp Tông Sư”.

Huệ Chân lão đạo tuy ẩn giấu rất kỹ, nhưng Trần Diệp lại cực kỳ nhạy cảm với khí tức của tiên thiên chi khí. Khi Huệ Chân lão đạo dùng nội lực thi triển kinh công cướp kẻo hồ lô, trong nháy mắt có một tia khí tức bị rò rỉ. Trần Diệp bắt được tia khí tức đó, lộ ra sự thật rằng trong cơ thể Huệ Chân lão đạo có hai đạo tiên thiên chi khí.

Nghĩ đến đây, Trần Diệp không khỏi chậc chậc hai tiếng. Huệ Chân lão đạo này thật cẩn thận. Rõ ràng cũng là thực lực trên cấp Tông Sư, đã bước ra một bước ấy, vậy mà lại cố ý giấu tài trước mặt hắn, chỉ bộc lộ thực lực có một đạo tiên thiên chi khí. Đúng là một lão già gian xảo!

Lại nói sang chuyện khác, trở lại vấn đề chính.

Trong quá trình Trần Diệp nắm giữ tiên thiên chi khí, hắn phát hiện ra ở thế giới này có một loại năng lượng vô hình. Loại năng lượng này tồn tại khắp nơi trong trời đất, không chỗ nào không có.

Khi võ giả vận hành nội công tâm pháp hoặc chăm chỉ luyện võ theo một phương pháp nào đó, năng lượng vô hình ở thể gian sẽ tiến vào cơ thể võ giả, trở thành nội lực tích lũy trong đan điền, hoặc dưới một hình thức khác, bám vào lòng bàn tay, nắm đấm, bàn chân, vũ khí.

Trần Diệp vừa nghĩ, vừa nâng tay phải lên, năm ngón tay hơi cong lại, một luồng tiên thiên chi khí trong cơ thể được dẫn động đến giữa ngón tay và lòng bàn tay.

Hắn thả lỏng sự khống chế đối với tiên thiên chi khí, để mặc nó bám vào lòng bàn tay và các ngón tay.

Không lâu sau, Trần Diệp rõ ràng cảm nhận được tiên thiên chi khí ở giữa lòng bàn tay hắn dần dần tiêu tán, hóa thành từng luồng năng lượng tinh khiết nhỏ bé, tràn ra không khí.

Phát hiện này khiến Trần Diệp hiểu ra một điều. Có lẽ đây chính là bản chất của võ đạo.

Sở dĩ võ giả cường đại, có thể dễ dàng nhắc bổng vật nặng hàng trăm cân, một quyền đánh nát tảng đá lớn... chính là nhờ vào loại năng lượng lưu động ở khắp thể gian này.

Trần Diệp mượn cách nói của tiểu thuyết mạng kiếp trước, gọi loại năng lượng này là linh khí.

Võ giả thông qua việc luyện tập nội công tâm pháp, quyền pháp, chưởng pháp, khí giới pháp, dẫn động linh khí giữa đất trời vào cơ thể. Lượng biến dẫn đến chất biến, từ đó tạo ra võ giả!

Trần Diệp buông tay xuống, như có điều suy nghĩ.

“Theo lời Huệ Chân lão đạo, cao thủ trên cấp Tông Sư giao chiến, sẽ phá vỡ gông xiềng của trời đất, khiến nồng độ linh khí trong thể gian tăng lên. Đó cũng là nguyên nhân dẫn đến thời kỳ võ giả hưng thịnh kéo dài hàng trăm năm xuất hiện.

Một trăm năm sau, gông xiềng của trời đất dần dần khép lại, nồng độ linh khí lại giảm xuống. Nếu như vậy...”

Trần Diệp nghĩ thông suốt mấu chốt, trong lòng nảy ra một ý tưởng. Có lẽ hắn không cần đến Lưu Sinh Nhất Lang, chỉ cần dốc hết sức thi triển “Thiên Diệp Bách Lăng Quyết”, khiến mười hai luồng tiên thiên chi khí cộng hưởng, uy lực chắc chắn mạnh hơn hai võ giả trên cấp Tông Sư giao đấu!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Trần Diệp không dám tùy tiện thử nghiệm. Mười hai luồng tiên thiên chi khí cộng hưởng, quý mới biết sẽ có uy lực như thế nào. Hai võ giả trên cấp Tông Sư giao đấu còn có thể phá vỡ gông xiềng của trời đất. Nếu hắn ra tay, lại lỡ đánh nát thế giới này...

“Gặp được Lưu Sinh Nhất Lang, ngược lại có thể giao thủ thử xem.” Trần Diệp tự nói.

Dựa theo hai luồng tiên thiên chi khí tương ứng với cảnh giới trên cấp Tông Sư, đến lúc đó Trần Diệp cũng chỉ dùng hai luồng tiên thiên chi khí, khống chế uy lực một chút, xem thử có thể phá vỡ “Thiên Địa Giai Tỏa” như lời Huệ Chân lão đạo nói hay không.

So với gông xiềng của trời đất, Trần Diệp càng quan tâm đến một chuyện khác.

Bốn năm trôi qua, nghiên cứu của hắn về công pháp cấp Tông Sư đã gặp phải bình cảnh.

Trần Diệp dung hợp những công pháp cấp Tông Sư mà mình biết, sáng tạo ra một môn công pháp cấp Tông Sư hoàn toàn mới, hắn đặt tên là “Luyện Khí Pháp”.

Môn công pháp này bao gồm những ưu điểm của “Tiên Thiên Nhất Khí Công”, “Thiên Diệp Bách Lăng Quyết”, “Dịch Cân Kinh”, “Huyền Băng Chân Quyết”, “Vô Tướng Chân Quyết”, không có bất kỳ yêu cầu nào về tư chất, tu luyện cơ sở

vững chắc, theo luyện tập không những có thể nâng cao sức mạnh, còn có thể dần dần nâng cao tư chất tu luyện, kéo dài tuổi thọ. Một sợi nội lực luyện thành có thể kết hợp với phương pháp cộng hưởng để phát huy ra uy lực lớn hơn. Hơn nữa, thuộc tính của nội lực có thể tùy theo quyền pháp, chưởng pháp, khí giới pháp mà thích ứng.

Có thể nói, đây là một môn công pháp hoàn mỹ! Nếu truyền ra giang hồ, nhất định sẽ gây ra chấn động mang tính cải cách.

Môn công pháp mà Trần Diệp sáng tạo ra này, tuy rằng lợi hại, nhưng cũng tồn tại một vấn đề...

Nói là một bộ công pháp, nhưng kỳ thật không liên mạch.

Công pháp mà Trần Diệp sáng tạo ra, cũng giống như bộ “Tứ Tượng Quyết” của “Thân Lương” – đệ nhất Tông Sư trăm năm trước, có thể chia thành nhiều phần.

Trần Diệp mượn ý tưởng của “Tứ Tượng Quyết”, lấy tinh hoa của các công pháp, phân thành “Nội Lực Thiên”, “Thần Lực Thiên”, “Thuộc Tính Thiên”, “Cộng Hưởng Thiên”.

Vấn đề chính mà Trần Diệp gặp phải hiện nay là: Tuy rằng có thể tu luyện, nhưng không thể đồng thời tu luyện.

Hắn thử luyện một chút, chỉ có thể tu luyện từng thiên một, không thể đồng thời cùng tu luyện. Điều này dẫn đến tốc độ tu luyện rất chậm.

Nếu nói đây là một bộ công pháp, thì nó không thể tu luyện liên tục, đồng thời nâng cao. Nếu nói đây không phải một bộ công pháp, thì nó lại lấy cùng một luồng nội lực làm nguồn, xuyên suốt từ đầu đến cuối.

Dù Trần Diệp sở hữu dòng chữ [Võ Học Tông Sư], nhưng bốn năm trôi qua, hắn vẫn không nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

Nhưng hẳn có một ý tưởng đại khái. Nếu có thể xem được pháp môn cốt lõi của “Tứ Tượng Quyết”, có lẽ Trần Diệp sẽ hoàn toàn giải quyết được vấn đề này, sáng tạo ra một bộ công pháp cường đại nhất thiên hạ, bao gồm cả nội lực, sức mạnh, thuộc tính và uy lực.

Đương nhiên, nếu có thể lấy được “Phi Hoa Trích Diệp” của Hoa gia, biết đâu chừng ngay cả điểm yếu về sự liên tục của nội lực cũng có thể giải quyết.

Dù sao thì công pháp cấp Tông Sư thiên hạ, mỗi loại có một sở trường riêng, trong lĩnh vực của mình đều đã đạt đến cực hạn. Muốn hoàn thiện và tiến bộ hơn nữa, chỉ có thể đi theo con đường gom góp sở trường của trăm nhà, bù đắp thiếu sót.

Chương 586: Bạch Hồ

Ngay khi Trần Diệp đang suy nghĩ.

Tiểu Thập khóc nức nở chạy vào, vừa sụt sịt vừa khóc lóc với hắn.

“Cha!”

“Lão đạo sĩ mắt lé vừa cướp mất xiên kẹo hồ lô cuối cùng của ta!”

“Hu hu hu...”

“Đó là ta để dành cho Đại Minh ca.”

Nghe vậy, Trần Diệp không khỏi bật cười.

Hắn xoa đầu Tiểu Thập, an ủi: “Đạo trưởng Tuệ Chân không vừa bói cho ngươi một quẻ sao?”

“Hắn lấy một xiên kẹo hồ lô của ngươi làm tiền xem quẻ, cũng coi như trao đổi ngang giá rồi?”

Tiểu Thập càng khóc to hơn.

“Hu hu hu...”

“Đừng nhắc nữa.”

“Hắn nói sau này Cửu ca sẽ là Kiếm Tiên, có rất nhiều hồng nhan.”

Đôi mắt Trần Diệp nheo lại, đáy mắt lóe lên một tia tinh quang.

Kiếm Tiên? Hồng nhan?

Lão đạo sĩ Tuệ Chân này cũng có chút bản lĩnh a.

Hai tháng trước, Tiểu Cửu báỉ Cơ Vô Mệnh làm sư phụ.

Trần Diệp bên này đã hoàn thành nhiệm vụ phương hướng phát triển nghề nghiệp.

Hệ thống thưởng 500 điểm tích lũy và một lần rút thưởng có định hướng với mục từ nhiều côi cút.

Hiện tại số dư điểm tích lũy của hắn là: 529 điểm.

Cơ hội rút thưởng có định hướng với mục từ nhiều côi cút đã được Trần Diệp dùng cho Tiểu Cửu.

Kết quả rút ra được một mục từ [Hong Trần].

[Hong Trần: Có thể thông qua cảm ngộ hong trần, tăng cường uy lực kiếm chiêu, kiếm ý; vận đào hoa tăng mạnh]

Mục từ này vừa xuất hiện, Trần Diệp đã sửng sờ.

Đây chẳng phải là khuôn mẫu của nhân vật chính kiếm khách sao?

Múa một tay kiếm giỏi, lại có cả một nhóm hồng nhan tri kỷ, áo trắng cưỡi ngựa, cầm kiếm tung hoành giang hồ.

Trần Diệp khi đó theo bản năng cầm cây gậy treo trên tường, dùng để đánh Tôn Thắng, do dự nửa ngày.

Cuối cùng vẫn không lựa chọn ép buộc Tiểu Cửu luyện võ tập kiếm.

Đã Tiểu Cửu muốn làm đầu bếp, Trần Diệp cũng không thể nuốt lời.

Làm cha, làm gia trưởng.

Phải nói lời giữ lời.

Cuối cùng.

Trần Diệp vẫn không cam lòng gọi Cơ Vô Mệnh đến trà lâu, tận tình chỉ bảo một phen.

Nửa khắc sau.

Cơ Vô Mệnh với vẻ mặt mờ mịt đi ra khỏi trà lâu, có chút hoài nghi nhân sinh.

Đường đường là đệ nhất tông sư thiên hạ, lại để cho tên tặc cỏ nhĩ phẩm như ta dạy đồ đệ cho người?

Điều này hợp lý sao?

Có phải hơi lỗ không?

Cơ Vô Mệnh đều có chút nghi ngờ mình đã phát điên, xuất hiện ảo giác rồi.

Trần Diệp xoa đầu Tiểu Thập, đôi mắt hơi nheo lại.

Lão đạo Tuệ Chân kia vậy mà có thể nhìn ra được mục từ của Tiểu Cửu.

Thực sự không đơn giản.

“Còn người thì sao? Hắn nói về người thế nào?” Trần Diệp mỉm cười hỏi.

Tiểu Thập nghe vậy, thân mình run lên, cảm xúc càng kích động, nghẹn ngào nói: “Hắn nói sau này ta sẽ là tiểu hùng, thành vương bát...”

Tiểu hùng?

Vương bát?

Trần Diệp sững sờ, khóe miệng co rút.

Hắn có chút khóc dở mếu dở.

Đây là cái gì với cái gì chứ?

Bảo sao Tiểu Thập lại khóc thành ra như vậy...

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.”

“Người đi tìm Tiểu Liên tỷ tỷ xin ít đồng, rồi đi mua một xiên khác.”

“Thật... Thật sao?”

“Thật, mau đi đi.” Trần Diệp vỗ đầu Tiểu Thập, an ủi.

“Hoan hô! Cảm ơn cha!” Tiểu Thập mừng rỡ, sụt sịt một cái, hốc mắt đỏ hoe, chạy thẳng đến nhà bếp.

Nhìn bóng lưng Tiểu Thập chạy ra ngoài, Trần Diệp xoa cằm.

Tiểu Thập hẳn phải giáo dục thật tốt.

Mục từ [Giáo Chủ] này, nghe vào đã có vấn đề rất lớn rồi!

Là tiểu hùng? Hay là kiêu hùng?

Là vương bát? Hay là xưng vương xưng bá?

Trần Diệp âm thầm lú lười.

...

Cùng thời gian đó.

Sơn Đông, huyện Nhật Chiêu.

Thanh Thủy đại nhai.

Một người mặc thanh sam ngẩng cao đầu, bước đi trên con đường đá xanh.

Biểu cảm của hắn có chút nghiêm trọng.

Tên “Ngạo công tử” vừa giao đấu với hắn chẳng qua chỉ là mới bước vào cảnh giới Tông Sư.

Vậy mà lại có thể dễ dàng đỡ được một nhát chém của hắn.

Cái giá phải trả chẳng qua chỉ là chiếc quạt xếp trong tay hóa thành tro bụi.

Một người mới bước vào cảnh giới Tông Sư đã có thực lực như vậy.

Vị Đế Quân được xưng là đệ nhất Tông Sư thiên hạ kia sẽ có thực lực ra sao?

Yêu Sinh Nhất Lang suy nghĩ, sắc mặt nghiêm trọng.

Đại Vũ nhân tài đông đúc, quả thật không thể xem thường.

Quả nhiên võ đạo tu luyện nội lực truyền thống khác với “Thiên Nhân Chi Đạo” của mình.

Yêu Sinh Nhất Lang thâm thở dài trong lòng.

Chính hắn đã xem thường Tông Sư thiên hạ.

Ngay khi Yêu Sinh Nhất Lang ngẩng cao đầu đi ngang qua một trà lâu.

Một tiểu tử mặc thanh y đột nhiên đi tới, đứng trước mặt hắn, cung kính hành lễ.

“Ngài có phải là Yêu Sinh đại nhân?”

Nghe vậy, Yêu Sinh Nhất Lang lập tức dừng bước, dòng suy nghĩ trong đầu bị cắt đứt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn hỏi bằng giọng cứng nhắc: “Ngươi là ai?”

“Sao ngươi biết ta?”

Thấy Yêu Sinh Nhất Lang thừa nhận, tiểu tử kia thở phào nhẹ nhõm.

Biểu cảm của hắn rất cung kính, cúi người nói: “Yêu Sinh đại nhân, công tử nhà ta mời ngài.”

“Mời ngài lên trên nói chuyện.”

Nói xong, tiểu tử kia nhường đường phía sau.

Một tòa nhà có tên “Thiên Cơ Trà Lâu” hiện ra sau lưng hắn.

Thấy hai chữ Thiên Cơ, Yêu Sinh Nhất Lang hiểu ra điều gì đó.

Hắn gật đầu nói: “Dẫn đường đi.”

“Vâng.”

Tiểu tử mặc thanh y cung kính đi phía trước, dẫn đường cho Yêu Sinh Nhất Lang.

Đi vào sảnh của Thiên Cơ Trà Lâu.

Bên trong không có một bóng người, dường như chủ nhân của trà lâu này đã biết Yêu Sinh Nhất Lang sẽ đến.

Bao trọn cả quán trước.

“Mời bên này.” Tiểu tử kia dẫn Yêu Sinh Nhất Lang lên lầu hai.

Yêu Sinh Nhất Lang đi theo sau.

Lên lầu.

Tiểu tử kia dẫn hắn đến trước một gian phòng nhỏ gần đường, sát cửa sổ.

“Yêu Sinh đại nhân, công tử nhà ta ở.” Tiểu tử cung kính nói.

Yêu Sinh Nhất Lang không do dự, bước nhanh lên phía trước, vén rèm cửa phòng.

Một mùi hương trà thanh nhẹ từ trong bay ra.

Yêu Sinh Nhất Lang vén rèm bước vào trong phòng.

Bố trí trong phòng rất đơn giản, chỉ có một chiếc bàn và bốn chiếc ghế.

Có hai người đang ngồi trên bốn chiếc ghế đó.

Một người là nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng, trên mắt quần một dải lụa đen.

Người còn lại là một phụ nhân xinh đẹp mặc váy đỏ.

Nàng trông rất trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi, da trắng, ngũ quan tinh xảo.

“Tại hạ bái kiến Yêu Sinh Kiếm Thánh,” nam tử trẻ tuổi mỉm cười nói: “A Miên, rót trà.”

Phụ nhân xinh đẹp cầm ấm trà tử sa trên bàn, rót trà vào chén sứ trắng.

Nước trà màu nâu nhạt chảy từ miệng ấm vào chén sứ trắng.

Nước trà trong vắt, hương thơm ngào ngạt, chính là trà ngon cực phẩm.

Phụ nhân xinh đẹp tên A Miên đưa ngón tay trắng như ngọc, bung chén trà đặt vào vị trí của Yêu Sinh Nhất Lang.

Yêu Sinh Nhất Lang lặng lẽ nhìn hai người, bước tới bàn và ngồi xuống.

Hắn chăm chú nhìn nam tử trẻ tuổi bịt mắt bằng dải lụa đen, giọng cứng nhắc nói: “Thiên Cơ Trà Lâu...”

“Ngươi là người của Thiên Cơ Lâu?”

“Tại hạ Thiên Cơ Tử, chính là chủ gia của Thiên Cơ Lâu.” Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng nói.

Bốn năm trôi qua.

Dung mạo của Thiên Cơ Tử không thay đổi nhiều, chỉ có ngũ quan trưởng thành hơn, khí chất cũng thêm phần trầm ổn và sâu sắc.

Là người đứng đầu một trong những thế lực tình báo hàng đầu Đại Vũ.

Hắn ngồi ở đây, trên người toát ra khí thế của người ở vị trí cao lâu ngày.

Ánh mắt của Yêu Sinh Nhất Lang bình tĩnh nhìn Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Lô, thế lực Đại Vũ này hắn cũng đã nghe nói đến.

Nghe đồn rằng đây là tổ chức tình báo hàng đầu của Đại Vũ.

Chỉ cần người trả đủ giá, không có chuyện gì là không thể điều tra được.

Vừa hay.

Yêu Sinh Nhất Lang vốn dĩ cũng định đi tìm Thiên Cơ Lô.

Không ngờ đối phương lại tìm đến trước.

Yêu Sinh Nhất Lang vừa định lên tiếng hỏi, chỉ thấy Thiên Cơ Tử đột nhiên lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài, ấn lên bàn gỗ, từ từ đẩy đi.

Đẩy đến trước mặt Yêu Sinh Nhất Lang.

Đó là một tấm lệnh bài có khắc hình bạch hổ.

Thấy hoa văn bạch hổ trên lệnh bài, biểu cảm của Yêu Sinh Nhất Lang đột nhiên thay đổi, khuôn mặt già nua hơi tái nhợt.

Chương 587: Lão Bạch

Thấy lại Bạch Hồ lệnh, thần tình của Liễu Sinh Nhất Lang trở nên mê mang, những ký ức xưa cũ dần hiện lên trong tâm hần.

Đó là chuyện của ba mươi bốn năm trước, khi ấy hần mười tám tuổi, vừa bị trục xuất khỏi đạo quán, trở thành “Ô danh Võ sĩ” bị người người ở Nại Lương chán ghét.

Liễu Sinh Nhất Lang đeo Thái Dao bên hông, thất hồn lạc phách đi trên đường, trong đầu không ngừng vang vọng những lời sư phụ từng nói riêng với hần trước khi trục xuất hần ra khỏi đạo quán.

“Chuyện ngày hôm qua, ngươi đều thấy hết rồi.”

“Chỉ cần ngươi giữ chặt miệng, vĩnh viễn chôn giấu chuyện này trong bụng, ta có thể bỏ qua chuyện này.”

“Ngươi cũng không muốn thấy thanh danh của sư nương ngươi bị tổn hại đúng không?”

“Nếu chuyện nàng bị đồ đệ của trượng phu mình say rượu lãng nhục truyền khắp Nại Lương, chỉ sợ nàng cũng không còn mặt mũi nào để sống tiếp?”

“Chỉ cần ngươi rời khỏi Nại Lương, ta sẽ nói là trước khi ngươi hành hung, ta đã phát hiện và ngăn cản kịp thời.”

“Ngươi học kiếm đạo hai năm đã có thể trở thành kiếm khách cấp võ sĩ, sau này vẫn còn rất nhiều tiềm năng.”

“Chỉ cần ngươi rời khỏi Nại Lương, ta sẽ dập tắt chuyện này.”

“Người thấy sao?”

Lời của Bỉ Cổ Thanh Thập Lang khi đó vẫn không ngừng vang vọng bên tai Liễu Sinh Nhất Lang, hình ảnh sư nương Sơn Khẩu Huệ Tử đầy vết thương, ánh mắt tê dại cũng không ngừng hiện lên trước mắt hắn.

Liễu Sinh Nhất Lang tóc tai bù xù, vẻ mặt đau khổ.

Vì sao một người hiền lành như sư nương lại phải chịu đựng nỗi đau phi nhân tính này?

Sư phụ, người luôn nho nhã hòa ái trước mặt người ngoài, lại lấy việc hành hạ thể tử làm vui sau lưng.

So với việc bị vu oan là “kẻ say rượu trêu ghẹo sư nương”, trở thành Ô danh Võ sĩ, thì việc biết rõ sư nương hiền lành đang sa vào hang ổ ác ma mà bản thân lại bất lực không thể cứu được, càng khiến Liễu Sinh Nhất Lang đau khổ hơn.

Bởi vì hắn gia nhập Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu học kiếm thuật, chính là để báo đáp ơn tình của sư nương.

Vậy mà giờ đây, hắn lại rơi vào cảnh ngộ này.

Liễu Sinh Nhất Lang chỉ cảm thấy tâm trạng sụp đổ, ánh sáng cuối cùng trong lòng cũng vụt tắt.

Hắn như một cái xác không hồn bước đi trên đường phố Nại Lương, những người đi đường đều nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ, đủ loại lời đồn đại cũng truyền vào tai Liễu Sinh Nhất Lang, nhưng hắn chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Từ nay về sau, danh hiệu “kẻ say rượu trêu ghẹo sư nương” sẽ theo hắn suốt đời.

Dù hắn có đi đến đâu, chỉ cần người ở đó có lòng tra xét, sẽ phát hiện ra quá khứ này.

Còn chuyện tìm Bỉ Cỗ Thanh Thập Lang báo thù... càng trở thành xa vời.

Liễu Sinh Nhất Lang lại muốn học kiếm đạo cũng không thể nào, không có đạo quán nào chịu thu nhận một kẻ bị coi là đồ đệ của sư phụ say rượu quấy rối sư nương, danh tiếng của hắn đã thối nát rồi.

Hắn xông vào một quán rượu, tùy ý cướp một bình, mặc kệ chủ quán chửi mắng, vừa đi vừa uống, chìm đắm trong cơn say.

Hắn rời khỏi Nại Lương, đi về phía tây, định tới Đại Bản.

Kết quả vừa ra khỏi Nại Lương, đến một khu rừng, thì có ba tên nhẩn giả từ ngọn cây, dưới đất, trong bụi cỏ lao ra, đồng thời thi triển ám sát thuật với hắn.

Khói mê, phi tiêu, khổ vô như mưa bão bắn về phía Liễu Sinh Nhất Lang.

Cả ba nhẩn giả này đều là hạ nhẩn, tam phẩm cảnh giới, vừa ra tay đã là sát chiêu.

Liễu Sinh Nhất Lang đã chìm trong cơn say nhiều ngày, bước chân lảo đảo, trong người không còn chút sức lực nào để phản kháng.

Hắn lơ mơ nhìn chiếc khổ vô bay về phía cổ họng mình, trong khoảnh khắc đó, đầu óc bỗng nhiên trở nên tỉnh táo.

Liễu Sinh Nhất Lang hiểu ra, Bỉ Cỗ Thanh Thập Lang căn bản không có ý định tha cho hắn, để hắn rời khỏi Nại Lương, chẳng qua là để nhẩn giả tiện đường ám sát.

Chỉ có miệng của người chết mới là chắc chắn nhất.

Bỉ Cỗ Thanh Thập Lang muốn tiếp tục tạo dựng hình ảnh người sư phụ hiền lành nho nhã ở Nại Lương.

Vào khoảnh khắc ấy, Liễu Sinh Nhất Lang không biết lấy đâu ra một luồng sức mạnh, hấn găm lên giận dữ, rút kiếm khỏi vỏ, chắn đường chiếc khỏ vô bay tới.

Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu vốn nổi tiếng với tốc độ rút kiếm cực nhanh.

Đao quang lóe lên, Liễu Sinh Nhất Lang tránh được đòn chí mạng.

Tuy nhiên, hấn đã chìm trong cơn say nhiều ngày, cơ thể yếu ớt, đòn tấn công đó đã tiêu hao hết sức lực của hấn.

Chờ đợi hấn chính là cái chết.

Nhưng ngay khi Liễu Sinh Nhất Lang nhắm mắt chờ chết, một lão giả không biết từ đâu bay đến, rơi xuống trước mặt hấn.

Lão cầm trong tay một bầu rượu và một chiếc đùi gà, khẽ vung tay đã đánh rơi những chiếc phi tiêu, khỏ vô bay tới.

Không đợi ba tên nhân giả kia kịp phản ứng, chỉ nghe “vèo vèo vèo” ba tiếng, cả ba không biết bị thủ đoạn gì giết chết, ngã xuống đất.

Liễu Sinh Nhất Lang mở mắt ra, ngơ ngác nhìn lão giả rách rưới, tóc tai bù xù trước mặt.

Lão giả cắn một miếng đùi gà, vể mặt trêu chọc, dùng tiếng Đông Do nói: “Tiểu tử, lão phu cứu ngươi, theo truyền thống của người Đông Do các ngươi, chẳng phải ngươi nên trở thành võ sĩ của ta, hầu hạ bên cạnh ta sao?”

Nghe hai câu này, Liễu Sinh Nhất Lang sửng sờ một lúc, rồi đứng dậy, quỳ xuống đất hành lễ: “Tại hạ Liễu Sinh Nhất Lang, nguyện ý để các hạ sai khiến.”

“Ây ây ây... lão phu chỉ nói đùa thôi, ta thấy ngươi có thiên phú không tệ, hai năm đã luyện đến tam phẩm cảnh, nên

muốn thu người làm đồ đệ. Người có muốn bái ta làm sư phụ không? Nói trước, lão phu không biết kiếm đạo Đông Do của các người, chỉ biết võ công Đại Võ thôi, người phải luyện lại từ đầu.”

Lão giả vừa nhai đùi gà vừa nói, giọng điệu mơ hồ không rõ.

Liễu Sinh Nhất Lang vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt u ám, đập đầu nói: “Tại hạ là Ô danh Võ sĩ của Nại Lương, không xứng bái các hạ làm sư.”

“Chắc chắc... Ô danh Võ sĩ? Chuyện xảy ra ngày hôm đó, lão phu đứng trên nóc nhà nhìn thấy hết, tên sư phụ kia của người đúng là không ra gì, trông có vẻ ra dáng lắm, vậy mà sau lưng lại đánh vợ.”

Lão giả lại cắn một miếng đùi gà, giọng điệu chế nhạo.

Nghe vậy, Liễu Sinh Nhất Lang đột nhiên ngẩng đầu lên, ngọn lửa vốn tắt lịm trong mắt hắn bỗng nhiên bùng cháy trở lại.

Thấy Liễu Sinh Nhất Lang ngẩng đầu, lão giả mỉm cười hỏi: “Người đồng ý hay không đồng ý?”

“Tại hạ Liễu Sinh Nhất Lang, bái kiến sư phụ!”

Liễu Sinh Nhất Lang quỳ rạp xuống đất, đập đầu lần nữa, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy vẻ kính trọng và biết ơn.

“Tốt tốt tốt! Khi còn ở Đại Võ, mọi người đều gọi lão phu là Bạch Hổ Kỳ Chủ. Tuy nhiên, bây giờ ta đã đến Đông Do... sau này người cứ gọi ta là Lão Bạch! Lão Bạch... cái tên này cũng hay đấy. Ha ha ha ha...”

Lão giả ngửa đầu, rót rượu trong bầu vào miệng, cười vui vẻ hòa ái.

Liễu Sinh Nhất Lang quỳ trên lớp lá dày trong rừng, ngơ ngác nhìn sư phụ của mình.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu vào người Lão Bạch, phản xạ ra một tia sáng kim loại.

Liễu Sinh Nhất Lang vô thức nhìn qua, chỉ thấy bên hông đối phương có đeo một tấm lệnh bài, trên đó khắc hình một con hổ trắng.

Ký ức dần tan đi, ánh mắt Liễu Sinh Nhất Lang trở nên rõ ràng.

Hắn nhìn Bạch Hổ lệnh trên bàn, do dự một chút rồi đưa tay phải vào trong ngực, lấy ra một thứ.

Đó cũng là một tấm Bạch Hổ lệnh, kích thước và kiểu dáng giống hệt với tấm Thiên Cơ Tử vừa đưa tới.

Điểm khác biệt duy nhất là Bạch Hổ lệnh trong tay Liễu Sinh Nhất Lang đã ngả vàng, trên bề mặt dính một lớp dầu mỡ mỏng.

Có vẻ như, tấm lệnh bài này thường xuyên được người ta cầm trong tay chơi đùa, bề mặt mới hình thành một lớp màng dầu như vậy.

Nhìn hai tấm Bạch Hổ lệnh, trong lòng Liễu Sinh Nhất Lang không khỏi thở dài một tiếng.

Sư phụ...

Chương 588: Hương Nữ Nhân (1)

Thấy ba người này vậy mà đến cướp ngục, Trần Vũ trợn mắt há hốc mồm.

“Các người...”

Giang Vân Tuyết tung người nhảy đến trước nhà lao, trường đao trong tay khẽ xoay.

“Ầm” một tiếng.

Một đao chém đứt xiềng xích.

“Nhiều lời quá, mau đi theo chúng ta.”

“Chúng ta đã đến Đông Doanh Đạo Quán điều tra, mọi chuyện có điểm kỳ lạ.”

“Tian Sở Ưu Thái trở về đạo quán, chết trong phòng.”

“Lúc đó người ở cùng chúng ta, thời gian không khớp.”

Vừa nói, Giang Vân Tuyết vừa nắm lấy tay Trần Vũ kéo đi.

“Không được, nếu ta đi rồi, dù chuyện này không phải ta làm, ta cũng thành ra sợ tội mà trốn.”

Trần Vũ lắc đầu.

Toàn Thành mặc dạ hành trang trầm giọng nói: “Trần huynh, người bị người dùng cùng một chiêu thức hãm hại, chuyện này chỉ có người tự mình điều tra.”

“Nếu người bị nhốt trong lao, sẽ chẳng tra ra được gì.”

“Năm đó, ‘Vô Song Thần Chưởng’ Quỳnh Ngao Hải cũng bị Ma Giáo hãm hại, đành phải cùng với ‘Lăng Lý Bạch Điều’ điều tra án, rửa sạch oan khuất.”

“Thần Quyền Sơn Trang lão trang chủ triệu tập võ lâm đại hội, các loại yêu ma quỷ quái đều sẽ xuất hiện.”

“Có khi chuyện này lại dính dáng đến ân oán sư môn của ngươi.”

“Ngươi khoan tay chịu trời mới là không khôn ngoan.”

Ngụy Hoài cũng gật đầu nói: “Toàn huynh nói rất đúng.”

“Mau đi thôi, chậm trễ Trương Thiết Đản trở về, chúng ta không đánh lại hắn.” Giang Vân Tuyết thúc giục.

Trần Vũ nghĩ ngợi, trong lòng đã có quyết định.

Hắn theo ba người bọn họ chạy ra khỏi nhà giam.

Nhà lao Thương Sơn Huyện cách nha môn không xa.

Nhưng lúc này đang là ban đêm, Giang Vân Tuyết ra tay lại cực nhanh, không hấp dẫn được sự chú ý của nha môn.

“Đi bên này.” Giang Vân Tuyết nhận ra phương hướng, chạy về phía một con đường.

Toàn Thành, Ngụy Hoài theo sau nàng.

Trần Vũ vừa bước được vài bước, trong lòng cảm thấy có gì đó, quay đầu liếc nhìn nóc nhà lao Thương Sơn Huyện.

Dường như phát giác được điều gì.

Hắn trầm ngâm, không do dự nữa, đuổi theo bước chân của ba người.

Bốn người chạy như điên dưới màn đêm sâu thẳm.

Thân pháp triển khai, chỉ vài hơi thở đã mất dạng.

Ở không xa.

‘Thiết Thủ Tiên Viên’ Trương Thiết Đản và một nam tử trung niên đeo đại đao đứng trên nóc nhà lao Thương Sơn Huyện.

Trương Thiết Đản nhìn về hướng bốn người chạy trốn, cười nói: “Người dẫn đầu chính là Tuyết nhi sao?”

“Không ngờ nhiều năm không gặp, Tuyết nhi đã lớn như vậy.”

“Mười sáu năm trước, lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng còn trong tã lót.”

Trương Thiết Đản khen ngợi: “Thân pháp khéo léo, đao pháp cũng thành thực.”

“Thật sự là được chân truyền của Giang huynh!”

Giang Kiện đứng bên cạnh, không nhịn được lắc đầu cười khổ nói: “Thân là nữ tử, võ công quá cao cũng không phải chuyện tốt.”

“Bá Vương Đao của ta lại bị nàng học được tinh túy.”

“Hiện tại cử chỉ hành động đều như một tiểu tử.”

“Haiz...”

Giang Kiện lộ vẻ sầu lo.

Trương Thiết Đản không nhịn được cười to: “Nữ tử ấy mà, sau này gả đi là tốt thôi.”

“Hy vọng là vậy...” Giang Kiện khẽ thở dài.

Hiện tại điều khiến hắn lo lắng nhất chính là hôn sự của nữ nhi.

“Trong ba người tụ tập bên cạnh Tuyết nhi, có người nào được Giang huynh vừa ý không?” Trương Thiết Đản trêu chọc hỏi.

Giang Kiện nở nụ cười: “Có một đứa.”

“Bất quá, không biết tiểu tử kia nghĩ thế nào.”

“Ta thấy Tuyết nhi hình như cũng không ghét hẳn.”

Trương Thiết Đản cười nói: “Con cháu có phúc của con cháu, chuyện loại này duyên phận đến rồi, có ngăn cũng không được.”

“Đi thôi, Giang huynh, sự khác biệt nhiều năm không gặp, người trở về Trung Nguyên, ta tiếp gió tây trần cho người.”

“Đợi Tuyết nhi thành thân, mấy lão huynh đệ chúng ta, đều phải đi uống rượu mừng.”

Nghe được lời này, trong lòng Giang Kiện khẽ động: “Những huynh đệ khác vẫn còn làm việc ở Lục Phiến Môn?”

“Năm đó trong mấy người chúng ta, chỉ còn lại ta và lão Tề vẫn ở Lục Phiến Môn.” Trương Thiết Đản thở dài nói.

“Haiz, nói ra đều là chuyện phiến lòng, Lục Phiến Môn này càng ngày càng suy yếu.”

“Không ít người đã vào Đông Xưởng.”

“Lại thêm vài năm nữa, chỉ sợ đến lúc đó Lục Phiến Môn sẽ chỉ còn là một cái vỏ rỗng.”

Nghe được lời này, Giang Kiện cũng lộ vẻ buồn bã.

Năm đó khi hắn còn là tam phẩm, đã từng làm bổ khoái ở Lục Phiến Môn.

Kết giao với Trương Thiết Đản, Tề Bằng Long và những người khác.

Quãng thời gian làm bổ khoái đó, là một trong số ít những ngày tháng vui vẻ trong cuộc đời hắn.

“Đi thôi, Phần Tử ở Sơn Đông chính là nhất tuyệt.”
Trương Thiết Đản khoác vai Giang Kiện.

Hai người nhảy xuống nóc nhà, đi trên con đường không người, dường như lại trở về những ngày còn làm tiểu bổ khoái.

Chương 589: Hương Nữ Nhân (2)

“Đúng rồi, Giang huynh, ta nghe nói gần đây Quan Ngoại của các người hình như cũng không thái bình.”

“Xuất hiện một cái Thiết Sừ Đường gì đó, hành sự vô cùng ngông cuồng, danh tiếng đã truyền đến Quan Nội.”

“Thật sự có chuyện này, bất quá Quan Ngoại ngoạ hồ tàng long, số lượng nhất phẩm nhị phẩm không ít, không ít võ lâm cao thủ đều lựa chọn ẩn cư ở Quan Ngoại, chẵn dê thả ngựa.”

“Thiết Sừ Đường sớm muộn gì cũng đụng phải thiết bản.”

“Có lý, đi đi đi, Tụ Khách Tửu Lâu hẳn là chưa đóng cửa.”

“Được!”

“...”

...

Đồng Phúc Khách Sạn, Địa Tục số hai.

Bốn người Trần Vũ tiến vào trong phòng khách sạn.

Giang Vân Tuyết tháo khăn đen trên mặt xuống, lộ ra gương mặt trắng nõn tinh xảo.

Hai người còn lại cũng tháo khăn che mặt.

Giang Vân Tuyết hơi đỏ mặt, có chút kích động nói: “Cướp ngục nha!”

“Vậy mà thật sự thành công rồi.”

Toàn Thành cười khỏ lắc đầu: “Nếu không tìm ra được người hãm hại Trần huynh và chứng cứ, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ lên lệnh truy nã của Lục Phiến Môn.”

Giang Vân Tuyết không thềm để ý nói: “Lên thì lên, bỗn cô nương không sợ.”

Nàng đi đến bàn gỗ trong phòng khách, cầm ấm trà, rót một ly nước.

Toàn Thành nhìn Trần Vũ nói: “Trần huynh, chuyện này có chút kỳ lạ.”

“Trên đời này trừ ngươi, còn có ai biết Vịnh Xuân Quyền?”

Trần Vũ lắc đầu: “Ngoại trừ sư phụ và sư muội của ta, không còn ai biết.”

Sau đó, Trần Vũ nói ra suy đoán của mình về 《 Vô Tướng Ma Công 》 của Ma Giáo.

Toàn Thành nhíu mày trầm tư: “Ngươi là nói, ngươi nghi ngờ là người Ma Giáo hãm hại ngươi.”

“Đúng vậy.” Trần Vũ gật đầu.

Ngụy Hoài ở một bên nghi hoặc nói: “Người Ma Giáo?”

“Trần huynh, có phải ngươi đã đắc tội với người nào không?”

“Hiện tại Ngọc Diệp Đường vẫn đang treo thưởng người Ma Giáo, dùng hình xăm trên da đổi lấy phiếu giảm miễn nhiệm vụ.”

“Giang hồ hiện tại người Ma Giáo gần như đã im hơi lặng tiếng, rất ít khi nhìn thấy.”

Trần Vũ ngồi xuống ghế, Giang Vân Tuyết thuận tay rót cho hắn một ly trà.

Trần Vũ bung chén trà lên, uống một hơi cạn sạch, nói:
“Tại hạ hành tẩu giang hồ cẩn thận, chưa từng kết oán với ai.”

“Cũng chưa đắc tội với người khác.”

Nói xong, Trần Vũ đột nhiên nhíu mày.

Tính toán như vậy, thì chỉ còn một khả năng.

Thân phận của hắn đã bại lộ.

Ma Giáo và Ngọc Diệp Đường mâu thuẫn gay gắt.

Cho nên Ma Giáo mới hãm hại hắn.

Thân phận bại lộ...

Là bại lộ từ khi nào?

Trần Vũ nhìn chăm chăm vào bàn, nhíu mày.

Toàn Thành thấy cảnh này, dường như có điều suy nghĩ.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, đã có tiểu nhân hãm hại, thì đi tìm hắn ra.”

“Ban ngày chúng ta không dám vào Đông Doanh Đạo Quán, bây giờ bốn người chúng ta cùng đi thì sao?” Giang Vân Tuyết trừng đôi mắt đẹp, giọng trong trẻo nói.

Toàn Thành hoàn hồn, gật đầu nói: “Ta thấy có thể.”

“Đông Doanh Đạo Quán chủ Tian Sở Thành Thụ vừa mới đi Túy Tinh Lâu.”

“Túy Tinh Lâu? Đó là tửu lâu gì, sao ta chưa nghe nói bao giờ?” Giang Vân Tuyết tò mò hỏi.

Ngụy Hoài ở một bên giải thích: “Đó là thanh lâu nổi tiếng nhất Thương Sơn Huyện.”

“Tian Sở Thành Thụ thường xuyên đến đó.”

“Không ngờ hôm nay cháu hấn chết, hấn vẫn còn tâm tình đi.”

Nghe thấy hai chữ thanh lâu, trên gương mặt trắng nõn như ngọc của Giang Vân Tuyết thoáng qua một vết ửng đỏ.

Nàng không nhịn được lườm Ngụy Hoài một cái, nói: “Phì!”

“Biết rõ như vậy, chắc chắn ngươi đã đi không ít?”

Ngụy Hoài vô tội nói: “Túy Tinh Lâu một đêm mất mấy chục lượng bạc.”

“Nơi đó, ta không đi nổi.”

Giang Vân Tuyết trừng to đôi mắt đẹp, đôi môi đỏ khẽ mở: “Được lắm!”

“Theo ý của ngươi, nếu ngươi có tiền, ngươi sẽ đi đúng không?”

Nàng khoanh tay trước ngực, giọng điệu có chút tức giận.

Toàn Thành và Trần Vũ nhận ra được sự thay đổi trong bầu không khí giữa hai người, không nhịn được liếc nhìn Ngụy Hoài một cái.

Ngụy Hoài đỏ mặt, không nói gì nữa.

Hấn không phải kẻ ngốc, càng không phải khúc gỗ.

Đương nhiên nghe ra được thái độ của Giang Vân Tuyết.

Bất quá...

Hấn không một xu dính túi, chỉ là một tiểu võ giả tam phẩm sơ kỳ.

Rời khỏi Đông Doanh Võ Quán, con đường võ đạo đã đứt.

Hai tay trống trơn, làm sao dám phụ mỹ nhân.

Ngụy Hoài khẽ thở dài trong lòng.

“Nếu như tên Tian Sở Thành Thụ kia không ở đó, chúng ta sẽ đi thăm dò.” Giang Vân Tuyết vỗ bàn đưa ra quyết định.

Toàn Thành nhìn về phía Trần Vũ, hỏi ý kiến của hắn.

Trần Vũ đứng dậy, chấp tay nói: “Đa tạ ba vị.”

“Khách khí gì chứ, giang hồ lộ xa, có duyên chính là bằng hữu!” Giang Vân Tuyết rất phóng khoáng.

Khoé miệng Toàn Thành cong lên, không nhịn được thở dài một tiếng.

“Haiz...”

Giang Vân Tuyết quay đầu nhìn hắn: “Ngươi thở dài làm gì?”

Chương 590: Hương Nữ Nhân (3)

Toàn Thành cười nói: “Ta thử dài vì Giang cô nương là nữ nhi, nếu không nhất định sẽ là một hảo hán nghĩa bạc vân thiên.”

Giang Vân Tuyết phồng má, vung nắm đấm nhỏ: “Nữ nhi thì sao?”

“Nữ nhi không thể làm hảo hán?”

“Đúng rồi, chiều nay nói là muốn kết bái.”

“Mau lên, lấy trà thay rượu, bốn người chúng ta kết bái huynh đệ khác họ, sau này có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng!”

Giang Vân Tuyết nhanh chóng lấy thêm hai cái chén, rót trà vào bảy phần.

“Mau lên!”

“Chẳng lẽ các người xem thường bốn cô nương, ghét bỏ bốn cô nương là nữ nhi?”

Giang Vân Tuyết thấy Ngụy Hoài và Toàn Thành đứng yên không động đậy, nhú mày nói.

Toàn Thành cười cười, ngầm ám chỉ: “Tại hạ thân phận thấp kém, kết nghĩa với ba vị, chỉ sợ là trèo cao.”

“Trèo cao cái gì?”

“Chúng ta kết nghĩa không nói đến xuất thân, đừng có tục như vậy được không!”

Giang Vân Tuyết nhét chén trà vào tay Toàn Thành: “Cầm lấy.”

Nàng nâng chén trà lên, quét mắt nhìn mọi người: “Các người đừng vì cha ta là đạo khách nhị phẩm, mà tự ti trong lòng nha!”

“Chúng ta kết nghĩa ai nấy đều tự bàn luận.”

“Ta uống trước, các người tùy ý!”

Giang Vân Tuyết trực tiếp uống cạn chén trà.

Uống xong, nàng còn xoay chén trà, ra hiệu trà trong chén đã hết.

Toàn Thành liếc nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ cảm khái, cũng bung chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Chuyện kết nghĩa huynh đệ loại này, năm ngoái hẳn chưa từng trải qua.

Hoá ra giang hồ ngoài đánh đánh giết giết, cũng thú vị như vậy.

Toàn Thành thấy Trần Vũ uống hết trà, cũng bung chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Ngụy Hoài thấy ba người đã uống trà, cũng lấy hết dũng khí, nâng chén trà lên.

Một nghi thức kết nghĩa đơn giản cứ như vậy mà hoàn thành.

“Tốt!”

“Sau này huynh đệ chúng ta có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.” Đôi mắt của Giang Vân Tuyết sáng lên.

“Không lấy tuổi tác để luận bồi phận, chỉ lấy võ công để xếp hạng, trong bốn người chúng ta, ta có võ công cao nhất, ta là lão đại, Tiểu Diệp Tử là lão nhị.”

“Toàn Thành là lão tam, còn về phần tiểu Hoài Tử có thực lực yếu nhất...”

“Người chính là lão út.”

Gương mặt Giang Vân Tuyết đỏ bừng, nói ra những lời đã ấp ủ trong lòng cả buổi chiều.

“Các người có ý kiến gì không?” Giang Vân Tuyết quay đầu nhìn mấy người.

“Không có.” Ba người đồng thanh nói.

“Tốt! Vậy cứ quyết định như vậy.” Giang Vân Tuyết rất hài lòng gật đầu.

“Sauk hi chúng ta sẽ gọi là ‘Quan Ngoại Tứ Hiệp’”

“Bây giờ chúng ta đi Đông Doanh Đạo Quán thăm dò.”

Giang Vân Tuyết rất cầu thả đặt cho một cái danh hiệu.

Ba người còn lại không nhịn được cười.

Quan Ngoại Tứ Hiệp.

Bọn họ cũng không phản bác.

Giao tiếp với nữ nhân, điều quan trọng nhất chính là thuận theo các nàng.

Các nàng muốn làm gì, thì phải cho các nàng một cái sáng khoái.

Nếu không, trong lòng các nàng không sáng khoái, sẽ tìm cách khiến người không sáng khoái.

Dựa trên điểm này, ba người rất ăn ý tiếp nhận danh hiệu “Quan Ngoại Tứ Hiệp”.

“Xuất phát!” Giang Vân Tuyết vung tay lên, dẫn đầu bước ra khỏi cửa.

Ba người nhìn nhau, cười lắc đầu rồi đi theo.

...

Đông Doanh Đạo Quán.

Bốn bóng người nhân lúc trời tối, thân pháp nhẹ nhàng rơi vào trong viện.

Lúc này bên trong đạo quán yên tĩnh, tối om.

Chỉ có vài căn phòng dành cho đệ tử ở là có đèn sáng.

Tian Sở Ưu Thái chết trong phòng, cũng khiến những người Đông Doanh khác và đệ tử đạo quán sợ hãi.

Giang Vân Tuyết nhận ra phương hướng của phòng Tian Sở Ưu Thái, vẫy tay ra hiệu cho mọi người đi theo nàng.

Bốn người nhẹ nhàng bước vào phòng của Tian Sở Ưu Thái.

Tian Sở Ưu Thái đã chết, phòng hắn không bật đèn, tối om.

Vừa vào cửa, mọi người ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

“Hả?”

“Đây là mùi Vân Chi Hương.”

Giang Vân Tuyết lập tức ngửi ra mùi hương này.

“Vân Chi Hương là gì?” Toàn Thành hạ giọng hỏi.

“Chính là một loại hương liệu chúng ta dùng để gọi đầu, nói người cũng không hiểu, mau tìm manh mối đi.” Giang Vân Tuyết thuận miệng nói.

Trần Vũ đột nhiên ngăn ba người lại, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Có người.” Hấn thấp giọng nói.

Nghe được lời này, ba người đều giật mình, nội lực trong cơ thể cuộn cuộn, chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Trần Vũ nghiêm mặt, ra hiệu cho ba người trước tiên đừng đi vào.

Hấn bước chậm rãi về phía phòng trong.

Vừa vào cửa, Trần Vũ đã nghe thấy trong phòng có một tiếng tim đập.

Tiếng tim đập này rất nhẹ.

Nhưng Trần Vũ với thực lực nhị phẩm, nghe thấy rõ ràng như tiếng trống.

Người trong phòng dường như biết mình đã bị phát hiện.

Tiếng tim đập của hấn hơi nhanh hơn một chút.

Đột nhiên.

Trần Vũ khẽ động chân, lao vào phòng trong.

Hai nắm đấm siết chặt, ra tay chính là Nhật Tụ Xung Quyền của Vịnh Xuân Quyền.

Quyền ảnh gào thét, nhanh như sấm sét, đánh về phía bóng đen đang ẩn nấp trong phòng.

Trong phòng, một bóng đen loé lên.

Đối phương không giao đấu với Trần Vũ.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang.

Cửa sổ bị đối phương đập vỡ, bóng đen nhân cơ hội nhảy ra ngoài.

Trần Vũ lên tiếng: “Ta đi đuổi theo hấn!”

Lời vừa dứt, thân ảnh Trần Vũ cũng lập tức lao ra ngoài cửa sổ, đuổi theo bóng đen.

Ba người Giang Vân Tuyết, Toàn Thành, Ngụy Hoài nghe thấy tiếng cửa sổ bị đập vỡ, trong lòng kêu lên không ổn.

Gần như đồng thời.

Bên trong đạo quán vang lên tiếng người Đông Doanh kêu “Bát cá”, “Nạp nữ”.

“Không ổn, chúng ta cũng đi thôi!” Sắc mặt Giang Vân Tuyết thay đổi.

“Chờ đã!” Toàn Thành kéo Giang Vân Tuyết lại, khẽ hít mũi.

Thân thể hắn nhảy lên, bước vào phòng trong, khẽ quát: “Đánh lửa lên!”

Ngụy Hoài lấy một cái bật lửa từ trong ngực ra, nhanh chóng thắp sáng.

Dưới ánh sáng.

Ba người có mặt nhìn thấy rõ tình hình trong phòng.

Bật lửa phát ra ánh sáng mờ mờ, xua tan bóng tối trong phòng.

Sắc mặt của ba người đồng thời trắng bệch.

Chỉ thấy dưới đất nằm một nữ nhân Đông Doanh trẻ tuổi trần như nhộng, bị bẻ gãy cổ.

Cơ thể nàng ta xám trắng, cổ lệch, tròng mắt mở to.

Bên cạnh nữ nhân, có một hàng chữ lớn như đang khiêu khích được viết bằng máu: “Kẻ giết người, Vĩnh Xuân Trần Vô Song!”

Chương 591: Hề Nhãi

Thân hình Trần Vũ nhanh nhẹn, phóng ra từ cửa sổ, dưới chân lập tức thi triển “Bát Quái Du Long Bộ”.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, khoảng cách với bóng đen ẩn nấp trong phòng của Điện Sở Ưu Thái cũng nhanh chóng thu hẹp lại.

Bên trong đạo quán Đông Doanh, ánh đèn và tiếng hô vang lên náo nhiệt.

Dựa vào ánh đèn và ánh trăng sáng trên bầu trời, Trần Vũ nhìn rõ bóng đen chạy phía trước. Đối phương có thân hình nhỏ nhắn, mặc đồ dạ hành, bước chân linh hoạt, gần như không phát ra âm thanh.

Ngay khi Trần Vũ áp sát, tốc độ dưới chân đối phương cũng tăng lên, không kém Trần Vũ là bao!

Thấy vậy, Trần Vũ vô cùng kinh ngạc. “Bát Quái Chưởng” của hắn đã đột phá đến đại thành, thực lực nhị phẩm, “Bát Quái Chưởng” do Trần Diệp sáng tạo, là nhất phẩm võ học. Trần Vũ sử dụng “Bát Quái Du Long Bộ”, nhẹ công nhị phẩm bình thường cũng sẽ bị hắn đuổi kịp.

Từ đó suy ra, đối phương không chỉ có thực lực nhị phẩm, mà nhẹ công ít nhất cũng là nhất phẩm!

Trần Vũ nhú mào, dốc toàn lực đuổi theo. Bóng đen phía trước giữ khoảng cách không xa không gần, như cố ý trêu đùa Trần Vũ.

Hai người một trước một sau, thoáng chốc đã rời khỏi đạo quán Đông Doanh, xuyên qua vài con phố.

Rất nhanh, bóng đen phía trước dường như không quen địa hình Thương Sơn huyện, tự chạy vào một ngõ cụt.

Bóng đen đành dừng lại.

Trong hẻm, ánh trăng sáng trong trẻo, chiếu rọi khiến cả con hẻm như ban ngày.

Trần Vũ cũng dừng bước, thần kinh căng thẳng, cẩn thận đề phòng xung quanh có mai phục hay không.

Hắn từng chút một tiến lại gần bóng đen, ánh mắt khóa chặt hắc y nhân, lớn tiếng hỏi: “Các hạ là ai? Vì sao mạo danh ta, giết Điền Sở Ưu Thái, hãm hại ta?”

“Hừ hừ...”

Bóng đen quay lại, miệng phát ra tiếng cười trong trẻo của nữ nhân. Tiếng cười như suối chảy, vô cùng êm tai.

Nàng quay người, đôi mắt hiện lên trước mặt Trần Vũ, sáng ngời như tinh tú, hòa cùng ánh trăng trên bầu trời, vô cùng động lòng người.

Hắc y nhân này lại là nữ tử!

Trên mặt nữ tử đeo khăn che, không nhìn rõ dung mạo.

“Quả không hổ là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường, không chỉ chương pháp lợi hại, nhẹ công cũng rất khá.” Hắc y nữ tử cất giọng êm tai nói.

Nghe vậy, Trần Vũ không khỏi rung mình. Quả nhiên thân phận của hắn đã bại lộ.

“Ngươi muốn làm gì?” Trần Vũ nghiêm mặt, trầm giọng hỏi.

“Làm gì ư? Hừ hừ...”

Hắc y nữ tử bỗng cười hai tiếng, tiếng cười mê hoặc, như có thể khiến một hán tử ngàn chén không say cũng phải gục

ngã.

Nàng chớp đôi mắt sáng, đột nhiên đưa hai tay ra trước.

Thấy vậy, Trần Vũ lùi lại một bước, đề cao nội lực, trong lòng căng thẳng. Nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn phóng ám khí?

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bộ đồ dạ hành như cánh diều đứt dây bay lên, để lộ một cảnh tượng còn sáng hơn cả ánh trăng.

Trăng tròn cao vời vợi, đường cong tuyệt mỹ như những ngọn đồi trập trùng.

Trần Vũ sững sờ một lát, theo bản năng quay đầu đi. Hắn đổi bước, bày ra thức khai chiêu của “Bát Quái Chưởng”.

“Chát...” Một tiếng nhẹ vang lên, bộ đồ dạ hành rơi xuống đất.

“Hừ hừ...”

Tiếng cười trong trẻo của nữ tử như tiếng chuông ngân, vang vọng trong con hẻm.

“Trần công tử, vì sao ngươi không dám nhìn ta? Chẳng lẽ thiếp thân không đẹp sao?” Nữ tử cười duyên nói.

Trần Vũ duỗi hai tay, không hề dao động.

“Ngươi là người Ma giáo?”

“Ngươi đoán xem...”

“Ngươi dùng ‘Vô Tướng Ma Công’ mô phỏng Vịnh Xuân Quyền của ta, sau đó đổ tội cho ta, muốn ta thân bại danh liệt?”

“Ngươi đoán xem...”

Giọng nữ tử nhẹ nhàng, từng chút một tiến lại gần Trần Vũ.

Trần Vũ nói gì, nàng cũng chỉ khẽ đáp: “Người đoán xem.”

Trần Vũ nhắm chặt hai mắt, tập trung toàn bộ sự chú ý vào đôi tai. Trận chiến hôm nay, rất có thể là trận chiến nguy hiểm nhất từ khi hắn xuất đạo.

Không thể dùng mắt, chỉ có thể dùng tai phân biệt địch.

Đối thủ ít nhất cũng là võ giả nhị phẩm.

Trong hiểm cảnh như vậy, trái tim Trần Vũ không khỏi đập nhanh hơn.

Một mùi hương thoang thoảng theo gió lọt vào mũi Trần Vũ. Điều này có nghĩa là, đối phương đã ở cách hắn không xa.

“Trần công tử, vì sao ngươi không dám nhìn ta? Có phải thiếp thân không xinh đẹp không?” Nữ tử lại hỏi. Giọng nàng mê hoặc, cách Trần Vũ rất gần, không quá ba trượng.

Trần Vũ căng thẳng thần kinh, dốc toàn lực đề phòng.

“Ngươi lén lút dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy! Ngươi có dám để lộ mặt thật không?” Trần Vũ trầm giọng nói.

Chỉ nghe một tiếng nhẹ vang lên, như có vật gì rơi xuống.

Nữ tử cười nói: “Thiếp thân đã tháo khăn che mặt rồi. Trần công tử có dám nhìn không?”

Trần Vũ im lặng một lúc, đột nhiên duỗi hai tay, dưới chân phát lực, thân mình lao vút ra như mũi tên.

Hắn khóa chặt vị trí của đối phương, thi triển Bát Quái Chương, thân như rồng bay, chương pháp liên hoàn!

Trần Vũ xác định mình đã đánh trúng vị trí của đối phương. Nhưng hai tay lại như chạm phải một cơn gió nhẹ, một lực cản cực yếu ngăn cản chương của Trần Vũ.

Ngay sau đó, “Hừ hừ...”

Tiếng cười khê của nữ tử dần xa.

“Trần Vũ, hãy tận hưởng đi. Ta sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt, Ngọc Diệp Đường phải chuộc tội vì những gì các ngươi đã làm! Quá trình này sẽ rất tuyệt vời...”

Giọng nữ tử càng ngày càng nhỏ, đến chữ “tuyệt” cuối cùng, nhỏ như tiếng muỗi.

Trần Vũ mở mắt, chỉ thấy cuối con hẻm đã không còn ai. Trên mặt đất chỉ còn lại một bộ đồ dạ hành và một chiếc khăn che mặt màu đen.

Trần Vũ siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt dần nghiêm trọng. Mục đích của người này là Ngọc Diệp Đường?

...

Ngày hôm sau.

Huyện nha Thương Sơn huyện.

Trụ sở tạm thời của Lục Phiến Môn.

Vài tiểu bộ khoái qua lại, tay bê cánh cửa lớn bị vỡ, những mảnh bình hoa vỡ, bàn ghế bị đập nát.

Đêm qua, Điền Sở Thành Thụ, quán chủ đạo quán Đông Doanh, được đệ tử tìm về từ Túy Tinh Lâu. Biết được thiếp thất của mình là Bắc Thôn Mỹ Nại chết trong phòng của cháu trai, Điền Sở Thành Thụ vô cùng tức giận, cầm đao lao thẳng đến huyện nha Thương Sơn huyện.

Sau khi biết được tội phạm giết cháu trai mình là Diệp Vô Song đã vượt ngục, Điền Sở Thành Thụ tức giận đến mức vung đao chém về phía “Thiết Thủ Tiên Viên” Trương Thiết Đản.

Hai người giao đấu trong phòng vài hiệp, bất phân thắng bại. Mọi thứ trong phòng đều bị đao khí chém nát, cột chống

của căn nhà cũng bị gãy đổ.

Cuối cùng, Điền Sở Thành Thụ mắng to “quan lại bao che cho nhau”, tức giận rời đi.

Nghe nói, sáng sớm hôm sau, Điền Sở Thành Thụ đã đến Ngọc Diệp Đường phát nhiệm vụ, chấp nhận chi một số tiền lớn: Một trăm lượng hoàng kim, cùng với phương pháp tu luyện nhị phẩm “Thiên Nhân Hợp Nhất” của Đông Doanh để treo thưởng cái đầu của Diệp Vô Song.

Ông ta nói rằng Lục Phiến Môn Đại Vũ vô dụng, chỉ có thể trồng cây vào những thể lực hàng đầu giang hồ.

Lục Phiến Môn cũng đồng thời phát lệnh truy nã, truy nã “truyền nhân Vịnh Xuân Quyền” Diệp Vô Song.

Cứ như vậy, Vịnh Xuân Quyền xuất hiện trong mắt người giang hồ theo một cách kỳ lạ.

Cùng lúc đó, chi nhánh Ngọc Diệp Đường Thương Sơn huyện, biết Trần Vũ đến Thương Sơn huyện, Trần Nhị đi theo sau cũng nhận được một nhiệm vụ treo thưởng.

Nhìn thấy tên của mục tiêu bị treo thưởng, Trần Nhị, một trong năm đại đường chủ của Ngọc Diệp Đường, không khỏi nở một nụ cười.

Hắn đưa bàn tay to như cái quạt, tùy ý vo tròn tờ nhiệm vụ, ném vào thùng rác.

“Hề nhãi...”

Chương 592: Túi Hương Và Lá Thư

Đồng Phúc khách điểm, phòng Địa số hai.

Trần Vũ trở về khách điểm.

Ba người Tưởng Vân Tuyết đã chờ trong phòng từ lâu.

Thấy hắn trở về, Tưởng Vân Tuyết vội vàng đứng dậy từ ghế, chạy tới.

“Thế nào rồi?”

“Bắt được người đó không?” Tưởng Vân Tuyết đầy mong đợi hỏi.

Trần Vũ lắc đầu: “Không.”

Tối qua, sau khi mất dấu nữ tử kia trong hẻm, hắn không do dự, lập tức đuổi theo.

Một nữ nhân không mảnh vải che thân, sao có thể chạy xa được?

Nhưng Trần Vũ đã sai.

Hắn đuổi theo nửa đêm, vẫn không tìm thấy nàng.

Nữ tử đó như thể biến mất vào hư không, không để lại chút dấu vết nào.

Thật kỳ lạ.

“Haiz...”

“Đáng tiếc quá.” Tưởng Vân Tuyết ngồi lại trên ghế, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn có chút ủ rũ.

“Các người có phát hiện gì không?” Trần Vũ ngồi xuống hỏi.

Tối qua, vừa vào cửa, hắn không chỉ nghe thấy tiếng tim đập như trống, mà còn ngửi thấy mùi tanh của máu ẩn trong hương phấn.

Lúc đó, trong phòng có thể còn có người chết.

Tường Vân Tuyết lên tinh thần, lú lú kể lại những gì đã thấy tối qua cho Trần Vũ.

Nghe đến đoạn dùng máu viết đầy chữ trên đất.

Trần Vũ thở phào nhẹ nhõm.

May mà lúc đó hắn đuổi theo nữ nhân kia, nếu không bật lửa lên, bệnh mê máu của hắn có thể sẽ bại lộ.

Nếu ngất xỉu tại chỗ, thì trò cười lớn rồi.

“Đuổi ra ngoài, một chút manh mối cũng không có sao?” Toàn Thành nhíu mày hỏi.

“Có,” Trần Vũ gật đầu: “Nàng là một nữ nhân.”

“Nữ nhân?” Tường Vân Tuyết kêu lên.

“Nàng đã là nữ nhân, tại sao lại lột sạch quần áo của nữ nhân kia, rồi tàn nhẫn giết chết?”

Tối qua, nữ nhân chết trong phòng của Điện Sở Ưu Thái là tiểu thiếp của Điện Sở Thành Thụ, tên là Bắc Thôn Mỹ Nại.

“Cái này thì không biết...” Trần Vũ lắc đầu.

Toàn Thành đưa tay phải đỡ cằm, suy nghĩ: “Nữ nhân...”

“Người có nhìn rõ dung mạo của nàng không?”

Trần Vũ nhớ lại cảnh tượng tối qua còn trắng sáng hơn cả trăng rằm, tâm trạng hơi loạn.

“Không.”

“Nhưng, ta có thể khẳng định, nàng và gia tộc ta có huyết cừu.”

“Võ công của nàng rất cao, đây là cố ý trả thù.”

Trần Vũ cầm chén trà trên bàn, uống cạn, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

“Huyết cừu...” Toàn Thành không nhịn được thở dài: “Loại này là khó xử lý nhất.”

“Người có biết là ai không?”

“Có chút manh mối, chắc là bọn chúng.” Trần Vũ hơi nheo mắt.

Ma giáo!

Chỉ có ma giáo, mới hận Ngọc Diệp đường thấu xương như vậy.

Hơn nữa, thủ đoạn vu oan này, giống hệt như lần đầu vu oan Tôn Thắng.

Đối phương muốn giở lại trò cũ?

Hay còn âm mưu gì khác...

Toàn Thành gật đầu.

“Haiz, cho dù có huyết cừu, sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy?”

“Thủ đoạn này truyền ra giang hồ sẽ bị chê cười, khinh bỉ!”
Tưởng Vân Tuyết phẫn nộ, bất bình thay Trần Vũ.

Người trong giang hồ coi trọng danh tiếng nhất.

Đối phương muốn Trần Vũ mất hết thanh danh.

Thật quá nham hiểm!

“Còn một tháng nữa là đến đại hội võ lâm, bây giờ Sơn Đông đã tụ hội không ít anh hào.”

“Chuyện này mà truyền ra ngoài, sẽ bất lợi lớn cho danh tiếng của Tiêu Diệp Tử.” Tưởng Vân Tuyết nhíu mày, lo lắng nói.

Toàn Thành gật đầu: “Đối phương có lẽ chính là muốn như vậy.”

“Nàng muốn khiến huynh đài thân bại danh liệt.”

“Huyết cừ...”

“Bây giờ rất khó xử lý, Điền Sở Thành Thụ đã treo thưởng huynh đài trong Ngọc Diệp đường, Lục Phiến Môn cũng đã dán cáo thị truy nã.”

“Huynh đài ra ngoài phải cẩn thận!”

Trần Vũ có chút phiền muộn.

Ma giáo tái xuất, mũi nhọn chĩa vào Ngọc Diệp đường.

Điều này khiến hắn có chút bất an.

Sợ rằng ma giáo còn có kế hoạch sâu xa hơn, mục tiêu cuối cùng của chúng không phải là hắn, mà là Ngọc Diệp đường.

“Ngụy huynh đâu?” Ánh mắt Trần Vũ quét qua phòng.

Không thấy bóng dáng của Ngụy Hoài.

Khóe mắt Toàn Thành thoáng ý cười, ánh mắt liếc nhẹ Tưởng Vân Tuyết.

Tưởng Vân Tuyết thản nhiên nói: “Tiêu Hoài Tử là người nhỏ tuổi nhất trong Tứ Hiệp Quan Ngoại của chúng ta, hiện giờ trong tay hắn còn không có binh khí.”

“Ta cho hắn mượn ít bạc, để hắn đi mua đao.”

“Sau này nếu gặp phải kẻ xấu, ta không thể chăm lo cho hắn.”

Nghe vậy, Trần Vũ không nhịn được khóe miệng cong lên.

Tâm trạng phiền muộn ban đầu của hắn hơi dịu lại.

Nếu hai người họ nên duyên, cũng xem như một đoạn giai thoại.

Ngay lúc này.

“Cốc cốc cốc...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tưởng Vân Tuyết đứng dậy, chạy ra cửa: “Có thể là Tiểu Hoài Tử trở về, ta xem đao hắn mua có tốt không.”

Thân ảnh nàng lóe lên đã xuất hiện ở cửa, mở cửa ra.

Chỉ thấy người đứng ngoài không phải Ngụy Hoài, mà là tiểu nhị của Đồng Phúc khách điểm.

Một tiểu nhị họ Bạch, dung mạo anh tuấn đứng ở cửa, trong tay cầm một túi hương và một phong thư.

Hắn cung kính hành lễ với Tưởng Vân Tuyết: “Vị khách quan này, vừa rồi dưới lầu có người tìm tiểu nhân.”

“Nói đưa thư và túi hương này cho Trần đại gia.”

“Xin hỏi Trần đại gia có ở trong phòng không?”

“Tìm Tiểu Diệp Tử?” Tưởng Vân Tuyết thấy người ở cửa không phải Ngụy Hoài, trong mắt thoáng qua vẻ thất vọng.

Nàng tiện tay nhận lấy túi hương và phong thư, quay người nói: “Tiểu Diệp Tử, thư của ngươi.”

Toàn Thành đột nhiên quát lớn: “Mau buông tay!”

Tưởng Vân Tuyết giật mình, ngay cả tiểu nhị ở cửa cũng sợ đến phát run.

Mặc dù không hiểu tại sao.

Nhưng Tưởng Vân Tuyết vẫn ném túi hương và lá thư xuống đất.

Đúng lúc này, Ngụy Hoài đeo hai thanh đao, một dài một ngắn, từ bên ngoài đi vào.

Thấy Tưởng Vân Tuyết sợ đến mặt mày tái nhợt, không khỏi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đừng động!” Toàn Thành nghiêm mặt nói.

“Ngụy huynh, mượn trường đao của người dùng một chút!”

Ngụy Hoài không do dự, trực tiếp ném thanh đao sắt tinh vừa mua ở bên hông tới.

Toàn Thành bắt lấy đao, rút ra khỏi vỏ.

Tiểu nhị họ Bạch ở cửa sợ đến phát run, tưởng Toàn Thành muốn chém mình, sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Toàn Thành cầm đao bằng một tay đâm vào túi hương, quan sát một lúc, sau đó lại dùng mũi đao nâng lá thư lên.

“Ra ngoài hành tẩu giang hồ, có những việc không thể không đề phòng.”

“Lá thư này đa phần là do nữ tử kia gửi đến, sao biết được bên trong có thủ đoạn nham hiểm gì không?”

Toàn Thành lấy một ít thuốc bột từ trong ngực ra, rắc lên thư và túi hương, cẩn thận kiểm tra.

Một lúc sau, sắc mặt hắn mới dịu lại.

“Có lẽ không sao.”

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Toàn Thành nói có lý, nữ tử kia đã dùng đến thủ đoạn nham hiểm vu oan giá họa.

Hạ độc trong thư cũng không phải là việc khó.

Trần Vũ bước lên, nhận lấy thư, mở ra.

Bên trong chỉ có một câu.

“Ta đợi người ở bờ sông Liễu Lục, một mình người đến.”

Lá thư này không có chữ ký.

Nhưng Trần Vũ chỉ cần nghĩ một chút, liền biết đó là nữ tử tới qua.

Tưởng Vân Tuyết lấy dao từ tay Toàn Thành, nâng túi hương lên.

Quan sát một lúc, Tưởng Vân Tuyết tháo túi hương ra, ngửi hai cái.

“Là mùi Vân Chi Hương tới qua, nàng dùng cái này để chứng minh thân phận.” Tưởng Vân Tuyết cầm túi hương, nói với Trần Vũ.

Trần Vũ hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên tinh quang.

“Ta đi gặp nàng.”

“Chúng ta đi theo sau người, cùng người qua đó, đừng để một mình người chịu thiệt.” Tưởng Vân Tuyết lo lắng nói.

“Không cần, nàng chắc chắn đã bố trí tai mắt gần khách điểm.” Trần Vũ từ chối ý tốt của Tưởng Vân Tuyết.

Hắn suy nghĩ một chút, lấy một hộp gỗ từ trong bọc mang theo bên mình, cất vào người.

Đẩy cửa bước đi!

Chương 593: Liên Hoa Khóc Máu

Tại một nơi nào đó ở bờ sông, huyện Thương Sơn, hai bên bờ trồng đầy những cây liễu xanh mướt.

Lúc này đang là mùa hạ, cành liễu đung đưa theo gió, phóng tầm mắt ra xa, một màu xanh non trải dài bát ngát.

Bờ sông Lục Liễu.

Bên ngoài một nhà thủy tạ được dựng dọc theo con sông.

Trần Vũ một mình tiến đến nơi hẹn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thiếu nữ mặc váy xanh đang ngồi trong đình.

Nàng quay lưng về phía hắn, chỉ để lộ vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại như cành liễu.

Tà váy xanh bay bay trong gió, hòa quyện với khung cảnh xanh mát của hàng cây bên bờ sông.

Tựa tiên nữ trong tranh, không giống người phàm.

Vừa đến gần nhà thủy tạ.

Trần Vũ đã nghe thấy một tiếng đàn cao vút, phiêu bồng vọng ra từ trong đình.

Tiếng đàn trong trẻo, hòa cùng làn gió mát bên sông, tạo nên một ý cảnh đặc biệt.

Ánh mắt Trần Vũ lướt qua xung quanh nhà thủy tạ, bình tĩnh bước vào, ngồi xuống trước mặt người đánh đàn và nhìn rõ dung nhan của nàng.

Đó là một khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, sống mũi cao thẳng, lông mày liễu nhẹ nhàng, đôi mắt tròn sáng, đôi môi đỏ mọng.

Rất xinh đẹp, toát lên khí chất của một tiểu thư khuê các.

Trông tuổi cũng không lớn, chừng hai mươi, rất trẻ.

Trần Vũ chăm chú nhìn hai lần, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Thiếu nữ không nói, đôi tay trắng như ngọc đặt trên dây đàn, lặng lẽ gảy từng nốt.

Nghe tiếng đàn cao vút, phiêu bồng, Trần Vũ vẫn không lay động.

Rõ ràng là tiếng đàn du dương, có thể xoa dịu tâm hồn con người, nhưng khi lọt vào tai hắn lại mang theo vài phần khó chịu.

Cho đến khi khúc nhạc kết thúc.

Thiếu nữ mới thu đôi ngón tay trắng nõn như hành mới bóc trở về.

“Trần công tử có biết khúc nhạc vừa rồi là gì không?”

Giọng nói của nàng trong trẻo, cuốn hút, chính là người mà đêm qua Trần Vũ đã truy đuổi.

Trần Vũ hít sâu một hơi, trong không khí phảng phất mùi hương nhàn nhạt của phấn son, rất dễ chịu.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Thiếu nữ khẽ cười, không đáp.

“Nếu không nói, hôm nay, trong đình này, hai chúng ta chỉ có một người có thể bước ra.” Trần Vũ lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp gỗ, đặt lên bàn.

Ánh mắt hần lạnh lùng như gió rét tháng ba, khiến người ta có chút sợ hãi.

Trần Vũ sẽ không để người của Ma giáo lấy hần làm mồi nhử, rồi lôi kéo Ngọc Diệp Đường vào vòng xoáy rắc rối.

Hần bôn ba giang hồ, không muốn gây thêm phiền phức cho gia tộc.

“Ôi...”

“Ánh mắt của Trần công tử đáng sợ quá, muốn ăn tươi nuốt sống ta sao?” Thiếu nữ cất giọng mềm mại, yếu ớt.

Ánh mắt thoáng hiện lên vẻ đáng thương.

“Chát!” Một tiếng vang nhẹ.

Trần Vũ không nói nhiều, trực tiếp mở hộp gỗ ra.

Thiếu nữ thấy hần mở hộp, thân mình hơi căng lại, tưởng rằng đó là ám khí độc môn gì, trong lòng đề phòng.

Chỉ thấy trong hộp lộ ra một món binh khí kỳ lạ, nàng chưa từng thấy bao giờ.

Bề mặt binh khí lóe lên ánh sáng lạnh, hình dạng kỳ quái, có bốn mũi nhọn, chín lưỡi cắt và mười ba cạnh sắc.

Tử Ngộ Uyên Ương Việt!

Trần Vũ cầm Tử Ngộ Uyên Ương Việt, thân hình nhảy lên, ánh kim loại lóe sáng.

Lưỡi dao trong tay hần vung thẳng tới cổ họng thiếu nữ.

Trên đường đến đây, hần đã phục sẵn một nhúm thuốc bột bằng móng tay.

Giờ phút này, trong mắt Trần Vũ chỉ còn hai màu đen trắng, không có bất kỳ sắc thái nào khác.

Đúng như lời hắn nói, hai người chỉ có một kẻ có thể sống sót bước ra!

“Vù vù...”

Lưỡi dao sắc bén xé toạc không khí, mang theo tiếng rít chói tai.

Thiếu nữ giật mình kinh hãi, thân hình nhẹ nhàng như khói bay ra ngoài, hiểm hóc tránh được đòn tấn công của Trần Vũ.

Chỉ cần chậm hơn một chút, nàng đã chết rồi.

Trần Vũ suýt chút nữa đã hạ gục nàng chỉ trong một chiêu!

“Rầm!” Một tiếng vang lớn, Trần Vũ đá văng cây đàn trên bàn.

Cây đàn hóa thành một bóng đen, lao về phía thiếu nữ.

Nàng chưa kịp đỡ, Trần Vũ đã cầm Tử Ngộ Uyên Ương Việt xông tới.

Thiếu nữ đành phải thi triển thân pháp, thân hình như chim hồng nhạn, bay bổng như tiên.

Thân pháp của nàng tinh diệu đến cực điểm!

Trong khoảnh khắc.

Trong nhà thủy tạ chỉ còn lại sát khí vô tận và ánh sáng lạnh lẽo của binh khí, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Thiếu nữ ổn định thân hình, bắt đầu phản kích, chiêu thức trong tay biến hóa liên tục, toàn bộ đều là võ học của các đại phái danh môn.

“Ngọc Nữ Chương Pháp”, “Thất Thương Quyền”, “Phật Môn Thiên Diệp Thủ”...

Hơn mười loại quyền pháp, chương pháp cao thâm được nàng thi triển nhuần nhuyễn.

“Vô Tướng Ma Công”!

Tuy nhiên, dưới Tử Ngọ Uyên Ương Việt của Trần Vũ, tất cả đều không chịu nổi một đòn.

Đại Vũ chưa từng có loại vũ khí kỳ lạ như “Tử Ngọ Uyên Ương Việt”.

Trong tay Trần Vũ, uy lực của nó càng trở nên kinh người.

Thường thì chiêu thức của thiếu nữ còn chưa kịp đánh ra đã bị ép trở lại.

Sau vài chiêu giao đấu ngắn ngủi, thiếu nữ không thể chịu đựng nổi nữa, quần áo trên người bị cắt rách vài đường, để lộ làn da trắng như tuyết, máu tươi chảy ra.

Trong lòng nàng dâng lên một nỗi sợ hãi.

“Khoan đã!”

“Ta nói! Ta nói!”

Ánh mắt Trần Vũ lạnh lẽo, tay không ngừng tấn công, vẫn tiếp tục xông tới.

Thiếu nữ khẽ động chân, thân pháp nhẹ nhàng, ẩn mình sau cột đình, liếc hẩn một cái oán trách rồi lên tiếng: “Ta muốn người giúp ta làm ba việc.”

Nghe vậy, bước chân Trần Vũ khựng lại, vẻ mặt bình tĩnh: “Không thể.”

“Có gì mà không thể?” Thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ...”

“Người không muốn cứu bằng hữu của mình sao?”

Trong đôi mắt tròn sáng của thiếu nữ lóe lên một tia giao hoạt.

Sắc mặt Trần Vũ hơi thay đổi, thân hình hần lao tới bên thiếu nữ, Tử Ngọ Uyên Ương Việt trong tay đặt ngang dưới cổ nàng, ánh mắt đầy sát khí.

“Ngươi đã làm gì!”

“Ôi chao, Trần công tử, cẩn thận binh khí không có mắt...” Giọng thiếu nữ tuy dịu dàng nhưng trong mắt lại không hề có chút sợ hãi nào.

“Ngươi đã làm gì!” Trần Vũ quát lớn, tay dần dùng sức.

Lưỡi dao sắc bén cắt vào cổ thiếu nữ, một vết máu chảy dọc theo cần cổ.

Máu tươi chảy trên chiếc cổ trắng ngần, như hoa mai rơi trên nền tuyết.

Thiếu nữ không nói, chỉ liếc Trần Vũ một cái oán trách: “Không ngờ Trần công tử lại là người nóng vội như vậy.”

“Tôi qua làm bộ làm tịch, không dám nhìn ta, hôm nay lại ép ta vào cột, còn đứng gần như vậy.”

“Nơi đây không có ai, nếu Trần công tử muốn làm gì, ta chỉ có thể thuận theo...”

Vừa nói, bàn tay ngọc ngà của thiếu nữ khẽ đưa xuống thắt lưng.

Trần Vũ dùng lực mạnh hơn một chút, máu ở cổ thiếu nữ lập tức chảy ra như suối.

Chỉ cần hần dùng thêm một chút sức nữa, nàng sẽ hương tiêu ngọc vãn, chết không thể chết lại!

Hần lạnh lùng nói: “Bây giờ là ban ngày, ngươi dám lỏa thể giữa thanh thiên bạch nhật?”

“Nếu ngươi không nói, Tử Ngọ Uyên Ương Việt của ta sẽ không...”

Không đợi Trần Vũ nói hết, thiếu nữ đã cất tiếng cười khẽ ngắt lời hẳn.

“Lỗa thể?”

“Trần công tử muốn xem sao?”

“Nếu công tử muốn xem, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Đúng rồi, trước khi xem, xin Trần công tử hãy nhớ tên ta, ta là Trương Ngọc Nhi.”

Trương Ngọc Nhi không giảm động tác, đã kéo lỏng dây buộc ở eo, chỉ cần nàng kéo nhẹ, cảnh tượng còn trắng sáng hơn cả trăng rằm tối qua sẽ lại hiện ra trước mắt Trần Vũ.

Trần Vũ nhú mào, cuối cùng vẫn lùi lại một bước, thu lưỡi dao khỏi cổ nàng.

Trương Ngọc Nhi cúi đầu nhìn máu tươi chảy từ cổ xuống, thản nhiên buộc lại dây váy.

“Trần công tử quả thật không biết thương hoa tiếc ngọc...”

“Ngọc Nhi tự thấy mình cũng có vài phần nhan sắc.” Trương Ngọc Nhi nhẹ nhàng nói.

“Ngươi đã làm gì bằng hữu của ta?” Trần Vũ nhú mào, ánh mắt nhìn Trương Ngọc Nhi đầy chán ghét.

“Đã làm gì ư?”

Trương Ngọc Nhi quay lại bên bàn đá trong đình, chống khuỷu tay lên bàn, bàn tay ngọc nâng cằm, nghiêng đầu quan sát khuôn mặt Trần Vũ.

“Cũng không làm gì nhiều, chỉ bỏ một chút độc mới phát minh trong giáo vào túi hương thôi.”

“Ngươi dám hạ độc!”

“Hèn hạ như vậy sao!”

Đôi mắt Trần Vũ mở to, nắm chặt hai tay.

Nghìn phòng vạn phòng, vẫn không phòng được.

Trương Ngọc Nhi khẽ lắc đầu, hừ nhẹ: “Đúng vậy.”

“Loại độc này tên là ‘Liên Hoa Khóc Máu’, độc tính cũng không coi là quá mãnh liệt.”

“Chỉ là khi chết sẽ vô cùng đau đớn mà thôi.”

Chương 594: Ba Việc

“Vút...”

Hàn quang loé lên.

Lưỡi sắc bén của Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt lại đặt ngang cổ Trương Ngọc Nhi.

“Giải được.” Trần Vũ lạnh giọng nói.

“Người giết ta đi, thử xem giết ta rồi có tìm được giải được không.” Trương Ngọc Nhi không hề sợ hãi.

Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Trần Vũ.

“Ta nói trước, chỉ cần chưa đầy ba ngày, người trúng độc sẽ đau đớn vô cùng mà chết. Trước khi chết, mỗi tác da thịt trên cơ thể đều run rẩy, xé nát.”

“Người trúng độc sẽ không tự chủ được mà co quắp lại, chẳng bao lâu, toàn bộ da thịt sẽ nở rộ như một đóa sen.”

“Thật là thảm...”

Trương Ngọc Nhi vừa cười vừa kể về cái chết thê thảm của người trúng độc.

Nàng khẽ vỗ tay, cười nói: “Đúng rồi, người đừng nghĩ truyền tin về Ngọc Diệp Đường nhờ Độc Vương Tiết Minh điều chế giải được.”

“Tiết Minh có thể giải được độc này, nhưng đi đi về về, ít nhất cũng mất vài ngày.”

“Ba ngày là không đủ.”

“Nếu người muốn tận mắt thấy ‘đại tỷ’ vừa kết bái chết vì người, thì cứ giết ta rồi rời đi.”

“Các tiên bối giang hồ nhìn người xuất thủ, chẳng phải đều nói người có tâm hiệp nghĩa sao?”

“Ta muốn xem lời đồn có thật không?” Trương Ngọc Nhi chống cằm, cười nói.

“Người là tráng sĩ thật sự, hay là quân tử giả?”

Trương Ngọc Nhi chớp đôi mắt đẹp sáng ngời, hoàn toàn không coi Trần Vũ ra gì.

“Nhắc cho người biết, người trúng Phích Huyết Liên Hoa, ấn vào vị trí cách đan điền ba tấc sẽ đau âm ỉ, mặt trong cánh tay phải cũng sẽ xuất hiện một vết đỏ dài một tấc.”

“Đến khi nào vết đỏ đó dài đến bốn tấc, người này cũng chỉ chờ chết.”

“Người!” Trần Vũ siết chặt nắm đấm, mắt lộ vẻ giận dữ.

“Ta?” Trương Ngọc Nhi chớp mắt: “Ta làm sao?”

Nàng xòe tay nói: “Ba việc, chỉ cần trong ba ngày người giúp ta làm ba việc.”

“Ta sẽ đưa giải dược cho người.”

“Yên tâm, ta sẽ không để người chết dễ dàng đâu, ta sẽ từ từ hành hạ người!”

Khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Trương Ngọc Nhi đây vẻ cười cợt.

Nhưng nụ cười quyến rũ của nàng lọt vào mắt Trần Vũ lại như nụ cười của yêu ma.

“Dù sao ta cũng không vội, tối nay người lại đến đây tìm ta.”

“Ta vẫn ở đây, nếu ngươi muốn cầu cứu hoặc nói cho phụ thân ngươi, đều được.”

“Có điều, lúc đó Giang Vân Tuyết sẽ tham lắm.”

Trương Ngọc Nhi đứng dậy, không biết nàng dùng cách gì mà vết thương ở cổ đã cầm máu.

Máu tươi vương trên cổ trắng như tuyết và trước ngực nàng, trông có chút ghê người.

Trần Vũ đứng tại chỗ, hít sâu một hơi.

Hắn thu Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt lại.

Trương Ngọc Nhi thấy thái độ của Trần Vũ, hài lòng mỉm cười.

Đây là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường?

Cũng chỉ đến thế mà thôi...

Ánh mắt Trương Ngọc Nhi nhìn Trần Vũ thêm vài phần chế giễu.

Ngay sau đó.

Trần Vũ nhìn Trương Ngọc Nhi, trầm giọng nói: “Ngoại trừ tỷ thí, ta chưa bao giờ đánh nữ nhân.”

“Ngươi là người đầu tiên.”

Lời vừa dứt.

“Chát! Chát!”

Hai cái tát vang dội giáng xuống mặt Trương Ngọc Nhi.

“A!” Trương Ngọc Nhi hét thảm một tiếng.

Bị Trần Vũ tát bay ra ngoài, đập vào cột đình.

Một tay Trương Ngọc Nhi chống cột, một tay ôm mặt, từ dưới đất bò dậy, trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó biến

thành oán độc sâu sắc.

Khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của nàng đau rát, trên má xuất hiện một vết đỏ tím, có thể nhìn rõ năm ngón tay.

“Hừ.”

Trần Vũ không thềm nhìn nàng, lạnh lùng hừ một tiếng, bước đi.

Đến khi Trần Vũ dần đi xa.

Trương Ngọc Nhi mới từ dưới đất bò dậy, buông tay ôm mặt xuống, nghiến răng nói: “Trần Vũ!”

Nàng tức giận đến công tâm, nội lực trong cơ thể có chút rối loạn.

Trương Ngọc Nhi vung một chưởng lên bàn đá trong đình.

“Ầm!” một tiếng.

Bàn đá nổ tung, mảnh vỡ bay tán loạn.

...

Trần Vũ đi trên con đường đá xanh ở Thương Sơn huyện, lông mày nhíu chặt.

Hắn siết chặt nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, rỉ ra chút máu tươi.

Từ khi bước vào giang hồ đến nay, Trần Vũ một đường thuận buồm xuôi gió.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp khó khăn.

Cho dù dựa lưng vào Ngọc Diệp Đường, Trần Vũ cũng cảm thấy vô lực.

Hắn có thực lực nhị phẩm, phụ thân là đệ nhất tông sư thiên hạ.

Nhưng rồi sao?

Gặp phải kẻ tiểu nhân, chúng lại ra tay với người bên cạnh hấn.

Cho dù võ công cao cường, bối cảnh thâm hậu.

Cũng có ích gì?

Chẳng lẽ phải ngồi nhìn Giang Vân Tuyết chết, sau đó mới điều động lực lượng của Ngọc Diệp Đường đi báo thù?

Người đã chết rồi, báo thù có ích gì...

Trần Vũ bước đi trên đường, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt.

Một năm trước, hấn là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường, danh chấn giang hồ, biệt hiệu “Bát Quái Thần Chương”.

Là nhân tài trẻ tuổi trong giang hồ.

Hiện tại.

Không có Ngọc Diệp Đường che chở, hấn chẳng là gì cả.

Dù có thực lực nhị phẩm, cũng không có ích gì.

Trương Ngọc Nhi kia tuổi còn trẻ, lớn hơn hấn không bao nhiêu.

Cũng là nhị phẩm, sở hữu “Vô Tướng Ma Công” và một môn thân pháp kỳ lạ.

Hấn cầm Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt, giao thủ với nàng, vậy mà không thể lập tức bắt được nàng.

Nàng hơi dùng thủ đoạn, hấn liền bó tay chịu trói.

Đây chính là giang hồ sao?

Trần Vũ không khỏi thở dài.

Sự kích động và hưng phấn sau khi kết bái vừa rồi, lập tức bị một gáo nước lạnh dội tắt.

Không có Ngọc Diệp Đường che chở, Trần Vũ cảm thấy giang hồ lộ ra một mặt lạnh lùng, chân thật với hắn.

Đi qua hai con phố.

Trần Vũ trở lại Đồng Phúc khách điểm.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy Giang Vân Tuyết và Ngụy Hoài đang vật tay.

“Tiểu Hoài Tử, ngươi được không đấy?”

“Cố lên nào, trưa nay ngươi chưa ăn no à?”

Giang Vân Tuyết vẻ mặt nhẹ nhàng, Ngụy Hoài mặt đỏ bừng, dùng hết sức bình sinh, nhưng vẫn không ấn được tay Giang Vân Tuyết.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, lát nữa thử xem hai tay ngươi có thắng được một tay ta không.”

Giang Vân Tuyết thấy Trần Vũ trở về, cổ tay phát lực, lập tức đè tay Ngụy Hoài xuống mặt bàn.

“Tiểu Diệp Tử, tình hình thế nào?”

Trần Vũ lắc đầu, nhìn Giang Vân Tuyết nói: “Giang cô nương, ấn vào vị trí cách đan điền ba tấc xem có đau không?”

Giang Vân Tuyết nghe vậy, ấn nhẹ một cái.

“Xì...” Nàng hít một hơi lạnh, vẻ mặt ngơ ngác nói: “Chuyện gì vậy, sao lại hơi đau?”

Trần Vũ đi đến bên cạnh Giang Vân Tuyết, nhíu mày nói: “Ngươi xem mặt trong cánh tay phải có vết đỏ dài một tấc không?”

Giang Vân Tuyết kéo tay áo lên, để lộ cánh tay trắng như tuyết.

Chỉ thấy mặt trong cánh tay phải, một vết đỏ dài một tấc hiện lên dưới da.

“Hả!”

“Chuyện gì vậy?” Giang Vân Tuyết lập tức hoảng sợ.

Trần Vũ thấy hai điểm này, trái tim lo lắng cuối cùng cũng chìm xuống.

Hắn ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Quả nhiên...

Chương 595: Không sai, ta chính là Trần Vũ

“Chuyện gì xảy ra?” Giang Vân Tuyết hoảng hốt.

Trần Vũ thở ra một hơi, biểu cảm có chút cứng nhắc nói: “Trúng độc.”

Nghe thấy vậy, khuôn mặt trắng nõn của Giang Vân Tuyết lập tức tái nhợt.

Nàng hít một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại.

“Từ khi nào?”

“Sao ta lại trúng độc?”

“Là cái túi thơm đó, trong túi có độc.” Trần Vũ mở mắt, ánh nhìn phức tạp hướng về Giang Vân Tuyết.

Vệ Hoài đứng bên cũng vội ấn vào vị trí bên trái đan điền của mình, rồi lại kiểm tra mặt trong cánh tay phải.

“Ta cũng ngửi thấy túi thơm đó, sao ta lại không sao?” Vệ Hoài không khỏi hỏi.

Toàn Thành bước đến bên bàn, đôi mắt sáng rực, nhìn chằm chằm Trần Vũ nói: “Điều đó chứng tỏ rằng, loại độc này chỉ có hiệu quả với nữ tử.”

“Nếu không, chúng ta cũng đã trúng độc rồi.”

“Là độc gì? Ta sẽ đi mời lang trung.” Vệ Hoài trầm giọng nói.

“Khấp Huyết Liên Hoa, là loại độc dược độc môn của nữ nhân đó.”

Trần Vũ cố gượng cười: “Đừng lo, nàng chỉ muốn hành hạ ta thôi.”

“Nàng bắt ta làm thay nàng ba việc, sau khi thành công sẽ đưa giải dược cho ta.”

“Đây là độc dược mẫn tính, Giang cô nương không cần lo lắng.”

Nghe đến đây, Giang Vân Tuyết thở phào, vỗ nhẹ vào ngực mình.

“Vậy không sao, xem ra đôi phương đã có chuẩn bị.”

“Vừa rồi thật làm bản cô nương sợ muốn chết.”

Nụ cười lại hiện lên trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng.

Giang Vân Tuyết bước đến bên Trần Vũ, vỗ vai hấn an ủi: “Tiểu Diệp Tử, ngươi cũng đừng áy náy.”

“Chúng ta là Tứ Hiệp Quan Ngoại, đồng khí liên chi.”

“Nàng không dám đường đường chính chính giao đấu với ngươi, chỉ dám sử dụng thủ đoạn hèn hạ này, không phải hành vi của hiệp nghĩa đạo.”

“Điều này chứng tỏ trong lòng nàng cũng sợ ngươi, phần lớn là không phải đối thủ của ngươi.”

“Trong Sơn Đông hào hiệp đông đảo, chắc chắn cũng có không ít y giả, ta sẽ nhờ cha ta tìm một người giải độc thánh thủ.”

“Đừng đi làm gì những việc nàng bảo ngươi làm, nàng có thù sâu với ngươi, chắc chắn sẽ hãm hại ngươi.”

Trần Vũ cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ bờ vai, trong lòng áy náy, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

Hắn không thể nói thật, nếu nói thật, chắc chắn sẽ làm Giang Vân Tuyết sợ hãi.

Chuyện này.

Chỉ có hắn đi giải quyết!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Vũ trở nên kiên định, sâu thẳm.

Hắn đứng dậy, nhìn Giang Vân Tuyết: “Giang cô nương, cái túi thơm đó vẫn còn ở trong tay ngươi chứ?”

Giang Vân Tuyết vội vàng lấy túi thơm từ trong ngăn kéo của phòng khách đưa cho Trần Vũ.

Trần Vũ nhận lấy túi thơm: “Ta có vài người bạn ở huyện Thương Sơn, ta sẽ hỏi xem họ có biết về loại độc này không.”

“Được, ta cũng đi tìm cha ta, ông ấy chắc đang ở trong khách điếm uống rượu.” Giang Vân Tuyết giờ nắm đầm nhỏ, cười rạng rỡ.

Dù đã trúng độc mãn tính, nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng đến tâm trạng lạc quan của nàng.

Trần Vũ trang trọng chấp tay hành lễ với Giang Vân Tuyết.

“Vì ta mà Giang cô nương trúng độc.”

“Ta nợ ngươi một ân tình.”

Giang Vân Tuyết tùy ý xua tay, mặt nhỏ nghiêm nghị: “Đây không tính là gì.”

“Còn nữa!”

“Đừng gọi ta là Giang cô nương, xa lạ quá, gọi ta là đại tỷ!”

Nghe vậy, Trần Vũ nghiêm túc gọi một tiếng: “Đại tỷ!”

“Tốt lắm!” Giang Vân Tuyết cười tươi như hoa, vô cùng vui vẻ: “Nhị đệ, ngươi đi đi, đây không phải chuyện gì lớn.”

“Ừm.”

Trần Vũ gật đầu, không ở lại nữa, đẩy cửa rời đi.

Toàn Thành đứng bên bàn, nhìn Trần Vũ ra ngoài, xoa cằm, ánh mắt lóe lên.

...

Huyện Thương Sơn.

Trong một cửa hàng lương thực bình thường.

Trần Vũ bước vào trong tiệm, ánh mắt dừng lại một lát ở góc quầy có khắc hình chiếc lá.

Hắn đi thẳng đến trước mặt chũm quầy, lấy từ trong ngực ra một chiếc lá ngọc.

Lão chũm quầy mở đôi mắt đục ngầu, nhìn thoáng qua.

Thấy chiếc lá ngọc, trong mắt lão thoáng hiện lên một tia tinh quang.

“Vị khách quan này, gạo thơm, bột mì mà ngài đặt chúng ta đã chuẩn bị xong, ở trong hậu viện.”

“Mời ngài đi theo ta.”

Lão chũm quầy dẫn Trần Vũ vào hậu viện.

Vừa đến hậu viện, Trần Nhị với thân hình cao lớn, đeo hai cây búa tử kim trên lưng đã ra đón.

Hắn chấp tay hành lễ nói: “Thuộc hạ bái kiến thiếu chủ.”

“Trần thúc khách khí rồi.”

Trần Vũ tiến lên một bước, cũng vội vàng đáp lễ.

Trần Nhị cười mỉm nói: “Thiếu chủ gặp rắc rối sao?”

Trần Vũ thở dài, gật đầu: “Chúng ta vào trong nói chuyện.”

Cả hai cùng vào phòng khách trong hậu viện.

“Điều Thương Đạo Quán của Điều Thuyền mà lại treo thưởng truy nã thiếu chủ, đúng là không biết sống chết.” Trần Nhị ngồi trên ghế, giọng ồm ồm nói.

Trần Vũ lắc đầu: “Ta đến tìm người, không phải vì hấn.”

Nói rồi, Trần Vũ kể lại chuyện Trương Ngọc Nhi của Ma Giáo trả thù hấn cho Trần Nhị nghe.

Trần Nhị tròn tròn mắt hồ, trên người toát ra một luồng sát khí lạnh lẽo dữ dội.

“Ma Giáo!”

“Năm đó công tử đã giết nhiều người của chúng như vậy, mà chúng vẫn còn dám xuất hiện.”

“Có phải là số người chết năm đó chưa đủ không?”

Chuyện năm đó, Trần Vũ biết rất rõ.

Vì Tôn Thắng mỗi năm trở về đều kể lại một lần...

“Bốn năm rồi, Ma Giáo có lẽ đã dưỡng sức gần xong.”

“Chúng lại tái xuất, chắc chắn có kế hoạch gì đó.” Trần Vũ nói ra nỗi lo của mình.

Trên mặt Trần Nhị thêm phần nghiêm trọng: “Thuộc hạ sẽ lập tức bẩm báo công tử.”

Ma Giáo tái xuất, thiên hạ này lại sắp loạn rồi.

“Được.” Trần Vũ gật đầu.

“Thiếu chủ, người có mang theo túi thơm độc dược đó không?” Trần Nhị hỏi.

Trần Vũ lấy túi thơm từ trong ngực ra: “Loại độc này chỉ có tác dụng với nữ tử, trên người ta không có phản ứng gì.”

“Tốt,” Trần Nhị cẩn thận nhận lấy, bỏ vào một chiếc hộp gỗ: “Thuộc hạ sẽ gửi nó đến chỗ của Đường chủ Tiết ngay.”

Trần Vũ gật đầu.

Hắn biết trong vòng ba ngày Tiết Minh chắc chắn không thể điều chế ra giải dược.

Nhưng gửi độc dược này về, sau này điều chế được giải dược, cũng có thể phòng bị Ma Giáo.

Trần Nhị cất hộp gỗ đi, nhìn Trần Vũ, đột nhiên nói: “Thiếu chủ, ngươi còn muốn tiếp tục ẩn giấu thân phận, hành tẩu giang hồ sao?”

“Đương nhiên.” Trần Vũ gật đầu.

Hắn muốn trải nghiệm giang hồ thực sự mà không có sự trợ giúp của Ngọc Diệp Đường.

Nếu hành tẩu giang hồ mà mọi chuyện đều dưới sự giám sát, sắp xếp của phụ thân, thì giang hồ này thật quá nhàm chán.

Nghe vậy, Trần Nhị không khỏi cười lớn.

“Thiếu chủ, sức mạnh của Ngọc Diệp Đường còn lớn hơn ngươi tưởng tượng.”

“Nếu chuyện này ngươi không thể tự mình giải quyết, chỉ cần ngươi đến tông đường một chuyến.”

“Mọi chuyện sẽ được giải quyết theo ý nguyện của ngươi.” Trần Nhị nói với giọng cung kính.

Trần Vũ gật đầu, không để tâm.

“Lần này cảm ơn Trần thúc, ta đi trước.”

Sau vài câu hàn huyên đơn giản, Trần Vũ rời đi.

Trần Nhị nhìn bóng lưng hắn, có chút cảm khái.

Thiếu chủ nhà mình vẫn còn quá trẻ, căn bản không hiểu được hàm ý của cái gọi là thế lực đỉnh cao giang hồ, tông sư đệ nhất thiên hạ.

“Công tử dụng tâm lương khổ a...” Trần Nhị thở dài.

Trong Dục Anh Đường có nhiều hài tử như vậy.

Tại sao lại là Trần Vũ được đẩy ra mặt trước, gánh lấy danh hiệu thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường?

Không có trải qua rèn luyện, chứng kiến giang hồ lạnh lẽo thực sự, sau này làm sao có thể tiếp quản Ngọc Diệp Đường.

Một đại hiệp đầy tâm huyết muốn giúp đỡ kẻ yếu, trừng ác dương thiện, không thể làm thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường được.

...

Trần Vũ từ hậu viện trở lại cửa hàng lương thực, vừa bước ra khỏi cửa hàng.

Hắn liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên đường.

Đối phương đứng cách cửa hàng lương thực không xa, ánh mắt bình tĩnh, đối diện với Trần Vũ.

Trông có vẻ như đã đợi Trần Vũ từ lâu.

Trần Vũ khựng lại một chút, không dừng lại, đi đến bên người đó: “Toàn huynh.”

Ánh mắt Toàn Thành phức tạp nhìn Trần Vũ, dưới đáy mắt có một tia kỳ lạ lóe lên.

Hắn chậm rãi lên tiếng: “Ngươi là người của Ngọc Diệp Đường?”

“Phải.”

“Thực lực của người không tôi, người giữ chức vụ gì trong Ngọc Diệp Đường?” Giọng nói của Toàn Thành có chút gấp gáp.

Trần Vũ im lặng.

Bọn họ đã kết nghĩa, Trần Vũ không biết mình có nên nói ra thân phận của mình hay không.

Thấy Trần Vũ im lặng, Toàn Thành hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai tay.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Trần Vũ, từng chữ từng câu nói: “Người là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, Trần Vũ, đúng không?”

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Toàn Thành, gật đầu: “Không sai.”

“Ta chính là Trần Vũ.”

Chương 596: Chuyện Thứ Nhất Và Chuyện Thứ Hai

Quả nhiên...

Hắn chính là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, Trần Vũ.

Ánh mắt của Toàn Thành nhìn về Trần Vũ lập tức trở nên phức tạp.

Hắn siết chặt hai nắm tay, hơi thở trong chớp mắt có chút hỗn loạn.

Trần Vũ đứng thẳng người, trong lòng đột nhiên run lên.

Bởi vì từ trên người Toàn Thành vừa phát ra một luồng sát khí.

Toàn Thành muốn giết hắn?

Trần Vũ có chút mơ hồ.

Tại sao?

“Huuu...” Toàn Thành hít một hơi thật sâu, thân mình hơi run rẩy.

Hắn nghiêng đầu, trầm giọng nói: “Giang Vân Tuyết trúng độc vì ngươi.”

“Bốn người chúng ta kết nghĩa huynh đệ, nàng là đại tỷ của ngươi.”

“Theo tình theo lý, ngươi đều phải cứu nàng.”

Trần Vũ gật đầu, bình tĩnh nói: “Đương nhiên.”

“Ta nhất định sẽ cứu nàng.”

Toàn Thành hít sâu, bình ổn tâm trạng.

Hắn quay người lại, giọng nói lạnh đi nhiều: “Ta về trước đây.”

“Người dựa lưng vào Ngọc Diệp Đường, không phải dạng tiêu môn tiểu hộ như chúng ta có thể sánh được.”

“Chuyện này, tự người giải quyết.”

Nói xong, Toàn Thành cũng không quay đầu lại, bước đi nhanh chóng.

Trần Vũ đứng trên đường, nhìn Toàn Thành dần đi xa, trên gương mặt kiên nghị dần thêm phần nghiêm trọng.

Đột nhiên hắn cảm thấy vị huynh đệ kết nghĩa này của mình cũng không phải kẻ đơn giản.

Hiểu được một phần Bát Quái Chương...

Còn có thể đi theo sau hắn, mò đến tận đây.

Trần Vũ xoay người, định trở về phân bộ Ngọc Diệp Đường.

Hắn vừa định bước đi, lại dừng lại.

Trần Vũ lắc đầu.

Bốn người kết nghĩa huynh đệ, vừa rồi luồng sát khí phát ra từ người Toàn Thành, rõ ràng là muốn ra tay với hắn.

Nhưng Toàn Thành đã kìm nén lại.

Trên người Toàn Thành cũng có bí mật.

Nếu hắn không nói, Trần Vũ cũng sẽ không để Ngọc Diệp Đường điều tra thân phận của hắn.

Đối với bằng hữu mà nói, như vậy là không tôn trọng.

“Hầy...”

Trần Vũ không nhịn được thở dài một tiếng.

Sao hắn có cảm giác lần này mình ra giang hồ, độ khó bỗng nhiên tăng lên rất nhiều.

Xem ra danh hiệu Ngọc Diệp Đường, còn lợi hại và đáng sợ hơn hắn tưởng.

...

Đêm buông xuống.

Trăng sáng treo cao, sao trời lấp lánh.

Bầu trời đen tối, vài đám mây mỏng theo gió bay qua.

Bờ Hà Ngạn Liễu.

Cảnh liễu bên sông đung đưa theo gió, một luồng hơi lạnh bị gió thổi vào bờ.

Trần Vũ lại đến đình hóng mát.

Trương Ngọc Nhi đã đợi từ lâu.

Nghe thấy tiếng bước chân Trần Vũ bước vào đình, Trương Ngọc Nhi không quay đầu lại nói: “Người lại dám nhờ Ngọc Diệp Đường giúp đỡ.”

“Tưởng rằng người cải trang, hóa trang, không dùng mặt thật để đi lại trong giang hồ, chỉ dựa vào chính mình.”

“Hóa ra người cũng chẳng khác gì những tên công tử bột, thiếu gia nhà giàu khác.”

Trương Ngọc Nhi ngồi trên ghế đá, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào mặt sông phản chiếu ánh sao.

“Người và ta không có thù oán, người tìm đến ta, chỉ vì ta là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường.”

“Nói cách khác, là ma giáo của các người có thù với Ngọc Diệp Đường.”

“Ta truyền tin cho Ngọc Diệp Đường cũng không có gì sai.”

Trần Vũ đứng trước đình, nhìn bóng lưng Trương Ngọc Nhi nói.

“Ta đến rồi, nói đi, ngươi muốn ta làm ba chuyện gì.”

Gió đêm thổi qua, một mùi hương thoang thoảng từ người Trương Ngọc Nhi bay ra.

Nếu là người có thể nhìn thấy trong đêm, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra mái tóc đen dày của Trương Ngọc Nhi vẫn còn ướt.

Nàng vừa mới tắm xong, toàn thân toát ra mùi hương thanh khiết chỉ thiếu nữ mới có.

Trương Ngọc Nhi từ từ đứng dậy.

Đêm nay, nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, dưới ánh sao càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Trương Ngọc Nhi bước đến trước mặt Trần Vũ, đứng cách hần không đến một thước.

Dưới ánh trăng, Trần Vũ nhìn rõ dung mạo của nàng.

Vết năm ngón tay hấn đánh lúc ban ngày đã biến mất, không biết Trương Ngọc Nhi đã dùng cách gì.

“Trần công tử...” Trương Ngọc Nhi dịu dàng gọi một tiếng.

Thân hình mềm mại chủ động dựa vào.

Thân thể ấm áp mềm mại áp vào ngực Trần Vũ.

Trần Vũ nhú mày, trong lòng có một cảm giác chán ghét không thể nói nên lời đối với nữ tử trước mặt này.

Hắn lùi lại một bước, tránh né sự dựa dẫm của nàng.

Thân hình Trương Ngọc Nhi lảo đảo nhưng lại đứng vững, dường như đã biết Trần Vũ sẽ tránh đi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng thoáng hiện lên một nụ cười động lòng người.

“Trần công tử rất ghét thiếp sao?”

“Thiếp thân xinh đẹp như vậy, trong giáo có không ít người theo đuổi nha.”

“Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc ngươi muốn ta làm gì.” Trần Vũ lạnh lùng nói.

Thấy thái độ của Trần Vũ như vậy, Trương Ngọc Nhi khẽ cười, trên má hiện lên một vẻ e thẹn.

“Đã Trần công tử có ý kiến với thiếp thân lớn như vậy, thì chuyện thứ nhất, ta muốn Trần công tử ôm thiếp thân một cái.”

Nói rồi, Trương Ngọc Nhi dang tay ra, chủ động ôm lấy Trần Vũ.

Hương thơm ấm áp ngọc ngà rơi vào lòng.

Cơ thể Trần Vũ trong nháy mắt cứng đờ.

Một hơi sau.

Trần Vũ đẩy mạnh Trương Ngọc Nhi ra.

“Chuyện thứ nhất đã xong.”

“Chuyện thứ hai là gì?” Trần Vũ lạnh lùng nói.

Trương Ngọc Nhi cười ngây ngô.

“Vừa rồi cơ thể Trần công tử cứng ngắc như vậy, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên ngươi ôm nữ tử?”

Nói rồi, Trương Ngọc Nhi lại dựa vào Trần Vũ.

Trần Vũ vỗ một chương vào bả vai nàng, đánh nàng lùi lại một bước: “Chuyện ngươi nói ta đã làm xong.”

“Chuyện thứ hai là gì?”

Trương Ngọc Nhi lập tức lộ ra vẻ mặt ảm ức.

“Trần công tử thật là nhân tâm.”

“Nếu đã như vậy...”

“Chuyện thứ hai, ta muốn Trần công tử hôn ta, ít nhất cũng phải ba mươi hơi thở.”

Trương Ngọc Nhi ngẩng khuôn mặt tinh xảo của nàng lên, đôi mắt tròn sáng long lanh, một tia xuân tình truyền ra từ trong ánh mắt.

“Đừng quá đáng quá.” Trần Vũ nhíu mày, siết chặt hai nắm tay.

Trương Ngọc Nhi lấy ra một lọ sứ nhỏ từ trong ngực: “Đây là giải dược của Liên Hoa Khấp Huyết, có thể giải được một nửa độc tính.”

“Chỉ cần người hôn ta, ta sẽ đưa cho người nửa phần giải dược này.”

“Người ngoan ngoãn làm xong ba chuyện, hai phần giải dược kết hợp lại, người có thể cứu được Giang Vân Tuyết.”

Trần Vũ nhìn giải dược trong tay Trương Ngọc Nhi, trên mặt hiện lên vẻ do dự.

“Người không nói gì, ta sẽ coi như người đồng ý.”

Trương Ngọc Nhi lại dựa vào trong ngực Trần Vũ, lông mi khẽ run, tiến sát vào mặt Trần Vũ.

Đột nhiên nàng khẽ cười thành tiếng: “Suýt nữa thì quên.”

“Người phải tháo mặt nạ da người xuống, ta không muốn hôn trúng mặt nạ đâu.”

Thấy Trần Vũ không động đậy.

Trương Ngọc Nhi đưa tay nhỏ mềm mại ra, tháo mặt nạ của hắn xuống.

Một gương mặt trẻ trung khôi ngô lộ ra trước mặt Trương Ngọc Nhi.

“Như vậy mới được...”

“Trông cũng khá đẹp.”

Lời vừa dứt, nàng tiến tới.

Cảm giác lạnh lẽo, mềm mại truyền đến.

Ba mươi hơi thở.

Vô cùng chậm chạp, như thể đã qua cả một đời.

Ba mươi hơi thở sau.

“Bốp!” Một tiếng.

Trần Vũ đẩy Trương Ngọc Nhi ra.

“Chuyện thứ hai ta đã làm xong, đưa giải dược cho ta.”
Trần Vũ nhìn Trương Ngọc Nhi, trong ánh mắt tràn đầy chán ghét, lạnh giọng nói.

Trương Ngọc Nhi khẽ mím môi, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ oán trách.

“Trần công tử thật là nhẫn tâm.”

“Rõ ràng vừa rồi tim đập nhanh như vậy, mạnh như vậy...”

“Thế mà lại đẩy một chưởng đẩy Ngọc Nhi ra.”

“Thôi bỏ đi, dù sao nam nhân trên đời cũng đều như nhau, chẳng có ai là người tốt.”

Trương Ngọc Nhi ném lọ sứ trong tay cho Trần Vũ.

Trần Vũ bắt được giải dược.

“Chuyện thứ ba là gì?”

Trương Ngọc Nhi đưa tay phải trắng nõn ra, nhẹ nhàng quần lấy tóc, nghiêng đầu nói: “Chuyện thứ ba, đơn giản hơn.”

“Người là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, Ngọc Diệp Đường lấy việc giết người làm nền tảng, là tổ chức sát thủ số một thiên hạ.”

“Đối với người mà nói, giết người chắc không phải là chuyện khó.”

“Thiếp thân sẽ dùng nửa phần giải dược còn lại, đổi lấy người ra tay, giúp ta giết một người.”

Nàng thả tay xuống, lấy một phong thư từ trong ngực ra.

“Trong này có một địa chỉ, người đi giết hắn giúp ta.”

“Mang đầu của hắn đến gặp ta, sau khi giết người, người phải dùng máu để viết một dòng chữ bên cạnh.”

“Viết rằng: Kẻ giết người, thiếu chủ Ngọc Diệp Đường Trần Vũ.”

“Đúng rồi, khi giết người, người phải tháo mặt nạ da người trên mặt xuống.”

“Chỉ được giết một mình hắn, không được giết người khác, phải để tất cả mọi người nhìn rõ dung mạo của người.”

Chương 597: Kẻ Hèn Nhất

Vừa dứt lời, Trương Ngọc Nhi đã bị Trần Vũ bóp chặt lấy cổ, đẩy mạnh vào cột của lương đình.

“Người tưởng ta không dám giết người sao?” Ánh mắt Trần Vũ lạnh lùng, ý định giết chóc hiện rõ trong đáy mắt.

Trên khuôn mặt trắng nõn, tinh xảo của Trương Ngọc Nhi thoáng hiện nét chế giễu.

“Giết người? Nực cười. Trên người người chẳng có chút sát khí nào. Là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, người thậm chí chưa từng giết một ai.”

“Năm ngoái, người bắt chước Quỳnh Ngạo Hải, thách thức Nam Tông Bắc Phái, lại tưởng mình như Hải Kinh Bang, là danh môn chính phái sao?”

“Ngọc Diệp Đường các người chỉ là một lũ đao phủ. Mấy năm nay thu lại nhiệm vụ giết người, đã muốn rửa tay trở thành danh môn chính phái?”

“Ngọc Diệp Đường các người một ngày là tổ chức sát thủ, cả đời là tổ chức sát thủ. Mãi mãi không thể rửa sạch mùi máu tanh trên người.”

Ánh mắt Trương Ngọc Nhi tràn đầy thù hận, nhìn Trần Vũ với vẻ căm ghét.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Vũ trầm xuống.

“Giết ta? Người giết đi. Người chỉ có nửa liều giải dược, xem thử giết ta rồi có tìm được nửa còn lại không. Đợi khi đại tỷ kết bái của người đau đớn mà chết, xem người có hối hận không.”

Trương Ngọc Nhi nhìn thẳng vào Trần Vũ, đôi mắt đẹp đầy vẻ chế nhạo.

“Ngươi đang ép ta? Ngươi thật sự nghĩ ta không dám giết người sao?”

Ánh mắt Trần Vũ lóe lên vẻ hung ác, tay càng siết chặt hơn. Hắn nhắc cánh tay lên, nâng cả người Trương Ngọc Nhi lên cao.

Trương Ngọc Nhi lập tức khó thở, khuôn mặt trắng bệch, hai tay yếu ớt cố gắng kéo bàn tay như gọng kìm của Trần Vũ.

Cơ thể nàng không ngừng run rẩy, nhưng ánh mắt chế giễu vẫn không hề tan biến.

Trần Vũ nhìn vào mắt nàng. Cả hai ánh mắt đều vô cùng kiên định.

Ba mươi nhịp thở trôi qua, cơn giận trong lòng Trần Vũ dần tan biến, lý trí lại chiếm ưu thế. Cuối cùng, hắn cũng buông tay.

Trương Ngọc Nhi nói đúng. Giết nàng cũng không thể có được nửa liều giải dược còn lại. Nếu vì tức giận mà giết nàng, thì Giang Vân Tuyết sẽ hoàn toàn không còn cứu được nữa.

Trần Vũ cướp lấy chiếc mặt nạ da người và phong thư, xoay người rời đi, giọng lạnh lùng: “Hôm nay những gì ngươi làm, ngày sau ta nhất định trả lại gấp trăm lần.”

Trương Ngọc Nhi theo cột ngã xuống đất, ho sặc sụa, hít thở không khí từng ngụm lớn.

Đợi khi hồi phục, nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Trần Vũ rời đi, trong mắt vẫn tràn đầy hận ý.

“Trần Vũ... Ta sẽ bắt ngươi trả giá. Mọi thù giết cha không đội trời chung.”

Ngay lúc này, một giọng nói khàn khàn, già nua vang lên từ trong bóng tối: “Làm tốt lắm.”

Một lão giả thấp bé, lưng còng bước ra từ sau cột lương đình. Không ai biết hắn đã ở đây bao lâu, cũng không ai biết hắn đến từ khi nào. Ngay cả Trần Vũ với thực lực nhị phẩm cũng không phát hiện ra hắn.

Thấy lão giả bước ra, Trương Ngọc Nhi vội vàng đứng dậy, thu lại hận ý trong mắt, hành lễ: “Lão sư.”

“Ừ.” Lão giả đáp.

“Lão sư, kích thích Trần Vũ như vậy, thật sự có tác dụng sao?” Trương Ngọc Nhi cung kính hỏi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh lão giả.

“Từ năm ngoái, khi Trần Vũ vừa mới bước vào giang hồ, mật thám trong giáo đã chú ý đến hắn. Mặc dù hắn là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, sở hữu võ công nhị phẩm, nhưng tâm tính thuần lương, giao đầu với người khác chưa bao giờ ra tay nặng.”

“Nhìn thấy hắn, ta như thấy những đệ tử đại phái mới ra mắt ngày xưa. Cũng ngây thơ như hắn, tự cho mình là đại hiệp, muốn hành hiệp trượng nghĩa, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức.”

“Lão phu muốn xem thử, giữa bằng hữu và người xa lạ, hắn sẽ chọn thế nào.”

Trương Ngọc Nhi gật đầu ngoan ngoãn: “Dù hắn chọn thế nào, cũng sẽ chịu đựng sự giằng xé của đạo đức nội tâm.”

“Đúng vậy.” Lão giả đáp.

“Ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ nữa.”

“Nhiệm vụ gì?” Trương Ngọc Nhi cung kính hỏi.

“Sau chuyện này, bất kể hấn chọn gì, ta muốn ngươi đi an ủi hấn... Dùng cơ thể ngươi, dung mạo của ngươi, dùng cả sự căm hận của hấn đối với ngươi...”

“Đi an ủi hấn, khiến hấn quên đi mọi phiền não và đau khổ.”

Trương Ngọc Nhi sững sờ một chút, khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào, hành lễ: “Vâng.”

...

Dưới màn đêm sâu thẳm, Trần Vũ bước đi trên con phố vắng lặng, trong lòng đầy đau khổ. Hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, vẻ mặt không cảm xúc.

Tiếng côn trùng rả rích bên bờ sông vang vọng vào tai Trần Vũ. Âm thanh ấy thoảng chốc như biến thành những tiếng hét vang vọng trong trí nhớ.

“Ký ức chôn sâu trong não lại ủa về. Chạy mau, lão Nhị Vương ở phố Tây giết vợ rồi, một nhát dao cửa đứt cổ. Nghe nói máu bắn cao hai thước, đứa con nghe thấy động, vừa vào nhà đã bị máu me đầy nhà dọa ngất. Ôi chao, lão Nhị Vương thật không ra gì, hấn ngày nào cũng đến sông bạc, đem hết đồ đạc trong nhà đi đánh bạc, giờ lại còn giết cả vợ...”

“Hiện giờ hấn đang ở chợ rau, đã bị quan sai bắt rồi, lát nữa sẽ bị chém đầu. Đến muộn sẽ không chen vào được. Đi nhanh lên...”

Một đám người chạy trên phố dài, tất cả đều hướng về phía chợ rau. Một cậu bé hòa lẫn trong đám đông, vẻ mặt ngây dại. Hấn theo dòng người đến chợ rau.

Khi hấn đến nơi, xung quanh đã im lặng. Cậu bé chen lên phía trước từ giữa những người xung quanh.

“Vương lão Nhị, mất hết nhân tính, vì tiền đánh bạc mà giết chết vợ. Nay xử chém đầu, cảnh cáo mọi người, giết người đền mạng, hành hình ngay lập tức!”

Tên đao phủ đầy mặt dữ tợn nâng cao đại đao, phun một ngụm rượu lên lưỡi đao, đá Vương lão Nhị ngã xuống, chuẩn bị chém đầu.

Vương lão Nhị ngã trên bục gỗ, sợ hãi đến co giật, quần đũng ướt đầm, nhỏ giọt tí tách. Hắn bị nhét một miếng vải vào miệng, đôi mắt đầy kinh hoàng, nước mắt giàn giụa, liều mạng vùng vẫy.

Tên đao phủ dẫm lên lưng hắn, vẽ mặt lạnh lùng.

Đột nhiên, Vương lão Nhị như nhìn thấy cậu bé trong đám đông, cơ thể run rẩy dữ dội hơn. Hắn liều mạng lắc đầu.

“Vù!” Một tiếng.

Ánh đao sáng loáng vụt qua. Tay nâng đao hạ. Đầu rơi, máu tươi bắn cao một thước, cái đầu bay lên, máu văng tung tóe rồi rơi xuống đất.

Trong đám đông lập tức vang lên những tiếng hét kinh hãi. Một số người sợ đến mức ngã quỵ xuống đất, thậm chí có người còn tè ra quần.

Cậu bé đứng ở phía trước ngôi ngóc nhìn chằm chằm vào cái đầu của cha mình, trước mắt tối sầm lại, ngất xỉu.

Ký ức đau khổ ủa về, Trần Vũ chỉ cảm thấy như mình lại quay trở về căn viện nhỏ và chợ rau năm xưa. Hình ảnh cha mẹ chết thảm vang vọng trong đầu hắn, khơi dậy nỗi sợ hãi sâu nhất trong ký ức của hắn.

Hắn bước đi trên đường, mỗi bước đi cơ thể lại run lên một phần. Hơn mười bước sau, Trần Vũ quỵ gục xuống đường,

nôn mưa dữ dội. Cả ngày hấn chưa ăn gì, trong bụng chỉ toàn nước chua. Nước chua trong suốt bị hấn nôn đầy ra đất.

“Lạch cạch...”

Tiếng bước chân vang lên. Một bóng đen dừng lại trước mặt Trần Vũ.

“Là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, bên ngoài vẻ vang vô hạn, sau lưng lại là bộ dạng chật vật này. Thật đáng buồn cười. Hay là... người vốn dĩ chỉ là một kẻ hèn nhất?”

Trần Vũ ngẩng đầu lên. Toàn Thành đã tháo mặt nạ đứng trước mặt hấn, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Trần Vũ.

...

Chương 598: Ngu Xuân!

Một màn xấu hổ như thế bị toàn thành nhìn thấy, Trần Vũ vội vàng vùng vẫy bò dậy từ dưới đất.

“Vút!” Một âm thanh trầm nặng vang lên.

Toàn Thành đá vào má phải của Trần Vũ, trực tiếp đá hất văng ra xa một trượng.

Trần Vũ ngơ ngác, chỉ cảm thấy bên mặt đau rát.

Hắn chống người dậy.

“Vút!” Con gió nặng nề từ cú đá lại truyền đến.

“Bốp!” Lần này, Trần Vũ đã tóm được mắt cá chân của Toàn Thành.

Toàn Thành đứng bằng một chân, chân phải bị Trần Vũ giữ chặt.

“Ngươi làm gì!”

Trần Vũ ngẩng đầu, giận dữ nhìn Toàn Thành.

Toàn Thành lặng lẽ nhìn Trần Vũ, ánh mắt dần chuyển từ bình tĩnh sang giận dữ.

“Phế vật!”

Toàn Thành rút chân phải về, hai chân đạp đất, hạ bàn vững vàng, giơ nắm đấm lên, đấm thẳng vào mặt Trần Vũ.

Thấy tư thế ra đòn này, Trần Vũ không khỏi kinh hãi.

“Thần Quyền Bách Bước!”

Là “Thần Quyền Bách Bước” của Thiếu Lâm!

Trần Vũ không kịp nghĩ nhiều, cơ thể đã phản ứng thay hấn.

Hai cánh tay chống xuống, cả người nhảy lên không trung, lòng bàn tay trái vươn ra, dễ dàng nắm chặt nắm đấm của Toàn Thành.

Toàn Thành đánh không trúng, tay phải xoay chuyển, luồng chưởng phong sắc bén ập tới.

Phản xạ được rèn luyện qua nhiều năm giao đấu khiến Trần Vũ nhanh chóng đáp xuống đất, hai tay biến hóa.

“Bát Quái Chưởng!”

“Ầm!”

Hai lòng bàn tay va chạm vào nhau.

Ai mạnh ai yếu, không cần phải nói.

Cơ thể Toàn Thành rung lên, bị đánh bay ra ngoài, rơi mạnh xuống đất.

“Phụt!”

Toàn Thành phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, dưới ánh trăng lạnh lẽo có chút yêu dị.

Thân hình Trần Vũ khẽ động, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Toàn Thành.

Hắn chấp hai tay lại, chuẩn bị đánh ra.

Nhìn thấy máu tươi Toàn Thành phun ra, ngửi thấy mùi máu tanh đó.

Trần Vũ đột nhiên cảm thấy mắt hoa lên, hắn vừa hồi tưởng lại những chuyện cũ đã chôn sâu, giờ lại thấy máu, một cơn choáng váng từ sâu trong não truyền đến.

Toàn Thành ngã dưới đất, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Trần Vũ: “Đánh đi!”

“Ra tay đi!”

“Bị ta phát hiện ra sự hèn nhát của ngươi, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?”

Trần Vũ lùi lại một bước, lắc đầu, cảm giác choáng váng không dứt, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

“Ngươi... ngươi làm sao vậy?”

Toàn Thành thấy bước chân Trần Vũ loạng choạng, sắc mặt hơi thay đổi.

Trong khoảnh khắc tiếp theo.

“Bịch...” một tiếng.

Trần Vũ ngã xuống người Toàn Thành, ngất xỉu.

...

Không biết bao lâu sau.

Trần Vũ từ từ mở mắt, cảm thấy mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại.

Hắn ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía.

Là một gian phòng khách.

Trên chiếc bàn gỗ giữa phòng có đặt một ngọn đèn dầu, ánh đèn lay động, ánh sáng dịu dàng chiếu sáng căn phòng.

Trần Vũ sững sờ một lúc, ký ức trong đầu có chút hỗn loạn.

“Ngươi tỉnh rồi?” Giọng của Toàn Thành truyền đến từ không xa.

Trần Vũ ngơ ngác nhìn qua, chỉ thấy Toàn Thành đang ngồi bên bàn, bên tay là một bức thư đã bị mở ra.

Toàn Thành ngồi thẳng người, bình tĩnh nhìn Trần Vũ.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Ký ức trước khi ngất dần hiện lên trong đầu Trần Vũ.

Hắn nhớ ra những gì đã xảy ra.

“Sao ngươi biết ‘Thần Quyền Bách Bước’?”

“Ngươi sợ máu?”

Toàn Thành và Trần Vũ đồng thời hỏi.

Cả hai đều sững sờ.

Bầu không khí lại rơi vào im lặng.

Một lúc sau.

Trần Vũ gật đầu: “Ta sợ máu.”

Ánh mắt Toàn Thành nhìn Trần Vũ lập tức trở nên kinh ngạc.

“Ngươi là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, vậy mà ngươi lại sợ máu?”

Trần Vũ cúi đầu không nói.

Hắn nhớ lại dáng vẻ chật vật của mình vừa rồi, cảm thấy mặt nóng bừng.

Toàn Thành cúi đầu, nghĩ ngợi rồi nói: “Ta không họ Toàn, ta họ Vương.”

Nghe thấy chữ “Vương” này, Trần Vũ lập tức phản ứng lại, nói: “Ngươi là người của Thần Quyền Sơn Trang?”

Giang hồ đều biết.

Trang chủ cũ của Thần Quyền Sơn Trang họ Vương.

Ông có một người con trai duy nhất, tên là Vương Đăng, có tư chất tông sư.

Năm mười một tuổi, đã luyện thành “Thần Quyền Bách Bước”.

Nhiều năm trôi qua như vậy, có khi hắn đã đạt tới thực lực Nhất phẩm.

“Đúng vậy.” Toàn Thành như nhớ ra điều gì, khóe miệng thoáng hiện lên vẻ cay đắng.

“Ngươi là Vương Đăng?” Trần Vũ kinh ngạc hỏi.

“Không phải,” Vương Thành lắc đầu nói: “Hắn là ca ca ta.”

“Ca ca ngươi?” Trần Vũ hơi sững sờ.

Hắn hình như chưa từng nghe nói Vương Đăng có một đệ đệ.

Vương Thành cúi đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc bàn, trầm giọng nói: “Ta là con thứ.”

Lần này, Trần Vũ đã hiểu.

Thảo nào...

Trần Vũ không bận tâm nhiều, lật người xuống giường hỏi: “Bây giờ là lúc nào?”

“Vừa qua giờ Tý, ngươi muốn làm gì?” Vương Thành ngẩng đầu hỏi.

“Ta muốn đến một nơi.”

Nói rồi, Trần Vũ đi giày vào, cầm lấy bức thư trên bàn.

Tay của Vương Thành nhanh hơn hắn một bước, vội vàng lấy bức thư đi, cảnh giác hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

“Đi làm một việc.” Trần Vũ chộp lấy bức thư, trầm giọng nói.

Vương Thành đạp chân, bay sang một bên, tay cầm chặt bức thư.

“Nữ nhân Ma giáo đó muốn ngươi làm gì?”

“Nàng muốn ngươi giết bọn họ?”

Vương Thành mở to đôi mắt như nhìn thấu mọi thứ, nhìn thẳng vào nội tâm của Trần Vũ.

“Sao ngươi biết?” Trần Vũ nhíu mày.

“Hừ...” Vương Thành cười lạnh: “Ngươi và nàng ta ôm nhau, hôn nhau trong đình, ta đều nhìn thấy hết.”

“Sau đó nàng ta lấy bức thư này ra, ngươi liền bóp chặt cổ họng nàng ta.”

“Nghĩ lại, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.”

“Vừa rồi ngươi ngắt xiu, ta đã mở bức thư này ra, trong thư là một địa chỉ.”

“Ta đoán, nàng ta muốn ngươi đi giết bọn họ.”

“Có đúng không?” Vương Thành nhay bén đưa ra suy đoán của mình.

Trên mặt Trần Vũ lộ ra vẻ đau khổ: “Đúng vậy.”

“Nàng đã hứa với ta, đây là việc thứ ba, chỉ cần ta hoàn thành, nàng sẽ đưa thuốc giải cho ta.”

“Bất kể là ai, sau khi ta giết hẳn, cứu được Tưởng Vân Tuyết, ta sẽ giết Trương Ngọc Nhi, rồi tự sát để lấy một mạng đền một mạng.”

Vương Thành hừ lạnh: “Ngu xuẩn!”

“Trần Vũ, ngươi đúng là một tên ngu xuẩn!”

“Nàng ta là người của Ma giáo, mục đích chính là trả thù ngươi, ngươi lại tin rằng sau khi hoàn thành ba việc, nàng ta sẽ đưa thuốc giải cho ngươi.”

“Ngươi có đầu óc hay không?”

Trần Vũ siết chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: “Ngươi thông minh?”

“Độc mà nàng ta hạ trên người Tương Vân Tuyết sẽ phát tác trong vòng ba ngày, thời gian gấp gáp như vậy, căn bản không kịp điều chế thuốc giải.”

“Ngu xuẩn!” Vương Thành nghiêng răng, ánh mắt nhìn Trần Vũ như đang nhìn một kẻ ngốc.

Trần Vũ lấy từ trong ngực ra một lọ sứ: “Đây là nửa liều giải dược của ‘Liên Hoa Khấp Huyết’.”

“Nửa liều giải dược?” Vương Thành liếc nhìn lọ sứ, tiện tay vo tròn bức thư trong tay, dùng nội lực chấn thành từng mảnh vụn.

“Ngươi!” Trần Vũ kinh hãi.

“Ngươi ở đây chờ ta, ta đi rồi sẽ về, ta sẽ cho ngươi xem cái gọi là giải dược của ngươi!”

Lời vừa dứt, Vương Thành như một con mèo rừng phóng ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt đã không thấy tung tích đâu.

Khoảng một tuần trà sau.

Vương Thành quay lại.

Hắn cầm theo một con mèo già.

Vương Thành bước nhanh đến bên Trần Vũ, cướp lấy lọ sứ trong tay hắn, mở nắp, đổ một ít thuốc bột ra, cho mèo già ăn.

Mèo già như cảm nhận được điều gì, vùng vẫy dữ dội.

Nhưng dưới sự khống chế của Vương Thành, nó không thể làm gì được.

Thuốc bột được đổ vào miệng mèo già.

Sau đó, Vương Thành thả mèo già ra.

Chỉ thấy mèo già rơi xuống đất, lao nhanh về phía cửa sổ.

Chạy chưa được hai bước, thân thể nó đột nhiên run lên, ngã xuống đất, co giật dữ dội.

Vài nhịp thở sau, mèo già chảy máu ở miệng và mũi, khẽ run lên.

Chết rồi.

Vương Thành cười lạnh nhìn Trần Vũ: “Đây là giải dược mà ngươi nói?”

Chương 599: Vương Thành

Trần Vũ nhìn con mèo chết, nhất thời không nói nên lời.

“Chưa nói đến chuyện giải dược này thật hay giả.”

Vương Thành bước nhanh đến trước mặt Trần Vũ, nói: “Ngươi có biết địa chỉ ghi trong bức thư là ở đâu không?”

“Ở đâu?” Trần Vũ ngẩn ngơ hỏi lại.

Vương Thành túm lấy cổ áo Trần Vũ, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói từng chữ một: “Là nhà của một tiểu phu nghèo ở Thương Sơn huyện.”

Nghe vậy, sắc mặt Trần Vũ càng trắng hơn vài phần.

Vương Thành đẩy mạnh cổ áo Trần Vũ ra, hừ lạnh một tiếng.

“Ta đã tranh thủ lúc ngươi hôn mê mà đi đến đó rồi.”

“Nữ nhân Ma giáo đó không có ý tốt. Mặc dù ta không biết cụ thể ả đã nói gì với ngươi, nhưng ả lại bảo ngươi giết dân thường để đổi lấy giải dược cứu bằng hữu.”

“Kẻ này quả thật đủ độc ác.”

“Ả chính là đang lừa ngươi, vậy mà ngươi còn ngây ngốc tin ả.”

Vương Thành đi đi lại lại trong phòng, quay đầu, lạnh lùng nhìn Trần Vũ: “Đừng nói là ngươi giúp ả làm ba việc, cho dù là ba trăm việc, ba ngàn việc, ả cũng sẽ không đưa giải dược cho ngươi!”

Trần Vũ ngồi trên giường, nắm chặt hai tay, thân thể hơi run rẩy.

“Vậy phải làm sao?”

Trên mặt hấn lộ ra vẻ đau khổ.

Nếu Giang Vân Tuyết chết vì hấn, Trần Vũ sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Vương Thành bước nhanh đến trước mặt Trần Vũ, túm lấy cổ áo hấn, hận sắt không thể rèn thành thép mà nói: “Người là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường, ngươi lại hỏi ta phải làm sao?”

“Nếu nói trên đời này có người có thể cứu được Giang Vân Tuyết, thì chỉ có Ngọc Diệp Đường mà thôi!”

Trần Vũ lắc đầu: “Về thời gian thì không kịp.”

“Điều chế giải dược, cần phải phân tích thành phần của độc dược, sau đó mới đối ứng mà phối chế.”

Về độc dược, Trần Vũ vẫn biết một chút thường thức.

Hấn từng nghe Trần Nghĩa nói qua, ra ngoài hành tẩu giang hồ phải cẩn thận phòng bị các loại độc dược.

Độc dược là thứ có thể lấy yếu thắng mạnh, mặc cho người có võ công cao cường đến đâu, chỉ cần dính phải một chút, sẽ trở thành cá nằm trên thớt của người khác, mặc cho người ta xâu xé.

“Ba ngày, đến giờ còn hai ngày.” Vương Thành nghĩ ngợi, cười lạnh nói: “Hai ngày, Ma giáo thật sự quá xem thường Ngọc Diệp Đường rồi.”

“Hai ngày có lẽ không làm ra được giải dược, nhưng để Ngọc Diệp Đường tìm đến thứ áp chế được độc tính, vẫn là dễ như trở bàn tay.”

“Áp chế độc tính rồi, sẽ có thời gian chế tạo giải dược.”

Vương Thành nhìn Trần Vũ, trong mắt mang theo một tia ghen tị: “Ngươi có sẵn thực lực, gia thế.”

“Làm việc lại không suy nghĩ chu toàn.....”

“Những năm này người chỉ lo học võ, không động não sao?”

Nghe Vương Thành nói, trên mặt Trần Vũ nóng bừng.

Vương Thành nói đúng, những năm này, Trần Vũ đều chuyên tâm luyện võ, hết lần này đến lần khác luyện tập chương pháp.

Nếu không cũng sẽ không ở tuổi mười bốn đã đột phá đến nhị phẩm.

Ở một số việc, hẳn thực sự suy nghĩ không chu toàn.

Vương Thành đứng trước mặt Trần Vũ, trong mắt đầy ngưỡng mộ và ghen tị.

“Người có biết bối cảnh của người, trên giang hồ có bao nhiêu người ngưỡng mộ không?”

“Ta là con thứ của Vương gia Thần Quyền, từ khi sinh ra căn cốt đã mỏng manh, tu luyện Bách Bộ Thần Quyền tiến độ chậm chạp.”

“Thế nhân chỉ biết ca ca ta, chỉ biết Vương Đẳng, không biết ta là Vương Thành.”

Vương Thành nắm chặt hai tay, kích động nói: “Ta từ nhỏ đã được coi là dị bẩm, nghiên cứu Dịch học Bát Quái, từ đó ngộ ra một bộ chương pháp.”

“Ta vốn muốn hành tẩu giang hồ, hoàn thiện bộ chương pháp này, đánh ra danh hiệu Vương Thành của ta.”

“Tên của chương pháp ta cũng đã đặt xong, xuất phát từ Tiên Thiên Bát Quái, nên gọi là ‘Bát Quái Chương’.”

Nói đến đây, Vương Thành vừa uất ức vừa căm hận nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ sững sờ, những nghi hoặc trước đây đều hiểu rõ.

Tại sao Vương Thành lại biết Bát Quái Chương đến tám thành.

Tại sao hẳn sau khi biết mình chính là Trần Vũ, lại lộ ra sát ý.

Thì ra.....

Bát Quái Chương mà Vương Thành sử dụng, lại là chính hắn ngộ ra!

“Chưa đợi ta rời nhà hành tẩu giang hồ, trên giang hồ đã truyền ra một danh hiệu.”

“Thiếu chủ Ngọc Diệp Đường ‘Bát Quái Thần Chương’ Trần Vũ!”

Vương Thành uất ức, chỉ vào Trần Vũ giận dữ nói: “Phụ thân ta mời võ giả từng giao thủ với người đến, để ca ta tỷ thí, ta xem đường lối của ngươi, càng thấy giống như đúc với chương pháp mà ta ngộ ra.”

“Ngươi có biết tâm trạng của ta lúc đó không?”

Thân thể Vương Thành run rẩy, mắt đỏ hoe.

Hắn sinh ra căn cốt mỏng manh, trong gia tộc bị người xem thường, như một người trong suốt.

Vất vả lắm mới dựa vào ngộ tính của mình, từ Dịch học Bát Quái ngộ ra một bộ chương pháp.

Chưa đợi hắn vang danh giang hồ, đã có người dùng Bát Quái Chương đánh ra danh tiếng.

Vương Thành nghe được tin tức này, như trời sập xuống.

Trần Vũ ngẩn ngơ nhìn Vương Thành, nhất thời không biết nên an ủi thế nào.

Vương Thành thở hổn hển, lồng ngực phập phồng.

Hắn thu ngón tay chỉ Trần Vũ lại, nắm thành quyền, tức giận ngồi xuống ghế.

“Ta tưởng rằng thiếu chủ Ngọc Diệp Đường sẽ là một nhân vật hào kiệt như thế nào.”

“Kết quả.....”

“Lại là một kẻ nhát gan.”

Vương Thành liếc nhìn Trần Vũ, lạnh lùng nói: “Thật sự khiến ta rất thất vọng.”

Trần Vũ ngồi ở mép giường, có chút không nói nên lời.

Phụ thân truyền cho hắn Bát Quái Chưởng, thế gian này vậy mà có người có thể tự mình lĩnh ngộ ra.

Đây.....

Vương Thành có thể được coi là một kỳ tài võ đạo!

Vương Thành nhìn chăm chăm ngọn đèn trên bàn, cảm xúc dần bình tĩnh lại.

Hắn thở dài, có chút suy sụp nói: “Ta biết chuyện này cũng không trách người.”

“Nếu ta có thể ngộ ra, thì người khác tự nhiên cũng có thể.”

“Đế Quân thân là Thiên Hạ Đệ Nhất Tông Sư, võ đạo tạo nghệ tự nhiên vượt xa ta.”

“Ta chỉ là ngộ ra được một cái khung, muốn hoàn thiện nó thành một môn chưởng pháp đỉnh cấp, không có mấy chục năm thời gian, chỉ e là không làm được.”

Vương Thành khẽ thở dài.

Đây cũng là sự thật.

Sáng tạo ra một môn võ học, đều phải trải qua quá trình diễn hóa, sửa đổi lâu dài, mới dần dần hoàn thiện.

Vương Thành có thể dùng Bát Quái Chương trở thành khai phái tổ sư, nhưng hắn nhất định không thể phát dương quang đại môn chương pháp này.

“Thôi, không nói những chuyện này nữa, cứu người quan trọng hơn.”

Vương Thành hoàn hồn, nói với Trần Vũ: “Đi tìm Ngọc Diệp Đường đi.”

“Sức mạnh của Ngọc Diệp Đường, còn lớn hơn người tưởng rất nhiều.”

“Người tưởng là người tưởng, đừng dùng suy nghĩ nông cạn của mình, để phỏng đoán mọi thứ trên đời.”

Vương Thành cũng coi như nhìn ra, Trần Vũ và Giang Vân Tuyết không có gì khác biệt.

Đều là mới bước vào giang hồ, chưa bị giang hồ vùi dập.

Thân phận thiếu chủ Ngọc Diệp Đường đối với Trần Vũ mà nói, hại nhiều hơn lợi.

Hắn thiếu kinh nghiệm một mình đối mặt với giang hồ.

Không giống như bản thân hắn và Ngụy Hoài, đều từng có qua quá khứ thấp kém tầm thường, đối với thế nhân thế sự càng cẩn thận, nghĩ cũng nhiều hơn.

Trần Vũ hít sâu một hơi, thở dài, hành lễ với Vương Thành.

Hắn đẩy cửa phòng, bước nhanh rời đi.

Vương Thành nghĩ ngợi một chút, đi theo sau Trần Vũ, cùng hắn đi tới.

Đã bốn người bọn họ kết bái làm huynh đệ, xưng là Quan Ngoại Tứ Hiệp.

Vậy thì độc của Giang Vân Tuyết, cũng là chuyện của Vương Thành hấn.

Giang hồ vốn hỗn loạn, tương ngộ chính là duyên.

Chương 600: Đêm Không Tiếng Động

Đêm sâu thẳm, sao sáng lấp lánh.

Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời đêm.

Cửa hàng lương thực ở huyện Thương Sơn mở cửa, trước cửa treo đèn lồng đỏ rực.

Trần Vũ và Vương Thành đến trước cửa hàng.

Ánh đèn lồng đỏ chiếu vào hai người, khiến khuôn mặt họ ửng đỏ.

Hai người vừa bước vào cửa hàng.

Trần Nhị, người mang búa tử kim, liền xuất hiện trong cửa hàng.

Hắn nhìn Trần Vũ, ánh mắt sáng lên, khoe miệng nở nụ cười: “Thiếu chủ đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Trần Vũ lặng lẽ, thở ra một hơi: “Ta cần sự giúp đỡ của Ngọc Diệp Đường.”

Trần Nhị cười lớn.

“Bóp bóp!”

Trần Nhị đưa đôi bàn tay to lớn, vỗ hai cái.

“Vút vút...”

“Loạt xoạt...”

Xung quanh vang lên tiếng vạt áo bay trong gió.

Những bóng người lao ra từ tường viện, ngọn cây, nhà cửa xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, hàng chục người xuất hiện xung quanh Trần Vũ và Vương Thành.

Những người này đều mặc đồ đen, ánh mắt lạnh lẽo, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Họ cầm đủ loại vũ khí: Dao, kiếm, gậy, thương.

Đứng trước cửa hàng, trên người toát ra một luồng sát khí lạnh lẽo, âm u.

Những con côn trùng ẩn nấp ở góc tường, dưới viên gạch cũng đồng loạt ngậm miệng, không còn phát ra tiếng kêu.

Vương Thành đứng bên cạnh Trần Vũ, cảm nhận được luồng sát khí lạnh lẽo toát ra từ những người này, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Sát thủ!

Nhìn quanh, có gần trăm người.

Tất cả đều là sát thủ!

Thực lực thấp nhất cũng là Tam phẩm hậu kỳ.

Đáng sợ hơn là, Vương Thành đi suốt dọc đường, không hề cảm nhận được gì.

Thậm chí, những con côn trùng đang kêu cũng không phát giác được sát khí của họ.

Những người này là tinh nhuệ trong số các sát thủ, là những kẻ có thể che giấu sát khí của bản thân!

“Vút!”

Lại một tiếng vạt áo bay vang lên.

Hà Ngũ cầm ô sắt, lộn một vòng trên không rồi đáp xuống đất.

Hắn đứng vững, trên mặt lộ vẻ cung kính, lưỡi ô sắt dính đầy máu, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

“Thiếu chủ, toàn bộ thám tử Ma giáo ẩn nấp xung quanh đã bị tiêu diệt.”

Hà Ngũ vừa dứt lời, Trần Nhị lùi chân phải ra sau, quỳ một gối xuống.

Hà Ngũ cùng các sát thủ tinh nhuệ xung quanh cũng quay về phía Trần Vũ, quỳ một gối.

“Có 83 người thuộc Sát Tự Đường của Ngọc Diệp Đường, đường chủ Sát Tự Đường Trần Nhị, đường chủ Thám Tự Đường Hà Ngũ, kính cẩn chờ lệnh thiếu chủ!”

Trước cửa hàng lương thực nhỏ bé.

85 sát thủ của Ngọc Diệp Đường quỳ gối trước mặt Trần Vũ.

Thời gian như ngừng lại tại khoảnh khắc này.

Ánh mắt Vương Thành lướt qua các sát thủ xung quanh, tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

Những người này đủ để xóa sổ bất kỳ thế lực nào ở Đại Vũ mà không có võ giả Nhất phẩm tọa trấn.

Nếu muốn diệt môn, chưa đến nửa canh giờ là xong.

Ánh mắt Vương Thành nhìn về phía bóng lưng của Trần Vũ, từ ghen tị chuyển thành bất lực.

Khoảng cách giữa người với người, có lẽ đã được định sẵn từ ngày họ chào đời.

Trần Vũ nhìn các sát thủ xung quanh đang quỳ lạy mình.

Nhắm mắt lại.

Hít một hơi thật sâu.

Tâm trạng cũng phức tạp đến cực điểm.

...

Đêm.

Một đám mây trôi qua bầu trời, che khuất vầng trăng sáng lạnh lẽo.

Bóng tối bao trùm thế gian.

Huyện Thương Sơn, bên ngoài một căn nhà giàu có.

Trần Vũ, Vương Thành, Trần Nhị, Hà Ngũ bốn người đứng trước cửa nhà.

Gió thổi nhẹ nhẹ.

Trần Vũ quay đầu nhìn về những con đường khác.

83 thuộc hạ của Sát Tụ Đường đã khóa chặt toàn bộ các đặc vụ Ma giáo ẩn nấp trong huyện Thương Sơn.

Trong thành yên tĩnh đến đáng sợ.

Đêm nay.

Định sẵn là một đêm đẫm máu.

Ma giáo đã phỏng đoán, suy đoán và nắm bắt tính cách của Trần Vũ rất chính xác.

Nhưng đáng tiếc, mọi mưu đồ trên đời này đều có những biến số ngoài dự kiến.

“Thiếu chủ, Trương Ngọc Nhi của Ma giáo đang ở đây.”
Hà Ngũ chống chiếc ô sắt trong tay, thu lại dáng vẻ đùa cợt thường ngày, nét mặt có phần nghiêm nghị.

Trần Vũ thu hồi ánh mắt, tâm trạng rất phức tạp.

“Đi thôi.”

Hắn dẫn đầu tiến đến trước căn nhà sang trọng, đẩy cửa lớn.

Bên trong nhà, trong một căn phòng nào đó, tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Trương Ngọc Nhi mặc chiếc áo mỏng manh, nằm trên giường.

Nàng có thực lực Nhi phẩm, tai thính mắt tinh.

Nghe thấy tiếng cửa lớn của ngôi nhà bị đẩy mở, lập tức bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Trương Ngọc Nhi khẽ nhú mào, từ từ xuống giường, đi đôi giày vào.

Tai nàng hơi động dậy, lắng nghe cẩn thận, nghe thấy tiếng bước chân.

Bốn người.

Trong đó có một người nàng rất quen thuộc.

Trương Ngọc Nhi nghe ra tiếng bước chân của một người trong số đó, vẻ mặt kinh ngạc.

Trần Vũ?

Sao hắn lại tìm được đến đây?

Còn những đặc vụ mà giáo hội sắp xếp xung quanh đâu?

Tâm trí Trương Ngọc Nhi xoay chuyển nhanh chóng, đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

“Cột kẹt...” một tiếng nhẹ vang lên.

Trần Vũ một mình đẩy cửa phòng.

Trần Nhi, Hà Ngũ hai người canh gác bên ngoài.

Họ đều là Nhị phẩm đỉnh phong, nếu Nhất phẩm không ra mặt, không ai có thể địch lại họ.

Hai người này hộ tống Trần Vũ.

Trần Vũ bước vào phòng.

Căn phòng tối om, tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng chỉ có ở thiếu nữ.

Trương Ngọc Nhi bình tĩnh, lấy một cặp đá đánh lửa từ trong bộ quần áo bên cạnh, đi đến bàn, nhẹ nhàng quẹt hai cái, đánh ra tia lửa rồi thắp đèn dầu lên.

Nàng quay lại nhìn Trần Vũ, ánh đèn màu cam chiếu lên khuôn mặt nàng, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

“Trần công tử, đến thăm vào đêm khuya, có phải là đã làm xong việc thứ ba rồi không?”

“Hay là...”

“Công tử muốn cùng Ngọc Nhi làm chuyện gì đó?”

Trương Ngọc Nhi nhẹ nhàng bước đến trước mặt Trần Vũ, hỏi bằng giọng êm dịu.

Hơi thở của nàng như lan tỏa, hương ấm nóng quấn quanh cổ Trần Vũ, đôi mắt ấm áp như biết nói, chất chứa bao nhiêu tình cảm.

Trần Vũ bình tĩnh nhìn nàng: “Nửa liều giải dược ngươi đưa cho ta là thuốc độc.”

Nghe vậy, Trương Ngọc Nhi hơi sững sờ.

Bị phát hiện rồi?

Sau đó, nàng phản ứng lại, khẽ cười: “Đúng vậy.”

“Chính là độc.”

“Hơn nữa, còn là ‘Thất Tinh Đoạn Trường Tán’ nổi tiếng.”

“Ta muốn thấy ngươi vì cứu Tưởng Vân Tuyết mà phải làm trâu làm ngựa cho ta.

“Cuối cùng lại nhận được một liều độc dược, cho Tưởng Vân Tuyết uống, tận mắt nhìn thấy nàng ói máu mà chết.”

“Nghĩ thôi... Đã thấy thú vị rồi.”

Ánh mắt Trương Ngọc Nhi thoáng qua một vẻ độc ác vui sướng, nàng đưa tay lên che miệng cười khẽ.

Nàng mặc một chiếc áo lót màu trắng.

Bộ quần áo mỏng manh bao phủ cơ thể nhỏ nhắn của nàng, rung rinh theo tiếng cười.

“Sao ngươi lại phát hiện ra?”

“Ta chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao, cần hai liều giải dược hợp lại mới có thể cho người uống?”

“Chẳng lẽ...”

“Tưởng Vân Tuyết đã chết rồi?”

Trương Ngọc Nhi cười vui vẻ, đôi mắt khẽ chớp.

Nghe vậy, Trần Vũ thở dài, ánh mắt phức tạp: “Ta thực sự rất ngu ngốc.”

“Đúng vậy, ngươi thực sự rất ngu ngốc, ngươi không xứng đáng làm thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường.”

“Cảm giác đùa giỡn ngươi trong lòng bàn tay thật tuyệt.”

“Sao hả? Đôi môi của ta có phải rất mềm không?”

Trương Ngọc Nhi vẫn cười.

Dù Trần Vũ có biết thì sao chứ?

Nàng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, biết rằng người của Ngọc Diệp Đường đã bao vây nàng.

Nhưng...

Như vậy thì sao chứ?

Trương Ngọc Nhi biết, nàng sẽ không chết.

Hôm nay.

Người chết sẽ là Trần Vũ, là người của Ngọc Diệp Đường.

Chỉ riêng nàng, Trương Ngọc Nhi, sẽ không chết.

Bởi vì, sư phụ đang ở gần đây.

Đây chính là sự tự tin của nàng!

Chương 601: Thừa Nhận Chính Mình Không Được

Trần Vũ bình tĩnh nhìn Trương Ngọc Nhi.

Trương Ngọc Nhi cười vui vẻ, đôi mắt biết nói đầy vẻ chế giễu.

Trần Vũ cúi đầu, hít một hơi, lẩm bẩm: “Ta đích thực rất ngu ngốc.”

“Ta tưởng rằng mình có thể giải quyết được việc này.”

“Cuối cùng, vẫn phải nhờ đến sức mạnh của Ngọc Diệp Đường...”

Hắn lấy từ trong ngực ra một lọ sứ trắng nhỏ, đổ vào lòng bàn tay một ít dược phấn bằng móng tay.

“Thực ra, thừa nhận mình không được...”

“Cũng chẳng khó.”

Trần Vũ ngẩng đầu, đổ dược phấn vào miệng.

Dược phấn rất đắng, đắng đến mức khiến người ta buồn nôn muốn nôn.

“Người có biết tại sao ta không đi tìm Ngọc Diệp Đường không?”

“Vì ta sợ...”

Trần Vũ mím nhẹ môi, nuốt dược phấn vào bụng, khòe miệng vì đắng mà hơi co giật.

“Ta là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, ta nên tỏ ra bình thản trước mọi việc.”

“Bất cứ chuyện gì trước mặt ta, cũng nên không công mà phá.”

“Nếu ta đi tìm Ngọc Diệp Đường, thì khác gì một đứa trẻ đánh nhau thua chạy đi tìm cha mẹ?”

Trần Vũ cảm nhận vị đắng trong miệng, bình tĩnh nhìn Trương Ngọc Nhi.

Biểu cảm của Trương Ngọc Nhi hơi thay đổi, nàng cảm thấy Trần Vũ trước mắt như đã có sự thay đổi.

“Nhưng ta đã sai.”

“Đánh nhau ta có thể, nhưng chuyện này ta thực sự không được.”

“Ta không thể giải quyết được việc này.”

Ánh đèn leo lét, tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Trương Ngọc Nhi có chút bối rối, không hiểu Trần Vũ nói những lời này có ý gì.

Trần Vũ bình tĩnh nhìn nàng, hai tay đưa ra sau lưng, tháo cặp binh khí sắc bén ở sau eo xuống.

Thấy cặp binh khí kỳ môn này, sắc mặt Trương Ngọc Nhi lập tức thay đổi.

Nàng hiểu ngay ý của Trần Vũ.

Hắn muốn giết nàng!

Sắc mặt Trương Ngọc Nhi tái nhợt, chân khẽ động, lao về phía cửa sổ.

Lần giao đấu trước, Trương Ngọc Nhi đã biết mình không phải là đối thủ của Trần Vũ.

Nếu giao đấu lâu, người chết chắc chắn là nàng!

Không đợi Trương Ngọc Nhi bay đến bên cửa sổ, một tiếng gió trầm đục đã vang lên từ ngoài cửa sổ.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn.

Một chiếc búa lớn bằng vàng tím nặng nề đập vào khung cửa sổ, khung cửa sổ bằng gỗ lập tức bị đánh nát vụn.

Mảnh vỡ tung tóe, một vài mảnh văng vào mặt Trương Ngọc Nhi, để lại vài vết đỏ.

Trần Nhị nhe răng cười, đứng ngoài cửa sổ, tay cầm hai chiếc búa lớn bằng vàng tím, nhìn Trương Ngọc Nhi đầy vẻ thú vị.

Bên cạnh hắn là Hà Ngũ, tay cầm chiếc ô sắt.

Hà Ngũ cũng cười, nhìn Trương Ngọc Nhi như nhìn một con khỉ.

Sắc mặt Trương Ngọc Nhi tái nhợt, thân hình loạng choạng, lùi vào trong phòng.

“Năm ngoái, ta mới bước vào giang hồ, nghe người ta nói rằng, phụ thân ta là tông sư đệ nhất thiên hạ.”

“Ta nghĩ rằng mình phải có dáng vẻ của một nhi tử tông sư.”

“Không thể làm mất mặt phụ thân.”

“Vì vậy, mỗi ngày ta đều nghĩ, thiếu chủ Ngọc Diệp Đường nên như thế nào.”

Trần Vũ để hai tay bên người, cầm Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt, bước chậm rãi về phía Trương Ngọc Nhi.

Ánh đèn trên bàn chiếu rọi khuôn mặt bình tĩnh, tuấn tú của hắn.

Ánh sáng leo lét phản chiếu hàn quang của Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt.

Sau lưng hắn là bóng tối không được ánh đèn chiếu tới.

Trương Ngọc Nhi nhìn Trần Vũ bước chậm về phía mình, không khỏi lùi lại một bước, cảm thấy có một áp lực vô hình.

“Bây giờ ta đã hiểu.”

“Ta đã sai.”

“Ta không thể đóng vai một người trong tưởng tượng, đóng vai một thiếu chủ Ngọc Diệp Đường trong tưởng tượng.”

“Khi ta không biết làm thiếu chủ Ngọc Diệp Đường như thế nào.”

“Có lẽ...”

“Điều đó có nghĩa là ta chưa đủ tư cách để xưng là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường.”

Trương Ngọc Nhi nhìn Trần Vũ từng bước đến gần, trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Nàng lớn tiếng kêu: “Lão sư!”

“Lão sư!”

Trên bức tường cách Trạch Viện Phú Quý không xa.

Một lão giả mặc đồ đen đứng từ xa nhìn vào trong phòng.

Ánh mắt lão rơi vào người Trần Vũ, lông mày nhíu lại, có chút không hiểu.

Loại đệ tử chính phái mới ra giang hồ như Trần Vũ, lão đã tính kế không biết bao nhiêu lần.

Suy nghĩ, tính cách của những người như vậy, rất dễ suy đoán.

Theo kế hoạch của lão, Trần Vũ cuối cùng chỉ có thể lựa chọn một trong hai loại đạo đức.

Hoặc là kiên định với cái gọi là hiệp nghĩa, không giết dân thường, trơ mắt nhìn bằng hữu của mình chết đi, trở thành một kẻ ngụy quân tử.

Hoặc là cứu bằng hữu của mình, giết chết dân thường, rơi vào đau khổ vì tự vấn lương tâm.

Tại sao, Trần Vũ lại lựa chọn câu cứu Ngọc Diệp Đường?

Chẳng lẽ là vì tiểu tử kia?

Ánh mắt lão giả rơi vào Vương Thành, có chút không hiểu.

“Thôi vậy...”

Lão giả khẽ thở dài.

Thiết kế nhằm vào Trần Vũ vốn chỉ là một nước cờ nhàn rỗi của lão.

Thành hay không thành, đều không quan trọng.

Không ảnh hưởng đến đại cục.

Lão giả khoanh tay sau lưng, mũi chân khẽ điểm, cả người như quỷ mị bay xuống khỏi bức tường.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, lão như một bóng ma.

Ngay khi lão giả vừa bay lên được vài trượng.

“Vút!”

Một bóng đen không biết từ đâu bay tới, đánh vào ngực lão giả.

Lão giả như con chim sẻ đang bay trên không bị mũi tên bắn trúng.

“Bịch!” Một tiếng.

Cơ thể đột nhiên mất thăng bằng, xoay một vòng trên không, nặng nề rơi xuống đất.

Lão nằm sấp trên mặt đất, đôi mắt già nua đục ngầu lộ ra vẻ kinh ngạc và hoảng sợ.

“Tách...” Một tiếng nhẹ nhàng.

Một viên đá nhỏ cỡ hạt lạc rơi xuống đất, nảy hai cái, rung rinh dừng lại trước mặt lão giả.

Thấy viên đá nhỏ này, sắc mặt lão giả thay đổi, như nhớ ra điều gì.

Cơ thể lão co lại, lập tức bật dậy khỏi mặt đất, hóa thành một bóng đen lao về hướng ngược lại với viên đá.

“Vù vù vù...”

Chỉ thấy sau lưng lão giả xuất hiện vô số tàn ảnh màu đen.

Tàn ảnh màu đen theo sau lão, liên tiếp không dứt, có tới hàng chục cái.

Trong nháy mắt, lão giả đã chạy trốn.

“Hả?”

“Thân pháp này...”

“Có phải là ‘Thần Hành Ma Công’ của Ma Giáo?”

“Chu Tước Kỳ năm xưa không phải đã bị diệt sạch rồi sao?”

“Sao lại còn dư nghiệt?”

Một giọng nói kinh ngạc vang lên từ trên cao.

“Chạy cũng khá nhanh, vừa rồi đáng lẽ nên dùng nhiều nội lực hơn một chút...”

“Thôi vậy, thôi vậy.”

“Hắn có quyền được chạy trốn.”

Giọng nói đó lẩm bẩm một câu.

Lúc này, những đám mây trên bầu trời vừa khéo trôi qua.

Ánh trăng lạnh lẽo lại rơi xuống mặt đất, chiếu sáng như ban ngày.

Chỉ thấy trên ngọn cây cách Trạch Viện Phú Quý không xa.

Có một bóng người mặc áo trắng đứng đó.

Ánh trăng chiếu vào bóng người áo trắng, tựa như tiên tử cung trăng.

Gió đêm thổi qua, làm lay động ngọn cây.

Bóng người áo trắng lập tức biến mất, như thể chưa từng có gì xảy ra.

Chỉ còn lại cành cây rung rinh trong gió.

...

Trong Trạch Viện Phú Quý.

Trương Ngọc Nhi kêu mấy tiếng, không thấy lão sư ra cứu mình.

Nàng hoàn toàn hoảng sợ.

Hồng rồi, nàng đã thành con tốt thí rồi.

Trần Vũ bước đến gần, bình tĩnh nhìn Trương Ngọc Nhi.

Trương Ngọc Nhi nghiến chặt răng, cơ bắp trên khuôn mặt trắng nõn co giật, trông có chút dữ tợn dưới ánh trăng nhợt nhạt.

Nàng nâng hai lòng bàn tay lên, định sử dụng “Ngọc Nữ Chương Pháp” của phái Nga Mi.

“Vèo...”

Một tiếng động nhẹ.

Hàn quang lóe lên.

Động tác của Trương Ngọc Nhi đột nhiên dừng lại.

Nàng sững sờ nhìn Trần Vũ, thân hình loạng choạng, lùi lại hai bước.

Đôi tay run rẩy đưa lên cổ họng.

Làn da mịn màng từ từ nở ra, một cơn đau ập đến.

Trương Ngọc Nhi mở to mắt, có chút khó tin.

Nhanh quá!

“Phụt!”

Máu tươi nóng hổi đột nhiên phun ra từ cổ họng Trương Ngọc Nhi, bắn lên mặt, lên người, lên quần áo của Trần Vũ.

Trần Vũ bình tĩnh nhìn Trương Ngọc Nhi, trên thanh Tử Ngọ Uyên Ương Nguyệt trong tay hắt dính một vệt máu nhạt.

Đôi mắt Trương Ngọc Nhi vô hồn, thân hình lung lay hai cái.

“Bịch” một tiếng, nàng ngã gục xuống đất.

Chương 602: Nội Tâm Yêu Đuổi

“Hô...”

Trần Vũ nhìn thi thể trước mặt, từ từ nhắm mắt lại và thở ra một hơi dài.

Máu tươi, nóng hổi dính trên mặt, trên người và cả quần áo của hắn.

Trần Vũ mím chặt môi, dòng máu hơi mặn theo khe hở tràn vào miệng, bị lấn át bởi vị đắng của dược phẩm.

“Thình thịch... thình thịch...”

Tiếng tim đập dữ dội vang lên từ lồng ngực, rơi vào tai Trần Vũ như sấm đánh.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ giết người.

Cảm giác giết người không hề dễ chịu.

Sau khi một sinh mệnh biến mất dưới tay mình, trái tim sẽ đập dữ dội không thể kiểm soát.

Ngửi thấy mùi tanh của máu, dạ dày sẽ co thắt nhẹ.

Cổ họng khô khốc, mang theo cảm giác buồn nôn muốn ói.

Một lát sau, não bộ sẽ rơi vào trạng thái lạnh lùng như một người ngoài cuộc.

Trần Vũ đè nén sự khó chịu trong lòng, bước đôi chân cứng nhắc ra khỏi căn phòng.

Hắn tiến ra ngoài sân của căn biệt thự giàu sang.

Ánh trăng lạnh lẽo rải xuống mặt đất.

Trần Vũ đứng giữa sân, giơ tay phải lên, chạm vào vết máu trên mặt.

Hắn nhìn vào ngón tay mình.

Sau khi uống được phần, trong mắt Trần Vũ, thế giới này chỉ còn hai màu đen trắng.

Một vũng chất lỏng màu đen dính trên bàn tay xám trắng.

Máu tươi...

Đối diện với nỗi sợ hãi trong lòng, đồng tử Trần Vũ khẽ run lên.

Thật sự hắn không còn chóng mặt nữa.

Cho dù ngửi thấy mùi máu tanh, đầu óc cũng không quay cuồng.

Trần Vũ siết chặt nắm tay và hít một hơi thật sâu.

Đúng lúc này...

“Cốc...”

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng gõ mõ một chậm bốn nhanh vang lên từ con phố bên ngoài dinh thự.

Lão nhân canh gác bước chân loạng choạng, cất giọng khàn khàn hô lên: “Ngủ sớm dậy sớm, giữ gìn sức khỏe!”

Tiếng hô và tiếng gõ mõ dần xa.

Đã đến canh năm.

Lúc này trời sáng không còn bao lâu.

Trần Vũ đứng trong sân, làn gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi máu tanh nhẹ nhẹ.

Mọi chuyện cứ thế mà giải quyết xong ư?

Trần Vũ cảm thấy như đang mơ.

Vương Thành đứng bên cạnh, ánh mắt phức tạp nhìn Trần Vũ, trong đó có chút ngưỡng mộ.

Hà Ngũ không nhịn được ngáp một cái, tiến đến bên Trần Vũ và nói: “Thiếu chủ, giờ trời sáng chỉ còn một canh giờ. Chỉ bằng nhân tiện xử lý tên Điền Sở Thành Thụ kia luôn?”

“Tiểu tử đó dám treo thưởng người ở Ngọc Diệp Đường, đúng là không biết sống chết.”

Nhiệm vụ lần này công tử giao quá đơn giản, chẳng có chút thử thách nào. Hà Ngũ thấy ngứa tay, muốn giao đấu với cao thủ.

Nghe vậy, Trần Vũ lắc đầu: “Không cần đâu.”

Hắn nhìn Trần Nhị và nói: “Tuồng Vân Tuyết trúng độc của Ma giáo. Có thứ gì có thể áp chế được độc tính không?”

Trần Nhị nghe rồi cười, giọng ồm ồm đáp: “Công tử đã có sắp xếp rồi.”

Trần Vũ hơi sửng sốt.

Đột nhiên hắn hiểu ra, tại sao khi mình đến Ngọc Diệp Đường, nơi đó đã tập hợp sẵn tám mươi ba sát thủ đường.

Hóa ra là phụ thân đã sắp xếp trước.

Trần Vũ không khỏi cười khỏ lắc đầu.

Mình thật sự còn kém xa quá...

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm chỉ có hai màu đen trắng, siết chặt hai nắm tay, trong lòng bỗng hạ quyết tâm.

“Về thôi...”

Trần Vũ thả lỏng nắm đấm, bước ra khỏi sân.

...

Dư Hàng, Dục Anh Đường.

“Cục cục...”

“Cục cục...”

Trời tờ mờ sáng, trong thành vang lên tiếng gà gáy râm ran.

Những làn khói bếp bay lên từ các ngôi nhà lớn nhỏ trong thành.

“Két...”

Trần Diệp đẩy cửa bước ra sân, vươn vai và hít một hơi không khí mát lạnh của buổi sớm.

Từ nhà bếp có người bước ra.

Tiểu Liên mặc váy xanh, tay bưng một chậu đồng, bên trong đựng nước ấm tỏa ra hơi nóng.

“Viện trưởng.” Tiểu Liên khẽ gọi.

Đôi mắt linh động của nàng chớp nhẹ, ẩn chứa ý sâu xa.

Trần Diệp hiểu ý, gật đầu: “Ừ.”

Hai người quay vào phòng và đóng cửa lại.

Tiểu Liên đặt chậu đồng lên giá, trên cánh tay vắt sẵn một chiếc khăn sạch.

Trần Diệp ngồi trước chậu, bắt đầu rửa mặt.

Nước ấm được vốc lên, chạm vào mặt, rửa trôi cảm giác mệt mỏi khi vừa thức dậy.

Não bộ dần trở nên tỉnh táo.

“Viện trưởng, Trần Nhị bên đó gửi tin về, nói mọi chuyện đã giải quyết xong. Các mật thám Ma giáo rải rác ở Thương Sơn huyện đều bị nhổ sạch. Thân phận của Trương Ngọc Nhi

cũng đã tra ra, phụ thân nàng ta là Trương Mậu Tường, Bộ chính sứ Hồ Quảng. Bốn năm trước, sau khi Trương Mậu Tường bị giết, nàng ta mất tích, xem ra lúc đó đã gia nhập Ma giáo.”

Trần Diệp không nói gì, nhận chiếc khăn trắng từ tay Tiểu Liên, nhúng vào chậu nước.

Ông nhẹ nhàng vắt khăn, rồi đắp khăn nóng lên mặt, thản nhiên hỏi: “Tiểu Vũ đã giết người chưa?”

“Rồi.” Trong giọng Tiểu Liên mang theo một ý cười nhẹ.

Trần Diệp dùng khăn nóng lau mặt, đặt khăn lên mép chậu, gật đầu: “Dám giết người là tốt.”

Tiểu Liên đứng bên, có chút tò mò hỏi: “Viện trưởng, tại sao người bảo Trần Nhị điều động nhân thủ chờ sẵn, nhưng không cho họ trực tiếp giúp Tiểu Vũ? Lại bắt đợi đến lần thứ hai Tiểu Vũ tìm đến mới giúp hắn?”

Trần Diệp đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra và nhìn bầu trời nơi ánh mặt trời đang lên.

Màu vàng nhạt lan tỏa khắp bầu trời xanh, vài làn khói bếp bay lơ lửng ở phía xa.

Các nha hoàn trong viện bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, bọn trẻ cũng đứng xếp hàng giữa sân để rửa mặt.

Nhìn khung cảnh bình yên trong tiểu viện, Trần Diệp dựa cánh tay lên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Lúc Tiểu Vũ đến, người không có ở nhà. Người chỉ biết rằng, ngay khi Tiểu Vũ vào viện, hắn đã thách đấu Đại Minh. Cho dù chưa thắng lần nào, mỗi lần đều bị đè xuống đất, hắn cũng chỉ lặng lẽ đứng dậy và tiếp tục thách đấu. Những điều này chỉ là bề ngoài, người không thấy được bản chất của Tiểu Vũ. Hắn có vẻ cứng cỏi, nhưng thực ra đang dùng hành động này để che đậy nỗi sợ hãi trong lòng, tự làm cho bản thân tê liệt.”

Những đứa trẻ đang xếp hàng rửa mặt trong viện quay đầu thấy Trần Diệp, lễ phép gọi vài tiếng “Phụ thân”.

Trần Diệp mỉm cười vẫy tay chào bọn trẻ.

Ông quay đầu nói với Tiểu Liên: “Ngày đầu tiên Tiểu Vũ đến, vừa khéo gặp Đại Minh đón củi xong trở về. Lúc đó, thấy được vóc dáng của Đại Minh, mặt hắn tái mét vì sợ. Tiểu Thắng còn trêu hắn, hỏi hắn có phải sợ rồi không. Tiểu Vũ nghiêng răng lao lên thách đấu Đại Minh, Đại Minh nương tay đẩy nhẹ, Tiểu Vũ đã bị đẩy ngã. Tiểu Thắng cười lớn, nói rằng hắn có dũng khí. Sau đó, Tiểu Vũ bắt đầu thỉnh thoảng lại thách đấu Đại Minh.”

Tiểu Liên như hiểu ra điều gì.

Trần Diệp cười nhạt nói: “Hắn đến đường, đã luôn đóng vai một người dũng cảm. Tính Đại Minh thật thà, khi tỷ thí với Tiểu Vũ sẽ không dùng quá nhiều sức. Tiểu Vũ chỉ cần thỉnh thoảng đấu với Đại Minh, là có thể nhận được ‘danh hiệu’ ‘đứa trẻ dũng cảm nhất’ trong đường. Như vậy sẽ không bị người khác coi thường hay bắt nạt...”

Ánh mắt Trần Diệp hơi nheo lại, ông mở cửa bước ra ngoài.

Tiểu Liên bùng chậu đồng theo sau.

“Tiểu Vũ luôn đóng vai một đứa trẻ dũng cảm, thời gian lâu rồi, chính hắn cũng tin như vậy. Học võ, luyện công... rồi đến sau này ra giang hồ du lịch.”

Trần Diệp đứng trước cửa, mỉm cười nói: “Ta để Hoàng Tam xuất hiện, thông báo với giang hồ, hắn là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường của ta. Tiểu Vũ bắt đầu đóng vai ‘thiếu chủ Ngọc Diệp Đường’, thấy chuyện bất bình thì ra tay nghĩa hiệp.”

Trần Diệp khoanh tay sau lưng, nheo mắt nhìn về phía làn khói bếp xa xa.

Ánh nắng vàng mới lên chiếu trên gương mặt tuần tú của Trần Diệp.

“Lần này trước khi rời nhà, ta hỏi hấn tâm nguyện ban đầu của hấn là gì, hấn còn nói với ta là giúp đỡ kẻ yếu. Thực tế, người cần giúp đỡ nhất chính là bản thân yếu đuối trong nội tâm hấn. Cách sống này của hấn quá mệt mỏi, ta không muốn hấn phải mệt mỏi như vậy. Chỉ khi nhìn rõ bản thân, mới biết mình muốn sống như thế nào. Vừa khéo lần này Ma giáo bày mưu hãm hại hấn, cũng là một cơ hội để hấn nhìn lại chính mình.”

Chương 603: Tránh ra hai bên, để bản công tử vào

“Thế...”

“Tiểu Vũ nhận rõ chưa?” Tiểu Liên hỏi.

Trần Diệp cười: “Còn xem hấn thế nào.”

Tiểu Liên như hiểu như không, gật đầu.

“Đúng rồi, Tiểu Liên,” Trần Diệp cười nhạt: “Ngày mừng sáu tháng sáu, Võ Lâm Đại Hội, ngươi có hứng đi xem cùng ta không? Sự kiện giang hồ như vậy, chắc sẽ thú vị.”

...

Thương Sơn, Thương Sơn huyện.

Đồng Phúc khách điếm, phòng số hai.

Trong phòng, bốn người ngồi quanh bàn gỗ.

Tiểu Kiếm ngồi đó, mặt ủ rũ, tay cầm điều thuốc, hút liên tục. Bên cạnh hấn là một trung niên mặc thanh sam.

Tiểu Vân Tuyết đặt cánh tay lên bàn, lộ ra cổ tay trắng nõn. Trung niên nhân dùng hai ngón tay bắt mạch, vẻ mặt bình tĩnh như nước.

Lâu sau, trung niên nhân thu tay lại, nhíu mày: “Tại hạ hành y mấy chục năm, chưa từng thấy loại độc này. Tiểu thư trúng một loại kỳ độc, chỉ hiệu với nữ tử, hơn nữa cực kỳ mãnh liệt. Với trình độ của ta, chỉ có thể điều chế thuốc ức chế độc tính, muốn giải hoàn toàn, chỉ có thể tìm giải dược.”

Tiểu Kiếm thở ra một làn khói trắng, hỏi: “Thuốc ức chế được bao lâu?”

Trung niên nhân giơ một ngón tay: “Uống vào, độc tính phát tác chậm lại nửa ngày. Nếu hai ngày không tìm được giải được, e rằng...”

Hắn không nói hết, nhưng mọi người đều hiểu.

Nghe vậy, Tiểu Kiếm vẫn không biểu cảm, nhưng trên điều thuốc đã có thêm một vết lõm sâu.

“Bao lâu?” Tiểu Vân Tuyết ngẩn ra, như không nghe rõ.

Trung niên thở dài: “Hai ngày. Ta sẽ về điều chế thuốc dựa theo mạch tượng của Tiểu cô nương, nếu thuận lợi, có thể kéo dài thêm nửa ngày.”

Nói xong, trung niên nhân chấp tay với Tiểu Kiếm, đứng dậy cáo lui.

“Cạch...” Trung niên rời đi, trong phòng chỉ còn ba người, đều sững sờ.

Hai ngày rưỡi.

Tiểu Vân Tuyết chỉ còn sống được hai ngày rưỡi?

Nàng ngồi đó, gương mặt trắng bệch. Căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Vài nhịp sau, Tiểu Vân Tuyết đột nhiên đứng bật dậy, túm lấy cổ áo của Vệ Hoài, nhìn chăm chăm hắn: “Người có cười ta không? Trận đấu hôm trước, ta lợi dụng vũ khí, nếu không người thắng là người. Ta thấy người cũng ưa nhìn, võ công hơn ta một chút, ta không ghét người. Dù sao ta sắp chết, coi như rả cho người. Người có cười không?”

Vệ Hoài nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp. Hắn hít sâu, đứng thẳng: “Tại hạ không có tài cán gì, cha mẹ mất sớm,

ngoài võ công tam phẩm, không có gì đáng giá.”

Nghe vậy, mắt Tiểu Vân Tuyết lóe lên, cắn chặt môi.

Vệ Hoài lùi lại một bước, cúi đầu: “Nếu Tiểu cô nương không chê tại hạ xuất thân hèn mọn, tại hạ nguyện ý cưới cô nương làm thê.”

Nói xong, hắn nhìn nàng với ánh mắt chân thành.

Tiểu Vân Tuyết sững sờ, rồi mặt dần ửng hồng. Viên mắt nàng đỏ lên, cắn môi mắng: “Đồng ý thì đồng ý, lắm lời!”

Nàng kéo tay Vệ Hoài: “Đi, đổi chỗ khác. Ta không muốn chết mà chưa biết làm nữ nhân là thế nào. Thật rẻ cho tiểu tử người.”

“Ha?” Vệ Hoài sững sốt. Không phải... Chờ đã...

“Cha, ta và Vệ Hoài vào động phòng, đừng theo nhé!” Tiểu Vân Tuyết kéo hắn đi.

Tiểu Kiếm ngồi đó không nói, nhưng tay cầm điều thuốc khẽ run. Điều thuốc thẳng tắp đã bị bóp méo.

Ngay khi hai người sắp ra khỏi phòng, “cạch” một tiếng, cửa mở. Trần Vũ và Vương Thành bước vào, nhìn họ với vẻ mặt kỳ lạ.

Nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, mặt Tiểu Vân Tuyết đỏ bừng, nhưng nàng vẫn ngẩng cao đầu: “Tránh ra, đừng cản ta vào động phòng. Đêm xuân quý giá, đừng cản!”

Nàng kéo Vệ Hoài định vòng qua hai người.

Đột nhiên, một bóng đen lóe lên. Tiểu Kiếm xuất hiện, túm chặt cánh tay Trần Vũ: “Tiểu tử! Kẻ thù ngươi ở đâu? Lão phu đi theo ngươi một chuyến!”

Mắt hắn trừng lớn, đầy tia máu, tay dùng lực rất mạnh.

Trần Vũ trầm giọng: “Kẻ thù đã bị ta giải quyết.”

Nghe vậy, Tiểu Kiếm mừng rỡ: “Giải được đâu?”

“Không tìm thấy.” Trần Vũ nói thật. Hắn đã giết Trương Ngọc Nhi và lục soát kỹ càng, nhưng không có giải dược.

Mặt Tiểu Kiếm tối sầm lại như mây đen trước cơn bão.

Vương Thành vội nói: “Tiểu thúc đừng lo, Diệp Vô Song đã nhờ sư môn mời y đạo cao thủ đến. Hôm nay sẽ tới, đảm bảo Tiểu cô nương không sao.”

Tiểu Kiếm không nói, nhưng ánh mắt nhìn Trần Vũ trở nên phức tạp, toát ra sát khí khiến mọi người lạnh sống lưng.

Tiểu Vân Tuyết lo lắng: “Cha!”

Đúng lúc này, “xoạt” một tiếng nhẹ vang lên sau lưng Trần Vũ và Vương Thành. Đó là âm thanh quạt xếp được mở ra.

“Một y đạo cao thủ khác đã đến. Tránh ra hai bên, để bản công tử vào.”

Vài người quay đầu lại, thấy một thiếu niên mặc bạch y, dung mạo tuấn lãng, tay cầm quạt, đứng ngoài cửa mỉm cười.

Chương 604: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ (Thượng)

“Hà... May mà bốn công tử ở gần, nếu không đã không kịp đến rồi.”

Thiếu niên áo trắng cầm quạt, mỉm cười nhìn mọi người. Nói xong, nàng còn nháy mắt với Trần Vũ.

Trần Vũ nhìn Hoa Tịch Nguyệt, cảm thấy có chút quen thuộc, như đã gặp ở đâu đó, nhưng thời gian quá lâu rồi, không nhớ ra được.

Thấy Trần Vũ im lặng, khóe miệng Hoa Tịch Nguyệt kéo xuống, thu lại nụ cười và không khỏi đảo mắt: “Người thật không bằng Tiểu Linh.”

Nghe vậy, Trần Vũ bỗng mở to mắt, nhận ra nàng, kinh ngạc nói: “Tiểu...”

Hoa Tịch Nguyệt vội dùng quạt chạm vào ngực hần, nghiêm mặt nói: “Ồ, tại hạ là Tây Môn Nguyệt, là cố nhân của sư môn ngươi. Sư phụ ngươi đặc biệt nhờ ta đến giúp ngươi một tay.”

Trần Vũ hiểu ra, biết nàng không muốn lộ thân phận, trong lòng không khỏi dâng lên ý cười. Hoa Tịch Nguyệt xem như là người đã khai sáng võ đạo cho hần, từng dạy hần những bước cơ bản nhất.

“Đề ta xem có chuyện gì.” Hoa Tịch Nguyệt bước vào phòng, ánh mắt rơi trên người Tưởng Vân Tuyết. Tay nàng khẽ động, mọi người còn chưa thấy rõ, cổ tay của Tưởng Vân Tuyết đã nằm giữa ba ngón tay của nàng.

Tưởng Kinh thấy vậy, đồng tử co lại, buông tay đang giữ Trần Vũ ra.

Hoa Tịch Nguyệt một tay cầm quạt, nhẹ nhàng phe phẩy, tay kia nắm cổ tay Tưởng Vân Tuyết, ba ngón tay bắt mạch. Từ nhỏ nàng đã được Bách Hoa lão nhân dạy dỗ, cầm kỳ thư họa, tinh tượng y bốc đều biết một chút.

Một lát sau, đôi mày thanh tú của Hoa Tịch Nguyệt nhíu lại: “Độc thật quý dị. Nhưng may là dù kỳ lạ cũng có thể áp chế được.”

Nàng thả tay Tưởng Vân Tuyết ra, rút từ trong ngực ra một lọ sứ trắng, đưa cho Tưởng Vân Tuyết: “Đan dược này, mỗi ngày ngời chia làm ba lần sáng, trưa, tối, mỗi lần một viên. Ít nhất có thể kéo dài độc tính được bảy ngày. Đợi vài ngày nữa, người thật sự có thể điều chế giải dược đến, rồi để hấn đổi phó với độc tính mà bào chế giải dược.”

Tưởng Vân Tuyết nhận lọ sứ, giọng trong trẻo hỏi: “Chỉ là kéo dài thôi sao?”

“Ta chỉ đến ứng cứu, người giải độc là kẻ khác.” Hoa Tịch Nguyệt phe phẩy quạt trong tay, thân hình khẽ động định rời đi. Đột nhiên như nhớ ra gì đó, nàng dừng lại, trêu chọc Tưởng Vân Tuyết: “Đúng rồi, trong thời gian dùng ‘Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn’, không được hành phòng, nếu không sẽ không có hiệu quả.”

Mặt Tưởng Vân Tuyết trắng nõn bỗng chốc đỏ bừng.

“Ta đi đây.” Hoa Tịch Nguyệt vung quạt, đường hoàng bước ra ngoài.

“Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn?” Giọng Tưởng Kinh đột nhiên kích động, cầm lấy lọ sứ trắng trong tay Tưởng Vân Tuyết, mở nắp ra. Một mùi hương hoa thanh đậm từ trong lọ

bay ra, nhanh chóng tràn ngập khắp căn phòng, hương thơm thấm vào lòng người, người thấy tâm thần liền yên tĩnh.

Người thấy hương thơm này, Tưởng Kinh hít sâu một hơi, lẩm bẩm tự nói, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Thật sự là Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn?”

Tưởng Vân Tuyết khó hiểu hỏi: “Cha, Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn là gì ạ?”

Tưởng Kinh nghiêng lọ, hai mươi mấy viên đan dược trắng như ngọc trai từ trong lọ lăn ra, rơi vào lòng bàn tay ông. Thấy những viên đan dược này, trái tim đang treo lơ lửng của Tưởng Kinh cuối cùng cũng hạ xuống. Ông cẩn thận đổ đan dược trở lại lọ, giọng kích động giải thích: “Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn là đan dược độc môn của nhà họ Hoa, có thể kéo dài thời gian phát tác của mọi loại độc trên thế gian, vô cùng trân quý.”

“Năm đó khi ta còn làm việc ở Lục Phiến Môn, có lần truy bắt một cao thủ độc đạo, không cẩn thận trúng độc của hắn. Sự công của người đã rút từ trong ngực ra một viên Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn cho ta, kéo dài thời gian phát tác của độc tính trên người ta, giúp ta chống đỡ thêm được nửa ngày, nếu không ta đã chết từ lâu rồi.”

Tưởng Kinh hồi tưởng lại tình hình năm xưa, trong mắt tràn đầy cảm khái. Ông cúi đầu nhìn lọ sứ trắng trong tay, ánh mắt nóng bỏng: “Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn này chỉ có nhà họ Hoa sở hữu, người bình thường đừng nói là một lọ, ngay cả một viên cũng rất hiếm thấy.”

Tưởng Kinh hít sâu một hơi, bình ổn kích động trong lòng, ánh mắt lóe lên ý sâu xa, chấp tay nói với Trần Vũ: “Vừa rồi lão phu đã lỡ mồm.”

Trần Vũ xua tay: “Chuyện này vốn do ta mà ra, mau để đại tỷ uống thuốc đi.”

Tưởng Kinh gạt đầu, đổ một viên đan dược đưa cho Tưởng Vân Tuyết. Nàng uống thuốc, chớp chớp mắt nói: “Không có cảm giác gì, chỉ thấy hương đầy miệng, khá ngon, ngọt nữa.”

Mọi người nghe vậy đều khóc cười không xong. Tâm của Tưởng Vân Tuyết quả thật rất lớn.

“Có thể kéo dài là tốt rồi.” Ngụy Hoài cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Kinh nhìn tay Tưởng Vân Tuyết đang nắm lấy Ngụy Hoài, khẽ ho một tiếng: “Tuyết Nhi, nếu ngươi và Ngụy công tử đều có tình ý với nhau, vậy đợi giải độc xong, hãy báỉ đường thành thân đi.”

Nghe vậy, mặt Tưởng Vân Tuyết càng đỏ hơn, nàng quay đầu nhìn Ngụy Hoài. Ngụy Hoài thấy Tưởng Kinh lên tiếng, có chút bối rối nói: “Tại hạ chỉ có thực lực tam phẩm sơ kỳ, trong nhà không có tài sản, ruộng đất...”

Tưởng Kinh phát tay: “Những thứ đó đều là ngoại vật, chỉ cần ngươi đối tốt với Tuyết Nhi là được.”

Ngụy Hoài suy nghĩ cẩn thận, cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Vân Tuyết, trình trọng hành lễ với Tưởng Kinh: “Vậy... nghe theo lời thúc thúc.”

Tưởng Kinh cười lớn: “Tốt!”

Ông cúi đầu nhìn Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn trong tay, đáy mắt lóe lên một tia sâu thẳm. Vừa ra tay đã là hai mươi mấy viên Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn, thân phận này quả thật không đơn giản. Cho dù là người thừa kế trực tộc của nhà họ Hoa, cũng chưa chắc đã lấy ra được nhiều như vậy.

Hơn nữa... Tây Môn Nguyệt, cái tên này... Khi Tưởng Kinh vào quan, đã nghe người ta nói về vị tông sư thứ bảy của Đại Vũ, “Ngạo Công Tử”, cũng tên là Tây Môn Nguyệt!

...

Cùng thời gian đó, Hoài An phủ, Hải Châu, trong một trang viên của gia đình phú quý.

“Thần y! Thật là thần y!”

Một thanh niên hai mươi tuổi, mặt đầy rỗ, quỳ rạp xuống đất, nước mắt chảy dài, ôm chặt lấy chân của một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, khóc không thành tiếng.

Trần Nghĩa bắt lực nhìn Trần Doanh bên cạnh, Trần Doanh che miệng cười trộm, không giúp hắn giải vây.

Đứng sau thanh niên kia là một đôi vợ chồng trung niên, họ cũng mặc trang phục hoa lệ, vẻ mặt kích động. Người đàn ông trung niên rút từ trong ngực ra vài tờ ngân phiếu trị giá trăm lượng, đưa cho Trần Nghĩa: “Cảm ơn tiểu Trần đại phu, tiểu Trần đại phu thật sự là thần y, đã cứu nửa đời sau của khuyến tử!”

Một tháng trước, không biết vì sao, đôi chân của Quách Thiên Vạn, con trai độc nhất của phú thương Quách Bách Vạn ở Hải Châu, đột nhiên bị liệt, không thể đi lại. Nửa tháng sau, tình hình càng nghiêm trọng, không chỉ đôi chân không cử động được, mà ngay cả đôi tay cũng mất đi khả năng hoạt động.

Quách Bách Vạn chỉ có một đứa con trai độc nhất, sợ hãi đến mức chạy khắp nơi cầu y hỏi thuốc, tìm người chữa trị, thậm chí còn bỏ ra một số tiền lớn để báo nhiệm vụ gấp tại Ngọc Diệp Đường.

Trùng hợp Trần Nghĩa và Trần Doanh đang đi ngang qua Hải Châu, Trần Nghĩa tiện tay nhận nhiệm vụ, đến xem. Sau khi kiểm tra, hắn phát hiện là trúng độc, có người âm thầm giở trò. Hai người họ ở lại Quách gia hai ngày, Trần Doanh đã bắt được kẻ hạ độc trong bóng tối. Trần Nghĩa dùng y thuật giải

độc cho Quách Thiên Vạn. Nửa tháng điều dưỡng sau đó, Quách Thiên Vạn tái sinh, lúc này cảm kích đến rơi nước mắt.

Trần Nghĩa từ chối mấy trăm lượng ngân phiếu Quách Bách Vạn đưa tới, nói: “Tại hạ đến cứu Quách công tử, không chỉ vì tiền thưởng, mà còn vì y giả nhân tâm. Có tiền thưởng của Ngọc Diệp Đường là đủ rồi.”

“Cảm ơn Trần thần y!” Quách Bách Vạn nghiêm mặt, không dám dùng ngân phiếu phạm tục này để xúc phạm thần y nữa, cung kính hành lễ.

Quách Thiên Vạn ôm chặt lấy chân Trần Nghĩa không buông, nước mũi nước mắt đều lau hết vào ống quần của Trần Nghĩa. Khóe miệng Trần Nghĩa co rút, cứng rắn rút chân ra: “Tại hạ còn phải tiếp tục hành tẩu giang hồ, không ở lại lâu được.”

Trần Nghĩa chấp tay cáo từ Quách gia. Quách gia lại tiễn Trần Nghĩa và Trần Doanh một đoạn đường, sau đó mới quay trở về.

Trần Doanh đi trên đường, không nhịn được cười nói: “Về phải thay quần áo rồi, nước mũi nước mắt của Quách Thiên Vạn đều lau lên người người.”

Trần Nghĩa bất lực nói: “Có thể hiểu được, đôi lại là người khác, cũng sẽ kích động như vậy.”

“Tiếp theo đi đâu? Chúng ta ở Hải Châu trì hoãn quá lâu rồi.” Trần Doanh hỏi.

Trần Nghĩa nghĩ ngợi rồi nói: “Đến Ngọc Diệp Đường giao nhiệm vụ trước. Độc mà Quách Thiên Vạn trúng có chút kỳ lạ, ta mơ hồ cảm thấy được tính và tỷ lệ phối hợp của loại độc này có chút giống với phong cách của Thần Y Cốc.”

Chương 605: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ (Hạ)

“Trị bệnh, người ủy thác là Quách Bách Vạn ở Hải Châu.”

“Thù lao nhiệm vụ: Năm trăm lượng.”

“Đây là thù lao, mời người nhận cho.”

Người phụ trách của Ngọc Diệp Đường, chi nhánh ở Đông Hải huyện, đưa cho Trần Nghị một xấp ngân phiếu mới cứng.

Mệnh giá của ngân phiếu từ một trăm lượng, mười lượng, năm mươi lượng không đồng nhất.

Chi nhánh Ngọc Diệp Đường đã đổi thành ngân phiếu với nhiều mệnh giá khác nhau theo yêu cầu của Trần Nghị.

Trần Nghị nhận ngân phiếu, đếm sơ qua, chấp tay nói: “Đa tạ Lưu tiên sinh.”

Người phụ trách họ Lưu mỉm cười gật đầu.

Trần Nghị cất ngân phiếu vào trong ngực, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện lên một vẻ ửng đỏ đầy hưng phấn.

Năm trăm lượng!

Đây là lần thù lao nhiều nhất mà hắn kiếm được kể từ khi rời nhà!

Bổng lộc một tháng của nhất phẩm bộ đầu của Lục Phiến Môn cũng chỉ có năm mươi lượng.

Vậy mà lần này, hắn đã kiếm được gấp mười tháng bổng lộc của một nhất phẩm bộ đầu.

Ngoài sự hưng phấn, trong lòng Trần Nghị càng tràn ngập niềm vui.

“Đợi trên đường tìm một tiêu cực, gửi bốn trăm lượng về nhà cho phụ thân. Ta chỉ giữ lại một trăm lượng làm lộ phí.”

Ánh mắt Trần Nghị lóe lên, trong lòng đã sắp xếp xong xuôi mục đích sử dụng số tiền thù lao này.

“Đi thôi.” Hắn nhìn Trần Doanh ở bên cạnh, nhẹ giọng nói.

Trần Doanh cầm một xấp danh sách nhiệm vụ của Ngọc Diệp Đường Hải Châu, lật xem vài cái.

Bên trong không có nhiệm vụ nào tiện đường.

“Ừ.” Trần Doanh gật đầu, đặt danh sách nhiệm vụ xuống.

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, người phụ trách họ Lưu lên tiếng gọi Trần Nghị.

“Trần công tử!”

“Hử?” Trần Nghị dừng bước, quay đầu lại.

“Các người định tiếp tục đi về phía bắc sao?” Người phụ trách họ Lưu khách khí hỏi.

“Đúng vậy.” Trần Nghị gật đầu: “Lưu tiên sinh có ủy thác đưa tin gì sao?”

Từ Ngự Hàng đi đến đây, bọn họ đã thấy không ít ủy thác đưa tin, mang đồ.

Giá trị của những ủy thác này không cao, thường là nhờ một người đáng tin cậy tiện đường mang đi.

Trần Nghị cũng từng giúp một bà lão gửi thư cho con gái bà ở xa.

Đó chỉ là một việc nhỏ, không tính là việc khó.

Người phụ trách họ Lưu lắc đầu, lấy ra một tờ nhiệm vụ từ dưới quầy.

“Sáng nay, Ngọc Diệp Đường Sơn Đông truyền tin tới, có một nhiệm vụ giải độc liên tỉnh.”

“Nếu Trần công tử tiếp tục đi về phía bắc, chắc là cũng tiện đường.”

Sự tích Trần Nghị chữa khỏi bệnh cho Quách Thiên Vạn đã lan truyền khắp Đông Hải huyện.

Thời gian gần đây, có rất nhiều người tìm đến nhờ Trần Nghị giải độc.

Trần Nghị cũng viết một số phương thuốc giải độc, cứu được không ít người.

Người phụ trách họ Lưu cũng có chút bệnh kín, đã nhận được giải pháp từ Trần Nghị.

Vì vậy, mối quan hệ giữa người phụ trách họ Lưu và Trần Nghị khá thân thiết.

Trần Nghị trầm ngâm một lát, quay lại quầy, nhận lấy tờ nhiệm vụ từ tay người phụ trách họ Lưu.

Khi nhìn thấy yêu cầu trên đó, toàn thân hấn sững sờ.

“Sao vậy?” Trần Doanh thấy Trần Nghị đứng im, cũng ghé mắt vào xem.

“Nhiệm vụ: Giải độc.”

“Địa điểm: Phòng số 2, tầng địa, khách sạn Đồng Phúc, Thương Sơn huyện, Sơn Đông.”

“Mô tả nhiệm vụ: Bằng hữu của ta trúng một loại kỳ độc, loại độc này chỉ có hiệu quả với nữ giới, độc tính mạnh mẽ, sau khi trúng độc, ấn vào vị trí bên trái đan điền ba tấc sẽ đau

đón, mặt trong cánh tay phải xuất hiện một vết đỏ dài một tấc.”

“Hiện tại đã áp chế được độc tính, xin cao nhân y đạo ra tay cứu giúp.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Trong vòng bảy ngày phải đến Thương Sơn huyện, Sơn Đông; y sư tốt nhất là họ Trần.”

“Thù lao nhiệm vụ: Một trăm lượng bạc trắng.”

“Thời gian đăng nhiệm vụ: Mùng 10 tháng 5.”

Trần Nghị nhìn yêu cầu nhiệm vụ, trầm tư suy nghĩ.

Trần Doanh không nhịn được cười thành tiếng: “Nhiệm vụ gì mà kỳ quái quá. Cứ như là chỉ đích danh muốn người đi vậy.”

Trần Nghị nhìn nhiệm vụ này, suy nghĩ một lát rồi nói: “Thương Sơn huyện, Sơn Đông cách đây cũng không xa, chỉ mất hai, ba ngày là đến. Ta sẽ nhận nhiệm vụ này.”

“Được!” Người phụ trách họ Lưu lấy ra một văn bản, điền thông tin của Trần Nghị vào.

Thông tin này được lập thành ba bản, một bản lưu trữ, một bản gửi đến chi nhánh Ngọc Diệp Đường Sơn Đông, một bản gửi đến tổng bộ Ngọc Diệp Đường.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Trần Nghị lại hành lễ một lần nữa, rồi cùng Trần Doanh rời khỏi chi nhánh Ngọc Diệp Đường.

Hai người leo lên ngựa ở cửa, tiếp tục đi về phía bắc.

Ngay khi hai người vừa chạy ra một con phố, bên trong chi nhánh Ngọc Diệp Đường đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ mặc váy đen, đeo khăn che mặt.

Nàng cầm kiếm trong tay, đôi mắt như nước thu nhìn về phía người phụ trách họ Lưu.

Người phụ trách họ Lưu vội vàng trình báo thông tin nhiệm vụ mà Trần Nghị vừa nhận cho nàng.

Qin Nhất nhận lấy, mang theo cả tờ nhiệm vụ rời đi.

Thân ảnh nàng lóe lên, biến mất không thấy đâu.

Làm gì có nhiệm vụ giải độc liên tỉnh nào được truyền đến vào sáng nay.

Đây là nhiệm vụ được thiết kế riêng cho Trần Nghị.

...

Sơn Đông, Thương Sơn huyện.

Khách sạn Đồng Phúc, trong phòng số 3, tầng địa.

Trần Vũ và Vương Thành trở về phòng.

Tưởng Vân Tuyết vừa gọi một bàn rượu và thức ăn lớn, kéo phụ thân nàng và hai người bọn họ ăn uống no say.

Hiện tại, nàng đang kéo Vệ Hoài ra phố mua đồ thành thân.

Tưởng Kiến phụ tử không còn thân thích, Vệ Hoài cũng không có người nhà.

Nếu muốn thành thân, cũng rất thuận tiện.

Vương Thành ngồi xuống ghế, cầm ấm trà, rót hai cốc trà lạnh, đưa cho Trần Vũ một cốc.

Hắn nâng cốc lên, uống hết trà lạnh, làm dịu đi mùi rượu trong miệng.

“Diệp huynh dự định xử trí chuyện của Đồng Loan quán và Lục Phiến Môn như thế nào?” Vương Thành đặt cốc trà xuống hỏi.

Mặc dù chuyện này là do Trương Ngọc Nhi của Ma giáo gây ra, nhưng trong mắt Lục Phiến Môn và Đồng Loan quán, không phải như vậy.

Trần Vũ cũng nâng cốc trà, uống một ngụm lớn, nói: “Chuyện này đơn giản. Chỉ cần khiến Điền Sở Thành Thụ hủy bỏ báo cáo là được.”

“Oh?” Vương Thành liếc nhìn Trần Vũ: “Diệp huynh có diệu kế gì?”

Trần Vũ đặt cốc trà xuống, cười nhạt: “Ta không giỏi diệu kế, ta chỉ giỏi đánh nhau. Chỉ cần đánh nhau với Điền Sở Thành Thụ là xong.”

Chương 606: Kết Thúc

“Vậy chuyện ngươi ẩn danh, dùng hiệu là Lâm Vô Song hành tẩu giang hồ, chẳng phải sẽ bại lộ sao?”

Vương Thành trầm ngâm nói.

Trần Vũ đã muốn cùng Điền Sở Thành Thụ giao chiến để giải quyết vấn đề, Vương Thành cũng đoán được ý đồ của hắn.

Trần Vũ lắc đầu: “Chuyện này do ta mà ra, cũng nên để ta kết thúc.”

“Vương huynh, cùng ta đến đó được chăng?” Trần Vũ mời.

Vương Thành hơi lưỡng lự: “Phương tiện không?”

“Tự nhiên.” Trần Vũ cười đáp.

Vương Thành hiểu ra ý trong lời Trần Vũ, mắt sáng lên: “Được!”

Trên mặt Trần Vũ nở một nụ cười.

Hai người cùng rời khỏi khách điếm, tiến về Đông Doanh Đạo Quán.

...

Trần Vũ và Vương Thành đứng trước một cánh cửa son.

Trên tấm biển treo ở cửa có đề bốn chữ lớn: “Đông Doanh Đạo Quán”.

“Cốc cốc cốc!”

Trần Vũ bước lên, gõ vang cánh cửa đang đóng chặt.

Bên trong không có ai đáp lại.

“Không có người sao?” Vương Thành nhú mày.

Trần Vũ giờ tay gõ thêm vài cái.

Một lúc sau, bên trong Đạo quán vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

“Két...”

Cửa Đạo quán mở ra.

Một tiểu hài tử chừng mười tuổi xuất hiện trước cửa, ngẩng đầu nhìn hai người.

Trần Vũ hỏi: “Điền Sở Thành Thụ có ở trong Đạo quán không?”

Lúc này, Trần Vũ đã tháo mặt nạ, lộ ra dung mạo thật, vẻ ngoài anh tuấn, toát lên khí chất của một thanh niên tài tuấn.

Tiểu hài tử nhìn Trần Vũ với vẻ sợ sệt, lắc đầu nói: “Su phụ đến Túy Tinh Lâu rồi.”

Trần Vũ, Vương Thành: “???”

Lại đến Túy Tinh Lâu?

Mới quá trưa thôi mà?

Trần Vũ và Vương Thành có chút cạn lời.

Tiểu hài tử bổ sung thêm một câu, lẩm bẩm: “Thất sư huynh nói sư phụ mất cháu, mất mỹ thiếp, đau lòng muốn chết, nên mới đến Túy Tinh Lâu mua say. Cách duy nhất để xóa bỏ nỗi đau trong lòng là say một trận.”

Tiểu hài tử nói quan thoại rất rõ ràng, vừa nghe đã biết là người Đại Vũ.

Trần Vũ và Vương Thành nhìn nhau.

“Được, đa tạ tiểu huynh đệ.” Trần Vũ chấp tay.

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi.

“Gâu gâu gâu...”

Một tràng tiếng chó sủa vang lên từ sau cánh cửa Đạo quán.

Hai người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy từ bên trong chạy ra một con chó nhỏ lưng vàng bụng trắng, trên lông mày có hai điểm đen.

Chú chó nhỏ thè lưỡi, vẫy đuôi, sủa hai người.

Tiểu hài tử thấy chú chó chạy ra, vội cúi xuống bế nó lên: “Thu Thái Lang, đây là khách.”

Thu Thái Lang được tiểu hài tử bế trong lòng, vẫn cảnh giác sủa Trần Vũ và Vương Thành.

Trần Vũ và Vương Thành cười cười, thu hồi ánh mắt, rời đi.

Tiểu hài tử ôm chú chó nhỏ quay vào trong Đạo quán, đóng cửa lại.

Trần Vũ và Vương Thành bước đi trên con đường lát đá xanh.

“Lâm huynh muốn đến Túy Tinh Lâu sao?” Vương Thành hỏi.

“Đúng vậy, chuyện này nên có một kết thúc.” Trần Vũ gật đầu.

Vương Thành dẫn đo một lúc rồi nói: “Tuy nhiên, Túy Tinh Lâu là địa bàn của Vạn Kim Đường, nếu náo loạn quá, Vạn Kim Đường e rằng sẽ...”

Nói được một nửa, Vương Thành tự cười chế giễu mình.

Trần Vũ là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, hẳn đúng là lo chuyện bao đồng.

Vạn Kim Đường nào dám chọc vào thế lực hàng đầu chứ?

Họ chỉ biết ức hiếp kẻ yếu mà thôi.

“Đi thôi.”

Trần Vũ không nói gì thêm, chỉ mỉm cười.

Hai người tiến về phía Túy Tinh Lâu.

Queo qua một con phố.

Cách góc phố không xa.

Có hai thiếu nữ xinh đẹp đang dạo phố.

Một người đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn về hướng Trần Vũ rời đi.

“Tiểu Linh, muội sao vậy?”

Vân Vi Dao thấy Trần Linh dừng bước, không khỏi tò mò hỏi.

Trần Linh nhìn về hướng Trần Vũ và Vương Thành vừa đi, có chút do dự nói: “Ta hình như thấy một người quen...”

Vân Vi Dao cũng nhìn theo ánh mắt Trần Linh.

“Có muốn qua xem không?”

Trần Linh và Vân Vi Dao rời khỏi Nhật Chiêu huyện, vốn định đến Tư Dương.

Trên đường, Hoa Hi Nguyệt đột nhiên nhận được một phong thư từ Ngọc Diệp Đường.

Xem xong thư, Hoa Hi Nguyệt bảo hai người họ đến Thương Sơn huyện, còn nàng đi trước một bước.

Nói xong, Hoa Hi Nguyệt thi triển thân pháp, thoáng cái đã biến mất.

Vì vậy, Trần Linh và Vân Vi Dao liền đến Thương Sơn huyện.

Đi hơn nửa ngày, hai người cũng vừa mới tới nơi không lâu.

Trần Linh nghĩ ngợi rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Có thể là hấn.”

“Vậy chúng ta đi xem thử.” Vân Vi Dao mỉm cười.

Hai người theo hướng Trần Vũ và Vương Thành rời đi.

...

Một lát sau.

Trần Vũ và Vương Thành xuất hiện trước Túy Tinh Lâu sang trọng và khiêm tốn.

Túy Tinh Lâu cao tám tầng, chiếm diện tích rộng lớn.

Khác với những thanh lâu kỹ viện bình thường, nơi này không có nữ nhân ăn mặc hở hang đứng ngoài cửa mời chào.

Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể thấy được sự hoa lệ của tòa nhà và nghe tiếng đàn thỉnh thoảng vang ra từ.

Túy Tinh Lâu là thanh lâu chuyên phục vụ võ giả.

Trần Vũ và Vương Thành nhìn nhau, ánh mắt lóe lên.

Cả hai đều chưa từng đến thanh lâu.

Tình huống như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên.

Hai người đồng thời cười lên.

“Mời!”

“Mời!”

Trần Vũ và Vương Thành cùng bước vào Túy Tinh Lâu.

Cách Túy Tinh Lâu mười trượng.

Trần Linh và Vân Vi Dao đứng bên đường, nhìn hai người bước vào Túy Tinh Lâu.

Vân Vi Dao xuất thân là hoa khôi, liếc mắt một cái đã biết đó là nơi nào.

Trần Linh tuy không biết Túy Tinh Lâu là nơi nào, nhưng từ những chi tiết nhỏ, nàng cảm thấy đó không phải chỗ tốt đẹp gì.

Trần Linh khẽ cắn môi, đôi mắt ướt át.

Vân Vi Dao nhận ra thần sắc của Trần Linh, trong lòng khẽ thở dài, an ủi: “Nam nhân vào đây, không nhất thiết là làm gì. Có thể họ chỉ nghe nhạc, uống trà thôi. Tỷ tỷ sẽ chờ cùng mọi một lát, rồi sẽ biết họ vào đó làm gì.”

Vân Vi Dao nhìn quanh, phát hiện một trà lâu bên đường, liền kéo Trần Linh đi lên.

Trần Linh để mặc Vân Vi Dao kéo đi, mắt vẫn dán chặt vào Túy Tinh Lâu, vành mắt hơi đỏ, cắn chặt môi.

Trong Túy Tinh Lâu.

Trần Vũ và Vương Thành vừa bước vào, một mục “má mì” tuổi đã xế chiều liền tiến đến chào đón.

“Hai vị công tử, trông lạ mặt quá, lần đầu tiên đến phải không?”

Trương mama đánh giá Trần Vũ và Vương Thành, dò hỏi.

Bà làm nghề này lâu rồi, vừa nhìn đã thấy được vẻ “non nớt” trên người hai bọn họ.

Ánh mắt của Trần Vũ và Vương Thành lướt qua tầng một.

Tầng một của Túy Tinh Lâu rất tao nhã, có đốt hương.

Giữa đại sảnh, một thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi đánh đàn.

Vài khách thanh đàm ngồi ở ghế, uống trà nghe nhạc.

Thu hồi ánh mắt, Vương Thành hỏi: “Chúng ta là đệ tử của Đông Doanh Đạo Quán, đến tìm Diền Sở quán chủ.”

Trương mama sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên vẻ thương hại, chột hiệu ra.

Bà chỉ lên tầng bảy nói: “Diền Sở quán chủ đang ở nhĩ các Mai Lan trên tầng bảy.”

“Các người... mau lên đi...”

Nói rồi, Trương mama làm như tránh xui xẻo, lùi ra xa một chút.

Đông Doanh Đạo Quán mấy ngày nay thật quá đen đui.

Ngày nào cũng có người chết.

Trương mama tưởng Trần Vũ và Vương Thành đến báo tang.

Vương Thành hành lễ, cùng Trần Vũ đi lên lầu.

Hai người lên lầu, dọc đường chỉ ngửi thấy mùi hương phân thoang thoang, nghe tiếng đàn, tiếng hát du dương.

Không giống như thanh lâu bình thường, lên lầu đều có thể nghe thấy đủ loại âm thanh ồn ào.

Trần Vũ và Vương Thành đến trước nhĩ các Mai Lan, nhìn nhau.

Trần Vũ bước lên đẩy cửa.

Cửa vừa mở, Trần Vũ và Vương Thành liền thấy Diền Sở Thành Thụ ngồi xếp bằng trên giường.

Hai thiếu nữ xinh đẹp quỳ dưới đất, mỗi người cầm một quyển kinh Phật, miệng lầm bầm đọc.

Trần Vũ: “?”

Vương Thành: “?”

Chương 607: Đại Chiến Túy Tinh Lâu

Trần Vũ hành tẩu giang hồ một năm, mặc dù tự phụ thân phận, chưa từng đến thanh lâu. Nhưng cũng nghe các võ giả xung quanh nói qua, thanh lâu là nơi nam nữ vui vẻ.

Thế nhưng...

Trần Vũ nhìn thấy cảnh tượng trong gian phòng, cảm giác đầu óc có chút không dùng được.

Hai thiếu nữ xinh đẹp, một người mặc váy vàng mỏng manh, để lộ nửa làn da trắng như tuyết, cúi chiếc cổ thon dài, tay cầm một quyển kinh Phật. Người kia mặc váy lụa đỏ, đường cong cơ thể thấp thoáng ẩn hiện, tay cầm kinh Phật, đôi môi đỏ khê đọc:

“A di lị đô bà bệ...”

“A di lị đa...”

“Tất đam bà bệ...”

Hai thiếu nữ xinh đẹp cũng không biết đây là kinh thư gì. Nhưng Điền Sở Thành Thụ bảo các nàng đọc, các nàng chỉ có thể đọc theo.

Hai thiếu nữ đọc rất vất vả, nhưng âm thanh trong trẻo êm tai vô cùng.

Điền Sở Thành Thụ ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm chặt, bên tay phải đặt một bình rượu, bên trái là thanh thái đao và đoản đao.

Chỉ một ngày trôi qua, Trần Vũ lại gặp Điền Sở Thành Thụ, cảm giác như hăn già đi rất nhiều, khóe mắt có thêm vài nếp nhăn.

Điền Sở Thành Thụ nghe tiếng đẩy cửa, không mở mắt, cầm bình rượu lên tu một ngụm lớn, dùng quan thoại vụng về hỏi: “Nói đi... Lần này chết là ai? Là Thần Hộ Can Hùng, là Tu Đằng Hạnh Phu, hay là Thu Thái Lang?”

Giọng Điền Sở Thành Thụ khàn khàn, có chút suy sụp. Nhìn dáng vẻ của hăn, dường như đã dự liệu được.

Trần Vũ và Vương Thành nhìn nhau, Vương Thành bất lực lắc đầu.

Trần Vũ tiến lên một bước, hít sâu một hơi: “Là... Diệp Vô Song.”

Nghe thấy năm chữ này, không khí như ngưng đọng lại trong chốc lát. Hai thiếu nữ cầm kinh Phật đột nhiên ngừng đọc, thân hình mềm mại khẽ run lên. Ngọn đèn dầu trong phòng lay động vài cái.

Điền Sở Thành Thụ đang ngồi xếp bằng trên giường từ từ mở mắt ra, ánh mắt di chuyển đến Trần Vũ, sâu thẳm vô cùng. Hăn cầm bình rượu bên cạnh lên, “ùng ực” một tiếng, uống cạn sạch rượu trong bình.

“Choang!”

Uống xong, Điền Sở Thành Thụ tùy ý ném bình rượu xuống đất: “Gan cũng lớn lắm! Ta không đi tìm ngươi, ngươi lại dám đến tìm ta. Xem ra, đệ tử trong đạo quán cũng bị ngươi giết sạch rồi?”

Giọng Điền Sở Thành Thụ nặng nề, buông hai chân đang xếp bằng xuống, mang đôi guốc gỗ bên giường vào.

“Cạch” một tiếng, hắc cầm thanh thái đao và đoản đao bên cạnh lên: “Hình như ta và ngươi không có thù oán gì... Vì sao lại muốn tận diệt?”

Khuôn mặt trung niên của Điền Sở Thành Thụ ửng đỏ vì hơi rượu, hắc trợn to mắt, trong mắt đầy tia máu.

“Nắc...” Hắc đánh một cái nắc cụt, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ.

Điền Sở Thành Thụ cầm đoản đao và thái đao ở tay trái, tay phải đặt lên chuôi đao.

“Xoẹt...” một tiếng, ánh đao lóe lên như nước, một cơn gió nhẹ bỗng xuất hiện trong phòng, gió thổi qua, ngọn đèn trên bàn khẽ lay động.

Hai thiếu nữ xinh đẹp run rẩy không ngừng, đôi mắt đẹp đắm lệ sợ hãi.

Điền Sở Thành Thụ rút thái đao ra, tùy ý ném vỏ đao lên giường. Trên người hắc đột nhiên toát ra một khí thế đặc biệt, như tảng đá lớn bị gió thổi nẩy chiếu, như bậc thềm đá xanh trước miếu bị vạn người giẫm đạp.

Điền Sở Thành Thụ vẻ mặt bình tĩnh, tùy ý nói với hai thiếu nữ đang quỳ trên mặt đất run rẩy: “Các ngươi ra ngoài trước đi. Một lát đừng để bị thương. Giọng các ngươi rất hay, ta thích nghe. Lần sau... Ta sẽ lại đến tìm các ngươi.”

Điền Sở Thành Thụ vừa dứt lời, hai thiếu nữ vội vàng đứng dậy, không quay đầu chạy ra ngoài.

Trần Vũ, Vương Thành nhường đường, hương phấn nhàn nhạt lượn qua bên hai người.

“Ưu Thái tuy là do tẩu tẩu ta sinh ra, nhưng... nó là nhi tử của ta. Từ nhỏ ta đã quyết chí trở thành võ sĩ, học tập kiếm đạo. Huynh trưởng ta mất sớm, chỉ để lại một mình tẩu tẩu

trong phòng. Đợi khi ta thành tựu kiếm đạo trở về, gánh vác trách nhiệm của huynh trưởng đã mất, mới có Ưu Thái.”

Điền Sở Thành Thụ tay phải nắm chặt thái đao, tay trái rút đoản đao ra. Hai lưỡi đao sáng loáng phản chiếu ánh đèn hiện ra trước mặt Trần Vũ và Vương Thành.

“Vì sao?” Điền Sở Thành Thụ lẩm bẩm: “Vì sao người lại giết Ưu Thái?”

Cơn gió nhẹ trong phòng càng lúc càng lớn.

“Vút!” một tiếng, đèn dầu trong phòng đồng thời tắt hết. Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến tầm nhìn có chút mờ tối.

Trần Vũ nhíu mày, tháo cặp Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt ở sau eo ra. Một đôi đoản binh chưa từng xuất hiện trên giang hồ hiện ra trước mắt Vương Thành.

Vương Thành nhìn thấy Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt, thần sắc hơi sững sờ. Bốn mũi nhọn, chín lưỡi, mười ba cạnh sắc! Đây là binh khí gì! Ngoại trừ cán, vậy mà toàn bộ đều là lưỡi đao!

Trần Vũ nắm chặt Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt, nhìn về phía Điền Sở Thành Thụ, ánh mắt thêm phần nghiêm trọng: “Nhi tử... Của người không phải ta giết. Nhưng nói nhiều vô ích, đánh trước rồi hãy nói.”

Điền Sở Thành Thụ cầm đoản đao ở tay trái, thái đao ở tay phải, chậm rãi bước về phía Trần Vũ. Một luồng áp lực vô hình từ trên người hắn tỏa ra.

Vương Thành không nhịn được lùi ra ngoài phòng.

Trần Vũ vào tư thế bát quái chưởng.

Thấy vậy, Vương Thành lập tức trợn to mắt. Dùng binh khí kỳ lạ này để thi triển bát quái chưởng sao?

Trong nháy mắt, Vương Thành cảm giác mình đột nhiên có thêm chút hiểu biết mới về bát quái chương.

Điền Sở Thành Thụ từng bước ép về phía Trần Vũ.

Đột nhiên, thân hình hắn lóe lên, một ánh đao mang theo khí thế như muốn chém đứt trời đất bổ về phía Trần Vũ.

Trần Vũ đột nhiên mở to mắt, cổ tay lật một cái, lưỡi sắc lạnh lóe lên.

“Keng!” một tiếng, Trần Vũ vững vàng đỡ được đòn này.

Điền Sở Thành Thụ tấn công không thành, vung đoản đao ở tay trái lên, chém về phía cổ Trần Vũ.

Trần Vũ xoay chân, bước đi như rồng, Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt trong tay một trước một sau, đan xen mở ra khép lại, ánh sáng lạnh dày đặc như đôi uyên ương chơi đùa dưới nước, không phân biệt được!

“Đùng đùng đùng!”

Điền Sở Thành Thụ bị ép lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách với Trần Vũ. Hắn dùng binh khí dài, nếu bị Trần Vũ áp sát, chỉ có con đường chết.

Điền Sở Thành Thụ vừa định bước chân, Trần Vũ còn nhanh hơn hắn. Ánh đao lạnh lóe lên, quần ở đùi Điền Sở Thành Thụ lập tức bị cắt rách, máu tươi trào ra.

“Bát cá!” Điền Sở Thành Thụ vừa kinh vừa giận. Từ khi hắn bái nhập nhị thiên nhất lưu, đã rất ít khi gặp địch thủ. Không ngờ hôm nay lại gặp phải một cao thủ như vậy! Vừa mới giao đấu, hắn đã bị thương.

Trần Vũ vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị, lại lao lên lần nữa. Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt trong tay hoặc chặn, hoặc móc, hoặc đâm, ánh sáng lạnh đan xen, thân pháp nhanh nhẹn.

“Keng keng keng!”

Binh khí của hai người liên tục va chạm vào nhau, tia lửa bắn tung tóe.

Sau ba chiêu, lưỡi sắc của Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt đột nhiên móc vào cổ tay trái của Điền Sở Thành Thụ.

Trần Vũ nheo mắt, lưỡi đao cong cong hất lên.

“Vụt!” một tiếng, đoản đao trong tay trái của Điền Sở Thành Thụ rơi xuống đất.

Chương 608: Dựa vào cái gì?

“Lưỡi đao Uyên Ương Nguyệt khẽ ngoắc, trên cổ tay và mu bàn tay trái của Điền Sở Thành Thụ đã xuất hiện hai vết máu.

Thanh đao ngấn thoát khỏi tay, rơi xuống đất vang lên một tiếng “đang”.

Điền Sở Thành Thụ nghiêng răng, lùi lại vài bước, tay phải cầm thanh đao dài chắn trước ngực.

Trần Vũ xoay cổ tay, đứng vững tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Điền Sở Thành Thụ.

Hai người nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, cả hai đồng thời lao vào nhau.

“Ha!”

Điền Sở Thành Thụ hét lên, hai tay nắm chặt thanh đao, dốc sức chém về phía Trần Vũ.

Gió đao rít lên, nhanh như chớp.

“Bùm bùm bùm!”

Những âm thanh liên tiếp vang lên, ngọn đèn dầu, bình lọ trong phòng bị luồng đao khí vô hình làm cho nổ tung.

Trên bộ quần áo vải bình thường của Trần Vũ xuất hiện vài vết rách, da thịt đau nhói, máu tươi tràn ra.

Một nhát đao chưa kịp hạ xuống mà đã có thanh thế như vậy, nếu thực sự chém trúng thì uy lực còn lớn đến mức nào?

Tiếng động từ cuộc giao đấu giữa hai người đã thu hút sự chú ý của các võ giả khác trong Túy Tinh Lâu. Hàng chục người từ trong phòng bước ra, ngẩng đầu nhìn lên tầng bảy.

Trong Mộc Lan Nhã Các, Trần Vũ vẫn bình tĩnh, vẻ mặt không chút dao động.

Nhát đao này của Điền Sở Thành Thụ vừa nhanh vừa mạnh, khí thế ngút trời, nhưng sơ hở cũng rất lớn!

“Bùm!”

Trần Vũ nâng tay trái lên, dùng Uyên Ương Nguyệt đỡ lấy lưỡi đao chém tới.

Lưỡi đao va chạm với lưỡi rìu, tia lửa bắn tung tóe!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Trần Vũ nhấc cánh tay trái lên, mượn lực đánh bật thanh đao của Điền Sở Thành Thụ ra, thân hình như khói nhẹ bay tới, xuất hiện trước mặt Điền Sở Thành Thụ.

Ánh đao lóe lên, Uyên Ương Nguyệt đặt ngang dưới cổ Điền Sở Thành Thụ.

Lưỡi đao khẽ ngoắc, một vết máu xuất hiện.

Cơn đau nhói truyền đến từ cổ khiến Điền Sở Thành Thụ, người vẫn còn muốn tiếp tục tấn công, sững sờ tại chỗ.

“Ngươi thua rồi.” Trần Vũ khẽ nói.

Điền Sở Thành Thụ ngẩn ra, hỏi với giọng khô khốc, dường như mặt lại già đi vài phần: “Đây là binh khí gì?”

“Uyên Ương Nguyệt.” Trần Vũ đáp.

Ánh mắt của Điền Sở Thành Thụ thoáng hiện lên vẻ phức tạp, ông ta hạ thanh đao dài trong tay xuống.

Không để ý đến chiếc Uyên Ương Nguyệt trong tay Trần Vũ, ông ta đi thẳng đến bên giường, nhặt vỏ đao lên và tra

thanh đao vào vỏ.

Điền Sở Thành Thụ nhìn xuống đất, tìm kiếm một lúc và phát hiện ra một chiếc bình rượu ở góc phòng, chỉ còn một nửa do bị đao khí làm vỡ.

Rượu thơm đang tuôn ra từ chiếc bình vỡ.

Điền Sở Thành Thụ bước tới, nhặt nửa chiếc bình lên, ngửa đầu uống cạn rượu trong bình.

Rượu chảy từ khóe miệng xuống vạt áo trước ngực, thấm ướt một mảng.

Uống hết rượu, Điền Sở Thành Thụ thở hắt ra, tùy ý ném chiếc bình xuống đất.

“Động thủ đi. Kỹ không bằng người, các ngươi Đại Vũ chẳng phải có câu, muốn giết muốn mổ, tùy ý người xử sao?”

Điền Sở Thành Thụ quay lại đứng trước mặt Trần Vũ, nhìn hấn với ánh mắt sẵn sàng đón nhận cái chết.

Trần Vũ ngẩng đầu, thu Uyên Ương Nguyệt lại: “Ngươi hiểu lầm rồi. Con trai và thiếp của ngươi không phải do ta giết. Ngươi còn không chịu nổi mười chiêu của ta, ta và ngươi không thù không oán, căn bản không cần thiết phải giết con trai ngươi. Việc này là có kẻ gian hãm hại.”

Trần Vũ kể lại toàn bộ sự việc cho Điền Sở Thành Thụ.

Điền Sở Thành Thụ đứng đó, lặng lẽ nghe hết.

“Hừ...”

Đột nhiên ông ta cười, trên mặt thoáng hiện lên vẻ chế giễu.

Điền Sở Thành Thụ nhìn Trần Vũ với ánh mắt mỉa mai: “Theo lời ngươi nói, con trai và thiếp của ta không phải do ngươi giết, thì là không liên quan đến ngươi?”

Thù hận giữa các thế lực Đại Vũ các ngươi, tại sao lại liên lụy đến con trai và thiếp của ta?

Dựa vào cái gì?”

Nói xong, ánh mắt của Điền Sở Thành Thụ trở nên u ám, ông ta phát tay: “Ngươi đi đi.

Ta kỹ không bằng người, không phải đối thủ của ngươi.

Nhưng...

Cái chết của con ta, dù không phải do ngươi gây ra, nhưng cũng không thể nói là không liên quan đến ngươi!”

Nói xong, Điền Sở Thành Thụ nhặt một cuốn kinh Phật dưới đất lên, ngồi xuống giường và bắt đầu đọc.

“A di lý đô bà vi...

A di lý đa...

Tất đam bà vi...”

Trần Vũ đứng trong phòng, lúc này mới chú ý đến ba chữ “Vãng Sinh Chú” viết trên cuốn kinh Phật.

Hắn sững sờ nhìn Điền Sở Thành Thụ.

Những lời của đối phương vang vọng trong đầu Trần Vũ.

Đứng hồi lâu, Trần Vũ mới hoàn hồn, ánh mắt phức tạp nhìn Điền Sở Thành Thụ rồi xoay người rời đi.

Vương Thành đứng ngoài cửa, vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Cuộc giao đấu vừa rồi giữa Trần Vũ và Điền Sở Thành Thụ khiến ông ta say mê.

Chiêu thức rõ ràng không khác gì Bát Quái Chương, nhưng khi kết hợp với Uyên Ương Nguyệt lại phát huy ra uy lực thần diệu như vậy!

Nó khiến Vương Thành có cảm giác như Bát Quái Chương được sáng tạo ra là để dành cho Uyên Ương Nguyệt.

Điều này đã gây ra một cú sốc đối với quan niệm về võ đạo của Vương Thành.

Trần Vũ bước ra ngoài, vỗ vai Vương Thành.

Vương Thành hoàn hồn, nhìn Trần Vũ với ánh mắt nóng bỏng.

“Đi thôi...” Giọng Trần Vũ có vẻ mệt mỏi.

Vương Thành còn muốn nói gì đó, nhưng ông ta chú ý thấy đối diện tầng bảy có rất nhiều người đang đứng.

Thấy Trần Vũ bước ra, trong đám đông bên kia có người đột nhiên hét lên: “Là Trần Vũ!

Là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường, ‘Bát Quái Thần Chương’ Trần Vũ!

Vừa rồi hấn giao đấu với Điền Sở Thành Thụ!”

Đám đông lập tức sôi nổi, bàn tán xôn xao.

“Các ngươi nhìn xem, bên hông hấn là binh khí gì?”

“Hê, cái đó gọi là Uyên Ương Nguyệt.”

“Á? Thật không? Sao ngươi biết?”

“Lão phu luyện thuật thính giác từ nhỏ, vừa rồi tình cờ nghe được.”

“Uyên Ương Nguyệt! Tên hay thật, chỉ là không biết khi giao đấu sẽ như thế nào...”

Các võ giả xung quanh nói chuyện rì rầm, lén nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ phớt lờ ánh mắt của các võ giả khác, cùng Vương Thành rời đi.

Đám đông nhìn theo từ xa, ánh mắt rực lửa.

Ẩn trong đó, một số mật thám của Thiên Cơ Lâu càng kích động hơn.

Vài tên mật thám lặng lẽ đi theo sau Trần Vũ, chăm chú nhìn Uyên Ương Nguyệt bên hông hắn để ghi nhớ hình dáng.

Bình khí kỳ môn chưa từng xuất hiện trên giang hồ này, nếu truyền về lâu, nhất định sẽ là tin tức lớn.

Có khi bảng xếp hạng bình khí kỳ môn cũng phải thay đổi vì nó!

Rất nhanh, phần lớn các võ giả trong lâu vì Trần Vũ xuất hiện ở Túy Tinh Lâu mà đuổi theo xuống dưới, muốn tận mắt chứng kiến phong thái của thiếu chủ Ngọc Diệp Đường...

Trong Mộc Lan Nhã Các, nơi không ai chú ý đến, một giọng quan thoại Đại Vũ cứng nhắc đột nhiên vang lên: “Sự bất khuất của ngươi đâu rồi?”

Điền Sở Thành Thụ đang ngồi xếp bằng trên giường, đôi mắt cúi thấp, cơ thể chợt run lên.

Ông ta kinh ngạc nhìn về phía cửa, chỉ thấy ở đó có một bóng người mặc áo xanh đứng, bên hông đeo một thanh đao có vỏ màu đen, tay phải đặt lên chuôi đao.

“Su... sư phụ...”

Điền Sở Thành Thụ sững sờ nhìn Liễu Sinh Nhất Lang xuất hiện ở cửa, nước mắt đột nhiên trào dâng trong mắt.

Ông ta nhanh chóng xuống giường, quỳ trước mặt Liễu Sinh Nhất Lang.

“Sư phụ, đồ nhi học nghệ không tinh, làm mất mặt Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Vừa nói, Điền Sở Thành Thụ vừa khóc như mưa, nhặt thanh đao ngấn dưới đất lên và đâm vào bụng mình.

Ông ta muốn tự sát.

“Bùm!”

Thanh đao ngấn trong tay Điền Sở Thành Thụ bị một lực mạnh đánh bay.

Liễu Sinh Nhất Lang thở dài: “Lần đầu tiên ta gặp người, người bị người khác bắt nạt trong đạo quán.

Ban ngày bị đánh, ban đêm luyện tập kiếm đạo, trong lòng luôn nén một cơn giận, không bao giờ khuất phục.

Ta thấy người có tâm tính tốt, nên mới nhận người làm đồ đệ.

Nay nhiều năm trôi qua, người mắc kẹt ở đỉnh nhị phẩm, mãi không thể tiến thêm.

Có lẽ...

Điều đó liên quan đến việc người đã đánh mất sự bất khuất.

Cái chết của con trai và thiếp người, nếu đều có thể đánh gục, hủy hoại tâm võ đạo của người, thì người cũng không cần cảm ngộ thiên nhân hợp nhất nữa...”

Giọng Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh.

Nghe những lời này, biểu cảm của Điền Sở Thành Thụ đột nhiên trở nên thất thần.

“Đi đi, về Đông Doanh đi, đạo quán ở đây ta sẽ để người khác tiếp quản.”

Nói xong, Liễu Sinh Nhất Lang bước đi, chỉ để lại Điền Sở Thành Thụ sững sờ tại chỗ.

Chương 609: Kỳ Môn Binh Khí - Hạng Năm!

—

Bên trong một trà lâu, cách Túy Tinh Lâu ba mươi trượng.

Vân Vi Dao và Trần Linh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vừa uống trà vừa nhìn về phía cửa Túy Tinh Lâu.

Đôi mắt của Trần Linh ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Chén trà trước mặt nàng vẫn chưa động đến.

Vân Vi Dao thấy rõ hết thái biểu cảm của Trần Linh. Nàng cũng là người từng trải, tự nhiên hiểu được những suy nghĩ trong lòng Trần Linh.

Ngay khi Vân Vi Dao định lên tiếng an ủi, thì từ phía Túy Tinh Lâu vang lên một trận ồn ào.

“Hắn là Trần Vũ, là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường!”

“Vừa rồi trận chiến ấy thật là kinh thiên động địa...”

“Tử Ngộ Uyên Ương Việt, từ nay giang hồ lại xuất hiện thêm một món kỳ môn binh khí!”

Vân Vi Dao và Trần Linh quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Trần Vũ và Vương Thành đeo mặt nạ bạc cùng nhau bước ra khỏi Túy Tinh Lâu, theo sau họ là một số võ giả đang bàn tán xôn xao.

Vân Vi Dao lắng nghe một lúc, rồi ghép lại được những gì vừa xảy ra. Trên khuôn mặt tinh xảo của nàng nở một nụ cười.

Xem ra ánh mắt của Tiểu Linh cũng không tệ. Nam nhân cũng không phải tất cả đều là hạng trắng hoa.

Sắc mặt tái nhợt của Trần Linh cũng dần hồng hào trở lại. Thì ra Tiểu Vũ ca ca đi đánh nhau, chứ không phải đi uống rượu hoa.

“Lần này, ngươi có yên tâm chưa?” Vân Vi Dao trêu chọc.

Khuôn mặt Trần Linh ửng đỏ, xấu hổ không thôi.

“Xoạt...” Tiếng một chiếc quạt gấp vang lên.

Cả hai theo phản xạ nhìn về phía cửa phòng trà.

Chỉ thấy Hoa Tịch Nguyệt trong bộ y phục trắng xuất hiện ở đó, cười nói: “Các ngươi đang xem gì vậy? Đến rồi mà không đi tìm ta, để ta phải tìm thế này.”

Hoa Tịch Nguyệt giả vờ không vui.

Vân Vi Dao vội vàng đứng dậy, nàng là thị nữ của Hoa Tịch Nguyệt, lễ nghi phải chu đáo.

Hoa Tịch Nguyệt bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống đường. Với sự thông minh của mình, vừa thấy một nhóm võ giả đi theo sau Trần Vũ, nàng đã đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Chắc chắc, Trần Vũ tiểu tử này, chỉ biết đánh nhau. Giang hồ là nhân tình thế cố, đâu phải chỉ có đánh đánh giết giết...”

Hoa Tịch Nguyệt không khỏi lắc đầu.

Nói rồi, như cảm nhận được điều gì, nàng liếc nhìn Túy Tinh Lâu, thấp giọng nói: “Âm hồn không tan.”

Nàng nhẹ nhàng quạt chiếc quạt gấp, xoay người nói: “Đi thôi, dạo quanh Thương Sơn huyện này một chút. Khi nào dạo gần xong, chúng ta sẽ đi Tư Dương xem Võ Lâm Đại Hội.”

Trần Linh không nhịn được lại quay đầu nhìn về phía Trần Vũ trên đường.

“Chát!” Một tiếng nhẹ vang lên.

Chiếc quạt gấp trong tay Hoa Tịch Nguyệt khẽ gõ vào đầu Trần Linh.

“Một người duy trì tình cảm giữa hai người, nhất định sẽ vô nghĩa. Đi thôi, đừng nhìn tiểu tử hôi hám đó nữa.”

Hoa Tịch Nguyệt kéo Trần Linh đi ra ngoài.

Trần Linh ôm đầu, nhưng vẫn không nhịn được quay lại nhìn một lần nữa.

...

Hai ngày sau.

Ngày 12 tháng 5.

Thương Sơn huyện, Sơn Đông.

Trước cửa thành, xuất hiện hai bóng người.

Trần Nghĩa xoay người xuống ngựa, cùng Trần Doanh đi qua sự kiểm tra của lính gác, cả hai tiến vào Thương Sơn huyện, bước trên con đường đá xanh.

Trần Nghĩa quan sát cảnh vật xung quanh, phong tục tập quán, rồi cười nói với Trần Doanh: “Nhà cửa và trang phục của người dân ở đây không khác Hải Châu là mấy.”

“Đã đến Quan Ngoại, có lẽ mới có chút khác biệt.” Trần Doanh cười nói.

Cả hai đi song song, hỏi thăm đường đến Đồng Phúc khách điểm.

“Lại đây xem, đây là bản in mới nhất của Binh Khí Bảng do Thiên Cơ Lô biên soạn! Lần này Kỳ Môn Binh Khí Bảng có biến động lớn!”

“Nghe cho kỹ, đây là tin nội bộ độc quyền.”

Từ một quán trà nhỏ ven đường, truyền ra tiếng thảo luận của vài võ giả.

Trần Nghĩa quay đầu nhìn. Một võ giả béo mập, có chiếc vòng sắt đeo ở tai, đang cầm một cuốn sổ nhỏ thô sơ, nước bọt văng tung tóe khi nói.

“Hiện tại, đứng đầu Kỳ Môn Binh Khí Bảng vẫn là Đoạt Mệnh Truy Hồn Đạn của Hỏa Long Vương, Vạn Kim Đường.”

“Hạng hai là Ly Hồn Câu của dược phi Thái Hàng, Dương Trật.”

“Hạng ba là Phán Quan Thiết Bút của Thốc Bút Ông ở Quan Ngoại.”

“Hạng tư là Long Đầu Đại Sát Dao của Khí Công Trường Quyền Môn.”

“Hạng năm là Tử Ngọ Uyên Ương Việt của thiếu chủ Ngọc Diệp Đường, Trần Vũ.”

Nghe được tiếng trò chuyện của mấy võ giả kia, Trần Nghĩa lắc đầu, quay sang nói với Trần Doanh: “Đây đã là lần thứ mấy chúng ta nghe thấy trong mấy ngày nay rồi? Kỳ Môn Binh Khí Bảng, hạng năm. Thật là ầm ĩ...”

Trần Doanh dắt ngựa, khẽ cười che miệng.

Hai người từ Hải Châu đến Thương Sơn, trên đường đi đã nghe không biết bao nhiêu lần về tin tức thiếu chủ Ngọc Diệp Đường đứng ở vị trí thứ năm trên “Kỳ Môn Binh Khí Bảng”.

Hai ngày trước, Trần Vũ tại Túy Tinh Lâu, Thương Sơn, dùng kỳ môn binh khí Tử Ngọ Uyên Ương Việt đánh bại nhị phẩm đỉnh phong cao thủ Điền Sở Thành Thụ, chấn động giang hồ.

Trần Vũ vừa mới đột phá nhị phẩm vào năm ngoái, vậy mà giờ đã có thể đánh bại nhị phẩm đỉnh phong Điền Sở Thành Thụ!

Giang hồ chấn động. Đi đến đâu cũng có thể nghe thấy tiếng bàn tán.

“Trần Vũ... Lại có cùng tên cùng họ với Thất đệ.” Trần Nghĩa nói.

Trần Doanh cười mà không nói.

Có người vẫn còn mơ hồ, không rõ chân tướng. Đến khi nào Trần Nghĩa biết được sự thật, không biết sẽ có biểu cảm như thế nào.

“Đồng Phúc khách điếm... hình như ở phía trước?” Trần Doanh chuyển chủ đề, chỉ về phía khách điếm không xa.

Trần Nghĩa gật đầu: “Không xa nữa.”

“A Nghĩa, ngày mùng 6 tháng 6, Thần Quyền Sơn Trang tổ chức Võ Lâm Đại Hội, chúng ta cũng đi xem nhé?” Trần Doanh nhẹ giọng nói.

Trần Nghĩa hơi nhú mày, lắc đầu: “Không. Chúng ta không phải là người trong võ lâm, vẫn nên lên đường quan trọng hơn. Nếu lỡ mất thời gian vào núi ở Quan Ngoại, tuyết lớn phong sơn, trì hoãn chính sự thì không tốt.”

Trần Doanh muốn nói gì đó, nhưng thấy Trần Nghĩa nhú mày, biết hắn đã quyết ý, sẽ không vì lời nàng nói mà dao động, đành thôi.

Hai người đến trước Đồng Phúc khách điếm, giao ngựa vàng cho tiểu nhị, rồi chạy thẳng lên lầu, đến phòng Địa số 2.

...

“Cốc cốc cốc...”

Cửa phòng bị gõ vang.

Tưởng Vân Tuyết đặt cuốn Giang Hồ Chí mới nhất trong tay xuống, nhảy khỏi ghế: “Chắc là Nhị đệ và Tam đệ đã về. Để ta ra mở cửa.”

“Được.” Vệ Hoài cười cười.

Hai ngày nay, tình cảm giữa hắn và Tưởng Vân Tuyết tăng nhiệt nhanh chóng, hầu như ngày nào cũng quần quýt bên nhau.

Tưởng Vân Tuyết không chỉ hành sự như một nam nhi hào kiệt, mà tình cảm nội tâm cũng mãnh liệt, nóng bỏng như nam tử. Nàng không hề che giấu tình cảm của mình dành cho Vệ Hoài. Thường xuyên khi cảm xúc dâng trào, nàng lại kéo Vệ Hoài hôn, không kiêng dè xung quanh có người hay không.

Tưởng Kinh nhìn thấy chỉ biết lắc đầu thờ dài, chẳng có chút đáng vẻ nữ nhi nào. Quần cũng không được, hắn đành mắt không thấy tâm không phiền, chạy ra ngoài để tránh.

Tưởng Vân Tuyết đi mở cửa, Vệ Hoài lật cuốn Giang Hồ Chí ra một trang sau. Thấy nội dung trên đó, biểu cảm của hắn đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

“Tin tức mới nhất: Kiếm Thánh Đông Doanh xuất hiện ở Quy Đức phủ, nhìn theo lộ trình di chuyển, nghi ngờ rằng hắn đang đến Biện Lương.”

“Suy đoán: Kiếm Thánh Đông Doanh vượt biển đến đây, có phải vì Võ Lâm Đại Hội?”

Kiếm Thánh Đông Doanh...

Vệ Hoài ngẩng đầu, nhìn về thanh thái đao và cặp đoản đao treo trên giá bên cạnh.

Hắn đã rời khỏi Đông Doanh Đạo Quán, con đường võ đạo tiếp theo coi như bị cắt đứt. Đối với Vệ Hoài, con đường võ

đạo sau này nên đi như thế nào, thực sự là một vấn đề nan giải.

Vệ Hoài cảm thấy hơi phiền lòng.

Trước cửa phòng.

Tưởng Vân Tuyết mở cửa. Trần Nghĩa và Trần Doanh đứng ở trước cửa.

Trần Nghĩa ngẩng khuôn mặt hơi tái nhợt lên, nhìn thoáng qua sắc mặt của Tưởng Vân Tuyết, mỉm cười ôn hòa: “Người đã phục dựng Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn của Hoa gia? Tính ra, cũng đã hơn hai ngày?”

Chương 610: Độc Tương Tự, Thủ Đoạn Tương Tự

“Người đã dùng Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn của Hoa gia?”

“Tính ra, đã hơn hai ngày?”

Giang Vân Tuyết mở cửa phòng, thấy một nam một nữ đang đứng trước cửa.

Nàng vừa định lên tiếng thì câu nói của Trần Nghị khiến nàng sững sờ.

Giang Vân Tuyết ngây người tại chỗ, không kịp phản ứng.

Trần Nghị khẽ cười, lấy từ trong ngực ra tờ nhiệm vụ của Ngọc Diệp đường, đưa cho Giang Vân Tuyết.

“Tại hạ Trần Nghị, đến để giải độc cho người.”

“Ta...” Giang Vân Tuyết theo phản xạ cầm lấy tờ nhiệm vụ, xem qua một lượt.

Sau đó, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhiệm vụ xuyên tủy của Ngọc Diệp đường!

Nàng không ngờ rằng, độc của mình lại bị đưa lên Ngọc Diệp đường.

Sư môn phía sau Tiểu Diệp Tử quả nhiên không tầm thường.

Nghe Trần Nghị nói vậy, Ngụy Hoài vội vàng đặt cuốn Giang hồ chí xuống, đứng dậy đón tiếp.

“Trần đại phu, mời vào.” Ngụy Hoài cung kính nói.

Dù Trần Nghị gầy gò, trên mặt còn có vẻ bệnh tật tái nhợt.

Nhìn qua tuổi không lớn, chừng mười hai mười ba tuổi.

Nhưng hắn chỉ liếc mắt đã nhìn ra Giang Vân Tuyết từng dùng Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn, rõ ràng y thuật không đơn giản.

Trần Nghị gật đầu, cùng Trần Doanh thân nhiên vào nhà.

Hai tháng hành tẩu giang hồ, Trần Nghị đã nhận không ít nhiệm vụ chữa bệnh.

Hắn cũng nắm được vài phần kinh nghiệm giang hồ.

Trần Nghị trông trẻ tuổi, non nớt, rất dễ bị người khác xem thường, nghi ngờ y thuật.

Vì vậy, hắn đã học được cách dùng một câu nói để khiến người cầu y phải kinh ngạc.

Chiều này hắn học được từ những kẻ lừa đảo giang hồ chuyên xem quẻ bói toán.

Rất hữu dụng.

Trần Nghị chưa từng thấy Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn, nhưng hắn đã đọc trong y thư rằng, sau khi dùng Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn, sắc mặt sẽ hiện lên một loại thanh sắc đặc biệt.

Can khí trong ngũ tạng sẽ xen lẫn với sắc xanh này, biểu hiện trên khuôn mặt.

Hơn nữa, trong tờ nhiệm vụ cũng viết rằng, người trúng độc đã dùng thuốc để kéo dài độc tính.

Dựa vào đó, Trần Nghị dám suy đoán rằng, Giang Vân Tuyết đã dùng Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn.

Ngụy Hoài mời Trần Nghị ngồi xuống.

Giang Vân Tuyết ngoan ngoãn ngồi bên cạnh.

Trần Nghị lấy hòm thuốc đeo bên hông đặt lên bàn, quan sát sắc mặt của Giang Vân Tuyết.

Trần Doanh mở hòm thuốc, lấy gói kê tay đặt trước mặt Giang Vân Tuyết.

“Đưa tay.” Trần Nghị ra hiệu cho Giang Vân Tuyết đặt tay lên gói.

Giang Vân Tuyết ngoan ngoãn đưa cổ tay trắng nõn ra.

Trần Nghị bắt đầu chẩn mạch.

Vài nhịp sau, đột nhiên Trần Nghị nhíu mày.

Mạch tượng này...

Sao lại có vài phần tương tự với mạch tượng của Quách Thiên Vạn ở Hải Châu?

Trần Nghị rút tay lại, trên mặt thêm vẻ nghiêm trọng.

Thấy Trần Nghị không nói gì, Giang Vân Tuyết và Ngụy Hoài đều lộ vẻ căng thẳng, thấp thỏm.

“Trần đại phu... Độc này có giải được không?” Giang Vân Tuyết lo lắng hỏi.

Nàng đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ để thành thân, chỉ chờ giải độc xong là lập tức bái đường, động phòng.

Nếu không giải được độc, chẳng phải là hồngбет sao...

Chỉ có thể đợi kiếp sau thành thân lại.

Trần Nghị lấy từ trong hòm ra một lọ sứ nhỏ.

Trần Doanh ở bên rất ăn ý lấy ra một túi vải nhỏ, mở ra để lộ hơn mười cây kim mảnh như sợi tóc, kích thước không đều nhau.

“Ngón tay.” Trần Nghị nói ngắn gọn.

Giang Vân Tuyết đưa ngón tay ra.

Trần Nghị dùng kim châm vào đầu ngón tay của nàng, nhẹ nhàng ấn hai cái, máu tươi nhỏ vào lọ sứ.

Sau khi vắt được gần nửa lọ, Trần Nghị mới thả ngón tay nàng ra.

“Đại phu, như vậy đủ chưa?”

“Nếu không đủ, ta có thể vắt thêm.” Giang Vân Tuyết chớp đôi mắt đẹp, căng thẳng nói.

Trần Nghị: “?”

Trần Doanh cười nói: “Đủ rồi, Trần đại phu muốn thử độc tính để bào chế giải được.”

“Ồ.” Giang Vân Tuyết rút tay về, trên mặt mỉm cười.

Trần Nghị lại kiểm tra dấu hiệu trúng độc trên người Giang Vân Tuyết, sau đó hỏi: “Người trúng độc này như thế nào?”

“Nhị đệ của ta có một kẻ thù, là kẻ thù đó âm thầm dùng túi hương hạ độc.”

Giang Vân Tuyết đột nhiên nhớ ra, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp gỗ nhỏ.

“Túi hương ở trong này.” Giang Vân Tuyết ngẩng đầu nhìn Trần Doanh, nhắc nhở: “Độc này chỉ có hiệu quả với nữ tử, người lùi lại đi.”

Trần Nghị nhận lấy hộp gỗ, nói với Trần Doanh: “A Doanh, người ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Trần Doanh xoay người ra ngoài.

Trần Nghị mở hộp gỗ, lấy chiếc túi hương rách nát lên, nhẹ nhàng gỡ vài cái, lông mày nhíu chặt lại.

Hắn suy nghĩ một lúc, đặt túi hương xuống, nói: “Độc không ở trong túi hương. Người trúng độc ở nơi khác.”

Giang Vân Tuyết ngơ ngác, nàng không nhớ mình còn tiếp xúc với thứ gì khác.

“Nhị đệ của người ở đâu? Ta muốn gặp hắn. Kẻ thù của hắn vẫn còn ở Thương Sơn chứ?”

Trần Nghị nghiêm mặt hỏi.

Vừa rồi bắt mạch, hắn phát hiện độc tính và triệu chứng của loại độc mà Giang Vân Tuyết trúng phải có rất nhiều điểm tương đồng với loại độc mà Quách Thiên Vạn trúng phải.

Thủ đoạn dược lý cũng giống hệt nhau.

Nói cách khác.

Độc của Giang Vân Tuyết và độc của Quách Thiên Vạn đều do cùng một người điều chế.

Người đó có mối quan hệ rất sâu sắc với Thần Y cốc.

Dược lý và thủ đoạn đều theo phong cách của Thần Y cốc.

Độc này, đệ tử bình thường của Thần Y cốc e rằng cũng không nhìn ra.

Chỉ có đệ tử trực truyền may ra mới nhìn ra được vài manh mối.

Giang Vân Tuyết lắc đầu: “Kẻ thù của nhị đệ ta đã bị hắn giết rồi.”

“Cũng không tìm thấy giải dược.”

Trần Nghị nghe xong, gật đầu: “Ta biết rồi.”

Hắn đứng dậy, vừa thu dọn hòm thuốc vừa nói: “Tối nay ta sẽ quay lại, đưa đơn thuốc cho các người.”

“Đến lúc đó các người dựa theo đơn thuốc mà bốc thuốc, uống vài liều là có thể giải độc.”

Nghe vậy, trên mặt Giang Vân Tuyết lộ vẻ vui mừng.

“Độc người trúng phải rất mạnh, uống vài liều có thể giải độc nhưng vẫn cần điều dưỡng mười ngày.”

Trần Nghị liếc nhìn góc phòng có đặt chữ hỷ và nến đỏ, bổ sung: “Trong thời gian điều dưỡng, có thể thành thân để xung hỷ, nhưng không được động phòng.”

Vẻ vui mừng trên mặt Giang Vân Tuyết lập tức biến mất.

Bên ngoài.

Trần Vũ và Vương Thành trở về khách điếm.

Trần Vũ đeo mặt nạ da người, Vương Thành đeo mặt nạ bạc.

Thân phận của bọn họ đặc thù, không tiện để lộ dung mạo thật.

Trần Vũ vừa lên lầu, đã thấy Trần Doanh đứng trước cửa phòng Địa tự số hai.

Hắn giật mình, suýt nữa thì không đứng vững.

Ngũ... ngũ tử?

Sao tử ấy lại ở đây?

Trần Vũ chợt nhận ra điều gì.

Vị giải độc mà Tiểu Nguyệt tử tử nói đến...

Chẳng lẽ là lục ca?

Biểu cảm của Trần Vũ dưới mặt nạ da người lập tức trở nên kỳ quái.

“Diệp huynh, có chuyện gì vậy?” Vương Thành thấy thân thể Trần Vũ cứng đờ, lên tiếng hỏi.

“Không có gì.” Trần Vũ lắc đầu, tiếp tục đi về phía phòng Địa tự số hai.

Ngũ tử, lục ca đều không biết thân phận của phụ thân.

Ta lại đã cải trang, bọn họ chắc sẽ không phát hiện ra thân phận của ta.

Trần Vũ trầm nghĩ.

Trần Doanh liếc mắt về phía cầu thang, thấy Trần Vũ với dung mạo bình thường và Vương Thành đeo mặt nạ bạc.

Nàng theo phản xạ nhìn Trần Vũ nhiều hơn một chút.

Sao cảm giác người có dung mạo bình thường bên cạnh lại quen quen...

Hình như đã gặp ở đâu rồi?

Ánh mắt của Trần Vũ và Trần Doanh chạm nhau.

Trong mắt Trần Doanh thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Trần Vũ thì giữ vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt đảo qua, kiểm soát không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Chương 611: Cái búa nhà người!

“Cách...”

Cánh cửa phòng bật mở.

Trần Nghị đeo chiếc hòm thuốc trên lưng bước ra.

Trần Vũ nhìn thấy Trần Nghị, trong mắt thoáng qua một tia hiểu rõ.

Quả nhiên.

Lục ca cũng có mặt.

Trần Oánh bừng tỉnh, quay đầu nhìn Trần Nghị cười nhẹ: “Ổn rồi chứ?”

“Ổn rồi.” Trần Nghị gật đầu.

Vương Thành suy nghĩ một chút, đoán ra thân phận của hai người, vội vàng tiến lên một bước.

“Hai vị, có phải các người là đại phu đã giải độc cho đại tỷ ta?”

“Đúng vậy.” Trần Nghị gật đầu, ánh mắt hướng về phía người thanh niên đeo mặt nạ bạc này.

Vương Thành hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Rất tốt, độc tố chưa kịp xâm nhập vào kinh mạch đã bị Bách Hoa Thanh Ngọc Hoàn không chế.”

“Tối nay tại hạ sẽ mang đơn thuốc đến, cứ theo đó mà bốc thuốc, uống liên tiếp vài lần là khỏi.”

Trần Nghị bình thản nói.

Vương Thành thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, không hồ danh là Ngọc Diệp Đường, chỉ hai ngày đã điều được đại phu thích hợp.

Trần Nghị đeo hòm thuốc, nhìn Trần Oánh: “Đi thôi.”

“Ừ.” Trần Oánh gật đầu.

Hai người cùng nhau bước về phía cầu thang.

Ánh mắt Trần Nghị lướt qua Trần Vũ, bước chân bỗng khựng lại.

“Sao vậy?” Trần Oánh hỏi: “Quên gì rồi à?”

Trần Nghị nhìn Trần Vũ thêm một chút, nói: “Không sao, đi thôi.”

“Được.”

Hai người vòng qua Trần Vũ và Vương Thành, đi xuống lầu rồi khỏi.

Trần Vũ theo phản xạ sờ lên chiếc mặt nạ da người trên mặt mình, trong lòng có chút lo lắng.

Chẳng lẽ lục ca nhận ra mình rồi?

Không thể nào.

Ngay cả nhất phẩm cũng không nhìn ra được chiếc mặt nạ da người này.

Trần Vũ lắc đầu, theo Vương Thành cùng vào trong nhà.

...

Cùng lúc đó.

Biện Lương.

Trước một cửa hàng rèn nằm sâu trong con hẻm, vắng bóng người qua lại.

Đứng đó là một trung niên nhân mặc áo xanh, bên hông đeo một thanh đao nhỏ hẹp.

Khuôn mặt hắc già nua, tóc hoa râm, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào tên của tiệm rèn.

Tên của tiệm rèn rất bình thường.

Trên biển hiệu chỉ có hai chữ.

“Thiết Chùy.”

Trùng hợp là.

Tên của ông chủ tiệm rèn này cũng là Thiết Chùy.

Trong giới võ giả thành Biện Lương lưu truyền một câu nói:

Thiết Chùy bình thường, nhưng Thiết Chùy không bình thường.

Liễu Sinh Nhất Lang đứng trước tiệm rèn, nhìn chăm chăm vào biển hiệu của cửa hàng, lặng lẽ suy ngẫm về ý nghĩa của câu nói đó.

Tiệm rèn này không giống với những tiệm rèn khác.

Liễu Sinh Nhất Lang phiêu bạt một đời, đã từng thấy qua rất nhiều tiệm rèn.

Giờ này, những tiệm rèn khác đều mở toang cửa, bên trong vang ra tiếng đập búa rộn ràng.

Thợ rèn, học việc đều hăng say đổ mồ hôi và sức lực, mong sao cả thành phố đều nghe thấy tiếng đập búa của nhà mình.

Nhưng Thiết Chùy thì khác.

Hiện tại, cửa tiệm đóng chặt.

Bên trong cũng rất yên tĩnh.

Hoàn toàn không giống một tiệm rèn.

Liễu Sinh Nhất Lang đứng trước cửa hàng suy nghĩ một lúc, bước đến trước cửa, đẩy cánh cửa lớn của tiệm rèn ra.

Vào trong sân, vẫn yên tĩnh.

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh đập sắt nào.

Ánh mắt Liễu Sinh Nhất Lang lướt qua sân, nhìn về phía căn nhà rộng rãi ở chính Bắc.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một vài thứ quen thuộc.

Giống như những tiệm rèn khác, trong căn nhà rộng rãi quay mặt về hướng Nam có đặt một lò nung.

Tuy nhiên, lò nung ở đây đã tắt.

Bên cạnh lò nung là ống bể, sắt thô và đủ loại búa lớn nhỏ.

Trên kệ gần cửa có đặt một số đồ sắt đã được chế tạo xong.

Ánh mắt Liễu Sinh Nhất Lang hơi ngưng lại.

Khác với những tiệm rèn bình thường.

Những tiệm rèn bình thường, trên kệ đều bày bán cuốc, rìu, dao làm bếp và các công cụ khác.

Nhưng Thiết Chùy lại bày bán binh khí...

Đủ loại binh khí!

Chỉ có người không nghĩ ra, chứ không có gì là không thấy.

Đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, xoa...

Kim châm, thiết cát lê, phi tiêu, ngọc trâm...

Với con mắt của Liễu Sinh Nhất Lang, nhìn thoáng qua, những binh khí bày trên kệ đều là hàng thượng phẩm.

Mỗi món binh khí ở đây, ít nhất cũng phải trăm lượng bạc.

Liễu Sinh Nhất Lang di chuyển ánh mắt, dừng lại ở chiếc ghế nằm ngoài cửa.

Trên chiếc ghế nằm, là một hán tử cao bảy thước, cơ bắp cuộn cuộn, làn da màu đồng cổ.

Hán tử mặc một chiếc quần đùi đen rộng thùng thình, để trần nửa người trên, đang thoải mái ngồi trên ghế nằm ngủ say.

Trên mặt hán đặt một chiếc quạt, ngủ rất ngon, không có tiếng ngáy.

Nếu không phải Liễu Sinh Nhất Lang võ công cao cường, nghe được tiếng tim đập của hán, nhất định sẽ tưởng rằng hán đã chết.

Liễu Sinh Nhất Lang đi đến bên cạnh hán tử, đứng trên cao nhìn xuống đối phương.

Đúng lúc này, một giọng nói như vịt kêu truyền ra từ trong căn nhà lớn.

“Cái búa nhà ngươi!”

“Ngươi từ đâu đến?”

“Có hiểu quy củ không?”

Liễu Sinh Nhất Lang quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong căn nhà lớn bước ra một tên lùn nhỏ bé, cao hai thước, để trần nửa người trên, lộ ra làn da đen vàng.

Tên lùn nhỏ để lộ ngực, trên ngực có một sợi lông đen dài chừng một thước, vừa đen vừa bóng.

Ánh mắt hán lão liên, trông có vẻ rất tinh ranh.

Tên lùn nhỏ cầm trong tay một cây đại thương dài gấp ba lần hán, nhìn chằm chằm vào Liễu Sinh Nhất Lang.

“Cái búa nhà ngươi!”

“Người không biết tiệm rèn này cứ ngày hai, bốn, sáu, tám, mười là đóng cửa nghỉ sao?”

Tên lùn nhỏ tròn đôi mắt chỉ lớn hơn hạt đậu xanh một chút, chửi ầm lên.

Liễu Sinh Nhất Lang ngẩn ra, mặt không biểu cảm.

Hán tử ngồi trên ghế nằm ngủ bị tiếng la của tên lùn nhỏ đánh thức.

Hắn ngồi dậy, chiếc quạt trên mặt rơi xuống đất.

Hán tử dụi dụi mắt, liếc nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Hắn vội vàng cười nói: “Vị khách quan này, ngài muốn mua gì?”

“Mua gì mà mua!”

“Hôm nay nghỉ! Hôm nay nghỉ!”

“Có hiểu nghỉ là gì không!”

Tên lùn nhỏ tức giận hét lên.

Hán tử không để ý đến tên lùn nhỏ, đứng dậy, bước đến trước mặt Liễu Sinh Nhất Lang.

Ánh mắt hắn khẽ liếc qua, liền bị thanh đao bên hông Liễu Sinh Nhất Lang hấp dẫn.

“Ngọc cương Đông Doanh, danh đao ngàn luyện?”

“Thanh đao của các hạ có thể cho tại hạ xem thử được không?”

Hán tử nhìn chăm chăm vào thanh “Tửu Thôn” với vẻ thèm thuồng.

Trên khuôn mặt không biểu cảm của Liễu Sinh Nhất Lang đột nhiên hiện lên một nụ cười.

“Người cũng hiểu về đao sao?”

“Bình khí, kim đồng ngọc khí, tượng phật tranh vẽ, chỉ cần là thứ do con người tạo ra, không có gì là ta không hiểu.”

Khóe miệng hán tử cong lên, trong giọng nói có chút kiêu ngạo.

Liễu Sinh Nhất Lang bỗng nhiên cười, nhìn hán tử: “Ngươi là Thiết Chùy?”

“Truyền nhân của Thiên Diện Quỷ Tượng?”

Nghe thấy lời này, biểu cảm của hán tử thay đổi, nghiêm túc hơn rất nhiều.

“Ngươi tìm Thiết Chùy làm gì?”

“Có việc tìm hán.” Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh nói.

Hán tử gật gù suy nghĩ, cười nói: “Ta không phải Thiết Chùy.”

“Ta là Thiết Xẻo.”

“Thiết Xẻo? Thiết Xẻo là ai?” Liễu Sinh Nhất Lang không biểu cảm.

“Là ta, ta là Thiết Xẻo.” Hán tử nghiêm mặt nói.

Liễu Sinh Nhất Lang hít sâu một hơi: “Vậy Thiết Chùy ở đâu?”

Hán tử chỉ vào tên lùn nhỏ phía sau mình, nói: “Ở đó.”

“Hán chính là Thiết Chùy.”

Thấy hán tử chỉ vào mình, tên lùn nhỏ lập tức tức giận nhảy dựng lên, chửi ầm lên: “Cái búa nhà ngươi!”

Hán nhìn Liễu Sinh Nhất Lang, sợi lông đen dài một thước trước ngực rung lên bần bật: “Lão tử chính là Thiết Chùy.”

“Tìm lão tử làm gì?”

Chương 612: “Dịch Cân Kinh”?

Yagyu Ichiro sững sờ đứng trong viện, ngơ ngác nhìn đại hán và tên lùn ốm yếu.

“Thiết Xềng, Thiết Chùy...”

Yagyu Ichiro hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc trong lòng, hỏi đại hán: “Thiết Chùy là gì của ngươi?”

Nhìn thế nào thì tên lùn này cũng không giống đại sư thợ rèn “Thiết Chùy”.

Đại hán tên Thiết Xềng dùng xềng sắt ngoáy ngoáy tai, cười nói: “Hắn là sư phụ ta.”

“Hắn truyền nghề cho ta, sau này ta nuôi hắn già.”

Tên lùn ốm yếu, Thiết Chùy, nhăn mặt chửi: “Con bà ngươi!”

“Nói nhảm là nhảm!”

“Hôm nay không mở cửa, cút cút cút!”

Yagyu Ichiro với vẻ mặt dờ dẩn, gật đầu.

Hắn đưa tay phải vào ngực, lấy ra một chiếc túi vải nhỏ.

Mở túi vải, lấy ra một chiếc gương cổ bị vỡ.

Bề mặt gương loang lổ, đầy ý cổ xưa, vừa nhìn đã biết là đồ cổ.

Nhưng điều đáng tiếc là ở giữa có một vết nứt, chia chiếc gương cổ thành hai nửa.

Dù là giá trị thẩm mỹ hay giá trị thực tế đều giảm đi rất nhiều.

Đại hán Thiết Xềng và tên lùn Thiết Chùy liếc nhìn chiếc gương cổ bị vỡ trong tay Yagyu Ichiro, lập tức trừng to mắt.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem bản chất.

Hai thầy trò nhìn thoáng qua đã nhận ra thứ này là do “Thiên Diện Quỷ Tượng” Hà Công Phủ chế tạo.

“Có nhận ra chiếc gương này không?” Yagyu Ichiro hỏi hai người.

Tên lùn Thiết Chùy cười khẩy một tiếng.

“Con bà nguoi!”

“Nhìn nhầm rồi đến tìm lão tử?”

“Chưa từng thấy!”

“Lão già, từ đâu đến thì về đó đi.”

“Tự mình mắt kém, nhìn nhầm, không trách được người khác.”

Thiết Chùy đặt cây thương lớn sáu thước trong tay dựa vào tường, mặt đầy vẻ giễu cợt.

Đại hán Thiết Xềng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc gương cổ, lông mày nhíu chặt.

Yagyu Ichiro lắc đầu, cất chiếc gương cổ vào túi vải rồi nhét vào ngực.

Hắn nhìn Thiết Xềng, hỏi: “Nguoi có biết chiếc gương này không?”

Thiết Xềng nghiêm mặt, hít sâu một hơi nói: “Đây là Bát Xích Kính trong Tam Thần Khí của Đông Doanh?”

“Giả mạo thật tốt, trước đây tại hạ chỉ thấy trong tranh vẽ.”

“Hiện thực vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Nhưng vẫn là câu nói đó, thứ này đã nhìn nhầm thì chỉ có thể chịu xui xẻo.”

“Các hạ đến tìm chúng ta, cũng vô ích.” Thiết Xứng lắc đầu.

Yagyu Ichiro im lặng một lúc, nhìn Thiết Chùy, hỏi: “Hà Công Phủ ở đâu?”

Nghe ba chữ này, Thiết Chùy như bị kích thích, từ dưới đất nhảy lên cao một thước.

“Nhắc đến sư phụ ta làm gì?”

“Hắn đã chết ba năm rồi!”

Thiết Chùy kích động, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt, cánh tay gầy yếu run rẩy không ngừng.

“Ngươi là đệ tử của hắn, khi còn sống hắn đã làm giả Bát Xích Kính.”

“Vật ta đang cầm là giả, vật thật ở đâu?”

Trên mặt Yagyu Ichiro lộ vẻ nghiêm nghị.

Thiết Chùy chớp đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, cười nói: “Con bà ngươi!”

“Ngươi hỏi lão tử, lão tử biết đâu mà trả lời...”

“Sư phụ ta vừa chết, những bảo bối tốt đẹp của hắn có lẽ đều bị hủy rồi.”

“Nếu trên đời này còn có bản gốc, những thứ hắn làm giả chẳng phải đều trở thành hàng nhái sao?”

Thiết Chùy liếc mắt, ngoáy ngoáy mũi, bắn ra một cục gỉ mũi đen thui.

“Lão già, thứ người đang cầm có khi chính là hàng thật giá thật.”

“Hiểu ý lão tử không?”

Tên lùn ốm yếu này mặc dù vừa mở miệng đã là lão tử, hoàn toàn không để Yagyu Ichiro vào mắt.

Nhưng vẫn giải đáp vấn đề của Yagyu Ichiro.

Bị hủy rồi?

Hay là không muốn nói?

Yagyu Ichiro không chút biểu cảm, tay phải đặt lên chuôi đao.

Trong viện trống trải và sạch sẽ, đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua.

“Người không muốn xem thử rượu Thôn của ta sao?”

Yagyu Ichiro nhìn đại hán bên cạnh, nói.

Đại hán Thiết Xứng ngẩn ra một chút, gật đầu.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Một luồng đao quang sáng như tuyết lóe lên trong viện.

Kèm theo đó là tiếng “phụt” nhẹ nhàng.

Đại hán Thiết Xứng đột nhiên sững sờ.

Hắn nhìn chăm chăm vào thanh đao Rượu Thôn bên hông Yagyu Ichiro, trong mắt lộ vẻ say mê, lẩm bẩm: “Đao tốt!”

“Đao tốt!”

“Thật là đao tốt!”

“Đông Doanh vậy mà cũng có thể chế tạo ra danh đao bậc này!”

“Ngọc cương, sắt thiên thạch, tinh cương đáy biển...”

Giọng của đại hán gấp gáp, liên tiếp đọc tên mấy loại kim loại quý hiếm.

Nói xong, trên mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc.

“Không đúng, vẫn thiếu một thứ...”

“Thanh đao này luyện thành, còn thiếu một thứ nữa...”

“Là gì chứ?”

Thiết Xứng lộ vẻ lo lắng, nhãn cầu trũng lớn như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

Yagyu Ichiro với giọng điệu cứng nhắc, bình tĩnh nói: “Còn cần máu tươi của chín trinh nữ.”

Trên mặt Thiết Xứng lộ vẻ ngộ ra, trong mắt lóe lên sự vui mừng.

“Sur phụ, mau ghi lại, thuật luyện đao của Đông Doanh này thật kỳ diệu!”

“Không được... không được...”

“Cần máu tươi của chín trinh nữ, quá tàn nhẫn...”

“Quá tàn nhẫn...”

“Phương pháp này quá tàn nhẫn!”

Đột nhiên đại hán hét lên, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Nước mắt trào ra từ mắt hắn.

Thiết Xứng gào lên câu cuối cùng: “Sur phụ, xin lỗi vì đồ đệ không thể tận hiếu...”

Nói xong.

Cơ thể hắn đột nhiên ngã ra sau.

Một vết máu từ giữa trán hắn kéo dài xuống bụng, máu tươi ồ ạt chảy ra theo vết thương.

Cơ thể Thiết Xềng co giật hai cái, ánh mắt dần tối đi.

Không còn động tĩnh.

Tên lùn ôm yếu thấy cảnh này, lúc đầu ngẩn ra, sau đó mắt lập tức đỏ hoe.

“Con bà người... con bà người...”

“A!”

“Con bà người, Thiết Xềng!”

Mặt Thiết Chùy đỏ bừng, gào thét.

Ánh mắt nhìn Yagyu Ichiro đầy thù hận.

Hắn tiện tay cầm cây thương lớn dựa vào tường, vung mạnh một cái.

“Vèo!” một tiếng.

Cây thương nặng mấy chục cân bị hắn ném về phía Yagyu Ichiro như một cây giáo dài.

Cơ thể cao hai thước của Thiết Chùy dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Hắn liên tiếp cầm từng món binh khí đã rèn xong trên giá ném đi.

“Vù vù vù!”

Tiếng không khí nổ vang dữ dội trong viện.

Từng món binh khí như đạn pháo ném về phía Yagyu Ichiro.

Thiết Chùy nhanh nhẹn, cơ thể cực kỳ linh hoạt, chân đạp một cái, dưới đất liền xuất hiện một cái hố.

Tốc độ càng nhanh đến cực hạn, bóng dáng di chuyển giữa các giá đỡ.

“A!”

“Con bà người, Thiết Xềng!”

“Con bà người, Thiết Xềng!”

Nước mắt chảy ra từ mắt Thiết Chùy, vừa gào thét vừa ném binh khí về phía Yagyu Ichiro như không cần tiền.

Cơ thể gầy gò ốm yếu của hắn dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Chỉ trong vài giây, mấy chục món binh khí lớn nhỏ đã bay về phía Yagyu Ichiro.

Yagyu Ichiro không thay đổi sắc mặt.

Cơn gió trong viện đột nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Đao quang như thủy ngân tràn ra khắp nơi.

Tất cả binh khí bay về phía hắn đều bị chém đứt thành hai đoạn cách hắn một trượng.

“Đình đình đoong đoong...”

“Choang choang...”

Rất nhanh, mặt đất trong viện chát đầy đủ các loại binh khí gãy nát.

Thiết Chùy ném hết hai giá binh khí, thấy Yagyu Ichiro không hề hấn gì, trong mắt đầy tia máu.

Hắn tức giận đến mức nhảy dựng lên, giữa lông mày ẩn hiện một chấm đỏ.

“Con bà người, Thiết Xềng!”

“Con bà người!”

Thiết Chùy chửi bới, hốc mắt trào ra hai dòng huyết lệ.

Đồ đệ của hắn chết rồi!

A!

Đồ đệ của hắn chết rồi!

Thiết Chùy vừa chửi mắng vừa khóc lớn, khóc thành một người đầy nước mắt.

Yagyu Ichiro không chút biểu cảm nhìn tên lùn đang nhảy lên nhảy xuống.

Lúc này.

Trên tường viện của lò rèn vang lên một giọng nói khàn khàn già nua.

“Nhị phẩm...”

“Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm?”

Chương 613: Đừng Trách Tỷ

Nghe thấy âm thanh, Liễu Sinh Nhất Lang nghiêng người nhìn lại.

Chỉ thấy trên tường viện của lò rèn, không biết từ khi nào đã có thêm một lão nhân mặc trường bào màu tím, thân hình gầy gò.

Lão nhân khom lưng, đứng vững vàng trên tường viện.

Khuôn mặt lão già nua, lông mày trắng như tuyết, đuôi mày rủ xuống khóe mắt.

Tuổi rất lớn, không nhìn ra được tuổi tác cụ thể.

Toàn thân đều toát ra khí tức già nua, một bộ dáng khí huyết suy bại.

Sắc mặt lão nhân tái nhợt, đưa tay lên bịt miệng ho vài tiếng, một đôi mắt đục ngầu di chuyển về phía Thiết Chùy.

“Sao ngươi lại biết bí truyền [Dịch Cân Kinh] của Thiếu Lâm phái?”

“Ừm...”

Lão giả đánh giá Thiết Chùy, trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt sắc bén như chim ưng, dường như đã nhìn thấu hết thảy trong ngoài của hắn.

“Thì ra là thế.”

“Hà Công Phủ vậy mà vì ngươi mà cầu được tàn thiên [Dịch Cân Kinh] từ Thiếu Lâm, bổ sung cho khuyết điểm thiên thiên của ngươi.”

Trên đời này, tất cả những người sinh ra đã có khiếm khuyết, đều là tiên thiên có thiếu sót, bản nguyên không đủ.

Nếu như học võ, tốc độ sẽ chậm hơn người thường rất nhiều, tuổi thọ cũng ngắn hơn người bình thường.

Tên người lùn Thiết Chùy này vậy mà có thể tu luyện đến nhị phẩm, chầm đở ở mi tâm lúc ẩn lúc hiện, thần lực vô song.

Rõ ràng là đã tu luyện [Dịch Cân Kinh] của Thiếu Lâm.

Liễu Sinh Nhất Lang lặng lẽ nhìn lão nhân đột nhiên xuất hiện này, giọng điệu cứng nhắc nói: “Đại Nội tông sư, Phùng Mạn?”

Ánh mắt Phùng Mạn chuyển đến trên người Liễu Sinh Nhất Lang, giọng khàn khàn nói: “Đông Doanh Kiếm Thánh?”

Ánh mắt hai người giao nhau.

Một luồng khí thể vô hình từ trên người hai người phát ra.

Thiết Chùy đang khóc lớn, nhảy lên nhảy xuống bị hai người trực tiếp bỏ qua.

Thực lực nhị phẩm, ở trong mắt tông sư cũng chỉ là con kiến.

Hai người nhìn nhau hai nhịp thở.

Phùng Mạn là người đầu tiên lên tiếng: “Liễu Sinh Thiên Hoàng đến Biện Lương, có muốn vào triều gặp bệ hạ?”

“Xử lý một số việc riêng, sau khi xử lý xong sẽ vào triều gặp bệ hạ.”

Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh nói.

Phùng Mạn gật đầu, nhìn về phía Thiết Chùy không ngừng ném binh khí tới, ngón tay khô gầy búng nhẹ một cái.

“Vèo!” một tiếng.

Một luồng khí tức vô hình bắn ra.

Thân thể Thiết Chùy đang gào thét bỗng nhiên run lên, ngã ra sau.

Ngã xuống đất, bất động.

Phùng Mạn ra tay điểm huyết Thiết Chùy, nhẹ ho một tiếng, giọng khàn khàn nói: “Hà Công Phủ ba năm trước quả thực đã chết, người này am hiểu làm giả.”

“Phàm là vật phẩm qua tay hắn, một khi chế tạo ra đồ giả, rất khó lại tìm được đồ thật.”

“Trên đời có lời đồn, Hà Công Phủ sẽ tiêu hủy tất cả hàng thật, như vậy đồ giả hắn chế tạo ra sẽ trở thành hàng thật độc nhất vô nhị trên đời.”

“Liễu Sinh Thiên Hoàng phần lớn là không tìm được.”

Liễu Sinh Nhất Lang không nói gì, hắn đi đến bên cạnh Thiết Chùy, dùng một tay xách hắn lên, xoay người bước đi.

Phùng Mạn đứng trên đỉnh tường, nhìn Liễu Sinh Nhất Lang đi ra khỏi lò rèn, bóng lưng biến mất trên đường phố.

“Trên tông sư...”

Trong miệng Phùng Mạn lẩm bẩm nói cái gì đó, lông mày nhíu lại, đưa tay bịt miệng ho dữ dội.

Đợi hắn ngừng ho, thở hổn hển hai cái, thân ảnh khẽ lay động, liền từ trên tường viện biến mất không thấy đâu nữa.

Khoảng một tuần trà sau.

Trong lò rèn của Thiết Chùy, tràn ngập mùi máu tanh, đột nhiên xuất hiện hơn mười người mặc áo xanh đen.

Động tác của bọn họ nhanh nhẹn, có trật tự thu dọn đồng hồ loạn trong viện.

...

Biện Lương.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Trên ghế rồng màu vàng sáng bóng, ngồi một thiếu niên.

Nàng mặc long bào gấm mây màu vàng sáng do Giang Nam cung tiến, trên thêu nhật nguyệt tinh tú, hoàng long uốn lượn, sống động như thật.

Bốn năm trôi qua.

Triệu Tru càng thêm thành thực, dung nhan tinh xảo, ngũ quan tuấn tú, khí chất càng thêm băng lãnh, tựa như băng giá vạn năm.

Đôi mắt phượng dài hẹp liếc động vô cùng áp bức.

Khí thể thiên tử trên người đã thành hình.

Người bình thường nhìn thấy nàng, chỉ sợ sẽ không nhận được cúi đầu, trong lòng run rẩy, hai chân mềm nhũn.

Trong bốn năm này, không biết đã có bao nhiêu thái giám nha hoàn, bởi vì khí thể phát ra trên người Triệu Tru, sợ đến ngất xỉu.

Các đại thần càng là bồi quân như bồi hổ, lên triều đều run run rẩy rẩy.

Mỗi lần hạ triều, những đại thần đó cũng sẽ bồi vì uy nghiêm thiên tử phát ra trên người Triệu Tru, mà ướt đầm sau lưng.

Nguyên nhân không có gì khác.

Trong vòng bốn năm, Triệu Tru đã thay hai lượt đại thần đương triều.

Đại thần trước đây có mắt thì cáo lão hồi hương, không có mắt thì bị tịch thu tài sản diệt tộc.

Nguyên bản trong triều còn có đảng phái tồn tại, kết đảng mưu lợi.

Dưới bàn tay sắt của Triệu Tru và sự giám sát của Đông Xưởng, hiện tại các đại thần một chút ý nghĩ khác cũng không có.

Toàn bộ triều đình đều bị Triệu Tru nắm chặt trong tay.

Trong ngự thư phòng chỉ có một mình Triệu Tru, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Triệu Tru không ngẩng đầu, phê duyệt tấu chương trong tay nói: “Đại Bạ, Liễu Sinh Nhất Lang đến Biện Lương là vì chuyện gì?”

Phùng Mạn phía dưới cung kính nói: “Hồi bệ hạ, Liễu Sinh Nhất Lang xuất hiện tại lò rèn của Thiết Chùy...”

Phùng Mạn đại khái kể lại một lần.

Triệu Tru đặt tấu chương trong tay xuống, lông mày lá liễu nhíu lên.

“Hà Công Phủ làm giả, làm ra bát xích kính của Đông Doanh?”

“Đúng vậy.” Phùng Mạn cung kính nói.

Hắn suy nghĩ một chút, bổ sung nói: “Đông Doanh có truyền thuyết, nếu như tập hợp đủ ba thần khí, cùng nhau tham ngộ, có thể ngộ ra bí mật trường sinh bất tử.”

“Tiểu nhân suy đoán, Liễu Sinh Nhất Lang bị lừa, phát hiện bát xích kính là giả, lúc này mới tới Đại Võ, tìm kiếm Hà Công Phủ.”

Nghe được bốn chữ trường sinh bất tử, Triệu Tru không nhịn được cười lạnh.

“Trường sinh bất tử...”

“Trên đời này làm gì có trường sinh bất tử, bất quá là không nỡ buông bỏ quyền lực và địa vị trong tay mà thôi.”

Triệu Tru nhú mày, suy nghĩ một chút, phân phó: “Phái Đông Xưởng chú ý động tĩnh của hắn.”

“Hắn có thực lực trên tông sư, nếu như tìm không được bát xích kính mà phát điên, chỉ có thể điều động quân đội trấn áp...”

“Vâng.” Phùng Mạn cung kính nói.

Triệu Tru cầm một phần tấu chương mới, lật hai cái, đột nhiên nghĩ tới cái gì.

“Đề cho Giáng Châu đi chuẩn bị đi.”

“Trăm dặm cơ năm năm, trước sau chưa lập hoàng hậu, trong triều ngoài phố có rất nhiều lời đồn.”

“Thêm nữa...”

“Người từ trong triều những danh môn vọng tộc, hào môn quyền quý chọn mấy người trẻ tuổi có dung mạo tuần tú, không có bệnh tật, thanh danh thuần lương.”

“Chế thành tập sách trình lên cho trăm.”

Nghe được những lời này, tinh thần Phùng Mạn phần chấn.

Hắn vội vàng chấp tay nói: “Vâng!”

Phùng Mạn hô hấp có chút gấp gáp, trên khuôn mặt già nua cũng nhiều thêm một vệt ửng đỏ.

Bệ hạ đây là muốn mượn giống!

Xã tắc Đại Võ rốt cục có thể truyền thừa đi xuống.

Vị thái giám đã hầu hạ hoàng thất Đại Võ ba đời này, kích động đến không kiềm chế được.

Nói không chừng mình còn có thể ở trong quăng đời còn lại, phụ tá vị bệ hạ thứ tư.

Hốc mắt Phùng Mạn có chút ướt át.

Đây đối với một thái giám mà nói, là sủng tín cỡ nào.

Triệu Tru liếc nhìn Phùng Mạn một cái, nhàn nhạt nói: “Bạn Bạn, người lui xuống đi.”

“Trầm lại phê duyệt tấu chương một lát.”

“Vâng.”

Phùng Mạn hít sâu một hơi, đè xuống cảm xúc kích động, hành lễ cáo lui.

Triệu Tru nhìn Phùng Mạn rời đi, buông tấu chương trong tay, nhìn chăm chăm án ký, lẩm bẩm nói: “Đừng trách tỷ tỷ...”

Chương 614: Bái Đường

Mặt trời lặn về phía Tây.

Ánh chiều tà màu đỏ cam rải khắp con đường đá xanh.

Khói bếp bắt đầu bay lên ở trong huyện Thương Sơn.

Người đi đường vội vã về nhà.

Đi trên phố, có thể ngửi thấy mùi thơm của cơm nhà ai.

Trần Nghị, Trần Doanh lại đến phòng số hai ở tầng trệt của Đồng Phúc khách điếm.

“Cộc cộc cộc...”

Gõ cửa phòng.

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Tướng Vân Tuyết mở cửa, nhìn thấy Trần Nghị, Trần Doanh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Trần đại phu.”

Trần Nghị gật đầu, cùng Trần Doanh đi vào trong phòng.

Ban ngày Ngụy Hoài không có ở trong phòng.

Tướng Kiện ngồi ở một góc phòng, cầm một chiếc điều cày mới tinh, rít thuốc.

“Đây là đơn thuốc, các người dựa theo đơn thuốc này, đến tiệm thuốc ở huyện Thương Sơn mua là được.”

Trần Nghị đưa cho Tướng Vân Tuyết một tờ giấy vàng có viết đơn thuốc.

Không đợi Tướng Vân Tuyết nhận lấy, chân của Tướng Kiện khễ động, như con khi trong núi.

Ông ta đã nhảy đến bên cạnh Trần Nghị, nhận đơn thuốc.

Ánh mắt của ông ta lướt qua đơn thuốc.

Tưởng Kiện là người tập võ, lại sống ở ngoài ải nhiều năm, cũng có chút hiểu biết về dược liệu.

Ba phần trong đơn thuốc là thuốc giải độc, hoặc là thuốc độc dùng độc trị độc, phần còn lại là thuốc bổ, đều là liều lượng bình thường.

Xem xong đơn thuốc, vẻ mặt của Tưởng Kiện dịu đi.

Ông ta chấp tay, mắt sáng ngời, trầm giọng nói: “Lão hủ, tạ ơn Trần đại phu.”

Trần Nghị cười nhạt: “Y giả nhân tâm, chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

“Tốt nhất là sáng mai mua thuốc xong, uống hai lần một ngày, tại hạ sẽ ở lại huyện Thương Sơn hai ngày, quan sát bệnh tình, kịp thời điều chỉnh.”

Ở lại hai ngày.

Tưởng Vân Tuyết nghe thấy bốn chữ này, đôi mắt đẹp mở to, mời: “Trần đại phu, ngày mười bốn tháng năm là ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả.”

“Bản... tiểu nữ định bái đường thành thân vào ngày đó, không biết Trần đại phu có rảnh không?”

Nghe thấy lời này, Trần Nghị hơi nhíu mày: “Cái này...”

Ông ta vừa định từ chối.

Trần Doanh bên cạnh liền nói: “Nhanh như vậy sao?”

“Ban ngày, ta thấy không phải vừa mới mua nến đỏ, chữ hỷ sao?”

Tưởng Vân Tuyết cười nói: “Chúng ta là người giang hồ, không có nhiều quy tắc như vậy.”

“Trên đời này ngoài phu quân ta, chỉ có cha ta, còn có hai nghĩa đệ.”

“Mọi thứ đơn giản.”

Trần Doanh có chút hứng thú, chớp mắt: “Chúng ta... có tiện không?”

“Đương nhiên!” Tưởng Vân Tuyết đầy mặt tươi cười nắm tay Trần Doanh: “Ngươi và Trần đại phu giải độc cho ta, chính là ân nhân cứu mạng của ta Tưởng Vân Tuyết.”

Trần Doanh nhìn về phía Trần Nghị, trong mắt lộ vẻ hỏi thăm.

Trong đôi mắt trong veo của nàng ta mang theo một tia chờ mong.

Nhìn thấy vậy.

Trần Nghị vốn định từ chối đã tính toán thời gian.

Dù sao ông ta cũng định ở lại huyện Thương Sơn hai ngày.

Đại hội võ lâm mình đã từ chối, bái đường thành thân lần này, không bằng để cho Doanh Doanh xem...

Sau khi suy nghĩ.

“Được rồi.” Trần Nghị gật đầu.

Trên mặt Trần Doanh lập tức thêm một vệt đỏ hồng hưng phấn.

Lần trước nàng ta nhìn thấy người khác thành thân, là nha hoàn Xuân Đào trong đường.

Xuân Đào thành thân náo nhiệt lắm.

Pháo nổ lách tách, đội đón dâu gõ chiêng trống...

Hai năm nữa, nàng ta cũng nên đến tuổi thành thân.

Tướng Vân Tuyết thấy Trần Nghị đồng ý, tâm trạng rất tốt.

Cô ta theo bản năng vỗ vỗ bờ vai gầy của Trần Nghị, nói: “A ha ha ha, cảm ơn Trần đại phu!”

Cơ thể Trần Nghị run lên, trên gương mặt tái nhợt thoáng qua một vệt đỏ ửng.

Tay của Tướng Vân Tuyết rất khỏe, Trần Nghị suýt chút nữa bị cô ta vỗ ngã xuống lầu.

Trần Doanh vội vàng đỡ Trần Nghị.

Tướng Vân Tuyết cũng ý thức được mình dùng sức hơi lớn, gãi đầu, trên mặt lộ ra một chút ngại ngùng.

Tướng Kiện không nhìn được lắc đầu.

Con gái của mình cử chỉ lời nói đều giống nam nhân.

Hy vọng sau khi thành thân, có thể cải thiện được...

Sau đó.

Để cảm tạ hai người, Tướng Kiện cố ý mở hai phòng ở tầng trệt, để Trần Nghị, Trần Doanh ở.

Từ đó.

Trần Nghị và Trần Doanh ở lại.

.....

Hai ngày sau.

Ngày mười bốn tháng năm.

Sau một ngày quan sát, Trần Nghị xác định độc của Tướng Vân Tuyết sẽ không có biến số nữa, uống theo đơn có thể giải độc hoàn toàn.

Cuối cùng mọi người cũng yên tâm.

Sáng sớm, phòng số hai ở tầng trệt đã được trang trí thành phòng cưới.

Trần Doanh và Tưởng Vân Tuyết ở trong một căn phòng, giúp Tưởng Vân Tuyết trang điểm, chỉnh sửa quần áo.

May mắn là năm Xuân Đào xuất giá, Trần Doanh có đi giúp, biết đại khái quy trình.

Tay ngọc của Tưởng Vân Tuyết cầm son đỏ, đôi môi đầy đặn khẽ mím.

Chiếc gương đồng trước mặt phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp, kiều diễm của cô ta.

Trần Doanh nhìn Tưởng Vân Tuyết xinh đẹp động lòng người, trong mắt lộ ra một chút ngưỡng mộ.

“Trần muội muội, khi nào ngươi và Trần đại phu thành thân?”

“Cũng không lâu nữa nhỉ?”

Tưởng Vân Tuyết vừa soi gương vừa nói.

Nghe thấy lời này, mặt Trần Doanh hơi đỏ, hào phóng cười nói: “Khoảng hai năm nữa.”

Tưởng Vân Tuyết nghe vậy, mặt sáng lên, quay người lại: “Lúc các người thành thân, nhất định phải nhớ gọi ta.”

“Chờ ta và phu quân thành thân, du lịch một thời gian ở trên giang hồ, sẽ về ngoài ải.”

“Cha ta là ‘Bá Vương Dao’ Tưởng Kiện, rất nổi tiếng ở ngoài ải.”

“Đến lúc đó các người tùy tiện tìm một tiêu cục, gửi một phong thư, chúng ta sẽ đến ngay.”

Trần Doanh giúp Tưởng Vân Tuyết chỉnh sửa tóc, nghe vậy cười nói: “Yên tâm, đến lúc đó, chúng ta nhất định mời

người.”

“Được, cứ quyết định như vậy.”

“Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.” Tâm trạng của Tưởng Vân Tuyết càng tốt hơn.

Trần Doanh cũng cười theo.

“Đúng rồi,” Tưởng Vân Tuyết đột nhiên hạ thấp giọng hỏi: “Cái này...”

“Ta uống thuốc này, thật sự trong vòng mười ngày không thể động phòng sao?”

“Chủ yếu là mười ngày sau, ta đến tháng...”

Tưởng Vân Tuyết khẽ thì thầm.

Trần Doanh: “?”

.....

“Một bái thiên địa!”

“Hai bái cao đường!”

Trong phòng số hai ở tầng trệt vang lên giọng nói trong trẻo của Trần Doanh.

Trong phòng đứng một đôi tân nhân.

Tưởng Vân Tuyết mặc váy đỏ, đội khăn trùm đầu màu đỏ; bên cạnh là Ngụy Hoài mặc áo cưới màu đỏ.

Hai người cùng nhau cúi đầu bái lạy Tưởng Kiện và Trần Nghị đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Vốn dĩ Trần Nghị trăm lần từ chối, không muốn ngồi ở vị trí chủ tọa.

Nhưng Tưởng Kiện nói người giang hồ ân oán rõ ràng, ông ta đã cứu Tưởng Vân Tuyết, xứng đáng nhận một lạy này.

Trần Nghị chỉ có thể bắt lực ngồi ở vị trí chủ tọa, nhận một lạy của hai người.

Tưởng Kiện nhìn Tưởng Vân Tuyết xuất giá, đầu tiên là nở nụ cười, sau đó hốc mắt ướt át, đỏ hoe.

Mặc dù ông ta vẫn lo lắng chuyện thành thân của con gái.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy con gái xuất giá, trong lòng đủ thứ cảm xúc, đủ loại tâm trạng dâng trào.

Mặc dù ông ta là cao thủ nhị phẩm tung hoành giang hồ, lúc này tâm trạng cũng rất phức tạp.

Trần Doanh thấy hai tân nhân bái xong, tiếp tục hô: “Phu thê giao bái!”

Tưởng Vân Tuyết và Ngụy Hoài xoay người, đối mặt với nhau, cùng nhau cúi đầu bái lạy.

“Lễ thành!” Trần Doanh hô.

Cứ như vậy, một hôn lễ đơn giản kết thúc.

Vốn dĩ là người giang hồ, trôi dạt trong mưa gió.

Sống chết không định, không có chỗ ở cố định.

Có lúc, một chén rượu, một ánh mắt, một bóng lưng xông ra.

Đã hứa hẹn cả đời.

Chương 615: Dưới Trăng, Bóng Chưởng Tung Bay

“Ăn đi!”

“Mở hết ra mà ăn!”

“Đừng khách sáo, hôm nay là ngày ta thành thân, ăn uống no say vào!”

“Nào, đây là rượu mừng của ta, uống đi, uống hết đi!”

Giang Vân Tuyết tháo khăn voan đỏ, nở nụ cười rạng rỡ, tắt bật lo liệu.

Nàng cầm một vò rượu, rót đầy cho Vương Thành và Trần Vũ.

Trước khi bái đường, Giang Vân Tuyết đã bảo tiểu nhị mang một bàn rượu thịt đến phòng Địa Tam bên cạnh.

Lễ xong, nàng không vào động phòng, mà ở lại cùng mấy huynh đệ ăn uống no say một trận.

“Trần đại phu, Tiểu Trần muối muối...”

Giang Vân Tuyết lại rót đầy rượu cho Trần Nghị và Trần Doanh.

Một bàn người quây quần bên nhau.

Dù thời gian quen biết chưa lâu, nhưng bầu không khí rất hòa hợp.

Trần Vũ suốt buổi không dám nhìn nhiều Trần Nghị và Trần Doanh, ngay cả gấp thức ăn cũng chọn những món mình không thích.

Chỉ sợ bị hai người nhận ra.

Trần Nghị và Trần Doanh lại rất tự nhiên, vừa ăn vừa uống.

Giang Vân Tuyết vừa hăng hái lo liệu cho mọi người ăn uống, vừa thi thoảng kể vài chuyện thú vị ngoài Quan ải.

“Tiểu Trần muội, đáng tiếc ta và A Hoài muốn du ngoạn giang hồ, nếu không đường về Quan Ngoại, ta sẽ đích thân dẫn các ngươi đi.”

“Nhớ kỹ nhé, đến Quan Ngoại nhất định phải cẩn thận, gặp rừng chớ vào.”

“Có những khu rừng sâu núi thẳm ở Quan Ngoại, căn bản không đi được đến tận cùng.”

“Trên người không mang đủ đồ, rất dễ bị mắc kẹt trong rừng mà chết.”

“Đặc biệt là khu vực Đại Tiên Ty Sơn, bên trong có người rừng!”

“Cũng đừng đi quá xa về phía Bắc, có một số ngoại tộc, ngôn ngữ bất đồng, gặp người Hán thấy người cô độc một mình, có khi sẽ giết người.”

Giang Vân Tuyết mặt đỏ phần, dung mạo tinh xảo, vừa uống rượu bằng bát lớn vừa kể những truyền thuyết thú vị ngoài Quan ải mà người lớn thường dùng để dọa trẻ con.

Trần Nghị lặng lẽ lắng nghe.

Trần Doanh thì không ngừng hỏi han, tỏ ra rất hiếu kỳ.

Rất nhanh.

Đêm dần sâu, Ngụy Hoài tửu lượng kém, đã say gục trên bàn.

Giang Vân Tuyết đẩy hẳn hai cái, thấy hẳn say thật rồi, đành phải đỡ hẳn về phòng tân hôn.

Những người khác cũng ăn gần xong, tiệc rượu cứ thế tan đi.

Vương Thành và Trần Vũ gọi tiểu nhị đến dọn dẹp tàn cuộc.

Phòng Địa Tam là nơi hai người ở.

Trần Nghị và Trần Doanh thì cáo từ, sáng mai hai người còn phải tiếp tục lên đường.

Lúc ra về.

Giang Kiện đưa chiếc tẩu thuốc mà trước đó mình đã bóp gãy cho Trần Nghị, trầm giọng nói: “Trần đại phu, đây là tín vật của lão phu.”

“Đến Quan Ngoại, nếu gặp chuyện không thể giải quyết, có thể đến Thần Nông bang cầu cứu.”

“Bang chủ Thần Nông bang có quen biết với lão phu, nhất định sẽ nể mặt lão phu mà giúp đỡ ngươi.”

Trần Nghị không từ chối, nhận lấy tín vật là chiếc tẩu thuốc.

Quan Ngoại không như Trung Nguyên, có thêm một mối quan hệ là có thêm một con đường.

“Đa tạ Giang lão tiên sinh.”

Giang Kiện mỉm cười: “Cũng phải đa tạ Trần đại phu, đã giải độc cho tiểu nữ.”

“Chuyện con con.” Trần Nghị mỉm cười.

“Lão phu có một cố nhân ở huyện này, vừa rồi không đến uống rượu mừng được, lão phu mang rượu đến cho hân.”

“Cáo từ trước.”

Giang Kiện uống say mặt đỏ bừng, nhưng tâm trạng lại rất vui vẻ.

Hắn xách một vò rượu, hăng hái rời đi.

Trần Nghị cũng đưa Trần Doanh ra ngoài, chuẩn bị về phòng.

Trần Vũ tìm cơ hội, giọng khàn khàn nói với Trần Nghị: “Trần đại phu, độc trên người nghĩa tử ta, uống thuốc theo đơn, sau này sẽ không sao chứ?”

Trần Nghị liếc mắt, lạnh nhạt liếc Trần Vũ một cái, ánh mắt lóe lên, gật đầu nói: “Không sai.”

“Uống khoảng mười ngày, sau đó bồi bổ cơ thể, sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Trần Vũ nghe vậy, chấp tay thi lễ: “Đa tạ Trần... Trần đại phu.”

Trần Nghị cũng uống một chút rượu mừng, sắc mặt hơi ửng đỏ, gật đầu nói: “Khách sáo rồi.”

Nói xong, hắn và Trần Doanh rời khỏi phòng Địa Tam.

Trong phòng chỉ còn lại Trần Vũ và Vương Thành.

Vương Thành nhắc một vò rượu chưa khai, dùng một chưởng chặt đứt lớp niêm phong bằng bìn, rót hai ly.

“Bây giờ Trần huynh, có thể yên tâm rồi chứ?”

Trần Vũ ngồi trở lại ghế, thở nhẹ nói: “Yên tâm rồi.”

Trương Ngọc Nhi của Ma giáo đã chết, độc trên người Giang Vân Tuyết cũng được Trần Nghị giải trừ.

Đến bây giờ, Trần Vũ mới coi như thực sự giải quyết xong chuyện này.

“Nào, uống rượu đi.” Vương Thành đẩy một ly rượu đến trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ cầm ly rượu lên, uống cạn.

Vương Thành sững sốt một chút, cười nói: “Uống vội như vậy làm gì?”

Trần Vũ nhận lấy vò rượu từ tay Vương Thành, lại rót đầy cho mình.

Hắn uống liền mấy ly, cảm thấy chưa đã.

Bèn ôm lấy vò rượu còn lại, ngửa cổ tu ừng ực.

“Ừng ực ừng ực...”

Rượu thơm từ miệng vò tràn ra, làm ướt vạt áo của hắn.

Vương Thành cười lắc đầu, cầm ly rượu nhấp từng ngụm nhỏ.

Một vò rượu cạn sạch.

Trần Vũ vốn đã uống khá nhiều, lúc này trên mặt đã xuất hiện một vết ửng đỏ, hơi men bốc lên.

Hắn tiện tay ném vò rượu xuống đất.

“Bốp!” một tiếng.

Chiếc vò rượu vỡ tan, phát ra một tiếng nổ giòn giã.

“Trần huynh?” Vương Thành giật mình, cảm thấy trạng thái của Trần Vũ có gì đó không ổn.

Trần Vũ đứng dậy khỏi ghế, hít sâu một hơi, nhìn về phía Vương Thành.

Mặc dù hơi men bốc lên, nhưng ánh mắt hắn vẫn trong trẻo.

“Vương huynh, đi theo ta.”

Vương Thành: “?”

Hắn không biết Trần Vũ muốn làm gì, nhưng thấy Trần Vũ vẻ mặt nghiêm trọng, như thể có chuyện quan trọng.

Vương Thành đành phải đứng dậy.

Trần Vũ đi trước một bước, thân hình như rồng, trực tiếp lao ra khỏi cửa sổ của quán trọ.

Vương Thành cũng thi triển thân pháp theo sau.

Hai người một trước một sau, mượn bóng đêm, coi nóc nhà trong thành như đường lớn, tự do đi lại.

Rất nhanh.

Trần Vũ đưa Vương Thành đến bên bờ sông Lục Liễu.

Lúc này, trăng sao thừa thớt.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống mặt sông, nước gợn lăn tăn, bốn bề tĩnh lặng không tiếng động.

“Trần huynh, đây là?” Vương Thành dừng bước, hỏi ra nghi ngờ của mình.

Trần Vũ tách hai chân ra, tạo thành một tư thế chuẩn bị.

Giọng hắn mang theo một chút say nói: “Vương huynh, xem cho kỹ!”

Lời vừa dứt.

Một bộ chiêu pháp như mây trôi nước chảy, tự do phóng khoáng hiện ra trước mắt Vương Thành.

Vương Thành nhìn bộ chiêu pháp này, lập tức sửng sốt.

Đồng thời, từng câu khẩu quyết cũng được Trần Vũ đọc ra.

Dưới đêm trăng.

Bên bờ sông.

Bóng chường tung bay.

.....

Cùng lúc đó.

Dư Hàng, Dục Anh đường.

Tiểu Liên đẩy cửa phòng của Trần Dạ.

“Viện trưởng, có thư khẩn cấp của Tiểu Vũ.”

Tiểu Liên bước nhẹ nhàng đến trước bàn của Trần Dạ.

Trần Dạ cầm trong tay một cuốn sách nhàn nhã, bên cạnh đặt trà bánh và trà thơm.

Nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Liên, Trần Dạ tiện tay đặt sách sang một bên, nhận thư, mở ra đọc.

Hơn mười hơi thở sau.

Trên mặt Trần Dạ lộ ra một nụ cười nhạt.

Hắn đưa thư cho Tiểu Liên bên cạnh, cười nói: “Không tồi.”

“Đã từng có, còn dám từ bỏ.”

“Nhận rõ chính mình, còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Tiểu Liên tò mò nhận lấy bức thư, đọc một lượt.

Nhìn nội dung trong thư, đôi mắt linh động của Tiểu Liên dần mở to.

“Tiểu Vũ hấn...”

Tiểu Liên xem xong nội dung trong thư, sửng sốt.

Trần Dạ khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Truyền ra ngoài.”

“Nói rằng Tiểu Vũ phạm lỗi lớn, từ nay tước bỏ thân phận thiếu chủ Ngọc Diệp đường.”

“Sau này hănh hành tẩu giang hồ, sống chết không liên quan đến Ngọc Diệp đường.”

Tiểu Liên hơi sững sờ, hoàn hồn lại, gật đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

“Cót két...” một tiếng nhẹ nhàng.

Cửa phòng bị đẩy ra.

“Cha, sau này ăn cơm, con muốn đổi sang bát lớn.”

Giọng trẻ thơ trong trẻo của Tiểu Phúc vang lên.

Cô bé chạy vào phòng, lao vào lòng Trần Dạ.

Trần Dạ xoa đầu cô bé, nghi hoặc hỏi: “Sao con lại muốn đổi sang bát lớn?”

Tiểu Phúc vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tổng sư phụ nói, người luyện võ nhất định phải ăn nhiều cơm.”

“Như vậy mới tăng được sức mạnh.”

“Có bát to thì ăn cơm bát to.”

Nghe vậy, Trần Dạ không nhịn được cười.

Cái gì mà với chả cái gì...

Đâu phải ý này.

Tiểu Liên ở bên cạnh lên tiếng nói: “Không được, lần nào con cũng mất to hơn bụng, xới nhiều rồi không ăn hết.”

“Con là người luyện võ, ăn khỏe lắm.” Tiểu Phúc chu miệng nhỏ, đáng thương nói.

Trần Dạ bế Tiểu Phúc lên, cười nói: “Đổi đi đổi đi, bát to lắm nhất là thừa chút cơm.”

“Con có nhiều ca ca tỷ tỷ như vậy, cơm thừa thì chia một chút, thực sự không được thì cha ăn giúp con.”

“Chút cơm này vẫn thừa được.”

Tiêu Phúc lập tức cười vui vẻ: “Hay quá!”

“Cảm ơn cha...”

Chương 616: Một Kiếm

Đêm dần sâu.

Biện Lương.

Trong Nhị Thiên Đạo Quán, đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Liễu Sinh Nhất Lang ngồi xếp bằng trên tấm đệm tatami trong một gian phòng, mắt khép hờ.

Một nam nhân trung niên mặc kimono, nét mặt ngây dại, quỳ bên cạnh Liễu Sinh Nhất Lang, cũng khép mắt.

Trên đầu gối hắn đặt một thanh đao thái có vỏ màu đỏ, hai tay đặt song song trên vỏ đao.

Hai người cứ thế ngồi im.

Một hơi thở sau.

Trong phòng đột nhiên nổi lên một cơn gió nhẹ.

Khuôn mặt của nam nhân trung niên đang ngây dại bỗng tái nhợt đi, hắn từ từ mở mắt ra.

“Tốt lắm, Trục Nhân.”

Trong giọng nói của Liễu Sinh Nhất Lang có chút tán thưởng: “Người lo liệu những chuyện vặt vãnh trong đạo quán mà cũng không làm chậm tiến độ tu luyện của mình.”

Trúc Trung Trục Nhân cúi đầu xuống, vẻ mặt cung kính.

“Theo tốc độ này, không đến hai mươi năm, người sẽ lĩnh ngộ được con đường của mình, bước vào cảnh giới Đại Kiếm Hào.”

“Đến lúc đó, người sẽ kế thừa đạo thống của Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Liễu Sinh Nhất Lang nghiêm nghị nói.

“Vâng!” Trúc Trung Trục Nhân cung kính gật đầu.

Thấy đệ tử khiêm nhường như vậy, khóe miệng của Liễu Sinh Nhất Lang khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra ý cười.

Số đệ tử thân truyền dưới trướng của hắn không nhiều.

Trúc Trung Trục Nhân là người tiến bộ nhanh nhất trong số các đệ tử.

Theo cách phân chia cảnh giới của Đại Vũ, thực lực của hắn đã là nhất phẩm hậu kỳ.

“Đứng lên đi, người đã ở Đại Vũ phát triển ba năm rồi.”

“Hãy điều tra xem trong khoảng thời gian từ tháng ba đến tháng bảy bốn năm trước, Thiên Diện Quỷ Tượng ‘Hà Công Phủ’ đã từng đến đâu, tiếp xúc với những ai.”

Liễu Sinh Nhất Lang ra lệnh cho Trúc Trung Trục Nhân.

Sau khi suy nghĩ, hắn đã khóa thời gian vào khoảng từ tháng ba đến tháng bảy bốn năm trước.

Bởi vì, trong khoảng thời gian đó bốn năm trước, hắn đã giết chết Thiên Hoàng Thần Đại Tĩnh Hòa.

Thanh Ninh công chúa dưới sự hộ tống của nhân giả đã mang theo Bát Xích Kính chạy trốn đến Đại Vũ.

Sau đó, mặc dù Bát Xích Kính đã được tìm lại.

Nhưng chiếc gương Bát Xích Kính này là hàng giả.

Điều đó có nghĩa là, từ tháng ba đến tháng bảy bốn năm trước.

Trong khoảng thời gian bốn tháng này, Hà Công Phủ đã tiếp xúc với Thần Đại Thanh Ninh và Bát Xích Kính.

Suy đoán như vậy.

Có khi Thần Đại Thanh Ninh cũng giả chết thoát thân, căn bản là không chết.

Có khi một thế lực nào đó ở Đại Vũ đã ra tay giúp đỡ Thần Đại Thanh Ninh.

Trúc Trung Trục Nhân vội vàng gật đầu đáp: “Dạ!”

Hắn cầm thanh đao thái, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Còn một việc nữa.” Liễu Sinh Nhất Lang gọi Trúc Trung Trục Nhân lại.

“Ngươi hãy viết một phong bái thiếp, đưa đến Ngọc Diệp Đường.”

“Nói rằng ta muốn thu nữ nhi của Đế Quân làm đồ đệ.”

“Không lâu nữa ta sẽ đích thân đến bái phỏng.”

Trúc Trung Trục Nhân nghe vậy, hơi sững sốt, nhưng vẫn đáp: “Dạ!”

Hắn hành lễ, lui ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Liễu Sinh Nhất Lang ngồi xếp bằng.

Mười mấy hơi thở sau.

“Vù vù vù...” Một tiếng vỗ cánh vang lên.

Một con bồ câu trắng muốt từ ngoài cửa sổ bay vào.

Con bồ câu rơi xuống trước mặt Liễu Sinh Nhất Lang, nhìn chăm chăm vào hắn, miệng kêu “gù gù”.

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn con bồ câu trước mặt, như đang nghĩ ngợi điều gì.

Hắn đưa tay ra.

Con bồ câu rất có linh tính nhảy lên lòng bàn tay hắn, giờ chân trái lên.

Chân của con bồ câu có buộc một phong thư.

Liễu Sinh Nhất Lang tháo thư xuống.

Con bồ câu không dừng lại, nhảy vài cái trong phòng rồi nhảy ra ngoài cửa sổ, vỗ cánh bay đi.

Liễu Sinh Nhất Lang mở phong thư trắng muốt, một hàng chữ tiêu khải đen nhỏ như đầu ruồi hiện ra trước mặt hắn.

Đọc xong nội dung trong thư, Liễu Sinh Nhất Lang hơi nhíu mày, đáy mắt lóe lên một tia sáng.

“Còn có một đệ tử nữa sao?”

Hắn lẩm bẩm một câu, khẽ bóp tay, tờ giấy thư liền vỡ vụn.

...

Sơn Đông, huyện Nhật Chiêu.

Một tiểu viện yên tĩnh.

Giữa sân có một thân ảnh mặc áo trắng đang đứng.

Trên mặt hắn quấn một dải lụa đen, một tay cầm kiếm.

Thân kiếm mảnh và hẹp, chỉ rộng hai ngón tay.

Đó chính là Thiên Cơ Tử.

Hắn đứng trong sân, đầu hơi cúi, nghiêng tai như đang lắng nghe tiếng gió xung quanh.

Đột nhiên.

Một cơn gió thổi qua sân.

Ngọn cây xung quanh rung rinh, lá cây bay tán loạn.

Những chiếc lá trên ngọn cây bị gió cuốn bay về phía đầu của Thiên Cơ Tử.

“Vèo vèo vèo...”

Cổ tay của Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng xoay chuyển, mũi kiếm trong tay hắt đâm ra, mấy tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong đêm tối.

Một hơi thở sau.

Hắn dừng thanh kiếm trong tay lại, vẻ mặt bình tĩnh.

Nếu có người đứng xung quanh, sẽ nhìn thấy trên thanh kiếm mảnh của hắn xiên mười mấy chiếc lá.

Không ai biết, chỉ trong một hơi thở vừa rồi, hắn đã đâm ra bao nhiêu kiếm.

Thiên Cơ Tử cảm nhận trọng lượng truyền đến từ thân kiếm, tim đập mạnh, nhưng vẻ mặt vẫn không có buồn vui.

Hắn khép hai ngón tay lại, từ từ đưa tay về phía thân kiếm.

Đầu ngón tay lần lượt chạm vào những chiếc lá.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc...

Lần mò đến chiếc cuối cùng.

Mười tám chiếc lá được xiên trên thân kiếm một cách ngay ngắn.

Thiên Cơ Tử hơi sững sốt, trên mặt có chút ngộ ra.

Hắn rút tay lại, có vẻ không tin, định sờ lại lần nữa.

“A Thần, là mười tám chiếc.”

“Ngươi không đếm sai, kiếm pháp của ngươi đã đại thành rồi.”

Một giọng nữ trong trẻo mềm mại vang lên từ bên cạnh.

Thiên Cơ Tử ngẩng đầu lên, “nhìn” về phía âm thanh truyền đến.

Trước cửa phòng ngủ trong sân, có một thiếu phụ xinh đẹp đang đứng.

Thiên Cơ Tử vung trường kiếm lên, không đếm nữa, mười tám chiếc lá chĩnh tề bay ra xa, rơi xuống đất.

Trên mặt hắn lộ ra ý cười: “A Miên, sao nàng chưa ngủ?”

Mặc váy đỏ, thiếu phụ ăn mặc kiểu trung niên là Tần Miên bước nhẹ nhàng đến bên Thiên Cơ Tử.

Trong tay nàng cầm một chiếc áo khoác.

“Trời tối rồi, thời tiết lạnh.”

“Ta mang áo cho ngươi.”

Tần Miên khoác áo ngoài lên người Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử khoác áo ngoài, đưa tay vuốt ve gương mặt nhẵn nhụi của Tần Miên, cười hỏi: “Tiểu Kỳ ngủ chưa?”

Tần Miên ôm lấy Thiên Cơ Tử, áp mặt vào ngực hắn, dịu dàng nói: “Vừa mới ngủ.”

Thiên Cơ Tử gật đầu.

“A Thần, ngươi cũng ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đưa Tiểu Kỳ đi dạo phố.”

“Ngươi đã hứa với nó rồi, nếu không làm được, nó sẽ rất giận đấy.” Tần Miên cười nhẹ nói.

Thiên Cơ Tử cười cười, cảm nhận thân thể ấm áp của thê tử trong lòng, tâm trạng đặc biệt bình tĩnh.

Đêm nay, thật là tuyệt.

Kiểm pháp mà mình đã luyện mười mấy năm.

Hôm nay cuối cùng cũng đại thành.

Thiên Cơ Tử “ngước mắt” nhìn bầu trời đêm tĩnh lặng, trong lòng tràn ngập một niềm vui nhẹ nhàng.

Thực lực nhất phẩm.

Nhìn ra giang hồ, cũng có thể được xếp vào hàng ngũ cao thủ đỉnh cấp rồi.

Nhìn một lát, khước miệng Thiên Cơ Tử khẽ nhếch lên, ôm Tần Miên cười nói: “A Miên, nàng ngủ trước đi.”

“Ta đi tìm Á nha bá nói chuyện một chút.”

Tần Miên áp mặt vào ngực ấm áp của Thiên Cơ Tử, gật đầu: “Được.”

Nói xong, nàng có chút lưu luyến rời khỏi vòng tay của Thiên Cơ Tử.

“Ngoan.” Thiên Cơ Tử xoa đầu Tần Miên, tay phải khẽ vung lên.

Thanh trường kiếm mảnh chỉ rộng hai ngón tay được tra vào vỏ sau thắt lưng.

Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng véo hai má của thê tử, sải bước đi ra ngoài sân.

Rõ ràng trên mắt hấn quần một dải lụa đen, nhưng vẫn có thể nhận ra phương hướng.

Tần Miên đứng trong sân, nhìn Thiên Cơ Tử đi ra khỏi viện, mới mỉm cười quay vào phòng nghỉ ngơi.

Thiên Cơ Tử đi ra khỏi viện, rẽ sang nhà bên cạnh.

Cửa sân bên cạnh không đóng, hấn đưa tay đẩy nhẹ, cửa lớn liền mở ra.

Trong phòng có thấp đèn, Á nha bá mặc áo xám nghe thấy tiếng động, xuống giường mở cửa.

Thiên Cơ Tử đứng ngoài cửa, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Á nha bá.”

“Thanh kiếm đó, ta đã luyện thành rồi.”

Chương 617: Thanh Dao Tốt!

Ô Nha đứng trước căn nhà, nghe Thiên Cơ Tử nói ra câu này, vẻ mặt sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Nhất phẩm!

Tiểu Vương gia vậy mà đã thăng cấp lên nhất phẩm rồi!

Ô Nha vội vàng nắm lấy tay Thiên Cơ Tử, viết chữ lên lòng bàn tay của hắn.

Ngón tay di chuyển cực nhanh, có thể thấy được tâm trạng của Ô Nha rất kích động.

Thiên Cơ Tử cảm nhận những chữ viết trong lòng bàn tay, cười nhạt thành tiếng: “Bốn tuổi luyện kiếm, mười tuổi bịt mắt nhắm mắt...”

“Bây giờ, hai mươi tuổi, luyện kiếm mười sáu năm, cuối cùng cũng bước vào nhất phẩm.”

“Nhìn khắp giang hồ, thiên phú của ta cũng coi như tuyệt phẩm rồi.”

Tâm trạng của Thiên Cơ Tử có chút kích động, cùng Ô Nha chia sẻ niềm vui của mình.

Ô Nha cười không thành tiếng, dùng sức gật đầu.

Hắn nắm lấy tay Thiên Cơ Tử, kéo hắn vào trong phòng.

Ô Nha lục lọi trên án một lúc, tìm được một phong thư đặc chế, đưa cho Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử nhận lấy bức thư, dùng ngón tay vuốt ve đọc.

Đọc xong thư, Thiên Cơ Tử cười nói: “Vị đường tử kia của ta cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực rồi.”

“Chọn tú nữ...”

“Nàng ấy ngoài vị đường muội kia của ta để chọn, còn có thể chọn ai nữa?”

Thiên Cơ Tử dường như đã đoán trước được Triệu Tru sẽ chọn tú nữ.

Dù sao đủ loại tin đồn trong phường thị Biện Lương đều do hắn phái người tung ra.

Tất cả đều nằm trong sự tính toán của hắn.

Ô Nha kéo tay hắn, viết mấy chữ lên đó để hỏi.

Thiên Cơ Tử lắc đầu nói: “Không.”

“Chuyện này đã không cần thiết phải cài người vào nữa.”

“Hoàng hậu đã định.”

“Chuyện này ta đã có sắp xếp, chỉ cần chờ đợi sự việc phát triển là được.”

Nghe những lời này, Ô Nha nhìn Thiên Cơ Tử, trong mắt lộ vẻ sâu xa.

Có đôi khi hắn không nhìn thấu được Tiểu Vương gia, không biết hắn đang nghĩ gì.

Bốn năm trước, đã có một cơ hội.

Nếu Thiên Cơ Tử đưa Tần Miên vào cung, e rằng bây giờ Tần Miên đã chấp chưởng hậu cung.

Lực trợ giúp có thể sản sinh ra từ đó, quá nhiều.

Thế nhưng, Thiên Cơ Tử lại giữ Tần Miên lại, cưới nàng làm thê tử, còn sinh ra một nữ nhi.

Ô Nha thực sự không thể hiểu nổi, dụng ý và mưu đồ của Thiên Cơ Tử là gì.

Thiên Cơ Tử dường như cảm nhận được ánh mắt của Ô Nha, cười nhạt, chuyển chủ đề: “Đã gửi được thư đến chỗ của Lưu Sinh Nhất Lang chưa?”

Ô Nha viết mấy chữ vào lòng bàn tay hắn.

Thiên Cơ Tử gật đầu: “Gửi được là tốt.”

“Ta giúp hắn một tay.”

“Lưu Sinh Nhất Lang là một thanh đao tốt, khắp thiên hạ, khó mà tìm được một thanh đao nào trên cảnh giới Tông Sư như vậy.”

“Đã nhận ân huệ của giáo trung Bạch Hổ Kỳ, nhân quả này sao có thể dùng một chuyện để bù đắp được chứ?”

Thiên Cơ Tử cười một cái, xoay người ra ngoài.

Hắn bước vào trong sân, ngẩng đầu “nhìn” bầu trời đêm, khẽ nói: “Ngọc Diệp Đường cấm rễ ở Đại Võ sáu năm.”

“Cũng đến lúc hạ màn rồi...”

Trong đầu Thiên Cơ Tử hiện lên cảnh tượng sáu năm trước, lần đầu tiên hắn và Trần Diệp gặp nhau trên chiếc xe lừa.

Không nhịn được cười một tiếng.

“Chỉ đáng tiếc trên đời này, lại thiếu đi một cao thủ tuyệt đỉnh, thiếu đi một người tài giỏi rồi...”

Thiên Cơ Tử cảm khái một câu.

Trong viện.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Một chiếc lá không biết từ đâu tới theo gió bay đến bên cạnh Thiên Cơ Tử.

Chiếc lá bay múa trong không trung, phiêu dật tựa như bướm.

Thiên Cơ Tử khẽ vung tay, một tia sáng lạnh lóe lên.

Mũi kiếm hẹp đâm trúng chiếc lá kia.

Thanh kiếm khẽ hất lên.

Chiếc lá bị chia thành hai nửa, như cánh bướm mất đi sinh mệnh, vô lực rơi xuống đất.

...

Ngày 13 tháng 5.

Sáng sớm.

Trên đường đá xanh ở Dur Hàng sương mù mờ ảo, trong không khí lượn lờ một lớp sương mỏng.

Người đi đường xuyên qua màn sương, vạt áo bị sương mỏng làm ướt, mang đến một cảm giác mát lạnh.

Một thanh niên mặc áo vải thô, dung mạo hơi âm nhu, lêu lổng đi trên đường.

Hắn vừa đi vừa ngáp, khóe mắt có giọt nước mắt ẩn hiện.

Trông như không được ngủ ngon.

“Cục cục cục...”

Bên tay thanh niên truyền đến tiếng gà gáy.

Người đi đường xung quanh theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy tay phải hắn đang cầm ngược một con gà trống lớn.

Thân hình gà trống to lớn, lông vũ tươi sáng.

Đầu chúc xuống, não bộ sung huyết, choáng váng, trong miệng phát ra mấy tiếng rên rỉ.

Cơ Vô Mệnh xách đôi chân của con gà trống, bước đi thong thả trên đường.

Đi ngang qua một quán mỳ vằn thắn, một tiếng nói chuyện khiến hắn chú ý.

“Thiên Cơ Lâu tin khản, Kiếm Thánh Đông Di xuất hiện ở Biện Lương.”

“Đã bắt đồ đệ của ‘Quỷ Giả Thiên Diện’ Hà Công Phủ là Thiết Chùy đi rồi.”

Nghe thấy vậy, bước chân Cơ Vô Mệnh khựng lại, không khỏi đi chậm lại, nghiêng tai lắng nghe.

Trong quán mỳ vằn thắn ngồi mấy võ giả cao lớn thô kệch.

Mỗi người trong tay đều cầm một bát mỳ, xì xụp ăn.

Một trong số đó vừa ăn vừa hỏi: “Hả?”

“Tại sao Kiếm Thánh Đông Di lại bắt đồ đệ của Hà Công Phủ?”

Võ giả vừa nói chuyện giải thích: “Tin khản nói, là Hà Công Phủ làm giả, làm đến trên đầu của Kiếm Thánh Đông Di.”

“Kiếm Thánh Đông Di lần này tới Đại Võ, chính là để tìm Hà Công Phủ.”

“Kết quả ba năm trước Hà Công Phủ đã chết rồi.”

“Chỉ có thể bắt đồ đệ của hắn tra hỏi tung tích của hàng thật.”

“Tuy nhiên, Thiết Chùy cũng không biết tung tích của thứ đó.”

Một võ giả khác bổ sung: “Chuyện đó quá bình thường.”

“Người này Hà Công Phủ, trong giang hồ có đủ loại lời đồn, có người nói mỗi lần hắn làm xong đồ giả, sẽ hủy hàng thật, để cho đồ giả của mình trở thành hàng thật duy nhất.”

“Cũng có người nói, Hà Công Phủ yêu quý hàng thật, không nỡ hủy đi.”

“Hắn lén lút cất giấu đồ thật, trước khi chết đã truyền lại cho đồ đệ.”

“Kiếm Thánh Đông Di bắt Thiết Chùy tra hỏi, cũng là chuyện đương nhiên.”

Võ giả nói đầu tiên nói: “Đúng vậy.”

“Thiên Cơ Lôu nói, Hà Công Phủ không chỉ có một đồ đệ là Thiết Chùy.”

Cơ Vô Mệnh đang đi chậm lại để nghe lén, trong lòng đột nhiên nhảy lên.

Võ giả kia giờ bát lên, nuốt hết mỳ trong bát, ợ một tiếng rồi nói: “Các người nghĩ xem.”

“Hà Công Phủ thu thập bảo vật khắp nơi, chế tạo đồ giả, tại sao nhiều năm như vậy mà không bị bắt?”

“Quỷ Giả Thiên Diện, biệt danh giang hồ này, chính là nói hắn am hiểu dịch dung, người khôn khéo.”

“Hai chữ Thiên Diện này, còn ở phía trước chữ ‘Giả’ kia.”

“Cho nên, các người có thể biết được, Hà Công Phủ thực sự sở trường cái gì.”

Võ giả đặt bát xuống, dùng tay áo lau miệng.

“Tin khản nói, khi Hà Công Phủ ở Biện Lương, còn thu nhận một đồ đệ.”

“Hắn truyền thụ thuật dịch dung, khinh công sở trường nhất của mình cho đồ đệ đó.”

“Truyền thụ kỹ thuật của mình cho Thiết Chùy.”

“Kiếm Thánh Đông Di đã thả tin, thông báo thiên hạ.”

“Nói rằng nếu tên đồ đệ kia còn nghĩ đến tình đồng môn, thì hãy đến Nhị Thiên Đạo Quán ở Biện Lương tìm hắn, giao lại hàng thật.”

“Nếu không, thì tiễn Thiết Chùy đi xuống dưới bồi Hà Công Phủ.”

Cơ Vô Mệnh nghe thấy những lời này, đột nhiên sững sờ tại chỗ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Phía sau, một tiếng mắng chửi đột nhiên truyền đến từ một ngôi nhà cách đó không xa.

“Đứa nào ăn trộm con gà của ta rồi!”

Nghe thấy tiếng chửi mắng này.

Con gà trống lớn trong tay Cơ Vô Mệnh đột nhiên tỉnh táo, “cục cục cục” gáy liên hồi.

Mấy võ giả ở quán mỳ vẫn thẫn quay đầu nhìn về phía Cơ Vô Mệnh, thấy con gà trống trong tay hắn, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng quái dị.

Cơ Vô Mệnh mặt không biểu cảm, xách con gà, thân hình khẽ động, hóa thành một làn khói nhẹ.

Trong nháy mắt đã biến mất trên đường.

Chương 618: Thuộc hạ có kế này, có thể để Cửu Ca học võ!

Dư Hàng, Dưỡng Anh đường.

Căn gà trống lớn trong tay, bóng dáng Cơ Vô Mệnh khẽ nhoáng lên, đã xuất hiện trước cửa Dưỡng Anh đường.

Hắn mặt không biểu cảm, đưa tay đẩy cửa lớn của Dưỡng Anh đường.

Tiếng kéo kẹt vang lên, cánh cửa lại bị một người từ bên trong kéo mở.

Một nam tử cao tám thước, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, mặc vải thô kéo cửa ra.

Hắn đứng sừng sững trước cửa như một ngọn núi sắt, trên người toát ra một luồng khí thế khiến người ta kinh sợ.

Cơ Vô Mệnh nhìn thấy Đại Minh thì sững sờ, sau đó lại nặn ra một nụ cười trên mặt, cười gật đầu với Đại Minh.

Đại Minh cũng cười, nhường đường cho Cơ Vô Mệnh đi vào.

Cơ Vô Mệnh cứng đờ da đầu bước vào, Đại Minh dắt rìu bên hông, xoắn bước rời đi.

Cơ Vô Mệnh quay đầu lại, nhìn bóng lưng của Đại Minh từ từ biến mất trên đường phố, lưng áo đã ướt đầm một mảng.

“Rõ ràng là không biết võ công, sao khí thế trên người lại đáng sợ như vậy chứ?”

“Thật là quá đáng!”

Hắn lảm bảm một câu.

Cơ Vô Mệnh xoay người, xách con gà trống lớn đi thẳng vào nhà bếp.

Tiểu Liên đang rửa bát trong bếp cùng mấy nha hoàn khác.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu nhìn Cơ Vô Mệnh một cái.

“Đây là gà trống lớn để tặng cho viện trưởng.” Cơ Vô Mệnh nói với giọng cung kính.

Tiểu Liên gật đầu, nhìn khoảng đất trống bên cạnh, thuận miệng nói: “Đặt ở đó đi.”

“Vâng!”

Cơ Vô Mệnh búng ngón tay phải vào đầu gà trống, con gà trống lớn nghiêng đầu, ngất xỉu ngay lập tức.

Nha hoàn Vân Hương đang rửa bát nhìn thấy cảnh này thì tròng to mắt: “Ồ, lão Ngô, làm sao người làm được như vậy?”

“Chỉ búng một cái mà đã khiến gà trống ngất xỉu!”

Cơ Vô Mệnh mỉm cười: “Muốn học không?”

“Bái ta làm sư phụ, ta sẽ dạy cho người.”

Vân Hương bữu môi, lắc đầu nói: “Thôi đi, một tháng ta chỉ có bốn lạng bạc.”

“Bái người làm sư phụ thì phải tốn bạc, ta không làm đâu.”

Nàng cầm con dao thái trên thớt lên, làm động tác rồi nói: “Ta dùng cái này cũng có hiệu quả giống như vậy.”

“Đập một phát vào đầu nó là được.”

Cơ Vô Mệnh bị nha hoàn này chọc cười, chắp tay nói: “Được được được, Vân Hương cô nương lợi hại.”

“Tại hạ còn có việc, xin cáo từ trước.”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh lại chấp tay với Tiểu Liên, sau đó rời khỏi nhà bếp.

Tiểu Liên không để ý đến hắn, tiếp tục rửa bát.

Trong sân của Dưỡng Anh đường.

Cơ Vô Mệnh vừa ra khỏi nhà bếp đã đụng phải Trần Cửu Ca.

“Sur phụ!”

Trần Cửu Ca nhìn thấy Cơ Vô Mệnh, đôi mắt nhỏ cười híp lại, đôi má mồm mồm cũng rung rinh hai cái.

Hắn chạy đến trước mặt Cơ Vô Mệnh, hỏi: “Sur phụ, hôm nay chúng ta học gì vậy?”

Cơ Vô Mệnh mỉm cười, giơ một ngón tay lên: “Hôm nay sur phụ sẽ dạy cho ngươi một tuyệt chiêu.”

“Chỉ cần ngươi học được chiêu này thì sau này có thể đến bất kỳ tửu lâu nào.”

“Đây mới là tuyệt chiêu thực sự có thể tung hoành thiên hạ!”

Nghe thấy vậy, trong lòng Trần Cửu Ca không khỏi run lên.

Tuyệt chiêu có thể tung hoành thiên hạ!

Sur phụ lại có bản lĩnh này sao?

“Nhưng nếu học chiêu này thì phải mất một ngày.”

“Có thể phải qua đêm, ngươi đi thu dọn hành lý đi, ta sẽ đến xin phép viện trưởng Trần, đưa ngươi đi xa một chuyến.”

“Vâng!”

Trần Cửu Ca có hơi kích động, nhấc hai chân ngấn ngấn lên, chạy như một quả bóng thít về phía phòng của mình.

Cơ Vô Mệnh nhìn bóng lưng của Trần Cửu Ca, mỉm cười, trong mắt có phần sâu xa.

Đồ nhi à.

Trước khi đi, sư phụ chỉ có thể dạy cho người chiêu này thôi.

Hắn hít sâu một hơi, xoắn bước đi về phía đình viện nơi Trần Dạ đang ở.

“Cốc cốc cốc...”

Cơ Vô Mệnh khẽ gõ cửa hai cái.

“Vào đi.”

Trong phòng truyền ra giọng nói bình thản của Trần Dạ.

Cơ Vô Mệnh cẩn thận đẩy cửa ra, đi vào đình viện.

Hắn đi đến trước mặt Trần Dạ, cung kính hành lễ: “Công tử.”

“Ừ.” Trần Dạ đặt cuốn sách xuống, nhìn Cơ Vô Mệnh: “Có chuyện gì?”

Cơ Vô Mệnh gật đầu, nở nụ cười tươi rói: “Công tử, thuộc hạ có kế này, có thể để Cửu Ca học võ!”

...

Trần Cửu Ca thu dọn đồ đạc xong, đeo một chiếc tay nải nhỏ lên, chạy ra khỏi phòng.

“Cửu Ca, ta cũng muốn đi với ngươi.” Tiểu Thập đang đỡ trẻ con trong sân ngẩng đầu lên nói.

“Đi cái gì mà đi, ngươi ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“Đợi Cửu Ca học được tuyệt chiêu sẽ làm đồ ăn ngon cho ngươi.”

Trần Cửu Ca chạy ra khỏi sân, trong lòng nóng như lửa đốt.

Sư phụ đã nói là sẽ dạy cho hắn một tuyệt chiêu.

Học được tuyệt chiêu này thì có thể tung hoành khắp các tửu lâu.

Không thể chậm trễ được.

Nghe thấy vậy, Tiểu Thập không khỏi phấn chấn: “Được!”

“Cửu Ca, lên đường bình an nhé!”

“Biết rồi...”

Trần Cửu Ca chạy ra khỏi Dưỡng Anh đường.

Tiểu Thập nhìn bóng lưng của hắn, tràn đầy ngưỡng mộ.

Hắn lại quay đầu, tiếp tục dỗ trẻ con.

Tiểu Thập cầm một cành cây, viết bốn chữ lên mặt đất.

“Đến đây, Tiểu Thập Nhất, đọc theo Thập ca, dạ bất năng muội.”

Một đứa trẻ con ngồi xổm bên cạnh Tiểu Thập, sụt sịt mũi rồi đọc theo: “Dạ bất năng muội.”

“Từ này có nghĩa là...”

“Là, buổi tối không ăn được bữa đêm thì sẽ không ngủ được.”

Tiểu Thập Nhất: “?”

“Được rồi, ngươi đã học được một từ, chúng ta học từ tiếp theo.”

Tiểu Thập dùng chân xóa bốn chữ trên mặt đất đi, cành cây khê động, lại viết bốn chữ khác.

“Từ này, ừm, tri thư đạt lễ.”

“Có nghĩa là...”

“Chỉ biết đọc sách là không được, còn phải biết tặng quà nữa.”

“Vừa rồi người có nhìn thấy không, lão Ngô dạy cho Cửu Ca mang theo một con gà trống lớn đến tặng quà, đây chính là ý nghĩa của từ này.” Tiểu Thập giải thích.

Tiểu Thập Nhất ngồi xổm trên mặt đất, nhìn bốn chữ trên mặt đất và nghe lời giải thích, sững sờ một lúc lâu, trên khuôn mặt non nớt lại nhiều thêm một phần nghiêm túc.

Trần Cửu Ca chạy ra khỏi Dưỡng Anh đường.

Cơ Vô Mệnh đã ngồi trên ngựa chờ đợi từ lâu.

“Người có biết cưỡi ngựa không?”

“Biết biết biết.” Trần Cửu Ca vội vàng nói.

Trước đây, khi Tiểu Vũ ca đi áp tiêu, cha của hắn đã mua cho hắn một con ngựa, Trần Cửu Ca cũng tranh thủ học cưỡi ngựa.

“Vậy thì lên ngựa đi.” Cơ Vô Mệnh vừa nói vừa nhét thứ gì đó vào trong ngực.

Trần Cửu Ca mắt sắc, vừa nhìn đã thấy đó là mười mấy tờ ngân phiếu.

Hơn nữa, tờ có mệnh giá thấp nhất cũng là một trăm lượng.

Trần Cửu Ca lập tức kinh hãi: “Sư phụ, người lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Cơ Vô Mệnh trợn trắng mắt: “Nói nhảm nhiều quá, đây là tiền dưỡng lão của sư phụ người.”

“Mau lên ngựa đi, thời gian gấp lắm rồi.”

“Vâng vâng vâng.” Trần Cửu Ca vung về nắm lấy yên ngựa, trèo lên ngựa.

“Đi thôi, sư phụ sẽ đưa ngươi đến Thiên Hương lâu ở Dư Hàng ăn món trấn điểm của họ.”

“Hả?” Trần Cửu Ca tròn mắt ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ, thật sao?”

“Gà ăn mảy của Thiên Hương lâu những hai mươi lượng một con đấy!”

“Mỗi ngày chỉ có mười con thôi.”

Cơ Vô Mệnh cười khinh thường: “Chỉ hai mươi lượng một con.”

“Năm xưa khi ta ở Biện Lương, con gà những hai ngàn lượng ta còn ăn rồi.”

Trần Cửu Ca sững sờ, lại hỏi nhỏ: “Sư phụ, con gà mà người ăn có chính thống không vậy?”

Mặt Cơ Vô Mệnh đen lại: “Cút!”

Nói rồi, Cơ Vô Mệnh vung roi ngựa, quất vào mông con ngựa của Trần Cửu Ca.

“Hí!”

Con ngựa vàng hí lên một tiếng, lập tức tăng tốc lao về phía trước.

“Giá giá!”

Cơ Vô Mệnh đuổi theo sau.

Sư đồ hai người phóng về phía Thiên Hương lâu – tửu lâu lớn nhất Dư Hàng.

Chương 619: Món này là ai làm? Cút ra đây!

Dư Hàng, Thiên Hương Lâu.

Trần Cửu Ca cùng sư phụ là Cơ Vô Mệnh đứng bên ngoài tửu lâu, tay dắt hoàng mã.

Thiên Hương Lâu cao đến chín tầng, trang trí vô cùng hoa lệ. Bên trong không ngừng bay ra mùi thơm nức mũi. Những khách ra vào đều mặc cẩm y hoa phục, hầu hết là phú thương hoặc võ giả.

Cửa lớn của tửu lâu có vài tên đại hán đứng đó, mặt mày hung dữ. Cách đó mấy trượng, vài con chó ghê đang nằm phục, nước miếng chảy đầy bên mép, mắt không rời khỏi Thiên Hương Lâu.

Trần Cửu Ca đứng trước cửa lâu, khẽ hít một hơi rồi thì thầm: “Đông Pha nhục, Long Tinh hạ nhân, trúc can lão áp bào...”

Những món ăn truyền ra từ trong lâu, rơi vào mũi Trần Cửu Ca, lập tức được hắn nói ra chính xác tên món.

Mấy tên đại hán đứng ở cửa nghe được lời thì thầm của Trần Cửu Ca, không nhịn được mà ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Trần Cửu Ca nuốt nước miếng, nhìn về phía Cơ Vô Mệnh hỏi: “Sư phụ, chúng ta thật sự muốn vào trong ăn ư?”

Cơ Vô Mệnh cười khinh thường, bước nhanh vào trong lâu: “Đi thôi! Sư phụ còn lừa ngươi được sao?”

Cơ Vô Mệnh lấy từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu trăm lượng, giơ lên trước mặt mấy tên đại hán: “Làm phiền mấy vị đất ngựa của chúng ta vào phía sau trông coi.”

Mấy tên đại hán nhìn nhau, một người bước ra, mặt mày khó chịu, nhận lấy hoàng mã trong tay Cơ Vô Mệnh và Trần Cửu Ca.

Cơ Vô Mệnh khẽ cười, bước nhanh vào trong lầu. Mấy tên đại hán gác cửa cũng không ngăn cản, để mặc cho Cơ Vô Mệnh đi vào.

Thấy Cơ Vô Mệnh thật sự đi vào, Trần Cửu Ca trừng to mắt. Thật sự đi vào ư? Ăn một bữa ở Thiên Hương Lâu, ít nhất cũng phải tốn mấy chục lượng bạc, quá xa xỉ đi! Sư phụ thật sự lấy tiền dành dụm cả đời của mình ra trả sao?

Cơ Vô Mệnh đứng trong lầu, quay đầu vẫy tay gọi Trần Cửu Ca: “Nhanh lên, còn chần chừ gì nữa?”

Trần Cửu Ca chớp chớp mắt, đè nén kích động trong lòng, bước nhanh đuổi theo. Hai người tiến vào Thiên Hương Lâu, lầu lớn nhất Dư Hàng.

Trần Cửu Ca đi vào tầng một, ánh mắt đảo qua những bàn xung quanh.

Trúc Tôn hầm dầu, thịt ba chỉ mật ong, đậu tằm hầm giảm bông, đậu phụ chiên giòn... Toàn là những món ăn nổi tiếng của phủ Hàng Châu, xen lẫn với một vài món ngon từ những nơi khác.

“Hai vị lão bản, muốn dùng gì?” Một tiểu nhị mặc cẩm y màu đen tiến lại hỏi.

Tiểu nhị bình thường chẳng qua chỉ mặc áo vải thô, vậy mà tiểu nhị của Thiên Hương Lâu lại mặc cẩm y!

Trần Cửu Ca âm thầm lú lười. Mấy tháng trước, khi Cơ Vô Mệnh dạy hắn bài học đầu tiên, đã dẫn hắn đến con phố phía sau Thiên Hương Lâu. Ở đó, Trần Cửu Ca đã ngửi mùi một tháng trời, mới phân biệt được các món ăn từ đủ loại hương vị khác nhau. Không ngờ, bây giờ hắn lại có thể vào Thiên Hương Lâu ăn cơm!

Thật sự quá xa xỉ!

Ánh mắt Cơ Vô Mệnh đảo qua xung quanh, lớn tiếng nói: “Nghe nói món gà nướng đất sét của Thiên Hương Lâu là trấn điểm chi bảo, cho ta một con!”

Tiểu nhị nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra ý cười. Lại một tên ngốc đến mua gà nướng đất sét rồi. Gà bình thường chỉ mấy chục đồng, một con gà nướng đất sét của Thiên Hương Lâu bán hai mươi lượng bạc, còn nhanh hơn cả cướp tiền, vậy mà thật sự có người gọi.

Mặc dù trong lòng tiểu nhị nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn cười tươi: “Khách quan, ngài muốn lên tầng mấy dùng bữa?”

“Tầng mấy? Đại sảnh tầng một là được, nhìn cho rộng rãi.” Cơ Vô Mệnh ngênh ngang đi đến giữa tầng một, vị trí bắt mắt nhất.

“Trừ gà nướng đất sét, ngài còn muốn gọi gì không?” Tiểu nhị khách khí hỏi.

Cơ Vô Mệnh ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ, tiện tay cầm ấm trà trên bàn, rót một chén trà, tráng qua hai lần, nâng tay hất luôn trà xuống đất.

“Trước tiên mang gà nướng đất sét lên, nếu ngay cả trấn điểm chi bảo cũng không vừa miệng ta, thì gọi món khác làm gì?”

Thái độ của Cơ Vô Mệnh vô cùng ngạo mạn.

Biểu cảm trên mặt tiểu nhị không thay đổi, gật đầu nói: “Khách quan chờ một lát...”

Nói xong, tiểu nhị vội vàng chạy về phía nhà bếp.

Trần Cửu Ca cũng ngồi xuống theo Cơ Vô Mệnh, nhìn cách bày trí ở tầng một của tửu lâu, âm thầm liú lười.

Bàn ghế gỗ lim, cửa sổ gỗ lê có chạm khắc hoa văn, những bức thư họa thật của danh gia treo xung quanh...

Thiên Hương Lâu có tổng cộng chín tầng, riêng trang trí tầng một thôi cũng phải tốn mấy trăm lượng bạc.

Không biết khi nào hắn cũng có thể mở một tửu lâu lớn như vậy?

Trần Cửu Ca đánh giá xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Cơ Vô Mệnh thu hết biểu cảm của Trần Cửu Ca vào trong mắt, cười nói: “Xem người kìa! Chờ người đến tửu lâu lớn nhất Biện Lương là Hồng Tân Lâu ăn một lần, người sẽ biết Thiên Hương Lâu còn kém xa.”

Nghe Cơ Vô Mệnh khoác lác, Trần Cửu Ca lộ ra biểu cảm “rất đồng ý”.

“Sư phụ uống trà đi, nhuận nhuận giọng.” Trần Cửu Ca rót cho Cơ Vô Mệnh một chén trà.

Cơ Vô Mệnh nhận lấy, nhấp một ngụm.

Hai người cứ thế chờ ở đại sảnh tầng một của Thiên Hương Lâu.

Khoảng nửa giờ sau, tiểu nhị mặc cẩm y bưng một khay gỗ có đậy nắp đi tới.

“Khách quan, đây là gà nướng đất sét mà ngài gọi!” Tiểu nhị cung kính nói.

Nghe được tiểu nhị nói vậy, những khách hàng ở tầng một đều nhìn về phía bàn của Cơ Vô Mệnh. Đây chính là gà nướng đất sét hai mươi lượng bạc một con đó! Vậy mà thật sự có người gọi ư?

Ánh mắt của những vị khách khác đều lộ ra vẻ tò mò, muốn xem gà nướng đất sét trông như thế nào.

Tiểu nhị đặt khay gỗ lên bàn, mở nắp ra.

Một quả cầu bùn vàng lớn như cái chậu rửa mặt xuất hiện trước mặt mọi người.

Quả cầu bùn vàng có đục một vài lỗ nhỏ, nắp vừa mở ra, mây luồng khói trắng lập tức bay ra từ những lỗ nhỏ đó. Cả đại sảnh tầng một tràn ngập mùi thơm nồng đậm, tươi mát.

Bên cạnh quả cầu bùn vàng còn đặt một chiếc búa nhỏ.

Tiểu nhị cầm búa, gõ nhẹ vài cái lên bề mặt quả cầu bùn vàng đã được nướng khô.

“Rắc...”

Một tiếng giòn vang vang lên, quả cầu bùn vàng bị búa nhỏ đập vỡ, lộ ra một màu xanh đậm.

Tiểu nhị cẩn thận đập vỡ lớp vỏ bùn, dọn sạch vỏ bùn sang một bên.

Một quả cầu tròn được bao bọc bởi những chiếc lá sen to lớn, màu xanh đậm hiện ra trước mắt mọi người. Bề mặt của lớp lá sen gần lớp bùn bên ngoài hơi cháy.

Tiểu nhị cẩn thận gỡ bỏ lớp lá bên ngoài, từng lớp từng lớp một, dần dần lộ ra lớp lá sen bám chặt vào con gà.

“Khách quan, ngài dùng đĩa xé lớp lá sen này ra là có thể ăn rồi.” Tiểu nhị cung kính nói.

Cơ Vô Mệnh mặt không biểu cảm, cầm đũa lên, tùy ý xé lớp lá sen bên trong cùng ra.

Theo lớp lá sen bị xé ra, một mùi thơm nồng đậm lan tỏa khắp đại sảnh, bay ra cả ngoài đường.

Một con gà nướng vàng óng, sáng bóng hiện ra trên bàn. Gà nướng vàng óng, lớp vỏ bên ngoài giòn tan, bốc lên từng luồng khói trắng mờ ảo.

Người thấy mùi thơm này, những thực khách ở đại sảnh tăng một đều không nhìn được mà nuốt nước miếng, trong miệng không khỏi tán thưởng.

“Đây chính là gà nướng đất sét hai mươi lượng bạc một con sao?”

“Nhìn có vẻ ngon thật!”

“Tiểu nhị, cho ta một con nữa!”

Có khách hàng hô lớn.

Trần Cửu Ca trừng to mắt, chăm chăm nhìn gà nướng đất sét, yết hầu hơi động đậy.

Cơ Vô Mệnh mặt không biểu cảm, dùng đũa đâm vào con gà, gấp một chiếc đùi gà lên, đầu đũa khẽ kéo một cái, lớp da giòn mỏng bên ngoài lập tức tách ra khỏi phần thịt mềm. Thịt gà tươi ngon, nhiều nước, nhìn đã khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Cơ Vô Mệnh gấp đùi gà đưa lên miệng, cắn một miếng, sau đó lại đặt đùi gà trở lại đĩa.

Cơ Vô Mệnh vừa nhai vừa nói với Trần Cửu Ca: “Cửu Ca, bụng khay lên.”

Mặc dù Trần Cửu Ca không hiểu ý của Cơ Vô Mệnh, nhưng vẫn bụng khay lên.

Ngay sau đó...

“Rầm!”

Một tiếng vang lớn.

Cơ Vô Mệnh nhấc chân, đá gãy luôn bàn ăn thành hai đoạn.

Hắn giận dữ quát: “Món này là ai làm?”

“Cút ra đây!”

Trần Cửu Ca đứng bên cạnh ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 620: Làm ra thứ gì thế này, đúng là lãng phí nguyên liệu!

Giọng của Cơ Vô Mệnh rất lớn.

Thậm chí, người đi đường cũng nghe rõ được câu nói này.

Sắc mặt Trần Cửu Ca tái nhợt, ngơ ngác bùng con gà nướng đất sét trong tay.

Lời của Cơ Vô Mệnh vừa thốt ra, lọt vào tai hắn, như sấm sét ùng ùng vang vọng mãi không thôi.

Cha ơi!

Sư phụ, người điên rồi sao?

Toàn thân Trần Cửu Ca tê dại.

Các thực khách xung quanh thấy bộ dạng này của Cơ Vô Mệnh, lập tức hiểu ra hắn đến gây chuyện, từng người một lộ ra vẻ xem kịch vui.

Đến Thiên Hương lâu gây sự, đúng là không biết sống chết.

Thiên Hương lâu có thể sừng sững ở Dur Hàng mấy chục năm, một phần dựa vào tài nấu nướng, phần khác là nhờ đám tay chân!

Đám hộ vệ thô kệch ngoài cửa không phải chỉ để trưng bày.

Nghe thấy tiếng chửi bới trong lâu.

Đám hộ vệ ngoài cửa lập tức ủa vào, trừng mắt nhìn Cơ Vô Mệnh.

Cơ Vô Mệnh cười lạnh, trừng lại: “Sao?”

“Làm dở như vậy, cũng dám lấy hai mươi lượng bạc.”

“Không cho người ta nói à?”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh lại nhìn quanh, chửi tiếp: “Món ăn này là ai làm!”

“Lăn ra đây cho lão tử!”

Sắc mặt Trần Cửu Ca trắng bệch.

Trời ơi...

Sư phụ ơi!

Đây chính là tuyệt chiêu người muốn dạy ta sao?

Vài đại hán tiến đến gần Cơ Vô Mệnh, giơ tay định bắt lấy cánh tay hắn.

Cơ Vô Mệnh dễ dàng né tránh, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Đừng đụng vào ta!”

“Ta đến Thiên Hương lâu, chỉ để đòi công bằng!”

“Món ăn làm dở, thu phí còn đắt, lại không cho người ta nói à?”

Động tĩnh bên này của Thiên Hương lâu, đã hấp dẫn người đi đường và khách trên lầu chú ý.

Một đám người tụ tập xung quanh, thích thú nhìn về đại sảnh tầng một.

Sắc mặt tiểu nhị mặc cẩm y đen rất khó coi.

Bây giờ hắn mới hiểu, vì sao Cơ Vô Mệnh lại chọn dùng bữa ở đại sảnh tầng một.

Làm ầm lên, người xung quanh đều có thể nghe thấy!

Mười mấy hơi thở sau.

Một nam nhân trung niên từ từ bước ra từ nhà bếp.

Đôi phương có thân hình vạm vỡ, mặc cẩm y hoa lệ, trên môi để một hàng ria mép được chăm chút cẩn thận.

Nam nhân trung niên đi đến đại sảnh tầng một, nhú mảy râu giọng nói: “Món này là ta làm.”

“Sao vậy?”

“Có vấn đề gì?”

Các thực khách xung quanh thấy nam nhân trung niên đi ra, có người khẽ nói: “Đây là sư phụ Cát của Thiên Hương lâu.”

“Tài nấu nướng xuất thần nhập hóa, nghe nói khi còn trẻ từng học việc ở Cửu Đỉnh lâu tại Biện Lương.”

“Cửu Đỉnh lâu? Đó là một trong năm tửu lâu nổi tiếng ở Biện Lương!”

“Chả trách Thiên Hương lâu có thể kinh doanh ở Dư Hàng mấy chục năm không đổ, hóa ra là có ông ta!”

“Ta nghe nói bếp trưởng cũ của Cửu Đỉnh lâu đã vào cung làm ngự trù, có thể tưởng tượng được trình độ nấu nướng của họ!”

Các thực khách xung quanh bàn tán xôn xao.

Cơ Vô Mệnh nhìn sư phụ Cát, lạnh lùng nói: “Món này là ông làm?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Sư phụ Cát cũng lạnh lùng nhìn Cơ Vô Mệnh.

Thiên Hương lâu này ông ta chiếm một nửa cổ phần, xem như nửa ông chủ.

Thiên Hương lâu mỗi ngày kiếm được cả đồng tiền.

Hiện tại Cơ Vô Mệnh đến gây rối, nếu không xử lý tốt chuyện này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của Thiên Hương lâu.

Sư phụ Cát nhìn gương mặt Cơ Vô Mệnh, trong lòng phỏng đoán.

Chẳng lẽ Dur Hàng sắp mở một tửu lâu khác, cố ý đến đây gây sự để quảng bá tên tuổi?

Nếu vậy...

Ông ta phải cho đối phương biết, Thiên Hương lâu không dễ chọc.

Trong lòng nghĩ vậy, trong mắt sư phụ Cát thoáng qua một tia lạnh lẽo.

“Tự ông ném thử đi.”

Cơ Vô Mệnh nghiêng đầu, ra hiệu cho sư phụ Cát tự ném thử.

Sư phụ Cát nhìn con gà nướng đất sét trong tay Trần Cửu Ca, cau mày.

Tiểu nhị mặc cẩm y bên cạnh rất lạnh lợi, vội vàng lấy một đôi đũa tre đưa cho sư phụ Cát.

Sư phụ Cát nhận lấy đũa tre.

Đầu đũa gắp một miếng thịt gà mềm mại bên trong lớp da gà giòn tan, vàng óng ánh.

Sư phụ Cát đưa vào miệng, nhai kỹ.

Vài hơi sau, ông ta nuốt thịt gà, đưa đũa trả lại cho tiểu nhị.

Sư phụ Cát lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, lau dầu mỡ bên khóe miệng.

“Có vấn đề gì?”

“Không có vấn đề gì.”

Sư phụ Cát nhìn Cơ Vô Mệnh, ánh mắt càng lạnh lẽo.

Ông ta vừa mới nếm thử thịt gà.

Dù là độ lửa, nguyên liệu, hay thời gian nấu, đều không có vấn đề gì!

Cơ Vô Mệnh liếc nhìn con gà nướng đất sét, cười lạnh: “Không có vấn đề gì?”

“Là ông không phát hiện ra vấn đề.”

“Làm ra thứ gì thế này, đúng là lãng phí nguyên liệu.”

“Ông học việc ở Cửu Đỉnh lâu, chỉ học được chút trình độ này?”

“Đúng là ngu dốt bẩm sinh!”

Nghe vậy, sắc mặt sư phụ Cát thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

Lời của Cơ Vô Mệnh vừa rồi đã chạm vào nỗi đau của ông ta.

Năm đó sư phụ Cát bị đuổi ra khỏi Cửu Đỉnh lâu, lý do chính là ngu dốt bẩm sinh.

Nhưng ông ta không phục!

Sư phụ Cát trở về Dư Hàng, dựa vào hiểu biết của bản thân về đạo nấu ăn, kinh doanh Thiên Hương lâu, mất hơn mười năm.

Mới đưa Thiên Hương lâu trở thành tửu lâu số một Dư Hàng.

Nhiều năm như vậy trôi qua.

Ai cũng cung kính gọi ông ta một tiếng sư phụ Cát?

Hiện tại vậy mà có người dám nói ông ta ngu dốt bẩm sinh?

“Nếu hôm nay các hạ không nói rõ ràng được.”

“Làm ẩm ỉ ở Thiên Hương lâu của ta, Thiên Hương lâu của ta cũng không phải ăn chay.” Sư phụ Cát lộ vẻ giận dữ, cười lạnh nói.

Vài đại hán kia cùng tiến lên, chặn hết tất cả hương chạy trốn của Cơ Vô Mệnh.

“Hừ!” Cơ Vô Mệnh cười lạnh một tiếng.

Hắn bước lên một bước, xé một cái đùi gà nướng đất sét, đưa đến trước mũi sư phụ Cát.

“Ông ngửi xem, có mùi gì?”

Sư phụ Cát khẽ ngửi, cười lạnh nói: “Hồi hương, hoa hồi, hành, tỏi.”

“Còn gì nữa?” Cơ Vô Mệnh hỏi.

“Nếu các hạ muốn dùng thủ đoạn trẻ con này biện bạch...”

Sư phụ Cát còn chưa nói hết lời.

Đã thấy Cơ Vô Mệnh đưa đùi gà qua mũi Trần Cửu Ca.

“Nói xem, có mùi gì?”

Trần Cửu Ca sững sờ một chút, khẽ ngửi.

Hắn nghĩ nghĩ, trầm giọng nói: “Hồi hương, hoa hồi, hành, tỏi.”

Nói không khác gì lời sư phụ Cát nói.

Sư phụ Cát lạnh lùng nhìn hai người trước mặt.

Lúc này, người đi đường bên ngoài Thiên Hương lâu và các thực khách trên lầu đều tụ tập ở đại sảnh tầng một, nhìn Cơ Vô Mệnh gây sự.

“Chỉ có chút bản lĩnh này?”

“Chẳng qua là lặp lại lời sư phụ Cát nói...”

“Đến Thiên Hương lâu gây sự, có phải điên rồi không?”

“Bọn họ sẽ không phải là do tửu lâu khác thuê đến gây rối chứ?”

Người đi đường và thực khách xung quanh nhỏ giọng bàn tán.

Sau khi Trần Cửu Ca ngủ xong, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

“Do dự cái gì?”

“Ngủ thấy gì thì nói đi!” Cơ Vô Mệnh đặt đùi gà trở lại đĩa, ngẩng đầu nhìn sư phụ Cát.

Trong ánh mắt hắn không hề có sợ hãi, chỉ có khinh thường.

Trần Cửu Ca nuốt nước miếng, nói: “Còn ngủ thấy một mùi thanh thanh của lá sen.”

“Nhưng mùi này rất nhạt, gần như không có.”

Nghe vậy, lúc đầu sư phụ Cát sững sờ, sau đó sắc mặt hơi thay đổi.

Cơ Vô Mệnh cười khinh thường: “Đồ đệ của ta cũng có thể ngủ ra mùi thanh của lá sen.”

“Ông không ngủ ra?”

“Hay là nói, căn bản ông không để mùi lá sen này vào mắt?”

“Ông chưa ăn gà nướng đất sét ở Cửu Đỉnh lâu!”

“Một con gà nướng đất sét của Cửu Đỉnh lâu giá hai ngàn lượng bạc, đâu phải dạng học việc như ông có thể ăn nổi.”

“Ông chỉ thấy người khác bung thức ăn lên, nhìn sự phụ chuẩn bị nguyên liệu, chưa từng nếm thử!”

“Biết vì sao gà nướng đất sét của ông chỉ bán được hai mươi lượng một con, còn gà nướng đất sét của Cửu Đỉnh lâu lại bán được hai ngàn lượng một con không?”

Chương 621: Thật sự là tuyệt chiêu đi khắp thiên hạ

Cơ Vô Mệnh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào sư phó Cát.

Lời của hắn rơi vào tai sư phó Cát như sấm sét giữa trời quang, rung trời chuyển đất.

“Người muốn dùng hương liệu để khử mùi tanh của gà, nên trước khi nướng, đã ướp bằng hương liệu.”

“Nhưng người đã từng nghĩ đến chưa, tại sao Cửu Đỉnh lâu khi làm gà đập đất, lại bọc bên ngoài mấy lớp lá sen?”

Cơ Vô Mệnh khinh thường liếc nhìn sư phó Cát đang đứng ngây người tại chỗ.

“Nói người ngu dốt, đã là nhẹ rồi.”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh nhận đĩa gà đập đất từ tay Trần Cửu Ca.

Hắn sai bước đi đến cửa Thiên Hương lâu, giơ tay lên, ném cả đĩa gà vào đám chó đang nằm phục xung quanh.

“Gâu gâu!”

“Ăn ăn!”

“Ăn ăn ăn ăn ăn...”

Trước cửa Thiên Hương lâu lập tức vang lên tiếng chó đói tranh nhau ăn.

“Thứ này, cũng chỉ xứng cho chó ăn thôi!”

Cơ Vô Mệnh cười lạnh nói.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Gà đập đất hai mươi lượng bạc một phần mà lại trực tiếp cho chó ăn?

Đây cũng quá là coi thường Thiên Hương lâu rồi!

Những đại hán xung quanh không thể chịu đựng được nữa, ào ào lao lên, xông về phía Cơ Vô Mệnh.

Cơ Vô Mệnh chỉ khẽ nghiêng người, tránh được đòn tấn công của bọn họ, nhấc chân đá cho mấy đại hán này một cú ngã nhào.

“Ui da...”

“Ui da!”

Mấy đại hán bị đá ngã ngửa, nằm dưới đất không dậy nổi, kêu gào đau đớn.

Cơ Vô Mệnh có thực lực nhị phẩm, những đại hán bình thường này đương nhiên không phải là đối thủ của hắn.

Hắn vỗ vỗ tay, nói với Trần Cửu Ca: “Đi thôi.”

Trần Cửu Ca cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Mẹ kiếp!

Sư phụ, người thật sự đến phá quán đây à?

Hai người vừa đi được mấy bước, một tiếng gọi vang lên từ phía sau.

“Xin các hạ hãy đợi một chút.”

Sư phó Cát gọi Cơ Vô Mệnh lại.

Cơ Vô Mệnh dừng bước, ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái: “Có chuyện gì?”

“Không biết các hạ có thể để lại danh hiệu được không?”

Sắc mặt của sư phó Cát hơi đỏ lên, trong giọng nói có thêm một chút cung kính.

Vừa rồi câu nói của Cơ Vô Mệnh đã đủ để cho trình độ hiểu biết của hắn về món gà đắp đất này nâng lên vài bậc.

Ngoài mặt là phá quán, thực chất là chỉ điếm!

Đây là quý nhân!

Cơ Vô Mệnh cười một tiếng, chỉ vào Trần Cửu Ca: “Người không cần nhớ ta, chỉ cần nhớ hắn là được.”

“Hắn tên là Trần Cửu Ca, sau này sẽ là thân thù đệ nhất thiên hạ.”

“Cửu Ca, đi thôi!”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh không ngoảnh đầu lại đi về phía con đường nhỏ sau Thiên Hương lâu.

Biểu cảm của Trần Cửu Ca như hóa đá, cả người đều ngây dại.

Sư phó Cát, tiểu nhị, thực khách, người qua đường xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Cửu Ca.

Có người nhận ra hắn.

“Ồ, đó chẳng phải là đứa trẻ mồ côi được công tử Trần của Dục Anh đường nhận nuôi sao?”

“Ta cũng có ấn tượng, ta còn bảo là sao tên nhóc mập mập này trông quen quen...”

“Hít...”

“Nghe ý tứ này, tên nhóc mập mập này đã được hắn thu làm đệ tử?”

“Trời ạ, người này đã có thể phá quán Thiên Hương lâu, sau này tên nhóc mập mập này chẳng phải cũng có thể mở một

tửu lâu khác vang danh Dư Hàng sao?”

“Trần Cửu Ca, ta đã nhớ kỹ cái tên này rồi!”

Mọi người xung quanh nhỏ giọng bàn tán, nhìn theo bóng dáng sư đồ hai người dần đi xa.

Sư phó Cát hoàn hồn lại, hít sâu một hơi.

Hắn chấp tay với các thực khách xung quanh: “Xin lỗi mọi người, hôm nay Thiên Hương lâu tạm nghỉ một ngày.”

“Tiền cơm của mọi người, Thiên Hương lâu sẽ miễn.”

“Cũng xin mọi người đổi sang tửu lâu khác nhé...”

Thái độ của sư phó Cát rất khách khí.

Các thực khách xung quanh gật đầu, Thiên Hương lâu bị người ta phá quán, bọn họ tỏ vẻ thông cảm.

Bọn họ vừa trò chuyện về vụ phá quán vừa đi xuống lầu.

Trên con đường lát đá xanh vang lên tiếng móng ngựa dồn dập.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Cơ Vô Mệnh và Trần Cửu Ca đang cưỡi ngựa phóng về phía đông.

Một thương nhân giàu có ở Dư Hàng nhìn về hướng hai người rời đi, ngạc nhiên nói: “Phía đông?”

“Thái Giai tửu lâu ở phía đông?”

“Chẳng lẽ hai người đó muốn đến Thái Giai tửu lâu phá quán?”

Thái Giai tửu lâu là tửu lâu đứng thứ hai ở Dư Hàng.

Mặc dù quy mô không lớn bằng Thiên Hương lâu, nhưng món ăn trấn điểm “vịt tiên nhân” cũng vang danh Dư Hàng.

Nghe thấy vậy, mọi người xung quanh lập tức phấn chấn hẳn lên.

“Đi đi đi, chúng ta cũng đi xem.”

“Chẳng lẽ sư đồ hai người này hôm nay muốn phá hết tất cả các tử lâu ở Dư Hàng sao?”

“Không phải không phải, ngoài mặt là phá quán, thực chất là chỉ điểm, người không thấy sư phó Cát nghe xong câu nói đó, giọng điệu cũng cung kính hơn nhiều sao...”

Vài người trong đám đông vội vàng dắt ngựa của mình đến.

Thương nhân giàu có ngồi lên xe ngựa của mình, đi theo sau Cơ Vô Mệnh và Trần Cửu Ca, phóng về phía Thái Giai tử lâu ở phía đông.

...

Dư Hàng, Thái Giai tử lâu.

Cơ Vô Mệnh dẫn Trần Cửu Ca đi vào đại sảnh tầng một, ngồi ở vị trí trung tâm nhất, gọi một phần vịt tiên nhân.

Những người nhàn rỗi đi theo từ Thiên Hương lâu đến đây, nhìn Cơ Vô Mệnh và Trần Cửu Ca với vẻ xem kịch vui.

Một khắc sau.

Vịt tiên nhân được tiểu nhị bung lên.

Cơ Vô Mệnh ném thử một miếng, sau đó bảo Trần Cửu Ca bung lên.

“Rầm!” một tiếng.

Cái bàn bị hấn đá thành hai đoạn.

Cùng một quá trình, cùng một cảnh tượng.

Những người theo dõi từ Thiên Hương lâu đến đây đều cười thầm.

Trần Cửu Ca cầm đĩa vịt tiên nhân trong tay, liếc nhìn Cơ Vô Mệnh đang vênh váo.

“Món ăn này là do ai làm?”

“Cút ra đây cho ông mày!”

Cơ Vô Mệnh lại diễn lại một lần nữa những gì đã làm ở Thiên Hương lâu với vẻ khinh thường.

Trần Cửu Ca không nhịn được thở dài một tiếng.

Hắn tin Cơ Vô Mệnh thật rồi!

Tuyệt chiêu cái con khi!

Phá quán tính là tuyệt chiêu gì chứ!

Nhưng Cơ Vô Mệnh nói không sai, học được chiêu này, quả thật có thể đi khắp các tửu lâu trên thiên hạ...

Phục rồi.

Trần Cửu Ca lại trơ mắt nhìn Cơ Vô Mệnh bình luận một câu, sau đó làm cho sắc mặt của bếp trưởng Thái Giai tửu lâu thay đổi liên tục.

Lúc chuẩn bị rời đi.

Bếp trưởng Thái Giai tửu lâu tiến lên một bước, hỏi thăm danh hiệu của Cơ Vô Mệnh.

“Người không cần nhớ ta, chỉ cần nhớ hắn là được.”

“Hắn tên là Trần Cửu Ca, sau này sẽ là thần trù đệ nhất thiên hạ.”

“Cửu Ca, đi thôi!”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh rất tiêu sái xoay người rời đi.

Trần Cửu Ca giật giật mí mắt.

Vô số ánh mắt tò mò đổ dồn về phía hắn.

Trần Cửu Ca như muốn khóc mà không khóc được.

Sư phụ, người làm màu thì làm màu.

Lôi kéo con vào làm gì?

Cơ Vô Mệnh xoay người lên ngựa, dẫn Trần Cửu Ca ra khỏi thành, chạy thẳng đến Tiền Đường huyện cách đó mấy chục dặm.

Những người giàu có, nhàn rỗi ở Dư Hàng vội vàng đi theo sau, muốn xem Cơ Vô Mệnh còn đi phá quán những tửu lâu nào nữa.

Rất nhanh, chưa đến một canh giờ.

Cơ Vô Mệnh dẫn Trần Cửu Ca đi vào tửu lâu lớn nhất Tiền Đường huyện “Kim Mãn lâu”.

“Cho một phần thịt heo nướng Nam Nhũ nhất phẩm.”

“Rằm!”

“Món ăn này là do ai làm?”

“Cút ra đây cho ông mày!”

“Quá trình nướng thịt heo nướng Nam Nhũ nhất phẩm, phải dùng than gỗ hương nam, người dùng loại gỗ gì?”

“Đồ ngu!”

“Thật là đồ ngu!”

“Xin hỏi các hạ danh hiệu?”

“Ngươi không cần nhớ ta, chỉ cần nhớ hắn là được.”

“Hắn tên là Trần Cửu Ca, sau này sẽ là thần trù đệ nhất thiên hạ.”

“Cửu Ca, đi thôi!”

...

Tiền Đường huyện, Túy Hương lâu.

“Cho một phần Bách Điều Triều Phụng.”

“Rằm!”

“Món ăn này là do ai làm?”

“Cút ra đây cho ông mày!”

“...”

“Cửu Ca, đi thôi!”

...

Tiêu Sơn huyện, Kim Tôn các.

“Cho một phần lươn xào.”

“Rằm!”

“Món ăn này là do ai làm?”

“Cút ra đây cho ông mày!”

“...”

“Cửu Ca, đi thôi!”

...

Cùng một cảnh tượng diễn ra ở khắp nơi trong Lâm An phủ.

Trần Cửu Ca từ lúc đầu kinh ngạc, đến lúc cuối cùng ngây dại, chỉ mất một ngày.

Phá quán xong các tửu lâu ở Tiêu Sơn huyện.

Trời dần tối, người đi đường thưa thớt.

“Ừng ục ục...”

Trong bụng Trần Cửu Ca phát ra một tiếng kêu ai oán.

Phá quán cả ngày, hắn chỉ ăn được mấy miếng đồ ăn.

Cơ Vô Mệnh cười ngựa đi phía trước nghe thấy tiếng bụng kêu, xoay người cười nói: “Đói rồi?”

“Đói rồi.” Trần Cửu Ca như muốn chết rồi nói.

“Đi thôi, phía trước có một trạm dịch, sư phụ sẽ trở tài cho người xem!”

Cơ Vô Mệnh cười đầy mặt, vung roi ngựa, con ngựa vàng dưới thân phóng nhanh như bay.

Chương 622: Hoàng hôn buông xuống, chính là ta đang nhìn người

—
Trong trạm dịch nhỏ.

Trên bàn đặt một chiếc đèn dầu, ngọn lửa bập bùng, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt yếu ớt, xua tan bóng tối trong đại sảnh.

Trần Cửu Ca nằm bò trên bàn, chăm chú nhìn vào ngọn đèn đang nhảy nhót không ngừng.

“Ừc ực...”

Tiếng than vẫn không ngừng phát ra từ bụng.

Trần Cửu Ca không nhịn được thở dài một tiếng.

Sư phụ hôm nay thật sự đã khiến hắn phải bàng hoàng.

Tìm đến tửu lâu nổi tiếng nhất trong vùng để khiêu chiến, đây gọi là tuyệt chiêu có thể tung hoành khắp thiên hạ sao?

Chuyện gì với chuyện gì chứ...

Cả ngày chẳng ăn được mấy thứ, Trần Cửu Ca giờ đây đói đến mức bụng đánh vào lưng.

May mắn thay, cơm nước do Cơ Vô Mệnh nấu rất ngon.

Có thể gọi là tuyệt phẩm nhân gian.

Về khoản nấu nướng này, Cơ Vô Mệnh quả thực lợi hại.

Trần Cửu Ca chỉ vừa nghĩ đến, đã không nhin được nuốt nước miếng.

Khoảng mười lăm phút sau.

Tấm rèm ở nhà bếp phía sau trạm dịch nhỏ được Cơ Vô Mệnh vén lên.

Hắn cầm hai bát mì Dương Xuân bước ra.

Trần Cửu Ca nhìn thấy tô mì, rùng mình một cái, vội vàng rút đôi đũa tre trong ống đũa trên bàn, nước miếng như muốn chảy ra.

Cơ Vô Mệnh mỉm cười, đặt bát mì lên bàn, nói với Trần Cửu Ca: “Tiêu Cửu này.”

“Hôm nay kích thích không?”

Trần Cửu Ca nhận lấy tô mì Dương Xuân, dùng đũa chọc vào bát mì, xoay hai vòng, gấp lên, ăn một miếng lớn.

Vừa ăn hắn vừa nói lắp bắp: “Kích thích.”

“Sur phụ, hôm nay kích thích quá.”

“Chỉ là...”

“Ngài khiêu chiến có thể đừng báo danh hiệu của ta được không?”

Trần Cửu Ca cắn hai miếng lớn, sợi mì trôi xuống bụng, lúc này hắn mới như sống lại.

Vừa ăn hắn vừa nhăn mặt oán trách nói.

Cả một ngày.

Toàn bộ Lâm An phủ, cái tên Trần Cửu Ca này, gần như không ai không biết, không ai không hiểu.

Quá phô trương rồi.

Cơ Vô Mệnh cười cười, cũng gấp mì lên, ăn một miếng.

“Tiểu Cửu à, hôm nay, sư phụ dạy cho ngươi bài học cuối cùng.”

Bài học cuối cùng?

Trần Cửu Ca đang ăn mì đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên nhìn Cơ Vô Mệnh.

“Sư phụ, ngài muốn đi?”

Cơ Vô Mệnh gật đầu: “Tính cả ngày, ngươi đã theo ta, học ba tháng nấu ăn.”

“Những thứ cơ bản như kỹ thuật dao, lửa, các mẹo mực đều đã dạy cho ngươi.”

“Sau này ngươi tự luyện là được, ngươi có thiên phú rất cao về nấu ăn, tự mình tìm tòi một chút là đủ rồi.”

“Trên đời này có những người sinh ra đã là thiên tài.”

“Bọn họ không cần phải tuân theo quy củ, chỉ cần đi con đường mà họ muốn đi, đó chính là một đại đạo thông thiên.”

Trên mặt Cơ Vô Mệnh lộ ra vẻ cảm khái.

Trần Cửu Ca nuốt sợi mì trong miệng xuống, nói: “Sư phụ, ý của ngài là, ta là thiên tài?”

“Trên con đường nấu ăn, tự mình tìm tòi là đủ rồi?”

Cơ Vô Mệnh liếc mắt nhìn Trần Cửu Ca một cái, cười nói: “Ai cho ngươi dừng khí?”

“Nói ra những lời như vậy?”

Mặt Trần Cửu Ca tối sầm lại: “?”

Cơ Vô Mệnh thấy mặt đồ đệ đen như đáy nồi, không nhịn được cười lớn, đưa tay xoa đầu hắn.

“Sư phụ ngươi mới là thiên tài.”

“Còn như ngươi...”

“Thiên phú trên con đường nấu ăn còn kém một chút.”

“Tuy nhiên, cũng gần đủ rồi.”

“Đủ để người học thành tài, sau đó xưng bá thiên hạ.”

“Trên con đường nấu ăn, người trên thế gian này, ngoại trừ hai thầy trò chúng ta, đều là kẻ ngu!”

Ngữ khí của Cơ Vô Mệnh vô cùng ngông cuồng.

Trần Cửu Ca cúi đầu gấp một miếng mì, lườm một cái.

Sư phụ thật là tự luyến...

Cơ Vô Mệnh đưa đũa, gấp vài sợi mì, bỏ vào miệng.

Hắn nhai hai lần, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Quay lại chuyện chính.”

“Tiểu Cửu, người hãy nhớ một điều.”

“Trên đời này, vạn vật cuối cùng đều là một chữ giản.”

“Đại đạo chí giản.”

“Chính là ý này.”

“Dù là đạo nấu ăn, hay là đạo vẽ, võ đạo...”

“Suy cho cùng, đều chỉ là một chữ.”

Cơ Vô Mệnh với vẻ mặt nghiêm trọng nói với Trần Cửu Ca.

Trần Cửu Ca ngẩng đầu lên, phát giác được sự nghiêm túc trong giọng điệu của Cơ Vô Mệnh, trên khuôn mặt mũm mĩm cũng lộ ra một vẻ nghiêm trọng.

Hắn gật đầu thật mạnh: “Sư phụ, ta nhớ kỹ rồi.”

“Tốt lắm.” Cơ Vô Mệnh hài lòng nhìn đồ đệ.

“Câu này, là sư công của người truyền cho ta.”

“Ta dùng cũng coi như không tệ, ngộ ra được tám, chín phần.”

“Đợi đến khi nào ngươi ngộ ra được chín, mười phần, trên nấu ăn cũng có thể sánh được với ta rồi.”

Cơ Vô Mệnh cười đắc ý nói.

Trần Cửu Ca đẩy vạch đen.

“Ăn mì đi, đợi ăn xong nghỉ ngơi một chút.”

“Ngày mai ta đưa ngươi về Dư Hàng.”

Cơ Vô Mệnh nói hai câu đùa để khuấy động không khí, vẻ mặt lại trở về bình thản.

“Vâng,” Trần Cửu Ca tiếp tục ăn mì.

Ăn hai miếng mì, hắn ngẩng đầu lên nói: “ Sư phụ, ngài muốn đi đâu?”

“Sau này chúng ta còn có thể gặp lại không?”

Trong giọng nói của Trần Cửu Ca có một chút không nề.

Ba tháng giảng dạy này, khiến Trần Cửu Ca có một chút sùng bái đối với Cơ Vô Mệnh.

Cơ Vô Mệnh tuy rằng hành xử lỏng lẻo, nhưng trên con đường nấu ăn quả thực vượt xa người thường.

Là một sư phụ tốt.

“Gặp lại?” Tay gấp mì của Cơ Vô Mệnh hơi khựng lại.

“Hít hà...”

Hắn cười cười, bỏ mì vào miệng.

“Người trong giang hồ, nào có chuyện gặp lại hay không gặp lại.”

“Sau này, nếu ngươi nhớ ta, thì hãy nhìn hoàng hôn.”

“Ta nhớ ngươi, cũng sẽ nhìn hoàng hôn.”

“Hoàng hôn buông xuống, chính là ta đang nhìn ngươi.”

Cơ Vô Mệnh cười.

Trần Cửu Ca như hiểu như không gật đầu, hốc mắt hơi đỏ lên.

Hắn cúi đầu, ăn mì ngẫu nhiên.

Tiếp theo đó, hai người đều không nói gì.

Cho đến khi ăn xong bát mì này.

Cơ Vô Mệnh dùng tay áo lau miệng, lấy từ trong ngực ra ba quyển sách, ném đến trước mặt Trần Cửu Ca.

“Tiểu Cửu này, sư đồ một hồi.”

“Sư phụ không thể để lại cho ngươi nhiều thứ.”

“Ba cuốn sách này, ngươi hãy đọc kỹ, luyện tập chăm chỉ.”

“Luyện tốt rồi, sau này giữ được mạng không khó.”

“Mặc dù ngươi chỉ muốn làm một đầu bếp, nhưng ngươi không biết, đầu bếp là người gần với giang hồ nhất.”

“Đại hiệp, ma đầu, truyền nhân môn phái, đều là người, đều phải ăn cơm.”

Trên mặt Cơ Vô Mệnh lộ ra vẻ nghiêm túc, dặn dò: “Hôm nay ta khiêu chiến, không chỉ là khiêu chiến.”

“Ta muốn ngươi biết, có những người, luyện võ lâu rồi, đầu óc không tốt.”

“Khó tránh khỏi cố ý gây sự.”

“Nếu như ngươi không biết một chút võ công nào, vận khí cũng không tốt, cuối cùng khó tránh khỏi rơi vào cảnh xương cốt cũng không còn.”

Trần Cửu Ca nghe được những lời này, khuôn mặt mồm mĩm có chút ngơ ngác.

Hắn theo bản năng nhìn về phía ba cuốn sách trên bàn, ba hàng chữ đập vào mắt hắn.

“Tổng cương Thiên Diện dịch dung”, “Chuồn chuồn ba lần đập nước”, “Sách dạy nấu ăn”.

“Sư phụ...”

Trần Cửu Ca thấp giọng gọi một tiếng.

Cơ Vô Mệnh cười nói: “Thu lại đi.”

“Sư phụ đã dạy cho ngươi những kiến thức cơ bản, kỹ năng rồi.”

“Người ta thường nói, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân.”

“Con đường sau này, ngươi tự mình đi.”

Trần Cửu Ca cầm ba quyển bí kíp, nhẹ nhàng vuốt ve những trang giấy thô ráp, ngả vàng.

Hắn ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lộ ra vẻ trầm tĩnh.

“Sư phụ, có phải kẻ thù của ngươi đã tìm đến ngươi không?”

“Kẻ thù?”

Cơ Vô Mệnh cười cười: “Cũng coi như là kẻ thù đi.”

Trần Cửu Ca nói: “Làm đầu bếp cũng kết thù sao?”

Cơ Vô Mệnh cười nói: “Người trong giang hồ, sao có thể không có kẻ thù.”

“Có thù thì có ân.”

“Một số ân tình, một số tình cảm, luôn phải giải quyết.”

“Còn người, đừng nhìn bây giờ người một mình, thực ra đã có kẻ thù khắp nơi rồi...”

Chương 623: Thiên hạ đệ nhất tông sư? Chẳng qua cũng chỉ như vậy!

“Ta?” Trên mặt Trần Cửu Ca lộ ra vẻ mờ mịt.

Hắn khi nào lại trêu chọc cừu gia?

Cơ Vô Mệnh nhìn Trần Cửu Ca mờ mịt, trong mắt lóe lên hai cái, khóe miệng hơi cong lên, cười nói: “Đương nhiên là cái Lâm An phủ này.”

“Ồ Lâm An phủ, người đã cừu gia khắp nơi.”

“Ta mang người đá tất cả các tửu lâu nổi danh ở Lâm An phủ.”

“Sau này, nếu như người có thành tựu về trù nghệ, muốn tìm một tửu lâu ở Lâm An phủ làm trù tử, tuyệt đối không thể nào.”

“Hôm nay chúng ta làm bọn hắn mất mặt, sau này bọn hắn còn muốn người, mặt mũi còn cần hay không?”

Nghe được lời này, mặt Trần Cửu Ca “xoạt” một cái đen lại.

Cơ Vô Mệnh có hứng thú, cười nói: “Còn có, nếu như người muốn mở tửu lâu ở Lâm An phủ, cũng là khó khăn trùng điệp.”

“Những đại tửu lâu ở Lâm An phủ sẽ bài xích người.”

“Đương nhiên, nếu như người có thể có trù nghệ giống như ta, đánh cho bọn hắn khóc cha gọi mẹ, quỳ xuống gọi tổ tông.”

“VẬY chắc chắn là không có vấn đề gì.”

“Chẳng qua a...”

“Ta nhìn thiên phú ngộ tính của ngươi, lúc hai mươi tuổi cũng có thể có tám chín phần hỏa hầu của ta.”

“Hai mươi lăm tuổi, xấp xỉ có thể tương đương với ta hiện tại.”

“Chờ sau khi ngươi ba mươi tuổi, ngộ ra câu nói kia, xấp xỉ có thể xưng là thiên hạ đệ nhất trên trù đạo.”

Trần Cửu Ca nghe mặt càng đen.

Hôm nay một ngày trôi qua.

Danh hiệu Trần Cửu Ca hấn, xem như đã truyền khắp Lâm An phủ.

Ước chừng Hàng Châu phủ bên cạnh, cũng sẽ nghe được tên của hấn.

Chiêu này của Cơ Vô Mệnh quả thực quá ác.

“Cho nên nói, sau này nếu như ngươi muốn du lịch thiên hạ, thưởng thức mỹ thực thiên hạ, khiêu chiến trù đạo cao thủ khắp nơi.”

“Nhất định phải rời khỏi Lâm An.”

“Lâm An chỉ có thể là nơi ngươi quy ẩn, tuyệt đối không trở thành điểm khởi đầu cho ngươi bay cao.”

Cơ Vô Mệnh liếc nhìn sắc mặt Trần Cửu Ca, biểu tình nghiêm túc hơn mấy phần.

“Tiểu Cửu, sư đồ chúng ta một hồi.”

“Ta và ngươi lập một cái ước định.”

Trần Cửu Ca phục hồi tinh thần lại, mở ra đôi mắt nhỏ kia, trầm giọng nói: “Sư phụ, ngươi nói đi.”

Cơ Vô Mệnh ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói: “Ta muốn ngươi lúc xuất Dư Hàng.”

“Lại dựa theo tuyến đường ta hôm nay đi đá, lại đá bọn hắc một lần.”

“Sur phụ ta cho bọn hắc chỉ ra một khuyết điểm, cũng coi như chỉ điểm cho bọn hắc.”

“Những người này mặc dù thiên phú trên trù đạo chậm chạp, nhưng đều không phải ngu ngốc.”

“Qua mấy năm, chờ trù nghệ của ngươi thành tựu, bọn hắc cũng xấp xỉ nghiên cứu ra món ăn trần điểm gần như rồi.”

“Đến lúc đó, nếu như ngươi không thể chỉ ra được khuyết điểm, vậy vẫn ngoan ngoãn ở Dư Hàng đi.”

Cơ Vô Mệnh cười nói: “Đương nhiên, chỉ ra được khuyết điểm, ngươi phải chỉ điểm cho người ta.”

“Để cho người ta tâm phục khẩu phục mới được.”

“Như vậy, ngươi có thể xông pha giang hồ.”

“Nghe hiểu không?”

Trần Cửu Ca hít sâu một hơi, vươn tay phải, ngón út cong lại.

“Sur phụ, ngoéo tay.”

“Ước định này, Cửu Ca ta nhận lấy.”

Cơ Vô Mệnh tát hắc một cái, cười mắng: “Đều lúc này rồi, còn muốn chiếm tiện nghi của ta.”

“Tên này của ngươi, cẩn thận sau này ở trên giang hồ bị người đuổi theo đánh.”

Trần Cửu Ca há miệng cười một cái.

Cơ Vô Mệnh cười mắng quy cười mắng, nhưng vẫn vươn tay phải, ngón út hai người móc vào nhau.

Coi như đã kết thành một ước định giữa nam nhân với nhau.

Làm xong những thứ này, Trần Cửu Ca theo bản năng xoa xoa mắt.

Không biết vì sao, tầm mắt trước mắt có chút mơ hồ.

Cơ Vô Mệnh ôn hòa nhìn Trần Cửu Ca.

“Tiểu Cửu, trước khi sư phụ đi lại cho ngươi lên một lớp giang hồ.”

Âm thanh của Cơ Vô Mệnh rơi vào trong tai Trần Cửu Ca, có chút phiêu hốt, phảng phất đến từ trên trời.

Mí mắt của hắn cũng không tự chủ được phát run lên.

“Giang hồ lòng người hiểm ác.”

“Nếu như ngươi không phòng bị, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết mình có thể bị người hại chết hay không.”

“Trong mì của ngươi ta đã hạ mê hãn dược...”

“Tiếp theo, sẽ có người đưa ngươi trở về, sư phụ ta đi đây.”

“Nam nhân chân chính chia tay, từ trước đến giờ không cáo biệt.”

Mí mắt của Trần Cửu Ca lại không chống đỡ được, khép lại cùng một chỗ.

“Phịch...” Một tiếng.

Hắn ngã vào trên bàn, rơi vào ngủ say.

Cơ Vô Mệnh đứng dậy đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn Trần Cửu Ca hôn mê.

Hắn nhẹ giọng nói: “Người thân là thiếu chủ Ngọc Diệp đường.”

“Sao có thể bởi vì sợ khổ sợ mệt, một chút võ công cũng không học?”

“Giang hồ phân tranh vô số.”

“Có đôi khi, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.....”

“Người học được hai môn tuyệt kỹ này của ta, lấy Ngọc Diệp đường làm chỗ dựa, cũng đủ tự bảo vệ mình.”

Cơ Vô Mệnh thở dài một tiếng, nhìn về phía ngọn đèn nhảy nhót chập chờn.

Ba tháng ở chung.

Tiểu mập mập đầu óc đủ dùng, làm người cũng cơ trí.

Cơ Vô Mệnh vẫn rất thích hắn.

Chẳng qua là.....

Đối với một lãng tử mà nói.

Chỉ có lúc chết, mới là lúc dừng bước.

Hắn không thể nào ở lâu, càng không thể nào không đi cứu hắn.

Cơ Vô Mệnh nhìn chằm chằm ngọn đèn, lẩm bẩm nói: “Lão gia hỏa.”

“Sau khi ta cứu hắn, ân của người đối với ta cũng coi như xong.”

“Thật sự là chết rồi cũng không thành thật.....”

“Haiz.....”

Cơ Vô Mệnh sải bước đi ra khỏi dịch trạm.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm không có ánh sao ánh trăng, từ trong ngực móc ra một quả pháo tín hiệu.

Một tay kéo dây dẫn.

“Vèo!” Một tiếng.

Tín hiệu tên bắn lên bầu trời.

“Bốp!” Một tiếng.

Một đồ án chiếc lá như thật nổ rộ trên bầu trời đêm.

Hai nhịp thở sau, bốn phía dịch trạm đột nhiên nhảy ra mấy người bịt mặt mặc dạ hành phục màu đen.

Mượn ánh đèn lồng ở cửa dịch trạm.

Có thể mơ hồ nhìn thấy đường viền chiếc lá thêu ở góc quần áo của bọn hắn.

“Người ở, tiếp theo không có chuyện của ta.”

“Làm phiền các vị.”

Cơ Vô Mệnh chấp tay một cái đối với nhóm ám tử của Ngọc Diệp đường.

Một người cầm đầu trong đó âm thầm gạt đầu.

Hắn vung tay lên, một đám người đồng thời xông vào trong dịch trạm.

Mấy nhịp thở sau.

Người cầm đầu công Trần Cửu Ca chạy ra từ trong dịch trạm.

Một đám người ở dưới bóng đêm, mấy lần nhảy lên, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Cơ Vô Mệnh nhìn bóng dáng mọi người rời đi, cảm khái nói: “Sau này có thể đi được đến bước nào, liền xem ngươi.”

Nói xong, Cơ Vô Mệnh đi đến hậu viện dịch trạm, dắt ngựa vàng ra.

Hắn thuận tay cầm một cái đèn lồng, dưới chân nhẹ điềm, thân pháp linh động, xoay người lên ngựa.

Nắm lấy dây cương, trong miệng khẽ quát: “Giá.”

Ngựa vàng thuận theo chạy ra khỏi dịch trạm.

Cơ Vô Mệnh một tay nâng đèn lồng, một tay khác duỗi vào trong ngực, móc ra mấy chục tờ ngân phiếu.

Những ngân phiếu này, mệnh giá đều là một trăm lượng.

Ánh lửa mờ mịt chiếu sáng những ngân phiếu này.

Cơ Vô Mệnh nhìn mấy chục tờ ngân phiếu này, nhin không được cười to lên.

“Ăn trộm ăn cắp chung quy là tiểu đạo a!”

“Để cho người cam tâm tình nguyện cho ta, mới là đại đạo!”

“Thiên hạ đệ nhất tông sư, chẳng qua cũng chỉ như vậy!”

“Ha ha ha ha ha.....”

Cơ Vô Mệnh đơn thủ nâng đèn, chạy như điên dưới bóng đêm.

Tiếng cười của hắn vang vọng trong bóng đêm nồng đậm.

Trên nóc nhà dịch trạm.

Một bóng người áo trắng đứng ở phía trên, không tiếng động cười một cái.

Một trận gió thổi qua.

Thân ảnh biến mất không thấy, phảng phất chưa từng xuất hiện qua.

Chương 624: Hai Lá Cờ

Ngày 16 tháng 5.

Hải Châu, vịnh Hải Châu.

Một vùng biển xanh biếc, trời biển một màu, vạn dặm không mây.

Những chú hải âu trắng muốt bay thấp, miệng phát ra tiếng kêu vang vọng.

Thỉnh thoảng, vài chú cá nhảy lên khỏi mặt nước, tạo nên một khung cảnh hài hòa và dễ chịu.

Một vài chiếc thuyền cỡ trung, từ từ tiến vào vịnh Hải Châu, neo đậu gần bến cảng.

Chúng đậu thành hàng với những chiếc thuyền cỡ trung đã đến từ trước.

Phóng tầm mắt ra xa, tất cả những con thuyền này đều treo hai lá cờ giống hệt nhau.

Một con cá voi khổng lồ màu xanh và một con cá trích trắng.

Cá voi xanh biểu thị rằng những con thuyền này thuộc về Hải Kinh Thương Hội.

Bốn năm trước, kể từ khi Hoàng đế Đại Võ ban hành “Bảng xếp hạng các tông môn giang hồ”.

Hải Kinh Bang, bang hội lớn nhất vùng ven biển ngày xưa, đã trở thành Hải Kinh Thương Hội.

Nghe nói năm đó, bang chủ của Hải Kinh Bang là Quỳnh Ngạo Hải đã gia nhập Đông Xưởng, trở thành Chỉ Huy Sứ của

Đông Xưởng, chịu sự điều động của triều đình.

Hải Kinh Thương Hội nhờ họa mà được phúc, nhân cơ hội phát triển thành thương hội lớn nhất vùng ven biển.

Hải Kinh Bang sau khi trở thành thương hội, vẫn không quên bản tâm.

Vẫn giúp đỡ người lao động khổ cực, điều phối cảng bến, cung cấp công việc cho người dân ven biển, ven sông.

Hiện nay, chỉ cần là nơi tàu thuyền có thể đến, đều có bóng dáng của Hải Kinh Thương Hội.

Nghe nói, mỗi năm Hải Kinh Thương Hội nộp cho triều đình một khoản thuế bạc lên đến hàng chục triệu lượng.

Là một khoản thuế không thể thiếu của Đại Võ.

Lá cờ cá trích trắng, đại diện cho những con thuyền này được “Bá chủ Thái Hồ” Lăng Lý Bạch Điều - Trương Thuận bảo hộ.

Kể từ khi “Lăng Lý Bạch Điều” Trương Thuận được tôn sùng nhất thiên hạ “Đế Quân” và quái hiệp Nam Hải “Nam Dật Vân” liên thủ cứu thoát.

Thanh danh của hắc trên hắc đạo lên như điều gặp gió.

Trương Thuận chỉ mất chưa đầy một năm để chấn chỉnh lại tình hình hỗn loạn ở Thái Hồ.

Sau vài năm phát triển.

Hắn cũng trở thành thủ lĩnh hắc đạo ở các khu vực ven biển, ven sông, ven hồ.

Chỉ cần là nơi có nước, là có bóng dáng của Lăng Lý Bạch Điều!

Bến cảng Hải Châu, người đến người đi tấp nập.

Tiếng hò dô vang vọng không ngớt.

Hầu hết là những người lao động nghèo, cời trần, vác nặng trên vai.

Họ để lộ làn da màu đồng bóng nhẫy, vác những thùng hàng nặng trĩu, đi lại trên những tấm ván gỗ ẩm ướt và biến dạng của bến cảng.

Gió biển thổi nhẹ qua.

Mùi tanh của biển thoảng qua người họ.

Trên một chiếc thuyền cỡ trung cách bến cảng không xa.

Một hán tử mặc áo ngắn màu nhạt, cầm mái chèo, điều khiển chiếc bè gỗ nhỏ đến dưới con thuyền.

Hắn dừng chiếc bè, túm lấy sợi dây thừng để leo lên thuyền, tay chân nhanh nhẹn, mau chóng trèo lên.

Đợi đến khi bàn chân dẫm lên boong tàu chắc chắn và hơi chao đảo, hán tử nói với thủy thủ đang gác: “Thuận ca có ở trong đó không?”

Thủy thủ gật đầu: “Ồ trong đó, nhưng Thuận ca đang vui lắm.”

“Ngươi cẩn thận một chút, đừng chọc giận người.”

“Yên tâm, là chuyện Thuận ca giao phó.” Hán tử cười, đi vòng qua thủy thủ đang gác, chạy thẳng đến khoang thuyền.

“Này, Lục ca, chờ một chút, đây là Thiên Cơ Lô Giang Hồ Chí mà Thuận ca cần.”

“Ngươi mang vào giúp ta đi, Thuận ca đang vui lắm, ta sợ làm mất hứng của người.”

Một thủy thủ bám theo sợi dây thừng trèo lên, trên tay cầm một cuốn sổ nhỏ.

“Được thôi.”

Lục Tử nhận lấy cuốn Giang Hồ Chí trong tay đối phương, bước nhanh về phía khoang thuyền.

Vừa đến trước cửa khoang, hán tử đã nghe thấy tiếng cười đùa vang vọng từ.

“Thuận ca, há miệng ra, thiếp thân đút nho cho huynh ăn.....”

“Đề ta nếm thử xem.”

“Á.....”

“Thuận ca, sao huynh lại thờ dài?”

“Ta thờ dài, nho Tây Vực này còn không ngon bằng nho của muối.”

“Á.....Thuận ca, huynh thật là hư quá.”

“Đề ta nếm thử xem nho này có ngon không, có ngọt không?”

“Á.....”

Nghe thấy tiếng nói chuyện.

Hán tử hơi do dự, nhưng vẫn gõ cửa.

“Cộc cộc cộc.....”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tiếng đùa giỡn bên trong lập tức biến mất.

“Ai đó?”

Bên trong khoang thuyền vang lên một giọng nói lười biếng, có chút mất kiên nhẫn.

“Thuận ca, là ta, Lục Tử.”

Hán tử đáp.

Nghe thấy vậy, người đàn ông trong khoang thuyền tỉnh thần phần chấn hấn lên.

“Người ra ngoài trước đi, tối nay ta sẽ ăn nho sau.” Người đàn ông cười đùa.

“Thuận ca.....huynh thật là hư quá.”

Trong khoang thuyền vang lên tiếng cười khúc khích của nữ nhân.

Vài giây sau.

Một nữ tử mặc lụa mỏng, dung mạo tinh xảo quyến rũ bước ra từ trong khoang thuyền.

Trên khuôn mặt trắng nõn của nàng vẫn còn vương lại một vệt ửng đỏ.

Nữ tử nhìn Lục Tử, đưa tay lên che miệng cười khẽ, xoay người đi đến khoang thuyền khác.

Lục Tử cẩn thận bước vào trong khoang.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, rọi vào trong khoang.

Một thanh niên có dáng người cao lớn, khỏe mạnh, dung mạo anh tuấn, làn da trắng nõn đang ngồi trước bàn.

Thần sắc của hắn tuy lười biếng, nhưng ánh mắt lướt qua lại mang theo khí thế của người ở trên.

Khí thế toát ra từ cử chỉ, hành động khiến người khác không khỏi khuất phục.

Trên bàn gỗ nhỏ bày đủ loại trái cây theo mùa và rượu.

Tôn Thắng lấy một quả nho dính nước trong đĩa trái cây ném vào miệng.

Vừa nhai, hắn vừa cười nói: “Đệ đệ, muội muội của ta đã lên đường rồi sao?”

Ánh mắt của Lục Tử nhìn Tôn Thắng đầy vẻ tôn kính.

Hắn gật đầu đáp: “Thuận ca, thiếu gia Nghị và tiểu thư Doanh đi đường thủy đến huyện Thương Sơn.”

“Các huynh đệ đã đặc biệt chọn ra vài chục người giỏi, giả làm thuyền buôn, hộ tống phía sau.”

“Đợi đến khi dừng lại ở bên cảng trên đường đi, các huynh đệ sẽ gửi tin về, người có thể yên tâm.”

Tôn Thắng gật đầu, lại bứt hai quả nho ném vào miệng.

“Haiz.....”

“Làm đại ca này của ta, cũng chỉ có thể bảo đảm cho chúng ở trên đường thủy trong lãnh thổ Đại Võ này, được thông suốt vô ngăn mà thôi.....”

Tôn Thắng khẽ thở dài, nuốt quả nho trong miệng, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống cạn.

Khóe miệng của Lục Tử hơi co giật.

“Thuận ca, đây là Giang Hồ Chí mà người cần.” Lục Tử thuận thế đưa cuốn sổ nhỏ trong tay cho Tôn Thắng.

“Ừ.” Tôn Thắng lại cầm một quả táo, cắn một miếng, nói: “Để ta xem.”

Tôn Thắng nhận lấy cuốn Giang Hồ Chí, vừa lật xem vừa tùy ý nói: “Lục Tử, người lui xuống trước đi, trông chừng đệ đệ, muội muội của ta cẩn thận, đứa nào không có mắt thì trực tiếp dùng pháo bắn chúng đi.”

“Hai đứa nó mới ra giang hồ, khó tránh khỏi có kẻ mù mắt chọc vào chúng.....”

“Vâng.” Lục Tử đáp một tiếng, lui ra khỏi khoang thuyền.

Tôn Thắng lật xem mấy trang Giang Hồ Chí, đột nhiên bị một bài viết trong đó thu hút.

“Tặc tặc tặc.....” Hấn chép miệng.

“Tiểu Vũ cũng có gan lớn thật, vị trí thiếu chủ Ngọc Diệp Đường này nói không cần là không cần luôn.....”

“Nhưng đối với hấn mà nói, đây cũng là chuyện tốt.”

“Người trẻ tuổi chỉ nghĩ đến việc kế thừa gia nghiệp, không ra ngoài rèn luyện thì sao được.”

Tôn Thắng cắn hai miếng táo, trầm tư nói: “Năm nay trung thu về nhà, mang quà gì cho cha đây?”

“Ta đứng thứ ba trong nhà, vị trí thiếu chủ này, ta không tranh, nhưng treo danh hiệu một chút cũng được chứ?”

“Thiếu chủ Ngọc Diệp Đường.....”

Tôn Thắng nhìn cuốn Giang Hồ Chí, không khỏi chép miệng.

Hấn xem hết cuốn Giang Hồ Chí, tiện tay ném luôn quả táo ăn dở theo cửa sổ xuống biển.

Đột nhiên.

Cơ thể của Tôn Thắng bắt động.

Đồng tử của hấn co lại, ánh mắt nhìn vào bên trong khoang thuyền.

Chỉ thấy cách hấn một trượng, không biết từ khi nào đã xuất hiện một lão giả mặc áo xám.

Đối phương tóc trắng, da dẻ hồng hào.

Nhưng sắc mặt lại vô cùng âm trầm, dùng ánh mắt dò xét để nhìn Tôn Thắng.

Chương 625: Gọi người là gia gia, người xứng sao? (1)

“Người là Tôn Thắng?”

“Mỹ nam tử số một Dư Hàng?”

Lão giả áo xám lạnh lùng nhìn Tôn Thắng, trong ánh mắt có chút ghét bỏ.

Tôn Thắng: “???”

Lão già này từ đâu chui ra thế này.

Trong lòng Tôn Thắng chửi rủa, nhưng trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

Xung quanh đều là hạm đội của hắn, lão đầu này có thể lặng yên không tiếng động mò vào trong khoang thuyền của hắn, thực lực nhất định không thấp.

Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của lão già này...

Sao lại có chút quen mắt nhỉ?

Hình như đã gặp trên bảng xếp hạng nào đó của Thiên Cơ Lâu.

Trong chốc lát, Tôn Thắng không nhớ ra được.

“Người là ai?”

“Tìm tiểu gia có chuyện gì?”

Thân thể Tôn Thắng ngả về sau, gác chân lên, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn Bách Hoa lão nhân.

Bách Hoa lão nhân không nói lời nào, cẩn thận nhìn Tôn Thắng từ trên xuống dưới.

Tôn Thắng bị nhìn đến mức trong lòng phát hoảng.

Lão già này sẽ không để ý đến tiểu gia chứ?

Nghĩ đến đối phương vừa mở miệng đã hỏi mình có phải mỹ nam tử số một Dur Hàng hay không, trong lòng Tôn Thắng dâng lên một cơn giận dữ.

“Dung mạo cũng được, vừa mở miệng đã không lớn không nhỏ...”

Bách Hoa lão nhân âm trầm mặt, hừ lạnh một tiếng.

Lời vừa dứt, thân thể Bách Hoa lão nhân hóa thành một bóng xám, lao về phía Tôn Thắng.

Tôn Thắng đã sớm đề phòng, nhưng khi thấy tốc độ của Bách Hoa lão nhân, trong lòng vẫn vô cùng kinh hãi.

Quá nhanh!

Lão đầu này có lai lịch gì, trình độ khinh công này ít nhất cũng phải nhất phẩm!

Lão giả này thân hình phiêu hốt, trong nháy mắt đã xuất hiện bên người Tôn Thắng.

Tay phải quen thuộc đặt sau người, chỉ dùng tay trái đối địch.

Tay trái đưa ra, nội lực bám vào lòng bàn tay.

Trong nháy mắt, trong mắt Tôn Thắng, dường như bàn tay trái kia hóa thành vô số bóng chưởng, tựa như con bướm xuyên qua hoa.

Vô cùng vô tận, che trời lấp đất, cùng đánh về phía hắn.

Khiến người ta không biết nên ngăn cản như thế nào.

Tôn Thắng cười lạnh một tiếng, trong mắt không hề có chút sợ hãi nào.

Hắn tung hoành đường thủy nhiều năm, được người trong nghề tôn xưng một tiếng “Bá chủ”.

Tâm tính, khí phách sớm đã không thể so với ngày xưa.

“Sàn sạt sàn sạt...”

Một âm thanh thủy triều từ yếu đến mạnh truyền ra từ đàn diên của Tôn Thắng.

Tôn Thắng cũng nâng hai tay lên, lòng bàn tay vẽ thành vòng tròn.

Gió chướng lay động, trong khoang thuyền lại vang lên một âm thanh sóng biển đập vào đá ngầm.

Hai âm thanh sóng biển chồng lên nhau, chấn động khoang thuyền ầm ầm vang vọng.

Theo Tôn Thắng ra chiêu, dường như mùi tanh của gió biển trong không khí cũng nặng hơn vài phần.

Hai tay Tôn Thắng vỗ ra, phát sau mà đến trước.

Mặc kệ bàn tay trái kia của Bách Hoa lão nhân biến hóa như thế nào, hai lòng bàn tay trực tiếp đánh vào lồng ngực Bách Hoa lão nhân.

Mặc cho người trăm mưu ngàn kế, ta dùng sức mạnh phá giải!

“Bạo Lãng Chương!”

“Thiên Diệp Bách Lãng Quyết!”

Thấy Tôn Thắng vừa ra tay đã dùng chiêu thức của Nam Dật Vân.

Bách Hoa lão nhân hừ lạnh một tiếng.

Năm đó Nam Dật Vân cũng không phải là đối thủ của ta, người, tiểu bối, cũng muốn động thủ với ta?

Bách Hoa lão nhân biến đổi chiêu thức.

Lập tức, bóng chưởng vô cùng vô tận, giống như những cánh hoa bay bướm, biến mất.

Vạn loại bóng chưởng quy về một chưởng.

Tuyệt kỹ của Hoa gia “Phi Hoa Hồ Điệp Chưởng”!

Chưởng pháp tinh diệu đến cực hạn.

“Ầm!” một tiếng.

Lòng bàn tay của Tôn Thắng đụng vào lòng bàn tay của Bách Hoa lão nhân.

“Hử?”

Bách Hoa lão nhân kinh ngạc nghi ngờ một tiếng.

Chỉ thấy sau khi Tôn Thắng đánh ra chiêu thức kia, thân thể mượn lực “vèo” một cái, giống như cá bơi, chui ra ngoài cửa sổ thuyền.

“Bùm...”

Tiếng rơi xuống nước truyền vào tai Bách Hoa lão nhân.

Sắc mặt Bách Hoa lão nhân cứng đờ, biểu cảm càng âm trầm hơn.

Vừa rồi chiêu thức kia của Tôn Thắng là chiêu thức giả.

Căn bản không có ý định thực sự liều mạng với lão.

Khoảnh khắc khi hai người đụng lòng bàn tay vào nhau, Tôn Thắng đã mượn lực lao về phía cửa sổ thuyền.

Đùa à.

Cao thủ vừa ra tay đã biết có hay không.

Lão rùa đen này là cảnh giới Tông Sư!

Tôn Thắng thấy Bách Hoa lão nhân vừa ra tay đã nhận ra lão.

Là lão rùa đen của Hoa gia!

Hắn lại không phải kẻ ngốc, sao có thể đối đầu với Tông Sư chứ.

“Các huynh đệ, điều chỉnh nòng pháo, bắn nổ chiếc thuyền này cho tiểu gia!”

Trên mặt biển, Tôn Thắng ngâm mình trong nước biển, quần áo trên người bị thấm ướt, tóc mái dính trên gương mặt tái nhợt của hắn.

Tôn Thắng cười lạnh.

Hạm đội xung quanh nghe thấy mệnh lệnh của Tôn Thắng, không hề do dự.

Nòng pháo ở giữa mấy chiếc thuyền hạ xuống, nhắm vào chiếc thuyền mà Tôn Thắng vừa ở.

“Bùm bùm...”

Thủy thủ trên thuyền, tình nhân của Tôn Thắng, cũng nhảy xuống biển, lộ ra khả năng bơi lội không tầm thường.

Thân hình Bách Hoa lão nhân lóe lên, ra khỏi khoang thuyền, đứng trên boong tàu.

“Xẹt xẹt xẹt...”

Xung quanh truyền đến âm thanh hạ nòng pháo và lấp đạn pháo.

Sắc mặt Bách Hoa lão nhân trầm xuống, mặc dù lão là võ giả cảnh giới Tông Sư, triển khai cương khí hộ thể có thể chống đỡ được đạn pháo.

Nhưng nội lực của lão có hạn, sợ rằng sau vài lượt bắn, lão sẽ bị đạn pháo bắn thành thịt nát.

Bách Hoa lão nhân đứng trên boong tàu, trong mắt hiện lên một chút nghiêm túc.

Chỉ thấy áo choàng xám trên người lão tự động không có gió, áo choàng bay phàn phật.

“Lên!”

Bách Hoa lão nhân thấp giọng quát một tiếng, tay phải nắm chặt.

Thủy thủ trên boong tàu, công nhân bến tàu, trợn tròn mắt, tâm thần chấn động, nhìn thấy thủ đoạn giống như tiên nhân.

Chỉ thấy mặt biển nhấp nhô theo tay phải của Bách Hoa lão nhân nắm chặt.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Trên mặt biển truyền đến mấy tiếng nổ.

Chương 626: Gọi người là gia gia, người xứng sao? (2)

Mấy chục mũi tên nước do nước biển tạo thành bay lên khỏi mặt biển, lơ lửng xung quanh Bách Hoa lão nhân.

Thấy cảnh tượng này, Tôn Thắng tròn tròn mắt.

Sao chiêu thức này lại quen mắt như vậy!

“Lão rùa đen nhà ngươi, ngươi cũng dám mô phỏng chiêu thức của nghĩa phụ ta!”

Tôn Thắng chửi bới.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Bách Hoa lão nhân đen lại.

Lão thừa nhận chiêu thức này quả thực được lấy từ “Thiên Vũ Lưu Tinh” năm đó của Trần Diệp.

Nhưng phương pháp sử dụng lực hoàn toàn khác nhau.

Bách Hoa lão nhân dùng lực khéo léo, không thể không chế được nhiều mũi tên nước như vậy.

So với Trần Diệp vẫn còn có chút chênh lệch.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, đây cũng là chiêu thức của Tông Sư võ đạo!

Không phải người bình thường có thể chống lại.

Tôn Thắng chửi một tiếng, thân thể ngâm trong nước biển phát lực, lao ra khỏi mặt biển.

“Bốp!” một tiếng.

Tôn Thắng phá vỡ mặt biển, hai chân vững vàng đứng trên mặt biển.

Khinh công của Nam Hải phái “Thủy Thượng Phiêu”!

Tôn Thắng chấp tay sau lưng, cười lạnh một tiếng: “Lão rùa đen, tiểu gia không chơi với ngươi nữa.”

Lão rùa đen này mượn lực của nước biển để ngăn cản hắn.

Tôn Thắng lập tức ra lệnh cho hạm đội: “Nổ súng!”

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Mấy chiếc thuyền cùng lúc bắn pháo, tiếng nổ vang vọng giữa biển khơi.

Mấy quả đạn pháo xé toạc không khí, gào thét bay về phía chiếc thuyền lớn mà Bách Hoa lão nhân đang đứng.

Bách Hoa lão nhân thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Lão giẫm mạnh chân xuống boong tàu.

“Rầm rầm rầm...”

Chiếc thuyền lớn lay động kịch liệt, gỗ vụn bắn tung tóe.

Toàn bộ con thuyền bị Bách Hoa lão nhân đập vỡ.

Trong nháy mắt, mấy chục mũi tên nước bên người Bách Hoa lão nhân bắn ra.

“Ầm ầm ầm ầm...”

Mũi tên nước bắn vào đạn pháo trên không trung.

Trên không trung liên tục nổ tung, nước bắn tung tóe.

Bách Hoa lão nhân đứng trên mặt biển, hai chân đạp nước, nội lực bộc phát, hai tay vung vẩy.

Trong nháy mắt, trên mặt biển lại bay lên mấy chục mũi tên nước.

Mũi tên nước nhắm vào mấy chiếc thuyền lớn trong hạm đội của Tôn Thắng.

“Rầm rầm rầm...”

Mũi tên nước bắn vào thân thuyền, tiếng nổ vang vọng.

Một chiếc thuyền lớn của hạm đội bị bắn thành gỗ vụn, chìm xuống đáy biển.

Tôn Thắng thấy vậy, sắc mặt tái mét.

Trong mắt hiện lên một tia hung ác.

“Các huynh đệ, thay đạn pháo, tiếp tục bắn!”

“Ầm ầm ầm ầm...”

Tiếng đạn pháo liên tục vang lên.

Bách Hoa lão nhân đứng trên mặt biển, không ngừng ngưng tụ mũi tên nước để ngăn cản đạn pháo.

“Rắc rắc rắc...”

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến tiếng sấm sét.

Bách Hoa lão nhân ngẩng đầu lên, chỉ thấy mây đen dày đặc, sấm sét chớp nhoáng.

Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn, trong lòng thâm nghĩ không ổn.

Lập tức ra lệnh: “Tất cả các thuyền tản ra!”

Nhưng đã muộn.

Bách Hoa lão nhân đứng trên mặt biển, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Lão đột nhiên nhảy lên.

“Rầm!”

Nước biển bắn tung tóe.

Bách Hoa lão nhân nhảy lên cao, tay phải chỉ lên bầu trời.

Nội lực trong cơ thể bộc phát.

“Ầm ầm ầm...”

Sấm sét trên bầu trời không ngừng vang vọng.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Gió lốc gào thét, mây đen cuộn cuộn.

Trong nháy mắt, một cột nước khổng lồ từ trên bầu trời ập xuống, bao phủ toàn bộ hạm đội của Tôn Thắng.

“Bùm bùm bùm...”

Hạm đội của Tôn Thắng bị cột nước khổng lồ đập trúng, từng chiếc thuyền chìm xuống đáy biển.

Tôn Thắng bị nước biển cuốn lấy, thân thể không ngừng chìm xuống.

Trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng.

Lão rùa đen này, thực lực quá mạnh mẽ!

Bách Hoa lão nhân từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tôn Thắng chìm xuống đáy biển.

Sau khi hủy diệt toàn bộ hạm đội của Tôn Thắng, Bách Hoa lão nhân nhẹ nhàng hạ xuống mặt biển, hai chân đạp nước, nội lực trong cơ thể lưu chuyển, duy trì trạng thái đạp nước.

Lão lạnh lùng nói: “Tôn Thắng, ngươi có phục hay không?”

Dưới đáy biển, Tôn Thắng cắn chặt răng, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Hắn đột nhiên dùng sức đập một cái, thân thể bắn lên khỏi mặt biển.

Hắn quỳ một gối trên mặt biển, cúi đầu nói: “Tôn Thắng bội phục!”

Bách Hoa lão nhân gật đầu, trong mắt hiện lên một tia hài lòng.

Lão chấp tay sau lưng, nhìn về phía xa xa, chậm rãi nói: “Tôn Thắng, ngươi có bằng lòng làm việc cho ta không?”

Tôn Thắng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết.

Hắn lớn tiếng nói: “Tôn Thắng nguyện ý!”

Trong lòng lại thầm nghĩ: Lão rùa đen, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ giẫm lên đầu ngươi!

Bách Hoa lão nhân cười ha ha, nói: “Tốt lắm!”

Tôn Thắng cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia âm trầm.

Hắn thầm nghĩ: Lão rùa đen, ngươi cứ đợi đấy!

Chương 627: Tuyệt Liên Ngũ Trăm Năm

Nghe được lời Tôn Thắng nói, mặt của Bách Hoa lão nhân đen như đáy nồi.

Hắn lạnh lùng nói: “Không biết tôn ti trật tự, hôm nay ta sẽ thay mặt trưởng bối của ngươi, hảo hảo giáo huấn ngươi một phen!”

Nói xong, thân thể của Bách Hoa lão nhân bay lên không trung, hạ xuống boong tàu, lao thẳng về phía Tôn Thắng.

Tôn Thắng đứng trên mặt biển, sóng nước dập dềnh, sắc mặt không đổi.

Hắn khinh thường liếc nhìn Bách Hoa lão nhân, không hề sợ hãi.

Nội lực Bách Lăng trong cơ thể hắn tuôn ra, đồng thời cộng hưởng.

“Ầm!”

Trong đan điền của hắn phát ra âm thanh chấn động như sóng dữ va vào đá ngầm.

Tôn Thắng vận dụng toàn bộ nội lực, nâng hai tay lên, đôi mắt lạnh lùng, bày ra tư thế ngọc đá cùng nát.

Bóng dáng của Bách Hoa lão nhân trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tôn Thắng, hừ lạnh một tiếng, cũng vung chưởng ra.

Hai bàn tay của bọn họ lại chạm vào nhau.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên.

Nội lực cuộn trào!

Sóng biển xung quanh hai người bị đánh bay cao ba trượng.

Những tia nước bắn tung tóe từ trên không trung rơi xuống, khiến bên cảng như đang hứng chịu một trận mưa xối xả.

Những người đứng trên bến cảng và boong tàu mặc cho nước biển hắt vào người, ánh mắt không rời khỏi mặt biển.

Chỉ thấy sắc mặt của Tôn Thắng ửng đỏ, “đùng đùng đùng” lùi lại mấy bước, nội lực dưới chân không vững, suýt chút nữa ngã nhào xuống biển.

Bách Hoa lão nhân khí định thần nhàn đứng ở đối diện, dưới chân giẫm lên một mảnh ván gỗ vụn.

Hắn khoanh tay sau lưng, lạnh giọng nói: “Người có nội lực cấp tông sư, nhưng tâm cảnh tu vi không đủ.”

“Không phải đối thủ của lão phu.”

“Nam Dật Vân có được đồ đệ như ngươi, vận khí không tệ.”

“Với thực lực như ngươi, xứng đôi với Tiểu Nguyệt cũng coi như miễn cưỡng.”

Tôn Thắng đứng vững thân hình, nghe được Bách Hoa lão nhân nhắc tới hai chữ Tiểu Nguyệt, cả người ngây ngẩn.

Bách Hoa lão nhân khẽ điểm mũi chân, thân hình như chim nhận, bay lên boong tàu.

“Ngươi không chịu gọi ta cũng thôi,” hắn vung tay áo nói: “Tiểu Nguyệt đâu?”

“Để nàng ra gặp ta.”

Nghe được những lời này, Tôn Thắng càng ngây ngẩn.

Tiểu Nguyệt?

Tiểu Nguyệt nào?

Đột nhiên, Tôn Thắng trợn to mắt.

Tiểu Nguyệt...

Chẳng lẽ là chỉ Hoa Tịch Nguyệt?

Mẹ nó.

Nàng ở đâu, lão tử làm sao biết được.

Tôn Thắng cười lạnh nói: “Người tìm tôn nữ của người, lại tìm đến chỗ ta?”

“Hừm?” Bách Hoa lão nhân nhíu mày: “Không phải nàng đã cùng người tư định chung thân sao?”

“Không ở chỗ người, còn có thể ở đâu?”

Tôn Thắng trực tiếp tức giận đến nhảy dựng lên: “Người đừng có ý vào tuổi tác của mình mà nói năng bậy bạ!”

“Tiểu gia khi nào thì tư định chung thân với nàng?”

Tôn Thắng trừng mắt lên.

Lần trước hắn gặp Hoa Tịch Nguyệt là lúc kết bái huynh muội bốn năm trước.

Nếu không phải sau đó Thiên Cơ Lôu công bố một vài bí mật giang hồ.

Tôn Thắng còn không biết “Tứ Nha Tịch Nguyệt” chính là tôn nữ ruột “Hoa Tịch Nguyệt” của Bách Hoa lão nhân.

Thấy Tôn Thắng không thừa nhận, Bách Hoa lão nhân nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Chẳng lẽ người đối với nàng ăn ở rồi bỏ?”

Tôn Thắng nhẹ nhàng điểm mũi chân, nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ đang đi tới.

Hắn lạnh giọng nói: “Lão vương bát đản, ta nói cho ngươi biết, đừng có kiếm chuyện.”

“Tiểu gia nói không có là không có.”

“Tôn nữ của ngươi chạy mất, đừng có đổ nước bẩn lên người tiểu gia.”

“Ngươi là cảnh giới tông sư, nhưng tiểu gia nói cho ngươi biết, ngươi lợi hại, nhưng nội lực của ngươi có hạn.”

“Ngươi mà còn nói vậy, tiểu gia sẽ khai pháo bắn chết ngươi.”

Tôn Thắng không chừa chút thể diện nào cho Bách Hoa lão nhân, lời nói vô cùng bất kính.

Những chiếc thuyền cỡ trung xung quanh đã điều chỉnh xong góc độ của khẩu pháo, tất cả đều chĩa vào Bách Hoa lão nhân.

Bách Hoa lão nhân đứng trên boong tàu, sắc mặt xanh mét.

Hiện tại hắn có chút tiến thoái lưỡng nan.

Tôn Thắng có nội lực tương đương với cấp tông sư, nếu thật sự đánh nhau, cũng không dễ dàng gì.

Nhiều khẩu pháo chĩa vào hắn như vậy, muốn cưỡng ép chống đỡ cũng không dễ.

Nếu bỏ qua cho Tôn Thắng, thể diện của hắn sẽ không còn chỗ để đặt.

Ngay lúc Bách Hoa lão nhân đang do dự.

Trên cột buồm của một chiếc thuyền truyền đến một giọng nói say khướt: “Được rồi, Hoa lão quý, tôn nữ của ngươi không ở chỗ đồ đệ của ta.”

“Tiêu Thắng, nếu thật sự động thủ, ngươi không phải là đối thủ của Hoa lão quỷ này.”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy một lão ăn mày mặc quần áo rách rưới, tay cầm bầu rượu đang nằm vắt vẻo trên dây buộc cánh buồm.

Lão ăn mày uống đến mức mặt đỏ bừng, xoa xoa cái mũi đầy rượu cặn.

Cũng không biết lão đã đến từ lúc nào.

Bách Hoa lão nhân liếc mắt một cái, chính là Nam Dật Vân.

Hắn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt xanh mét hơi dịu lại.

Thân hình hắn khẽ động, bay về phía bên cạnh.

Nam Dật Vân đã đưa cho hắn một bậc thang, vừa khéo giúp hắn giải vây.

Bách Hoa lão nhân thi triển khinh công độc môn, mấy lần nhảy lên đã biến mất khỏi bên cạnh.

Tôn Thắng thấy Bách Hoa lão nhân rời đi, trong lòng tức giận.

Lão già này đúng là phát điên.

Lần sau mà gặp lại hắn, nhất định phải đánh cho hắn thành tên ngốc.

Thuộc hạ của Tôn Thắng xung quanh thấy Bách Hoa lão nhân rời đi, đều hò reo lên.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tôn Thắng càng thêm sùng bái.

Đó chính là một trong những người có võ đạo cấp tông sư - Bách Hoa lão nhân.

Vậy mà lại bị lão đại bức lui.

Lão đại uy vũ!

Nam Dật Vân đang nằm vắt vẻo trên dây buộc cánh buồm nhẹ nhàng xoay người, thân hình nghiêng đi, liền rơi xuống khỏi sợi dây.

Khi sắp đập xuống boong tàu, Nam Dật Vân thay đổi trọng tâm cơ thể, hai đầu gối hơi cong, đứng vững vàng trên boong tàu.

Lão giơ bầu rượu lên, đổ vào miệng một ngụm, khẽ điếm chân xuống mặt biển, mấy lần nhảy lên đã hạ xuống bên cạnh Tôn Thắng.

“Không tệ, không làm mất mặt Nam Hải phái của chúng ta.”

Nam Dật Vân nhìn Tôn Thắng với vẻ mặt đầy hài lòng, ánh mắt của lão nhìn hẩn như đang nhìn kiệt tác đặc ý nhất của mình.

“Hiện tại ngươi chưa đạt đến cảnh giới tông sư, nhưng đã có thể đấu với Hoa lão quỷ mấy hiệp.”

“Nếu trong hai năm ngươi đạt đến cảnh giới tông sư, đại hội luận võ ở Điểm Thương Sơn lần tới chắc chắn sẽ náo nhiệt.”

“Hắc, đến lúc đó có khi ngươi có thể đè bẹp bọn họ xuống đất mà đánh.”

Nam Dật Vân đầy mặt đắc ý.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, lão đã không nhịn được cười.

Đồ đệ của mình đánh cho những đối thủ cũ của mình thành tên ngốc.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi.

Tôn Thắng liếc mắt nhìn Nam Dật Vân, nói: “Lão...”

Hắn vừa định mắng một câu lão vương bát đản.

Nhưng nghĩ lại xung quanh đều là thuộc hạ của mình, trước mặt nhiều người như vậy mà mắng, Nam Dật Vân sẽ không còn mặt mũi.

Tôn Thắng nuốt những chữ phía sau lại, nói lại: “Ngươi đã đến từ lâu, ở bên cạnh xem kịch, cũng không biết giúp tiểu gia một phen!”

Nói xong, Tôn Thắng vung tay lên, chụp lấy bầu rượu trong tay Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân cũng không né tránh, mặc cho Tôn Thắng cướp đi.

Tôn Thắng dùng ngón tay bật nút bầu rượu ra, ngửi thấy mùi rượu trong bầu.

Sắc mặt hắn hơi thay đổi: “Rượu mạnh như vậy?”

Tôn Thắng hạ giọng nói: “Có phải vết thương của ngươi lại nghiêm trọng rồi không?”

Năm đó Nam Dật Vân giao thủ với kỳ chủ Huyền Vũ Kỳ của Ma Giáo, bị “Huyền Băng Ma Công” tổn thương căn nguyên.

Những năm này vẫn không khỏi.

Hàn khí trong cơ thể không tan, nhất định phải dùng rượu mạnh xua đuổi, mới có thể duy trì chức năng cơ thể.

Tôn Thắng ngửi thấy mùi rượu trong bầu, liền biết đây là rượu mạnh trong những loại rượu mạnh.

Ngay cả hắn cũng không dám uống nhiều.

“Không sao.” Nam Dật Vân xoa xoa cái mũi đầy rượu căn cườì nói: “Rượu không mạnh uống không có vị...”

Tôn Thắng liếc mắt nhìn Nam Dật Vân, nhét bầu rượu lại cho lão, nói: “Ta vừa từ Quan Ngoại lấy được một phần Tuyết Liên ngũ trăm năm.”

“Người mang về, xem xem có thể dẫn hàn khí trong cơ thể người ra ngoài hay không.”

Nam Dật Vân uống một ngụm rượu nói: “Được rồi được rồi, lão đầu tử hiểu rất rõ về cơ thể mình.”

“Người không cần lo, Tuyết Liên kia cũng không có tác dụng gì, người tự giữ lấy đi.”

Chương 628: Tiện Đường Giúp Phụ Thân Người Cứu Một Người

Tôn Thắng nhíu mày, sâu sắc nhìn về phía Nam Dật Vân.

Sắc mặt Nam Dật Vân bình tĩnh, ngửa cổ uống một ngụm rượu mạnh.

“Người đến chỗ ta làm gì?” Tôn Thắng chuyển chủ đề hỏi.

“Phụ thân người nhờ lão đầu giúp một việc.”

“Tiện đường qua đây, ghé thăm người.”

“Không ngờ lại thấy được người và lão quý Hoa đầu có qua có lại.” Nam Dật Vân say khướt nói.

“Giúp phụ thân ta ư?” Mắt Tôn Thắng sáng lên: “Việc gì?”

“Ta cũng đi với người.”

Nam Dật Vân liếc nhìn Tôn Thắng: “Thôi đi, thân hình nhỏ bé này của người mà bị cuốn vào, chưa biết chừng lại bị người ta đánh cho một cái chết toi.”

“Hừ! Lão... Với thực lực nửa bước Tông Sư cảnh của ta, người nói ta có thể bị người ta đánh chết sao?” Sắc mặt Tôn Thắng tối sầm, đầy vẻ khinh thường.

Nam Dật Vân cười cười, ngón tay chỉ lên trời: “Lão phu muốn đến Biện Lương, xem thử người trên Tông Sư kia.”

“Tiện đường giúp phụ thân người cứu một người.”

“Người ngay cả Tông Sư cũng chưa tới, đi chẳng phải là bị người ta đánh cho một cái chết toi sao?”

Tôn Thắng nheo mắt, cười nói: “Đến Biện Lương cứu người?”

“Vậy thì không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay thôi!”

Nói rồi, Tôn Thắng chuẩn bị gọi thuộc hạ chuẩn bị thuyền.

Hắn vừa quay người, đột nhiên phản ứng lại.

Tôn Thắng kinh ngạc quay đầu nhìn Nam Dật Vân: “Người là cố ý đến tìm ta.”

“Chứ không phải tiện đường ghé thăm ta!”

Nam Dật Vân tùy ý vẫy tay, cười nói: “Lão phu làm vệ sĩ cho người, dẫn người đi kiến thức cao thủ trên Tông Sư.”

“Thân là truyền nhân Nam Hải phái của ta, thế gian khó khăn lắm mới xuất hiện một cao thủ trên Tông Sư, sao có thể không đi xem?”

...

Hải Châu, đường Vân Sơn.

Sắc mặt Bách Hoa lão nhân khó coi, bước chân nhẹ nhàng đi trên phố.

Ba tháng trước, Hoa Tịch Nguyệt đột phá Tông Sư cảnh, rời khỏi Bách Hoa cốc.

Bách Hoa lão nhân ngồi lặng trong đình hơn một tháng, cuối cùng thở dài một tiếng.

Mặc cho Hoa Tịch Nguyệt rời nhà theo đuổi tự do và tình yêu.

Hiện nay Hoa Tịch Nguyệt đã hai mươi hai tuổi.

Nếu không thành thân, sẽ quá muộn.

Trong lòng Bách Hoa lão nhân cũng có chút hối hận, chính sự cố chấp của mình đã làm lỡ chuyện cả đời của tôn nữ.

Nhưng lão vừa hối hận lại vừa tự hào.

Tông Sư võ đạo hai mươi hai tuổi, kể cả lịch sử, cũng có thể xếp vào top ba.

Sau khi Bách Hoa lão nhân nghĩ thông suốt, rời khỏi Bách Hoa cốc, một đường truy tìm tung tích của Hoa Tịch Nguyệt.

Chưa tái nhập giang hồ được bao lâu.

Bách Hoa lão nhân đã nghe nói trên giang hồ có thêm một người gọi là “Ngạo công tử” Tây Môn Nguyệt.

Lão hơi suy nghĩ một chút đã biết đó là Hoa Tịch Nguyệt.

Đáng tiếc Thiên Cơ lâu không chịu tiết lộ tung tích của Tông Sư võ đạo.

Bách Hoa lão nhân chỉ có thể dò hỏi ra tung tích của Tôn Thẳng, một đường tìm đến.

Không ngờ lại gây ra một chuyện hiểu lầm.

Lần này Bách Hoa lão nhân cũng không dám chắc Hoa Tịch Nguyệt rốt cuộc đang nghĩ gì.

Người trong lòng nàng là ai?

Bách Hoa lão nhân đi trên phố, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lần đầu tiên lão cảm thấy mình thực sự già rồi.

Lúc đi ngang qua góc phố.

Mấy tiểu võ giả bên đường đang hào hứng bàn luận.

“Ngày sáu tháng sáu, Chi Châu Duy Dương huyện, Thần Quyền sơn trang lão trang chủ rộng rãi mời anh hùng thiên hạ.”

“Sự kiện võ lâm như vậy, chúng ta không thể không đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nói không chừng đến lúc đó còn chọn ra một minh chủ võ lâm, chúng ta mà bỏ lỡ thì thật đáng tiếc!”

Mấy tiểu võ giả nắm chặt nắm đấm, kích động lớn tiếng bàn luận.

Bách Hoa lão nhân nghe được những lời này, dòng suy nghĩ hỗn loạn ban đầu đột nhiên trở nên rõ ràng.

Lão hiểu rõ Hoa Tịch Nguyệt.

Tôn nữ của mình cổ linh tinh quái, từ nhỏ ở nhà xem không ít tiểu thuyết về giang hồ, thích nhất là xem náo nhiệt.

Đại hội võ lâm chấn động giang hồ như vậy, nhất định nàng sẽ đi.

Nghĩ đến đây, Bách Hoa lão nhân sờ sờ chòm râu dài của mình, âm thầm gật đầu.

Thay vì mù quáng tìm kiếm khắp nơi, không bằng ngồi chờ thời cơ.

Bách Hoa lão nhân nghĩ thông suốt, chân vừa động, bóng dáng áo xám lập tức biến mất trên đường.

...

Mười hai ngày sau.

Ngày hai mươi bảy tháng năm.

Biện Lương, đường Chu Tước.

Trong một trà lâu cách Nhị Thiên đạo quán hơn mười trượng.

Một thanh niên mặc trang phục màu vàng, vẻ mặt âm trầm ngồi ở vị trí gần đường.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn chăm chăm vào cửa Nhị Thiên đạo quán.

Tiểu nhị của trà lâu bưng một ấm trà nóng đặt lên bàn, thấy thanh niên vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Nhị Thiên đạo quán, không khỏi cười nói: “Vị khách quan này, là muốn bái nhập Nhị Thiên đạo quán sao?”

Thanh niên nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn đối phương một cái, cười nói: “Huynh đài nói đùa.”

“Tại hạ nghe nói Nhị Thiên đạo quán này thu đồ đệ, tuy rằng yêu cầu tư chất không nghiêm khắc, nhưng phí nhập môn lại là một khoản bạc không nhỏ.”

Tiểu nhị nghiêng ấm trà, đổ nước trà màu nâu tỏa ra hương thơm vào trong chén sứ.

“Là nói như vậy, nhưng gần đây số người đến học đạo đều đếm không xuể...”

“Ta nghe mấy võ giả uống trà nói, là tổ sư gia của Nhị Thiên đạo quán đến.”

“Nghe nói tổ sư gia kia là Tông Sư võ đạo, rất lợi hại.”

“Điều này mới khiến cho một đám nhà giàu gửi con cháu mình vào đạo quán học đạo.”

Thanh niên nghe vậy, nhìn chăm chăm vào cửa Nhị Thiên đạo quán, nheo mắt lại.

Hắn cầm chén trà lên, uống một ngụm.

“Khách quan, trà của ngài đã được dâng lên, nếu còn muốn gọi thêm trà bánh gì khác, ngài cứ gọi ta.” Tiểu nhị cười nói.

“Được.” Thanh niên cười gật đầu.

Tiểu nhị bước đi vội vàng, nghênh đón khách hàng khác.

Cơ Vô Mệnh buông chén trà trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào cửa Nhị Thiên đạo quán.

Mấy ngày trước hắn đã đến Biện Lương, dịch dung đôi mắt, quan sát, dò hỏi tin tức của Nhị Thiên đạo quán.

Dò hỏi mấy ngày, Cơ Vô Mệnh phát hiện muốn lên vào trong, quả thực là khó như lên trời.

Lưu Sinh Nhất Lang ở trong đạo quán mỗi ngày, không ra cửa lớn, không bước ra ngoài.

Cơ Vô Mệnh không dám đánh cược khinh công nhị phẩm cảnh giới của mình có thể qua mắt được thánh lực của Lưu Sinh Nhất Lang hay không.

Nếu muốn lên vào trong...

Có lẽ, chỉ có thể dùng cách đó.

Cơ Vô Mệnh sờ sờ cằm, trong lòng đã có dự tính.

Hắn ngồi trên ghế uống nửa ấm trà, tùy ý ném mấy chục đồng tiền, sai bước đi về phía Nhị Thiên đạo quán.

Cơ Vô Mệnh đi đến trước cửa Nhị Thiên đạo quán, đưa tay gõ vài cái.

“Đông đông đông...”

Không lâu sau, trong cửa truyền ra tiếng bước chân không vội không chậm.

“Chi nha...” một tiếng.

Cánh cửa lớn sơn đỏ của Nhị Thiên đạo quán mở ra.

Một người Đông Doanh mặc trang phục truyền thống đi ra, ánh mắt hắn đảo qua người Cơ Vô Mệnh.

Thấy hắn chỉ mặc trang phục màu vàng bình thường, trên mặt lộ ra vẻ mặt kiên nhẫn.

Người Đông Doanh nhìn Cơ Vô Mệnh, giọng cứng nhắc nói: “Người cũng đến báỉ sư?”

“Đúng vậy.” Cơ Vô Mệnh gật đầu.

“Đệ tử ghi danh, phí một trăm lượng, tặng một bộ trang phục đệ tử, hai thanh đao gỗ.”

“Đệ tử nhập môn, phí ba trăm lượng, tặng hai bộ trang phục đệ tử, hai thanh đao gỗ, hai thanh đao sắt.”

“Đệ tử đạo quán, phí sáu trăm lượng, tặng hai bộ trang phục đạo quán, mỗi loại hai thanh đao gỗ và đao sắt, có thể ở lại trong đạo quán.”

“.....”

Người Đông Doanh lưu loát báo ra một loạt tiêu chuẩn thu phí khác nhau, giọng điệu rất thiếu kiên nhẫn.

Có vẻ, hẳn coi Cơ Vô Mệnh là một kẻ nghèo kiết hủ lậu.

Cơ Vô Mệnh nghe xong, rất sáng khoái trực tiếp móc ra sáu tờ ngân phiếu một trăm lượng từ trong ngực đưa cho người Đông Doanh.

“Ta muốn làm đệ tử đạo quán.”

Người Đông Doanh thấy ngân phiếu, mắt lập tức sáng lên.

“Được!”

“Sau này ngươi chính là đệ tử của đạo quán!”

“Ta nhập môn trước ngươi, ngươi nên gọi ta là sư huynh.”

“Sư đệ, ngươi tên là gì, theo ta vào đạo quán đăng ký.”

Vẻ thiếu kiên nhẫn trên mặt người Đông Doanh vừa rồi biến mất không còn dấu vết, đầy mặt nhiệt tình kéo tay Cơ Vô Mệnh hỏi.

Cơ Vô Mệnh cười híp mắt nói: “Tại hạ Ngô Thư, sư huynh cũng có thể gọi ta là A Thư.”

“Ngô Thư...”

“Được!”

“A Thư, người theo ta!” Người Đông Doanh nhiệt tình như lửa nói.

Chương 629: Sư Huynh Đệ!

Cầu Nhiếp Thân đi theo người Đông Doanh vào trong đạo quán.

Sau khi làm xong thủ tục đăng ký đệ tử.

Hai người đi qua tiền viện, đến nhà kho của đạo quán.

Người Đông Doanh dựa theo vóc dáng của Cầu Nhiếp Thân, lấy cho hắn hai bộ đồ đệ tử của đạo quán.

Lại chọn hai thanh mộc đao, hai thanh đao tinh thiết.

“A Thư sư đệ, chỉ cần ngươi ở trong đạo quán, là phải mặc đồng phục của đạo quán.”

“Trừ khi ra ngoài lên phố, mới có thể thay lại thường phục của mình.”

Người Đông Doanh vừa dẫn Cầu Nhiếp Thân đi về phía ký túc xá của đệ tử, vừa dặn dò hắn.

Cầu Nhiếp Thân mỉm cười gật đầu.

Sắp đến ký túc xá của đệ tử, Cầu Nhiếp Thân lóe qua bên cạnh người Đông Doanh, trong tay nhiều hơn một cái túi có hơi khô héo.

Cầu Nhiếp Thân cảm thấy túi tiền nặng nhẹ thế nào, không khỏi bĩu môi.

Nhưng hắn vẫn nhét túi tiền vào trong ngực.

“Chiều nay, A Thư sư đệ có thể đến tiền viện nghe giảng, tam sư huynh sẽ truyền thụ kiếm đạo cơ bản ở đó.”

Người Đông Doanh đưa một cái thẻ số ký túc xá cho Cầu Nhiếp Thân.

Cầu Nhiếp Thân nhận lấy, cảm kích nói: “Cảm ơn sư huynh.”

Người Đông Doanh cười to, vỗ vai Cầu Nhiếp Thân, nói: “Được rồi, khi nào rảnh, sư huynh sẽ dẫn ngươi đến tửu lâu ở Biện Lương uống rượu!”

“Được! Cảm ơn sư huynh!” Cầu Nhiếp Thân cảm kích chấp tay.

Người Đông Doanh rất hài lòng với thái độ của Cầu Nhiếp Thân, gật đầu.

“Sư đệ thu dọn phòng trước đi, sư huynh còn có việc, đi trước đây.”

“Sư huynh đi thông thả!”

Cầu Nhiếp Thân nhiệt tình vẫy tay với người Đông Doanh.

Người Đông Doanh vênh vang đi, trong lòng rất đắc ý.

Lần sau hẳn sẽ tìm một cái cơ, kéo A Thụ sư đệ này đi uống rượu.

A Thụ sư đệ mặc đồ bình thường, nhưng có thể lấy ra sáu trăm lượng bạc, chắc chắn là có chút gia sản.

Đến lúc đó có thể vợ vét hẳn một trận.

Người Đông Doanh hoàn toàn không biết túi tiền của mình đã rơi vào tay Cầu Nhiếp Thân.

Còn đang nghĩ đến chuyện vợ vét Cầu Nhiếp Thân sau này.

Cầu Nhiếp Thân vào ký túc xá của đệ tử, không gian rất nhỏ, chỉ khoảng hai ba mươi mét vuông, rất giản dị.

Hắn ngồi xuống giường, lấy túi tiền của người Đông Doanh ra, đổ hết bạc ra ngoài.

Đếm cẩn thận một lượt, Cầu Nhiếp Thân không nhận được trọn trắng mắt.

“Tổng cộng chỉ có hai lượng bạc.”

“Nghèo như vậy, còn xem thường người khác?”

“Còn muốn kéo ta đi uống rượu?”

Cầu Nhiếp Thân tiện tay ném túi tiền xuống dưới giường, nhét hai lượng bạc vụn vào túi tiền của mình.

Làm xong những việc này, hắn nhìn qua cửa sổ, nhìn về phía tòa nhà của đạo quán cách đó không xa, nheo mắt lại.

“Tiếp theo, đợi một thời cơ thích hợp thôi.”

...

Hôm sau.

Ngày 28 tháng 5.

Hoàng hôn buông xuống.

Bầu trời xanh trong vắt, mây trắng bị nhuộm thành màu lửa.

Ánh nắng hoàng hôn màu cam đỏ chiếu khắp nơi trong đạo quán.

Cầu Nhiếp Thân không biểu cảm gì trở về ký túc xá, ngồi phịch xuống giường.

Hắn giả vờ học kiếm đạo trong đạo quán một ngày, đã nghe ngóng được bố cục của đạo quán.

Ở phía tây của đạo quán, có một khu sân lớn chuyên dùng để giam đệ tử.

Những đệ tử phạm lỗi sẽ bị đưa đến đó, đóng cửa suy nghĩ lại.

Không biết nguyên nhân gì.

Thời gian trước, quán chủ của đạo quán là Trúc Trung Trục Nhân đã dừng dừng khu sân lớn đó.

Hiện tại tất cả những đệ tử phạm lỗi, chỉ có thể ở trong phòng mình cảm tức suy nghĩ lại.

“Có lẽ...”

“Nếu như Thiết Chùy sư huynh bị nhốt, cũng chỉ có thể bị nhốt ở đó.”

Khu sân lớn đó không xa về phía bắc, chính là chỗ ở của quán chủ Trúc Trung Trục Nhân.

Vị trí này cũng thích hợp để canh giữ.

Cầu Nhiếp Thân nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ.

Vừa rồi ăn cơm, Cầu Nhiếp Thân nghe được từ miệng những đệ tử khác.

Tối nay, tổng đường chủ của Vạn Kim Đường sẽ mở tiệc ở Hồng Tân Lâu tại Biện Lương mời Yagyu Ichiro và Trúc Trung Trục Nhân.

Chuyện này không quan tâm là thật hay giả.

Đối với Cầu Nhiếp Thân, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất.

Bởi vì ngoài chuyện này ra, không còn cách nào khác.

Hắn nghĩ một lúc, hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc hơn nhiều.

Cầu Nhiếp Thân ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt điều tức, chờ đêm xuống.

Không bao lâu sau.

Trời tối dần, trăng lên đầu cành.

Trong đạo quán truyền đến mấy tiếng “Hai hai” cung kính và tiếng bước chân rời đi của đệ tử.

Cầu Nhiếp Thân mở mắt ra, biết thời cơ đến rồi.

Hắn vung tay trên mặt, dung mạo lập tức thay đổi.

Từ dáng vẻ âm trầm ban đầu, biến thành một gương mặt hơi thật thà.

“Hu...” Cầu Nhiếp Thân thở ra một hơi.

Hắn thi triển thân pháp, nhảy ra từ cửa sổ.

Đầu gối cong lại, dùng một chiêu Hạng Địa Bạt Thông, trực tiếp nhảy lên nóc nhà của đạo quán.

Bước chân của Cầu Nhiếp Thân nhẹ nhàng, đi theo nóc nhà, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, bước nhanh về phía khu sân lớn ở phía tây đạo quán.

Rất nhanh.

Hắn liền trèo lên trên tường của khu sân lớn ở phía tây đạo quán.

Cầu Nhiếp Thân vận đầu nhìn xung quanh mấy lần, thấy không có ai chú ý bên này.

Hắn trượt người một cái, từ trên tường rơi xuống, vững vàng rơi vào trong sân.

Cầu Nhiếp Thân được người trong giang hồ gọi là Đạo Thân, khinh công thân pháp tự nhiên cực kỳ độc đáo.

Hắn đi đến trước căn nhà, nghiêng tai lắng nghe.

Nghe một lát, trong lòng Cầu Nhiếp Thân hơi kích động.

Trong nhà chỉ có một tiếng hít thở.

Bên trong chỉ có một người.

Hơn nữa tiếng hít thở này còn rất yếu, không giống như tiếng hít thở của người trưởng thành.

Cầu Nhiếp Thân chưa từng gặp sư huynh của hắn, chỉ nghe được từ miệng sư phụ Hà Công Phủ.

Nghe nói là một người lùn.

Tiếng hít thở của người lùn, chắc chắn sẽ yếu hơn tiếng hít thở của người trưởng thành.

Huống chi, nói không chừng Thiết Chùy còn chịu cực hình, khí lực không đủ.

Yếu là bình thường.

Sau khi xác định trong căn nhà có người, Cầu Nhiếp Thân ngẩng đầu nhìn về phía mái hiên, người khế nhảy lên, hai tay nắm lấy mái hiên.

Hắn xoay người, nhẹ nhàng dễ dàng trèo lên trên nóc nhà.

Cầu Nhiếp Thân sợ cửa ra vào có cạm bẫy ám khí.

Chọn lựa trèo vào từ trên nóc nhà, tương đối thận trọng.

Cầu Nhiếp Thân cúi thấp người, nhắc mấy viên ngói lên.

Hắn nhìn vào, thấy trên giường mơ hồ nằm một người có vóc dáng nhỏ bé.

Bởi vì ánh sáng không đủ, Cầu Nhiếp Thân không nhìn rõ.

Không phải tất cả mọi người đều sinh ra đã có mắt đêm.

Cầu Nhiếp Thân hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định hơn nhiều.

Hắn đã chịu ân huệ của Hà Công Phủ, học được võ công của ông ấy.

Hiện tại sư huynh gặp nạn, cùng sư phụ, hắn thân là sư đệ không thể thấy chết mà không cứu!

Cầu Nhiếp Thân cúi người xuống, từ trên nóc nhà chui vào trong phòng.

Khi sắp rơi xuống đất, Cầu Nhiếp Thân chống hai tay xuống, chống đỡ trọng lượng cơ thể đang rơi xuống.

Tất cả đều làm một cách lặng lẽ.

Cầu Nhiếp Thân bước cực nhẹ đi đến bên giường, mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, nhìn người trên giường.

Chỉ thấy trên giường nằm một người lùn có thân hình nhỏ bé, đang ngủ với vẻ mặt mệt mỏi.

Người lùn kia giống như cảm giác được có người đến bên giường, chậm rãi mở mắt ra.

“Sur huynh...”

Cầu Nhiếp Thân khẽ gọi.

Nghe thấy tiếng sư huynh này, người lùn trên giường lập tức trở nên kích động.

Hắn xoay người ngồi dậy, trong miệng cứ ô ô không ngừng, không nói ra lời.

Nhưng Cầu Nhiếp Thân có thể cảm nhận được sự kích động của đối phương.

“Sur huynh, ta sẽ cứu ngươi ra ngoài.”

“Yagyū Ichirō và Trức Trung Trục Nhân được tông đường chủ của Vạn Kim Đường mời đi ăn rồi.”

Cầu Nhiếp Thân sờ vào cánh tay của người lùn, muốn dẫn hắn rời đi.

Ngón tay vừa mới chạm vào cơ thể đối phương.

Ngón tay của Cầu Nhiếp Thân cứng đờ, trong lòng chuông báo vang lên!

Ngay sau đó.

Chỉ nghe “Phụt” một tiếng.

Cầu Nhiếp Thân cảm thấy bụng truyền đến một cơn đau dữ dội!

Chương 630: Người này, Ngọc Diệp Đường bảo! Ngoài ra, Đông Hoa nhờ lão phu chuyển lời!

Ngay khi cảm nhận được đau đớn, thân thể của Cơ Vô Mệnh đã lùi ra sau, chỉ trong chớp mắt đã kéo giãn khoảng cách một trượng, tốc độ nhanh đến mức không thể tin được.

Cơ Vô Mệnh đứng vững, tay phải ôm lấy bụng, từng dòng máu ấm nóng chảy ra từ vết thương. May mắn là hắn phản ứng kịp thời nên vết thương không sâu lắm.

Hắn nhanh chóng điểm vài huyệt quanh bụng, máu tươi từ từ ngừng chảy.

Ngẩng đầu nhìn về phía giường, Cơ Vô Mệnh thấy tên lùn kia đang nửa ngồi nửa quỳ trên giường, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, trong tay cầm một thanh vũ khí sắc nhọn màu đen, dài chừng nửa thước.

Nhận ra thứ vũ khí đó, sắc mặt Cơ Vô Mệnh càng thêm âm trầm. Đó là khổ vô của Đông Doanh!

“Rắc rắc...”

Vài âm thanh kỳ lạ vang lên, tên lùn kia khẽ vặn vẹo vai và các khớp xương, cơ thể đột nhiên dài ra một chút, từ chiều cao của một tên lùn biến thành một người thấp bé.

“Thu cốt công? Ninja Đông Doanh sao...”

Trong lòng Cơ Vô Mệnh trầm xuống. Hắn đã mắc bẫy! Sư huynh Tô Chùy không có ở đây!

Không để hắn kịp suy nghĩ thêm, “vèo vèo vèo...” vài bóng đen từ tay tên ninja kia bắn thẳng về phía Cơ Vô Mệnh. Là ám khí của Đông Doanh – phi tiêu!

Biết rằng nếu còn chần chừ sẽ bị bắt, Cơ Vô Mệnh quyết đoán lao thẳng vào cửa sổ, chỉ một cú lộn người đã xuất hiện ở trong sân. Tên ninja Đông Doanh lập tức đuổi theo.

“Vèo vèo vèo vèo...” tiếng phi tiêu xé gió liên tục vang lên, Cơ Vô Mệnh dựa vào âm thanh để xác định vị trí và tránh né.

Đang định thi triển khinh công để thoát ra khỏi sân, dưới ánh trăng, hắn bỗng nhìn thấy hai bóng người đứng ở giữa sân. Một người mặc áo xanh, một người mặc trang phục kimono, ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi lên hai thân ảnh đó.

Người đứng phía trước là một nam nhân trung niên, tóc mai đã điểm bạc, bên hông đeo một thanh đao, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Cơ Vô Mệnh.

Chỉ trong khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông trung niên này, toàn thân Cơ Vô Mệnh đã dựng đứng lông tơ, sống lưng lạnh toát, một luồng khí tức áp bức như núi non hùng vĩ từ đôi phương truyền tới khiến trán hắn lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hồng rồi! Hắn đã mắc bẫy! Lưu Sinh Nhất Lang căn bản không đi dự tiệc!

Tên ninja Đông Doanh đuổi theo từ trong phòng ra cũng dừng lại, cung kính đứng sang một bên.

“Ta đã đợi ngươi ở Biện Lương nửa tháng, cuối cùng ngươi cũng tới.” Lưu Sinh Nhất Lang nhìn Cơ Vô Mệnh, giọng nói có chút khàn khàn: “Ngươi là đồ đệ còn lại của ‘Thiên Diện

Quý Tượng' Hà Công Phủ? Bát Chi Kính ở đâu? Mộ của Hà Công Phủ ở chỗ nào?"

Cơ Vô Mệnh đứng giữa sân, toàn thân bị một luồng khí tức vô hình khóa chặt. Hắn có dự cảm nếu mình manh động sẽ phải chịu một đòn tấn công khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi.

Hít sâu một hơi, Cơ Vô Mệnh lên tiếng: "Sur huynh của ta đâu? Người thả sur huynh của ta, ta sẽ đưa Bát Chi Kính cho người."

Ánh mắt Lưu Sinh Nhất Lang chỉ khẽ lướt qua Cơ Vô Mệnh: "Là ta đang hỏi người."

Hít sâu một hơi nữa, ánh mắt Cơ Vô Mệnh vẫn kiên định: "Ta muốn gặp sur huynh trước!"

Lưu Sinh Nhất Lang nghiêng đầu nhìn Cơ Vô Mệnh, đột nhiên mỉm cười: "Tại sao các người, những kẻ yếu đuối này, luôn không hiểu rõ vị trí của mình nhỉ? Trục Nhân, chặt hai chân hắn đi."

"Rõ."

Người đứng sau, Trục Trung Trục Nhân, gật đầu rồi sải bước tiến về phía Cơ Vô Mệnh. Gió đêm thổi qua sân, cuốn theo bụi đất bay mù mịt.

"Xoạt..." Trục Trung Trục Nhân vói về mặt đờ đẫn rút thanh đao bên hông ra, một luồng khí tức lạnh lẽo từ hắn phát ra.

Cơ Vô Mệnh chăm chú nhìn Trục Trung Trục Nhân, chỉ trong khoảnh khắc, hắn có cảm giác đối phương như bầu trời đầy mây sấm chớp, như tảng đá lớn rơi xuống từ đỉnh núi, một áp lực nặng nề khó tả từ người hắn tỏa ra.

Đây chính là kiếm đạo Đông Doanh sao? Quả nhiên khác hẳn với võ công Trung Nguyên! Thực lực nhất phẩm...

Trái tim Cơ Vô Mệnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai tay nắm chặt thành quyền. Mặc dù hắn có thực lực nhị phẩm nhưng sở trường của hắn là khinh công, còn về quyền cước thì lại không ra gì. Nếu đối đầu với Trúc Trung Trục Nhân, hắn sẽ không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, huống hồ Lưu Sinh Nhất Lang vẫn đang đứng bên cạnh.

Trúc Trung Trục Nhân với vẻ mặt thờ ơ, đôi chân đi guốc gỗ bước từng bước một về phía Cơ Vô Mệnh, ánh trăng chiếu vào lưỡi đao sáng loáng, một luồng khí lạnh thấu xương từ thanh đao phát ra.

Hai tay nắm chặt, ánh mắt Cơ Vô Mệnh nhanh chóng đảo quanh tìm kiếm đường thoát thân.

Đột nhiên, “vèo!” một tiếng, Trúc Trung Trục Nhân cầm đao bằng một tay, vẻ mặt lạnh lùng lao về phía Cơ Vô Mệnh, lưỡi đao sắc bén xé toạc không khí. Ngay khi ra tay, hắn đã dốc toàn lực, sư tử sẵn thở cũng phải dùng hết sức!

Ánh đao nhanh như chớp, trong mắt Cơ Vô Mệnh dường như cả đất trời đều bị nhát chém này hủy diệt. Hắn không thể tránh được nhát đao này!

Ngay khi lưỡi đao sắp chém trúng Cơ Vô Mệnh, “ầm!” một tiếng, Trúc Trung Trục Nhân đột nhiên vung đao chém về bên trái.

“Loảng xoảng...” một chiếc bình rượu rồng bị chém đứt làm đôi, rơi xuống đất phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

Nhìn thấy chiếc bình rượu đột nhiên xuất hiện này, tất cả mọi người đều theo bản năng nhìn về phía nó bay tới.

Chỉ thấy trên bức tường bao quanh sân, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một lão già lồi thối lếch thếch, bên cạnh

lão là một thanh niên mặc đồ đen, đeo khăn che mặt. Cả hai người đều bình thản đứng trên tường, như thể đang xem kịch.

“Hai người các ngươi là ai?” Trúc Trung Trục Nhân thu đao lùi lại một bước, vẻ mặt ngưng trọng, mũi đao chỉ về phía lão già và thanh niên kia, giọng nói cứng nhắc hỏi.

Lão già lời thôi chẹp miệng hai cái, nhảy xuống khỏi bức tường bao quanh sân, đáp xuống mặt đất một cách vững vàng. Thanh niên kia cũng lập tức nhảy theo, thân pháp nhẹ nhàng, đứng cạnh lão.

Nhìn thấy hai người này, trong lòng Lưu Sinh Nhất Lang khẽ dấy lên một cảm giác bất an, ánh mắt nhìn về phía lão già hơi cau lại.

Lão già lời thôi đứng giữa sân, trước tiên khẽ ho một tiếng rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất, sau đó đưa tay phải vào trong ngực, khi rút tay ra, trong tay lão đã có thêm vài chiếc lá bằng bạc.

Nam Dật Vân khẽ vung tay, những chiếc lá bạc trong tay lão bắn ra như những cánh hoa rơi tán loạn về phía Trúc Trung Trục Nhân.

“Vèo vèo vèo vèo!”

Trúc Trung Trục Nhân với vẻ mặt nghiêm nghị như đang đối mặt với kẻ địch mạnh, chỉ thấy những chiếc lá bạc kia rơi xuống, cắm vào mặt đất trong sân.

Dưới ánh trăng, mặt đất trong sân cắm vài chiếc lá bạc, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào những chiếc lá bạc, phản chiếu ánh sáng lấp lánh vô cùng bắt mắt.

Giọng nói hơi khàn khàn của Nam Dật Vân vang lên trong sân: “Người này, Ngọc Diệp Đường bảo.”

Giọng nói của Nam Dật Vân vang vọng trong sân, dưới bầu trời đêm, rõ ràng vô cùng.

Cơ Vô Mệnh, người vừa rồi còn đang định bỏ chạy, nghe thấy những lời này đột nhiên sững sờ, hẩn nhìn những chiếc lá bạc cắm dưới đất, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

“Người là Nam Hải Quái Hiệp hay Bách Hoa Lão Nhân?”
Lưu Sinh Nhất Lang với vẻ mặt hứng thú nhìn Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân không để ý tới hẩn, chỉ tự mình nói: “Ngoài ra, Đông Hoa nhờ lão phu chuyển lời: Người muốn nhận con gái của người ấy làm đồ đệ, người... Còn chưa xứng!”

Chương 631: Đèn kéo quân

“Người...”

“Còn chưa xứng!”

Giọng nói khàn khàn của Nam Dật Vân vang vọng trong tiểu viện.

Dưới đêm trăng.

Tiểu viện rơi vào tĩnh lặng chết chóc.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ trong giây lát.

Y Liễu Nhất Lang hoàn hồn, nghe thấy những lời này, không nhìn được bật cười.

Hắn sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên nghe thấy một trò cười nực cười như vậy.

Hắn thân là kiếm thánh Đông Doanh, đương thời cường giả.

Vậy mà có người nói, hắn không xứng dạy một tiểu cô nương?

Thật nực cười.

Ánh mắt của Y Liễu Nhất Lang dời về phía Nam Dật Vân.

“Làm phiền các hạ trở về nói với Đế Quân, ta sẽ đích thân đến bái phỏng.”

“Thêm nữa...”

“Ta cũng có một câu muốn nhờ các hạ chuyển lời đến Đế Quân.”

“Bất kể đã đi đến bước nào trên con đường võ đạo...”

“Cũng nên biết rằng nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

Y Liễu Nhất Lang bình tĩnh nói xong, liếc nhìn Cơ Vô Mệnh một cái.

“Người này, ta muốn.”

“Ngọc Diệp Đường của các người bảo vệ không được.”

Cơ Vô Mệnh cảm nhận được ánh mắt của Y Liễu Nhất Lang, trong lòng căng thẳng.

Nam Dật Vân nghe xong lời của Y Liễu Nhất Lang, còn chưa kịp nói gì.

Tôn Thắng bên cạnh đã không nhịn được bật cười nói: “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên?”

“Vậy người có nghĩ đến, Đế Quân chính là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!”

“Người cho rằng mình đã bước thêm một bước vào cảnh giới Tông Sư, trên đời này sẽ không có đối thủ sao?”

“Người có biết thế nào là ngồi đáy giếng xem trời không?”

“Không biết đúng không?”

“Đề thiếu gia giải thích cho người, chính là trong giếng có một con cóc ghê, ngày nào cũng ngồi trong giếng, ngẩng đầu nhìn trời.”

“Liên ngu ngốc cho rằng bầu trời chỉ lớn bằng miệng giếng.”

“Nghe hiểu chưa?”

Tôn Thắng vừa nói vừa dùng hai tay vẽ vòng tròn, mô phỏng con cóc lớn.

“Bát gà!”

Trúc Trung Trục Nhân ở một bên quát lớn một tiếng, lửa giận bùng bùng nhìn về phía Tôn Thắng.

Người này vậy mà lại chế nhạo ân sư của mình!

Nghe thấy lời giải thích của Tôn Thắng, Y Liễu Nhất Lang đầu tiên là sững sờ, sau đó trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Hắn có chút mệt mỏi.

Vì sao những kẻ yếu trên đời này, đều vô cùng ngu xuẩn khi đi khiêu khích cường giả?

Ngay sau đó.

“Vù...”

Gió bỗng nổi lên.

Tôn Thắng đột nhiên nhìn thấy một đạo đao quang chói lọi, xuyên thẳng lên trời, phảng phất như chém nát màn đêm, chém về phía hắn.

Đao này nhanh đến mức không kịp phản ứng.

Nhìn thấy đao này, phảng phất như nhìn thấy tử vong.

Tất cả quá khứ bắt đầu tua lại trong đầu Tôn Thắng.

Phụ thân qua đời, mẫu thân bệnh nặng qua đời, lang thang đầu đường, rơi xuống nước được Đại Minh cứu lên, báỉ Trần Diệp làm nghĩa phụ...

Lần đầu tiên ngủ lại Nghi Hồng Viện, bóp nho, ăn nho, lăn lộn trong đầm lau sậy, ác chiến trên thuyền...

Ăn gà ác bổ thân, lấy một địch năm, bị người đút nho...

Những hình ảnh trong quá khứ, hiện lên trước mắt Tôn Thắng.

Đèn kéo quân!

Lông tơ sau lưng Tôn Thắng dựng đứng, hai mắt tròn tròn.

Chỉ nghe thấy.

“Phụt!” một tiếng khẽ vang lên.

Thân ảnh của Nam Dật Vân xuất hiện trước mặt Tôn Thắng.

Hắn nhẹ nhàng đỡ được một đao của Y Liễu Nhất Lang.

Bộ quần áo rách nát trên người Nam Dật Vân, phần ngực bị chém rách một đường.

Dưới bóng đêm, ở vết rách trên áo hắn, có một tia sáng vàng nhạt ẩn hiện lóe lên.

“Tiểu bối nói chuyện, không kiêng nể gì, dạy dỗ thích đáng một chút là được rồi.”

“Các hạ ra tay chính là sát chiêu, có phải là quá hẹp hòi rồi không?”

Nam Dật Vân khàn giọng nói.

Tôn Thắng hoàn hồn, vội vàng lùi lại một bước, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Mẹ nó, suýt nữa thì!

Suýt nữa bị con cóc ghẻ này giết rồi.

Vậy mà lại ra tay đánh lén, không nói đến võ đức!

Gió nhẹ trong sân dần dần lắng xuống.

Y Liễu Nhất Lang nghiêm túc nhìn về phía Nam Dật Vân, trên mặt thêm một chút ngưng trọng.

Hắn biết uy lực của nhát chém vừa rồi của mình lớn đến mức nào.

Cho dù là tảng đá khổng lồ cao mấy trượng, cũng có thể bị hắn chém đứt làm đôi.

Vì sao, Nam Dật Vân lại có thể đỡ được công kích của hắn?

Y Liễu Nhất Lang nhíu mày, cảm thấy có chút khó tin.

Đầu tiên là Tây Môn Nguyệt công tử kiêu ngạo, bây giờ lại xuất hiện thêm một Nam Hải Quái Hiệp Nam Dật Vân.

Thực lực của Tông Sư Đại Võ, đều mạnh như vậy sao?

“Hừ...”

“Phì...”

Nam Dật Vân phúi bụi trên người, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Y Liễu Nhất Lang, khàn giọng nói: “Lão phu nhận ủy thác, người này lão phu nhất định bảo vệ.”

“Các hạ, nếu muốn thử sức, vậy thì thử xem.”

Nghe thấy lời này, Y Liễu Nhất Lang hít sâu một hơi.

“Xoạt...”

Một âm thanh như dòng nước chảy qua đá cuội vang lên.

Y Liễu Nhất Lang rút thanh đao “Tửu Thôn” bên hông ra.

Đôi tay thô ráp, đầy vết chai nắm chặt lấy chuôi đao màu đen.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào lưỡi đao của “Tửu Thôn”.

Lưỡi đao trong suốt sáng bóng, trên đó là những đường vân sóng biển chồng chéo nhau.

Vẻ mặt của Y Liễu Nhất Lang nghiêm túc, cầm đao bằng một tay, mũi đao chỉ thẳng vào Nam Dật Vân.

“Vù...”

Gió nhẹ thoảng qua.

Trên người Y Liễu Nhất Lang xuất hiện một luồng khí tức huyền diệu.

Sắc mặt của Nam Dật Vân bình tĩnh, hít sâu một hơi, đan điền lập tức truyền ra từng đợt âm thanh sóng biển càng lúc càng mạnh.

“Tiểu Thắng, người dẫn hắc ròi đi trước.”

Nam Dật Vân vận dụng nội lực Bách Lãng, khàn giọng nói với Tôn Thắng.

Tôn Thắng gật đầu, sâu xa liếc nhìn Y Liễu Nhất Lang một cái.

Thân hình hắc chợt lóe lên, liền xuất hiện bên cạnh Cơ Vô Mệnh.

“Đi thôi.”

Tôn Thắng nắm lấy cánh tay của Cơ Vô Mệnh, khẽ quát.

Đám nhần giả Đông Doanh và Trúc Trung Trục Nhân trong sân, không cần Y Liễu Nhất Lang nói, liền đồng loạt đuổi theo Tôn Thắng.

“Vèo vèo vèo vèo...”

Nhần giả Đông Doanh liên tục vung tay, phi tiêu như mưa hoa bắn về phía Tôn Thắng.

Tôn Thắng nghe thấy động tĩnh này, trên mặt lộ ra một tia khinh thường.

“Ào ào ào...”

Hắn vung hai tay, trong gió chưởng mang theo âm thanh sóng biển cuộn trào.

Gió chưởng đánh vào phi tiêu.

Phi tiêu do nhẫn giả Đông Doanh bắn ra gặp phải gió chướng, liền bắn ngược trở lại với tốc độ nhanh hơn lúc bay tới.

“A!”

Nhẫn giả Đông Doanh phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Thân thể đang chạy của hắn khễ run lên, ngã xuống đất.

Cơ Vô Mệnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên người nhẫn giả Đông Doanh cắm mấy phi tiêu.

Không đợi Cơ Vô Mệnh kịp phản ứng.

Đao của Trúc Trung Trục Nhân đã đến!

Khí thể như mây đen áp thành, đá cao treo lơ lửng phát ra từ người Trúc Trung Trục Nhân.

Ánh mắt hắn phần nộ, vung đao chém thẳng về phía Tôn Thắng.

Tôn Thắng mạo phạm Y Liễu Nhất Lang.

Hắn thân là đệ tử, phải để Tôn Thắng trả giá.

“Cẩn thận!” Cơ Vô Mệnh lên tiếng nhắc nhở.

Ánh mắt của Tôn Thắng liếc nhẹ, vẻ mặt không cảm xúc.

“Ào ào...”

Trong đàn điền của hắn vang lên âm thanh sóng dữ gào thét.

Tôn Thắng một tay nắm lấy Cơ Vô Mệnh, một tay biến chưởng đánh vào lưỡi đao mà Trúc Trung Trục Nhân vung tới.

“Ầm!” một tiếng.

Trên tay Tôn Thắng mang theo nội lực thâm hậu, một kích liền đánh lệch thanh đao của Trúc Trung Trục Nhân.

Không đợi Trúc Trung Trục Nhân kịp hoàn hồn sau cơn sững sốt.

Chân phải của Tôn Thắng đá ra, một cước đá vào mặt Trúc Trung Trục Nhân.

“Ầm!”

Trúc Trung Trục Nhân trực tiếp bị một cước của Tôn Thắng đá bay ra xa mấy trượng, thân thể đập mạnh vào tường viện.

Vài chiếc răng lẩn với máu tươi rơi xuống đất.

Tôn Thắng đá xong một cước này, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Trúc Trung Trục Nhân, mang theo Cơ Vô Mệnh, ba bước hai nhảy liền ra khỏi tiểu viện.

Trên mặt Cơ Vô Mệnh đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía Tôn Thắng.

Trúc Trung Trục Nhân chính là cường giả nhất phẩm.

Vậy mà lại bị Tôn Thắng đánh bay chỉ với hai chiêu!

Quá mạnh!

Ngay khi Tôn Thắng mang theo Cơ Vô Mệnh lao ra khỏi tiểu viện.

Trong sân truyền đến một tiếng nổ vang như sấm.

Đó là âm thanh của sóng lớn rung chuyển bầu trời!

Chương 632: Đông Xưởng Can Thiệp

Tôn Thắng và Cơ Vô Mệnh theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy khí lẫm trong tiểu viện cuộn trào.

“Bùm bùm bùm!”

Tường viện chịu một lực nào đó, nổ tung, đứt gãy!

Bụi mù bốc lên, gió cuốn dữ dội.

Qua màn đêm, Cơ Vô Mệnh lơ mờ thấy hai bóng đen di chuyển cực nhanh đang giao đấu trong viện.

Dư ba của trận chiến khiến hấn kinh hãi.

“Nam Hải Quái Hiệp có thắng nổi Liễu Sinh Nhất Lang không?”

Cơ Vô Mệnh thấp giọng hỏi.

Theo lời đồn giang hồ, Nam Hải Quái Hiệp hành tung bất định, rất ít khi xuất hiện trước mặt thế nhân, là vì những năm trước hấn bị thương, luôn tìm kiếm cách chữa trị.

Tôn Thắng quay đầu nhìn mấy lần, khẽ gật đầu: “Không thắng được, nhưng chạy được.”

“Đi thôi, lão rùa già ấy không chết sớm vậy đâu.”

“Hấn còn tinh ranh hơn cả khi.”

Nam Dật Vân chạy đến Hải Châu tìm Tôn Thắng, lấy cớ dẫn hấn đi xem cao thủ, thực chất là mượn kim ty nhuyển giáp của hấn.

Năm đó, Tôn Thắng nhận được kim ty nhuyễn giáp, Nam Dật Vân đã thử sức phòng ngự của nó.

Hắn đánh một chương Kinh Đào lên, Tôn Thắng không hề hấn gì.

Có bảo vật như vậy, chỉ cần bản thân không kém, nhất phẩm đối mặt với tông sư cũng có thể giữ được tính mạng.

Huống chi Nam Dật Vân vốn là tông sư.

Tôn Thắng không biết nghĩa phụ và Nam Dật Vân đạt được thỏa thuận gì, khiến Nam Dật Vân ra tay cứu Cơ Vô Mệnh.

Tuy nhiên, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Nam Dật Vân bị Liễu Sinh Nhất Lang chém chết.

Vì vậy, Tôn Thắng đã cho Nam Dật Vân mượn kim ty nhuyễn giáp.

“Đi thôi, lão đầu tử có thể cầm cự được một lúc.” Tôn Thắng xách Cơ Vô Mệnh, thân hình như giẫm trên mặt đất mà chạy băng băng trên nóc nhà.

“Không phải... huynh đài, có thể thả ta xuống trước được không?”

“Ta tự đi được.”

Cơ Vô Mệnh có chút oán thán nói.

Hắn bị Tôn Thắng xách như một con gà con.

Tôn Thắng không dừng bước, kinh ngạc liếc nhìn Cơ Vô Mệnh: “Khinh công của ngươi nhanh bằng ta sao?”

Cơ Vô Mệnh cảm nhận tốc độ di chuyển của Tôn Thắng, trong lòng tê dại.

Quả thật tốc độ của Tôn Thắng nhanh hơn hắn rất nhiều.

Cơ Vô Mệnh không nhìn được thở dài, không nhắc đến chuyện thả hãn xuống nữa.

Ánh mắt hãn phức tạp quay lại nhìn tiểu viện.

Xin lỗi, sư huynh...

Ta không cứu được người.

“Người đến cứu sư huynh Thiết Chùy của người?” Tôn Thắng vừa chạy vừa hỏi.

“Đúng vậy.”

Cơ Vô Mệnh thu hồi ánh mắt, cả người ử rũ đi nhiều.

“Ồ,” Tôn Thắng gật đầu: “Đừng lo, nếu không có gì bất ngờ thì sư huynh của người đã được cứu ra rồi.”

“Hả?” Cơ Vô Mệnh nghe vậy, lập tức trừng to mắt.

Được cứu ra rồi sao?

Tôn Thắng thấy Cơ Vô Mệnh không tin, liếc hãn một cái nói: “Lừa người làm gì?”

“Hai ngày trước chúng ta đã tra ra được nơi ẩn náu thực sự của Thiết Chùy, không cứu là vì chưa có cơ hội.”

“Thông tin của người quá kém, đó rõ ràng là cái bẫy mà Liễu Sinh Nhất Lang giăng cho người.”

Nghe vậy, mắt Cơ Vô Mệnh sáng lên, cảm xúc có chút kích động.

“Huynh đài, xưng hô thế nào?” Hãn cung kính hỏi.

“Ta?” Tôn Thắng cười: “Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, bá chủ Thái Hồ...”

“Lăng Lý Bạch Điều – Trương Thuận!”

...

Nhị Thiên Đạo Quán, Tây viện.

“Vù vù vù...”

Trong viện gió nổi lên.

Đao quang sáng chói liên tục xé toạc bầu trời đêm.

Âm thanh thủy triều cuộn trào càng không dứt.

Nam Dật Vân và Liễu Sinh Nhất Lang giao đấu khiến bách tính quanh đó kinh hãi tỉnh giấc.

Tuy nhiên, nhà nhà đều không dám thấp đèn xem xét.

Dám giao đấu trong Hoàng thành Biện Lương, lại còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn là cao thủ võ lâm!

“Vút!”

Tiếng đao sắc xuyên qua không khí vang lên.

Liễu Sinh Nhất Lang cầm “Tửu Thôn” bằng tay phải.

Mũi đao thái đao đâm về phía mặt Nam Dật Vân.

Hai người giao đấu hơn chục hiệp, Liễu Sinh Nhất Lang đã phát hiện Nam Dật Vân mặc một loại nhuyễn giáp kỳ lạ.

Đao của hắn chém vào người đối phương, không hề hấn gì.

Đưa ra kết luận này, Liễu Sinh Nhất Lang ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Hắn còn tưởng tông sư của Đại Võ rất mạnh cơ.

Nam Dật Vân liếc nhìn mũi đao đang đâm về phía mặt mình, sắc mặt không đổi.

Hắn lấy công làm thủ, song chưởng vỗ về phía tim Liễu Sinh Nhất Lang.

Thấy Nam Dật Vân không né tránh, Liễu Sinh Nhất Lang không khỏi nhíu mày.

Tuy hấn là Tông Sư Chi Thượng, nhưng võ đạo Đông Doanh khác với Đại Võ.

Liễu Sinh Nhất Lang không tu nội lực, chỉ tu đao thể “Thiên Nhân Hợp Nhất”.

Không có cương khí hộ thể như tông sư Đại Võ.

Nếu bị một chiêu của Nam Dật Vân đánh trúng tim, Liễu Sinh Nhất Lang sẽ chết.

Đương nhiên, Nam Dật Vân cũng sẽ chết.

Tuy nhiên, kết quả lưỡng bại câu thương này không phải là điều Liễu Sinh Nhất Lang mong muốn.

Hấn chỉ có thể lùi lại một bước, thu hồi đòn tấn công vừa rồi, ngang đao chém vào song chưởng của Nam Dật Vân.

Nam Dật Vân khẽ nhún chân, thân pháp phiêu hốt né tránh.

Mặc dù Nam Dật Vân có thương tích, nhưng dù sao hấn cũng là tông sư lão luyện, cả đời không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến.

Ý thức chiến đấu đã hóa thành bản năng.

Đòn tấn công của Liễu Sinh Nhất Lang, Nam Dật Vân có thể dùng kim ty nhuyễn giáp đỡ thì dùng nhuyễn giáp đỡ.

Không đỡ được thì né tránh.

Thực sự không được thì giống như vừa rồi, ngọc đá cùng nát.

Hai người lại giao đấu vài chiêu, sắc mặt Liễu Sinh Nhất Lang có chút đen lại.

Nếu không có nhuyễn giáp kỳ lạ đó, Nam Dật Vân đã không biết chết trong tay hấn bao nhiêu lần rồi.

Liễu Sinh Nhất Lang vung một đòn chém, Nam Dật Vân lại rất vô sỉ ưỡn ngực lên, đỡ lấy.

Thấy vậy, Liễu Sinh Nhất Lang lùi lại mấy bước, hít một hơi, sâu sắc nhìn Nam Dật Vân một cái.

“Các hạ dựa vào bảo giáp, liệu có mất công bằng không?”

“Công bằng?” Nam Dật Vân như nghe được chuyện gì buồn cười, phun một ngụm đờm xuống đất: “Ngươi là Tông Sư Chi Thượng, đánh ta một lão đầu tử nửa bước xuống mồ.”

“Ngươi nói với ta về công bằng?”

Liễu Sinh Nhất Lang sừng sốt, lộ vẻ cười khỏ.

Nam Dật Vân nói cũng có lý.

Hắn thu đao thái đao trong tay lại, bình tĩnh nhìn Nam Dật Vân.

Theo suy đoán của Liễu Sinh Nhất Lang, tiếp tục đánh nữa, người thắng chắc chắn là hắn.

Bởi vì bất kể là bảo giáp gì, sau khi chịu đựng một số lần tấn công nhất định, đều sẽ hao mòn, hỏng hóc.

Tuy nhiên, tiếp tục đánh như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Không đánh nữa?” Nam Dật Vân thấy Liễu Sinh Nhất Lang thu đao, khàn giọng hỏi.

Liễu Sinh Nhất Lang không nói.

Bên ngoài tiểu viện, truyền đến một tràng ho khan gấp gáp.

“Khụ khụ khụ...”

Nghe tiếng ho khan gấp gáp này, trong lòng Nam Dật Vân khẽ động, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ngoài viện, một lão thái giám lưng còng, dung mạo già nua, lông mày trắng như tuyết đang đứng đó.

“Khụ khụ...”

“Hai vị, Biện Lương là Hoàng thành, nơi ở của hoàng gia.”

“Hai người đánh thành ra thế này, có phải không thích hợp lắm không?”

...

Dưới màn đêm.

Trên con đường dài ở Biện Lương.

Tôn Thắng đột nhiên quay đầu nhìn xung quanh.

Vài tiếng bước chân loạt xoạt vang lên quanh hắn.

Trên nóc nhà, dưới đường phố, đột nhiên xuất hiện mấy chục bóng người mặc áo xanh.

Ánh mắt Cơ Vô Mệnh quét qua, thấp giọng nói: “Đông Xưởng!”

Chương 633: Màn kịch mở ra, hồi hay sắp diễn!

Bước chân của Tôn Thắng không ngừng lại, ánh mắt quét qua xung quanh, biểu cảm trở nên có chút kỳ quái.

“Trương huynh, người của Đông Xưởng đã đuổi theo.”

Cơ Vô Mệnh cau mày, trầm giọng nói: “Đông Xưởng có nhiệm vụ duy trì trật tự Hoàng thành.”

“Khinh công của ngươi tốt, ta lại quen thuộc Biện Lương, nghe ta, chúng ta có thể thoát khỏi bọn chúng.”

Tôn Thắng xách Cơ Vô Mệnh bằng một tay, quay đầu nhìn hắn hai lần, cười nói: “Được thôi, ngươi dẫn đường, ta chạy.”

Cơ Vô Mệnh nghiêm túc, thấp giọng nói: “Phía trước rẽ trái.”

Tôn Thắng cười, triển khai khinh công, thân như chim nhạn, nhanh chóng lên xuống dưới bóng đêm.

“Vút vút vút...”

Người của Đông Xưởng không ngừng bước chân đuổi theo phía sau.

Trong đó có một người chỉ cách Tôn Thắng vài trượng.

Đó là Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ!

Võ giả nhất phẩm!

Cơ Vô Mệnh bị Tôn Thắng xách theo, thân thể lơ lửng, quay đầu nhìn về phía Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ sau lưng.

Bóng đêm đen kịt, Cơ Vô Mệnh không nhìn rõ dung mạo của đối phương.

Chỉ có thể thấy thân hình đối phương vạm vỡ, khinh công thân pháp lên xuống nhanh chóng.

Chạy trên nóc nhà như đi trên mặt đất.

Khoảng cách giữa hắn và Tôn Thắng luôn duy trì ở mức khoảng bảy trượng.

Cơ Vô Mệnh thấy vậy, không khỏi nhú mày.

Hai cao thủ nhất phẩm, khinh công không thể kéo giãn khoảng cách.

Nếu cứ chạy như vậy, nội lực cạn kiệt, kinh động đến quân đội Hoàng thành.

Đến lúc đó bị chặn lại, sẽ toi đời.

Trong lòng Cơ Vô Mệnh có chút lo lắng, vừa chỉ đường cho Tôn Thắng vừa suy nghĩ đối sách.

Tôn Thắng mang theo Cơ Vô Mệnh chạy phía trước, Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ đuổi theo phía sau.

Dần dần, ba người càng chạy càng xa.

Cơ Vô Mệnh dựa vào sự quen thuộc với Biện Lương, đông rẽ tây ngoặt, bỏ lại phần lớn đặc vụ của Đông Xưởng.

Hiện tại, ngoài Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ đuổi theo phía sau, đã không thấy bóng dáng của những người khác.

Tôn Thắng mang theo Cơ Vô Mệnh chạy qua một con phố.

“Phía trước là ngõ cụt, rẽ phải.”

Cơ Vô Mệnh liếc nhìn hướng đi của hai người, lên tiếng nhắc nhở.

Tai của Tôn Thắng khẽ động, ánh mắt quét qua xung quanh.

Hắn chậm lại bước chân, không nghe theo chỉ dẫn của Cơ Vô Mệnh, mà chọn dừng lại ở ngõ cụt.

“Hả?”

“Đi mau, Trương huynh người đang làm gì vậy?”

Cơ Vô Mệnh thấy Tôn Thắng dừng lại, cả người đều kinh ngạc.

Tôn Thắng đặt Cơ Vô Mệnh xuống, không trả lời hắn, mà cười nhìn về phía sau.

“Vút...”

Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ vẫn luôn theo sau, khẽ động chân, tà áo bay phấp phới, rơi xuống trước mặt Tôn Thắng.

Trong lòng Cơ Vô Mệnh cả kinh, dòn nội lực chuẩn bị chạy trốn.

Tôn Thắng lại chấp tay, ôm quyền hướng về phía Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ.

Đối phương cũng chấp tay, đáp lại một cái.

Mọi thứ đều không cần nói thành lời.

Thấy vậy, Cơ Vô Mệnh hơi sững sờ.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống con hẻm, lờ mờ soi sáng dung mạo của Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ.

Đó là một khuôn mặt cương nghị.

Khóe miệng đối phương hơi nhếch lên, mỉm cười.

Cơ Vô Mệnh nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, trợn tròn mắt, cả người như bị sét đánh trúng.

Là hắn!

Hóa ra là hấn!

Chỉ thấy Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, tùy ý búng một cái, bắn về phía Tôn Thắng.

Tôn Thắng bắt lấy tờ giấy.

Đông Xưởng Chỉ Huy Sứ gật đầu, không dừng lại, thân hình như đại bàng cất cánh, bay về phía ngôi nhà dân bên đường, đuổi theo hướng khác không có người.

Tôn Thắng mở tờ giấy trong tay, mượn ánh trăng, xem nội dung.

Nội lực cuộn cuộn trong lòng bàn tay hấn, tùy ý bóp nát tờ giấy, hóa thành bột mịn.

“Hấn...”

“Ngươi...”

Cơ Vô Mệnh trợn mắt há hốc mồm nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng quay đầu, mỉm cười với hấn, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, đến gặp sư huynh của ngươi.”

Nói xong, Tôn Thắng xách Cơ Vô Mệnh lên bằng một tay, bước nhanh đến một nơi nào đó ở Biện Lương.

Cơ Vô Mệnh: “...”

...

Nhị Thiên Đạo Quán, Tây viện.

Đại Nội tông sư Phùng Mạn chậm rãi bước vào trong viện, lấy tay che miệng ho vài tiếng.

Hấn thở hắt hển hai cái, sắc mặt hơi tái nhợt mới khôi phục lại vẻ hồng hào.

Thấy Phùng Mạn cũng có vẻ như bị trọng thương chưa lành, Nam Dật Vân không nhịn được trêu chọc: “Tiểu Phùng

Tử, bao nhiêu năm rồi, người dựa vào hoàng gia, sao vết thương năm xưa vẫn chưa lành vậy?”

Phùng Mạn nghe thấy ba chữ “Tiểu Phùng Tử”, hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Nam Dật Vân.

Hắn nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang, giọng khàn khàn nói: “Biện Lương cấm tông sư giao đấu.”

Ánh mắt của Liễu Sinh Nhất Lang khẽ liếc, giọng điệu cứng nhắc nói với Nam Dật Vân: “Ngọc Diệp Đường, ta sẽ đích thân đến thăm.”

“Thỉnh giáo thủ đoạn của tông sư đệ nhất thiên hạ.”

Nam Dật Vân nghe thấy lời này, không nhịn được cười khẩy một tiếng.

Thỉnh giáo thủ đoạn của Trần Diệp?

Được được...

Đến lúc đó, người sẽ biết.

Nam Dật Vân ngáp một cái, không ở lại lâu, vênh vang đi ra khỏi viện.

Phùng Mạn đã đến, nếu không thu liễm một chút, dẫn đến cấm quân Hoàng thành, đến lúc đó người chịu thiệt vẫn là mình.

Kéo dài thời gian cũng đủ lâu rồi.

Đủ để Tiểu Thắng mang theo tên tiểu tử kia chạy thoát.

Phùng Mạn nhìn theo bóng dáng của Nam Dật Vân dần xa, cho đến khi bóng dáng của Nam Dật Vân biến mất khỏi tầm mắt.

Hắn cất giọng khàn khàn nói: “Đằng sau chuyện của Hà Công Phủ, có bóng dáng của Ngọc Diệp Đường.”

Sắc mặt của Liễu Sinh Nhất Lang vẫn bình tĩnh.

Phùng Mạn tiếp tục nói: “Bốn năm trước, Hà Công Phủ từng đến Thiếu Lâm Tự một chuyến.”

“Sau đó, đệ tử của hắn là Thiết Chùy đã học được tàn thiên ‘Dịch Cân Kinh’ của Thiếu Lâm.”

“Ngoài ra, khi đó Đông Hoa của Ngọc Diệp Đường cũng đã đến Thiếu Lâm Tự, để cứu một nữ nhân, đã ở lại Thiếu Lâm Tự hơn hai mươi ngày.”

“Theo ghi chép tình báo của Đông Xưởng, khi Đông Hoa đến Thiếu Lâm Tự cứu người, bên cạnh nữ nhân kia còn có một tiểu cô nương.”

Nghe thấy những lời này, lông mày của Liễu Sinh Nhất Lang hơi nhíu lại, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư.

“Có một số việc, có lẽ cần Kiếm Thánh đích thân đến Thiếu Lâm một chuyến mới có thể biết được.” Phùng Mạn nhắc nhở bằng giọng khàn khàn.

Liễu Sinh Nhất Lang như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái.

“Đa tạ Đại Nội tông sư.”

Nói xong, Liễu Sinh Nhất Lang xoay người bước đi.

Phùng Mạn đứng trong viện, nhìn bóng lưng của Liễu Sinh Nhất Lang, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Theo lời của bộ hạ, thực lực của Liễu Sinh Nhất Lang trên cả tông sư, chính là một thanh đao tốt.

Nếu có thể thu phục hắn, giang hồ Đại Võ này, đối với hoàng gia sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào.

Tuy nhiên, độ khó quá lớn.

Liễu Sinh Nhất Lang thân là Thiên Hoàng Đông Doanh, không thể nghe theo mệnh lệnh của Triệu Tru.

Trong đó độ chính xác, tính toán, đều phải kiểm soát tốt.

Bóng lưng của Liễu Sinh Nhất Lang dần biến mất trong bóng đêm.

Phùng Mạn lấy tay che miệng, ho vài tiếng.

Ho một trận, Phùng Mạn cất giọng khàn khàn nói: “Ra đi.”

Chỉ thấy trong bóng tối của ngôi nhà không xa, một thanh niên mặc triều phục màu xanh đen, trên thêu hoa văn côn trùng chim chóc bước ra.

Hắn đi đến bên cạnh Phùng Mạn, cung kính hành lễ.

“Ra mắt Xưởng công.”

“Ừm,” Phùng Mạn gật đầu: “Bên đó tình hình thế nào?”

Thiệu Tam cười nói: “Thiết Chùy đã bị người của Ngọc Diệp Đường cứu đi.”

“Trong xưởng quả thực có sâu mọt.”

Nghe thấy lời này, trong mắt Phùng Mạn thoáng qua một tia lạnh lẽo.

“Đông Xưởng thành lập lâu như vậy, cũng nên thanh trừ rồi.”

“Việc này, người đi phụ trách đi.”

“Rõ!” Thiệu Tam mặt đầy cung kính, đáp.

“Còn bên đó, đã chuẩn bị xong chưa?” Phùng Mạn tiếp tục hỏi.

“Vương Liệt bên đó đã bàn bạc xong, mọi thứ sẽ diễn ra theo ý muốn của bộ hạ.”

“Màn kịch đã mở ra, hồi hay sắp diễn.”

Khóe miệng của Thiệu Tam hơi nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười.

Chương 634: Sư huynh!

—

Dưới màn đêm.

Trong Biện Lương thành.

Tôn Thắng xách một tay Hạ Cơ Vô Mệnh, chạy nhanh như bay trên con đường vắng vẻ.

- Trương huynh, giờ truy binh đã đi xa, có thể thả ta xuống được không?

Giọng Hạ Cơ Vô Mệnh yếu ớt cất lên.

Hắn cảm thấy mình chẳng khác nào một con gà con, bị Tôn Thắng xách trên tay, thực sự quá xấu hổ.

Tôn Thắng ngoảnh đầu liếc hắn một cái, dùng ánh mắt truyền đạt ý tứ của mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hạ Cơ Vô Mệnh lập tức hiểu ý hắn.

- Haizz...

Hạ Cơ Vô Mệnh không nhịn được thở dài một tiếng.

Đường đường là “Đạo Thần”, tung hoành giang hồ bao năm, nào đã gặp phải tình huống như thế này.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ, uy nghiêm của hắn sẽ mất hết.

Hạ Cơ Vô Mệnh có chút suy sụp, nội tâm chịu đả kích nặng nề.

Tôn Thắng xách hấn, bước chân nhẹ nhàng xuyên qua mấy con phố.

Cuối cùng, dừng lại trước một cửa hàng lương thực.

Tôn Thắng thả Hạ Cơ Vô Mệnh xuống, đưa tay gõ cửa.

- Cộc cộc cộc...

Hai nhịp sau.

- Két...

Cánh cửa gỗ mở ra.

Một thiếu niên ăn mặc như tiểu nhị thò đầu ra ngoài.

Thiếu niên nhìn thấy Tôn Thắng, đánh giá hai mắt, khẽ gật đầu rồi nhường đường.

Tôn Thắng vào trong, Hạ Cơ Vô Mệnh theo sát phía sau.

Cửa gỗ đóng lại.

Thiếu niên vừa mở cửa lấy từ trong ngực ra một chiếc hỏa chiết tử, nhẹ nhàng thổi một cái.

Hỏa chiết tử lập tức phát ra ánh sáng vàng nhạt yếu ớt, xua tan bóng tối trong cửa hàng lương thực.

Thiếu niên đi trước dẫn đường.

Hai người Tôn Thắng đi theo sau hấn.

Đi không bao lâu, thiếu niên dẫn hai người đến trước một căn phòng ở hậu viện.

Dẫn đường xong, thiếu niên cung kính hành lễ với Tôn Thắng, dập tắt hỏa chiết tử rồi rời đi.

- Sư huynh người ở. - Tôn Thắng đứng trước cửa phòng, quay đầu nói với Hạ Cơ Vô Mệnh.

Hạ Cơ Vô Mệnh nhìn căn phòng có ánh sáng yếu ớt, hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc trong lòng, đẩy cửa bước vào.

Đi vào trong phòng, mượn ánh sáng phát ra từ ngọn đèn dầu trên bàn, Hạ Cơ Vô Mệnh nhìn thấy một người có thân hình nhỏ bé như trẻ con đang nằm trên giường.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa, Thiết Chùy theo bản năng mở mắt ra.

- Loảng xoảng...

Một trận âm thanh va chạm của dây xích sắt vang lên.

Thiết Chùy khó nhọc chống người dậy.

Trên người hắn mặc áo tù, xương bả vai bị xích sắt xuyên qua, dây xích buông thõng trước ngực.

Mỗi khi cử động, lại phát ra âm thanh va chạm lạnh lạnh.

- Tổ sư nhà ngươi Thiết Chùy...

- Là ai?

Thiết Chùy nhìn thấy hai bóng người ở cửa, giọng có chút yếu ớt hỏi.

Nghe thấy hai câu này, trong lòng Hạ Cơ Vô Mệnh dâng lên một cảm xúc khác lạ.

Hắn bước nhanh đến bên giường Thiết Chùy.

Trên bàn trong phòng đặt một chiếc đèn dầu, ánh lửa nhảy nhót, phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Hạ Cơ Vô Mệnh mượn ánh sáng, nhìn rõ “sư huynh” mà mình chưa từng gặp mặt.

Một khuôn mặt nhăn nhoe trắng bệch không chút huyết sắc hiện ra trước mặt Hạ Cơ Vô Mệnh.

- Sư...

- Sư huynh...

Giọng Hạ Cơ Vô Mệnh khô khốc, từ trong cổ họng bật ra hai chữ này.

Nghe thấy tiếng “sư huynh” này, đầu tiên Thiết Chùy sùng sốt, sau đó phản ứng lại, hộc mắt lập tức đỏ lên.

- Người...

- Tổ sư nhà ngươi Thiết Chùy!

- Người... người tới làm gì?

Giọng Thiết Chùy có chút lắp bắp.

Hắn nhìn vị sư đệ chưa từng gặp mặt trước mắt, khoe miệng trễ xuống, nước mắt không kiểm soát được tuôn trào ra.

Lúc tối.

Thiết Chùy bị giam trong đại lao của Đông Xưởng.

Đột nhiên, bên ngoài đại lao truyền đến một trận âm thanh đánh nhau ầm ỹ, mấy người mặc áo đen xông vào đại lao, cứu hắn ra ngoài.

Ban đầu, Thiết Chùy tưởng rằng đây là âm mưu của Liễu Sinh Nhất Lang, kết quả mấy người áo đen cứu hắn đến đây, sau đó nói với hắn rằng sẽ có người tới tìm hắn.

Bảo hắn ngoan ngoãn ở lại.

Thiết Chùy từng bị Liễu Sinh Nhất Lang thăm vấn, trên người đầy vết thương chồng chất.

Đồ đệ hắn thu nhận bị Liễu Sinh Nhất Lang giết chết.

Bản thân hắn lại trở thành tù nhân, toàn bộ võ công bị phế.

Ban đầu, hắn đã không còn hy vọng sống sót.

Sống tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hiện tại nghe thấy hai tiếng “sư huynh” này.

Thiết Chùy lập tức hiểu rõ tất cả.

Tại sao lại có người đến cứu hắn!

Là hắn!

Chính là tiểu sư đệ mà hắn chưa từng gặp mặt!

Nước mắt như đê vỡ tuôn trào.

Thân hình nhỏ bé của hắn ngồi trên giường, không nhận được khóc lớn.

- Người... người tới làm gì!

- Tổ sư... Tổ sư nhà người!

Thiết Chùy khóc lớn, hai tay đập xuống giường, khóc như một đứa trẻ.

Thấy cảnh này, hốc mắt Hạ Cơ Vô Mệnh cũng có chút đỏ lên.

Hắn nặn ra một nụ cười, nói:

- Bởi vì người là sư huynh của ta!

- Lão đầu tử Hà truyền công phu cho ta, chúng ta là sư huynh đệ!

Nghe thấy lời này, trong lòng Thiết Chùy tràn ngập một dòng nước ấm.

Hắn vô cùng cảm động, thân thể run rẩy không ngừng, che mặt khóc nức nở.

- Người... người... Tổ sư nhà người...

Hạ Cơ Vô Mệnh hít sâu một hơi, tay vung lên trước mặt, một chiếc mặt nạ mỏng manh bằng da người bị hắn gỡ xuống.

Một khuôn mặt xấu xí đầy tàn nhang lộ ra.

Đây mới chính là chân dung thật sự của “Đạo Thần”.

Bất cứ ai nhìn thấy khuôn mặt thật của Hạ Cơ Vô Mệnh, e rằng cũng không tin hẳn chính là “Đạo Thần” với thân pháp khéo léo, tung hoành giang hồ.

Thiết Chùy lau nước mắt, nhìn thấy khuôn mặt đầy tàn nhang của Hạ Cơ Vô Mệnh, lập tức bật cười.

- Ha ha ha...

- Tổ sư nhà ngươi mặt rỗ!

Hạ Cơ Vô Mệnh cười cười, cùng cười với sư huynh.

Ngàn Diện Quỷ Tướng Hà Công Phủ thu nhận hai đồ đệ.

Một người là lùn, một người là mặt rỗ.

Tôn Thắng đứng ở cửa, dựa vào khung cửa.

Thấy cảnh này, hắn xoa xoa mắt.

- Gió đêm, cũng khá to đấy.

- Haizz, tình huynh đệ...

- Đây mới là tình huynh đệ!

Tôn Thắng cảm khái một câu, lùi người ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

- Chẳng phải là huynh đệ sao?

- Ai mà chẳng có huynh đệ...

Tôn Thắng đứng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn màn đêm đen kịt, cười nói:

- Nhị ca à nhị ca, ngươi phải bồi ta uống một bữa thật đã.

Nói xong câu này, Tôn Thắng chạy nhanh hai bước, thân thể nhảy lên, lao về phía địa chỉ mà Cung Ngao Hải đã viết trong tờ giấy đưa cho hắn.

Vượt qua mấy con phố.

Tôn Thắng đến trước một tòa nhà.

Hắn nhìn xung quanh, tòa nhà trước mắt chính là nơi Cung Ngao Hải hẹn hắn.

Tôn Thắng cười cười, không đi cửa chính mà trèo lên tường, chạy thẳng đến hoa viên sau phủ.

Hắn vừa đến hoa viên, lập tức nghe thấy một âm thanh phá gió nặng nề truyền đến.

Tôn Thắng liếc mắt nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy một bình rượu lớn đang gào thét bay về phía hắn.

Tôn Thắng mỉm cười, đưa tay ra, nội lực trong cơ thể cuộn cuộn tuôn trào, dễ dàng đỡ được bình rượu này.

- Bốp!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Tôn Thắng dùng tay chém xuống, cắt bỏ lớp bùn phong của bình rượu, ngửa đầu uống một ngụm.

Rượu thơm nồng tràn ra khỏi bình, tràn xuống cổ và cổ áo của Tôn Thắng.

- Đây là rượu ngon năm lượng bạc một bình đấy.

- Người uống như vậy, đúng là lãng phí quá.

Trong đình nghỉ mát ở hoa viên.

Cung Ngao Hải ngồi bên bàn đá, trên bàn đặt mấy bình rượu giống hệt nhau, cất tiếng cười nói.

Tôn Thắng uống một ngụm sảng khoái, lúc này mới đặt bình rượu xuống, một tay xách bình rượu, từ trên tường bay xuống.

Hắn cười nói:

- Ta không quan tâm, tờ giấy nói rồi, tối nay nhị ca của ta mời khách.

Nghe thấy lời này, Cung Ngao Hải không nhịn được bật cười ha hả.

Hắn đứng dậy, nhắc một bình rượu lên, cười nói:

- Thuận đệ, lâu rồi không gặp!

Tôn Thắng đi đến trước bàn đá, dùng bình rượu chạm vào bình rượu của Cung Ngao Hải:

- Nhị ca, lâu rồi không gặp!

Chương 635: Người Giang Hồ Không Thể Có Điểm Yếu

“Cạch!”

Hai vò rượu chạm nhau.

Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải cùng cười lớn.

Hai người cầm vò rượu, ngửa cổ, uống ừng ực.

Vài hơi sau.

Hai người đặt vò rượu xuống, đồng thời thốt lên một tiếng sáng khoái.

“Ha ha ha ha ha...”

Hai huynh đệ xa cách lâu ngày gặp lại, vui mừng khôn xiết, lòng đầy hân hoan.

Tôn Thắng ngồi xuống ghé đá, đặt vò rượu sang một bên.

“Nhị ca, lần trước chúng ta gặp nhau vẫn là năm ngoái!”

Tôn Thắng cảm khái nói.

Từ khi Quỳnh Ngạo Hải gia nhập Đông Xưởng trở thành Chỉ huy sứ, hắn liền nhận lệnh triều đình, chịu trách nhiệm dẹp loạn giang hồ.

Trong một năm, hai huynh đệ gặp nhau được một hai lần, cũng coi như may mắn.

Hôm nay, sau vài tháng, lại được tương phùng.

Tâm trạng Tôn Thắng tự nhiên là vô cùng vui vẻ.

Quỳnh Ngạo Hải gật đầu, trong mắt thoáng hiện lên một vẻ cảm khái, nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã mấy tháng rồi.”

Hắn cầm vò rượu lên uống thêm một ngụm.

Tuổi càng cao, càng cảm thấy thời gian trôi qua nhanh chóng.

Khi vô tình ngoảnh lại quá khứ, mới phát hiện ra, những chuyện tưởng như vừa mới hôm qua, đã cách đây vài tháng, vài năm.

Tôn Thắng cũng có chút ngậm ngùi.

Hai người cùng nhau nướng tựa trong nhà lao tối, như thể vừa mới hôm qua.

Nhưng giờ ngoảnh lại, đã hơn bốn năm trôi qua.

“Chị dâu sắp sinh rồi nhỉ? Còn mấy tháng nữa?” Tôn Thắng cũng uống một ngụm rượu, hỏi vu vơ.

Năm ngoài Quỳnh Ngạo Hải kết hôn với một tiểu thư dòng dõi thư hương ở Kiến Ninh phủ.

Lần trước hai người gặp nhau, Tôn Thắng biết được vợ Quỳnh Ngạo Hải đã mang thai.

“Lang trung nói, khoảng tháng tám năm nay, A Di sẽ sinh.” Quỳnh Ngạo Hải vừa uống rượu vừa nói.

Nghe vậy, Tôn Thắng lộ vẻ vui mừng: “Đợi cháu trai đầy tháng, ta sẽ tặng nó một món quà lớn.”

Quỳnh Ngạo Hải cười sảng khoái: “Được!”

“Đến lúc đó ta sẽ ở trong phủ chờ thuận đệ đến!”

Hai người cùng nâng vò rượu chạm nhẹ.

“Thuận đệ, người giờ cũng không còn trẻ nữa, khi nào thành thân đây?”

Quỳnh Ngạo Hải nuốt rượu, ánh mắt lấp lánh hỏi.

“Thành thân?” Tôn Thắng lắc đầu, cười nói: “Thành thân còn sớm, ta chưa muốn thành thân.”

“Thành thân rồi, đến lúc đó chẳng còn được tự do tự tại nữa...”

Hiện tại Tôn Thắng đang làm bá chủ Thái Hồ, cuộc sống vô cùng tiêu dao.

Thành thân rồi, tìm một nữ nhân quản mình, chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức sao.

Nghe vậy, Quỳnh Ngạo Hải muốn nói lại thôi, mắt cúi xuống.

Vài hơi sau, Quỳnh Ngạo Hải không nói gì, chỉ cầm rượu uống một ngụm lớn.

“Được, người có tính toán của người.”

“Đại ca không nói nữa.”

“Nào, thuận đệ, nhị ca kính người một ly.”

Tôn Thắng giật mình, vội vàng hành lễ rượu.

“Nhị ca, huynh làm gì vậy...”

Quỳnh Ngạo Hải biểu cảm có chút không tự nhiên nói: “Không có gì.”

“Nào, uống rượu!”

“Sinh con chúng ta sau này nếu là đồng giới, thì kết làm huynh đệ.”

“Nếu là khác giới, thì định hôn ước.”

“Được!”

“Sau này chúng ta càng thêm thân thiết!”

Tôn Thắng uống cạn một vò rượu, tay khẽ động, liền cầm thêm một vò nữa.

Hai người bắt đầu uống rượu.

Một vò lại một vò rượu trôi xuống bụng.

Nhanh chóng.

Bóng đêm tan đi, chân trời hiện lên một vệt trắng.

“Cục cục cục...”

Trong thành Biện Lương vang lên tiếng gà gáy.

Hai người uống say khướt.

Tôn Thắng nằm bò trên bàn đá, mặt đỏ bừng, ánh mắt mờ hồ.

Trong mắt Quỳnh Ngạo Hải vẫn còn chút tỉnh táo, nhưng cũng là một dáng vẻ say xỉn.

Cả hai đều không dùng nội lực để xua tan cơn say, từ tối hôm qua uống đến tận bây giờ.

Quỳnh Ngạo Hải mắt say lơ lơ nhìn về phía chân trời, nói: “Thuận đệ, đã sáng rồi.”

“Tạm dừng ở đây thôi.”

Tôn Thắng nhắm mắt, mặt đỏ bừng, miệng ậm ừ đáp một tiếng.

Quỳnh Ngạo Hải đầu ngón tay chỉ xuống đất, vận chuyển nội lực tâm pháp, một luồng hơi nước từ đầu ngón tay phun ra, đầu óc lập tức tỉnh táo đi nhiều.

“Thuận đệ, ta đỡ ngươi về phòng.”

Quỳnh Ngạo Hải đỡ Tôn Thắng dậy, hai người bước loạng choạng vào một gian nhà phía sau sân.

Đỡ Tôn Thắng lên giường, Quỳnh Ngạo Hải lại xua tan hơn nửa cơn say trong cơ thể.

Hắn lắc đầu, ánh mắt tỉnh táo.

Quỳnh Ngạo Hải bước ra khỏi gian nhà, đóng cửa lại nhìn Tôn Thắng một cái thật sâu.

Tôn Thắng nằm thoải mái trên giường, miệng phát ra tiếng ngáy.

Quỳnh Ngạo Hải mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thành một tiếng thở dài.

Quỳnh Ngạo Hải đóng cửa lại, bước nhanh ra khỏi sân.

Hắn rời khỏi sân, không về nhà, mà chọn đi theo hướng khác.

Lúc này Biện Lương đang vào sáng sớm, trên đường dần có nhiều người bán hàng, người bán kẻ mua nói cười với nhau.

Ánh mắt Quỳnh Ngạo Hải lướt qua họ, trong lòng khẽ thở dài.

Người bình thường có niềm vui của người bình thường.

Võ giả có nỗi lo của võ giả.

Trong chuyện này, hắn không biết mình làm đúng hay sai.

Nhưng một lời hứa đáng giá ngàn vàng, bản thân hắn đã hứa với nàng.

Trên gương mặt cương nghị của Quỳnh Ngạo Hải thoáng hiện lên một vẻ khổ sở.

“Hô...”

Hắn hít một hơi thật sâu, không khí buổi sáng hơi lạnh, khiến đầu óc hắn tỉnh táo đi nhiều.

Quỳnh Ngạo Hải bước chân không ngừng, đi qua hai con hẻm, đến trước một ngôi nhà ở cuối hẻm.

“Cộc cộc cộc...” Quỳnh Ngạo Hải gõ cửa.

Trong sân vang lên một tràng tiếng bước chân.

Cửa lớn mở ra.

Một nữ nhân xinh đẹp, toàn thân toát lên khí chất thành thục mở cửa.

Nàng mặc thường phục, quần mắt hơi thâm, trông như cả đêm không ngủ.

Thấy Quỳnh Ngạo Hải, giọng nữ nhân nhẹ nhàng hỏi: “Người gặp hấn rồi?”

“Gặp rồi.” Quỳnh Ngạo Hải gật đầu nói.

“Hấn nói sao?” Nữ nhân dịu dàng hỏi.

Quỳnh Ngạo Hải do dự một chút, nói: “Hấn nói tạm thời chưa có ý định thành thân.”

Nghe vậy, nữ nhân khẽ thở dài.

“Cũng như ta nghĩ.”

“Hấn là một kẻ lãng tử, tuyệt đối sẽ không chủ động chui vào cái lồng giam.”

“Thành thân đối với hấn là sự ràng buộc.”

Quỳnh Ngạo Hải không khỏi nhíu mày nói: “Vậy sau này người cứ tiếp tục như vậy?”

“Tiểu Thông sắp bốn tuổi rồi, đợi nó lớn thêm chút nữa, người sẽ nói với nó thế nào về cha nó?”

“Nhị nương, ta là nhị ca của hấn, cũng là bá phụ của Tiểu Thông.”

Chu Nhị Nương đứng ở cửa, đưa ngón tay ngọc nhẹ nhàng vén hai sợi tóc rũ trước trán.

“Nhị ca, lúc đầu là người đã hứa với ta.”

“Sẽ giữ kín chuyện này, không nói cho bất cứ ai.”

Quỳnh Ngạo Hải nắm chặt hai tay, trầm giọng nói: “Người là đặc sứ của Đông Xưởng, cũng là thuộc hạ của ta.”

“Năm xưa người lén lút sinh con, bị ta phát hiện.”

“Người cầu xin ta, nói đứa trẻ là vô tội.”

“Ta tha cho người một lần, hứa với người không tiết lộ chuyện về cha đứa trẻ.”

“Ta nào biết...”

“Ta nào biết người và tam đệ của ta lại có mối quan hệ như vậy...”

Quỳnh Ngạo Hải biểu cảm uy nghiêm, lông mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm Chu Nhị Nương.

Chu Nhị Nương khẽ thở dài: “Hắn là người giang hồ, người giang hồ không thể có điểm yếu.”

“Huông chi, năm xưa ta đã mang thai, tự ý quyết định, sinh hạ Thông Nhi...”

“Thông Nhi là con ngoài giá thú, hắn sẽ không nhận đâu.”

Chu Nhị Nương biểu cảm có chút cô đơn, nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng ngời.

“Ta ngưỡng mộ hắn, cũng hiểu rõ hắn.”

“Có thể sinh cho hắn một đứa con, ta đã mãn nguyện rồi...”

Nghe những lời này, Quỳnh Ngạo Hải nhất thời không nói nên lời.

Hắn vừa bất lực vừa khâm phục Chu Nhị Nương.

Chưa kết hôn mà đã sinh con, chuyện như thế này dù ở đâu cũng bị người đời chê cười.

Quỳnh Ngạo Hải còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng hắn chỉ thở dài một tiếng.

Những lời cần nói hắn đã nói từ lâu rồi.

“Người chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời khỏi Biện Lương đi...”

“Triệu Tam tranh giành chức vị Tổng chỉ huy sứ Đông Xưởng với ta, hôm nay ta thả người Ngọc Diệp Đường, hắn nhất định sẽ nhân cơ hội này trả thù.”

“Làm giảm uy tín của ta trong Đông Xưởng.”

“Chuyện của Thông Nhi, người là mẹ nó, người tự quyết định, nếu cần thiết, ta sẽ hết lòng giúp đỡ người.”

Chu Nhị Nương cười cười, hành lễ: “Đa tạ nhị ca.”

Chương 636: Bảng mục từ của viện trưởng mới! Áo trắng đi về phía Bắc, Trần Diệp lên đường

Dư Hàng.

“Cục cục tác...”

Tiếng gà gáy vang vọng khắp huyện Dư Hàng.

Đêm qua đi, các nhà đều thức dậy, chuẩn bị cho một ngày mới.

Cùng lúc đó.

Dưỡng Anh Đường.

Trần Diệp đang ngồi xếp bằng trên giường.

Nghe thấy tiếng gà gáy, hắn từ từ mở mắt ra.

Trong căn phòng vốn tối om, một tia sáng trắng vụt qua, chiếu sáng cả căn phòng trong giây lát.

Hư thất sinh bạch.

Đây là biểu hiện của cảnh giới Võ Đạo cực kỳ cao thâm.

Chỉ có cao thủ tuyệt đỉnh mới có dị tượng này.

“Hô...”

Trần Diệp thở dài một hơi, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên.

Mười hai luồng tiên thiên chi khí trong cơ thể hần xuyên qua mười hai chính kinh, kỳ kinh bát mạch, vượt qua nhâm đốc hai mạch, trở về đan điền.

Quay về yên tĩnh.

Mỗi tối, Trần Diệp đều ngồi xếp bằng trên giường, tu luyện 《Luyện Khí Pháp》 do chính mình sáng tạo ra, tìm kiếm những chỗ sơ hở.

Từng bước hoàn thiện công pháp.

Vận khí xong.

Trần Diệp xỏ giày xuống giường, vận động các khớp xương đơn giản.

Trong phòng lập tức vang lên những tiếng “bóp bóp bóp” như rang đậu.

Đợi Trần Diệp vận động xong cơ thể, âm thanh như rang đậu cũng biến mất theo.

“Hệ thống, xem phần thưởng.” Trần Diệp thầm nói trong lòng.

Tối qua lúc hần đang vận hành công pháp, đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Nói là độ cảm ân của Tiểu Cửu đã đạt tới 80%, có thể rút được bảng mục từ của viện trưởng mới.

Hơn nữa hệ thống còn phát nhiệm vụ nghề nghiệp của Tiểu Cửu.

Tối qua Trần Diệp chuyên tâm luyện công, không xem thông tin.

【Đỉnh!】

【Chúc mừng ký chủ!】

【Độ cảm ân của cô nhi Trần Cửu Ca đã tăng lên!!】

【Độ cảm ân hiện tại: 81%】

**【Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng độ cảm ân:
Cơ hội rút bảng mục từ của viện trưởng *1】**

【Đinh!】

**【Đã mở khóa nhiệm vụ nghề nghiệp độc quyền của cô nhi
Trần Cửu Ca】**

【Nhiệm vụ như sau:】

【Nhiệm vụ độc quyền của Trần Cửu Ca: Thực Thần】

**【Thông tin nhiệm vụ: Dùng món ăn chạm đến tâm hồn
của 100 người (0/100)】**

**【Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm tích phân, 200 lượng
bạc, vật phẩm tâm nguyện độc quyền của Trần Cửu Ca】**

Ánh mắt Trần Diệp lướt qua giao diện màu lam hư ảo của
hệ thống.

Dùng món ăn chạm đến tâm hồn của 100 người?

Trần Diệp nhìn nhiệm vụ độc quyền của Tiểu Cửu, sờ cằm.

Độ khó của nhiệm vụ này cũng không thấp.

Không biết Tiểu Cửu sẽ mất bao lâu mới hoàn thành được.

Hắn chỉ liếc mắt một cái rồi không nghĩ nhiều nữa, thàn
nói trong lòng: “Hệ thống, rút bảng mục từ của viện trưởng.”

【Đinh!】

【Bắt đầu rút bảng mục từ của viện trưởng...】

Một chiếc vòng quay màu lam hư ảo xoay nhanh trước mặt
Trần Diệp.

Vô số bảng mục từ vụt qua trước mắt hắn.

Vài giây sau.

Kim chỉ của vòng quay dừng lại ở bốn chữ lớn.

【Đinh!】

【Chúc mừng ký chủ đã rút được bảng mục từ của viện trưởng: Chân Khí Ngoại Phóng】

【Chân Khí Ngoại Phóng: Có thể thông qua bất kỳ môi giới nào để phóng ra khí kinh có uy lực cường tuyệt, uy lực của khí kinh có liên quan đến số lượng nội lực rót vào】

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào bảng mục từ mới rút được một lát, hiểu rõ ý nghĩa của bảng mục từ.

“Ý là...”

“Kiếm mang, đao khí, Lục Mạch Thần Kiếm?”

Trần Diệp suy nghĩ.

Hắn đẩy cửa phòng, đi tới trong viện.

Lúc này bầu trời vẫn còn hơi tối, ngẩng đầu nhìn lên, một màu xanh tím.

Ở phía Đông mặt trời mới mọc, tỏa ra từng tia sáng vàng.

Trần Diệp nhìn chậu hoa đặt trên bồn hoa trong viện, tùy ý chỉ một ngón tay.

“Vút!”

【Chân Khí Ngoại Phóng】 !

Tiên thiên chi khí trong cơ thể được điều động, nội lực xuyên qua kinh mạch, bắn ra từ đầu ngón tay.

Một luồng khí lưu màu trắng nhạt có thực chất, tốc độ cực nhanh bắn về phía chậu hoa.

Một tiếng “rắc” giòn tan vang lên.

Ở chính giữa chậu hoa xuất hiện một lỗ nhỏ bằng ngón tay, giống như bị đạn bắn xuyên qua.

“Vèo vèo...” mấy tiếng nhẹ vang lên.

Trên vách đá của bồn hoa phía sau chậu hoa cũng xuất hiện một lỗ nhỏ bằng ngón tay sâu hun hút.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Diệp suy nghĩ.

Hắn lại giơ ngón tay lên, chỉ về phía một chậu hoa khác.

Một luồng khí kinh vô hình bắn ra.

“Rầm” một tiếng.

Chậu hoa nổ tung thành từng mảnh, đất rơi vãi.

Vừa rồi hai lần công kích, Trần Diệp đã sử dụng chân khí ngoại phóng và phương pháp chỉ lực thông thường.

Khác biệt rõ ràng.

Một cái lực lượng ngưng tụ, một cái lực lượng tản ra.

Chênh lệch uy lực rất lớn.

Nhìn hai chậu hoa, Trần Diệp bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó.

“Có chút thú vị.”

Đây chỉ là bắn ra bằng ngón tay.

Nếu dùng kiếm, rót nội lực vào, chân khí ngoại phóng ra ngoài.

Sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Giơ tay lên, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm?

Trần Diệp thử nghiệm xong bảng mục từ, khẽ cười.

“Hệ thống, xem bảng điều khiển.”

【Đinh!】

【Bảng điều khiển như sau:】

【Hệ thống bồi dưỡng cô nhi 3.0】

【Ký chủ: Trần Diệp】

【Tuổi: 26 tuổi】

【Tích phân: 529】

【Bảng mục từ của viện trưởng có sẵn: Kim Cương Bất Hoại, Súc Địa Thành Thốn, Khí Thể Nguyên Lưu, An Tiệm, Võ Học Tông Sư, Bách Binh Chi Chủ, Tử Tức Truyền Kế, Tính Bồn Thiện, Chân Khí Ngoại Phóng】

【Cô nhi đã buộc chặt (10/10): Trần Đại Minh, Tiểu Liên, Trần An An, Tôn Thắng, Trần Oánh, Trần Nghị, Trần Võ, Trần Linh, Trần Cửu Ca, Trần Thực】

【Kiến trúc đặc thù đã có: Thư phòng, quan tinh thất, luyện võ trường, giáo thất】

【Nhiệm vụ hiện tại: xác lập phương hướng phát triển nghề nghiệp trong tương lai của cô nhi (1/2), nhiệm vụ nghề nghiệp của cô nhi (nhấn vào xem)】

Xem xong tình huống hiện tại, Trần Diệp đuổi thất lưng, nheo mắt ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Mặt trời mới mọc tỏa ra từng tia sáng vàng, xua tan bóng tối giữa trời đất.

Tiểu Liên bung một chậu nước ấm từ trong phòng bếp đi ra.

Nhìn thấy Trần Diệp đang đứng trong viện, khẽ gọi: “Viện trưởng.”

“Ừ.” Trần Diệp khẽ gật đầu.

Hai người vào phòng.

Trần Diệp ngồi trước bàn trang điểm, vừa rửa mặt, vừa hỏi:
“Tiểu Cửu lại ra ngoài luyện khinh công rồi?”

“Đúng vậy, từ khi Cơ Vô Mệnh đi Biện Lương, mỗi ngày Tiểu Cửu đều dậy sớm hơn bình thường một chút để luyện khinh công.”

Tiểu Liên đứng bên cạnh đưa khăn mặt, khẽ cười nói.

Trần Diệp nhận chiếc khăn trắng như tuyết, lau vết nước trên mặt.

“Không tồi.”

Trần Diệp lau mặt xong, đưa khăn cho Tiểu Liên.

“Lát nữa dùng xong bữa sáng, thu dọn một chút, chúng ta đi về phía Bắc, đến xem Đại Hội Võ Lâm.”

Nghe thấy vậy, đôi mắt linh động của Tiểu Liên hơi mở to, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

“Vậy... vậy còn công việc trong đường thì sao?” Tiểu Liên hỏi với giọng hơi không bình tĩnh.

“Giao cho Xuân Đào quản lý đi.” Trần Diệp cười.

“Ta... ta sẽ đi nói với Xuân Đào.” Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Liên hơi đỏ, chạy từng bước nhỏ ra khỏi phòng Trần Diệp, chạy thẳng tới chỗ Xuân Đào đang giúp bọn trẻ rửa mặt.

Trần Diệp cười đứng dậy, nhắm mắt, nhìn về phía chân trời vàng rực.

Hắn cũng đã lâu rồi không đi dạo trong giang hồ.

Không biết lần này giang hồ, sẽ mang đến cho hắn ngạc nhiên gì đây.

.....

Chương 637: Bạch Y Xuất Dư Hàng

Tiểu Liên rời khỏi phòng của Trần Diệp, chạy thẳng đến nhà bếp.

Nha hoàn Xuân Đào đang chuẩn bị bữa sáng.

“Xuân Đào, ta và viện trưởng ra ngoài một chuyến, ít nhất cũng nửa tháng, sự vụ trong đường giao cho người xử lý.”

Tiểu Liên đẩy cửa nhà bếp, giữa chân mày mang theo ý vui nói.

Xuân Đào nghe thấy vậy, mắt hơi mở to.

“Ta?”

“Đúng.” Tiểu Liên gật đầu, không nói thêm gì, ra khỏi nhà bếp, chạy thẳng về phòng mình.

Lần này đi Sơn Đông đường xa, quần áo thay giặt, đồ dùng sinh hoạt đều phải chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa ra khỏi nhà bếp đi được hai bước, Tiểu Liên hơi nhúm mày.

Nàng luôn cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, giống như có một loại dự cảm không lành.

Ánh mắt Tiểu Liên quét qua trong viện, rơi vào trên người nào đó, cảm giác trong lòng lập tức tiêu tan.

Trong viện.

Tiểu Phúc đang ngủ mơ màng đi ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua nhà bếp, vừa vặn nghe thấy những lời này của Tiểu

Liên.

Nàng tỉnh táo ngay lập tức.

Tiểu Liên tử muốn đi cùng cha ra ngoài một thời gian?

Đây...

Tiểu Phúc chậm rãi mở to mắt, trong đôi đồng tử đen trắng rõ ràng tràn đầy vui mừng, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Hay quá!

Cuối cùng Tiểu Liên tử cũng đi rồi!

Vạn tuế!

“Phụt...”

Tiểu Phúc không nhịn được cười thành tiếng.

Vừa cười một tiếng.

Nàng đã cảm thấy cổ áo của mình bị người nhắc lên.

Tiểu Phúc mặt nhỏ cứng đờ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tiểu Liên đang bình tĩnh nhìn nàng.

Tiểu Phúc lắc lắc tay phải, trên mặt nhỏ nặn ra một nụ cười hơi không tự nhiên.

“Tiểu Liên tử...”

“Chào buổi sáng ~~”

Tiểu Liên hơi nheo mắt.

“Vừa rồi...”

“Ngươi đã nghe thấy hết rồi đúng không?”

“Cái gì...” Biểu cảm của Tiểu Phúc khựng lại, nhận ra một chút không ổn, vừa định lớn tiếng gọi Trần Diệp.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một cái tát rơi xuống đầu nàng.

“Bốp bốp bốp...”

Tiểu Liên nhẹ nhàng tát cho Tiểu Phúc mấy cái.

“Oa oa oa...”

Tiểu Phúc bày ra vẻ mặt ầm ức khóc lên.

“Đánh ta làm gì?”

“Ta còn chưa làm gì mà!”

“Đi thẳng ta có chút không yên tâm, chắc chắn người sẽ gây chuyện, đánh người một trận trước, để cảnh cáo.” Tiểu Liên bình tĩnh nói.

Tiểu Phúc: “???”

Vào giờ khắc này, trái tim của Tiểu Phúc đều tan nát.

Trời ạ!

Còn có thiên lý hay không!

Dạy dỗ Tiểu Phúc một trận, Tiểu Liên mới thả nàng ra, trong lòng yên ổn không ít.

Phù...

Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Nàng vui vẻ đi về phía phòng mình.

Trần Diệp đi ra khỏi phòng, nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, cũng không nhịn được cười lên.

Trên đời này ngoài mình, e rằng chỉ có Tiểu Liên mới quản được Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc nổi nóng lên, cho dù là Đại Minh, nàng cũng dám bấu môi.

“Cột kẹt...”

Một tiếng.

Cửa phòng không xa bị đẩy ra.

Một thân áo vải thô, thân cao tám thước, Đại Minh đi ra từ trong phòng.

Hắn nhìn thấy Trần Diệp, trên mặt lộ ra nụ cười thật thà chất phác, cung kính gọi: “Cha.”

Trần Diệp cười gật đầu: “Đại Minh, lại đây.”

Đại Minh bước đi vững vàng đến trước mặt Trần Diệp.

“Cha.”

Trần Diệp ngẩng đầu, nhìn Đại Minh bây giờ còn cao hơn cả mình, cười vỗ vỗ bờ vai hắn.

“Cha và Tiểu Liên tỷ muốn ra ngoài một thời gian.”

“Chỗ trong đường này, người chăm sóc cho tốt.”

“Đều là đệ đệ muội muội của người.”

Nghe thấy vậy, biểu cảm thật thà chất phác của Đại Minh hơi thay đổi, trở nên nghiêm túc.

Một luồng khí thể như mãnh thú trong rừng phát ra từ trên người hắn.

Trong đôi mắt to như chuông đồng của hắn thoáng qua vẻ lạnh lẽo.

Trần Diệp cảm nhận được luồng khí thể này, có chút dờ khóc dở cười, lại vỗ hai cái.

“Được rồi được rồi, thu liễm một chút.”

“Người cũng sắp thành thân rồi, một thời gian nữa sẽ làm cha rồi.”

“Bình tĩnh một chút.”

Nghe thấy vậy, khí thế trên người Đại Minh tản đi.

Hắn thật thà gãi gãi đầu, ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ.”

Trần Diệp nhìn Đại Minh, trong lòng có chút cảm khái, cười cười.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Năm đó tiểu ngốc tử chỉ biết gọi cha, bây giờ cũng sắp thành thân rồi.

Đúng là thời gian thấm thoát thoi đưa.

“Đi tập thể dục buổi sáng đi.”

“Vâng.”

Đại Minh sai bước rời đi, ra khỏi cửa Dục Anh Đường, ra ngoài tập thể dục buổi sáng.

Trần Diệp thì bế mấy đứa nhỏ trong viện, dẫn chúng đi rửa mặt.

...

Rất nhanh.

Dùng xong bữa sáng.

Tiểu Liên mặc một chiếc váy trắng Thanh Vân, đeo khăn che mặt, đeo một cái tay nải chờ ở ngoài viện.

Trần Diệp giống như thường ngày, một thân áo trắng.

“Cha, oa oa oa, ta không nỡ xa người...”

Tiểu Phúc ôm đùi Trần Diệp, khóc không thành tiếng, trên khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt.

Trần Diệp cúi người, xoa xoa đầu nàng.

“Cha ra ngoài nửa tháng, rất nhanh sẽ về.”

“Về nhà sẽ mang đồ ăn ngon của Sơn Đông về cho người.”

Tiểu Phúc đáng thương ngẩng đầu lên: “Thật sao?”

“Đương nhiên rồi.” Trần Diệp cười ảm áp nói.

Tiểu Phúc nắm lấy góc áo Trần Diệp, ngẩng đầu chớp mắt nói: “Vậy ta muốn ăn hoa mễ mễ, bánh tằm sợi dầu trong, mật tam đào, đường cao lương của Sơn Đông...”

Tiểu Phúc nói một hơi mấy món điểm tâm Sơn Đông.

Trần Diệp: “?”

Tiểu Liên bên cạnh bước lên một bước, lạnh lùng quét mắt nhìn Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc lập tức im lặng, rụt cổ lại.

Trần Diệp có chút dờ khóc dờ cười.

“Được, cha sẽ mang về cho các người.”

Tiểu Cử, Tiểu Thập, Tiểu Thập Nhất...

Một đám hài tử trong đường đều đứng ở trước cửa, không nỡ nhìn Trần Diệp.

Trần Diệp lần lượt tạm biệt bọn chúng, bọn trẻ khóc một trận, mới bị Xuân Đào, Vân Hương dẫn quay vào.

“Đi thôi, đến đường khẩu gần đây.” Khóe miệng Trần Diệp mang theo ý cười.

“Ừ.” Tiểu Liên bên cạnh dùng sức gật đầu.

Hai người chậm rãi đi trên đường, đi đến một căn nhà ở bên phố nào đó.

Bọn họ vừa đi đến trước căn nhà.

Ba bóng người đột nhiên xuất hiện.

“Thuộc hạ bái kiến công tử!”

Hoàng Tam, Chu Bát, Tiền Thất cùng quỳ một gối trước mặt Trần Diệp.

“Đứng lên đi.”

Trần Diệp bình tĩnh nói.

“Vâng!”

Ba người cùng đứng lên.

Tiểu Liên đi theo sau Trần Diệp, vào trong nhà.

“Ta và Tiểu Liên muốn đi xem đại hội võ lâm Sơn Đông.”

“Dục Anh Đường bên này, giao cho các người.”

Trần Diệp bình tĩnh nhìn ba người.

“Vào!”

“Vào!”

Hai tiếng xé gió vang lên.

Hai cuốn sách bay ra từ trong ngực Trần Diệp.

Một cuốn bay về phía Hoàng Tam, một cuốn bay về phía Chu Bát.

“Hai cuốn bí kíp này, cùng chung một nguồn với công phu các người luyện trước đây.”

“Được ta sửa đổi một chút, đủ để các người luyện đến nhất phẩm.”

Hoàng Tam, Chu Bát nhận lấy hai cuốn bí kíp này, sững sờ một chút, sau đó phản ứng lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hai người bọn họ hộ tống Trần Linh bị trọng thương, Trần Diệp liền gọi hai người bọn họ quay về.

Hai cuốn bí kíp này, coi như phần thưởng cho bọn họ.

Công phu mà Hoàng Tam, Chu Bát luyện trước đây xuất thân từ Phong Vũ Lâu, chỉ có thể luyện đến nhị phẩm.

Nếu bản thân không lĩnh ngộ được, không lĩnh ngộ được chiêu thức võ công phía sau, thì không thể thăng cấp lên nhất phẩm.

Trần Diệp nhìn võ công bọn họ luyện, hơi sửa đổi một chút, lại thêm vào thân pháp, phương pháp vận hành nội lực đi kèm.

Chỉ cần thiên phú của hai người không tệ, sau khi luyện tập tiến vào nhất phẩm, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Hoàng Tam, Chu Bát cùng quỳ xuống: “Đa tạ công tử!”

Trần Diệp gật đầu.

Hắn nhìn về phía Tiền Thất bên cạnh, ánh mắt đánh giá nàng hai lần.

Tiền Thất thuận theo cúi đầu.

“Ta nghe nói, ngươi muốn rửa tay gác kiếm, cáo lão hồi hương?” Trần Diệp lên tiếng hỏi.

Chương 638: Đừng tùy tiện vào trà quán không rõ lai lịch!

“Vâng.” Tiền Thất thần thái cung kính, thật thà đáp.

Trần Diệp liếc nàng một cái, có chút suy nghĩ.

“Những năm nay, người canh giữ Dục Anh Đường cũng coi như có công.”

“Đợi ta giải quyết xong việc này, cho phép người về quê.”

Tiền Thất nghe vậy, có chút kích động, quỳ xuống hành lễ nói: “Đa tạ công tử.”

“Ừm,” Trần Diệp gật đầu: “Đứng lên đi.”

Tiền Thất lộ vẻ cảm kích.

Vận mệnh của sát thủ là chết trong tay người khác.

Theo quy tắc giang hồ, một khi gia nhập tổ chức sát thủ, thì cả đời là người của tổ chức sát thủ.

Sống là người của tổ chức, chết là ma của tổ chức.

Muốn về quê hưởng tuổi già, rửa tay gác kiếm, gần như là không thể.

Không ngờ, công tử lại thực sự đồng ý.

Trong lòng Tiền Thất rất cảm kích.

Nàng tuổi thọ không còn nhiều.

Chỉ muốn về quê dưỡng lão, an hưởng tuổi già.

Trần Diệp nhìn Tiền Thất nhiều hơn một chút, ánh mắt sâu thẳm.

Sau khi sắp xếp đơn giản, Trần Diệp và Tiểu Liên rời khỏi biệt viện.

Trần Diệp đứng trên con phố dài không người.

“Viện trưởng, chúng ta đi Sơn Đông bằng cách nào?”

“Cưỡi ngựa hay đi đường thủy?” Tiểu Liên nhẹ giọng hỏi.

Nàng tính toán thời gian, có vẻ như nếu xuất phát hôm nay, phải gấp rút lên đường mới có thể đến được Tư Dương.

Trần Diệp liếc nhìn Tiểu Liên, thản nhiên nói: “Đưa tay cho ta.”

“Hả?” Tiểu Liên hơi sững sờ.

Trần Diệp đưa tay ra, nắm lấy cánh tay của Tiểu Liên.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Thuần di!

Khoảng cách ba mươi ba trượng, hóa thành một bước.

Gió rít gào.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi trong nháy mắt.

Trần Diệp nắm lấy cánh tay của Tiểu Liên, dưới chân bước đi không nhanh không chậm.

Cảnh vật xung quanh lập tức bị bỏ lại phía sau.

...

Phủ Yến Châu.

Ngoài Đàm Thành, quan đạo.

Trên quan đạo trống trải không người đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Trần Diệp buông cánh tay của Tiểu Liên ra, nhẹ giọng cười nói: “Đã đến Sơn Đông rồi.”

“Đoạn đường còn lại, chúng ta từ từ đi qua.”

Tiểu Liên nhìn xung quanh, đôi mắt thất thần, thử bước lên hai bước, có cảm giác không thích ứng được.

Khi bạn đã quen với tốc độ cực nhanh, sau đó tự mình đi bộ, sẽ có cảm giác xung quanh chậm chạp.

Sơn Đông?

Từ Dư Hàng đến Sơn Đông...

Mới chỉ mất bao lâu?

Ánh mắt của Tiểu Liên dần trở nên rõ ràng, lộ vẻ chấn động.

Khinh công thân pháp của viện trưởng lại đáng sợ như vậy!

Nội lực dồi dào vô tận!

“Phía trước chắc là có trà quán, dịch trạm.”

Trần Diệp cười nhạt nói.

Tiểu Liên hoàn hồn, dùng sức gật đầu: “Vâng.”

Hai người men theo quan đạo, không vội không chậm đi về hướng Đàm Thành.

Trên đường, ánh mắt Trần Diệp lướt qua rừng cây, đường núi xung quanh, hy vọng có thể xuất hiện vài tên sơn tặc gì đó.

Đáng tiếc, cho đến khi hai người bọn họ đi đến trà quán bên quan đạo, cũng không thấy sơn tặc nào xuất hiện.

Trần Diệp ung dung bước đi.

Tiểu Liên đột nhiên kéo ống tay áo của Trần Diệp, thấp giọng nói: “Viện trưởng.”

“Hử?” Trần Diệp liếc nhìn.

Trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ cười màu trắng.

Trên mặt Tiểu Liên đã bỏ khăn voan, đeo một chiếc mặt nạ hồ ly vẽ đỏ nền trắng.

Hai chiếc mặt nạ này đều do Tiểu Liên chuẩn bị.

Theo lời nàng nói, chính là trước đây mặt nạ hình lá cây có đặc điểm quá rõ ràng.

Sẽ bị người trong giang hồ nhận ra, đến lúc đó gây ra phiền toái không cần thiết.

Trần Diệp đối với chuyện này lại không sao cả.

Vì vậy, hai người liền đeo mặt nạ.

Tiểu Liên kéo ống tay áo của Trần Diệp, chỉ về trà quán cách đó không xa, thấp giọng nói: “Viện trưởng, trà quán kia có vấn đề.”

Trần Diệp nhìn theo hướng Tiểu Liên chỉ, quan sát vài lần.

Cũng nhìn ra được vấn đề.

Thiết lập trà quán bên quan đạo không có gì sai.

Nhưng, gỗ quá mới.

Lá cờ của trà quán lại quá cũ.

Một số chi tiết rất mâu thuẫn.

Nhìn qua, giống như một trà quán mới xây dựng, khoác lên mình “vỏ bọc trà quán cũ”.

Nếu chỉ suy đoán như vậy, cho rằng trà quán có vấn đề, có chút vô đoán.

Nhưng.

Nếu người uống trà trong trà quán, người đun nước đều là võ giả.

Vậy thì có vấn đề lớn rồi.

Trần Diệp liếc mắt nhìn qua.

Người đun nước bận rộn là thực lực tam phẩm, ba người khách trà ngồi rải rác còn lại, cao nhất là tam phẩm, thấp nhất là tứ phẩm.

Trà quán này có vấn đề...

Dưới mắt nà.

Trần Diệp nheo mắt lại.

Có chút thú vị.

...

“Theo quy tắc giang hồ.”

“Đi ngang qua trà quán, quán ăn không rõ tên tuổi, không rõ lai lịch, tốt nhất đừng vào.”

“Người mãi mãi không biết, mình có mắc bẫy của bọn họ hay không.”

“Cho dù là đại hiệp thực lực nhị phẩm, nếu trúng mê hương, nhất thời cũng khó tỉnh táo lại.”

“Đi lại giang hồ, nhất định phải cẩn thận là trên hết.” Một giọng nói trong trẻo vang lên trên quan đạo.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo ngắn màu vàng sẫm, thắt lưng đeo trường kiếm lớn tiếng nói.

Bên cạnh nam tử, đi theo một nữ tử, mặc váy xanh nhạt, trên váy có chút đỏ nhạt.

Trong tay nữ tử không có binh khí, sắc mặt tái nhợt, trông có vẻ như bị thương.

“A Hồng cô nương, người xem!”

“Phía trước vừa hay có một trà quán, chúng ta đã đi lâu như vậy, qua đó nghỉ ngơi một chút đi?”

Người trẻ tuổi chỉ vào trà quán trên quan đạo, nói với nữ tử.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên trà quán ngoài người phục vụ bận rộn mang trà, còn có năm người.

Hai người ngồi cùng một bàn, nhìn cách ăn mặc là thương nhân du lịch.

Bên cạnh có một người đi một mình, nhìn cách ăn mặc giống như thư sinh.

Gần quan đạo, ngồi một nam một nữ.

Nam mặc áo trắng, trên mặt đeo mặt nạ cười màu trắng.

Nữ mặc váy xanh mây trắng, trên mặt đeo mặt nạ hồ ly vẽ đỏ nền trắng.

Quách Hồng cẩn thận quan sát mấy người trong trà quán, trong lòng cảnh giác.

Nàng kéo người trẻ tuổi, đôi môi đỏ khê mở, nói: “Lý đại ca, chẳng phải vừa rồi người nói đi lại giang hồ, đi ngang qua trà quán quán ăn, không rõ lai lịch đừng qua sao?”

Lý Tiêu nghe vậy, đập vào đầu, cẩn thận nhìn chăm chăm trà quán vài lần.

Vài hơi thở sau.

Hắn quay đầu lại, nghiêm túc nói với Quách Hồng: “A Hồng cô nương yên tâm.”

“Trà quán này ta đã xem qua, không có vấn đề gì.”

Quách Hồng: “?”

Trần Diệp: “?”

Tiểu Liên: “?”

Ngồi ở vị trí gần quan đạo, đợi trà mang lên Trần Diệp và Tiểu Liên đều cười.

Kể từ khi hai người trẻ tuổi này tiến lại gần trà quán.

Bốn người mai phục, đều đã dồn một chút nội lực.

Xem ra, bọn họ đợi chính là cặp nam nữ trẻ tuổi này.

Nghe lời Lý Tiêu nói.

Quách Hồng có chút do dự không yên.

Tuy nhiên, nàng nghĩ ngợi một chút, vẫn gật đầu, nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi.”

Lý Tiêu trên mặt lộ ra ý cười.

Hắn bước nhanh vào trà quán, hô: “Ông chủ, cho một ấm trà hoa.”

Nói xong, Lý Tiêu ngồi xuống ghế dài, tiện tay cầm lấy chiếc chén trên bàn, nhìn hai lần.

Quách Hồng ngồi bên cạnh Lý Tiêu, ánh mắt cẩn thận cảnh giác lướt qua mọi người xung quanh.

Lý Tiêu từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn, lau chén trà, đưa cho Quách Hồng một chiếc.

Không lâu sau.

Võ giả thực lực tam phẩm giả trang thành người phục vụ trà, trong tay xách hai ấm trà đi tới.

Hắn đi đến bàn của Trần Diệp và Tiểu Liên trước, đặt một ấm trà xuống, cung kính nói: “Hai vị khách quan, đây là trà các người gọi.”

Nói xong, hắn xách một ấm khác đi đến bàn của Lý Tiêu, đặt ấm trà xuống.

“Đây là trà hoa của các người.”

Lý Tiêu nhiệt tình xách ấm trà lên, nói với Quách Hồng: “A Hồng cô nương.”

“Gặp nhau trên giang hồ là có duyên.”

“Ấm trà này, ta mời người!”

Nói rồi, Lý Tiêu nghiêng ấm trà.

Nước trà tỏa ra mùi hương nhàn nhạt đổ vào trong chén, bọt trà màu trắng nổi trên mặt nước.

Lý Tiêu nhìn nước trà hơi đục, đột nhiên nhíu mày, đập một cái vào bàn.

“Ầm!” Một tiếng.

“Chủ quán!”

“Người bỏ mê được vào trà rồi đúng không?”

Chương 639: Kiểm Quái Dị!

“Chưởng quầy!”

“Ngươi hạ mê dược vào trà phải không?”

Lý Tiêu quay đầu, lạnh lùng nhìn trà chưởng.

Ánh mắt của trà chưởng hơi nheo lại, vận nội lực, bàn tay phải phía sau nắm chặt thành quyền.

Ba người khác giả vờ uống trà ở bàn bên cạnh cũng đã sẵn sàng, chỉ chờ ra tay.

Trần Diệp, Tiểu Liên cũng không khỏi nhìn về phía Lý Tiêu.

Lý Tiêu nhìn chăm chăm vào trà chưởng.

Sắc mặt của Quách Hồng hơi biến đổi, tay chạm vào sau thắt lưng.

Bầu không khí trong quán trà đột nhiên trở nên căng thẳng.

Trà chưởng nhìn vào đôi mắt trong trẻo và nghiêm túc của Lý Tiêu, trong lòng đột nhiên lay động.

Hắn cúi người, nịnh nọt nói: “Đại gia, tiểu điểm nào dám hạ mê dược vào trà.”

“Đó là việc chỉ có bọn xấu xa mới làm.”

“Ngài xem những khách quan khác, trà của tiểu điểm tuyệt đối không có vấn đề gì...”

Lý Tiêu giả vờ liếc nhìn trà của ba người khác và Trần Diệp.

“Hừm...”

“Cũng không dám đâu.”

Lý Tiêu gật đầu, vẫy tay nói: “Được rồi, người đi làm việc đi.”

Trà chương: “...”

Những người khác: “...”

Lý Tiêu đặt chén trà đã rót sẵn trước mặt Quách Hồng, cười nói: “Ta chỉ giả vờ thôi.”

“Nếu bọn họ không phải là quán trà đảng hoàng, vừa rồi đã ra tay rồi.”

“Ra ngoài phải cẩn thận!”

Lý Tiêu nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Quách Hồng cười cứng ngắc, nâng chén trà lên: “Lý đại ca nói có lý.”

Hắn cầm ấm trà, cũng rót cho mình một chén.

Nói rồi, Lý Tiêu nâng chén trà lên, húp nhẹ một ngụm trà ở mép chén sứ.

“Chụt chụt...”

Lý Tiêu nhấp hai ngụm, đột nhiên sắc mặt cứng đờ.

Quách Hồng cúi đầu, vẻ mặt kỳ quái nâng chén trà lên, đưa đến bên miệng.

“Hồng cô nương, trà này không thể uống!”

“Vù!”

Cùng với tiếng quát, một luồng gió chương ập tới.

Quách Hồng giật mình.

Lý Tiêu nhảy lên từ băng ghế dài, một chương đánh bay chén trà trong tay Quách Hồng xuống đất.

“Choang!” một tiếng giòn tan.

Chén trà rơi khỏi tay, vỡ thành từng mảnh, nước trà màu nâu đục văng tung tóe trên mặt đất.

Trà chương vừa quay người lại, thẳng lưng, lạnh giọng nói: “Ra tay!”

“Tiểu tử này đã phát hiện ra!”

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Ba tiếng vũ khí ra khỏi vỏ vang lên.

Trong quán trà, ba người còn lại rút đao kiếm từ dưới bàn ra, nhảy lên, bao vây Lý Tiêu và Quách Hồng.

Lý Tiêu quay đầu, lông mày kiếm nhú lại, lạnh lùng nói: “Ta đã biết mà!”

Hắn liếc nhìn nước trà trên bàn: “Trà này có vị hơi ngọt, ta vừa nếm đã biết có hạ mê dược.”

“Các ngươi còn muốn lừa ta?”

“Xoẹt!” một tiếng.

Tay Lý Tiêu khẽ chạm vào thắt lưng, một thanh trường kiếm sáng loáng ra khỏi vỏ.

“Hồng cô nương, ngươi lùi lại, nội thương chưa lành, không nên động thủ!”

Quách Hồng rút tay khỏi thắt lưng, trong bàn tay trắng nõn có thêm vài món ám khí hình đinh.

Nàng đứng bên cạnh Lý Tiêu, nói: “Lý đại ca, ta giúp ngươi!”

Hai người cảnh giác nhìn trà chương và ba người còn lại.

Bàn bên cạnh.

Trần Diệp cầm ấm trà, rót cho mình và Tiểu Liên mỗi người một chén.

“Viện trưởng,” Tiểu Liên nhìn Trần Diệp, hỏi: “Có cần...”

“Không cần,” Trần Diệp nhìn chén trà, bên trong không có gì.

Chỉ là trà xanh bình thường.

“Cứ xem đi, ta thấy khá thú vị.”

Trần Diệp uống một ngụm trà, cười tủm tỉm nhìn thanh kiếm trong tay Lý Tiêu.

Trong quán trà nhỏ, sự yên bình bị phá vỡ.

Tên giả làm trà chương, một võ giả tam phẩm, quát lên một tiếng, lao đến bên cạnh Lý Tiêu, hai nắm đấm chặt chẽ.

Nội lực cuộn cuộn trên nắm đấm, mạnh mẽ vô cùng.

Hắn hét lên: “Địa Long Quyền!”

“Vù vù!”

Nắm đấm gào thét, mang theo luồng gió quyền nặng nề.

Võ giả này vung hai nắm đấm, hạ thấp trọng tâm, lao vào bên sườn Lý Tiêu.

Lý Tiêu thấy vậy, mắt hơi nheo lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhìn chuẩn thời cơ, thân mình di chuyển, né được vài quyền.

Ba người bên cạnh cũng hét lên.

“Phi Long Kiếm Pháp!”

“Thiết Long Dao Pháp!”

“Hỏa Long Kiếm Pháp!”

Ba người hét lên, lao về phía Lý Tiêu và Quách Hồng.

Thân pháp của Quách Hồng linh hoạt, né được một chiêu kiếm pháp, tay khẽ vung lên.

Vài bóng đen bắn ra, như cát bay đánh về phía võ giả cầm đao.

“Đinh đinh đinh!”

Chỉ thấy võ giả cầm đao mắt nhanh tay lẹ, vung đao trong tay, dễ dàng đỡ được những ám khí hình đinh này.

Phát ra chiêu này, sắc mặt của Quách Hồng vốn đã tái nhợt càng trắng hơn.

Nàng bị thương, cố gắng giao đấu, vết thương càng nặng, ám khí phát ra cũng kém xa trước đây.

Ánh mắt của Lý Tiêu thoáng thấy cảnh này, miệng quát lên: “Hồng cô nương, người lui xuống đi.”

“Đám người ‘Đại Long Sơn Trang’ này cứ giao cho ta.”

Nói rồi, ánh mắt của Lý Tiêu lạnh lùng nhìn về phía võ giả tam phẩm sử dụng quyền pháp.

Hắn hít một hơi thật sâu, đưa thanh trường kiếm trong tay ra.

Chỉ thấy, thanh kiếm sắt bình thường mua ở tiệm rèn hai mươi lượng bạc, đâm ra với tốc độ cực kỳ chậm chạp.

Trần Diệp và Tiểu Liên ngồi yên lặng bên cạnh xem náo nhiệt.

“Hả?”

Thấy nhát kiếm này, Tiểu Liên mở to mắt, miệng phát ra tiếng kinh ngạc.

Lý Tiêu đâm ra nhát kiếm này, tốc độ còn chậm hơn cả trẻ con tập kiếm.

Chỉ cần không phải mù, đều có thể dễ dàng né được nhát kiếm này.

Tuy nhiên, sự việc có điểm khác thường.

“Phụt!” một tiếng nhẹ nhàng.

Võ giả tam phẩm sử dụng quyền pháp kia giống như không nhìn thấy gì, để thẳng cổ họng mình va vào thanh trường kiếm trong tay Lý Tiêu.

Cổ họng va vào trường kiếm.

“Phụt!”

Lý Tiêu đắc thủ một kiếm, cổ tay khẽ rút lại.

Trường kiếm xuyên qua cổ họng của đối phương.

Máu tươi nóng hôi từ cổ họng phun ra.

Thân mình Lý Tiêu ngả về phía sau, thân pháp nhẹ nhàng, lùi thẳng ra xa hai trượng, tránh được máu tươi phun ra.

Hắn đắc thủ một kiếm, ánh mắt liếc về ba người còn lại trên sân.

Trong quán trà, ba võ giả tứ phẩm còn lại thấy cảnh này đều sửng sờ.

Một kiếm đã giết được một tam phẩm?

Điều này...

Sắc mặt của ba người cùng lúc thay đổi dữ dội, không còn do dự, quay đầu bỏ chạy.

Lý Tiêu nhìn ba người, lạnh giọng nói: “Chạy đâu!”

Nói rồi, mũi chân hắn khẽ điểm, cả người lao vút đi.

“Phi Long Hai Mươi Tám Thức!”

“Phi Long Ngự Thiên!”

Một võ giả cầm kiếm trong tay thấy Lý Tiêu lao về phía mình, tức giận hét lên.

Kiếm trong tay hắn điên cuồng đâm ra, phòng thủ xung quanh mình kín như bưng.

Một cảnh tượng kỳ lạ lại xuất hiện.

Thanh kiếm trong tay Lý Tiêu chậm rãi đâm ra, xuyên qua lưới kiếm dày đặc, một kiếm chính xác đâm vào tim đối phương.

“Phụt!” một tiếng.

Trường kiếm xuyên qua.

Cổ tay Lý Tiêu khẽ rút lại, rút trường kiếm ra.

Hắn tiện tay vung một đóa hoa kiếm, không thèm nhìn, lại nhảy về phía võ giả cầm đao.

Võ giả cầm kiếm vừa rồi, ngực phun ra một lượng lớn máu tươi, trong nháy mắt nhuộm đỏ mặt đất.

“A!”

“Thiết Long Nhất Đao Trảm!”

Võ giả cầm đao thấy Lý Tiêu đuổi theo mình, hét lên một tiếng, thanh đao trong tay chém ngược lên trời!

Một đao này, chém mạnh vào mặt Lý Tiêu.

Sắc mặt của Lý Tiêu không thay đổi.

Hắn vẫn đưa ra một kiếm.

Trường kiếm cực kỳ chậm chạp, mũi kiếm nhẹ nhàng chạm vào lưới đao đang chém tới.

“Đình!” một tiếng.

Đại đao rơi khỏi tay, bay xuống đất.

Ngay sau đó.

Một kiếm đâm ra.

Chậm đến cực điểm.

Trong mắt của võ giả kia đầy sợ hãi, thân mình run rẩy, lại chủ động va vào mũi kiếm.

“Phụt!” một tiếng.

Trường kiếm trong tay Lý Tiêu khẽ rút lại.

Máu tươi nóng hôi từ cổ họng đối phương phun ra.

Sắc mặt của Lý Tiêu bình thản, ánh mắt liếc về võ giả cuối cùng còn lại.

Chương 640: Các người cũng đừng giấu nữa, ra tay đi!

Tĩnh!

Quán trà ven đường chìm trong im lặng chết chóc.

Lý Tiêu mặc áo vàng đậm, tay cầm kiếm, đứng trên quan đạo, ánh mắt lạnh lùng.

Phía sau hắn là hai cái xác không ngừng phun máu.

Chỉ trong nháy mắt.

Hắn đã giết hai người.

Ngay cả Quách Hồng đứng phía sau cũng không khỏi mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lý Tiêu.

Trần Diệp nhấp một ngụm trà, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Kiểm pháp này thật thú vị.

Với trình độ võ đạo của Trần Diệp, hắn vậy mà không nhìn ra được kiếm pháp này thuộc môn phái nào.

Tiểu Liên cũng nhìn chăm chăm vào Lý Tiêu.

Nàng chỉ mới rời giang hồ vài năm, sao giờ đây đến cả võ công trong giang hồ nàng cũng không hiểu?

“Người cũng lên đi!”

“Bọn chúng vừa mới chết, người xuống làm bạn với chúng.”

Lý Tiêu lạnh lùng nói.

Chỉ thấy tên kiếm khách còn lại trực tiếp quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu.

“Hảo hán, xin người tha cho ta!”

“Ta chỉ là một tiểu võ giả tứ phẩm, nghe lệnh của trang chủ mới đi truy sát nàng.”

Tên võ giả tứ phẩm kia đặt trường kiếm xuống đất, quỳ lạy, trán đập mạnh xuống đất.

Quan đạo có những viên đá vụn lởm chởm.

Chỉ vài cái, trán hắn đã đầm đìa máu.

Lý Tiêu liếc hắn một cái, xoa cằm nói: “Nếu ta tha cho người, người trở về mật báo.”

“Lần sau đến đây sẽ là cao thủ!”

“Đến lúc đó, ta sẽ bị sát thủ của các người ‘Đại Long sơn trang’ truy sát đến mức không có đường sống.”

Nghe vậy, tên võ giả kia gào lên: “Hảo hán!”

“Không đâu, ta có thể thề!”

Lý Tiêu lạnh lùng liếc hắn một cái, trầm giọng nói: “Nếu lời thề có tác dụng, trên đời này đã không có nhiều nữ tử bị ruồng bỏ đến vậy.”

Lời vừa dứt.

Trường kiếm đâm ra.

Cực kỳ chậm rãi đâm về phía võ giả kia.

Tên võ giả quỳ trên mặt đất, mở to mắt, mặt đầy máu, tro mắt nhìn lưỡi kiếm xuyên qua cổ họng mình.

“Phập!”

Lý Tiêu cổ tay khẽ rút, rút trường kiếm ra.

Thi thể của tên võ giả kia co giật một chút, vết thương phun ra một lượng lớn máu tươi.

Lý Tiêu lùi lại vài bước, không để máu bắn lên người mình.

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp quan đạo và quán trà.

Ngửi mùi máu tanh này, Lý Tiêu vung kiếm múa một vòng, sau đó ung dung tra kiếm vào vỏ.

Hắn nghiêng đầu bốn mươi lăm độ, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, cảm khái nói: “Vô địch...”

“Thật là cô đơn như tuyết.”

Quách Hồng, Trần Diệp, Tiểu Liên đều nhìn Lý Tiêu.

Nghe vậy, Trần Diệp và Tiểu Liên không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lý Tiêu này chỉ mới sơ kỳ tam phẩm, khẩu khí lại không nhỏ.

Chỉ có Quách Hồng.

Nàng đứng trên quan đạo, ánh mắt mơ màng nhìn Lý Tiêu, đôi má ửng hồng.

Lý Tiêu khoanh tay đứng đó, nhìn về phía Trần Diệp và Tiểu Liên đang ngồi trong quán trà.

“Hai người, các ngươi cũng đừng giấu nữa.”

“Thuộc hạ của các ngươi đã bị ta giết rồi, các ngươi...”

“Ra tay đi!”

Lý Tiêu nhìn Trần Diệp và Tiểu Liên, khí thế trên người hắn cực kỳ mạnh mẽ.

Trần Diệp: “?”

Tiểu Liên: “?”

Trần Diệp và Tiểu Liên nhìn nhau.

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn Lý Tiêu.

Chưa kịp lên tiếng.

Lý Tiêu đã giơ tay nói: “Người đừng nói vội, để ta suy đoán đã.”

“Có phải người định vỗ tay hai cái, sau đó đứng dậy, cười lạnh nhìn ta.”

“Rồi nói với ta: Các hạ kiếm pháp thật cao cường, nhưng Đại Long sơn trang của ta cũng không phải dễ chọc.”

“Người đã giết người của chúng ta, còn vạch trần thân phận của chúng ta, vậy thì chúng ta cũng không cần giấu nữa!”

“Tiếp theo, ta sẽ tiễn người xuống dưới đoàn tụ với mấy huynh đệ của ta!”

“Sau đó là tiếng cười lớn ‘khắc khắc khắc khắc...’.”

Lý Tiêu một tay chống cằm, một tay chống chuôi kiếm, ánh mắt lấp lánh suy đoán.

Nghe vậy, Trần Diệp và Tiểu Liên đều im lặng.

Tên này có bị bệnh không?

Lý Tiêu thấy Trần Diệp không nói gì, cười lạnh: “Xem ra ta đoán đúng rồi.”

“Nếu vậy, sự việc có lẽ không đơn giản như vậy...”

“Để ta suy đoán táo bạo hơn một chút.”

Ánh mắt hần lướt qua Trần Diệp và Tiểu Liên, lộ ra vẻ suy tư.

Đột nhiên, hần nhìn về phía Quách Hồng ở không xa.

Trong mắt Lý Tiêu lóe lên một tia đỏ và vẻ ngỡ ngàng.

Hắn đột nhiên vỗ tay một cái, cười nói: “Ta hiểu rồi!”

Lý Tiêu đưa tay chỉ về phía Quách Hồng, mỉm cười nói: “Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, việc này không đơn giản.”

“A Hồng cô nương, người đã vất vả diễn suốt đường đi rồi!”

“Người ra tay đi!”

“Để ta xem thử ám khí gia truyền của người.”

Quách Hồng: “?”

Nghe vậy, Quách Hồng cũng ngơ ngác.

“Lý đại ca...”

“Người đang nói gì vậy?”

“Sao ta nghe không hiểu?”

Lý Tiêu khoanh tay trước ngực, trầm giọng nói: “Đừng diễn nữa, xem ra vết thương trên người người cũng là giả đúng không?”

“Đều là nguy trang để lừa ta.”

Quách Hồng vẻ mặt mơ hồ.

“Kiếm pháp của ta đã đại thành, ta rời khỏi Định Viễn thành, đi về phía bắc để tham gia đại hội võ lâm.”

“Trên đường đi, ta hành hiệp trượng nghĩa.”

“Đã nhiều lần bộc lộ ‘Minh Ngọc Kiếm Quyết’ của ta.”

“Vài ngày trước, ta vừa đến huyện Túc Thiên, phủ Hoài An, đã thấy người bị người của ‘Đại Long sơn trang’ truy sát.”

“Với tấm lòng trượng nghĩa, ta đã ra tay cứu người.”

“Nghĩ lại, có lẽ tất cả đều là người đang diễn kịch!”

“Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, luyện võ thành tài, vừa mới xuất sư, đã gặp phải nữ hiệp sĩ bị truy sát.”

“Đây là tình tiết chỉ có trong truyện kiếm hiệp mà thôi.”

Giọng nói của Lý Tiêu có chút cảm khái và đau lòng.

Ánh mắt trong trẻo kiên định của hắn rơi vào người Quách Hồng, toát lên một nỗi buồn man mác.

“Lý... Lý đại ca, người đang nói gì vậy?”

“Sao ta nghe không hiểu, người bị thương à?”

Quách Hồng ánh mắt lộ vẻ lo lắng hỏi.

“Ồ?” Lý Tiêu lạnh lùng nhìn Quách Hồng: “Vẫn còn diễn sao?”

“Vậy để ta nói rõ hơn một chút.”

“Người đang thềm muốn ‘Minh Ngọc Kiếm Quyết’ của ta!”

“Cũng trách ta, tuổi trẻ bồng bột, trên đường từ Định Viễn thành đi về phía bắc, gặp người xấu thì chém, gặp kẻ ác thì giết.”

“Đã để lộ kiếm pháp của mình.”

“Người vô tội, nhưng mang ngọc thì có tội.”

Lý Tiêu thở dài một tiếng, đau lòng nói: “Người đã để mắt tới ‘Minh Ngọc Kiếm Quyết’ của ta, nên mới bày ra một màn kịch bị truy sát.”

“Ta còn ngây ngốc cứu người, nghĩ lại tất cả những chuyện này đều nằm trong tính toán của các người.”

Quách Hồng có chút sốt ruột.

“Lý đại ca, người đang nói gì vậy?”

“Sao ta nghe không hiểu.”

“Người trúng ám khí gì rồi sao?”

“Hay là trúng độc?”

Quách Hồng chạy đến, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn hắn.

“Xoẹt!” một tiếng.

Trường kiếm trong tay Lý Tiêu rút ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ Quách Hồng.

“Người đừng qua đây, để ta suy đoán tảo bạo thêm một chút.”

“Người bị người sai khiến...”

“Đúng vậy!”

“Chính là bị người sai khiến!”

“Ồ Đại Võ, có thể có thể lực lớn như vậy, chỉ có vài cái tên.”

“Võ Đang, Thiếu Lâm sẽ không thềm muốn kiếm quyết của ta.”

“Vậy nên...”

“Người đứng sau lưng ngươi là Ngọc Diệp đường!”

Trong mắt Lý Tiêu lóe lên một tia sáng.

Trần Diệp: “???”

Tiểu Liên: “???”

“Ha ha ha ha ha...”

Lý Tiêu cầm kiếm bằng một tay, ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Đúng rồi!”

“Tất cả đều khớp rồi!”

“Kiếm quyết của ta độc nhất vô nhị, người trong giang hồ biết được không nhiều.”

“Nghe đồn đề quân của Ngọc Diệp đường vô cùng thần bí, ra ngoài đều đeo mặt nạ, không để lộ mặt thật.”

“Nhìn khắp thiên hạ, cũng chỉ có hãn mới hiểu được huyền diệu của kiếm quyết của ta!”

Lý Tiêu cúi đầu, cảm khái vạn phần.

Ánh mắt hãn lướt qua Trần Diệp và Tiêu Liên, đột nhiên kinh ngạc nói: “Ừa!”

“Hai người các ngươi đều đeo mặt nạ...”

“Chẳng lẽ...”

“Các ngươi không phải người của Đại Long sơn trang, mà là người của Ngọc Diệp đường?”

“Người của Đại Long sơn trang đã bị các ngươi giết rồi!”

Lý Tiêu kinh ngạc lùi lại một bước, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

“Các ngươi đều là người của Ngọc Diệp đường?”

“Nếu suy đoán của ta không sai, vậy thì ta có thể suy đoán táo bạo thêm một chút!”

“Ra ngoài đeo mặt nạ...”

“Nói cách khác...”

“Ngươi chính là ‘Đề Quân’ của Ngọc Diệp đường – Đông Hoa!”

Lý Tiêu chỉ kiếm về phía Trần Diệp, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trần Diệp: “!!!”

Tiêu Liên: “!!!”

Chương 641: Điên rồi! Điều điên hết rồi!

Chẳng lẽ...

Hắn thật sự là thiên tài?

Trần Diệp và Tiểu Liên nhìn nhau.

- Lý đại ca, người...

- Người đang nói gì vậy?

Quách Hồng lo lắng nhìn Lý Tiêu.

Lý Tiêu phớt lờ Quách Hồng, bước nhanh đến bàn trà nơi Trần Diệp và Tiểu Liên đang ngồi.

Hắn cầm ấm trà trên bàn, tự rót cho mình một chén.

- Sup...

Lý Tiêu nhấp một ngụm, chép miệng.

Hắn cười lạnh:

- Quả nhiên.

- Trong ấm trà này, các người không bỏ Mông Hãn được.

- Điều này chứng tỏ, suy đoán của ta là đúng!

Lý Tiêu dứt khoát nói.

- Bốp!

Hắn đặt chén trà xuống bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm Trần Diệp.

- Ta nghe nói Đế Quân là tông sư đệ nhất thiên hạ, từng ở Biện Lương chỉ một chiêu đã đánh trọng thương mấy ngàn cấm quân.

- Một trận chiến vang danh thiên hạ!

- Tại hạ bất tài, muốn thỉnh giáo Đế Quân một chút!

Quách Hồng đứng bên cạnh, nghe vậy càng thêm lo lắng.

Lý đại ca chẳng lẽ bị nội thương, trúng độc, sao giờ lại như người mất trí thế này?

Đế Quân của Ngọc Diệp Đường, thân long thấy đầu không thấy đuôi.

Làm sao có thể đeo mặt nạ, ngồi ở quán trà uống trà chứ?

- Lý đại ca...

Quách Hồng lo lắng gọi khẽ.

Trần Diệp khẽ cười, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, nhìn Lý Tiêu:

- Chỉ dựa vào những điều vừa rồi, ngươi dám suy đoán ta là Đông Hoa?

Lý Tiêu thấy Trần Diệp lên tiếng, khóe miệng nhếch lên:

- Vừa rồi ta chỉ có sáu phần chắc chắn.

- Ta giết người giữa đường, máu văng đầy quan đạo, nhưng hai người các ngươi vẫn bình tĩnh uống trà.

- Điều này đủ cho thấy, võ công của các ngươi không yếu, ít nhất cũng là tam phẩm.

- Tuy nhiên... sau khi hỏi chuyện vừa rồi.

- Giờ ta có mười phần chắc chắn!

- Ngươi...

- Chính là tông sư đệ nhất thiên hạ - Đế Quân Đông Hoa!

Trần Diệp nhìn Lý Tiêu, cảm thấy hơi buồn cười.

Người này cũng thú vị đấy.

Chỉ là tam phẩm, vậy mà dám khiêu chiến ta.

- Không sai, người đoán đúng rồi.

- Xuất kiếm đi, ta chỉ dùng thực lực tam phẩm.

Trần Diệp đặt chén trà xuống, chỉnh lại mặt nạ.

Chiếc mặt nạ cười màu trắng đeo trên mặt hắn, toát lên vài phần thần bí.

Quách Hồng đứng bên nghe Trần Diệp thừa nhận, cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Điên rồi!

Đều điên hết rồi!

Lý đại ca điên rồi, hai người uống trà này cũng điên rồi!

Quách Hồng sụp đổ, thân thể mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, nước mắt tuôn rơi.

Những ám ức bị truy sát, chạy trốn mấy ngày nay ủa về, đánh sập hàng phòng thủ trong lòng nàng.

Quách Hồng ngồi bệt dưới đất, ôm mặt khóc òa lên.

Điên rồi!

Đều điên hết rồi!

Hu hu hu hu...

Quách Hồng đau lòng khóc lớn.

Lý Tiêu thấy Trần Diệp đồng ý, trong mắt lóe lên một tia tinh quang:

- Được!

Hắn hào khí ngút trời, nhảy lên.

- Véo!

Kiểm dài tuốt ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang cực kỳ chậm chạp xé toạc không khí, đâm về phía Trần Diệp.

Trần Diệp hơi nheo mắt.

Kiểm pháp của Lý Tiêu quả thực có chút huyền diệu.

Trần Diệp là đối thủ, cuối cùng cũng hiểu tại sao mấy võ giả kia lại chết nhanh như vậy.

Lý Tiêu xuất kiếm, mũi kiếm đâm thẳng vào yết hầu của Trần Diệp.

Trong lòng Trần Diệp lại nảy sinh một loại cảm giác, như thể không khống chế được bản thân, muốn lao vào mũi kiếm!

Khoảng cách giữa thanh kiếm càng gần, loại cảm giác này càng rõ ràng.

Đây là kiếm pháp gì?

Giang hồ từ khi nào lại xuất hiện một loại kiếm pháp kỳ lạ như vậy?

“Minh Ngọc Kiếm Quyết”...

Trần Diệp nhú mày.

Hắn vận chuyển nội lực, đánh tan luồng cảm giác này, nội tâm khôi phục lại sự trong trẻo.

- Choang!

Trần Diệp giơ tay lên, hai ngón tay khép lại thành kiếm chỉ.

Một đạo kiếm khí màu trắng có thực chất bắn ra từ đầu ngón tay.

- Đỉnh!

Một tiếng giòn vang.

Nửa thanh kiếm gãy bay ra ngoài.

Kiếm chiêu của Lý Tiêu bị chặn đứng.

Hắn sững sờ đứng trước mặt Trần Diệp, nhìn thanh kiếm gãy trong tay.

- Ta...

- Ta thua rồi sao?

Lý Tiêu như người mất hồn, khó tin nhìn thanh kiếm gãy.

- Ta vậy mà lại thua?

- Sao ta có thể thua được...

- Đây là “Minh Ngọc Kiếm Quyết” mà!

Lý Tiêu lùi lại hai bước, sắc mặt dần tái nhợt.

Trần Diệp lặng lẽ nâng chén trà lên, nhấp một ngụm.

Hắn không hề ức hiếp Lý Tiêu.

Muốn trách thì chỉ có thể trách dòng chữ [Chân khí ngoại phóng] quá mạnh mẽ.

Vừa rồi Trần Diệp đã nương tay, chỉ dùng nội lực tương đương tứ phẩm.

Một chiêu kiếm khí.

Trực tiếp phá vỡ kiếm chiêu của Lý Tiêu.

Trần Diệp ngẩng đầu liếc nhìn Lý Tiêu, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, trạng thái có vẻ không ổn.

- Vèo!

- Vèo!

- Vèo!

Trần Diệp búng ngón tay, mấy đạo kinh khí vô hình bắn ra.

- Phụt!

- Phụt!

- Phụt!

Kinh khí chuẩn xác đánh trúng mấy huyệt vị trên cơ thể Lý Tiêu.

- Phụt!

Lý Tiêu bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Quách Hồng ngồi bên quán trà, vừa lau nước mắt vừa nức nở.

Nhưng khi thấy Lý Tiêu phun máu ngã xuống, nàng vội vàng đứng dậy, chạy đến bên hắn, đỡ hắn dậy.

- Lý đại ca, ngươi không sao chứ?

Quách Hồng sợ hãi hỏi.

Lý Tiêu phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt ban đầu trở nên hồng hào hơn.

Hắn lắc đầu, thoát khỏi vòng tay của Quách Hồng.

Lý Tiêu ngẩng đầu nhìn Trần Diệp, hai tay chấp lại, cung kính hành lễ:

- Đa tạ Đế Quân!

- Ừm.

Trần Diệp gật đầu:

- Kiếm pháp của ngươi có vấn đề, uy lực mặc dù không tầm thường, so với công pháp nhất phẩm cũng không kém.

- Nhưng vấn đề cũng rất lớn, người đã luyện qua, trong lòng tự hiểu rõ.

Trần Diệp lặng lẽ uống một ngụm trà, không nói thêm gì.

Có chút thú vị.

“Minh Ngọc Kiếm Quyết” mà Lý Tiêu sử dụng không phải là võ công chính đạo.

Cảm giác mà nó mang lại cho Trần Diệp rất giống với công phu ma đạo chính thống.

Chiêu thức quỷ dị, tâm trí của người tu luyện cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Những lời Lý Tiêu nói và việc hắn làm vừa rồi đều có chút không bình thường.

Chỉ thấy Lý Tiêu phun ra một ngụm máu, ánh mắt trong trẻo hơn nhiều.

Hắn quay đầu nhìn Quách Hồng, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười khô:

- A Hồng cô nương, người không sao chứ?

Quách Hồng mắt đỏ hoe, quan tâm hỏi:

- Lý đại ca, ta không sao.

- Người...

Lý Tiêu từ dưới đất đứng dậy:

- Tác dụng phụ của kiếm pháp...

- Không sao đâu.

Quách Hồng lộ vẻ lo lắng.

Vừa rồi Lý Tiêu giống như một kẻ điên, nói năng lảm nhảm, còn coi người qua đường là “Đế Quân” Đông Hoa, thật sự quá đáng sợ.

- Kiếm pháp này người học được ở đâu?

Trần Diệp đặt chén trà xuống, lên tiếng hỏi.

Trong bốn năm qua, Trần Diệp đã nhiều lần đề Ngọc Diệp Đường tìm kiếm võ công của các môn phái, để hắn quan sát, học hỏi.

Xem xét một vòng.

Trần Diệp phát hiện công phu lưu truyền ở Đại Vũ đều là công phu “chính thống”.

Không có loại công phu ma đạo như trong tiểu thuyết giang hồ, sau khi tu luyện thì tính tình thay đổi.

Công phu tà ác nhất cũng chỉ là “Huyền Băng Chân Quyết”, “Vô Tướng Chân Quyết” của Ma giáo.

Loại công phu như “Minh Ngọc Kiếm Quyết”, Trần Diệp vẫn là lần đầu tiên thấy.

Điều này mới phù hợp với ấn tượng của hắn về công phu ma đạo trong trí nhớ.

Nghe Trần Diệp hỏi.

Lý Tiêu ánh mắt trong trẻo đáp:

- Năm ta mười tuổi lên núi, vô tình rơi xuống vách đá.

- Ở dưới vách đá có một cái hang, trong đó phát hiện một bộ hài cốt.

- Bên cạnh bộ hài cốt có một cuốn sách bằng da thú, bên trong viết “Minh Ngọc Kiếm Quyết”, bao gồm cả nội công tâm pháp và kiếm chiêu.

Chương 642: Đàm Thành!

Khoái Hoạt Sơn Trang!

Rơi xuống vách núi?

Trần Diệp không khỏi liếc nhìn Lý Tiêu một cái.

Hảo tiểu tử.

Còn là một đứa con của vận khí.

Rơi xuống vách núi, thứ này, nhưng là tiêu chuẩn mà chỉ có nhân vật chính trong tiểu thuyết mới có.

“Sau đó.....”

“Ta thuộc lòng cuốn bí tịch da thú kia, học xong, liền đốt bí tịch.” Sắc mặt Lý Tiêu hơi đỏ lên nói.

Người đang hoành hành tẩu giang hồ, ai lại mang theo một bản bí tịch chứ?

Cái này nếu bị cừu gia giết, chẳng phải là tiện nghi cho đối phương.

Trần Diệp nghe vậy gật đầu: “Kiếm pháp này, có chút vấn đề, tốt nhất vẫn nên dùng ít thì hơn.”

Lý Tiêu nghe được lời này, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở.

Hắn tự nhiên hiểu được ý tứ của Trần Diệp.

Bất quá, hắn đã luyện nhiều năm như vậy, sao có thể nói không dùng là không dùng được.

Trần Diệp cũng không nói thêm gì nữa.

Lời hay khó khuyên được quỷ chết.

Như vậy, một hồi trò cười liền hạ màn.

Trần Diệp uống xong chén trà, nhìn Tiểu Liên nói: “Đi thôi.”

“Vâng.” Tiểu Liên nhẹ giọng gật đầu.

Đúng lúc này.

“Giá giá.....”

“Lộc cộc lộc cộc.....”

Một tiếng bánh xe chuyển động từ trên quan đạo truyền đến.

Mọi người tìm tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy trên đường có một chiếc xe bò chạy tới.

Một lão giả mặc quần áo vải thô, tóc hoa râm, đang đánh một chiếc xe ngựa, chạy về phía quán trà.

Hắn đánh xe ngựa đến gần quán trà, nhìn rõ tình hình, trong lòng lập tức cả kinh.

Bốn cỗ thi thể ngã trên mặt đất, máu tươi bắn tung toé khắp nơi.

Gió nhẹ thổi qua, một mùi máu tanh nồng đậm ập vào mặt, khiến người ta buồn nôn.

Ánh mắt lão giả đảo qua bốn cỗ thi thể, trong lòng cả kinh.

Sợ đến mức thân thể run rẩy, suýt chút nữa không đè nén được nỗi sợ hãi trong lòng, bỏ xe chạy trốn.

Trương quân sự mang theo ba tên cao thủ của Đại Long sơn trang, truy sát tàn dư của Diêm Tinh sơn trang.

Vậy mà tất cả đều chết ở quán trà này!

Lão giả ngẩng đầu nhìn bốn người đang đứng trong quán trà.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra Quách Hồng.

Về phần ba người còn lại, hắn không nhận ra.

Trong quán trà có chút yên tĩnh.

Lão giả nhìn Trần Diệp bốn người.

Trần Diệp bọn họ cũng đang nhìn hắn.

Qua vài hơi thở, lão giả đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, giọng khàn khàn nói: “Các vị quan khách, có muốn vào thành không?”

“Xe ngựa của lão hán rất tốt.”

“Nếu vào thành, một người năm mươi đồng.”

Nghe được lời này, ánh mắt Lý Tiêu hơi nheo lại, tiến lên một bước, đánh giá lão giả hai mắt.

“Lão hán này nhìn thấy thi thể, vậy mà lại bình tĩnh như vậy…….”

“Người có phải là hậu thủ của Đại Long sơn trang hay không?”

Lý Tiêu nhìn lão giả với vẻ mặt nghi ngờ.

Thân thể lão giả cứng đờ, hai chân hơi run rẩy.

Nhưng hắn vẫn bình tĩnh cười khan nói: “Công tử nói đùa.”

“Lão hán chẳng qua là thường xuyên chở người trong giang hồ, nhìn thấy nhiều mà thôi.”

“Về phần Đại Long sơn trang mà công tử nói, lão hán càng không biết.”

Lão giả cười “nịnh nọt” nói.

Lý Tiêu nhìn chằm chằm lão giả, truy hỏi: “Thường xuyên chở người trong giang hồ?”

“Người đây là xe đen?”

Nghe được lời này, trong lòng lão giả gào thét, khổ không thể tả.

Má ơi!

Hắn lộ ra vẻ mặt đau khổ, thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn chẳng qua là một tên tứ phẩm nho nhỏ, đi theo Trương quân sự ra ngoài giúp đỡ.

Chờ Trương quân sự giết chết tàn dư của Điềm Tinh sơn trang, lại kéo thi thể của nàng trở về giao nhiệm vụ, kiếm chút tiền thưởng.

Không ngờ, Trương quân sự bốn người đều trở thành vong hồn dưới kiếm.

Hiện tại thì tốt rồi.

Nếu ứng phó không tốt, hắn cũng phải giao phó cái mạng già này ở đây...

Lão giả lộ ra vẻ mặt đau khổ, suýt chút nữa đã khóc ra rồi.

Ánh mắt Trần Diệp đảo qua lão giả.

Thực lực tứ phẩm.

Lão giả này vừa mới đi tới, liền nhìn thấy thi thể dưới đất trước, trong mắt mang theo vẻ kinh sợ.

Nói không chừng, thật sự có liên quan tới cái gì mà “Đại Long sơn trang”.

Bất quá.....

Điều này với Trần Diệp mà nói, không sao cả.

Đàm Thành cách Tư Dương không xa, có thể từ từ đi qua, thuận tiện ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Có một chiếc xe ngựa làm phương tiện, cũng tốt.

“Đi thôi, chúng ta ngồi xe đi.”

Trần Diệp nói với Tiểu Liên.

Tiểu Liên gật đầu, từ trong ngực móc ra một viên bạc vụn, ném cho lão giả.

Lão giả thấy vậy, vội vàng tiếp lấy, cẩn thận cất kỹ.

Hắn nhảy xuống xe ngựa, khom lưng, lộ ra vẻ mặt nịnh nọt nhìn Trần Diệp.

Từ giờ phút này, hắn không còn là Lý lão tam của “Đại Long sơn trang” nữa, mà là “xa phu” Lý lão tam.

Muốn sống sót, chỉ có thể diễn tốt vai trò này.

Trần Diệp và Tiểu Liên hai người ngồi lên xe.

Lý Tiêu thấy Trần Diệp ngồi lên xe ngựa, lắc đầu.

Cảm thấy mình có thể đã lo lắng quá mức.

Lão giả này hắn không phải là người của Đại Long sơn trang.

Hiện tại Lý Tiêu đã bình tĩnh lại, cảm thấy vận khí của mình thật sự mạnh đến mức không còn gì để nói.

Ở quán trà nhỏ vậy mà có thể gặp được đề quân của Ngọc Diệp đường!

Đây là vận khí gì?

Lý lão tam vừa định lên xe, đánh xe ngựa rời khỏi nơi này.

Bước chân hắn khựng lại, phản ứng lại.

Đối với một xa phu mà nói, hành khách tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Hắn nếu chỉ chở hai người trở về, chẳng phải là có vấn đề?

Nếu lại bị tiểu tử kia nhìn ra vấn đề, tìm mình gây sự, một kiếm giết chết mình.

Đó thật sự là rất oan uổng.

Lý lão tam hít sâu một hơi, cứng đầu cứng cổ nhìn về phía Lý Tiêu và Quách Hồng: “Hai vị quan khách, các người cũng ngồi xe vào thành đi.”

“Nơi này cách Đàm Thành còn một đoạn đường, vào thành sớm, có thể nghỉ ngơi sớm.”

Lý lão tam sống hơn năm mươi năm, một bó tuổi, kiến thức rộng rãi.

Diễn một xa phu, lại giống như thật.

Nghe được lời này, Quách Hồng từ trong ngực móc ra một viên bạc vụn, ném cho Lý lão tam.

Nàng nhìn về phía Lý Tiêu, lộ ra vẻ mặt quan tâm nói: “Lý đại ca, người vừa mới thổ huyết, chúng ta cũng ngồi xe vào thành đi.”

Thân thể Lý Tiêu run lên, vội vàng nhìn về phía Trần Diệp.

Trần Diệp liếc hắt một cái: “Lên đi.”

“Đa tạ đế quân!” Lý Tiêu hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

Quách Hồng một bên mắt đỏ hoe, dùng tay áo lau nước mắt, biểu cảm có chút kỳ quái.

Lý đại ca vì sao thật sự coi người đeo mặt nạ kia là “Đông Hoa đế quân”.....

Hơn nữa người kia vì sao lại dám thừa nhận.

Không sợ người của Ngọc Diệp đường tìm tới sao?

Quách Hồng thấy Lý Tiêu lộ ra dáng vẻ cung kính, cũng không nói gì.

Dù sao vừa rồi người đeo mặt nạ đã giúp Lý Tiêu.

Dù sao nàng không tin, mình tùy tiện ở quán trà có thể gặp được tông sư đệ nhất thiên hạ thanh danh lan xa trong giang hồ.

Lý Tiêu cảm đoạn kiếm trở về vỏ kiếm, có chút câu nệ cùng Quách Hồng ngồi lên xe ngựa.

Hắn vì sao dám tin tưởng Trần Diệp chính là đế quân, bởi vì “Minh Ngọc kiếm quyết” cực kỳ huyền diệu.

Mặc dù luyện thời gian dài, sẽ tương đối đa nghi.

Nhưng lúc đa nghi, đưa ra một vài phán đoán, lại vô cùng chuẩn xác.

Đây là kinh nghiệm nhiều năm luyện kiếm của Lý Tiêu.

Bốn người ngồi trên một chiếc xe ngựa, cùng nhau đi về hướng Đàm Thành.

.....

Ước chừng hai nén nhang sau.

Mọi người được xe ngựa chở đến trước cửa thành Đàm Thành.

Trên đường đi, Lý Tiêu biết thân phận của Trần Diệp, không dám nói nhiều.

Trần Diệp và Tiểu Liên lại nhìn phong cảnh ven đường, thỉnh thoảng trò chuyện, vô cùng tự nhiên.

Quách Hồng thấy Lý Tiêu không nói chuyện, cho rằng hắn không đánh lại người đeo mặt nạ, trong lòng có chút không vui, cũng không quấy rầy hắn.

Lý lão tam đánh xe ngựa, mang theo bốn người đến trước cửa thành, khẩn trương mồ hôi đầm đìa.

Trên đường đi, hắn vẫn luôn lo lắng Lý Tiêu nhìn ra sơ hở của hắn, một kiếm giết chết hắn.

May mắn thay, thuận lợi đến cửa thành.

Không đợi Lý lão tam thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy trong cửa thành Đàm Thành đột nhiên chạy ra mấy chục hán tử, bọn họ chia thành hai nhóm.

Một nhóm buộc vải đen trên cánh tay, một nhóm không buộc vải đen trên cánh tay.

Những người có vải đen đuổi giết những người không có vải đen.

“Khoái Hoạt sơn trang làm việc, người không phận sự mau mau lui ra!”

Trong những người buộc vải đen trên cánh tay, một đại hán râu quai nón đầy mặt lớn tiếng quát.

Những người không có vải đen, nghe được lời này, động tác dưới chân càng nhanh.

Trong đó có một người chạy thẳng về phía xe ngựa của Trần Diệp đảm người.

Hắn muốn cướp ngựa!

“Cút ngay cho lão tử!”

Người nọ chạy đến trước mặt Lý lão tam, giơ tay liền là một chương.

Chương 643: Không Thái Bình!

Lý lão tam thấy một chương này ập tới, vừa định thi triển thân pháp để né tránh.

Đột nhiên, ánh mắt hắn xoay chuyển, trong đầu nảy ra một kế hoạch.

Lý lão tam giống như bị dọa choáng váng, cứ nhìn chăm chăm vào chương kia đang đánh tới mình.

Lý Tiêu đang ngồi trên xe gỗ thấy vậy, kiếm mày nhú lại, lớn tiếng quát: “Gan thật!”

Vừa dứt lời.

“Xoẹt” một tiếng.

Trường kiếm bên hông Lý Tiêu ra khỏi vỏ, đâm về phía tên cướp ngựa kia.

Đáng tiếc, thanh kiếm trong tay Lý Tiêu là kiếm gãy, thiếu mất một đoạn.

Mặc dù trong “Minh Ngọc Kiếm Quyết” có chiêu thức hậu phát chế nhân, nhưng nửa thanh kiếm gãy không thể phát huy toàn bộ uy lực của kiếm quyết.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng.

Tên cướp vung chương đánh trúng vào người Lý lão tam, phát ra một tiếng nổ đùng đục.

Lý lão tam vận chuyển số nội lực ít ỏi trong cơ thể để phòng thủ.

Hắn mượn lực chưởng này, thân thể ngửa ra sau, người run lên, bay ngược ra ngoài.

“A!”

Trong miệng Lý lão tam phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Hắn bị chưởng này đánh bay ra xa hơn một trượng.

“Bịch” một tiếng.

Nặng nề ngã xuống đất.

Sắc mặt Lý lão tam tái nhợt, đầu nghiêng sang một bên, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Mẹ nó!

Tên khốn kia vậy mà có thực lực tam phẩm.

Mặc dù trong lòng bàn tay đối phương không có nhiều nội lực lắm, nhưng Lý lão tam vẫn bị thương một chút.

Hắn phun ra một ngụm máu, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Ta chết chắc rồi!”

Nói xong, đầu Lý lão tam nghiêng sang một bên, hai chân đập đập, nín thở giả chết.

Nghe thấy tiếng hét này.

Lý Tiêu quay đầu nhìn lại, thấy Lý lão tam “chết” trên mặt đất.

Trong lòng không khỏi nổi giận.

“Giữa ban ngày ban mặt, thân là võ giả, vậy mà lại giết người vô tội!”

“Hôm nay ta sẽ trừ hại cho dân!”

Nói xong, thân thể Lý Tiêu lao ra, trường kiếm trong tay xoay chuyển, đốc toàn lực thi triển “Minh Ngọc Kiếm Quyết”.

Một cảnh tượng kỳ lạ lại xuất hiện.

Nửa thanh trường kiếm với tốc độ cực chậm tấn công về phía tên cướp ngựa.

Tên cướp thấy trường kiếm tấn công về phía mình thì trong lòng hoảng sợ.

Người đàn ông trung niên của Khoái Hoạt Sơn Trang ở phía sau thấy vậy, trong mắt sáng ngời.

“Cút!” Tên cướp giận dữ hét lên.

Hắn vung hai chưởng lên, kèm theo gió chưởng sắc bén, đánh vào ngực Lý Tiêu.

Đôi mắt Lý Tiêu lạnh lùng, không thềm né tránh, trường kiếm trong tay đâm về phía trước.

Tên cướp như trúng tà, tự mình đâm vào lưỡi kiếm.

“Phập” một tiếng nhẹ nhàng.

Lông mày Trần Diệp trên xe ngựa nhú lại, khí hộ thể bùng ra.

Yết hầu của tên cướp bị lưỡi kiếm cắt đứt, máu tươi nóng hổi phun ra theo vết thương.

Trong nháy mắt, máu như mưa rơi xuống.

Lý Tiêu đứng trên xe ngựa, vừa định né tránh thì phát hiện máu phun ra bị ngăn cách ở bên ngoài một thước.

Trên xe ngựa không bị dính một chút máu nào.

Rõ ràng là khí hộ thể của Trần Diệp đã ngăn máu ở bên ngoài.

“Tốt lắm!”

“Đa tạ huynh đài đã ra tay tương trợ, đợi việc nơi đây xong xuôi, còn mời huynh đài đến Khoái Hoạt Sơn Trang một

chuyển!”

Người đàn ông trung niên của Khoái Hoạt Sơn Trang thấy tên cướp bị Lý Tiêu giết chết, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Hắn chấp tay với Lý Tiêu, sau đó tiếp tục truy sát những tàn dư khác của Đại Phong Sơn Trang.

Một đám người âm âm lao ra khỏi cổng thành.

Quân lính canh giữ cổng thành mở to mắt nhìn, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì.

Dường như bọn họ đã quen với chuyện này.

Lý Tiêu giết chết tên cướp không rõ lai lịch kia, hắn quay đầu nhìn Lý lão tam “chết” ở phía sau, thở dài một tiếng.

Đều tại vừa rồi hắn ra kiếm chậm một chút, không cứu được lão xa phu này.

Trong lòng Lý Tiêu có chút tự trách.

Quách Hồng nhìn về phía Lý Tiêu, nhẹ giọng hỏi: “Lý đại ca, chuyện này phải làm sao bây giờ?”

Xa phu vì tranh chấp giang hồ mà chết thảm trên đường.

Chuyện như vậy, Quách Hồng cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Lý Tiêu suy nghĩ một chút, ánh mắt quét về phía xung quanh, cất tiếng hỏi: “Có vị nào nhận ra lão nhân gia đã chết này không?”

“Nếu nhận ra, còn xin cho tại hạ biết nhà của hắn ở đâu, tại hạ có ngân lượng hậu tạ!”

Những người vốn đứng cách xa ở xung quanh nghe thấy có ngân lượng hậu tạ, từng người một đều tiến lại gần, quan sát dung mạo của Lý lão tam.

Một đám người nhìn hồi lâu, cũng không nhận ra lai lịch của Lý lão tam.

Lý Tiêu không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một học việc ở tiệm quan tài, định bỏ tiền ra an táng Lý lão tam.

Đợi Lý Tiêu bận rộn xong, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Trần Diệp và Tiểu Liên đã sớm rời đi.

Hắn nhìn thoáng qua cổng thành người đến người đi, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Quách Hồng thấy Lý Tiêu nhìn chằm chằm cổng thành, không khỏi cất tiếng hỏi: “Lý đại ca, có chuyện gì sao?”

Lý Tiêu lắc đầu: “Không có gì.”

“Chúng ta đi thôi, chiếc xe ngựa này coi như chúng ta mua lại.”

“Đợi khi an táng lão xa phu kia, bù ngân lượng vào là được.”

Quách Hồng thuận theo gật đầu, không nói thêm gì.

...

“Viện trưởng, tên xa phu kia vậy mà lại giả chết, thật là buồn cười quá đi mất.”

Tiểu Liên đi theo bên cạnh Trần Diệp, giọng nói trong trẻo cười nói.

Mặc dù nàng nổi danh trong giang hồ, được người gọi là “Ngọc Thủ Tu La”, là một nữ sát thủ lạnh lùng đủ tiêu chuẩn.

Nhưng khi Tiểu Liên cùng Trần Diệp ra ngoài dạo phố, thái độ và giọng điệu luôn vui vẻ hơn rất nhiều.

Dù sao nàng cũng chỉ mới hai mươi tuổi.

Trần Diệp cười nói: “Tên xa phu kia phần lớn là người của Đại Long Sơn Trang.”

“Người già thành tinh, mượn lực chưởng vừa rồi, giả chết thoát thân.”

“Cũng coi như có chút thông minh.”

Tiểu Liên nghe vậy cười nhẹ, nheo mắt lại.

Hai người đi trên đường, phân biệt phương hướng, thẳng tiến về phía khách sạn ở Đàm Thành.

Khách sạn Nguyệt Lai.

Trần Diệp đặt hai phòng, cùng Tiểu Liên ở đại sảnh khách sạn gọi một ít đồ ăn.

Lúc này sắp đến giờ trưa, cũng nên dùng cơm rồi.

“Những ngày này thật là máu chảy thành sông, chết quá nhiều người.”

“Chỉ vì một chút chuyện nhỏ như vậy, Khoái Hoạt Sơn Trang đã đánh nhau với Đại Phong Sơn Trang.”

“Bây giờ âm ỉ đến mức này, bỏ khoái trong thành cũng không dám quản.”

“Thật là quá đáng sợ.”

Trong đại sảnh, một số cư dân bản địa của Đàm Thành ngồi vây quanh một bàn, trên bàn có một ít rượu và đồ ăn, vừa ăn vừa trò chuyện.

Tiếng nói chuyện của bọn họ lọt vào tai Trần Diệp và Tiểu Liên.

“Tại sao Khoái Hoạt Sơn Trang lại đánh nhau với Đại Phong Sơn Trang?”

“Theo như ta nhớ thì kỹ viện, thanh lâu trong thành đều do Khoái Hoạt Sơn Trang quản lý, còn sòng bạc đều do Đại Phong Sơn Trang quản lý.”

“Hai sơn trang đối đầu với nhau nhiều năm như vậy, không phải rất tốt sao?”

“Lợi ích cũng không có gì xung đột.”

Một người trong số đó lên tiếng hỏi.

“Hắc, cái này ngươi không biết rồi, ta nghe nói là một đệ tử của Khoái Hoạt Sơn Trang thua tiền trong sòng bạc của Đại Phong Sơn Trang.”

“Đệ tử kia muốn quyết nợ, Đại Phong Sơn Trang không chịu, người của hai bên đánh nhau.”

“Kết quả là đệ tử kia không biết thế nào, lại bị người của Đại Phong Sơn Trang đánh chết.”

“Khoái Hoạt Sơn Trang sao có thể chịu được cơn giận này, nghe nói đệ tử kia còn là em trai ruột của tiểu thiếp được sủng ái nhất của trang chủ Khoái Hoạt Sơn Trang.”

“Gió bên gối, cộng thêm mất mặt.”

“Khoái Hoạt Sơn Trang có thể bỏ qua sao?”

“Một tới hai đi, hai bên đánh nhau như chó với mèo.”

Một người khác trên bàn ăn lên tiếng giải thích.

Nghe vậy, Trần Diệp và Tiểu Liên đã hiểu được đại khái chuyện xảy ra ở Đàm Thành.

Tiểu Liên chống cằm bằng hai tay, khuỷu tay đặt trên bàn, nhẹ giọng nói: “Viện trưởng, gần đây giang hồ có vẻ không thái bình.”

“Các sơn trang lớn nhỏ đều vì một số nguyên nhân nào đó mà đánh nhau.”

“Tin tức truyền đến từ Ngọc Diệp Đường bên kia, cũng có không ít chuyện liên quan đến sơn trang.”

Chương 644: Diêm Vương Điểm Danh!

Nghe vậy, Trần Diệp cười hai tiếng.

Ngọc Diệp Đường trải khắp Đại Vũ.

Một số biến động, Trần Diệp đã sớm phát giác.

Hắn bung tách trà trên bàn, nhấp một ngụm rồi nói: “Là Đông Xưởng giờ trò.”

“Bốn năm trước, hoàng đế Đại Vũ chia rẽ giang hồ, ép các môn phái nhỏ thành sơn trang, làm mờ và xóa bỏ khái niệm tông môn.”

“Hiện tại, lại khơi dậy mâu thuẫn giữa các sơn trang.”

“Để chúng tự tàn sát lẫn nhau.”

“Đông Xưởng đứng sau thu thập bí kíp võ công.”

“Đợi thời gian trôi qua, thiên hạ này, các môn phái nhỏ cũng tuyệt tích.”

“Đến lúc đó, e rằng sẽ đến lượt các tông môn có danh có tiếng.”

Bốn năm nay, những biến động lớn nhỏ trong giang hồ.

Trần Diệp rất dễ dàng đoán ra ý đồ của Triệu Tru.

Cấm võ!

Từ góc rẽ tiêu diệt sự tồn tại của võ giả giang hồ.

Bởi vì từ một góc độ nào đó, võ giả giang hồ, thế lực giang hồ đối với Triệu Tru mà nói, thật sự chẳng có ích gì.

Đây là thời đại mà một võ giả có thể bị quân đội tiêu diệt.

Tông sư đều vì nội lực hao hết mà bị vây giết.

Huống hồ là võ giả bình thường.

Võ giả dùng võ phạm luật, đốt giết cướp bóc, hái hoa gian dân.

Đối với sự thống trị của triều Đại Vũ, là một nhân tố rất bất ổn.

Khi người bình thường có được sức mạnh có thể vượt lên trên người khác, có thể giữ vững được nội tâm, có được mấy người?

Có thể giữ vững nhất thời, không thể giữ vững cả đời.

Sẽ có một ngày nào đó phạm luật.

Trần Diệp suy đoán.

Kế hoạch của Triệu Tru chính là tiêu diệt thế lực giang hồ, thanh trừ tuyệt đại bộ phận võ giả, thu bí kíp võ công vào kho vũ khí hoàng gia.

Chỉ để lại một số thế lực giang hồ nghe lời, ví dụ: Thiếu Lâm, Võ Đang.

Sau đó tự mình bồi dưỡng võ giả, bồi dưỡng ra một đội quân võ giả.

Càn quét thiên hạ.

Về số lượng thì không nói nhiều.

Chỉ nói một đội quân gồm một vạn võ giả tứ phẩm, đưa lên chiến trường, cũng sẽ cực kỳ khủng bố.

Trần Diệp đặt tách trà xuống, trong mắt lóe lên vài cái.

Cầm võ...

Tên hoàng đế Đại Vũ này cũng có ý tưởng đấy.

Từ góc độ của người thống trị mà cân nhắc, cảm võ, thật sự chẳng có vấn đề gì.

Có điều...

Chỉ là không biết, Triệu Tru có biết hay không, khí số của Đại Vũ sắp hết.

Các loại kiếp nạn phía sau Đại Vũ, nàng ta sẽ ứng phó ra sao?

Ngón tay Trần Diệp gõ nhẹ lên mặt bàn.

Triều Đại Vũ sẽ ra sao, hắn không quan tâm.

Hắn chỉ để ý một chuyện.

Đó là hắn không muốn cuộc sống bình yên của mình bị phá vỡ.

Dư Hàng Dục Anh Đường là nhà của hắn.

Những đứa trẻ trong đường là con trai, con gái của hắn.

Nếu một ngày nào đó, thiên hạ này thực sự loạn lạc.

Trần Diệp chỉ có thể giống như bốn năm trước khi đáp ứng Thiếu Lâm Thiên Bảo đại sư nói như vậy.

Dẹp loạn bình định.

Có điều...

Ai là chính, ai là loạn.

Đến lúc đó, sẽ do Trần Diệp định đoạt.

...

Biện Lương.

Đông Tập Sự Xưởng.

Trong phòng khách rộng rãi sạch sẽ.

Thiệu Tam ngồi ngay ngắn trên ghế, tay cầm một ly trà thơm.

Bên cạnh hắn, cách một bàn trà, trên ghế có một nam nhân thấp bé đang ngồi xỏm.

Biểu cảm của nam nhân dữ tợn, chớp mắt, chăm chú nhìn Thiệu Tam.

“Người nói, người đã nắm được nhược điểm của Khâm Ngạo Hải?”

“Cọc Lùn Sơn Tây” Bành Đồng neho mắt hỏi.

Thiệu Tam nhấp một ngụm trà, vẻ mặt bình thản như mây gió nói: “Đúng vậy.”

“Vì vậy ta muốn mời Bành chỉ huy, cùng ta đi tìm Khâm Ngạo Hải.”

Nghe vậy, Bành Đồng xoa xoa râu dưới cằm.

“Người có mấy phần chắc chắn?”

Bành Đồng nhìn chằm chằm Thiệu Tam hỏi.

Ý của câu này là đang hỏi, Thiệu Tam có mấy phần chắc chắn lật đổ được Khâm Ngạo Hải.

Khâm Ngạo Hải từ khi gia nhập Đông Xưởng, tận tâm tận lực, được Triệu Tru tin tưởng.

Thực lực một thân phóng mắt khắp một phẩm, càng có thể xếp vào hàng ngũ cao thủ giang hồ.

Hắn phẩm hạnh chính trực, có uy vọng rất cao ở Đông Xưởng.

Mấy năm nay Đông Xưởng chỉ có bốn vị chỉ huy sứ.

Vị trí tổng chỉ huy vẫn luôn để trống.

Cách đây không lâu Phùng Mạn từng tiết lộ, bộ hạ có ý muốn chọn một người trong bốn vị chỉ huy sứ.

Đảm nhiệm tổng chỉ huy.

Đến lúc đó, Phùng Mạn bảo vệ Triệu Tru trong cung, tổng chỉ huy sứ Đông Xưởng có thể thay mặt thực thi quyền lực của xưởng công.

Đông Xưởng dựa vào hoàng gia, hiện nay là một trong những thế lực hàng đầu giang hồ, mật thám trải khắp thiên hạ.

Nếu trở thành tổng chỉ huy sứ, thì thật sự là một người dưới vạn người trên rồi!

Quyền lực này thực sự quá hấp dẫn.

Hơn nữa, tổng chỉ huy sứ Đông Xưởng là quan tam phẩm chính.

Đây chính là quang tông diệu tổ, có thể ghi vào gia phả đại sự!

Thiệu Tam đặt ly trà xuống, không nói gì, mà từ trong ngực lấy ra một vật kim loại đặt lên bàn.

Bành Đồng thấy vật kim loại này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trừng to mắt, thất thanh kêu lên: “Lệnh bài xưởng công?”

Trên bàn đặt một tấm lệnh bài màu xanh đậm, bên trên viết bốn chữ lớn: Đông Tập Sự Xưởng.

Thiệu Tam cười cười: “Lần này...”

“Bành chỉ huy có nguyện ý đi cùng tại hạ không?”

Bành Đồng nhú mày, xoa xoa cằm, nhìn chằm chằm Thiệu Tam một lúc lâu.

Xưởng công vậy mà đưa lệnh bài cho Thiệu Tam.

Nếu như vậy...

Hàm ý mà tám lệnh bài này tiết lộ ra cũng rất vi diệu rồi.

Lâu sau.

Bành Đồng trầm giọng nói: “Thiệu Tam.”

“Ta có thể giúp ngươi, vị trí tổng chỉ huy này, ta phần lớn là không tranh được với ngươi và Khâm Ngạo Hải.”

“Nhưng ngươi phải đồng ý với ta.”

“Sau khi ngươi lên chức, đừng chèn ép ta.”

“Ta vào Đông Xưởng, chỉ để dựa vào cây đại thụ hưởng bóng mát, đợi ta làm thêm vài năm, tích cóp chút bạc, thì rửa tay gác kiếm không làm nữa.”

Thiệu Tam nghe vậy cười cười: “Đó là đương nhiên.”

Hắn thu lệnh bài trên bàn lại, nói: “Trước khi đi tìm Khâm Ngạo Hải, phiền Bành chỉ huy giúp tại hạ một việc nhỏ.”

“Việc gì?” Bành Đồng hỏi.

“Phiền Bành chỉ huy gọi những thuộc hạ của ngươi tới.”

“Tại hạ có chuyện muốn nói với bọn họ.”

Bành Đồng không hiểu Thiệu Tam muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu.

Nửa khắc sau.

Trong thành Biện Lương, tất cả thuộc hạ của Bành Đồng đều tập hợp trong viện.

Tổng cộng bốn mươi người, mười người một hàng, đứng thành bốn hàng.

Đại bộ phận những người này đều có thực lực tam phẩm, trong đó có một người thực lực nhị phẩm.

Bành Đồng ra lệnh cho thuộc hạ đứng cho ngay ngắn.

Hắn nhìn về phía Thiệu Tam, hỏi: “Người muốn làm gì?”

Thiệu Tam cười không nói, vỗ tay hai cái.

Một bóng người từ ngoài viện bay vào.

Bành Đồng nhìn kỹ, lập tức kêu lên: “Hạ Tử Hiên?”

“Người tới làm gì?”

Một nam nhân trung niên thân hình gầy gò, xương gò má nhô cao xuất hiện trong viện.

Hắn là “Lưu Vân Bạch Hạc” Hạ Tử Hiên, một trong bốn vị chỉ huy sứ của Đông Xưởng, cũng có thực lực một phẩm, am hiểu pháp điểm huyết.

Thiệu Tam cười nhạt: “Bành chỉ huy không cần căng thẳng.”

“Hạ chỉ huy cũng tới giúp đỡ.”

Nghe vậy, Bành Đồng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Hạ Tử Hiên cũng lựa chọn đứng về phía Thiệu Tam.

Có điều nghĩ lại cũng đúng.

Người này Thiệu Tam giỏi mưu kế, mặc dù không hiểu võ đạo.

Nhưng các loại âm mưu, gian kế, dương mưu liên tục không ngừng.

Nếu để Bành Đồng chọn, hắn e rằng cũng sẽ chọn Thiệu Tam, chứ không phải Khâm Ngạo Hải.

Hạ Tử Hiên đứng bên cạnh bốn mươi cao thủ, ánh mắt mang theo ý dò xét nhìn những người này.

Thiệu Tam đột nhiên chỉ vào một người trong đội ngũ, nói: “Người này là người của Thiên Cơ Lôu.”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy Hạ Tử Hiên thu tay phải lại, trong ống tay áo trượt ra một cây bút phán quan.

Bóng dáng biến ảo, xuất hiện trước mặt người đó, một kích điểm vào ngực người đó.

Người bị Thiệu Tam chỉ ra, tại chỗ thân thể mềm nhũn, ngã xuống chết.

Thiệu Tam giơ tay, lại chỉ vào một người khác: “Thiên Cơ Lâu.”

Trong lòng người đó cả kinh, dưới chân thi triển thân pháp, muốn bỏ chạy.

Nhưng trước mặt võ giả thực lực một phẩm, hắn không có bất kỳ cơ hội nào.

Thân pháp của Hạ Tử Hiên như lưu vân, tay khẽ động, đưa bút phán quan ra.

Cũng là một điểm.

Người đó liền ngã xuống đất không một tiếng động.

“Lưu gia Giang Tây.”

“Sur Tử Sơn Trang Hà Đông.”

Thiệu Tam lại chỉ ra hai người.

Hạ Tử Hiên đưa bút phán quan ra, hai người liền mềm nhũn ngã xuống đất, tâm mạch đứt đoạn.

Bành Đồng ngẩn ra một lúc, phản ứng lại, cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của Thiệu Tam.

Đây là đang sàng lọc nội gián!

Ánh mắt Thiệu Tam lướt qua mọi người, đột nhiên rơi vào người một lão giả trong đội ngũ.

Khóe miệng hắt khẽ nhếch, thốt ra ba chữ: “Ngọc Diệp Đường!”

Chương 645: Pháo Hoa Hình Đồng Tiền!

“Ngọc Diệp Đường!”

Thiệu Tam phun ra ba chữ.

Nghe đến chữ “Ngọc”, Kim Hoán Tài trong đám đông không hề do dự, hai chân đạp mạnh, thân hình như chim nhận bay lên.

Hắn mượn lực trên tường viện, nhẹ nhàng đạp vài cái, muốn vượt qua bức tường.

Thân phận đã bại lộ!

Tâm Kim Hoán Tài chìm xuống đáy vực.

Hắn cắn răng, trên mặt thoáng hiện vẻ lo lắng.

Nếu hắn đã bại lộ.

Thì Đồng Lâm, Chu Nhị Nương, cùng những người khác, e rằng cũng đã bại lộ!

“Lưu Vân Bạch Hạc” Hạ Tử Hiên tay phải cầm bút Phán Quan bằng tinh thiết, thấy Kim Hoán Tài bỏ chạy, thân hình khê động, đã xuất hiện sau lưng hắn.

Nhưng.

Khi Hạ Tử Hiên nghe rõ Thiệu Tam nói là “Ngọc Diệp Đường”, động tác trong tay khựng lại một chút.

Kim Hoán Tài lợi dụng khoảnh khắc này, thành công vượt qua tường viện, men theo con đường đá xanh chạy trốn.

Hạ Tử Hiên ngẩn ra một chút, phản ứng lại, tung người nhảy lên, vượt qua tường viện.

Hai chân rơi xuống con đường đá xanh, thân pháp nhẹ nhàng đuối theo Kim Hoán Tài.

“Chết đi!”

Biểu cảm của Hạ Tử Hiên có chút xấu hổ, cây bút Phán Quan trong tay nhanh như tia chớp, đâm vào lưng Kim Hoán Tài.

Vừa nghe thấy ba chữ Ngọc Diệp Đường, điều đầu tiên Hạ Tử Hiên nghĩ đến là, liệu mình giết người của Ngọc Diệp Đường có bị trả thù hay không.

Điều này khiến trong lòng một cường giả nhất phẩm như hắn cảm thấy không thoải mái.

Ngọc Diệp Đường thì sao chứ?

Đông Xưởng mà hắn trực thuộc cũng là thế lực đỉnh cấp!

Chẳng có gì phải sợ.

Nghĩ vậy, biểu cảm của Hạ Tử Hiên càng âm trầm, lực đạo trong tay lại nặng thêm vài phần.

“Phập!” Một tiếng.

Cây bút Phán Quan bằng tinh thiết đâm xuyên qua lưng Kim Hoán Tài, máu tươi bắn tung tóe.

Cơ thể Kim Hoán Tài run lên một chút.

Hắn cắn răng, tay khẽ rung, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả pháo hoa.

Vừa thấy pháo hoa, Hạ Tử Hiên đã thầm kêu không ổn.

“Vèo!”

Kim Hoán Tài dùng chút sức lực cuối cùng, kéo dây pháo hoa.

Một luồng sáng xoay tròn bắn lên trời.

“Đùng!” Một tiếng.

Ánh sáng nổ tung trên không trung, hiện ra một hình ảnh pháo hoa hình đồng tiền.

“Gan to thật!”

Hạ Tử Hiên lạnh giọng quát, rút bút Phán Quan ra.

Cơ thể Kim Hoán Tài run lên, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Hắn thở hổn hển một hơi, chờ đợi sinh mệnh dần trôi đi.

Hắn đã làm hết sức mình.

Đồng Lâm, Chu Nhị Nương...

Có chạy được hay không, phải trông chờ vào bọn họ.

Trước mắt dần hiện lên những ký ức xưa cũ.

Đèn kéo quân...

Kim Hoán Tài thở dài một tiếng, ngã xuống đất.

Máu tươi ảm áp nhuộm đẫm quần áo hắn, dần dần không còn hơi thở.

Hạ Tử Hiên giết Kim Hoán Tài xong, trong lòng thâm mắng một tiếng, xách thi thể Kim Hoán Tài lên.

Bước nhanh trở lại, lại nhảy vào trong viện.

Trong viện.

Thiệu Tam cười tủm tỉm nhìn Hạ Tử Hiên.

Bành Đồng thì đầy vẻ kinh nghi.

Hạ Tử Hiên tiện tay ném thi thể Kim Hoán Tài xuống đất.

Ánh mắt Thiệu Tam di chuyển, nhìn về phía đám đông, tiếp tục điễm danh.

“Giang Nam Vô Đỉnh Sơn Trang.”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy trong đám đông đồng thời có hơn hai mươi người lao ra, cùng chạy về những hướng khác nhau.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bành Đồng đen lại ngay tại chỗ.

Bà nội nó!

Ý gì đây?

Dưới trướng mình tổng cộng có bốn mươi người, hơn hai mươi tên đều là gián điệp của thế lực khác đúng không!

Sắc mặt Bành Đồng lập tức đen như đáy nồi.

Hắn liếc mắt một cái, phát hiện tên nhị phẩm duy nhất dưới trướng cũng đang co cẳng chạy ra ngoài.

“Mẹ mày!”

Bành Đồng trực tiếp nổi giận.

“Lão tử đối xử với ngươi tốt như vậy, ngươi lại là gián điệp của thế lực khác!”

Lần này không cần Thiệu Tam nói, Bành Đồng tự mình đuổi theo.

Thân hình thấp bé vài lần nhấp nhô đã đuổi kịp tên nhị phẩm kia.

Nghe thấy tiếng gió truyền đến từ phía sau, tên nhị phẩm kia vội vàng hét lên: “Bành chỉ huy, hạ thủ lưu tình.”

“Ta cũng có nỗi khổ...”

“Ta lưu cái đầu mẹ ngươi!”

“Nổi khở cái đầu mẹ ngươi!”

Bành Đồng đâm một quyền vào lưng đối phương.

“Phụt!” Một tiếng.

Một quyền đánh xuống, trực tiếp xuyên thủng cơ thể đối phương, máu tươi, thịt vụn bắn tung tóe.

Cơ thể tên nhị phẩm kia run lên, lập tức ngã xuống đất.

Bành Đồng rút năm đâm về, trên ống tay áo đầy máu, sắc mặt đen kịt.

Hắn quay đầu nhìn đám đặc vụ Đông Xưởng đang chạy trốn tứ tán, khóe miệng co giật.

Mẹ nó.

Dưới trướng mình đều bị người ta đục khoét thành tổ ong vò vẽ rồi!

Thân pháp Hạ Tử Hiên nhẹ nhàng xuyên qua đám đông.

Chỉ trong vài hơi thở, đã dễ dàng cướp đi mấy mạng người.

Bành Đồng cũng đen mặt, đuổi theo giết người.

Chưa đầy hai mươi hơi thở.

Hơn hai mươi người đều chết dưới tay Hạ Tử Hiên và Bành Đồng.

Thiệu Tam ngửi ngửi mùi máu tanh trong không khí, trên mặt nở nụ cười.

Hắn lại nhìn về phía mười mấy người còn lại.

Những người còn lại này, từng người một đều bị dọa đến tái mặt, hai chân run rẩy.

Có mấy người còn bị dọa đến tè ra quần, một dòng chất lỏng chảy theo chân họ xuống, làm ướt mặt đất.

Thiệu Tam thấy vẻ mặt kinh hãi của những người này, mỉm cười nói: “Chúc mừng các vị, lai lịch của các người rất trong sạch.”

“Không sao nữa rồi, các người có thể về.”

“Ồ đúng rồi.”

“Chuyện xảy ra hôm nay, đừng nói với ai nhé.”

Thiệu Tam cười tủm tỉm nói với mười mấy người còn sống sót.

Những người còn lại ngây ngẩn đứng đó, không ai dám động đậy, đều như bị ngu đi.

Thiệu Tam cũng không thèm để ý đến những người còn lại, mà nhìn về phía Hạ Tử Hiên và Bành Đồng.

“Hai vị, tiếp theo, xin hãy cùng tại hạ đi tìm Khâu Ngạo Hải.”

Hạ Tử Hiên không biểu cảm, lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn trắng như tuyết, từ từ lau vết máu trên bút Phán Quan.

Chiếc khăn trắng hấp thụ máu tươi ấm áp.

Chẳng mấy chốc, Hạ Tử Hiên đã lau cây bút Phán Quan rất sạch sẽ, chỉ còn lại một vết đỏ nhạt trên thân bút.

Bành Đồng đen mặt, liếc nhìn mười mấy thuộc hạ còn lại của mình.

“Cút đi!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì!”

“Cút hết cho lão tử!”

Bành Đồng đá một cước vào một tên đặc vụ Đông Xưởng.

Những người còn lại lúc này mới như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, vội vàng chạy ra ngoài.

Chỉ trong vài hơi thở, đã chạy sạch sẽ.

Thiệu Tam cười tủm tỉm phủi bụi trên quần áo, cười nói: “Đi thôi.”

“Hai vị...”

Bành Đồng đen mặt, đi theo sau Thiệu Tam.

...

Biện Lương.

Trong một quán rượu cách Đông Tập Sự Xưởng ba con phố.

“Dùng!” Một tiếng nổ vang.

Từ xa truyền đến tiếng pháo hoa nổ.

Trong quán rượu.

Một tiểu nhị cầm khăn lau, mặt mày trẻ trung, khoảng mười bảy mười tám tuổi đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, có một hình ảnh pháo hoa hình đồng tiền.

Thấy hình ảnh pháo hoa này, sắc mặt tiểu nhị lập tức trở nên nghiêm trọng.

Hắn đặt chiếc khăn lau bàn xuống, chạy thẳng vào bếp.

Hơn mười hơi thở sau.

Tiểu nhị rời khỏi quán rượu từ cửa sau, chạy một mạch đến một ngôi nhà nào đó ở Biện Lương, cách mấy con phố.

“Cộc cộc cộc!”

Tiểu nhị đến trước cửa ngôi nhà, gõ cửa gỗ.

Chẳng mấy chốc.

Cửa lớn của ngôi nhà mở ra.

Đồng Lâm mặc thường phục thấy tiểu nhị, trên mặt đầy vẻ nghi ngờ.

“Người là ai?”

Tiểu nhị thấy Đồng Lâm, chấp tay hành lễ, cung kính hỏi: “Ngài có phải là Hạ Sơn Hồ Đồng Lâm, Đồng tiền bối không?”

“Là ta, có chuyện gì.” Đồng Lâm thấy tiểu nhị trẻ tuổi ăn mặc như thế này lại nói ra tên và ngoại hiệu của mình, không khỏi nhìn hẩn thêm vài lần.

Giọng tiểu nhị gấp gáp, nói: “Lão Kim Đầu gặp chuyện rồi.”

“Trước đây ông ấy có nói với ta, nếu một ngày nào đó thấy trên bầu trời nổ tung một pháo hoa hình đồng tiền, thì bảo ta đến tìm người, nhắc người mau chạy trốn.”

Chương 646: Tôn Thông!

“Ngay vừa rồi, ta tận mắt thấy bên Đông Tiệp Sự Xưởng bắn lên một chùm pháo hoa hình đồng tiền.” Tiếng của tiểu nhị gấp gáp.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Lâm hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Hắn hiểu rõ Kim Hoán Tài.

Kim Hoán Tài là một lão giang hồ, hõn danh “Lục Chỉ Đồ Tiên”.

Trên giang hồ, lão chuyên bày trò gài bẫy người khác, tâm cơ cực kỳ thâm sâu.

Mặc dù thường xuyên làm cho lão uống rượu, nhưng với bằng hữu, lão tuyệt đối chân thành.

Đặc điểm lớn nhất của một lão giang hồ chính là có nhiều phương án dự phòng, như thỏ khôn có ba hang.

Đồng Lâm nhìn tiểu nhị thật sâu, ôm quyền nói: “Ta biết rồi. Đa tạ huynh đài.”

Tiểu nhị gật đầu, sau khi báo tin xong cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Kim Hoán Tài đã dạy hắn vài chiêu cờ bạc và cách bày trò gài bẫy, vì thế bản thân hắn giúp lão truyền tin coi như đã tận tình rồi.

Đồng Lâm nhìn bóng lưng tiểu nhị biến mất trên đường, nhíu mày suy nghĩ, hiểu được ý của Kim Hoán Tài.

Có lẽ thân phận của bọn họ đã bị bại lộ.

Kim Hoán Tài muốn nhắc nhở hắn mau chóng rời đi.

Đồng Lâm nghĩ đến đây, trong lòng chợt thất lại, bước nhanh trở về phòng, lục lợi dưới gầm giường, nhét mấy tờ ngân phiếu ít ỏi vào trong ngực.

Sau khi cầm theo tiền tài, Đồng Lâm ra khỏi tiểu viện, chạy thẳng đến một nơi nào đó ở Biện Lương.

Vừa mới đi qua hai con phố, Đồng Lâm đã nhìn thấy một nữ tử ôm theo một tiểu nam hài, đang chạy nhanh trên đường, hướng về phía hắn.

Nữ tử mặc một bộ quần áo vải thô mộc mạc, dung mạo xinh đẹp, trên người toát ra khí chất chỉ người phụ nữ trưởng thành mới có.

Tiểu nam hài trong lòng nàng, thoát nhìn chỉ chừng ba, bốn tuổi, làn da trắng nõn, diện mạo tuấn tú, lông mi rất dài, giống như tiểu nữ hài.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra sau này chắc chắn hắn sẽ là một mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng.

Tiểu nam hài rất ngoan ngoãn, bị nữ tử ôm trong lòng, đôi mắt to tròn chớp chớp.

Nhìn thấy nữ tử, Đồng Lâm hơi sửng sốt.

Chu Nhị Nương cũng nhìn thấy Đồng Lâm, vẻ mặt hai người đều có chút kinh ngạc.

“Nhị Nương, có chuyện gì vậy?” Đồng Lâm là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

Chu Nhị Nương chạy đến bên cạnh Đồng Lâm, trầm giọng nói: “Ngày hôm qua, Huỳnh đại ca đã giúp Ngọc Diệp Đường. Hắn lo lắng Thiệu Tam sẽ nhân cơ hội này gây khó dễ, nên bảo ta thu dọn đồ đạc rời đi.”

“Ta đang đến tìm người và lão Kim, nhắc nhở các người cẩn thận.”

Nghe vậy, Đồng Lâm nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi: “Lão Kim đã xảy ra chuyện rồi.”

Đồng Lâm kể lại chuyện vừa rồi một lần.

Chu Nhị Nương sững sốt ngay tại chỗ, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hoảng loạn.

Trong bốn năm qua, Kim Hoán Tài đã giúp đỡ hai mẹ con nàng không ít.

Kim Hoán Tài không con không cái, đến tuổi xế chiều, khó tránh khỏi việc thích trẻ con.

Lão thường xuyên đến thăm hai mẹ con nàng.

Chu Nhị Nương cũng từng muốn nhi tử nhận Kim Hoán Tài làm cha nuôi.

Kim Hoán Tài cười từ chối, nói rằng mình không đủ tư cách.

Lão còn nói đùa rằng không phải ai cũng có thể làm gia gia của Tiểu Thông...

Hiện tại nghe Đồng Lâm nói như vậy, trong lòng Chu Nhị Nương dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Tiểu nam hài nghe mẫu thân nói chuyện với người khác, đôi mắt đen trắng rõ ràng đảo hai cái, hàng lông mi dài chớp chớp.

Hắn nghĩ ngợi, ôm lấy cánh tay mẫu thân, giọng nói yếu ớt vang lên: “Kim gia gia làm sao vậy?”

Chu Nhị Nương bừng tỉnh, ôm chặt nhi tử.

“Không có chuyện gì đâu, Kim gia gia có chút việc, lát nữa sẽ đến.” Chu Nhị Nương an ủi nhi tử.

Đồng Lâm nhìn hai mẹ con Chu Nhị Nương, vẻ mặt hơi nghiêm trọng.

Tôn Thông ngoan ngoãn nằm trong lòng mẫu thân, từ giọng điệu của Đồng Lâm và mẫu thân vừa rồi, hắn đã nhận ra có điều gì đó không ổn.

Hắn mím môi, không nói gì.

Chỉ là hơi thở có phần gấp gáp hơn vài giây.

“Mau đi thôi, nếu thật sự là Thiệu Tam phát động tấn công, thì huynh đài bên kia cũng sẽ gặp rắc rối!”

Đồng Lâm nắm chặt hai nắm đấm, nói với Chu Nhị Nương: “Chỉ cần ra khỏi Biện Lương, chúng ta sẽ an toàn.”

“Ừ.” Nghe vậy, Chu Nhị Nương gật đầu thật mạnh.

Ánh mắt hai người quét qua bốn phía xung quanh, thi triển thân pháp, chạy về phía cổng thành Biện Lương.

...

Biện Lương.

Đại sảnh phủ Huỳnh.

“Huỳnh huynh thật sự tao nhã đấy! Hiện tại mà vẫn còn tâm trạng uống trà?”

Thiệu Tam xuất hiện ở cửa đại sảnh, nhìn Huỳnh Ngạo Hải, trên mặt nở nụ cười.

Huỳnh Ngạo Hải ngồi ở vị trí chủ tọa, trên tay cầm một chén trà, từ từ thưởng thức.

Nhìn thấy Thiệu Tam, Huỳnh Ngạo Hải ngẩng đầu lên.

Hạ Tử Hiên, Bành Đồng đi theo sau lưng Thiệu Tam, mặt không biểu cảm nhìn Huỳnh Ngạo Hải.

“Thiệu chỉ huy đến tề xá, không biết có chuyện gì quan trọng?” Huỳnh Ngạo Hải đặt chén trà trong tay xuống, giọng bình tĩnh hỏi.

Thiệu Tam mỉm cười, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Tại hạ đến đây làm gì, Huỳnh huynh nên biết rõ mới phải.”

“Ta nghe không hiểu ý của Thiệu chỉ huy.” Ánh mắt của Huỳnh Ngạo Hải rơi vào trên người Hạ Tử Hiên và Bành Đồng: “Không biết Hạ chỉ huy, Bành chỉ huy đến tề xá là có chuyện gì?”

Hạ Tử Hiên nhàn nhạt liếc nhìn Huỳnh Ngạo Hải, không nói gì.

Sắc mặt của Bành Đồng đen thui, tâm trạng không được tốt cho lắm.

Hắn vẫn còn đang nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Thiệu Tam thản nhiên đi đến trước mặt Huỳnh Ngạo Hải, cười nói: “Tối hôm qua, Huỳnh huynh đã thả một tên đại đạo. Tại hạ đến đây là để điều tra Huỳnh huynh một chút.”

“Đại đạo?” Huỳnh Ngạo Hải bình tĩnh hỏi: “Người đang nói đến người mà tối hôm qua ta đuổi theo sao? Khinh công của đôi phương tuyệt diệu, ta không đuổi kịp, sao có thể nói là ta thả hắn đi được?”

“Người trong giang hồ đều biết, ta am hiểu chương pháp, về khinh công thì không bằng người kia. Thiệu chỉ huy, người trực tiếp đổ cho ta là người thả đại đạo đi, có phải quá võ đoán rồi không?”

Thiệu Tam nghe vậy, mỉm cười nói: “Ồ, xin lỗi. Là tại hạ dùng từ không đúng. Huỳnh huynh cũng biết đấy, tại hạ không đọc nhiều sách, nên một số lời nói có thể không được rõ ràng cho lắm. Mong được thông cảm...”

Thiệu Tam ôm quyền xin lỗi.

Hắn xoay chuyển lời nói, tiếp tục: “Tuy nhiên, người kia đã trộm bảo vật trong cung, chuyện này liên quan trọng đại. Huỳnh huynh lại là người tiếp xúc với tên đại đạo kia sau cùng, cho nên một số điều tra là cần thiết.”

Nghe vậy, Huỳnh Ngạo Hải ngẩng đầu nhìn Thiệu Tam: “Người và ta cùng cấp bậc. Không biết Thiệu chỉ huy có mang theo lệnh của bộ hạ hoặc của Xưởng công không?”

“Haiz! Đúng là trùng hợp thật...”

Thiệu Tam lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài màu xanh đậm, bên trên có khắc bốn chữ to “Đông Tiệp Sự Xưởng”.

“Chuyện này rất trọng đại, thứ bị mất trong cung quá mức trân quý, Xưởng công nghi ngờ là có nội gián thông đồng. Sáng nay, Xưởng công đã phái người đưa lệnh bài đến, bảo tại hạ nhất định phải bắt được kẻ cấu kết kia.”

“Thấy lệnh bài như thấy Xưởng công. Huỳnh huynh, mời đi theo ta...”

Trên mặt Thiệu Tam mang theo ý cười, đẩy lệnh bài của Đông Xưởng đến trên bàn.

Huỳnh Ngạo Hải nhìn thấy lệnh bài này, không khỏi nhìn Thiệu Tam thật sâu.

“Đúng rồi.” Thiệu Tam giống như vừa mới nhớ ra điều gì, vỗ tay một cái, nói với Huỳnh Ngạo Hải: “Huỳnh huynh, gần đây trong xưởng đã tra ra không ít nội gián của các thế lực khác. Bành chỉ huy và Hạ chỉ huy vừa rồi cũng đã điều tra thuộc hạ của bọn họ. Người cũng nên tra xét người của mình một chút.”

“Hay là Huỳnh huynh tập hợp bọn họ lại, điều tra một chút. Chúng ta là người làm việc cho bộ hạ, không thể để cho thuộc

hạ không trong sạch. Nếu có một ngày nào đó làm lỡ việc của bộ hạ, thì đó chính là tội lớn.”

“Dù sao Huỳnh huynh cũng không giống chúng ta, sau lưng còn có một đại gia đình cần nuôi sống. Nếu một ngày nào đó liên lụy đến Huỳnh huynh, ảnh hưởng đến cả gia đình lớn kia, thì không hay cho lắm...”

Thiệu Tam mỉm cười nhìn Huỳnh Ngạo Hải nói.

Nghe vậy, thân thể Huỳnh Ngạo Hải khẽ run lên, đôi mắt cũng trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Chương 647: Phụ thân của Tiểu Thông

Hoàng cung Biện Lương.

Ngự Thư phòng.

Triệu Tru ngồi tựa trên ghế rồng, tay cầm mật hàm của Đông Xưởng vừa được trình lên.

Phùng Mạn đứng phía dưới, lưng còng xuống, gương mặt già nua đầy vẻ cung kính.

Vài hơi thở sau.

Triệu Tru gấp mật hàm lại, tiện tay đặt lên bàn trong Ngự Thư phòng, khẽ hít một hơi rồi nói: “Liễu Sinh Nhất Lang đến Thiếu Lâm, giữa hắc và phương trượng Thiếu Lâm ắt sẽ có một trận chiến.”

“Nói tiếp đây, để trẫm xem, thanh đao này...”

“Có sắc bén hay không.”

Phùng Mạn vẫn giữ vẻ cung kính, nói: “Liễu Sinh Nhất Lang là cường giả trên cảnh giới Tông Sư, hôm qua nô tài đã chứng kiến hắc giao đấu với Nam Dật Vân.”

“Nếu không có bảo giáp hộ thân, trong vòng hai mươi chiêu, Nam Dật Vân đã bị Liễu Sinh Nhất Lang chém chết rồi.”

“Đa phần phương trượng Thiếu Lâm cũng không phải là đối thủ của Liễu Sinh Nhất Lang.”

Nghe vậy, Triệu Tru gật đầu.

“Lần này Thiệu Tam thanh trừ nội gián trong Đông Xưởng, là người chỉ đạo?”

Phùng Mạn cúi đầu, giọng lạnh lạnh đáp: “Bẩm bệ hạ.”

“Đông Xưởng những năm gần đây bành trướng quá nhanh, không ít thế lực giang hồ đã cài nội gián vào trong xưởng.”

“Chuyện Đại hội Võ lâm, liên quan trọng đại, nếu bị tiết lộ, e rằng sẽ gây ra chuyện ngoài ý muốn.”

Triệu Tru nhíu mày, nhìn chằm chằm vào bàn trong Ngự Thư phòng, chậm rãi nói: “Đông Xưởng là thế lực của hoàng gia.”

“Những kẻ giang hồ đó đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc cài người vào, chắc hẳn cũng đã nghĩ đến kết cục là chết.”

“Giết thì cứ giết thôi.”

“Chuyện này coi như là một lời cảnh báo cho giang hồ Đại Vũ.”

Sắc mặt Triệu Tru bình tĩnh.

Ngoại trừ những thế lực hàng đầu của Đại Vũ, những môn phái nhỏ khác nàng chưa bao giờ để vào mắt.

Một môn phái nhỏ, nhiều nhất trong môn phái có khoảng trăm người.

Điều động vài ngàn binh mã, phát hải bổ văn thư, chẳng bao lâu sau, sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Triệu Tru không phái binh mã dẫm nát giang hồ, kiêng kỵ những võ giả này đường cùng, sẽ giết hại quan viên, bách tính.

Trong giang hồ còn có Thiên Cơ lâu ẩn nấp trong bóng tối.

Nếu nàng làm việc quá mức, dưới sự thúc đẩy của Thiên Cơ lâu, sẽ khơi dậy sự phẫn nộ của những người trong giang hồ.

Đến lúc đó, sẽ không có lợi cho sự ổn định của Đại Vũ.

“Bệ hạ, nên xử lý Tôn Ngạo Hải thế nào?” Phùng Mạn lên tiếng hỏi.

Triệu Tru hoàn hồn, đôi mày liễu hơi nhíu lại, khí chất lạnh lùng trên người càng tăng thêm.

“Đô chỉ huy sứ của Đông Xưởng có trách nhiệm bảo vệ hoàng thành.”

“Tôi qua Nam Dật Vân mang theo Trương Thuận, khuấy nhiễu trật tự hoàng thành.”

“Hắn và Trương Thuận có quen biết cũ, cố ý thả đi, tước bỏ chức vụ chỉ huy sứ của hắn, giáng xuống làm phó chỉ huy.”

“Thuế của Hải Kinh thương hội năm sau tăng thêm một thành.”

Nghĩ một lúc, Triệu Tru lạnh giọng nói: “Tôn Ngạo Hải có liên hệ với Ngọc Diệp đường, nghiêm tra xem trong sổ thuộc hạ của hắn có nội gián do Ngọc Diệp đường cài vào không.”

“Nếu tra được, giết hết.”

Phùng Mạn nghe vậy, cung kính hành lễ: “Vâng.”

Nhắc đến Ngọc Diệp đường.

Đôi mắt lạnh lùng của Triệu Tru hơi nheo lại, cau mày hỏi: “Bạn Bạn, rốt cuộc thực lực của Đông Hoa ở Ngọc Diệp đường là gì?”

Bốn năm trước, Trần Diệp cướp pháp trường ở Biện Lương.

Dựa vào mưa đất trời, một chiêu đánh ngã mấy ngàn cấm quân, thủ đoạn như vậy, thực sự là kinh thiên hải tục.

Phùng Mạn thẳng lưng lên một chút, khẽ ho một tiếng, giọng the thé nói: “Trên cảnh giới Tông Sư.”

“Nô tài khẳng định, hẳn là cường giả trên cảnh giới Tông Sư.”

“Trước đó, nô tài đã giao đấu với hắn, cảm giác mà hắn mang lại cho nô tài cũng giống như cảm giác khi Liễu Sinh Nhất Lang giao đấu với Nam Dật Vân tối qua.”

“Trên cảnh giới Tông Sư...” Triệu Tru khẽ lắm bầm bốn chữ này.

Ánh mắt nàng trở nên có chút phức tạp.

Võ đạo cực hạn.

Loại người này, đã không thể dùng lẽ thường để đánh giá.

Điều mà bọn họ muốn làm, trên đời này rất ít người có thể ngăn cản được.

Ngược lại, những thứ mà những người này theo đuổi cũng không phải là vật tầm thường của thế gian.

“Bốn năm...”

Triệu Tru thở ra một hơi, bàn tay trắng nõn nắm chặt lại, mạch máu màu xanh hơi nổi lên.

Đối với những thiên tài võ đạo có thiên phú tuyệt thế mà nói.

Bốn năm thời gian, thành tựu trên con đường võ đạo đủ để vượt qua vài cấp bậc.

Không biết so với bốn năm trước, Đông Hoa đã mạnh hơn bao nhiêu.

Phùng Mạn đoán được sự lo lắng của nàng qua giọng điệu của Triệu Tru.

“Bệ hạ không cần phải lo lắng.”

“Trên cảnh giới Tông Sư, đã đại diện cho cực hạn của võ đạo trên đời này.”

“Muốn có thành tựu thêm nữa, không phải sức người có thể làm được.”

“Liễu Sinh Nhất Lang và Đông Hoa đều là cường giả trên cảnh giới Tông Sư, hai người bọn họ tranh đấu, ắt sẽ có một người bị thương.”

Phùng Mạn nói với giọng chắc chắn.

Nghe vậy, Triệu Tru liếc nhìn hắn một cái, gật đầu.

“Bạn Bạn, trầm nghe nói võ giả thiên hạ, muốn từ Nhất phẩm đột phá đến cảnh giới Tông Sư.”

“Đều cần phải ngộ ra bản tâm, hiểu rõ chấp niệm của mình là gì.”

“Có đúng không?”

Phùng Mạn cung kính đáp: “Đúng vậy.”

“Ồ...” Triệu Tru gật đầu, tò mò hỏi: “Bạn Bạn, vậy chấp niệm của ngươi là gì?”

Cơ thể Phùng Mạn khựng lại trong chốc lát, trong đôi mắt già nua đục ngầu bỗng nhiên có thêm một cảm xúc khó nói thành lời.

Hắn mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn: “Nô tài...”

“Chấp niệm của nô tài chính là ‘bảo vệ hoàng thất’.”

Nghe vậy, Triệu Tru nhìn Phùng Mạn một cái thật sâu, như có điều gì suy nghĩ.

“Tốt lắm,” đôi mày liễu của nàng giãn ra, cầm tấu chương trên bàn lên, ra lệnh: “Lui xuống đi.”

“Bên phía Vương Liệt có chuyện gì, lập tức báo cho trẫm.”

“Đại hội Võ lâm vô cùng quan trọng, không được phép xảy ra sai sót.”

“Vâng!”

Phùng Mạn cung kính hành lễ.

...

Biện Lương.

Châu Cơ hạng.

Trên con đường lát đá xanh rộng rãi, sạch sẽ.

Những thương nhân dắt ngựa, những võ giả mang đao cầm kiếm, những người đi đường mặc quần áo vải thô, tới tới lui lui, tấp nập không ngừng.

Bên trong đại sảnh của một trà lâu gần đường có tên là “Phẩm Nhã Cư”.

Một mỹ phụ đeo khăn che mặt ngồi trên ghế dài, bên cạnh nàng là một tiểu nam hài chừng ba, bốn tuổi.

Tiểu nhị của trà lâu bưng một ấm trà thanh đạm đến, đặt lên bàn.

Chu Nhị Nương cầm một chiếc ly từ trong những chiếc ly úp trên bàn lên.

Rót một ly trà cho Tôn Thông.

Tôn Thông có dung mạo khôi ngô, nước da trắng nõn nhận lấy ly trà, nhấp từng ngụm nhỏ.

Hắn rất yên lặng ngồi bên cạnh mẫu thân, mắt thỉnh thoảng khẽ chớp, hàng mi dài mềm mại khẽ chuyển động theo.

Khoảng nửa khắc sau.

Một hán tử cao lớn đi vào trong trà lâu, ngồi xuống trước mặt Chu Nhị Nương.

“Thế nào rồi?” Chu Nhị Nương nhìn về phía Đồng Lâm hỏi.

Đồng Lâm thở hỗn hển hai hơi, rót một ly trà, uống cho trơn cổ họng.

Hắn lắc đầu nói: “Tình hình không tốt.”

“Thiệu Tam đã dùng lệnh bài của thái giám dẫn đầu để đi đầu lĩnh Tôn, nói là nghi ngờ bao che tội phạm.”

“Các huynh đệ dưới trướng cũng bị dẫn đến Đông Xưởng để điều tra rõ ràng.”

“Ta nghi ngờ trong thành hiện giờ đã đang truy tìm tung tích của hai chúng ta.”

“Chúng ta phải đi thôi.”

Nghe vậy, Chu Nhị Nương cúi đầu, trong lòng căng thẳng.

Nàng nhìn về phía Tôn Thông ở bên cạnh.

Tôn Thông cũng ngẩng đầu lên, hàng mi dài như nữ tử khẽ chớp, đôi mắt trong veo nhìn về phía mẫu thân.

Ánh mắt của nhi tử.

Khiến trái tim vốn đang do dự của Chu Nhị Nương trở nên kiên định ngay lập tức.

Nàng như đã hạ quyết tâm gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Đồng Lâm nói: “Ta đi tìm một người.”

“Nếu là hắn, nhất định có thể đưa chúng ta rời khỏi Biện Lương.”

“Ai cơ?” Đồng Lâm sửng sốt.

Đôi môi của Chu Nhị Nương khẽ mấp máy hai cái, sờ lên mái tóc mềm mại của Tôn Thông.

“Phụ thân của Tiểu Thông.”

Chương 648: Cương thi!

“Phụ thân của Tiểu Thông!”

Đồng Lâm lâm bẩm năm chữ ấy, đột ngột ngẩng đầu lên.

“Hắn... Hắn đang ở trong Biện Lương thành sao?” Đồng Lâm hỏi gấp gáp.

Chu Nhị Nương lặng lẽ gật đầu.

Đồng Lâm có chút sững sốt.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Tôn Thông nhỏ tuổi, nhìn ngắm những đường nét quen thuộc và khôi ngô trên gương mặt đứa trẻ.

Như thể một Tôn Thắng phiên bản nhỏ vậy.

Đồng Lâm không khỏi cười khò: “Ngươi đã giấu suốt bốn năm... Không cho chúng ta nói với bất kỳ ai, giờ lại muốn chủ động đi tìm hắn.”

Chu Nhị Nương thở dài: “Triệu Tam là kẻ hiểm độc, hắn đang tranh giành vị trí tổng chỉ huy với huynh Tôn.”

“Chúng ta, những thuộc hạ này, chắc chắn sẽ bị thanh trừng, nhỏ cỏ tận gốc.”

“Ngươi và ta chỉ có thực lực tam phẩm, nếu Đông Xưởng truy sát tới, chẳng ai sống nổi.”

Chu Nhị Nương nhẹ nhàng vuốt tóc Tôn Thông, ánh mắt nhìn con đầy trù mến.

Hàng mi của Tôn Thông khẽ chớp, lặng lẽ uống nước.

Đồng Lâm gật đầu: “Vậy không nên chậm trễ, mau đi thôi.”

“Ừ.” Chu Nhị Nương đứng dậy, bế Tôn Thông lên, ném một mẩu bạc vụn lên bàn.

Hai người sai bước rời khỏi trà lâu, cẩn thận tiến về phía trước.

Sau khi băng qua vài con phố, Chu Nhị Nương bế Tôn Thông và Đồng Lâm đến một con hẻm hẻo lánh.

Nàng nhìn quanh, nhún người nhảy lên, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm vài cái trên tường, thân hình bay qua đầu tường, tiến vào trong sân của một ngôi nhà.

Đồng Lâm hít sâu một hơi, dùng sức đạp mạnh hai chân, theo sau Chu Nhị Nương tiến vào trong viện.

Chu Nhị Nương ôm Tôn Thông, chạy thẳng đến một gian phòng ở hậu viện.

Đồng Lâm đi theo phía sau, thần sắc có chút cảm khái.

Lần trước hắn gặp Tôn Thắng, đã là hai năm trước.

Khi đó Tôn Thắng đứng trên chiếc thuyền lớn ở bến cảng, gương mặt đầy uy nghiêm.

Hắn đang thực hiện nhiệm vụ của Đông Xưởng, truy sát một tên ác đồ.

Hai người chỉ đứng từ xa nhìn nhau, nở một nụ cười, coi như chào hỏi.

Sau đó, Đồng Lâm không còn gặp lại Tôn Thắng nữa.

Ngược lại những năm gần đây, Đồng Lâm thường xuyên gặp “Tôn Thắng phiên bản nhỏ”.

Sắp được gặp lại cố nhân này, tâm trạng của Đồng Lâm có chút bồi hồi.

Chu Nhị Nương bế Tôn Thông, bước nhanh đến trước cửa phòng, hít sâu một hơi.

Bàn tay trắng nõn mảnh mai đặt lên cánh cửa gỗ, rồi lại thu về.

Lúc này tâm trạng của Chu Nhị Nương rất phức tạp.

Không biết Tôn Thắng khi gặp thân tử của mình, sẽ có biểu cảm và thái độ ra sao.

Con riêng.

Ở Đại Võ, chung quy vẫn là chuyện không thể công khai.

Chu Nhị Nương không cầu gì khác, chỉ mong dựa vào thân phận nhi tử của Tôn Thông, hẳn có thể che chở cho Thông Nhi, đưa Thông Nhi rời khỏi Biện Lương.

Tôn Thông được mẫu thân bế, đôi mắt chớp chớp, nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ.

Những lời của mẫu thân và Đồng Lâm, hẳn đều nghe thấy.

Phụ thân ở bên trong?

Tôn Thông khẽ cắn môi, đôi mắt trong veo chớp chớp, tràn đầy tò mò.

Chu Nhị Nương tự trấn an mình, hít sâu một hơi, dùng sức đẩy cửa phòng ra.

“Két...” một tiếng.

Cửa phòng mở ra.

Chu Nhị Nương nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, lập tức sững sờ tại chỗ.

Đồng Lâm cũng nghiêng đầu nhìn vào.

Một mùi rượu nồng nặc từ trong phòng tỏa ra.

Nhưng.

Trong phòng lại trống không.

Dưới nền nhà bên cạnh giường, có một vũng chất lỏng ẩm ướt.

Mùi rượu nồng nặc chính là tỏa ra từ chất lỏng đó.

Thấy cảnh này, Đồng Lâm không khỏi cười khở một tiếng.

Xem ra, Tôn Thắng đã rời đi từ lâu.

Hắn dùng nội lực ép rượu trong cơ thể ra ngoài.

Chu Nhị Nương ngẩn ngơ nhìn căn phòng trống rỗng, khẽ cắn môi.

Nàng bế Tôn Thông, quay người rời đi.

“Đi thôi, hắn đi rồi.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi viện, trong chớp mắt đã quay trở lại trên phố.

Chu Nhị Nương khẽ cắn môi, ôm chặt Tôn Thông.

Đồng Lâm đi theo phía sau.

Bầu không khí có chút trầm lắng.

Đi được một lát.

Đồng Lâm nghĩ ra một cách, nói: “Ta có một cách, có thể ra khỏi thành.”

“Cách gì?” Chu Nhị Nương bế Tôn Thông, gương mặt dưới lớp lụa mỏng không có bất kỳ biểu cảm nào, hỏi.

“Nhờ tiêu cục.” Đồng Lâm cười toe toét.

Đồng Lâm từng là đạo tặc Thái Hành, biệt hiệu “Hổ Xuống Núi”, tung hoành Thái Hành Sơn nhiều năm.

Cho đến khi xui xẻo đụng phải “Phi Hoàn Tố Mệnh” Lỗ Nặc, mới bị tổng vào ngục.

Đối với bọn cướp lục lâm.

Kẻ thù của chúng chính là tiêu cục bảo tiêu.

Áp tiêu, hộ tống, ủy thác...

Đều là nghiệp vụ của tiêu cục.

Về điều này, Đồng Lâm xuất thân đạo tặc không thể quen thuộc hơn.

Nghe vậy, Chu Nhị Nương suy nghĩ cẩn thận một lúc, gật đầu: “Được.”

“Chúng ta sẽ nhờ tiêu cục.”

“Biện Lương có tiêu cục nào tốt không?”

Đồng Lâm cười nói: “Đương nhiên là Trấn Viễn tiêu cục, danh chấn Trung Nguyên.”

...

Sơn Đông, Yên Châu phủ.

Đàm Thành.

Lý gia quan tài phô.

Hai học đồ của quan tài phô hợp lực khiêng một thi thể, lão đảo đi vào trong tiệm.

“Sur phụ, lại có việc rồi!”

Một học đồ trẻ tuổi cao giọng hô.

Lão quan tài phô ở phía sau tiệm đang đo kích thước quan tài, không ngẩng đầu lên, ậm ừ một tiếng.

“Ừ, là nhà nào?”

“Muốn loại quan tài nào?”

Học đồ hô lớn: “Không phải, là một người giang hồ, đã trả tiền, nhờ chúng ta giúp an táng một người.”

Nghe vậy, lông mày của lão quan tài phụ nhú lại, ngẩng đầu lên, quát: “Loại việc làm ăn này sao các ngươi dám nhận?”

“Dính dáng đến người giang hồ, đều là họa.”

“Không biết ngày nào sẽ liên lụy đến chúng ta.”

“Hơn nữa, giúp an táng, chọn mộ xem phong thủy, đều phải tốn tiền.”

“Hắn trả cho các ngươi bao nhiêu?”

Lão quan tài phụ nhìn hai học đồ với vẻ mặt khó coi.

Hai học đồ khiêng thi thể, một người nói: “Đã trả hai mươi lượng bạc.”

“Hai mươi lượng bạc.” Nghe thấy giá tiền này, lão quan tài phụ nhắc mí mắt lên, trầm giọng nói: “Giá này cũng coi như thích hợp.”

“Đưa hắn ra sau, đợi ta làm xong sẽ qua xem.”

“Vâng!”

Hai học đồ vội vàng đáp.

Học đồ khiêng thi thể, tiến vào hậu viện, đặt trên một tấm ván gỗ trong gian phòng nhỏ.

“Đi, chúng ta đi uống rượu.”

Một học đồ vỗ tay, cười trộm với đồng bọn.

“Ngươi gan thật đấy, hai mươi lăm lượng bạc, mà ngươi chỉ nói với sư phụ là hai mươi lượng...”

Đồng bọn nhỏ giọng nói.

“Hề, sư phụ đâu có biết, đi đi, uống rượu thôi.”

“Năm lượng bạc, bằng tiền công một tháng của chúng ta rồi.”

“Chúng ta mỗi người một nửa.”

Học đồ kia cười hí hửng nói.

Nghe vậy, học đồ còn lại cũng cười: “Được.”

Hai người khoác vai nhau rời đi.

Cửa gian phòng nhỏ bị họ tiện tay đóng lại.

Sau khi hai người rời đi, khoảng một tuần trà sau.

Thi thể đặt trên tấm ván gỗ đột nhiên mở mắt ra.

Lý Lão Tam ngồi dậy khỏi tấm ván, thở hắt hắt vài hơi.

Vận chuyển nội lực, nhiệt độ cơ thể vốn lạnh như băng nhanh chóng tăng lên.

Khuôn mặt tái nhợt cũng dần dần khôi phục huyết sắc.

“May mà ta biết “Quy Tức Công”, nếu không, vở kịch này thực sự khó diễn.”

Lý Lão Tam lẩm bẩm.

Khi còn trẻ hấn hành tẩu giang hồ.

Gặp mưa lớn trên đường, tùy tiện tìm một sơn động để trú mưa, từ bên trong phát hiện ra bí tịch “Quy Tức Công” vốn đã thất truyền trong giang hồ từ lâu.

Dựa vào môn kỳ công này, Lý Lão Tam nhờ giả chết, đã thoát khỏi không ít nguy hiểm.

Lý Lão Tam ngồi trên tấm ván, khổ sở nhăn mặt.

“Trương chấp sự bọn họ đều chết hết rồi, nếu ta quay về, chắc chắn không tránh khỏi bị trừng phạt.”

“Chi bằng trực tiếp rời đi, không quay về Tức Thiên nữa.”

“Võ Lâm Đại Hội sắp tổ chức, các sơn trang môn phái lớn nhỏ e rằng đều sẽ đến Tư Dương.”

“Ta không bằng làm ngược lại, đi về phía Tây, đến Từ Châu!”

“Như vậy là có thể tránh được nguy hiểm rồi.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Lão Tam đã có quyết định.

Hắn không khỏi nở nụ cười.

Hành tẩu giang hồ, dựa vào sự cẩn trọng và diễn xuất, như vậy mới có thể sống lâu.

“A!”

“Cương thi!”

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên.

Lý Lão Tam quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lão quan tài phu ở cửa gian phòng nhỏ, ngã xuống đất, bị dọa đến ngất xỉu.

Lý Lão Tam: “...”

Chương 649: Thiếu Lâm Tự Kinh Biến

Ngày mùng 1 tháng 6.

Sơn Đông, phủ Yên Châu, trấn Quan Dương.

Bên ngoài trấn.

Trên quan đạo rộng rãi, người qua lại tấp nập.

“Lộc cốc, lộc cốc...”

Một chiếc xe ngựa xa hoa chậm chậm đi tới.

Trên ghế đánh xe là một thiếu nữ vận váy xanh thủy lam.

Nàng đeo một tấm lụa mỏng trên mặt, đôi tay trắng nõn cầm một chiếc roi ngựa.

Người đi đường nghe thấy tiếng bánh xe lăn đều vội vàng tránh đi, một số người thấy người đánh xe là nữ tử, không khỏi liếc nhìn vài lần.

Mặc dù nữ tử kia đeo mạng che mặt, không nhìn rõ dung mạo, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt lộ ra bên ngoài cũng có thể đoán được nàng nhất định là một mỹ nhân.

Hơn nữa, còn là một mỹ nhân không dễ chọc.

Đôi mắt linh động bình tĩnh nhìn về phía trước, đáy mắt mang theo vài phần lạnh lùng.

Thấy vậy, người đi đường đều thu hồi ánh mắt.

Nữ tử này chắc chắn có thân phận bất phàm.

Xe ngựa xa hoa, thị nữ biết võ đi theo hộ vệ.

Người ngồi trong xe nhất định là một vị công tử của thế gia nào đó.

Vẫn nên tránh xa một chút cho an toàn.

“Giá...”

Tiểu Liên khẽ quát, đầu roi nhẹ nhàng quát vào mông con ngựa đỏ sẫm.

Con ngựa cúi đầu, bước nhanh hơn về phía trấn Quan Dương.

Vừa đánh xe, Tiểu Liên vừa nói: “Viện trưởng, phía trước không xa chính là trấn Quan Dương.”

Bên trong xe ngựa.

Trần Diệp đang nằm nghiêng trên tấm đệm êm, tay cầm một quyển sách nhàn nhã, bên cạnh là một đĩa trái cây theo mùa đã được cắt gọt sẵn.

Một lò hương đặt ở góc xe, làn khói trắng nhàn nhạt từ trong lò bay ra.

Cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi tung rèm gấm, cuốn theo cả làn khói trắng mờ ảo.

“Lộc cộc, lộc cộc...”

Tiếng bánh xe lăn đều.

Trần Diệp tùy ý dùng dao găm xiên một miếng táo bỏ vào miệng.

Nghe Tiểu Liên nói vậy, hắn chỉ khẽ ậm ừ, ánh mắt vẫn không rời khỏi trang sách: “Có tin tức gì về Liễu Sinh Nhất Lang không?”

Giọng Tiểu Liên vang lên nhẹ nhàng: “Có, trưa nay trong đường đã truyền đến tin tức mới nhất.”

“Hai ngày trước, Liễu Sinh Nhất Lang đến Tung Sơn, sáng hôm qua đến Thiếu Lâm Tự bái phỏng phương trượng.”

“Phương trượng Thiếu Lâm tiếp kiến Liễu Sinh Nhất Lang ở hậu thất.”

“Hai người vừa vào trong chùng một tuần trà, không biết đã nói gì mà đột nhiên lại giao thủ.”

“Theo mật tin truyền về, lúc ấy có người nghe thấy Liễu Sinh Nhất Lang phần nộ quát lên: ‘Các ngươi, dám đại võ nhân này đúng là không nói lý lẽ. Ta đến đây chỉ để lấy lại đồ của mình, vậy mà các ngươi lại hết lần này tới lần khác ngăn cản ta! Ngươi thậm chí còn muốn ta xuống tóc đi tu, khuyên ta quy y Phật môn? Thật nực cười!’”

“Nói xong, căn phòng hai người bọn họ đang ở đột nhiên phát ra một tiếng ‘ầm’ thật lớn, mái nhà vỡ tung.”

“Một luồng đao khí chém thẳng lên bầu trời, đám mây trên không trung Thiếu Lâm Tự cũng bị chia thành hai nửa.”

“Phương trượng Thiếu Lâm nhảy ra khỏi phòng, tay cầm bảo vật trấn phái của Thiếu Lâm là ‘Hàng Ma bảo xử’ giao chiến với Liễu Sinh Nhất Lang.”

“Sau hơn hai mươi chiêu, phương trượng Thiếu Lâm không địch lại, bị Liễu Sinh Nhất Lang chém đứt một cánh tay.”

“Gương mặt của tất cả các tăng nhân trong Thiếu Lâm Tự đều đại biến.”

“Từ trong rừng sâu ở hậu sơn Thiếu Lâm, vang lên hai tiếng sư tử gầm đầy phần nộ.”

“Sau đó, hai con sư tử cao hơn trượng, toàn thân giống như ngọc bích lao ra từ trong rừng sâu, tấn công về phía Liễu Sinh Nhất Lang.”

“Phượng trượng Thiếu Lâm cầm Hàng Ma bảo xử, cùng hai con sư tử ngọc trắng kia hợp lực đối kháng với Liễu Sinh Nhất Lang.”

“Sau hơn trăm chiêu, Liễu Sinh Nhất Lang đuối sức, buộc phải rút lui.”

“Theo lời các thám tử của Thiên Cơ Lôu có mặt tại đó, ngôi chùa ngàn năm của Thiếu Lâm đã bị hủy mất một nửa.”

“Đại hùng bảo điện càng trở thành phế tích, tượng Phật bằng vàng đổ sập, trên thân đầy những vết đao chằng chịt.”

“Các tăng nhân bị ảnh hưởng bởi trận chiến cũng chết bị thương vô số.”

Nghe đến đây, Trần Diệp khẽ cười: “Thiếu Lâm Tự lần này quả thực là nguyên khí đại thương.”

Tiểu Liên gật đầu: “Ngôi chùa ngàn năm đã bị hủy mất một nửa. Phượng trượng Thiếu Lâm cũng đứt một cánh tay, Liễu Sinh Nhất Lang quả thực không hổ với danh hiệu ‘Tông Sư chi thượng’.”

Nói đến đây, trên gương mặt nàng lộ ra vài phần lo lắng: “Viện trưởng, Liễu Sinh Nhất Lang muốn thu Tiểu Linh làm đồ đệ. Đến lúc đó, ngài và hần nhất định phải giao thủ...”

Trần Diệp nghe ra được sự lo lắng trong giọng nói của Tiểu Liên.

Hần khẽ cười: “Không cần lo lắng. Liễu Sinh Nhất Lang này vẫn còn kém xa.”

Nghe Trần Diệp nói vậy, Tiểu Liên mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng bình tĩnh hơn không ít.

Trần Diệp làm việc luôn thận trọng, chưa bao giờ nói khoác.

Trần Diệp buông quyển sách trong tay xuống, điều chỉnh tư thế ngồi: “Bên phía Tiểu Thắng thế nào rồi?”

“Tiểu Thắng, Cơ Vô Mệnh, Thiết Chùy và Nam Dật Vân đều đã rời khỏi Biện Lương. Sáng nay vừa mới báo bình an.” Tiểu Liên nhẹ giọng đáp.

Trần Diệp ngồi trong xe vươn vai một cái, lại ngáp dài một hơi: “Vậy thì tốt. Còn đám nội gián trong đường thì sao?”

“Đã thanh lý xong, tất cả nội gián của Đông Xưởng trong đường đều bị thanh trừ.” Tiểu Liên khẽ vung roi ngựa lên, nghĩ nghĩ một lát rồi lại nói thêm: “Cả người của Vạn Kim Đường cũng bị giết sạch.”

Trần Diệp gật đầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ: “Vạn Kim Đường và hoàng gia vốn là một phe. Bọn chúng đã dám giết người của ta, vậy thì người của bọn chúng cũng phải chết.”

Tiểu Liên gật đầu, trong mắt cũng hiện lên một tia lạnh lùng.

Nàng khẽ hít sâu một hơi, tiếp tục đánh xe.

Một tuần trà sau đó.

Xe ngựa chạy đến bên ngoài trấn Quan Dương, con đường đất bình thường đã biến thành đường lát đá xanh.

Người đi đường cũng bắt đầu đông dần lên.

Có thể nhìn thấy rất nhiều võ giả mang đao đeo kiếm.

Những người này đều là người chuẩn bị đến Tư Dương tham gia đại hội võ lâm.

“Phía trước chính là trấn rồi, viện trưởng, lát nữa chúng ta đi đâu? Đến khách điểm sao?” Tiểu Liên chậm rãi xe ngựa, cất tiếng hỏi.

Trần Diệp vén rèm gấm ở hai bên cửa sổ lên, nhìn thoáng qua bên ngoài rồi nói: “Đi tìm Tiểu Linh trước đi. Không phải hôm qua nó vừa mới đến trấn Quan Dương sao?”

Nghe vậy, Tiểu Liên lập tức đánh xe ngựa đi về phía phân đường Ngọc Diệp Đường ở trấn Quan Dương.

Xe ngựa dừng lại trước cửa một cửa hàng vải, Tiểu Liên xuống xe.

Không lâu sau, Tiểu Liên từ trong cửa hàng vải đi ra, trở lại ghé đánh xe nhưng thần sắc có chút quái dị.

Trần Diệp khẽ liếc nhìn Tiểu Liên: “Sao vậy? Tiểu Linh đâu?”

Tiểu Liên ngồi trên ghế đánh xe, nhìn Trần Diệp, thấp giọng đáp: “Tiểu Linh... đang ở sông bạc.”

“Ừm?” Trần Diệp có chút kinh ngạc.

.....

Ba chữ lớn “Tài Nguyên Phường” được mạ vàng, khảm trên tấm biển nền đen.

Đây chính là sông bạc lớn nhất trấn Quan Dương.

Tuy nhiên, một tháng trước, “Tài Nguyên Phường” chỉ là một sông bạc nhỏ.

Thế nhưng chỉ sau một tháng, nơi này đã trở thành sông bạc lớn nhất trấn Quan Dương.

Nếu có người cẩn thận đứng dưới tấm biển, ngẩng đầu lên nhìn sẽ thấy mép của tấm biển có khắc một dấu ấn đồng tiền.

Dấu ấn đồng tiền này có ý nghĩa, “Tài Nguyên Phường” chính là sản nghiệp của Vạn Kim Đường.

Lúc này, bên trong “Tài Nguyên Phường” vô cùng náo nhiệt.

Khắp nơi đều là những âm thanh hò hét vang dội.

Ba gian đại sảnh rộng rãi tràn ngập mùi rượu, mùi khói, mùi hương phấn son của nữ nhân, mùi mồ hôi của nam nhân...

Bên trong đại sảnh, bày biện mấy chiếc bàn dài rộng lớn, xung quanh mỗi chiếc bàn đều có một đám người chen chúc.

Giương mặt bọn họ đỏ bừng, trán bóng loáng, cảm xúc đều vô cùng kích động.

Ánh mắt tất cả đều dán chặt trên mặt bàn, miệng không ngừng hô vang: “Đại...”

“Tiểu!”

“Bảo tử...”

Một số thiếu nữ ăn mặc mát mẻ đi lại giữa các bàn, thỉnh thoảng dừng lại bên cạnh một vị khách nào đó để cổ vũ, chỉ mong được thưởng chút tiền.

Hoặc là phô bày thân thể của mình, muốn dùng cơ thể để đổi lấy một số thứ có giá trị.

Chương 650: Dư Hàng Đồ Thánh Hoa Tịch Nguyệt

Tài Nguyên phòng, bên trong một sảnh nhỏ nhất.

Bên trong có sáu bàn, hai bàn xúc xắc, hai bàn bài cừu, hai bàn chắn lẻ.

So với hai sảnh khác, nơi này có vẻ yên tĩnh hơn.

Tiếng la hét bên trong cũng ít hơn.

Đây là sảnh chuyên tiếp đãi võ giả.

Trước cửa có hai đại hán mặc đồ đen, thắt đai lưng đỏ đứng gác.

Khuôn mặt đầy dữ tợn, cặp mắt hồ nhìn chăm chăm mọi người xung quanh.

Lúc này, bên trong sảnh, tại bàn xúc xắc, một trận đấu cá cược căng thẳng và kích thích đang diễn ra.

Ở một đầu bàn, một công tử trẻ tuổi mặc đồ trắng đang ngồi.

Hắn rất anh tuấn, ngũ quan rõ ràng, dung mạo tinh xảo.

Sau lưng hắn có hai nữ tử đang đứng.

Một người mặc váy trắng, dung mạo tinh xảo, vẻ ngoài xinh đẹp.

Nàng mỉm cười nhìn chén xúc xắc trên bàn.

Bên cạnh nàng là một tiểu cô nương chừng mười hai, mười ba tuổi, đáng vẻ xinh xắn nhưng thần tình hơi căng thẳng.

Dường như không quen với bầu không khí và môi trường nơi đây.

Đối diện bàn là một đại hán cao lớn mặc đồ vàng.

Trên dải tai phải đeo một chiếc khuyên bạc, ngòi trên ghề dài như một con hổ dữ, tư thế ngông cuồng.

Ngoại trừ hai người đang cá cược, xung quanh có rất nhiều người đang chen chúc.

Có người ăn mặc lộng lẫy, có kẻ rách rưới, mặc dù hình tượng không giống nhau nhưng tất cả đều chăm chú nhìn vào bàn cược.

“Mở! Mở! Mở!”

Công tử áo trắng trên bàn cược trừng mắt, mặt đỏ bừng.

Hắn lẩm bẩm trong miệng: “Mở ra.”

“Nguyệt công tử, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?” Đại hán mặc đồ vàng cười nói.

Hắn cười toe toét nhìn công tử áo trắng đối diện, mắt hơi nheo lại, vẻ cười mà như không cười.

Hoa Tịch Nguyệt giả vờ như đang rất gấp gáp, hét lên: “Mở nhanh đi!”

“Mau lên.”

“Vừa rồi ta đã mở ba, sáu, năm, ta không tin điểm của ngươi lớn hơn ta!”

Hai người đang cá cược lớn nhỏ của xúc xắc.

“Ồ?”

“Vậy sao?” Đại hán áo vàng cười nheo mắt, nâng chiếc chén xúc xắc vẫn đang đè xuống lên.

Khi nắp chén vừa được mở ra, trong đại sảnh lập tức vang lên một tiếng kinh hô.

“Năm, năm, sáu!”

“Chỉ lớn hơn hắn có hai điểm thôi!”

“A! Đáng ghét, ta đã cược Nguyệt công tử thắng!”

“Hahahaha, lão tử lại thắng rồi, Lưu quân sự đã thắng ba ván liên tiếp rồi!”

“Kiếm lớn rồi!”

Những người vây quanh bàn cá cược hai bên cùng hò hét ầm ĩ.

Hoa Tịch Nguyệt bên bàn cược thấy vậy, lập tức đập bàn tức giận.

“Đừng! Đừng! Đừng!”

“Sao có thể!”

“Lại lớn hơn ta hai điểm!”

Hoa Tịch Nguyệt giả vờ như mình đang rất cay cú, chửi ầm lên.

Lưu Hồng bên kia vẫn giữ nguyên vẻ cười mà như không cười, trong lòng lạnh lùng cười khẩy.

Những người xung quanh xem náo nhiệt bắt đầu xì xào bàn tán.

“Tốt thật, lại thua rồi, mới có một lúc mà Nguyệt công tử này đã thua tới hơn một ngàn lượng rồi.”

“Nói chính xác là năm ngàn sáu trăm ba mươi hai lượng.”

“Đúng là thần tài đưa đến tận cửa, cho dù có nhiều tiền đi nữa thì cũng không thể thua như vậy được.”

“Vừa rồi hấn đặt cược một ngàn lượng, đúng là không coi tiền ra gì cả...”

Hoa Tịch Nguyệt đập bàn phát tiết một hồi, tâm tình mới bình tĩnh lại.

Người phụ trách tính toán bên bàn sắp xếp lại tiền cược, lấy một phần mười tiền nước rồi phát ngân phiếu lại cho những người cá cược xung quanh.

Lưu Hồng, quản sự của Tài Nguyên phường, cười toe toét nhìn Hoa Tịch Nguyệt: “Nguyệt công tử, người còn chơi nữa không?”

“Người đã thua hơn năm ngàn lượng rồi.”

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt kiên định gật đầu: “Chơi!”

“Ta vẫn còn tiền!”

“Ta chính là Dư Hàng Đồ Thánh, cảnh tượng nào mà ta chưa từng thấy qua.”

Vừa nói, Hoa Tịch Nguyệt vừa đưa tay vào trong ngực.

Kết quả, hấn chỉ móc ra được mấy tờ ngân phiếu mệnh giá nhỏ.

Hấn đặt từng tờ ngân phiếu lên bàn cược.

Lưu Hồng liếc mắt nhìn một cái, lập tức cười nói: “Nguyệt công tử, người chỉ có một trăm hai mươi chín lượng.”

“Quy tắc của bàn này là một ngàn lượng một ván.”

“Nếu người không còn tiền thì hãy xuống đi, những khách khác cũng muốn thử sức với ta.”

Lưu Hồng cười ôn hòa nói.

Mấy con bạc xung quanh đều hét lên: “Để ta thử xem.”

“Làm gì có con bạc nào thua mãi, lão tử muốn chuyển vận, người đừng chiếm chỗ nữa.”

Nghe vậy, sắc mặt Hoa Tịch Nguyệt thay đổi.

Hắn cắn răng, kéo cánh tay của Vân Vi Dao và Trần Linh bên cạnh, nói: “Hai người này là nha hoàn thân cận của ta.”

“Người nói xem, đáng giá bao nhiêu bạc?”

Nghe vậy, Lưu Hồng liếc nhìn Vân Vi Dao xinh đẹp và Trần Linh hơi ngây ngô.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, giễu cợt nói: “Tiểu nha đầu kia hai trăm lượng, tiểu nha đầu này một trăm năm mươi lượng.”

“Gộp lại là ba trăm năm mươi lượng.”

“Nguyệt công tử, người vẫn còn thiếu năm trăm bảy mươi một lượng.”

Lúc nói chuyện, Lưu Hồng liếc nhìn chiếc nhẫn mã não đỏ đeo trên ngón tay của Hoa Tịch Nguyệt.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt giả vờ như mặt tái đi, cắn răng một cái, tháo chiếc nhẫn mã não đỏ trên ngón tay ra, đặt lên bàn cược.

“Chiếc nhẫn này ít nhất cũng đáng giá một ngàn lượng.”

Lưu Hồng lắc đầu: “Chiếc nhẫn này ở chỗ ta chỉ đáng giá ba trăm lượng.”

“Người vẫn còn thiếu hai trăm bảy mươi một lượng.”

“Cái gì?” Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp đập bàn đứng dậy, giận dữ nói: “Chiếc nhẫn này của ta mua hết một ngàn lượng, đến chỗ người chỉ đáng giá ba trăm lượng?”

Lưu Hồng cười nói: “Nguyệt công tử, nếu người muốn tiếp tục thì phải theo quy tắc ở đây.”

“Tất cả vàng bạc châu báu đều giảm giá xuống còn bảy phần.”

“Ta đưa ba trăm lượng, coi như là giá một ngàn lượng rồi.”

“Ngân lượng của người cộng lại vẫn không đủ.”

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt lộ vẻ khó xử, cắn răng nắm chặt tay.

Vân Vi Dao bên cạnh thích hợp kéo cánh tay Hoa Tịch Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Công tử, chúng ta về thôi.”

“Người đã thua nhiều như vậy, lão gia sẽ mắng người đấy.”

Hoa Tịch Nguyệt giả vờ như đang rất tức giận, vung mạnh bàn tay ngọc của Vân Vi Dao: “Đừng làm mất hứng của ta.”

“Ta, Dư Hàng Đồ Thánh, cảnh tượng nào mà ta chưa từng thấy qua.”

“Trên người hai người có thứ gì đáng giá không, chờ bản công tử thắng rồi sẽ gấp đôi cho hai người.”

Vân Vi Dao và Trần Linh liếc mắt nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ giả vờ như đang sờ soạng trên người.

Nhưng không móc ra được thứ gì.

Những con bạc xung quanh lại hét lên.

Lưu Hồng thấy vậy, nheo mắt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoa Tịch Nguyệt đã có sự thay đổi tinh tế.

Hắn liếm môi nói: “Nguyệt công tử, nếu người không đủ tiền thì ta có một cách.”

“Cách gì?” Hoa Tịch Nguyệt lập tức như người chết đuối vớ được cọc rom cứu mạng, nhìn Lưu Hồng, hỏi gấp gáp.

Lưu Hồng chỉ vào Hoa Tịch Nguyệt, nói: “Người.”

“Người cược chính mình cho ta, ván này ta sẽ coi như người đủ một ngàn lượng.”

“Ta sẽ cá cược với người.”

“Cái gì?” Hoa Tịch Nguyệt giả vờ như rất kinh ngạc, chỉ vào chính mình: “Ta?”

Chương 651: Heo Ăn Thịt Hổ

“Đúng, chính là người.” Lưu Hồng nhìn chăm chăm Hoa Tịch Nguyệt, chỉ cảm thấy cổ họng nóng rực.

Loại công tử trẻ tuổi, anh tuấn, có dung mạo nữ nhi như thế này không nhiều.

So với nữ nhân còn xinh đẹp hơn.

Nếu như thu vào trong phòng, thật sự quá tuyệt vời...

So với nữ nhân còn tuyệt vời hơn.

Ánh mắt Lưu Hồng nóng rực nhìn chăm chăm Hoa Tịch Nguyệt.

Hắn là tiểu chấp sự của “Hồng Yến Đường” thuộc Vạn Kim Đường, kỹ thuật cờ bạc tinh xảo.

Bị đường chủ Liễu Hồng Yến phái đến Tài Nguyên phường làm chấp sự.

Nếu như không có chút bản lĩnh, Lưu Hồng làm sao có thể bị phái đến Tài Nguyên phường gần Tư Dương trấn làm chấp sự vào thời điểm Đại hội Võ Lâm diễn ra?

Hoa Tịch Nguyệt ngồi đối diện bàn đánh bạc, cảm nhận được ánh mắt Lưu Hồng nhìn về phía mình, sắc mặt tối sầm lại.

Hận không thể lúc này một chương đánh chết hắn ở trên bàn.

Nhưng nàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén sự bức bối trong lòng xuống.

Mỗi người đều có quyền tự do về ánh mắt.

Mình không thể bởi vì ánh mắt của đối phương không đúng, liền giết hấn.

Dùng ánh mắt gì nhìn người khác, đó là tự do của người khác.

“Được!” Hoa Tịch Nguyệt nhìn Lưu Hồng, trầm giọng nói: “Ta đặt cược chính mình.”

“Ba người chúng ta, cộng thêm ngân phiếu, tổng cộng một ngàn lượng, ta lại đánh cược với người một lần nữa.”

Lưu Hồng gật đầu mỉm cười nói: “Nguyệt công tử sáng khoái.”

“Mời đi.”

“Chờ đã!” Hoa Tịch Nguyệt đứng dậy khỏi ghế dài, nghiêm túc nói: “Trước khi bắt đầu, ta muốn kiểm tra lại xúc xắc.”

“Ta nghi ngờ xúc xắc này có vấn đề.”

“Không có vấn đề gì.”

Lưu Hồng sáng khoái đồng ý.

Hắn dựa vào kỹ thuật thuần thục và “Thuật nghe xúc xắc” ở trên bàn cờ bạc.

Chứ không phải là thủ đoạn cấp thấp như xúc xắc đồ chì.

Lưu Hồng đẩy chén xúc xắc đến trước mặt Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt bán tín bán nghi mở chén xúc xắc ra, một đôi tay nhỏ trắng nõn nhặt ba viên xúc xắc lên.

Trước mặt mọi người, cẩn thận kiểm tra một lần.

Mấy hơi sau.

“Nguyệt công tử có phát hiện ra cái gì không?” Lưu Hồng cười hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt kiểm tra một hồi, không phát hiện ra vấn đề gì.

Nàng hừ lạnh một tiếng, tùy ý ném ba viên xúc xắc trở lại vào trong chén xúc xắc, ngẩng đầu lên: “Bắt đầu đi.”

“Được!”

“Nguyệt công tử là người sáng khoái!”

Lưu Hồng nhìn về phía những khách cược khác xung quanh, thở ra trầm giọng nói: “Các vị cũng có thể đặt cược!”

Ánh mắt của khách cược xung quanh đảo qua trên người Hoa Tịch Nguyệt với vẻ mặt bình tĩnh và Lưu Hồng cười như không cười.

“Ta đặt cược Nguyệt công tử, không có người đánh cược nào ngày nào cũng thua, cũng nên đến phiên hần chuyển vận!”

“Hừ hừ... chừng này mà cũng không nhìn ra được? Ta đặt cược Lưu chấp sự.”

“Thôi, thôi, đặt cược lớn nhỏ không có ý nghĩa, ta đặt cược ván này có thể xuất hiện đôi.”

Khách cược xung quanh nhao nhao đặt cược.

Mấy chục hơi sau, khách cược đặt cược xong.

Lưu Hồng vươn một bàn tay to ra, ý bảo Hoa Tịch Nguyệt đổ trước.

Hoa Tịch Nguyệt ngẩng cao đầu ưỡn ngực, khoe miệng hơi nhếch lên, một tay nắm lấy chén xúc xắc, động tác nhanh như

chớp lắc lên.

“Loảng xoảng loãng xoảng...”

Xúc xắc lẫn lộn trong chén xúc xắc, va chạm vào nhau, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Lắc mấy hơi.

Trong mắt Hoa Tịch Nguyệt lóe lên một tia tinh quang, “bốp” một tiếng liền úp chén xúc xắc lên bàn.

Nàng cảm nấp của chén xúc xắc lên.

Ba viên xúc xắc ở dưới đáy chén lắc lư mấy cái, từ từ dừng lại.

Mọi người xung quanh vươn dài cổ nhìn về phía kết quả.

Nhìn thấy kết quả, có người lập tức kêu lên.

“Một hai năm!”

“Bà nội nó, còn nhỏ hơn vừa rồi!”

“Ta chơi tổ tông nhà nó, Nguyệt công tử ngươi còn gọi cái rắm gì là Dư Hàng Đồ Thánh, lại thua rồi!”

“Tổng cộng chỉ có tám điểm, cái này làm sao thắng được?”

Một đám người đặt cược Hoa Tịch Nguyệt thắng đỏ mắt lên, chửi ầm lên.

Một đám người khác đặt cược Lưu Hồng thắng thì cười ha ha.

“Cừu béo, thật sự là một con cừu béo.”

“Vận may không được, kỹ thuật cũng không được, chắc chắc...”

“Hắc hắc, cái này gọi là ngu ngốc, đến buổi tối, trong phòng Lưu chấp sự sợ là sẽ có thêm ba người.”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn thấy kết quả mình đổ ra, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Nàng cầm nắp của chén xúc xắc lên, giả vờ hoảng sợ nói: “Lần này không tính, vừa rồi có người đụng vào cánh tay của ta!”

“Làm lại một lần nữa!”

Vừa nói, Hoa Tịch Nguyệt liền úp nắp vào đáy chén xúc xắc, muốn lắc lại một lần nữa.

Thấy vậy, trong mắt Lưu Hồng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Hắn ấn một cái vào nắp của chén xúc xắc.

“Nguyệt công tử...”

“Người làm như vậy không hợp quy củ.”

Sắc mặt Hoa Tịch Nguyệt tái nhợt, nghiêng răng nói: “Vừa rồi có người đụng vào cánh tay của ta, cái này có thể tính sao?”

Đám người xung quanh đặt cược Lưu Hồng thắng lập tức kêu lên: “Đâu có quy củ như vậy.”

“Là bao nhiêu, chính là bấy nhiêu!”

“Mau lên, đừng thua không chịu nhận!”

Một đám võ giả ầm ỹ lên.

Lưu Hồng ấn vào nắp, ánh mắt nhìn về phía Hoa Tịch Nguyệt lạnh hơn rất nhiều.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Lưu Hồng, Hoa Tịch Nguyệt giả vờ nghiêng ánh mắt đi, khí thế yếu đi mấy phần.

Khóe miệng Lưu Hồng hơi nhếch lên, thương thức sắc mặt tái nhợt của Hoa Tịch Nguyệt.

Sợ hãi đi, hối hận đi...

Lưu Hồng cảm chén xúc xắc lên, nhanh chóng lắc lên.

Lỗi tai hấn hơi động đây, điểm số trong chén xúc xắc nghe thấy rõ mồn một.

Một lát nữa hấn sẽ đổ ra một hai sáu.

Không thừa không thiếu, chỉ lớn hơn một chút so với Hoa Tịch Nguyệt.

Để cho hấn cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy vận may của mình chỉ kém một chút như vậy.

Để cho hấn sợ hãi, đau khổ.

Buổi tối khi mang hấn trở về trong phòng hưởng dụng, cầm vào eo của hấn, mình lại nói cho hấn biết thật ra mình gian lận.

Tất cả đều là kỹ thuật.

Không biết vị Nguyệt công tử này sẽ lộ ra vẻ mặt gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, Lưu Hồng đều cảm thấy huyết mạch phun trào, hưng phấn không thôi.

Ôi...

Tối nay lại phải cực khổ một phen rồi.

“Loảng xoảng loảng xoảng...”

Xúc xắc va chạm vào nhau trong chén, âm thanh trong trẻo có thể nghe thấy rõ ràng.

Những người đánh cược vây quanh bàn đều nín thở ngưng thần, chờ đợi kết quả trình ra.

Một số khách cược lâu năm biết nghe gió phân biệt vị trí, lại càng cố gắng phân biệt điểm số trong chén xúc xắc.

Không có ai chú ý tới, ngoài phòng sảnh Tài Nguyên phường chuyên cung cấp cho võ giả tiến vào, có hai người đi vào.

Một người mặc áo trắng, trên mặt đeo mặt nạ cười nền trắng.

Một người khác là nữ tử, mặc áo váy màu xanh nước, khăn che mặt trên mặt đã đổi thành mặt nạ hồ ly vẽ đỏ nền trắng.

Trần Diệp và Tiểu Liên tiến vào phòng sảnh, ánh mắt đảo qua một vòng, lập tức nhìn thấy Trần Linh đứng ở trong đám người.

Trần Linh vẽ mặt bôi rối, căng thẳng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút lo lắng.

Ánh mắt Trần Diệp đảo qua, liếc mắt một cái liền nhận ra Hoa Tịch Nguyệt giả nam.

Tiểu Liên cũng nhìn thấy Hoa Tịch Nguyệt, lông mày hơi nhíu lại dưới mặt nạ hồ ly.

Trên bàn đánh bạc, Hoa Tịch Nguyệt thấy Lưu Hồng vẫn đang lắc xúc xắc, không nhìn được kêu lên: “Này, người xong chưa!”

“Mau mở ra đi!”

Lưu Hồng nghe vậy cười cười: “Nguyệt công tử gấp cái gì.”

Vừa nói, hắn liền đập chén xúc xắc trong tay lên trên bàn.

Tất cả mọi người xung quanh bàn đánh bạc đều nhìn chăm chăm vào chén xúc xắc.

Có một số người trong miệng thấp giọng kêu “Lớn lớn lớn.”

Một số người khác lại kêu như nguyên rủa: “Nhỏ nhỏ nhỏ.”

Khuôn mặt căng thẳng của người đánh bạc, thể hiện rõ ràng.

Ánh mắt Tiểu Liên liếc qua bàn đánh bạc, thấp giọng hỏi Trần Diệp: “Cái này có gì hay?”

“Lại làm hư Tiểu Linh.”

Trần Diệp cười một cái.

Bên cạnh hai người truyền đến một giọng nói khàn khàn, già nua: “Cờ bạc không có gì hay, nhưng mà...”

“Nhìn người giả heo ăn thịt hổ vẫn khá hay.”

Chương 652: Thần Công Tàn Phiến Cách Đây Mấy Trăm Năm

Nghe vậy, Trần Diệp và Tiểu Liên đồng thời quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên cạnh hai người là một lão nhân ăn mặc rách rưới, tóc tai bù xù.

Trong tay lão cầm một bầu rượu, hàm răng vàng khè, mắt thì dán chặt vào bàn cược.

Nhìn dáng vẻ của đối phương, Trần Diệp suýt nữa tưởng là Nam Dật Vân.

Tuy nhiên, nhìn kỹ lại thì đối phương chỉ mặc giống Nam Dật Vân mà thôi.

“Ồ?” Trần Diệp nhìn lão nhân một cái rồi cười nói: “Làm sao lão tiên bối biết được?”

Lão nhân liếc nhìn Trần Diệp, cười nói: “Không dám nhận hai chữ tiên bối, lão phu chỉ là một con bạc già mà thôi.”

“Bị người ta lừa nhiều rồi, loại giả heo ăn thịt hổ này, nhìn phát là biết ngay.”

Lão cầm bầu rượu chỉ vào Hoa Tịch Nguyệt đang ngồi ở bàn cược, ánh mắt căng thẳng nhìn vào cốc xúc xắc.

“Nàng ta, nhìn phát là biết đang nhắm vào thần công tàn phiến mà sòng bạc Vạn Kim Đường treo thưởng.”

“Thần công tàn phiến?”

Nghe vậy, Trần Diệp không khỏi tò mò hỏi: “Là gì vậy?”

Lão nhân ngẩng đầu nhìn về phía bàn cược: “Mở rồi, lát nữa nói sau.”

Trần Diệp và Tiểu Liên cũng nhìn về phía bàn cược.

Chỉ thấy Lưu Hồng từ từ mở nắp cốc xúc xắc ra.

Các con bạc xung quanh bàn lập tức phát ra một tiếng kinh hô.

“Ha ha ha! Là một hai sáu!”

“Thắng rồi, ta lại thắng rồi!”

“Ha ha ha ha...”

Những người cược Lưu Hồng thắng đều phấn khích hét lên.

Những người cược Hoa Tịch Nguyệt thắng thì đều thở dài, cúi đầu xuống.

Lưu Hồng liếc nhìn ba viên xúc xắc dừng ở một hai sáu, khóe miệng nở một nụ cười.

Ván này hẳn đã thắng chắc rồi.

Nhưng ngay sau đó.

Lưu Hồng không cười được nữa, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Chỉ thấy viên xúc xắc số “sáu” đột nhiên nứt ra từ giữa, vỡ thành hai nửa.

Thấy cảnh này, mọi người xung quanh lại hét lên.

“Chết tiệt!”

“Xúc xắc vỡ rồi!”

“Mẹ nó, sao lại trùng hợp thế này!”

Xung quanh bàn cược vang lên một tràng chửi rủa.

Hoa Tịch Nguyệt nheo mắt lại, đáy mắt lóe lên một tia đắc ý.

Nàng giả vờ như bị sốc, ngây người tại chỗ.

Lưu Hồng nhíu mày, đưa tay sờ vào chiếc vòng bạc ở dải tai.

Xúc xắc vỡ rồi.

Theo quy tắc của sòng bạc, trường hợp này chỉ có thể tính là hăn có hai điểm.

Một và hai, tổng cộng là ba điểm.

Không thắng được tám điểm của đối phương.

Điều này...

Trên mặt Lưu Hồng không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chẳng lẽ vừa rồi hăn dùng lực quá mạnh?

Hay là viên xúc xắc này có vấn đề?

Lưu Hồng liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái đầy nghi ngờ.

Chẳng lẽ lại là con heo béo này giở trò?

Hoa Tịch Nguyệt ở phía đối diện bàn cược cũng giả vờ như vừa hoàn hồn, đứng dậy với vẻ mặt vui mừng khôn xiết, hét lên.

“Ha ha ha!”

“Độc Thánh Dự Hàng!”

“Bản công tử đã nói rồi, bản công tử chính là Độc Thánh Dự Hàng!”

Hoa Tịch Nguyệt hét lên.

“Ta đã biết mà, trời không tuyệt đường sống của ta!”

“Chỉ cần ta muốn đi... khụ khụ, lạc đề rồi.”

“Bản công tử thắng rồi!”

Hoa Tịch Nguyệt mặt mày hớn hở, phấn khích vô cùng.

“Trừ tiền xâu đi, đưa bản công tử một nghìn tám trăm lượng!”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Lưu Hồng, cười đầy phấn khích.

Lưu Hồng nhú mày, vẫy tay ra hiệu cho người phục vụ bên cạnh tính tiền cược.

Những người cược Hoa Tịch Nguyệt thắng đều trở mắt nhìn, sau đó vui mừng khôn xiết.

Tám điểm mà cũng thắng được.

Thật là quá sức tưởng tượng!

Lão nhân đứng ở vòng ngoài bàn cược thấy vậy thì cười nói: “Người xem.”

“Lão phu đã nói rồi, có phải giả heo ăn thịt hổ không?”

“Người có muốn qua đó cược hai ván không, cược con nhóc áo trắng kia, ít nhất cũng thắng được hai ván nữa.”

“Vốn liếng tăng gấp bốn lần, đủ rồi.”

Lão ngửa cổ uống một ngụm rượu.

Trần Diệp cười nói: “Thần công tàn phiến mà lão tiền bối vừa nhắc tới là gì?”

Hiện tại Trần Diệp đang nghiên cứu tự sáng tạo “Luyện Khí Pháp”, gặp phải bình cảnh, cần một số bí kíp võ công để mở ra ý tưởng.

Lão nhân nuốt ngụm rượu trong miệng xuống, nói: “Cũng không phải bí mật gì to tát.”

“Vạn Kim Đường đã tuyên bố rằng, chỉ cần ai có thể thắng được mười vạn lượng ở sông bạc tại mấy thành trấn gần huyện Tư Dương.”

“Vạn Kim Đường sẽ thưởng cho người đó một bộ thần công tàn phiến cách đây năm trăm năm.”

“Thần công tàn phiến cách đây năm trăm năm?” Trần Diệp hỏi: “Là công phu mấy phẩm?”

Lão nhân liếc nhìn Trần Diệp, cười nói: “Lão phu cũng không biết.”

“Công phu năm trăm năm trước, đâu có phân chia theo phẩm cấp.”

“Tuy nhiên, bộ thần công mà Vạn Kim Đường lấy ra này, danh tiếng lớn lắm.”

“Là công phu trấn bang của tổ chức ‘Võ Lâm Minh’ từng thống nhất võ lâm Trung Nguyên năm trăm năm trước.”

“‘Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương’ trong ‘Cửu Dương Bảo Giám’, là một môn hộ thể chân công cực mạnh.”

“Vạn Kim Đường chắc là đã nghiên cứu một thời gian rồi, không nghiên cứu ra được gì nên mới lấy ra làm chiêu trò.”

Nghe vậy, Trần Diệp có chút hứng thú.

Lão nhân uống một ngụm rượu, có chút cảm khái nói: “Mười vạn lượng...”

“Thắng được mười vạn lượng từ tay Vạn Kim Đường, là chuyện khó cỡ nào chứ.”

“Vậy mà cũng có người tin...”

Trần Diệp nhìn về phía bàn cược, như đang suy nghĩ điều gì.

Trên bàn cược.

Hoa Tịch Nguyệt cất tờ ngân phiếu vừa thắng được đi, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Nàng cảm khái nói: “Hôm nay vận may không tốt lắm.”

“Bản công tử còn có việc, đi trước đây.”

Nghe vậy, Lưu Hồng lập tức trở mắt nhìn.

“Nguyệt công tử không cược nữa sao?”

Hoa Tịch Nguyệt cất ngân phiếu đi, lắc đầu nói: “Không cược nữa.”

Lưu Hồng nhìn Hoa Tịch Nguyệt, nheo mắt nói: “Nguyệt công tử, nếu bây giờ ngươi rời đi, ba nghìn lượng vừa thua sẽ mất trắng đây.”

Nghe vậy, trên mặt Hoa Tịch Nguyệt lộ ra vẻ do dự.

Nhưng nàng vẫn lắc đầu: “Không cược nữa.”

“Hôm nay vận may của bản công tử không tốt lắm.”

Trong đám con bạc xung quanh, những người vừa thua tiền liền lên lút nói: “Chỉ có gan như vậy thôi sao?”

“Còn dám tự xưng là Độc Thánh Dự Hàng?”

“Thôi thôi, đừng nói nữa, nhìn đã thấy ảo lả rồi, gan cũng như đàn bà vậy.”

“Hắn sợ thua đến mức tối nay phải nằm dưới cho quân sự Lưu hút thuốc Lào.”

“Ha ha ha ha ha...”

Mọi người xung quanh lập tức cười ầm lên.

Mặt Hoa Tịch Nguyệt đỏ bừng, người vừa đứng dậy lại ngồi xuống.

Đồng thời, Hoa Tịch Nguyệt liếc mắt ra hiệu cho Vân Vi Dao.

Vân Vi Dao hiểu ý, làm ra vẻ đáng thương, kéo cánh tay Hoa Tịch Nguyệt.

“Công tử, đừng cược nữa, chúng ta về thôi.”

“Nếu thua nữa, lão gia nhất định sẽ đánh gãy chân của người.”

Trần Linh cũng khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói: “Công tử, chúng ta về thôi.”

Hoa Tịch Nguyệt quay lại trừng mắt nhìn hai người, lạnh giọng nói: “Hai người im miệng, vận may đều bị hai người nguyên rửa hết rồi.”

“Buông ra, tránh xa bản công tử ra!”

Vân Vi Dao giả vờ ảm ức, buông tay ra.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Lưu Hồng, nói: “Chơi tiếp!”

“Số tiền này, ta cược cả ta và hai người bọn họ, coi như hai nghìn lượng.”

Lưu Hồng thấy vậy thì nheo mắt lại, ra lệnh cho người phục vụ bên cạnh: “Lấy ba viên xúc xắc khác đến đây.”

Trần Diệp dẫn theo Tiểu Liên, xuyên qua đám đông, đứng bên bàn, cười nói: “Cho tại hạ tham gia với.”

“Hai người cược thì có gì vui, chúng ta ba người cùng cược, mới vui.”

Thấy có người đột nhiên nhảy ra, Lưu Hồng và Hoa Tịch Nguyệt đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trần Diệp cũng nhìn về phía Hoa Tịch Nguyệt.

Hai người chạm mắt nhau.

Hoa Tịch Nguyệt hơi sững sờ, sau đó nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh, lười biếng của Trần Diệp.

Nàng nhận ra Trần Diệp, trên mặt không khỏi nở một nụ cười nhạt.

Trần Diệp cũng khẽ gật đầu.

Cổ nhân gặp lại.

Tự nhiên không cần nói nhiều.

Chương 653: Vận Xui Của Lão Gia Trần

Nụ cười thoáng qua trên mặt Hoa Tịch Nguyệt biến mất ngay.

Nàng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, cố ý không nhìn Trần Diễm.

Trần Linh đứng cạnh Hoa Tịch Nguyệt nghe thấy giọng Trần Diễm, mắt mở to, đáy mắt thoáng qua vẻ vui mừng.

Trần Diễm nhìn Trần Linh, mắt cười híp lại, khẽ gật đầu với nàng.

Tiểu Liên liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt, mặt không biểu cảm.

Trần Linh thấy Trần Diễm cũng đến, sự bối rối, không quen thuộc ban đầu, cũng giảm đi đôi chút.

Phụ thân đến rồi!

Thật là tốt quá!

Tâm trạng nàng trở nên vui vẻ hẳn lên.

Vân Vi Dao cũng nhận ra những cử chỉ nhỏ của Hoa Tịch Nguyệt và Trần Linh.

Trong lòng nàng không khỏi dấy lên một chút tò mò.

Chẳng lẽ công tử quen biết với người đeo mặt nạ bên kia?

Vân Vi Dao không khỏi nhìn Trần Diễm thêm hai lần.

Tiểu Liên như cảm thấy điều gì, ánh mắt chuyển sang Vân Vi Dao, vô thức nheo mắt lại.

“Ồ?”

“Người cũng muốn cược?”

Lưu Hồng thấy Trần Diễm đột nhiên xuất hiện, cất tiếng hỏi.

Tiểu Liên kéo một chiếc ghế dài, đặt trước mặt Trần Diễm.

“Đúng vậy.”

Trần Diễm vén tà áo, bước tới ngồi xuống, gật đầu.

“Được thôi!”

Hoa Tịch Nguyệt ở phía bên kia bàn vỗ tay, mặt đầy hồng hào, hưng phấn nói: “Ba người cược càng vui.”

“Nếu bản công tử thắng, sẽ thắng được hai phần tiền.”

“Thêm người vào!”

Nói rồi, Hoa Tịch Nguyệt đặt hết một ngàn tám trăm lượng ngân phiếu vừa thắng được lên bàn.

“Tính cả ta và nha hoàn của ta, tổng cộng hai ngàn lượng.”

“Vận may của bản công tử đã trở lại, thần cảm giết thần, phạt cảm giết phạt!”

Hoa Tịch Nguyệt đứng dậy, xắn tay áo, để lộ cổ tay trắng như tuyết, mặt đầy hưng phấn.

Nhìn dáng vẻ của nàng, gần như không khác gì một con bạc thực sự.

Rõ ràng, Hoa Tịch Nguyệt đang chơi rất vui.

Trần Diễm thấy vậy, khẽ cười một tiếng, tay phải nhẹ nhàng nâng lên.

Tiểu Liên lấy từ trong ngực ra hai tờ ngân phiếu mệnh giá một ngàn lượng, đưa cho hắn.

Trần Diễm nhận lấy ngân phiếu, đặt lên bàn: “Được!”

“Tại hạ cũng góp vui.”

“Cược gì đây?”

Lưu Hồng nhìn sâu vào Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diễm, trả lời: “Vẫn là xúc xắc.”

Hắn nhìn về phía các con bạc xung quanh, hô hào: “Bây giờ có thể đặt ba nhà, đặt một ăn một, mua đứt bán rời!”

Các con bạc sau khi cân nhắc, lần lượt đặt cược vào người mà mình tin tưởng.

Mua đứt bán rời.

Lưu Hồng nhìn Trần Diễm và Hoa Tịch Nguyệt.

“Ta làm nhà cái, hai người các người ai lắc trước?”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Trần Diễm, giọng trong trẻo nói: “Người là người mới, người lắc trước đi.”

“Được!” Trần Diễm đồng ý ngay.

“Được!” Hoa Tịch Nguyệt thấy Trần Diễm sáng khoái như vậy, nổi hứng chơi đùa, hào sảng nói: “Huynh đài là người thắng thắn, không biết xung hô thế nào?”

Trần Diễm ngẩng đầu, mắt đầy ý cười: “Tại hạ họ Trần, người quen biết tại hạ, đều gọi tại hạ là ‘Trần lão gia’.”

Nghe thấy lời này, Hoa Tịch Nguyệt lập tức mở to mắt, đáy mắt lộ ra một ý cảnh cáo.

Này này này!

Quá đáng rồi.

Hiện tại bản cô nương đã là cảnh giới Tông Sư, có thể tôn trọng một chút được không?

Trước đây đúng là đã từng làm nha hoàn cho người, nhưng thì sao?

Ai nói nha hoàn không thể lật ngược tình thế chứ?

Có cần phải nhắc lại chuyện cũ như vậy không?

Trần Diễm nhìn Hoa Tịch Nguyệt cười, chấp tay hỏi: “Không biết công tử xưng hô thế nào?”

Hoa Tịch Nguyệt cười ha hả nói: “Dễ thôi, tại hạ họ Nguyệt, người quen biết đều gọi tại hạ là ‘Nguyệt công tử’.”

“Trần lão gia, mời!”

Nói rồi, Hoa Tịch Nguyệt đẩy cốc xúc xắc về phía Trần Diễm.

Khóe miệng Trần Diễm khẽ nhếch lên.

“Vậy tại hạ xin thử vận may.”

Trần Diễm cầm lấy cốc xúc xắc, thử lắc hai cái.

Nói thật, Trần Diễm chưa từng chơi thứ này.

Đây là lần đầu tiên hắn lắc xúc xắc.

Trần Diễm dùng hai tay ấn chặt cốc xúc xắc, vừa lắc vừa chăm chú lắng nghe âm thanh.

Nghe được mấy tiếng, sắc mặt dưới mặt nạ của Trần Diễm có chút đen lại.

Không nghe ra được.

Thứ này, không có vài năm chìm đắm, luyện tập, làm sao có thể dễ dàng nghe ra được chứ.

Lắc được mấy nhịp, Trần Diễm có chút bất lực đập cốc xúc xắc xuống bàn.

“Lắc xong rồi?” Hoa Tịch Nguyệt cười hỏi.

“Đúng vậy.” Trần Diễm bình tĩnh nói.

“Trần lão gia, người phải suy nghĩ cho kỹ.”

Hoa Tịch Nguyệt cố ý châm chọc Trần Diễm: “Nếu diễm nhỏ, đừng có tiếc hai ngàn lượng bạc này nhé.”

Trần Diễm ngẩng đầu liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt, cười nói: “Tất nhiên là không rồi, dù sao vừa rồi cũng không có ai đụng vào cánh tay của tại hạ.”

Trong đám con bạc xung quanh lập tức phát ra mấy tiếng cười.

Rõ ràng, Trần Diễm đang lấy cái “cớ vụng về” vừa rồi của Hoa Tịch Nguyệt để phản kích.

Hoa Tịch Nguyệt đảo mắt một cái.

Đó là diễn xuất.

Diễn xuất!

Thả câu dài để câu cá lớn.

Nói rồi người cũng không hiểu.

“Bớt nói nhảm đi, mở nhanh lên!”

Hoa Tịch Nguyệt quát khẽ một tiếng.

Trần Diễm nhấc nắp cốc xúc xúc lên.

Ba viên xúc xúc hiện ra trước mặt mọi người.

Vừa thấy kết quả, mọi người xung quanh đều sững sờ.

Họ nhìn xúc xúc với vẻ mặt kỳ lạ, muốn nói lại thôi.

Yên tĩnh được một nhịp.

Mọi người đều cười ầm lên.

“Một một một, diễm nhỏ quá!”

“Trời ạ, đây là vận may gì vậy.”

“Hai ngàn lượng, thua nhanh quá rồi.”

“Đáng ghét, ta vừa đặt hần mười lượng, đây là số tiền cuối cùng của ta!”

Trần Diễm thấy điểm số mình lắc ra, cũng ngẩn ra một chút.

Một một một.

Điểm nhỏ nhất, cộng lại chỉ có ba điểm.

Vận may gì thế này...

Trần Diễm có chút cạn lời.

Tiểu Liên ngẩng đầu, ánh mắt quét qua đám con bạc đang cười Trần Diễm, đáy mắt thoáng qua một ý lạnh lẽo và sát ý.

Lưu Hồng cũng không nhịn được cười: “Xem ra vận may của Trần lão gia hơi xui xẻo.”

“Nhưng, đây cũng là bình thường.”

“Lần sau vận may sẽ đến.”

“Nguyệt công tử, đến lượt ngươi.”

Hoa Tịch Nguyệt giật lấy cốc xúc xắc, ánh mắt khiêu khích liếc nhìn Trần Diễm và Lưu Hồng.

“Việc lắc xúc xắc này, không chỉ dựa vào vận may, mà còn dựa vào kỹ thuật, thính giác.”

Nàng dùng lực cổ tay lắc mạnh.

“Loảng xoảng...”

Trong cốc xúc xắc lập tức vang lên âm thanh va chạm giòn giã.

Hoa Tịch Nguyệt áp cốc xúc xắc vào tai, tập trung lắng nghe.

Mấy nhịp sau.

“Rầm!” một tiếng.

Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên đặt cốc xúc xắc lên bàn.

“Mở!” Nàng thở ra, quát lớn một tiếng, nhắc nắp cốc xúc xắc lên.

“Bốn năm sáu!”

“Mười lăm điểm!”

“Cảm ơn hai vị!”

Nhìn điểm số, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tịch Nguyệt lộ ra vẻ đắc ý và mỉm cười.

Nàng chấp tay, giả vờ khiêm tốn một chút.

Xung quanh các con bạc ồ lên kinh ngạc.

Bốn năm sáu.

Điểm số này không nhỏ.

Người có thể thắng được Hoa Tịch Nguyệt, chỉ có ba điểm số là mười sáu, mười bảy, mười tám.

Muốn lắc chính xác ra ba điểm số này, không phải là chuyện dễ dàng.

Lưu Hồng thấy vậy, cười gượng nói: “Vận may của Nguyệt công tử không tồi.”

Hoa Tịch Nguyệt lấy chiếc quạt xếp từ bên hông ra.

“Vèo...” một tiếng mở ra.

Nàng quạt nhẹ hai cái, cười nói: “Làm gì có con bạc nào thua mãi, làm gì có đứa trẻ nào khóc mãi.”

“Vận may của bản công tử đã trở lại.”

“Đã nói là thần căn giết thần, phật căn giết phật.”

Lưu Hồng chỉ cười cười.

Hắn cầm lấy cốc xúc xích, nói: “Đến lượt ta.”

Nói rồi, cổ tay Lưu Hồng phát lực, xúc xích trong cốc quay nhanh.

“Loảng xoảng...” âm thanh va chạm giòn giã vang lên.

Lưu Hồng áp cốc xúc xích vào tai, vẻ mặt đột nhiên sững sờ.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán hắn xuống.

Chương 654: Hai Tôn Đại Phật

Nghe không thấy!

Sao có thể?

Đồng tử của Lưu Hồng co lại, áp chén xúc xắc sát vào tai hơn.

“Loảng xoảng...”

Rõ ràng xúc xắc đang va chạm vào thành bên trong một cách giòn giã.

Tại sao âm thanh va chạm của từng mặt xúc xắc lại không nghe ra được?

Trong lòng Lưu Hồng rung mình.

Trên đời này lại có chuyện quái lạ như thế sao?

Hơn nửa đời ông ta sống trong sòng bạc, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp đeo mặt nạ.

Hoa Tịch Nguyệt cầm quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy với vẻ mặt bình thản.

Rất có khí chất.

Trần Diệp thì ngồi bên bàn, nhìn Lưu Hồng.

Lưu Hồng nhìn Hoa Tịch Nguyệt trước, rồi trong lòng lại phủ nhận.

Không phải hấn.

Không thể nào là hấn giờ trò.

Nếu là hấn giờ trò thì mấy ván trước sao hấn lại thua liên tiếp như vậy?

Nói cách khác...

Lưu Hồng nhìn Trần Diệp, mắt hơi nheo lại.

Là hấn!

Vị lão gia Trần này, người vừa có vẻ mới thua hai ngàn lượng bạc ngay ván đầu tiên...

Là cao thủ!

Hấn lại có thể ngăn chặn âm thanh va chạm của xúc xắc.

Khiến mình không nghe ra được.

Lưu Hồng hiểu ra, trong lòng chấn động.

“Bốp!” một tiếng.

Lưu Hồng đập mạnh chén xúc xắc lên bàn.

Nghe tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Mở!”

Xung quanh, những con bạc khác cất tiếng hô thấp.

Lưu Hồng mặt mày âm trầm, mở nắp chén xúc xắc ra.

“Hai, hai, năm, chín điểm!”

“Ahahahaha...”

“Thắng rồi, ta lại thắng rồi, Nguyệt công tử gặp vận may rồi!”

“Quản sự Lưu lại thua hai ván liên tiếp rồi!”

Những con bạc đặt cược cho Hoa Tịch Nguyệt thắng thì vui mừng như điên, bàn tán xôn xao.

Sắc mặt của Lưu Hồng rất khó coi.

Hoa Tịch Nguyệt thấy mình ăn cả hai nhà, liền đứng dậy, ngửa mặt cười lớn.

“Ahahaha...”

“Đến lúc bốn công tử thắng tiền rồi!”

Người hầu phụ trách thu tiền xâu và ghi sổ, đếm năm ngàn bốn trăm lượng đưa cho Hoa Tịch Nguyệt.

“Xem đi, một ván đã thắng lại số vừa thua rồi.”

“Tốt quá!” Hoa Tịch Nguyệt phấn khởi, ngồi xuống lần nữa, đập bàn nói: “Chơi tiếp!”

“Chờ đã, đổi một bộ xúc xắc khác.”

Lưu Hồng mặt mày âm trầm, nói với người hầu.

Nghe vậy, Trần Diệp hơi nheo mắt, như có điều suy nghĩ nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái.

Hoa Tịch Nguyệt liếc Trần Diệp một cái, đôi môi hơi mím lại.

Chẳng lẽ...

Trong lòng Trần Diệp đột nhiên có một suy đoán.

Mấy hơi thở sau.

Người hầu mang một bộ xúc xắc mới đến.

Lưu Hồng nhìn Trần Diệp, nói: “Trần lão gia, ván này đặt cược bao nhiêu?”

Trần Diệp liếc nhìn năm ngàn bốn trăm lượng trên bàn của Hoa Tịch Nguyệt.

“Cuộc năm ngàn lượng đi.”

Tiểu Liên lấy từ trong ngực ra năm tờ ngân phiếu mệnh giá một ngàn lượng.

Thấy cảnh này, những con bạc xung quanh đều kinh ngạc thốt lên.

“Cuộc lớn ghê.”

“Vừa ra tay đã là năm ngàn lượng!”

“Xem ra số tiền này vẫn chỉ là tiền nhỏ thôi.”

“Trần lão gia, đây là thương gia giàu có ở đâu vậy?”

Ánh mắt của một số con bạc nhìn Trần Diệp có sự thay đổi tinh vi, dưới đáy mắt có ý giết chóc dâng lên.

Tiểu Liên ghi nhớ từng người một, trong lòng hừ lạnh.

“Không biết ý Nguyệt công tử thế nào?” Trần Diệp nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt cười nói: “Đương nhiên là không thành vấn đề.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt đẩy năm ngàn lượng trước mặt ra.

“Cuộc năm ngàn lượng!”

Nghe vậy, những con bạc xung quanh đều kinh hãi kêu lên.

“Năm ngàn lượng!”

“Hú, nếu thắng thì thành một vạn ba ngàn năm trăm lượng rồi!”

“Cuộc lớn ghê.”

Thấy hai người dám cuộc năm ngàn lượng, trong lòng Lưu Hồng thậm kê không ổn.

Lăn lộn trong sông bạc nhiều năm, Lưu Hồng có cảm giác như bản năng đối với nguy hiểm.

Ông ta cảm thấy mình như bị người khác gài bẫy.

Nghĩ đến đây, Lưu Hồng vẫy tay gọi một người hầu đến, ghé tai nói mấy câu.

Người hầu hiểu ý, nhanh chóng rời đi.

Lưu Hồng nhìn Trần Diệp và Hoa Tịch Nguyệt.

“Được!”

“Cược năm ngàn lượng.”

“Mọi người, các người cũng có thể đặt cược!”

Lưu Hồng ngồi trên ghế, tay phải sờ vào chiếc vòng bạc trên dải tai.

“Được!”

“Quản sự Lưu cũng là người sáng khoái!”

Hoa Tịch Nguyệt đầy vẻ vui mừng.

“Ván này, ta chơi trước.”

Hắn cầm lấy chén xúc xắc.

“Loảng xoảng...” lắc lên.

Mấy hơi thở sau.

“Mở!” một tiếng hô thấp.

Hoa Tịch Nguyệt mở nắp chén xúc xắc ra.

Thấy điểm số, cả trường sôi trào.

“Ba con sáu, mười tám điểm!”

“Ahahaha, ta lại thắng rồi!”

“Vận may của Nguyệt công tử tốt quá đi!”

“Mười tám điểm, trừ khi quân sự Lưu cũng lắc ra mười tám điểm, theo quy tắc thì nhà cái ăn một nửa.”

“Nếu không thì ván này chắc chắn là thua rồi!”

“Hú, một vạn ba ngàn năm trăm lượng!”

Những con bạc xung quanh bàn tán xôn xao.

Thấy Hoa Tịch Nguyệt lắc ra ba con sáu, sắc mặt của Lưu Hồng lập tức thay đổi.

“Đến lượt người, quân sự Lưu.”

Hoa Tịch Nguyệt cầm quạt xếp phe phẩy, bình thản ung dung.

Ba con sáu, đại cục đã định.

Lưu Hồng hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Ông ta cầm lấy chén xúc xắc, cổ tay rung lên.

“Loảng xoảng...”

Âm thanh va chạm giòn tan của xúc xắc vang lên.

Chén xúc xắc di chuyển đến bên tai, sắc mặt của Lưu Hồng lập tức tái nhợt.

Sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Nghe không thấy.

Ông ta vẫn không nghe thấy.

Rõ ràng bộ xúc xắc này là vừa mới đổi.

Vậy mà vẫn không nghe thấy!

Lúc này, Lưu Hồng đột nhiên hiểu ra.

Là Hoa Tịch Nguyệt!

Người vừa giờ trò chính là Hoa Tịch Nguyệt!

Lưu Hồng nhìn Hoa Tịch Nguyệt, khóe miệng Hoa Tịch Nguyệt hơi nhếch lên.

Trong mắt ông ta, như thể Hoa Tịch Nguyệt đang chế nhạo mình vậy.

“Két két...”

Lưu Hồng siết chặt nắm đấm.

Hóa ra sự hoảng sợ và nóng nảy của Hoa Tịch Nguyệt trước đó đều là giả vờ.

Hắn đang thả môi!

Trong mắt Lưu Hồng thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo.

Vậy mà có người dám đến sòng bạc của Vạn Kim Đường để thả môi.

Đúng là chán sống rồi.

“Bốp!” một tiếng.

Lưu Hồng cũng không nghe xúc xắc nữa, trực tiếp đập chén xuống.

Mở ra xem.

Bốn, một, ba, tám điểm.

Ván này không có gì phải nghi ngờ.

Lưu Hồng với tư cách là nhà cái đã thua chắc rồi.

Những con bạc xung quanh lại hò reo một trận.

Những người đặt cho Lưu Hồng thắng thì đều ủ rũ.

“Đến lượt ngươi, Trần lão gia.”

“Bỏn công tử đây là ba con sáu, nếu ngươi muốn hòa, ít nhất cũng phải lắc ra ba con sáu mới được.”

Hoa Tịch Nguyệt cười nói.

Trần Diệp mặt không đổi sắc, nhận lấy chén xúc xắc.

Vừa mới cầm chén xúc xắc, Trần Diệp đã cảm nhận được bên trong có ba luồng nội lực nhỏ đang dao động.

Quả nhiên...

Giống như mình đoán.

Hoa Tịch Nguyệt đã đưa nội lực của mình vào xúc xắc, từ đó ảnh hưởng đến điểm số của xúc xắc.

Trước đó, xúc xắc mà Lưu Hồng lắc bị vỡ cũng là do ảnh hưởng của nội lực Hoa Tịch Nguyệt.

Nếu có liên quan đến nội lực...

Thì Trần Diệp không sợ.

Hắn khẽ động tâm niệm, từ trong đan điền xuất ra ba luồng tiên thiên chi khí nhỏ, tiến vào chén xúc xắc.

Dễ dàng tiêu diệt nội lực mà Hoa Tịch Nguyệt đưa vào xúc xắc.

Sau đó, Trần Diệp thông qua nội lực cảm nhận tỉ mỉ một lượt.

“Bốp!” một tiếng, hắn úp chén xúc xắc lên bàn.

Trần Diệp mở nắp chén ra.

Ba con sáu hiện ra trước mắt mọi người.

“Trời ơi, lại là ba con sáu!”

“Gã này, xem ra Trần lão gia cũng không đơn giản đâu!”

“Ván này nhà cái thua hai nhà, phải bồi ra ngoài một vạn lượng bạc!”

Trần Diệp nhìn Hoa Tịch Nguyệt, cười nhạt nói: “Thừa nhận.”

Hai ánh mắt giao nhau.

Hoa Tịch Nguyệt chặc chặc hai tiếng: “Có vận may ghê đó Trần lão gia.”

Hai người vừa rồi trông như chỉ lắc xúc xắc một lần, thực ra trong vô hình đã dùng nội lực để đấu với nhau.

Hai luồng nội lực giao đấu trong xúc xắc, có thể khiến xúc xắc không nứt vỡ, đây không phải chuyện đơn giản.

Phải cực kỳ không chế được nội lực mới được.

Lưu Hồng thấy Trần Diệp cũng lắc ra ba con sáu, liền nhú mày.

Đúng lúc này.

“Bốp bốp bốp!”

Bên ngoài sảnh vang lên tiếng vỗ tay và giọng nói mềm mại của một nữ nhân.

“Không ngờ tài nguyên phòng nhỏ bé của ta lại có thể thu hút được hai tôn đại Phật như vậy.”

“Hai vị, hay là chúng ta đánh cược một ván đi?”

“Còn về cược...”

“Chơi lớn một chút.”

“Cược bằng mạng của cả ba chúng ta!”

Chương 655: Đánh cược sinh mệnh? Sai rồi! Là tỷ thí võ công!

“Không biết hai vị thấy thế nào?”

Nghe thấy tiếng nói, mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở cửa phòng khách, một nữ tử trẻ tuổi bước vào, mặc váy đỏ, đôi vai trần tuyết trắng lộ ra, khoác bên ngoài chiếc áo đen thêu chỉ vàng.

Nữ tử trông chừng hơn hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, mày mắt động lòng người.

Nàng búi tóc theo kiểu tùy vân kế, tóc mai mỏng nhẹ như cánh ve, mang lại cảm giác đẹp dễ phiêu diêu thoát tục.

Điều khiến người ta chú ý hơn cả là tay phải của nữ tử cầm một chiếc điều cày bằng vàng, bên trong đang đốt thuốc.

Bên cạnh bàn cược có một lão làng nghiện thuốc, mũi khê động ngửi thấy mùi thuốc, mắt lập tức sáng lên.

Đây là loại thuốc cao cấp nhất - Kim ti thảo của đất Mân.

Nữ tử nâng điều cày lên, đôi môi căng mọng đỏ hồng khẽ hút, đầu điều cày bốc lên một đốm lửa nhỏ.

“Phù...”

Một làn khói trắng nhạt bay ra.

Dáng vẻ vô cùng quyến rũ và mê người.

Đi theo sau nữ tử là mấy đại hán khỏe mạnh mặc đồ đen, thắt lưng buộc dây lụa đỏ.

Đại hán vẻ mặt nghiêm nghị, ngoan ngoãn đi theo sau nữ tử.

Thấy nữ tử, quản sự Lưu Hồng vội vàng đứng dậy, chạy tới, cung kính nói: “Đường chủ!”

Đôi mắt Lưu Hồng Yên khẽ liếc qua, giọng nói mang theo chút khàn khàn và chất âm như kim loại: “Người lui xuống đi.”

“Vâng!”

Lưu Hồng cung kính gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng khách.

Lưng hán thẳng tắp, mắt sáng ngời, bước chân vô cùng tự tin.

Đường chủ đã đích thân ra mặt!

Số phận của hai người này sắp giống như hắn.

Trở thành “nô lệ” của Lưu Hồng Yên.

Trong cờ bạc, không ai có thể thắng được đường chủ!

Lưu Hồng hiểu rõ sự lợi hại trong thuật đánh bạc của Lưu Hồng Yên.

Đó không phải là thứ mà hắn có thể sánh kịp được.

Sau khi ra lệnh cho Lưu Hồng.

Lưu Hồng Yên uốn éo vòng eo mảnh mai, đi đến chỗ Lưu Hồng vừa ngồi.

Một đại hán mặc đồ đen bước lên, thay chiếc ghế mà Lưu Hồng vừa ngồi bằng một chiếc ghế mới.

Đại hán mặc đồ đen thay ghế xong, ngồi xổm xuống, lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn trắng như tuyết, dùng sức lau ghế vài cái.

Đội lau sạch ghế, đại hán mặc đồ đen cung kính đứng dậy, lùi ra sau.

Lưu Hồng Yến bước đến, ngồi xuống ghế, vắt chân, ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp: “Hai vị, không biết ý thế nào?”

Mấy đại hán mặc đồ đen xếp thành hàng, đứng sau lưng Lưu Hồng Yến.

Thấy cảnh tượng này, Hoa Tịch Nguyệt có chút ngây người.

Nữ nhân này cũng quá làm màu rồi!

Trần Diệp thì lại nhìn Lưu Hồng Yến nhiều hơn một chút.

Ồ.

Còn là giọng khàn nữa chứ.

Có người nhận ra Lưu Hồng Yến, khẽ nói: “Nàng là đường chủ của Hồng Yến Đường, một trong mười hai phân đường của Vạn Kim Đường.”

“Lưu Hồng Yến.”

“Lần này có trò hay để xem rồi!”

Một người khẽ nói với bạn đồng hành: “Lưu Hồng Yến thường sẽ không dễ dàng ra tay, một khi ra tay, nhất định sẽ thắng.”

“Hai người này chắc hẳn là cao thủ bịp bợm.”

“Tuy nhiên, cho dù kỹ thuật bịp bợm của bọn họ có cao đến đâu, cũng không phải là đối thủ của Lưu Hồng Yến.”

Bạn đồng hành có chút nghi hoặc: “Tại sao?”

“Chẳng lẽ kỹ thuật bịp bợm của Lưu Hồng Yến còn cao hơn sao?”

Một giọng nói khàn khàn, già nua giải đáp nghi hoặc của hắn: “Bởi vì trên thế gian này...”

“Cao hơn cả kỹ thuật bịp bợm, chính là dùng võ công để gian lận!”

“Lưu Hồng Yến lại là bậc thầy tinh thông môn này.”

Dùng võ công để gian lận?

Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp khẽ động tai, nghe thấy tiếng thì thầm của người đó.

Hoa Tịch Nguyệt lộ vẻ hiểu ra, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh khinh thường.

Hóa ra là đánh đuổi tiểu nhân, lão đại ra mặt.

Đây chính là tình tiết cũ rích trong các câu chuyện giang hồ!

Trần Diệp lại cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, hắn quay đầu nhìn lại.

Vừa vặn nhìn thấy lão ăn mày có phong cách ăn mặc giống Nam Dật Vân đang uống rượu.

Vừa rồi chính là lão nói.

Lão ăn mày này coi như đang nhắc nhở Trần Diệp.

“Hai vị, không biết ván cược này, các người có dám nhận không?”

“Nếu các người thắng, mạng của tiểu nữ sẽ là của các người.”

“Nếu tiểu nữ thắng, mạng của các người sẽ là của tiểu nữ.”

“Thế nào?”

Giọng nói khàn khàn vang lên.

Lưu Hồng Yến phun ra một làn khói, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp.

Nghe vậy, Hoa Tịch Nguyệt không nhịn được cười nói: “Thú vị đây.”

“Vậy nếu chúng ta thắng.”

“Mạng của người bồi thường cho chúng ta kiểu gì?”

“Mỗi người một nửa sao?”

Lưu Hồng Yến khẽ cười: “Nếu công tử Nguyệt thắng.”

“Tự nhiên sẽ biết.”

“Thế nào?”

“Công tử Nguyệt có dám cược không?”

“Một ván phân thắng bại, người và lão gia Trần đều có mười ngàn lượng.”

“Tiểu nữ cũng ra mười ngàn lượng.”

“Tiền thua hết, mạng sẽ thuộc về người thắng.”

“Hai vị có dám cược không?”

Lưu Hồng Yến khẽ hút một hơi thuốc, từ từ phun ra.

Đôi môi đỏ mọng vô cùng ướt át, ánh đèn treo trên trần phòng khách chiếu vào đôi môi căng mọng của nàng, trông có chút mê người.

Hoa Tịch Nguyệt ngả người ra sau, trực tiếp đẩy tờ ngân phiếu trước mặt: “Ván cược này, bốn công tử nhận!”

“Lưu đường chủ phải không?”

“Xuất chiêu đi.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt nhìn Trần Diệp, cười nói: “Lão gia Trần có dám cược không?”

“Mạng của người đáng giá hơn nhiều đấy.”

“Nếu chẳng may thua mất, thì toi đòi rồi.”

Trần Diệp cười mỉm nói: “Có gì mà không dám chứ?”

“Nếu công tử Nguyệt cũng dám cược, tại hạ có gì mà không dám chứ?”

“Được!” Hoa Tịch Nguyệt vỗ tay cười nói: “Như vậy mới thú vị chứ.”

“Nếu ván cược này có người biết, e rằng có thể ghi vào lịch sử võ lâm rồi.”

Trần Diệp cười mà không nói, đẩy tờ ngân phiếu trước mặt ra.

Hắn nhìn Lưu Hồng Yến: “Không biết Lưu đường chủ, ba người chúng ta sẽ cược thế nào?”

Lưu Hồng Yến vẫy tay, nói: “Ba cốc xúc xắc.”

“Mỗi người tự lắc, cuối cùng so điểm, người lớn nhất sẽ thắng!”

“Quy tắc giống như bình thường.”

“Thế nào?”

Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp đều không có ý kiến.

Người phục vụ bên cạnh mang đến ba cốc xúc xắc mới, thay bộ xúc xắc trên bàn vừa rồi.

Lưu Hồng Yến đưa cánh tay trắng như tuyết ra, đẩy hai cốc xúc xắc đến trước mặt Trần Diệp và Hoa Tịch Nguyệt.

Trần Diệp nhìn cốc xúc xắc trước mặt, mắt hơi nheo lại.

Coi như hắn đã hiểu.

Mặc dù hẳn không biết đánh bạc.

Nhưng, đúng như lão ăn mày kia đã nói.

Cách gian lận cao cấp nhất chính là dùng võ công để gian lận.

Nội lực thứ này, vô sắc vô hình, nếu dùng để gian lận thì căn bản sẽ không bị phát hiện.

Tất nhiên, tuy nói rằng dùng nội lực để gian lận là cách cao cấp nhất.

Nhưng đây không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Ít nhất cũng phải là cao thủ nhất phẩm, tinh thông việc kiểm soát nội lực mới được.

Ba viên xúc xắc, nếu dùng lực quá mạnh, sẽ vỡ thành bột.

Xúc xắc vỡ thành bột, tức là không có điểm số, đến lúc đó sẽ thua.

Cách “gian lận” này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Trần Diệp mặc dù không biết đánh bạc.

Nhưng.

Ở Đại Võ, nếu Trần Diệp nói nội lực của mình đứng thứ hai, e rằng không ai dám xưng mình là thứ nhất.

Đối với Trần Diệp mà nói.

Đây là ván cược chắc thắng.

Tiếp theo sẽ xem Hoa Tịch Nguyệt và Lưu Hồng Yến xuất chiêu như thế nào.

Dưới lớp mặt nạ, Trần Diệp cười nheo mắt lại.

Chuyện này thú vị thật.

Chương 656: Ván này, nàng muốn thắng cả mạng của Thiên hạ đệ nhất Tông sư!

Có thú vị không?

Thú vị thật.

Thật sự là thú vị.

Hoa Tịch Nguyệt cầm lấy ống xí ngầu trên bàn, khoe miệng hơi nhếch lên.

Lưu Hồng Yến này nghĩ rằng mọi thứ đều nằm trong tay mình.

Nàng ta lại không ngờ rằng, trên bàn cược này có đến hai Tông sư.

A hahahaha...

Cười chết mất thôi.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Lưu Hồng Yến chắc là ngó người luôn.

Người cược mạng với nàng ta lại là hai Tông sư.

Có bao nhiêu mạng cũng không đủ để nàng ta cược.

“Xoạt xoạt...”

Hoa Tịch Nguyệt lắc ống xí ngầu, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Xoạt xoạt...”

“Xoạt xoạt...”

Lưu Hồng Yến và Trần Diệp cũng cầm ống xí ngầu lên.

Hai người bắt đầu lắc.

Lắc được vài hơi.

“Mở!”

Hoa Tịch Nguyệt hít sâu, trực tiếp đập ống xí ngầu xuống bàn.

“Bốp!” một tiếng.

Nàng mở ống xí ngầu ra.

Chỉ thấy có ba viên xí ngầu nằm trên đĩa.

“Sáu sáu sáu, ba con sáu!”

“Được đấy, Nguyệt công tử lại đổ ra mười tám điểm!”

“Nãi nãi nó, đúng là vừa nãy hấn chỉ đang như mọi thôi!”

“Giả heo ăn thịt hổ hay thật...”

“Hí, chẳng lẽ hấn thật sự là thiên tài, mục đích là muốn dụ Lưu Hồng Yến ra?”

Xung quanh, các con bạc không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Trần Diệp cũng mở ống xí ngầu của mình ra.

Cũng là ba con sáu hiện ra trên đĩa.

Các con bạc khác càng thêm sững sốt.

“Nhà con mười tám điểm, nhà cái thắng kiểu gì đây?”

“Này, huynh đệ, chẳng lẽ ngươi quên rồi, nếu nhà cái cũng là mười tám điểm, nhà cái coi như thắng một nửa!”

“Kỹ thuật của Lưu Hồng Yến cao siêu như vậy, chắc chắn cũng là mười tám điểm thôi!”

Các con bạc vây quanh xì xào bàn tán.

Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp nhìn về phía Lưu Hồng Yến.

Chỉ thấy mặt Lưu Hồng Yến không đổi sắc, hít một hơi thuốc lào.

Khói trắng nhàn nhạt từ miệng nàng ta phả ra.

Nàng ta mở nắp ống xì ngầu ra.

Ba con sáu, mười tám điểm.

Cũng là mười tám điểm.

“Xin lỗi hai vị, mười tám điểm.”

“Theo quy tắc, ván này tiểu nữ thắng một nửa.”

“Hai vị mỗi người thua năm ngàn lượng.”

Giọng nói đầy từ tính của Lưu Hồng Yến vang lên.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt của Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Đột nhiên nàng nhớ tới một quy tắc của xì ngầu.

Nếu nhà con và nhà cái đều là mười tám điểm, thì nhà con coi như thua một nửa.

Tất nhiên, nếu chỉ như vậy, thì quá bất công.

Nên còn có một quy tắc nữa.

Nếu nhà cái là mười tám điểm, ba con sáu, nhà con là hai ba năm, thì nhà con thắng gấp đôi.

Nếu là nhà con đối với nhà con, thì hai ba năm cũng thắng.

Nghĩ tới chuyện này, Hoa Tịch Nguyệt nhú mày.

Các con bạc xung quanh cũng nhỏ giọng bàn luận.

“Đến nước này rồi, chắc là mọi người đều nhìn ra được, ba người này chẳng có ai là đơn giản cả.”

“Kỹ thuật đánh bạc đều rất cao siêu, ba con sáu cứ như trở bàn tay.”

“Tuy nhiên, theo quy tắc thì hai ba năm lớn hơn ba con sáu, tiếp theo, chính là cuộc chiến tâm lý giữa nhà con và nhà cái.”

“Hiện giờ cuộc chính là mạng sống, hai nhà con chỉ còn năm ngàn lượng, nếu thua hết thì phải đền mạng cho Lưu Hồng Yến.”

“Thú vị thật, đúng là thú vị.”

Một con bạc già phân tích tình hình trên bàn, mặt đầy ý cười.

Đến đây, không chỉ đơn giản là so kỹ thuật đánh bạc nữa.

Mà còn là so tâm thuật.

Hai nhà con này sẽ làm thế nào?

Nhà cái sẽ làm thế nào?

Thật sự quá đặc sắc.

Hoa Tịch Nguyệt đẩy một nửa số ngân phiếu mười ngàn lượng trên bàn qua.

Nàng nhú mày, ánh mắt đăm chiêu suy nghĩ.

Hiện giờ nàng đã thua một nửa rồi.

Nếu thua nữa, thì phải đền mạng cho Lưu Hồng Yến.

Nếu thật sự thua, thì mình quyết nợ.

Đến lúc đó danh tiếng giang hồ sẽ hoàn toàn nát bét.

Hoa Tịch Nguyệt đã không còn đường để thua nữa rồi.

“Bốp...” một tiếng.

Hoa Tịch Nguyệt gấp chiếc quạt trong tay lại.

Chưa đến hai hơi, nàng đã có đôi sách.

Hiện giờ Lưu Hồng Yến có hai vạn lượng trong tay.

Nếu nàng muốn thắng Lưu Hồng Yến, thì phải đổ ra hai ba năm.

Nhà cái đèn gấp đôi.

Lưu Hồng Yến mới thua mạng.

Đến ván tiếp theo, nàng đổ hai ba năm, sau đó truyền nội lực vào ống xí ngầu đôi diện.

Dùng nội lực đẩy xí ngầu của Lưu Hồng Yến, thay đổi điểm của xí ngầu.

Bất kể Lưu Hồng Yến đổ ra điểm gì, nàng đều đổi thành ba con sáu.

Như vậy, coi như nàng đã thắng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hoa Tịch Nguyệt nở nụ cười.

Chiếc quạt trong tay lại mở ra.

Nàng khẽ quạt vài cái.

Đột nhiên.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn thấy Trần Diệp ở bên cạnh, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Mình làm như vậy, Trần Diệp có làm như vậy không?

Cũng đổ ra hai ba năm.

Như vậy, cho dù mình thắng, cũng chỉ thắng một nửa.

Trần Diệp thắng nửa còn lại.

Vậy thì thắng như vậy có khác gì là không thắng đâu?

Hơn nữa.

Nếu Trần Diệp không đổ ra hai ba năm, mà đổ ra điểm còn lớn hơn hai ba năm.

Bên mình thắng được Lưu Hồng Yến, Trần Diệp lại âm thầm thắng mình.

Thì mạng của mình sẽ thuộc về Trần Diệp!

Trần Diệp là Thiên hạ đệ nhất Tông sư.

Đến lúc đó muốn quyệt nợ cũng không quyệt được.

Đầu óc của Hoa Tịch Nguyệt nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Không bằng như vậy.

Trần Diệp luyện nội công Đạo môn.

Nội lực của mình chắc chắn không bằng hắn.

Không bằng nháy mắt với Trần Diệp, để hắn cũng đổ ra hai ba năm.

Mình dùng nội lực biến xí ngẫu của Lưu Hồng Yến thành sáu sáu sáu.

Ván này coi như hòa.

Dù sao mục tiêu của mình là “Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Cương Khí”.

Ừ.

Như vậy mới ổn thỏa.

Hoa Tịch Nguyệt gật đầu.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo.

Mắt của Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên sáng lên.

Không đúng!

Tại sao ta phải nháy mắt với Trần Diệp?

Đây là đánh cược!

Cược chính là mạng!

Ta trực tiếp thắng, chẳng phải là thắng hai mạng luôn sao?

Xin lỗi.

Đó chính là mạng của Thiên hạ đệ nhất Tông sư!

Nếu thắng được.

Sau này ta bảo hấn đi về hướng đông, hấn không dám đi về hướng tây.

Bảo hấn ăn cút, hấn không dám đi ngoài!

Khỏe miệng của Hoa Tịch Nguyệt nhếch lên, mắt đảo một cái, trong lòng đã có đôi sách.

Ta đổ ra sáu sáu năm.

Sau đó tùy tiện đổi điểm của Lưu Hồng Yến thành điểm khác.

Nếu Trần Diệp đổ ra hai ba năm, thì là ta thắng.

Nếu Trần Diệp đổ ra sáu sáu sáu, hấn chắc chắn sẽ can thiệp vào điểm của Lưu Hồng Yến.

Đến lúc đó, ta lại đổi thành hai ba năm.

Hoa Tịch Nguyệt đã có kế hoạch trong đầu.

Nàng “bốp” một tiếng thu quạt lại, trong lòng đã vững vàng.

Ván này, nàng muốn thắng cả mạng của Thiên hạ đệ nhất Tông sư!

Ván cược này, nhất định sẽ được ghi vào sử sách võ lâm!

Hoa Tịch Nguyệt vui vẻ.

Đây đúng là trò vui lớn.

“Nào, chúng ta tiếp tục ván tiếp theo đi.” Hoa Tịch Nguyệt mỉm cười nói: “Một ván phân thắng bại!”

Lưu Hồng Yến hơi nheo mắt, nhìn Hoa Tịch Nguyệt thật sâu.

Ba người lại cầm ống xí ngầu lên, nhanh chóng lắc.

Chỉ thấy Trần Diệp chỉ lắc hai cái, đã trực tiếp úp ống xí ngầu lên bàn.

Chiếc mặt nạ cười trắng nhìn về phía Hoa Tịch Nguyệt và Lưu Hồng Yến.

Trong mắt hẩn lộ ra một cảm giác nhẹ nhàng, tự tại.

Hoa Tịch Nguyệt và Lưu Hồng Yến liếc nhìn Trần Diệp.

Cả hai không nói gì, nhưng trong lòng lại dâng lên một dự cảm không lành.

Hoa Tịch Nguyệt tập trung tinh thần, điều khiển nội lực di chuyển trong ống xí ngầu, truyền vào xí ngầu.

Nội lực của Hoa gia giỏi nhất là duy trì, kiểm soát lâu dài.

Lần này đúng là sở trường rồi.

Vài hơi sau.

Hoa Tịch Nguyệt cũng nhẹ nhàng đặt ống xí ngầu lên bàn, lòng bàn tay phải áp chặt vào mặt bàn.

Nàng mỉm cười nhìn Lưu Hồng Yến.

Lưu Hồng Yến bình tĩnh, cũng đặt ống xí ngầu lên bàn.

Gần như ngay lập tức.

Nội lực từ lòng bàn tay phải của Hoa Tịch Nguyệt phóng ra, ngay lập tức đến ống xí ngầu của Lưu Hồng Yến.

Nội lực quét qua.

Vẫn là ba con sáu!

Hoa Tịch Nguyệt nheo mắt lại.

Không đợi nàng thay đổi điểm số, một luồng nội lực mỏng manh như kim tuyến từ vị trí của Lưu Hồng Yên bắn về phía nàng.

Ồ?

Dám động vào xí ngầu của ta!

Mắt của Hoa Tịch Nguyệt sáng lên.

Lưu Hồng Yên này không phải cao thủ nhất phẩm, vậy mà có thể phóng nội lực ra ngoài!

Cũng thú vị đấy!

Chương 657: Hai vị, xin nhận thua!

Liễu Hồng Yến một tay cầm điều thuốc, tay còn lại đặt trên bàn.

Một luồng nội lực mãnh như sợi chỉ khẽ di chuyển về phía Hoa Tịch Nguyệt.

Nội lực vừa chạm tới.

Liễu Hồng Yến lập tức cảm nhận được một luồng nội lực mạnh hơn nàng không biết bao nhiêu lần, như mãng xà, trực tiếp đánh tan nội lực của nàng.

“Hừ!”

Liễu Hồng Yến khẽ hừ một tiếng, sắc mặt tái nhợt trong thoáng chốc.

Nội lực của nàng không địch lại Hoa Tịch Nguyệt, còn bị công pháp phản phê.

Không ổn!

Là cao thủ Nhất phẩm!

Liễu Hồng Yến nhìn sâu về phía Hoa Tịch Nguyệt, ánh mắt sâu thẳm.

Nội lực của đối phương dễ dàng quét sạch nội lực của nàng.

Hoa Tịch Nguyệt mỉm cười đầy tự tin.

Không còn trở ngại, nội lực của nàng tiến thẳng vào trong chén xúc xắc của Liễu Hồng Yến.

Nội lực vừa khẽ động, điểm số của xúc xắc lập tức từ ba mặt sáu thành một, hai, ba.

Làm xong những điều này, nội lực của Hoa Tịch Nguyệt nhanh chóng tiến vào trong chén xúc xắc của Trần Diệp.

Hoa Tịch Nguyệt vốn tưởng rằng mình sẽ gặp phải sự chống cự, phản kích mãnh liệt.

Không ngờ, nội lực của nàng không gặp bất cứ cản trở nào, cứ thế tiến vào trong chén xúc xắc của Trần Diệp.

Nội lực lướt qua bề mặt của xúc xắc.

Hoa Tịch Nguyệt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai, ba, năm.

Điểm số của Trần Diệp lại là hai, ba, năm.

Hắn muốn thắng ba mặt sáu của nhà cái?

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Trần Diệp một cái.

Trên mặt Trần Diệp đeo mặt nạ nền trắng, ánh mắt bình tĩnh như thường.

Thấy Hoa Tịch Nguyệt nhìn mình, Trần Diệp đáp lại bằng ánh mắt thân thiện.

Hoa Tịch Nguyệt tuy đầy bụng nghi ngờ nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Điểm số của nàng là sáu, sáu, năm.

Điểm số của Liễu Hồng Yển là một, hai, ba.

Điểm số của Trần Diệp là hai, ba, năm.

Với điểm số như vậy, nàng chắc chắn thắng.

Nghĩ đến đây, Hoa Tịch Nguyệt thu hồi nội lực.

Tuy nhiên, nàng vẫn cẩn thận đề phòng, dùng nội lực bảo vệ chặt chẽ chén xúc xắc của mình.

Làm xong những điều này, Hoa Tịch Nguyệt yên tâm hơn hẳn, chấp tay nói với Liễu Hồng Yên và Trần Diệp: “Hai vị.”

“Chúng ta mở chén thôi.”

Liễu Hồng Yên không hút thuốc nữa, gương mặt tinh xảo hơi tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Hoa Tịch Nguyệt.

“Các hạ quả thực lợi hại, tiểu nữ bội phục!”

Hoa Tịch Nguyệt mỉm cười không nói.

Ngươi, Liễu Hồng Yên, có thể dùng nội lực gian lận.

Tại sao ta, Hoa Tịch Nguyệt, lại không thể dùng nội lực gian lận?

Kỹ không bằng người, người nên chấp nhận thua đi!

Trần Diệp mỉm cười nói: “Được.”

Ba người đều đồng ý mở chén.

Trần Diệp là người đầu tiên mở chén của mình.

Hai, ba, năm, mười điểm.

Thấy điểm số này, các con bạc vây quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Hai, ba, năm!”

“Hắn muốn chặn nhà cái sao?”

“Chặn? Có tác dụng không? Huynh đệ, ngươi không nhìn ra sao? Ván này chắc chắn là công tử Nguyệt thắng.”

“Đến cả Liễu Hồng Yên cũng chịu thua, rõ ràng công tử Nguyệt mới là con hổ lớn giả làm heo nhỏ!”

“Lợi hại thật, đúng là đặc sắc.”

“Có thể chứng kiến ván cược đặc sắc như vậy, đúng là trăm năm khó gặp.”

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

Trần Linh và Tiểu Liên thấy điểm số của Trần Diệp là hai, ba, năm, biết hắn đang đánh cược với nhà cái.

Hai người họ không khỏi hồi hộp chờ đợi.

Thấy điểm số của Trần Diệp không thay đổi, trên mặt Hoa Tịch Nguyệt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trần Diệp đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ hắn muốn tặng ta một mạng sao?

Hay là hắn không biết dùng nội lực để gian lận?

Hoa Tịch Nguyệt không khỏi nghi ngờ, hơi nheo mắt lại.

Nàng luôn có cảm giác bất an.

Tuy nhiên, tình thế đã định.

Chẳng lẽ còn có thể xảy ra bất ngờ gì sao?

Hoa Tịch Nguyệt đưa tay về phía chén xúc xắc của mình.

“Mọi người, xem cho kỹ!” Hoa Tịch Nguyệt tự tin hô lên.

Các con bạc xung quanh chăm chú nhìn.

Hoa Tịch Nguyệt mở nắp chén xúc xắc.

Thấy tình cảnh dưới đáy chén, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Chỉ thấy dưới đáy chén là một lớp bột màu xám trắng.

Cơn gió lướt qua căn phòng thổi lớp bột đó bay lên.

Chết lặng.

Căn phòng chìm vào im lặng như chết, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Hoa Tịch Nguyệt sững sờ một lúc, cơ thể run lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

“Sao có thể!” Nàng đập bàn đứng dậy, lớn tiếng quát: “Xúc xắc của ta đâu!”

Các con bạc xung quanh cũng kinh hãi kêu lên.

“Xúc xắc vỡ thành bột rồi sao?”

“Đây... đây là làm sao được?”

“Trời ơi, chẳng lẽ là nội lực?”

“Nội lực ngoại phóng, chẳng lẽ là thủ đoạn của Liễu Hồng Yến?”

“Không ngờ cuối cùng vẫn là Liễu Hồng Yến cao tay hơn một bậc!”

Liễu Hồng Yến thấy trong chén xúc xắc là một đồng bột, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên.

Ha ha.

Chuyện bên này là thế nào, Liễu Hồng Yến đã đoán được.

Nàng cũng mở chén xúc xắc của mình.

Thấy kết quả, trong mắt Liễu Hồng Yến lóe lên vẻ hiểu rõ.

Quả nhiên.

Dưới đáy chén là ba mặt sáu.

Thấy Liễu Hồng Yến có ba mặt sáu nhưng vẫn thua Trần Diệp, nhà cái phải đền gấp đôi.

Tiếng kinh hãi trong căn phòng càng lớn hơn.

“Trời ơi, Liễu Hồng Yến có ba mặt sáu mà cũng thua!”

“Đợi đã! Vậy chẳng phải lão gia Trần đã thắng sao?”

“Đúng là điên rồi, đường chủ Hồng Yến của một trong mười hai phân đường Vạn Kim Đường lại thua chính mình vào tay người khác!”

“Chuyện này mà truyền ra giang hồ, chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn!”

“Trời ơi, lão gia Trần đã thắng mạng của hai người bọn họ.”

“Chẳng khác nào thu về hai nô bộc, hơn nữa một người là mỹ nhân tuyệt sắc, một người là mỹ nam hiếm có trên đời.”

“Đến tới, trái ôm phải ấp, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ.”

Mọi người xung quanh kinh hãi bàn tán.

Sắc mặt Hoa Tịch Nguyệt lập tức trở nên u ám.

Nàng và Liễu Hồng Yến đồng thời nhìn về phía Trần Diệp.

Trần Diệp đứng dậy, mỉm cười chấp tay: “Tại hạ mười điểm, công tử Nguyệt không có điểm nào, Liễu đường chủ mười tám điểm.”

“Cho nên...”

“Là tại hạ thắng.”

“Hai vị, xin nhận thua!”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn chằm chằm Trần Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì tức giận.

Liễu Hồng Yến lại không khỏi khẽ cười, hít một hơi thuốc rồi từ từ phun ra làn khói trắng.

Đôi mắt quyến rũ của nàng nhìn Trần Diệp, ánh mắt lưu chuyển.

“Thú vị thật...”

Liễu Hồng Yến khẽ nói.

Trần Diệp đứng thẳng người, mỉm cười nói: “Theo như giao ước.”

“Mạng của hai vị, là của tại hạ?”

Liễu Hồng Yến cũng đứng dậy.

Tay phải nàng cầm điều thuốc, khom người hành lễ, cười nói: “Nô tỳ ra mắt lão gia.”

“Từ nay về sau, mạng của nô tỳ thuộc về lão gia...”

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trời ơi!

Đường chủ Hồng Yến thật sự gọi là lão gia!

Hơn nữa còn chấp nhận giao ước này.

Các con bạc trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện này mà truyền ra giang hồ, chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn!

Hành lễ xong, Liễu Hồng Yến nhẹ nhàng bước tới, đứng sau lưng Trần Diệp với vẻ cung kính, thuận theo.

Thấy Liễu Hồng Yến thật sự đi tới, chấp nhận giao ước.

Trần Diệp cũng có chút ngạc nhiên.

Hắn tưởng rằng theo phong cách của Vạn Kim Đường, bọn họ sẽ nuốt lời.

Không ngờ, nữ nhân này lại dám nhận thua!

Tuy là nữ nhi, nhưng cũng có chút khí phách.

Không hổ danh là nữ nhân mà vẫn có thể trở thành đường chủ của Vạn Kim Đường.

Nghe thấy tiếng lão gia này, Tiểu Liên đứng bên cạnh Trần Diệp không khỏi liếc nhìn Liễu Hồng Yên một cái.

Liễu Hồng Yên vừa đứng vững, lập tức cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng lóe lên rồi biến mất.

Nàng quan sát xung quanh vài lần nhưng không tìm ra được người vừa nhìn mình là ai.

Liễu Hồng Yên chớp chớp mắt, yên lặng đứng bên cạnh Trần Diệp.

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Nguyệt, mỉm cười hỏi: “Nguyệt công tử, giao ước này có hiệu lực không?”

Chương 658: Hào Hạ

Hoa Tịch Nguyệt đứng trước bàn, chỉ cảm thấy trời sập xuống.

Nàng, một tông sư thiên tài hai mươi hai tuổi.

Hôm nay, một ván cược.

Đã đánh mất cả mạng sống của mình.

Hơn nữa, người nàng thua lại chính là đệ nhất tông sư đương thời.

Muốn quyệt nợ cũng không được!

Hoa Tịch Nguyệt với vẻ mặt dờ dẩn, không thể tin nổi.

“Không thể nào...”

“Nội lực của ta đã bảo vệ chiếc cốc xí ngầu, sao ngươi có thể làm vỡ xí ngầu của ta?”

Hoa Tịch Nguyệt gần như phát điên.

Trần Diệp cười mỉm nói: “Chẳng có gì là không thể cả.”

“Đợi đến khi ngươi đạt đến cảnh giới của ta, ngươi sẽ hiểu thôi.”

Hoa Tịch Nguyệt siết chặt nắm đấm bên phải, tay trái cầm chiếc quạt gấp.

Nàng nhìn Trần Diệp, hít một hơi thật sâu.

Đáng ghét!

Thật là đáng ghét!

Cùng lắm thì nguyện ý chịu thua!

Gọi thì gọi, trước đây mình cũng đã từng gọi rồi.

Nghĩ vậy, Hoa Tịch Nguyệt bấu môi, không cam lòng cất tiếng: “Lão... Lão gia...”

Thấy Hoa Tịch Nguyệt cũng gọi một tiếng.

Căn phòng càng trở nên náo nhiệt hơn.

“Quá tuyệt vời, ván cược hôm nay thật quá tuyệt vời!”

“Một ván mà thắng được hai mạng người!”

“Một trong hai mạng đó còn là đường chủ Hồng Yến, lai lịch của công tử Nguyệt kia chắc chắn cũng không đơn giản.”

“Vị lão gia Trần này là nhân vật cỡ nào đây?”

Các con bạc như sôi sục, cứ như người vừa thắng là họ chứ không phải Trần Diệp vậy.

Trong đám đông.

Một lão ăn mày uống một ngụm rượu trong bầu, thì thầm: “Tông sư...”

“Đến đây mà cũng gặp được một tông sư võ đạo, vận may gì thế này...”

Nói xong, lão ăn mày khẽ nhúc nhích chân, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Trần Diệp thấy Hoa Tịch Nguyệt ngoan ngoãn gọi một tiếng, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Hắn nhìn về phía Liễu Hồng Yến, giọng bình thản nói: “Hôm nay Tài Nguyên Phường đóng cửa.”

Liễu Hồng Yến hiểu ý, mỉm cười ra hiệu cho đám đại hán áo đen phía sau.

Cả nhóm đại hán áo đen bắt đầu đuổi người.

“Ê! Lão tử còn chưa chơi đã mà!”

“Đã đuổi người rồi sao?”

“Chắc chắc, chẳng lẽ giữa ban ngày lại muốn làm chuyện đó sao?”

Có người trong đám con bạc thì thầm nói.

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Hồng Yến lạnh đi, ánh mắt liếc qua, khóa chặt người vừa nói.

Chỉ thấy.

“Vèo!” Một tia sáng đen lóe lên.

Ngay sau đó là một tiếng thét thảm thiết vang lên.

“A!”

Tên con bạc vừa nói trong đám đông bỗng ngã ngửa ra sau, giữa trán có thêm một cây kim nhỏ.

Cây kim đâm sâu vào trán, trực tiếp giết chết tên con bạc đó.

Đám đại hán áo đen thành thạo khiêng xác đi, tiếp tục đuổi người.

Các con bạc khác thấy cảnh này, đều im lặng, ngoan ngoãn rời khỏi Tài Nguyên Phường.

“Lão gia, mọi người đã được đuổi đi rồi.”

Liễu Hồng Yến giết người xong, giọng khàn khàn, lại trở về vẻ ngoan ngoãn nói với Trần Diệp.

Trần Diệp gật đầu không để ý, cười với Liễu Hồng Yến: “Người nói xem, người có đáng giá mười vạn lượng không?”

Nghe vậy, Liễu Hồng Yến hơi sững sờ, sau đó hiểu ra.

Đôi mắt nàng lưu chuyển, khẽ cười nói: “Bản sao của ‘Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương’, nô tỳ sẽ bảo người mang đến ngay.”

Liễu Hồng Yến vỗ tay hai cái, một đại hán áo đen tiến đến, nhận lệnh rồi nhanh chóng rời đi.

Thấy Liễu Hồng Yến biết điều như vậy, Trần Diệp gật đầu hài lòng.

“Phụ thân!”

“Tiểu Liên tỷ!”

Trần Linh nhảy đến bên Trần Diệp, vui mừng nhìn Trần Diệp và Tiểu Liên.

Trần Diệp xoa đầu thiếu nữ, cười nói: “Không tệ, đã nhĩ phẩm rồi.”

Trần Linh mỉm cười, lộ ra một chiếc lúm đồng tiền nhỏ.

Tiểu Liên cũng gật đầu với nàng, trong mắt ánh lên ý cười ấm áp.

Trần Linh mỉm cười, ngoan ngoãn đứng bên Trần Diệp.

“Này, họ Trần, ngươi muốn thứ gì?”

“Bản công tử sẽ lấy cho ngươi, đổi lấy mạng này của ta được không?”

Hoa Tịch Nguyệt không vui nói.

Nàng vừa mới bước vào cảnh giới tông sư, đã đánh mất mạng sống, không còn tự do.

Trong lòng có chút không thoải mái.

“Hơn nữa, dạo trước, nếu không có ta ra tay giúp đỡ, Tiểu Linh đã bị Lưu Sinh Nhất Lang bắt đi rồi.”

“Xem như nể tình giữa chúng ta, coi như ván cược vừa rồi không tính được không.”

Hoa Tịch Nguyệt cố gắng thương lượng với Trần Diệp.

Nhưng giọng điệu và cách nói của nàng khiến Đệ Quân đại nhân rất không hài lòng.

Trần Diệp nhìn Hoa Tịch Nguyệt sâu sắc: “Ban đầu ta còn định tha cho ngươi, xem như ân tình năm xưa ngươi đã dạy Tiểu Vũ, Tiểu Linh nhập môn võ đạo.”

“Còn bây giờ...”

“Đành xem tâm trạng ta thế nào đã.”

Hoa Tịch Nguyệt nghe vậy, lập tức trừng to mắt, tức giận đến phồng má.

“Này này này!”

Nàng còn muốn tranh luận.

Trần Diệp không thèm để ý đến nàng.

“Cửa sau ở đâu?”

Hắn hỏi Liễu Hồng Yên.

“Bên này.” Liễu Hồng Yên cung kính đi trước dẫn đường.

Trần Diệp dẫn Tiểu Liên và Trần Linh đi về phía cửa sau.

Hoa Tịch Nguyệt bĩu môi.

Nguyện ý chịu thua, dù trong lòng không cam tâm, nhưng vẫn phải đi theo sau.

Vân Vi Dao thấy cảnh này, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Công tử và vị lão gia Trần này, dường như có mối quan hệ không bình thường.

Hơn nữa, nghe giọng của lão gia Trần, không quá ba mươi tuổi.

Nghĩ đến đây.

Đôi mắt Vân Vi Dao sáng lên, như thể đã đoán được điều gì.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, cười mỉm nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

...

Trần Diệp trở về khách điếm.

Liễu Hồng Yến sai người mang bản sao của “Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương” đến.

Trần Diệp ngồi trên ghế, mở ra thần công tàn thiên từ hàng trăm năm trước, cẩn thận đọc từng chữ.

Rất nhanh.

Khoảng hai khắc sau, Trần Diệp đã đọc xong.

Bộ “Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương” này, nói đơn giản là chuyển cương khí hộ thể của mình thành thuộc tính dương cương.

Ăn chứa sức mạnh lửa.

Nếu người khác tấn công, tay chân sẽ bị sức nóng phản lại, thiêu cháy da thịt.

Nếu dùng đao kiếm tấn công, sẽ bị sức nóng thiêu đốt biến dạng, luyện đến đại thành thậm chí còn có thể dễ dàng làm tan chảy đao kiếm.

Các loại độc trùng thông thường cũng không thể lại gần.

Lực phòng ngự tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên.

Sau khi Trần Diệp xem xét, cũng phát hiện ra một vấn đề.

Bộ thần công tàn thiên từ hàng trăm năm trước này, dường như không giống với võ đạo hiện nay.

Trong đó có đề cập đến những cảnh giới như chân khí cảnh, thông u cảnh, thiên nhân cảnh.

Hơn nữa còn có những thuật ngữ như khí tẩu thập nhị trọng lâu, nghịch thượng linh đài.

Xem xong, Trần Diệp nhú mày.

Môn công phu này không chỉ vì thuật ngữ chuyên ngành mà không thể tu luyện.

Điểm quan trọng hơn là: dựa trên uy lực của môn công phu này, dường như nó mạnh hơn võ đạo hiện nay!

Dùng nội kinh để nung chín tay chân địch, làm tan chảy đao kiếm.

Uy lực này không phải là bình thường!

Nghĩ đến đây, Trần Diệp nhú mày suy nghĩ.

Chẳng lẽ hàng trăm năm trước, võ đạo còn thịnh hơn?

Hay là...

Bản sao này của Vạn Kim Đường, đều là tưởng tượng?

Suy nghĩ.

Trần Diệp thả lỏng lông mày, thay vì suy đoán, chỉ bằng thử một lần.

Hắn cầm lấy bí kíp, gọi Tiểu Liên đến, bảo nàng tối nay mang cơm vào phòng.

Sau khi ra lệnh, Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu tu luyện “Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương” theo cách hiểu của mình.

Trần Diệp sở hữu [Kim Cương Bất Hoại], cho dù nội lực hỗn loạn, đi sai kinh mạch, cũng không gây tổn thương cho hắn.

Như vậy.

Trần Diệp cứ thế tu luyện đến tận khuya.

Nhưng không thu được gì.

Mặc dù “Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương” là một công pháp hoàn chỉnh, nhưng Trần Diệp luôn cảm thấy mình dường như thiếu rất nhiều thứ.

Không thể tu luyện thành công.

Đột nhiên.

“Cộc cộc cộc...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Trần Diệp mở mắt, giọng bình tĩnh nói: “Vào đi.”

“Cót két...”

Cửa phòng bị đẩy ra.

Chỉ thấy Liễu Hồng Yến mặc một chiếc váy đỏ bước vào phòng, đi thẳng đến chỗ Trần Diệp.

Một mùi hương thoang thoảng từ người Liễu Hồng Yến bay tới.

Trần Diệp chú ý thấy làn da nàng trắng nõn mịn màng, mái tóc hơi ẩm ướt.

Trông như vừa tắm xong.

“Ngươi đến đây làm gì?” Trần Diệp nhíu mày hỏi.

Liễu Hồng Yến đi đến bên Trần Diệp, tay chạm vào dây buộc váy, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện lên một vẻ ửng đỏ.

Nàng cúi đầu, có chút e thẹn nói: “Hầu hạ lão gia ngủ...”

“Nô tỳ...”

“Nô tỳ vẫn còn là xử nữ.”

Chương 659: Đây là...

“Ế?”

Từ con phố sau của quán trọ Duyệt Lai ở trấn Quan Dương vang lên một giọng nói bồi rồi.

“Phù thùng...”

Ngay sau đó là âm thanh của một vật nặng rơi xuống đất.

“Bốp bốp...”

Trần Diệp đứng bên cửa sổ, vỗ tay, vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn liếc nhìn Liễu Hồng Yến vừa bị mình ném ra khỏi cửa sổ, rồi thu ánh mắt lại.

Một bộ váy đỏ, vừa tắm xong, Liễu Hồng Yến bị ném ra ngoài phố sau.

Nàng ngồi dưới đất, vẻ mặt ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Diệp đóng cửa sổ lại.

“Đây là...”

Cho dù Liễu Hồng Yến từng trải kiến thức rộng rãi, nhưng tình huống này nàng cũng mới gặp lần đầu.

Nàng đứng dậy khỏi mặt đất, phủi bụi trên váy, trong lòng hơi rối loạn.

Trần Diệp làm như vậy, khiến Liễu Hồng Yến có chút nghi ngờ về sức hấp dẫn của mình.

Nàng hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Không ngờ vị Trần lão gia này lại là người không gần nữ sắc.

Trong mắt Liễu Hồng Yến thoáng hiện vẻ suy tư, vừa xoay người chuẩn bị rời đi về phòng, thì nghe thấy một vài tiếng động truyền ra từ phòng của Trần Diệp.

Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía phòng của Trần Diệp.

“Bốp!”

Trần Diệp vừa đóng cửa sổ lại, cửa chính đã bị người khác đá văng ra.

Một thân áo trắng, Hoa Tịch Nguyệt giả nam trang bước vào, trong tay khẽ phe phẩy chiếc quạt xếp.

Nàng nhìn Trần Diệp cười nói: “Ha ha ha!”

“Bị công tử bắt được rồi nhé!”

Hoa Tịch Nguyệt nhìn Trần Diệp với vẻ mặt trêu đùa.

“Đường đường là tông sư đệ nhất thiên hạ, vậy mà lại lén lút ngủ với tỷ nữ.”

“Liễu Hồng Yến đâu rồi?”

“Vừa rồi ta tận mắt thấy nàng đi vào.”

Vừa nói, Hoa Tịch Nguyệt vừa chạy thẳng đến giường của Trần Diệp.

Nhưng mượn ánh đèn nhìn lại.

Trên giường chẳng có ai cả.

“Hả?” Hoa Tịch Nguyệt nhíu mày: “Người đâu rồi?”

Trần Diệp không chút biểu cảm nhìn Hoa Tịch Nguyệt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng Hoa Tịch Nguyệt đột nhiên xuất hiện một dự cảm không lành.

Chỉ thấy Trần Diệp bước chân.

Thuần di!

Bóng dáng hần thoát một cái đã xuất hiện sau lưng Hoa Tịch Nguyệt.

Không ổn!

Hoa Tịch Nguyệt cả kinh, vừa định thi triển khinh công rồi đi.

Chỉ thấy Trần Diệp dùng nội lực vào tay, túm lấy cổ áo sau của Hoa Tịch Nguyệt, giống như xách mèo, xách nàng đến trước cửa sổ.

Trần Diệp dùng một tay đẩy cửa sổ ra, trực tiếp ném Hoa Tịch Nguyệt ra ngoài cửa sổ.

“A!”

“Đồ họ Trần kia!”

“Bản cô nương không xong với ngươi đâu!”

Hoa Tịch Nguyệt đang rơi tự do giữa không trung, giọng nũng nịu mắng.

Mắng hai câu, nàng xoay người giữa không trung, hai chân tiếp đất vững vàng, vẻ mặt tức giận ngẩng đầu nhìn Trần Diệp.

Nàng đường đường là tông sư, vậy mà lại bị người khác ném ra khỏi cửa sổ.

Chuyện này có ra gì không?

Ta không cần mặt mũi sao?

“Bốp bốp...”

Trần Diệp vỗ tay, lại đóng cửa sổ lại.

Hần không chút biểu cảm trở lại giường, nhú mày suy nghĩ.

“cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương” đã hoàn chỉnh.

Tại sao mình lại không luyện ra được?

Chẳng lẽ võ đạo mấy trăm năm trước khác với võ đạo ngày nay?

Trần Diệp chìm vào suy nghĩ.

Phổ sau của quán trọ Duyệt Lai ở trấn Quan Dương.

Hoa Tịch Nguyệt vẻ mặt tức giận.

Nàng quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Liễu Hồng Yến bên cạnh.

“Hả?”

“Ngươi!”

Hoa Tịch Nguyệt ngạc nhiên một chút, sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra ý cười.

Nàng còn tưởng Liễu Hồng Yến vào phòng Trần Diệp, người không thấy đâu nữa.

Hóa ra cũng bị ném ra ngoài.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Hoa Tịch Nguyệt trở nên vui vẻ hẳn lên.

Liễu Hồng Yến lại tỏ ra bình tĩnh, cười với Hoa Tịch Nguyệt.

Sau đó bước đi uyển chuyển, eo thon lắc lư rời đi, biến mất trên đường.

Thấy bốn bề vắng lặng.

Hoa Tịch Nguyệt quay đầu nhìn về phía phòng của Trần Diệp, trong mắt thoáng hiện ý cười.

Nàng nắm chặt tay phải, dùng sức vung lên, giống như đang tự cổ vũ mình.

Làm xong những việc này, Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp thi triển khinh công, hai chân khẽ điểm, bay lên.

Nàng điểm nhẹ mấy cái trên tường của quán trọ, xoay người bay vào một phòng khách.

Trong một căn phòng cách phòng của Trần Diệp không xa.

Tiểu Liên đứng bên cửa sổ, thu hết mọi chuyện vừa xảy ra vào tầm mắt.

Nàng không chút biểu cảm, tay phải xoa xoa chiếc Không Tước Linh trong tay.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào ống tròn màu vàng kim, phát ra ánh sáng kim loại.

Thổi gió đêm một lúc, Tiểu Liên đóng cửa sổ lại.

...

Quán trọ Duyệt Lai, phòng số ba.

Liễu Hồng Yên trở về phòng khách, đóng cửa lại.

Nàng ngồi bên chiếc bàn gỗ, khoe miệng từ từ cong lên ý cười.

Trần lão gia này quả là một người tài.

Chỉ là không biết, người có nội lực tinh thâm như vậy, xuất thân từ môn phái nào.

Vừa rồi Liễu Hồng Yên vào phòng Trần Diệp, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, trẻ trung của Trần Diệp.

Hóa ra là một mỹ nam trẻ tuổi.

Liễu Hồng Yên chống cằm, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm ngọn đèn.

Ký ức của nàng bất giác quay trở lại mười mấy năm trước.

Lúc đó nàng chỉ mới tám, chín tuổi.

Phụ thân mời đệ tử thân truyền của Thần Cơ Môn đến.

Một lão giả râu tóc bạc trắng.

Hỏi về số mệnh của nàng.

Lão giả nói số mệnh của nàng rất tốt, chỉ có duyên phận là không tốt.

Nói rằng cả đời này nàng nếu đánh cược với người khác, thua người khác, duyên phận sẽ buộc vào người đó.

Cả cược cái thứ hư vô mờ mịt này.

Sẽ gián tiếp dẫn đến duyên phận của nàng có thể rất tốt, cũng có thể rất tệ.

Nhưng hết lần này đến lần khác cả đời nàng sẽ không thể tách rời khỏi cờ bạc.

Cũng coi như là số phận an bài.

Nghĩ trong lòng, trên mặt Liễu Hồng Yến thoáng hiện ý cười.

Hôm nay.

Nàng thua rồi.

Thua một nam tử có khuôn mặt anh tuấn.

Hắn không chỉ có võ công rất cao, mà còn không gần nữ sắc, không phải là người háo sắc.

Trong đôi mắt của Liễu Hồng Yến ánh lên tia sáng, tâm trạng có chút vui vẻ.

Đang lúc nàng suy nghĩ.

“Cốc cốc cốc...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Đường chủ.”

Một giọng nam hùng hồn vang lên.

“Vào đi.”

Liễu Hồng Yến ngẩng đầu nói.

Cửa phòng bị người đẩy ra.

Một đại hán mặc đồ đen đi vào.

Hắn đi đến trước mặt Liễu Hồng Yến, cung kính nói:
“Đường chủ, ngài đã thua cược.”

“Chuyện này có cần báo cho tổng đường chủ không?”

Liễu Hồng Yến ngẩng đầu liếc nhìn thuộc hạ một cái:
“Đương nhiên là phải báo cho hắn.”

“Ngươi về nói với hắn, ta đã thua cược.”

“Bảo hắn chuẩn bị của hồi môn cho ta.”

“Ta nguyện cược chịu thua.”

Nghe thấy lời này, trong lòng đại hán áo đen cả kinh, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Của...

Của hồi môn?

...

Ngày 2 tháng 6.

Trần Quan Dương, quán trọ Duyệt Lai.

Trần Diệp và Tiểu Liên ngồi trong đại sảnh ăn sáng.

Luyện cả đêm, cuối cùng Trần Diệp cũng từ bỏ việc tu luyện “cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Cương”.

Bởi vì hắn đã xác định được một việc.

Võ đạo mấy trăm năm trước khác với võ đạo ngày nay.

Môn công phu này hẳn không luyện được.

Trừ phi tìm được công pháp hoàn chỉnh từ mấy trăm năm trước, luyện lại từ đầu, mới có khả năng luyện được.

Trần Diệp uống một ngụm cháo, nhẹ nhàng ngửi mũi.

Một mùi hương thoang thoảng bay tới.

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Liễu Hồng Yên mặc một chiếc váy đỏ, trong tay cầm một chiếc mặt nạ vẽ hình con chim én màu đỏ trên nền trắng, từ từ bước tới.

Mỗi cử chỉ, động tác đều toát lên khí chất của tiểu thư khuê các.

Khác hẳn với khí phái giang hồ ngày hôm qua.

Liễu Hồng Yên đi đến trước mặt Trần Diệp, cung kính hành lễ, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Lão gia.”

Tiểu Liên đang ngồi bên bàn ăn sáng thấy vậy, không chút biểu cảm.

Nhưng chiếc đũa trong tay nàng hơi cong lại.

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn Liễu Hồng Yên, suy nghĩ xem nên xử trí vị đường chủ của Vạn Kim Đường này như thế nào.

Đang lúc Trần Diệp suy nghĩ.

Lại có ba người từ trên lầu đi xuống.

Trần Linh, Hoa Tịch Nguyệt, Vân Vi Dao.

Nhìn thấy thứ ba người cầm trong tay, Trần Diệp ngẩn ra.

Chỉ thấy Trần Linh cầm một chiếc mặt nạ vẽ hình con khỉ nhỏ màu đỏ trên nền trắng.

Hoa Tịch Nguyệt cầm một chiếc mặt nạ vẽ hình mặt trăng màu đỏ trên nền trắng.

Vân Vi Dao cầm một chiếc mặt nạ vẽ hình đám mây màu đỏ trên nền trắng.

Trần Diệp: “?”

Đây là...

Chương 660: Thần Quyền Sơn Trang!

Trần Diệp cầm bát cháo, nhìn chiếc mặt nạ trong tay bốn người kia, chìm vào im lặng.

“Ô, đông đủ cả rồi!”

“Dùng bữa đi, ăn xong chúng ta đến Tư Dương thôi.”

Hoa Tịch Nguyệt từ trên lầu bước xuống, cười tủm tỉm nói.

Nàng chạy đến bàn Trần Diệp, gọi tiểu nhị mang vài phần điểm tâm.

Tiểu nhị thấy chiếc mặt nạ bên cạnh sáu người, lòng run sợ.

Đây là bang phái giang hồ nào mà sao ai cũng đeo mặt nạ?

Mình đã thấy dung mạo của họ, có bị diệt khẩu không?

Tiểu nhị sợ đến run rẩy, mặt mày xám ngoét.

Trần Diệp không nhìn được hỏi: “Các người định làm gì?”

Hoa Tịch Nguyệt nhướn mày: “Ồ?”

“Bản công tử muốn làm gì thì làm, đó là tự do của ta.”

“Trần lão gia cũng muốn quản sao?”

Trần Linh cười ngượng: “Phụ thân và Tiểu Liên tỷ đeo mặt nạ, ta cũng đeo.”

Vân Vi Dao kính cẩn: “Công tử bảo ta đeo.”

Liễu Hồng Yến cười: “Lão gia đeo, nô tỳ cũng đeo.”

Trần Diệp á khẩu.

Ban đầu hấn và Tiểu Liên đeo mặt nạ để che giấu dung mạo, giảm sự chú ý.

Hơn nữa, người đàn ông đi lại trong giang hồ ai dùng mặt thật chứ?

Giờ thì hay rồi, cả sáu người đều đeo mặt nạ, cùng một kiểu...

Vấn đề là: Các người lấy ở đâu ra?

Chỉ một đêm đã có rồi?

Nếu đến Thần Quyền Sơn Trang, chắc sẽ bị coi là một bang phái mất.

Trần Diệp uống ngụm cháo, lắc đầu.

Rất nhanh, sáu người dùng xong bữa.

Trần Diệp bước ra khỏi khách điểm, bên ngoài có hai chiếc xe ngựa sang trọng đang chờ.

Trên một chiếc, Tiểu Liên ngồi ở vị trí đánh xe, tay cầm roi.

Liễu Hồng Yên tiến lên một bước, đến bên Trần Diệp, vẻ mặt ngoan ngoãn kính cẩn: “Lão gia.”

“Chúng ta đông người, nô tỳ đã gọi thêm một chiếc xe.”

Trần Diệp liếc nhìn Liễu Hồng Yên, gật đầu, bước lên chiếc xe hôm qua.

Liễu Hồng Yên theo sau: “Lão gia, để nô tỳ hầu hạ ngài.”

Thấy vậy, Tiểu Liên ngồi ở ghế đánh xe không khỏi toát ra sát khí lạnh lẽo.

Trần Linh đứng ở cửa khách điểm rung mình: “Lạ thật... Sao tự nhiên lạnh thế?”

Hoa Tịch Nguyệt phòng má, nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa sang trọng, quạt xếp khẽ vỗ vào tay.

Vân Vi Dao đứng bên, chớp chớp đôi mắt to tròn, ánh mắt lấp lánh, nhìn qua lại giữa Tiểu Liên, Hoa Tịch Nguyệt và chiếc xe ngựa.

Thú vị thật.

...

Thời gian thấm thoát trôi, đã đến ngày mừng 5 tháng 6.

Sơn Đông, quận Yên Châu, huyện Tư Dương.

Trần Vũ, Vương Thành, Tưởng Vân Tuyết, Ngụy Hoài, Tưởng Kinh năm người cùng vào thành.

Vừa vào thành, trên phố đá xanh đâu đâu cũng thấy võ giả.

Một nhóm võ giả cầm đao đeo kiếm, đi thành từng tốp.

Nhìn quanh, thực lực đều là tam tứ phẩm, thỉnh thoảng có cả nhị phẩm.

“Nhìn kia, đó là đệ tử Hoa Sơn.”

Tưởng Vân Tuyết đã thành thân, mặt ửng hồng, toát lên vẻ thành thực như mảnh đất được mưa xuân tưới tắm.

Nàng nhìn người bên cạnh là Ngụy Hoài, môi trắng bệch, sắc mặt kém.

Ngụy Hoài mắt thâm quầng, yếu ớt nhìn ra phố.

Chỉ thấy trên phố có bốn năm võ giả trẻ tuổi, nam mặc áo lam, nữ mặc váy lục, đều đeo kiếm bên hông, dừng chân trước các quầy hàng, trò chuyện vui vẻ.

“Không chỉ Hoa Sơn, còn có Thái Sơn, Không Động...”

Trần Vũ nhìn quanh.

Tưởng Vân Tuyết ngạc nhiên: “Tiểu Diệp Tử, ngươi cũng biết sao? Giỏi thật, hiểu biết giang hồ không tệ.”

Trần Vũ cười, nhìn đệ tử các môn phái chính thống trên phố.

Những người này, hẳn từng đánh qua.

Dù không nhớ tên, nhưng hẳn nhận ra trang phục của họ.

“Mai là đại hội võ lâm, chúng ta đi đâu dạo đây?” Tưởng Vân Tuyết hỏi.

Vương Thành đáp: “Ta định về nhà xem sao. Ta đi hơn một tháng, chắc gia đình lo lắng.”

Tưởng Vân Tuyết gật đầu, biết Vương Thành là người huyện Tư Dương, nhưng không rõ chi tiết, cũng không biết hẳn là nhị thiếu gia Thần Quyền Sơn Trang.

“Vậy ta và A Hoài đi hiệu thuốc trước. Gần đây huynh ấy cứ kêu đau lưng, mệt mỏi, ta hơi lo.”

Ngụy Hoài môi trắng bệch, sắc mặt kém.

Tưởng Kinh đi sau nghe vậy, mắt giật giật, rít một hơi thuốc Lào, không biết nói gì.

Khổ thân con rể quá...

Nhưng Tưởng Kinh cũng có chút tư lợi, muốn sớm có cháu bé, hưởng phúc tuổi già.

“Tiểu Diệp Tử, ngươi có đi hiệu thuốc với chúng ta không?” Tưởng Vân Tuyết nhiệt tình mời.

Trần Vũ lắc đầu: “Không, ta đi dạo thôi.”

“Sao được! Tứ hiệp Quan Ngoại, cùng chung hoạn nạn, sao bỏ người lại được.” Tưởng Vân Tuyết hào sảng nói.

Vương Thành suy nghĩ rồi bảo: “Trần huynh đến nhà ta đi?”

Trần Vũ hỏi: “Tiện không?”

Vương Thành cười: “Có gì mà không tiện, chỉ sợ Trần huynh chê nhà ta đơn sơ thôi.”

“Vậy làm phiền rồi.”

Trần Vũ nghĩ, mai là đại hội võ lâm do Thần Quyền Sơn Trang tổ chức, Vương Thành là nhị thiếu gia, về nhà chắc bận bịu, mình có thể giúp đỡ một chút.

“Vậy ta và A Hoài đi hiệu thuốc trước, tối ở khách điểm Duyệt Lai, mai gặp nhau ở Thần Quyền Sơn Trang.”

Tướng Vân Tuyết nói.

“Được!”

Trần Vũ và Vương Thành cùng chấp tay.

Bốn người chia ra.

Trần Vũ và Vương Thành cùng đến Thần Quyền Sơn Trang.

Họ đi qua vài con phố, đến khu nhà giàu của huyện Tư Dương, đâu đâu cũng thấy biệt viện rộng lớn, trang viên, sơn trang.

Đi thêm một đoạn, rời khỏi khu nhà giàu, một sơn trang rộng lớn hiện ra trước mắt.

Trần Vũ ngẩng đầu nhìn tám biển lớn, bốn chữ vàng bay bổng: “Thần Quyền Sơn Trang.”

Khí phái thật...

Trần Vũ trầm nghĩ.

Vương Thành dẫn Trần Vũ đi thẳng đến Thần Quyền Sơn Trang.

Đến gần, cửa lớn sơn trang đóng chặt.

Trần Vũ tưởng Vương Thành sẽ gõ cửa, nhưng hắn lại dẫn Trần Vũ đến cửa nhỏ bên hông, không đi cửa chính.

Chương 661: Con thứ

Vương Thành dẫn theo Trần Vũ từ cửa hông tiến vào Thần Quyền sơn trang.

Mặc dù trong lòng Trần Vũ đầy nghi hoặc nhưng hắn không hỏi nhiều.

Vừa bước vào cửa hông, đập vào mắt là một khu vực tựa như hoa viên.

Trên tiểu kiều trong sơn trang được lát bằng gạch đá điêu khắc, thông thẳng vào bên trong sơn trang.

Trần Vũ và Vương Thành vừa đi được một đoạn ngắn, đã có người lên tiếng gọi Vương Thành lại.

“Nhị thiếu gia?”

Nghe thấy vậy, Trần Vũ và Vương Thành quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một gia đình trẻ tuổi mặc trang phục thô sơ màu nâu đứng ở phía xa, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Vương Thành.

Thấy Vương Thành và Trần Vũ quay đầu lại, gia đình nô vội vàng quay đầu hét lớn: “Lý quản sự, nhị thiếu gia ở đây.”

Nghe thấy vậy, một người đàn ông trung niên từ tiểu hoa viên không xa đi ra, nhìn về phía này.

Thấy Vương Thành, người đàn ông trung niên vội vàng bước nhanh tới.

Lý quản sự đi tới trước mặt Vương Thành, nhíu mày nói: “Nhị thiếu gia, mấy ngày nay cậu đi đâu vậy?”

“Cậu còn ở đây làm gì?”

“Ngày mai chính là đại hội Võ Lâm, trong phủ bận rộn tới lui, nhân lực có chút không đủ.”

“Lão gia đã nói, đại hội Võ Lâm có liên quan tới thể diện của Thần Quyền sơn trang chúng ta, mọi người đều phải cẩn thận.”

“Đã cậu trở lại rồi, thì theo chúng ta đi khiêng một ít rượu về để dùng cho ngày mai.”

“Ngày mai những người đến đại hội Võ Lâm đều là anh hùng hào kiệt biết uống rượu, ngàn vạn lần không thể thiếu rượu được.”

Lý quản sự liếc nhìn Trần Vũ đang đứng ở một bên, nói: “Cậu là bạn của nhị thiếu gia đúng không?”

“Tôi thấy cậu khá to con, chắc là cũng có chút sức lực, cậu cũng đi theo đi.”

“Cho cậu hai lạng tiền thưởng, điều này còn tốt hơn là cậu đi khiêng đồ ở bên ngoài.”

Nghe thấy những lời này, Trần Vũ lập tức nhú mày.

Nắm đấm của hắn siết chặt, trong lòng có chút khó tin.

Vương Thành dù sao cũng là con trai thứ hai của lão gia Thần Quyền sơn trang.

Tại sao một người hầu, một quản sự, đều có thể sai khiến Vương Thành?

Về phẩm hạnh của Vương Thành, Trần Vũ biết rõ.

Hắn không ngờ rằng, Vương Thành ở Thần Quyền sơn trang, lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Chỉ thấy Vương Thành hít sâu một hơi, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Lý quản sự, trong sơn trang có rất nhiều người hầu.”

“Đại hội Võ Lâm đã chuẩn bị mấy ngày rồi, rất nhiều việc đã hoàn thành.”

“Đừng có nói với tôi là, chừng đó mà cũng không điều ra được nhân lực.”

Nói xong, Vương Thành cũng không thêm đề ý tới bọn họ nữa, trực tiếp quay đầu rời đi.

“Ái chà!”

“Nhị thiếu gia!”

Lý quản sự nhìn Vương Thành bước đi, lại gọi thêm vài tiếng.

Thấy Vương Thành không nề mặt mình, sắc mặt của Lý quản sự lập tức trầm xuống.

Gia đình đứng ở một bên cẩn thận nói: “Quản sự, nhị thiếu gia này mấy ngày không gặp, sao giống như biến thành một người khác vậy?”

Lý quản sự hít một hơi thật sâu, ánh mắt âm u: “Để hần nhảy nhót thêm một ngày nữa.”

“Đợi đến ngày mai, xem lão gia trừng phạt hần như thế nào.”

Gia đình kia đảo mắt, như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt nhìn bóng lưng của Vương Thành cũng nhiều hơn một chút thương hại.

Trần Vũ và Vương Thành bước theo những viên gạch đá điêu khắc, đi về phía sâu trong sơn trang.

Trần Vũ không nhịn được mở miệng hỏi: “Hai người kia một là quản sự, một là gia đình, tại sao bọn họ lại đối xử với người như vậy?”

Vẻ mặt Vương Thành bình thản, cười như không có chuyện gì xảy ra: “Đây chính là tình cảnh của một đứa con thứ.”

“Đối với nô bộc mà nói, việc ức hiếp chủ tử sẽ mang đến cho bọn họ một cảm giác thoả mãn khác thường.”

“Ta đã quen rồi.”

“Trần huynh là thiếu chủ của Ngọc Diệp đường, chắc là từ nhỏ đã được hưởng vinh hoa phú quý, được nâng niu trong lòng bàn tay.”

“Không biết sự tranh giành giữa con đích và con thứ.”

“Hồi nhỏ, thái độ của bọn họ đối với ta còn tồi tệ hơn bây giờ gấp mấy lần.”

“Mặc dù những năm này cảnh giới Võ Đạo của ta chậm chạp, nhưng cũng có thực lực tam phẩm.”

“Bây giờ bọn họ chỉ dám lấy danh tiếng của ca ca và phụ thân ta để đề đầu cuội cổ ta, không dám làm những chuyện quá đáng.”

Vương Thành như đã nhìn thấu tất cả, vẻ mặt không có chút gợn sóng nào.

Trần Vũ hơi nhíu mày.

Từ nhỏ hẳn đã sống ở Dục Anh đường.

Đó là một môi trường sống kiêu đại gia đình, chưa bao giờ tiếp xúc với tình huống mà Vương Thành nói đến.

Trần Dạ một mực công bằng, đối xử với tất cả bọn nhỏ như nhau.

Không phân cao thấp.

Nghe Vương Thành nói như vậy, Trần Vũ trầm giọng nói: “Bọn họ ức hiếp người, tại sao người không trừng phạt lại?”

Nghe vậy Vương Thành cười nói: “Nếu ta ra tay đánh bọn họ, ngược lại đúng với ý của bọn họ.”

“Bọn họ sẽ báo lại với phụ thân và ca ca ta, ta không tránh khỏi tội danh ức hiếp người dưới.”

“Đến lúc đó, bọn họ được thưởng tiền bồi thường, còn người bị trừng phạt lại là ta.”

“Chuyện này...” Trần Vũ nhíu mày, rất khó hiểu.

Vương Thành vừa đi vừa giải thích: “Mẫu thân ta chỉ là một nha hoàn, năm ta mười tuổi đã qua đời vì bệnh.”

“Từ đó, ở trong phủ ta chỉ có một mình.”

“Bởi vì căn cốt của ta không tốt, luyện không được ‘Bách Bộ Thần Quyền’, phụ thân biết ta không có triển vọng trên con đường Võ Đạo, nên đã dồn hết tâm trí vào người ca ca của ta.”

“Thời gian lâu dần, sợ rằng bây giờ ông ấy cũng đã quên mất là vẫn còn một đứa con trai như ta.”

“Mẫu thân của ca ca ta càng âm thầm ra lệnh cho người hầu, quản sự chèn ép ta.”

Về mặt Vương Thành bình tĩnh, dường như những gì hắn nói không phải là những chuyện mình đã trải qua, mà là đang nói về một việc rất bình thường dưới góc độ của người ngoài cuộc.

Nghe đến đây, Trần Vũ mới bừng tỉnh.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được, tại sao khi Vương Thành biết hắn là thiếu chủ của Ngọc Diệp đường, lại để lộ ra ý muốn giết người.

Với tình cảnh của Vương Thành, trong lòng hắn luôn ghen một hơi, chỉ đợi khi Võ Đạo thành công, dùng “Bát Quái Chương” để nổi danh thiên hạ.

Còn chưa kịp nổi danh, trong giang hồ đã truyền ra danh hiệu “Bát Quái Thần Chưởng - Trần Vũ”.

Đổi lại là bất cứ ai, cũng sẽ sụp đổ, trong lòng đầy phần nộ.

Vương Thành có thể giữ được lý trí, xem như tâm tính đã kiên định rồi.

Trong lòng Trần Vũ khẽ thở dài, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Nhà của ta ở phía trước không xa, lát nữa Trần huynh sẽ được ăn ngon.” Vương Thành chuyển chủ đề, giọng nói vui vẻ.

“Ồ?” Trần Vũ cũng bỏ qua chuyện này, không hỏi thêm nữa, tò mò hỏi: “Ăn ngon gì?”

“Mặc dù ta không được sủng ái trong phủ, nhưng theo quy tắc, cũng có một nha hoàn được phân cho ta.”

“Tiểu Thu tay nghề rất giỏi.” Vương Thành cười nói.

Lúc nói chuyện, trong mắt hắn như có những ngôi sao sáng lấp lánh, dường như ở trong sơn trang to lớn này, chỉ khi nhắc đến nha hoàn kia, hắn mới thực sự nở nụ cười.

Nghe vậy Trần Vũ cười nói: “Vậy ta thật sự được ăn ngon rồi.”

Nghe Trần Vũ nói như vậy, Vương Thành bật cười thành tiếng.

Hai người lại đi thêm một đoạn nữa, đi tới một tiểu viện khá hẻo lánh của Thần Quyền sơn trang.

Vương Thành bước lên một bước, đẩy cửa viện ra.

Một tiểu viện không lớn hiện ra trước mặt Trần Vũ.

Trong góc sân đặt một ít bao cát, tạ đá và những thứ khác dùng để luyện lực.

Trên mặt đất còn có mấy cây cọc gỗ, nhìn cách bố trí của những cọc gỗ này, có chút ý vị của “Dịch Kinh”.

Có lẽ, đây chính là nơi mà Vương Thành suy diễn “Bát Quái Chương”.

“Vào đi, chắc lát nữa Tiểu Thu mới về.”

Vương Thành đi ở phía trước, đẩy cửa phòng ra.

Một gian phòng nhỏ hẹp, bài trí đơn giản hiện ra trước mặt Trần Vũ.

Trong phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn, hai cái ghế.

Trên bàn đặt một ấm trà và hai cái chén.

Ngoài ra, không có gì khác.

Chương 662: Vệ Ảnh Thu

“Trần huynh, huynh ngồi chờ một lát, ta đi nấu nước.”

Vương Thành tìm kiếm trong phòng một lúc, cầm lấy ấm nước, ra giếng múc nước, đặt lên bếp nhỏ trong sân và bắt đầu đun nước.

Trần Vũ đi ra sân, thấy Vương Thành ngồi bên bếp, lòng có chút phức tạp.

Không trách được Vương Thành lại ghen tị với hắn, trách hắn không nên thân.

Nghĩ lại cũng phải.

Tình cảnh của Vương Thành và hắn, quả thực là một trời một vực.

Trần Vũ xách một chiếc ghế đẩu nhỏ đến, ngồi bên cạnh Vương Thành.

Cả hai nhìn chăm chăm vào bếp lò, kiên nhẫn chờ nước sôi.

Đợi đến khi nước trong ấm sôi, bốc ra hơi trắng ngùn ngụt, bên ngoài sân cũng truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng, kèm theo đó là tiếng một nữ tử khe khẽ hát.

“Cót két...” một tiếng vang lên, cổng sân bị đẩy ra.

Trần Vũ và Vương Thành quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương trẻ tuổi mặc váy trắng, ăn vận kiêu nha hoàn đi vào.

Dung mạo nàng bình thường, tuổi chừng mười sáu mười bảy, dáng người thon thả, nhưng trên má trái lại có một vết bớt

màu đỏ sẫm rất lớn, trông có vài phần đáng sợ.

Nhìn thấy có người trong sân, đầu tiên là tiểu cô nương ngẩn ra, sau khi nhìn rõ là Vương Thành, nàng vui mừng kêu lên: “Thiếu gia!”

Vệ Ánh Thu chạy đến trước mặt Vương Thành, vui mừng hô lên: “Thiếu gia! Thiếu gia!”

“Người đã trở về rồi!”

“Người trở về từ khi nào?”

Vương Thành nhìn tiểu nha hoàn của mình, trong mắt cũng lộ ra một tia vui vẻ từ tận đáy lòng: “Ta vừa mới trở về không lâu.”

Hắn quay đầu nhìn Trần Vũ, giới thiệu: “Đây là bằng hữu của ta, gọi là Diệp Vô Song.”

“Diệp huynh, đây là tiểu nha hoàn của ta, tên là Vệ Ánh Thu, người gọi là Tiểu Thu cũng được.”

Vệ Ánh Thu hào phóng mỉm cười nói: “Chào Diệp đại ca.”

Nàng nhìn Trần Vũ với vẻ mặt tươi cười, không hề có chút tự ti nào vì vết bớt trên mặt mình.

Trần Vũ ngược mắt nhìn, chỉ thấy trong mắt tiểu cô nương là sự hiền hòa và thiện ý.

“Chào người.” Trần Vũ cũng mỉm cười đáp lại.

Sau khi giới thiệu xong, Vệ Ánh Thu nhìn thấy ấm nước đã sôi, vội vàng xách lên nói: “Thiếu gia, Diệp đại ca, để ta làm cho.”

Tiểu cô nương xách ấm nước, chạy nhanh vào trong phòng, đứng bên bàn, đổ nước nóng vào ấm trà.

“Nhà quê không có trà lá, mong Diệp huynh thông cảm.”

Nhìn thấy Vệ Ánh Thu, toàn bộ cảm xúc của Vương Thành cũng thay đổi không ít, trở nên vui vẻ cởi mở hơn rất nhiều, trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười.

Đây là điều mà khi ở Thương Sơn huyện, Trần Vũ chưa từng thấy.

Trần Vũ tuy ngu dốt, nhưng không phải kẻ ngốc, hắn đã đoán ra được một số chuyện từ thần thái của Vương Thành.

Nghĩ một lát, Trần Vũ cũng cảm thông thở dài một tiếng.

Tiểu nha hoàn bận rộn trong phòng một lúc, sau đó chạy ra sân, vui vẻ nói: “Thiếu gia, thiếu gia, hai người vẫn chưa ăn cơm đúng không? Để ta đi mua ít thức ăn về.”

Nói rồi, Vệ Ánh Thu quay sang nhìn Trần Vũ, nghiêng đầu cười nói: “Diệp đại ca, ngươi thích ăn món gì không?”

“Để ta mua về luôn.”

Trần Vũ cười nói: “Ta không kén ăn, ăn gì cũng được.”

Nghe vậy, Vệ Ánh Thu chống nạnh, lắc đầu nói: “Diệp đại ca, ngươi là bằng hữu đầu tiên thiếu gia mời về nhà sau bao năm.”

“Ngươi muốn ăn gì?”

“Ta sẽ làm hết!”

Vương Thành nhìn Trần Vũ, cười nói: “Diệp huynh, cứ nói vài món đi.”

“Nếu ngươi không nói, Tiểu Thu sẽ làm phiền ngươi cả buổi đấy.”

Nhìn thấy tiểu nha hoàn nhiệt tình như vậy, Trần Vũ có chút ngại ngùng, bèn nói vài món rau theo mùa phổ biến.

Ánh mắt Vệ Ánh Thu khẽ chớp, vẻ mặt nghiêm túc ghi nhớ những món ăn mà Trần Vũ vừa nói, sau đó nhanh chóng chạy

ra khỏi sân.

“Tiểu Thu là như vậy đấy, rất nhiệt tình.” Vương Thành cười giải thích.

“Rất tốt.” Trong lòng Trần Vũ có thêm một chút cảm xúc.

Trong cái sân nhỏ bé này, Vương Thành và Vệ Ánh Thu nương tựa lẫn nhau, một người là nha hoàn có vết bớt trên mặt, một người là thứ tử không được sủng ái, sống chung với nhau nhiều năm như vậy, tình cảm của hai người chắc chắn là rất sâu đậm.

Rất nhanh, không lâu sau, Vệ Ánh Thu xách một cái giỏ, mua đồ ăn trở về sân.

Nàng thành thạo dùng bếp nhỏ, bắc nồi lên và bắt đầu nấu ăn.

Đợi khi nấu xong, bụng thức ăn lên bàn, Vệ Ánh Thu đứng bên bàn, mỉm cười thần bí, lấy từ trong ngực ra một chai rượu nhỏ màu nâu: “Thiếu gia, Diệp đại ca!”

“Xem này, ta kiếm được một chai rượu cho hai người đây!”

“Lão gia chuẩn bị cho đại hội Võ Lâm, đã mua hết rượu ở Dương huyện.”

“Chai này là ta mua sẵn từ trước.”

“Hai người mau nếm thử xem có ngon không.”

Tiểu nha hoàn mở nắp chai rượu, rót cho mỗi người Trần Vũ và Vương Thành một ly.

Chai rượu rất nhỏ, rót hai ly, rượu trong chai đã cạn đáy.

“Tiểu Thu, ngươi cũng ở lại ăn cùng đi.” Vương Thành nhìn tiểu nha hoàn với ánh mắt hiền hòa nói.

Vệ Ánh Thu nghe vậy lắc đầu: “Ta ăn rồi.”

Nói rồi, nàng lại lấy từ trong ngực ra một túi tiền đưa cho Vương Thành: “Thiếu gia, đây là tiền tiêu hàng tháng của tháng trước, mười lượng.”

“Không thừa không thiếu.”

Vệ Ánh Thu mỉm cười đẩy túi tiền đến trước mặt Vương Thành: “Thiếu gia, hai người cứ ăn trước đi, ta còn có việc phải làm.”

“Những ngày này trong trang bận lắm.”

“Đúng rồi, thiếu gia, ta đã may cho ngươi một bộ quần áo mới, ngày mai đi đại hội Võ Lâm nhớ mặc.”

Tiểu nha hoàn ríu rít nói không ngừng, chỉ vào bộ quần áo mới dưới gối giường, nhắc nhở Vương Thành ngày mai nhất định phải mặc quần áo mới.

Hắn là người của Vương gia, cũng phải tham gia đại hội Võ Lâm.

Vệ Ánh Thu lại bận rộn gấp thêm thức ăn cho hai người một lúc, sau đó mới vội vã chạy ra khỏi sân, tiếp tục đi làm việc.

Trần Vũ dùng đũa gấp rau xào cho vào miệng, hỏi: “Nàng là tiểu nha hoàn bên người của ngươi, tại sao còn phải làm việc khác?”

Vương Thành nhìn theo bóng dáng Vệ Ánh Thu rời đi, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Vương gia quy củ nghiêm khắc, không giống những gia đình giàu có khác, tiểu nha hoàn bên người chỉ cần hầu hạ chủ tử, nha hoàn, người hầu đều có việc thì làm, không có việc gì làm thì sẽ bị phạt.”

Trần Vũ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Nàng không ở cùng ngươi sao?”

Vương Thành cười nói: “Sẽ ở cùng nhau.”

Hắn nhìn Trần Vũ nói: “Nhưng không phải bây giờ...”

Trong lòng Trần Vũ khẽ động: “Ta có thể thấy được tình cảm giữa hai người rất sâu đậm.”

“Người muốn cưới nàng?”

“Đúng vậy.” Vương Thành gật đầu: “Nàng đã sống cùng ta trong cái sân nhỏ này được sáu năm.”

“Đợi đến ngày ta rời khỏi Thần Quyền sơn trang, chính là ngày ta cưới nàng.”

“Người muốn rời khỏi Thần Quyền sơn trang?” Trần Vũ kinh ngạc hỏi: “Khi nào?”

“Đợi đại hội Võ Lâm kết thúc, ta sẽ đưa Tiểu Thu rời khỏi nơi này.” Vương Thành bình tĩnh nói.

Rõ ràng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này từ lâu.

Trần Vũ nuốt miếng cơm trong miệng, không nhịn được nói: “Người đã chuẩn bị xong chưa?”

“Trượng phu chính là một trách nhiệm rất lớn đấy.”

Nghe vậy, Vương Thành cười nói: “Nói thật là ta cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Nhưng mà...”

“Chuyện trên đời này thường có bất ngờ, một số việc sẽ không cho người cơ hội để chuẩn bị sẵn sàng.”

“Nó sẽ đột nhiên xảy ra, khiến người trở tay không kịp.”

“Đợi người chuẩn bị xong, thì cơ hội đã qua rồi.”

Vương Thành nhìn món ăn trên bàn, cảm thán nói.

Nghe được những lời này, Trần Vũ đột nhiên sững sờ, trong đầu hiện lên bóng dáng của một người.

Chương 663: Sự Kiện Lớn Trong Giang Hồ! Đại Hội Võ Lâm!

Ngày hôm sau.

Mùng sáu tháng sáu.

Huyện Tư Dương, Thần Quyền Sơn Trang.

Đã đến giờ Ty, trời trong sáng, mây xanh như gột rửa!

Gần cổng chính Thần Quyền Sơn Trang, đứng đầy những nhân sĩ võ lâm với đủ kiểu trang phục khác nhau.

Kiểm khách áo xanh, lão giả tóc bạc, hài tử buộc bím tóc đỏ...

Đệ tử đại phái, truyền nhân sơn trang đứng tùm năm tùm ba ở một chỗ, nhỏ giọng bàn tán.

Một số danh túc võ lâm lớn tuổi thì chấp tay chào hỏi cố nhân.

Tất cả mọi người đều đang lặng lẽ chờ đợi Thần Quyền Sơn Trang tổ chức Đại hội Võ Lâm.

Trần Vũ và Vương Thành hòa lẫn trong đám đông.

Hôm nay Vương Thành mặc một bộ quần áo mới màu xanh, đứng thẳng tắp, đôi mắt sáng ngời quét nhìn xung quanh.

Trần Vũ cũng mặc một bộ quần áo mới sạch sẽ, đeo mặt nạ da người, đứng bên cạnh Vương Thành, trông có vẻ bình thường.

“Đã đến giờ Ty, Thần Quyền Sơn Trang cũng nên mở cửa rồi.”

Một võ giả giang hồ trong đám đông ngẩng đầu nhìn trời, thấp giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy cánh cửa lớn của Thần Quyền Sơn Trang đột nhiên mở ra.

Từ bên trong đi ra vài người mặc cẩm y.

Đi đầu là một lão giả tóc bạc trắng, mặc áo dài màu tím, dáng người thẳng tắp.

Tóc của lão được chải chuốt cẩn thận, đôi mắt như chuông đồng vừa tròn vừa to, ánh mắt lướt qua mang theo một khí thế như sư tử.

Đi sau lão giả là một thanh niên mặc áo lụa màu tím, dáng người vạm vỡ.

Hắn khoảng chừng hai mươi tuổi, có bảy tám phần giống với lão giả, mặt lạnh tanh, vẻ mặt nghiêm nghị.

Bước đi như rồng như hổ, khí thế trầm ổn.

Đi sau hai người còn có ba đệ tử mặc trang phục của Thần Quyền Sơn Trang, thần thái bình tĩnh, sau khi ra cửa thấy quần hùng võ lâm cũng không thay đổi sắc mặt.

Không hề sợ hãi, khí độ không kém gì đệ tử đại phái.

Các anh hùng hào kiệt giang hồ tụ tập xung quanh Thần Quyền Sơn Trang nhìn thấy lão nhân, tinh thần phấn chấn, thấp giọng hô: “Đó là lão trang chủ của Thần Quyền Sơn Trang, lão gia tử Vương Liệt!”

“Bốn mươi năm trước tung hoành võ lâm, từng một mình tiêu diệt thủy phi Giang Nam ‘Yến Thủy Thập Bát Trại’ gây họa một phương, danh chấn giang hồ.”

“Còn có giao tình thân thiết với chương giáo Võ Đàng, quan hệ như huynh đệ!”

“Vì căm ghét cái ác, tính tình nóng nảy, được giang hồ đặt cho ngoại hiệu là ‘Thần Quyền Liệt Hỏa’!”

“Người đi sau là con trưởng của lão, có tư chất tông sư - Vương Đàng!”

“Mấy năm trước, Vương Đàng đã có thực lực nhị phẩm, những năm qua dưới sự chỉ dạy của lão gia tử Vương Liệt, thực lực chỉ sợ đã sớm tiến lên nhất phẩm!”

Các anh hùng hào kiệt võ lâm tụ tập bên ngoài cổng Thần Quyền Sơn Trang nhìn thấy những danh túc võ lâm đi ra, ánh mắt khác nhau, nhỏ giọng bàn tán.

Trần Vũ trong đám đông nhìn thấy phụ thân của Vương Thành, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Tóc bạc trắng?

Nhìn từ tướng mạo, người tên Vương Liệt này ít nhất cũng đã bảy mươi tuổi.

Nhưng Vương Đàng, Vương Thành lại chỉ hơn hai mươi tuổi.

Đây là...

Vương Thành bên cạnh như nhìn ra được sự nghi hoặc của Trần Vũ, hạ giọng giải thích: “Trần huynh, năm xưa phụ thân ta bốn ba giang hồ, không để ý chuyện tình cảm nam nữ.”

“Sau này thành lập Thần Quyền Sơn Trang, mới cưới vợ sinh con.”

Nghe được lời giải thích của Vương Thành, Trần Vũ mới hiểu ra.

Nói như vậy.

Vương Liệt kia cũng được xem như già mới có con.

Không đợi Trần Vũ nghĩ nhiều.

Chỉ thấy Vương Liệt vừa bước ra khỏi cổng Thần Quyền Sơn Trang, cùng với nhi tử và đệ tử phía sau, đồng thời chấp tay năm quyền.

Vương Liệt chậm rãi mở miệng, âm thanh như sấm vang.

Nội lực trong đan điền cuộn cuộn.

Âm thanh rõ ràng vang vọng bên tai mọi người, vang mà không chói.

“Các vị!”

“Lão phu là Vương Liệt, trang chủ Thần Quyền Sơn Trang!”

“Cảm tạ các vị đồng đạo giang hồ đã đến góp vui!”

“Bỏ qua lời thừa.”

“Đại hội Võ Lâm bắt đầu từ bây giờ, mời các vị vào trang một chuyến!”

Nói xong, Vương Liệt bước sang một bên, nhường đường vào trang.

Ánh mắt của lão vô cùng khí thế, quét qua đám võ giả xung quanh.

Một số người có thực lực thấp kém nhìn vào mắt Vương Liệt, liền theo bản năng cúi đầu xuống.

Trong mắt bọn họ, nhìn thấy dường như không phải là một người, mà là một con sư tử già trầm ổn, lão luyện.

Vương Liệt vừa dứt lời.

Chỉ thấy từ trong đám đông đột nhiên nhảy ra vài người, truyền đến một tiếng hô vang.

“Hoa Sơn Lâm Thản Chi, dẫn theo năm đệ tử, đến theo lời mời!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một nho sinh áo xanh, nhẹ nhàng khoan thai, tay cầm quạt xếp, vững vàng rơi xuống bên ngoài cổng lớn của Thần Quyền Sơn Trang.

Hắn đeo trường kiếm bên hông, mặt mỉm cười, quạt xếp trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, thần thái không thể nói hết được sự tự do tự tại.

Phía sau nho sinh áo xanh còn có năm đệ tử mặc trang phục phái Hoa Sơn đi theo.

Nhìn thấy nho sinh áo xanh, trong đám đông truyền đến vài tiếng thì thầm.

“Chương môn Hoa Sơn, ‘Kiếm Lạc Hà’ Lâm Thản Chi!”

“Một bộ ‘Kiếm Quyết Lạc Hà’, một bộ ‘Tử Khí Đông Lai Công’, kiếm pháp, nội công đều tuyệt diệu, là cường giả thực lực nhất phẩm đương thời xếp vào hàng đầu!”

Lâm Thản Chi vừa hạ xuống, chỉ thấy phía sau liền có bốn bóng người lao ra.

Một đại hán thân hình cao lớn, sống mũi cao, màu da nâu bước tới.

Hắn chấp tay nói: “Khổng Đồng Tư Không Tuyệt, dẫn theo đệ tử đến theo lời mời!”

Phía sau đại hán có ba đệ tử phái Khổng Đồng đi theo, cũng có thân hình cường tráng, toàn thân cơ bắp nổi lên.

Ánh mắt của ba người này nhìn về phía Vương Đằng mang theo ý chí chiến đấu mãnh liệt.

“Là chương môn phái Khổng Đồng ‘Quyền Trần Tam Sơn’
Tur Không Tuyệt, nhiều năm trôi qua như vậy, không biết
‘Thất Thương Quyền’ của hấn lại sâu thêm được mấy phần
rồi!”

“Năm đó trong trận chiến tiêu diệt Ma Giáo, Tur Không tiền
bối một mình đánh chết bốn phó kỳ chủ của Ma Giáo, quyền
pháp tinh thâm, uy lực vô cùng!”

Sau khi Tur Không Tuyệt xuất hiện.

Từ trong đám đông đi ra năm nam nhân tuổi tác khác nhau.

Một trung niên nhân có tướng mạo già dặn đi đến trước
mặt Vương Liệt, chấp tay nói: “Ngũ hiệp Võ Đang, phụng
lệnh sư phụ đến theo lời mời!”

Vương Liệt nhìn thấy trung niên nhân, trên mặt có thêm
một nụ cười: “Sư phụ của các người gần đây có khỏe không?”

Đại đệ tử Võ Đang ‘Kiếm Thuần Dương’ Tống Thanh
Dương mỉm cười nói: “Gia sư du ngoạn khắp nơi, tự tại tiêu
dao.”

“Hơn một tháng trước, từng truyền tin bảo chúng ta đến
Thần Quyền Sơn Trang theo lời mời.”

“Tốt, tốt, tốt.” Vương Liệt mỉm cười: “Huệ Chân đạo
trưởng tiêu sái tự tại, hành tung bất định, nếu như hấn đến, lão
phu nhất định phải mời hấn uống vài ly.”

Sau khi Ngũ hiệp Võ Đang đến, trong đám đông xung
quanh đồng thời vang lên mấy tiếng hô vang.

“Thanh Thành Phái Phục Ngưu Đạo Nhân...”

“Điểm Thương Sơn Đảo Dược Tiên...”

“Tung Sơn, Hằng Sơn, Thái Sơn, Hoành Sơn...”

“Đảo Ngọc Diện Tây Nam, đảo Tiên Hà, trang trại Mục Ứng Tương Bắc...”

“Đến theo lời mời!”

Hơn mười bóng người thi triển khinh công, đồng thời nhảy ra từ trong đám đông, rơi xuống trước cổng Thần Quyền Sơn Trang.

Bọn họ đồng loạt chấp tay nắm quyền với Vương Liệt, hành lễ theo kiểu giang hồ.

Thấy vậy, Vương Liệt cười sảng khoái, chấp tay hoàn lễ từng người một: “Cảm tạ các vị đồng đạo giang hồ đã đến góp vui!”

“Cũng xin mời vào trang một chuyến!”

Nói xong, Vương Liệt đi phía trước, dẫn theo các chương môn đại phái, đệ tử vào trang.

Trong đám đông xung quanh, một số sơn trang nhỏ còn muốn hô lên mấy tiếng, để sư môn được nở mày nở mặt.

Nhìn thấy những người dám hô lên đều là đệ tử đại phái, bọn họ lập tức ngậm miệng lại, không dám nói gì.

Các môn phái, đại sơn trang, đại gia tộc có tên có tuổi ở Đại Vũ cùng nhau tiến vào Thần Quyền Sơn Trang.

“Lão trang chủ Vương Liệt thật không hổ là danh túc giang hồ, Đại hội Võ Lâm này vậy mà mời được hầu hết các thế lực giang hồ có tên có tuổi đến!”

“Thật là lợi hại, ta cảm thấy hôm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.”

Các “môn phái nhỏ”, tán tu võ giả tụ tập bên ngoài sơn trang vô cùng kích động, bàn tán xôn xao.

Ánh mắt Trần Vũ quét nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm tung tích của đường chủ Ngọc Diệp Đường.

Nhìn một vòng, Trần Vũ không tìm thấy.

Lúc này hắn mới ý thức được.

Trần Diễm căn bản không phải người tới.

Chương 664: Chọn ra một Minh chủ Võ lâm

“Tiểu Diệp Tử, Tiểu Thành Tử!”

Trần Vũ vừa thu hồi ánh mắt, liền nghe thấy giọng của Tưởng Vân Tuyết vang lên từ phía sau.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tưởng Vân Tuyết đeo sau lưng một thanh đại đao, bên cạnh là Ngụy Hoài, đang mỉm cười nhìn Trần Vũ và Vương Thành.

Phía sau hai người họ là “Bá Vương Đao” Tưởng Kinh, tay cầm kiếm thuốc lều, phả ra từng làn khói trắng.

“Hai người sao lại đứng lệch thế này, vừa tìm mãi không thấy.”

Tưởng Vân Tuyết cười nói: “Đi thôi, chúng ta cũng vào xem.”

“Ta nghe cha nói, lần trước đại hội võ lâm là cách đây hai mươi năm, Võ Đang và Thiếu Lâm cùng tổ chức đại hội để bàn kế tiêu diệt Ma giáo.”

“Không biết lần này Vương lão gia tử tổ chức đại hội võ lâm để làm gì.”

Tưởng Vân Tuyết kéo phu quân Ngụy Hoài, đi về phía Thần Quyền sơn trang.

Trần Vũ và Vương Thành đi theo bên cạnh nàng.

Mấy người họ nôi gót các võ giả giang hồ, cùng tiến vào đại viện rộng lớn của Thần Quyền sơn trang.

Vương Liệt và các chương môn khác đã vào trong sảnh.

Một số môn phái nhỏ tự biết thực lực và địa vị của mình không đủ, đều chen chúc ở ngoài sân.

Vương Liệt tổ chức đại hội võ lâm, người đến rất đông.

Sân rộng hàng trăm mét vuông, chật kín người.

Tướng Vân Tuyết thò đầu, ánh mắt xuyên qua đám đông, nhìn vào trong sảnh.

Nhìn được hai mắt, nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Hôm qua ta nghe tiểu nhị ở Tư Dương huyện nói, Thần Quyền sơn trang có hai vị thiếu gia.”

“Trừ Vương Đăng, Vương Liệt lão gia tử còn có một nhi tử thứ hai.”

“Sao không thấy nhi tử thứ hai đâu?”

“Đại hội võ lâm quan trọng như vậy, vì sao chỉ có Vương Đăng và ba đệ tử của Thần Quyền sơn trang?”

Vương Thành nghe vậy, bình tĩnh đáp: “Ta nghe nói nhị thiếu gia của Thần Quyền sơn trang không được sủng ái, tư chất võ đạo cũng không cao.”

“Nếu xuất hiện, nói không chừng còn làm Thần Quyền sơn trang mất mặt.”

Vương Thành vẫn đeo chiếc mặt nạ màu bạc.

Dung mạo của hắn không giống Vương Đăng, mà giống mẫu thân nhiều hơn, chỉ có ba bốn phần tương tự Vương Liệt.

Mặc dù Tướng Vân Tuyết đã nhìn thấy dung mạo thật của Vương Thành, nhưng cũng không liên tưởng đến Vương Liệt.

“Thì ra là vậy.” Tưởng Vân Tuyết cảm khái nói: “Thần Quyền sơn trang cũng được coi là thế lực hàng đầu trong giang hồ.”

“Một môn hai nhất phẩm, trước đây người duy nhất có thể sánh ngang là Hải Kinh bang.”

“Hiện tại Hải Kinh bang đã trở thành Hải Kinh thương hội, Kỳnh Ngạo Hải cũng đã vào Đông Xưởng.”

“Thần Quyền sơn trang có thể có được sức hiệu triệu lớn như vậy, quả thật không đơn giản.”

Vương Thành nghe vậy, không nói gì.

Đại ca của hắn quả thật có thiên phú võ đạo hơn người, là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Điều này, Vương Thành thừa nhận.

Ánh mắt của Tưởng Vân Tuyết không ngừng tìm kiếm trong sân, mong thấy được chuyện gì thú vị.

Đột nhiên, ánh mắt nàng dừng lại, khóa chặt mấy người.

“A Hoài, Tiểu Diệp Tử, Tiểu Thành Tử, mau nhìn xem, đây là môn phái nào?”

“Sao cả sáu người đều đeo mặt nạ trắng?”

“Trong giang hồ có môn phái hay sơn trang nào như vậy sao?”

Tưởng Vân Tuyết chỉ về phía không xa.

Nơi đó có sáu người, hai nam bốn nữ, đều đeo mặt nạ trắng có họa tiết màu đỏ, trông rất nổi bật giữa đám đông.

“Họ à...”

“Ta... Ta biết một chút truyền thuyết giang hồ.”

Một giọng nói có chút ngả ngớn vang lên từ bên cạnh.

Tưởng Vân Tuyết, Vương Thành, Trần Vũ, Ngụy Hoài quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên cạnh họ không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh niên.

Trên mặt người này cũng đeo mặt nạ, nhưng là mặt nạ của một lão giả trông rất hài hước.

Mặt nạ sống động như thật, dưới cằm còn có một chùm râu trắng.

“Gần đây có tin đồn trong giang hồ, nói rằng đường chủ Hồng Yên đường, một trong mười hai phân đường của Vạn Kim đường, đã thua chính mình trên bàn cược.”

“Nàng chấp nhận thua cuộc, đi theo người thắng làm nha hoàn.”

Nghe giọng của thanh niên, Trần Vũ hơi nhú mào.

Hắn cảm thấy giọng nói này nghe quen quen, như đã từng nghe ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Hơn nữa, đôi phương còn cố ý bóp giọng, khiến người nghe không rõ.

Thanh niên đeo mặt nạ lão giả chỉ vào người đeo mặt nạ cười trong sáu người kia.

“Chính là hắn.”

“Gần đây giang hồ đang xôn xao về chuyện này.”

Thanh niên kể lại sự việc cho bốn người nghe.

“Có người nói, là mặt nạ cười và mặt nạ trắng đỏ cùng nhau giăng bẫy, hãm hại Liễu Hồng Yên.”

“Nguyệt công tử và Trần lão gia vốn quen biết nhau, mục tiêu chính là Liễu Hồng Yên.”

Thanh niên ngả ngớn nói ra kết luận.

Tưởng Vân Tuyết nghe được chuyện thú vị này, mắt mở to, liếc nhìn thanh niên đeo mặt nạ lão giả một cái.

Nàng chấp tay hỏi: “Huynh đài xưng hô thế nào?”

Thanh niên thấy Tưởng Vân Tuyết hành động như nam nhân, không khỏi cười nói: “Ta tên là Trương Hoành, giang hồ gọi là ‘Thuyền Họa Nhi’.”

“Hóa ra là Trương huynh! Ngưỡng mộ đã lâu!” Tưởng Vân Tuyết tỏ ra như vừa chợt hiểu ra, chấp tay hành lễ.

“Không dám.” Thanh niên tên Trương Hoành cười đáp lễ.

Hắn liếc nhìn Trần Vũ, Vương Thành và Ngụy Hoài, hỏi: “Các vị xưng hô thế nào?”

Tưởng Vân Tuyết nghe vậy, lập tức phản chấn hẳn lên.

Nàng vung tay: “Chúng ta là Tứ Hiệp Quan Ngoại.”

“Ta là Tưởng Vân Tuyết, đây là nhị đệ Diệp Vô Song, tam đệ Toàn Thành, út nhất Ngụy Hoài.”

“Ồ!” Trương Hoành giả vờ kinh ngạc: “Ngưỡng mộ đã lâu!”

Tưởng Vân Tuyết cũng cười lớn.

Vì tiếng cười của Tưởng Vân Tuyết quá mức hào sảng, nên đã thu hút sự chú ý của không ít võ giả.

Họ lộ vẻ kinh ngạc, đồng loạt nhìn sang.

Thấy người phát ra tiếng cười hào sảng lại là một nữ tử xinh đẹp, họ càng thêm sững sốt.

Trong sáu người đeo mặt nạ trắng.

Trần Diệp liếc mắt nhìn về phía bên này, trong lòng lập tức gọi ra bản đồ hệ thống.

Thấy trên bản đồ hệ thống, không xa chỗ mình đứng, đang nhấp nháy hai chấm đỏ.

Trần Diệp lập tức hiểu ra.

Hắn nhìn về phía Trần Vũ một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

“Lão gia ~~~”

“Có vấn đề gì sao?” Giọng của Liễu Hồng Yên, người đeo mặt nạ Phi Yên, vang lên như có như không.

“Không có.” Trần Diệp bình thản đáp.

Tiểu Liên đứng bên cạnh liếc nhìn Liễu Hồng Yên, mím môi không nói.

Tường Vân Tuyết thấy tiếng cười của mình thu hút nhiều sự chú ý như vậy, vội vàng ngậm miệng, trên mặt ửng đỏ, có chút xấu hổ.

Cách nàng mấy trượng, có một lão giả mặc áo xám đang đứng.

Lão giả tóc trắng như cước, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ trắng bình thường.

Lung lão thẳng tắp, ánh mắt nhìn về phía Trần Diệp và những người khác.

Ánh mắt của Bách Hoa lão nhân dừng lại trên người Hoa Tịch Nguyệt, người đeo mặt nạ trắng đỏ.

Dưới lớp mặt nạ, gương mặt già nua thoáng hiện lên vẻ cô đơn.

Sau một hồi ồn ào, sân lại trở nên yên tĩnh.

Trong sảnh, Vương Liệt đột nhiên đứng dậy từ vị trí chủ tọa, đôi mắt uy nghiêm như sư tử quét qua mọi người.

Hắn dẫn động nội lực từ đan điền, trầm giọng nói: “Chư vị đồng đạo giang hồ!”

Thấy Vương Liệt lên tiếng, tất cả mọi người đều im lặng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Vương Liệt trầm giọng nói: “Gần đây võ lâm hỗn loạn, tranh chấp, vi phạm cấm lệnh, các sơn trang tàn sát lẫn nhau liên tục xảy ra!”

“Những việc này, chắc hẳn các vị cũng đã nghe qua.”

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, trong lòng đoán xem ý đồ của Vương Liệt là gì.

“Lão phu không giỏi ăn nói, nói thẳng vào vấn đề.” Ánh mắt của Vương Liệt sắc bén, khí thế uy nghiêm: “Lão phu tổ chức đại hội võ lâm lần này, có hai mục đích.”

“Một là, muốn chọn ra một Minh chủ Võ lâm!”

“Làm người đứng đầu chính đạo, chinh đốn giang hồ, khôi phục tinh thần hiệp nghĩa!”

Chương 665: Tông sư!?

“Thứ nhất, chọn ra một Minh chủ Võ lâm!”

“Làm người đứng đầu chính đạo, chấn chỉnh giang hồ, khôi phục tinh thần hiệp nghĩa!”

Giọng Vương Liệt như sấm vang dội bên tai mọi người.

Nghe vậy, cả hội trường ồ lên.

Chọn ra một Minh chủ Võ lâm!?

Tất cả mọi người đều bị lời của Vương Liệt làm cho kinh ngạc.

Minh chủ Võ lâm.

Bốn chữ này đối với người trong giang hồ, đó là vinh dự tối cao!

Ra lệnh cho giang hồ, không ai dám không tuân theo!

Chỉ có người có võ công, nhân phẩm, danh vọng, tâm tính đều là thượng phẩm mới có thể đảm nhiệm.

Vương Liệt nói ra những lời này, người trong Thần Quyền sơn trang đều kinh ngạc, có chút không tin nổi.

Ngay cả hai mươi năm trước, đại hội Võ lâm tiêu diệt Ma giáo, cũng không chọn ra một Minh chủ Võ lâm.

Vậy mà Vương Liệt lại dám đề nghị chọn Minh chủ Võ lâm?

Ánh mắt của các cường môn đại môn phái, đại sơn trang đều có chút biến hóa khi nhìn Vương Liệt.

Nói xong câu này, ánh mắt của Vương Liệt quét qua mọi người, thu hết ánh mắt của tất cả vào trong đáy mắt.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục trầm giọng nói: “Chư vị!”

“Lão phu biết trong lòng nhất định có người nghĩ.”

“Ta, Vương Liệt, có tư cách gì, dám nhân lúc Võ đạo tông sư không có mặt, tổ chức đại hội Võ lâm, chọn ra Minh chủ Võ lâm.”

“Lão phu không giỏi ăn nói.”

“Chư vị hãy xem!”

Vương Liệt vừa dứt lời.

Chỉ thấy ở cửa đại viện của Thần Quyền sơn trang, có bốn thanh niên cao lớn, khỏe mạnh đi vào.

Bọn họ hợp lực khiêng một tảng đá hoa cương khổng lồ cao bằng một người.

Tất cả những người có mặt đều là võ giả, liếc mắt một cái liền nhìn ra bốn thanh niên này có thực lực tam phẩm.

Bọn họ khiêng tảng đá hoa cương này vô cùng vất vả, mỗi bước đi đều phải tốn rất nhiều sức lực.

Dưới chân bốn người, cứ đi được vài bước, lại để lại một cái hố nhỏ hơi lõm xuống.

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Bốn thanh niên kia đi được mấy bước, liền đặt tảng đá hoa cương đang khiêng trên tay xuống đất.

Đồng thời bọn họ lùi lại mấy bước, vẻ mặt cung kính nhìn về phía Vương Liệt.

Vương Liệt giờ nắm đấm to như cái chén lên, đột nhiên hét lớn: “Chư vị, nhìn cho kỹ đây!”

Vừa dứt lời, năm đóm bên phải đột nhiên vung ra.

“Vù!” Một luồng gió mạnh nổi lên.

Gió lướt qua, vạt áo của các chương môn đại môn phái ngồi trong sảnh đường đều bị gió thổi bay.

Luồng gió mạnh này lao ra khỏi sảnh đường, thẳng về phía tảng đá hoa cương đứng sừng sững giữa sân.

Các võ giả giang hồ đứng xung quanh sân thấy vậy, đều mở to mắt.

Gió quyền gào thét, trong nháy mắt đã đập vào tảng đá hoa cương.

Chỉ thấy tảng đá hoa cương cao bằng một người khẽ rung lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều bị cú đấm của Vương Liệt hấp dẫn.

Nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Một giây trước vẫn là một tảng đá hoa cương nguyên vẹn, trong nháy mắt đã hóa thành một đồng bụi phấn.

Tảng đá hoa cương khổng lồ cao bằng một người dưới ánh mắt của mọi người, đã hóa thành tro bụi!

Chương môn phái Thái Sơn “Kim Long Đoạt Mệnh” Trâu Bân trực tiếp đứng dậy, kinh hãi nói: “Khoảng cách trăm bước, một quyền đánh nát đá hoa cương?”

Hắn nhìn Vương Liệt, kinh ngạc nói: “Ngươi...”

“Ngươi đã trở thành Võ đạo tông sư?”

Sắc mặt của các chương môn, người đứng đầu các sơn trang trong sảnh đường cũng đều thay đổi.

Trăm bước thần quyền xuất phát từ Thiếu Lâm, trong giang hồ có không ít người luyện tập.

Uy lực của nó bọn họ đã nghe nói từ lâu.

Nghe nói “Trăm bước thần quyền” tu luyện đến đỉnh phong, cảnh giới tông sư, có thể cách trăm bước, một quyền dễ dàng đánh chết người.

Hơn nữa quyền này, đánh vào người, bề ngoài không nhìn ra bất kỳ vết thương nào.

Chỉ khi chạm vào kiểm tra, mới phát hiện ra toàn bộ gân cốt, kinh mạch của người chết đều đã bị đánh thành bụi phấn.

Nghe nói năm đó, chỉ có tổ sư Đạt Ma của Thiếu Lâm mới tu luyện thành cảnh giới tối cao của “Trăm bước thần quyền”.

Các danh gia võ lâm, danh túc giang hồ trong sảnh đường đều đứng dậy, thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Vương Liệt đánh xong quyền này, vẻ mặt bình thường, nhìn về phía chưởng môn phái Thái Sơn Trâu Bân nói: “Lão phu tu luyện “Trăm bước thần quyền” nhiều năm, năm ngoái trong lòng có cảm giác.”

“Cửa ải tâm niệm của cảnh giới tông sư hơi nói lỏng, có được chút lĩnh ngộ.”

“Hiện tại mặc dù chưa phải là tông sư, nhưng miễn cưỡng có thể coi là bán bộ tông sư.”

“Vì vậy, lão phu mới nghĩ, có thể làm gì đó cho giang hồ, nên mới tổ chức đại hội Võ lâm này!”

Nghe được Vương Liệt nói vậy, các võ giả giang hồ trong sảnh đường, ngoài sân đều ngây người.

Bán bộ tông sư!

Vậy mà Vương Liệt này lại là bán bộ tông sư.

Không trách có gan tổ chức đại hội Võ lâm!

Trong chốc lát, ánh mắt của các chương môn nhìn về phía Vương Liệt đã có sự thay đổi.

Cách trăm bước, một quyền đánh ra, đá hoa cương cứng rắn cũng hóa thành tro bụi.

Đây là thực lực cỡ nào!

Nếu thật sự giao đấu, hơi sơ ý một chút, chính là gân cốt gãy nát.

Trong đầu những người có mặt, ai nấy cũng đều có suy nghĩ riêng.

Vương Liệt thu năm đấm bên phải lại, hai tay chấp sau lưng.

Đôi mắt của hắn quét qua mọi người, mang theo khí thế uy nghiêm.

“Đã lão phu dám tổ chức đại hội Võ lâm, đề nghị chọn ra một Minh chủ Võ lâm.”

“Lão phu đương nhiên có sự tự tin của mình.”

“Hiện tại trong Thần Quyền sơn trang, các môn phái, sơn trang có danh có tiếng đã đến tám chín phần, cường giả nhất nhị phẩm trong giang hồ cũng đã đến quá nửa.”

“Các thế lực lớn nhỏ đến góp vui trong giang hồ lại càng nhiều không đếm xuể.”

“Còn xin các vị ở đây làm chứng.”

Vương Liệt chấp tay ôm quyền, hành lễ giang hồ với tất cả mọi người.

“Khi lão phu còn trẻ đã giết không ít yêu nhân Ma giáo, tiêu diệt các băng cướp xanh đỏ ở khắp nơi, còn giúp đỡ không ít người.”

“Chuyện hiệp nghĩa làm cũng không ít.”

“Nói về danh vọng giang hồ, lão phu cũng coi như là danh túc giang hồ.”

“Hiện nay giang hồ hỗn loạn, chuyện tranh bảng, phạm cấm thường xuyên xảy ra, lão phu thật sự không thể nhìn nổi, chỉ có thể làm chim đầu đàn, tổ chức một đại hội Võ lâm!”

“Mặc dù trên đời có bảy vị Võ đạo tông sư, nhưng tông sư siêu thoát giang hồ, rất ít khi hỏi đến chuyện giang hồ.”

“Nếu không có ai đứng ra, chỉ sợ giang hồ này càng ngày càng loạn.”

“Nếu đến lúc đó Ma giáo tái phát, khó tránh khỏi lại là một trận đại họa!”

Giọng của Vương Liệt vang vọng, khí thế uy nghiêm.

Đôi mắt to như sư tử của hắn quét qua mọi người.

Chỉ thấy Vương Liệt chấp tay hướng lên trời, trầm giọng nói: “Giang hồ này cũng nên có một người quản lý, chấn chỉnh lại trật tự giang hồ!”

“Chư vị làm chứng.”

“Lão phu Vương Liệt, chỉ làm người khởi xướng, không tham gia vào việc bầu chọn Minh chủ Võ lâm.”

“Chư vị có thể yên tâm!”

“Lão phu sống đến tuổi này, còn không thèm đề ý đến hư danh như vậy!”

Giọng của Vương Liệt như sấm rền vang dội bên tai mọi người.

Như muốn đâm thủng màng nhĩ!

Chương 666: Người có hứng thú với chuyện này không?

Chỉ làm người khởi xướng, không làm Minh chủ Võ lâm?

Khi lời này của Vương Liệt vừa dứt, những người vốn tưởng rằng lão muốn tự tiến cử mình làm minh chủ, đều mở to mắt, khó tin nhìn Vương Liệt.

Trên đời này thật sự có người thẳng thắn, cao thượng như vậy sao?

Chỉ vì giang hồ, không vì bản thân?

Ánh mắt của mọi người nhìn Vương Liệt lập tức thay đổi, thêm vài phần kính trọng.

Trong đại sảnh, chương môn Hoa Sơn, Lâm Thản Chi khẽ vẩy chiếc quạt xếp trong tay, chấp tay nói: “Lão gia tử Vương quả nhiên cao thượng!”

“Tại hạ cũng không giấu gì, từ lâu đã có chút bất mãn với tình hình giang hồ hiện nay.”

“Nhưng bất lực.”

“Hiện tại lão gia tử Vương đã nguyện làm người khởi xướng, Hoa Sơn phái chúng ta tự nhiên sẽ hết lòng ủng hộ!”

“Hành động này không vì bản thân, chỉ vì giang hồ!”

Trên mặt Lâm Thản Chi lộ ra vẻ nghiêm nghị.

“Cũng tính cả ta nữa.”

Chương môn Không Động phái, Tư Không Tuyết cũng chấp tay nói: “Trên đường tới đây, ta đã giết không ít kẻ dựa

vào vũ lực mà phạm pháp.”

“Đạo nghĩa hiệp của chúng ta có quy tắc riêng, từ trước đến nay không hại dân, âm thầm đàn áp đồng đạo.”

“Lão gia tử Vương đã đứng ra, cũng tính cả Không Động phái của ta.”

“Nếu chọn ra Minh chủ Võ lâm, Không Động phái ta nguyện ý nghe lệnh minh chủ!”

“Tùng Sơn ta...”

“Thái Sơn ta...”

“Hành Sơn ta...”

Khi hai môn phái lớn được triều đình công nhận lên tiếng, các môn phái khác trong đại sảnh cũng lần lượt hưởng ứng, quần hùng kích động.

Đúng như Vương Liệt nói, hành động này có lợi rất lớn đối với giang hồ.

Hơn nữa, đây cũng là một cơ hội tốt để cầu danh.

Người trong giang hồ, vì danh và lợi!

Đại sảnh lập tức trở nên náo nhiệt vô cùng.

Trong đại viện của Thần Quyền sơn trang, các võ giả có thực lực từ tam phẩm đến tứ phẩm cũng nghe mà kích động, toàn thân sục sôi.

“Kinh Lôi sơn trang ở Dư Hàng cũng tính một phần!”

Cách chỗ đám người Trần Diệp không xa, một nam nhân trung niên cường tráng đột nhiên cao giọng nói.

Mặc dù thực lực của hắn chỉ ở mức tam phẩm hậu kỳ, nhưng giọng nói lại vô cùng vang dội.

Trần Diệp ngẩng đầu nhìn, người này vẫn là người quen, là trang chủ của Kinh Lôi sơn trang ở Hàng Châu phủ.

Có Kinh Lôi sơn trang mở đầu, những sơn trang nhỏ khác cũng cao giọng hô lên.

“Bạch Khê sơn trang ở Dur Hàng cũng tính một phần!”

Trang chủ của Bạch Khê sơn trang cũng lớn tiếng hô vang.

“Thất Tinh sơn trang ở Kiến Ninh cũng tính một phần!”

“Khoái Dao sơn trang ở Yến Bắc cũng tính một phần!”

“Minh Ngọc cung, Lý Tiêu cũng tính một phần...”

Lập tức, trong Thần Quyền sơn trang, tiếng hưởng ứng không dứt bên tai.

Tất cả mọi người nghe được những lời cao thượng của Vương Liệt vừa rồi, đều bị khơi dậy cảm xúc, giơ cao cánh tay hô vang, bày tỏ nếu chọn ra Minh chủ Võ lâm, bọn họ nguyện ý tuân theo lệnh minh chủ.

Tất nhiên, cũng có một số người không lên tiếng, lạnh lùng nhìn đồng đạo xung quanh, có ý nghĩ riêng, không bị dao động bởi tiếng hô hào của đám đông.

Mấy lão ni cô phái Nga Mi đến đều chấp tay trước ngực, không lên tiếng.

Ngũ hiệp Võ Đang ngồi ở dưới Vương Liệt càng tập thể ngơ ngác.

Hả?

Trước khi đến, sư phụ cũng không nói sẽ có chuyện này!

Bọn họ phải làm sao đây?

Đệ tử Võ Đang hành tẩu bên ngoài, tượng trưng cho thái độ của Võ Đang, làm việc nhất định phải cẩn thận.

Tùng Dương Kiếm Tổng Thanh Dương lộ vẻ trầm tư, không nói gì.

Vương Liệt đứng ở giữa đại sảnh, ánh mắt uy nghiêm đảo qua mọi người, biểu cảm của các chương môn các môn phái lớn nhỏ đều thu vào trong mắt lão.

Vương Liệt không nói gì, đợi tiếng hô hào của mọi người hơi lắng xuống, mới tiếp tục nói: “Lựa chọn Minh chủ Võ lâm không phải là chuyện nhỏ, thực lực, nhân phẩm, tâm tính, tư cách, bối cảnh đều không thể thiếu.”

“Lão phu đã khởi xướng thì sẽ làm chủ trì luôn.”

“Chương môn các môn phái lớn, trang chủ các sơn trang có mặt ở đây đều là cao thủ có tiếng trong giang hồ, xuất thân danh môn chính phái, là anh hùng có tiếng trên con đường nghĩa hiệp.”

“Chi bằng lão phu sẽ tổ chức một cuộc tỉ thí võ đạo, ai có thể phục chúng, giành được ngôi vị quán quân, lão phu sẽ bảo đảm, đề cử người đó làm Minh chủ Võ lâm.”

“Không biết ý các vị thế nào?”

Khi lời này của Vương Liệt vừa dứt, các chương môn, trang chủ trong đại sảnh lập tức ánh mắt lóe lên, một bầu không khí vi diệu lan tỏa khắp đại sảnh.

Tỉ thí giành ngôi quán quân?

Biểu cảm của một số người có dã tâm lập tức trở nên vi diệu, chỉ cần đánh vài trận, đánh bại tất cả đối thủ là có thể trở thành Minh chủ Võ lâm?

Đây quả thật là một cơ hội ngàn năm có một!

Các chương môn, trang chủ trong đại sảnh liếc nhìn nhau, thực lực của bọn họ hầu như không chênh lệch nhiều, đều ở cảnh giới nhất phẩm nhiều năm, chênh lệch không rõ ràng.

Nếu may mắn, biết đâu chính mình có thể trở thành Minh chủ Võ lâm.

Trong lòng không ít người nghĩ như vậy, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Tất nhiên, cũng có một số người không hứng thú với vị trí Minh chủ Võ lâm, sắc mặt bình tĩnh, không bị lay động.

Nga Mi, Hằng Sơn hai phái đều là ni cô, chương môn của bọn họ cầm tràng hạt, không lên tiếng.

Ánh mắt của Vương Liệt đảo qua mọi người, thấy chương môn, người chủ trì của Nga Mi, Hằng Sơn và các môn phái, sơn trang khác, biểu cảm không có gì thay đổi.

Vương Liệt hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Lão phu biết có một số môn phái, sơn trang không thích tranh đấu, nhưng xin hãy nể mặt lão phu, làm chứng một lần, cũng không uổng công lão phu vì giang hồ mà hao tâm tổn sức.”

Nghe được những lời này, chương môn của Nga Mi, Hằng Sơn hai phái và các môn phái khác hơi giãn mày, khẽ gật đầu.

Đã đến rồi thì xem như nể mặt Thần Quyền sơn trang, thuận tiện xem thử công phu của các đồng đạo giang hồ khác đã tiến bộ đến đâu.

“Không ít hào kiệt giang hồ ở xa vừa đến hôm qua, mệt mỏi, chưa kịp giải tỏa mệt nhọc.”

“Chuyện bầu chọn Minh chủ Võ lâm đột ngột, lão phu cũng chưa nói trước với các vị.”

“Hôm nay để lão phu làm chủ, mời các đồng đạo giang hồ từ xa tới dự tiệc tẩy trần.”

“Chuyện tỉ thí giành vị trí Minh chủ Võ lâm, chúng ta sẽ để ngày mai.”

“Lúc này còn một chút thời gian nữa mới đến trưa, lão phu đã cho người chuẩn bị rượu và thức ăn, lão phu mời tất cả các đồng đạo giang hồ có mặt ở đây.”

“Sau khi ăn, buổi chiều vẫn còn mấy canh giờ, lão phu đề nghị, chi bằng để đệ tử dưới trướng của các vị tỉ thí một trận, cùng nhau chứng minh võ học, cũng coi như làm nóng cho cuộc tranh giành vị trí minh chủ ngày mai.”

“Các vị thấy thế nào?”

Vương Liệt ngồi trở lại ghế, lên tiếng nói.

Nghe vậy, các chương môn trong đại sảnh đều không có ý kiến gì, vốn dĩ bọn họ đến tham gia đại hội võ lâm, đã có ý định tỉ thí để chứng minh võ học.

Dẫn theo đệ tử dưới trướng tỉ thí, điều này đã trở thành quy tắc của giang hồ khi tổ chức đại hội võ lâm, nếu không thì các môn phái, sơn trang cũng sẽ không dẫn theo đệ tử, môn nhân của mình.

Lúc này, chương môn phái Hành Sơn, Nhất Xích Định Giang Khâu Lô đột nhiên vỗ tay nói: “Lão gia tử Vương, vừa rồi ngài nói tổ chức đại hội võ lâm có hai nguyên nhân, một là để chọn ra Minh chủ Võ lâm, vậy nguyên nhân thứ hai là gì?”

Nghe vậy, biểu cảm của Vương Liệt nghiêm túc hơn một chút, trầm ngâm một lát rồi nói: “Chuyện này rất quan trọng, đợi chọn ra Minh chủ Võ lâm, lão phu sẽ nói cho các vị biết, xin hãy để lão phu giữ bí mật trước.”

Nghe vậy, Khâu Lô gật đầu, các chương môn trong đại sảnh cũng không nói gì thêm, mà cầm chén trà lên uống, ánh mắt lóe lên.

Minh chủ Võ lâm, đây là vinh dự mà người trong giang hồ hằng mơ ước, đến lúc đó đủ để lưu danh sử bí mật của môn

phái.

Trong đại viện của Thần Quyền sơn trang, một số tán nhân võ giả không có môn phái khế nheo mắt, trong lòng cũng có ý định.

Những lời vừa rồi của Vương Liệt, đối với những người xuất thân danh môn chính phái, không có vấn đề gì, nhưng đối với những tán nhân có thực lực như bọn họ, lại không quá thân thiện.

Tỉ thí để chọn ra Minh chủ Võ lâm, còn phải xem xét tư cách, bối cảnh?

Một số cao thủ nhất phẩm ẩn mình trong đám đông lộ ra nụ cười lạnh, ngày mai bọn họ nhất định sẽ cố ý gây rối.

Hoa Tịch Nguyệt đeo mặt nạ trắng đỏ trên nền trắng siết chặt nắm tay, ánh mắt sáng lên.

Minh chủ Võ lâm?

Nghe có vẻ khá thú vị.

Nàng nghĩ ngợi một chút, quay đầu nhìn Trần Diệp, khẽ nói: “Này, ngươi có hứng thú với chuyện này không?”

“Hay là để Tiểu Linh trở thành Minh chủ Võ lâm, coi như trao đổi, ngươi thả ta ra.”

Chương 667: A! Hóa ra là di nương, người ngồi đi! Người ngồi đi!

“Ha?”

“Ta?”

Trần Linh đưa ngón tay trắng nõn, chỉ vào mình.

Nàng nghe thấy lời Hoa Tịch Nguyệt nói, cả người đều ngây ngốc.

Đề nàng làm Minh chủ Võ lâm?

Trần Linh: “???”

Trần Diễm liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái, nói: “Trước tiên, ta phải chỉnh lại cách xưng hô của ngươi.”

“Ta không gọi là này.”

“Theo như cá cược, ngươi nên gọi ta là lão gia.”

“Thứ hai...” Trong mắt Trần Diễm lộ ra một tia tò mò: “Trong sảnh có nhiều cao thủ nhất phẩm như vậy.”

“Ngươi làm sao giúp Tiểu Linh trở thành Minh chủ Võ lâm?”

“Dùng thủ đoạn bản thủ hèn hạ?”

“Phì! Phì! Phì!”

Hoa Tịch Nguyệt liên tục phì ba cái, khinh bỉ nói: “Sao có thể.”

“Bản công tử là loại người đó sao?”

“Ý của ta là, ta tạm thời truyền công lực cho Tiểu Linh, để nàng lên đó đánh một trận.”

“Đánh xong, ta sẽ thu hồi nội lực lại.”

“Nội lực của ta, phối hợp với ‘Vịnh Xuân Quyền’ người dạy, đủ để đánh bại đám nhất phẩm này.”

Truyền công tạm thời?

Còn có kiểu này sao?

Trần Diễm trợn to mắt, như có điều suy nghĩ.

Đặc điểm của công pháp Hoa gia chính là có thể duy trì nội lực lâu dài.

Không ngờ lại có thể làm được đến mức này.

Truyền công lực của mình cho người khác, dùng tạm thời?

Trần Diễm lại càng thêm hứng thú với công pháp tông sư của Hoa gia.

“Không hứng thú.” Trần Diễm bình tĩnh nói.

“Được, ta sẽ truyền cho Tiểu Linh...”

“Hả?”

Hoa Tịch Nguyệt vốn đang vô cùng hưng phấn nghe vậy sửng sốt, quay đầu nhìn Trần Diễm: “Người không hứng thú?”

“Người không hứng thú, người hỏi ta làm gì?”

Trần Diễm liếc nhìn nàng một cái, nhướn mày nói: “Ta thân là lão gia, còn không thể hỏi sao?”

“Người!” Hoa Tịch Nguyệt tức giận phồng má lên.

Đáng ghét!

Thật là quá đáng ghét!

Trần Diễm thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía đại sảnh.

Đột nhiên.

Hắn phản ứng lại, liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái: “Có phải ngươi muốn để Tiểu Linh lên đó, đoạt lấy vị trí Minh chủ không?”

“Ngươi muốn xem trò vui.”

Thân thể Hoa Tịch Nguyệt cứng đờ, hừ nhẹ một tiếng: “Ai nói?”

“Ngươi đừng ngậm máu phun người, ta cảnh cáo ngươi!”

“Cẩn thận ta đi quan phủ kiện ngươi tội phi báng!”

Trần Diễm cười lắc đầu.

Hoa Tịch Nguyệt này...

Thật không biết nói gì cho phải.

Vương Liệt trong đại sảnh lại thương lượng với các chương môn môn phái khác một hồi.

Hắn sải bước đi ra khỏi đại sảnh, chấp tay với tất cả các võ giả giang hồ trong viện.

“Chư vị, hôm nay lão phu làm chủ.”

“Đón gió tẩy trần cho các vị đồng đạo giang hồ.”

“Chính ngộ có một bữa tiệc, mời các vị ở lại dùng cơm.”

Các võ giả trong viện vốn đang kích động cảm xúc đều đồng ý.

Nửa bước tông sư mời bọn họ ăn cơm, chuyện này truyền ra ngoài, cũng là một chuyện rất có mặt mũi!

Gia đình, nha hoàn của Thần Quyền sơn trang đi vào trong viện, dẫn theo đầy viện võ giả giang hồ đi đến hoa viên sau của sơn trang.

Nơi đó đã bày sẵn mấy chục bàn tròn.

Mỗi bàn mười người, đủ để sắp xếp cho tất cả các võ giả giang hồ đến đây.

Các chương môn, đệ tử của các môn phái lớn nhỏ được Vương Liệt sắp xếp ở tiểu viên bên cạnh hoa viên sau.

Một đám võ giả giang hồ đến hoa viên sau, đều bị kích thích của hoa viên sau Thần Quyền sơn trang làm cho chấn động.

Một hoa viên sau, diện tích đã mấy trăm mét vuông.

Không hổ là gia tộc giang hồ có tiếng tăm ở Sơn Đông.

“Chúng ta cũng đi thôi, ném thử đặc sản Sơn Đông này.” Trần Diễm theo đám đông, đi đến hoa viên sau, cười nói.

Hoa Tịch Nguyệt gật đầu: “Vừa hay bản công tử cũng hơi đói rồi.”

Sáu người tìm một cái bàn tròn, cùng ngồi xuống.

Bên trái Trần Diễm là Tiểu Liên, bên phải là Liễu Hồng Yên.

Liễu Hồng Yên vừa muốn ngồi bên cạnh Trần Diễm.

Một người không biết từ đâu chui ra, đột nhiên chen qua, ngồi phịch một cái bên phải Trần Diễm.

“Ha ha!”

Người đó lắc đầu cười, trông rất vui vẻ.

Mọi người thấy cảnh này, đều nhìn qua.

Chỉ thấy người ngồi bên tay phải Trần Diễm, là một thanh niên đeo mặt nạ lão ông.

Mặt nạ sống động như thật, trên cằm còn có một chùm râu trắng.

Dưới mặt nạ của Liễu Hồng Yến, lông mày thanh tú nhíu lại.

Giọng nàng khàn khàn nói: “Người là ai?”

“Sao lại ngồi vào vị trí của ta?”

Tôn Thắng nhìn Trần Diễm, lại nhìn Liễu Hồng Yến, cười nói: “Ta là ai?”

“Ha ha, đi không đổi tên ngồi không đổi họ - Chính là ‘Thuyền Hỏa Nhi Trương Hoành’!”

“Còn về vì sao lại ngồi vào vị trí của người...”

“Đã ta dám ngồi, thì chắc chắn thân phận của ta cao hơn người.”

Nói xong, Tôn Thắng vừa muốn quay đầu hành lễ với Trần Diễm.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, nhìn Liễu Hồng Yến thêm một cái, sắc mặt ngưng trọng nói: “Người là Liễu Hồng Yến?”

“Phải.” Liễu Hồng Yến nhíu mày nói.

Thân thể Tôn Thắng vọt một cái từ trên ghế lên, dường như dưới móng hắn là một khối sắt nung đỏ.

Tôn Thắng nhảy lên, vội vàng khom lưng, dùng tay áo lau ghế vài cái.

Hắn dùng sức lau vài cái, giọng nịnh nọt nói: “A! Hóa ra là di nương!”

“Người ngồi đi, người ngồi đi.”

Tôn Thắng vội vàng nhường chỗ, để Liễu Hồng Yến ngồi trước.

Nghe thấy tiếng gọi di nương này, Liễu Hồng Yến đầy mặt mờ mịt.

Cái gì vậy.

Không đợi Tôn Thắng thẳng lưng lên.

Trong miệng hắn phát ra một tiếng kêu quái dị: “A!”

Trần Diễm mặt đen lại, một cước đá vào mông hắn.

Tôn Thắng bay lên không trung, rơi thẳng xuống hồ nước nhỏ trong hoa viên.

Nghe thấy tiếng kêu quái dị này, các hiệp khách giang hồ xung quanh đều theo bản năng nhìn qua.

Chỉ thấy thân thể Tôn Thắng xoay tròn trên không.

Khi sắp rơi xuống hồ nước, hai chân hắn đạp một cái, thân thể liền đứng vững trên mặt nước.

Hai chân Tôn Thắng đạp trên mặt nước, thân thể vừa chắc vừa vững.

Chỉ có đế giày của hắn hơi ướt một chút.

Thấy một chiêu khinh công này, mắt các hào hiệp giang hồ trong hoa viên sau sáng lên, reo hò: “Hay!”

“Khinh công đẹp quá!”

“Cả người trên mặt nước mà không rơi xuống, khinh công tuyệt quá!”

Tôn Thắng đứng vững thân thể, nhẹ răng cười, chấp tay với các hào hiệp giang hồ xung quanh: “Trò vật, trò vật!”

“Để các vị chê cười rồi.”

Nói xong, Tôn Thắng đạp hai chân, cả người xoay tròn như chim én, vù vù rơi xuống bên hồ nước.

Đứng vững thân hình, hắn vội vàng chạy đến bàn của Trần Diễm, động tác nịnh nọt, cung kính kêu lên: “Nghĩa phụ.”

Trần Diễm quét mắt nhìn Tôn Thắng một cái, mặt đen lại nói: “Về rồi đánh ngươi.”

“Hả?” Tôn Thắng trợn to mắt.

“Không phải...”

“Nghĩa phụ!”

“Ta nói sai, hóa ra ngài còn chưa thu nàng...”

“Ta sai rồi ta sai rồi.”

“Đừng đánh ta, ta vừa lập đại công.”

Tôn Thắng muốn khóc.

Trần Diễm không thèm để ý tới hắn.

Tiêu tử này, chính là thiếu dạy dỗ.

Tôn Thắng muốn khóc, hắn chỉ muốn biểu hiện một chút trước mặt di nương.

Hắn sai ở đâu?

Tôn Thắng ử rữ chạy đi, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Trần Linh.

Trần Linh nhận ra Tôn Thắng, không nhịn được cười nói: “Thắng ca, ngươi lại chọc phụ thân tức giận rồi.”

Tôn Thắng đầy mặt vô tội: “Muội à, lần này thật không trách được ca ca.”

Tôn Thắng vừa mới ngồi vững, liền có người đẩy hắn.

“Đi đi đi, chỗ này có phải chỗ của ngươi đâu?”

Tôn Thắng nghe thấy lời này, mắt trực tiếp trợn lên.

Bà nội nó.

Là ai, ngang ngược như vậy!

Tôn Thắng quay đầu nhìn, chỉ thấy Hoa Tịch Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Chương 668: Một Bàn Ba Tông Sư, Còn Có Một Chuẩn Tông Sư

“Hừ! Người là ai mà dám lớn lối như vậy, có biết cả bàn này đều là người nhà của ta không!”

Tôn Thắng trừng mắt, vẻ mặt đầy bất phục.

Hoa Tịch Nguyệt liếc nhìn Tôn Thắng một cái, nhận ra hắn.

Nàng cười lạnh: “Ồ, đây chẳng phải là Trương Lão Tam suýt nữa rơi đầu năm xưa sao?”

“Vài năm không gặp, lại ngông cuồng đến thế?”

Trương Lão Tam?

Vài năm không gặp?

Tôn Thắng sững sờ.

Người này quen biết ta?

Tôn Thắng tròn mắt, ánh mắt đảo qua Hoa Tịch Nguyệt, cố gắng nhớ lại giọng nói ấy.

Một ký ức sâu trong tâm trí hiện lên.

Tôn Thắng bừng tỉnh hiểu ra.

“Hừ, hóa ra là Tứ...”

Không đợi Tôn Thắng nói ra hai chữ “Tứ Nha”, nội lực trong tay Hoa Tịch Nguyệt đã cuộn trào, nàng túm lấy cổ áo hắn, ném hắn ra ngoài.

“Á!”

Tôn Thắng lại phát ra một tiếng kêu quái dị.

Đám người giang hồ xung quanh đồng loạt ngẩng đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy Tôn Thắng lại trình diễn một màn khinh công tuyệt diệu, chân điểm nhẹ trên mặt nước mà thân thể không hề chìm xuống.

Có người trong đám giang hồ cười nói: “Huynh đài, khinh công của ngươi tuy tốt, nhưng cũng không cần phải trình diễn đến lần thứ hai chứ?”

“Ha ha ha ha...”

Xung quanh mọi người đều cười ầm lên.

Tôn Thắng lại nhảy lên mép hồ, có chút chật vật.

Vừa mới giao thủ.

Tôn Thắng đã nhận ra, Hoa Tịch Nguyệt này có thực lực Tông Sư.

Cùng lúc đó.

Tôn Thắng cũng biết được, vị Tông Sư mới xuất hiện gần đây trong giang hồ là ai.

Chết tiệt!

Nguyệt công tử chính là Hoa Tịch Nguyệt!

Là cháu gái của lão già khốn kiếp đó???

Tôn Thắng suýt nữa đã buột miệng chửi thề.

Nếu không phải có Trần Diệp ở đây, hắn đã chửi rồi.

Hoa Tịch Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Năm đó, Tôn Thắng và Quỳnh Ngạo Hải kết bái.

Còn bắt nàng phải làm Tứ Nha.

Đây chính là một vết đen lớn trong quá khứ.

Tôn Thắng vừa định ngồi trở lại, khóe mắt liếc qua.

Chỉ thấy một lão nhân mặc áo xám, đeo mặt nạ trắng bình thường, đang đi thẳng đến bàn của Trần Diệp.

Tôn Thắng nhướng mày, nhận ra Bách Hoa lão nhân.

Ồ!

Lão khốn kiếp này cũng đến!

Ánh mắt Tôn Thắng đảo một vòng, lập tức hiểu ra.

Bách Hoa lão nhân đến tìm Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt cũng cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc, quay đầu nhìn thấy Bách Hoa lão nhân.

Nàng không nói gì, coi như không nhìn thấy.

Bách Hoa lão nhân đã giam giữ nàng suốt bốn năm.

Nếu không phải nàng đột phá cảnh giới Tông Sư, e rằng nửa đời sau này, nàng sẽ phải sống trong Bách Hoa cốc.

Vì chuyện này, trong lòng Hoa Tịch Nguyệt vẫn có chút tức giận.

Bách Hoa lão nhân liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái, ngồi xuống bên Tiểu Liên.

Hoa Tịch Nguyệt ngồi bên phải Liễu Hồng Yến, Vân Vi Dao ngồi bên phải Trần Linh.

Tôn Thắng chép miệng, vênh vác đi trở lại, ngồi xuống bên cạnh Vân Vi Dao.

Ánh mắt hắn đảo qua Vân Vi Dao một cái, đôi mắt lập tức sáng lên.

Hừ!

Với kinh nghiệm thường xuyên ăn nho, ăn hải sản của Tôn Thắng.

Đây chính là một mỹ nhân!

“Nếu người còn nhìn loạn nữa, ta sẽ móc mắt người ra.”

Hoa Tịch Nguyệt lạnh lùng nói.

Tôn Thắng cứng cổ, liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái.

Hắn sợ sao?

Đùa à!

Hắn sở hữu nội lực cấp Tông Sư, một chút cũng không sợ!

Nếu không phải kiêng nể Hoa Tịch Nguyệt có khả năng là di của mình.

Hắn, Tôn Thắng, sẽ không phải chịu cơn giận dữ này!

Cho nàng chút mặt mũi.

Sau này nói không chừng ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.

Trần Diệp liếc nhìn Tôn Thắng một cái.

Tôn Thắng vội vàng ngồi ngay ngắn lại, không dám nói thêm.

Đồng thời.

Hắn ôm lấy bờ vai của mình, trong lòng thâm thì.

Tà môn.

Không biết tại sao, từ nãy đến giờ, hắn lại thấy hơi lạnh.

Thật là tà môn.

Bàn đối diện.

Tiểu Liên thu hồi ánh mắt, cúi thấp mi.

Tôn Thắng đột nhiên cảm thấy không còn lạnh như vậy nữa.

Ánh mắt hắn đảo qua bàn ăn, không khỏi bật cười thành tiếng.

Hiện tại, tám người ngồi cùng một bàn.

Tất cả đều đeo mặt nạ.

Ba Tông Sư, một Chuẩn Tông Sư.

Khí phách này, hơn hẳn tiểu viên bên cạnh.

Tên Vương Liệt đó dám nghĩ sao?

Hắn dám nghĩ trong hoa viên của mình có ba Tông Sư và một Chuẩn Tông Sư ngồi cùng một bàn sao?

Tôn Thắng nghĩ đến đây, cảm thấy thú vị vô cùng.

Cách bàn của Trần Diệp không xa.

Một người mặc thanh sam, đeo trường kiếm bên hông là Lý Tiêu cũng chú ý đến Trần Diệp.

Thấy trên bàn có hai chỗ trống, hắn vừa định dẫn Quách Hồng đến ngồi.

Một lão ăn mày đã bước nhanh đến bàn của Trần Diệp.

Thấy vậy, Lý Tiêu nhú mày, từ bỏ ý định trong lòng.

.....

“Còn chỗ trống, lão phu ngồi đây được không?”

Một giọng nói hơi khàn khàn vang lên.

Vài người ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy một lão ăn mày ăn mặc rách rưới đi đến.

Trần Diệp nhận ra đôi phương, chính là lão ăn mày ở sông bạc trần Quan Dương.

Hắn cười nói: “Lão tiên bồi ngồi đi, toàn người quen cả.”

Lão ăn mày ngồi xuống bên cạnh Bách Hoa lão nhân, cười nói với Trần Diệp: “Trần lão gia, cờ bạc tinh xảo.”

“Khả năng bày trò cũng lợi hại.”

“Lão đầu tử cứ tưởng người muốn ‘Cửu Dương Vô Cực Hộ Thể Chân Công’ của Vạn Kim Đường.”

“Không ngờ người lại muốn đường chủ của Hồng Yên Đường.”

“Thật cao minh, thật lợi hại!”

“Mỹ nhân, thần công đều thu vào trong lòng.”

“Bội phục! Bội phục!”

Trần Diệp cười cười: “Chỉ là cơ duyên trùng hợp, làm gì có mưu đồ gì.”

“Vận may của Trần lão gia thật tốt!”

Lão ăn mày cười ha hả nói.

Nói xong, hắn hành lễ với Bách Hoa lão nhân bên cạnh.

“Lần trước gặp tiên bồi, đã là mười năm trước.”

Bách Hoa lão nhân liếc nhìn lão ăn mày một cái, nhận ra đôi phương.

“Người không ngoan ngoãn ở nhà trông coi đạo thống, chạy loạn cái gì?”

Lão ăn mày cười nói: “Ta có dự cảm trời đất sẽ thay đổi, ra ngoài tìm vài truyền nhân.”

“Sau này truyền bá đạo thống.”

Nghe vậy, Bách Hoa lão nhân lắc đầu: “Thiên địa biến hóa, khó khăn biết bao.”

“Các người có tinh lực, chẳng bằng nghiên cứu kỹ càng võ đạo chính thống.”

“Biết đâu lại có thể xuất hiện vài Tông Sư.”

Lão ăn mày nghe vậy chỉ cười mà không nói.

Các võ giả giang hồ trong hoa viên dần dần đông lên.

Tường Vân Tuyết bước nhanh đến, ánh mắt đảo qua bàn tròn.

Phát hiện ra Tôn Thắng.

Nàng nhú mày, lẩm bẩm: “Hắn sao lại ngồi cùng với mấy người đeo mặt nạ kia?”

“Bản cô nương còn định gọi hắn qua, cùng ăn cơm đây.”

“Chẳng lẽ hắn quen biết mấy người đeo mặt nạ kia?”

Trần Vũ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn qua.

Ánh mắt đảo qua bàn tròn.

Trần Vũ nhú mày.

Hắn cảm thấy mấy người này có chút quen thuộc.

Hình như đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Trần Vũ nhú mày, không nghĩ thêm nữa.

Tường Vân Tuyết thu hồi ánh mắt, cười nói với Vương Thành: “Tam đệ, người cũng đeo mặt nạ, nếu đi qua đó thì có thể góp thành một bàn.”

Vương Thành cười nói: “Thôi bỏ đi.”

“Chúng ta Tứ Hiệp Quan Ngoại đồng khí liên chi, ta vẫn nên ngồi cùng bàn với đại tỷ.”

Nghe vậy, Tưởng Vân Tuyết lập tức cười tươi như hoa.

Bốn người cùng với Tưởng Kiện tìm một cái bàn cùng ngồi xuống.

Ánh mắt Tưởng Kiện chăm chú nhìn lão ăn mày ngồi ở bàn của Trần Diệp, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Ngụy Hoài phát hiện ra ánh mắt của Tưởng Kiện, lên tiếng hỏi: “Nhạc phụ, ngài quen biết lão tiên bối kia?”

Tưởng Vân Tuyết cùng ba người còn lại cũng quay đầu lại, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Tưởng Kiện cầm điều cày, hút một hơi thuốc, gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Vị lão tiên bối kia tên là Độc Cô Lăng.”

“Là chương môn phái Côn Luân, xưng hiệu ‘Tiêu Dao Tiên’.”

“Hai mươi năm trước, đã có thực lực nhất phẩm hậu kỳ.”

Nghe vậy, trong lòng mọi người đều chấn động.

Chương môn phái Côn Luân!

Cường giả nhất phẩm lâu năm?

Mấy người không khỏi nhìn lão ăn mày kia thêm một cái.

Chương 669: Bị Ép

Bàn của Trần Diệp, lão ăn mày ngồi xuống, vừa đủ chín người.

Còn một chỗ trống, mãi không có ai ngồi vào.

Nguyên nhân không có gì khác.

Ai lại muốn ngồi ăn cạnh một lão ăn mày chứ?

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút.

Khoảng nửa khắc sau.

Từ bốn cửa đông, nam, tây, bắc của hoa viên, các gia đình, nha hoàn lần lượt tiến vào, bưng theo các món ăn và rượu.

Đám gia đình, nha hoàn thành thạo đặt thức ăn lên từng bàn đã được chỉ định.

Mỗi nhóm người phụ trách một khu vực.

Rất nhanh sau đó, hương thơm của các món ăn bắt đầu lan tỏa khắp hoa viên.

Tại bàn của Trần Diệp, Tiểu Liên đứng dậy, giúp Trần Diệp và Tiểu Linh múc canh, gấp thức ăn.

Vân Vi Dao cũng định đứng lên phục vụ Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt xua tay, ý bảo nàng ngồi xuống.

Chỉ là ăn cơm thôi, nàng không cần người phục vụ.

Liễu Hồng Yên cũng rất tinh ý đứng dậy, học theo Tiểu Liên, gấp thức ăn cho Trần Diệp.

Bách Hoa lão nhân thấy vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lão đã già dặn, tất nhiên nhìn ra mối quan hệ không bình thường giữa Hoa Tịch Nguyệt và Trần Diệp.

Hơn nữa, vừa rồi Tôn Thắng còn gọi Trần Diệp là nghĩa phụ.

Bách Hoa lão nhân đã đoán ra được thân phận của Trần Diệp.

Thiên hạ đệ nhất tông sư - “Đế Quân” Đông Hoa.

Lão cũng đã hiểu ra phần nào nguyên nhân và kết quả của mọi chuyện.

Xem ra trước đây lão đã trách nhầm Tôn Thắng.

Người mà Hoa Tịch Nguyệt thực sự yêu mến là Trần Diệp.

Nghĩ đến đây, ấn tượng của Bách Hoa lão nhân về Trần Diệp càng tệ hơn.

Nếu Trần Diệp thực sự có tình cảm với Hoa Tịch Nguyệt.

Thì tại sao suốt bốn năm qua, Trần Diệp không đến Hoa gia, cướp Hoa Tịch Nguyệt đi?

Sắc mặt dưới chiếc mặt nạ của Bách Hoa lão nhân càng thêm âm trầm.

Hoa Tịch Nguyệt hoàn toàn không biết gì về điều này.

Nàng chỉ muốn thử xem đồ ăn của Thần Quyền sơn trang có ngon không thôi.

Tông sư cũng là người, mà đã là người thì phải ăn cơm.

Bắt đầu dùng bữa.

Tại bàn của Trần Diệp, trừ Bách Hoa lão nhân ra, những người khác đều dùng chưởng lực làm vỡ một nửa chiếc mặt nạ đang đeo, để lộ phần miệng và mũi.

Dung mạo của họ quá đặc biệt, xung quanh lại có nhiều người trong giang hồ, nếu không đeo mặt nạ sẽ bị nhận ra.

Trên bàn gỗ do Thân Quyền sơn trang chuân bị có một chiếc mâm lớn, các món ăn được đặt trên đó, có thể xoay mâm để thay đổi vị trí của món ăn.

Hoa Tịch Nguyệt nhìn thấy món “tôm càng kho dầu” trên mâm, liền đưa đĩa ra định gấp.

Chỉ thấy Liễu Hồng Yên ngồi bên xoay mâm, gấp hai con tôm càng.

“Lão gia ~~~”

“Món tôm càng kho dầu ở Sơn Đông là ngon nhất, lão gia nếm thử xem.”

“Để ta bóc cho lão gia.”

Liễu Hồng Yên đặt tôm càng vào đĩa của mình, đưa đôi tay trắng trẻo ra, cẩn thận bóc tôm.

Biểu cảm của Hoa Tịch Nguyệt cứng đờ, không khỏi lườm Liễu Hồng Yên một cái.

Đáng ghét.

Nàng còn định gấp tôm, nhưng đĩa tôm đã bị xoay đi mất rồi.

Hoa Tịch Nguyệt cũng không tiện xoay mâm trở lại.

Nàng chuyển ánh mắt sang đĩa hải sâm hầm hành.

Đĩa vừa đưa ra.

Chỉ thấy Tiểu Liên ngồi bên trái Trần Diệp xoay mâm, chuyển đĩa hải sâm hầm hành đến trước mặt mình.

Nàng gấp một miếng, đặt vào đĩa của Trần Diệp, giọng nhẹ nhàng: “Viện trưởng, ngài nếm thử món này xem.”

Nói xong, Tiểu Liên lại gấp một miếng bô vào đĩa của Trần Linh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Linh đỏ bừng, có chút ngại ngùng.

Biểu cảm của Hoa Tịch Nguyệt hoàn toàn cứng đờ, trong lòng có chút phát điên.

Nàng phồng má lên, đôi đũa trong tay bị nàng bóp chặt đến mức phát ra tiếng kêu cọt két.

Toàn bộ cảnh tượng này đều lọt vào mắt của Bách Hoa lão nhân.

Trong lòng Bách Hoa lão nhân dâng lên một cơn giận dữ.

Rõ ràng, cảnh tượng vừa rồi trong mắt lão.

Chính là Hoa Tịch Nguyệt bị hai tiểu thiếp của Trần Diệp chèn ép.

Nghĩ đến đây, cơn giận của Bách Hoa lão nhân càng bùng lên dữ dội.

Cháu gái của lão, dung mạo tuyệt thế.

Võ nghệ không cần phải nói, là tông sư trẻ tuổi nhất đương thời.

Hơn nữa, nàng còn là cháu gái ruột của Bách Hoa lão nhân.

Vậy mà vì một nam nhân, lại đi tranh sủng, bị chèn ép bởi những nữ nhân khác.

Bách Hoa lão nhân tức đến mức toàn thân run rẩy, suýt chút nữa không kiềm chế được cơn giận trong lòng.

Hoa Tịch Nguyệt dù có bướng bỉnh đến đâu, cũng vẫn là cháu gái của Bách Hoa lão nhân lão!

Hoa Tịch Nguyệt lại thử gấp vài món ăn khác.

Liễu Hồng Yên luôn “vô tình hay cố ý” xoay mâm đi.

“Chát!” một tiếng.

Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp đập đũa xuống bát, trừng mắt nhìn Liễu Hồng Yên.

Nàng đưa một ngón tay ra, chỉ vào đối phương, giọng dữ tợn: “Ta cảnh cáo ngươi!”

“Đừng quá đáng quá!”

Liễu Hồng Yên gấp một ít thức ăn bỏ vào bát của Trần Diệp, quay đầu lại, nhìn Hoa Tịch Nguyệt với vẻ mặt vô tội.

“Nguyệt công tử, có chuyện gì vậy?”

Liễu Hồng Yên hỏi với giọng ngây thơ.

Nàng nhìn Hoa Tịch Nguyệt với vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

“Ngươi!” Hoa Tịch Nguyệt tức đến mức gân xanh trên trán đập loạn xạ.

Nữ nhân này cũng quá biết giả vờ rồi!

A a a a a a...

Trần Diệp liếc nhìn Liễu Hồng Yên, nói: “Ăn cơm thì ăn cơm, yên lặng chút đi.”

“Đừng gấp cho ta nữa, ta tự gấp được rồi.”

Liễu Hồng Yên gật đầu cung kính: “Vâng.”

Nàng có chút âm ức bĩu đôi môi đỏ mọng.

Là nha hoàn, hầu hạ lão gia là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, mặc dù Liễu Hồng Yên không biết thân phận thực sự của Trần Diệp.

Nhưng theo suy nghĩ của nàng, Trần Diệp có thực lực nhất phẩm.

Cũng coi như là chương môn của một phái.

Ăn cơm được người khác phục vụ, đây là chuyện rất bình thường.

Vì Trần Diệp đã lên tiếng, Liễu Hồng Yến chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, không quậy nữa.

Trên bàn ăn, Tôn Thắng thấy cảnh này, không khỏi chép miệng.

Liễu di nương vẫn cao tay hơn.

Tứ Nha không được rồi.

Xem ra đến Tết Trung Thu, phải chuẩn bị một món quà cho Liễu di nương thôi.

Đôi mắt của Tôn Thắng đảo qua đảo lại, trong đầu suy nghĩ linh hoạt.

Sau khi bị Trần Diệp nói một câu, Liễu Hồng Yến hoàn toàn im lặng.

Hoa Tịch Nguyệt lúc này mới có thể gấp thức ăn bình thường.

Nàng ăn hai miếng, khước mắt liếc thấy ông nội đeo mặt nạ, không nói một lời, cũng không động đũa, chỉ liếc mắt nhìn Trần Diệp.

Hoa Tịch Nguyệt ra hiệu bằng ánh mắt cho Vân Vi Dao, ý bảo nàng đi phục vụ Bách Hoa lão nhân.

Vân Vi Dao hiểu ý, gạt đầu, đứng dậy, đi đến bên cạnh Bách Hoa lão nhân.

Nàng nhẹ giọng nói với Độc Cô Lãng, chương môn phái Côn Luân: “Tiền bối, ngài có thể ngồi dịch sang một chỗ được không?”

Độc Cô Lãng đang cầm một cái đùi gà ăn ngon lành, thấy một cô nương xinh đẹp như vậy nói chuyện với mình.

Lão vội vàng gạt đầu, cười nói: “Chuyện nhỏ chuyện nhỏ.”

Vừa nói, lão vừa ngồi dịch sang bên cạnh Tôn Thắng.

Tôn Thắng thấy vậy sắc mặt thay đổi, đang định chửi ầm lên.

Nhưng sau đó hắn phát hiện lão ăn mày này mặc dù ăn mặc rách rưới, nhưng trên người không có mùi khó ngửi.

Độc Cô Lãng như nhìn thấu được sự nghi hoặc của Tôn Thắng, cười nói: “Hậu bối, lão phu mặc dù ăn mặc rách rưới, nhưng ngày nào cũng tắm.”

“Không giống như sư phụ của ngươi, ăn mặc rách rưới, cũng không tắm rửa.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt của Tôn Thắng thay đổi.

“Ồ, lão đầu giỏi thật, chuyện này cũng nhìn ra được.”

Độc Cô Lãng cười nói: “Chiêu ‘Khinh công Thủy Thượng Phiêu’ đó là tuyệt học độc môn của phái Nam Hải.”

“Nếu lão phu không nhận ra được, thì đã sống uổng phí bao nhiêu năm nay rồi.”

Đôi mắt của Tôn Thắng sáng lên: “Được đấy, lão đầu, ngươi có biết uống rượu không?”

“Chúng ta uống một ly.”

“Được thôi được thôi.”

Độc Cô Lãng dùng bàn tay dính đầy dầu mỡ cầm ly rượu, cụng ly với Tôn Thắng.

Vân Vi Dao làm theo ý của Hoa Tịch Nguyệt, gấp cho Bách Hoa lão nhân vài món ăn hợp khẩu vị của lão.

Ban đầu Bách Hoa lão nhân có chút không hài lòng.

Sau đó Hoa Tịch Nguyệt đập bàn một cái.

Bách Hoa lão nhân mới hừ lạnh một tiếng, sắc mặt hơi dịu lại, cũng dùng chưởng lực làm vỡ một nửa chiếc mặt nạ, ăn hai miếng.

Bàn ăn lúc này mới bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Trần Linh vừa ăn vừa tìm kiếm trong đám người của giang hồ xung quanh.

Nàng đang tìm bóng dáng của Trần Vũ.

Nhìn một vòng.

Đôi mắt của Trần Linh đột nhiên sáng lên.

Trần Vũ đang ngồi ngay ngắn, cầm ly rượu trên tay, ở một bàn không xa bàn của Trần Diệp.

Chương 670: Khăn Che Mặt và Quần Lót

Bàn của Trần Vũ.

Trong tay Tưởng Vân Tuyết là một ly rượu, nàng nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng trong suốt đang tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Nàng chớp mắt, mũi khẽ động, xoay đầu ngửi mùi rượu từ bàn khác bay đến.

“Rượu này...”

Trên mặt Tưởng Vân Tuyết lộ ra vẻ nghi ngờ.

Theo kinh nghiệm nhiều năm uống rượu của nàng, loại rượu này ít nhất cũng phải mười mấy lượng bạc.

Trong khi đó, rượu người khác uống chỉ là rượu mạnh bình thường.

Chẳng lẽ bụng nhâm rượu rồi?

Tưởng Vân Tuyết không khỏi nhìn về phía nha hoàn đang bụng thức ăn cho bàn bọn họ.

Đó là một thiếu nữ mặc đồ xanh, trên mặt đeo khăn che mặt, không nhìn rõ dung mạo cụ thể.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, đôi tay khéo léo đặt từng đĩa thức ăn lên bàn.

Bình rượu trên bàn giống hệt bình rượu trên bàn người khác, nhưng rượu bên trong lại khác xa nhau.

Trần Vũ uống một ngụm rượu, rượu vào miệng thanh mát, có chút vị ngọt, là loại rượu ngon hiếm có.

Rượu này...

Trần Vũ từ từ thưởng thức, lại liếc nhìn nha hoàn bung thức ăn, lập tức hiểu ra.

Nha hoàn này không phải ai khác, chính là Vệ Ánh Thu.

Vương Thành đeo mặt nạ ho nhẹ một tiếng, cắt ngang lời Tưởng Vân Tuyết.

Vương Thành nháy mắt với Tưởng Vân Tuyết, cười nói: “Đại tỷ cứ yên tâm uống đi. Nàng là... vị hôn thê của ta.”

Nghe vậy, đĩa thức ăn trong tay Vệ Ánh Thu run lên, suýt nữa không cầm chắc, khiến thức ăn trượt cả ra bàn.

Tưởng Vân Tuyết nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy đĩa thức ăn giúp nàng.

Một mảng đỏ ửng từ chiếc cổ trắng như tuyết lan dần lên, nhuộm đỏ cả khuôn mặt dưới lớp khăn mỏng của Vệ Ánh Thu.

Vệ Ánh Thu đỏ mặt, liếc nhìn Vương Thành.

Tưởng Vân Tuyết sững sờ một chút, lập tức hiểu ra.

Nàng cười rạng rỡ, trêu ghẹo: “Bao giờ các người thành thân? Thành thân thì nhớ mời ta, ta sẽ làm người chứng hôn cho các người.”

Vệ Ánh Thu biết Tưởng Vân Tuyết là bằng hữu của Vương Thành, nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Nàng vội vàng đặt thức ăn lên bàn rồi lui ra ngoài.

Ngụy Hoài thấy vậy cũng không nhịn được cười nói: “Vân Tuyết, người đã dọa em dâu người chạy mất rồi.”

Tường Vân Tuyết cười nói: “Tiểu cô nương này cũng khá nhút nhát.”

Ánh mắt nàng lướt qua những người khác trên bàn, sắc mặt hơi ngưng trọng, thấp giọng nói: “Chư vị, chúng ta có duyên ngồi chung một bàn. Rượu này không tệ, chúng ta chia nhau uống đi. Chớ để lộ ra.”

Trên bàn này, trừ bốn người Trần Vũ và một mình Tường Cảnh, năm người còn lại gồm một đôi nam nữ trẻ tuổi và ba võ giả tứ phẩm đến ăn chực.

Ba võ giả tứ phẩm kia ăn uống ngầu ngiên, mắt sáng lên, liên tục gật đầu nói: “Cô nương yên tâm, chuyện tốt thế này, ba huynh đệ chúng ta biết phải làm gì rồi.”

Đôi nam nữ ngồi bên cạnh Tường Cảnh cũng lên tiếng.

Lý Tiêu rót một ly rượu, cười nói: “Là tại hạ được hưởng kén, đa tạ! Tại hạ kính chư vị một ly.”

Quách Hồng ngồi bên cạnh hắn cũng mỉm cười với Tường Vân Tuyết.

Thấy năm người kia rất biết điều, Tường Vân Tuyết hài lòng gật đầu.

Không lâu sau, Vệ Ánh Thu lại bung món vừa mới làm xong đến bàn Trần Vũ.

Tường Vân Tuyết lại thấy Vệ Ánh Thu, mỉm cười giơ ngón tay cái lên với nàng.

Vệ Ánh Thu đỏ mặt, cũng mỉm cười gật đầu đáp lại.

Đợi Vệ Ánh Thu rời đi, Tường Vân Tuyết cười nói với Vương Thành: “Tam đệ, vừa nhìn đã biết đệ muội là cô nương tốt, người không được phụ lòng nàng.”

Vương Thành nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch, nói: “Đương nhiên rồi.”

Trong mắt Vương Thành lộ ra vẻ vui mừng.

Tình cảm giữa hắn và Vệ Ánh Thu còn sâu đậm hơn người khác tưởng nhiều.

Hắn tuyệt đối sẽ không phụ lòng nàng.

Nghĩ vậy, Vương Thành lại rót một ly rượu, uống cạn.

Mọi người vừa ăn vừa uống.

Từ hậu hoa viên của Thần Quyền sơn trang cũng dần truyền đến tiếng hò hét của các nhân sĩ giang hồ đang chơi trò uống rượu.

“Một, hai, ba, dô!”

“Năm ngón tay!”

“Sáu con sáu!”

“Ha ha ha, người thua rồi, uống đi!”

Một số người đã ngà ngà say, bầu không khí càng lúc càng náo nhiệt.

Bàn của Trần Vũ, Tưởng Vân Tuyết bắt đầu kể đủ loại chuyện kỳ lạ ở quan ngoại.

Từng câu chuyện tiểu lâm tục tĩu từ miệng nàng phát ra, khiến đám nam nhân trên bàn cười ha ha.

Người nữ duy nhất là Quách Hồng thì mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ không thôi.

Tưởng Cảnh thấy nữ nhi thành thân rồi mà vẫn như vậy, chỉ biết thở dài.

Tưởng Vân Tuyết kể xong câu chuyện “Lão tăng đi vệ sinh bị măng đâm vào mông, tiểu hòa thượng gọi là báo ứng”, liền

nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, trơn giọng.

Nàng đặt ly rượu xuống, vừa định kể tiếp câu chuyện về con kiến nhỏ, bỗng nhiên thần sắc khựng lại, trên gương mặt hồng hào lộ ra vẻ tức giận.

Mọi người thấy vậy, đồng loạt nhìn theo ánh mắt nàng.

Chỉ thấy ở bàn bên cạnh, một võ giả lùn mập, trên tai đeo vòng sắt, mặt đỏ bừng, đã ngà ngà say, hắn tóm chặt lấy Vệ Ánh Thu vừa đi ngang qua.

Tên võ giả mập lùn quét mắt nhìn Vệ Ánh Thu, giọng lè nhè: “Hả? Mấy nha hoàn khác đều không đeo khăn che mặt, tại sao chỉ có ngươi đeo? Nguyên nhân là gì?”

Nói rồi, hắn đưa tay định kéo khăn che mặt của Vệ Ánh Thu.

Vệ Ánh Thu bình tĩnh lùi lại một bước, tránh được tay hắn.

Nàng nhẹ giọng nói: “Đại gia, nô tỳ bẩm sinh đã có vết bớt, không đẹp mắt. Nếu tháo khăn che mặt, e rằng sẽ làm đại gia mất hứng.”

“Bớt?” Tên võ giả mập lùn nghe vậy lập tức hứng thú. “Là vết bớt thế nào? Ngươi cứ tháo ra đi, lúc đại gia của ngươi tung hoành giang hồ, bên cạnh còn đặt cả cái đầu vừa chặt xuống mà vẫn uống rượu bình thường, đừng nói là vết bớt của ngươi.”

Tên võ giả mập lùn ợ một cái, mùi rượu nồng nặc, mặt mày hớn hờ.

Mấy người cùng bàn với hắn đều là người quen, lập tức lên tiếng.

“Xem một chút cũng không sao.”

“Khách đến thì là khách, chúng ta là khách, người là nha hoàn. Người có biết chúng ta là ai không? Hỏi thăm thử xem, chúng ta là Đại Mạc bát hồ!”

Bên này lập tức ầm ĩ cả lên.

Tường Vân Tuyết thấy vậy tức giận, vừa định đứng dậy.

Một quản gia đi tới, nhíu mày quát: “Có chuyện gì vậy?”

Tên võ giả mập lùn nhìn quản gia một cái rồi nói: “Đại gia của người tò mò muốn xem dung mạo dưới lớp khăn che mặt của nàng ta, nhưng nàng ta không cho xem.”

Nghe vậy, quản gia nhíu mày, trừng mắt nhìn Vệ Ánh Thu, quát: “Ngồi đây đều là khách của lão gia, đều là anh hùng giang hồ. Các nha hoàn khác đều không đeo khăn che mặt, chỉ có mình người đeo, các đại gia không khỏi tò mò, cho người ta xem có sao đâu? Mau tháo ra, tháo xong còn làm việc khác.”

Nghe vậy, Vệ Ánh Thu theo bản năng siết chặt nắm đấm, thân thể hơi run rẩy.

Tường Vân Tuyết nghe xong không nhịn được nữa.

Tiểu cô nương này là vị hôn thê của tam đệ nàng.

Dù chỉ là nha hoàn nhưng cũng là người tốt, sao có thể để người ta sỉ nhục như vậy.

Tường Vân Tuyết đứng dậy, cười lạnh nói: “Này, quản gia kia, lão nương rất tò mò màu quần lót của người, hay là người cởi ra cho lão nương xem. Chúng ta đều là khách, đều là hào kiệt giang hồ, không khỏi tò mò lắm, cho chúng ta xem có sao đâu?”

Đám võ giả xung quanh nghe vậy đều cười ầm lên.

Quản gia nghe vậy, mặt mày tối sầm lại.

Không đợi hấn lên tiếng, Tưởng Vân Tuyết lại chuyển hướng, nhìn tên võ giả mập lùn kia, ánh mắt đầy khinh bỉ: “Còn ngươi nữa! Đại Mạc bát hồ? Chưa từng nghe qua. Ngươi ở đây giả vờ làm cái gì vậy?”

Chương 671: Nàng là nha hoàn thân cận của ta!

“Bốp!”

Một chưởng của tên võ giả lùn béo đập mạnh xuống bàn, khiến các đĩa thức ăn đều nhảy lên.

Những người cùng bàn với hắn cũng đứng dậy, trừng mắt nhìn về phía Tưởng Vân Tuyết.

Tưởng Vân Tuyết mặt không đổi sắc, cầm ly rượu trên bàn lên uống cạn, đôi môi đỏ khẽ mở: “Sao?”

“Muốn đánh nhau à?”

Vừa nói, Tưởng Vân Tuyết vừa xắn tay áo, đưa tay định chạm vào thanh đao lớn bên cạnh.

Mặc dù nàng là nữ nhi, nhưng tính tình lại chẳng khác gì nam nhi.

Một chút cũng không sợ.

Động tĩnh bên này đã thu hút ánh mắt của những bàn lân cận.

Trần Diệp liếc nhìn, ánh mắt dừng lại trên người Trần Vũ một lúc, sau đó mới chuyển sang những người khác.

Tôn Thắng thì nhìn chằm chằm vào Tưởng Vân Tuyết, mắt sáng lên trong giây lát.

Hắn lẩm bầm: “Đáng tiếc, nữ nhân đã có phu quân...”

“Chán thật.”

Khóe miệng Trần Diệp co giật, trừng mắt nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng lập tức rút cổ lại, cười gượng hai tiếng, chấp tay xin lỗi.

Trần Diệp thu ánh mắt lại, không thêm để ý đến hắn nữa.

Cùng lúc đó.

Trong tiểu viện bên cạnh hoa viên.

Vương Liệt đang uống rượu cùng các chương môn của Hoa Sơn, Thái Sơn và các đại phái khác.

Tiếng hò hét từ hoa viên truyền vào tai hắn.

Vài vị chương môn đại phái ngồi cùng bàn vẫn giữ nguyên sắc mặt, như thể không nghe thấy gì.

Chỉ có Vương Liệt là nhú mày.

Hắn liếc mắt ra hiệu cho trưởng tử Vương Đằng bên cạnh.

Vương Đằng hiểu ý, đứng dậy rời đi.

Trong hoa viên.

Bát Hổ Đại Mạc đều đã đứng dậy, rút binh khí ra, trùng mắt nhìn Trương Vân Tuyết.

Trần Vũ, Vương Thành, Ngụy Hoài cũng đứng lên.

Lý Tiêu suy nghĩ một chút, khóe miệng nở một nụ cười, cũng đứng dậy theo.

Quách Hồng ngăn người một chút, vội vàng đứng lên, cùng nhìn về phía Bát Hổ Đại Mạc.

Khi hai bên sắp sửa động thủ, đột nhiên có một bóng người nhảy ra giữa sân.

Người đến mặc một bộ áo lụa màu tím, thân hình vạm vỡ mạnh mẽ, vẻ mặt nghiêm nghị.

Vương Đằng đáp xuống giữa hai bàn, ánh mắt quét qua, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì đang xảy ra?”

Quản gia đứng bên thấy Vương Đăng bước ra, trán toát mồ hôi lạnh.

Hắn vội vàng chấp tay cung kính nói: “Bẩm đại thiếu gia...”

Quản gia kể lại toàn bộ sự việc.

Nghे xong, Vương Đăng nhíu mày.

Hắn liếc nhìn Vệ Ánh Thu một cái, sau đó sải bước đi tới, đưa tay định tháo chiếc khăn che mặt của nàng.

Vệ Ánh Thu là nha hoàn của Vương gia hử.

Với tư cách là đại thiếu gia của Thần Quyền sơn trang, Vương Đăng có quyền làm điều đó.

Hôm nay là ngày trọng đại của Thần Quyền sơn trang.

Tất cả các vị khách đến dự, chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng, Thần Quyền sơn trang đều phải nể mặt.

Đây là lễ nghi của chủ nhà!

Cũng là sự hào phóng của Thần Quyền sơn trang!

Huống hồ, chẳng qua chỉ là một nha hoàn...

Vệ Ánh Thu cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, không dám né tránh.

Nàng là nha hoàn.

Khế ước bán thân vẫn nằm trong tay Vương gia.

Nếu Vương Đăng muốn tháo khăn che mặt của nàng, nàng không thể phản kháng.

Ngay khi Vương Đăng định tháo khăn che mặt của nàng.

Vương Thành không thể nhìn được nữa.

Vết bớt trên mặt Vệ Ánh Thu rất lớn.

Trong tình huống bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, tháo khăn che mặt ra.

Đối với nàng mà nói, đó chính là giẫm đạp lên tôn nghiêm của nàng!

Vương Thành quát: “Dừng tay!”

Vừa nói, Vương Thành vừa tháo nửa chiếc mặt nạ trên mặt mình xuống, để lộ dung nhan thật.

Vương Đằng nghe thấy giọng nói quen thuộc, động tác trên tay khựng lại.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy đó là Vương Thành.

Về mặt Vương Đằng lộ ra một tia kinh ngạc.

Không ngờ lại có thể gặp được đứa đệ đệ bất tài này của mình ở đây.

Vương Thành bước nhanh đến, đứng trước mặt Vương Đằng, trong mắt ánh lên lửa giận: “Nàng là nha hoàn thân cận của ta!”

“Ta không cho phép người tháo khăn che mặt của nàng.”

Nghe thấy những lời này, Vương Đằng sửng sờ trong giây lát, vẻ mặt nghiêm nghị ban đầu lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Những người xung quanh thấy Vương Thành nhảy ra, một số người biết tình hình của Thần Quyền sơn trang liền thấp giọng bàn tán: “Ta nghe nói Thần Quyền sơn trang còn có một nhị công tử.”

“Hả? Không phải lão gia Vương gia chỉ có một nhi tử thôi sao?”

“Không phải, Vương Đằng ‘có tư chất tông sư’, danh tiếng vang xa.”

“Vị nhị công tử này nghe nói tư chất võ đạo bình thường, hơn nữa còn là thứ xuất, cho nên không mấy ai biết đến.”

“Tiếp theo sẽ có trò hay để xem rồi.”

“Đám Bát Hồ Đại Mạc này quả là có mắt nhìn, tùy tiện chọn một nha hoàn cũng là nha hoàn thân cận của nhị thiếu gia Thần Quyền sơn trang.”

“Chậc chậc chậc, thật náo nhiệt.”

Các võ giả xung quanh nhìn Vương Đăng và Vương Thành với vẻ mặt xem kịch vui.

“Đây là thái độ người nói chuyện với huynh trưởng sao?” Vương Đăng nhú mày, lạnh lùng nói.

Vương Thành hít sâu một hơi, che chở Vệ Ánh Thu ở sau lưng.

“Nàng là nha hoàn thân cận của ta, huynh trưởng muốn động đến nàng, cũng phải được ta đồng ý.”

Giọng điệu của Vương Thành rất cứng rắn.

Mặc dù hắn chỉ có thực lực tam phẩm.

Nhưng nữ nhân mình yêu thương bị sỉ nhục trước mặt mọi người, bất kỳ nam nhân nào cũng không thể ngồi yên mặc kệ.

Các võ giả xung quanh nheo mắt lại, nhìn ra thực lực của Vương Thành.

“Vị nhị công tử này chỉ có thực lực tam phẩm thôi sao?”

“Vương Đăng là nhất phẩm, vị nhị công tử này quả là gan không nhỏ.”

“Vậy mà cũng dám nói chuyện với huynh trưởng như vậy.”

“Thần Quyền sơn trang gia quy nghiêm khắc, chống đối huynh trưởng, e rằng sẽ bị trừng phạt.”

“Thần Quyền sơn trang cũng chẳng ra sao, nhi tử thứ hai lớn tuổi như vậy mà mới chỉ là tam phẩm sơ kỳ.”

“Với tư chất này, đến già nhiều nhất cũng chỉ đạt đến tam phẩm hậu kỳ, ngay cả nhị phẩm cũng không chạm tới được.”

Trong số các võ giả xung quanh, có người âm thầm châm chọc, hạ thấp Thần Quyền sơn trang.

Vương Đằng trừng mắt, quay đầu nhìn quanh, tìm kiếm người vừa nói chuyện.

Nhưng hắn nhìn một vòng cũng không tìm thấy.

Rõ ràng, đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng khi nói chuyện.

Vương Đằng thu ánh mắt lại, mặt không biểu cảm nói với Vương Thành: “Nàng không chỉ là nha hoàn của Vương Thành người.”

“Mà còn là nha hoàn của Vương gia ta.”

Nói xong, Vương Đằng lại đưa tay định tháo khăn che mặt của Vệ Ánh Thu.

Sắc mặt Vương Thành trầm xuống, nội lực trong đan điền tuôn trào, hai tay biến hóa, nâng tay lên chính là chiêu thức của 《Bát Quái Chưởng》.

Trần Diệp và Trần Linh ở bên thấy chiêu thức này, vẻ mặt mỗi người một khác.

Trần Diệp mặt không biểu cảm, liếc Trần Vũ một cái.

Trần Linh thì có chút căng thẳng, lén nhìn Trần Diệp một cái.

Hồng hét rồi.

Tiểu Vũ ca lén truyền thụ 《Bát Quái Chưởng》 cho người ngoài, lại bị phụ thân nhìn thấy.

Chắc chắn sẽ bị phạt.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Linh lộ ra vẻ căng thẳng.

Không đợi Vương Thành ra tay.

Giọng nói của Vệ Ánh Thu vang lên từ phía sau.

“Ta đã tháo rồi.”

Nghe thấy những lời này, thân thể Vương Thành run lên, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vệ Ánh Thu cúi đầu, chiếc khăn che mặt đã được tháo xuống.

Vết bớt màu đỏ chiếm nửa khuôn mặt nàng lộ ra trước mắt mọi người.

Xung quanh lập tức không ai nói gì nữa.

Hoa viên trở nên rất yên tĩnh.

Vài nhịp thở sau, Vệ Ánh Thu đeo khăn che mặt lại, cung kính hành lễ với Vương Đăng.

“Đại thiếu gia...”

“Ánh Thu đã ảnh hưởng đến các vị khách dùng bữa.”

“Cầu xin đại thiếu gia trách phạt.”

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Vương Thành lập tức trở nên tái nhợt.

Hắn biết ý của Vệ Ánh Thu.

Nàng sợ Vương Đăng sẽ trách phạt mình.

Vương Thành ở trong Thần Quyền sơn trang không có tiếng nói.

Căn bản không thể so sánh với Vương Đăng.

Nếu hai người xảy ra xung đột, chắc chắn hắn sẽ bị trừng phạt.

Ánh mắt Vương Đăng vượt qua Vương Thành và Vệ Ánh Thu, nhìn về phía tên võ giả lùn béo vừa mới la hét đòi xem mặt Vệ Ánh Thu.

“Ngươi hài lòng chưa?”

Tên võ giả lùn béo vốn đang say rượu, sau chuyện này liền tỉnh táo lại.

Vài giọt mồ hôi lạnh chảy xuống khuôn mặt béo vàng vọt của hắn.

“Hài... hài lòng rồi...”

Tên võ giả lùn béo nuốt nước bọt, gật đầu lia lịa.

Chương 672: Hôm nay ta ở đây, không ai được phép động đến người!

Vương Đằng lạnh lùng liếc nhìn Đại Mạc Bát Hổ.

Tên võ giả lùn mập mặt trắng bệch vì sợ hãi.

Mặc dù chúng tự xưng là “Đại Mạc Bát Hổ”, nhưng thực chất chỉ là một nhóm côn đồ với thực lực cao nhất là tam phẩm.

Ngày thường quen thói ức hiếp dân lành, làm mưa làm gió.

Hôm nay uống quá chén, bản tính lộ rõ, gây ra chuyện rắc rối.

Còn Vương Đằng lại là nhất phẩm, thiếu trang chủ Thần Quyền sơn trang, xa xa không phải loại côn đồ như bọn chúng có thể so sánh.

Vương Đằng hỏi tên võ giả lùn mập: “Các hạ còn chuyện gì khác không?”

“Không... không có...”

Tên võ giả lùn mập sợ hãi run lấy bầy, vội vàng lắc đầu.

Vương Đằng gật đầu, giọng vô cùng bình tĩnh: “Vây vãi vị cứ dùng bữa tiếp đi.”

Nghe thấy lời này, Đại Mạc Bát Hổ ngoan ngoãn ngồi xuống, không dám phát ra một tiếng động nào.

Vương Đằng xử lý xong chuyện bên này, lại liếc nhìn Vương Thành, trong ánh mắt mang theo ý lạnh.

Hắn không nói gì, vén vạt áo, bước nhanh về phía tiểu viên bên cạnh.

Vương Đằng vừa bước được hai bước, phía sau liền truyền đến một giọng nói châm chọc.

“Đây là Thần Quyền sơn trang – Vương gia tiếp đãi khách ư?”

“Theo ta thấy, cũng chỉ có vậy thôi!”

“Thần Quyền sơn trang, xử lý việc không công bằng!”

Lời vừa dứt, trong mắt Vương Đằng bùng lên một tia giận dữ và lạnh lẽo.

Hắn đột nhiên dừng bước, xoay người, hai chân phát lực, thân thể như đại bàng vọt lên.

“Vút!” một tiếng, Vương Đằng đã đáp xuống bên cạnh một bàn rượu cách đó mười mấy trượng.

Hắn đưa tay phải lớn cỡ bát dấm ra, ấn mạnh lên vai một người.

Vương Đằng lạnh giọng nói: “Từ nãy đến giờ các hạ luôn nói xấu Thần Quyền sơn trang của ta.”

“Lời lẽ chế giễu.”

“Thần Quyền sơn trang của ta mặc dù tôn trọng khách, nhưng không có nghĩa là có thể để người khác sỉ nhục!”

“Nếu các hạ không nói ra được lý do...”

“Thần quyền bách bộ của Vương Đằng ta mặc dù không bằng phụ thân ta, nhưng đối phó với hạng người như ngươi cũng đủ rồi.”

Biến cố bất ngờ này khiến những người xung quanh đều giật mình.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tay phải của Vương Đăng đang ấn lên vai một trung niên mặc đồ đen.

Người trung niên mặc đồ đen gầy gò, dưới cằm để một chòm râu dê, đôi mắt không lớn hơn đậu xanh là mấy đảo liên tục, trông vô cùng gian xảo.

Các võ giả giang hồ xung quanh nhìn thấy người trung niên mặc đồ đen đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhìn thấy vũ khí bên hông hắn liền nhận ra.

“Là hắn!”

“‘Kiếm khách Rét’ – Ngô Bất Thường, danh chấn Lĩnh Nam!”

“Trời ạ, đây là một trong số ít những kiếm khách nhất phẩm ở Lĩnh Nam.”

“Nghe nói kiếm của hắn rất đặc biệt, mặc dù là kiếm nhưng hai bên lưỡi kiếm lại có móc ngược giống như chân rết, trên móc có độc.”

“Người bình thường đối đầu với hắn đều sẽ bị đánh cho không kịp trở tay.”

“Không ngờ hắn cũng đến đây.”

Những lời thì thầm của người xung quanh truyền vào tai Vương Đăng.

Hắn ngược mắt nhìn “Kiếm khách Rét”, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ các hạ cho rằng mình là nhất phẩm thì có thể tùy tiện sỉ nhục Thần Quyền sơn trang của ta?”

Vai phải của Ngô Bất Thường bị Vương Đăng ấn chặt.

Hắn cười lạnh, khẽ rung vai, một luồng nội lực mạnh mẽ truyền ra.

Vương Đăng vừa định dùng nội lực chống lại, đột nhiên nhúu mày.

Nội lực của người này có độc!

Nghĩ đến đây, Vương Đăng quả quyết buông tay ra.

Ngô Bất Thường hất tay Vương Đăng ra, mặt lạnh lùng bưng chén rượu trên bàn lên uống một ngụm, không thèm liếc nhìn Vương Đăng.

Vương Đăng dựng ngược lông mày, vừa định nổi giận.

Ngô Bất Thường tiếp tục nói: “Ta đã nói Thần Quyền sơn trang của các người xử lý việc không công bằng, đương nhiên là có lý do.”

“Vừa rồi tiểu nha đầu kia rót rượu ngon cho bàn đó, còn chúng ta uống là rượu thường!”

“Nếu không tin, người qua ngửi thử mùi rượu đi.”

“Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, chuyện nhỏ này còn không đến mức nói dối.”

Ngô Bất Thường hừ lạnh một tiếng, giơ tay chỉ về phía bàn của mấy người Tưởng Vân Tuyết.

Nghe thấy lời này, sắc mặt mấy người Tưởng Vân Tuyết khẽ biến, gương mặt nhỏ nhắn của Vệ Ánh Thu cũng tái nhợt đi vài phần.

Vương Đăng nhúu mày, lạnh lùng liếc nhìn Vệ Ánh Thu, sai bước đi đến bàn của Tưởng Vân Tuyết, cầm bình rượu lên ngửi.

Phân biệt được rượu, gương mặt Vương Đăng hoàn toàn tối sầm lại.

Gương mặt nhỏ nhắn của Vệ Ánh Thu trắng bệch, nắm chặt tay lại.

Ngô Bất Thường tiếp tục cười chế giễu: “Đây là cách Thần Quyền sơn trang tiếp đãi khách sao?”

“Xử lý việc không công bằng...”

“Trước mặt bao nhiêu anh hùng hào kiệt như vậy, lại giờ trò phân biệt đối xử.”

“Thật là nực cười.”

“Thần Quyền sơn trang, cũng chỉ có vậy thôi!”

“Ha ha ha ha...”

Ngô Bất Thường cười lớn, trề tiếng cười của hắn, hậu hoa viên im lặng như tờ.

Mặt Vương Đăng đỏ bừng, trên mặt có cảm giác như bị người ta tát vào.

Hắn hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn Vệ Ánh Thu: “Người theo ta qua đây.”

Vệ Ánh Thu mặt mày tái nhợt, đã dự đoán được kết cục của mình.

Nàng cắn môi, chậm rãi bước về phía Vương Đăng.

Nàng vừa mới bước được một bước, Vương Thành đã chắn trước mặt nàng.

Đồng thời, Tưởng Vân Tuyết “ôi chao” một tiếng đứng lên, lập tức thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

Chỉ thấy gương mặt Tưởng Vân Tuyết ửng hồng, đôi môi đỏ mọng.

Nàng chỉ vào Vệ Ánh Thu nói: “Vương thiếu gia, ta thích nàng ấy.”

“Ta muốn nàng ấy ở lại chỗ ta, uống rượu với ta.”

“Có được không?”

Nghe vậy, Vương Đăng nhú mảy.

Hắn không phải đồ ngốc, đương nhiên nhìn ra được mối quan hệ giữa Tưởng Vân Tuyết và Vương Thành, biết Tưởng Vân Tuyết muốn bảo vệ Vệ Ánh Thu.

“Xin lỗi, nha hoàn này phạm phải gia quy của Vương gia ta.”

“Nhà đột không để cho người ngoài biết, ta phải dẫn nàng ta xuống dưới.”

Vương Đăng còn chưa nói xong, Tưởng Vân Tuyết đã xua tay, mặt đầy áy náy: “Xin lỗi, ta gọi Vương thiếu gia, không phải người.”

“Vương Thành thiếu gia, có được không?”

Tưởng Vân Tuyết nhìn Vương Thành.

Nghe vậy, Vương Thành cười nhạt: “Đương nhiên là được.”

“Nàng là nha hoàn thân cận của ta, đương nhiên phải nghe lời ta.”

“Hơn nữa chuyện rượu này là do ta không quen uống rượu thường, cố ý bảo nàng mang tới.”

Vương Thành liếc nhìn Ngô Bất Thường: “Từ nhỏ ta đã kén chọn, không quen uống rượu thường.”

“Ngô tiên bối cũng thích uống loại rượu này, lát nữa ta sẽ cho người mang một bình tới cho Ngô tiên bối.”

Nhìn thấy Vương Thành và Tưởng Vân Tuyết phối hợp ăn ý, mặt Vương Đăng tối sầm lại.

Tưởng Vân Tuyết không hề nể mặt hắn.

Vương Đăng tối mặt, hai nắm đấm ở bên người không ngừng run rẩy.

Hắn thở gấp vài hơi, đè nén lửa giận, đi đến trước mặt Vương Thành.

Vương Thành theo bản năng che Vệ Ánh Thu ở sau lưng.

Vương Đăng hạ giọng, lạnh lùng nói: “Nhị đệ, hôm nay là ngày quan trọng của Thần Quyền sơn trang.”

“Đệ đừng có ăn cây táo, rào cây sung, làm mất mặt như vậy.”

Nghe vậy, Vương Thành cười, ngược mắt nhìn Vương Đăng: “Đại ca nói gì vậy, nha hoàn của ta thì ta tự dạy dỗ.”

“Chuyện rượu là do ta sơ suất, quên không nói với đại ca.”

“Nhưng mà...”

Vương Thành hơi ngạc nhiên nói: “Ta nhớ hình như đại ca cũng chỉ thích uống rượu ngon, chưa bao giờ uống rượu thường.”

“Chẳng lẽ rượu mời các chương môn ở tiểu viên bên cạnh cũng là rượu thường?”

Nghe vậy, sắc mặt Vương Đăng khế biến, nghiêng răng nói: “Ngươi!”

Rượu mời các chương môn đương nhiên không giống với rượu mời các võ giả giang hồ bình thường, đây là chuyện ngầm hiểu với nhau.

Nhưng Vương Thành lại ngang nhiên nói ra, làm cho Vương gia mất mặt!

“Ta làm sao?” Vương Thành không hề sợ hãi.

Hắn quay đầu lại, mỉm cười dịu dàng với Vệ Ánh Thu, nói từng chữ một: “Ngươi không cần động đây.”

“Hôm nay ta ở đây, không ai được phép động đến ngươi!”

Chương 673: Đánh chết Vệ Ánh Thu! Tứ hiệp Quan Ngoại, đồng khí liên chi!

“Ngông cuồng!”

Một âm thanh như sấm rền vang khắp khu vườn sau.

Nghe thấy âm thanh này, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vương Liệt xuất hiện trước cửa vòm của khu vườn sau, khuôn mặt già nua uy nghiêm tối sầm như mực.

Những lời vừa rồi của Vương Thành và Vương Đằng, ông đều nghe rõ trong tai.

Thấy Vương Liệt đích thân ra mặt, khu vườn sau lập tức im lặng hẳn.

Không ai dám phát ra chút âm thanh nào nữa.

Trong miệng có thức ăn cũng không dám nhai, sợ chọc giận Vương Liệt.

Đó chính là một nửa bước Tông Sư!

Là tồn tại chỉ dưới đỉnh cao Võ Đạo!

Hắn muốn giết người, không cần một khắc đã có thể giết sạch tất cả mọi người trong khu vườn sau này.

Ngay lúc này.

“Rắc rắc...”

“Rắc rắc...”

“Nhai nhai.”

“Ồ!”

Trong khu vườn sau tĩnh lặng như chết, bốn tiếng nhai thức ăn vang lên vô cùng rõ ràng.

Vương Liệt và mọi người trong vườn liếc nhìn.

Chỉ thấy trên một chiếc bàn đầy những người đeo mặt nạ.

Một nam nhân đeo mặt nạ vẽ mặt cười nên trắng viền đỏ gắp một miếng dưa chuột, từ từ nhai.

Ngoài hẳn ra.

Cùng bàn còn có ba người đeo mặt nạ trắng đỏ nên trắng, mặt nạ lão ông và mặt nạ trắng.

Bốn người tự mình nhai thức ăn trong miệng, trông như đang xem kịch vui.

Vương Liệt liếc nhìn bốn người một cái, thu hồi ánh mắt, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Vốn dĩ hẳn đang ở khu vườn bên cạnh, uống rượu cùng chương môn các phái, bàn bạc chuyện tranh đoạt minh chủ võ lâm ngày mai.

Những lời của Vương Đằng và Vương Thành truyền vào khu vườn nhỏ.

Các chương môn đang ngồi, đều là cao thủ nhất phẩm lão làng.

Những lời này bọn họ đều nghe thấy.

Gia xú không thể truyền ra ngoài!

Chuyện như vậy, thật sự là mất mặt Vương gia.

Vương Liệt tính như lửa, lập tức không thể đè nén cảm xúc của mình nữa, bước nhanh đi ra.

Hắn đứng trước cửa vòm của khu vườn sau, ánh mắt lạnh lùng, lộ ra ý giận, nhìn về phía Vương Thành.

“Hôm nay là ngày trọng đại của Vương gia, ngươi có biết mình đang làm gì không?”

“Trước mặt huynh trưởng!”

“Không biết lễ nghĩa!”

Vương Thành cảm nhận được ánh mắt của phụ thân, theo bản năng nắm chặt nắm đấm, trong lòng có chút hoảng loạn.

Vương Liệt ở Thần Quyền sơn trang luôn là hình tượng độc đoán.

Nếu có người trong sơn trang phạm sai lầm, hắn sẽ đích thân trừng phạt.

Đừng nói là nha hoàn, người hầu, cho dù là con trai phạm sai lầm.

Vương Liệt cũng sẽ đánh một trận thật đau, đánh gãy một hai cây gậy.

Khi Vương Thành còn nhỏ, đã từng bị Vương Liệt đánh đập tàn nhẫn trước mặt mọi người trong sơn trang.

Nghĩ đến ký ức xưa kia, trong lòng Vương Thành vẫn có chút sợ hãi phụ thân.

Tuy nhiên...

“Thùng thùng...”

Nghe thấy tiếng tim đập căng thẳng và tiếng thở gấp gấp của Vệ Ánh Thu phía sau.

Vương Thành nắm chặt nắm đấm.

Chuyện này, không phải lỗi của Vệ Ánh Thu.

Cho dù bây giờ hấn cúi đầu nhận sai, cũng không tránh khỏi trận trừng phạt này.

Vương Thành hiểu rõ tính tình của phụ thân.

Vào ngày quan trọng như vậy tổ chức đại hội võ lâm, lại gây âm ỉ như thế này.

Vương Liệt nhất định đang giận sôi lên.

Vệ Ánh Thu thân thể yếu ớt, chưa từng luyện võ.

Nếu bị trừng phạt, rất có thể sẽ mất mạng!

Thà nhận sai, chuyện lớn hóa nhỏ.

Còn hơn cứng rắn đến cùng!

Trong lòng Vương Thành điện chuyển, trong chớp mắt đã đưa ra quyết định.

Hấn vừa định mở miệng, Vệ Ánh Thu phía sau đã quỳ xuống đất, cầu xin: “Trang chủ, là nô tỳ tự ý chủ trương, dâng rượu ngon cho nhị thiếu gia.”

“Ngài muốn phạt, thì phạt ta đi.”

“Chuyện này không liên quan đến nhị thiếu gia.”

Vệ Ánh Thu quỳ trên mặt đất, hai tay nắm chặt lấy vạt váy, gân xanh nhảy lên trên mu bàn tay trắng nõn.

Biểu cảm của nàng hoảng loạn, hốc mắt đỏ hoe.

Đều tại nàng, hại nhị thiếu gia vì nàng, mà đối đầu với đại thiếu gia và trang chủ.

Vương Liệt trừng phạt người, xưa nay đều ra tay rất ác.

Nhị thiếu gia sao chịu nổi!

“A Thu!”

Vương Thành thấy Vệ Ánh Thu quỳ xuống, trong lòng đau đớn, một cơn giận dữ cũng bùng lên từ lồng ngực.

Vương Liệt không thèm nhìn Vệ Ánh Thu, trực tiếp nói với quản sự bên cạnh đang sợ đến mức mặt mày xám ngoét: “Lôi nàng ta xuống đánh chết!”

Nói xong, Vương Liệt lạnh lùng nhìn Vương Thành: “Đưa đứa nghịch tử này nhốt vào trong phòng!”

Nghe thấy những lời này.

Mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Giang Vân Tuyết nhú mày, quát lên: “Người có nói lý hay không?”

“Nàng coi như là con dâu của người, bị người khác ức hiếp, người lại muốn đánh chết nàng?”

“Còn cả chuyện rượu này.”

“Người dám nói rượu mà người đang uống cùng các chương môn khác trong vườn, là rượu bình thường?”

“Vương Thành là nhị thiếu gia của Thần Quyền sơn trang các người, dựa vào đâu mà không được uống rượu ngon?”

“Theo lý mà nói, hai người bọn họ có lỗi gì?”

“Thế giới này không phải nắm đấm to là có lý!”

Giọng nói của Giang Vân Tuyết vang vọng khắp khu vườn sau.

Các chương môn trong khu vườn nhỏ bên cạnh cũng nghe rõ những lời này.

Thấy Giang Vân Tuyết lên tiếng, Tưởng Kiện rít một hơi thuốc Lào, lặng lẽ đứng dậy, bình tĩnh nhìn Vương Liệt.

Vương Liệt di chuyển ánh mắt, rơi vào người Giang Vân Tuyết: “Người là ai?”

“Dám quản chuyện nhà của Vương gia ta?”

Giang Vân Tuyết nhảy lên, nhảy đến bên cạnh Vương Thành, khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Chúng ta là tứ hiệp Quan Ngoại, đồng khí liên chi!”

“Cùng Vương Thành là huynh đệ kết nghĩa.”

“Chuyện của hắn chính là chuyện của chúng ta!”

“Đúng vậy!” Ngụy Hoài cũng bước ra khỏi bàn rượu, đứng bên cạnh Vương Thành, ánh mắt không hề sợ hãi nhìn Vương Liệt.

Trần Vũ thì cười cười, cũng đứng bên cạnh ba người.

Bàn của Trần Diễm.

Trần Linh thấy Trần Vũ cũng đứng ra, theo bản năng định đứng dậy đi theo.

Hoa Tịch Nguyệt đang nhai lòng lợn chín vòng, mắt nhanh tay lẹ kéo Trần Linh lại.

Nàng khẽ nói: “Người đi làm gì?”

“Vội cái gì.....”

“Xem kịch vui đi.”

Trần Linh liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt, lại nhìn Trần Diễm.

Thấy Trần Diễm không có phản ứng.

Nàng khẽ mím môi, ngoan ngoãn ngồi xem kịch.

“Tứ hiệp Quan Ngoại?”

Vương Liệt lặp lại một lần, giận quá hóa cười.

Hắn nói với Giang Vân Tuyết: “Người trẻ tuổi, Vương gia ta lấy quy củ lập gia.”

“Đã người muốn nói lý, vậy lão phu sẽ nói với người.”

“Nàng chỉ là một nha hoàn, không phải là con dâu gì cả.”

“Con dâu của Vương gia ta, chẳng lẽ là một nha hoàn có thể làm?”

“Một nha hoàn, giết thì giết, khế bán thân của nàng ở trong tay ta, quan phủ cũng không thể nói gì.”

“Hơn nữa.”

Vương Liệt nghiêng người, ánh mắt quét qua tất cả các võ giả có mặt.

“Vương gia ta quả thực có rượu ngon.....”

“Nhưng!”

“Rượu ngon này không phải ai cũng có thể uống.”

“Nếu người có thực lực nhất phẩm, vậy thì vào trong vườn một chút.”

“Lão phu tuyệt đối không ngăn cản, rượu ngon uống thoải mái!”

“Ngược lại, nếu người không có thực lực, lão phu dựa vào đâu mà dùng rượu mấy chục lượng một vò chiêu đãi người?”

“Đây là sự tôn trọng đối với cường giả!”

“Hơn nữa.”

“Mấy chục bàn thức ăn này, đầu bếp mời là đầu bếp chính của Thụy Tường Lâu ở Sơn Đông, một bàn ít nhất cũng mấy chục lượng.”

“Rượu ngon thức ăn ngon, chỉ cần người ăn được, Vương gia ta đều cung cấp thoải mái.”

“Vương gia ta tổ chức đại hội võ lâm, vẫn có thể bỏ ra được chút tiền này.”

Ánh mắt Vương Liệt quét qua mọi người, tầm mắt dừng lại trên người Ngô Bất Thường một lúc.

Hắn lạnh lùng nói: “Vương gia ta chiêu đãi các vị, lễ nghi chu đáo.”

“Ai dám nói Vương gia ta không đủ hào phóng?”

Những lời này, Vương Liệt nói vang dội, khí thế ngút trời.

Các võ giả giang hồ trong khu vườn sau, đều rơi vào trầm mặc.

Công bằng mà nói.

Chất lượng của thức ăn, rượu nước ở đây đã tính là rất cao rồi.

Tùy tiện một bàn đặt ra bên ngoài, đều không dưới mấy chục lượng bạc.

Đều là người bình thường, ai ăn nổi một bàn rượu ngon thức ăn ngon đắt đỏ như vậy.

Hơn nữa, rượu ngon thức ăn ngon thoải mái.

Võ giả vốn dĩ ăn nhiều hơn người bình thường.

Mấy chục bàn này, chi phí cũng không phải là một con số nhỏ.

Vương Liệt nói xong phát tay, ra hiệu cho quản sự lôi Vệ Ánh Thu và Vương Thành đi.

Chương 674: Ta? Ta là Trần Vũ, không phải Thiếu chủ Ngọc Diệp đường Trần Vũ!

Tên quân sự thấy Vương Liệt làm thật, cũng chỉ đành cắn răng, quát đám gia đình xung quanh: “Bắt hai tên kia lại.”

Đám gia đình nhìn nhau, miệng hô vang, cùng nhau xông lên.

“Bốp! Bốp!”

Vương Thành né sang hai bên, giơ tay lên hai chưởng, liền đánh ngã mấy tên gia đình vừa xông tới.

Hắn kéo Vệ Ánh Thu từ dưới đất dậy, che chở nàng ở phía sau, lông mày nhíu chặt.

“Được lắm!”

“Rất được!”

“Ngươi cái đứa nghịch tử này...”

Vương Liệt thấy cảnh này, càng giận dữ ngút trời.

Không đợi hắn mở miệng, Vương Đằng đã hai bước làm một, xuất hiện trước mặt Vương Thành.

“Vù!”

Một luồng quyền phong trầm đục gào thét vang lên.

Những võ giả ngồi xung quanh đều cảm thấy một luồng gió mạnh ập vào mặt, khiến người ta không thể mở mắt ra được.

Vương Đằng giơ tay lên chính là “Thần Quyền Trăm Bước”.

Khỏe mắt của Tưởng Vân Tuyết đứng bên cạnh Vương Thành khẽ giật, tay phải cầm “Bá Vương Dao” chém ngược ra sau.

Lưỡi đao sắc bén xé toạc không khí, phát ra một tiếng rít trầm thấp.

Luồng gió mạnh này không kém gì quyền phong của Vương Đằng!

Vương Đằng nghiêm mặt, lạnh lùng ngẩng đầu lên, điều chỉnh nắm đấm.

Quyền đao va chạm.

Một tiếng “Đang!” vang dội.

Bóng đen rộng lớn lướt qua bầu trời.

Tưởng Kinh đang hút thuốc lảo nhẩy lên không trung, đón lấy bóng đen đó.

Đội Tưởng Kinh rơi xuống đất, mọi người mới nhìn rõ trong tay hắn có thêm một thanh “Bá Vương Dao”.

Vừa rồi, thanh “Bá Vương Dao” trong tay Tưởng Vân Tuyết đã bị một quyền của Vương Đằng đánh bay ra ngoài.

Lực phản chấn mạnh mẽ truyền đến tay Tưởng Vân Tuyết.

Tưởng Vân Tuyết lùi lại mấy bước, khe hở giữa ngón cái và ngón trỏ bị rách toạc, máu tươi văng ra.

Không đợi mọi người hoàn hồn.

Vương Đằng tung một quyền, nắm đấm như sấm sét, nhanh như tia chớp, đánh thẳng vào mặt Vương Thành.

Ngụy Hoài hít sâu một hơi, trên người xuất hiện một luồng khí thể vô hình.

Thiên Nhân hợp nhất!

Hai thanh đao bên hông đồng thời rút ra khỏi vỏ, ánh đao lạnh lẽo lướt qua mặt đất.

Không đợi Ngụy Hoài ra tay.

Đã có một người đứng trước mặt Vương Thành.

Một bàn tay đầy vết chai giờ lên, dễ dàng nắm lấy cú đâm nặng nề của Vương Đăng.

“Chát!” một tiếng nhẹ vang lên.

Động tác của Vương Đăng khựng lại, trong mắt hiện lên một tia sửng sốt.

Sắc mặt Trần Vũ bình thường, đứng trước mặt Vương Thành, thay hẳn đỡ cú đâm nặng nề này.

Thấy “Thần Quyền Trăm Bước” của Vương Đăng bị một tên vô danh tiểu tốt đỡ được.

Các võ giả giang hồ trong hoa viên đều lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng Vương Đăng có thực lực Nhất phẩm.

Được xưng tụng là có tư chất Tông sư!

Cho dù hẳn có nương tay khi ra đòn.

Thì cũng không phải là một tên vô danh tiểu tốt có thể đỡ được!

Người này có lai lịch gì?

Thấy Trần Vũ đỡ được cú đâm của mình, Vương Đăng lùi lại một bước, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ngươi là ai?”

“Ta?”

Trần Vũ lấy từ trong ngực ra một lọ kim sang được tùy tiện ném cho Tưởng Vân Tuyết, thản nhiên nói: “Ta là Tứ Hiệp Quan Ngoại.”

Ánh mắt Trần Vũ vượt qua Vương Đăng, nhìn về phía Vương Liệt đang đứng dưới cổng vòm trăng khuyết.

“Vương lão gia, trước mặt nhiều hào kiệt giang hồ như vậy.”

“Được tha thì cứ tha, đúng sai công lao, mọi người đều thấy rõ.”

“Chi bằng hãy tha cho Vương Thành và Vệ Ánh Thu đi.”

Nghe được lời này, Vương Liệt hít sâu một hơi, giận quá hóa cười.

“Được!”

“Rất được!”

“Không ngờ đứa con trai thứ bất tài này của ta, lại có thể kết giao được với ba người bạn như vậy.”

“Tứ Hiệp Quan Ngoại.”

“Danh hiệu thật lớn!”

“Ngươi một tên Nhị phẩm, cũng muốn gánh vác chuyện này?”

Ánh mắt của Vương Liệt rất độc, chỉ liếc một cái đã nhìn ra được thực lực của Trần Vũ.

Vương Liệt vạch trần thực lực của Trần Vũ.

Tưởng Vân Tuyết và Ngụy Hoài đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ vạn lần không ngờ tới, Trần Vũ lại cùng cấp bậc Nhị phẩm với Tưởng Kinh!

“Gánh vác chuyện này, thì có liên quan gì đến thực lực?”

Trần Vũ quay đầu liếc nhìn mấy người còn lại một cái, thần sắc bình tĩnh nói với Vương Liệt: “Bốn người chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ.”

“Chuyện của bọn họ chính là chuyện của ta.”

“Ta có thực lực mạnh nhất, đương nhiên ta nên đứng ra.”

Vương Liệt đánh giá Trần Vũ một cái, gật đầu nói: “Được!”

“Cũng có gan đấy.”

“Tuy nhiên, những gì người đang làm bây giờ, chính là khuấy rối đại hội võ lâm của Vương gia ta.”

“Tăng nhi, dạy cho hắn một bài học!”

“Vâng!”

Vương Đằng nhận lệnh, nắm chặt hai tay, nội lực dẫn ra khỏi đan điền, lưu chuyển đến kinh mạch hai cánh tay.

Chỉ thấy cánh tay và bả vai của hắn phình to lên mấy vòng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vương Đằng là người Sơn Đông, thân hình vốn đã cao lớn.

Toàn lực ra tay, thân hình càng thêm vạm vỡ!

Vương Đằng tung một quyền.

Nắm đấm to bằng cái bát hóa thành bóng đen, đánh thẳng vào bụng dưới của Trần Vũ.

“Vù!”

Quyền đến trước, âm thanh đến sau!

Trần Vũ nghiêm mặt, thân hình ngửa ra sau, dễ dàng tránh được “Thần Quyền Trăm Bước” của Vương Đằng.

Thấy Trần Vũ tránh được một quyền, Vương Đăng không biểu lộ cảm xúc, thân pháp theo sát, lại tung ra một quyền nữa.

Trong hoa viên vang lên tiếng quyền phong nặng nề.

Các chương môn của các phái trong tiểu viện bên cạnh đều bước ra phía sau cổng vòm trăng khuyết, dẫn theo đệ tử của mình xem Vương Đăng ra tay.

Các võ giả giang hồ xung quanh cũng chăm chú nhìn hai người giao đấu.

Vương Đăng từ nhỏ đã được ca ngợi là có tư chất Tông sư.

Nhưng hắn rất khiêm tốn, hiếm khi rời khỏi Thần Quyền sơn trang.

Lần trước nổi danh giang hồ, vẫn là mấy năm trước.

Mọi người không hiểu rõ về hắn lắm.

“Vù vù...”

Tiếng gió mạnh gào thét.

Vương Đăng liên tiếp tung quyền, chiêu thức đơn giản mộc mạc.

Môn võ công “Thần Quyền Trăm Bước” này, ngoài khả năng đánh xa, thì đặc điểm lớn nhất chính là đơn giản.

Mỗi lần ra đòn đều đơn giản đến cực điểm.

Nhìn thì có vẻ bình thường.

Nhưng uy lực lại vượt xa sức tưởng tượng của con người.

Trần Vũ chỉ có thực lực Nhị phẩm, không thể đối chiêu với Vương Đăng.

Nếu như quyền ảnh kia rơi vào người.

Quyền kinh nhập thể, bên ngoài không nhìn thấy gì, nhưng cơ bắp, kinh mạch sẽ bị hủy diệt dễ dàng.

Trần Vũ chỉ có thể dựa vào khinh công đi kèm “Bát Quái Chương” để di chuyển xung quanh Vương Đăng.

May mà “Bát Quái Chương” lấy thân pháp nhanh nhẹn, bước đi linh hoạt, tùy ý biến hóa làm sở trường.

Mặc dù “Thần Quyền Trăm Bước” có uy lực mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt với kẻ địch di chuyển xung quanh, bước chân linh hoạt, nếu như khinh công có phần kém hơn, thì khuyết điểm sẽ lộ ra.

Vương Đăng liên tiếp mấy quyền đều không trúng được Trần Vũ, sắc mặt hần lập tức có chút khó coi.

“Người chỉ biết né tránh thôi sao?”

Vương Đăng lạnh lùng nói.

Nghe được lời này, Trần Vũ không khỏi trầm giọng nói: “Người là Nhất phẩm, ta là Nhị phẩm.”

“Người bảo ta đấu cứng với người?”

“Nếu người muốn ta chính diện giao đấu với người, ta sẽ dùng binh khí.”

“Đến lúc đó người đừng nói ta ức hiếp người!”

“Ngông cuồng tự đại!” Vương Đăng quát lớn, thân hình lại to thêm một chút.

Trước mặt nhiều hào kiệt giang hồ như vậy, hần bị một tên Nhị phẩm dùng khinh công đùa giỡn.

Thế diện đều mất hết.

Thực ra chuyện này cũng không trách Vương Đăng.

Chỉ có thể trách “Bát Quái Chương” được Trần Diệp cải tiến quá mạnh.

Khinh công “Bát Quái Du Long Bộ” đi kèm, tiến thoái vô hình, đâu phải người bình thường có thể chạm vào được.

Trừ khi Vương Đằng cũng học được khinh công đỉnh cấp.

Nếu không hấn căn bản không thể chạm vào được Trần Vũ.

Đương nhiên, nếu không sử dụng “Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt”, so đấu đến cuối cùng, thì vẫn là Trần Vũ thua.

Dung lượng nội lực của Nhị phẩm và Nhất phẩm, vẫn có chênh lệch.

Vương Đằng bước lên, phát hiện Trần Vũ để lộ một sơ hở, mở to mắt, tung một quyền xuống.

“Chát!” Trong không khí vang lên một tiếng nổ.

Lấy Vương Đằng làm trung tâm, sóng khí cuộn trào, cuốn lên một lớp bụi.

Đột nhiên.

Một luồng ánh sáng lạnh lướt qua.

Vương Đằng chỉ cảm thấy năm đám lạnh lẽo, trong lòng căng thẳng.

Hấn quát nhẹ một tiếng, cứng rắn dừng cú đâm xuống.

Bụi đất tan đi.

Trần Vũ chùng chân về phía trước, hai tay nắm chặt một đôi binh khí sắc lạnh.

Binh khí đó dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh lẽo, bốn mũi chín lưỡi mười ba cạnh!

“Tử Ngộ Uyên Ương Nguyệt!”

Có người kinh hô, nhận ra được loại binh khí độc nhất vô nhị đứng thứ năm trong bảng binh khí kỳ môn.

Mọi người xung quanh đều kinh hãi.

Vương Đăng nhìn kỹ, quát nhẹ: “Người là Thiếu chủ Ngọc Diệp đường Trần Vũ?”

Trần Vũ đứng vững thân mình, lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Ta?”

“Ta là Trần Vũ.”

“Không phải Thiếu chủ Ngọc Diệp đường Trần Vũ!”

Chương 675: Cùng giai vô địch! Người chỉ bại nhanh hơn!

Là hấn!

Nghe thấy hai chữ “Trần Vũ”, ánh mắt của mọi người xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thiếu niên bình thường trong trận đấu này.

Vậy mà lại là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường, người từng đánh bại hết thầy đệ từ các môn phái từ Nam ra Bắc khi còn tam phẩm?

Một số người từng thấy Trần Vũ lộ vẻ mặt, ánh mắt lóe lên như đang suy nghĩ điều gì đó.

Họ biết Trần Vũ đang đeo mặt nạ da người.

Trong đám đông, người kinh ngạc nhất không ai khác chính là Tưởng Vân Tuyết và Ngụy Hoài.

Không ngờ rằng nhị đệ bình thường lại là thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường!

Tưởng Vân Tuyết suy nghĩ kỹ lại, bỗng nhiên hiểu ra.

Không có gì lạ khi vị đại phu giải độc cho nàng lại nhận nhiệm vụ từ Ngọc Diệp Đường.

Đây chắc chắn là sự sắp đặt của Trần Vũ!

Tiếng xôn xao bùng lên khi cặp đao Ngọa Ương Xuất xuất hiện.

Ánh mắt của đám đông trở nên vô cùng nóng bỏng.

Con trai của tông sư đệ nhất thiên hạ đối đầu với người có tư chất tông sư.

Ai sẽ là người chiến thắng?

“Thiếu chủ của Ngọc Diệp Đường thì sao?”

“Đây là chuyện riêng của Vương gia ta!”

“Dù là Đế Quân đến, cũng không có quyền can thiệp!”

“Sự chênh lệch giữa nhị phẩm và nhất phẩm, đâu phải một món binh khí có thể bù đắp được!”

“Ánh sáng đom đóm mà cũng dám tranh sáng với trăng rằm!”

Vương Đăng gầm lên một tiếng, thân hình như hổ dữ, lại lao về phía Trần Vũ.

Nắm đấm to như cái bát, mang theo khí thế có thể hủy diệt núi đá, ầm ầm giáng xuống!

Ánh mắt Trần Vũ ngưng trọng, tập trung cao độ.

Lần này, trong tay hắn đã có cặp đao Ngọa Ương Xuất, không còn sợ hãi bất kỳ ai!

Trần Vũ di chuyển, trong chớp mắt đã xuất hiện bên sườn Vương Đăng.

Nắm đấm của Vương Đăng chưa kịp hạ xuống đã biến đổi hướng đi.

Quyền phong mạnh mẽ đánh vào nền gạch dưới chân Trần Vũ, tạo thành những vết nứt chằng chịt.

Dù Bách Bộ Thần Quyền không trúng đích, nhưng chỉ bằng quyền phong cũng đủ tạo ra sức mạnh kinh khủng!

Trần Vũ liếc nhìn, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Hắn thay đổi bước chân, dựa vào sự linh hoạt của Bát Quái Chương, di chuyển xung quanh Vương Đăng.

Đột nhiên, Trần Vũ tìm thấy cơ hội.

Ánh đao lạnh lẽo lóe lên, lưỡi đao sắc bén vung tới, nhắm vào yết hầu của Vương Đăng.

Trần Vũ và Vương Đăng có sự chênh lệch về sức mạnh, hắn buộc phải dốc toàn lực.

Vương Đăng hừ lạnh, cánh tay phải va chạm vào cẳng tay của Trần Vũ, chặn đứng đòn tấn công, đồng thời nắm đấm trái ầm ầm vung ra.

Quyền phong rít gào, như đạn pháo vừa khai hỏa, luồng áp lực mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt Trần Vũ.

Trần Vũ không khỏi nheo mắt, thân hình không kịp né tránh, cặp đao Ngọa Ương Xuất thu về, chắn trước mặt, phá tan đòn tấn công này.

Cả hai đồng thời thay đổi chiêu thức, chỉ trong một hơi thở, lại tiếp tục lao vào nhau.

Bách Bộ Thần Quyền đối đầu với Bát Quái Chương.

Quyền phong nặng nề va chạm với lưỡi đao lạnh lẽo.

Sau vài chiêu giao đấu.

Cặp đao Ngọa Ương Xuất trong tay Trần Vũ lướt qua ngực Vương Đăng.

Chiếc áo lụa tím rách toạc, ngay lập tức xuất hiện một vết máu.

Trần Vũ không dùng được vật, sau khi ra đòn, ánh mắt vô thức lệch đi, không nhìn vào vị trí vừa tấn công.

Vương Đăng cảm nhận được cơn đau ở ngực, cũng sững sờ.

Hắn không ngờ rằng, cương khí hộ thể của mình lại không có tác dụng.

Trong khoảnh khắc ngõ ngang, cánh tay và đùi của Vương Đằng lại trúng hai nhát đao.

Máu tươi tuôn ra, rơi xuống nền gạch dưới chân.

Thấy cảnh tượng này, mọi người xung quanh đều kinh hãi.

“Binh khí của Trần Vũ có vấn đề!”

“Sao nó có thể phá vỡ cương khí hộ thể?”

“Thiên hạ chỉ có một loại vật liệu có thể phá vỡ cương khí hộ thể, đó là Tinh Sa dưới đáy biển!”

“Cặp đao Ngọa Ương Xuất này được chế tạo từ Tinh Sa!”

“Trời ơi, chỉ với điểm này, cặp đao Ngọa Ương Xuất có thể xếp vào hàng thần binh của thiên hạ!”

Ai cũng biết rằng.

Võ giả nhị phẩm đối đầu với võ giả nhất phẩm.

Cương khí hộ thể của võ giả nhất phẩm bao quanh cơ thể, có thể dễ dàng ngăn chặn mọi đòn tấn công của võ giả nhị phẩm.

Đây cũng là sự chênh lệch lớn nhất giữa võ giả nhất phẩm và nhị phẩm.

Thế mà Trần Vũ, với tư cách là võ giả nhị phẩm, lại có thể phá vỡ cương khí hộ thể của Vương Đằng.

Nhìn khắp giang hồ, người có thể làm được điều này, gần như không có.

Vương Đằng lùi lại một bước, nhìn vết thương trên người do cặp đao Ngọa Ương Xuất gây ra.

Sắc mặt hắn hoàn toàn tối sầm lại.

Trần Vũ đứng vững, siết chặt cặp đao Ngọa Ương Xuất, đôi mắt hơi cúi xuống, điều chỉnh hơi thở, phớt lờ dòng máu chảy ra từ cơ thể Vương Đằng.

Ngay khi vừa giao đấu, Trần Vũ đã nhận ra khoảng cách giữa hai người không lớn, sự tinh diệu của Bát Quái Chương vượt xa Bách Bộ Thần Quyền.

Yếu tố duy nhất ảnh hưởng đến thắng bại chỉ là nội lực và cương khí hộ thể.

May mắn thay, cặp đao Ngọa Ương Xuất có thể phá vỡ cương khí hộ thể.

Trần Vũ không có thiên phú về nội lực, chỉ hơn ở căn cốt tiên thiên tốt, có thuộc tính “Tinh Thông Quyền Cước”.

Quyền cước nhanh nhẹn, sức mạnh lớn.

Ngay khi Trần Vũ chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Ba tiếng nổ vang lên dứt khoát và mạnh mẽ.

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

Trong khoảnh khắc tiếp theo.

Ngực Trần Vũ tê rần, cơ thể không thể kiểm soát được, lùi lại vài bước.

Ngay sau đó, hai tay đau đớn.

Cặp đao Ngọa Ương Xuất trong tay rơi ra, cổ tay tê dại và đau nhức.

“Dựa vào lợi thế của binh khí.”

“Tăng Nhi, thu hồi cương khí hộ thể, áp chế xuống nhị phẩm, ngưng giao đấu lại từ đầu với hắn.”

Giọng nói bình thản của Vương Liệt vang lên.

Trần Vũ đứng vững, hơi thở có chút hỗn loạn.

“Đinh” một tiếng, cặp đao Ngọa Ương Xuất rơi xuống đất, lưỡi đao sắc bén dễ dàng xuyên thủng nền gạch.

Vừa rồi Vương Liệt ra tay trong chớp mắt, cách xa mấy trượng, đã đánh lui Trần Vũ, đánh rơi cặp đao Ngọa Ương Xuất trong tay hắn.

Thấy tình cảnh này.

Trong lòng Trần Vũ không khỏi dấy lên một cơn giận dữ.

Không đợi Trần Vũ hành động.

Chỉ thấy từ bàn rượu của một nhóm người đeo mặt nạ, đột nhiên có một người nhảy ra.

Người đó đeo mặt nạ vẽ hình chú khỉ nhỏ màu đỏ trên nền trắng, nhảy đến bên cạnh Trần Vũ, giọng nói gấp gáp: “Tiểu Vũ ca, ngươi không sao chứ?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Trần Vũ hơi sửng sốt.

Sau đó, trong mắt bùng lên tia sáng tinh anh.

Là Trần Linh!

“Tiểu Linh?” Trong mắt Trần Vũ thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Ta... Ta đến...” Trần Linh vừa định nói là đến tìm ngươi, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở vào.

“Ta đến xem nào nhiệt.”

Trần Linh nói bằng giọng trong trẻo.

Nghe vậy, Trần Vũ không nghĩ nhiều, gật đầu, che chắn Trần Linh sau lưng, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

“Ta không sao, người đến sau lưng ta đi.”

Trần Linh vội vàng lắc đầu nói: “Không, Tiểu Vũ ca, ta giúp người.”

“Không cần, ta có thể giải quyết.” Trong mắt Trần Vũ ánh lên cơn giận.

Hắn giao đấu với Vương Đăng, nhưng Vương Liệt lại ra tay can thiệp.

Còn bảo Vương Đăng áp chế xuống nhị phẩm.

Đây là coi hắn như đá mài đao cho Vương Đăng sao?

Trần Vũ tức giận vô cùng.

Hắn nhặt cặp đao Ngọa Ương Xuất, đưa cho Trần Linh, sau đó bước nhanh lên phía trước, siết chặt nắm đấm, nhìn thẳng vào Vương Đăng.

“Cùng là nhị phẩm?”

“Ta cùng giai vô địch!”

“Người chỉ bại nhanh hơn thôi!!”

Trần Vũ nói dứt khoát.

Nghe vậy, sắc mặt Vương Đăng thay đổi, giận dữ quát: “Ngông cuồng!”

Nói xong.

Vương Đăng bước nhanh về phía Trần Vũ, hai người lại tiếp tục giao đấu.

Tại bàn rượu của nhóm người đeo mặt nạ.

Tôn Thắng khẽ nói với Trần Dạ: “Nghĩa phụ, lão rùa già kia không nói võ đức, hay để ta qua đánh hắn một trận?”

Trần Dạ thản nhiên nói: “Không vội, xem Tiểu Vũ giải quyết thế nào.”

Chương 676: Bán Bước Tông Sư? Người Còn Kém Xa!

Trần Vũ và Vương Đằng quyền chưởng giao nhau, va chạm dữ dội.

Chỉ dùng nội lực Nhị phẩm, không có sự gia tăng của nội lực Nhất phẩm.

Vừa giao đấu, Vương Đằng đã cảm thấy lực quyền chưởng của Trần Vũ trầm trọng, xa hơn người thường rất nhiều.

Hai chiêu qua đi, cánh tay của Vương Đằng đã bị chấn động đến tê dại.

Trần Vũ thực sự nổi giận, ra tay không chút lưu tình.

“Bốp bốp bốp!”

Từng chưởng liên tiếp đánh vào người Vương Đằng.

Bát Quái Chưởng vốn là chưởng pháp linh hoạt.

Thần Quyền Trăm Bước mặc dù có thể đánh xa nhưng chiêu thức mộc mạc, từng bước rõ ràng.

Chỉ trong vài hơi thở, Vương Đằng đã trúng phải mấy chưởng của Trần Vũ.

Hơn mười chiêu sau.

Một chưởng của Trần Vũ đánh trúng ngực Vương Đằng, nội lực trong lòng bàn tay dâng trào, một chưởng đánh Vương Đằng lùi lại.

Vương Đằng “đùng đùng đùng” lùi lại mấy bước, mới đứng vững được, sắc mặt đỏ bừng.

Hắn không phải là đối thủ của Trần Vũ!

“Mới qua mười lăm chiêu.” Trần Vũ đứng thẳng, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói: “Đây chính là tư chất Tông Sư?”

“Theo ta thấy, cũng chỉ có vậy thôi!”

“Ngươi!” Sắc mặt Vương Đăng khó coi vô cùng.

Thấy Vương Đăng thất bại, các võ giả xung quanh xì xào bàn tán.

“Vương Đăng thua rồi!”

“Mặc dù Vương Đăng đã áp chế thực lực xuống Nhị phẩm, nhưng sự hiểu biết của hắn về Thần Quyền Trăm Bước vẫn còn đó, vậy mà vẫn không đánh lại Trần Vũ?”

“Quả nhiên, tư chất Tông Sư vẫn không bằng con của Tông Sư!”

“Dưới danh tiếng quả nhiên không có kẻ hèn, Trần Vũ...”

Vương Liệt nhú mày.

Hắn không ngờ Vương Đăng lại thua.

“Không thể nào!”

“Ta có tư chất Tông Sư, sao có thể thua được!”

Trần Vũ nghe thấy những lời này, cảm thấy có chút cảm động, liền nói với Vương Đăng: “Ngươi có thực lực, có tiềm lực, mới được gọi là tư chất Tông Sư.”

“Chứ không phải ngươi được gọi là tư chất Tông Sư, mới có thực lực và tiềm lực.”

“Quan hệ nhân quả này, đừng có mà nhầm lẫn.”

Vương Đăng nắm chặt hai nắm đấm, đôi mắt đỏ ngầu: “Không thể nào!”

“Ta không thể thua được!”

Vương Đằng không thể chấp nhận được việc mình lại thua dưới tay một Nhị phẩm.

Hắn có tư chất Tông Sư, đáng lẽ phải vô địch cùng cấp!

Từ nhỏ đến lớn, Vương Đằng chưa từng thua!

Sao có thể thua được!

“Ta có tư chất Tông Sư, sáu tuổi học quyền, mười lăm tuổi Nhị phẩm, hai mươi tuổi Nhất phẩm, trải qua mười mấy năm khổ luyện.”

“Người chỉ là một Nhị phẩm tầm thường, cũng xứng đáng dạy dỗ ta sao?”

Vương Đằng tức giận, không thèm quan tâm đến việc áp chế nội lực nữa, lại lao về phía Trần Vũ.

Hắn giơ tay đâm một quyền, nắm đấm to bằng cái bát ô dấm dần hiện ra trước mặt Trần Vũ.

Nắm đấm lao thẳng đến cổ họng Trần Vũ.

Xem ra, Vương Đằng đã động sát tâm!

Thấy vậy, Trần Linh giật mình.

Nàng nắm chặt cặp Song Nguyệt Dao trong tay, lao về phía Vương Đằng.

Không đợi Trần Linh tấn công đến.

“Bốp!” Một tiếng trầm đục vang lên.

Một luồng quyền phong từ phía sau đánh tới, trúng vào lưng Vương Đằng.

Vương Đằng bị một quyền đánh bay ra ngoài, bay xa mấy trượng rồi nặng nề rơi xuống đất.

“Đủ rồi!”

Vương Liệt đứng trước công trăng, mặt mày âm trầm nói.

Các chương môn của các phái lớn đều có mặt, trong hậu hoa viên lại càng có đông đủ các nhân sĩ giang hồ.

Vương Đằng làm như vậy, rơi vào mắt người khác, không biết sẽ bị người ta cười nhạo như thế nào.

Người khác sẽ nói Vương Đằng không chịu thua!

Cuối cùng người mất mặt vẫn là Vương gia!

Vương Đằng vùng vẫy bò dậy, vẻ mặt dữ tợn, nắm chặt hai nắm đấm.

Hắn nghiêng răng, định tiếp tục giao đấu với Trần Vũ.

“Bốp!” Một tiếng trầm đục vang lên.

Lại một luồng quyền phong nặng nề đánh trúng vào lưng Vương Đằng.

Vương Đằng lại bị đánh ngã xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Người còn chưa thấy đủ mất mặt sao?” Vương Liệt lớn tiếng quát.

Lại ăn thêm một quyền, bị thương nhẹ.

Vương Đằng lúc này mới bình tĩnh lại.

“Qua đây!” Vương Liệt lạnh giọng quát.

Vương Đằng thở hổn hển mấy hơi, im lặng không nói gì, dùng ống tay áo lau vết máu bên khóe miệng, bò dậy khỏi mặt đất, đi đến trước mặt Vương Liệt.

Vương Liệt nhìn thấy bộ dạng chật vật của trưởng tử, cơn giận trong lòng bùng lên.

“Bốp bốp!”

Vương Liệt tát Vương Đằng hai cái trước mặt các anh hùng giang hồ.

Vừa thu tay lại, mặt Vương Đằng đã sung vù lên.

Vương Đằng cúi đầu, không nói lời nào.

Vương Liệt quát: “Ngươi có biết tại sao ta đánh ngươi không?”

“Hài nhi biết sai, không nên dùng thực lực Nhất phẩm để giao đấu với hãn.” Vương Đằng cúi đầu, nghiêng răng nói.

“Sai!”

“Quá sai!”

“Thua thì thua, nam tử hán đại trượng phu phải biết chấp nhận thất bại.”

“Ngươi nhỏ nhen như vậy, sau này ta sao dám giao phó Thần Quyền Sơn Trang cho ngươi?”

Vương Liệt tóc bạc phơ run rẩy, cả người như một con sư tử tức giận.

“Hài nhi biết sai.” Vương Đằng cúi đầu, ngoan ngoãn nhận lỗi.

“Cầm túc một tháng, luyện Thần Quyền Trăm Bước một ngàn lần!”

“Vâng.”

Vương Đằng lùi lại hai bước, cung kính hành lễ với Vương Liệt, cúi đầu rời khỏi hậu hoa viên.

Vương Liệt quát mắng Vương Đằng xong, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lại rơi vào những người xung quanh.

Hãn chấp tay nói: “Đề chư vị chê cười rồi.”

“Trưởng tử được nuông chiều từ nhỏ, nhỏ nhen, nếu không trừng phạt, sau này nhất định sẽ gây ra đại họa.”

Các võ giả giang hồ nhìn nhau, không dám nói gì.

Một số người lộ vẻ suy nghĩ, sâu xa nhìn Vương Liệt một cái.

Ánh mắt Vương Liệt rơi vào người Trần Vũ, ánh mắt lóe lên hai cái, trầm giọng nói: “Không hổ là thiếu chủ Ngọc Diệp Đường.”

“Quả nhiên là công phu lợi hại!”

“Chưởng pháp hay!”

Trần Vũ chấp tay, lạnh lùng nói: “Không dám nhận.”

“Vương gia không hổ danh tự xưng là Thần Quyền Sơn Trang, ba quyền vừa rồi, uy lực quả nhiên không tầm thường.”

Trần Vũ đang ám chỉ ba quyền mà Vương Liệt vừa đánh hẳn.

“Hahahahaha...”

Vương Liệt cười lớn: “Võ giả giao đấu, so tài tất nhiên là công bằng.”

“Mặc dù lão phu đã đánh bay vũ khí của ngươi, nhưng cũng để Vương Đăng áp chế nội lực.”

“Cuối cùng Trần công tử cũng thắng rồi!”

“Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.”

Ánh mắt Vương Liệt quét qua Vương Thành và Vệ Ánh Thu, trầm giọng nói: “Thiếu chủ Ngọc Diệp Đường đã ra mặt.”

“Lão phu sẽ nể mặt Ngọc Diệp Đường...”

Lời vừa dứt.

Một giọng nói bình thản vang lên.

“Ồ?”

“Ngọc Diệp Đường từ khi nào cần người khác nể mặt?”

Lời này vừa dứt.

Tất cả mọi người có mặt đều quay đầu nhìn về phía người nói.

Chỉ thấy ở một bàn rượu của đám người đeo mặt nạ.

Một nam nhân mặc đồ trắng, đeo mặt nạ cười nền trắng vẽ đồ bình thản nói: “Nghe danh Thần Quyền Sơn Trang đã lâu.”

“Tại hạ muốn thỉnh giáo một chút.”

Nói xong.

Nam nhân áo trắng giơ tay nắm một quyền.

“Bốp!” Một tiếng vang lên.

Một ấn quyền màu trắng nhạt, hư ảo từ tay nam nhân bay ra.

Nhanh chóng lao về phía Vương Liệt.

Quyền ấn bay ra, gió rít gào, rượu và thức ăn ở bàn bên cạnh đều bị hút tung.

[Ngoại phóng chân khí!]

Thấy quyền ấn hư ảo màu trắng nhạt này, Vương Liệt cảm thấy nguy cơ.

“Hả!”

Hắn hét lớn một tiếng, không dám chậm trễ.

Nội lực trong đan điền cuộn trào, chiếc áo lụa màu tím trên người căng tròn đầy khí lực.

Vương Liệt bước lên một bước, nắm đấm phải đang tích tụ lực lượng đột nhiên tung ra.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Quyền này của Vương Liệt đã dùng đến chín phần lực, không khí nổ tung!

Áo choàng của các võ giả xung quanh bị gió cuốn bay, phản phật vang lên.

Một số võ giả có thực lực thấp đành phải nheo mắt lại, không thể nhìn thẳng vào cuộc giao đấu này.

Trong chớp mắt.

Quyền ẩn màu trắng nhạt bay tới, va chạm với nắm đấm phải của Vương Liệt.

“Đùng đùng đùng!”

Vương Liệt bị một quyền đánh lùi, cơ thể không thể kiểm soát được mà lùi lại mấy bước.

Cuối cùng.

“Bịch!” Một tiếng vang lên.

Mông của Vương Liệt chạm đất, ngồi bệt xuống đất, giống như một con rùa bị lật ngửa, tứ chi hướng lên trời.

“Bán bước Tông Sư?”

“Người còn kém xa lắm!”

“Cho người một cơ hội, áp chế nội lực xuống Nhị phẩm.”

“Tiểu Vũ, người lên thử hấn xem sao.”

“Hấn miễn cưỡng có thể làm đá mài dao cho người.”

Giọng nói bình thản kia lại vang lên.

Chương 677: Ba quyền sĩ nhục này, đợi hài nhi lên Nhất phẩm sẽ tự mình báo lại!

Giọng của Trần Diễm không lớn, ngữ điệu lại vô cùng bình thản.

Truyền vào tai của các võ giả có mặt, lại như sấm nổ vang trời.

Mọi người thấy Vương Liệt mông chạm đất, tứ chi chổng lên trời, như một con rùa bị lật ngửa, đều rơi vào kinh ngạc.

Một chiêu!

Người này là ai, vậy mà chỉ một chiêu đã đánh bại được Vương Liệt tự xưng là “Bán bộ Tông sư”!

Vốn dĩ còn khe khẽ bàn tán, giờ phút này cả hoa viên lập tức im lặng như tờ.

Quần hùng giang hồ ngậy ngấn nhìn Vương Liệt và nam nhân áo trắng vừa xuất hiện ở trong sân.

Trần Vũ thấy cảnh này cũng ngẩn ngơ một lúc.

Hắn phản ứng lại, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, kinh hô: “Cha!”

Àm!

Toàn trường xôn xao.

Tiếng gọi “cha” này như một tảng đá nặng nghìn cân rơi xuống hồ, một viên đá khơi dậy ngàn đợt sóng!

“Đế Quân Đông Hoa!”

Trong đám người xung quanh truyền ra mấy tiếng kinh hô.

“Là hần, Tông sư đệ nhất thiên hạ Đông Hoa!”

“Trời ơi, Ngọc Diệp Đường cũng tới, người đến lại là Đế Quân!”

“Đại hội võ lâm này quá náo nhiệt, Đế Quân cũng đến!”

“Trời ơi, Đế Quân đeo mặt nạ, chẳng lẽ những người cùng bàn với hần đều là người của Ngọc Diệp Đường?”

“Biết vậy vừa rồi ta đã ngồi vào bàn của Đế Quân, sau này có thể khoe khoang cả đời, ta đã từng ngồi cùng bàn ăn uống với Đế Quân!”

Giọng nói của các hào kiệt giang hồ xung quanh tràn đầy kinh ngạc, có người còn dám ngực dậm chân.

Bọn họ vừa kinh ngạc, lại vừa hối hận vì mình đã bỏ lỡ cơ hội ngồi cùng bàn ăn với Đế Quân.

Các chương môn của các đại phái đứng sau lưng Vương Liệt nhìn thấy Trần Diễm, trong lòng đều khẽ run lên, không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Đế Quân đến đây, có phải muốn tranh đoạt vị trí minh chủ võ lâm hay không?

Hần là Tông sư đệ nhất thiên hạ, nếu dùng vũ lực ép buộc, bọn họ cũng không phải là đối thủ...

Trên mặt một đám người đều hiện lên vẻ lo lắng.

Ở bàn vừa rồi Trần Diễm ngồi.

Thần sắc của Liễu Hồng Yến hơi ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp mở to, đôi môi đỏ hé mở, lộ ra vẻ khó tin.

Nàng...

Nàng đã thua mình cho Tông sư đệ nhất thiên hạ “Đế Quân” Đông Hoa?

Đây là...

Tâm trạng của Liễu Hồng Yến đột nhiên kích động, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, trong mắt như có nước gợn sóng.

Vận may của nàng thật sự tốt không thể tốt hơn!

Hoa Hi Nguyệt đang cầm đầu ăn món lòng lợn chín lần bèn ngẩng lên liếc nhìn Liễu Hồng Yến, tắc lưỡi hai tiếng.

Chỉ vậy thôi à?

Trên mặt Độc Cô Lăng, chương môn phái Côn Luân ngồi bên cạnh Tôn Thắng cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

“Vậy mà lại là Đế Quân...”

“Hắn luyện công phu gì mà lão phu không nhìn ra được thực lực của hắn?”

Độc Cô Lăng lẩm bẩm tự nói, trong lòng kinh ngạc không kém gì người khác.

Tiểu Nguyệt Quách Hồng đứng bên cạnh Lý Tiêu che miệng, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Hắn...”

“Hắn thật sự là Đế Quân Đông Hoa?”

Lý Tiêu hơi kỳ quái hỏi: “Hôm đó ta đã nói với ngươi rồi mà?”

“Ngươi không tin?”

“Cái này...” Quách Hồng á khẩu không trả lời được.

Ai mà tin được người tùy tiện gặp ở quán trà ven đường lại là Tông sư đệ nhất thiên hạ chứ!

Xung quanh mọi người đều chìm trong kinh ngạc.

Vương Liệt giãy giữa bò dẫy từ dưới đất.

Hắn vừa mới đứng lên, lại “phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi đầm đìa nhuộm trên ngực hắn, dính vào chòm râu trắng của hắn, cực kỳ chói mắt.

“Đế Quân Đông Hoa?”

Vương Liệt nhìn Trần Diễm, trong đáy mắt đầu tiên hiện lên một tia lo lắng.

Trần Diễm không thèm nhìn Vương Liệt, mà quay đầu nói với Trần Vũ: “Đi đi.”

“Ba quyền sĩ nhục kia, tự mình tìm về.”

Trần Diễm muốn đứng ra giúp Trần Vũ.

Nghe vậy, Trần Vũ bưng tỉnh.

Lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hô.

“Nhị ca!”

Trần Vũ quay người lại.

Người nói chính là Vương Thành.

Vương Thành vừa mới hô ra, lập tức hối hận.

Biểu cảm của hắn rất rối rắm, ánh mắt phức tạp.

Dù sao thì Vương Liệt cũng là cha ruột của hắn.

Vương Liệt bị sỉ nhục trước mặt mọi người, nếu lại bị Trần Vũ đánh bại, trong lòng Vương Thành không đành lòng.

Mặc dù Vương Liệt làm việc nghiêm khắc, gia quy nghiêm ngặt.

Nhưng đây là hiếu nghĩa!

Hắn Vương Thành sống ở Vương gia hơn mười năm, mỗi tháng đều được mười lượng bạc.

Mặc dù bị người khinh thường, nhưng ít nhất cũng sống yên ổn mười mấy năm.

Không thể trơ mắt nhìn cha mình bị huynh đệ kết nghĩa của mình đánh bại.

Hắn không đành lòng!

Nhưng mà.

Chuyện vừa rồi, xác thực là Vương Liệt không đúng.

Trần Vũ có ân truyền thụ với hắn, hai người vừa là thầy vừa là bạn.

Trần Vũ cũng đã bị ám ức.

Cứ như vậy, Vương Thành rơi vào bối rối.

Hiếu nghĩa của gia đình khiến hắn không đành lòng để cha bị sỉ nhục.

Nhưng tình nghĩa huynh đệ lại khiến hắn khó xử.

Trần Vũ nhìn thấy biểu cảm của Vương Thành, lập tức hiểu được ý của hắn.

Trần Vũ suy nghĩ một chút, cung kính nói với Trần Diễm: “Cha.”

“Ba quyền sỉ nhục này, đợi hai nhi lên Nhất phẩm, sẽ tự mình báo lại!”

Hắn tự cho mình là vô địch cùng cấp.

Trần Vũ có lòng tin đợi đến khi hắn bước vào Nhất phẩm, có thể đánh bại Vương Liệt!

Giọng nói của Trần Vũ vang vọng, truyền vào tai của tất cả võ giả có mặt.

Trong mắt của một số võ giả giang hồ hiện lên vẻ kinh ngạc và hâm mộ.

Cao thủ Nhị phẩm bình thường, cả đời cũng không nhất định có thể bước vào Nhất phẩm.

Trần Vũ hiện tại mới chỉ hơn mười tuổi, đã có lòng tin và tự tin như vậy.

Thật khiến người ta hâm mộ.

Có lẽ không đến vài năm, Trần Vũ sẽ trở thành cao thủ Nhất phẩm, bước vào hàng ngũ cường giả đỉnh cấp của giang hồ.

Đến lúc đó, danh tiếng của Bát Quái Thần Chương, có lẽ sẽ hoàn toàn nổi danh giang hồ!

Trần Diễm gật đầu, thản nhiên nói một chữ: “Được.”

Nói xong, Trần Diễm quay đầu nhìn về phía Vương Thành.

Ánh mắt bình tĩnh của hắn dường như mang theo áp lực cực lớn.

Vương Thành theo bản năng cúi đầu, có chút không dám đối diện với Trần Diễm.

Trần Diễm đột nhiên mở miệng, thản nhiên nói: “Ta biết ngươi.”

Nghe vậy, Vương Thành sửng sốt.

Biết ta?

“Đánh một lần Bát Quái Chương người tự mình lĩnh ngộ cho ta xem.”

Trần Diễm nói với Vương Thành.

Nghe vậy, đầu tiên Vương Thành ngẩn ra, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tinh quang.

Đây là...

Tâm trạng của hắn đột nhiên kích động, hiểu rõ ý của Trần Diễm.

“Vâng!”

Vương Thành đè nén sự kích động trong lòng, chấp tay, thi lễ như một hậu bối.

Sau đó, Vương Thành lùi lại mấy bước, hai chân tách ra, hai tay tạo thành tư thế bắt đầu của Bát Quái Chương.

Ngay sau đó, bóng chương bay lượn.

“Vù vù vù!”

“Vù vù vù...”

Vương Thành bắt đầu thi triển Bát Quái Chương mà mình lĩnh ngộ được.

Chương phong gào thét, từng chiêu từng thức đều có khuôn có dạng.

Tuy nhiên, trong số các võ giả giang hồ xung quanh không thiếu người có ánh mắt sắc bén.

Khi Trần Vũ và Vương Đằng giao đấu, đã từng thi triển Bát Quái Chương hoàn chỉnh.

Hiện tại bọn họ lại xem Bát Quái Chương của Vương Thành, lập tức phát hiện ra vấn đề.

Bát Quái Chương của Vương Thành và Bát Quái Chương Trần Vũ thi triển cực kỳ giống nhau về thần vận.

Nhưng chiêu thức cụ thể lại có sự khác biệt rất lớn.

Bát Quái Chương trong tay Trần Vũ càng thành thực, càng viên mãn.

Bát Quái Chương mà Vương Thành thi triển lại có chút thô ráp, cuồng phóng, một số chiêu thức liên kết không đủ, có chút sai sót, tồn tại sơ hở.

Rất nhanh.

Vương Thành đánh xong một lần Bát Quái Chương mà mình lĩnh ngộ được, thu thể đứng thẳng người.

Khuôn mặt của hắn hơi đỏ lên, mơ hồ đoán được Trần Diễm muốn làm gì, tâm trạng có chút kích động.

Trần Diễm xem xong, suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Không tồi.”

“Người đã lĩnh ngộ được tinh ý của Bát Quái Chương.”

“Thiếu sót chẳng qua là sự mài giũa về chiêu thức.”

“Nếu không có ta, không đến hai mươi năm, Bát Quái Chương ở trên giang hồ sẽ thuộc về Vương Thành người!”

Chương 678: “Dám hỏi Đế Quân, người đến tranh đoạt vị trí Minh chủ Võ Lâm?”

Sau khi Trần Diệp nói ra lời này, thân thể của Vương Thành run rẩy dữ dội!

Đồng thời, những võ giả xung quanh cũng đồng loạt nhìn về phía Vương Thành.

Ánh mắt họ nhìn Vương Thành tràn đầy kinh ngạc và thâm thúy.

Không ngờ rằng nhị thiếu gia Thần Quyền sơn trang không được sủng ái này, lại có thể nhận được lời khen ngợi từ thiên hạ đệ nhất tông sư!

So sánh hai người bọn họ, vị thiếu gia được ca tụng là “có tư chất tông sư” như Vương Đăng, còn không bằng vị đệ đệ này.

Chẳng phải nhị thiếu gia Thần Quyền sơn trang không được sủng ái sao?

Một số người xoa cằm, ánh mắt nhìn Vương Thành như đang nhìn một món ngon.

“Ngươi ngộ ra Bát Quái Chưởng mất bao lâu?”

Trần Diệp tiếp tục hỏi.

Vương Thành chấp tay, cúi đầu cung kính đáp: “Hồi Đế Quân, ta mất năm năm.”

“Năm năm...”

Trần Diệp cẩn thận tính toán.

Thời điểm đó, hắn vẫn chưa có được từ khóa [Tông sư võ học].

Nói cách khác.

Vương Thành đã ngộ ra Bát Quái Chương trước hắn.

“Tốt lắm, ngộ tính của ngươi rất cao.”

Trần Diệp có chút cảm khái, khen ngợi một câu.

Hắn chăm chú nhìn Vương Thành, trầm giọng nói: “Ban đầu ta định thu nhận ngươi vào Ngọc Diệp đường.”

“Nhưng với tâm tính và ngộ tính của ngươi, giả sử có thời gian, giang hồ này nhất định sẽ xuất hiện thêm một tòa Vương thị sơn trang.”

“Bát Quái Chương này, ta ngộ ra sau ngươi.”

“Coi như là cùng ngươi chạm đến chân ý võ đạo.”

“Ngươi đã ngộ ra tinh nghĩa của Bát Quái Chương, ta có một câu muốn nhắc nhở ngươi.”

Nghe vậy, Vương Thành lộ vẻ cung kính.

Được thiên hạ đệ nhất tông sư chỉ điểm, khen ngợi.

Đối với võ giả, đây là vinh dự to lớn.

Những võ giả giang hồ xung quanh đều lộ vẻ mặt ngưỡng mộ.

Bất kể trước đây Vương Thành ra sao.

Nhưng từ hôm nay trở đi, hắn sẽ phát lên như điều gặp gió!

Mấy ngày nữa, trong Thiên Cơ lâu giang hồ chí, nhất định sẽ có tên Vương Thành!

Trần Diệp dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Người đã ngộ ra tinh nghĩa võ đạo của Bát Quái, có tinh nghĩa này, Bát Quái Chương không nhất định là Bát Quái Chương.”

“Chương pháp cũng không nhất định là chương pháp.”

“Người có hiểu không?”

Vương Thành nghe câu này, suy nghĩ một lúc, trong mắt lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Hắn lộ vẻ kinh hỉ, cung kính nói: “Đa tạ Đế Quân!”

Trần Diệp hài lòng gật đầu.

Ngộ tính của tiểu tử này quả thật không tồi.

Sau khi chỉ điểm Vương Thành, Trần Diệp vừa định quay người lại.

Bỗng nhiên, từ trong cửa vòm trắng tròn của hoa viên vọng tới một câu hỏi.

“Dám hỏi Đế Quân...”

“Người đến tranh đoạt vị trí Minh chủ Võ Lâm sao?”

Chương môn phái Tung Sơn lấy hết can đảm, lớn tiếng hỏi.

Nghe được câu hỏi này.

Mọi người có mặt đều ngẩn ra.

Sau đó, ánh mắt của các chương môn đại phái đều sáng quắc nhìn chằm chằm Trần Diệp, muốn xem phản ứng của Trần Diệp ra sao.

“Chắc.”

Trần Diệp cười khẩy một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Trần Diệp ngược mắt, nhìn về phía Vương Liệt với vẻ mặt vô cùng khó coi, chấp tay nói: “Rượu và đồ ăn của Thần Quyền sơn trang rất ngon.”

“Đa tạ Vương lão trang chủ tiếp đãi.”

“Ta còn có việc, xin phép đi trước.”

Nói xong, Trần Diệp xoay người, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ, Tiểu Linh, đi thôi.”

“Vâng!”

Trần Vũ và Trần Linh vội vàng đáp.

Thấy Trần Diệp muốn rời đi, Liễu Hồng Yên nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh đến bên cạnh Trần Diệp.

Đôi mắt nàng ướt át, khuôn mặt hơi ửng hồng, ánh mắt nhìn Trần Diệp như có thể kéo thành sợi.

Tiểu Liên đi theo sau Liễu Hồng Yên, vẻ mặt không cảm xúc.

Chỉ là khi đi ngang qua bàn rượu, những võ giả trên bàn rượu đều cảm thấy một luồng lạnh lẽo, vô thức rung mình vài cái.

Các võ giả ngơ ngác, vẻ mặt mờ mịt.

Ngày nắng chang chang, sao lại có một luồng lạnh lẽo thấu tim thể này?

Trên bàn rượu.

Hoa Tịch Nguyệt gấp một miếng ruột già chín tảng quay nữa, bỏ vào miệng, ăn rất vui vẻ.

Miếng ruột già này có đủ vị chua ngọt mặn thơm.

Quả không hổ danh là món ăn nổi tiếng Sơn Đông.

Thấy Trần Diệp muốn đi, Hoa Tịch Nguyệt vừa nhai vừa lẩm bẩm: “Đi luôn sao?”

“Ngày mai còn có một vở kịch nữa...”

“Có kịch không xem hết, đây gọi là đi xem nào nhiệt sao.”

Hoa Tịch Nguyệt nhai miếng ruột già mềm nhừ, dai dai, lộ vẻ không hài lòng.

Nàng còn chưa ăn no đâu.

Đã phải đi rồi sao?

Các người đi đi.

Nàng không đi, chưa xem hết trò vui, vội gì chứ.

Hoa Tịch Nguyệt lại gấp một con tôm om dầu, tiếp tục ăn.

Tôn Thắng vốn định đứng dậy, nhưng khi ánh mắt hấn khẽ liếc, khóe mắt quét qua một bàn rượu đối diện.

Nhìn thấy đối phương.

Trong nháy mắt.

Tôn Thắng lại ngồi xuống.

Tôn Thắng nheo mắt lại.

Độc Cô Lãng, chương môn phái Côn Luân ngồi bên cạnh Tôn Thắng, nhìn theo ánh mắt của Tôn Thắng.

Chỉ thấy điểm rơi của ánh mắt là một thiếu phụ có làn da trắng nõn, xinh đẹp, vòng một đầy đặn, dung mạo tinh xảo.

Với ánh mắt sắc bén của Độc Cô Lãng.

Chỉ cần liếc mắt là nhìn ra thiếu phụ xinh đẹp này chắc hẳn đã góa chồng lâu ngày.

Lão ăn mày Độc Cô Lãng lập tức câm nín, khóc cười không xong, lắc đầu.

Vẫn là người trẻ tuổi.

Không ngờ đồ đệ của Nam Dật Vân cũng là một người tinh thông đạo này.

Thú vị thú vị.

Ánh mắt Độc Cô Lãng nhìn về phía Tôn Thắng, nhiều hơn một chút công nhận của người cùng đường.

Trần Diệp mặc một bộ đồ trắng, chậm rãi bước ra ngoài Thần Quyền sơn trang.

Trên người Trần Diệp không có khí tức tông sư mạnh mẽ, nhưng không ai dám coi thường.

Trên đời này, có thể khiến hắn coi trọng, cũng chỉ có mấy người.

Trần Diệp đi tới đâu, ánh mắt của các võ giả giang hồ đều dõi theo tới đó.

Trần Diệp không nói gì, bước từng bước ra khỏi Thần Quyền sơn trang.

Đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện sau khi bước vào cảnh giới tông sư.

Cũng là lần đầu tiên hắn xuất hiện sau khi Thiên Cơ lâu đưa tin về hắn.

Lần xuất hiện này, đã khiến cả giang hồ chấn động.

Trần Diệp bình tĩnh bước đi, trong lòng cũng hơi vui vẻ.

Hắn đã cảm nhận được ánh mắt của một số người ẩn nấp trong bóng tối.

Bọn họ đều là những người mạnh mẽ trong giang hồ.

Những ánh mắt này đều có ý dò xét, thậm chí còn có chút thù địch.

Nhưng Trần Diệp không để ý.

Hắn là tông sư.

Đứng trên đỉnh cao của giang hồ.

Dù có thù địch thì đã sao?

Chỉ cần hắn bước đi, bọn họ cũng không dám xuất hiện.

Trong lòng Trần Diệp cười thầm.

Hắn bước đi chậm rãi, nhưng trong lòng đang suy nghĩ.

Đợi đến khi danh vọng của hắn càng cao, uy vọng càng lớn, hắn có thể dựa vào lực lượng của giang hồ để tìm kiếm cơ duyên [Thần Thông].

Nếu chỉ dựa vào sức lực của mình hắn, muốn tìm được một cơ duyên [Thần Thông] là vô cùng khó khăn.

Nhưng nếu có cả giang hồ tìm kiếm giúp hắn.

Hắn có thể trả giá lớn để thu mua cơ duyên [Thần Thông].

Như vậy, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều.

Những ý nghĩ này lóe lên trong đầu Trần Diệp.

Hắn không vội thực hiện.

Hiện tại, hắn chỉ cần bước đi từng bước một.

Hắn chỉ cần bước ra một bước, giang hồ sẽ chấn động.

Trần Diệp bước đi, ánh mắt lạnh nhạt, thần thái bình tĩnh.

Bên trong Thần Quyền sơn trang, ánh mắt của các võ giả giang hồ đều dõi theo hắn.

Trần Diệp dẫn theo Trần Vũ, Trần Linh và Liễu Hồng Yến rời đi.

Chỉ để lại một bóng lưng cho những võ giả giang hồ này.

Bóng lưng này khiến giang hồ chấn động.

Trần Diệp bước ra khỏi Thần Quyền sơn trang, không thèm để ý đến ánh mắt của những người khác.

Trong lòng hắn hơi thoải mái.

Lần xuất hiện này đã đạt được mục đích của hắn.

Hắn bước đi chậm rãi, nhưng mỗi bước đi đều vững chắc.

Hắn biết, con đường phía trước còn rất dài.

Hắn cần phải kiên nhẫn, từng bước tiến lên, không được nóng vội.

Hắn đã là tông sư.

Nhưng hắn không muốn dừng lại ở đây.

Hắn muốn tiếp tục tiến lên, bước vào cảnh giới cao hơn.

Đó mới là mục tiêu thực sự của hắn.

Và lần xuất hiện này, chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

Hắn sẽ không dừng lại.

Hắn sẽ tiếp tục tiến lên, cho đến khi đạt được mục tiêu của mình.

Trần Diệp bước đi, ánh mắt kiên định.

Hắn biết, con đường phía trước còn rất nhiều khó khăn và thử thách.

Nhưng hắn không sợ hãi.

Hắn đã sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách, để đạt được mục tiêu của mình.

Đó là khát vọng của hắn.

Và hắn sẽ không từ bỏ.

Cho đến khi đạt được mục tiêu.

Trần Diệp bước đi, để lại sau lưng Thần Quyền sơn trang và những ánh mắt dõi theo hắn.

Hắn biết, từ nay trở đi, tên tuổi của hắn sẽ vang vọng khắp giang hồ.

Và đó chỉ là khởi đầu.

Hắn sẽ tiếp tục tiến lên, cho đến khi đạt được mục tiêu cuối cùng.

Đó là lời hứa của hắn với chính mình.

Và hắn sẽ không bao giờ từ bỏ.

Cho đến khi đạt được mục tiêu.

Trần Diệp bước đi, ánh mắt kiên định, để lại sau lưng tất cả.

Hắn sẽ tiếp tục tiến lên, cho đến khi đạt được mục tiêu của mình.

Đó là khát vọng của hắn.

Và hắn sẽ không từ bỏ.

Chương 679: Nghe danh tuyệt kỹ Hoa gia độc bộ thiên hạ đã lâu, không bằng chúng ta tỷ thí nội lực ngoại phóng!

Bên ngoài Thần Quyền sơn trang.

Trên con đường rộng lớn không một bóng người.

“Lão... Lão gia ~”

“Ngài là Đế Quân?”

Liễu Hồng Yên đi theo sau Trần Nhạc, giọng khàn khàn, lộ rõ vẻ kinh ngạc và vui mừng khó tin.

Trần Nhạc nghe vậy chỉ mỉm cười, quay đầu nhìn nàng rồi hỏi: “Bao giờ ngươi trở về Vạn Kim Đường?”

Nghe vậy, Liễu Hồng Yên vội vàng lắc đầu, bước lên trước nắm lấy vạt áo Trần Nhạc.

Khuôn mặt xinh đẹp có chút ảm ức, giọng nói mang theo vài phần làm nũng: “Lão gia ~~~”

“Nô tỳ đã thua ngài trên bàn cược, tự nhiên là nguyện cược chịu thua.”

Thấy Liễu Hồng Yên nói vậy, Trần Nhạc chỉ cười.

Mấy ngày ở chung này, mặc dù Liễu Hồng Yên không biết thân phận của hắn, nhưng vẫn tận tâm tận lực làm tròn bổn phận của một tiểu tỳ.

Có thể thấy được, nàng thua được, phẩm chất cờ bạc cũng không tệ.

Chỉ có điều duy nhất là...

Mỗi tối, Liễu Hồng Yên đều thay đổi đủ kiểu trang phục, đến chỗ hấn thỉnh an.

Điều này khiến Trần Nhạc có chút không hiểu rốt cuộc Liễu Hồng Yên muốn làm gì.

Chẳng lẽ nàng thật sự muốn sinh cho hấn một đứa con sao?

Hiện tại thân phận của hấn đã bại lộ, Liễu Hồng Yên cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn càng không rời đi.

Nàng đã muốn đi theo bên cạnh, thì cứ để nàng theo vậy.

Trần Nhạc đến Đại Vũ được sáu năm, đây vẫn là lần đầu tiên hấn nghe thấy có người sở hữu giọng khàn bẩm sinh.

Điều này khiến Trần Nhạc không khỏi nhớ lại những ký ức chôn sâu trong trí não mình.

Tướng Vân Tuyết, Vương Thành, Vệ Ánh Thu, Ngụy Hoài cùng mấy người nữa đi theo phía sau.

Vương Thành bước lên trước, hành lễ đồ đệ với Trần Nhạc, trịnh trọng nói: “Đa tạ Đế Quân chỉ điểm.”

Trần Nhạc mỉm cười gật đầu.

Lễ này, hấn nhận được.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau hôm nay, tên của Vương Thành sẽ vang khắp giang hồ.

Tướng Vân Tuyết nhìn Trần Nhạc với vẻ mặt sùng bái, chạy lon ton chen lên phía trước.

Nàng kéo tay Ngụy Hoài, hưng phấn nói: “Đế Quân, Đế Quân!”

“Ngài còn nhớ Ngụy Hoài không!”

Thấy Tưởng Vân Tuyết không có chút lễ phép nào trước mặt Trần Nhạc, Tưởng Kinh hiềm khi lộ ra vẻ mặt âm trầm, quát: “Tuyết Nhi!”

Tông sư bất khả nhục!

Đứng trước mặt bọn họ là nhân vật tuyệt đỉnh của Võ Đạo.

Sao có thể không biết lễ nghi như vậy được.

Chọc giận tông sư, bọn họ đều phải chết!

Trần Nhạc bình thản nói: “Không sao.”

Hắn nhìn Ngụy Hoài, mỉm cười nói: “Ta nhớ ngươi.”

“Bốn năm trước, ngươi là tiểu nhị của khách điểm Biện Lương.”

Nghe thấy Trần Nhạc vẫn còn nhớ mình, khóe mắt Ngụy Hoài ửng đỏ, lập tức quỳ hai gối xuống, cung kính dập đầu một cái.

“Nếu không có Đế Quân, e rằng Ngụy Hoài bây giờ vẫn chỉ là một tiểu nhị.”

“Ngụy Hoài cảm tạ ân tình của Đế Quân!”

Trần Nhạc cười nói: “Ngươi có được thành tựu như ngày hôm nay, thay đổi vận mệnh, đó là do tính cách của ngươi.”

“Không liên quan gì nhiều đến ta.”

“Người có chí tiến thủ, bất kể ở trong hoàn cảnh nào, cũng sẽ tự giác vươn lên.”

“Muốn cảm ơn...”

“Thì cảm ơn chính mình đi.”

Nói xong, Trần Nhạc quay đầu lại, ánh mắt trầm xuống, bình thản nói: “Các hạ đã theo dõi lâu như vậy, cũng nên ra

mặt rồi chứ.”

Mọi người đều kinh hãi.

Phía sau có người sao?

Tướng Vân Tuyết vội vàng kéo Ngụy Hoài dậy.

Những người còn lại đồng loạt lui ra sau, lạnh lẽo nép sau lưng Trần Nhạc.

Trong lòng mọi người đều xuất hiện một ý nghĩ.

Là ai mà dám đi theo sau Đế Quân chứ?

Trần Nhạc vừa dứt lời, trên con đường rộng lớn đột nhiên xuất hiện một bóng người mặc áo xám.

Đối phương đeo một chiếc mặt nạ trắng bình thường trên mặt.

Nhìn thấy là Bách Hoa lão nhân, Trần Nhạc không khỏi bật cười: “Thì ra là Bách Hoa tiên bối.”

“Không biết tiên bối đến đây có việc gì không?”

Bách Hoa lão nhân bị Trần Nhạc vạch trần thân phận, cũng không che giấu nữa, bèn tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, để lộ gương mặt già nua kia.

Bách Hoa lão nhân?

Mấy người Tướng Vân Tuyết trốn sau lưng Trần Nhạc vội vàng ngẩng đầu nhìn, trong mắt lộ ra vẻ tò mò.

Là cóc chủ của Bách Hoa cóc!

Là một trong bảy vị tông sư trên thiên hạ, Bách Hoa lão nhân!

Trần Nhạc cũng bình tĩnh nhìn Bách Hoa lão nhân.

Bốn năm trước, hai người đã từng gặp mặt một lần.

Ban đầu còn định uống rượu cùng bàn.

Sau đó vì Bách Hoa lão nhân không thích lý luận “tự do yêu đương” của Trần Nhạc, nói chuyện không hợp, nên lão đã vung tay áo bỏ đi.

Trần Nhạc có ấn tượng khá sâu sắc về Bách Hoa lão nhân.

Lão ta chính là một lão cổ hủ.

Bách Hoa lão nhân đứng giữa đường, đi thẳng vào vấn đề: “Không biết khi nào Đế Quân và Hi Nguyệt thành thân, hoàn thành hôn lễ?”

“Chúng ta là võ giả, một số lễ nghi rườm rà có thể miễn.”

“Nhưng...”

“Cũng nên tuân thủ lễ nghi hôn lễ cơ bản chứ?”

“Hoa gia chúng ta là thế gia võ lâm, lão phu cũng là một trong những tông sư của thiên hạ, gả cháu gái, cũng nên tuyên cáo thiên hạ chứ?”

Bách Hoa lão nhân vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc.

Cái gì?

Tông sư đệ nhất thiên hạ “Đế Quân” sắp cưới cháu gái của cốc chủ Bách Hoa cốc sao?

Trời ơi!

Linh hồn hóng hót của Tưởng Vân Tuyết bùng cháy dữ dội, hai mắt đều phát sáng.

Biểu cảm của những người còn lại cũng không giống nhau, đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Trần Nhạc trực tiếp bị lời này của Bách Hoa lão nhân làm cho ngớ người.

Hắn chớp mắt nói: “Ta đã từng nói muốn cưới Hoa Hi Nguyệt sao?”

“Là Hoa Hi Nguyệt tự thua mình cho ta trên bàn cược.”

“Bách Hoa tiền bối, người đây là...”

Sắc mặt Bách Hoa lão nhân trầm xuống, lông mày dựng ngược.

Lời này của Trần Nhạc có ý gì?

Lời này lọt vào tai lão, ý nghĩa đã thay đổi ngay lập tức.

Không thành thân...

Không danh không phận.

Vậy cháu gái lão là gì?

Trần Nhạc lắc đầu cười, tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống.

Hắn ngẩng đầu, cười nói với Bách Hoa lão nhân: “Không biết Bách Hoa tiền bối còn nhớ tại hạ không?”

“Bốn năm trước, ở huyện Thọ Châu, chúng ta đã từng gặp mặt một lần.”

“Khi đó, Bách Hoa tiền bối còn nói muốn uống rượu cùng tại hạ.”

Bách Hoa lão nhân sững sốt, hơi nheo mắt lại.

Ký ức bốn năm trước ủa về, lão nhận ra Trần Nhạc.

“Là người!” Trong giọng nói của Bách Hoa lão nhân có chút kinh ngạc.

Lão không ngờ, bốn năm trước, con rể tương lai mà lão nhầm trúng lại chính là Đế Quân Đông Hoa, tông sư đệ nhất thiên hạ!

Bách Hoa lão nhân sững sờ, nhất thời không thể lấy lại tinh thần.

Sau khi ngẩn người một lúc lâu, ánh mắt của Bách Hoa lão nhân có chút phức tạp.

Lão khẽ thở dài: “Lúc đó ta nên đưa ngươi về.”

Trần Nhạc cười nói: “Chỉ có thể nói là duyên phận quả thật rất kỳ diệu.”

Bách Hoa lão nhân gật đầu với vẻ mặt phức tạp: “Đúng vậy.”

Nếu lúc đó lão đưa Trần Nhạc về, nói không chừng bây giờ con của Hoa Hi Nguyệt đã có thể chạy đầy đất rồi.

Trần Nhạc cũng có chút cảm khái.

Nhưng sau khi cảm khái ngẩn ngui, đôi mắt Trần Nhạc hơi sáng lên.

Là Bách Hoa lão nhân!

Là tuyệt kỹ của Hoa gia!

Nội lực thừa kế, ngoại phóng của Hoa gia độc bộ thiên hạ.

Hiện tại hắn vừa vặn có con bài chưa lật, không bằng lấy Hoa Hi Nguyệt làm tiền cược, đánh cược với Bách Hoa lão nhân để lấy được phương pháp bí truyền của Hoa gia.

Trần Nhạc cũng cần bí tịch võ học chất lượng cao để hoàn thiện công pháp Võ Đạo của mình.

Suy nghĩ một chút, Trần Nhạc bèn lên tiếng: “Bách Hoa tiền bối, Hoa Hi Nguyệt đã thua mạng mình cho tại hạ trên bàn cược.”

“Nhưng tại hạ không hứng thú với mạng của nàng ấy.”

“Không bằng tại hạ đánh cược với người một lần, lấy Hoa Hi Nguyệt làm tiền cược, người thấy sao?”

Nghe vậy, Bách Hoa lão nhân nhú mày, không biết Trần Nhạc có ý đồ gì.

Lão trầm giọng nói: “Lão phu sẽ không chơi mấy trò vật trên bàn cược.”

Trần Nhạc cười nói: “Chúng ta không đánh cược mấy trò vật trên bàn cược.”

“Nghe danh tuyệt kỹ Hoa gia độc bộ thiên hạ đã lâu, không bằng chúng ta tỷ thí...”

“Nội lực ngoại phóng!”

Chương 680: Lão phu muốn người lập Hoa Tịch Nguyệt làm chính thê!

“Nội lực ngoại phóng?”

Bách Hoa lão nhân lặp lại bốn chữ này.

Lão ngẩng đầu nhìn về phía Trần Diệp, mắt nheo lại.

“Người muốn gì?”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Tại hạ lấy tính mạng của Hoa Tịch Nguyệt làm tiền đặt cược.”

“Cược phương pháp lưu giữ nội lực của Bách Hoa tiền bối.”

“Nghe đồn lần trước tại Diễm Thương Sơn luận võ, Bách Hoa tiền bối đã ngoại phóng nội lực, thậm chí còn rót nội lực vào trong một tảng đá lớn.”

“Sau khi Diễm Thương Sơn luận võ kết thúc, trên tảng đá lớn ấy vẫn còn nội lực dư lại.”

“Hơn một tháng sau, trời đổ cơn mưa lớn, nội lực trên tảng đá xoay quanh, đợi mưa tạnh trời quang, tảng đá khô ráo như thường.”

“Đem toàn bộ nước mưa xung quanh ngăn cản bên ngoài.”

“Điều pháp như vậy, thế gian hiếm có.”

“Tại hạ muốn được chứng kiến.”

Bách Hoa lão nhân cười lạnh: “Hóa ra người có ý đồ này.”

Trần Diệp gật đầu: “Không biết ý của Bách Hoa tiền bối ra sao?”

Bách Hoa lão nhân lắc đầu.

Ừm?

Không đồng ý?

Chân mày Trần Diệp hơi nhướng lên.

“Hoa Tịch Nguyệt trên bàn cược đã thua mình cho người, đây là năng suy nghĩ không chu toàn.”

Bách Hoa lão nhân giọng khàn khàn nói: “Hậu quả của một số chuyện, cần chính bản thân năng gánh chịu.”

“Lão phu không quản.”

“Tuy nhiên...”

Bách Hoa lão nhân lại nhìn về phía Trần Diệp, trầm giọng nói: “Có một việc, lão phu rất để tâm.”

“Nếu người đổi tiền cược thành chuyện này, lão phu sẽ đấu với người một trận.”

“Ồ?” Trần Diệp có hứng thú: “Không biết Bách Hoa tiền bối đang nói đến chuyện gì?”

Biểu cảm của Bách Hoa lão nhân nghiêm túc, nghiêm nghị nói: “Theo quy củ của Hoa gia ta, phàm là nam nhân cưới nữ tử Hoa gia ta, cả đời không được cưới thêm.”

“Nam tử Hoa gia cũng giống vậy, cả đời chỉ có thể có một thê tử.”

“Người là Võ Đạo tông sư, có tư cách tam thê tứ thiếp, điểm này ta không quản người.”

“Nếu người thua, lão phu muốn người lập Hoa Tịch Nguyệt làm chính thê.”

“Cưới hỏi đảng hoàng, tám kiệu lớn, tam thư lục súc không được thiếu một thứ.”

“Đây là yêu cầu của lão phu.”

“Nếu người đồng ý, lão phu sẽ cược với người một lần.”

“Thế nào?”

Bách Hoa lão nhân nhìn thẳng vào Trần Diệp, ánh mắt có thần.

Nghe được những lời này.

Trần Diệp đầu tiên là sững sốt, sau đó biểu cảm có chút kỳ lạ, cười khẽ.

Thú vị.

Bách Hoa lão nhân này cũng có ý tứ.

Bốn năm trước đi trên phố tìm cháu rể.

Hiện tại cược với mình, cũng suy nghĩ cho hôn sự của cháu gái...

Thật là.

Không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần Diệp vừa muốn đồng ý, Tiểu Liên bên cạnh đã kéo góc áo của Trần Diệp, trong mắt lộ ra vẻ lo âu.

Trần Diệp quay đầu, cười với nàng: “Yên tâm đi, ta sẽ không thua.”

Nhìn thấy Trần Diệp tự tin như vậy, Tiểu Liên mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Liễu Hồng Yến lén lút liếc nhìn Tiểu Liên, như có điều suy nghĩ.

“Được.” Trên mặt Trần Diệp cũng có thêm vài phần nghiêm túc, đáp lại.

“Giống như Bách Hoa tiên bối đã nói.”

“Nếu tại hạ thua, sẽ lập Hoa Tịch Nguyệt làm chính thê, cưới nàng vào Trần gia ta.”

“Ngược lại, nếu Bách Hoa tiên bối thua, phương pháp lưu giữ nội lực của Hoa gia sẽ thuộc về tại hạ.”

Bách Hoa lão nhân gật đầu: “Không sai, chính là như vậy!”

Nói xong.

Lão nhìn về phía Trần Diệp, trong ánh mắt có thêm vài phần thú vị.

Phương pháp ngoại phóng và lưu giữ nội lực của Hoa gia, độc bộ thiên hạ.

Bách Hoa lão nhân càng dựa vào đó tung hoành giang hồ mấy chục năm.

Trong lĩnh vực ngoại phóng nội lực, lão có sự tự tin tuyệt đối.

Canh bạc này.

Trần Diệp tất bại!

Bách Hoa lão nhân bay lên, thân thể nhảy đến dưới một gốc cây cành lá rậm rạp bên đường.

Lão đứng thẳng, nhìn thẳng vào Trần Diệp.

Nguyệt Nhi.

Ông nội chỉ có thể vì người làm đến bước này...

Bách Hoa lão nhân nhìn Trần Diệp, ánh mắt có chút phức tạp.

Nếu năm đó bản thân không ngăn cản Hoa Tịch Nguyệt.

Có lẽ hiện tại tình huống đã không giống vậy.

Tuy nhiên.

Bách Hoa lão nhân vẫn không hối hận, nếu có thể làm lại một lần.

Lão vẫn sẽ mang Hoa Tịch Nguyệt đi.

Dựa vào nam nhân là không được.

Người duy nhất có thể tin tưởng, chỉ có thực lực của chính mình.

Cho dù Hoa Tịch Nguyệt hận lão, oán lão.

Làm lại một lần, lão cũng sẽ lại nhốt Hoa Tịch Nguyệt bốn năm.

Chỉ cần bốn năm cô quạnh, đã có thể đổi lấy thực lực tông sư.

Đáng giá!

...

Trên con phố dài.

Trần Diệp đứng ở trung tâm đường phố, Bách Hoa lão nhân đứng ở ven đường.

Hai người nhìn thẳng vào đối phương, trong ánh mắt không có chút gợn sóng nào.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, lướt qua con phố dài, cuốn theo bụi bặm trên đường.

“Các người lùi lại một chút, lát nữa đừng để bị thương.”
Trần Diệp quay đầu nói với mấy người Trương Vân Tuyết.

Trong mắt Trương Vân Tuyết phát sáng, dùng sức gạt đầu, kéo Vệ Ánh Thu, Ngụy Hoài vội vàng chạy xa ra một chút.

Bách Hoa lão nhân đứng dưới gốc cây, nhìn về tán cây rậm rạp.

Tay phải lão khẽ nắm.

Một chiếc lá xanh mơn mớn nhẹ nhàng rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay Bách Hoa lão nhân.

Bách Hoa lão nhân dùng hai ngón tay cầm chiếc lá, trầm giọng nói với Trần Diệp: “Xuất chiêu đi.”

Trần Diệp gật đầu, đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, các ngón tay khác thu lại.

Hắn ra hiệu một kiếm chỉ.

Nhìn thấy vậy, Bách Hoa lão nhân kinh ngạc nói: “Người cùng lão phu so tài nội lực ngoại phóng, không dùng vật ngoài làm trung gian?”

Trần Diệp lắc lắc hai ngón tay: “Hai ngón tay này là đủ!”

Bách Hoa lão nhân sâu sắc nhìn Trần Diệp một cái, biểu cảm càng thêm nghiêm trọng.

Nội lực thứ này, một khi thoát khỏi cơ thể, sẽ nhanh chóng tiêu tán.

Khắp thiên hạ trừ Hoa gia bọn họ, không có ai có thể khiến nội lực tồn tại lâu dài.

So tài ngoại phóng nội lực, không dựa vào vật ngoài.

Chẳng lẽ dựa vào lực ngón tay và khí thế?

Bách Hoa lão nhân tin rằng Trần Diệp không phải kẻ ngốc.

Nếu Trần Diệp muốn có được phương pháp lưu giữ nội lực của Hoa gia bọn họ, dám so tài ngoại phóng nội lực với lão.

Vậy thì chúng tỏ Trần Diệp nhất định đã chuẩn bị xong.

“Được!”

“Vậy thì để lão phu kiến thức một chút uy danh của tông sư đệ nhất thiên hạ!”

Bách Hoa lão nhân cầm lá cây, khuôn mặt già nua càng thêm nghiêm nghị.

Trần Diệp thì mỉm cười, kiếm chỉ chéo xuống mặt đất.

“Vù...”

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Bầu không khí giữa hai người lập tức vô cùng nặng nề.

Mấy người Liễu Hồng Yên, Tưởng Vân Tuyết quan sát trận đấu cảm thấy không khí như ngưng đọng lại.

Ép người ta không thở nổi.

Đột nhiên.

“Vèo!”

Tiếng gió cực kỳ nhẹ nhàng vang lên.

Một bóng đen lướt qua con phố dài với tốc độ khó phân biệt bằng mắt thường, bắn thẳng về phía Trần Diệp.

Trong những người có mặt, trừ Trần Diệp và Tiểu Liên, không ai có thể nhìn rõ bóng đen đó.

Không ai biết Bách Hoa lão nhân xuất chiêu khi nào.

Mấy người Tưởng Vân Tuyết chỉ biết Trần Diệp giờ kiếm chỉ lên, nhẹ nhàng điểm về phía trước.

Một bóng mờ màu trắng nhạt, như có thực chất, lao thẳng về phía Bách Hoa lão nhân.

Ngay sau đó.

“Bốp!” Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Trên mặt đất bên phía Bách Hoa lão nhân, đột nhiên xuất hiện một cái hố.

Về phần chiếc lá kia, thì không thấy tung tích đâu.

Nhìn thấy cảnh này, Bách Hoa lão nhân có chút ngạc nhiên, gật đầu nói: “Không tệ, có chút trình độ.”

“Tuy nhiên...”

“Vẫn chưa đủ.”

Trần Diệp cười: “Tiền bối còn chiêu số gì thì cứ sử dụng đi.”

Lần giao đấu vừa rồi của hai người chỉ có thể coi là thăm dò.

Cả hai đều chưa dốc hết sức.

Bách Hoa lão nhân tóc bạc trắng, đứng dưới gốc cây.

Lão sâu sắc nhìn Trần Diệp một cái, nói: “Chiêu này, là hai năm trước lão phu lĩnh ngộ ra.”

“Ban đầu định dùng ở Điểm Thương Sơn luận võ lần tới.”

“Nếu Đế Quân tự tin ngoại phóng nội lực có thể thắng lão phu.”

“Vậy lão phu đành phải dốc toàn lực.”

Lời vừa dứt.

Chỉ thấy tay phải Bách Hoa lão nhân dán lên thân cây bên cạnh.

Nội lực hùng hậu rót vào thân cây, thân cây hơi run rẩy, lá cây xào xạc.

Ngay sau đó.

Một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy cây lớn cành lá xum xuê đột nhiên run rẩy dữ dội.

Những chiếc lá lớn nhỏ trên tán cây đồng thời thoát khỏi cành, bị nội lực của Bách Hoa lão nhân điều khiển, lơ lửng

giữa không trung.

Một cây hoàn chỉnh, lá run rẩy dữ dội.

Hơn mười ngàn chiếc lá được rót đầy nội lực, tỏa ra ý sắc
bén kinh khủng!

Chương 681: Đao Khí Hoàn Thiên! Trảm Vân Khai Nhật!

Cả một gốc cây run rẩy, lá khẽ bay.

Hơn vạn chiếc lá xanh như đàn ong che trời, ý sắc bén kinh khủng từ những chiếc lá lan ra.

Giang Vân Tuyết cùng những người khác co lại phía sau Trần Diệp, sắc mặt hơi tái nhợt.

Đây chính là uy áp của Tông Sư sao?

Quá đáng sợ!

Một chiếc lá thôi cũng đủ đoạt lấy tính mạng của bọn hắn.

Mà nơi này lại có đến hàng vạn chiếc!

Trần Diệp thấy vậy, không khỏi cười nói: “Bách Hoa tiền bối, chiêu này có tên gọi không?”

Bách Hoa lão nhân trầm giọng nói: “Chiêu này, để quân đã mang đến cho lão phu một tia linh cảm.”

“Lão phu đặt tên cho nó là: Vạn Diệp Phi Hoa!”

“Tên hay.” Trần Diệp cười nhạt.

Bách Hoa lão nhân thấy Trần Diệp bình tĩnh như thường, không đổi sắc mặt, nhìn hắn thật sâu nói: “Chiêu này của lão phu uy lực rất lớn.”

“Để quân cẩn thận!”

Trần Diệp quay đầu nhìn về phía Ngụy Hoài sau lưng, nói: “Ngụy tiểu hữu, có thể mượn đao của ngươi cho ta dùng một chút không?”

Ngụy Hoài nghe vậy, vội vàng đưa thanh đao bên hông ra.

Trần Diệp nhận lấy thanh đao.

“Xoẹt...” một tiếng.

Lưỡi đao mỏng hẹp ra khỏi vỏ, ý lạnh lẽo từ lưỡi đao phát tán ra ngoài.

Trần Diệp thì thầm: “Đáng tiếc không có kiếm.”

“Nếu không, hiệu quả có thể sẽ tốt hơn một chút.”

“Đành dùng tạm vậy.”

Trần Diệp cầm thanh đao bằng tay phải, mũi đao chĩa chéo xuống mặt đất.

Tiên thiên chi khí trong đan điền rót vào lưỡi đao.

Nội lực tích tụ.

[Từ丹田: Chân khí ngoại phóng] bắt đầu có hiệu lực.

Thanh đao tinh cương bách luyện hơi run rẩy.

Trần Diệp truyền một luồng nội lực tiên thiên chi khí vào lưỡi đao.

Chuẩn bị xong, Trần Diệp cười nói: “Tiền bối, mời.”

Bách Hoa lão nhân hít sâu một hơi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng sắc bén.

“Vạn Diệp Phi Hoa!”

Giọng nói già nua của hắn vang vọng trên đường.

Hơn vạn chiếc lá xanh biếc đồng thời xoay tròn.

“Vút!” một tiếng, bắn ra ngoài.

Nhìn từ xa như một đàn ong màu xanh di chuyển, lao về phía Trần Diệp.

Tốc độ cực nhanh, không cho người ta bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Hơi sợ ý một chút, sẽ bị vạn chiếc lá xuyên qua mà chết!

“Vút vút vút!”

Phi điệp phá không, lá xanh che trời bắn về phía Trần Diệp.

Thấy vậy, ánh mắt của Trần Diệp cũng nghiêm túc hơn một chút.

Hầu như ngay khi Bách Hoa lão nhân ra tay, hắn đã vung thanh đao trong tay phải lên.

Đám người phía sau hắn chỉ thấy một luồng đao khí màu trắng tinh khiết từ lưỡi đao bay thẳng lên!

Sau đó.

“Rắc!” một tiếng.

Luồng đao khí màu trắng ấy vừa bay ra, thanh đao tinh cương trong tay Trần Diệp lập tức vỡ nát, hóa thành những mảnh vụn to nhỏ khác nhau.

“Leng keng” rơi xuống mặt đất.

Không đợi mọi người kịp phản ứng.

Luồng đao khí màu trắng tinh khiết ấy từ từ lớn dần với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong một nhịp thở, dường như trên nôi liền trời xanh, dưới tiếp giáp mặt đất, vô cùng to lớn.

Dường như muốn chém bầu trời này thành hai đoạn!

Đám người Giang Vân Tuyết thấy vậy, tròng lớn mắt, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Trong nháy mắt tiếp theo.

“Ầm!” một tiếng.

Đao khí màu trắng tinh khiết va chạm với “đàn ong” lá xanh.

“Vù!”

Trên đường đột nhiên xuất hiện một cơn gió lốc, gió lốc tản ra bốn phía.

Đám người Giang Vân Tuyết theo bản năng nheo mắt lại, không thể mở mắt ra.

Một nhịp thở sau, sức gió hơi ngừng lại.

Mọi người vội vàng mở mắt ra, nhìn về phía trên đường.

Chỉ thấy trên con đường đá xanh rộng lớn xuất hiện thêm một vết lõm sâu rộng chừng một trượng.

Nơi vừa rồi Bách Hoa lão nhân đứng đã không còn một bóng người.

Cái cây trụ lúi kia cũng bị chém đứt ngang.

Trên mặt đất rải rác những mảnh vụn màu xanh.

Điều khiến mấy người bọn họ kinh ngạc hơn chính là, những đám mây trên trời cũng bị một đao của Trần Diệp chém làm đôi.

Mặt trời vốn trốn sau những đám mây lộ ra.

Ánh nắng hơi nóng chiếu lên người mọi người.

Mặc dù ánh mặt trời ấm áp, nhưng không thể xua tan được sự lạnh lẽo trong lòng mấy người bọn họ.

Quá đáng sợ!

Đây chính là Tông Sư ra tay sao?

Về mặt mọi người đều kinh ngạc, rất lâu cũng không thể hoàn hồn lại được.

“Hay!”

“Không hổ là Tông Sư đệ nhất thiên hạ.”

Giọng nói khàn khàn của Bách Hoa lão nhân đột nhiên vang lên.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía âm thanh phát ra.

Chỉ thấy Bách Hoa lão nhân đứng ở phía xa chừng mười trượng, quần áo có hơi lộn xộn.

Xem ra, vừa rồi hắn đã thi triển thân pháp để tránh một đao của Trần Diệp.

Trần Diệp cười nhạt hai tiếng, chấp tay nói với Bách Hoa lão nhân: “Thừa nhận.”

Bách Hoa lão nhân nhìn Trần Diệp thật sâu một cái: “Nội lực ngoại phóng của đệ quân, đủ để độc bộ võ lâm, cúi nhìn anh hùng thiên hạ.”

“Cho dù là mấy trăm năm về trước, e rằng cũng không có ai có thể làm được đến bước này.”

“Là lão phu thua.”

Bách Hoa lão nhân khẽ thở dài một tiếng.

Hắn vốn còn muốn tranh giành một vị trí chính thê cho Hoa Tịch Nguyệt.

Lại không nghĩ rằng, đã thua Trần Diệp.

“Lão phu sẽ dựa theo ước hẹn, giao phương pháp tích trữ nội lực của Hoa gia cho ngươi.”

Bách Hoa lão nhân nói xong, nghiêm túc nói với Trần Diệp: “Chuyện đệ quân muốn làm, lão phu có thể đoán được đại khái.”

“Tuy nhiên, phương pháp bí truyền của các nhà không phải là dễ dàng dung hợp như vậy.”

“Nội lực ngoại phóng của đế quân, có thể nói là vô song thiên hạ.”

“Hà tất phải đặt tâm tư vào việc dung hợp phương pháp của các nhà khác?”

“Có tâm tư ấy chẳng bằng làm việc khác.”

Bách Hoa lão nhân sau khi chứng kiến nội lực ngoại phóng của Trần Diệp, cho rằng Trần Diệp muốn dung hợp phương pháp của hắn với phương pháp của Hoa gia.

Sáng tạo ra một môn võ công càng cường tuyệt hơn.

Tuy nhiên, chuyện này làm tốn thời gian lại tốn sức.

Có khi nghiên cứu cả đời, cũng chưa chắc đã thành công.

Vì vậy, Bách Hoa lão nhân mới lên tiếng khuyên nhủ.

Trần Diệp cười nhạt: “Tại hạ chỉ là quan sát, học hỏi mà thôi.”

Bách Hoa lão nhân gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn chuyển chủ đề: “Chuyện của ngươi và Tịch Nguyệt, lão phu sẽ không quản nữa.”

“Nếu đế quân có ý cưới Tịch Nguyệt, lễ nghi cần thiết không thể thiếu.”

Nói xong, Bách Hoa lão nhân xoay người, bước nhanh về phía Thần Quyền sơn trang.

Hắn hóa thành một bóng xám, chỉ vài bước đã biến mất trước mặt mấy người Trần Diệp.

Trần Diệp có chút bất đắc dĩ.

Bách Hoa lão nhân thật sự là vì hạnh phúc của cháu gái mà hao tổn hết tâm tư.

Trần Diệp thu hồi ánh mắt, nói với Ngụy Hoài: “Thanh đao của Ngụy tiểu hữu bị tại hạ dùng hủy rồi.”

“Tại hạ sẽ để Ngọc Diệp đường đưa cho Ngụy tiểu hữu một thanh mới.”

Ngụy Hoài giật mình, trong mắt lộ vẻ kính sợ, vội vàng xua tay: “Không cần không cần.”

“Thanh đao này chẳng qua chỉ là đao tinh cương bách đoạn của tiệm rèn, không đắt đâu.”

“Không sao.” Trần Diệp cười cười.

Ánh mắt mấy người nhìn về phía Trần Diệp tràn đầy kính sợ.

Sau khi Trần Diệp vừa ra tay.

Tùy ý vung tay một cái đã xuất hiện một luồng đao khí chém trời.

Lúc này mọi người mới biết được chênh lệch giữa mình và Tông Sư Võ Đạo.

Chẳng trách giang hồ vẫn luôn nói Tông Sư không thể làm nhục!

Lúc này Tiểu Liên mở miệng hỏi: “Viện trưởng, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Trần Diệp nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Đạo chơi vài ngày nữa, rồi quay về Dur Hàng thôi.”

“Đại hội võ lâm này ít nhiều cũng khiến ta có chút thất vọng.”

“Ta vốn tưởng rằng sẽ có anh hùng giang hồ, lãnh tụ chính đạo gì đó...”

“Kết quả lại là như vậy.”

Quả thực khiến Trần Diệp có chút thất vọng.

Nghĩ lại cũng đúng, các Tông Sư của Đại Võ tính tình khác nhau, đều có chuyện của riêng mình.

Ai lại nhàn rồi không có chuyện gì đi ra chủ trì cái gọi là đại hội võ lâm chứ.

Những chương môn các môn phái, chủ nhân các sơn trang còn lại, ở trong mắt Trần Diệp cũng chỉ là một đám người truy danh trục lợi.

Không thể lên mặt bàn.

Tất nhiên.

Ở trong mắt của các võ giả giang hồ, đại hội võ lâm này có lẽ tương đối rung động.

Những môn phái có tiếng trên giang hồ đều chạy đến góp vui.

Nhưng ở trong mắt Trần Diệp.

Thực sự là quá kém cỏi.

Chương 682: Tin tức chấn động giang hồ!

Thần Quyền sơn trang.

Mọi người trong hoa viên đều ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên bầu trời.

Đám mây vẫn nguyên vẹn một khối trước, không biết vì sao đột nhiên bị chia làm hai.

Ánh nắng có chút gay gắt chiếu xuống, rọi lên thân thể mọi người.

Các võ giả giang hồ đều mờ mịt.

Bọn họ còn chưa tỉnh táo lại từ sự kiện vừa rồi, đã bị cảnh tượng đám mây đột nhiên chia làm hai hấp dẫn.

Mấy chương môn đại phái nhìn nhau, trong lòng trầm xuống.

Bọn họ đoán cảnh tượng đám mây chia làm hai này rất có thể có liên quan đến Trần Diệp và Bách Hoa lão nhân.

Có khi hai người vừa mới giao thủ.

Đây là uy của Tông Sư Võ Đạo?

Một đám võ giả nhất phẩm mồ hôi ướt đầm, có chút khó tin.

Khó trách Trần Diệp nói Vương Liệt còn kém xa.

Có thể khiến đám mây trên trời chia làm hai, đây là thực lực kinh khủng cỡ nào!

Hoa Tịch Nguyệt ngồi trên ghế, chậm rãi ăn đồ.

Nàng thu ánh mắt từ bầu trời trở về, lông mày thanh tú hơi nhíu.

Đám mây chia làm hai, sao có cảm giác giống như đao thuật của Liễu Sinh Nhất Lang?

Nhưng mà...

Liễu Sinh Nhất Lang không phải đã giao thủ với Thiếu Lâm phương trượng, bị thương sao?

Không có khả năng xuất hiện ở đây chứ...

Hoa Tịch Nguyệt nhai đồ ăn, trong lòng thâm nghĩ.

Đột nhiên.

Trong hoa viên xuất hiện thêm một bóng người mặc áo xám.

Có người thất thanh kêu lên: “Bách Hoa lão nhân!”

“Đây là cốc chủ Bách Hoa cốc?”

Bách Hoa lão nhân đi rồi lại quay về.

Vừa rồi khi giao thủ với Trần Diệp, hắn đã tháo mặt nạ, lúc này khuôn mặt già nua lộ ra trước mặt mọi người.

Vương Liệt và các chương môn đại phái đồng thời thân thể run lên, liếc nhìn nhau.

Không biết Bách Hoa lão nhân trở về muốn làm gì.

Vương Liệt hít sâu một hơi, vừa muốn chấp tay hỏi thăm.

Chỉ thấy thân thể Bách Hoa lão nhân chợt lóe, thân pháp như quỷ mị, xuất hiện bên người Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt nhai đồ trong miệng, liếc nhìn gia gia mình một cái, không nói gì.

Bách Hoa lão nhân nhốt nàng bốn năm.

Hoa Tịch Nguyệt trong thời gian ngắn căn bản không thể tha thứ cho hắn.

Bốn năm!

Cấm túc bốn năm.

Mỗi ngày nàng ở trong nhà hoa gia đều sắp phát điên rồi!

Bách Hoa lão nhân nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái với vẻ mặt phức tạp, mở miệng nói: “Chuyện của ngươi và Đế Quân, gia gia sẽ không quản nữa.”

“Mọi thứ do ngươi làm chủ.”

“Hoa gia là thế gia võ lâm, nếu ngươi thành thân với hắn, lễ nghi như tam thư lục lễ, mời người dự lễ không thể tránh được.”

“Lúc thành thân gửi tin cho gia gia, gia gia cũng tiện chạy tới.”

Bách Hoa lão nhân thở dài một tiếng.

“Là gia gia sai, gia gia xin lỗi ngươi.”

“Hiện tại ngươi cũng không còn nhỏ nữa, chuyện sau này, chính ngươi làm chủ đi.”

“Phương pháp nội lực truyền thừa của hoa gia chúng ta, ngươi nghĩ giao cho Đế Quân.”

“Đây là ước định của gia gia và hắn.”

Nói xong, Bách Hoa lão nhân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đám mây bị chia làm hai lạng lẽ trôi nổi trên không trung.

Kể lại chênh lệch giữa hắn và Trần Diệp.

Bách Hoa lão nhân nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái sau cùng, xoay người rời đi.

Bóng áo xám lóe lên mấy cái trong vườn, như quỳ mị biến mất trong hoa viên.

Bách Hoa lão nhân vừa dứt lời.

Bao gồm cả Hoa Tịch Nguyệt, tất cả mọi người đều ngẩn ngẩn.

Mọi người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bị tin tức nghe được chấn động.

Các võ giả giang hồ tròn tròn mắt, khó tin.

Vừa rồi bọn họ nghe thấy cái gì?

Thành thân với Đế Quân?

Hít...

Tĩnh lặng.

Yên tĩnh như chết chóc xuất hiện trong hoa viên.

Các võ giả đều ngơ ngác.

Hoa Tịch Nguyệt cũng ngẩn ra.

Một vệt ửng đỏ từ cổ nàng lan lên, nhuộm đỏ gương mặt tinh xảo dưới mặt nạ.

“Chát!” Một tiếng.

Hoa Tịch Nguyệt đập bàn đứng dậy, nghiêng răng quát: “Ai nói ta muốn gả cho hắn!”

“Gia gia người nói vậy ư?”

Khuôn mặt nàng nóng bừng, trên đỉnh đầu giống như bốc khói trắng.

Gia gia làm sao vậy, vì sao lại nói chuyện này trước mặt mọi người?

Hoa Tịch Nguyệt ngẩn ngơ.

Những võ giả khác càng ngần hơn.

Bọn họ cái gì cũng không làm, lại ăn một quả dưa lớn.

Trời ạ!

Đế Quân muốn cưới cháu gái của Bách Hoa lão nhân?

Thân thể mọi người run rẩy.

Tông sư đệ nhất thiên hạ vậy mà muốn thành thân!

Đây là tin tức chấn động giang hồ cỡ nào!

Đợi tin tức truyền ra ngoài, toàn bộ giang hồ đều sẽ chấn động.

Võ lâm đại hội cái gì.

Trần Diệp đại chiến Vương Đằng cái gì.

Đế Quân một quyền đánh bay Vương Liệt cái gì.

Trước chuyện này, đều là chuyện nhỏ!

Hoa Tịch Nguyệt đứng bên cạnh bàn, mặt đỏ bừng, khẽ nghiêng răng.

Hiện tại nàng chỉ hận không thể đào một cái hố chui xuống.

Vì sao gia gia lại nói như vậy!

Hoa Tịch Nguyệt chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát.

Ánh mắt nàng quét qua xung quanh, giận dữ quát lên: “Các ngươi còn nhìn!”

“Đào mắt của các ngươi ra.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt vỗ một chương về phía chiếc bàn gỗ trước mặt.

“Chát!” Một tiếng.

Chiếc bàn gỗ bị một chương đập nát.

“Đinh đing đang đang” mấy tiếng giòn vang.

Đồ ăn trên bàn cũng bị cường lực ảnh hưởng, vỡ nát đầy đất.

Các võ giả giang hồ xung quanh run rẩy, vội vàng cúi đầu.

Kêu khổ trong lòng.

Xin...

Thật là oan ức!

Chúng ta cũng không có nhìn...

Lão ăn mày Độc Cô Lang cầm nửa cái đùi vịt trong tay liếc nhìn đồ ăn vỡ nát dưới đất, vẻ mặt oán giận.

Hắn còn chưa ăn no đâu.

Hoa Tịch Nguyệt đứng tại chỗ, khẽ nghiêng răng, mặt nóng bừng.

“Tiểu Dao, chúng ta đi!”

Hoa Tịch Nguyệt nghiêng răng nói.

Bị Bách Hoa lão nhân náo loạn như vậy, Hoa Tịch Nguyệt cảm thấy mình mà ở lại nữa, sẽ bị người khác xem như khi!

Vân Vi Dao vội vàng đi theo bên người Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt kéo cánh tay nàng, thi triển thân pháp.

Thân thể hai người nhẹ nhàng linh hoạt nhảy ra khỏi tường viện Thần Quyền sơn trang.

Tôn Thắng liếc nhìn bóng lưng rời đi của Hoa Tịch Nguyệt, chặc chặc hai tiếng.

Mắt hắn sáng lên, sờ cằm.

Không bằng đến trung thu, chuẩn bị thêm một phần quà mừng?

Mắt Tôn Thắng đảo loạn.

Chuyện hôm nay truyền ra ngoài.

E rằng toàn bộ giang hồ đều sẽ chấn động.

Tôn Thắng sờ cảm, cảm khái trong lòng.

Nghĩa phụ thật biết nhịn.

Thật là lướt qua ngàn bụi hoa, không dính một phiến lá.

Nếu đổi thành mình.

Ước chừng hiện tại hài tử đã chạy đầy đất.

Tôn Thắng lắc đầu.

Tiếp tục như vậy, không biết khi nào mình mới có thêm đệ đệ muội muội.

Tôn Thắng chép miệng, không nghĩ đến chuyện của Trần Diệp nữa.

Ánh mắt hắn di chuyển đến mỹ phụ trên bàn rượu cách đó không xa.

Vừa vặn đối phương cũng nhìn lại.

Hai người nhìn nhau một cái.

Ánh mắt Tôn Thắng hơi sáng lên.

He he.

Tối nay e rằng lại phải bận rộn một phen rồi.

.....

Cùng thời gian đó.

Quan đạo Quý Đức phủ.

“Kèo kẹt kèo kẹt...”

Mấy chiếc xe ngựa kéo mấy thùng hàng, chậm rãi đi trên quan đạo.

Xung quanh hàng hóa là mấy tiêu sư trẻ tuổi mặc cùng kiểu quần áo.

Bọn họ cuỡi ngựa cao to, trước ngực đều thêu hai chữ lớn: Trấn Viễn!

Một lá cờ có nền đen hoa văn vàng dựng ở phía trước chiếc xe ngựa đầu tiên.

Trên lá cờ thêu một chữ lớn: Trấn.

Đây chính là Trấn Viễn tiêu cục, thế lực lớn nhất trên giang hồ, thanh thế lớn nhất, uy chấn Trung Nguyên.

Hai phe hắc bạch nhìn thấy, đều sẽ nể mặt vài phần.

Phía sau xe tiêu.

Một chiếc xe ngựa phẳng, ngồi mấy lữ khách tìm kiếm tiêu cục che chở, có nam có nữ, có già có trẻ.

“Nửa ngày nữa ra khỏi địa giới Quý Đức phủ, gần Từ Châu.”

“Đến lúc đó sẽ an toàn.”

Đồng Lâm mặc đồ nhà quê nhỏ giọng nói với Chu Nhị Nương.

Chu Nhị Nương mặc đồ quả phụ, trên mặt đeo mạng che mặt, ôm Tôn Thông trong lòng, nghe vậy gật đầu.

Nàng xoa đầu Tôn Thông, nhẹ nhàng an ủi con trai.

Tôn Thông co rúc trong ngực mẫu thân, đôi mắt trong veo chớp nhẹ, rất yên tĩnh.

Chương 683: Ta là “Trần Thiên Vương oai phong lẫm liệt”!

“Cót két...”

Chiếc xe ngựa của tiêu cục Trần Viễn từ từ lăn bánh trên quan đạo.

Đi đầu tiêu đội là một hán tử trung niên có khuôn mặt tím tái.

Hắn mang bên hông một thanh trường kiếm nạm đá quý, cười trên một con ngựa cao to màu hạt dẻ.

Bộ tiêu phục màu đen viền vàng toát lên vẻ uy nghiêm.

Hán tử vừa dẫn đầu vừa đảo mắt quan sát xung quanh.

Hiện tại, họ đang ở rất gần Đãng Sơn.

Đãng Sơn có một toán sơn tặc, đại đương gia có biệt hiệu là “Thiết Bối Đà Long”, thực lực Tam phẩm hậu kỳ.

Tuy rằng tiêu cục Trần Viễn danh tiếng lẫy lừng, cả hắc bạch lưỡng đạo đều nể mặt, nhưng một số sơn tặc lâu ngày không ra tay, đói quá hóa liều, cũng chẳng coi tiêu cục Trần Viễn ra gì.

Cho dù người có báo danh, đôi phương cũng chẳng thèm để ý.

Ngược lại, chúng sẽ ra tay càng tàn nhẫn hơn, không để lại bất kỳ nhân chứng nào, nhằm ngăn chặn tin tức bị rò rỉ.

Hành tẩu giang hồ, mọi việc đều phải cẩn thận.

Tiêu đội tiếp tục di chuyển thêm nửa canh giờ.

Hán tử trung niên liếc nhìn xung quanh.

Cách họ không xa có một khu rừng.

Thường nói: Gặp rừng chớ vào.

Một số toán cướp đường rất thích ẩn nấp trong rừng.

Bóng cây rậm rạp có thể che giấu thân hình của bọn cướp.

Tuy nhiên, địa hình ở đây khá đặc biệt, lối đi duy nhất là xuyên qua khu rừng này.

Đây là tuyến đường mà tiêu cục Trấn Viễn thường xuyên đi qua, rất ít khi xảy ra sự cố.

“Tăng tốc, qua khỏi khu rừng này trở lại quan đạo rồi chúng ta nghỉ ngơi.”

Hán tử trung niên ra lệnh.

Các tiêu sư khác gật đầu, vội vàng tăng tốc.

Tiêu đội vừa tăng tốc vừa nâng cao cảnh giác, đề phòng nguy hiểm tiềm ẩn trong rừng.

Khi tiêu đội sắp ra khỏi khu rừng, hán tử trung niên cười ngửa đột nhiên nhướng mày, giờ tay phải lên ra hiệu cho tiêu đội dừng lại.

Các tiêu sư khác thấy vậy, trong lòng căng thẳng, biết rằng đã có chuyện xảy ra.

“Huých!”

“Huých huých huých!”

Những con ngựa của tiêu đội dừng lại.

Hán tử trung niên hướng về phía cuối rừng, cất giọng hỏi: “Không biết các vị hảo hán phương nào? Có thể cho biết danh tính không?”

Lời vừa dứt, từ trong khu rừng phía trước, hàng chục tên sơn tặc hiện ra.

Có tên cởi trần, có tên mặc áo ngắn màu xanh, để lộ ngực, tay lăm lăm vũ khí, ánh mắt đầy vẻ khát máu, chặn đứng lối ra của khu rừng.

Thấy sơn tặc thật sự xuất hiện, mấy thương nhân bình thường trên chiếc xe ngựa của Chu Nhị Nương sợ hãi đến mức mặt mày tái mét, cơ thể run rẩy.

Đồng Lâm nhú mào, rướn cổ nhìn về phía trước.

Trong số hàng chục tên sơn tặc, một đại hán cao bảy thước bước ra.

Đại hán mặc áo ngắn để lộ ngực, tay cầm một thanh đao lớn, sống đao vác trên vai.

Trên ngực hán xăm hình một vị thiên vương mình xanh tóc tím, khoác áo choàng, tay trái cầm đao, lòng bàn tay phải nâng một viên ngọc.

Đôi mắt của hình xăm tròn tròn, vẻ mặt giận dữ, trông khá đáng sợ.

Hán tử trung niên của tiêu cục Trấn Viễn nheo mắt, cố gắng liên tưởng đại hán trước mặt với những tên sơn tặc mà hán biết.

Suy nghĩ một hồi, hán tử trung niên vẫn không nhớ ra được danh tính của đối phương.

“Các hạ là vị hảo hán nào trong giới lục lâm?”

“Ta là Lưu Viễn của tiêu cục Trấn Viễn, bằng hữu trên giang hồ ưu ái, đặt cho ta biệt hiệu là ‘Su tử mặt tím’.”

Lưu Viễn chấp tay, hành lễ giang hồ với đại hán.

“Su tử mặt tím?”

Đại hán chậm rãi lên tiếng, giọng ồm ồm: “Chưa từng nghe qua...”

Hắn hạ thanh đao trên vai xuống, mũi đao cắm vào mặt đất.

“Danh hiệu của ta?”

“Nghe cho rõ đây!”

“Ta là ‘Trần Thiên Vương oai phong lẫm liệt!’”

Giọng nói hùng hồn của đại hán vang lên như sấm, khiến cả khu rừng rung chuyển, lá cây rơi lả tả.

Nghe đại hán tự báo danh, Lưu Viễn cau mày.

Chưa nói đến việc hắn chưa từng nghe qua cái tên “Trần Thiên Vương oai phong lẫm liệt”, chỉ riêng việc đối phương không biết đến danh tiếng của hắn đã là một vấn đề.

Lưu Viễn thường xuyên đi qua tuyến đường này, có mối quan hệ khá thân thiết với những người trong giới.

Số người không biết đến Lưu Viễn rất ít.

Vậy mà đại hán này lại nói rằng chưa từng nghe qua.

Chẳng lẽ đây là toán sơn tặc mới xuất hiện?

Trong lòng Lưu Viễn chùng xuống.

Tình huống này khá nan giải.

Những toán sơn tặc mới xuất hiện thường không quan tâm đến danh tiếng của bất kỳ tiêu cục nào.

Chỉ khi có người chết, chúng mới biết sợ.

Nghĩ đến đây, Lưu Viễn hít một hơi thật sâu, cất giọng hỏi: “Thì ra là Trần Thiên Vương, không biết Trần Thiên Vương chặn đường chúng ta có ý đồ gì?”

“Có ý đồ gì ư?”

Trần Thiên Vương cười lạnh, chỉ vào hàng hóa mà tiêu đội đang bảo vệ, nói: “Anh em chúng ta dạo này hết tiền tiêu rồi.”

“Muốn kiếm chút bạc để xài.”

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Viễn trầm xuống.

“Các hạ có biết đây là hàng hóa do tiêu cục Trấn Viễn chúng ta hộ tống không?”

Trần Thiên Vương chống đao, sắc mặt cũng trầm xuống: “Tiêu cục Trấn Viễn?”

“Có gì ghê gớm chứ?”

Trong đám sơn tặc, một tên tiểu tốt lớn tiếng hô: “Tiêu cục Trấn Viễn chẳng là cái thá gì!”

“Nghe cho rõ đây, đại đương gia của chúng ta là một trong tám đại vương ở Đãng Sơn, biệt hiệu là ‘Trần Thiên Vương’!”

Tám đại vương ở Đãng Sơn?

Lưu Viễn lộ vẻ nghi ngờ.

Đại đương gia ở Đãng Sơn không phải là “Thiết Bôi Đà Long” sao?

Tám đại vương ở Đãng Sơn từ đâu chui ra?

“Tám đại vương ở Đãng Sơn?”

“Không biết đại đương gia ở Đãng Sơn có phải là ‘Thiết Bôi Đà Long’ Long đại đương gia không?”

Lưu Viễn lên tiếng hỏi.

Trần Thiên Vương khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt xuống đất, thản nhiên nói: “Tên Đà Long gì đó người nói, đã bị đại ca của ta chém chết từ lâu rồi.”

“Được rồi, đừng có mà kết thân!”

“Nếu các người biết điều, hãy để hàng hóa lại.”

“Lát nữa ta sẽ cho các người chết thoải mái một chút.”

Đại ca?

Sắc mặt Lưu Viễn trầm xuống.

Có vẻ như “Thiết Bôi Đà Long” đã bị cái gọi là tám đại vương ở Đãng Sơn tiêu diệt.

Sau này, có lẽ quy tắc ở khu vực Đãng Sơn cũng sẽ thay đổi.

Không để cho Lưu Viễn có thời gian phản ứng, Trần Thiên Vương trực tiếp ra lệnh: “Các người, xông lên cho ta!”

Nói xong, Trần Thiên Vương vung thanh đao lớn, dẫn đầu lao về phía Lưu Viễn.

Thấy vậy, Lưu Viễn biết rằng không thể tránh khỏi một trận chiến đẫm máu.

“Xuống ngựa! Ứng chiến!”

Lưu Viễn hét lớn, nhảy xuống ngựa.

“Xoẹt!”

Thanh trường kiếm bên hông rời vỏ, ánh kiếm lạnh lẽo phát ra khí tức lạnh lùng.

Lưu Viễn sải bước lao về phía Trần Thiên Vương, mũi kiếm chĩa chéo xuống đất.

Trần Thiên Vương không chút biểu cảm, hét lớn một tiếng, vung thanh đao trong tay, chém thẳng xuống đầu Lưu Viễn.

“Vù!”

Gió đao rít lên.

Chiêu thức của hắn rất mạnh mẽ, vừa ra tay đã là một nhát chém dọc.

Lưu Viễn thấy đao lớn ập đến, hiểu rõ rằng đối phương có thể dễ dàng vung thanh đao nặng hàng chục cân, lực cánh tay chắc chắn vượt xa người thường.

Nếu hắn liều mình đối đầu, chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Lưu Viễn hít một hơi thật sâu, thân pháp linh hoạt, né tránh đòn tấn công của Trần Thiên Vương.

Các tiêu sư khác cũng lao vào giao chiến với đám sơn tặc.

Trong chốc lát, tiếng hò hét vang vọng khắp khu rừng.

Trên chiếc xe ngựa của Chu Nhị Nương, mấy thương nhân sợ hãi co rúm lại, mặt mày tái nhợt.

Chu Nhị Nương ôm chặt Tôn Thông, lo lắng nhìn con trai, sợ hắn bị dọa sợ.

Vừa cúi đầu, bà phát hiện Tôn Thông đang chớp chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh.

Điều này khiến Chu Nhị Nương không khỏi cảm thấy yên tâm.

Không hổ là con trai của người đàn ông đó.

Mặc dù mới ba tuổi, nhưng khí phách đã vượt xa người thường.

Đứa trẻ bình thường, có lẽ giờ này đã khóc thét lên vì sợ hãi.

Chương 684: Hấn là tôn nhi của Đế Quân, đưa đến Ngọc Diệp Đường tất có hậu tạ!

“Giết!”

“A!”

“Chân của ta!”

“Ăn ngon mặc đẹp, giết sạch bọn chúng!”

“.....”

Trong rừng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng, tiếng hô giết không dứt.

Mấy người thương nhân trên xe ngựa sợ đến run rẩy, suýt ngất xỉu.

Chu Nhị Nương nhìn về phía Đồng Lâm, cất tiếng hỏi: “Đám sơn tặc kia có phải đối thủ của tiêu sư không?”

Đồng Lâm quan sát Lưu Viễn và Trần Thiên Vương một lúc, trầm giọng đáp: “Lưu Viễn có thực lực Tam phẩm trung kỳ.”

“Tên Trần Thiên Vương kia cũng là Tam phẩm trung kỳ.”

“Hai người bọn chúng có lối đi khác nhau, tiêu sư này chắc hẳn không phải là đối thủ của tên sơn tặc kia.”

“Cứ đợi xem, nếu hấn không địch lại, ta sẽ ra tay.” Đồng Lâm thấp giọng nói.

Chu Nhị Nương gật đầu.

Bọn họ vất vả lắm mới chạy thoát khỏi Biện Lương.

Nếu lại gặp chuyện ở đây thì thật quá châm chọc.

“Choang! Choang! Choang!”

Trường kiếm va chạm với đại đao, tia lửa bắn tung tóe.

Lưu Viễn bị lực mạnh bức lui mấy bước.

Hắn đứng vững thân hình, sắc mặt khó coi, trường kiếm trong tay không ngừng run rẩy.

Tên Trần Thiên Vương này lực lớn vô cùng, một thanh đại đao chỉ công không thủ.

Lưu Viễn đã thử tấn công mấy lần, nhưng đều không thể xuyên thủng được phòng tuyến của đối phương.

Ngược lại, suýt nữa còn bị đại đao của hắn chém trúng.

Quá khó đối phó!

Thật sự rất khó đối phó!

Lưu Viễn thầm mắng vận đen.

Trần Viễn Tiêu Cục tổng tiêu đầu có thực lực Nhất phẩm, dưới trưởng có bốn nghĩa tử đều là Nhị phẩm.

Những tiểu tiêu đầu khác thì thực lực từ Tam phẩm đến Tứ phẩm.

Tuyến đường từ Quy Đức phủ đến Từ Châu này, hắn Lưu Viễn đã đi không biết bao nhiêu lần.

Trước đây dù có gặp sơn tặc, cũng chỉ là tiểu tặc đầu Tam phẩm sơ kỳ.

Không ngờ hôm nay lại gặp phải một tên sơn tặc có thực lực tương đương.

Hắn dùng đại đao đại khai đại hợp, khiến cho bản thân Lưu Viễn cảm thấy vô cùng bức bối khi giao đấu.

Sắc mặt Lưu Viễn khó coi.

Trần Thiên Vương lại có sắc mặt hồng hào, lồng ngực cũng hơi ửng đỏ.

Từ trên người đối phương, từng luồng sương trắng nhạt nhạt bay ra.

“Bùm!” một tiếng.

Trần Thiên Vương vung đao chém tới, khiến Lưu Viễn bị bức lui mấy bước.

“Sảng khoái!”

Trần Thiên Vương gầm lên một tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ hưng phấn như dã thú.

Ngay sau đó, Trần Thiên Vương liên tiếp vung đao chém tới.

Lưu Viễn dùng thân pháp linh hoạt né tránh, lùi lại mấy bước, khóe mắt liếc nhìn xung quanh, trong lòng yên ổn hơn.

Đám tiêu sư đi theo Trần Viễn Tiêu Cục, yếu nhất cũng là võ giả không nhập lưu.

Còn đám sơn tặc kia lại là ô hợp, đa phần chỉ là người thường.

Giao đấu được mấy hiệp, vẫn là sơn tặc chết nhiều hơn.

Vũ khí như đại đao tiêu hao khí lực rất lớn, chỉ cần mình di chuyển xung quanh, đợi tên Trần Thiên Vương này kiệt sức, chính là thời cơ để mình phản kích.

Đúng lúc Lưu Viễn đang nghĩ như vậy.

“Vút! Vút! Vút!”

Mấy âm thanh phá không vang lên.

“A!”

“A! A! A!”

Mấy tiêu sư bị mũi tên bắn trúng, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lưu Viễn nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy ở cửa rừng, có mấy tên sơn tặc đang cầm cung.

“Gan to thật!”

Lưu Viễn thấy vậy thì nổi giận.

“Vút! Vút! Vút!”

Lại có mấy mũi tên bắn tới.

Lưu Viễn nhảy lên, lao về phía mấy tiêu sư, vung trường kiếm trong tay, giúp bọn họ cản mũi tên lại.

“Người chạy đâu cho thoát!”

Giọng nói của Trần Thiên Vương trầm thấp như sấm.

“Vù!” một tiếng.

Hắn vung đại đao trong tay, lại chém về phía Lưu Viễn.

Lưu Viễn vội vàng né tránh.

“A!” một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy Trần Thiên Vương vung đao một cái, đã chém một tiêu sư thành hai đoạn, máu tươi phun ra, nội tạng ấm nóng trơn trượt rơi xuống.

Trong lòng Lưu Viễn đau đớn, mắt đỏ lên.

Những tiêu sư này đều là thuộc hạ của hắn!

Không đợi Lưu Viễn kịp phản ứng.

Trần Thiên Vương đã tóm lấy thi thể bị chém thành hai đoạn kia, ngửa đầu lên, uống máu ừng ực.

Máu tươi nóng bỏng bắn lên người Trần Thiên Vương.

Uống được mấy ngụm, Trần Thiên Vương tiện tay ném thi thể xuống đất.

“Sảng khoái!”

Trần Thiên Vương lại gầm lên một tiếng, đầy mặt là máu tươi, quần áo cũng bị nhuộm đỏ.

Đồng tử hấn hơi ửng đỏ, nhe răng ra.

Kẽ răng vàng khè đầy máu tươi.

Hình xăm Trì Quốc Thiên Vương trên ngực cũng bị nhuộm thành màu đỏ, khuôn mặt của Thiên Vương trông vô cùng dữ tợn!

Gân xanh trên cánh tay và cổ của Trần Thiên Vương nổi lên, da ửng đỏ.

Thấy cảnh này, Lưu Viễn chỉ cảm thấy dạ dày co rút, suýt nữa thì nôn ra.

Nhưng ngay sau đó, cơn giận trong lòng lại bùng lên.

“Đi chết đi!”

Lưu Viễn gầm lên một tiếng, cầm kiếm xông lên.

“Choang!” một tiếng.

Trần Thiên Vương dùng đại đao trong tay làm thước, trực tiếp đập về phía Lưu Viễn.

Đại đao thể lớn lực mạnh, tiếng gió gào thét, lá cây trong rừng bị cuốn lên.

Trong lòng Lưu Viễn kinh hãi.

Không biết vì sao, hấn cảm thấy khí lực của Trần Thiên Vương hình như còn lớn hơn!

Lưu Viễn né tránh, cầm kiếm đâm thẳng vào cổ họng của Trần Thiên Vương.

Trần Thiên Vương khẽ động thân thể, vẫn chỉ công không thủ.

Lưỡi đao rộng lớn chém thẳng vào đầu Lưu Viễn.

Dưới đáy mắt Lưu Viễn hiện lên vẻ căm hận, cũng không né tránh nữa, thanh kiếm trong tay hắn nhanh hơn đao của Trần Thiên Vương!

Đợi đến khi kiếm của hắn đâm xuyên qua cổ họng Trần Thiên Vương, lưỡi đao kia mới chạm đến người hắn.

Lưu Viễn đã quyết định, một đi không trở lại.

Đúng lúc mũi kiếm sắp đâm vào cổ họng Trần Thiên Vương.

Trần Thiên Vương đột nhiên dịch người sang bên cạnh hai tấc.

Mũi kiếm của Lưu Viễn đâm vào ngực Trần Thiên Vương.

Chỉ nghe “đình!” một tiếng, mũi kiếm bật ra.

Mũi kiếm giống như đâm vào kim loại, không thể đâm xuyên vào được.

Thấy vậy, trong lòng Lưu Viễn kinh hãi.

Không ổn!

Là công phu hoành luyện!

Lưu Viễn vội vàng lui lại.

Trong tích tắc.

Hắn đã tránh được cái chết.

Tuy nhiên, lưỡi đao vẫn chém xuống.

Một cánh tay đứt lìa bay lên, mang theo một vệt máu tươi.

“A!”

Lưu Viễn kêu thảm thiết.

Tuy hắn đã tránh được cái chết, nhưng cái giá phải trả là một cánh tay.

Máu tươi từ vết đứt của Lưu Viễn phun ra xối xả.

Lưu Viễn đau đến mức trước mắt tối sầm lại, suýt nữa thì ngất đi.

“Vù!” một tiếng.

Đại đao lại chém tới.

Trước mắt Lưu Viễn vẫn là một màu đen kịt, chưa kịp tỉnh táo lại.

Hắn đã nghe thấy âm thanh của đại đao, nhưng không biết từ đâu tới, không thể né tránh.

Đúng lúc đại đao sắp chém chết Lưu Viễn.

“Choang!” một tiếng vang lên.

Đồng Lâm từ bên cạnh nhảy ra, cầm đại đao trong tay, giúp Lưu Viễn cản lại một kích này.

Một kích qua đi.

Đồng Lâm kéo Lưu Viễn, nhanh chóng lui lại phía sau.

Vừa rồi Trần Thiên Vương uống máu người, Đồng Lâm đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn vừa mới động thân, cánh tay của Lưu Viễn đã bị chém đứt.

Đồng Lâm cảnh giác nhìn Trần Thiên Vương.

Người này luyện công phu có vấn đề.

Sau khi uống máu người, khí lực lại càng lớn, không hề có dấu hiệu kiệt sức.

Giang hồ mà lại có loại tà công này sao!

Đồng Lâm điểm mấy cái lên người Lưu Viễn, phong bế huyết đạo.

“Đa tạ!” Lưu Viễn tỉnh táo lại, sắc mặt trắng bệch.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, cùng giết hắn đi!”

Đồng Lâm trầm giọng quát.

“Được!”

Lưu Viễn nghiêng răng, tay phải nắm chặt trường kiếm.

May mà cánh tay bị chém đứt là tay trái, không ảnh hưởng đến việc dùng kiếm.

Lưu Viễn và Đồng Lâm cùng xông lên.

Trần Thiên Vương lấy một địch hai, vẫn không hề rơi vào thế yếu!

Chu Nhị Nương trên xe ngựa thấy vậy, nhú mào.

Ánh mắt bà ta quét qua xung quanh, tiêu sư đã chết quá nửa.

Sơn tặc ở cửa rừng không ngừng bắn tên.

Cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây.

Nghĩ đến đây.

Trong lòng Chu Nhị Nương đã có kế hoạch.

“Thông nhi, ngươi có sợ không?”

Chu Nhị Nương cúi đầu nhìn Tôn Thông.

Tôn Thông khẽ chớp lông mi, lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh, không hề có chút sợ hãi nào.

“Tốt lắm!” Chu Nhị Nương gạt đầu: “Không hổ là hài tử ngoan của nương.”

Chu Nhị Nương ôm lấy Tôn Thông, bay lên, tiện tay nhặt một thanh trường kiếm dưới đất, nhảy đến trước mặt một tiêu sư trẻ tuổi bị thương, sắc mặt tái nhợt.

Bà ta vung hai kiếm, chém chết mấy tên sơn tặc trước mặt tiêu sư trẻ tuổi kia.

Chu Nhị Nương đưa Tôn Thông cho người tiêu sư trẻ tuổi kia, nghiêm mặt nói: “Hắn là tôn nhi của Đế Quân, người đưa hắn đến Ngọc Diệp Đường, tất có hậu tạ!”

“Mau đi!”

Nói xong, Chu Nhị Nương lao về phía đám sơn tặc xung quanh, chỉ mấy kiếm đã giết chết được mấy tên.

Bà ta không ngừng bước, chạy đến cửa rừng, lao về phía những tên sơn tặc đang bắn tên lên kia.

Chu Nhị Nương nhất định phải đảm bảo an toàn cho nhi tử của mình.

Nhưng vì đạo nghĩa, bà ta không thể mang theo Tôn Thông một mình bỏ chạy!

Chương 685: Tấn công hậu đình của hắn!

Trong rừng.

“Giết!”

“Giết sạch chúng nó!”

“A!”

“...”

Tiếng hò hét giết chóc vang lên không ngớt.

Các tiêu sư và sơn tặc giao chiến dữ dội, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp khu rừng.

Tứ chi đứt gãy vương vãi khắp nơi, xác chết ngổn ngang.

Giữa rừng.

“Choang!” Một tiếng vang lớn.

Trần Thiên Vương toàn thân tắm trong máu tươi, vung đao rộng chém lui Đồng Lâm.

“Vút!” Một âm thanh xé gió vang lên.

Lưu Viễn đâm một nhát kiếm về phía đan điền của Trần Thiên Vương, cố gắng tìm kiếm sơ hở trong công phu hoành luyện của đối phương.

Chỉ nghe “đinh” một tiếng, âm thanh kim loại va chạm vang lên.

Lưu Viễn mặt tái nhợt, lùi lại.

“Hộc hộc...”

Trần Thiên Vương thở hổn hển, cơ thể đỏ bừng, từng luồng khí nóng trắng bốc ra từ người hắn.

Đôi mắt to như chuông đồng càng ngày càng đỏ.

Đẩy lui hai người, Trần Thiên Vương cao giọng quát: “Lũ tiêu tử!”

“Giết hết bọn nam nhân, nữ nhân mang về sơn trại!”

“Ha ha ha ha...”

Đám sơn tặc xung quanh tinh thần phấn chấn, trong ánh mắt thêm vài phần dâm tà.

Đôi mắt chúng nhìn chằm chằm vào mấy nữ tiêu sư trong đội tiêu.

Các nữ tiêu sư sắc mặt khó coi, cắn răng, gắng gượng đôi phó với đám sơn tặc này.

Đầu rừng.

“Vút vút vút!”

Vài mũi tên bắn tới.

Chu Nhị Nương khẽ vung kiếm trong tay, dễ dàng chém đứt những mũi tên này thành hai đoạn.

Bà không ngừng bước, thi triển thân pháp.

Chỉ trong chớp mắt, bà đã nhảy vào giữa đám sơn tặc đang bắn tên ở đầu rừng.

Tay bà vung kiếm lên, chỉ trong vài nhịp thở đã giết chết mấy tên.

“A a!”

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lưu Viễn liếc nhìn, tinh thần phấn chấn, cổ vũ các tiêu sư: “Mọi người cố gắng lên!”

Tiêu đầu đã lên tiếng, các tiêu sư căn răng tiếp tục lao vào đám sơn tặc.

Tên tiêu sư trẻ tuổi đang bế Tôn Thông sắc mặt tái nhợt, cánh tay bị chém một nhát, da thịt lật ra, máu chảy không ngừng.

Mất máu dần, hắn cảm thấy cơ thể hơi lạnh và yếu ớt.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn theo đội tiêu ra ngoài làm nhiệm vụ, không ngờ lại gặp phải sơn tặc.

Tiêu sư trẻ tuổi nhìn những xác chết xung quanh, mùi máu tanh khiến chân hắn mềm nhũn.

Cơn đau từ vết thương đã dần tê liệt, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch dữ dội, hơi thở càng gấp gáp.

Tay cầm kiếm của hắn cũng run rẩy.

Tiêu sư trẻ tuổi liếc nhìn Lưu Viễn và Đồng Lâm đang bị Trấn Thiên Vương áp đảo.

Do dự một lúc, hắn cất bước, chạy về phía Chu Nhị Nương.

Tiêu đầu còn không phải đối thủ của tên sơn tặc đó.

Nếu mình tiếp tục ở lại đây, phần lớn sẽ chết!

Thà chết ở đây, không bằng nhân lúc này chạy trốn.

Người phụ nữ vừa rồi có thân thủ bất phàm, võ công còn cao hơn cả mình.

Nhưng lại ngồi chung xe với một thương nhân bình thường, nhờ đội tiêu bảo vệ ra khỏi thành.

Thân phận của bà ta chắc chắn có vấn đề.

Đội tiêu khởi hành từ Biện Lương.

Trước khi xuất phát, hắn đã thấy người của Đông Xưởng ẩn nấp trong bóng tối, giám sát Ngọc Diệp phân đường ở Biện Lương.

Cộng thêm tin đồn nội bộ Đông Xưởng có rất nhiều người chết, hình như vừa trải qua một cuộc thanh trừng lớn.

Tiêu sư trẻ tuổi rất thông minh.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã liên tưởng đến rất nhiều điều.

Có nghĩa là.

Tiêu sư trẻ tuổi cúi đầu nhìn Tôn Thông trong lòng.

Tôn Thông bình tĩnh, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Thấy đôi phương nhìn mình, Tôn Thông cũng ngẩng đầu nhìn tiêu sư trẻ tuổi.

Đôi mắt to đen trắng rõ ràng khẽ chớp, đáy mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Thấy cảnh này, tiêu sư trẻ tuổi có chút sửng sốt.

Xung quanh xác chết đầy đất, mùi máu tanh nồng nặc.

Ngay cả trong lòng mình cũng sợ hãi.

Vậy mà đứa trẻ này lại không có chút sợ hãi nào?

Ánh mắt của tiêu sư trẻ tuổi trầm xuống, trong lòng đã có suy đoán.

Cho dù đứa trẻ này không phải là cháu của đế quân, e rằng thân phận cũng không tầm thường.

Phần lớn là người của Ngọc Diệp Đường.

Hắn đã hơn hai mươi tuổi, chỉ mới có thực lực tứ phẩm sơ kỳ.

Ở lại tiêu cục, làm hai mươi năm, với tư chất võ đạo của hần e rằng cũng không đạt được tam phẩm.

Không bằng nhân cơ hội này chạy ra ngoài, gia nhập Ngọc Diệp Đường.

Ngọc Diệp Đường là thế lực hàng đầu trong giang hồ.

Hần cứu đứa trẻ này, chắc chắn phần thưởng không ít!

Trong lòng tiêu sư trẻ tuổi đã quyết định.

Hần quát khẽ: “Ôm chặt ta.”

Nói xong, tiêu sư trẻ tuổi tăng tốc, lao thẳng ra ngoài khu rừng.

Chu Nhị Nương chém chết đám sơn tặc bắn lên, thấy tiêu sư trẻ tuổi bế Tôn Thông bỏ chạy, trái tim đang treo lơ lửng cũng thả lỏng xuống.

May mắn thay, thanh niên này không phải kẻ ngốc.

Chu Nhị Nương liếc nhìn Tôn Thông lần cuối.

Tôn Thông cũng nhìn về phía Chu Nhị Nương.

Ánh mắt của hai mẹ con chạm nhau.

Chu Nhị Nương gật đầu, không nhìn con trai nữa, nắm chặt trường kiếm, lao vào cuộc chiến bên phía Đồng Lâm.

Ba bước gộp thành hai.

Chu Nhị Nương chạy đến phía sau Trần Thiên Vương.

“Vút!” Một tiếng.

Trường kiếm đâm mạnh, vô cùng nhanh chóng, đâm về phía sau lưng Trần Thiên Vương.

Chu Nhị Nương ra tay tàn nhẫn, mũi kiếm lóe lên ánh sáng lạnh, đâm thẳng vào hậu đình của Trần Thiên Vương.

“Haa!”

Trần Thiên Vương nghe thấy tiếng gió rít gào, trong lòng dâng lên một luồng ý lạnh, lập tức vừa kinh vừa giận.

Công phu của hắn sau khi uống máu thì khí lực tăng lên, thân như sắt tinh luyện, giống như những cao thủ am hiểu công phu hoành luyện.

Nhưng điều này không có nghĩa là toàn thân hắn đều đao thương bất nhập.

Hậu đình nơi đó vô cùng yếu ớt, làm sao có thể chịu được một nhát kiếm.

Trần Thiên Vương gầm lên một tiếng, vung đao rộng, ép Đồng Lâm và Lưu Viễn lùi lại.

Hắn vội vàng xoay người, vung đao chém Chu Nhị Nương.

Chu Nhị Nương thân pháp nhanh nhẹn, tránh được một kích, thấp giọng nói: “Tấn công hậu đình của hắn!”

Nghe thấy vậy, Đồng Lâm và Lưu Viễn nhìn Trần Thiên Vương một cái thật sâu.

Trần Thiên Vương lập tức nổi giận.

Hắn chạy nhanh sang một bên, túm lấy một tên sơn tặc.

Không đợi tên sơn tặc đó phản ứng lại.

Trần Thiên Vương túm lấy quần áo của hắn, dùng một tay nhấc hắn lên.

Sau đó đưa cổ của hắn lên miệng mình, cắn một cái.

Hàm răng vàng trắng xen lẫn với máu đỏ dễ dàng cắn đứt động mạch chủ.

Máu tươi nóng hôi phun ra xối xả.

“A!”

Tên sơn tặc phát ra tiếng kêu thảm thiết đến rợn người.

Chỉ nghe “ừng ực ừng ực”.

Yết hầu của Trần Thiên Vương nhấp nhô liên tục, máu tươi nóng hổi chảy theo khóe miệng hắn, rơi xuống hình xăm thiên vương dữ tợn trên ngực.

Cảnh tượng kinh hãi rừng rợn này khiến Chu Nhị Nương và mấy người kia nhìn thấy mà sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh toát ra.

Người này rốt cuộc tu luyện thứ công phu tà môn gì!

Võ lâm Trung Nguyên từ khi nào lại xuất hiện một loại công phu như vậy?

“Hắn uống hết máu thì sức lực sẽ tăng lên không ít, mau ngăn hắn lại!”

Lưu Viễn mặt tái nhợt, đứt một cánh tay vội vàng hét lên.

Ba người lại cùng nhau xông lên.

Tên sơn tặc trong tay Trần Thiên Vương gãy giữa vài cái, ánh mắt dần trở nên xám xịt, hoàn toàn chết đi.

“Phập!”

“Phập!”

Vài tiếng đao kiếm đâm vào cơ thể vang lên.

Trần Thiên Vương dùng xác chết làm lá chắn, chặn đứng đòn tấn công của ba người.

“Bịch...”

Hắn ném xác chết xuống đất, khuôn mặt càng thêm dữ tợn, trán nổi gân xanh.

“Đau đớn...”

“Mau lên!”

“A ha ha ha ha!”

Trần Thiên Vương tiện tay lau vết máu bên khóe miệng, mắt đỏ ngầu, không giống mắt người, há miệng cười điên cuồng.

“Chết đi!”

Trần Thiên Vương hét lên, sức lực càng mạnh, vung đao rộng chém loạn khắp nơi!

Thanh đao nặng mấy chục cân trong tay hắn như món đồ chơi của trẻ con.

Gió đao rít gào, ánh đao khiến người ta khiếp sợ.

Chu Nhị Nương và hai người kia càng đánh càng kinh hãi.

Người này cũng chỉ có thực lực tam phẩm trung kỳ, vậy mà lại có thể lấy một địch ba.

Rốt cuộc hắn luyện thứ công phu tà môn gì!

Chương 686: Lưu lạc?

Chạy!

Chỉ cần sống sót chạy ra ngoài, gia nhập Ngọc Diệp Đường, nửa đời sau cũng không lo nữa!

Thiếu niên tiêu sư ôm lấy Tôn Thông, thi triển khinh công tầm thường của mình, tốc độ không nhanh cũng không chậm chạy ra ngoài rừng.

Đám sơn tặc bên này đã bị Chu Nhị Nương giết sạch, chỉ cần chạy ra khỏi rừng, chính là quan đạo!

Tiêu đầu và hai người kia có lẽ cũng có thể cầm cự một lúc. Đến lúc đó, đủ để mình chạy xa rồi!

Thiếu niên tiêu sư tính toán, trái tim “thình thịch” đập vô cùng gấp gáp, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Rất nhanh, thiếu niên tiêu sư chạy ra khỏi rừng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, không khỏi vui sướng.

Thoát ra ngoài rồi!

Hắn vội vàng tăng tốc, men theo quan đạo chạy nhanh.

Cửa rừng.

Một tên sơn tặc cầm cung run rẩy thò đầu ra từ sau cây, thấy đồng bọn của mình đều trúng mấy nhát kiếm, chết trên mặt đất, không khỏi nuốt nước bọt.

May mà hắn lanh lợi, lúc Chu Nhị Nương lao tới, hắn đã trốn sau cây, nếu không, có lẽ bây giờ hắn cũng chết rồi.

Sơn tặc trong lòng cảm thấy may mắn, ngẩng đầu liền nhìn thấy thiếu niên tiêu sư chạy ra khỏi rừng, vội vàng giương

cung nhắm vào tiêu sư.

Đại vương đã nói, làm việc phải nhỏ cở tận gốc, không được bỏ sót một người sống nào.

Mình bắn mũi tên này, nhất định có thể nhận được lời khen ngợi của đại vương. Lúc chia bạc, có khi mình lại được chia nhiều hơn một chút. Cùng lắm là, lúc ngủ với đàn bà cũng được xếp lên trước.

Trong lòng nghĩ vậy.

“Vút” một tiếng, mũi tên bắn ra.

“Phập!”

Máu bắn tung tóe.

Mũi tên chính xác bắn trúng vào lưng của thiếu niên tiêu sư.

Thiếu niên tiêu sư đang chạy trốn chỉ cảm thấy sau lưng đau đốn, trên người hình như có thêm thứ gì đó, theo bước chạy, có thể cảm nhận rõ ràng thứ đó đang lắc lư trên lưng.

Không ổn rồi! Trúng tên rồi!

Thiếu niên tiêu sư trong lòng cả kinh, cắn chặt răng, điều động nội lực ít ỏi trong cơ thể, liều mạng chạy.

“Vút, vút, vút...”

Sơn tặc lại bắn mấy mũi tên.

Thiếu niên tiêu sư nghe gió xác định vị trí, thay đổi vị trí, mấy mũi tên sau đều trượt.

Cho đến khi thiếu niên tiêu sư chạy ra khỏi tầm bắn, sơn tặc mới thu lại cây cung dài, cười lạnh một tiếng, dõi ánh mắt về phía những người khác trong rừng.

Thiếu niên tiêu sư men theo quan đạo chạy không biết bao lâu, vừa chạy vừa thay đổi hướng, rẽ về phía bắc vào một khu rừng.

Đội chạy vào trong rừng, thiếu niên tiêu sư không chịu nổi nữa, đặt Tôn Thông xuống, ngồi phịch xuống đất.

Hắn choáng váng, vết thương trên cánh tay vẫn đang chảy máu không ngừng.

Thiếu niên tiêu sư vội vàng móc thuốc cầm máu từ trong ngực ra, xé áo của mình, cố nén đau đớn, rắc thuốc cầm máu lên vết thương.

Làm xong những việc này, môi thiếu niên tiêu sư tái nhợt, nói với Tôn Thông: “Sau lưng ta có một mũi tên, đừng rút tên ra, người giúp ta rắc một ít thuốc bột!”

Sắc mặt Tôn Thông bình tĩnh, bò dậy từ dưới đất, nhận lấy thuốc cầm máu trong tay thiếu niên tiêu sư, đi đến phía sau tiêu sư, nhìn thấy vết thương do tên của đối phương, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy sau lưng chảy ra một vũng máu đen lớn, mùi tanh hôi.

Rõ ràng, mũi tên đó có độc.

“Sao vậy? Mau rắc đi...”

Trên trán thiếu niên tiêu sư toát mồ hôi lạnh, càng cảm thấy cơ thể lạnh lẽo, đầu óc càng ngày càng choáng váng.

Vừa nói được hai câu, thiếu niên tiêu sư trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống đất.

Tôn Thông chớp chớp mắt, vội vàng tiến lên đẩy đẩy tiêu sư, thấy đối phương không động đậy, đặt bàn tay nhỏ bé dưới mũi đối phương, dò thử hai lần.

Đã không còn thở nữa.

Tôn Thông lặng lẽ đứng tại chỗ, nghĩ ngợi một lát, nhìn xung quanh, sau đó vẽ một mũi tên nhỏ bên cạnh mặt của tiêu sư, rồi nắm chặt lọ thuốc cầm máu chạy về phía bắc.

Rất nhanh, bóng dáng nhỏ bé của Tôn Thông biến mất trong rừng.

...

Không biết bao lâu sau, trên đường rừng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp và tiếng thở dốc.

“Vết máu đã vào trong rừng, Thông Nhi bọn họ chạy về hướng này.”

Chu Nhị Nương đỡ Đồng Lâm, vẻ mặt lo lắng nói.

Sắc mặt Đồng Lâm tái nhợt, cánh tay trái trống không, máu tươi ở vết thương đã ngừng chảy.

Bước chân Đồng Lâm loạng choạng, hoàn toàn dựa vào Chu Nhị Nương dìu đi.

Bọn họ giao đấu với Trần Thiên Vương, Đồng Lâm trả giá bằng một cánh tay, để Chu Nhị Nương đâm mù một con mắt của Trần Thiên Vương.

Tiêu đầu Lưu Viễn thì chết dưới tay Trần Thiên Vương đang phát điên.

Những tiêu sư khác thấy Lưu Viễn chết, đều chạy tán loạn.

Đồng Lâm và Chu Nhị Nương cũng không do dự, thi triển thân pháp chạy trốn.

Chạy ra khỏi rừng, bọn họ men theo vết máu trên mặt đất đuổi đến đây.

Lại chạy thêm một đoạn nữa, Chu Nhị Nương nhìn thấy thi thể của tiêu sư nằm trên mặt đất, khuôn mặt tinh xảo sợ đến

mức không còn chút máu.

“Sao có thể!”

Nàng chạy nhanh đến bên cạnh tiêu sư, ánh mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Tôn Thông đâu.

Trước mắt Chu Nhị Nương tối sầm, suýt nữa ngất xỉu trên mặt đất.

Đồng Lâm mất một cánh tay, mặc dù mặt không còn chút máu, nhưng dù sao hắn cũng từng là tam đương gia của Hắc Phong Trại Thái Hành Sơn, trải qua một trận chiến đẫm máu, lý trí vẫn rất tỉnh táo.

Hắn cúi đầu nhìn về phía thi thể của thiếu niên tiêu sư, nói: “Tiêu sư này bị độc của mũi tên sau lưng độc chết.”

“Nơi này xung quanh không có ai, Thông Nhi từ nhỏ đã thông minh.”

“Theo ta nghĩ, có lẽ là nó sợ bị đuổi theo, nên tự mình chạy đi rồi.”

Đồng Lâm cúi đầu quan sát cẩn thận thi thể của tiêu sư, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh mặt của tiêu sư có một mũi tên nhỏ, chỉ về hướng bắc.

“Hừ...”

Đồng Lâm lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào mũi tên nhỏ dưới đất nói: “Đây chắc là Thông Nhi để lại.”

“Chúng ta đi về hướng bắc, sẽ không sao đâu.”

Chu Nhị Nương cẩn thận nhìn mũi tên nhỏ dưới đất, trái tim đang treo lơ lửng lập tức nhẹ nhõm xuống.

Nàng dùng sức gật đầu nói: “Được!”

Nói xong, nàng đỡ Đồng Lâm, đuổi theo về hướng bắc.

...

Quan đạo thông đến huyện Hoài Bắc.

Một tiểu nam hài dung mạo tuấn tú ngồi sau một gốc cây bên quan đạo, ánh mắt bình tĩnh nhìn về hướng mình đến.

Không biết đã nhìn bao lâu, vẫn không thấy có người đuổi tới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Thông hơi tái nhợt, môi mím chặt.

Cho dù hắn có thông minh hơn nữa, gặp phải tình huống như vậy, vẫn không nhận được hóc mắt đỏ hoe.

Tôn Thông nắm chặt thuốc cầm máu trong tay, trong mắt ngấn nước.

Hắn lại đợi thêm một lát, vẫn không có người đuổi tới.

Hơi thở của Tôn Thông có chút gấp gáp, cái mũi nhỏ khịt khịt, hắn dùng tay áo lau mắt, suy nghĩ một lúc rồi đi ra quan đạo.

Tôn Thông đi được một đoạn đường, đều vẽ một mũi tên nhỏ dưới mặt đất.

Đi chưa được bao xa.

“Lộc cộc, lộc cộc...”

Phía sau quan đạo vang lên tiếng bánh xe ngựa.

Tôn Thông dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa sang trọng men theo quan đạo, đi từ bắc xuống nam.

Một trận tiếng nói chuyện truyền đến.

“Hả! Tiểu thư, phía trước có một đứa trẻ.”

Trên xe ngựa vang lên giọng kinh ngạc của một thiếu nữ.

Rèm cửa sổ của chiếc xe ngựa sang trọng bị vén lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp.

Nữ tử trông khoảng hai ba mươi tuổi, giữa lông mày mang theo khí tức của một người phụ nữ trưởng thành.

Trang điểm của nữ tử quý phái, trong mái tóc đen đeo trang sức quý giá, rõ ràng xuất thân từ gia đình giàu có.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Tôn Thông, không khỏi nói: “Nhìn cũng khá là tuấn tú. Lớn lên đa phần là một mỹ nam tử.”

Ánh mắt của nữ tử hạ xuống, sau đó kinh ngạc nói: “Sao trên người của đứa trẻ đó lại dính máu?”

Tiểu nha hoàn trong xe ngựa ríu rít nói: “Tiểu thư, ta nghe nói gần đây bên Đãng Sơn lại có sơn tặc cướp đường. Đứa trẻ này không phải là lưu lạc sao?”

“Lưu lạc?”

Nữ tử khẽ nhíu mày, ra lệnh dừng xe ngựa, thông qua cửa sổ đánh giá Tôn Thông.

Ánh mắt của Tôn Thông bình tĩnh nhìn lại, không có bất kỳ biểu cảm nào.

Lúc này, một góc rèm xe ngựa bị người vén lên, một tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài thò đầu ra, dùng đôi mắt to đen trắng rõ ràng, tò mò nhìn về phía Tôn Thông.

Ánh mắt của Tôn Thông hạ xuống, đối diện với tiểu cô nương, vẻ mặt bình tĩnh.

Chương 687: Hoài Bắc Lạc Gia!

Bên ngoài huyện Hoài Bắc.

“Lạch cạch... Lạch cạch...”

Một chiếc xe ngựa xa hoa chạy trên quan đạo.

Tôn Thông, trên người dính đầy bụi bặm, vạt áo còn vương vết máu, ngồi trong xe.

Ngoài hăn, trong xe còn có ba nữ nhân.

Một tiểu cô nương chừng bằng tuổi hăn.

Một tiểu nha hoàn chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Và một nữ nhân chừng hai, ba mươi tuổi, trên người toát ra sức hấp dẫn của một nữ nhân thành thực.

“Này, tiểu hài tử, ngươi tên là gì?” Tiểu nha hoàn tên Yên Nhi cất giọng hỏi.

Giọng nàng trong trẻo, dung mạo thanh tú, thần sắc rất hoạt bát.

Tôn Thông ngẩng đầu, liếc nhìn tiểu nha hoàn một cái.

“Tôn Thông.”

Lạc Ngọc Dung ôm nữ nhi Lạc Lam trong lòng, đôi mắt đẹp dừng trên người Tôn Thông, đánh giá.

Tiểu hài tử này có dung mạo anh tuấn, trên người dù dính vết máu nhưng thần sắc không hề hoảng loạn.

Ngược lại, còn có vẻ khá trầm tĩnh.

Tiểu cô nương chừng ba, bốn tuổi co ro trong lòng mẫu thân, đôi mắt to tròn chớp chớp, tò mò lần sơ sệt nhìn Tôn Thông.

Lạc Ngọc Dung hỏi, giọng nhẹ nhàng: “Đại nhân nhà người đâu?”

Tôn Thông cúi đầu, viền mắt hơi đỏ lên, sống mũi cay cay.

“Ta và mẫu thân đi cùng tiêu đội gặp phải sơn tặc.”

“Chỉ có ta được một tiêu sư thúc thúc cứu ra.”

“Mới vừa rồi tiêu sư thúc thúc cũng chết rồi.”

Giọng Tôn Thông có chút bi thương nhưng nói chuyện rõ ràng mạch lạc, khả năng biểu đạt hoàn toàn không giống một hài tử ba, bốn tuổi.

Nghe vậy, Lạc Ngọc Dung thoát tiên có chút kinh ngạc, sau đó nhìn Tôn Thông với ánh mắt đồng cảm.

Quả nhiên giống như Yến Nhi đã nói.

Tiểu hài tử này gặp nạn...

Lạc Ngọc Dung nhìn Tôn Thông, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Phụ thân người đâu?”

“Nhà người ở đâu?”

“Trong huyện Hoài Bắc này có thân thích nào không?”

Tôn Thông lắc đầu.

Ba năm nay, hắn cũng từng hỏi Chu Nhị Nương về phụ thân mình ở đâu.

Nhưng Chu Nhị Nương luôn né tránh vấn đề này.

Bà ấy sùng bái Tôn Thắng, nên sau khi mang thai đã tự ý giữ lại hài tử.

Tôn Thông coi như hài tử riêng của Tôn Thắng, không thể công khai.

Lạc Ngọc Dung thấy Tôn Thông lắc đầu, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Tiểu hài tử này cũng là người có số phận bi thảm.

Tuổi còn nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ.

May mắn cho hắn là gặp được ta, nếu không khó tránh khỏi lưu lạc thành ăn mày.

Với dung mạo anh tuấn này mà bị bọn buôn người nhìn thấy, bắt đi bán vào thanh lâu thì nửa đời sau e rằng càng thêm bi thảm.

Lạc Ngọc Dung đồng cảm với hoàn cảnh của Tôn Thông, không khỏi thở dài một tiếng.

“Người tuổi còn nhỏ, ở Hoài Bắc cũng không có thân thích.”

“Hay là người theo ta về Lạc gia đi.”

“Tuổi ta chắc lớn hơn mẫu thân người, người gọi ta một tiếng Lạc di là được.”

Lạc Ngọc Dung thấy Tôn Thông đáng thương như vậy, khó tránh khỏi mềm lòng.

Nghe vậy, tiểu nha hoàn Yên Nhi bên cạnh giật mình, vội xua tay nói: “Không được đâu!”

“Tiểu thư, lão phu nhân đã nói, Lạc gia không thể có nam nhân.”

“Nếu người mang hắn về, với tính cách của lão phu nhân, nhất định sẽ đuổi hắn ra ngoài.”

“Hơn nữa, hắn còn có dung mạo anh tuấn như vậy, lão phu nhân năm đó từng bị...”

“Câm miệng!” Lạc Ngọc Dung nhú mào quát.

Yến Nhi đang lú lo gặt mình, vôi đưà tay bịt miệng.

Nàng cúi đầu, biết mình đã nói điều không nên nói.

Thân là nha hoàn mà nghị luận về chủ nhân thì sẽ bị phạt.

Gia quy Lạc gia nghiêm khắc, nàng không muốn bị đánh đòn.

Lạc Ngọc Dung quát ngừng Yến Nhi, sắc mặt dịu lại, không trách mắng tiểu nha hoàn.

Nàng nhìn Tôn Thông, suy nghĩ một chút rồi nói: “Thông nhi, người lại đây, ta xem căn cốt của người thế nào.”

“Lạc gia là võ lâm thế gia, nếu người có tư chất võ đạo tốt, mẫu thân ta cũng sẽ không nói gì khi người ở lại Lạc gia.”

Tôn Thông chớp chớp mắt, đi đến trước mặt Lạc Ngọc Dung.

Lạc Lạc ngồi trong lòng Lạc Ngọc Dung, nhìn Tôn Thông một cái rồi co người lại.

Lạc Ngọc Dung nắm lấy tay Tôn Thông.

Rất nhanh, Tôn Thông liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu truyền đến từ bàn tay của Lạc Ngọc Dung.

Luồng nhiệt lưu đó theo một quỹ tích nhất định, di chuyển khắp cơ thể hắn.

Khoảng một tuần trà sau.

Trán Lạc Ngọc Dung lấm tẩm mồ hôi.

Cùng với nội lực vận chuyển trong cơ thể Tôn Thông, mắt Lạc Ngọc Dung dần sáng lên.

Nàng buông tay Tôn Thông ra, kinh hi nói: “Căn cốt cực tốt, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể vừa thô vừa dẻo dai.”

Tiểu nha hoàn Yến Nhi bên cạnh há hốc miệng, vẻ mặt khó tin: “A?”

“Hắn thật sự có tư chất luyện võ sao?”

“Đúng vậy.” Trên mặt Lạc Ngọc Dung hiện lên ý cười.

Không ngờ nàng đi bàn chuyện làm ăn về, trên đường tùy tiện nhặt một tiểu hài tử, vậy mà lại là một mầm non tốt để luyện võ.

Đúng là tổ tiên Lạc gia phù hộ!

Kiểm tra tư chất của Tôn Thông xong, giọng điệu của Lạc Ngọc Dung càng thêm ôn hòa.

“Thông nhi, ngươi có nguyện ý vào Lạc gia của ta không?”

Tôn Thông chớp đôi mắt đen láy.

Mặc dù hắn không hiểu rõ ý nghĩa lời Lạc Ngọc Dung vừa nói.

Nhưng hắn biết tình cảnh của mình.

Mẫu thân sống chết không rõ, Đồng thúc thúc cũng không biết ra sao.

Nếu chỉ dựa vào bản thân, e rằng rất khó sống sót.

Tôn Thông từ nhỏ đã thông minh, chỉ cần suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Lạc Ngọc Dung thấy Tôn Thông vừa rồi lộ vẻ suy tư, trong lòng càng thêm vui mừng.

Tiểu hài tử này có dung mạo anh tuấn, tư chất võ đạo cực tốt, hơn nữa còn là người sớm bộc lộ tài năng.

Thiên phú thông minh.

Sau khi vào Lạc gia, nói không chừng còn có thể lấy được lòng mẫu thân nàng.

Lạc Ngọc Dung đã quyết định.

Những năm gần đây vì nguyên nhân công pháp.

Nam đình Lạc gia không ngừng tổn thất, người ngoài đều thêm muốn gia sản của Lạc gia.

Nếu không có Lạc lão phu nhân Lạc Thiên Trúc với thực lực nhị phẩm, sử dụng kiếm pháp rất giỏi.

E rằng Lạc gia toàn là nữ quyền đã bị người khác nuốt chửng từ lâu.

Tôn Thông có tư chất võ đạo bất phàm, nếu Lạc gia nuôi dưỡng tốt.

Đội hãn trưởng thành, nói không chừng có thể kế thừa Lạc Thiên Trúc, chống đỡ áp lực từ bên ngoài.

Lạc Ngọc Dung không muốn Lạc gia đã đứng vững trên giang hồ mấy trăm năm bị hủy hoại ở thế hệ của mình.

Thấy Tôn Thông đồng ý, Lạc Ngọc Dung lập tức mừng rỡ, nắm tay hãn hỏi: “Thông nhi, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

Tôn Thông chớp mắt nói: “Ba tuổi bốn tháng.”

“Ba tuổi bốn tháng...” Mắt Lạc Ngọc Dung sáng lên, cười nói: “Ngươi vừa lớn hơn Lam nhi một tháng.”

Nàng bế nữ nhi trong lòng lên, nói với Lạc Lạc: “Lam nhi, gọi ca ca đi.”

Lạc Lạc như một búp bê bằng ngọc, trên người mặc váy lụa màu xanh lục.

Nàng có chút sợ sệt nhưng dưới sự thúc giục của mẫu thân, vẫn khẽ gọi: “Ca ca.”

Thần sắc Tôn Thông bình tĩnh, đáp lại: “Muội muội.”

Thấy cảnh này, tiểu nha hoàn Yến Nhi bên cạnh không khỏi đảo mắt.

Tiểu thư đúng là quá mềm lòng.

Nhặt một tiểu hài tử hoang dã như vậy về, lão phu nhân không biết sẽ tức giận thế nào.

Còn ca ca, muội muội nữa...

Thật sự coi mình là người Lạc gia sao?

Ánh mắt Yến Nhi rơi vào người Tôn Thông, trong lòng thâm nghĩ.

Chương 688: “... Để hấn làm nô bộc của Lạc gia ta đi!”

Xe ngựa của Lạc gia tiến vào huyện Hoài Bắc.

Xe ngựa đi qua con đường lát đá xanh, rẽ vào khu nhà giàu trong thành, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà lớn chiếm diện tích rộng rãi.

“Tiểu thư đến rồi.”

Nữ xa phu cầm roi dài cất tiếng gọi.

Nha hoàn Yến Nhi vén rèm, nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó xoay người đỡ Lạc Ngọc Dung.

Tôn Thông theo sau xuống xe.

Hấn đứng trước cửa lớn của Lạc gia, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên một tấm biển lớn có viết bốn chữ to: Hoài Bắc Lạc Phủ.

“Đi thôi, chúng ta vào.”

Lạc Ngọc Dung nắm tay nữ nhi một bên, tay kia nắm lấy Tôn Thông.

Mọi người cùng tiến vào Lạc gia.

Đi qua sân, chẳng mấy chốc đã đến cửa đại sảnh.

Lạc Ngọc Dung dẫn Tôn Thông, Lạc Lam đi đến bên ngoài đại sảnh.

“Nếu Tuy Khê Sơn Trang đã hành sự như vậy, lão thân sẽ tự mình đi một chuyến.”

“Lạc gia ta sừng sững ở Hoài Bắc mấy trăm năm, cho dù những năm này sa sút, cũng không phải một tiểu sơn trang nhỏ có thể khiêu khích!”

Một giọng nữ lớn tuổi từ trong đại sảnh truyền ra.

Nghe được ý giận trong giọng của Lạc Thiên Trúc, Lạc Ngọc Dung không khỏi có chút lo lắng.

Lần này nàng đến có lẽ không đúng lúc.

Lạc Ngọc Dung dẫn theo Tôn Thông và Lạc Lam, đẩy cửa bước vào.

Trong đại sảnh, trên ghế chủ vị là một phụ nhân trung niên dung mạo xinh đẹp, khí chất băng lãnh.

Nàng chính là người quản lý Lạc gia.

Lạc Thiên Trúc.

Mặc dù trông có vẻ rất trẻ, chừng hơn bốn mươi tuổi.

Nhưng năm nay nàng đã gần sáu mươi.

Bên cạnh Lạc Thiên Trúc là một nữ nhân có chút già nua.

Bà là người phụ trách đông tam phố của Lạc gia.

Thấy Lạc Ngọc Dung tiến vào, Lạc Thiên Trúc thuận miệng nói: “Người lui xuống đi.”

“Nói với Tuy Khê Sơn Trang, ta sẽ tự mình đến bái kiến ‘Tuy Khê Tam Giao’!”

“Vâng!”

Người phụ trách phố xá hành lễ, chấp tay lui ra.

Lạc Thiên Trúc chuyển ánh mắt sang người Lạc Ngọc Dung, sau đó lại liếc nhìn Tôn Thông.

Vừa thấy Tôn Thông, Lạc Thiên Trúc liền nhú mày.

“Nương.”

Lạc Ngọc Dung cung kính hô.

Lạc Lam bên dưới nàng cũng rụt rè gọi một tiếng: “Bà nội.”

Lạc Thiên Trúc nhướng mày.

Lạc Lam vội vàng rụt cái đầu nhỏ lại.

Lạc Thiên Trúc nhìn về phía Tôn Thông, hỏi: “Đứa nhỏ này là thế nào?”

“Hắn theo nương và tiểu nữ nhi đi theo tiêu đội, giữa đường gặp phải sơn tặc, rơi vào cảnh khốn cùng...”

Lạc Ngọc Dung đem chuyện đã xảy ra kể lại cho Lạc Thiên Trúc.

Nghe xong, Lạc Thiên Trúc nhíu mày nói: “Cho một hai lượng bạc, ném ra bên ngoài.”

“Lạc gia ta không phải thiện đường.”

“Hơn nữa...”

“Ta đã nói chưa, Lạc gia không thể có nam nhân!”

Lạc Ngọc Dung nghe được tiếng quát của mẫu thân, giọng điệu hơi ngừng lại: “Nhưng mà.”

“Nương, tư chất Võ Đạo của hài tử này không tệ.”

“Ta muốn để hắn làm bạn đọc của Lam nhi.”

“Học võ luyện kiếm, cùng nhau luyện tập, sau này sẽ có lợi cho Võ Đạo.”

“Tư chất của hắn thực sự rất tốt!”

Nói xong, Lạc Ngọc Dung nói với Tôn Thông: “Thông nhi, người qua để bà nội xem một chút.”

Tôn Thông nghe vậy, thần sắc bình tĩnh đi lên phía trước, đứng ở trước mặt Lạc Thiên Trúc.

Lạc Lam đang trốn sau lưng mẫu thân thấy Tôn Thông không có chút sợ hãi nào, không khỏi trợn to đôi mắt nhỏ.

Lạc gia từ trên xuống dưới.

Ngoại trừ nhị di bị đuổi ra khỏi Lạc gia, tất cả mọi người đều sợ Lạc Thiên Trúc.

Vậy mà ca ca này lại không sợ bà nội...

Lạc Thiên Trúc thấy Tôn Thông dám đi lên, trong mắt cũng không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nàng nhú mào, liếc nhìn Lạc Ngọc Dung.

Lạc Ngọc Dung gật đầu.

Thấy vậy, Lạc Thiên Trúc mới mở miệng nói: “Đưa tay ra.”

Tôn Thông đưa tay phải ra.

Lạc Thiên Trúc nắm lấy tay phải của Tôn Thông, điều động nội lực đan điền, dọc theo kinh mạch tràn vào cơ thể Tôn Thông.

Một luồng khí ấm lại chảy vào trong cơ thể hắn.

Khoảng hơn mười giây sau.

Lạc Thiên Trúc thu hồi nội lực, mắt hơi sáng lên, buông tay Tôn Thông ra.

“Nương, thế nào?”

“Tư chất của Thông nhi có phải rất tốt hay không?” Lạc Ngọc Dung hỏi.

Lạc Thiên Trúc liếc nhìn Tôn Thông, nói: “Căn cốt của hài tử này không tệ, kinh mạch mạnh mẽ.”

“Hơn nữa...”

“Hai đường kỳ kinh bát mạch trong cơ thể bẩm sinh đã thông.”

Nghe được lời này, trên mặt Lạc Ngọc Dung lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng có chút kích động nói: “Kỳ kinh bát mạch bẩm sinh đã thông hai đường!”

“Là tiểu Tông Sư chi thể?”

Tiểu Tông Sư chi thể.

Đó là thể chất Võ Đạo mà tất cả mọi người trong giang hồ đều mơ ước.

Sinh ra đã có mạch Nhâm, mạch Đốc thông suốt.

Tiên độ học võ nhanh như gió.

Nghe đồn người có tiểu Tông Sư chi thể, trước khi đạt tới nhất phẩm, trên con đường học võ sẽ không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Nếu như có cơ duyên, càng có khả năng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, trở thành Tông Sư Võ Đạo!

Lạc Ngọc Dung với vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tôn Thông.

Tư chất Võ Đạo của nàng bình thường, chỉ có thực lực tam phẩm sơ kỳ, khi tra xét tư chất, chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

Lạc Thiên Trúc nghe vậy cười nhạt một tiếng: “Tiểu Tông Sư chi thể?”

“Hắn còn kém xa.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Lạc Ngọc Dung cứng đờ, có chút mờ mịt.

Lạc Thiên Trúc nhàn nhạt nói: “Kỳ kinh bát mạch của hắc quả thực bẩm sinh đã thông hai đường.”

“Nhưng, thông là thông xung mạch, đới mạch.”

“Mặc dù có chút lợi ích đối với việc học võ, nhưng ý nghĩa không lớn.”

“《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 của Lạc gia ta không tu hai đường kinh mạch này.”

“Nếu không, nếu thật sự là tiểu Tông Sư chi thể, để hắc đới họ thành Lạc, vào Lạc gia ta cũng không phải không được.”

Lạc Thiên Trúc liếc nhìn Tôn Thông một cái, lắc đầu nói: “Đáng tiếc vận khí của ngươi không tốt lắm.”

“Chỉ kém một chút như vậy.”

Lạc Ngọc Dung nghe vậy có chút lo lắng.

“Nhưng mà, tư chất của hắc đới không tệ, sau này ít nhất cũng có thể trở thành nhị phẩm.”

“Nhị phẩm?”

“Nhị phẩm đâu có dễ dàng luyện thành như vậy.”

“Tam phẩm thì còn chắc chắn, có thể đạt đến tam phẩm hậu kỳ, có còn hơn không.”

Lạc Thiên Trúc cười lạnh một tiếng.

Nàng cẩn thận nhìn Tôn Thông, trầm giọng nói: “Tư chất chỉ có thể nói là không tệ.”

“Chỉ có thể...”

“Để hắc đới làm nô bộc cho Lạc gia ta đi.”

Lạc Ngọc Dung vừa nghe, còn muốn nói điều gì đó.

Chỉ thấy Lạc Thiên Trúc nói: “Ta để hắc đới làm nô bộc của Lạc gia, đã coi như là mở ân.”

“Lạc gia không thể có nam nhân!”

“Người đã nghe rõ chưa?”

Lạc Ngọc Dung mím môi, cúi đầu nói: “Vâng.”

Ở Lạc gia, Lạc Thiên Trúc là lớn nhất.

Tất cả mọi người đều phải nghe lời nàng.

“Đúng rồi.” Lạc Thiên Trúc như nhớ ra điều gì đó.

Nàng cẩn thận đánh giá khuôn mặt của Tôn Thông, âm trầm nói: “Huỷ khuôn mặt của hài tử này đi.”

“Hả?”

Lạc Ngọc Dung nghe được lời này, sắc mặt cứng đờ.

“Tại... Tại sao?”

Lạc Thiên Trúc lạnh lùng nói: “Tuổi còn nhỏ mà dung mạo đã tuần tú như vậy.”

“Đợi đến khi lớn lại là một tai hoạ.”

Lạc Thiên Trúc liếc nhìn Lạc Ngọc Dung một cái, nói: “Người cũng không muốn hấn từ nhỏ đã ở cùng với Lam nhi, đến khi lớn lại xảy ra chuyện gì chứ?”

“Thanh danh mấy trăm năm của Hoài Bắc Lạc gia ta, lưu lại hấn đã coi như là mở ân!”

Lạc Ngọc Dung còn muốn nói điều gì đó.

Lạc Thiên Trúc trực tiếp cắt đứt lời nàng, không cho nghi ngờ nói: “Cứ quyết định như vậy.”

“Người đàm sinh ý, bôn ba cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Lạc Ngọc Dung mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

“Lui xuống đi.”

Lạc Thiên Trúc lại nói.

Lạc Ngọc Dung cúi đầu, thấp giọng nói: “Vâng...”

Nàng nắm tay Tôn Thông và Lạc Lam, đi ra khỏi đại sảnh.

Đối thoại của hai người, toàn bộ đều lọt vào tai Tôn Thông.

Tôn Thông cất bước đi ra khỏi đại sảnh Lạc gia, quay đầu nhìn Lạc Thiên Trúc một cái.

Lạc Thiên Trúc chú ý đến ánh mắt của Tôn Thông, mặt không biểu tình liếc nhìn hắn một cái, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Lạc Ngọc Dung dẫn theo Tôn Thông và nữ nhi, trong lòng vô cùng áy náy.

Một mặt nàng động lòng trắc ẩn với Tôn Thông, mặt khác Lạc gia quả thực cần máu mới.

Dưới hai sự giằng co.

Lạc Ngọc Dung áy náy nhìn Tôn Thông một cái.

Thông nhi, xin lỗi.

Tôn Thông bị Lạc Ngọc Dung nắm tay, nha hoàn Yến Nhi đi theo phía sau.

Đợi đến khi tiến vào một căn phòng.

Tôn Thông ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Lạc Ngọc Dung: “Lạc di.”

“Ta là tôn tử của Đế Quân, nếu ngươi đưa ta đến Ngọc Diệp Đường, tất có trọng tạ.”

Chương 689: Ước Chiến Thiên Hạ Đệ Nhất Tông Sư!

“Ta là tôn tử của Đế Quân, nếu ngươi đưa ta đến Ngọc Diệp Đường, tất có trọng tạ.”

Tôn Thông, tiểu khuôn mặt đầy nghiêm túc nói.

Lời này vừa dứt.

Lạc Ngọc Dung lập tức ngăn ra.

Sau đó nàng phản ứng lại, nhìn Tôn Thông cười nói:
“Thông nhi, ngươi nghe ai nói vậy?”

Tôn Thông nói: “Mẫu thân ta nói.”

Nghe vậy, Lạc Ngọc Dung có chút kinh nghi.

Tôn Thông tuy chỉ mới ba tuổi, nhưng sự thông minh vượt xa hàng đồng cùng tuổi.

Chẳng lẽ...

“Phì!”

Tiểu nha hoàn Yến Nhi bên cạnh không nhịn được bụm miệng cười.

“Gia gia ngươi là Đế Quân?”

“Ngươi có biết hai chữ Đế Quân này trên giang hồ có ý nghĩa gì không?”

Yến Nhi chớp mắt nói: “Nếu gia gia ngươi thật sự là Đế Quân, các ngươi sẽ ủy thác tiêu đội?”

“Còn gặp phải sơn phỉ lưu lạc?”

“Nương người nhất định là đang gạt người.”

Tiểu nha hoàn tâm nhanh miệng nhanh, nói không kiêng kỵ.

Lông mày nhỏ của Tôn Thông hơi nhíu lại.

Lạc Ngọc Dung cũng phản ứng lại.

Đúng vậy.

Nếu Tôn Thông thật sự là tôn tử của Đế Quân.

Làm sao có thể đi theo tiêu đội, tìm kiếm bảo hộ của tiêu cục?

Làm sao có thể gặp phải sơn phỉ lưu lạc?

Lạc Ngọc Dung không khỏi lắc đầu, trong lòng tự giễu.

Những lời Tôn Thông nói, quá mức hoang đường.

Chính mình vậy mà suýt nữa tin rồi.

Yến Nhi nhìn Tôn Thông nhíu lông mày nhỏ, không nhịn được còn muốn trêu đùa hấn.

Lạc Ngọc Dung khẽ quát: “Yến Nhi!”

Tiểu nha hoàn thấy giọng điệu của Lạc Ngọc Dung có chút biến hóa, vội vàng ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Lạc Ngọc Dung đồng tình nhìn Tôn Thông.

Mẫu thân hấn sống chết không biết.

Yến Nhi còn rắc muối vào vết thương.

Đầu heo này thật sự nên quán giáo cho tốt.

Lạc Ngọc Dung thấy lông mày nhỏ của Tôn Thông hơi nhíu, an ủi: “Ta sẽ phái người đi hỏi thăm.”

“Nếu có tin tức, ta sẽ nói cho người.”

Lúc này lông mày Tôn Thông mới giãn ra.

Hắn liếc nhìn Lạc Ngọc Dung một cái, nội tâm có chút chán nản.

Tôn Thông tuy còn nhỏ, nhưng thông qua thần thái, ngữ khí của người lớn để phán đoán thái độ của họ, cũng không khó.

Rõ ràng Lạc Ngọc Dung không tin lời hắn nói, chỉ thuận miệng ứng phó.

Biết rõ Lạc Ngọc Dung không tin.

Tôn Thông vẫn gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Được, cảm ơn Lạc di.”

“Ừm.” Lạc Ngọc Dung cười xoa đầu Tôn Thông.

“Sau này người chính là một thành viên của Lạc gia ta.”

“Yến Nhi, người chuẩn bị chút nước nóng, tắm cho Thông nhi.”

“A?”

“Ta?”

Tiểu nha hoàn Yến Nhi chỉ chỉ mình, lập tức trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

“Mau đi đi.” Lạc Ngọc Dung phân phó.

Lúc này Yến Nhi mới có chút không tình nguyện đi chuẩn bị nước nóng.

Lạc Ngọc Dung dẫn Tôn Thông tiến vào một gian phòng nhỏ, xem như chỗ ở của hắn, phân phó những nha hoàn khác đi mua quần áo phù hợp với thân hình của Tôn Thông.

Rất nhanh.

Nha hoàn Yến Nhi đã đun nước xong, mang theo một cái bồn tắm tới.

Lạc Ngọc Dung phân phó nàng tắm rửa cho Tôn Thông, liền ra khỏi phòng.

Nha hoàn Yên Nhi vừa xách ấm nước nóng điều chỉnh nhiệt độ nước, vừa lẩm bẩm: “Tắm rửa cho một tiểu hầu tử dơ bẩn như vậy...”

Tôn Thông đứng ở bên cạnh bồn tắm, lẳng lặng chờ đợi.

Điều chỉnh xong nhiệt độ nước, Yên Nhi mới nhìn Tôn Thông với sắc mặt không thiện ý.

“Mau lại đây!”

“Ta lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên tắm cho nam nhân.”

“Thật là tiện nghi cho ngươi!”

Yên Nhi đỏ mặt, cởi quần áo trên người Tôn Thông.

.....

Cùng lúc đó.

Biện Lương.

Nhị Thiên Đạo Quán.

Trong một gian tĩnh thất trải chiếu tatami.

Trên bồ đoàn ngồi một nam nhân trung niên mặc hoa phục màu tím.

Dung mạo của hắn có chút già nua, khóe mắt đầy nếp nhăn, một mái tóc đen xen lẫn rất nhiều tóc trắng.

Nam nhân khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, bên người đặt hai thanh đao.

Một thanh đao thái đao vỏ đen hẹp, một thanh đao ngắn vỏ đỏ.

Hắn lẳng lặng điều tức.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Hồ hấp của nam nhân đột nhiên có chút gấp gáp.

Trên mặt cũng có thêm một chút đỏ ửng kỳ lạ.

“Phốc!” một tiếng.

Thân thể nam nhân khẽ run, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Phun ra ngụm máu này, sắc mặt của nam nhân mới hòa hoãn lại, thần tình vô cùng nhẹ nhõm.

Một lúc sau.

Điều tức kết thúc.

Nam nhân mở mắt ra.

Trong mắt hần lóe lên một tia tinh quang, ánh mắt thâm thúy mà tang thương.

Ánh mắt của Liễu Sinh Nhất Lang như đao, quét qua tĩnh thất.

Ngay sau đó.

Chỉ nghe “ầm!” một tiếng.

Tĩnh thất đột nhiên nổ tung.

Nóc nhà, vách tường vỡ vụn, bụi bặm bay tứ tung.

Nghe thấy tiếng động này, trong Nhị Thiên Đạo Quán lập tức truyền đến tiếng la hét gấp gáp và kinh ngạc.

Chờ bụi bặm trong tĩnh thất tan đi.

Đạo quán chủ của Nhị Thiên Đạo Quán là Trúc Trung Trực Nhân đứng ở bên ngoài, vẻ mặt lo âu nhìn về phía sự phụ.

Liễu Sinh Nhất Lang vẫn ngồi trên bồ đoàn, thần sắc bình thản.

Tĩnh thất dưới ánh mắt của hắn, nổ tung thành từng mảnh.

Mà hắn lại không bị ảnh hưởng chút nào.

“Sur phụ!”

Trúc Trung Trục Nhân có biểu cảm cứng ngắc lên tiếng gọi.

Mấy ngày trước, sư phụ đi Thiếu Lâm Tự, giao thủ với Thiếu Lâm Phương Trượng.

Sau khi trở về, liền tiến vào tĩnh thất bế quan, điều dưỡng thương thế.

Trúc Trung Trục Nhân thấy Liễu Sinh Nhất Lang bình tĩnh, biết rằng thương thế của sư phụ hắn là đã khỏi rồi.

“Ta không sao, không cần lo lắng.”

Liễu Sinh Nhất Lang nói.

Ánh mắt hắn quét qua các nơi trong đạo quán truyền đến tiếng la hét, nói: “Người đi trấn an các đệ tử một chút.”

“Thân là võ sĩ, sao có thể như vậy xóc nổi, không ổn trọng?”

“Vâng!”

Trúc Trung Trục Nhân nhận lệnh, dưới chân mang guốc gỗ nhanh chóng rời đi.

Liễu Sinh Nhất Lang nhìn bóng lưng của Trúc Trung Trục Nhân, ánh mắt dần dần thâm thúy.

“Thế của thiên địa...”

“Thế của sinh linh...”

“Vũ đạo của Đại Vũ và đạo của ta cũng không khác biệt.”

Liễu Sinh Nhất Lang thở ra một hơi, lẩm bẩm, dường như có điều ngộ ra.

“Bất quá cũng chỉ là mượn thể mà thôi.”

“Thiếu Lâm Phương Trọng, quả nhiên dưới danh tiếng không có người tầm thường.”

Lần này Liễu Sinh Nhất Lang giao thủ với Thiếu Lâm Phương Trọng.

Thiếu Lâm Phương Trọng mang theo hai con sư tử ngọc trắng có thực lực tương đương với tông sư, tương đương với ba tông sư, cùng đánh hấn.

Liễu Sinh Nhất Lang coi như là một chọi ba.

Tuy rằng bị thương, nhưng may mắn vẫn là mình thắng.

Liễu Sinh Nhất Lang hồi tưởng lại quá trình tỷ đấu ngày hôm đó, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Công phu của Thiếu Lâm Phương Trọng cũng hợp với thiên thể, mượn dùng thiên địa.”

“Nhưng không biết vì sao, không phát huy được toàn bộ uy lực.”

Ánh mắt của Liễu Sinh Nhất Lang có chút nghiêm nghị.

Lúc hấn giao thủ với Thiếu Lâm Phương Trọng, đối phương dùng tuyệt kỹ Phật môn, sau lưng dường như có bóng dáng hư ảo thoáng hiện.

Mơ hồ có chút giống với pho tượng Phật Đà ở trên bệ thờ.

Điều này làm cho Liễu Sinh Nhất Lang cảm thấy nghi hoặc và kính sợ.

Không hổ là cổ tự ngàn năm, căn cơ bất phạm.

Tuy nhiên.

Liễu Sinh Nhất Lang hấn thiên phú dị bẩm, ngộ ra phương pháp không kém gì Thiếu Lâm Tự.

Lần này tuy rằng bị thương, nhưng hắn lại có nhiều cảm ngộ hơn.

Thực lực ngược lại có phần tinh tiến.

Nếu như lại đi Thiếu Lâm Tự một lần nữa, không đến hai mươi chiêu, Liễu Sinh Nhất Lang đã có lòng tin chém giết Thiếu Lâm Phương Trượng.

“Chuyện này đã tra được rõ ràng.”

“Cũng không cần lại đi Thiếu Lâm...”

Liễu Sinh Nhất Lang chậm rãi từ trên bờ đoàn đứng lên, nhặt thái đao, đao ngắn, đeo ở bên hông.

Hắn thần tình nghiêm trang, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh biếc.

“Thiên Diện Quỷ Trượng...”

“Thiếu Lâm...”

“Ngọc Diệp Đường.”

Liễu Sinh Nhất Lang thông qua các kênh tin tức đã điều tra, đã xác định được “Bát Chỉ Kính” thất lạc đang ở trong tay bên nào.

Bốn năm trước.

Thần Đại Thanh Ninh vượt biển mà đến, gặp được người của Ngọc Diệp Đường là Tần Nhất.

Sau đó Tần Nhất bị Thiếu Lâm Tự mang đi, Đế Quân xông vào Thiếu Lâm Tự, từng ở Thiếu Lâm Tự mười mấy ngày.

Thiên Cơ Lô nói Đế Quân và Thiếu Lâm Phương Trượng có “mật ước”.

Sau khi Đế Quân rời đi, Thần Đại Thanh Ninh biến mất.

Rõ ràng, nàng đã rơi vào trong tay của Ngọc Diệp Đường.

Tương đối mà nói.

Bát Chỉ Kính, tự nhiên cũng ở trong tay Ngọc Diệp Đường.

Liễu Sinh Nhất Lang suy nghĩ rõ ràng, thở dài một tiếng.

Hắn thọ mệnh không nhiều.

Có một số việc phải dốc toàn lực.

“Lộc cộc lộc cộc...”

Trúc Trung Trục Nhân đã an ủi tốt các đệ tử trở lại, cung kính nhìn Liễu Sinh Nhất Lang, chờ sư phụ hạ đạt mệnh lệnh.

Liễu Sinh Nhất Lang hồi thần, suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Trục Nhân.”

“Có!”

“Người đi phát một phong thư khiêu chiến tới Ngọc Diệp Đường, nói rằng ta muốn khiêu chiến thiên hạ đệ nhất tông sư Đế Quân.”

“Thu nữ nhi của hắn làm đồ đệ.”

Chương 690: Âm Áp

Sơn Đông, Tư Dương.

Thần Quyền Sơn Trang.

“Tốt lắm!”

“Đã vậy, quy trình giao đấu ngày mai cứ theo đó mà định.”

“Chúng ta bóc thăm, tỷ thí một đối một để phân thắng bại!”

Vương Liệt cầm một chiếc chén lớn bằng bàn tay, giọng vang dội nói.

Trưởng môn phái Hoa Sơn, Lâm Thản Chi, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt gấp trong tay, mỉm cười gật đầu: “Rất tốt.”

“Bóc thăm, tất cả dựa vào vận may, gặp ai cũng là số phận.” Trưởng môn phái Thái Sơn cũng đồng tình nói.

Các trưởng môn của những đại phái khác và các chủ sơn trang ngồi cùng bàn cũng đều gật đầu.

Chỉ có các nữ ni của Nga Mi và Hằng Sơn là không có bất kỳ động thái nào. Các nàng là người xuất gia, không tham gia vào tranh đấu chốn thế tục.

Ánh mắt của Vương Liệt lướt qua mười mấy cao thủ nhất phẩm có mặt.

Chín mươi phần trăm võ giả nhất phẩm trong giang hồ Đại Vũ đều có mặt ở đây.

Trận đấu để chọn ra minh chủ võ lâm ngày mai chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Những người không tham gia tỷ thí cũng sẽ đến dự khán vì nể mặt đồng đạo giang hồ.

Đến lúc đó, cứ hành động theo kế hoạch đã định.

Trong lòng Vương Liệt càng thêm vững tin.

Mặc dù hôm nay đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn liên quan đến Đế Quân, nhưng kết quả cuối cùng vẫn tốt đẹp.

Vương Liệt nâng chén rượu, kính mọi người: “Lão phu xin chúc mừng trước cho minh chủ võ lâm sẽ ra đời vào ngày mai.”

“Làm người đứng đầu chính đạo, trả lại cho giang hồ Đại Vũ một bầu trời trong sáng!”

“Tốt lắm!”

“Tốt lắm!”

“...”

Các trưởng môn của những đại phái ngồi cùng bàn cũng đứng dậy, đồng loạt nâng chén.

Ánh mắt họ rực lửa, mượn hơi men, tham vọng trong lòng đã bùng cháy dữ dội.

Minh chủ võ lâm.

Bốn chữ này, đối với bất kỳ người trong giang hồ nào có thực lực và tham vọng, đều là một sự cám dỗ rất lớn.

Một khi trở thành minh chủ võ lâm, đủ để lưu danh sử sách giang hồ.

Trong tương lai hàng trăm năm, giang hồ sẽ luôn nhắc đến tên của người đó.

...

Ngày 7 tháng 6.

Ánh sáng ban mai rực rỡ.

Trên đường phố huyện Tư Dương, người qua lại tấp nập.

Các tiểu thương len lỏi giữa dòng người, tìm kiếm khách hàng phù hợp.

Trong một căn phòng thoáng thoáng mùi hương cơ thể nữ nhân.

“Kẹo kệt... kẹo kệt...”

Trên thế giới này, không chỉ có bánh xe ngựa mới phát ra âm thanh này.

Khi tám ván gỗ chịu lực tác động, nó cũng sẽ phát ra âm thanh tương tự.

“Kẹo kệt... kẹo kệt...”

Âm thanh kẹo kệt kéo dài khoảng nửa canh giờ mới dần lắng xuống.

“Hu...”

Tôn Thắng nằm trên giường, đắp một chiếc chăn mỏng bằng lụa trơn.

Tinh thần hấn phần chân, để lộ bộ ngực rắn chắc, trắng trẻo, tay trái đặt ngoài chăn, tay phải ôm về phía bên phải.

Trong lòng Tôn Thắng là một thiếu phụ trẻ tuổi với dung mạo tinh xảo và thần thái hơi lười biếng.

Trên khuôn mặt nàng thoáng vẻ mệt mỏi, tựa đầu vào ngực Tôn Thắng.

Một ngón tay trắng nõn mảnh khảnh đưa ra, vẽ những vòng tròn trên lồng ngực rộng lớn của Tôn Thắng.

“Ngươi tên là gì?”

Giọng nói của nữ tử hơi khàn và yếu ớt.

Tôn Thắng gồi đầu lên gối, ngược mắt nhìn trần nhà.

“Người đoán xem.”

Hắn nói như vậy.

Động tác vẽ vòng tròn bằng đầu ngón tay của nữ tử dừng lại, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ oán trách.

“Ta không đoán được.”

“Vậy người hãy nghĩ cho kỹ.”

Tôn Thắng nói như một bậc thánh hiền.

Trong câu nói chứa đựng một ý nghĩa sâu xa vô cùng.

Nữ tử đưa cánh tay trắng như tuyết ra, chống đỡ cơ thể mình.

Nàng vươn người, cắn một cái vào bả vai Tôn Thắng.

“Ta không đoán!”

“Người là một kẻ xấu.”

Tôn Thắng không khỏi nhướn mày: “Ta là một kẻ xấu?”

“Ta xấu ở chỗ nào?”

Nữ tử cắn một cái vào bả vai Tôn Thắng.

Không cắn đứt được.

Bờ vai rất cứng.

Sau khi cắn một cái, nàng âu yếm thối thối bả vai Tôn Thắng rồi nói: “Người xấu ở mọi chỗ.”

“Người chính là một kẻ xấu xa triệt để.”

“Haizz...”

Nghe vậy, Tôn Thắng thở dài một tiếng.

Nữ tử ngẩng đầu lên, tò mò nhìn dung mạo anh tuấn của Tôn Thắng, đôi mắt mở to, đầy vẻ khó hiểu.

“Sao ngươi lại thờ dài?”

“Ngươi là một người tốt.” Tôn Thắng chân thành nói.

Nữ tử không khỏi bật cười: “Ta tốt ở chỗ nào?”

“Ngươi tốt ở mọi chỗ.”

Nữ tử càng vui vẻ hơn: “Tối nay ta sẽ đề cử cho ngươi.”

Tôn Thắng nghiêm mặt, lắc đầu: “Không.”

“Lần sau có duyên sẽ gặp lại.”

Nữ tử biến sắc: “Ý ngươi là gì?”

“Có phải ta làm không tốt ở chỗ nào không?”

“Ngươi tốt, ngươi tốt ở mọi chỗ, ngươi là một người tốt.”
Tôn Thắng nghiêm mặt nói.

“Vậy tại sao ngươi không chịu ở lại?” Nữ tử có chút buồn bã hỏi.

Nghĩ một lúc.

Tôn Thắng bật cười.

“Vì ta là một kẻ xấu.”

Tôn Thắng rời đi.

Rời khỏi chiếc giường ấm áp.

Khi rời đi, lưng hắn thẳng tắp, bước đi mang theo cả hương thơm còn vương trên người nữ tử.

Thiếu phụ trẻ tuổi không biết tên ngồi trên giường với vẻ oán trách, trơ mắt nhìn Tôn Thắng đứng dậy mặc quần áo, bước đi không chút lưu luyến.

...

“Hà...”

Tôn Thắng bước đi trên đường phố, tinh thần sảng khoái, vờn vai một cái.

Đi ngang qua quán bánh bao bên đường, hắn tiện tay mua một túi bánh bao nhân thịt.

Tôn Thắng không vội không chậm bước đi trên con đường lát đá xanh.

Trên mặt hắn vẫn đeo chiếc mặt nạ lão già hài hước kia.

Những nữ tử trẻ tuổi đi trên đường thấy dáng vẻ lắc cắc của Tôn Thắng, không khỏi nhú mày, tránh xa hắn một chút.

Thấy vậy, Tôn Thắng có chút cảm khái.

Một số nữ tử trên đời này thật kỳ lạ.

Hắn đeo mặt nạ, các nàng liền tỏ vẻ chán ghét, chỉ mong tránh xa hắn.

Nhưng khi hắn tháo mặt nạ, các nàng lại chủ động tiến đến, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hắn tháo mặt nạ, đó là vì có ý đồ với các nàng, thèm muốn cơ thể các nàng mà thôi.

Điều thú vị là, khi các nàng tiến đến, lại nói: “Trương công tử, mặt nạ của ngươi thật độc đáo, thú vị quá.”

Điều này khiến Tôn Thắng không khỏi nhớ đến một câu mà Tiểu Cửu đã từng nói.

“Thợ săn thực sự thường xuất hiện với tư cách là con mồi.”

Câu nói này khá cao siêu.

Không thể phủ nhận, Tiểu Cửu quả thực là một nhân tài.

Trong tương lai, có khi hắn ta lại có thể kế thừa “y bát” của mình.

Tuy nhiên, Tôn Thắng cảm thấy câu nói này quá phức tạp.

Hắn chỉ biết một điều.

Nếu hắn thêm, hắn sẽ tháo mặt nạ.

Nếu hắn chán, hắn sẽ mặc quần áo vào.

Tôn Thắng xách túi bánh bao trong tay, miệng ngân nga một điệu nhạc, bước nhanh về phía khách điểm nơi Trần Diệp đang ở.

Hắn sẽ đến bái kiến nghĩa phụ.

Hắn đã đến Biện Lương cứu Cơ Vô Mệnh, nhưng chưa kịp đến gặp nghĩa phụ để kể công.

Tiện thể đến xem thử, liệu Liễu di nương đã lên ngôi chưa.

Tâm trạng Tôn Thắng rất tốt, bước chân nhẹ nhàng.

“Giỏi thật đấy...”

“Mới một đêm mà đã thành công rồi?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Tôn Thắng quay đầu nhìn, lập tức cười nói: “Ông lão, mũi của ông cũng thính thật đấy.”

Độc Cô Lang cầm một chiếc đùi gà dầu mỡ trong tay, cười nói: “Lão phu thời trẻ cũng là một kẻ lãng tử chôn hoa thơm cỏ lạ.”

Tôn Thắng nhìn dáng vẻ lôi thôi lếch thếch của đối phương, cười ha hả nói: “Ta tin, ta tin.”

Tôn Thắng vừa đi vừa trêu chọc: “Ông lão, hôm nay Thần Quyền Sơn Trang không phải tổ chức tỷ thí để chọn minh chủ võ lâm sao, ông không đến xem thử à?”

Độc Cô Lang cắn một miếng đùi gà: “Không đi.”

“Lão phu không hứng thú với thứ danh hão này.”

Chương 691: Chuyện Thứ Hai của Vương Liệt!

Tôn Thắng tặc lưỡi hai tiếng.

Độc Cô Lăng ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Tính thời gian.”

“Bây giờ chắc cũng đã xong rồi.”

“Nghĩ rằng, có lẽ tiểu tử Tư Không Tuyệt đã đoạt giải quán quân.”

Tôn Thắng nhướn mày: “Ồ?”

“Thật hay giả, lão đầu ngươi mắt tinh như vậy?”

“Đương nhiên là thật.” Độc Cô Lăng cười ha hả nói: “Nhân lực của lão phu rất tốt.”

“Được thôi, nếu lần này ngươi nói đúng, lần sau gặp tiểu gia, tiểu gia mời ngươi uống rượu.” Tôn Thắng cười nói.

Độc Cô Lăng nuốt miếng gà trong miệng, cười nói: “Vì sao không phải lần này?”

“Nếu Tư Không Tuyệt đoạt giải quán quân, chưa đến nửa canh giờ, tin tức sẽ lan truyền khắp Tư Dương huyện.”

“Nhân lực của lão phu tuyệt đối không kém.”

Vừa dứt lời.

Chỉ nghe thấy từ phía Thần Quyền sơn trang vang lên tiếng hô kinh ngạc.

“Tư Không Tuyệt phái Không Động đoạt được vị trí Minh chủ Võ lâm!”

“Thất Thương Quyền lấy một địch ba, đánh bại quần hùng!”

“Sự kiện lớn! Đây mới thực sự là sự kiện lớn!”

“Thần Quyền sơn trang lại mở tiệc rượu, mời các đồng đạo đến dự lễ.”

Các võ giả giang hồ đang đi trên đường nghe thấy vậy, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Cái gì!

Minh chủ Võ lâm đã có kết quả rồi sao?

Chương môn phái Không Động đoạt được vị trí Minh chủ Võ lâm!

Tôn Thắng nghe thấy tiếng hô cũng sửng sốt, sau đó không khỏi cười nói: “Tốt!”

“Lão đầu, hôm nay tiểu gia tâm trạng tốt.”

“Mời người uống rượu.”

Tôn Thắng bước nhanh đến quán rượu ven đường, móc vài đồng bạc vụn từ trong ngực ra, ném lên bàn.

“Ông chủ, cho hai vò rượu ngon!”

Ông chủ quán rượu liếc nhìn Tôn Thắng một cái, biết là võ giả giang hồ, không dám chậm trễ.

Vội vàng khiêng hai vò rượu đặt lên bàn.

Tôn Thắng quay đầu cười với Độc Cô Lãng: “Lão đầu người từ từ uống nhé!”

“Tiểu gia còn có việc, đi trước đây.”

Độc Cô Lãng sáng mắt nhìn chằm chằm vào vò rượu hai lần.

Hắn tặc lưỡi hai tiếng, mùi rượu thơm trong miệng kích thích nước bọt chảy ra, chớp tay nói: “Đa tạ bá chủ!”

“Chuyện nhỏ, đi đây.”

Tôn Thắng xách bánh bao nóng hôi, khẽ ngâm nga tiểu khúc, bước nhanh rời đi.

Độc Cô Lãng ngồi ở bàn trong quán rượu, mở nắp đất sét, say sưa hít một hơi rượu thơm.

Hắn không kịp đợi nâng vò rượu lên, uống ừng ực.

Uống hết nửa vò trong một hơi.

Lúc này Độc Cô Lãng mới vận đầu nhìn về phía Thần Quyền sơn trang, mặt hơi đỏ, lẩm bẩm: “Minh chủ Vô lâm...”

“Là họa chứ không phải phúc.”

.....

Một khắc trước.

Thần Quyền sơn trang.

Chưởng môn phái Không Động Tur Không Tuyệt đứng trên diễn võ trường đất vàng của Thần Quyền sơn trang.

Hắn cởi trần, làn da màu đồng cổ góc cạnh rõ ràng, bề mặt treo một lớp mồ hôi và hơi trắng bốc lên.

“Hô.....”

Tur Không Tuyệt thở ra một hơi, vuốt lại khí tức trong cơ thể.

Trên mặt hắn nở nụ cười.

Đối diện hắn, là ba gã nhất phẩm võ giả, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng dính máu.

Sau khi Tur Không Tuyệt đánh bại đối thủ giành giải quán quân, có tán nhân giang hồ không phục.

Ánh mắt Tư Không Tuyết khinh miệt, để những người không phục lên hết, hẳn sẽ cùng nhau ứng chiến.

Ba gã nhất phẩm võ giả ẩn nấp trong Thần Quyền sơn trang lên đài tỷ thí.

Không quá năm mươi hiệp.

Tư Không Tuyết liền dùng ba quyền đánh lui ba người, quang minh chính đại đoạt được vị trí Minh chủ Võ lâm.

Vương Liệt thấy thời gian cũng đã gần đủ, cất tiếng nói: “Chúc mừng Tư Không minh chủ!”

Giọng hắn như sấm vang, thẳng lên tận mây xanh.

“Chúc mừng Tư Không minh chủ!”

“Chúc mừng Tư Không minh chủ!”

“.....”

Các chương môn môn phái khác, chủ sơn trang dưới đài từng người một mặc dù sắc mặt không dễ nhìn.

Nhưng chúng kiến Tư Không Tuyết lấy một địch ba, thể hiện thực lực.

Cũng đều lên tiếng.

Giang hồ chỉ thừa nhận cường giả.

Bọn họ tự hỏi mình, không thể lấy một địch ba.

Mà Tư Không Tuyết có thể.

Vậy theo ước định của mọi người.

Vị trí Minh chủ Võ lâm này nên thuộc về Tư Không Tuyết!

Tư Không Tuyết mỉm cười, chấp tay cúi người, khiêm tốn nói: “Đa tạ các đồng đạo!”

“Ta nhất định sẽ dẹp loạn, trả lại cho giang hồ một bầu trời trong sáng.”

“Phát dương quang đại con đường hiệp nghĩa của ta!”

Các võ giả giang hồ khác trong Thần Quyền sơn trang từng người một mặt đỏ bừng, kích động, lớn tiếng hô.

“Tur Không minh chủ!”

“Tur Không minh chủ!”

“.....”

Có thể chứng kiến Minh chủ Võ lâm ra đời, quả thực là một chuyện may mắn.

Để mặc cảm xúc lên men trong giây lát.

Vương Liệt vỗ tay ba cái.

“Bốp bốp bốp!”

Trong Thần Quyền sơn trang có người bung một chiếc áo choàng gấm thêu hình hổ đi ra, đưa đến trước mặt Tur Không Tuyệt.

Vương Liệt chấp tay, trầm giọng nói: “Thần Quyền sơn trang của ta, ra mắt minh chủ!”

Tur Không Tuyệt mở áo choàng thêu hình hổ, trên đó thêu bốn chữ lớn “Minh chủ Võ lâm”.

Áo choàng vừa vào tay, Tur Không Tuyệt liền biết chất liệu nhất định không rẻ.

“Vụt!” một tiếng.

Tur Không Tuyệt khoác áo choàng lên.

Lâm Thản Chi mặt nghiêm nghị, cũng chấp tay nói: “Hoa Sơn phái của ta, ra mắt minh chủ!”

“Thái Sơn phái của ta, ra mắt minh chủ!”

“Hành Sơn phái của ta, ra mắt minh chủ!”

“Hải ngoại Vân đảo của ta, ra mắt minh chủ!”

“.....”

Các chương môn môn phái, chủ sơn trang đều chấp tay, bày tỏ thái độ.

Ánh mắt Tư Không Tuyết đảo qua mọi người, rất hài lòng.

Sau khi hành lễ xong, Vương Liệt bước nhanh đến bên cạnh Tư Không Tuyết, thì thầm nói: “Minh chủ, ta có việc quan trọng muốn bẩm báo.”

“Ồ?”

“Chuyện gì?”

Trên mặt Tư Không Tuyết vẫn mang ý cười, hỏi cười.

Vương Liệt ghé vào tai Tư Không Tuyết thì thầm một hồi.

Sắc mặt Tư Không Tuyết lập tức đại biến, trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Đây chính là chuyện thứ hai ngươi nói?” Tư Không Tuyết nghiêm nghị nói.

“Đúng vậy.” Vương Liệt gật đầu thừa nhận.

“Chuyện này liên quan trọng đại, ta một mình không dám làm chủ, chỉ có thể mời anh hào thiên hạ, để minh chủ làm chủ.”

Tư Không Tuyết khoác áo choàng thêu hình hổ, trầm ngâm một lát, nói: “Bản tọa biết rồi.”

“Ngươi đề các chương môn đại phái khác, chủ sơn trang tiến vào đại sảnh, bản tọa có chuyện muốn nói với bọn họ.”

“Được.” Vương Liệt cúi người.

Tur Không Tuyệt xoay người, áo choàng sau lưng tung bay theo gió, phần phật vang vọng.

Hắn bước nhanh vào đại sảnh của Thần Quyền sơn trang.

“Các đồng đạo giang hồ, minh chủ có chuyện muốn bàn bạc với các vị, mời các vị di chuyển đến đại sảnh.” Vương Liệt nói với những người khác.

Lâm Thản Chi, trưởng môn Thái Sơn và những người khác thấy Tur Không Tuyệt vừa rời lộ vẻ nghiêm trọng.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, liếc nhìn nhau một cái, đi theo sau Vương Liệt, tiến vào đại sảnh.

Còn những võ giả giang hồ khác, thì ở lại trong hoa viên phía sau, chờ ăn cơm.

.....

Các trưởng môn đại phái tiến vào đại sảnh.

Vương Liệt đuổi hết nha hoàn, gia đình trong đại sảnh.

Hắn tự mình đóng cửa lại, đứng ở cửa, vẻ mặt nghiêm nghị.

Mọi người thấy cảnh này, càng thêm tò mò.

Tur Không Tuyệt ngồi ở vị trí chủ tọa, nói với mọi người: “Chuyện này rất lớn, để Vương lão gia tử thông báo cho các vị.”

Vương Liệt chấp tay, trầm giọng nói: “Lão phu mời các đồng đạo giang hồ đến đây tổ chức đại hội Võ lâm.”

“Chuyện thứ nhất là chọn ra một Minh chủ Võ lâm.”

“Chuyện thứ hai, cần minh chủ đứng ra.”

“Nếu không, lão phu một mình không thể quyết định.”

Nghe vậy, tò mò trong lòng mọi người có mặt đều bị khơi dậy.

“Lão phu cũng không vòng vo nữa!”

“Vài tháng trước, lão phu phát hiện ra nơi trăm năm trước đệ nhất tông sư thiên hạ Thân Lương bị giam giữ!”

Vừa dứt lời.

“Cái gì?!”

“Nơi Thân Lương bị giam giữ!”

Tất cả mọi người có mặt đều chấn động, kinh ngạc kêu lên.

Chương 692: Từ hôm nay, Đại Vũ giang hồ sụp đổ!

Thân Lương.

Trăm năm trước, là tông sư đệ nhất thiên hạ, độc bộ võ lâm.

Ông sáng tạo ra “Tứ Tượng Quyết” tập hợp bốn loại tinh túy là nội lực, thân pháp, chiêu thức, điểm huyết vào một.

Tách riêng ra, mỗi một tượng đều có thể trở thành công pháp “ngụy tông sư”.

Thân Lương là người quang minh lỗi lạc, căm ghét cái ác như kẻ thù.

Khi ông hành tẩu giang hồ, từng giết sạch sơn tặc, tà giáo, dị giáo đến mức chúng sợ hãi.

Mấy chục năm đó, giang hồ phồn vinh, rất ít có sự kiện ác tính xảy ra.

Hơn nữa Thân Lương gần như có quan hệ với các đại phái, sơn trang nổi danh đương thời.

Truyền thuyết, chương môn Nga Mi phái của hai đời trước từng là hiệp nữ một thời, vì Thân Lương mà quy y cửa Phật.

Trước khi chết từng nói với các đệ tử, sau này nếu gặp đệ tử của Thân Lương trên giang hồ, nhất định phải lễ nhượng đối đãi.

Với các môn phái khác, Thân Lương cũng từng có ân tình chỉ điểm, giúp họ sửa lại chiêu thức có sai sót.

Có thể nói.

Nếu không phải con trai Thân Lương là Thân Phi, sáng lập ma giáo.

Nhất định giang hồ đương thời sẽ có một thế gia đình cấp không thể lay động.

Cho nên Vương Liệt vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều chấn động trong lòng.

Lúc đầu Thân Phi sáng lập ma giáo, gây họa giang hồ.

Thân Lương vẫn luôn không thấy tung tích.

Có tin đồn rằng, Thân Phi liên thủ với đại đệ tử Thần Cơ môn, thiết lập kỳ môn độn giáp chi cục, nhốt Thân Lương ở một nơi hiểm địa.

Giang hồ tìm rất lâu, đều không tìm thấy tung tích của Thân Lương.

Có người nói Thân Phi không muốn mang tiếng giết cha, mới bịa ra chuyện “Kỳ Môn Độn Giáp”.

Thực tế Thân Lương đã sớm chết rồi.

Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Hiện tại Vương Liệt nói nơi Thân Lương bị nhốt là ở núi Ấp, huyện Trâu.

Tất cả mọi người đều không ngồi yên được.

“Chuyện này là thật sao?”

Lâm Thản Chi của Hoa Sơn phái không còn phong độ nhỏ nhả thư sinh nữa, đứng dậy, vẻ mặt kích động.

Thân Lương từng có đại ân với Hoa Sơn phái.

“Lạc Hà Kiếm Quyết” của Hoa Sơn phái vốn chỉ là kiếm quyết nhị phẩm bình thường.

Một lần Thân Lương hành tẩu giang hồ, gặp chương môn đời trước của Hoa Sơn phái, tiện miệng chỉ điểm vài câu.

Lập tức “Lạc Hà Kiếm Quyết” trở thành kiếm quyết nhất phẩm, uy lực vượt xa trước đây.

Hơn nữa “Lạc Hà Kiếm Quyết” và “Tử Khí Đông Lai Công” của Hoa Sơn rất tương thích.

Hai thứ chồng lên nhau, uy lực cực lớn.

Vương Liệt trầm giọng nói: “Chuyện này liên quan đến Thân tiên bối, lão phu sao có thể đùa giỡn?”

Thấy Vương Liệt nghiêm mặt.

Trong lòng mọi người tin tám chín phần.

Vương Liệt không thể nào bịa ra một lời nói dối kinh thiên, lừa gạt bọn họ đến đây.

Bất kể là đại hội võ lâm, hay là minh chủ võ lâm, nơi Thân Lương bị nhốt.

Truyền đến giang hồ đều là chuyện lớn.

Vương Liệt không thể nào nói dối!

Như vậy.

Chuyện này rất có thể là thật.

Mọi người ngây ngẩn, hô hấp đều trở nên gấp gáp.

Thân Lương bị nhốt, mấy chục năm sau không có tin tức.

Nghĩ đến, là bị nhốt chết trong kỳ môn độn giáp.

Vậy thì.

Nơi ông ấy chết, có thể sẽ có công pháp tông sư?

Có thể sẽ có tâm đắc về cảnh giới cao hơn tông sư mà Thân Lương nghiên cứu nửa đời?

Thân Lương tung hoành giang hồ mấy chục năm, trước khi chết sao có thể đành lòng để thành quả của mình xuống mồ?

Một loạt ý nghĩ dâng trào trong đầu mọi người.

Mọi người mắc kẹt ở cảnh giới nhất phẩm nhiều năm, nếu Thân Lương để lại thứ gì đó.

Vậy bọn họ có thể nhân cơ hội này đột phá đến cảnh giới tông sư không?

Một số người thở dốc, tay chân đều run rẩy.

Chuyện này.....

Thật sự quá lớn!

Vương Liệt thấy mọi người sững sờ tại chỗ, bước ra, chấp tay nói với Tư Không Tuyệt: “Còn xin minh chủ hạ lệnh!”

“Cho chúng ta cùng đón hải cốt của Thân lão tiền bối trở về!”

Lời này vừa dứt.

Các chương môn môn phái khác, chủ nhân sơn trang cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ý của Vương Liệt.

Kỳ môn đột giáp chi cục, độ khó phá giải cực lớn.

Có khi Vương Liệt đã sớm phát hiện ra, nhưng một mình ông ta không giải được.

Nên mới tổ chức một đại hội võ lâm.

Một số người nheo mắt, nhìn Vương Liệt thật sâu.

Sau đó, mọi người đồng thanh hưởng ứng.

“Còn xin minh chủ hạ lệnh!”

“Cho chúng ta cùng đón hải cốt của Thân lão tiền bối trở về!”

“Còn xin mình chủ hạ lệnh!”

“.....”

Cho dù là Nga Mi phái lần này cũng không thể ngồi yên không quan tâm.

Thân Lương và Nga Mi phái có quan hệ sâu hơn.

Tư Không Tuyệt nheo mắt, đứng dậy từ vị trí chủ tọa.

“Được!”

“Nếu các vị đều có chung suy nghĩ.”

“Vậy bốn mình chủ sẽ hạ lệnh, đến núi Ấp, đón hài cốt của Thân lão tiên bối trở về!”

“Thân lão tiên bối lúc sinh thời tạo phúc cho võ lâm, ân huệ rất lớn, không thể để ông ấy phơi xác nơi hoang dã!”

“Vương Liệt!”

“Có.” Vương Liệt tiến lên một bước.

“Chuẩn bị ngựa, chúng ta cùng đi!” Tư Không Tuyệt trầm giọng quát.

“Đón hài cốt của Thân lão tiên bối trở về!”

.....

Biện Lương.

Ngự thư phòng.

Triệu Tru ngồi trên ghế rồng, lông mày liễu hơi nhíu lại, cầm tấu chương trong tay.

Hai bên có thái giám, cung nữ đứng hầu.

Đột nhiên ở cửa ngự thư phòng xuất hiện một bóng người.

Phùng Mạn mặc triều phục màu tím đứng bên ngoài, giọng sắc nhọn khàn khàn, cung kính nói: “Lão nô có việc muốn

bầm báo bệ hạ.”

Ánh mắt Triệu Tru vẫn nhìn chăm chăm vào tấu chương.

Giọng nàng lạnh lùng nói: “Vào.”

“Các người lui ra trước đi.”

“Vâng!”

“Vâng!”

“.....”

Thái giám, cung nữ xung quanh vội vàng cúi người, lùi ra khỏi ngự thư phòng.

Phùng Mạn đi vào ngự thư phòng, hành lễ nói: “Bệ hạ, bên Vương Liệt mọi chuyện đều thuận lợi.”

“Chương môn Khôn Lôn phái Tư Không Tuyệt đoạt được vị trí minh chủ võ lâm, hạ lệnh minh chủ.”

“Dẫn theo các đại môn phái, chủ nhân sơn trang đến núi Ấp.”

“Theo kế hoạch.”

“Từ hôm nay, Đại Vũ giang hồ sụp đổ!”

Phùng Mạn dùng giọng điệu chắc chắn nói.

Lão hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Triệu Tru với ánh mắt đầy kính sợ.

Cục diện giết chóc này, là bệ hạ nghĩ ra!

Triệu Tru xem xong tấu chương, đặt lên bàn, bàn tay trắng nõn như ngọc cầm bút lông, nhẹ nhàng chấm chu sa, vẽ một vòng tròn trên tấu chương.

Làm xong những thứ này, nàng từ từ ngẩng đầu.

“Không tệ.”

“Chờ núi Ấp truyền tin về, nếu không có bất ngờ gì, phong Lôi Kinh Thiên làm Uy Chấn hầu.”

“Vâng!” Phùng Mạn kính cẩn gập đầu.

“Đúng rồi, nói với lễ bộ, trầm thích ngày tốt lành sau ba ngày nữa.”

“Bọn họ đã giục trầm lâu như vậy.”

“Vậy thì thành hôn sớm đi.”

Triệu Tru lạnh lùng, nhưng nghĩ đến muội muội.

Trong mắt nàng hiếm khi lộ ra vẻ ôn hòa.

“Vâng!” Phùng Mạn kính cẩn đáp.

Lão nghĩ một lát, hỏi: “Bệ hạ, lần trước ngài bảo lão nô chuẩn bị tranh vẽ của các nam tử, ngài thích người nào?”

Triệu Tru nhắm mắt, lông mày liễu hơi nhíu lại, hỏi tương một lát.

Nàng mở mắt, nói: “Vương Thịnh của Vương thị ở Lang Nha không tệ.”

“Quyết định là hắn đi.”

“Đi chuẩn bị đi.”

“Vâng!”

Phùng Mạn cung kính hành lễ, lui ra khỏi ngự thư phòng.

Triệu Tru chống cánh tay lên tay vịn của ghế rồng, hơi nhắm mắt lại.

Nhiều năm mưu đồ.

Cuối cùng đã đến thời điểm kết thúc.

Nhưng trong lòng Triệu Tru lại không có ý nhẹ nhõm.

Bởi vì đây chỉ là sự bắt đầu.

Nàng không khỏi nhớ lại những lời mà nhiều năm trước Triệu Hiệp đã dạy nàng.

“Tru nhi, ngươi nhớ kỹ.”

“Thật ra làm hoàng đế rất dễ.”

“Chỉ cần ngươi dám giết.”

“Giết sạch sẽ!”

.....

Phủ Yến Châu.

Huyện Trâu, núi Ấp.

Một người đàn ông trung niên mặc áo bào xanh đứng ở lầu hát của Bạch Vân cung trên núi Ấp, ánh mắt nhìn về phía chân núi không xa.

Hơn mười con ngựa chạy vào trong núi.

Người đàn ông trung niên di chuyển ánh mắt, nhìn về phía tận cùng.

Ở phía tây trong núi, có tám tảng đá lớn hướng ra ngoài ánh mặt trời, lần lượt xếp từ tây sang đông, mỗi chỗ gãy đều giống như bức vẽ quẻ.

Kỳ quan núi Ấp - Bát Quái Thạch.

Lôi Kinh Thiên thấy hơn mười con ngựa đều chạy vào trong núi, cười chế giễu: “Một đám ngốc chỉ biết lẫn lộn trong giang hồ.”

“Thiên hạ này.....”

“Là họ Triệu!”

Một lát sau.

“Ầm!” Một tiếng.

Không xa đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh như sấm sét.

Từng luồng khói đen bốc lên, xen lẫn giữa đó là ánh lửa.

Trong tiếng gió thổi qua, loáng thoáng xen lẫn tiếng thét chói tai đầy bất lực.

Lôi Kinh Thiên cười lạnh một tiếng, xoay người lại.

Bóng lưng mặc áo bào xanh bước vào lầu hát của Bạch Vân cung.

Chương 693: Quyền dẫn: Dấu chân

—

Bên trong một khu rừng nguyên thủy.

Cây cối rậm rạp, âm khí nặng nề, đi lại trong rừng, da thịt lạnh buốt, lạnh đến tận tâm can.

Dưới lớp lá mục nát, độc trùng ẩn hiện, sâu trong rừng xa, thú dữ gầm thét.

Lúc này.

Một mùi tanh nồng đến cực điểm lan tỏa trong rừng.

Trên mặt đất.

Có ba người đang đứng.

Cả ba đều là nữ tử, hai người mặc hắc y, tay cầm trường kiếm nhuốm máu.

Người còn lại là một thiếu nữ, sắc mặt tái nhợt, mặc một chiếc thanh sam, chiếc áo thanh sam đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Xung quanh các nàng là hơn mười thi thể, dấu vết chiến đấu vô cùng thảm khốc, máu tươi đầy đất.

Trên thi thể chỉ có một vết kiếm.

Yết hầu của người chết bị kiếm sắc xuyên thủng, mắt trợn trừng, thần sắc mờ mịt.

Lúc chết, bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Kiểm giết bọn họ nhanh đến cực hạn!

Hai nữ tử hắc y tuổi tác khác nhau, tay phải cầm kiếm, bảo vệ bên cạnh thiếu nữ thanh sam.

Trong đó, nữ tử lớn tuổi hơn có vẻ lạnh lùng, nhìn thiếu nữ thanh sam, có chút căng thẳng hỏi: “Trần Nghị đâu?”

Thiếu nữ thanh sam thu ánh mắt từ những thi thể xung quanh lại, ngửi mùi máu tanh nồng nặc, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Ca Nghị đã dẫn bọn họ đi bên kia rồi.”

“Huynh ấy có độc được phòng thân, còn mang theo thiên niên tuyết liên, người của Thần Nông bang trong thời gian ngắn sẽ không làm gì được huynh ấy.”

“Chúng ta mau qua đó, chậm thì xảy ra biến cố.” Thiếu nữ thanh sam giọng gấp gáp nói.

Nữ tử hắc y gật đầu, bước lên một bước, thấp giọng nói: “Thiếu chủ, đặc tội rồi!”

Nói xong, nàng xách sau lưng thiếu nữ, thân hình hóa thành một bóng đen, dưới chân thi triển thân pháp đuổi theo vào sâu trong rừng.

Một thiếu nữ hắc y khác không biểu lộ cảm xúc nào đi theo phía sau, không nói một lời.

Không bao lâu sau.

Lần theo dấu vết người khác để lại.

Ba người xuyên qua một khu rừng, nhìn thấy mấy thi thể nằm trên mặt đất cách đó không xa, trên mặt đất vương vãi những chiếc cuốc thuốc mài sắc.

Nữ tử hắc y dừng bước, đặt thiếu nữ thanh sam xuống.

Thiếu nữ thanh sam vội vàng chạy đến bên thi thể, thần sắc căng thẳng nhìn về phía thi thể.

Những người này mặc giống nhau, đều là áo choàng màu vàng, ngực thêu một chiếc ngọc như ý màu xanh lục.

“Là người của Thần Nông bang!”

Thiếu nữ thanh sam thấy người chết đều là người của Thần Nông bang, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ca Nghị chắc ở phía trước, chúng ta mau...”

Thiếu nữ thanh sam chưa nói xong, chỉ thấy nữ tử hắc y bên cạnh kéo nàng lại.

Thiếu nữ nghi hoặc nhìn qua.

Nữ tử hắc y kia vẻ mặt ngưng trọng, đôi mắt như nước mùa thu chăm chú nhìn mặt đất.

Nàng từ từ ngồi xổm xuống, bàn tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve những chiếc lá trên mặt đất.

Ánh mắt thiếu nữ thanh sam nhìn theo tay nàng, cũng phát hiện ra điểm khác thường.

Những chiếc lá trên mặt đất tách sang hai bên, ở giữa có một vết rất sâu.

Vết đó ít nhất cũng rộng ba thước, bắt đầu từ đây, kéo dài vào sâu trong rừng.

Thiếu nữ thanh sam sửng sờ, sau đó đột nhiên ý thức được.

Hình như ở đây quá yên tĩnh.

Xung quanh ngay cả tiếng chim chóc cũng không có!

Thiếu nữ hắc y đứng sau như nhớ ra điều gì.

Nàng vội vàng cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra mặt đất.

Thiếu nữ hắc y khẽ động mũi hai cái, lên tiếng nói: “Có một mùi tanh rất nặng.”

“Nhìn vết tích này, cỏ lá đổ sang hai bên, mặt đất có dấu vết bị đè nặng.”

“Sur phụ, đây là xà đạo.”

“Vừa rồi trong rừng có con rắn lớn bò qua.”

Nữ tử hắc y đang ngồi xổm khẽ nhú mào liễu.

Xà đạo?

Xà đạo rộng chừng ba thước.

Rắn lớn như vậy sao?

Ánh mắt nàng nhìn xa hơn, hướng về phía rừng sâu.

Vết tích rộng ba thước xen lẫn với một số dấu chân, kéo dài vào trong rừng.

Nữ tử hắc y đứng dậy, cẩn thận quan sát thi thể của những người chết xung quanh.

Trong đáy mắt nàng lóe lên ánh sáng, trầm giọng nói: “Biểu cảm của bọn họ khi chết rất kinh hãi...”

“Thanh Ninh, người ấn vào thi thể của bọn họ xem.”

Thiếu nữ hắc y đi đến bên một thi thể, ấn hai cái vào thi thể.

Thi thể mềm nhũn, xương cốt vỡ vụn.

Nàng không biểu lộ cảm xúc nào nói: “Sur phụ, có con rắn lớn đã đâm chết bọn họ.”

Vừa nói, ánh mắt thiếu nữ hắc y lướt qua mặt đất, nhạy bén phát hiện ra một ít chất nhầy và chiếc giày rơi vãi.

“Một số người, có thể đã bị rắn lớn ăn thịt.”

Nàng nói ngắn gọn rõ ràng.

Nghe thấy vậy, trước mắt thiếu nữ thanh sam tối sầm lại, suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

Nữ tử hắc y vội vàng đỡ nàng.

“Ca Nghị...”

Thiếu nữ thanh sam sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

Nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người trở nên mơ hồ.

Nữ tử hắc y khẽ cắn môi, sắc mặt cũng tái nhợt.

Hồng rồi, nàng đã phụ lòng công tử giao phó.

Chỉ sợ rằng...

Ngay khi ba người dừng lại trong rừng, lòng lạnh buốt.

“Chíp chíp...”

Vài tiếng chim hót vang lên trong rừng.

Thiếu nữ thanh sam nghe thấy tiếng chim hót, lập tức tỉnh táo lại.

Nàng vội vàng đưa tay phải ra.

Một bóng xám xẹt qua, rơi vào lòng bàn tay nàng.

Đó là một con chim sẻ toàn thân màu xám, trông khác với những con chim sẻ khác.

Trên mắt có hai đốm trắng, giống như lông mày, đôi mắt linh động.

“Tiểu Hôi!”

“Ca Nghị thế nào rồi?”

Thiếu nữ thanh sam một tay đỡ con chim sẻ nhỏ, sốt ruột hỏi.

“Chíp chíp...”

“Chíp chíp...”

Chim sẻ nhỏ ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay thiếu nữ, líu ríu kêu lên.

Nghe thấy chim sẻ nhỏ nói, trái tim vốn đang treo lơ lửng của thiếu nữ thanh sam dần buông xuống.

“May quá...”

Thiếu nữ khẽ lẩm bẩm hai câu, khuôn mặt tái nhợt dần hồng hào trở lại.

Chim sẻ nhỏ màu xám nhảy lên đầu nàng, ngồi xồm xuống, khẽ vẫy đôi cánh nhỏ, co lại thành một cục, như người vừa thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nào?” Nữ tử hắc y thấy sắc mặt thiếu nữ thanh sam dịu lại, lên tiếng hỏi.

“Ca Nghị không sao, người của Thần Nông bang nuôi dưỡng rắn độc, chắc trên người có thuốc rắn.”

“Con rắn lớn đó ngửi thấy mùi, đuổi theo bọn họ rồi.”

Nghe thấy vậy, nữ tử hắc y cũng thở phào nhẹ nhõm.

May quá.

Nếu không, nàng không thể ăn nói với công tử, chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

“Chúng ta mau qua đó tiếp ứng huynh ấy.” Thiếu nữ thanh sam gấp gáp nói.

Nữ tử hắc y gật đầu, nắm lấy cánh tay thiếu nữ thanh sam, dưới chân thi triển khinh công đuổi theo về phía trước.

Ba người chạy được một lát.

Trên mặt đất phía trước lại có thêm mấy thi thể của đệ tử Thần Nông bang.

Xà đạo vừa rồi còn thẳng tắp giờ đã chéch về phía tây, biến mất trong rừng sâu.

“Tiểu Hôi, ca Nghị ở đâu?” Thiếu nữ thanh sam nhẹ giọng hỏi con chim sẻ trên đầu.

“Chíp chíp...”

Chim sẻ kêu hai tiếng.

Thiếu nữ thanh sam vội vàng chạy về phía bắc.

Hai người đi theo sau nàng.

Lại đi về phía trước hơn mười trượng, rừng cây thưa dần.

Một vách núi xuất hiện trước mặt ba người.

Mây mù lượn lờ quanh vách núi.

Thấy vách núi, thần sắc thiếu nữ hơi sững sờ.

Sau đó nàng nhìn thấy dấu chân đuổi theo suốt dọc đường biến mất ở mép vách núi.

Không đợi thiếu nữ kịp phản ứng.

Chim sẻ nhỏ trên đầu nàng đột nhiên hét lên, đôi cánh vỗ liên hồi.

“Chíp chíp chíp!”

Thiếu nữ hắc y cũng khẽ động mũi, không biểu lộ cảm xúc nào, trong mắt lộ ra vẻ gấp gáp: “Đi mau!”

“Con rắn lớn đó...”

Nàng còn chưa nói hết câu.

“Xì xì...”

Một âm thanh nhỏ kèm theo mùi tanh nồng nặc từ phía tây truyền đến.

Ba người theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong khu rừng rậm rạp âm u, một thân hình màu nâu to bằng thùng nước đang di chuyển.

Một đôi mắt lạnh lẽo khóa chặt ba người.

Cái lưỡi đỏ tươi không ngừng thò ra thụt vào.

Chương 694: Phi Hoa Quyết và Quán Đỉnh Châu

Ngày mùng bảy tháng sáu.

Sơn Đông, Tư Dương huyện.

Duyệt Lai khách điểm.

“Hô...”

Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, từ trong miệng phun ra một luồng khí trắng dài chừng một trượng.

Hắn mở mắt, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Điều tức một lát, luồng tiên thiên chi khí trong cơ thể dần dần bình ổn trở lại.

Trần Diệp cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một viên châu tròn vo.

Viên châu tròn trịa, trong suốt như thủy tinh, có màu vàng nhạt như hổ phách.

Trần Diệp chơi đùa viên châu trong tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Quả nhiên là nội lực tồn kế của Hoa gia có chút kỳ diệu.”

Đêm qua, Hoa Tịch Nguyệt bấu môi, mặt đầy oán giận chạy tới phòng hắn, đập một tờ giấy xuống bàn, sau đó xoay người chạy mất.

Ánh mắt nàng nhìn hắn, dường như đang nhìn một con quái vật nào đó.

Trần Diệp cầm tờ giấy trắng lên, nét mực bên trên vẫn chưa khô.

Nội dung trên giấy, chính là nội lực tồn kế pháp môn của Hoa gia, tên là Phi Hoa Quyết.

Mặc dù chỉ mỏng manh một tờ giấy, nhưng đủ để xưng là vô giá.

Đây là hàng thật giá thật tông sư pháp môn.

Nếu truyền ra giang hồ, có thể dẫn tới vô số người tranh đoạt, máu chảy thành sông.

Đêm đó, Trần Diệp cẩn thận nghiên cứu tu luyện.

Phi Hoa Quyết là tông sư pháp môn, mặc dù có chút khó hiểu.

Nhưng lấy bối cảnh võ học của Trần Diệp, lý giải cũng không khó.

Nửa đêm trước, Trần Diệp đã hiểu rõ được nguyên lý và chức năng của Phi Hoa Quyết.

Nói một cách đơn giản.

Phi Hoa Quyết của Hoa gia là một loại pháp môn khiến nội lực ngưng tụ thành một loại kết cấu.

Kết cấu này có thể khiến nội lực tồn kế lâu dài, không bị tiêu tán, hơn nữa còn có thể tăng cường uy lực.

Lúc xuất chiêu, mỗi luồng nội lực phát ra đều tuân theo kết cấu này, được rót vào đá vụn, lá cây, có thể cực đại tăng cường uy lực.

Rất không đơn giản.

Loại kỹ xảo này, có chút giống với một số loại võ công đại lộ trên giang hồ.

Tỷ như một bộ nội công tứ phẩm tên là Loa Toàn Kinh, mỗi lần thúc giục nội lực, đều vận nội lực thành một cái mũi khoan, từ đó tăng cường lực phá hoại.

Phi Hoa Quyết có thể xem như cùng một loại.

Đương nhiên, cấu trúc của Phi Hoa Quyết phức tạp hơn xa Loa Toàn Kinh.

Nửa đêm sau, Trần Diệp bắt đầu thử tu luyện Phi Hoa Quyết.

Thử nghiệm cả một đêm, viên châu tròn màu vàng trong tay Trần Diệp chính là thành quả của hắn.

Trong tay chơi đùa viên châu, khóe miệng Trần Diệp nhếch lên một độ cong.

Viên châu này, là dùng [Khí Thể Nguyên Lưu], [Chân Khí Ngoại Phóng], phối hợp với Phi Hoa Quyết, nghiên cứu ra sản vật.

Nói một cách đơn giản, viên châu này bao hàm hai đạo tiên thiên chi khí của Trần Diệp.

Một khi bóp nát, hai đạo tiên thiên chi khí này sẽ tràn ngập khắp cơ thể người sử dụng.

Do nội lực của tiên thiên chi khí, là tiên thiên chi nguyên, có thể dung hợp với bất kỳ người nào mà không có chướng ngại.

Cho nên, có thể tạm thời trở thành nội lực của đối phương.

Trần Diệp nhẹ nhàng ném viên châu màu vàng trong tay.

Có thứ này, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến một người không biết võ công, không có nội lực, trong nháy mắt sở hữu thực lực trên tông sư.

Giống như trong tiểu thuyết thoại bản, cao thủ giang hồ “quán đỉnh” cho thiếu niên hiệp khách.

Bởi vậy.

Trần Diệp đặt tên cho viên châu này là: “Quán Đỉnh Châu”.

Do nguyên nhân của Phi Hoa Quyết có thể khiến nội lực tồn kế.

Quán đỉnh châu này, lấy tính toán của Trần Diệp, nhiều nhất có thể duy trì sáu tháng không tán.

Thời gian càng lâu, nội lực trong viên châu sẽ từ từ tán đi, tiêu tán vào hư vô.

Thứ này, có thể cho người ta làm con bài bảo mệnh.

Trần Diệp xuống giường đi giày, trong tay chơi đùa viên châu tròn màu vàng, tâm tình vui vẻ đẩy cửa phòng khách điểm, đi ra ngoài.

Hắn đi xuống dưới lầu của Duyệt Lai khách điểm, liền thấy Tôn Thắng đang ngồi dạng chân dạng tay trên băng ghế dài.

Trong tay cầm một cái bánh bao lớn đầy dầu mỡ, ăn đến đầy miệng chảy dầu, vừa ăn vừa khoác lác với Trần Linh, Liễu Hồng Yến.

Nghe được tiếng bước chân xuống lầu, Tôn Thắng vội vàng quay đầu lại.

Nhìn thấy Trần Diệp, đôi mắt hắn trợn to, ném bánh bao trong tay đi, hai tay lau hai cái lên quần áo, nuốt nhanh bánh bao trong miệng xuống.

“Nghĩa phụ~~~”

Tôn Thắng bấu môi, như chim én quay về tổ, chạy về phía Trần Diệp.

Không đợi Tôn Thắng chạy tới, Trần Diệp đã ngửi thấy một mùi phấn son, lông mày hơi nhíu lại.

“Đêm qua người đi đâu?” Trần Diệp nhíu mày hỏi.

Tôn Thắng cười hì hì: “Hôm qua ta đi làm việc tốt.”

Nghe được lời này.

Trần Diệp không chút biểu cảm.

“Vèo!” Một tiếng.

Một ngón tay điểm ra.

[Chân Khí Ngoại Phóng]!

Một luồng khí trắng nhạt, tốc độ cực nhanh bắn vào người Tôn Thắng.

“Á!”

Bước chân của Tôn Thắng ngừng lại, nhảy cao ba thước, trong miệng phát ra một tiếng sói tru.

“Nghĩa phụ, ngài làm gì vậy!”

Tôn Thắng cả kinh.

“Vèo vèo vèo!”

Động tác trong tay Trần Diệp không ngừng.

Một luồng khí trắng nhạt không thể tránh được bắn ra.

Mỗi một luồng khí đều đánh vào vết thương ngầm trên người Tôn Thắng.

Hóa giải nội thương trong cơ thể hắn.

Làm như vậy có lợi rất lớn đối với hắn, chỉ có nhược điểm duy nhất là rất đau.

Tôn Thắng ở trong đại sảnh khách điểm nhảy tới nhảy lui, trong miệng không ngừng phát ra tiếng sói tru, dẫn tới người

đi đường vậy xem.

“Nghĩa phụ!”

“Nghĩa phụ! Ta biết sai rồi, nhiều người như vậy, cho ta chút mặt mũi.”

Tôn Thắng cách Trần Diệp chừng mười mấy bước, bị luồng khí đánh cho không có sức chống đỡ.

Hắn vừa dẫn động nội lực ở đan điền, muốn sử dụng hộ thể cương khí.

Trần Diệp liền nhìn thấu ý đồ của hắn, một ngón tay điểm ra đánh tan hộ thể cương khí vừa thành hình của hắn.

Động tác trong tay Trần Diệp không dừng lại.

Cho đến khi xử lý sạch sẽ toàn bộ nội thương trên người hắn, lúc này mới dừng tay.

Tôn Thắng bị đánh cho kêu gào thảm thiết.

Thấy Trần Diệp dừng tay, hắn cũng không quay đầu lại chạy ra xa một trượng, mặt đầy ủy khuất ngồi ở băng ghế dài trong đại sảnh khách điểm, cách Trần Diệp xa nhất.

Oan ức!

Thật sự là oan ức!

Tôn Thắng cực kỳ ủy khuất.

Hôm qua hắn thực sự đi làm việc tốt.

Ruộng của người ta đều khô héo hết rồi.

Hắn đi giúp người ta tưới nước thì làm sao?

Chuyện người tình ta nguyện.

Cái này cũng đánh sao?

Hu hu hu...

Tôn Thắng muốn khóc mà không có nước mắt.

Trần Diệp thu thập Tôn Thắng xong, ánh mắt quét tới trên bàn.

Trên bàn có Trần Linh và Liễu Hồng Yến đang ngồi.

Nhìn dáng vẻ của hai người, vừa rồi hình như đang nói chuyện phiếm.

“Cha.”

Trần Linh thấy Trần Diệp đi ra, đứng dậy kêu lên.

Trần Diệp nghe vậy mỉm cười, tiện tay ném quán đỉnh châu trong tay cho nàng.

“Cầm lấy phòng thân, sau này có nguy hiểm thì bóp nát nó.”

Nhìn thấy cảnh tượng này.

Tôn Thắng ở một bên, nhìn đến mắt cũng tròn tròn!

Ta kháo!

Cái này không công bằng!

Dựa vào cái gì mà ta sáng sớm tới đây thỉnh an, bị đánh một trận.

Linh muội lại được một viên châu để phòng thân?

Tôn Thắng đứng dậy, chạy lại như cún con.

Hắn dày mặt nói: “Nghĩa phụ~~~”

“Đây là cái gì vậy, màu vàng nhạt, nhìn còn khá đẹp mắt.”

Tôn Thắng vừa mới tiến lại gần, liền cảm nhận được trên viên châu có nội lực ba động.

Hắn không khỏi có chút kinh hãi.

Viên châu này làm bằng cái gì, vậy mà có nội lực ba động?

Trần Diệp mặt lạnh, cười lạnh nói: “Muốn có?”

Tôn Thắng chớp chớp mắt, gật đầu: “Muốn.”

Trần Diệp cười lạnh nói: “Đợi đến khi nào ngươi thành thân, không còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, ta sẽ cho ngươi một viên.”

Tôn Thắng nghe vậy, cười gượng nói: “Nghĩa phụ, không phải ta không muốn thành thân.”

“Chủ yếu là, ta không phải của riêng ta, ta thuộc về toàn bộ nữ nhân trên thiên hạ.”

“Nếu ta thành thân...”

Trần Diệp mặt lạnh.

Tôn Thắng vội vàng ngừng lại, không dám nhắc lại chuyện này.

Hắn tiến lại gần Trần Linh, nhỏ giọng thì thầm: “Linh muội, ca ca mượn ngươi mặc áo giáp mấy ngày.”

“Viên châu này ngươi mượn ta xem xem.”

Trần Linh lên nhìn Trần Diệp một cái, vội vàng thu viên châu lại, mặt đỏ bừng nói: “Thắng... Thắng ca, cha ta nói, chỉ cần ngươi thành thân, đến lúc đó cũng sẽ cho ngươi một viên.”

“Ây da, trước tiên để ca ca xem xem, ta cũng không phải lấy không.”

“Ngươi muốn cái gì, chỉ cần ca ca có...”

Chương 695: Danh Kiếm Giang Hồ! Trần Diệp Ứng Chiến!

—
Bên cạnh bàn gỗ.

Thấy Trần Diệp, Liễu Hồng Yên từ từ đứng dậy, giọng khàn khàn cất tiếng: “Lão gia.”

“Ừm.” Trần Diệp đáp một tiếng, không để ý nhiều.

Tôn Thắng đang quán lấy Trần Linh thấy vậy cũng lén liếc nhìn, thầm lè lưỡi: “Liễu di nương không được rồi, còn phải cố gắng nữa.”

Ngay khi Tôn Thắng đang nghĩ như vậy.

“Bóp bóp!”

Liễu Hồng Yên mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tay hai cái.

Một đại hán áo đen từ ngoài khách điếm bước vào, trên tay bưng một cái khay, bên trong đặt một vật dài được bọc vải đỏ.

Đại hán đi đến trước mặt Liễu Hồng Yên, đưa khay ra.

Liễu Hồng Yên cầm lấy vật dài bọc vải đỏ trên khay, dịu dàng nói: “Lão gia, hôm qua người bảo trong tay không có thanh kiếm nào vừa ý.”

“Nô tỳ đã cho người mang đến gấp, đêm qua họ mới đưa tới.”

“Người xem thử đi.”

Nói rồi, Liễu Hồng Yên từ từ mở lớp vải đỏ bọc bên ngoài ra.

Một thanh trường kiếm màu vàng, cổ điển nhưng không hoa mỹ hiện ra.

Nàng đưa trường kiếm cho Trần Diệp, dịu dàng nói: “Lão gia, nô tỳ biết người không thích phô trương, nội lực thiên hạ vô song.”

“Nên đã đặc biệt tìm người mang đến thanh danh kiếm ‘Ngọc Nô’ xuất xứ từ Thần Kiếm Sơn Trang này.”

“Thanh kiếm này được chế tạo từ sắt Vô Lượng Sa, thân kiếm có thể chứa nội lực, là độc nhất vô nhị.”

“Trưởng môn phái Hoa Sơn Lâm Thản Chi từng nguyện ý dùng ba ân tình để đổi lấy thanh Ngọc Nô này nhưng cũng không thành.”

“Người xem thử xem có thích không.”

Trần Diệp hơi nhướng mày, nhìn Liễu Hồng Yên nhiều hơn một chút, đưa tay nhận lấy trường kiếm nàng đưa.

Vỏ kiếm đơn giản, chỉ là da cá mập nhuộm màu bình thường.

Chuôi kiếm khảm một viên đá quý màu đỏ to bằng ngón cái, ngoài ra không có gì trang trí, rất giản dị.

“Xoẹt...” một tiếng.

Trần Diệp nắm lấy chuôi kiếm, từ từ rút ra.

Một luồng ánh sáng như gợn sóng nước từ trong vỏ bay ra, đổ xuống đại sảnh khách điểm.

Thanh kiếm này vừa ra khỏi vỏ, không hề toát ra sát ý lạnh lẽo như những thanh kiếm khác, ngược lại rất êm đềm, chỉ có

ánh sáng xanh biếc như nước chiếu xuống mặt đất, trông rất dịu dàng.

Trường kiếm hoàn toàn ra khỏi vỏ.

Trần Diệp nắm lấy chuôi kiếm, nhìn vào thân kiếm.

Thân kiếm cũng khác với những thanh kiếm bình thường, có chút ố vàng, mang lại cảm giác rất ôn hòa.

Trần Diệp điều động tiên thiên chi khí trong cơ thể, rót vào trong kiếm từng chút một...

Hai luồng tiên thiên chi khí rót vào thân kiếm, thanh kiếm chỉ hơi rung nhẹ hai cái.

Trần Diệp có chút kinh ngạc.

Thanh kiếm bình thường mà được rót vào hai luồng tiên thiên chi khí, không quá hai giây sẽ vỡ vụn thành từng mảnh.

Vậy mà thanh kiếm này chỉ hơi rung nhẹ hai cái.

Hai luồng tiên thiên chi khí cũng không phải cực hạn của nó.

Thú vị thật...

Trần Diệp nhìn thanh kiếm một cách thích thú, từ từ tra kiếm vào vỏ, thu hồi tiên thiên chi khí bám trên đó.

Liễu Hồng Yến chú ý đến vẻ mặt của Trần Diệp, mỉm cười hỏi: “Lão gia hài lòng chứ?”

Trần Diệp liếc nhìn, hỏi: “Thanh kiếm này gọi là Ngọc Nô?”

“Vâng.” Liễu Hồng Yến gật đầu.

“Tên nghe không hay, sau này gọi là A Hoàng.”

Nói xong, Trần Diệp tùy ý ném trường kiếm cho Liễu Hồng Yến.

Liễu Hồng Yên đón lấy trường kiếm, có chút lúng túng.

“Cầm đi.” Trần Diệp thản nhiên nói.

Ánh mắt Liễu Hồng Yên sáng lên, ôm chặt thanh A Hoàng vừa được Trần Diệp đổi tên, trong lòng đầy vui sướng.

Tôn Thắng lên nhìn thấy vậy thì thầm lè lưỡi: “Nói sớm quá, không hổ danh là Liễu di nương. Xem ra lễ mừng Trung Thu thật sự phải chuẩn bị thêm một phần rồi.”

Lúc này, Tiểu Liên từ bên ngoài nhanh chóng đi vào, trên tay cầm một phong thư mật, đi đến bên cạnh Trần Diệp rồi đưa qua.

Trần Diệp nhận thư, xé phong bì ra, xem nội dung.

Vài giây sau, Trần Diệp đột nhiên bật cười nhẹ, tiện tay đưa mật thư cho Tiểu Liên.

“Trận này ta nhận.”

“Liễu Sinh Nhất Lang hán không phải rất tự tin có thể dạy dỗ Tiểu Linh sao?”

“Vậy ta sẽ xem thử trình độ của hán.”

Trần Linh ở không xa nghe vậy liền nhìn qua, hơi nghiêng đầu: “Hả?”

—

Huyện Hoài Bắc.

Một quán trà ven đường.

Đồng Lâm ngồi trên băng ghế dài, sắc mặt trắng bệch, trước mặt đặt một ấm trà nóng và hai chén trà.

Vết thương trên cánh tay trái của hán đã được băng bó, không còn chảy máu nữa.

Mất một cánh tay đối với hắn có thể xem như tổn thương nguyên khí nặng nề, toàn bộ võ công bị giảm sút.

Chu Nhị Nương ngồi đối diện, trên mặt đeo một chiếc khăn mỏng.

Biểu cảm dưới lớp khăn của nàng có chút mệt mỏi, trong mắt đầy tơ máu.

Hôm qua, dựa vào dấu hiệu mà Tôn Thông để lại, hai người bọn họ suy đoán Tôn Thông rất có thể bị người ta đưa vào trong thành huyện Hoài Bắc.

Nhưng bọn họ tìm cả một đêm cũng không thấy bóng dáng của Tôn Thông.

Đồng Lâm với đôi môi khô khốc, dùng cánh tay còn lại cầm chén trà trên bàn lên uống một ngụm cho trơn giọng rồi nói: “Báo cáo về đường thôi.”

“Huyện Hoài Bắc lớn như vậy, chỉ dựa vào hai chúng ta, không tìm hết được.”

“Hơn nữa chúng ta không biết người đưa Thông nhi đi là tốt hay xấu, nếu trì hoãn xảy ra chuyện gì thì tiêu đời.”

Sắc mặt của Đồng Lâm cũng đầy mệt mỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

Chu Nhị Nương cầm chén trà, nhú chặt mày.

Nếu báo cáo về đường.

Chuyện Tôn Thông là con riêng của Tôn Thắng sẽ bị bại lộ.

Nàng không biết Tôn Thắng sẽ có thái độ như thế nào, còn đề quân sẽ nghĩ ra sao.

Chuyện con riêng như thế này rất mất mặt.

Thế lực đỉnh cao nhất thiên hạ.

Coi trọng danh tiếng nhất.

Mà Ngọc Diệp Đường lại là tổ chức sát thủ đi lên từ giang hồ.

Chu Nhị Nương rất khó tưởng tượng được nếu báo cáo chuyện của Tôn Thông về Ngọc Diệp Đường thì kết quả sẽ tốt hay xấu.

Kết quả tốt nhất là Tôn Thông được đón về Ngọc Diệp Đường, trở thành con thứ của Tôn gia.

Còn kết quả xấu nhất...

Chu Nhị Nương cắn chặt môi, đôi môi mỏng manh bị cắn đến trắng bệch.

Kết quả xấu nhất chính là tự cho mình thân phận cao quý, không thừa nhận Tôn Thông.

Biết đâu vì danh tiếng của gia tộc mà còn phải người diệt khẩu.

Chu Nhị Nương siết chặt chén trà trong tay, ánh mắt dừng lại ở nước trà màu nâu.

Nhưng đến nước này rồi, nàng đã không còn lựa chọn nào khác.

Chu Nhị Nương thở dài một hơi, trong lòng đã đưa ra quyết định.

“Ta đi tìm phân đường, báo cáo chuyện của Thông nhi.”

Đồng Lâm gật đầu, đôi môi trắng bệch nói: “Mặc dù Trương Thuận là người phong lưu nhưng hắn rất có nghĩa khí.”

“Thông nhi lại giống hắn như đúc, hắn nhất định sẽ thừa nhận.”

“Mặc dù không biết đế quân sẽ nghĩ thế nào nhưng ta cảm thấy Trương Thuận đa phần sẽ thừa nhận Thông nhi.”

Chu Nhị Nương gật đầu, đứng dậy, tay phải nắm lấy chuôi kiếm, trên người mặc bộ quần áo màu xanh dính đầy vết máu, đi ra đường.

Đồng Lâm nhìn bóng lưng của Chu Nhị Nương biến mất trên đường, thở dài một tiếng.

Hắn liếc nhìn cánh tay bị đứt của mình, trong mắt lộ ra một tia đau đớn.

Chương 696: Ngọc Diệp Đường Chấn Động! Biến Cố Kinh Hoàng!

Huyện Hoài Bắc, trong một quán rượu bình thường.

Trương Tiểu Ngu mang theo chiếc mũi đỏ ửng vì rượu, cầm một bức họa, ngơ ngác nhìn nữ nhân trước mặt.

“Người nói gì?”

“Nói lại lần nữa xem?”

Trương Tiểu Ngu, đường chủ Ngọc Diệp phân đường Hoài Bắc, hỏi với vẻ không thể tin được.

Chu Nhị Nương hít một hơi sâu, tay cầm một tín vật của Ngọc Diệp Đường, trầm giọng nói: “Ta nói, hài tử trong bức họa này là nhi tử của Lăng Lý Bạch Điều.”

“Là tôn nhi của Đế Quân.”

“Hiện đang ở trong huyện Hoài Bắc, hôm qua đã mất tích, sinh tử không rõ.”

Trương Tiểu Ngu nghe Chu Nhị Nương nói lại, bước chân loạng choạng, cơ thể mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Tôn... Tôn nhi của Đế Quân đã mất tích ở huyện Hoài Bắc vào hôm qua?

Trương Tiểu Ngu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Hắn cố gắng trấn tĩnh, đôi tay run rẩy, nhìn vào bức họa trong tay.

Trên tờ giấy trắng là hình vẽ của một hài tử nhỏ tuổi, dung mạo khôi ngô tuấn tú.

Hình dáng có bảy tám phần giống với Trương Thuận, tức Lăng Lý Bạch Điều.

Trương Tiểu Ngu có thể khẳng định, hài tử trong bức họa này chắc chắn là nhi tử của Trương Thuận.

Trương Thuận gọi Đế Quân là nghĩa phụ, quan hệ thân thiết như phụ tử ruột thịt.

Điều này có nghĩa là...

Hài tử trong bức họa này chính là tôn nhi của Đế Quân!

Nghĩ đến đây, cơ thể Trương Tiểu Ngu lại run lên.

Hắn nhìn Chu Nhị Nương, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Ngươi...”

“Những gì ngươi nói đều là thật sao?”

“Việc này liên quan trọng đại, nếu có giả dối, cả ngươi và ta đều phải chết.”

“Không thể đùa giỡn được.”

Chu Nhị Nương nắm chặt tay, trong mắt đầy mệt mỏi, thờ dài nói: “Ta chính là mẫu thân của hài tử đó, việc này sao có thể giả được!”

Nghe vậy, cơ thể Trương Tiểu Ngu chấn động.

Hắn nhìn sâu vào Chu Nhị Nương một cái.

Trương Tiểu Ngu không biết Chu Nhị Nương có quan hệ gì với Tôn Thắng.

Hắn cũng không biết tại sao Chu Nhị Nương lại đến tìm phân đường giúp đỡ.

Nhưng hắn chỉ biết một điều.

Hải tử trong tranh là tôn nhi của Đế Quân, là nhi tử của Trương Thuận.

Mà lại mất tích trong khu vực hãn quản lý.

Nếu không tìm lại được...

Trương Tiểu Ngu hít một hơi thật sâu, ánh mắt trở nên sâu thẳm và nặng nề.

“Người ở đây đợi ta, việc này vô cùng quan trọng, ta phải báo cáo!”

“Hoài Bắc không lớn, ta sẽ điều động nhân lực ngay lập tức để tìm kiếm tiểu công tử.”

Nói xong, Trương Tiểu Ngu bước nhanh vào hậu viện của phân đường.

Chu Nhị Nương đứng trước quầy rượu, vẻ mặt mệt mỏi, nhìn chăm chăm vào chiếc quầy loang lổ đầy dầu mỡ, trong lòng thất thần.

Hy vọng hãn không phải là người bạc tình...

Nàng nhắm mắt lại, tay nắm chặt tín vật của Ngọc Diệp Đường, đôi môi tái nhợt.

...

Hoài Bắc, Lạc Phủ.

Tôn Thông thay một bộ đồ trắng sạch sẽ, ngồi trên ghế trong một căn phòng nhỏ.

Hắn cầm một lọ kim sang dược trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ba chữ “Kim Sang Dược”, vành mắt hơi đỏ.

Dù hãn thông minh hơn người, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một hải tử ba tuổi, lúc này cũng không khỏi có chút nhớ mẫu thân.

Tôn Thông không nhịn được khẽ hít hít hai cái.

“Ui ui ui, khóc nhè rồi sao?”

Ngoài cửa vang lên giọng của tiểu nha hoàn Yến Nhi.

Tôn Thông vội vàng nắm chặt lọ kim sang được, quay đầu nhìn lại.

Tiểu nha hoàn Yến Nhi bước nhẹ nhàng vào phòng, nhìn Tôn Thông với vành mắt hơi đỏ, lắc đầu thở dài: “Haiz...”

“Người ấy à, số chẳng ra gì.”

Mắt Tôn Thông đỏ hoe, hấn chớp chớp mắt, không nói gì.

Các tiểu thư đang dùng bữa trưa trong sảnh, nàng rảnh rỗi nên đến trêu Tôn Thông một lúc.

Một lát nữa là đến giờ các nô bộc và nha hoàn ăn cơm.

Lúc đó nàng sẽ dẫn Tôn Thông đi ăn.

Yến Nhi ngồi xuống bên cạnh Tôn Thông, cầm ấm trà rót cho mình một cốc nước.

“Sáng nay, tiểu thư dẫn người đi thỉnh an lão phu nhân.”

“Xem có thể ăn sáng và làm quen với các tiểu thư chi thứ khác không.”

“Làm quen mặt, biết đâu lão phu nhân mềm lòng, lại không hủy dung mạo của người nữa.”

“Kết quả là...”

“Tâm trạng của lão phu nhân vốn đang rất tốt, nhưng vừa thấy dung mạo tuần tú của người, sắc mặt liền trùng xuống.”

Yến Nhi nhẹ nhàng xoa đầu Tôn Thông, chép miệng nói: “Mấy tiểu thư chi thứ khác ở bàn bên sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên.”

“Người còn không được lên bàn, đừng nói đến chuyện làm quen mặt.”

“Nếu dung mạo của người bình thường hoặc xấu một chút, có lẽ lão phu nhân sẽ có thiện cảm với người hơn.”

“Nếu được một thế gia võ lâm khác nhật được, có khi giờ này người đã trở thành tiểu thiếu gia rồi...”

“Đáng tiếc đây là Lạc gia Hoài Bắc, mấy trăm năm trước từng là thế gia đỉnh cấp thiên hạ...”

Tiểu nha hoàn ríu rít nói chuyện với Tôn Thông.

Ánh mắt nhìn hắn có chút thương hại.

Ăn trưa xong, lão phu nhân sẽ phái người đến hủy dung mạo của hắn.

Yến Nhi nhìn khuôn mặt khô ngô tuần tú của Tôn Thông, biết rằng sau hôm nay, có lẽ sẽ không bao giờ được thấy một tiểu hài tử tuần tú như vậy nữa.

Nàng không khỏi thở dài, nhẹ nhàng véo véo gương mặt mịn màng của Tôn Thông.

Sau đó, nàng lấy từ trong ngực ra một viên kẹo mạch nha, đưa qua đưa lại trước mặt Tôn Thông.

“Gọi một tiếng Yến Nhi tý tý, cho ta nghe thử xem.”

Tôn Thông chớp chớp mắt, ánh mắt lướt qua viên kẹo mạch nha, liếc nhìn Yến Nhi một cái.

Yến Nhi lập tức không vui, chu môi đỏ mọng lên.

“Này!”

“Ánh mắt đó là sao?”

Yến Nhi đưa tay véo má Tôn Thông, liên tục xoa nắn.

Tôn Thông không nói một lời, chỉ chớp chớp mắt.

Thấy Tôn Thông không hề tỏ ra khuất phục, Yến Nhi đành buông tay, bóc viên kẹo mạch nha rồi nhét vào miệng Tôn Thông.

“Chẳng thú vị gì cả.”

Yến Nhi bĩu môi.

Đúng lúc nàng cầm cốc trà lên, chuẩn bị uống một ngụm.

Trong phủ đột nhiên vang lên vài tiếng hét kinh hãi của các nha hoàn.

“Không ổn rồi!”

“Không ổn rồi!”

“Lão phu nhân, Tuy...”

“A!”

Nha hoàn đó còn chưa kịp hét xong, trong miệng đã phát ra một tiếng thét thảm thiết, rồi im bật.

Yến Nhi vội vàng đứng dậy, nhanh chóng chạy ra cửa, nhìn ra bên ngoài.

“Kẻ nào to gan như vậy, dám xông vào Hoài Bắc Lạc Phủ của ta!”

Trong sảnh đường ở tiền viện, Lạc Thiên Trúc cất giọng đầy uy lực.

Yến Nhi đứng ở cửa, nhìn ra ngoài hai lần, bĩu môi nói: “Là kẻ nào không có mắt dám đến Lạc Phủ gây rối.”

“Đúng là chán sống.”

Yến Nhi lẩm bẩm hai câu.

Nàng quay đầu nhìn Tôn Thông, nghĩ ngợi rồi nói: “Cũng đến giờ rồi, đi thôi, ta dẫn người đi ăn cơm.”

Tôn Thông nhai kẹo mạch nha trong miệng, nhảy xuống ghế, đi đến bên cạnh Yến Nhi.

Yến Nhi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tôn Thông, lầm bầm nói: “Đến một tiếng Yến Nhi tý tý cũng không gọi, chẳng đáng yêu chút nào.”

Tôn Thông chớp chớp mắt, ngẩng đầu gọi: “Yến Nhi tý tý.”

Yến Nhi nghe vậy hơi sững sờ, sau đó nở nụ cười.

“Thế này còn tạm được.”

“Người yên tâm, sau này có ta bảo vệ, nha hoàn trong phủ không ai dám bắt nạt người.”

Yến Nhi nắm tay Tôn Thông đi về phía nhà bếp.

Vừa đến cửa nhà bếp, nàng đã thấy mấy đại hán cao lớn chặn ở đó.

Trên người họ mặc áo ngắn màu xanh giống nhau, trước ngực thêu hình một con giao long ba đầu.

Yến Nhi thấy những người này, sắc mặt thay đổi, kinh hô: “Tuy Khê Sơn Trang?”

Mấy đại hán cao lớn kia thấy Yến Nhi, một người trong số đó cười lạnh nói: “Ở đây còn một đứa nữa.”

“Tiện tay mang đi luôn.”

Một đại hán bước tới, túm lấy cánh tay của Yến Nhi.

“Các người muốn làm gì?” Yến Nhi có chút hoảng sợ.

Vài đại hán cùng đi ra khỏi nhà bếp, áp giải mấy nha hoàn tuổi tác khác nhau.

Ánh mắt Yến Nhi đảo qua, phát hiện ra những nha hoàn phụ trách nhà bếp đều có mặt ở đây.

Sắc mặt nàng tái nhợt, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Yến Nhi nắm chặt tay Tôn Thông, bị mấy đại hán áp giải đến đại sảnh Lạc Phủ.

Một nhóm nha hoàn bị đẩy vào trong đại sảnh.

Ánh mắt Yến Nhi nhìn qua, chỉ thấy cơm canh trên bàn tròn trong đại sảnh mới ăn được một nửa, còn chưa kịp dọn dẹp.

Mấy tiểu thư chi thứ, Lạc Ngọc Dung, Lạc Lam đều dựa vào ghế, sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

Trông như thể toàn thân vô lực.

Còn Lạc Thiên Trúc thì bị một đại hán có gương mặt thô kệch, thái dương cao cao dùng dây thừng trói chặt hai tay, thanh kiếm trong tay cũng bị cướp mất.

Chương 697: Tam Giao Suy Khê

Sảnh đường Lạc gia.

“Tam Giao Suy Khê!”

“Các ngươi làm như vậy thật hèn hạ!”

“Đâu phải là việc của chính đạo!”

Lạc Thiên Trúc tức giận mắng.

Lạc Thiên Trúc tuy gần sáu mươi tuổi, nhưng dưỡng sinh rất tốt.

Da dẻ mịn màng như ngọc, tuy mặt lạnh như băng nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp, giữa đôi lông mày và đôi mắt có một vẻ đẹp khác thường.

Nhìn thoáng qua, người không biết sẽ tưởng rằng nàng là một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi.

Lúc này, hai tay Lạc Thiên Trúc để sau lưng, bị trói bằng dây thừng.

Chiếc trường kiếm trong tay bị người khác đoạt đi, người này cầm trong tay.

Một hán tử trung niên hơn ba mươi tuổi, dung mạo vuông vức, ít nói, đang áp giải Lạc Thiên Trúc, đối với lời mắng chửi của nàng không có chút cảm xúc nào.

Người này chính là lão đại của Tam Giao Suy Khê - Dư Chấn Hải.

Một nam tử trung niên có dung mạo giống Dư Chấn Hải đến bảy tám phần đứng sau hắn, lạnh lùng nói: “Roi vào tình cảnh này mà còn có sức để mắng chửi.”

Lão nhị Dư Đạt Sơn bước lên vài bước, đứng trước mặt Lạc Thiên Trúc.

Hắn có khuôn mặt độc ác, đôi mắt tam giác.

Hắn trước tiên điểm huyết Lạc Thiên Trúc, ngăn không cho thuốc phát tác.

Sau đó.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Âm thanh vang lên.

Lạc Thiên Trúc bị Dư Đạt Sơn tát vài cái vào mặt.

Dư Đạt Sơn rất mạnh tay.

Sau vài cái tát, khóe miệng Lạc Thiên Trúc chảy máu, vài cái răng trong miệng cũng có chút lung lay.

Tiểu nha hoàn Yến Nhi run rẩy nhìn cảnh tượng này, nắm tay Tôn Thông cũng run rẩy, lạnh toát.

Tôn Thông ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân trong sảnh đường Lạc gia, ánh mắt bình tĩnh.

Dư Đạt Sơn tát xong, nhìn Lạc Thiên Trúc từ trên cao.

“Phụ nữ chính là phụ nữ.”

“Ta và tam đệ ngươi hơi đùa một chút, các ngươi đã ngã xuống.”

“Cơ nghiệp của Lạc gia mấy trăm năm qua, hôm nay đều phải chết dưới tay các ngươi.”

Lão đại Dư Chấn Hải mặt mày trầm ổn, áp giải Lạc Thiên Trúc, không nói một lời.

Dư Đạt Sơn thì chế nhạo Lạc Thiên Trúc.

Nghe thấy lời này.

Lạc Thiên Trúc trong mắt bùng lên lửa giận.

Tất cả nữ quyền của Lạc gia đều trúng phải loại thuốc của Thần Y Cốc - Thực Cốt Nhuyễn Cân Tán.

Cả người mềm nhũn không có sức lực, không thể sử dụng nửa phần nội lực.

Nữ tử Lạc gia vốn xinh đẹp, nếu cứ tiếp tục như vậy, khó tránh khỏi bị sỉ nhục.

Nàng biết hôm nay Lạc gia sa vào tay tiểu nhân.

Tất cả nữ quyền trong phủ sợ rằng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Tam Giao Suy Khê hành sự tàn nhẫn, luôn diệt cỏ tận gốc, sẽ không để lại hậu hoạn.

Nghĩ đến đây, lòng Lạc Thiên Trúc như lửa đốt, hô lớn: “Tử tôn Lạc gia, không muốn chịu nhục, theo ta tự sát!”

Nói xong.

Lạc Thiên Trúc dùng sức cắn lưỡi.

Nàng muốn cắn lưỡi tự sát.

Những nữ tử khác trong sảnh đường, có vài người cũng lộ ra vẻ kiên cường, dùng sức miện.

“Phập!”

Dư Chấn Hải đang giữ Lạc Thiên Trúc không nhúc nhích, đột nhiên ra tay.

Một cái tát vung vào mặt Lạc Thiên Trúc, đồng thời bàn tay như kim sắt bóp miệng Lạc Thiên Trúc.

Ngược lại vài nữ tử Lạc gia có tính cách dữ dội trong sảnh đường không muốn bị sỉ nhục, cắn đứt lưỡi.

Lưỡi bị đứt, máu tươi phun vào miệng, trong nháy mắt tràn vào đường hô hấp.

Mấy nữ tử kia mặt đỏ bừng, dần dần ngạt thở.

Ánh mắt Dư Chấn Hải liếc qua, lãnh đạm quét qua mấy nữ tử kia, không để ý đến.

“Tuông chết?”

“Hiện tại không phải lúc.”

Một nam tử trẻ tuổi có khuôn mặt ngọc ngà chầm rãi đi đến.

Hắn mỉm cười, nhìn Lạc Thiên Trúc.

Thấy đối phương, trong mắt Lạc Thiên Trúc tràn đầy phần nộ.

Lão tam của Tam Giao Suy Khê - Dư Hám Địa.

Dư Hám Địa nhìn quanh sảnh đường Lạc gia, thấy không ít nữ tử nức nở, lộ vẻ tuyệt vọng.

Hắn chế giễu nói: “Nghe nói quy củ của Lạc gia rất nghiêm, Lạc gia gia chủ Lạc Thiên Trúc nói một là một, không ai không tuân theo.”

“Hôm nay nhìn thấy, cũng chỉ có vậy.”

“Người dám tự sát cùng ngươi, cũng chỉ có ba bốn người.”

Lạc Thiên Trúc nghe thấy lời này, tức giận trừng mắt nhìn những nữ tử khác trong sảnh đường.

Nàng tức giận nói: “Tham sống sợ chết!”

“Lạc gia không cần những đứa cháu như các ngươi!”

Bị Lạc Thiên Trúc mắng.

Một đám nữ tử càng nức nở.

Trúng Thục Cốt Nhuyễn Cân Tán, không thể điều động nội lực.

Hiện tại bọn họ chính là cá trên thớt, mặc người ta mổ xẻ.

Dù biết có thể sẽ bị sỉ nhục.

Nhưng nghĩ đến hậu quả của cái chết, trong lòng tràn ngập sợ hãi, không dám tự sát.

Dư Hám Địa cười cười: “Tham sống sợ chết là chuyện bình thường của con người.”

“Có gì đâu.”

“Lạc gia chủ với cháu chắt nghiêm khắc như vậy, chẳng lẽ không sợ bọn họ ghi hận sao?”

Lạc Thiên Trúc trúng Thục Cốt Nhuyễn Cân Tán, huyết đạo bị điểm, không thể cầu sinh, không thể cầu chết.

Nàng ngược lại bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Các người biết cái gì?”

“Lạc gia đứng vững giang hồ mấy trăm năm, đâu phải loại bùn đất như các người xuất thân có thể hiểu được.”

Dư Hám Địa gật đầu, trên mặt mang theo ý cười, vỗ tay.

“Đúng vậy.”

“Chúng ta không hiểu.”

Dư Hám Địa ngẩng đầu nhìn tám biển treo trong sảnh đường của Lạc gia.

Trên đó viết bốn chữ: Thượng Thiện Như Thủy.

Hắn hai tay để sau lưng, cười nói: “Tôn chỉ của gia tộc, các người đều vứt bỏ, coi như không có.”

“Điểm này chúng ta thật sự không hiểu.”

“Một đời gia chủ Lạc gia ở Hoài Bắc mấy trăm năm trước, võ công tuyệt thế, từng làm tả hộ pháp của Võ Lâm Minh.”

“Uy chấn thiên hạ, một tay xuất ra Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm, thiên hạ có thể tranh hùng với nó không nhiều.”

“Một đại gia tộc lớn như vậy, mấy trăm năm sau, lại sa vào nữ tử quân gia.”

“Ngay cả một nam tử cũng không có.”

“Thật là đáng buồn.”

Giọng Dư Hám Địa cảm thán.

Đau lòng từ đáy lòng.

Như một khối ngọc tốt bị thợ thủ công tồi bại làm vỡ, khiến người ta đau lòng.

Hơi thở của Lạc Thiên Trúc có chút gấp gáp, cười lạnh một tiếng, không trả lời.

Lão nhị của Tam Giao Suy Khê Dư Đạt Sơn ánh mắt quét qua đám nữ tử, mở miệng nói: “Cũng đừng trách người khác.”

“Cần trách thì trách Lạc gia các người đã hết vận số.”

“Hơn ba trăm năm không có ai tu thành Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm, đến cuối cùng lại đi học thứ tà đạo công phụ gì đó.”

“Nam tử mỏng manh, đến đời các người thì đàn ông đều chết hết, lại đi làm gì cái gọi là đi cha ở con.”

Dư Đạt Sơn mặt mang ý cười lạnh, chế nhạo nói: “Thật sự là một ván bài tốt bị đánh tan thành mảnh vụn.”

Lạc Thiên Trúc tức giận mở miệng: “Các người những người bần đất xuất thân này hiểu cái gì!”

Nàng vừa mở miệng.

Dư Đạt Sơn liền tát một cái vào mặt nàng, ngắt lời nàng.

Dư Đạt Sơn hừ lạnh nói: “Ta ghét nhất các người mấy gia tộc võ lâm, nói chuyện với người khác, lúc nào cũng một tư thái cao cao tại thượng.”

“Đã sa sút đến mức học thứ tà môn công phu gì đó rồi, còn giả bộ như lão tử lợi hại nhất.”

Lạc Thiên Trúc bị Dư Đạt Sơn tát mấy cái trước mặt nữ quyến Lạc phủ.

Hai mắt nàng tối sầm, tức giận đến nổi một ngụm máu phun ra ngoài.

Dư Hám Địa thu hồi ánh mắt từ trên tấm biển, có chút cảm thán nói: “Người cũng đừng oán trách chúng ta.”

“Hôm nay có thể một lần bắt các người, cũng không phải chúng ta mưu hoạch sâu sắc cỡ nào.”

“Người thực lực nhị phẩm, cuối cùng chắc chắn không giữ được.”

“Chết trước khi chết cũng cho người một cái hiểu rõ.”

“Đứng dậy đi.”

Dư Hám Địa nhìn một nữ tử toàn thân mềm nhũn trong sảnh đường.

Mọi người trong lòng cả kinh, cùng nhau nhìn lại.

Chỉ thấy nữ tử đó chống đỡ thân mình, không giả vờ nữa.

Trong mắt nàng tràn đầy oán độc nhìn Lạc Thiên Trúc.

Trong lòng Lạc Thiên Trúc cả kinh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Ngọc Chi?”

Chương 698: Ngăn tên!

Tất cả người Lạc gia có mặt ở đây đều nhìn về phía nữ tử đứng dậy với vẻ mặt kinh ngạc.

Lạc Ngọc Chỉ.

Một trong những nữ tử chi nhánh của Lạc gia, có thực lực sơ kỳ cấp bậc thứ tư.

Lạc Ngọc Chỉ nhìn Lạc Thiên Trúc với ánh mắt căm hận, hận ý trong mắt như nếu có thể ngưng tụ thành mũi tên.

E rằng Lạc Thiên Trúc đã chết đến tám trăm lần rồi.

“Ngọc Chỉ?”

“Người... người tiểu tiện nhân này!”

Lạc Thiên Trúc tức giận đến mức thân thể run rẩy kịch liệt.

“Người làm như vậy là đặt Lạc gia vào chỗ chết!”

“Đợi người chết rồi, làm sao xuống dưới gặp tổ tiên các người?”

“Tổ tiên các người?”

Lạc Ngọc Chỉ biểu cảm oán độc.

“Tổ tiên các người có quan hệ gì với ta Lạc Ngọc Chỉ?”

Nàng chậm rãi đi đến trước mặt Lạc Thiên Trúc, trong mắt tràn đầy thù hận.

“Hồi đó người chia rẽ ta và Thanh Lang, sau đó phái người lén lút đánh chết Thanh Lang.”

“Lại còn đánh chết đứa bé trong bụng ta.”

“Hồi đó người có nghĩ đến hôm nay sẽ đến không?”

Tam điệp Mê Hồn đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Thú vị.

Không có gì thú vị hơn chó cắn chó.

“Người... người tiểu tiện nhân này!”

Lạc Thiên Trúc tức giận đến mức kêu lên một tiếng, lại phun ra một ngụm máu.

Lạc Ngọc Chỉ mặt đầy bi phẫn, không nhìn được mà nước mắt rơi xuống.

Nàng và Thanh Lang tình đầu ý hợp, tự định chung thân.

Lạc Thiên Trúc đã chia rẽ hai người, đánh chết Thanh Lang, còn đánh rơi đứa bé trong bụng nàng.

Thù này, không thể tha thứ!

“Hoạ từ trong nhà, chắc chắc...”

Dư Hám Địa lại một lần nữa cảm thán.

Nếu không có Lạc Ngọc Chỉ báo tin, âm thầm giúp đỡ.

Bọn họ không thể dễ dàng xông vào Lạc gia như vậy.

“Được rồi, bớt lời thừa đi.”

“Lạc gia chủ, ba huynh đệ chúng ta đến đây là muốn giao dịch với người.”

Dư Hám Địa nhìn Lạc Thiên Trúc nói: “Chúng ta muốn kiếm phổ 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 của các người Lạc gia.”

“Chỉ cần người dâng kiếm phổ lên, chúng ta sẽ cho các người Lạc gia một cái chết nhẹ nhàng.”

“Sẽ không làm nhục nữ quyền trong phủ.”

Lạc Thiên Trúc tức giận nói: “Các người mơ đi!”

Dư Hám Địa cười một tiếng: “Lạc gia chủ, người đừng vội từ chối.”

“Hãy suy nghĩ kỹ rồi nói.”

“Bây giờ người đã trúng “Thực Cốt Nhuyễn Cân Tán”, trên người còn bị điểm huyết đạo, cầu sinh bất đắc cầu tử bất năng.”

“Toàn thân mềm nhũn vô lực.”

“Nếu chúng ta làm gì đó với người, người sẽ không có chút sức phản kháng nào.”

“Mặc dù người gần sáu mươi tuổi, nhưng Lạc gia các người “Thái Dương Bồ Âm”, da dẻ, dung mạo không kém gì nữ nhân hơn bốn mươi tuổi.”

Dư Hám Địa chỉ vào đám thuộc hạ bên cạnh Mê Hồn Sơn Trang.

“Nếu người từ chối, đám huynh đệ này của ta sẽ rất hứng thú với Lạc gia chủ nổi danh Hoài Bắc này.”

“Họ sẽ làm gì đó trước mặt bao nữ quyền Lạc phủ.”

“Chúng ta sẽ không biết được.”

Nghe đến đây, sắc mặt Lạc Thiên Trúc trắng bệch, trong lòng trào lên vô vàn nhục nhã.

Nàng vừa định tự vẫn.

Dư Chấn Hải lại tát một cái, quất vào mặt nàng.

Máu tươi chảy theo khóe miệng Lạc Thiên Trúc, nhuộm đỏ mặt đất.

Các nữ quyền Lạc phủ trong đại sảnh thấy vậy, sắc mặt đều thay đổi, đồng thanh nói: “Không được!”

“Gia chủ, hãy đồng ý họ đi!”

Ý của Dư Hám Địa rất rõ ràng.

Nếu Lạc Thiên Trúc không đồng ý.

Vậy thì nàng sẽ phải mất mặt trước mặt những hậu bối này của mình.

Làm chủ một gia tộc, uy nghiêm là quan trọng nhất.

Lời nói này của Dư Hám Địa có thể nói là giết người đâm tim.

Sắc mặt Lạc Thiên Trúc tái nhợt, thân thể run rẩy kịch liệt.

Nàng không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh này.

Thấy Lạc Thiên Trúc thân thể run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Dư Hám Địa hơi nheo mắt, biết rằng bây giờ chỉ thiếu một ngọn lửa cuối cùng, có thể khiến Lạc Thiên Trúc hoàn toàn từ bỏ kháng cự.

Hắn quay lại nói: “Lão ngũ!”

“Tam đương gia!”

Người đàn ông cao lớn đang giữ nha hoàn Yến Nhi vội vàng đáp.

Dư Hám Địa quay lại nói: “Người đến cởi áo cho Lạc gia chủ.”

“Hành động nhẹ nhàng chút, đừng làm mất mặt nữ nhân.”

Người đàn ông tên là lão ngũ nghe vậy thì cười hề hề, lộ ra hàm răng vàng.

Ánh mắt hắn rơi trên người Lạc Thiên Trúc, nụ cười đầy ẩn ý.

Dur Hám Địa vừa định rút mắt lại, đột nhiên thấy Tôn Thông đang bị Yến Nhi dẫn đi.

Hắn ngạc nhiên nói: “Ủa?”

“Không phải nói Lạc gia không thể có bất kỳ nam nhân nào sao?”

“Tiểu tử này từ đâu đến?”

Người đàn ông tên là lão ngũ thấy Dur Hám Địa lên tiếng, lập tức nhắc Tôn Thông lên, xách theo, bước đi nhanh về phía trước.

Nha hoàn Yến Nhi vừa định kéo Tôn Thông, thì bị những người khác giữ chặt lại.

Dur Hám Địa liếc nhìn Tôn Thông, so sánh dung mạo của hắn với các nữ quyền Lạc phủ có mặt ở đây.

Dung mạo Tôn Thông thực sự quá tuần tú, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng người có mắt nhìn đều biết.

Khi hắn trưởng thành chắc chắn sẽ là một nam tử tuần tú phiêu dật.

Lạc Ngọc Dung thấy vậy, vội vàng nói: “Hắn không phải người của Lạc gia.”

“Đứa bé còn nhỏ, có thể tha cho nó một con đường sống không?”

Lạc Ngọc Dung mặt lộ vẻ lo lắng.

Nàng hôm qua đã dẫn Tôn Thông vào Lạc phủ.

Nếu hôm nay Tôn Thông bị liên lụy, xảy ra chuyện gì.

Nàng sẽ cảm thấy hối hận đến chết.

“Không phải người của Lạc gia?”

Dư Hám Địa ánh mắt di chuyển qua lại trên mặt Lạc Ngọc Dung và Tôn Thông.

Hắn lắc đầu: “Không sao.”

“Dù sao hôm nay tất cả mọi người có mặt ở đây, đều phải chết.”

“Không phải người của Lạc gia cũng không sao.”

“Lão ngũ, ra tay đi, tiện thể cho chúng ta xem thử.”

“Da dẻ của Lạc gia chủ này trắng đến mức nào.”

Người đàn ông tên là lão ngũ cười toe toét, đi về phía Lạc Thiên Trúc.

Khi hắn sắp đến trước mặt Lạc Thiên Trúc.

Lạc Thiên Trúc nhắm mắt lại như đã chấp nhận số phận, thở hắt hắt, giọng khàn khàn nói: “Ta dẫn các ngươi đi.”

“《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 để ở cấm địa của Lạc gia, không có bản sao.”

Nghe đến đây, cả ba người Tam điệp Mê Hồn đều sáng mắt lên.

Thực lực của cả ba người đều là hậu kỳ cấp bậc thứ ba.

Do thiếu hụt công pháp sau này nên cả ba người đã bị kẹt ở cấp bậc thứ ba nhiều năm.

Võ học cấp bậc thứ hai dù là công pháp hay thiết bị pháp, quyền chưởng pháp, đều rất quý giá.

Không phải võ giả xuất thân bình thường như bọn họ có thể có được.

Sau khi bàn bạc, cuối cùng bọn họ đã đặt mục tiêu vào Lạc gia.

Những năm gần đây không biết vì nguyên nhân gì, nam đinh của Lạc gia đã tuyệt tích.

Nữ tử Lạc gia chỉ sinh ra nữ hài, dù sinh ra nam hài cũng sẽ vì một loại bệnh tuyệt giống nào đó mà chết yểu.

Lạc Thiên Trúc vì muốn kéo dài Lạc gia, nhưng nàng lại lo lắng “dẫn sói vào nhà”.

Đàn họ phải dùng cách “dẫn sói vào nhà” để Lạc gia có thêm máu tươi.

May mắn là thực lực của nàng là cấp bậc thứ hai, có thể trấn áp được cả huyện Hoài Bắc này.

Lạc gia ở Từ Châu phủ, cũng coi như có chút danh tiếng.

Nhiều năm qua vẫn sống hòa bình.

Không ngờ hôm nay lại gặp nạn.

Tam điệp Mê Hồn lật xem địa phương huyện chí, biết kiếm phổ 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 của Lạc gia từng xưng bá võ lâm.

Nhưng không biết vì sao hàng trăm năm nay, Lạc gia không có ai luyện thành.

Bọn họ đã đặt mục tiêu vào kiếm phổ 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 của Lạc gia.

Kiếm phổ 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 này e rằng không đơn giản chỉ là võ học cấp bậc thứ hai.

Thấy Lạc Thiên Trúc đồng ý.

Tam điệp Mê Hồn đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Đây mới là mục đích chính của họ khi mạo hiểm.

“Nếu Lạc gia chủ đã rộng lượng như vậy, vậy chúng ta đi thôi.”

Dư Hám Địa mỉm cười nói.

Lão nhị “Khai Sơn Giao Long” Dư Đạt Sơn đột nhiên bắt lấy Tôn Thông và Lạc Lam đang ngồi bên cạnh Lạc Ngọc Dung, mỗi tay một đứa.

Lạc Lam ngay lập tức bị dọa khóc lớn.

“Ngươi làm gì?” Lạc Ngọc Dung thấy đối phương bắt đi nữ nhi của mình, sắc mặt trắng bệch như giấy.

Dư Đạt Sơn mở đôi mắt tam giác, cười lạnh nói: “Đã nói là cấm địa của Lạc gia.”

“Lạc gia năm đó tung hoành võ lâm, chắc hẳn trong cấm địa sẽ có không ít cơ quan ám khí.”

“Bắt hai đứa nhỏ này làm lá chắn tên cũng được!”

Chương 699: Cẩm địa Lạc gia

“Ngươi!” Lạc Ngọc Dung vừa nghe lời này, sắc mặt liền đại biến.

Dư Đạt Sơn lại muốn lấy nữ nhi của nàng làm lá chắn!

“Thả nữ nhi ta ra, ta sẽ đi cùng các ngươi.”

Lạc Ngọc Dung dùng hai tay chống lên bàn gỗ, muốn đứng dậy, thân thể vừa chống lên, liền ngã xuống.

Nàng trúng phải “Thực Cốt Nhuyễn Cân Tán” của Thần Y Cốc, toàn thân nhũn ra, không còn chút sức lực nào.

Không có một khắc đồng hồ, căn bản không thể phục hồi.

“Ngươi?”

“Ngươi không bằng tiểu hài tử này cầm cho thuận tay.”

Dư Đạt Sơn lạnh lùng cười, mở đôi mắt tam giác âm trầm, liếc nhìn Lạc Thiên Trúc một cái.

Hắn đưa Lạc Lam đi cùng, không phải để làm lá chắn.

Mà là sợ Lạc Thiên Trúc giở trò.

Cẩm địa Lạc gia.

Đó là địa bàn của người Lạc gia.

Toàn bộ Hoài Bắc đều biết tiểu nha đầu này là cháu gái ruột của Lạc Thiên Trúc.

Lạc Thiên Trúc rất yêu chiều nàng.

Mình mang theo nàng đi vào cẩm địa Lạc gia.

Nếu thật sự có cơ quan.

Lạc Thiên Trúc dù có sắt đá đến đâu, cũng không thể để cháu gái mình chết được chứ?

“Ô ô...”

“Đại ác nhân, thả ta ra.”

Lạc Lam bị Dư Đạt Sơn cầm trên tay, không ngừng rơi lệ, khóc nức nở, trên khuôn mặt hồng hào, đầy những giọt lệ.

Lạc Thiên Trúc thấy vậy, mặt mày tái nhợt, không nói nên lời.

Dư Đạt Sơn nhíu mắt, trong lòng đã có tính toán.

Tích tích.

Người ta thường nói, trẻ nhỏ mới dễ dạy bảo.

Không ngờ, câu này cũng có thể dùng cho Lạc Thiên Trúc sắt đá.

Dư Đạt Sơn lạnh lùng cười, một tay cầm Lạc Lam, một tay cầm Tôn Thông.

Tôn Thông vẫn luôn bình tĩnh, nắm chặt tay, không nói một lời nào.

Điều này khiến Dư Đạt Sơn không khỏi nhìn hẩn thêm một cái.

“Cầm địa Lạc gia ở đâu?”

“Đưa chúng ta đi qua.”

Dư Đạt Sơn đi đến trước mặt Lạc Thiên Trúc, một cước đá vào mặt nàng.

Lạc Thiên Trúc ngã xuống đất, trong miệng phun ra máu tươi, máu tươi lẫn vài cái răng.

Mặt nàng sung đỏ, đã không nhìn ra được dung mạo ban đầu.

Dư Chân Hải kéo Lạc Thiên Trúc dậy, ngắn gọn nói: “Đi thôi.”

Lạc Thiên Trúc hít sâu một hơi, thầm nghĩ hôm nay Lạc gia có lẽ sẽ diệt vong trong tay mình.

Trong lòng vô cùng bi phẫn, thân thể run rẩy kịch liệt.

Lạc Thiên Trúc bị Dư Chân Hải kéo, đẩy, xô, từ từ đi ra ngoài đại sảnh Lạc phủ.

“Các người ở đây trông chừng.”

“Ai dám đứng dậy, trực tiếp chém chết.”

Lão tam Dư Hám Địa nhắm mắt lại, nói với hơn mười tên đại hán trong đại sảnh.

Nói xong, ba anh em Suất Khê mang Lạc Thiên Trúc rời đi.

Bước chân Lạc Thiên Trúc xiêu vẹo, không có chút sức lực nào.

Bị kéo đi đến hoa viên rộng lớn phía sau Lạc phủ.

Nàng nhìn về một ngọn núi giả trong hoa viên, nghiêng răng nói: “Ồ núi giả đó.”

Ba huynh đệ nhìn nhau một cái.

Lão đại Dư Chân Hải kéo Lạc Thiên Trúc đi đến trước núi giả.

Lạc Thiên Trúc chỉ một chỗ hõm xuống, để Dư Chân Hải dùng sức ấn xuống.

Chỉ nghe mặt đất run rẩy một chút.

Trong núi giả truyền đến âm thanh “rầm rầm” rất nhỏ.

Một cánh cửa tối xuất hiện, chỉ đủ một người đi vào.

Dư Đạt Sơn thấy vậy, không nhịn được tặc tặc lưỡi nói:
“Không hổ là thế gia võ lâm.”

“Ngay cả cơ quan bí mật tinh xảo như vậy cũng có.”

May mắn là bọn họ dùng phương thức tra hỏi.

Nếu giết hết mọi người, lật tung Lạc phủ lên.

E rằng cũng không tìm được cánh cửa bí mật này.

Dư Chấn Hải nhìn vào trong cửa tối một chút.

Cửa tối nối với một con đường hẹp đi xuống, phía cuối tối
đen như mực, có từng cơn gió lạnh thổi lên.

Có lẽ là thông đến dưới lòng đất.

Dư Chấn Hải suy nghĩ một chút, nói với hai vị huynh đệ
của mình: “Nhị đệ, Tam đệ, các người dẫn nàng xuống dưới,
lấy được kiếm phổ thì trở lên.”

“Ta sẽ canh cửa cho các người.”

Nghe thấy lời này, trong mắt Lạc Thiên Trúc hiện lên vẻ
bất cam và căm hận.

“Được!”

Dư Đạt Sơn và Dư Hám Địa đều không có ý kiến gì.

Ba anh em Suất Khê xuất thân nghèo khó, vốn rất đoàn kết.

Hơn mười tuổi Dư Chấn Hải, vô tình nhặt được một quyển
bí kíp võ công Tam Phẩm trong núi.

Hắn mang về nhà, ba huynh đệ cùng nhau luyện tập.

Tổ chất của bọn họ không kém.

Chưa đầy mười năm, đã nắm rõ nội dung của bí kíp.

Từ đó, huyện Hoài Bắc lại có thêm ba người mạnh mẽ Tam
Phẩm!

Dư Chấn Hải lại ấn thêm vài chỗ lên người Lạc Thiên Trúc, đảm bảo nàng sẽ không tự giải khai huyết đạo, lúc này mới yên tâm.

Hắn phái người mang đến hai cây đuốc, đưa cho Dư Đạt Sơn và Dư Hám Địa.

Hai người kéo Lạc Thiên Trúc, cùng nhau chui vào cửa bí mật trên núi giả.

Dư Đạt Sơn một tay cầm đuốc, một tay kéo cổ của Tôn Thông và Lạc Lam.

Hai hài tử như gà con bị hấn cầm trên tay.

Dư Hám Địa một tay cầm đuốc, một tay đẩy Lạc Thiên Trúc.

Mấy người bước vào cửa tối.

Một con đường hẹp đen kịt thông đến dưới lòng đất, hiện ra trước mắt mấy người.

Dựa vào ánh sáng của đuốc.

Bước chân chậm rãi của anh em nhà Dư đi xuống.

Lạc Lam vốn luôn khóc lóc, nức nở, nay ở trong bóng tối, trong lòng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, cũng không phát ra âm thanh nữa.

Một đôi mắt to chặt lại, trên mặt viết đầy sự sợ hãi.

Mấy người đi xuống vài chục bước.

Càng đi càng sâu.

Độ dốc của con đường dần dần trở nên bằng phẳng.

Đồng thời, từng cơn khí lạnh từ dưới lòng đất thổi lên, lạnh lẽo thấu xương.

Cảm nhận được luồng khí lạnh này, anh em nhà Dư không nhìn được run rẩy vài cái.

Tôn Thông và Lạc Lam càng lạnh, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, tay chân lạnh ngắt.

Đi xuống thêm vài chục bước, tầm mắt dần dần trở nên rộng mở.

Dựa vào ánh sáng của đuốc.

Một hang động dưới lòng đất rộng rãi, đã được tu sửa xuất hiện trước mắt mấy người.

Dư Đạt Sơn giơ cao đuốc trong tay, ánh mắt đảo qua bốn phía.

Chỉ thấy hai bên trái phải của bọn họ có vài chiếc đèn đồng.

Dư Đạt Sơn đi đến, phát hiện đầu đèn vẫn chưa cạn.

Hắn dùng đuốc châm vào đèn đồng.

Ngọn lửa nhảy múa, cháy lên một làn khói xanh.

Ánh sáng chiếu sáng hang động.

Mấy người cũng nhìn rõ được hình dạng của hang động xung quanh.

Bên trong hang động không đều, nhìn sơ qua dài khoảng hai mươi trượng, rộng cũng coi như là thoáng đãng.

Phía trên và phía dưới mặt đất đều có vài cột nhũ đá sắc nhọn.

Trong hang động yên tĩnh, thoáng đãng, thỉnh thoảng vang lên tiếng nước nhỏ giọt “tí tách”.

Ánh mắt anh em nhà Dư di chuyển, đột nhiên bị một thứ ở giữa hang động hút vào.

Đó là một chiếc quan tài.

Đèn đồng trong hang động được thấp sáng, ánh sáng chiếu vào quan tài, phát ra màu xanh lục u ám.

Hơn nữa, mắt thường có thể thấy, trên quan tài lại tản ra khí lạnh.

Thấy chiếc quan tài này, anh em nhà Dư trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy lạnh.

Hai người nhìn nhau một cái, tránh né thu hồi ánh mắt.

Dư Đạt Sơn hỏi Lạc Thiên Trúc: “Kiếm phổ ở đâu?”

“Lão tử cảnh cáo ngươi, đừng giở trò.”

“Nếu không, lão tử sẽ tát chết bảo bối tôn nữ ngươi.”

Lạc Thiên Trúc hít sâu một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt: “Ở trên tường đá phía trước.”

Nghe thấy lời này, tinh thần anh em nhà Dư phần chấn.

Dư Đạt Sơn kéo Lạc Thiên Trúc, nói với Dư Hám Địa: “Tam đệ, ngươi ở đây chờ ta.”

“Ta đi qua xem thử.”

“Đừng đến lúc cuối cùng, lại lật thuyền trong mương.”

“Ừ.” Dư Hám Địa gật đầu.

Dư Đạt Sơn hít sâu một hơi, giơ đuốc lên, bước chân chậm rãi đi vào trong hang động.

Hắn vừa đi vừa châm lửa vào đèn đồng hai bên.

Để ánh sáng chiếu sáng hang động.

Đi một mạch đến tận cuối hang động.

Một mảng tường đá hiện ra trước mặt Dư Đạt Sơn.

Chỉ thấy trên tường đá khắc họa mười mấy bóng người.

Trong tay bóng người cầm một thanh kiếm, động tác thanh thoát, như dòng nước chảy mây trôi.

Ánh mắt Dư Đạt Sơn quét qua tường đá, trong lòng kích động.

“Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm”!

Chương 700: Bí Ẩn

Tìm thấy rồi!

Dư Đạt Sơn nhìn bóng người và kiếm đồ khắc trên vách đá, trong lòng hưng phấn vô cùng.

“Tam đệ, người mau lại đây.”

Dư Đạt Sơn nén sự kích động trong lòng, tùy tiện ném Tôn Thông và Lạc Lam xuống đất, quan sát kiếm pháp trên vách đá.

Dư Hám Địa cũng đẩy Lạc Thiên Trúc đến trước vách đá.

Dựa vào ánh sáng của đuốc và đèn đồng.

Hai huynh đệ mới nhìn rõ nội dung trên vách đá.

Đó là bức tranh tường vẽ bóng người cầm kiếm.

Bức tranh trải dài từ một góc của hang động sang bên kia.

Động tác của bóng người trên vách đá tao nhã, nhẹ nhàng, kiếm trong tay vung lên có một sự linh hoạt khó tả.

Rõ ràng là tranh tường, nhưng khi nhìn qua, nó như sống động hẳn lên.

Như tiên bay lên từ vách đá!

Hai huynh đệ nhà Dư cầm đuốc, xem từng chút một kiếm đồ.

Xem một mạch.

Rất nhanh bọn họ đã đến bên kia của hang động.

Đột nhiên.

Kiểm pháp trên vách đá dừng lại.

Hai huynh đệ nhà Dư bưng tỉnh khỏi những động tác tinh tế.

Cùng lúc đó, trong lòng hai người đều giật mình.

Kiểm pháp này không đầy đủ!

Dư Đạt Sơn quay đầu nhìn kiếm đầu tiên, đếm đến kiếm trước mặt này.

Hắn bỗng dung nổi giận, xách Lạc Thiên Trúc lên: “Lão bà ngươi!”

“Ngươi dám lừa ta?”

“‘Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm’, sao ở đây chỉ có mười tám kiếm?”

Dư Hám Địa cau mày, nhìn sang bên phải kiếm thứ mười tám.

Hắn giơ đuốc lên, bước lên một bước.

Phát hiện vách đá bên phải có chất liệu khác biệt rõ rệt, nhìn kỹ mới thấy đó là vài tảng đá lớn không bằng phẳng.

Trên tảng đá lớn này có dấu vết của đao kiếm.

Như thể bị kiếm chém ra vậy.

Dư Hám Địa bưng tỉnh đại ngộ.

Hắn giơ đuốc lên, chiếu sáng xung quanh.

Một đường hầm mờ mờ hiện ra trước mặt hắn.

Trong hang động này chỉ có mười tám kiếm đầu tiên của ‘Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm’.

Nội dung còn lại ở phía sau đường hầm.

Tuy nhiên, không biết vì lý do gì, đường hầm bị chặn bởi những tảng đá lớn.

Dur Hám Địa nhìn vết tích trên bề mặt của tảng đá lớn, cau mày chặt lại.

Có lẽ tảng đá lớn này đã rất lâu đời!

“Phụt!”

Dur Đạt Sơn quay người lại, không khách khí chút nào, vung tay tát Lạc Thiên Trúc bốn năm cái.

Hắn tức giận nói: “Kiếm pháp còn lại đâu?”

Khóe miệng Lạc Thiên Trúc chảy máu, một cái răng gần như bị đánh rơi hết.

Nàng lạnh lùng nhìn Dur Đạt Sơn, mở miệng nói: “Chỉ có mười tám kiếm đầu tiên trong cấm địa.”

“Từ ba trăm năm trước, ‘Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm’ của Lạc gia chỉ còn lại mười tám kiếm.”

“Còn không thì người nghĩ sao Lạc gia lại sa sút?”

Lạc Thiên Trúc cười lạnh.

Nhìn thấy Dur Đạt Sơn trong lòng tức giận vô cùng.

Thuốc của Thần Y Cốc, từ trước đến nay không rẻ.

Bọn họ đã tiêu tốn chín phần mười tài sản của Toàn Khê Sơn Trang, mới tìm thấy đủ lượng Xích Cốt Nhuyễn Cân Tán từ giang hồ.

Vì hôm nay, bọn họ đã âm thầm lên kế hoạch gần một năm.

Làm chuyện này với rủi ro bị chính đạo võ lâm phát hiện.

Bây giờ khó khăn lắm mới vào được cấm địa của Lạc gia.

Lại bị người ta nói rằng, ở đây chỉ có mười tám kiếm.

Kiểm pháp không đầy đủ!

Răng Dư Đạt Sơn nghiêng lại “ken két”, ánh mắt nhìn Lạc Thiên Trúc như thể muốn giết nàng ngay lập tức.

“Ta giết ngươi!”

Lửa giận của Dư Đạt Sơn bùng lên, hắn đưa tay lên, định đánh vào đỉnh đầu của Lạc Thiên Trúc.

“Đừng!” một tiếng.

Một bàn tay xuất hiện, đỡ lấy bàn tay của hắn.

Dư Hám Địa trầm giọng nói: “Nhị đệ, ngươi đừng vội.”

“Có lẽ còn kiểm pháp ở phía sau, nhưng đường bị đá lớn chắn lại.”

Dư Hám Địa giơ đũa trong tay lên, nói ra suy đoán của mình.

“Bị đá lớn chắn lại?”

Mày của Dư Đạt Sơn nhíu chặt, đưa tay sờ lên bề mặt của tảng đá lớn.

Chất liệu rất cứng, có vẻ như đã lâu đời.

“Vậy phải làm sao?”

Dư Đạt Sơn nhìn Dư Hám Địa.

Trong ba huynh đệ, Dư Hám Địa thông minh nhất, hơn nữa tư chất võ đạo cũng vượt xa hai người còn lại.

Nếu sớm hơn vài năm, nếu tìm được công pháp nhị phẩm.

Có lẽ bây giờ Dư Hám Địa đã là cao thủ nhị phẩm rồi.

Dư Hám Địa sờ cằm, nói: “Nhị đệ ngươi lên gọi đại ca mang một ít cuộc xeng đến.”

“Chúng ta thử đực xem sao.”

“Chắc chỉ là chặn đường đi, kiếm pháp bên trong sẽ không bị ảnh hưởng.”

Dư Đạt Sơn suy nghĩ một chút, nghiêng răng nói: “Được!”

“Tam đệ, người cẩn thận, ta đây sẽ lên ngay.”

“Ừm.”

Dư Hám Địa gật đầu.

Dư Đạt Sơn quay người rời đi.

Hắn đi qua Lạc Thiên Trúc lại đá nàng hai cái cho hả giận, lúc này mới mắng mỗ chạy về phía trên.

Tôn Thông và Lạc Lam đứng cách Dư Hám Địa không xa.

Trong hang động đèn đuốc sáng rực, ánh sáng rất đủ.

Lạc Lam mở mắt ra, nước mắt đầm đìa trên mặt.

Nàng lau nước mắt, thấy bà nội đầy máu, tóc tai rối bù ngã xuống đất.

Lạc Lam khẽ nức nở, đi đến bên cạnh Lạc Thiên Trúc.

Dư Hám Địa liếc nhìn Lạc Lam một cái, không để ý đến nàng.

Bây giờ có một chuyện rất quan trọng.

Dư Hám Địa chống cằm, ánh mắt rơi vào đường hầm bị đá lớn chắn lại.

Đó chính là tại sao...

Tại sao Lạc gia lại chặn đường hầm, bỏ qua mười tám kiếm pháp phía sau?

Nghi vấn này vây quanh trong lòng Dư Hám Địa, khiến hắn trăm mối không thể hiểu được.

Gia chủ đời đầu của Lạc gia từng dựa vào ‘Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm’, lên vị trí Hữu Hộ Pháp của Minh Đạo Võ Lâm.

Đó là vị trí chỉ đứng sau minh chủ của võ lâm mình.

Quyền cao chức trọng.

Có thể thấy được uy lực của ‘Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm’.

Vậy mà kiếm pháp có uy lực mạnh mẽ như vậy, tại sao lại muốn phong ấn?

Dư Hám Địa cau mày, đi đến trước bức tranh tường kiếm đầu tiên ‘Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm’.

Hắn nhìn kỹ động tác của bóng người trên vách đá.

Nhìn vài lần, Dư Hám Địa đột nhiên phát hiện ra một chi tiết trên bóng người của bức tranh.

Đó là chiếc mũi của bóng người có lúc có, có lúc không.

Ánh mắt hắn lướt qua mười tám kiếm pháp.

Phát hiện ra rằng đây không phải là ngẫu nhiên.

Dư Hám Địa cau mày chặt lại, ánh mắt lóe lên vài lần.

Có lẽ...

Hắn cảm được xuống đất, luyện theo kiếm pháp đầu tiên.

Dư Hám Địa vừa luyện, vừa điều chỉnh nhịp thở của mình.

Hắn cảm thấy chiếc mũi của bóng người trên bức tranh là một loại gợi ý.

Là muốn nhắc nhở người luyện tập phải chú ý đến nhịp thở ở một số động tác!

Rất nhanh.

Dư Hám Địa vô cùng tập trung, luyện lại kiếm pháp theo bức tranh.

Sau khi luyện xong một lần.

Đôi mắt hần đột nhiên mở to, trong mắt lóe lên một tia khó tin.

“Hít thở!”

“Kiếm pháp này phối hợp với nhịp thở, vậy mà có thể tự động dẫn động nội lực!”

Dư Hám Địa lâm bầm, rơi vào trong kinh ngạc.

Hần không phát hiện ra.

Cách hần không xa.

Tôn Thông đứng yên, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhẹ nhàng chớp động.

Tất cả những động tác mà Dư Hám Địa vừa luyện đều lọt vào trong mắt hần.

Tôn Thông chớp mắt, nhìn sang vách đá bên cạnh.

Ánh sáng của đuốc phản chiếu vào trong mắt hần, có chút rực rỡ.

Lạc Lam lau khô nước mắt, Lạc Thiên Trúc gật đầu với nàng.

Lạc Lam bước đi từng bước nhỏ, đi đến bên cạnh quan tài ở giữa hang động.

Dư Hám Địa vẫn chìm đắm trong cảm ngộ về sự tinh diệu của kiếm pháp.

Không lâu sau.

Âm thanh bước chân vang lên trong đường hầm.

Dư Đạt Sơn dẫn theo hai đại hán cùng nhau chạy xuống, mỗi người đều cầm một cái cuốc sắt trong tay.

Ngay khi ba người vừa ra khỏi đường hầm.

Lạc Lam đứng bên cạnh quan tài ở giữa hang động.

Trên mặt nàng còn vết nước mắt, nàng nắm một viên đá tròn bằng bàn tay của trẻ con, đề lên trên đỉnh của quan tài.

Chỉ thấy viên đá tròn rời khỏi vị trí cũ, lộ ra một cái lỗ.

Ngay giây sau, không đợi mọi người phản ứng lại.

Một luồng cát mịn chảy ra ngoài từ trong lỗ.

Cùng lúc đó.

“Rầm rầm...” một tiếng vang lớn.

Một tảng đá lớn rơi xuống chặn lại đường hầm lên trên, chặn dứt đường lui.

Huynh đệ nhà Dư thấy vậy, lập tức hoảng sợ mất hồn.

Trong mắt Lạc Thiên Trúc lóe lên một tia đáng tiếc.

Huynh đệ nhà Dư hành động cẩn thận, chỉ có hai người đến cầm địa.

Nếu không thì, hạ xuống Đoạn Long Thạch, chặn chết ba người.

Những nữ quyến của Lạc gia bên ngoài có lẽ còn có đường sống.

Lạc Thiên Trúc từ từ nhắm mắt lại, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đoạn Long Thạch nặng vạn cân vừa rơi xuống, cầm địa của Lạc gia này coi như đã bị phong ấn...

Dù ngươi có thủ đoạn cao siêu đến đâu.

Cũng không thể ra ngoài, cũng không thể vào được.

Chương 701: Nhị nhân

Tại huyện Hoài Bắc.

Trước cửa sau của một tiệm lương thực bình thường.

Một hán tử mặc y phục màu đen, đôi mắt sáng quắc, thân thủ nhanh nhẹn đang trèo lên ngựa.

Chương Tiểu Ngu nghiêm mặt từ trong ngực lấy ra một chiếc lá bằng ngọc và một bức mật tín.

Chiếc lá mượt mà, trên đó khắc hai chữ: Hoài Bắc.

Hán tử nghiêm mặt nhận lấy, gạt đầu, cầm dây cương, quay ngựa lại.

“Đi thôi...”

Hán tử hơi kẹp chân vào bụng ngựa, khễ quát.

Con ngựa cao lớn có màu vàng vằn đen dẫm lên mặt đường đá xanh, tiếng vó ngựa dần xa vọng lại.

Chương Tiểu Ngu nhìn theo bóng hán tử biến mất ở cuối con đường.

Sắc mặt hắn vô cùng nghiêm trọng.

Vừa nãy hắn đã phái hán tử đi liên lạc với các phân đường ở các huyện thành khác thuộc phủ Từ Châu.

Đế quân đích tôn bị mất tích trong phạm vi quản lý của hắn.

Nếu không tìm thấy.

Có lẽ cả phân đường Từ Châu này sẽ phải chịu tội.

Cưỡi ngựa tăng tốc, dựa vào tín vật của đường chủ phân đường.

Trong vòng một canh giờ có thể điều động toàn bộ nhân thủ của Ngọc Diệp Đường ở Từ Châu đến đây.

Còn về sự thật giả của chuyện này, hắn đã thông báo cho tổng bộ qua bồ câu đưa thư.

Muộn nhất là tối nay, bồ câu sẽ đến tay đế quân.

Sau khi Chương Tiểu Ngu làm xong những chuyện này, trong lòng mới cảm thấy yên ổn hơn một chút.

Chu Nhị Nương và Đồng Lâm đứng sau lưng hắn.

Trên mặt cả hai đều mang theo vẻ mệt mỏi.

Với sức lực của hai người, thực sự không thể tìm được Tôn Thông.

Chỉ có thể dựa vào Ngọc Diệp Đường.

Sau khi Chương Tiểu Ngu ra lệnh xong.

Hắn quay đầu lại, nhìn Chu Nhị Nương, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi.”

“Trong vòng một canh giờ, các đường chủ của Từ Châu sẽ đều đến Hoài Bắc.”

“Tài hạ đã phái người đưa những binh lính chịu trách nhiệm canh gác hôm qua đến nha môn.”

“Tiểu công tử dung mạo xuất chúng, nếu binh lính đã thấy sẽ có ấn tượng.”

“Đến lúc đó chỉ cần lần theo manh mối, sẽ không có vấn đề gì.”

Mặc dù Chương Tiểu Ngu đang an ủi Chu Nhị Nương, nhưng hắn càng giống như đang an ủi chính mình.

Chu Nhị Nương gật đầu, môi hơi mím lại: “Đa tạ Chương đường chủ.”

“Không dám nhận.”

“Chúng ta đi đến nha môn thôi.”

Chương Tiểu Ngu vừa định dẫn theo Chu Nhị Nương và Đồng Lâm đến nha môn huyện Hoài Bắc.

Đột nhiên có hai người đi qua cửa chính của tiệm lương thực, thẳng tiến vào hậu viện.

Chương Tiểu Ngu ngẩng mắt lên, nhìn thấy hai người.

Hai người đó có ngoại hình rất đặc biệt.

Một người có dáng người cao dong dỏng, thân hình khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn tú hơi có vẻ âm nhu.

Khóe miệng hắn hơi nhếch, đáy mắt mang theo vẻ lười biếng, dường như không hứng thú với mọi thứ trên đời.

Bên cạnh hắn, là một người lùn có thân hình thấp bé.

Khuôn mặt của người lùn hơi tái, có vẻ như từng bị thương, trông như không còn sức lực.

Hai người vội vàng đi đến trước mặt Chương Tiểu Ngu, người đàn ông cao dong dỏng cúi người chào, mỉm cười nói: “Các hạ có phải là đường chủ của phân đường Hoài Bắc không?”

Chương Tiểu Ngu hơi nhíu mày, không nhận ra hai người này.

Hắn cau mày nói: “Hiện tại trong đường tạm thời không nhận nhiệm vụ.”

“Hai vị có thể vài ngày nữa hãy đến.”

Cơ Vô Mệnh liếc mắt nhìn Chương Tiểu Ngu, rồi nhìn Chu Nhị Nương và Đồng Lâm.

Hắn nhận thấy trên mặt ba người có vẻ lo lắng, đôi mắt xoay chuyển hai cái, không khỏi hỏi: “Có phải đã gặp phải phiền phức gì không?”

Chương Tiểu Ngu tâm trạng không tốt, không muốn đề ý đến Cơ Vô Mệnh.

Chỉ thấy Cơ Vô Mệnh vung tay phải lên, trong tay xuất hiện một chiếc lá bằng ngọc bạch ngọc đặc chế.

Chương Tiểu Ngu thấy chiếc lá đó, lập tức trợn mắt.

Chiếc lá bạch ngọc đó là chứng nhận thân phận đặc sứ của Ngọc Diệp Đường.

Trong đường rất ít khi phát.

Hai người này có lai lịch gì, lại có vật này?

Chương Tiểu Ngu hoàn hồn lại, sắc mặt có chút kích động.

Hắn vội vàng chấp tay nói: “Tôi là Chương Tiểu Ngu, đường chủ phân đường Hoài Bắc, đã gặp đặc sứ.”

Cơ Vô Mệnh cất chiếc lá bạch ngọc đi, vung tay lên, cười hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

“Nói nghe xem.”

Sau khi Cơ Vô Mệnh và Thiết Chùy được Tôn Thắng cứu, hai người bọn họ trốn ở phân đường Ngọc Diệp tại Biện Lương.

Trốn chưa đến nửa ngày, đường chủ phân đường Biện Lương đã nói Ngọc Diệp Đường bị người Đông Xưởng nhắm đến.

Người Đông Xưởng e ngại đế quân, có lẽ sẽ không làm gì với phân đường Ngọc Diệp ở Biện Lương.

Nhưng nếu báo cho Liễu Sinh Nhất Lang, Biện Lương phân đường cũng không bảo vệ được hai người bọn họ.

Bất đắc dĩ.

Cơ Vô Mệnh chỉ có thể cải trang rời khỏi Biện Lương cùng với Thiết Chùy.

Trước khi rời đi, Tôn Thắng say rượu chạy đến, đưa cho Cơ Vô Mệnh một chiếc lá bạch ngọc.

Đề họ trên đường, nếu gặp khó khăn, hãy nhờ sự giúp đỡ của Ngọc Diệp Đường địa phương.

Cứ như vậy.

Cơ Vô Mệnh và Thiết Chùy rời khỏi Biện Lương, đi về phía đông.

Hôm nay vừa đến Hoài Bắc.

Cơ Vô Mệnh nghĩ đến việc liên lạc với Ngọc Diệp Đường, gửi lời chào để quân.

Ngẫu nhiên gặp phải chuyện này.

Chương Tiểu Ngu dẫn theo Chu Nhị Nương, Đồng Lâm vừa đi về phía nha môn, vừa kể lại diễn biến sự việc cho Cơ Vô Mệnh.

Cơ Vô Mệnh nghe xong lập tức sững sờ.

Hắn trước tiên nhìn một cái về phía Chu Nhị Nương, sau đó muốn xem bức tranh vẽ Tôn Thông.

Cơ Vô Mệnh quan sát bức tranh xong, không khỏi nói: “Giống quá!”

“Quá giống!”

Thiết Chùy ở bên cạnh gãi đầu.

Vết thương trên người hắn đã khỏi khoảng năm phần.

Thiết Chùy nắm lấy cánh tay của Cơ Vô Mệnh, trườn lên, treo trên người Cơ Vô Mệnh, ngẩng đầu nhìn bức tranh.

“Hắn... hắn bà nó...”

“Bà nó của hắn có tàn nhang!”

Thiết Chùy mắng mỏ trong miệng, sắc mặt có chút kích động nói: “Quả thực rất giống với tên say rượu.”

Hắn buông tay, nhảy xuống khỏi người Cơ Vô Mệnh, hai tay để sau lưng, sốt ruột nói: “Đi nhanh lên!”

“Nhất định phải tìm thấy tên tiểu tử thích rượu này.”

Thiết Chùy rất kích động nói.

Tôn Thắng và Nam Dật Vân cứu hắn.

Đây là đại ân.

Hắn nhất định phải báo đáp.

“Tiểu tử thích rượu?” Chu Nhị Nương nghi hoặc hỏi một câu.

Cơ Vô Mệnh nghe vậy cười nói: “Sur huynh của ta là như vậy.”

“Đại tẩu đừng để ý.”

“Hắn gọi Nam Tông Sur là lão tử thích rượu, gọi Thuận huynh là trung tử thích rượu.”

“Thông nhi là con trai của Thuận huynh, sư huynh của ta liền gọi hắn là tiểu tử thích rượu.”

Cơ Vô Mệnh giải thích một câu thay Thiết Chùy.

Thiết Chùy mặc dù tính tình kỳ quái, nhưng lòng dạ không xấu.

Chu Nhị Nương gật đầu, thấy sự sốt ruột hiện rõ trên mặt Thiết Chùy, cũng không nói gì thêm.

Mấy người nhanh chóng đến nha môn.

Bắt đầu nha môn huyện Hoài Bắc đã đưa những binh lính canh gác hôm qua đến nha môn.

Hắn thấy Chương Tiểu Ngu dẫn người đi vào nha môn, vội vàng mặt đầy nịnh hót tiến lên chào hỏi.

Chương Tiểu Ngu mặt lạnh, tùy ý hỏi vài câu, rồi ánh mắt rơi vào những binh lính canh gác hôm qua.

Số lượng binh lính canh gác cửa thành hôm qua không nhiều, chỉ có hai người chịu trách nhiệm kiểm tra.

Sau khi xem bức tranh vẽ Tôn Thông.

Hai người đều ngẩn ra, không có ấn tượng gì.

Sau khi cho những người còn lại xem, cũng không thu được thông tin hữu ích nào.

Chu Nhị Nương cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt, hai tay run rẩy.

Cơ Vô Mệnh nghe xong nhú mào.

Ánh mắt hắn quét qua bức tranh vẽ Tôn Thông.

Dung mạo của Tôn Thông giống với Tôn Thắng, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã rất tuấn tú.

Người đã thấy không thể không có ấn tượng.

Cơ Vô Mệnh ngẩng mắt, lạnh lùng nhìn những binh lính canh gác cửa thành đó một cái.

Đôi phương lập tức sợ đến mức người run như cây sậy, tay chân lạnh cóng.

Ngọc Diệp Đường chính là tổ chức sát thủ lớn nhất của Đại Vũ, muốn giết bọn họ dễ như giết gà.

Thấy mấy người run rẩy.

Cơ Vô Mệnh nhíu mày nói: “Có thể Tôn Thông bị người khác che giấu dung mạo, hoặc là...”

“Là ngồi xe ngựa vào.”

“Che giấu dung mạo?” Chu Nhị Nương lặp lại một câu, sắc mặt hoảng sốt.

Cơ Vô Mệnh lập tức nghĩ đến điều gì đó, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Hắn nhìn tên bắt đầu nha môn huyện Hoài Bắc, nói: “Dẫn chúng ta đi đến thanh lâu, diên nữ ở Hoài Bắc.”

Chương 702: Ngọc Diệp

Đường đến cửa!

“Ầm!” một tiếng.

Cơ Vô Mệnh lạnh mặt, một chân đá bay cửa gỗ của ngục tối âm u.

Một tên bất quỷ của nha môn Hoài Bắc cảm được, cẩn thận theo sau.

Cửa gỗ của ngục tối bị đá bay.

Bên trong là đông rom ẩm ướt, bốc mùi khó chịu có mùi mấy đứa trẻ ngồi.

Có cả nam lẫn nữ.

Độ tuổi phần lớn từ sáu đến mười hai tuổi.

Thấy một đám người khí thế hùng hổ xông vào.

Những đứa trẻ trong ngục lập tức sợ hãi co rúm lại, thân hình không ngừng run rẩy.

Cơ Vô Mệnh và Chu Nhị Nương đảo mắt qua những đứa trẻ này, không thấy Tôn Thông đâu.

Cơ Vô Mệnh thu hồi ánh mắt, sắc mặt âm trầm.

“Đại nhân, những đứa trẻ chúng ta bắt cóc đều ở đây.”

Ngoài ngục, một gã thanh niên bị thương đầy mình, mấy cái xương trên người bị gãy.

Hắn cố gắng bò trên mặt đất lạy, nước mắt và nước mũi chảy ròng ròng, khóc lóc không ngừng.

Cơ Vô Mệnh đi ra khỏi ngục, vẻ mặt khó coi.

Đây là nơi giam giữ của nhà giam hồ cuối cùng ở Hoài Bắc.

Trong nửa canh giờ, Cơ Vô Mệnh dẫn người lục tung hết tất cả các nơi giam giữ của thanh lâu, kỹ viện ở Hoài Bắc.

Bọn bắt cóc, phường mua vui bắt trẻ em, phụ nữ, thường sẽ tìm nơi giam giữ.

Để mài giũa tính tình của chúng, rồi sau đó mới dạy dỗ.

Cơ Vô Mệnh suy đoán.

Nếu lính gác cổng không thấy Tôn Thông.

Điều đó có nghĩa là Tôn Thông rất có thể đã bị người khác che giấu dung mạo.

Dù sao thì Tôn Thông có dung mạo quá xuất chúng, chỉ cần nhìn thấy một lần là rất khó quên.

Nhưng bây giờ xem ra.

Hắn có thể đã đoán sai.

Cũng có nghĩa là.

Chỉ còn một khả năng khác.

Tôn Thông đã bị người khác đưa lên xe ngựa, vì vậy lính gác cổng mới không nhìn thấy.

Cơ Vô Mệnh hít một hơi, sải bước ra ngoài ngục.

Sau lưng hắn có mấy tên cao thủ của Ngọc Diệp Đường đi theo.

Một người trong số đó đi qua trước mặt gã thanh niên, nâng chân đá vào ngực hắn.

Chỉ một cú đá đã đá chết gã thanh niên.

Nửa canh giờ trước, phân đường chủ của Xứ Tô phủ dẫn theo mấy chục cao thủ đến đây.

Ở Xứ Tô phủ, các phân đường ở các huyện thành khác cũng đã đang trên đường đến hỗ trợ.

Có thể nói, chuyện Tôn Thông mất tích này, như một viên đá lớn ném xuống mặt hồ, dấy lên những đợt sóng lớn.

Toàn bộ Xứ Tô phủ đều bị chấn động!

Những tên ám vệ của Thiên Cơ Lâu ẩn nấp ở khắp nơi trong Đại Vũ Vương triều thấy cảnh này đều tưởng rằng có chuyện gì trọng đại xảy ra.

Từng người một gửi tin về, báo cáo lên tổng bộ của Thiên Cơ Lâu.

Hành động này của Ngọc Diệp Đường đã làm các thế lực khác trong khu vực quản lý của Xứ Tô phủ và các phủ, châu xung quanh sợ hãi.

Bọn chúng tưởng rằng Ngọc Diệp Đường đã xuất động toàn lực, huy động sức mạnh của cả một châu.

Là muốn diệt tận gốc bọn chúng.

Nếu không thì làm sao có thể huy động nhiều người như vậy.

Chỉ riêng những cao thủ cấp ba, cấp bốn đến Hoài Bắc đã hơn hai mươi người.

Hơn nữa còn liên tục có người đến hỗ trợ.

Phải biết rằng, chỉ cần ba người cấp ba là đã có thể thành lập một thế lực ở Hoài Bắc, uy chấn một phương.

Động tĩnh lớn như vậy, thực sự đã làm không ít người sợ hãi.

Ra khỏi ngục.

Cơ Vô Mệnh nhú mào chặt.

Hắn quay đầu lại nói với Chu Nhị Nương: “Thường là đã bị người khác đưa lên xe ngựa rồi.”

“May mắn là các người có thời gian cụ thể.”

“Những lính gác cổng kia bây giờ chắc hẳn đã nhớ ra được rồi.”

“Toàn bộ Hoài Bắc bây giờ đều bị Ngọc Diệp Đường phong tỏa.”

“Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Chu Nhị Nương gật đầu.

Bây giờ nàng chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng vào Ngọc Diệp Đường.

Nếu ngay cả Ngọc Diệp Đường cũng không tìm thấy Tôn Thông.

Thì thật sự là không tìm thấy nữa.

Sau lưng Cơ Vô Mệnh có Chương Tiểu Ngu đi theo, cùng với phân đường chủ của Xứ Tô phủ là Sỏi Phong Ảnh.

Một lần nữa trở về nha môn.

Những lính gác cổng phụ trách kiểm tra vôi vàng gọi: “Đại nhân!”

“Chúng tôi đã nhớ ra rồi.”

“Từ ngọ đến Dậu giờ hôm qua, những xe ngựa vào thành đều ở đây.”

Những lính gác cổng đưa ra một tờ giấy, trên đó viết đầy đủ các kiểu dáng của xe ngựa.

Lão sư gia của nha môn đứng bên cạnh, trên tay còn cầm một bút lông đã nhúng mực.

Cơ Vô Mệnh nhận lấy tờ giấy trắng, trên đó viết tên của một số thế lực ở Hoài Bắc, cùng với một số miêu tả mơ hồ.

Ví dụ: xe ngựa cũ nát, xe ngựa màu đỏ, v.v.

Cơ Vô Mệnh tùy ý đưa cho Chương Tiểu Ngu sau lưng.

“Cử người đi điều tra từng cái một.”

“Vâng!”

Chương Tiểu Ngu nhận lấy tờ giấy, truyền lệnh đi.

.....

“Ầm!”

“Ầm!”

Người của Ngọc Diệp Đường dùng hai chân đá bay cửa phủ.

Không đợi gia đình canh cửa chạy đến.

Người đá cửa dùng sức vung tay, đá viên đá ra ngoài.

Những gia đình đó lập tức bị đá ngã xuống đất, kêu lên ầm ĩ, không thể đứng dậy được nữa.

Quản gia thấy là cao thủ võ lâm, vội vàng chấp tay đi đến hỏi ý kiến.

Phân đường chủ của Xứ Tô phủ là Sởi Phong Ảnh trải ra bức tranh của Tôn Thông ra hỏi kỹ.

Chủ gia của phủ thấy bức tranh, sau khi xem qua thì mơ hồ lắc đầu.

Một cảnh tượng tương tự xảy ra ở khắp Hoài Bắc.

Cửa của vô số phủ đều bị đá bay.

Làm cho mọi người ở Hoài Bắc đều cảm thấy bất an.

Huyện lệnh Hoài Bắc còn ra mặt, đi bên cạnh Cơ Vô Mệnh, để số quân sĩ ít ỏi trong thành đi giúp tìm người.

Rất nhanh.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Cơ Vô Mệnh đích thân dẫn người rời khỏi một phủ.

Hắn cầm tờ danh sách trong tay, ánh mắt rơi vào tên của thế lực cuối cùng.

“Lạc gia ở Hoài Bắc.”

Tên bắt quỷ Hoài Bắc thấy vậy, vội vàng nói: “Đại nhân, Lạc gia này là thế gia võ lâm nổi tiếng ở Hoài Bắc.”

“Nghe nói trước đây từng có cao thủ rất lợi hại.”

“Hiện tại gia chủ là người có thực lực cấp hai.”

“Trong phủ đều là nữ giới, nghe nói gia chủ của Lạc gia không cho phép Lạc phủ có nam nhân.”

Tên bắt quỷ giới thiệu tình hình cho Cơ Vô Mệnh.

Ý nói là Lạc gia này có cao thủ cấp hai, rất khó đối phó.

Hơn nữa trong phủ chỉ có nữ nhân, không có nam nhân.

Nên có lẽ không phải là người đã đưa Tôn Thông đi.

Cơ Vô Mệnh hiểu được ý của tên bắt quỷ, hắn trầm giọng nói: “Chuyện này liên quan đến sự sống còn.”

“Đừng nói là cao thủ cấp hai, cho dù là cao thủ cấp một.”

“Cũng không thể ngăn cản được chúng ta.”

“Đi thôi!”

Tên bắt quỷ đành phải cứng rắn, dẫn Cơ Vô Mệnh đến phủ của Lạc gia.

Chu Nhị Nương đi theo sau, mắt sưng đỏ.

Tìm lâu như vậy mà vẫn không thấy.

Nàng không nhìn được đã khóc rất nhiều lần, trong lòng như bị dao cắt.

Cơ Vô Mệnh cưỡi ngựa, dẫn theo những cao thủ của Ngọc Diệp Đường, trực tiếp đến phủ Lạc gia ở Hoài Bắc.

Khoảng mười lăm phút sau.

Cơ Vô Mệnh dừng lại trước cửa phủ Lạc gia.

“Ầm!” một tiếng.

Hắn không khách khí đá bay cửa lớn của phủ Lạc gia.

Trong đại sảnh của phủ Lạc gia.

Dư Chấn Hải đang xem xét đám nữ quyến của Lạc phủ, vô thức nhìn về phía cửa lớn của phủ Lạc gia.

Hắn nhíu mày lại.

Sao lại có cảm giác như là tiếng đá cửa?

Không lẽ trùng hợp như vậy.

Ai mà không mở mắt, dám đến phủ Lạc gia gây sự.

Nghe thấy tiếng đá cửa.

Mấy nam tử trong đại sảnh đều cảm thấy bất an.

Hiện tại bọn họ đang làm chuyện mà chính đạo không dung túng.

Nếu bị phát hiện thì sẽ xong đời.

Dư Chấn Hải quay đầu nhìn Lạc Ngọc Chỉ, nhíu mày nói: “Người ra ngoài xem sao.”

“Vâng.....”

Lạc Ngọc Chỉ nuốt nước bọt đi ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi đại sảnh.

Đột nhiên dưới phủ Lạc gia truyền đến một trận chấn động dữ dội.

Mặt đất rung chuyển.

Mọi người trong đại sảnh đều ngơ ngác nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

Lạc Ngọc Chỉ cảm giác mặt đất không rung nữa, giữ vững thân hình, đi về phía cửa lớn của phủ Lạc gia.

Cơ Vô Mệnh dẫn người xông vào phủ Lạc gia.

Lạc Ngọc Chỉ đi đến đón.

Nàng thấy bọn họ đến với khí thế hùng hổ, trên người tỏa ra sát khí lạnh như băng, có chút sợ hãi hỏi: “Mấy vị đến phủ Lạc gia ta có chuyện gì?”

Cơ Vô Mệnh không nói nhiều, trực tiếp trải ra bức tranh của Tôn Thông ra, hỏi: “Gặp qua hần chưa?”

Lạc Ngọc Chỉ vô thức nhìn qua, thấy bức tranh của Tôn Thông.

Lập tức đồng tử co lại.

Là hần!

Tiểu hài tử đó?

Cơ Vô Mệnh luôn quan sát biểu cảm của Lạc Ngọc Dung, thấy đồng tử của nàng hơi co lại, ngăn ra một chút.

Trong lòng lập tức có chút chắc chắn.

Mày Cơ Vô Mệnh dụng đứng, hét lớn một tiếng.

“Bao vây phủ Lạc gia cho ta!”

Chương 703: Đây chính là báo ứng cho các người đã ức hiếp Lạc gia ta!

“Người...”

“Các người muốn làm gì?”

Lạc Ngọc Chỉ hoảng sợ nói: “Đây là Lạc phủ!”

Cơ Vô Mệnh không cho nàng có cơ hội nói thêm, lập tức tóm lấy cổ nàng.

Hắn chỉ bức họa có hình Tôn Thông, hỏi: “Người đã gặp đứa trẻ này ở đâu?”

Lạc Ngọc Chỉ chỉ có thực lực Tứ phẩm đối mặt với Cơ Vô Mệnh Nhị phẩm, không có chút sức phản kháng nào.

Nàng cảm nhận được lực siết ở cổ, đáy mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Tại hạ... Tại hạ nói...”

Lạc Ngọc Chỉ cố gắng vận tay Cơ Vô Mệnh, từ trong cổ họng nói ra một câu.

Cơ Vô Mệnh hơi nói lỏng lực đạo.

Lạc Ngọc Chỉ vội vàng nói: “Đứa trẻ này là hôm qua Lạc Ngọc Dung mang về.”

“Nghe gia chủ nói, đứa trẻ này có chút tư chất võ đạo, chuẩn bị để nó ở lại Lạc gia làm gia đình.”

“Ta không biết gì khác...”

Lạc Ngọc Chỉ nhát gan nhìn Cơ Vô Mệnh.

“Làm gia đình?”

Cơ Vô Mệnh lặp lại một lần.

Hắn tức giận đến cười.

Lạc gia này thật điên rồi!

Để cháu trai của Đế quân làm gia đình!

Gia chủ Lạc gia có gan lớn thật!

Ánh mắt Cơ Vô Mệnh thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Chương Tiểu Ngu, phân đường chủ của Hoài Bắc, đứng sau hắn cũng có vẻ mặt lạnh băng hơn nhiều.

Cùng với một tiếng ra lệnh của Cơ Vô Mệnh.

“Vù vù vù...”

Từng bóng đen lao vào Lạc gia.

Các cao thủ của Ngọc Diệp đường gần Huy Bắc đều được điều động đến đây.

Hiện tại ở Lạc gia, sơ lược tính toán, võ giả có thực lực Tam phẩm và Tứ phẩm không dưới mười người.

Chương Tiểu Ngu lấy ra một cây tên hiệu, dùng sức kéo lên.

“Vù!”

“Bịch!”

Một mũi tên lửa bay vọt lên không trung.

Các cao thủ của Ngọc Diệp đường đang phân tán ở các phủ đệ khác ở Huy Bắc, đồng loạt dừng lại việc tìm kiếm, hướng về Lạc phủ.

Trong đại sảnh của Lạc phủ.

Dư Chấn Hải không đợi Lạc Ngọc Chỉ trở về, nhưng thấy có vài bóng người xông vào đại sảnh.

Dư Chấn Hải giật mình, cho rằng bọn họ đã lộ.

Lập tức hít sâu một hơi, nội lực tràn đầy trong đan điền.

Y phục ngấn màu xanh của hắn bay phấp phới, phát ra tiếng vang vù vù.

“Hồng!”

Dư Chấn Hải quát nhẹ một tiếng, giờ nắm đấm to như túi cát lên, đâm vào bóng người xông vào Lạc phủ.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!”

Gió đấm của hắn vù vù, lực đạo lan truyền trong kinh mạch, phát ra bảy tiếng vang giòn tan như đậu phộng rang.

Đây là võ học Tam phẩm “Thông Khiếu Quyền” mà hắn nhặt được trên núi khi mười mấy tuổi.

Luyện đến đại thành, một quyền đánh ra, nội lực có thể phát ra bảy tiếng nổ.

Uy lực cực lớn.

Người thường chạm vào thì chết, tránh đi thì bị thương.

Các cao thủ của Ngọc Diệp đường xông vào đại sảnh Lạc phủ thấy vậy, đều cười lạnh một tiếng.

Mấy người dưới chân nhanh chóng di chuyển, tạo thành vòng vây.

Một cao thủ giỏi về võ công bước lên, dùng hai cánh tay của mình cản lại đòn tấn công của Dư Chấn Hải.

Chi phí chỉ là lùi lại hai bước.

Dư Chấn Hải vô cùng kinh ngạc.

Người này ít nhất cũng có thực lực hậu kỳ Tam phẩm.

Bọn họ là ai?

Không đợi Dư Chấn Hải phản ứng lại.

“Đùng ùng ùng!”

Những người mặc đồ đen xung quanh cùng nhau tấn công.

Dư Chấn Hải bình tĩnh, vội vàng né tránh.

Nhưng hắn đã chậm một chút, vai, lưng, đùi bị đánh trúng.

Dư Chấn Hải chân trượt ngã, lùi lại mấy bước.

Trong đại sảnh của Lạc phủ, những nữ quyền của Lạc gia bị thuốc “Thực Cốt Nhuyễn Cân Tán” mê hoặc thấy cảnh này, đều ngạc nhiên nhìn.

Những người này là ai?

Có phải đến cứu Lạc gia không?

Các nữ quyền của Lạc gia ngăn người nhìn các cao thủ của Ngọc Diệp đường.

Dư Chấn Hải bị mấy người đánh trúng, khí huyết dâng trào, bị thương nhẹ.

Hắn nghiêng răng, kinh hãi phát hiện hơn mười người vây công mình, có ít nhất năm người thực lực Tam phẩm.

Đây là thế lực của nhà nào, muốn xen vào?

Ngay khi Dư Chấn Hải còn muốn tiếp tục tấn công.

Hai bóng đen vụt qua.

Cơ Vô Mệnh và Chu Nhị Nương lần lượt xông vào đại sảnh.

“Thông Nhi?” Chu Nhị Nương vào đại sảnh, vội vàng gọi.

Ánh mắt lo lắng của nàng quét qua mọi người, nhưng không thấy bóng dáng Tôn Thông.

Lạc Ngọc Dung, người mềm nhũn dựa vào ghế, nghe thấy Chu Nhị Nương gọi “Thông Nhi”, vô thức run lên.

Lúc này Lạc Ngọc Dung chú ý, dưới vạt áo của những người mặc đồ đen trong đại sảnh có thêu hình một chiếc lá.

Ngọc Diệp dường!

Đây là...

Lạc Ngọc Dung lập tức lạnh toát cả tay chân.

Câu nói hôm qua Tôn Thông nói với nàng vang vọng trong đầu Lạc Ngọc Dung.

“Lạc Di.”

“Ta là cháu trai của Đế quân, nếu người đưa ta đến Ngọc Diệp đường, nhất định sẽ có thưởng lớn.”

Có phải là thật không?

Đầu óc Lạc Ngọc Dung trống rỗng, ngây người tại chỗ.

Chương Tiểu Ngu cũng vội vàng vào đại sảnh.

Hắn thấy các nữ quyền của Lạc gia đều mềm nhũn, kinh nghiệm giang hồ dày dặn của hắn liếc mắt đã nhận ra.

Bọn họ bị “Thực Cốt Nhuyễn Cân Tán” của Thần Y Cốc trúng.

Dư Chấn Hải kinh ngạc nhìn Cơ Vô Mệnh và những người khác.

“Các người là ai?”

“Đây là chuyện riêng của chúng ta ở Thụy Khê với Lạc gia Huy Bắc.”

“Có quan hệ gì với các người?”

Dư Chấn Hải không biết đối phương là ai, mặt nặng nề hỏi.

Cơ Vô Mệnh không để ý đến Dư Chấn Hải.

Hắn trầm giọng nói: “Ai là Lạc Ngọc Dung.”

Các nữ quyến của Lạc phủ mềm nhũn dựa vào ghế đều nhìn về phía Lạc Ngọc Dung.

Cơ Vô Mệnh đi đến trước mặt Lạc Ngọc Dung.

Lạc Ngọc Dung hoàn hồn lại.

Không đợi Cơ Vô Mệnh mở miệng.

Chu Nhị Nương đã xông đến, túm lấy Lạc Ngọc Dung.

Mắt nàng đỏ bừng, giọng có chút khàn khàn nói: “Tôn Thông đâu?”

“Người đã đưa Thông Nhi đi đâu?”

...

“Ầm ầm ầm...”

Đi kèm với một tiếng chấn động lớn.

Trong cấm địa của Lạc gia sâu hun hút và tối tăm.

Đoạn Long Thạch hạ xuống, chặn đường đi.

Dư Đạt Sơn và Dư Hám Địa hai anh em lập tức kinh ngạc.

Dư Đạt Sơn chạy đến đường đi, phát hiện một tảng đá khổng lồ bằng phẳng chặn kín đường về.

Dư Đạt Sơn hoảng sợ mặt trắng bệch.

Hắn ba bước thành hai bước, tránh đến trước mặt Lạc Lam, bế nàng lên, quát lớn: “Người đã làm gì?”

Đá trong tay Lạc Lam rơi xuống đất.

Nàng òa khóc lớn.

Dư Hám Địa cũng biến sắc.

Hắn vừa rồi chỉ chăm chăm nghiên cứu “Lạc Thủy Thập Bát Kiếm”.

Không để ý đến tiêu tử này.

Dư Hám Địa bước nhanh đến trước Đoạn Long Thạch, giật lấy cái cuốc trong tay người đàn ông bên cạnh.

Dư Hám Địa hít sâu một hơi, vung cuốc lên, đập vào Đoạn Long Thạch.

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng vang lớn.

Lửa bắn tung tóe.

Cái cuốc trong tay Dư Hám Địa rung mạnh, rung đến nỗi hồ khẩu của hắn cũng có chút tê dại.

Hắn cầm lấy đuốc, nhìn vào chỗ vừa đập.

Chỉ thấy có một vết lõm màu trắng kích thước bằng hạt gạo!

Lần này, Dư Hám Địa hoàn toàn biến sắc.

“Người đã làm gì?”

“Đừng khóc nữa!”

“Người còn khóc ta sẽ giết người!”

Dư Đạt Sơn túm lấy Lạc Lam, mắt đỏ ngầu, gào lên giận dữ.

Lạc Lam bị túm, chỉ cảm thấy người trước mặt dữ tợn, vô cùng đáng sợ, như ác quỷ.

Tuổi nàng còn nhỏ, chỉ có thể vô lực kêu khóc.

Trong cấm địa của Lạc gia hỗn loạn.

Dư Hám Địa nhìn Đoạn Long Thạch, hít sâu một hơi, lại đục mạnh thêm mấy cái.

Chỉ nghe tiếng “Bịch bịch” không dứt.

Lửa bắn tung tóe.

Các vết lõm màu trắng trên Đoạn Long Thạch lại tăng lên vài cái.

Lạc Thiên Trúc thấy vậy, trong giọng nói có chút đắc ý, cười lạnh nói: “Đừng phí sức nữa.”

“Đây là Đoạn Long Thạch nặng vạn cân.”

“Đoạn Long Thạch hạ xuống dù người có năng lực lớn đến đâu cũng không thể thoát ra được!”

“Các người chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết đói, chết khát!”

“Đây chính là báo ứng cho các người đã ức hiếp Lạc gia ta!”

Chương 704: Bọn họ đang đục đá, đại ca đến cứu chúng ta rồi!

“Ta muốn giết ngươi!”

Dư Đạt Sơn tiện tay ném Lạc Lam đi, bước nhanh đến trước mặt Lạc Thiên Trúc.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Ba cái tát giáng lên mặt nàng.

Dư Đạt Sơn tóm lấy cổ Lạc Thiên Trúc, trong mắt tràn ngập sát ý.

Dư Hám Địa tuy trong lòng có chút hoảng sợ.

Nhưng hắn cảm nhận được luồng gió lạnh thổi từ không gian, biết rằng hang động dưới lòng đất này có chỗ thông gió.

“Nhị ca, hiện tại ngươi giết nàng ta cũng vô ích thôi.”

Dư Hám Địa vẫn giữ chút bình tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn Lạc Thiên Trúc, nói: “Ngươi thật tàn nhẫn.”

“Đứa cháu gái của ngươi mới có ba tuổi.”

“Mà ngươi lại để nó làm môi cho chúng ta.”

“Chúng ta sẽ chết, cháu gái của ngươi cũng sẽ chết!”

Dư Đạt Sơn cắn răng ken két, siết chặt cổ Lạc Thiên Trúc.

Lạc Thiên Trúc bị bóp cổ có chút khó thở, sắc mặt dần trở nên đỏ bừng.

Lạc Lam bị ném sang một bên, bò dậy khỏi mặt đất, khóc nức nở chạy đến, hét lên: “Không được đánh nãi nãi...”

“Oa oa oa...”

“Ngươi là người xấu lớn...”

Lạc Lam nắm lấy áo Dư Đạt Sơn, khóc đến nỗi thở không ra hơi.

Trong cấm địa Lạc gia hỗn loạn như chợ vỡ.

Dư Hám Địa nhíu mày suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: “Nhị ca, buông lão nhân gia đó ra đi.”

“Ta có chuyện muốn hỏi nàng ta.”

Dư Đạt Sơn nghe vậy, đè nén sát ý trong lòng, buông Lạc Thiên Trúc ra.

Lạc Thiên Trúc ngã xuống đất, sắc mặt đỏ bừng, ho khan kịch liệt.

Nàng hồi phục một lúc sau, nghiến răng, tức giận nói: “Đáng ghét chỉ có các ngươi vào đây.”

“Nếu không, mối thù của Lạc gia ta cũng coi như đã trả.”

“Đồ lão già kia!”

Trong mắt Dư Đạt Sơn lóe lên một tia hung ác, hắn trực tiếp ra tay nắm lấy tay chân Lạc Thiên Trúc.

Chỉ nghe “Rắc rắc” vài tiếng.

“A!”

“A...”

Lạc Thiên Trúc hét lên thảm thiết.

Nàng ngã xuống đất, tay chân đều bị Dư Đạt Sơn bẻ gãy, cong queo không thành hình dạng gì.

Lạc Thiên Trúc suýt nữa thì ngất đi vì đau, nhưng vẫn thở hổn hển, nói không ra hơi: “Các người giết ta cũng vô ích thôi.”

“Chúng ta sẽ chết, các người cũng sẽ chết!”

Lạc Thiên Trúc tràn đầy oán độc nói: “Chờ đợi các người sẽ là chết đói, chết khát!”

Dư Đạt Sơn nghe vậy tức giận, vừa định tiếp tục tra tấn Lạc Thiên Trúc.

Dư Hám Địa liền ngăn hãm lại.

“Nhị ca, đừng làm chết nàng ta, ta còn có chuyện muốn hỏi.”

“Hỏi chuyện gì?” Dư Đạt Sơn mắt đỏ ngầu, thực sự không thể kiềm chế sát ý trong lòng.

Dư Hám Địa trầm giọng nói: “Hang động dưới lòng đất này có dấu vết bị người khai thác.”

“Từ dưới lòng đất thẳng lên trên.”

“Hẳn là có hang động trước, sau đó mới bị người đào thành đường hầm.”

“Ta cảm nhận được trong hang động có gió lạnh thổi tới.”

“Hơn nữa cự thạch cơ quan chặn đường phía sau không thể vận chuyển từ trên xuống được.”

“Có nghĩa là...”

“Hẳn là sẽ có lối thoát.”

Dư Hám Địa bình tĩnh phân tích.

“Hang động thông nối với sông ngầm.”

“Nếu tìm được sông ngầm, chúng ta liều một phen, có thể cũng ra ngoài được.”

Mặc dù vài người bị mắc kẹt trong hang động sâu hun hút, tối tăm ẩm ướt.

Nhưng Dư Hám Địa vẫn giữ bình tĩnh.

Nghe Dư Hám Địa nói vậy, Dư Đạt Sơn biết rằng tam đệ mình nói đúng.

Suy nghĩ kỹ, quả thực giống như hắn nói.

Là có hang động trước, sau đó người ta đào lên trên, rồi lấp đặt cơ quan đá ngăn lại.

Dư Hám Địa đứng ở giữa cấm địa Lạc gia, nhắm mắt lại, cảm nhận không khí trong phòng tối lưu chuyển.

Những luồng khí lạnh lùa vào hang động.

Cảm nhận một lúc.

Dư Hám Địa bước đi, đổi hướng vài lần.

Hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy vị trí Dư Hám Địa dừng lại, cách đường hầm bị đá chặn một tắc.

Những luồng gió lạnh thổi ra từ khe hở của đường hầm.

Trong mắt Dư Hám Địa hiện lên một tia trầm tư.

Hắn nhìn Lạc Thiên Trúc, hỏi: “Các người Lạc gia vì sao phải phong tỏa sau mười tám thức kiếm pháp?”

“Tại sao nhiều năm như vậy, các người Lạc gia không phải đực tiếp?”

Sắc mặt Lạc Thiên Trúc tái nhợt, tay chân đều bị bẻ gãy.

Nàng không nói gì, lặng lẽ chờ đợi cái chết đến.

Thấy Lạc Thiên Trúc không nói.

Dư Hám Địa cười lạnh, nhướn mày.

“Không nói đúng không?”

“Nếu người không nói, ta sẽ bảo bọn họ làm những chuyện không hay trước mặt người.”

“Người đừng trách ta.”

“Thú cưng!”

“Các người chỉ là một thú cưng!”

Lạc Thiên Trúc nghe lời đe dọa của Dư Hám Địa, tức giận cơ thể run rẩy, phun ra một ngụm máu.

Dư Hám Địa cười lạnh: “Người nói hay không nói?”

“Ta nói...” Lạc Thiên Trúc từ trong kẽ răng thốt ra hai chữ.

Nàng oán độc nhìn Dư Hám Địa.

“Ba trăm năm trước, gia chủ đời thứ bảy Lạc Thương Lam của Lạc gia ta phát hiện không biết vì sao, khi luyện 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 sẽ có tác dụng phụ rất lớn.”

“Trong 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》 có rất nhiều ẩn họa, nhẹ thì điên cuồng, nặng thì tại chỗ chết.”

Lạc Thiên Trúc chậm rãi nói: “Vì vậy, Lạc Thương Lam đã phong tỏa đường đến hậu thất kiếm pháp.”

“Khi đó Lạc gia ta vẫn là thế gia hàng đầu trong võ lâm.”

“Các trưởng lão tộc đã thảo luận và đồng ý hành vi của hân.”

“Sau đó, Lạc Thương Lam truyền lại gia huấn, con cháu Lạc gia không được tùy tiện đục thông đường đến hậu thất.”

“Cũng không được luyện mười tám kiếm sau.”

Lạc Thiên Trúc kể xong bí mật của Lạc gia.

Dư Hám Địa vuốt cằm.

Hắn cầm một cái cuốc, bước nhanh đến đường hầm đầy đá.

“Đừng!” một tiếng.

Dư Hám Địa dùng sức, cái cuốc dễ dàng đập vỡ một tảng đá.

Dư Đạt Sơn thấy vậy, mắt sáng lên.

Hắn gọi hai đại hán còn lại: “Lại đây giúp ta!”

“Có sống sót ra ngoài được hay không, thì xem vào lúc này.”

Hai đại hán đi cùng Dư Đạt Sơn nuốt nước bọt, cầm cuốc xông đến trước đường hầm.

Trong chốc lát.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng...” tiếng đục đá không ngừng vang lên.

Trong hang động ẩm ướt tối tăm, thì thoảng có tia lửa lóe lên.

Lạc Thiên Trúc ngã xuống đất, ánh mắt mệt mỏi nhìn cháu gái Lạc Lam một cái, rất bất lực và đau lòng.

Hiện tại tay chân nàng đều bị gãy.

Nếu không, một chưởng đánh chết Lạc Lam, cho nàng ta một cái kết thoải mái.

Để khỏi phải chịu nhục sau khi chết.

Đám thú cưng đó làm chuyện gì cũng được.

Lạc Lam mắt sưng húp, nhỏ giọng nức nở.

Nàng ngồi bên cạnh Lạc Thiên Trúc, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Lạc Thiên Trúc.

Anh em nhà Dư hăng hái đục vài cái.

Đám đá lớn rơi xuống.

Bọn họ lập tức tinh thần chấn động.

Khi vài người duỗi bàn tay ra, chuẩn bị tiếp tục làm thì.

“Đùng! Đùng! Đùng...”

Trong hang động sâu hun hút, tối tăm đột nhiên vang lên tiếng va chạm, gõ đập của cái gì đó.

Sắc mặt vài người thay đổi, thần sắc ngây dại.

Một người trong số đó nhìn về phía nguồn gốc âm thanh.

Hắn hét lên, run rẩy chỉ vào, nói: “Là quan tài!”

“Có động tĩnh trong quan tài!”

Nghe vậy, mấy người trong hang động đều giật mình, trong lòng phát lạnh.

Dư Đạt Sơn ngẩng cổ lên, vành tai lắng nghe.

Hắn chưa bao giờ tin vào ma quỷ.

Nghe một lúc.

Trong mắt Dư Đạt Sơn lóe lên vui mừng.

Hắn bước nhanh đến trước Đoạn Long Thạch, kinh ngạc phát hiện tiếng gõ đập là từ bên ngoài truyền vào.

“Là đại ca!”

“Bọn họ đang đục đá, đại ca đến cứu chúng ta rồi!” Dư Đạt Sơn vui mừng khôn xiết.

Chương 705: Người thực sự muốn làm gì?

Trong cấm địa Lạc gia.

“Đinh đinh đinh!”

Trong tay Dư Đạt Sơn cầm cái cuốc, dùng hết sức lực cả người đập vào Đoạn Long Thạch.

Chẳng mấy chốc, đầu ngón tay của hắn đã bị chấn nứt ra, máu tươi chảy ròng ròng.

“Đại ca!”

“Chúng ta ở bên trong mà!”

Dư Đạt Sơn cũng không quan tâm đối phương có nghe thấy hay không, vừa đập Đoạn Long Thạch vừa lớn tiếng kêu.

Một bên khác của Đoạn Long Thạch.

Cơ Vô Mệnh đứng trong đường hầm tối, nhúu mày chặt lại.

Tai hắn hơi động.

Hắn nghe thấy từng tiếng vang trong trẻo truyền từ bên kia của Đoạn Long Thạch đến.

“Dừng lại!”

Cơ Vô Mệnh lên tiếng.

Dư Chân Hải, người bị đánh đến mặt mày bầm dập, vội vàng dừng động tác lại.

Bên kia của Đoạn Long Thạch, vài tiếng va chạm vang lên rất rõ.

Cơ Vô Mệnh thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt Dư Chấn Hải cũng lộ ra vẻ kích động.

Bên trong có phản hồi.

Điều này cho thấy những người bên trong có thể vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây, Cơ Vô Mệnh thở phào một hơi.

Hắn đẩy Dư Chấn Hải ra, để hắn nghiêng người sang một bên.

Cơ Vô Mệnh chen vào trong đường hầm, nhìn Dư Chấn Hải đục ra dấu vết.

Trên Đoạn Long Thạch màu xanh, chỉ có vài vết lõm màu trắng bằng hạt gạo.

Thấy cảnh này.

Trong lòng Cơ Vô Mệnh không khỏi trầm xuống.

Tin tốt: Người bên trong vẫn còn sống.

Tin xấu: Đoạn Long Thạch quá cứng rắn, không thể đục ra được.

Cơ Vô Mệnh nghĩ một lát, lùi lại một bước, nói với Dư Chấn Hải: “Người hãy đục thử lên đường hầm bên cạnh.”

Dư Chấn Hải nghe lời, cầm cuốc lên.

“Đinh!”

“Đinh!”

Cái cuốc rơi xuống.

Cơ Vô Mệnh mượn ánh sáng của ngọn đuốc, nhìn rõ dấu vết khai thác.

Chỉ thấy hai bên đường hầm xuất hiện thêm hai vết lõm to bằng hạt đậu.

Ánh mắt Cơ Vô Mệnh quét qua tường đá của đường hầm, trong lòng lại trầm xuống.

Dư Chấn Hải thấy cảnh này, cũng mặt tái mét, như đất sét.

Hồng hét rồi!

Sắc mặt Cơ Vô Mệnh âm trầm, quan sát đường hầm một lát.

Nếu chỗ này lớn hơn một chút, tập hợp thêm một số người, thay phiên nhau khai thác, hoặc dùng thuốc nổ, đều có thể giải quyết.

Nhưng đường hầm chật hẹp, Đoạn Long Thạch cứng rắn, tường đá bên cạnh cũng không phải bình thường.

Nếu muốn cứu người ra, còn xa mới đạt được bằng nhân lực.

Cơ Vô Mệnh quay người lại, định để Dư Chấn Hải tiếp tục đọc.

“Đinh đinh!”

“Đinh đinh đinh!”

Chỉ thấy hấn vung cái cuốc, từng cái đục vào tường đá của đường hầm, mắt đỏ ngầu, nước mắt lã chã rơi.

Thấy cảnh này, trong lòng Cơ Vô Mệnh nhẹ thở dài, nhưng trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Hấn quay người lại, đi lên dọc theo đường hầm chật hẹp.

Dư Chấn Hải như phát điên, từng cái đục vào tường đá của đường hầm, chẳng mấy chốc đầu ngón tay đã bị chấn nứt, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhưng Dư Chấn Hải cắn răng, mắt đỏ ngầu, vẫn tiếp tục đục vào tường đá.

Bởi vì...

Huynh đệ của hắn đang ở bên trong!

Cơ Vô Mệnh đi dọc theo đường hầm đến vườn hoa phía sau của Lạc gia.

Đồng Lâm đứng bên cạnh cánh cửa tối, ánh mắt có chút hỏi.

Cơ Vô Mệnh lắc đầu.

Hắn nói khẽ: “Bên trong đã bị phong kín.”

“Cuộc đập lên chỉ để lại một vết lõm bằng hạt gạo.”

Nghe vậy, Đồng Lâm cũng trầm mặt.

Cánh tay phải còn lại nắm chặt lại.

Chu Nhị Nương biết Tôn Thông bị giam ở bên dưới, Đoạn Long Thạch càng phong kín lối đi, đã ngắt xỉu hai lần.

Nếu thực sự không cứu được Tôn Thông ra ngoài.

Chu Nhị Nương kích động, có thể sẽ ảnh hưởng đến cơ thể.

Sắc mặt Cơ Vô Mệnh và Đồng Lâm khó coi.

Các chủ đường phân đường Hoài Bắc, chủ đường Từ Châu phủ xung quanh cũng đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Xong rồi.

Cháu trai của Đế Quân bị người chôn sống dưới đất.

Có lẽ không một ai trong số các chủ đường ở khu vực Từ Châu phủ của bọn họ thoát khỏi liên quan.

Sắc mặt của vài chủ đường phân đường Ngọc Diệp Đường tái mét.

Trong vườn hoa phía sau của Lạc gia.

Một đám nữ quyến Lạc gia đều được giải Hấp Cốt Nhuyễn Cân Tán, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Tiểu nha hoàn Yên Nhi cảm nhận được bầu không khí ảm đạm, áp lực trong đám người.

Nàng lén nhìn trộm một cái, trong lòng kinh ngạc.

Con khỉ nhỏ kia lại thực sự có quan hệ với Ngọc Diệp Đường!

Chẳng lẽ...

Thực sự như hần nói.

Hần là cháu trai của Đế Quân?

Trời ạ!

Ta đã tắm cho cháu trai của Đế Quân?

Yên Nhi rơi vào sự kinh ngạc sâu sắc.

Lạc Ngọc Dung đứng bên cạnh Yên Nhi, đôi mắt sưng đỏ vì khóc.

Nàng không ngừng rơi nước mắt, trong lòng hối lỗi đến cực điểm.

Một phần là vì Tôn Thông, một phần là vì nữ nhi của mình Lạc Lam.

Cả hai đứa trẻ đều bị giam ở bên dưới, sống chết không biết.

Nỗi bi thương trong lòng nàng không kém Chu Nhị Nương.

Bên cạnh cánh cửa tối.

Cơ Vô Mệnh trầm tư một lát, hần quyết định, nói với vài vị chủ đường phân đường: “Lập tức ban hành mệnh lệnh khẩn cấp.”

“Triệu tập những người giỏi khai núi đập đá trên giang hồ.”

“Việc này quan trọng vô cùng, không thể chậm trễ!”

Chương Tiểu Ngu, Tri Chiêu Hồng và các chủ đường phân đường khác vội vàng gặt đầu.

Vài cao thủ của Ngọc Diệp Đường lật tung Lạc gia, vội vàng đi phát lệnh khẩn cấp.

Cơ Vô Mệnh đứng trong vườn hoa phía sau, hít sâu một hơi, nhú mào lại.

Dù có phát lệnh khẩn cấp, triệu tập cao thủ.

Cũng phải mất ít nhất một ngày.

Đến lúc đó...

Trong lòng Cơ Vô Mệnh thầm thở dài.

Hy vọng thời gian có thể kịp...

Chương 706: Ngọc Diệp Đường Khẩn Báo!

“Dù nói lão nô đã bệnh lâu chưa khỏi, nhưng tình trạng cũng tốt hơn Nam Y Tôn rất nhiều.”

“Lão nô còn sống thêm mười năm nữa, cũng không thành vấn đề.”

Phùng Mạn kính cẩn hành lễ: “Xin bệ hạ yên tâm.”

Nói xong, Phùng Mạn chủ động chuyển chủ đề, giọng khàn khàn nói: “Bệ hạ.”

“Lôi Kinh Thiên bên đó đã truyền tin về, nói rằng mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa.”

“Hiện tại chín phần mười các cao thủ Nhất Phẩm trên giang hồ, đều đã chôn xác tại Ngạc Sơn.”

“Những dấu vết để lại cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

Phùng Mạn khẽ ho hai tiếng, đôi lông mày dài trắng như tuyết rung động, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo: “Trên giang hồ sẽ không có ai biết, rằng chúng ta là kẻ đã giết chết nhiều cao thủ như vậy.”

“Tốt!”

Triệu Trù hít sâu một hơi, hiếm khi nói một chữ tốt.

Việc giết chết các cao thủ Nhất Phẩm trên giang hồ, là một phần vô cùng quan trọng trong kế hoạch cầm võ của nàng.

Nếu kế hoạch này không thể hoàn thành, thì rất nhiều thủ đoạn sau này của nàng cũng sẽ không thể thi triển.

“Tiếp theo, hành sự theo kế hoạch.”

Ánh mắt Triệu Trù lạnh như băng, môi mỏng khẽ mở nói:
“Những môn phái mất đi người chủ trì, giết thì giết, hàng thì hàng.”

“Tất cả võ công bí tịch mang về, bổ sung vào hoàng gia vũ khố.”

Triệu Trù mang theo hoàng quyền, dưới trướng lại có thể lực hàng đầu thế giới - Đông Xưởng.

Mất đi người đứng đầu, những môn phái giang hồ kia cũng chỉ là một đồng cát rời.

Ra ngoài sống trên giang hồ.

Cầu gì nếu không phải danh và lợi?

Những thứ này, Triệu Trù đều có thể cho bọn họ!

Còn về việc không cầu danh không cầu lợi...

Thì là sự sống và cái chết.

Ngươi phải chọn một cái thôi.

Nguyện vì giang hồ thiên hạ mà chết?

Tốt!

Thì ngươi cứ đi mà chết đi.

Triệu Trù thần sắc lạnh lùng, uy nghiêm của thiên tử trên người càng thêm凛冽.

Phùng Mạn kính cẩn cúi đầu.

“Hơn nữa, sau khi trăm kết hôn, sẽ ban hành lệnh chiêu binh, những người có tu vi võ đạo sẽ được thưởng gấp đôi.”

“Vũ lâm thế gia, sơn trang theo số người, cứ ba người tối thiểu cử một người, nếu không đủ số nguyên thì làm tròn lên.”

“Đồng thời công bố cho bọn họ thư mục bí khố của hoàng gia.”

“Công danh, lợi lộc, nữ nhân, võ công bí tịch, chỉ cần là những thứ bọn họ muốn.”

“Trẫm đều cho bọn họ.”

“Có đại công, nếu chết, trẫm sẽ xây miếu thờ cho bọn họ.”

Triệu Trù ra lệnh.

Năm nay đầu xuân qua đi, Đại Liêu quốc ở phía Bắc lại có dấu hiệu dòm ngó.

Những mâu thuẫn trước đó cũng nhiều hơn những năm trước rất nhiều.

Đại Liêu quốc đang thăm dò, có lẽ không lâu sau, chiến sự sẽ bùng nổ.

Bốn năm trước, Đại Liêu quốc đã muốn khai chiến.

Nhưng Yên Lý Hồng Thái, người được Đại Liêu tôn sùng là “Quân Thần”, đã chết.

Quốc chủ Đại Liêu vô cùng tức giận, tự mình dẫn quân, thậm chí tàn sát hai thành ở biên giới Đại Vũ.

Sau đó quân thần Đại Vũ là Thiên Đồ mới đến, lúc này mới đánh lui Đại Liêu.

Thiên Đồ biết đối thủ cũ Yên Lý Hồng Thái đã chết, đứng ở biên giới, toàn quân cảnh giác, tạo ra bộ dạng muốn phản kích Đại Liêu.

Yên Lý Hồng Niết vội vàng rút quân, cả nước cảnh giác.

Quân thần của Đại Liêu quốc đã chết, nếu lúc này khai chiến, chắc chắn sẽ không phải đối thủ của Thiên Đồ, người được mệnh danh là “Quân Thần”.

Tương tự như vậy.

Bên Đại Vũ vừa trải qua thiên tai.

Khu vực phía Nam, một mảnh hoang vu.

Ruộng lúa bị hủy, chết chóc vô số, vẫn chưa khôi phục.

Nếu nhân cơ hội khai chiến phản công, sẽ bắt lợi cho lão bách tính.

Vì vậy cả hai bên đều kiêng dè lẫn nhau, đứng ở biên giới, cẩn thận cảnh giác.

Nghĩ đến đây.

Triệu Trù không khỏi thở dài trong lòng.

Thực ra.

Nàng còn nên cảm ơn Trần Diệp.

Nếu bốn năm trước, Trần Diệp không giết Yên Lý Hồng Thái.

Đại Liêu quốc sẽ lợi dụng thiên tai để tấn công.

Với tình hình của Đại Vũ lúc đó, có thể chống đỡ được.

Nhưng sẽ vô cùng bất lợi cho sinh kế của lão bách tính và sự phát triển của quốc lực, thuộc về hành động vắt cạn nước đầm.

Trong mắt Triệu Trù thoáng qua một tia tôn kính và kiêng dè.

Thân thể của Trần Diệp thần bí, như thể xuất hiện từ hư không.

Không sợ hoàng quyền, hành sự kỳ quái.

Rõ ràng có thực lực, nhưng lại bằng lòng ở một góc nhỏ.

Nhưng những việc hấn làm, lại có ảnh hưởng đến cục diện thiên hạ.

Triệu Trù thực sự không hiểu, vị Đệ Nhất Tông Sư thiên hạ thần bí này rốt cuộc muốn làm gì.

Trong lòng nàng cảm ơn Trần Diệp đã giúp Đại Vũ giết Yên Lý Hồng Thái.

Nhưng vừa nghĩ đến bốn năm trước.

Hình bóng áo trắng kia, ra vào hoàng cung như vào chốn không người, trong chớp mắt đã đánh lui Phùng Mạn.

Triệu Trù lại có một nỗi kiêng dè sâu sắc đối với hấn.

Đây là một mối đe dọa tiềm ẩn.

Biết đâu ngày nào đó, chính mình sẽ bị hấn ngắt đi cái đầu trên cổ.

Đáng tiếc rằng Trần Diệp có thực lực võ đạo đứng đầu thiên hạ, thế lực Ngọc Diệp Đường của hấn mở khắp Đại Vũ.

Hấn lại an tâm cư trú tại Dư Hàng Ủy Ân Đường.

Công danh lợi lộc đều không thể khiến hấn phục vụ mình.

Triệu Trù cũng cảm thấy bất lực.

Nếu có thể, nàng thực sự không muốn trở thành kẻ thù của Trần Diệp.

Nhưng mà...

Bất kỳ mối đe dọa tiềm ẩn nào, đối với hoàng quyền mà nói, đều là tử thần.

Nàng phải tìm cơ hội xử lý Trần Diệp, mảnh ghép bất ổn này.

Trong mắt Triệu Trù thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Chỉ có thể xem thử ai thắng ai thua giữa hấn và Liễu Sinh Nhất Lang...

...

Sơn Đông, Tư Dương huyện.

Đến chiều tối.

Hoàng hôn phủ khắp bầu trời, ánh mặt trời lặn dần.

Đàn chim trở về tổ bay ngang qua bầu trời.

Trần Diệp, Tiểu Liên, Liễu Hồng Yên, Trần Linh mấy người vừa trở về từ bảo tháp của Hưng Long Tự.

Chơi đùa một ngày, dù là Tiểu Liên hay Liễu Hồng Yên, Trần Linh, tâm trạng đều rất tốt.

Đôi khi, đến một nơi được truyền tụng là “tráng lệ mỹ lệ” để ngắm cảnh.

Đến nơi đó mới phát hiện, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng mà.

Nếu bên cạnh người có một người đặc biệt.

Dù là đi đâu.

Dù là ngắm cảnh gì.

Người đều sẽ cảm thán cảnh sắc nơi đó...

Mỹ lệ động lòng người.

Trần Diệp lúc này không đeo mặt nạ, mà để lộ dung mạo thật, đi trên con đường đá xanh của Tư Dương huyện.

Tiểu Liên, Liễu Hồng Yên, Tiểu Linh ba người đều đeo mạng che mặt.

Những võ giả, dân thường qua lại đều bị dung mạo tuấn tú của Trần Diệp hấp dẫn, không khỏi dừng lại xem.

Một số thiếu phụ mỹ lệ, táo bạo còn chủ động ném ánh mắt quyến rũ về phía Trần Diệp.

Nhưng mà chưa đợi bọn họ có hành động gì thêm, sẽ cảm thấy cơ thể phát lạnh, tứ chi băng giá, sợ hãi cho rằng giữa ban ngày ban mặt đã đụng phải yêu quái.

Vội vàng hoảng hốt chạy đi.

Cho đến khi chạy ra một khoảng cách nhất định, thân nhiệt mới trở lại bình thường.

Khi bọn họ nhớ lại, quay đầu nhìn lại, trên phố đã không còn bóng dáng của Trần Diệp.

Trần Diệp chậm rãi đi trên phố, nghe thấy tiếng nói chuyện của các võ giả xung quanh.

Hội võ vũ lâm náo nhiệt đã kết thúc vào hôm nay.

Tuy nhiên, trong vài ngày tiếp theo, Thần Quyền sơn trang mỗi ngày đều sẽ miễn phí cung cấp một bữa ăn cho các võ giả từ xa đến.

Điều này khiến một đám võ giả vui mừng đến phát khóc.

Hai ngày giao đấu, hôm qua một ngày, hôm nay một ngày, vô cùng hấp dẫn.

Những võ giả hôm qua đến xem lễ mừng có thể khoe khoang với những người đến sau.

Nói rằng bọn họ đã thấy Đế Quân xuất thủ, biết được bí mật của Đào gia, biết được cuộc tranh đấu giữa các nhi tử và thất tử của Vương gia...

So với đó, cuộc tranh đoạt ngôi vị minh chủ vũ lâm, lại giống như trò trẻ con.

Tất nhiên, bọn họ không dám nói những lời này ra mặt, chỉ có thể khoe khoang với nhau ở nơi riêng tư.

Nhưng dù vậy, cũng đủ để bọn họ lấy lại thể diện, mặt mày hớn hở, thỏa mãn một chút lòng ham muốn hư vinh.

Sau khi các chương môn của các đại phái vào buổi sáng có việc rời đi, những đệ tử của các môn phái còn lại đã ở lại Thần Quyền sơn trang, chờ chương môn trở về.

Trần Diệp nghe thấy tiếng nói chuyện phấn khích của các võ giả trên phố, lắc đầu cười khổ.

Muôn ngàn tính toán, hắn vẫn bị Bách Hoa lão nhân kéo một lần nữa.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, tâm cơ của lão nhân này không phải bình thường.

Trần Diệp chậm rãi đi vào khách điểm.

Bàn chân trái của hắn vừa đặt vào khách điểm.

Tổng đà chủ Chi nhánh Tư Dương liền bật dậy từ trên ghế dài, nhảy vọt đến, quỳ một chân xuống đất, đưa lên một bức mật tín khẩn.

Trần Diệp không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn thuận tay nhận lấy mật tín trong tay.

Mở ra.

Sau khi lướt qua.

Khuôn mặt của Trần Diệp đột nhiên biến đổi.

Trong ánh mắt hắn thoáng hiện một tia ngưng trọng và nghiêm túc.

Tiểu Liên bên cạnh thấy vậy, cả người run lên.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Trần Diệp lộ ra biểu cảm như vậy.

Chưa kịp để Tiểu Liên mở miệng hỏi.

Hình bóng của Trần Diệp đột nhiên biến mất trước cửa khách điếm.

Chỉ còn lại một bức mật tín chậm rãi rơi xuống đất theo gió.

Chương 707: Khủng Bố

Tiểu Liên đưa tay ngọc nhật bức mật tín dưới đất lên.

Trần Diệp thất thố như vậy.

Chắc hẳn trong thư ghi chép chuyện gì đó rất quan trọng.

Tiểu Liên lướt qua bức mật tín như gió.

Trong lòng nàng “thình thịch” một cái, sắc mặt thay đổi.

Tiểu Thắng lại có con trai!

Hơn nữa còn vớt lại ở huyện Huái Bắc?

Tiểu Liên ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ nghiêm trọng và kinh ngạc.

Hóa ra Trần Diệp thất thố như vậy.

Con trai của Tiểu Thắng...

Chuyện này...

Đây là chuyện lớn a!

Liễu Hồng Yến bên cạnh không biết chuyện gì xảy ra, thò đầu ra nhìn Tiểu Liên đang cầm bức mật tín.

Tiểu Liên lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, thu lại mật tín trong tay.

Liễu Hồng Yến cười tươi nói: “Để ta xem chút đi.”

“Không phải thiếu chút thịt sao.”

Tiểu Liên không để ý đến Liễu Hồng Yến.

Nàng nhú mày.

Tiểu Liên đã từng trải nghiệm khinh công của Trần Diệp, nơi này cách Từ Châu cũng không xa.

Với tốc độ của Trần Diệp, không bao lâu nữa sẽ đến huyện Huái Bắc.

Nhưng mà...

Tiểu Liên ngẩng đầu nhìn bầu trời màu cam bên ngoài quán trọ.

Từ khi Ngọc Diệp Đường truyền tin về, đã ít nhất trôi qua ba canh giờ.

Mây của Tiểu Liên nhú lại.

Hy vọng vẫn kịp.

Ngay khi Tiểu Liên suy nghĩ.

Bên ngoài quán trọ đột nhiên có một bóng người mặc bạch y lao vào.

Đối phương tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã va vào người Tiểu Liên.

Đôi mắt Tiểu Liên híp lại, trong tay trượt xuống một cái ống trụ tròn màu vàng, theo bản năng định nâng lên.

Đợi đến khi nàng nhìn rõ đối phương, vội vàng hạ thấp tay áo.

“Trần Diệp đâu?”

Người đến chính là Hoa Tịch Nguyệt.

Nàng nắm lấy vai Tiểu Liên, mặt nạ trên mặt không biết bay đi đâu, vẻ mặt hoảng sợ chạy vào, thở hổn hển.

Trên quần áo đầy bụi bẩn, bàn tay nắm vai Tiểu Liên cũng run rẩy.

Hoa Tịch Nguyệt vừa mở miệng đã gọi cả họ tên của Trần Diệp, không hề có vẻ đùa giỡn như trước.

Liễu Hồng Yên liếc nhìn Hoa Tịch Nguyệt một cái, nói: “Lão gia xem mặt tín của Ngọc Diệp Đường, vừa đi.”

“Không biết Hoa cô nương tìm lão gia chuyện gì?”

“Đi rồi?” Hoa Tịch Nguyệt trợn to mắt, vẻ mặt tức giận nói: “Lúc này lại đi cái gì chứ?”

“Thôi vậy...”

“Thời gian gấp gáp.”

“Các người mau đi theo ta, rời khỏi Tư Dương, nơi này không thể ở lại.”

Hoa Tịch Nguyệt nắm lấy vai Trần Linh, cũng không quan tâm Tiểu Liên và Liễu Hồng Yên, quay đầu chạy ra ngoài.

“Ai?” Trần Linh ngơ ngác, chớp mắt.

Chuyện gì xảy ra vậy?

...

Cùng lúc đó.

Tại một ngôi nhà dân ở huyện Tư Dương.

Một nữ tử mặc váy xanh, thắt lưng đeo đao dài đi vào sân với bước chân uyển chuyển, vòng eo như rắn nước uốn lượn.

Nàng đi vào phòng, vừa tháo khăn che mặt thì thanh đao dài trong tay “vút” một tiếng rút khỏi vỏ.

“Ai?”

Nữ tử lạnh lùng nhìn về phía cửa, môi mỏng hơi mím lại.

Nàng nắm đao trong tay, mũi đao chỉ thẳng ra ngoài cửa.

Vừa rồi khi nàng tháo khăn che mặt, rõ ràng nghe thấy một trận tiếng gió rất nhỏ.

Không đợi nữ tử hành động.

Một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng.

“Là ai?”

“Người không biết xấu hổ!”

“Gan lớn thật, dám đùa giỡn với cô nương nhà ngươi!”

Nữ tử tức giận, xấu hổ vô cùng.

Nàng vung tay đâm một quyền vào ngực đối phương.

“A...”

Một tiếng thở dài quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Động tác trên tay nữ tử lập tức dừng lại.

Trong đôi mắt động lòng người của nàng xuất hiện một tia dịu dàng.

Nữ tử mỉm cười, quay người ôm chặt đối phương, siết chặt.

Nàng đổi nói: “Ngươi không phải nói tối nay sẽ không đến sao?”

“Người ta còn không mở cửa cho ngươi nữa.”

“Sao ngươi lại đến chứ.”

Tôn Thắng ôm nữ tử, mỉm cười nói: “Ngươi quên rồi sao?”

“Ta là kẻ xấu.”

“Nói không giữ lời, chính là đặc điểm của kẻ xấu.”

Nghe vậy, nữ tử không nhịn được cười, ôm chặt Tôn Thắng, môi mỏng áp lên cổ Tôn Thắng.

Ánh mắt nàng mơ màng, hôn lên cổ Tôn Thắng một cái, nói: “Vậy tối mai ngươi có đến không?”

“Ta sẽ mở cửa cho ngươi.”

Tôn Thắng bế nữ tử lên, đi đến bên giường, vung tay một cái chuông phong đánh về phía cửa, đóng cửa lại.

Hắn mỉm cười: “Không đến.”

Nữ tử cười khúc khích, dùng năm đấm nhỏ đấm vào ngực hắn.

“Ngươi thật là một kẻ xấu chính hiệu.”

Tôn Thắng cúi đầu, giọng trầm thấp nói: “Vậy ta thật sự là vinh hạnh quá rồi.”

Nữ tử lại bị trêu chọc đến cười ha hả.

Đợi đến khi nàng cười hai tiếng.

Biểu cảm của nữ tử đột nhiên trở nên vô cùng sợ hãi.

Nàng vỗ mạnh vai Tôn Thắng: “Ngươi... ngươi chờ một chút...”

“Sao vậy?”

Tôn Thắng nhướn mày: “Muốn đòi chỗ?”

“Không phải a!”

Sắc mặt nữ tử tái nhợt, chỉ vào sau lưng Tôn Thắng: “Cái đó...”

Không đợi nữ tử nói xong.

Tôn Thắng đã bật dậy như một con chim ưng.

Thân pháp của hắn nhanh chóng, chớp mắt đã xuất hiện trên bàn gỗ bên cạnh, nửa ngồi xổm trên mặt bàn.

Tôn Thắng chỉnh lại thắt lưng, trong giọng nói mang theo vẻ lười biếng: “Các hạ là...”

Tôn Thắng còn chưa nói xong, vừa ngẩng đầu đã ngán ra tại chỗ.

“Ngọc...”

Tôn Thắng vừa nói ra một chữ.

Ngay sau đó, một bóng trắng vụt qua.

Một bàn tay lớn nắm lấy sau gáy hắn.

Chớp mắt.

Trong phòng chỉ còn lại một mình nữ tử mỹ lệ.

Nàng nhìn căn phòng trống rỗng, sắc mặt tái nhợt, liên tục kêu lên sợ hãi.

Giữa ban ngày ban mặt, nàng lại nhìn thấy quỷ!

...

Một bên khác.

Trong cấm địa của Lạc gia.

“Cốc cốc cốc!”

Âm thanh búa đập vào đá vang lên không ngừng.

Dư Đạt Sơn lau mồ hôi trên trán, nghe thấy tiếng gõ vang lên không ngừng từ bên hầm, hăng hái vô cùng.

Vừa rồi hắn nghe thấy bên kia Đoạn Long Thạch có tiếng gõ.

Biết rằng đại ca đang cứu hắn.

Dư Đạt Sơn liền đập vài cái vào hai bên Đoạn Long Thạch, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Muốn đi ra từ bên này của đường hầm, gần như là mơ mộng hảo huyền.

Dur Đạt Sơn muốn nói với đại ca, không cần tốn sức nữa.

Nhưng vừa rồi Đoạn Long Thạch vừa rơi xuống, ngoài tiếng gõ nhỏ ra thì giọng nói bình thường căn bản không truyền qua được.

Bất đắc dĩ, Dur Đạt Sơn cảm động nhưng vẫn phải quay về bên kia, ngoan ngoãn đập đá đi cùng với tam đệ.

Theo những tiếng đập liên tiếp không ngừng.

Những tảng đá lớn chắn đường đi của bọn họ đã bắt đầu lỏng ra.

Không lâu sau, bọn họ sẽ đập thông con đường đến cấm địa bên kia.

Mấy người bạn rộn hăng say.

Không ai chú ý đến một hài tử ba tuổi đứng trước vách đá khắc ba mươi sáu thanh kiếm của Lạc Thủy, đôi mắt không chớp nhìn kiếm pháp trên vách đá.

Tôn Thông ngăn người nhìn những kiếm pháp đó.

Nếu có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện hơi thở giữa mũi và miệng của Tôn Thông luân phiên với một tần suất kỳ quái.

Nếu so với những kiếm chiêu trên vách đá.

Sẽ phát hiện ra, tần suất hơi thở của hắn giống hệt với kiếm pháp trên vách đá.

Lạc Thiên Trúc nhin đau, được Lạc Lam đỡ ngồi dậy.

Chân tay nàng đều gãy hết, dù giờ thuốc Thực Cốt Nhuận Cân Tán đã hết tác dụng.

Lạc Thiên Trúc cũng không thể làm gì.

Nàng nhìn Lạc Lam đang ngồi bên cạnh mình, khóe mắt đỏ lên, không nhìn được nước mắt tuôn rơi.

Sau khi đám súc sinh kia không tìm thấy đường đi ra, nhất định sẽ trút giận lên nàng và Lạc Lam.

Giờ nàng ngay cả bảo vệ tôn nữ cũng không được, cũng không thể cho nàng một cái kết thoải mái.

Lạc Lam thấy Lạc Thiên Trúc khóc, mặc dù nàng cũng đang nức nở, nhưng vẫn dùng tay áo lau nước mắt cho Lạc Thiên Trúc.

Lạc Lam còn nhỏ không biết, nếu huynh đệ Dư gia không tìm được đường sống.

Sẽ có chuyện khủng bố như thế nào ập xuống đầu mình.

Chương 708: Di vật!

Đột nhiên.

Kèm theo một tiếng “cạch”.

Một cơn gió lạnh mạnh mẽ đột ngột thổi vào.

“Mở rồi!”

“Thông rồi!”

“Ha ha ha ha!”

“Tao nghe thấy tiếng nước chảy!”

Những người anh em nhà Dư đang cùng nhau khoan hầm vui mừng khôn xiết.

“Có tiếng nước chảy, chứng tỏ xung quanh có sông ngầm!”

Dư Hám Địa tinh thần chấn động, nắm chặt tay.

Có sông ngầm, biết đâu lại có cơ hội thoát ra ngoài.

Dư Hám Địa hít sâu một hơi, kìm nén sự phấn khích trong lòng.

Dư Đạt Sơn dẫn hai đại hán kia: “Đưa bọn họ lại đây, không chừng trên đường còn có cơ quan gì nữa.”

Hai đại hán nhanh chóng chạy về.

Một người bế Tôn Thông và Lạc Lam, người kia bế Lạc Thiên Trúc.

Lạc Thiên Trúc âm ức hừ một tiếng, mắt tối sầm, ngất xỉu đi.

Đại hán hoàn toàn không để ý đến tay chân của Lạc Thiên Trúc đã bị gãy, kéo nàng đi đến trước lối đi.

Hai anh em nhà Dư cầm đuốc, dựa vào ánh sáng của ngọn đuốc để nhìn về phía bên kia của lối đi.

Bên trong, không gian của hang động dường như còn lớn hơn, có thể nghe thấy tiếng nước chảy vọng lại.

Hơn nữa, nhiệt độ rất thấp, từng luồng khí lạnh màu trắng mắt thường có thể thấy được phả ra từ trong hang động.

Mấy người thò đầu ra nhìn, tim đập thình thịch.

Cảnh tượng này giống như đi vào địa ngục, thực sự khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

Dư Đạt Sơn liếc nhìn Tôn Thông và Lạc Lam, mở miệng nói: “Ném hai tiểu tử này qua bên kia.”

“Đừng có cơ quan gì nhé.”

Đại hán hiểu ý, một tay nắm Tôn Thông, một tay nắm Lạc Lam, vung tay lên.

Vung vài cái, ném hai đứa trẻ sang bên kia.

Một đứa gần, một đứa xa.

Lạc Lam ngã mạnh xuống đất, lập tức đau đến khóc lớn.

Tôn Thông thì hừ một tiếng, mắt đỏ lên, không khóc thành tiếng.

Mấy người đàn ông đứng bên ngoài lối đi, thò đầu ra nhìn vào.

Quan sát một lúc, thấy bên trong dường như không có gì nguy hiểm.

Lúc này, hai anh em nhà Dư mới dùng Lạc Thiên Trúc làm bida chắn, bước chân chậm rãi đi vào bên trong lối đi.

Đi được vài bước, mấy người thấy xung quanh giống hệt như phía trước, đều là hang động, hơn nữa hai bên có đặt vài trụ đèn đồng.

Dư Đạt Sơn đi nhanh đến bên trụ đèn đồng, thấy bên trong đèn vẫn còn nhiều dầu, nhưng đều bị đông cứng do nhiệt độ thấp, có màu vàng trắng.

May mắn là không ảnh hưởng đến việc sử dụng.

Dư Đạt Sơn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dùng đuốc châm lửa cho trụ đèn.

Mấy người chạy tới chạy lui, châm lửa cho các trụ đèn ở lối vào.

Vừa châm lửa.

“A!”

Một đại hán đột nhiên hét lên, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Mấy người cũng bị tiếng hét của đại hán dọa sợ, cơ thể run rẩy.

Hai anh em nhà Dư đồng loạt lùi lại vài bước, tạo tư thế chuẩn bị chiến đấu, cảnh giác nhìn về phía trước.

Chỉ thấy cách Tôn Thông không xa.

Một bộ xương ngồi trên mặt đất, xung quanh xương rơi vãi vài mảnh vãi vụn, phân vụn.

Bên phải bộ xương cắm một thanh bảo kiếm lấp lánh.

Ánh sáng phát ra từ đèn đồng chiếu vào bảo kiếm, ánh sáng phản chiếu lên vách hang động.

Thấy chỉ là một bộ xương, hai anh em nhà Dư thở phào nhẹ nhõm.

Dư Đạt Sơn có chút tức giận đá vào chân tên hán tử vừa hét lên, mắng: “Chưa thấy xương người bao giờ à?”

“Hét to thế này!”

Tên hán tử bị đá một cái, cũng không dám lên tiếng.

Cơ thể hắn vẫn run rẩy, hơi thở có chút gấp gáp, tim đập dữ dội.

Bất cứ ai trong môi trường như vậy, đột nhiên nhìn thấy một bộ xương, đều phải giật mình sợ hãi.

Phản ứng của hắn bình thường không thể bình thường hơn.

Dư Hám Địa liếc mắt nhìn xung quanh hang động.

Chiều dài và chiều rộng của hang động này khoảng gấp bốn năm lần hang động trước, rất rộng lớn!

Dựa vào ánh sáng phát ra từ trụ đèn đồng, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy ở xa, cuối tầm nhìn còn có vài trụ đèn đồng.

Hơn nữa, Dư Hám Địa nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy tiếng nước chảy rất gần, chỉ cách vài bước chân.

“Châm lửa cho tất cả các trụ đèn.”

Dư Hám Địa nói với giọng trầm.

Hai đại hán vội vàng cầm đuốc đi châm lửa cho các trụ đèn trong hang động.

Khi các trụ đèn trong hang động dần được thắp sáng.

Dư Hám Địa chú ý thấy bảo kiếm bên cạnh bộ xương, phản xạ một phần ánh sáng, chiếu lên vách đá phía trên.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện trên vách đá có khắc chữ, tinh thần lập tức chấn động.

Cùng lúc đó.

Lạc Thiên Trúc bị hai anh em nhà Dư ném xuống đất cũng tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Nàng là cao thủ nhị phẩm, mặc dù tay chân bị gãy, nhưng trong đan điền vẫn còn nội lực, khả năng phục hồi vượt xa người thường.

Lạc Thiên Trúc tỉnh lại, ánh mắt quét qua xung quanh, lập tức kinh ngạc.

Nàng đau lòng mắng: “Đám súc sinh các ngươi!”

“Lại còn thật sự khoan thông cảm địa của Lạc gia ta!”

“Các ngươi không chết cũng không yên đâu!”

Dư Đạt Sơn bên cạnh thấy vậy, đá một cước vào mặt Lạc Thiên Trúc, đá văng mấy chiếc răng của nàng.

Lạc Thiên Trúc bị đá ngã sang một bên, miệng phun máu tươi.

Ngã như vậy không sao, nàng vừa hay nhìn thấy bộ xương và bảo kiếm ở không xa phía trước hang động.

“Đó.....”

“Đó là Lạc Thủy Thần Kiếm của Lạc gia ta!”

Lạc Thiên Trúc thấy bảo kiếm gia tộc thất lạc đã lâu, lập tức kích động.

“Lạc Thủy Thần Kiếm?”

Dư Đạt Sơn nghe thấy vậy, mắt chuyển động hai cái.

Hắn đi nhanh đến bên bảo kiếm, rút thanh kiếm ra.

Vừa rút kiếm ra, kiếm đã rung động, phát ra tiếng ngân vang trong trẻo.

Trong tiếng ngân vang có một chút vui vẻ.

Hành động của Dư Đạt Sơn thu hút sự chú ý của mọi người khác.

“Kiếm tốt quá!”

Dư Đạt Sơn nói ra khỏi miệng.

Kiếm này chôn sâu dưới lòng đất, nghĩ cũng đã ba trăm năm, vậy mà không hề bị rỉ sét.

Sau khi rút ra, tiếng kiếm ngân vang trong trẻo, dứt khoát, như có linh hồn.

Quả thực là tuyệt thế thần kiếm!

Dư Đạt Sơn vô thức vung Lạc Thủy Thần Kiếm trong tay lên.

Chỉ thấy trên mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt nông.

Thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người có mặt đều ngây ra.

Ngay sau đó, mọi người thờ gập.

Nhìn thần kiếm với ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Thần binh!

Đây mới là tuyệt thế thần binh chân chính!

Dư Đạt Sơn ngẩn người một chút, phản ứng lại, vui mừng nói: “Tam đệ, ngươi xem kiếm này quả thực không tầm thường!”

“Thiên phú võ đạo của ngươi cao hơn nhị ca, kiếm này ngươi cầm lấy đi!”

Dư Hám Địa cười cười, nói: “Đợi chúng ta lấy được toàn bộ 《Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm》, luyện tập cùng đại ca, ai kiếm pháp xuất sắc hơn, ai hãy cầm kiếm này.”

Dư Đạt Sơn nghe vậy cũng cười toe: “Có lý!”

Nói xong, hắn nhìn thấy đầu Dư Hám Địa hơi ngẩng lên, nhìn lên vách đá, không khỏi cùng nhau nhìn lên.

Chữ viết trên vách đá phía trên có chút mờ.

Tuy nhiên, vẫn có thể nhìn ra đó là khắc bằng kiếm, từng nét chữ đều mang theo một luồng kiếm ý nồng đậm.

Dư Đạt Sơn nheo mắt lại, đọc to lên.

“Ta là Lạc Thương Lam, gia chủ đời thứ bảy của Lạc gia ở phía bắc sông Trường Giang.”

“Phong ấn mười tám chiêu sau của Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm tại đây, hậu thế con cháu đến đây dừng lại.....”

Chương 709: Kiếm Âm! Kiếm Dương! Ngộ Tính nghịch thiên!

Trong động đá rộng lớn và sâu thẳm.

Hai huynh đệ Dư Hám Địa và Dư Đạt Sơn đồng thời ngẩng đầu nhìn những dòng chữ khắc trên vách đá.

Những người khác trong động cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn theo.

Lạc Thiên Trúc nằm ngửa trên mặt đất, từng dòng chữ khắc bằng kiếm hiện lên trước mặt.

Vài nhịp sau.

Lạc Thiên Trúc đọc xong di văn của Lạc Thương Lam, lập tức rơi lệ, khóc thành tiếng.

Nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao Lạc gia lại sa sút đến mức này.

Hai huynh đệ Dư gia đọc xong di văn của Lạc Thương Lam, Dư Đạt Sơn tặc lưỡi hai tiếng: “Hóa ra Lạc gia còn có bí mật này.”

Vì thời gian đã lâu, chữ viết trên vách đá có phần mờ nhạt.

Nội dung khắc đại khái là:

Lạc Thương Lam phong bế mười tám kiếm sau của “Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm” không phải vì mười tám kiếm sau không thể tu luyện, mà vì thiên địa đã xảy ra vấn đề.

Mười tám kiếm đầu tiên của “Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm” là kiếm âm, mười tám kiếm sau là kiếm dương.

Mỗi chiêu kiếm âm đều có thể biến đổi thành kiếm dương, mỗi chiêu kiếm dương cũng có thể biến thành kiếm âm.

“Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm” vốn đã đi theo con đường linh động, công kích nhanh chóng.

Âm dương biến hóa, kiếm pháp vô cùng vô tận.

Khi giao đấu với người khác, kiếm thế liên tục không ngừng.

Chỉ cần nội lực không cạn, khí lực không kiệt, có thể tiếp tục tấn công.

Một khi tu luyện thành công, có thể áp đảo đương thời, dễ dàng vô cùng.

Nhưng việc tu luyện “Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm” đều bắt đầu từ mười tám kiếm âm.

Tu luyện thuần thục xong, mới tu luyện mười tám kiếm dương còn lại.

Lạc Thương Lam nói rằng, sau khi thiên địa biến hóa.

Tu luyện mười tám kiếm dương sẽ khiến bản thân tổn hại, tiêu hao dương khí của bản thân.

Cần phải tìm kiếm phương pháp bổ sung dương khí.

Nếu nam tử Lạc gia kết hôn, dương khí thiếu hụt, âm dương mất cân bằng, sẽ khiến thê tử không thể thụ thai.

Tuyệt hậu đoạn mạch.

Sau khi Lạc Thương Lam phát hiện chuyện này, nàng đã thảo luận với tộc lão và phong bế mười tám kiếm sau của “Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm”.

Nhưng dù vậy, tộc nhân tu luyện mười tám kiếm âm phía trước cũng sẽ tiêu hao âm khí của bản thân.

Cần phải tìm kiếm được phẩm, bảo vật để bổ sung âm khí tiêu hao trong cơ thể.

Khi luyện đến một trình độ nhất định, được thạch vô hiệu, chỉ có thể trở mặt nhìn bản thân chết dần vì âm dương trong cơ thể mất cân bằng.

Nếu kết hôn, nam nữ trong tộc sẽ dần đoạt lấy âm khí trong cơ thể bạn đời, bổ sung cho bản thân.

Chỉ giữ lại kiếm âm, phong bế kiếm dương.

Mặc dù cũng sẽ khiến âm khí trong cơ thể tộc nhân thiếu hụt, nhưng làm như vậy ít nhất có thể giữ lại huyết mạch của Lạc gia.

Tuy nhiên, như vậy lại nảy sinh ra một vấn đề mới.

Âm khí trong cơ thể đệ tử trong tộc quá nhiều, nam tử Lạc gia và nam tử cưới nữ tử Lạc gia đều dễ dàng chết sớm.

Nhưng đây cũng là điều không thể làm khác được.

Theo tính toán của Lạc Thương Lam, đến lúc đó sẽ lại có cường giả xuất hiện, giao đấu đánh tan xiềng xích thiên địa, phá bỏ ràng buộc.

Thiên linh tiên khí hạ xuống.

Đến lúc đó, quan tài trong cấm địa của Lạc gia sẽ tự động mở ra, Lạc gia có thể tiếp tục tu luyện mười tám kiếm sau, khôi phục hào quang năm nào.

Tuy nhiên.

Người tính không bằng trời tính.

Chỉ trong ba trăm năm.

Lạc gia đã suy tàn đến mức trong tộc toàn là nữ nhân, người nắm quyền chỉ là một ngũ phẩm võ giả.

Hơn nữa còn bị người ngoài công phá phủ đệ, xông vào cấm địa.

Chỉ có thể nói Lạc gia không gặp may.

Dur Hám Địa đọc xong chữ khắc trên đá, liếc nhìn Dur Đạt Sơn một cái.

Trong mắt cả hai đều tràn ngập lửa nóng.

Kiểm phân âm dương, tương tác biến hóa, chiêu thức liên tiếp, vô cùng vô tận.

Một kiếm pháp kỳ diệu như vậy.

Giá trị quá lớn!

E rằng không thua kém gì công pháp tông sư.

Biết đâu, đây chính là kiếm pháp tông sư đương thời!

Trong mắt Dur Hám Địa và Dur Đạt Sơn thoáng qua ý nghĩa mơ hồ.

Hai người khẽ gật đầu.

Ngay sau đó.

“Bịch bịch bịch!”

“Bịch bịch bịch!”

Cả hai đồng thời ra tay, nhảy đến trước mặt hai đại hán còn lại.

Hai huynh đệ Dur gia một quyền đánh ra, quyền lực vù vù, trúng vào tim của hai đại hán.

Hai đại hán kia còn chưa phản ứng kịp, thân thể liền như điều đứt dây, bay ra ngoài.

Hai thi thể ngã xuống đất, run rẩy hai cái, không còn động tĩnh.

Một kích thành công.

Trên mặt Dư Đạt Sơn và Dư Hám Địa đồng thời lộ ra nụ cười.

Kiểm pháp tuyệt thể như vậy, chỉ bọn họ ba huynh đệ mới có thể tu luyện.

Nếu để lộ tin tức, truyền ra ngoài.

E rằng khó tránh khỏi bị giang hồ truy sát.

“Tam đệ, chúng ta ghi nhớ kiểm pháp này trước đã.”

“Nhị ca, chúng ta ghi nhớ kiểm pháp này trước đã.”

Hai huynh đệ đồng thanh nói.

Nghe đôi phương nói giống ý mình, trên mặt huynh đệ Dư gia lại nở một nụ cười.

Nếu Lạc Thương Lam đã nói thiên địa biến hóa, kiếm dương phía sau không thể tu luyện, vậy bọn họ hãy ghi nhớ kiểm pháp này trước đã.

Ra ngoài rồi hãy xem tình hình thế nào.

Hai huynh đệ đi theo ánh sáng của ngọn đèn đồng, nhìn vào mười tám kiếm sau khắc trên vách đá.

Giống như kiếm pháp trong động đá trước đó.

Linh động nhẹ nhàng, kiếm thế như phi thạch lưu tuyến.

Rất không tầm thường.

Dư Đạt Sơn ném thanh Lạc Thủy thần kiếm trong tay cho tam đệ.

Hắn tùy tiện nhặt một cây đuốc đã tắt, múa lên.

Dư Hám Địa cũng không từ chối, cầm kiếm bằng một tay, ghi nhớ theo kiếm pháp trên đá.

Hai huynh đệ đắm chìm trong kiếm pháp tinh diệu.

Không phát hiện Tôn Thông không biết từ khi nào đã đứng không xa sau lưng hai người, chớp đôi mắt đen trắng rõ ràng, chăm chú nhìn kiếm pháp trên vách đá.

Hơi thở của hắn lên xuống nhịp nhàng, nhịp điệu với kiếm pháp trên vách đá dần dần tương đồng.

Lạc Thiên Trúc cũng để Lạc Lam đỡ mình dậy, nhìn vào kiếm pháp trên vách đá.

Nhìn một lúc, những nghi vấn trong lòng Lạc Thiên Trúc được giải đáp.

Trước đây nàng luôn cảm thấy kiếm âm dương như còn có những biến hóa khác.

Nhưng nàng lại không thể sử dụng, dù nghĩ ra những chiêu thức tinh diệu, tương ứng cũng không có uy lực lớn như vậy.

Hiện tại sau khi nhìn mười tám kiếm sau.

Những nghi vấn nhiều năm của Lạc Thiên Trúc cuối cùng cũng được giải đáp.

Trong nháy mắt.

Trong lòng Lạc Thiên Trúc thêm một cảm ngộ.

Nếu lúc này tay chân nàng chưa gãy, e rằng có thể bước vào cảnh giới nhất phẩm ngay lập tức.

Tuy nhiên.

Hiện tại tay chân nàng đều gãy, mọi thứ đều là mơ ước hão huyền.

Lạc Thiên Trúc hoàn hồn lại, thở dài một tiếng.

Trong tiếng thở dài tràn đầy tiếc nuối và cô đơn.

Nàng không giữ gìn gia quy, xem mười tám kiếm pháp phía sau.

Biết đâu hiện tại Lạc gia đã có một bộ mặt khác.

Tuy nhiên đời người không có thuốc hối hận.

Đột nhiên.

“Hả?”

Lạc Thiên Trúc phát ra một tiếng kinh ngạc.

Nàng nhìn Tôn Thông đứng sau huynh đệ Dư gia, đôi mắt già nua chớp lóe không ngừng.

“Tiểu tử này...”

Tôn Thông bình tĩnh đứng đó, mắt nhìn vào vách đá, mũi miệng hô hấp có trật tự.

Chỉ dựa vào hô hấp, trên người hắn có thêm một thần thái kỳ lạ.

Khác với huynh đệ Dư gia bên cạnh chỉ luyện kiếm ghi nhớ theo, có vài phần tương tự.

Trên người Tôn Thông thực sự có một thần thái.

Lạc Thiên Trúc luyện “Lạc Thủy Tam Thập Lục Kiếm” mấy chục năm, rất nhạy bén với điều này.

Trên gương mặt già nua, sung tấy, dính đầy vết máu của Lạc Thiên Trúc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngộ tính quá mạnh!

Chỉ nhìn qua một lần kiếm pháp, liền có thể hấp thụ được một thần thái!

Đây là tư chất gì chứ.

Lạc Thiên Trúc lập tức hận không thể đâm ngực dậm chân.

Nếu Tôn Thông đến Lạc gia sớm hơn mười mấy năm.

Biết đâu hiện tại, Lạc gia đã trở thành thế lực số một tại Giang Tô.

Lạc Thiên Trúc nghiêng đầu nhìn Lạc Lam bên cạnh, thấp giọng nói: “Lam nhi, con hãy ghi nhớ kiếm pháp trên vách đá này.”

“Đi đi.”

Lạc Lam đang nức nở nghe thấy vậy, cắn môi, có chút sợ hãi huynh đệ Dư gia trước vách đá.

Tuy nhiên nàng vẫn đứng dậy, đi đến không xa sau lưng Tôn Thông, mở đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn vào vách đá.

Nhìn một lúc, Lạc Lam khóc nức nở, lại chạy về.

“Bà bà, Lam nhi... Lam nhi vừa nhớ được vài cái, những cái phía trước đã quên mất rồi.”

Lạc Lam dùng tay lau nước mắt trên mặt, nức nở nói.

Nghe vậy, Lạc Thiên Trúc không nhịn được thở dài một tiếng.

“Thôi vậy... Thôi vậy...”

Nàng không nói thêm gì nữa, chỉ ghen tị và đố kỵ nhìn Tôn Thông, đáy mắt mang theo một chút vui mừng khi thấy người khác gặp họa.

Bậc kỳ tài võ học như vậy, thiên phú dù cao đến đâu, tư chất dù xuất chúng thế nào.

Không phải vẫn giống nàng, bị giam trong cấm địa sao!

Chương 710: Trần Diệp đến nơi

Trong hoa viên sau nhà Lạc gia.

Lúc này đèn đuốc đã được thắp sáng.

Trong hoa viên, vài ngọn đèn được thắp lên, chiếu sáng xung quanh như ban ngày.

Cơ Vô Mệnh, Thiết Chùy cùng tất cả các đường chủ của các chi nhánh Ngọc Diệp Đường ở huyện Từ Châu đều tụ tập ở một bàn.

Mọi người đều nhú mày, vẻ mặt lo lắng.

Họ không có cách nào đối phó với tảng đá Đoạn Long nặng tới vạn cân kia.

Nếu cứ tiếp tục như vậy.

E rằng tiểu công tử thật sự sẽ bị chôn vùi ở bên trong mất.

Nói thì nói vậy.

Biết đâu, thực sự đã chết rồi.

Chu Nhị Nương và Lạc Ngọc Dung mắt đỏ hoe, ngồi bên cạnh đường hầm trong núi giả, không rời nửa bước.

Chỉ có họ, những người mẹ, mới có thể hiểu được cảm giác này.

Đứa con của mình bị chôn vùi ở bên dưới, không biết sống chết ra sao, lo lắng và đau khổ biết bao.

Trong đường hầm, ánh lửa lập loè, không ngừng vang lên tiếng nói chuyện và tiếng va chạm “đing đing đang đang”.

Đó là những người thợ đá đến từ nơi khác.

Có người là thợ đá, có người là thợ điêu khắc, có người là cao thủ chưởng pháp giỏi mở bia mộ.

Khi mọi người đều hết cách.

“Vù...”

Một tiếng gió vang lên.

Trên mái nhà của hoa viên sau nhà Lạc gia, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Cùng lúc đó.

“Ai da!”

Một người rơi xuống hoa viên, ngồi phịch xuống đất, đau đớn đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nghe thấy động tĩnh này, Cơ Vô Mệnh và những người khác đồng loạt đứng dậy.

“Ai dám xông vào Ngọc Diệp Đường...” Chương Tiểu Ngưu còn chưa nói hết câu, đã bị Cơ Vô Mệnh ở bên cạnh chặn lại.

Chỉ thấy Cơ Vô Mệnh quỳ một chân xuống, vẻ mặt cung kính, ôm quyền nói: “Thuộc hạ bái kiến Đế Quân!”

Lời này vừa dứt.

Mọi người xung quanh đều ngẩn ra trong giây lát, sau đó lập tức phản ứng lại.

Tất cả mọi người trong vườn, trừ Chu Nhị Nương và Lạc Ngọc Dung, những người khác đều quỳ một chân xuống đất, hành lễ nói: “Thuộc hạ bái kiến Đế Quân!”

Dưới ánh trăng.

Trên mái nhà của hoa viên sau nhà Lạc gia.

Một bóng người trong trang phục trắng đứng sừng sững.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, làm lay động tà áo trắng tinh của hắn.

Áo bay phấp phới.

Chiếc mặt nạ bạc dưới ánh trăng như phát sáng, góc dưới bên phải của mặt nạ khắc một chiếc lá vô cùng rõ ràng.

Trần Diệp ánh mắt quét qua hoa viên sau nhà, bình tĩnh nói: “Đứng lên đi.”

“Vâng!”

Đám đường chủ và cao thủ của Ngọc Diệp Đường cùng đứng dậy, trong ánh mắt nhìn về bóng người trên mái nhà mang theo sự tôn kính và ngưỡng mộ mãnh liệt.

Đệ nhất tông sư thiên hạ hôm nay!

Tối cường giả Võ Đạo!

Người đứng sau Ngọc Diệp Đường - “Đế Quân” Đông Hoa!

Chỉ trong giây lát.

Bóng dáng Trần Diệp đột nhiên biến mất, xuất hiện trong hoa viên.

Tôn Thắng, người bị hắn ném vào hoa viên, cũng vội vàng bò dậy.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Ánh mắt Tôn Thắng quét qua mọi người có mặt, lập tức sợ hãi nhảy dựng lên.

Hắn đã gặp Cơ Vô Mệnh và Thiết Chùy.

Mặc dù không quen biết những người khác, nhưng cũng đoán được đó là các đường chủ của các chi nhánh Ngọc Diệp Đường ở khắp nơi.

Ánh mắt Tôn Thắng chuyển động, đột nhiên nhìn thấy Đồng Lâm và Chu Nhị Nương.

Hắn mỉm cười với Đồng Lâm.

Toàn là người quen cả.

Đồng Lâm thấy Tôn Thắng mỉm cười với mình, lập tức ngẩn ra.

Hắn hơi ngẩn ngơ.

Trong tình huống này.

Người vẫn còn cười được?

Chu Nhị Nương thấy Tôn Thắng, nước mắt càng không ngừng tuôn rơi.

Tôn Thắng thấy bầu không khí xung quanh nặng nề, không khỏi xắn tay áo lên.

Nghĩa phụ vội vàng đưa hắn đến đây, chẳng lẽ là có đại kế gì?

Chẳng lẽ muốn lật đổ Đại Võ?

Ánh mắt Tôn Thắng sáng lên, tốc độ lưu thông máu toàn thân tăng nhanh, nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên hai độ.

Ngày này.

Hắn đã đợi rất lâu rồi.

Trần Diệp không để ý đến Tôn Thắng, mà nhìn Cơ Vô Mệnh, trầm giọng hỏi: “Tình hình hiện tại thế nào rồi?”

“Người ở đâu?”

Cơ Vô Mệnh ôm quyền, cung kính nói: “Bẩm Đế Quân.”

“Tiểu công tử hiện đang ở trong cấm địa của Lạc gia, nhưng đường hầm dẫn đến cấm địa của Lạc gia bị tảng đá Đoạn Long nặng vạn cân chặn lại.”

“Người của chúng ta không vào được.”

Vừa dứt lời.

Xung quanh đều im lặng.

Các đường chủ của các chi nhánh Ngọc Diệp Đường đều thở phào nhẹ nhõm.

E rằng Đế Quân sẽ nổi giận, dùng một chiêu “Thiên Vũ Lưu Tinh” để giết chết bọn họ.

Trần Diệp cũng không nói gì.

Bầu không khí trong hoa viên lập tức trở nên vô cùng ngột ngạt.

Tôn Thắng nghe Cơ Vô Mệnh nói mấy câu này, ánh mắt đảo một vòng, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Tiểu công tử?

Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ ta có đệ đệ rồi?

Hú...

Tôn Thắng thực sự bị lời nói vừa rồi làm cho kinh ngạc.

Hoa viên sau nhà im lặng một lúc.

Trần Diệp nhìn Chu Nhị Nương, bình thản nói: “Ngươi là Chu Nhị Nương?”

Chu Nhị Nương gật đầu, mắt đỏ hoe không thành hình dạng gì.

Nàng hành lễ cung kính với Trần Diệp, cúi đầu nói: “Đế Quân.”

“Có tranh vẽ của Thông Nhi không?” Trần Diệp hỏi bình thản: “Đưa ta xem.”

“Có.” Chu Nhị Nương đáp một tiếng.

Cơ Vô Mệnh ở bên cạnh đã nhanh tay lẹ mắt đưa bức tranh về Tôn Thông trên bàn cho Trần Diệp.

Trần Diệp nhận lấy bức tranh, ánh mắt quét qua.

Tôn Thông mặc dù còn nhỏ, nhưng dung mạo tuấn tú, ngũ quan rõ ràng, đường nét thanh tú, có tám chín phần giống Tôn Thắng.

Nhìn một cái liền có thể nhận ra là con của Tôn Thắng.

Trần Diệp cầm bức tranh im lặng một lúc.

Chu Nhị Nương đột nhiên quỳ xuống đất, khóc nói: “Nhị Nương cầu xin Đế Quân cứu Thông Nhi...”

“Mặc dù chuyện này là Nhị Nương tự ý sinh ra Thông Nhi, nhưng dù sao Thông Nhi cũng là cháu của ngài.”

“Nhị Nương cầu xin ngài cứu Thông Nhi...”

Chu Nhị Nương quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu với Trần Diệp.

Chỉ sau vài lần cúi đầu, máu tươi đã chảy ra từ trán.

Trần Diệp cầm bức tranh Tôn Thông cuộn lại, nội lực truyền vào tay, tiện tay ném về phía Tôn Thắng.

“Vù!”

Bức tranh bay vút ra.

Giống như mũi tên, cắm thẳng vào bức tường bên cạnh Tôn Thắng.

Làm xong những việc này.

Trần Diệp trước tiên đỡ Chu Nhị Nương dậy, sau đó bước nhanh vào trong đường hầm.

Cơ Vô Mệnh và những người khác cung kính đi theo phía sau.

Bên kia bức tường trong viện.

Tôn Thắng đau đớn khắp người, hắn nghiến răng, cố gắng gỡ mình ra khỏi bức tường.

Có cần thiết không?

Nghĩa phụ ra tay nặng như vậy.

Tôn Thắng muốn khóc mà không có nước mắt, nghiến răng nghiến lợi.

Hắn thấy ánh mắt quét đến bức tranh cấm trên tường, tiện tay rút ra.

Mở ra xem.

Nhìn thấy dung mạo năm tuổi trên bức tranh, có tám chín phần giống mình.

Tôn Thắng lập tức ngẩn ra.

Chương 711: Người gọi là gì?

(1)

Nhìn bức họa với hình ảnh năm đó của mình, có tám chín phần giống nhau.

Tôn Thắng ngẩn ngơ thất thần.

Hắn như trở về năm mười tuổi.

Trong ngôi nhà cũ hẹp, có chút tối tăm.

Mẫu thân bệnh nặng nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, dung mạo gầy gò.

“C cough cough...”

Mẫu thân ho vài tiếng, vẻ mặt đau đớn.

Sau khi ho xong, mẫu thân cố gắng nuốt xuống máu để không cho Tôn Thắng lo lắng.

Tôn Thắng ngồi bên giường, đôi mắt đỏ hoe vì khóc.

“Đừng khóc.”

“Nam tử hán không dễ rơi lệ.”

Mẫu thân nằm trên giường, hốc mắt lõm xuống, sắc mặt cực kỳ kém, giọng nói rất nhẹ nói.

Tôn Thắng vội vàng lau nước mắt, nở một nụ cười lớn: “Ta không khóc.”

“Ta vẫn khỏe mà.”

“Mới nãy có cát bay vào mắt thôi.”

Khỏe miệng mẫu thân hơi động, cười một cách vô thanh.

Bà đưa bàn tay gầy gò gần như chỉ còn da bọc xương của mình đặt lên đầu Tôn Thắng.

“Được.”

“Nam tử hán tử trước đến nay chưa từng khóc.”

“Sau này dù có chuyện gì cũng đừng khóc.”

“Vâng vâng.” Tôn Thắng gật đầu mạnh, đôi mắt đỏ hoe, cắn chặt môi, không để mình khóc thành tiếng.

Mẫu thân nhắm mắt lại, thở ra một hơi, cảm thấy mình không còn sống được bao lâu nữa.

Bà nhẹ giọng nói: “Thắng nhi.”

“Nương, ta đây.” Tôn Thắng vội vàng đáp.

“Nương không sống được nữa rồi...”

Nghe vậy, thân thể Tôn Thắng chấn động, vội vàng lắc đầu nói: “Không!”

“Nương vẫn khỏe mà!”

“Từ đại phu nói rồi, chỉ cần nương uống hết những viên thuốc này là sẽ khỏe lại thôi!”

Mẫu thân lắc đầu.

Bà biết những gì Từ đại phu nói chỉ là để an ủi nhi tử.

Từ đại phu lương thiện, thấy Tôn Thắng quỳ ở cửa cầu xin cả một đêm liền, nên mới cho vài thang thuốc an thần dưỡng sinh.

Sau khi uống mấy thang thuốc này, tinh thần có khá hơn một chút.

Nhưng không có tác dụng lớn đối với cơ thể.

Bà đã bệnh nặng, thuốc thang không còn hiệu quả nữa.

“Thắng nhi...”

Giọng nói mẫu thân yếu ớt, nhỏ bé.

“Sau khi nương đi rồi, ngươi nhất định phải sống tiếp.”

“Dù có phải bán thân ăn xin cũng phải sống tiếp.”

“Tôn gia ba đời đơn truyền, đến đời ngươi, không thể dứt bỏ hương khói.”

Tôn Thắng mười tuổi, nằm sấp trên đầu giường, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, khóc òa lên.

Mẫu thân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu hấn, trong mắt tràn đầy yêu thương và không nỡ rời xa.

“Thắng nhi, sống tiếp đi.”

“Nếu có thể, hãy cưới một gia đình tốt, Tôn gia ba đời đơn truyền, đến đời ngươi, không thể dứt bỏ hương khói.”

“Ngươi không cần cầu nữ tử phải xinh đẹp, chỉ cần là người chịu khó chịu khổ cùng ngươi sống qua ngày là được.”

...

“Bịch...”

Một giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống bức họa của Tôn Thông.

Tôn Thắng bừng tỉnh.

Hấn vội vàng lau nước mắt.

Sau khi lau xong, Tôn Thắng nhìn xung quanh, thấy không ai thấy cảnh này.

Hấn cuộn lại bức họa bị nước mắt làm ướt, cất vào trong ngực.

Tôn Thắng sải bước chạy về phía đường hầm bí mật, miệng lẩm bẩm nói: “Ta đã có con rồi?”

“Còn là con trai nữa?”

Bước chân Tôn Thắng rất nhanh, trong lòng vẫn không thể tin được.

Thời gian hắn làm bá chủ Thái Hồ, mặc dù có không ít phong lưu, dẫn đến một số nữ tử có thai.

Nhưng Tôn Thắng đều cho người đưa đi một viên thuốc tán, để bỏ đứa trẻ đi.

Hắn vẫn chưa có ý định lập gia đình.

Nhiều năm qua, sống yên ổn không có chuyện gì xảy ra.

Không ngờ hôm nay, bản thân hắn lại có một đứa con lớn như vậy.

Tôn Thắng chạy đến trước cửa đường hầm bí mật, trong lòng tính toán.

Bốn năm trước.

Tính ra thì.

Đứa con trai này chắc phải ba tuổi rồi.

Trong lòng Tôn Thắng xuất hiện một cảm xúc mơ hồ, vừa có chút kích động vừa có chút u sầu.

...

Trong cấm địa của Lạc gia.

“Sưu sưu sưu...”

Dư Hám Địa vung trường kiếm trong tay, gió mạnh vung xuống đất, để lại những vết nông.

Sau khi luyện xong mười tám thức kiếm pháp phía sau, hắn ghi nhớ kiếm chiêu vào trong lòng.

Vừa mới thu tay lại thức cuối cùng.

Sắc mặt Dư Hám Địa liền trắng bệch, đôi chân hơi mềm nhũn.

Cảm giác này giống như nằm trên giường một canh giờ vậy.

“Suru suru suru...”

Dư Đạt Sơn ở bên cạnh mặc dù thiên phú võ học không bằng đệ đệ, nhưng tư chất cũng coi như không tệ.

Hắn cũng luyện xong một lượt kiếm pháp.

Cũng giống như vậy, sắc mặt Dư Đạt Sơn trắng bệch, hơi đau lưng.

Hai huynh đệ nhìn nhau, đáy mắt đều mang theo kinh ngạc.

Kiểm pháp này thật kỳ lạ, luyện một lượt lại thực sự tiêu hao dương khí của bản thân.

“Đệ đệ, ngươi đã nhớ được kiếm pháp này chưa?” Dư Đạt Sơn hỏi.

Dư Hám Địa gật đầu, trầm giọng nói: “Đã nhớ rồi.”

“Vậy việc không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng tìm đường ra khỏi đây.”

“Hiện tại ngươi đã có thần kiếm, nghĩ rằng cắt đá cũng không quá chậm.”

Dư Đạt Sơn tùy tiện vút đuốc sang một bên, đề nghị.

“Được.” Dư Hám Địa gật đầu.

Kiểm pháp của Lạc gia quá tinh diệu, suýt nữa khiến hắn quên mất hai huynh đệ bọn họ vẫn đang bị giam ở.

Dư Đạt Sơn đảo mắt nhìn quanh, thấy Tôn Thông, Lạc Lam cùng với Lạc Thiên Trúc.

“Hai tiểu tử này, còn cả lão thái bà này...”

Dur Hám Địa không nghĩ nhiều, bình thản nói: “Giết hết đi.”

“Vâng.” Dur Đạt Sơn gật đầu, sải bước đi về phía ba người.

Nghe thấy lời này, trong lòng Lạc Thiên Trúc lại thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất bà và Tôn nữ nhi không cần phải chịu đựng hành hạ nữa.

Ngay khi Dur Đạt Sơn sải bước đi đến.

Hang động trong cấm địa của Lạc gia đột nhiên rung chuyển mạnh mẽ, đất động trời rung, từng nhũ đá gãy rụng xuống, rơi xuống mặt đất.

Tiếng “rắc rắc” không ngừng vang lên, giống như tiếng pháo đêm giao thừa.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, khiến hai người Dur Đạt Sơn và Dur Hám Địa không thể đứng vững.

Dur Đạt Sơn dồn sức vào chân, giữ vững thân hình, sắc mặt đại biến: “Có chuyện gì vậy?”

Chương 712: Người gọi là gì?

(2)

Một bên khác.

Phía bên kia của đường hầm bí mật.

Trần Diệp đi đến trước đá đứt rỗng nặng đến vạn cân.

Hắn bình tĩnh giơ tay ra, khí tiên thiên vô tận trong cơ thể chảy vào đá đứt rỗng.

Cơ Vô Mệnh cùng những người khác giờ được lên, đứng không xa phía sau Trần Diệp, cung cấp ánh sáng cho hắn.

Những người khác xếp thành hàng phía sau.

Đường hầm bí mật chật hẹp, chỉ có thể đi một người.

Khi tiên thiên khí không ngừng chảy vào đá đứt rỗng.

Chỉ thấy đá đứt rỗng có vẻ không chịu nổi sức mạnh vô tận này, liên rung chuyển kịch liệt.

Theo sự rung chuyển của nó, cả đường hầm bí mật và hang động đều rung chuyển theo.

Dư Hám Địa và Dư Đạt Sơn đứng vững thân hình.

Hai huynh đệ nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dư Đạt Sơn một lần nữa dờn ánh mắt về phía Tôn Thông, Lạc Lam và Lạc Thiên Trúc.

Ngay sau đó.

Họ thấy trong hang động đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, sợ đến mức lông trên người dựng đứng, thân thể run rẩy.

Trần Diệp đeo mặt nạ bạc, mặc một bộ bạch y xuất hiện trong hang động.

Hắn quét mắt qua hang động, liếc mắt liền thấy Tôn Thông đang ngồi trên mặt đất.

Trần Diệp bước chân thay đổi, cả người như quỷ mị, xuất hiện trước mặt Tôn Thông.

Thấy một người mặc bạch y đột nhiên xuất hiện.

Lạc Lam và Lạc Thiên Trúc cũng bị dọa giật mình.

Lạc Lam ngay tại chỗ đã sợ đến mức khóc òa lên, cho rằng mình nhìn thấy quỷ.

Lạc Thiên Trúc cũng kinh ngạc không thôi, nhưng bà có thể cảm nhận được trên người đối phương vừa rồi có nội lực chảy động.

Bà mặc dù có thể xác định người mặc bạch y trước mặt này không phải quỷ, nhưng cảm địa của Lạc gia đã hạ đá đứt ròng.

Người này từ đâu xuất hiện?

Có phải là tổ tiên của Lạc gia không?

Thấy một người mặc bạch y đột nhiên xuất hiện trước mặt, Tôn Thông không đổi sắc mặt, bình tĩnh ngẩng đầu lên, đánh giá đối phương.

Thân hình Trần Diệp đứng thẳng tắp, hơi cúi đầu, cũng nhìn Tôn Thông.

Hai người nhìn nhau trong giây lát.

Trần Diệp khẽ cười một tiếng, cúi người, nhìn thẳng Tôn Thông, tháo mặt nạ trên mặt ra.

Đề lộ một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú phong thần tuấn lãng.

“Người gọi là gì?”

Trần Diệp mặc dù từ mật tín đã biết tên của Tôn Thông, nhưng hắn vẫn muốn hỏi một lần.

Đứa trẻ này khi thấy hắn, không khóc không la, ngược lại còn có vài phần tỉnh khí.

Tôn Thông nhìn người thanh niên tuấn tú trước mặt, nghĩ một lát, mở miệng nói: “Ta tên là Tôn Thông.”

Lời của Tôn Thông vừa dứt.

Trong hang động liền có hơn mười người chạy vào.

Cơ Vô Mệnh cùng những người khác thân pháp không nhanh bằng Trần Diệp, phải mất một lúc lâu mới chạy đến.

Chu Nhị Nương thấy Tôn Thông vẫn sống, lập tức nước mắt tràn ngập, trong lòng kích động, môi hơi hé ra, nhưng không thể phát ra tiếng.

Trần Diệp nghe Tôn Thông nói tên của mình, không nhịn được cười một tiếng.

Hắn cười rất ôn hòa.

Điều này khiến Lạc Lam vốn sợ hãi khóc òa lên lại ngừng khóc, chớp mắt, rụt vào bên cạnh Lạc Thiên Trúc, tò mò nhìn Trần Diệp.

“Biết ta là ai không?” Trần Diệp nhẹ giọng nói.

Tôn Thông lắc đầu.

Hắn nghe thấy động tĩnh truyền đến từ bên kia, theo bản năng quay đầu lại nhìn, sau đó mở to mắt.

Hắn thấy Chu Nhị Nương.

Mắt Tôn Thông đỏ hoe, hơi thở có chút gấp gáp.

Trần Diệp cười một tiếng, vươn tay ôm Tôn Thông lên.

“Trong hang động này lạnh như vậy, mặc ít như vậy, lại cảm lạnh mất.”

Trần Diệp tự nói một mình, tiên thiên khí từ trong đan điền truyền vào cơ thể Tôn Thông.

Tiên thiên khí ôn hòa xua tan hàn khí trên người Tôn Thông, đồng thời nuôi dưỡng kinh mạch của hắn.

Trần Diệp ôm Tôn Thông đi đến trước mặt Chu Nhị Nương.

Tôn Thông không nhìn được nữa, nước mắt rơi xuống, khóc òa lên.

Chu Nhị Nương vội vàng ôm Tôn Thông lại.

Mẫu tử hai người ôm nhau khóc.

Thấy một đám người xông vào cấm địa của Lạc gia.

Lạc Thiên Trúc cùng với Dư Đạt Sơn, Dư Hám Địa đều ngẩn ra.

Không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lạc Thiên Trúc lại đoán ra được một vài điều.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lạc Thiên Trúc xuất hiện một nụ cười.

Quả thật trời giúp Lạc gia chúng ta.

“Tránh ra.”

“Tránh ra!”

Một giọng nói có chút hoảng sợ, gấp gáp từ sau lưng mọi người truyền đến.

Cơ Vô Mệnh cùng những người khác nhìn lại, chỉ thấy Tôn Thắng vội vã chạy vào.

Hắn vừa đi vào, liền thấy một đứa trẻ nhỏ được Chu Nhị Nương ôm lấy.

Mẫu tử đoàn tụ, khóc nức nở.

Khi Tôn Thắng thật sự thấy đứa con của mình, trong lòng ngược lại nảy sinh một cảm giác sợ hãi.

Hắn do dự không quyết đứng tại chỗ, môi động đập hai lần, nhưng không dám phát ra âm thanh.

Chu Nhị Nương đột nhiên ôm Tôn Thông, quỳ xuống đất, khóc nói: “Cảm ơn Đế Quân!”

“Nương nguyện ý lấy mạng báo đáp.”

Đế Quân!

Hai chữ Đế Quân nói ra.

Lạc Thiên Trúc và các huynh đệ nhà Dư trong hang động đều ngẩn ra.

Họ ngẩn ngơ nhìn Trần Diệp bạch y trắng tuyết.

Đế Quân!

Vị này chính là chủ mưu đứng sau của Ngọc Diệp Đường, đệ nhất tôn sư thiên hạ - “Đế Quân” Đông Hoa?

“Vù” một tiếng.

Lạc Thủy Thần Kiếm trong tay Dư Hám Địa rơi xuống đất, lưỡi kiếm nhẹ nhàng cắm vào mặt đất, phát ra một tiếng nhẹ vang lên.

Hắn biết mình và đệ đệ đã xong đời.

Trần Diệp cúi người, trực tiếp đỡ Chu Nhị Nương đứng dậy.

“Sau này đều là một nhà, người làm vậy là có ý gì.”

Trần Diệp nhẹ giọng cười nói.

Giọng nói như cơn gió xuân.

Lời này lọt vào tai Chu Nhị Nương, thân thể bà lập tức run nhẹ, mở to mắt, nhìn Trần Diệp với ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Lời này.

Ý nghĩa chính là Trần Diệp không chỉ nhận Tôn Thông, mà còn nhận cả bà!

Chu Nhị Nương vội vàng lau nước mắt, ôm Tôn Thông nói: “Thông nhi, mau gọi là gia gia.”

Mắt Tôn Thông đỏ hoe, lông mi dính nước mắt.

Hắn nấc nghẹn, gọi Trần Diệp: “Gia gia.”

Nghe thấy tiếng gia gia này.

Trên mặt Trần Diệp lập tức nở một nụ cười.

Một cảm giác kỳ diệu từ trong lòng dâng lên.

Sáu năm trước, hắn đơn độc một mình xuyên qua đến Đại Vũ, trở thành viện trưởng của Dục Ấn Đường.

Sống chung với những đứa trẻ trong đường này, bọn chúng đã trở thành người thân mà Trần Diệp không thể bỏ xuống được.

Mà hiện tại.

Dục Ấn Đường có thêm một tiểu gia hỏa thế hệ thứ ba.

Một cảm giác không phải huyết mạch thân tình, nhưng hơn cả huyết mạch thân tình lan ra từ trong lòng Trần Diệp.

Sau khi Tôn Thông gọi Trần Diệp một tiếng gia gia, có chút do dự lấy ra một lọ thuốc trị thương nhỏ, chớp chớp lông mi, đưa cho Trần Diệp.

Thấy lọ thuốc trị thương này, Trần Diệp hơi sững sờ, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười.

“Được!”

Trần Diệp không nhịn được cười lớn một tiếng.

Tiếng cười vang vọng trong hang động, tạo thành tiếng vọng.

Trần Diệp nhận lấy lọ thuốc trị thương mà Tôn Thông đưa, cất vào trong ngực.

“Cảm ơn Thông nhi tặng gia gia thuốc trị thương.”

“Đợi lát nữa người về, gia gia sẽ cho người một số đồ tốt.”

Trần Diệp chớp mắt.

Mũi Tôn Thông đỏ hoe, nhìn Trần Diệp.

“Nhi...”

“Nhi... nhi tử...”

Tôn Thắng ở bên cạnh khàn khàn nói.

Tôn Thông và Chu Nhị Nương cùng nhau quay người lại.

Tôn Thông thấy khuôn mặt gần như giống hệt mình, ngần ra một chút.

Chu Nhị Nương nhìn Tôn Thắng với vẻ phức tạp, bà hơi cúi đầu, nói với Tôn Thông: “Thông nhi gọi là cha cha.”

Tôn Thông nhìn Tôn Thắng, do dự một lát, vẫn nhẹ giọng nói: “Cha cha.”

“Được!” Tôn Thắng vội vàng đáp.

Trong lòng một dòng nước ấm chảy qua, một cảm giác kỳ diệu bao trùm trong lòng.

Tôn Thắng hẳn đã có con rồi!

Tôn gia đã có con rồi!

Tôn Thắng cười tươi tiến lại gần, muốn ôm Tôn Thông.

Nhưng Tôn Thông ôm chặt Chu Nhị Nương, không buông ra.

Tôn Thắng cười gượng hai tiếng, đành thôi.

Trần Diệp thấy đứa trẻ đã được cứu ra, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hàn khí trong hang động nặng, đừng để đứa trẻ bị lạnh, lên đi.”

Trần Diệp nhặt nhòa nói.

Cơ Vô Mệnh cùng những người khác đứng chờ ở một bên, chủ phân đường Từ Châu là Từ Phong Ảnh mắt liếc một cái.

Đừng để đứa trẻ bị lạnh.

Hắn nhìn Lạc Lam ở trên mặt đất.

Nữ oa tử này cũng coi như là một đứa trẻ.

Chủ phân đường Từ Châu chạy đến, bế Lạc Lam lên, đi theo sau Cơ Vô Mệnh cùng những người khác, rời khỏi hang động lớn.

Còn về Lạc Thiên Trúc và các huynh đệ nhà Dư.

Dường như là bị người ta lãng quên vậy.

Dư Hám Địa thấy vậy không nhin được nghiêng răng.

Bọn họ bị phốt lờ.

Trần Diệp đi ở phía trước, ra khỏi đường hầm bí mật của Lạc gia.

Ánh đèn sáng chiếu lên mặt hắn.

Đột nhiên bên tai vang lên một âm thanh cơ giới quen thuộc.

[Đinh!]

[Phát hiện Dục Ấn Đường sinh ra thể hệ thứ ba]

[Cập nhật hệ thống...]

Chương 713: Hệ thống nâng cấp! Độ cảm kích gia tăng! Hệ thống thưởng!

【Hệ thống đang nâng cấp.....】

【10%.....30%.....60%.....100%】

【Đinh!】

【Hệ thống nâng cấp hoàn tất!】

【Phiên bản hiện tại: Hệ thống nuôi dưỡng cô nhi 4.0】

Trước mặt Trần Diệp hiện ra một màn sáng màu xanh dương mờ ảo.

Tông Tử ca?

Lâu lắm mới gặp lại.

Trong mắt Trần Diệp hiện lên nụ cười nhạt.

【Đinh!】

【Nội dung nâng cấp của hệ thống như sau:】

【1. Chủ nhân có thể tiêu hao một lần cơ hội rút thăm từ ngũ viện trưởng để đổi lấy một lần cơ hội rút thăm từ ngũ truyền gia, phù hộ cho hậu nhân của một đứa trẻ.】

【Chú thích: Nền giáo dục gia phong tốt đẹp có thể ảnh hưởng đến mười đời, trăm đời, ngàn đời.】

【2. Chủ nhân có thể tùy ý thay đổi mức độ lão hóa của dung mạo bản thân.】

【Chú thích: Khi sinh mệnh của người đủ dài, có lẽ việc sống sót lại là một hình phạt đối với người.】

【Đinh!】

【Chúc mừng chủ nhân, nhờ người hết lòng quan tâm và dạy dỗ tận tình, cô nhi Tôn Thắng trong viện nhi đã có con của riêng mình.】

【Viện nhi Dur Hàng đã có thể hệ thứ ba!】

【Độ cảm kích của cô nhi Tôn Thắng đã gia tăng!】

【Độ cảm kích hiện tại của Tôn Thắng: 100% (tối đa)】

【Đinh!】

【Chúc mừng chủ nhân nhận được thưởng độ cảm kích tối đa: Cơ hội rút thăm từ ngũ viện trưởng 1, cơ hội rút thăm từ ngũ cô nhi 1, tự do định đoạt tuổi thọ 100 năm.】

Nhìn thấy những phần thưởng này.

Mắt Trần Diệp khẽ sáng lên, mỉm cười.

.....

Trong một căn phòng rộng rãi, ấm áp của Lạc gia.

Tôn Thông nằm trên giường, chìm vào giấc ngủ say, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thi thoảng lại nức nở, trên má còn lưu lại hai vết nước mắt.

Chu Nhị Nương đứng bên giường, chỉnh lại chăn cho Tôn Thông, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên cạnh Chu Nhị Nương, Tôn Thắng ngồi trên ghế, lưng ghế quay về phía trước, hai tay đặt trên lưng ghế.

Hắn đặt cằm lên cánh tay, cười mỉm nhìn Tôn Thông đang say giấc.

Đây là con trai của hắn, Tôn Thắng!

Chu Nhị Nương liếc nhìn Tôn Thắng, môi hơi mím lại, không nói gì.

Trong phòng.

Trần Diệp ngồi bên bàn gỗ, bên cạnh đặt một cốc trà thơm nóng hổi.

Hắn nhẹ giọng nói: “Nhị Nương, người lại đây một chút.”

Chu Nhị Nương có chút căng thẳng, lúng túng.

Nhưng nàng vẫn chậm rãi đi đến bên cạnh Trần Diệp, đứng yên tại chỗ, cung kính nói: “Đề Quân.”

“Ừ.”

Trần Diệp mỉm cười: “Đừng căng thẳng, ta chỉ muốn trò chuyện với người.”

Chu Nhị Nương khẽ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút căng thẳng.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.” Chu Nhị Nương thành thật đáp.

“Hai mươi lăm...” Trần Diệp nâng cốc trà lên, thổi nhẹ vào mặt nước, nói: “Lớn hơn Tiểu Thắng bảy tuổi.”

“Cũng được, tuổi tác chênh lệch không quá lớn.”

“Nơi sinh quán ở đâu?”

Chu Nhị Nương đáp: “Người Thanh Giang phủ Thanh Giang.”

“Còn người thân nào khác trong gia đình không?” Trần Diệp nhấp trà, hỏi.

“Cha mẹ đều qua đời sớm, những người thân còn lại nhiều năm không liên lạc.”

“Ta nghe nói trước kia người từng vào ngục của Lục Thần Môn, vì lý do gì vậy?”

Trần Diệp đặt cốc trà xuống, hỏi về lai lịch của Chu Nhị Nương.

Chu Nhị Nương suy nghĩ một chút, ánh mắt cúi xuống nói: “Việc này nói ra dài lắm...”

“Ta vốn là nữ nhi của nhà nông ở Thanh Giang, trong nhà có vài mẫu ruộng, cuộc sống cũng khá giả.”

“Năm mười lăm tuổi, ta bị phú nhị đại của trạch gia Chúc huyện cùng huyện đề ý, hẳn đã cướp ta về phủ.”

“Cha mẹ ta vì tìm ta, đã chạy đến nha môn kiện cáo, nha môn thông đồng với Chúc gia, nói cha mẹ ta vu cáo.”

“Bị đánh hai mươi roi.”

“Thân thể mẹ ta yếu ớt, tối hôm đó đã không chịu đựng nổi.”

“Cha ta mấy ngày không thể đi lại, để an táng mẹ ta, chữa thương, viết đơn kiện, tìm người kiện cáo, muốn kiện lên Thanh Giang phủ.”

“Chúc gia thấy cha ta muốn kiện lên trên, liền phái người xông vào nhà ta, đánh chết cha ta.”

Nói đến đây, Chu Nhị Nương không kìm được nước mắt.

“Ta bị cướp vào phủ Chúc gia, một nhà hoàn trong phủ từng có quan hệ bà con với mẹ ta, đã kể cho ta những chuyện này.”

“Tối đó ta dùng kéo giết phú nhị đại trong phủ, trốn ra ngoài.”

“Trốn không xa, liền bị đuổi kịp, sau đó được sư phụ cứu.”

“Sư phụ ta hồi trẻ từng bị nam nhân lạnh lòng bạc bẽo làm tổn thương, bà biết được trải nghiệm của ta liền truyền thụ võ công cho ta.”

“Ta và sư phụ rong ruổi giang hồ, mỗi khi đi qua một huyện, đều tra hỏi trong huyện có phú nhị đại nào cường hào ức hiếp dân lành không.”

“Một khi có phú nhị đại làm ác, ta và sư phụ liền nhân đêm mò vào, chém bỏ cổ bứt rể.”

“Sau này vì làm nhiều việc như vậy, đã bị Lục Thần Môn truy đuổi.”

“Sư phụ ta vì để ta đi trước, đã bị bắt đầu của Lục Thần Môn đánh chết.”

“Sau đó ta cũng không trốn thoát được, chỉ bị giam vào ngục của Lục Thần Môn.”

Giọng nói của Chu Nhị Nương nhẹ nhàng, kể lại đại khái sự việc.

Trần Diệp nghe xong, đã hiểu sơ qua.

Hắn nhấp một ngụm trà trong cốc, đặt cốc xuống.

“Ta đã hiểu.”

“Ngươi cũng là người khỏe mạnh.”

“Mấy ngày nay ngươi vì chuyện của Thông Nhi, vất vả rồi.”

“Nghỉ ngơi sớm đi.”

“Dạ.” Chu Nhị Nương đáp một tiếng.

Trần Diệp đứng dậy, nói với Tôn Thắng: “Tiểu Thắng, người ra đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Nghe được lời này, Tôn Thắng không kìm được rung mình.

Hồng rồi.

Nghĩa phụ không định lại đánh hấn chứ?

Hấn cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Tôn Thắng cắn răng nói: “Nghĩa phụ, để ta xem Thông Nhi.”

Trần Diệp thản nhiên nói: “Sau này có thời gian mà xem.”

Tôn Thắng nghe được sự nghiêm túc trong giọng điệu của Trần Diệp, chỉ đành cắn răng đứng dậy, ngoan ngoãn đi theo sau Trần Diệp, đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi phòng, đến sân ngoài của Lạc gia.

Trần Diệp chậm rãi quay người, nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng tại chỗ đã sợ đến run rẩy, cơ thể căng cứng, nội lực Ba Lăng trong cơ thể cuộn cuộn.

Âm thanh sóng biển mơ hồ từ đàn điền truyền ra, khí hộ thể hiện ra.

Thấy tình hình này.

Trần Diệp không kìm được cười nói: “Ta có đánh ngươi đâu.”

“Tại sao ngươi lại phản ứng lớn như vậy?”

Tôn Thắng cười ngượng hai tiếng.

Thấy Trần Diệp thật sự không có ý định ra tay, hấn mới thu hồi nội lực và khí hộ thể.

“Hấn cũng đã làm cha, mà còn không ổn định chút nào.”
Trần Diệp không kìm được cười nói.

Nói xong câu này, Tôn Thắng cũng không kìm được gãi đầu, cười cười.

Ánh mắt Trần Diệp quét qua sân, rơi xuống một chiếc bàn đá trong sân.

Hắn đi đến ghé tròn bên bàn đá, nói: “Đến đây ngồi đi.”

“Vâng.”

Tôn Thắng vội vàng ngồi xuống bên cạnh Trần Diệp.

“Tiểu Thắng,” Trần Diệp hỏi: “Người thực sự nghĩ gì về Nhị Nương?”

Tôn Thắng không nói gì, chỉ từ từ cúi đầu.

Trần Diệp thản nhiên nói: “Mặc dù dung mạo của Nhị Nương không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng cũng rất xinh đẹp.”

“Tính cách của nàng mặc dù ta không hiểu nhiều, nhưng có thể thấy được nàng là người kiên cường, hiền thực.”

“Hơn nữa xuất thân cũng là người khổ mệnh.”

“Ta thấy nàng khá tốt.”

“Người nghĩ gì, nói xem.”

Tôn Thắng không nói gì.

Trần Diệp liếc hắn một cái nói: “Người ghét nàng xuất thân không tốt sao?”

Tôn Thắng lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy là vì sao?” Trần Diệp nhíu mày.

Tôn Thắng có chút do dự.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn cắn răng nói: “Nàng...”

“Nàng không phải trinh nữ.”

Chương 714: Điều đã chết!

“Bốp!” một tiếng.

Trần Diệp mặt đen lại, một tay vỗ lên đầu Tôn Thắng.

Tôn Thắng vội vàng che đầu, kêu lên một tiếng thảm thiết: “Ái chao!”

“Ái chao gì?” Trần Diệp mặt đen lại nói: “Ta đâu có dùng sức mạnh lớn.”

Nghe thấy lời này.

Tôn Thắng chớp mắt, bỏ tay che đầu xuống, cười ha ha hai tiếng: “Nghĩa phụ.”

Trần Diệp liếc mắt nhìn hắn nói: “Ngươi đã gọi ta một tiếng nghĩa phụ, có một số đạo lý ta vẫn phải nói cho ngươi.”

“Đúng như người ta nói, giấy trắng tìm giấy trắng, báo... giấy đen tìm giấy đen.”

“Tự mình ra ngoài lâu lỏng, bốn năm qua này, ngươi dám nói ngươi ngủ với ít phụ nữ hơn không?”

“Hơn nữa, kinh nghiệm trước đây của nàng ta cũng không phải là tự nguyện, mà là do thế gian này ép buộc.”

“Tại sao ngươi lại không thể chấp nhận?”

Tôn Thắng cúi đầu, không nói gì, trong lòng vẫn còn ác cảm.

Trần Diệp không nhịn được hỏi: “Vậy ngươi rốt cuộc muốn tìm một người như thế nào?”

“Xinh đẹp? Võ công cao? Gia thế tốt? Tính cách tốt?”

Tôn Thắng hơi ngắc đầu, có chút mơ hồ.

Trần Diệp tiếp tục nói: “Bốn năm qua này, người đã ngủ với không dưới một trăm người phụ nữ, cũng đến lúc thu lại tâm tư rồi.”

“Mỗi lần người tỉnh dậy trên giường, trong lòng chẳng lẽ không trống rỗng sao?”

Tôn Thắng im lặng.

Trần Diệp hít một hơi nhẹ nói: “Thông Nhi và Nhị nương ta đã nhận.”

“Cuối tháng Chín, người sẽ kết hôn với Đại Minh.”

“Cứ định như vậy đi, người tự mình suy nghĩ cho kỹ.”

“Các chuyện khác, ta cũng không nói nhiều nữa.”

Trần Diệp cuối cùng nói một câu.

Nói xong, thân thể hắn hóa thành một bóng trắng, biến mất trong sân.

Gió đêm mát lạnh thổi qua tiểu viện.

Tôn Thắng ngồi trên ghế đá, trong mắt có chút mơ hồ.

Hắn ngắc đầu, nhìn lên bầu trời đầy sao.

Đêm tối đen như mực, muôn vàn sao sáng lấp lánh.

Cỏ trong bụi cỏ có những con côn trùng nhỏ kêu vo ve.

“Tìm một người như thế nào...”

Tôn Thắng lẩm bẩm trong miệng, lặp lại một lần.

Bên tai hắn đột nhiên vang lên, lời mẹ hắn đã nói trước khi qua đời.

“Nếu có thể, hãy cưới một gia đình tốt, Tôn gia ba đời đơn truyền, đến đời người này, không thể để hương khói đứt

đoạn.”

“Người nữ không cần có xinh đẹp bao nhiêu, chỉ cần là người chịu cùng người chịu khổ sống cuộc sống này là được.”

Tôn Thắng nghĩ đến đây, không nhịn được cười một cái.

“Chỉ cần có thể cùng ta chịu khổ sống cuộc sống này là được.”

“Tuy nhiên...”

“Bây giờ cuộc sống của ta, đâu có khổ gì.”

Trong đầu Tôn Thắng hiện lên gương mặt thiếu niên tuần tú của Tôn Thông năm đó, khóe miệng khẽ nhếch.

“Tiểu tử thói này còn không cho ta ôm...”

Tôn Thắng cười đứng dậy, hít một hơi nhẹ, bước lớn về phía phòng.

“Cột kẹt...” một tiếng.

Hắn đẩy cửa phòng, đi vào trong.

Chu Nhị Nương ngồi bên bàn gỗ, ngây người nhìn Tôn Thông, không biết đang nghĩ gì.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Chu Nhị Nương ngẩng đầu nhìn Tôn Thắng, trong mắt có chút hoảng loạn.

Nàng cúi đầu, nhìn xuống bàn, im lặng không nói.

Tôn Thắng đi vào phòng, đóng cửa lại.

Hắn đi đến bên bàn gỗ, ngồi xuống.

Hai người đối diện ngồi, nhưng đều không nói gì.

Trong phòng có chút im lặng.

Chỉ có ngọn đèn nhẹ nhàng nhảy múa.

Khoảng một chén trà sau đó.

Chu Nhị Nương ngẩng đầu lên, hỏi với giọng nhẹ nhàng:
“Người...”

“Người có đói không?”

“Đề ta đi làm chút gì đó cho người ăn.”

Nghe thấy lời này, Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn Chu Nhị Nương, đầu tiên là hơi sững sờ.

Sau đó có một cảm giác âm áp không rõ nguyên nhân chảy trong tim hắn.

Tôn Thắng mỉm cười.

“Ta có chút đói rồi...”

.....

Trong thành Tế Ninh.

Đêm tối đen như mực, giờ Tý.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống mặt đất, mặt đất như được bao phủ bởi một lớp lụa trắng bạc.

“Đi thôi đi thôi!”

Trong đêm tối.

Vài người cưỡi ngựa nhanh, phi nhanh trên con đường đá xanh trong thành Tế Ninh.

Bàn chân ngựa dẫm lên đá xanh phát ra tiếng “đạp đạp”.

Một đoàn người đi qua con đường dài, dừng lại trước một quán trọ có cột dài cao ba trượng.

Trên cột dài có bốn chiếc đèn lồng lớn, bên trên viết bốn chữ lớn “Nguyệt Lai Khách Điểm”.

Hoa Tịch Nguyệt xuống ngựa, sau lưng là Trần Linh, Tiểu Liên, Liễu Hồng Yên, Trần Vũ, Vương Thành...

Nàng đi nhanh đến trước quán trọ, gõ cửa.

Tiểu nhị mở cửa, Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp chen vào, ném một túi bạc.

“Năm phòng trên lầu!”

Tiểu nhị tiếp túi tiền, cân nhắc một chút thấy nặng, lập tức mắt sáng lên.

“Khách quan mời ngồi bên này.”

Hắn vội vàng cười híp mắt dẫn đường.

Tiểu Liên và mọi người theo sau Hoa Tịch Nguyệt.

Hoa Tịch Nguyệt phong trần mệt mỏi, trên người đầy bụi bẩn.

Tiểu Liên nhú mày, không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến vị cao thủ tông sư này hoảng loạn như vậy.

Trên đường nàng hỏi Hoa Tịch Nguyệt, Hoa Tịch Nguyệt im miệng không nói, nói rằng chỉ có Trần Diệp ở đó, nàng mới nói.

Tiểu Liên đành phải đi theo nàng, rất tò mò.

Mọi người vào quán trọ.

Hoa Tịch Nguyệt vào phòng khách, bảo tiểu nhị mang lên một ấm trà, rót vào chén, vội vàng uống một ngụm, làm ướt cổ họng.

Vân Vi Yêu đứng một bên, rất không hiểu hỏi: “Công tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Tịch Nguyệt đặt chén trà trong tay xuống, thở phào một cái, biểu cảm nghiêm túc nói: “Sắp có biến động lớn rồi.”

“Hả?” Vân Vi Yêu không hiểu.

Hoa Tịch Nguyệt cũng không nói thêm nữa.

Nàng ngồi trên ghế, như lửa đốt lòng.
Cũng không biết Trần Diệp đã đi đâu.
Sự việc khẩn cấp, hắn lại không có ở đây.
Hoa Tịch Nguyệt không nhịn được thở dài một tiếng.
Tiếng thở dài này vừa phát ra.
Ngoài phòng khách liền vang lên tiếng gõ cửa.
Vân Vi Yêu đi qua, mở cửa.
Chỉ thấy Trần Diệp mặc áo trắng đứng ngoài cửa.
Hắn không đeo mặt nạ, lộ ra gương mặt tuần tú.
“Sao vậy?”

“Sao các người lại chạy đến Tế Ninh?”

Trần Diệp không hiểu hỏi.

Không lâu trước đó, hắn còn ở Lạc phủ ở Hoài Bắc, khi kiểm tra thường hệ thống, thấy bản đồ hệ thống Tiểu Liên, Trần Linh, Trần Vũ chạy về phía tây, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trần Diệp đành phải quay lại.

Hoa Tịch Nguyệt thấy Trần Diệp, vội vàng đứng dậy, kéo hắn vào trong phòng.

Trần Diệp thấy biểu cảm của Hoa Tịch Nguyệt nghiêm trọng, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy biểu cảm của Hoa Tịch Nguyệt nghiêm túc như vậy.

“Sao vậy?” Trần Diệp ngồi xuống, giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Hoa Tịch Nguyệt không nói gì, mà ra hiệu cho Vân Vi Yêu một cái.

Vân Vi Yêu hiểu ý, đóng cửa phòng lại.

Tại Hoa Tịch Nguyệt hơi động, thấy xung quanh không có ai nghe trộm, lúc này mới lên tiếng nói: “Đã xảy ra đại sự rồi.”

“Sự việc gì?” Trần Diệp hơi nhú mào.

Hoa Tịch Nguyệt trầm giọng nói: “Vào buổi sáng, Thần Quyền sơn trang đã chọn người đứng đầu Võ Lâm minh chủ.”

“Không lâu sau một nhóm người đã cưỡi ngựa rời khỏi Tư Dương, đi về phía nam.”

“Ta tưởng có chuyện thú vị gì, nên đã theo sau từ xa.”

“Kết quả khoảng nửa canh giờ sau, nhóm chương môn các đại phái, chủ sơn trang này đều cùng nhau vào Y Sơn.”

“Ta còn chưa vào, đã chú ý thấy có bóng người lay động trên núi không xa.”

“Ta để ý một chút không đi qua.”

“Kết quả chỉ sau một chén trà, bên trong Y Sơn liền truyền ra tiếng nổ vang.”

“Nhóm chương môn các đại phái, chủ sơn trang này không còn ai sống sót đều không đi ra.”

Hoa Tịch Nguyệt nói về chuyện này, còn có chút bất an.

“Các người bọn họ, chính là một phẩm cao thủ chiếm chín thành trên giang hồ.”

Trong lòng Hoa Tịch Nguyệt phát lạnh, có chút kinh hãi nhìn Trần Diệp: “Những người này...”

“Đều đã chết!”

Chương 715: Ngày 20 tháng 6, bên hồ Tây Tử! Đông Nhan Kiếm Thánh đối đầu với thiên hạ đệ nhất!

Nghe Hoa Tịch Nguyệt nói vậy, Trần Diệp hơi nhú mày.

Hoa Tịch Nguyệt tiếp tục nói: “Sau đó, ta lại đứng từ xa nhìn một lúc, phát hiện một nhóm võ giả từ trên núi đi xuống.”

“Họ có võ công rất hỗn tạp, có đủ các môn phái khác nhau.”

“Tuy nhiên, đa số võ công không cao, chỉ khoảng nhị, tam phẩm.”

“Đại Vũ có thể điều động nhiều cao thủ như vậy, ta nghĩ chỉ có một khả năng.”

“Đông Xưởng.” Trần Diệp bình thản nói.

Hoa Tịch Nguyệt gật đầu mạnh: “Đúng rồi!”

“Chính là Đông Xưởng!”

Nàng cau mày, nói nghiêm túc: “Đông Xưởng đã tiêu diệt chín phần mười cao thủ nhất phẩm giang hồ.”

“Bây giờ, một phần mười cao thủ nhất phẩm còn lại của giang hồ, ngoài Võ Đang, Thiếu Lâm, Ngọc Diệp Đường, thì chỉ có một số tán nhân giang hồ.”

“Kết hợp với động thái của triều đình Đại Vũ những năm gần đây.”

“Rõ ràng, hoàng đế Đại Vũ đang muốn cầm võ.”

Hoa Tịch Nguyệt cảm thấy hơi lạnh sống lưng, nhìn Trần Diệp nói: “Bốn năm trước, ngươi đã mang Ngọc Diệp Đường cướp pháp trường, tạt vào mặt hoàng đế.”

“Đây là mối họa.”

“Hoàng đế Đại Vũ đã tiêu diệt nhiều cao thủ như vậy, tiếp theo e rằng hắn sẽ ra tay với giang hồ.”

“Thế lực của Ngọc Diệp Đường rất lớn, rễ cây của nó lan rộng khắp Đại Vũ.”

“Hoàng đế Đại Vũ sẽ không để Ngọc Diệp Đường tồn tại.”

Hoa Tịch Nguyệt khuyên Trần Diệp: “Ngươi hãy mau trở về Dur Hàng, đưa bọn trẻ trong đường đi.”

“Nếu hoàng đế Đại Vũ không hài lòng với ngươi, muốn thanh trừng.”

“Dù ngươi có là tông sư, đối mặt với vạn thiết kỵ của Đại Vũ, cũng không phải là đối thủ.”

“Chúng ta hãy sớm tránh đi.”

Nghe vậy, Trần Diệp hơi nhú mày.

Hắn không khỏi nhớ lại những lời của Huyền Chân đạo trưởng khi còn ở Âu Dương Đường.

“Ngọc Diệp Đường chiếm cứ Đại Vũ, thế lực còn lớn hơn Phong Vũ Lâu năm xưa.”

“Có câu rằng: Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết.”

“Lão đạo nhắc nhở hoàng đế một câu.”

“Hoàng đế là người thông minh, có một số lời nên dừng lại đúng lúc...”

Trần Diệp vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Nếu hoàng đế Đại Vũ không dung túng Ngọc Diệp Đường.

Vậy Ngọc Diệp Đường...

Nên đi đâu về đâu?

...

Ngày hôm sau.

Ngày 8 tháng 6.

Trong đại sảnh của Lạc phủ ở Hoài Bắc.

Tôn Thắng ôm Tôn Thông trong lòng, cười tươi như hoa.

Chu Nhị Nương ngồi bên cạnh hắn.

Cả gia đình ba người vừa dùng điểm tâm sáng tại đại sảnh của Lạc phủ.

Chương Tiểu Ngu, phân đường chủ của phân đường Hoài Bắc, đi vào, chấp tay cung kính nói: “Thiếu chủ, chúng ta nên xử lý Lạc gia và các huynh đệ Dư gia thế nào?”

Tôn Thắng ôm Tôn Thông, nghe vậy, nụ cười trên mặt hơi thu lại.

Hắn vừa định nói giết hết bọn họ.

Tôn Thông nhìn chăm chăm vào Tôn Thắng, hàng mi dài khê chớp, vẻ mặt bình tĩnh.

Tôn Thắng dừng lại một chút, suy nghĩ rồi nói: “Tất cái lão già Lạc gia kia hai cái.”

“Thật sự muốn vạch mặt con ta, đúng là tìm chết.”

“Còn về các huynh đệ Dư gia...”

Tôn Thắng vung tay, ra hiệu cho Chương Tiểu Ngu một ánh mắt.

Chương Tiểu Ngu lập tức hiểu ý.

Hắn chấp tay hành lễ.

Chương Tiểu Ngu vừa định rời đi, Tôn Thắng gọi hắn lại.

“Đợi đã.”

“Sao vậy, thiếu chủ?” Chương Tiểu Ngu dừng bước, cung kính hỏi.

Tôn Thắng khẽ ho một tiếng: “Ngươi hãy gọi ta một lần nữa.”

Chương Tiểu Ngu: “?”

Thấy Tôn Thắng vẻ mặt mong chờ, khóe môi Chương Tiểu Ngu giật giật, hít một hơi, cẩn thận nói: “Thiếu chủ?”

Nghe vậy, toàn thân Tôn Thắng thoải mái.

“Tốt!”

“Ngươi hãy đi làm việc đi.”

Tôn Thắng vui vẻ nói.

Chương Tiểu Ngu vội vàng đáp ứng, rời khỏi đại sảnh của Lạc gia.

Hắn đi trong sân của Lạc phủ, cảm thấy có chút khó hiểu.

Chương Tiểu Ngu lẩm bẩm: “Thiếu chủ?”

Hắn không hiểu tại sao Tôn Thắng lại muốn hắn gọi một lần nữa.

Nghĩ một lúc, hắn cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng đến phòng giam các huynh đệ Dư gia.

Trong đại sảnh.

Tôn Thông nhìn cha mẹ, ánh mắt đảo qua xung quanh.

Hắn nhỏ giọng hỏi: “Ông nội đâu?”

Tôn Thắng ôm Tôn Thông, vui vẻ nói: “Ông nội có việc nên về trước.”

“Đến Trung Thu năm nay, phụ thân sẽ đưa con về nhà, sẽ gặp ông nội.”

“Thông nhi đã từng thấy biển chưa?”

“Phụ thân sẽ đưa con đi chơi trên biển nhé, trên biển rất vui.”

Tôn Thắng cười nói.

Tôn Thông không nói gì, mà nhìn mẹ.

Chu Nhị Nương ánh mắt dịu dàng, đưa tay vuốt tóc con trai.

“Muốn đi biển không?”

Tôn Thông suy nghĩ một lúc, gật đầu.

“Được!” Tôn Thắng cười lớn.

Nhìn khuôn mặt giống mình đến tám chín phần, một cảm xúc huyết mạch kỳ diệu bao trùm trong lòng Tôn Thắng.

Khiến tâm trạng hân vừa kích động vừa ấm áp.

Không khí ấm áp lan tỏa trong đại sảnh.

Cơ Vô Mệnh đột nhiên vung tay đi vào, trong tay hân cầm một cây tăm, vừa xỉa răng vừa nói: “Có chuyện lớn!”

“Có chuyện lớn!”

Tôn Thắng ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Chuyện gì lớn?”

Cơ Vô Mệnh lười biếng lấy một cuốn Giang Hồ Chí mới nhất của Thiên Cơ Lô từ trong ngực ra, ném cho Tôn Thắng.

Tôn Thắng dùng một tay bắt lấy, liếc qua bìa.

“Giang Hồ Chí của Thiên Cơ Lô?”

“Chỉ có bầu chọn mình chủ Võ Lâm Đại hội, chứ còn chuyện gì lớn nữa?”

Cơ Vô Mệnh tùy ý ngồi xuống bàn tròn, tự lấy cho mình một bát cháo, húp một ngụm rồi nói: “Ngươi mở ra xem thì biết.”

Tôn Thắng đặt Giang Hồ Chí lên bàn, tay trái ôm Tôn Thông, tay phải mở trang sách.

Trên trang đầu tiên có hai dòng chữ viết:

Ngày 20 tháng 6, bên hồ Tây Tử.

Đông Nhận Kiếm Thánh đối đầu với thiên hạ đệ nhất!

Nhìn thấy hai dòng chữ này, Tôn Thắng đột nhiên sững sờ, mắt mở to.

Hắn nhìn Cơ Vô Mệnh đang uống cháo.

“Gã Yagyu Ichirou kia muốn đấu với nghĩa phụ ta?”

Cơ Vô Mệnh nuốt cháo, gạt đầu: “Hơn nữa hoàng đế còn đồng ý.”

“Thời gian được ấn định vào ngày 20 tháng 6, địa điểm là bên hồ Tây Tử.”

Tôn Thắng nghe vậy, ngẩn người.

Ngày 20 tháng 6?

Hôm nay là ngày 8.

Mười hai ngày sau?

Hắn lại lật thêm vài trang Giang Hồ Chí.

Đông Nhận Kiếm Thánh đấu với thiên hạ đệ nhất “hoàng đế” Đông Hoa của Đại Vũ, muốn nhận nữ nhi của hoàng đế làm đồ đệ, chuyện lớn này là trang đầu tiên của Giang Hồ Chí lần này.

Còn về chuyện Võ Lâm Đại hội, chương môn Không Đùng phải đoạt được chức minh chủ.

Những chuyện nhỏ như vậy, đều được để ở phía sau.

Tôn Thắng “hừm” hai tiếng, xem qua đại khái Giang Hồ Chí lần này, biểu cảm kỳ quái.

Điều thu hút hẳn không phải Yagyu Ichirou muốn đấu với Trần Diệp.

Mà là những mâu chuyện giang hồ ở giữa Giang Hồ Chí.

“Ngày 6 tháng 6, Bách Hoa lão nhân nói với cháu gái ruột là Hoa Tịch Nguyệt ở Thần Quyền sơn trang, sẽ không quản chuyện hôn sự của nàng với hoàng đế nữa.”

“Nghĩ ngờ hoàng đế đấu với Yagyu Ichirou xong, sẽ cưới cháu gái của Bách Hoa lão nhân!”

Đọc đến đây.

Tôn Thắng vuốt cằm, biểu cảm nghiêm trọng nói: “Có lẽ Trung Thu năm nay, thật sự phải chuẩn bị thêm một phần quà mừng.”

Cơ Vô Mệnh gấp một miếng dưa muối, nghe vậy, không nhìn được lắc mắt.

Hắn nuốt cháo và dưa muối, nói: “Người hãy lật tiếp đi, còn một chuyện lớn nữa của triều đình.”

“Hoàng đế của Đại Vũ chúng ta đăng cơ năm năm, cuối cùng cũng muốn chọn phi, lập hậu.”

“Thời gian còn khá gấp, được ấn định vào ngày 10 tháng 6.”

“Đến lúc đó, có thể sẽ đại xá thiên hạ.”

Nghe vậy.

Trong đầu Tôn Thắg hiện lên gương mặt lạnh lùng, dung mạo xinh đẹp của người trẻ tuổi bốn năm trước.

Chương 716: Giang hồ đường xa, có duyên gặp lại (1)

Cùng một thời gian.

Dư Hàng.

Bầu trời có chút âm u, mây đen kéo đến.

Mưa bụi lất phất từ trên không trung xám xịt rơi xuống, ướt trên con đường đá xanh, tạo thành những vũng nước nhỏ.

Mưa rơi trên vũng nước nhỏ, những gợn sóng lan ra.

Âm thanh mưa rơi lộp độp, mang theo một cảm giác nhịp điệu kỳ lạ.

Vũng nước nhỏ phản chiếu bầu trời xám xịt, đột nhiên hiện lên một bóng dáng cao lớn mạnh mẽ màu đen.

Ngay sau đó.

“Phập...” một tiếng.

Một bàn chân lớn đi dép vải đập xuống vũng nước, khiến nước văng tung tóe.

Đại Minh bước nhanh trên con đường đá xanh.

Hắn đội một chiếc nón dừa, quần áo hơi ướt, toàn thân toát lên hơi nóng trắng mờ mờ.

Đại Minh vừa mới trở về sau khi luyện tập buổi sáng.

Sáng nay khi rời nhà, cơn mưa này vẫn chưa lớn.

Bây giờ đã trở nên lớn hơn, trong đám mây đen có sấm sét, thỉnh thoảng vang lên những tiếng nổ đùng đùng.

Mấy ngày nay, ngoài việc luyện tập buổi sáng, Đại Minh chủ yếu ở trong viện ủ trẻ, trông nom đệ đệ muội muội.

Trần Diệp trước khi rời nhà đã dặn dò Đại Minh.

Hắn nhất định phải trông chừng đệ đệ muội muội.

Đại Minh nhất định sẽ làm tốt việc này.

“Hú hú...”

Đại Minh chạy nhanh trên con đường đá xanh, khi hít thở bằng miệng và mũi, luôn phun ra hơi nóng trắng mờ mờ.

Khi đi qua một khúc quanh.

Một bóng người đột nhiên đi ra từ phía bên kia của khúc quanh.

Người kia mặc một chiếc trường sam màu nâu vàng, trên tay cầm một chiếc ô giấy dầu.

Đại Minh phản ứng lại, dồn lực ở chân, cơ thể lập tức dừng lại.

Mặc dù hắn dừng lại, nhưng cơ thể lại tạo ra một cơn gió, thổi bay tà áo của đối phương.

Người cầm ô giấy dầu là một trung niên thư sinh.

Hắn để râu mép, khuôn mặt trắng trẻo, sắc mặt hồng hào.

Trung niên thư sinh thấy Đại Minh cao tám thước, cơ bắp cuộn cuộn, mặt không đôi sắc.

Hắn gật đầu với Đại Minh, sau đó chuyển mắt, nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục bước đi.

Đại Minh đứng ở góc phố, nhìn trung niên thư sinh thêm một lần nữa.

Người này...

Đại Minh nhíu mày.

Mặc dù hắn không luyện võ đạo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đối phương không đơn giản.

Đại Minh thu hồi ánh mắt, không nhìn thêm nữa.

Đại Minh bước nhanh về phía viện ủ trẻ.

Sau khi trung niên thư sinh cầm ô giấy dầu đi không xa, đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn.

Hắn nhìn bóng lưng của Đại Minh một cái, trong mắt có chút kinh ngạc.

“Không có căn cơ võ công...”

“Thần lực bẩm sinh?”

“Khí huyết này, thậm chí có thể sánh ngang với người luyện võ bình thường tiên thiên...”

Trung niên thư sinh có chút cảm khái.

“Hơi thở tiên linh bị cắt đứt, vậy mà vẫn có thể sinh ra nhân tài như vậy...”

“Lạ thật, lạ thật...”

Trung niên thư sinh thu hồi ánh mắt, tiếp tục cầm ô, đi đường của mình.

Nếu có người chú ý, sẽ kinh ngạc phát hiện.

Vũng nước mà trung niên thư sinh đi qua dưới chân, mặt nước không gợn sóng chút nào.

...

Ký túc xá Ngụy Lai, Tế Ninh.

Trần Diệp ngồi xếp bằng trên giường, dẫn nội lực về đan điền, từ từ mở mắt.

Hắn thở phào một hơi.

“Hệ thống, kiểm tra số điểm còn lại.” Trần Diệp thầm nghĩ.

[Đỉnh!]

[Số điểm còn lại hiện tại: 1069]

Vì Trần Diệp đã liên kết với Tiểu Thập, Tiểu Thập chưa kích hoạt nhiệm vụ nghề nghiệp, nên mỗi ngày hắn đều có thể nhận được khoảng ba mươi điểm.

Sau mười ngày, số điểm còn lại đã tăng lên 1069.

Chỉ có một ngàn điểm, vẫn còn một khoảng cách so với năm ngàn điểm để rút trích từ khóa.

Trần Diệp nhìn vào phần thưởng hệ thống mà mình nhận được ngày hôm qua.

Một cơ hội rút từ khóa viện trưởng, một cơ hội rút từ khóa cô nhi ngẫu nhiên.

Nghĩ một lát, Trần Diệp quyết định rút từ khóa cô nhi trước.

“Hệ thống, rút từ khóa cô nhi.”

Trần Diệp thầm nghĩ.

[Đỉnh!]

[Tiêu hao một cơ hội rút từ khóa cô nhi ngẫu nhiên...]

[Đang rút từ khóa ngẫu nhiên...]

Giao diện hệ thống ảo hiện ra trước mắt Trần Diệp.

Một vòng quay màu xanh dương quay nhanh.

Sau vài giây, nó dừng lại trên một từ khóa.

Thấy từ khóa này, Trần Diệp lập tức chìm vào im lặng.

[Đinh!]

[Chúc mừng chủ nhân đã rút được từ khóa: Ma đạo kỳ tài]

[Ma đạo kỳ tài: Tăng cường sức hấp dẫn nhân cách đối với người không chính đạo; Miễn dịch tác dụng phụ khi tu luyện công pháp không chính đạo]

Trần Diệp nhìn chằm chằm vào từ khóa này, vuốt cằm, im lặng một lúc lâu, thở dài.

Từ khóa ngẫu nhiên.

Không thể chỉ định, rút được gì thì là vậy.

Tuy nhiên...

Tính thích ứng của từ khóa này...

Có chút hẹp.

Trần Diệp nhìn vào các từ khóa của mấy đứa trẻ, suy nghĩ một lát, chỉ có thể đặt từ khóa này lên người Tiểu Thập.

Nếu không, cho ai cũng không hay.

Trần Diệp nhìn vào hai từ khóa của Tiểu Thập: [Giáo chủ], [Ma đạo kỳ tài], im lặng một lúc lâu.

Thôi đi.

Con cháu tự có phúc của con cháu.

Trần Diệp chuyển ánh mắt đến cơ hội rút từ khóa viện trưởng.

Hiện tại, từ khóa viện trưởng mà hắn có gần như đã bù đắp hết những điểm yếu của hắn.

Nếu rút thêm, có thể sẽ không nâng cao được bao nhiêu.

Thà đổi nó thành một cơ hội rút từ khóa truyền gia, xem có thể rút được gì.

Trần Diệp nghĩ một lát, thầm nghĩ: “Đổi cơ hội rút từ khóa viện trưởng thành cơ hội rút từ khóa truyền gia.”

[Đinh!]

[Đổi thành công!]

“Rút từ khóa truyền gia.”

[Đinh!]

[Đang rút từ khóa truyền gia...]

Giao diện vòng quay màu xanh dương ảo lại hiện ra trước mắt Trần Diệp.

Sau vài giây.

[Đinh!]

[Chúc mừng chủ nhân, đã rút được từ khóa truyền gia: Nãi phụ chi phong]

[Nãi phụ chi phong: Con cháu đời sau sẽ kế thừa phong thái của cha]

Trần Diệp nhìn chăm chăm vào từ khóa truyền gia này một lúc lâu, trong đầu hiện lên hình ảnh của Tôn Thắng làm những việc đã làm.

Hắn từ bỏ ý định ban từ khóa truyền gia này cho Tôn Thông.

Tôn Thông là một đứa trẻ ngoan ngoãn, không thể bị Tôn Thắng dẫn dắt đi sai.

Đợi Đại Minh có con, có thể ban cho chi này của Đại Minh.

Xử lý xong phần thưởng hệ thống nhận được.

Trần Diệp lại xem xét tuổi thọ hai trăm năm hiện tại của mình.

Tuổi thọ hai trăm năm này, Trần Diệp cho bất kỳ ai, đôi phương cũng sẽ miễn cưỡng gia hạn tuổi thọ, sống thêm một thời gian.

So với linh đan diệu dược gì cũng thực tế hơn.

Vấn đề duy nhất là mỗi lần sử dụng, ít nhất phải dùng một năm tuổi thọ.

Trần Diệp thu hồi ánh mắt, đóng giao diện hệ thống, đi giày, ra khỏi phòng.

Chậm rãi đi xuống cầu thang.

Sảnh lớn của ký túc xá Ngụy Lai khá vắng vẻ.

Đã qua thời gian ăn sáng, hầu hết khách trọ đều đã rời khỏi ký túc xá.

Lúc này, trên bàn trong sảnh lớn.

Trần Linh, Trần Võ, Vương Thành, Vệ Ảnh Thu, Tưởng Vân Tuyết, Ngụy Hoài, Tưởng Cận mấy người ngồi thành hai bàn.

Ngụy Hoài có thêm một thanh đoản kiếm mũi xanh, chỉ nhìn kiếm mũi cũng biết không phải vật bình thường.

Thấy Trần Diệp xuống, Tưởng Vân Tuyết đứng dậy, cung kính hành lễ.

Trần Diệp thấy cô gái có phần cầu thả này có vẻ muốn nói lại thôi, mỉm cười nói: “Có chuyện gì, nói đi.”

Tưởng Vân Tuyết cung kính nói: “Bái kiến Đế Quân, chúng ta đến để xin từ chức.”

“Sự việc Võ lâm đại hội đã kết thúc, chúng ta định tiếp tục đi giang hồ.”

Ánh mắt Trần Diệp nhìn mấy người.

Trần Võ, Vương Thành, Ngụy Hoài và những người khác đều đứng dậy, mặt mang theo vẻ cung kính.

Trần Diệp cười nói: “Vậy thì...”

“Giang hồ đường xa, có duyên gặp lại.”

Ánh mắt Tưởng Vân Tuyết sáng lên, gật đầu mạnh.

...

“Đi thôi!”

Mấy bóng dáng cưỡi ngựa phi nhanh, rời khỏi ký túc xá Ngụy Lai.

Tiếng cười sảng khoái bay theo gió truyền lại.

Trần Diệp ngồi trong sảnh lớn, cười một tiếng.

Trần Linh đứng một bên, nhìn mọi người rời đi, trong mắt hiện lên vẻ ghen tỵ.

Trần Diệp nhìn Trần Linh đứng một bên, cố ý hỏi: “Ngươi không đi sao?”

Nghe thấy vậy, nàng ngẩn ra một chút, chớp mắt nói: “Ta...”

“Ta có thể đi sao?”

Trần Diệp gật đầu, cười nói: “Đi đi, ngươi ra ngoài chẳng phải để tìm Tiểu Võ sao?”

“Nàng cùng Tiểu Võ học võ, bây giờ hẳn đi giang hồ, ngươi cũng đi xem thử đi.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Linh hơi đỏ lên.

Hoa Tịch Nguyệt đang ngồi bên bàn nghe thấy vậy, chu môi nói: “Không biết Tiểu Võ nghĩ sao.”

“Nàng đang làm gì vậy.”

Trần Diệp chỉ cười, không nói gì.

...

Ngoài thành Tế Ninh.

Trần Võ cùng mọi người cưỡi ngựa phi nhanh.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng vó ngựa nhẹ nhàng.

Mấy người quay đầu lại.

Thấy Trần Linh đuổi theo.

Trong mắt Trần Võ hiện lên một chút kinh ngạc.

Hắn giảm tốc độ ngựa, hỏi: “Tiểu Linh, ngươi...”

Khuôn mặt Trần Linh hơi đỏ, đuổi theo Trần Võ, ngại ngừng cười một tiếng.

“Phụ thân... phụ thân bảo ta cùng các người đi.”

Trần Linh nói với giọng rất nhỏ.

Trần Võ ngẩn ra một chút, hắn vừa định nói gì đó.

Trần Linh lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong bao, đưa cho Trần Võ.

“Tiểu Võ ca, tặng ngươi.”

Trần Võ thấy hộp gỗ, mí mắt hơi giật.

Hắn vô thức sờ vào cây đao yên ngựa bên hông.

Trần Võ nhận hộp gỗ, mở ra xem.

Một đôi vũ khí kỳ môn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo nằm trong hộp gỗ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Linh hơi đỏ, không dám nhìn Trần Võ, nói nhỏ: “Nếu lần sau bị người ta đánh rơi nữa, thì còn có cái dự phòng này.”

Nghe vậy, Trần Võ ngẩn ra, trong lòng dâng lên một dòng
âm áp.

Tưởng Vân Tuyết đứng bên cạnh nở nụ cười của một người
dì.

Nàng cười một tiếng, nói to: “Tốt quá!”

“Có vẻ như sau này, chúng ta Quan Ngoại tứ hiệp, phải đổi
tên thành Quan Ngoại lục hiệp rồi!”

Khuôn mặt Trần Linh hơi đỏ, khóe miệng nở một nụ cười.

Chương 717: Trọng Cửu Nguyên

Dur Hàng.

“Mưa...”

Mưa như trút nước đổ xuống ào ạt.

Những giọt mưa rơi trên con đường đá xanh, nước bắn tung tóe.

Một trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng, một tay cầm ô giấy dầu, đi trên con phố của huyện Dur Hàng.

Trên đường không có nhiều người qua lại, phần lớn đều đi nhanh, chân dẫm lên nước kêu lộp bộp.

Chỉ có bước chân của hắn không nhanh không chậm, đi dạo trong mưa, trên người tỏa ra một loại khí chất khó nói thành lời.

Dường như hắn hòa làm một với trời đất.

Nếu nhìn kỹ, lại có thể cảm thấy hắn cách biệt trời đất.

Thật kỳ diệu.

Trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng bước đi nhẹ nhàng về một nơi nào đó ở huyện Dur Hàng.

Đi qua vài con phố đá xanh.

Hắn đến được mục đích của chuyến đi này.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện.”

“Tính tương cận, tập tương viễn...”

Tiếng đọc sách của bọn trẻ con vang lên từ một trường tư ở Dur Hàng.

Trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng nghe thấy giọng đọc này, không khỏi mỉm cười.

Hắn đứng trước trường tư ở Dur Hàng.

Trường tư ở Dur Hàng rất lớn, bên trong có khoảng ba bốn mươi học sinh ngây thơ đang ngồi.

Độ tuổi khoảng từ ba đến tám tuổi.

Một lão học vắn họ Tần, lưng đeo tay, mặc trường sam màu xanh, đi qua đi lại, nhìn các hài tử thuộc bài một cách nghiêm khắc.

Lão học vắn trông khoảng năm mươi đến sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, chính khí凛冽.

Lão đi vòng quanh trong học đường vài lần, đột nhiên nhìn thấy trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng đứng ngoài học đường.

Bước chân lão dừng lại, đi đến bàn của mình, cầm một quyển sách khỏi đầu có tên “Tiểu Học”, chọn một câu trên đó, đọc một lần, bảo bọn hài tử thuộc bài.

Tiếng đọc sách vang lên trong học đường.

Lão học vắn mới nhanh chóng đi ra khỏi học đường, cầm một cái ô giấy dầu, đứng trước trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng, hỏi: “Người tìm ai?”

Ánh mắt trung niên nhân quét qua học đường, mỉm cười nói: “Ta tìm người.”

“Ta?”

Tần lão học vắn ngần ra một chút, không hiểu ý của đôi phương.

Ngay sau đó.

Tần lão học vẫn ngẩn người.

Lão thấy mắt của trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng trước mặt đột nhiên trở nên rất sáng, như ngọn nến trong đêm tối.

Tần lão học vẫn cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, cơ thể dường như trở nên hơi tê dại.

Một hơi sau.

Ánh sáng trong mắt trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng dần tán đi.

Biểu cảm của Tần lão học vẫn trở nên ngờ ngác, nói: “Tìm ta.”

“Đúng, người chính là người đến tìm ta.”

Hắn nói với giọng cứng đờ.

Trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng cười cười: “Ta là tiên sinh mới đến của học đường.”

Nghe được lời này.

Lão học vẫn ngẩn ra một chút: “Người...”

“Người là tiên sinh mới đến.”

“VẬY...”

“Ta là gì?”

Lão học vẫn ngẩn ra, nghiêng đầu một chút, đáy mắt có chút mơ màng.

Trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng không trả lời lão học vẫn, mà chỉ nhìn lão một cái thật sâu, tiếp tục hỏi: “Người có làm chuyện gì áy náy, chuyện gì không thể gặp mặt không?”

“Chuyện áy náy... chuyện không thể gặp mặt...” Tàn lão học vắn ngắn ra.

Đột nhiên trên mặt lão hiện lên một nụ cười mà đàn ông nào cũng hiểu.

“Ta đã từng lén nhìn nữ tể tắm, thân thể trắng nõn, còn trắng hơn cả bà bạn già của ta.”

Tàn lão học vắn nuốt nước bọt, biểu cảm mờ ám.

Trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng gật đầu, nói: “Lớn mà không chết là giặc.”

“Hôm nay mưa lớn, nước sông chảy xiết, đừng đi ra ven sông, nếu không cẩn thận bị ngã xuống nước, thì chết chắc.”

“Đi đi, tiết học tiếp theo ta sẽ dạy bọn hài tử.”

Tàn lão học vắn nghe vậy gật đầu, nghiêm túc lặp lại: “Lớn mà không chết là giặc.”

“Mưa lớn, nước chảy xiết, không thể đi ra ven sông...”

Hắn cầm ô giấy dầu, kéo bước chân, dần dần rời đi dọc theo con phố đá xanh.

Tình huống bên này của Tàn lão học vắn bị mấy đứa trẻ chú ý.

Chúng nghiêng đầu, nhìn lão tiên sinh già kia cầm ô đi không ngoảnh lại.

Bọn hài tử thì thâm to nhỏ.

Không biết lão tiên sinh này muốn đi đâu.

Trung niên nhân mặc trường sam màu nâu vàng chậm rãi đi đến cửa học đường.

Hắn gập ô giấy dầu lại, đứng ở cửa học đường, rung hai cái cho nước mưa trên ô rơi xuống, dựa ô vào tường cho gọn.

Làm xong những việc này, trung niên nhân mới đi vào học đường.

Hắn vừa vào học đường.

Tiếng đọc sách của bọn hài tử dần dần ngừng lại.

Trung niên nhân nói với giọng ôn hòa: “Tiếp tục đọc.”

“Đừng dừng lại.”

Bọn hài tử không hiểu, một số hài tử liếc mắt nhìn lão tiên sinh đã rời đi.

Một số hài tử khác thì ngoan ngoãn tiếp tục đọc.

Vài hơi sau.

Tiếng đọc sách trong học đường dần dần ngừng lại.

Bọn hài tử mở to mắt nhìn trung niên nhân đứng trước bàn.

Trung niên nhân mỉm cười nhạt: “Ta là tiên sinh mới đến của các người.”

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dạy các người đọc sách.”

Nghe được lời này, bọn hài tử đồng loạt mở to mắt.

Tiên sinh mới đến?

Ánh mắt của trung niên nhân cúi xuống, quét qua mặt bàn.

Chỉ thấy trên mặt bàn có vài tờ giấy trắng, bút mực, giấy nhien, cùng với ba quyển sách học mẫu giáo.

“Tiểu Học”, “Lễ Nhạc”, “Quan Chi”.

Trung niên nhân cười cười, cầm bút lông, chấm một chút mực, viết ba chữ trên giấy trắng.

Viết xong ba chữ, trung niên nhân cầm giấy trắng lên, trình bày cho bọn hài tử.

Chỉ thấy trên giấy viết ba chữ to:

Trọng Cửu Nguyên.

Chữ viết cứng cáp có lực, cảm giác như lực xuyên thấu từ giấy truyền đến.

Bọn hài tử ngẩn ra nhìn ba chữ.

“Ta tên là Trọng Cửu Nguyên.”

“Các người có thể gọi ta là Trùng tiên sinh.”

...

“Mưa...”

Mưa ngoài học đường dần dần ngừng lại.

Trọng Cửu Nguyên ngồi vào chỗ của Tần lão học vấn, mỉm cười ôn hòa nhìn bọn hài tử.

Bọn hài tử cúi đầu, trên tay cầm một cây bút lông, viết từng chữ từng câu.

“Mưa...”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ bên ngoài học đường.

Trọng Cửu Nguyên ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy một phụ nhân trẻ tuổi đi đến trên con phố đá xanh bên ngoài học đường.

Phụ nhân này có thân hình tròn trịa, da trắng, khi đi chân eo hơi nghiêng sang trái sang phải, rất có một phong tình riêng biệt.

Cánh tay của phụ nhân có đeo một giỏ nhỏ, đi thẳng về phía học đường.

Khi nàng đến trước học đường, đột nhiên ngẩn ra.

Trọng Cửu Nguyên mỉm cười, đứng dậy đi ra khỏi học đường.

“Ngài là...” Phụ nhân trẻ tuổi mở to đôi mắt trong veo, tò mò nhìn Trọng Cửu Nguyên.

“Ta là tiên sinh mới đến của học đường.” Trọng Cửu Nguyên cười nhạt nói.

“VẬY... công công của ta đâu?”

Trên mặt phụ nhân trẻ tuổi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nàng không nghe công công của mình nói có tiên sinh mới đến.

“Ồ, công công của người vừa mới trở về, người trên đường không gặp lão sao?” Trọng Cửu Nguyên hỏi với giọng ôn hòa.

Phụ nhân trẻ tuổi ngần ra, lắc đầu: “Không gặp.”

Trọng Cửu Nguyên nghe vậy cười nói: “Vậy có lẽ bây giờ lão đã về đến nhà rồi.”

“Người có thể đã đi lạc đường với lão.”

“Là... là vậy sao?” Phụ nhân trẻ tuổi ngần ra.

Trọng Cửu Nguyên gật đầu.

Phụ nhân trẻ tuổi thấy Trọng Cửu Nguyên chắc chắn như vậy, chỉ đành hít một hơi, ngực phồng lên hơi dao động.

“Được rồi, cảm ơn tiên sinh.”

“Ừm.” Trọng Cửu Nguyên gật đầu.

Phụ nhân trẻ tuổi đeo giỏ nhỏ, quay người rời đi.

Trọng Cửu Nguyên trở lại trong học đường.

“Ồc ồc...”

Bụng của vài hài tử kêu ọt ọt.

Còn một vài hài tử khác nuốt nước bọt, ánh mắt luôn nhìn vào gói đồ mà bọn chúng mang đến.

Trọng Cử Nguyên hiểu ý.

“Đều dừng lại đi, tiết học buổi sáng đến đây là hết.”

Chương 718: Tứ Tộc Ma Đạo

“Rào rào...”

Trong học đường.

Trọng Cửu Nguyên khoác trường bào nâu vàng, ngồi trước bàn.

Trước mặt hắn có một chiếc lò nhỏ, trên lò là một ấm trà nhỏ.

Hơi nóng bốc lên từ ấm trà, nắp ấm hơi rung động.

Những đứa trẻ trong học đường lấy lương khô từ trong bao ra, ăn từng miếng nhỏ.

Vừa ăn vừa lén nhìn vị Trọng tiên sinh mới đến.

Một tay Trọng Cửu Nguyên đặt lên bàn, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Hắn ngậy người nhìn nắp ấm trà rung động.

Bỗng nhiên.

Một học sinh trong học đường ngẩng cổ, dũng cảm hỏi: “Trọng tiên sinh, tại sao nắp ấm lại nhảy lên nhảy xuống?”

Nghe câu hỏi này.

Các học sinh trong học đường không khỏi cười ầm lên.

Trọng Cửu Nguyên cũng hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn.

Hắn thấy một cậu bé có thân hình vạm vỡ, khuôn mặt thô ráp đang nhìn hắn chăm chăm.

“Tiên sinh, đừng để ý đến Lý Bảo Căn, hắn luôn hỏi những câu hỏi kỳ quái.” Một đứa trẻ bỗng nói.

“Đúng vậy, tiên sinh đang ngậy người, có khi đang làm thơ đấy, người làm phiên tiên sinh, có đền được không?”

“Lý Bảo Căn, người lại muốn ra ngoài đứng đúng không?”

Một đám trẻ cười đùa.

Cậu bé tên Lý Bảo Căn mặt hơi đỏ, nắm chặt nắm tay.

Trọng Cửu Nguyên cười cười, giơ tay ra hiệu bọn trẻ im lặng.

Bọn trẻ khép miệng lại, không nói nữa.

Một số đứa trẻ nhìn Lý Bảo Căn với vẻ thích thú, muốn biết tiên sinh sẽ trừng phạt hắn như thế nào.

Trọng Cửu Nguyên cười nhạt nói: “Các người có thể lại đây xem.”

Nghe vậy, bọn trẻ trong học đường sững sờ.

Lý Bảo Căn cũng ngẩn ra.

Trước đây mỗi khi hắn hỏi, đều khiến Tần tiên sinh không vui, bắt hắn ra ngoài đứng phạt.

Không ngờ vị Trọng tiên sinh mới này lại bảo hắn lại xem.

“Sao vậy? Dám hỏi, nhưng không dám lại xem à?” Trọng Cửu Nguyên cười nói.

Lý Bảo Căn phồng mặt, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng chạy đến trước mặt.

Hắn squỳ xuống trước ẩm trà, nhìn kỹ.

Tất cả bọn trẻ trong học đường đều im lặng, lặng lẽ nhìn Lý Bảo Căn và Trọng Cửu Nguyên.

Sau một lúc nhìn.

Lý Bảo Căn ngẩng đầu nói: “Là hơi trắng!”

“Hơi trắng đã đẩy nắp ấm lên.”

Trọng Cửu Nguyên gật đầu: “Không sai, chính là hơi trắng.”

Hắn nhìn các học sinh trong học đường, nhặt nhòa nói: “Có ai biết tại sao hơi trắng lại có thể đẩy nắp ấm lên không?”

Một đám trẻ ngơ ngác.

“Tại sao?” Lý Bảo Căn trợn mắt hỏi.

Trọng Cửu Nguyên cười cười: “Ta đoán, có lẽ là khi nước trong ấm sôi, hơi trắng sẽ bay lên?”

“Khi bay, nó sẽ đẩy nắp ấm lên.”

Nghe vậy, bọn trẻ lập tức trợn mắt, tò mò nhìn ấm trà.

Trọng Cửu Nguyên còn muốn tiếp tục giải thích, thì đột nhiên nhìn thấy một người.

Hắn nhìn ra ngoài học đường, thấy một thanh niên mặc bạch y, đầu quấn đai lụa đen, đang đứng ngoài, trong tay cầm một chiếc ô giấy dầu, bên hông đeo một thanh kiếm dài.

Trọng Cửu Nguyên thấy đôi phương, cười hai tiếng, nói với bọn trẻ trong học đường: “Chiều nay không có tiết học.”

“Mọi người về đi, mai lại đến.”

Nghe vậy, bọn trẻ lập tức trợn mắt, rút sự chú ý khỏi ấm trà.

“Yay!”

“Trọng tiên sinh vạn tuế!”

“Về nhà thôi, về nhà thôi!”

Đám trẻ nuốt chửng lương khô trong miệng, dọn dẹp qua loa rồi chạy ra ngoài học đường theo từng nhóm.

Chớp mắt đã chạy đi sạch sẽ.

Lý Bảo Căn còn muốn hỏi gì đó, nhưng thấy thanh niên ở cửa, biết có thể là khách của tiên sinh, nên đành nuốt câu hỏi xuống, hành lễ với Trọng Cửu Nguyên rồi chạy đi.

Trọng Cửu Nguyên đi đến cửa học đường, cười với thanh niên mặc bạch y, nói: “Vào đi.”

Thanh niên gật đầu.

Hai người vào học đường.

Trọng Cửu Nguyên lấy hai chiếc chén trà từ dưới bàn, nhấc ấm trà vừa đun sôi lên, rót ra hai chén, tráng qua trà.

“Ta vừa đến đây, không chuẩn bị gì, không thể đãi ngươi được.”

Thanh niên giơ tay ra, cười nói: “Trùng hợp, ta có mang theo.”

Nói xong, hắn lấy một ống tre nhỏ từ trong áo ra, bên trong đựng một ít lá trà đã phơi khô.

Trọng Cửu Nguyên thấy vậy cười cười: “Vậy là trùng hợp thật.”

Thiên Cơ Tử nắm hai nhúm lá trà, cho vào chén trà.

Trọng Cửu Nguyên đổ nước nóng từ ấm trà vào chén.

Không lâu sau, lá trà trong chén dần dần nở ra, nước trà dần chuyển sang màu nâu, một mùi thơm nhạt thoang thoảng bay ra từ chén trà.

Mùi trà thơm ngào ngạt trong học đường.

Ngoài học đường, tiếng mưa rơi lộp độp.

Trọng Cửu Nguyên và Thiên Cơ Tử đối diện ngồi đối diện.

Lặng lẽ lắng nghe tiếng mưa rơi thư thái.

Thiên Cơ Tử bỗng mở miệng hỏi: “Trọng tiên sinh sao lại nghĩ đến việc đi giang hồ?”

Trọng Cửu Nguyên cười cười: “Tĩnh cực tất động.”

“Nhân tiện ra ngoài xem, có thể tìm được một người truyền thụ y bát.”

“Người truyền thụ...” Thiên Cơ Tử cười nói: “Vì sao ngài không tìm một người trong tộc Trọng gia?”

“Trẻ em trên giang hồ, tư chất tốt xấu bất đồng, rất khó tìm được người truyền thụ thiên tư trác tuyệt.”

Trọng Cửu Nguyên cười cười: “Tư chất con cháu trong nhà bình thường, không thành khí hậu.”

“Chỉ có thể ra ngoài liều một lần thôi.”

Trọng Cửu Nguyên nhấp một ngụm trà nhạt, nói: “Người không cần căng thẳng.”

“Các người vô tâm muốn dạy bảo gì, ta cũng không quản.”

“Cho dù là vài trăm năm trước, tiên khí Thiên Linh tràn ngập, chính ma hai đạo phân chia giang hồ, các giáo phái trên giang hồ cũng đông đảo.”

“Trừ chính đạo thỉnh thoảng gây rắc rối cho các người, ma đạo chúng ta chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của nhau.”

“Đôi khi, chúng ta cũng là những con châu chấu cùng một dây.”

“Dù sao, cũng là vì sinh tồn.”

Trọng Cửu Nguyên cười cười: “Ra ngoài giang hồ, nói trắng ra cũng là vì sinh tồn.”

Thiên Cơ Tử nghe vậy, sâu sắc cảm nhận được, cảm khái nói: “Trọng tiên sinh nói rất đúng.”

“Tiếc là tiên khí Thiên Linh đã đứt đoạn, nếu không, có lẽ tại hạ có thể thấy được võ công của tứ tộc ma đạo.”

Trọng Cửu Nguyên cười lắc đầu: “Đó đều là chuyện trong quá khứ.”

“Hiện nay tân võ đạo thịnh hành, bọn già như chúng ta tu hành theo cổ pháp, chẳng phải là đối thủ của các ngươi.”

“Không nói đến cái khác,” trong mắt Trọng Cửu Nguyên lộ ra vẻ mệt mỏi, cảm khái nói: “Theo ghi chép trong tộc, thần thuật Ảnh Cáp, võ giả chân khí cảnh sử dụng, theo lý mà nói, sẽ không có bất kỳ tổn hao nào.”

“Nhưng ta vừa sử dụng một lần, đã cảm thấy mệt mỏi.”

Trọng Cửu Nguyên lắc đầu thở dài nhẹ nhàng.

Thiên Cơ Tử nghe vậy cười nói: “Đó chỉ là do tiên khí Thiên Linh đã đứt đoạn.”

“Hiện nay tiên khí đã đứt đoạn, ngài có thể luyện đến chân khí cảnh, nếu tiên khí khôi phục, có lẽ trong chốc lát ngài sẽ trở thành người mạnh nhất thiên hạ.”

Trọng Cửu Nguyên cười lắc đầu: “Võ đạo bát cảnh, nhất cảnh nhất quan, đâu có dễ dàng như ngươi nói.”

“Còn về chuyện tiên khí khôi phục, hai trăm năm trước đã có người đề cập.”

“Nhiều năm như vậy rồi, chẳng phải vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.”

Thiên Cơ Tử nâng chén trà, nhấp một ngụm nhẹ nhàng nói: “Vậy nếu ta nói không lâu nữa, tiên khí Thiên Linh sẽ khôi phục, ngài có tin không?”

Trọng Cửu Nguyên không nói gì, chỉ nhìn Thiên Cơ Tử một cái thật sâu.

“Hay là ta cược với ngài, cược xem trong một tháng nữa, tiên khí Thiên Linh có khôi phục không.”

Trọng Cửu Nguyên cười.

Hắn nâng chén trà, cũng nhấp một ngụm.

“Ngươi là thần cơ nhất mạch, chưa bao giờ làm việc lỗ vốn.”

“Hắn là có mục đích rất lớn.”

“Nhưng...” Trọng Cửu Nguyên cười nói: “Ta vẫn không tin tiên khí Thiên Linh có thể khôi phục.”

“Vì vậy...”

“Ta chấp nhận cuộc cược này.”

Thiên Cơ Tử nghe vậy cười.

“Ngài muốn cược gì?” Trọng Cửu Nguyên nhạt nhòa hỏi.

“Cược xem...” Thiên Cơ Tử chưa nói xong.

Từ xa, trên phố truyền đến tiếng khóc la của phụ nữ.

“Công công... sao người lại không nghĩ mà nhảy xuống sông?”

“Ô ô ô ô...”

Chương 719: Cái gì gà?

Dư Hàng.

Dưỡng Nhi Đường.

“Đùng đùng đùng...”

Một hài tử mặc áo thô đứng trước cửa Dưỡng Nhi Đường, vung tay đập cửa.

Thân hình hần cường tráng, gương mặt thô ráp, tuy rằng chỉ mới tám tuổi, nhưng nhìn có vẻ già dặn hơn.

“Trần Thực!”

“Trần Thực!”

“Có ở nhà không?”

“Ra đây nhanh!”

Hài tử dùng sức đập cửa lớn.

Trong Dưỡng Nhi Đường.

Tiểu Thập đang ở trong bếp, giúp Trần Cửu Ca chuẩn bị món ăn.

Dao trong tay hần cứ thế chặt chẽ, Tiểu Thập chặt rau đến mức buồn ngủ.

Tiểu nha hoàn Xuân Đào đang dẫn dắt mấy đứa nhỏ tuổi hơn trong đường.

Nàng nghe tiếng đập cửa và tiếng gọi bên ngoài, vội vàng quay đầu lại nói: “Tiểu Thập, bạn người đến tìm người rồi.”

Tiểu Thập giật mình, đặt dao xuống.

Hắn nhìn Trần Cửu Ca bận rộn bên cạnh, vươn cổ nói: “Bạn ta đến tìm rồi.”

“Ta đi ra xem!”

Trần Cửu Ca một tay cầm chảo sắt, một tay chỉnh muống sắt, thân thể có vẻ gầy hơn trước đây một chút.

Hắn không quay đầu lại nói: “Đi đi.”

“Trở về ăn cơm sớm.”

“Được rồi!”

Tiểu Thập đặt dao xuống, như gió chạy ra khỏi bếp, lao thẳng đến cửa lớn của Dưỡng Nhi Đường.

Hắn vừa mở cửa lớn, hai mắt mở to liền nắm chặt tay hắn.

“Ái!”

“Lý Bảo Căn người làm gì vậy?”

Tiểu Thập kêu lên: “Người lại trốn học phải không?”

“Cẩn thận Lâm tiên sinh mách các vị phụ huynh, đến lúc đó các vị phụ huynh lại dùng gậy đánh người.”

Lý Bảo Căn nắm chặt Tiểu Thập chạy đi, vừa chạy vừa nói: “Hôm nay học đường không có tiết.”

“A?” Tiểu Thập ngẩn ra: “Còn có chuyện tốt như vậy.”

Lý Bảo Căn nói: “Ta đã chuẩn bị hết rồi, người đi theo ta.”

Tiểu Thập đuổi theo phía sau Lý Bảo Căn, có chút không hiểu.

“Cái gì vậy?”

“Người lại định làm trò gì?”

Lý Bảo Căn quay đầu lại, cười nói: “Hôm nay học đường có một tiên sinh mới, đã dạy chúng ta một thứ rất lợi hại!”

“Ta đã chuẩn bị hết rồi, lát nữa sẽ cho người xem.”

“Tiên sinh mới?” Tiểu Thập nhỏ giọng nói: “Đột ngột vậy.”

“Vậy Lâm tiên sinh trước đó thì sao?”

“Ài, đừng nói nhiều vậy! Mau đi thôi.”

Lý Bảo Căn buông tay ra, chạy về phía một ngôi miếu đồ nát ở Dư Hàng.

Tiểu Thập đầy nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo sau.

Cha của Lý Bảo Căn là người chăn heo ở Dư Hàng.

Tiểu Thập trước đó đi mua thịt đã quen biết với Lý Bảo Căn, hai người cũng nói chuyện khá hợp.

Quan hệ không tệ.

Lý Bảo Căn coi như là bạn của Tiểu Thập.

Hai đứa trẻ chạy như bay trên đường.

Mưa vừa ngớt, hai người giẫm lên vũng nước trên đá xanh phát ra tiếng lộp bộp, nước bắn tung tóe.

Vừa băng qua vài con phố.

Đột nhiên trên đường truyền đến tiếng khóc gọi.

“Ông ơi...”

“Sao người lại nhảy xuống sông?”

“Ô ô ô...”

Bước chân của Lý Bảo Căn và Tiểu Thập dừng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy con dâu của Lâm tiên sinh quỳ gối trên đường đá xanh.

Một thi thể mặc áo xanh nằm ngang trên đường.

Vài người đàn ông lêu lổng đứng bên cạnh, quần áo ướt sũng, xem ra thi thể này chính là bị mấy người từ trên sông lôi lên.

Trên đường tụ tập không ít người, tò mò vây quanh.

Một số người là xem thi thể, một số người thì lén nhìn mông của người phụ nữ béo trắng, ánh mắt di chuyển trên eo, mông của nàng, nuốt nước bọt.

“Người đó... có phải là Lâm tiên sinh không?” Tiểu Thập nhìn từ xa.

“Á?”

Lý Bảo Căn đang vội khoe với Tiểu Thập nghe vậy, bước chân dừng lại.

“Ta đi xem.”

Nói xong, hắn nắm tay Tiểu Thập, chạy đến nơi mọi người tụ tập.

Chạy đến gần.

Chỉ thấy Lâm lão học sư vừa dạy bọn trẻ buổi sáng, giờ đây toàn thân ướt sũng, nằm trên mặt đá xanh lạnh lẽo.

Gương mặt của lão bị nước sông làm cho nhợt nhạt, mắt nhắm chặt, hiển nhiên là đã chết từ lâu.

“Cái này...”

Lý Bảo Căn thấy đúng là Lâm tiên sinh, lập tức ngăn ra.

Tiểu Thập đứng bên cạnh, nhìn Lâm tiên sinh một cái, có chút không hiểu.

Tại sao lại chết?

“Lâm... Lâm tiên sinh?”

Lý Bảo Căn nhìn thi thể lão nhân với vẻ khó tin.

“Nghe nói là học đường có tiên sinh mới, Lâm học sư không chấp nhận được, nên đã nhảy sông tự vẫn...”

“Ài, thật là tội nghiệp!”

“Huyện thái gia bình thường vậy, sao lại muốn đổi tiên sinh?”

“Đổi cũng tốt, Lâm tiên sinh này cũng không phải người tốt, trước đây đã lén nhìn mông của dâu ta!”

“Người nói vậy, Lâm học sư tính tình ngay thẳng, sao có thể nhìn mông của dâu người?”

“Hắc hắc, biết người biết mặt không biết lòng...”

Người đi đường xung quanh bàn tán xôn xao, chỉ trỏ.

Không lâu sau, các quan phủ Dư Hàng bước nhanh đến, đuổi những người vây quanh đi.

Lý Bảo Căn và Tiểu Thập cũng bị đuổi đi.

Lý Bảo Căn lúc này đột nhiên mất hứng, tâm trạng có chút buồn bã.

Mặc dù Lâm tiên sinh luôn bắt hấn đứng ngoài.

Nhưng dù sao đây cũng là một người sống chết trước mặt mình, hơn nữa còn là người quen.

Trong lòng Lý Bảo Căn có chút khó chịu.

Tiểu Thập đi bên cạnh hắn, an ủi nói: “Lâm tiên sinh lớn tuổi rồi, có lẽ không chấp nhận được việc bị người khác thay thế.”

“Một lúc không nghĩ thông, người cũng đừng quá buồn.”

Lý Bảo Căn thở dài.

“Người không phải muốn cho ta xem thứ lợi hại sao?” Tiểu Thập chuyên chủ đề nói.

Lý Bảo Căn ngăn ra, phản ứng lại, vội vàng gật đầu: “Đúng rồi!”

“Mau đi thôi!”

Lý Bảo Căn hồi phục lại, nắm tay Tiểu Thập, lao như bay về phía ngôi miếu đồ nát ở Dư Hàng.

Chạy khoảng một chén trà.

Hai đứa trẻ thở hồng hển chạy vào miếu đồ nát.

Cửa miếu xiêu vẹo, cửa sổ lọt gió.

Tượng đất trong miếu chỉ còn một nửa, trên đỉnh đầy mạng nhện, bụi bặm khắp nơi.

Ngày thường, trừ những người ăn xin.

Rất ít có người đến ngôi miếu đồ nát này.

Tiểu Thập và Lý Bảo Căn đi vào miếu đồ nát.

Chỉ thấy trước bàn thờ, có một ít củi khô, trên mặt đất có một cái bình nước.

Lý Bảo Căn vừa hồi phục lại sau cái chết của Lâm tiên sinh.

Nụ cười của thiếu niên đến và đi đều nhanh.

Hắn bước nhanh đến trước bình nước, vẩy tay với Tiểu Thập.

“Người đến xem, ta đã chuẩn bị hết rồi.”

Tiểu Thập gãi đầu, ngồi xổm trước bình nước, bắt đặc dĩ nói: “Bình nước?”

“Có gì lợi hại ở đây?”

Lý Bảo Căn lấy đá lửa ra khỏi ngực, châm lửa vào củi, rồi đốt củi lên.

“Người cứ xem đi.”

Lý Bảo Căn đặt bình nước lên trên, trong bình đã đầy nước.

Làm xong những thứ này, Lý Bảo Căn kiên nhẫn chờ nước sôi.

Tiểu Thập cũng im lặng nhìn bình nước.

Hai đứa trẻ trừng mắt nhìn nhau chăm chăm.

Một lúc sau.

Bình nước bốc hơi trắng, nắp bình nhảy lên nhảy xuống.

“Được rồi được rồi!”

Lý Bảo Căn hưng phấn kêu lên: “Nhanh nhìn đi!”

“Đây chính là trọng tiên sinh nói hôm nay.”

“Nước sôi, hơi nước có thể đẩy nắp bình.”

“Trọng tiên sinh nói hơi nước này là bay lên trên.”

Lý Bảo Căn nói xong, đặc ý nhìn Tiểu Thập.

Tiểu Thập chớp mắt: “Chỉ... cái này thôi?”

Lý Bảo Căn: “?”

Hắn có chút sốt ruột nói: “Người không thấy rất lợi hại sao?”

“Nếu bình đủ lớn, có phải có thể đẩy một cái nắp lớn hơn không?”

“Nói không chừng còn có thể bắn người lên.”

Nghe vậy, Tiểu Thập chớp mắt.

Hắn sờ cằm nói: “Cái này...”

“Hình như ta đã nghe Cửu Ca nói trước đây, là cái gì máy hơi nước.”

Lý Bảo Căn ngân ra: “Cái gì gà?”

Chương 720: Trọng... Trọng tiên sinh?

“Không phải gà!”

“Là máy hơi nước, là một loại máy móc.”

Tiêu Thập có chút bất đắc dĩ nói.

Lý Bảo Căn trợn to mắt, một vẻ mơ hồ.

“Thôi vậy...”

Tiêu Thập thở dài: “Nói với người cũng không hiểu.”

“Cửu ca của ta thích đọc sách, đã xem không ít thứ trong thư phòng của phụ thân ta.”

“Hắn trước đây đã nói với ta, đó là một loại máy, dùng hơi nước làm động lực.”

Lý Bảo Căn nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác.

Tiêu Thập gãi đầu, có chút không biết nên giải thích thế nào.

Về phương diện này, hắn cũng chỉ biết chút ít.

Hắn không thích đọc sách.

Mỗi khi Trần Diệp kiểm tra hắn, hắn đều không trả lời được.

Huống chi là giảng cho người khác nghe.

Tiêu Thập nghĩ một lát rồi nói: “Có thể hiểu là...”

“Suy nghĩ của người là đúng, hơi nước này thực sự có thể nâng đỡ vật gì đó.”

Lần này Lý Bảo Căn hiểu rồi, gật đầu mạnh: “Đúng!”

“Ta chính là ý này.”

Tiểu Thập gãi đầu.

Hắn còn tưởng là cái gì.

Hóa ra chỉ là thế này...

“Được rồi được rồi, ta phải về giúp làm cơm rồi.” Tiểu Thập đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hắn dặn dò Lý Bảo Căn: “Người cũng nhanh chóng về đi.”

“Buổi chiều không có tiết, người chạy ra ngoài, nếu phụ thân người biết được, cẩn thận bị hắn dùng cây gậy lớn quất.”

Lý Bảo Căn nghĩ một lát, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Hắn cũng phải về giúp làm việc rồi.

Nếu không, phụ thân hắn thực sự sẽ quất hắn bằng cây gậy lớn.

“Vậy được rồi, đợi ta xem có cái ấm nước lớn hơn không.”

Lý Bảo Căn dọn đồng củi, cầm ấm nước, có chút do dự.

Có nên đổ nước nóng trong ấm đi không.

Tiểu Thập tùy ý nói: “Đổ nước đi.”

“Không lẽ người còn cầm về?”

Lý Bảo Căn nghĩ một lát, gật đầu: “Có lý.”

Hắn tùy tay cầm ấm nước, đổ nước nóng trong ấm xuống đất.

Tiểu Thập đứng trước miếu, đợi Lý Bảo Căn làm xong, chuẩn bị hai người cùng trở về.

Đột nhiên.

Tiểu Thập kinh ngạc kêu lên: “Hả?”

“Sao vậy?” Lý Bảo Căn ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Tiểu Thập.

Tiểu Thập dừng lại, chỉ về phía bức tượng bằng đất sau bàn thờ trong miếu.

“Có vẻ như ở đó có một người, còn mặc khá đẹp.”

“Á?”

“Ở đâu?” Lý Bảo Căn đổ hết nước nóng xong, cầm ấm nước trống, tò mò nhìn sang.

Không đợi Tiểu Thập nói gì.

Lý Bảo Căn liền dừng cầm đi qua, đến bên bức tượng, nhìn về phía sau.

Chỉ một cái nhìn.

Thân thể Lý Bảo Căn đột nhiên không động đậy nữa.

Mắt thường có thể thấy mặt Lý Bảo Căn đột nhiên trở nên tái nhợt, người run rẩy không ngừng.

“Sao vậy?” Tiểu Thập lên tiếng hỏi.

“Á!”

Lý Bảo Căn đột nhiên hét lên một tiếng, bỏ ấm nước trong tay, lăn lộn bò về từ bên bức tượng.

“Xác chết!”

“Có một xác chết!”

Lý Bảo Căn sợ hãi kêu lên, mặt trắng bệch kéo Tiểu Thập.

Nghe vậy, Tiểu Thập cũng ngẩn ra.

Mặt hấn hơi tái, kinh ngạc nói: “Thật không?”

Tiểu Thập vốn rất dũng cảm.

Vừa nãy thấy thi thể của Tần Học Cứu trên đường, hắn không có phản ứng gì.

Sao trong miếu lại đột nhiên có thêm một thi thể?

Lý Bảo Căn đứng sau Tiểu Thập, chỉ vào phía sau bức tượng.

“Thật sự là thi thể.”

“Ta đã thấy rồi!”

Mặc dù trong lòng Lý Bảo Căn sợ hãi, nhưng dù sao hắn cũng là con của người giết mổ, thường xuyên thấy cảnh giết heo đổ máu.

Dũng cảm hơn chút ít so với những đứa trẻ cùng tuổi khác.

Hai đứa trẻ ai cũng không sợ.

Cùng nhau lại, chỉ sợ một lát, liền bình tĩnh trở lại.

“Ta đi xem thử.”

Tiểu Thập nuốt một ngụm nước bọt, cố dũng cảm, từng bước nhỏ đi về phía bức tượng.

Lý Bảo Căn mặt trắng, đi theo sau Tiểu Thập, đi về phía đó.

Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi.

Nhưng hai người nhiều hơn là cảm thấy kích thích.

Xác chết này!

Đây không phải là chuyện thường thấy.

Hai người dựa vào nhau, từng bước nhỏ đi về phía trước.

Đi qua bức tượng.

Chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc y phục màu vàng nhạt nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt.

Có vẻ như đã chết.

Cổ nàng có vài dấu vân tay tím xanh rõ ràng.

“Chết rồi?”

“Thật sự chết rồi?”

Tiểu Thập nuốt nước bọt, vươn cổ nhìn thi thể đó.

Lý Bảo Căn gật đầu: “Chết rồi!”

“Thật sự chết rồi.”

“Hắn là bị người ta bóp chết.”

Lý Bảo Căn mặt nhỏ trắng bệch, nhìn xung quanh nói.

Tiểu Thập lại tiến lại gần vài bước, cúi đầu quan sát đối phương.

Người chết là một nữ tử, dung mạo tinh xảo, còn khá xinh đẹp.

Nhìn tuổi tác khoảng hơn hai mươi.

Chỉ có một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, yên lặng chết trong miếu hoang.

Tiểu Thập và Lý Bảo Căn nhìn chăm chăm thi thể, đều cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhìn một lát.

Tiểu Thập đột nhiên tỉnh lại: “Chúng ta nhanh chóng rời đi thôi.”

“Thi thể này hiển nhiên mới chết không lâu.”

“Trên quần áo đều là khô.”

“Nói không chừng, người giết nữ tử này còn chưa kịp xử lý.”

“Nếu hần quay lại thấy chúng ta, chúng ta có khả năng sẽ gặp xui xẻo.”

Lý Bảo Căn cũng phản ứng lại, vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng!”

“Nhanh rời đi nhanh rời đi!”

“Chúng ta đi đến nha môn, báo cáo cho các hộ vệ, nói không chừng còn được thưởng vài đồng tiền.”

Tiểu Thập gật đầu: “Là có lý này.”

Hai đứa trẻ vội vàng chạy về phía cửa miếu.

Một thi thể nữ tử trẻ tuổi như vậy bị người ta giấu trong miếu hoang.

Nói không chừng hung thủ sẽ quay lại bất cứ lúc nào.

Vẫn là chạy trốn nhanh thì hơn.

Hai người vừa chạy đến cửa miếu.

Một bóng đen liền đi từ bên ngoài vào.

Tiểu Thập và Lý Bảo Căn giật mình.

Hai người cùng ngẩng đầu lên.

Lý Bảo Căn nhìn thấy đối phương, lập tức ngăn ra: “Trọng... Trọng tiên sinh?”

Nghe câu Trọng tiên sinh này.

Tiểu Thập ngăn ra một chút.

Trọng Cửu Nguyên mặc trường sam màu nâu vàng, dáng vẻ thư sinh đứng trước cửa miếu.

Hần thấy hai đứa trẻ, cũng ngăn ra.

Trọng Cửu Nguyên cũng không ngờ ở đây lại có người đến.

Lý Bảo Căn thấy Trọng Cửu Nguyên, như thấy được chỗ dựa vững chắc, vội vàng kêu lên: “Trọng tiên sinh!”

“Không hay rồi không hay rồi!”

“Ta và Trần Thực phát hiện một thi thể sau bức tượng!”

“Một thi thể?” Trọng Cửu Nguyên hơi nhíu mày, trầm giọng nói: “Có phải là một thi thể mặc y phục màu vàng nhạt không?”

“Đúng đúng đúng!” Lý Bảo Căn gật đầu như giã tỏi.

“Chính là y phục màu vàng nhạt...”

Lý Bảo Căn nói được một nửa, thân thể cứng đờ.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán.

Tại sao...

Trọng tiên sinh biết sau bức tượng có một thi thể mặc y phục màu vàng nhạt?

“Bảo Căn, nhìn vào mắt ta.” Giọng nói ôn hòa của Trọng Cửu Nguyên vang lên.

Lý Bảo Căn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn vào mắt Trọng Cửu Nguyên.

Hắn chỉ cảm thấy mắt của tiên sinh như sáng lên vô số lần trong nháy mắt.

Giây tiếp theo.

Lý Bảo Căn cảm thấy đầu hơi choáng váng.

Biểu cảm của hắn ngơ ngác, ngẩn người đứng tại chỗ.

“Bảo Căn, ngươi không nhìn thấy gì cả, cũng chưa từng đến miếu hoang này.”

“Hôm nay tan học buổi trưa, ngươi đi lang thang trên đường, bây giờ cảm thấy rất mệt, chuẩn bị về nhà ngủ.”

“Nghe hiểu chưa?”

Lý Bảo Căn ngơ ngác gật đầu: “Ta rất mệt, ta muốn về nhà ngủ.”

Nói xong.

Trọng Cửu Nguyên nhường đường, thân thể Lý Bảo Căn loạng choạng đi ra ngoài, vừa đi vừa lảo đảo.

Tiểu Thập ở lại tại chỗ, trơ mắt nhìn Lý Bảo Căn dần dần đi xa.

Hắn phản ứng lại, vội vàng giả bộ như Lý Bảo Căn vừa này, lảo đảo: “Ta rất mệt, ta muốn về nhà ngủ.”

Nói xong, thân thể Tiểu Thập cũng loạng choạng đi ra ngoài miếu.

Không đợi hắn đi ra hai bước.

Trọng Cửu Nguyên liền chặn hắn lại.

Tiểu Thập giả vờ như không nhìn thấy, quay người đi sang bên cạnh, vừa đi vừa lảo đảo: “Ta rất mệt, ta muốn về nhà ngủ.”

“Được rồi, đừng giả vờ nữa, ngẩng đầu nhìn vào mắt ta.” Giọng nói ôn hòa của Trọng Cửu Nguyên vang lên trên đỉnh đầu Tiểu Thập.

Chương 721: Cái này... không tốt lắm đâu...

Thân thể Tiểu Thập cứng đờ, ấp úng nói: “Âm...”

“Hay là thôi đừng xem nữa đi...”

“Ta mắc bệnh nhìn thấy mặt người khác là sẽ chết.”

Nói xong, Tiểu Thập từng bước nhỏ đi ra khỏi miếu.

Mới đi được hai bước.

Trọng Cửu Nguyên lại chặn hấn lại.

Trọng Cửu Nguyên mỉm cười ôn hòa nói: “Thật sự sẽ chết sao?”

“Ta không tin.”

“Hãy cúi đầu...”

Trọng Cửu Nguyên nói được một nửa, đột nhiên dừng lại.

Hắn liếc mắt nhìn ra ngoài miếu, như phát hiện điều gì đó.

Một nhịp sau.

“Tiểu tử, nhà ngươi làm gì vậy?”

Trọng Cửu Nguyên chuyển chủ đề, cười hỏi.

Nghe vậy, thân thể Tiểu Thập run lên một cái, khuôn mặt nhỏ bé nghiêm túc hơn nhiều.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Trọng Cửu Nguyên, mặt mày khóc lóc nói: “Nhà ta rất nghèo, không có tiền.”

“Ta nhìn ngươi, xem xong ngươi hãy thả ta ra đi.”

Trọng Cửu Nguyên không nhịn được cười hai tiếng.

“Người không phải mắc bệnh nhìn thấy mắt người khác là sẽ chết sao?”

“Sao bệnh lại khỏi rồi?”

Tiểu Thập ưỡn cổ, trừng mắt, nhìn chăm chăm vào mắt Trọng Cửu Nguyên.

“Bệnh này nói khỏi là khỏi, chỉ trong nháy mắt thôi.”

“Ta đã nhìn thấy ngươi, ta đã nhìn thấy ngươi rồi!”

“Ngươi hãy dùng yêu pháp đi.”

“Yêu pháp?” Trọng Cửu Nguyên ngẩn ra một chút, sau đó bật cười không thành tiếng.

Đứa trẻ này coi Thiểm Thần Thuật của hắn thành yêu pháp.

Trọng Cửu Nguyên nhìn Tiểu Thập thêm hai lần, cười lắc đầu: “Ngươi đi đi.”

“Những chuyện đã thấy đừng tùy tiện nói với người khác.”

“Sự việc không phải như ngươi nghĩ.”

Trọng Cửu Nguyên dặn dò xong Tiểu Thập, nhường đường, đi về phía tượng đất.

Tiểu Thập đứng trước cửa miếu đồ, thấy Trọng Cửu Nguyên thật sự không chặn đường nữa, để hắn đi.

Tiểu Thập ngược lại có chút hồi hộp trong lòng.

Ý gì đây?

Tiểu Thập liên tưởng đến chuyện vừa hỏi về gia đình hắn, thân thể không nhịn được run rẩy hai cái.

Chẳng lẽ người này muốn lén theo sau hắn, tìm đến nhà hắn?

Nghĩ đến đây.

Trong lòng Tiểu Thập vừa buồn vừa tức.

Không thể đi!

Tuyệt đối không thể đi!

Nếu để hắn dẫn đến nhà, chờ nửa đêm lại giết hết người nhà hắn, thì coi như xong.

Tiểu Thập siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi, quay người lại, bước nhanh vào trong miếu đồ.

Trọng Cửu Nguyên đi đến sau tượng đất, ngồi xổm trước thi thể nữ trẻ tuổi, quan sát thi thể.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Thập, có chút ngoài ý muốn nói: “Sao ngươi vẫn chưa đi?”

Tiểu Thập lấy hết can đảm, bước nhanh đến bên cạnh Trọng Cửu Nguyên, cũng ngồi xổm xuống.

“Đi hay không cũng không sao, chủ yếu là ta muốn ngồi ở đây một lát.”

Nghe vậy, Trọng Cửu Nguyên cười một tiếng.

Hắn hiểu ý Tiểu Thập, nói: “Ngươi sợ ta theo sau ngươi, tìm đến nhà ngươi sao?”

Tiểu Thập ưỡn cổ nói: “Ta muốn đi thì đi, ngươi quản được sao?”

“Muốn đi thì đi, quản được sao...” Trọng Cửu Nguyên lặp lại lời Tiểu Thập nói.

Hắn khẽ gật đầu, nói: “Không tồi.”

“Ta thích câu này.”

“Muốn đi thì đi, muốn làm gì thì làm gì, ai cũng quản không được!”

“Đã vậy người không muốn đi, thì ở đây đi.”

Nói xong, Trọng Cửu Nguyên cũng không để ý đến Tiểu Thập, mà giờ tay sờ lên thi thể nữ trẻ tuổi.

Tiểu Thập ngồi xôm bên cạnh, nhìn thấy một trận ớn lạnh.

Hắn nuốt nước bọt nói: “Cái này... không tốt lắm đâu...”

“Người ta đã chết rồi, người còn sờ người ta.”

“Người ta đã chết, người còn sờ người ta.”

“Người ta đã chết, người còn sờ người ta.”

“Người ta đã chết, người còn sờ người ta.”

Trọng Cửu Nguyên không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: “Ta muốn làm gì thì làm gì, người cũng quản không được.”

Bị ghen một chút.

Tiểu Thập nghĩ nghĩ, thấy Trọng Cửu Nguyên nói cũng có lý.

Hắn quả thực không quản được đối phương làm gì.

Trọng Cửu Nguyên vừa sờ thi thể, vừa nói: “Hơn nữa...”

“Ai nói với người là nàng ta đã chết?”

“Hả?” Tiểu Thập trừng mắt: “Chưa chết?”

“Chưa chết.” Trọng Cửu Nguyên lạnh nhạt nói.

Tiểu Thập chỉ vào vết thương dưới cổ của nữ thi, nói: “Đây là dấu vết bị bóp cổ, đã tím bầm rồi, người gọi đây là chưa chết sao?”

Trọng Cửu Nguyên gật đầu: “Chưa chết, ta chỉ bấm huyết cho nàng ta, đây là nàng ta tự bóp cổ.”

Tiểu Thập nghe vậy giải đầu.

Huyệt đạo.

Người này chẳng lẽ là cao thủ võ lâm?

Lại có thể bảm huyết cao siêu như vậy!

Tại Điền Kiều trà lâu ở Dư Hàng huyện, thường có một người kể chuyện kể đủ loại giai thoại giang hồ.

Có lúc Tiểu Thập đi qua, sẽ nghe một vài câu bên ngoài, cũng biết một chút về những kiến thức cơ bản của giang hồ.

Tiểu Thập nhìn Trọng Cửu Nguyên thêm một lần, đột nhiên ngộ ra.

Người này nhất định là một tên hái hoa tặc.

Không biết từ đâu bắt được một người phụ nữ trẻ đẹp như vậy.

Hắn có yêu pháp mê hoặc thần trí và công phu bảm huyết.

Đây chẳng phải là một tên hái hoa tặc chính hiệu sao!

Trong nháy mắt.

Tiểu Thập ngộ ra.

Hiểu rồi.

Tất cả đều hiểu rồi!

Hắn chỉ là một tên hái hoa tặc!

Ánh mắt Tiểu Thập nhìn Trọng Cửu Nguyên đột nhiên trở nên khinh thường.

Hái hoa tặc, đây chính là loại giặc cướp khiến người ta không thể nhìn cười nhát trên giang hồ.

Trọng Cửu Nguyên sờ xong thi thể nữ, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Thập một cái.

“Sao ta cảm thấy ánh mắt ngươi nhìn ta có chút không đúng?”

Trọng Cửu Nguyên lên tiếng nói.

Tiểu Thập vội vàng cúi đầu xuống, nói: “Có sao?”

Trọng Cửu Nguyên không tranh luận nhiều với Tiểu Thập.

Hắn bấm huyệt cho thi thể nữ, nói: “Tiểu tử, đã ngươi không chịu đi, lại vô tình gặp chuyện của ta.”

“Vậy cũng coi như có duyên.”

“Ngươi giúp ta một chuyện, ta sẽ tha cho ngươi một lần.”

“Giúp chuyện gì?” Tiểu Thập có chút ghét bỏ nhìn Trọng Cửu Nguyên: “Nói trước nhé, chuyện dơ bẩn ta không làm đâu.”

Trọng Cửu Nguyên: “?”

Trọng Cửu Nguyên hít một hơi, nhìn Tiểu Thập một cái thật sâu.

“Ta bấm huyệt cho nàng ta, lúc đó sẽ có một con côn trùng bò ra khỏi miệng nàng ta.”

“Ngươi giúp ta giữ con côn trùng đó, là được.”

“Có dám không?”

“Côn trùng?” Tiểu Thập tròng mắt, tưởng mình nghe nhầm.

“Bò ra từ miệng?”

“Vậy chẳng phải nói con côn trùng đó ở trong bụng nàng ta sao?”

Trọng Cửu Nguyên liếc nhìn Tiểu Thập một cái: “Rốt cuộc ngươi có dám không?”

Tiểu Thập bật cười: “Có gì mà không dám?”

Chỉ là một con côn trùng, hắn từ nhỏ đến lớn đã bắt được nhiều rồi.

Hắn ngòai xồm bên cạnh mặt nữ tử, cúi đầu quan sát khuôn mặt tinh xảo của đối phương.

Nữ tử này nhìn qua chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, rất xinh đẹp.

“Tốt.” Trọng Cửu Nguyên gật đầu.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy hắn ra tay nhanh chóng, chạm vào các huyệt Khí Hải, Thần Khuyết, Đan Điền của nữ tử.

Một luồng khí màu tím nhạt mắt thường có thể thấy được từ đầu ngón tay Trọng Cửu Nguyên bơi lên.

Thấy được một màn này, Tiểu Thập lập tức trừng mắt.

“Chuẩn bị!”

Trọng Cửu Nguyên ra tay xong, vội vàng hô.

Tiểu Thập vội vàng hồi thần lại, đưa tay ra bên miệng nữ tử.

Chỉ thấy cổ họng nữ tử hơi động, phồng lên.

Một loạt âm thanh cục cục từ cổ họng nàng ta truyền đến.

Ngay sau đó.

Nữ tử đột nhiên mở mắt ra, đôi môi đỏ hồng mở ra, biểu cảm đau đớn.

Một con rết đủ màu sắc vờn vỏi từ miệng nàng ta ra.

Tiểu Thập vừa định giơ tay ra bắt, lập tức ngăn ra.

Chỉ thấy con rết đủ màu sắc đó có kích thước bằng nắm tay, từng cái chân không ngừng vung vẩy.

Một đôi miệng sắt nhe ra vô cùng dữ tợn, râu màu sắc vung vẩy.

Tiểu Thập nhìn con rết đủ màu sắc đó, nhất thời có chút
ngân ngơ.

Ngươi cũng không nói...

Là con rết to như vậy!

Chương 722: Ta thiếu người một ân tình, sau này có việc gì, người đến học đường tìm ta

Tiểu Thập nhìn con rết nhiều màu sắc với thân hình to lớn và bộ chân giò ra đầy uy hiếp, cắn răng, vung tay tát một cái.

Hắn dùng sức đè chặt vỏ ngoài trơn trượt và cứng rắn của con rết, nhe răng cười.

Đã đồng ý với người khác.

Hắn phải làm được.

Con rết này chẳng phải chỉ to hơn một chút sao?

Nói cho cùng...

Nó vẫn chỉ là một con côn trùng!

Trọng Cửu Nguyên dùng hai tay đè lên huyết đạo của người phụ nữ trẻ tuổi, không thể rảnh tay.

Hắn thấy Tiểu Thập can đảm như vậy, thực sự đè được con bản mệnh củ (côn trùng độc) này của Miêu Cương, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Người phụ nữ này là thánh nữ của thế hệ này ở Miêu Cương.

Nếu để bản mệnh củ thoát khỏi, thì dù là hắn cũng không dễ đối phó.

May mắn là khi bản mệnh củ vừa bò ra khỏi cơ thể chủ nhân, độc tính của nó sẽ thu lại, uy lực giảm đi rất nhiều.

Con rết nhiều màu sắc này bị Tiểu Thập đè, bắt đầu giãy giụa.

Rết há miệng, râu tua lung lay, thân mình cong lại định cắn vào tay Tiểu Thập.

Trọng Cửu Nguyên mắt nhanh tay lẹ, ngay lập tức chắm vài cái lên người phụ nữ.

Thân thể nữ tử run lên một cái, hoàn toàn bất động.

Tay phải Trọng Cửu Nguyên giơ lên, trong ống tay áo màu nâu vàng bay ra một luồng u quang.

Chỉ nghe “vù!” “đùng!” hai tiếng.

Con rết nhiều màu sắc kia bay ra ngoài.

Tiểu Thập giật mình rút tay lại, hoảng sợ.

Con rết này nhìn là biết có độc, nếu bị cắn một cái thì xong đời.

Tiểu Thập lắc bàn tay của mình, thấy không có vết thương nào, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn theo hướng vừa rồi u quang lướt qua.

Chỉ thấy cách một trượng trên tường của ngôi đền đồ nát, con rết bị một chiếc phi đao màu đen dài khoảng một tấc ghim vào.

Thân rết cuộn tròn lại, không ngừng vặn vẹo, miệng phát ra tiếng kêu xì xì.

Trông rất tức giận.

Giải quyết được con bản mệnh củ của Miêu Cương này, trên mặt Trọng Cửu Nguyên hiện lên một nụ cười nhẹ.

Hắn cúi đầu nhìn người phụ nữ trẻ tuổi, lông mày hơi nhướng lên.

“Vù vù vù!”

Vài luồng khí màu tím nhạt từ kẽ tay của Trọng Cửu Nguyên bắn ra.

Luồng khí tím nhạt rơi vào cơ thể nữ tử, mỗi lần rơi xuống, thân thể nàng lại run lên một lần.

Chỉ trong chốc lát.

Trọng Cửu Nguyên chấm vài cái lên người nữ tử, nàng cũng run lên vài cái.

Tiểu Thập ngồi xổm bên cạnh, chớp mắt nhìn.

Cùng với việc Trọng Cửu Nguyên chấm cái cuối cùng.

Người phụ nữ trẻ tuổi đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy.

Biểu cảm của nàng đờ đẫn, hai mắt vô hồn.

Trọng Cửu Nguyên nhìn vào mắt nàng.

Tiểu Thập quay đầu nhìn hai người.

Một luồng sáng rực rỡ vô cùng từ trong mắt Trọng Cửu Nguyên lóe lên.

Tiểu Thập theo bản năng nhắm mắt lại.

Dù hắn kịp thời nhắm mắt lại, vẫn cảm thấy đầu óc hơi choáng váng.

Trọng Cửu Nguyên dùng thuật Không Thần Thuật (không chế thần trí) với thánh nữ Miêu Cương.

Làm xong những chuyện này, thấy Tiểu Thập nhắm mắt, mặt nhỏ tái nhợt, biết rằng vừa rồi Tiểu Thập cũng đã nhìn vào mắt hắn.

Trọng Cửu Nguyên không biểu lộ ra ngoài, liếc nhìn ra ngoài đền.

Hắn cười nhẹ, thì thào: “Rồng mạnh không dè được rắn địa phương.”

“Cũng được cũng được...”

Nói xong, Trọng Cửu Nguyên đứng dậy, đi đến bên Tiêu Thập, vỗ vai hắn.

Tiêu Thập đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra.

Hắn quay đầu lại nói với Trọng Cửu Nguyên: “Người...”

“Vừa rồi ta hình như thấy mắt ngươi phát sáng!”

“Đây là yêu pháp gì của ngươi?”

Tiêu Thập Nhất vừa nói vừa sờ sờ cơ thể mình.

Hắn sợ hãi.

Lo lắng mình bị tên hái hoa tặc này hại.

Có những tên hái hoa tặc này không kiêng nể gì, bất kể nam hay nữ.

Trọng Cửu Nguyên mỉm cười ôn hòa, đáng vẻ như một thư sinh nho nhã.

“Ngươi không sao rồi.”

“Về đi thôi.”

“Ta tên là Trọng Cửu Nguyên, là thầy ở học đường.”

“Ngươi đã giúp ta một việc lớn.”

“Ta nợ ngươi một ân tình, sau này có việc gì, ngươi đến học đường tìm ta.”

Nói xong.

Trọng Cửu Nguyên nhẹ nhàng vỗ tay hai cái.

“Bốp bốp!”

Người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi trên mặt đất từ từ đứng dậy, biểu cảm thờ ơ, không có biểu cảm gì, đi theo sau Trọng Cửu Nguyên.

Trọng Cửu Nguyên mỉm cười với Tiểu Thập, sau đó quay người lại.

Một luồng u quang lại bay ra từ ống tay áo của hắn.

Chỉ nghe “đùng!” một tiếng.

Đầu con rết đang giãy giụa bị ghim trên tường bị một chiếc phi đao màu đen xuyên qua, vụn vụn hai cái rồi hoàn toàn bất động.

Người phụ nữ trẻ tuổi đi theo sau Trọng Cửu Nguyên thì thân thể rung lên một cái, phun ra một đồng máu tươi.

Tuy nhiên dù nàng phun ra ngụm máu này, biểu cảm vẫn không thay đổi gì mấy, vẫn thờ ơ như cũ.

Tiểu Thập ngăn người nhìn người phụ nữ trẻ tuổi kia, chỉ cảm thấy mọi chuyện rất kỳ quái.

Giải quyết xong con rết nhiều màu sắc, Trọng Cửu Nguyên phát tay áo.

Hai chiếc phi đao màu đen bay ra lập tức bay trở lại vào ống tay áo của hắn.

Con rết năm màu sắc rơi xuống đất với thân thể cứng đờ.

Trọng Cửu Nguyên quay đầu lại mỉm cười với Tiểu Thập, bước đi xa.

Người phụ nữ trẻ tuổi đi theo sau hắn.

Bước từng bước ra ngoài, biểu cảm thờ ơ của nàng dần dần có màu sắc.

Đợi đến khi nàng và Trọng Cửu Nguyên đi ra khỏi ngôi đền đồ nát.

Đôi mắt của người phụ nữ trẻ tuổi đã như người bình thường, thần thái rục rờ, mỗi khi liếc mắt hay động đậy đều mang theo một vẻ quỳn rũ khó tả, như tiên nữ trong núi sâu.

Tiểu Thập đứng trong ngôi đền đồ nát.

Hắn nhìn Trọng Cửu Nguyên rời đi.

Sau đó lại quay đầu nhìn con rết nhiều màu sắc chết trên mặt đất.

Điều này khiến Tiểu Thập có cảm giác như đang mơ.

Hắn dụi mắt, rồi bóp mình một cái.

“Đây không phải là mơ sao?”

Tiểu Thập thì thào: “Một tên hái hoa tặc lợi hại như vậy?”

Khi Tiểu Thập đang ngẩn người.

“Àm âm!”

Ngoài ngôi đền đồ nát đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

Một tia điện quang xẹt qua bầu trời, như muốn xé toạc bầu trời.

Tiểu Thập hoàn hồn lại.

“Không quan tâm nữa, chuyện này chắc là không có ai quản đâu.”

“Nhìn dáng vẻ này chắc là có mưa to, về nhà thôi.”

Tiểu Thập cuối cùng nhìn con rết nhiều màu sắc kia một cái, rồi chạy đi.

Chạy ra khỏi ngôi đền, hắn chạy thẳng về hướng Tử Hàm.

Chạy một đoạn xa.

Tiểu Thập không phát hiện, ngoài ngôi đèn có mấy bóng người lướt qua, yên lặng không một tiếng động.

.....

“Mưa rào rào...”

Mưa to như trút từ trên trời rơi xuống.

Những giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống đường phố của huyện Dư Hàng.

Áo của Tiểu Thập bị ướt một nửa.

Khi hấn sắp về, cơn mưa này cuối cùng cũng đổ xuống.

Không còn cách nào khác, Tiểu Thập chỉ có thể tăng tốc, chạy nhanh trở về.

Dù vậy, áo của hấn vẫn ướt một nửa.

Vừa chạy đến cửa Tử Hàm.

Tiểu Thập thấy một bóng người cao lớn, mạnh mẽ đặt một cái ghế dưới môn, ngồi ở cửa.

“Đại... Đại Minh ca?”

Tiểu Thập chạy đến gần, phát hiện là Đại Minh, vội vàng lên tiếng gọi.

Đại Minh ừ một tiếng, ánh mắt quét qua người Tiểu Thập.

Thấy hấn không sao.

Đại Minh nói bằng giọng trầm ấm: “Về thay áo, lau khô đi.”

“Đừng để cảm lạnh.”

“Sắp đến giờ ăn rồi.”

Đại Minh đứng dậy, nhắc cái ghế lên, đẩy cửa Tử Hàm ra, đi vào.

Tiểu Thập gãi đầu, cười hai tiếng.

“Trong hai ngày này ít ra ngoài, Dur Hàng không được yên bình lắm.”

“Đợi cha về, người lại đi chơi.”

Đại Minh dặn dò một câu.

Tiểu Thập vội vàng gật đầu: “Biết rồi, cảm ơn Đại Minh ca.”

“Ừm.” Đại Minh ừ một tiếng.

Hai người đi vào Tử Hàm.

Trên tường của những ngôi nhà dân bên ngoài.

Hai bóng người nằm phục trên tường, nhìn Tiểu Thập về nhà.

“Tiểu Thập không bị trúng độc chứ?”

“Không sao đâu, ta nhìn thấy ở bên ngoài, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Vậy thì tốt.”

“Người kia tên là Trọng Cửu Nguyên, có cần báo cáo với công tử không?”

“Võ công đường lối ta chưa từng thấy, không biết là cao thủ từ đâu xuất hiện, hay là báo cáo với công tử đi.”

“Được.”

Chương 723: Ta còn thiếu một kẻ cầm kiếm

Một bên khác.

Thành Tế Ninh.

Ngoài tiệm khách điểm Nguyệt Lai.

Hai chiếc xe ngựa sang trọng dừng ở bên ngoài.

Một con ngựa đỏ, một con ngựa xanh.

Hai con ngựa đứng tại chỗ, thỉnh thoảng hí lên một tiếng.

Trong đại sảnh.

Trần Diệp ngồi bên bàn, trong tay cầm một chén trà tỏa ra hương thơm và hơi nóng.

Hắn nhấp một ngụm, nhìn sang bên cạnh Hoa Tịch Nguyệt.

“Người cùng chúng ta đi?”

Hoa Tịch Nguyệt dùng tay phải cầm một vốc hạt dưa, vừa ăn vừa nói: “Nếu không thì sao?”

“Người và Liễu Sinh Nhất Lương giao đấu, định vào ngày hai mươi tháng sáu, tính cả thủy cũng chỉ còn mười hai ngày nữa.”

“Ta không muốn bỏ lỡ cuộc náo nhiệt lớn như vậy.”

“Hiện tại khởi hành, có thể đến Tây Hồ sớm hơn một hai ngày.”

Hoa Tịch Nguyệt nhỏ vỏ hạt dưa, nhai hạt dưa rồi nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở người nhé.”

“Ta đã giao đấu với Liễu Sinh Nhất Lương, thực lực của hắn rất mạnh.”

“Nếu ngươi đánh không lại, nhìn vào mối quan hệ của chúng ta, ta sẽ không để ngươi thua quá thảm đâu.”

“Cùng ngươi bỏ trốn vẫn không thành vấn đề.”

Trần Diệp nhấp một ngụm trà, đặt chén xuống, cười nói: “Ngươi lại không có lòng tin với ta như vậy sao?”

“Đây không phải là có hay không có lòng tin...”

“Ngươi chưa giao đấu với Liễu Sinh Nhất Lương, không rõ thực lực của hắn.”

Hoa Tịch Nguyệt hiềm khi nghiêm mặt.

“Ta đã giao đấu với ông nội ta, thực lực của chúng ta gần như là sáu bốn chia đều, ta bốn còn hắn sáu.”

“Mặc dù ta sẽ ở thế yếu, nhưng ai cũng không thể làm gì được ai.”

“Giữa các bậc tôn sư, không ai lại rảnh rỗi mà muốn đối đầu sinh tử với nhau.”

“Nhưng Liễu Sinh Nhất Lương thì khác, ta đã giao đấu với hắn hôm đó.”

“Ta có dự cảm.”

“Nếu ta giao đấu sinh tử với hắn, người chết cuối cùng nhất định sẽ là ta.”

Trần Diệp cười cười, không nói gì.

Hoa Tịch Nguyệt bên cạnh lên tiếng.

“Này, họ Triệu.”

“Ngươi đến đây làm gì?”

“Vân Vi Dao hiện tại là người của ta, người muốn cướp người từ tay ta sao?”

Triệu Nhiên nghe vậy, nhìn Hoa Tịch Nguyệt, cũng chấp tay hành lễ.

“Tham kiến Nguyệt cô nương.”

“Hồi đó ở Túy Xuân Lâu, người đã dùng một đôi Bích Ngọc Ngọc Như Ý, mang theo Vân Vi Dao.”

“Từ đó về sau, Vân Vi Dao tự nhiên đã trở thành người của người.”

Triệu Nhiên nói với vẻ mặt tươi cười.

“Vậy thì được rồi.” Hoa Tịch Nguyệt gật đầu, tiếp tục ăn hạt dưa.

Triệu Nhiên nhìn Trần Diệp, nói: “Thất lễ rồi, để quân.”

“Triệu Nhiên ta hôm nay đến đây, là vì chuyện của tiểu nữ.”

“Tiểu nữ?” Hoa Tịch Nguyệt lập tức mở to mắt, nhìn Trần Diệp với vẻ kinh ngạc.

Trần Diệp có quan hệ với nữ nhi của bang chủ Vạn Kim Đường?

“Chính là Hồng Yến.”

Triệu Nhiên nhìn Liễu Hồng Yến, người đang hầu hạ Trần Diệp.

“À?” Hoa Tịch Nguyệt ngạc nhiên.

Nàng không ngờ rằng Liễu Hồng Yến, người ngày nào cũng nghĩ đến việc tự nguyện hiến thân, lại là nữ nhi của bang chủ Vạn Kim Đường.

Liễu Hồng Yên mỉm cười, hơi cúi người, hành lễ, gọi Triệu Nhiên một tiếng: “Phụ thân.”

Triệu Nhiên gật đầu, cúi người chấp tay nói: “Đế quân, tiểu nữ đã đắc tội với đế quân ở sông bạc.”

“Đã đề thua mình cho đế quân.”

“Triệu Nhiên ta chỉ có một nữ nhi này.”

“Mong đế quân nghĩ đến việc nàng còn nhỏ tuổi, ngây thơ không hiểu, mà tha cho nàng một lần.”

“Chỉ cần là những gì Vạn Kim Đường ta có thể chi trả, người cứ việc nói ra.”

“Ta không cần!”

Liễu Hồng Yên lập tức từ chối.

Nàng hơi lạnh mặt nói: “Quy tắc của sông bạc, muốn thua thì phải phục tùng.”

“Nếu ta đã dám cược, thì cũng phải chấp nhận thua.”

“Ngươi!” Triệu Nhiên tức giận.

Vợ hắn qua đời sớm, chỉ có một nữ nhi là Liễu Hồng Yên, từ nhỏ hắn đã nuông chiều đủ điều.

Thậm chí khi đặt tên cho con, hắn cũng lấy họ của vợ.

Khi nàng trưởng thành, hắn còn tuân theo ý muốn của nàng, chia cho nàng một bang phái.

Có thể thấy Triệu Nhiên cưng chiều nữ nhi đến mức nào.

Trần Diệp nghe những lời này, không khỏi cười nhạt.

“Vạn Kim Đường nắm giữ các cửa tiệm trên giang hồ, giàu có đến mức có thể địch quốc.”

“Ngươi Triệu Nhiên, với tư cách là tổng đường chủ của Vạn Kim Đường, đương nhiên tầm nhìn và dũng khí của

người vượt xa người thường.”

“Nữ nhi của người ở bên cạnh ta, lẽ ra người nên vui mừng mới đúng.”

“Sao ngược lại lại đến đây chuộc người?”

Triệu Nhiên chấp tay: “Triệu Nhiên ta mặc dù ham lợi, nhưng vẫn chỉ có một nữ nhi này.”

“Máu mủ tình thân nặng hơn nước lã, mong để quân rộng lượng.”

Trần Diệp nhìn Triệu Nhiên với vẻ cười mà như không cười.

Tại sao Triệu Nhiên lại không đến sớm mà cũng không đến muộn, lại nhất định phải đến tìm hần vào lúc này?

Chẳng lẽ...

Triệu Nhiên cũng thấy Liễu Hồng Yến có triển vọng hơn?

Triệu Nhiên cúi người, vẻ mặt bình tĩnh.

Lúc này.

Tiểu Liên từ bên ngoài đi vào, nàng nhẹ giọng nói với Trần Diệp: “Công tử, đã chuẩn bị xong rồi.”

“Chúng ta có thể xuất phát.”

“Được.”

Trần Diệp uống cạn chén trà, đứng dậy.

Hần không để ý đến Triệu Nhiên, mà sải bước đi ra ngoài tiệm khách điểm Nguyệt Lai.

Khi Trần Diệp đến trước xe ngựa, hần đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi: “Triệu đường chủ.”

“Người có cảm thấy thế lực của Ngọc Diệp Đường hiện nay có chút lớn không?”

Nghe vậy, Triệu Nhiên đứng thẳng dậy, cung kính nói: “Có để quân tọa trấn.”

“Ngọc Diệp Đường có thể được coi là thế lực giang hồ lớn nhất thiên hạ hiện nay!”

Nghe vậy, Trần Diệp chỉ cười cười, không nói gì.

Hắn lên xe ngựa, vào trong.

Một hơi sau.

Một giọng nói bình thản từ trong xe truyền ra.

“Triệu đường chủ hãy trở về đi.”

“Ta ở đây...”

“Còn thiếu một kẻ cầm kiếm.”

Chương 724: Ngày 20 tháng 6

Vừa nghe Trần Diệp nói vậy, Triệu Nhiên lập tức ngăn ra.

Liễu Hồng Yến từ bên cạnh phụ thân đi qua, bước lên xe ngựa của Trần Diệp.

Tiểu Liên cầm roi ngựa, ngồi trên ngai vàng, biểu cảm không mấy dễ coi.

Hoa Tịch Nguyệt khẽ hắng giọng hai tiếng, lắc đầu nói: “Nghe thấy chưa, chơi thì phải chấp nhận thua.”

“Nếu là ta, thì nhân lúc này chuẩn bị nhiều lính lễ một chút.”

“Quà cưới thì không thể thiếu.”

Nói xong, Hoa Tịch Nguyệt dẫn Vân Vi Yêu lên một chiếc xe ngựa khác.

“Đi thôi...”

Tiểu Liên khẽ quát, đưa tay vung roi, quát vào lưng con ngựa đỏ tía.

Con ngựa từ từ bước đi, theo con đường đá xanh xa dần.

Triệu Nhiên đứng trước tiệm khách sạn Nguyệt Lai, mặt lộ vẻ khổ sở.

Hắn có chút bất lực.

Thật sự là con gái lớn rồi, khuỷu tay lại quay ra ngoài.

Chỉ là...

Đông Hoa và Liễu Sinh Nhất Lang sắp giao đấu.

Hai người không biết ai thắng ai thua.

Liễu Sinh Nhất Lang đó có thực lực trên Tông Sư, đã gây náo loạn Thiếu Lâm Tự, chém đứt một cánh tay của phương trượng Thiếu Lâm.

Thực lực này người trong giang hồ đều thấy rõ.

Đặt cược trước, e rằng sẽ thua thảm.

“Thôi vậy...”

“Con cháu tự có phúc của con cháu.”

Triệu Nhiên lắc đầu.

Nếu đã không khuyên được, thì chỉ có thể chờ xem kết quả giao đấu sau đó thôi.

...

Ngoài thành Ký Ninh.

Hai chiếc xe ngựa từ từ rời khỏi thành.

Trần Diệp ngồi trong xe ngựa.

Liễu Hồng Yến bế A Hoàng trên tay, trên gương mặt xinh xắn lộ ra một chút ý cười.

Trần Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ, ngăn người trong chốc lát.

Liễu Hồng Yến thấy vẻ mặt của Trần Diệp, giọng nói khẽ hỏi: “Lão gia, có phải người đang có chuyện buồn không?”

Trần Diệp thu hồi ánh mắt, gật đầu.

“Có một chút.”

“Vậy người hãy nói với Hồng Yến, biết đâu Hồng Yến có thể giúp được lão gia.” Liễu Hồng Yến dịu dàng nói.

Trần Diệp cười cười, nói: “Hong Yến, nàng nói xem, thế lực của Ngọc Diệp Đường có lớn không?”

“Tất nhiên là lớn rồi ạ, nếu nói Ngọc Diệp Đường không tính là lớn, thì trên toàn thiên hạ này chẳng có thế lực nào lớn cả.”

Liễu Hồng Yến cười nói.

“Đúng là như vậy.” Trần Diệp cười nói: “Nhưng bây giờ hoàng đế Đại Vũ lại muốn cầm võ.”

“Biết đâu lại cầm cả chúng ta.”

“Người nói xem ta nên làm thế nào?”

Tiểu Liên đang đánh xe bỗng lên tiếng: “Công tử nếu lo lắng về chuyện này.”

“Vậy chúng ta hãy giết hoàng đế đó đi, để công tử làm hoàng đế.”

“Đổi luôn Đại Vũ thành Đại Trần.”

“Ha ha...”

Liễu Hồng Yến che miệng cười khẽ.

“Tiểu Liên muội muội nói những lời này, đừng có nói thẳng ra như vậy, nếu bị người khác nghe thấy, sẽ là đại họa đấy.”

Tiểu Liên khẽ vùng roi ngựa, nghe vậy thì nhú mày, có chút ghê tởm.

Ai là muội muội của ngươi chứ!

Trần Diệp cười nói: “Làm hoàng đế đâu có dễ dàng vậy.”

“Mỗi ngày đều phải dậy sớm, lên triều, phê duyệt tấu chương, tham gia các lễ nghi tế tự...”

Trần Diệp ngả người ra sau, nằm trên đệm mềm của xe ngựa, tay gác sau đầu.

Hắn nhìn lên trần xe ngựa, nghĩ một lúc rồi nói: “Làm hoàng đế thật sự là một công việc mệt mỏi.”

“Ta không muốn làm đâu...”

Trong mắt Trần Diệp.

Thật sự là không có gì tốt khi làm hoàng đế.

Ngày nào cũng phải lo lắng, mệt mỏi như vậy.

So với khi chưa xuyên không, thì thực tế hưởng thụ được cũng chỉ có vậy.

Nói thật lòng.

Làm hoàng đế thời cổ đại, không bằng làm người hiện đại thời hiện đại.

Trần Diệp có chút nhớ những ngày tháng ở Lam Tinh.

Hắn nhớ lại một lúc, khóe miệng khẽ cười, trong lòng đã có ý tưởng.

Hắn chỉ muốn sống cuộc sống nhàn nhã, nuôi nấng bọn trẻ.

Ngọc Diệp Đường đã mở được sáu năm, về phương diện tiền tài, hắn cũng đã kiếm được gần đủ rồi.

Không nói là giàu có có thể địch quốc, nhưng cũng chẳng khác là bao.

Để phòng tránh bọn trẻ già đi trước khi hắn qua đời...

Có lẽ...

Làm vậy sẽ là một sự lựa chọn không tồi.

Trần Diệp nheo mắt lại.

...

Mười hai ngày sau.

Ngày 20 tháng 6.

Bên hồ Tây Tử.

Gió nhẹ thổi qua, trời trong xanh.

Những cành cây liễu ven hồ đung đưa theo gió, mặt nước gợn sóng.

Lúc này là buổi chiều.

Nhưng bên bờ hồ đã ngồi đầy người.

Những người này đều mang đao kiếm bên hông, dưới bóng ngồi một chiếc ghế nhỏ.

Dù ánh nắng mặt trời chiếu xuống khiến họ đổ mồ hôi như mưa, họ cũng tuyệt đối không chịu đổi chỗ.

Tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi.

Bởi vì hôm nay.

Là ngày giao đấu giữa “Đế Quân Đông Hoa” - Tông Sư đầu tiên thiên hạ và Kiếm Thánh Đông Ninh Liễu Sinh Nhất Lang.

Địa điểm được chọn là trên hồ Tây Tử.

Chỉ còn khoảng một canh giờ nữa là đến thời gian giao đấu.

Nếu họ bỏ lỡ trận giao đấu của những nhân vật như vậy, họ sẽ hối hận suốt đời!

Vì vậy, dù đến sớm, họ cũng muốn chiếm được vị trí tốt, chờ đợi hai bên xuất hiện.

Một số võ giả giang hồ đang lau mồ hôi nhìn về hai quán rượu bên hồ Tây Tử với ánh mắt ghen tị.

Tây Tử Lâu và Lâu Ngoại Lâu.

Hai quán rượu này nằm ở hai bên bờ hồ Tây Tử.

Một ở phía đông, một ở phía tây.

Nếu lên lầu, có thể ngắm toàn bộ cảnh hồ Tây Tử, là địa điểm quan sát giao đấu tuyệt vời nhất.

Một số võ giả có gia cảnh đều đã đến bên đó.

Chỉ có bọn họ, những người nghèo không có tiền, mới tự mang ghế nhỏ ra ngồi bên hồ.

“Đế Quân vẫn chưa xuất hiện, trận chiến này kết thúc, bất kể kết quả thế nào, Tây Tử Lâu e rằng cũng phải thấp hơn Lâu Ngoại Lâu một chút.”

Vài võ giả giang hồ bản địa Hàng Châu bàn luận với vẻ cảm khái.

Liễu Sinh Nhất Lang đã đến hồ Tây Tử hôm qua, liền nghỉ tại Lâu Ngoại Lâu ở phía đông hồ Tây Tử.

Theo lời của những võ giả đã ăn cơm ở Lâu Ngoại Lâu lúc đó, Liễu Sinh Nhất Lang từng do dự giữa Tây Tử Lâu và Lâu Ngoại Lâu.

Nhưng sau khi đọc một lượt tên của Lâu Ngoại Lâu, hắn nói: “Người ngoài người, trời ngoài trời.”

“Tên của Lâu Ngoại Lâu thật sự rất hợp cảnh.”

“Dù đạt được thành tựu như thế nào, cũng nên ghi nhớ điều này.”

Nói xong, Liễu Sinh Nhất Lang liền bước chân đến Lâu Ngoại Lâu.

Những võ giả giang hồ xung quanh phân tích lời nói của Liễu Sinh Nhất Lang.

Có người nói hắn đang ám chỉ Tông Sư đầu tiên thiên hạ “Đế Quân”, so sánh bản thân với người ngoài người, trời ngoài

trời.

Kết luận này vừa đưa ra.

Võ giả có mặt ở đó đều kinh ngạc.

Có người trong lòng mắng thầm Liễu Sinh Nhất Lang không biết trời cao đất rộng.

Có người thì cho rằng Liễu Sinh Nhất Lang nắm chắc phần thắng, Đế Quân không phải đối thủ của hắn.

Trận chiến ở Thiếu Lâm Tự đã khiến danh tiếng của Liễu Sinh Nhất Lang vang dội khắp thiên hạ.

Thực lực trên Tông Sư cũng đã được phơi bày trước mắt mọi người.

Rất khó nói trận chiến giữa Đế Quân Đông Hoa và Liễu Sinh Nhất Lang, ai thắng ai thua.

Dù sao thì Đế Quân Đông Hoa cũng không có thành tích chiến đấu như vậy.

Tất cả các sòng bạc ngầm ở Đại Vũ đều thiết lập cược cho trận chiến giữa Đế Quân và Liễu Sinh Nhất Lang.

Tỷ lệ cược là 1 ăn 1.

Từ hôm qua đến nay, đã có rất nhiều người đặt cược, chủ sòng nhận tiền đến mức tay mỏi.

Quy mô lớn đến mức đủ để ghi vào lịch sử võ lâm.

“Thật kỳ lạ, Đế Quân không thấy xuất hiện, vậy tại sao mình chủ võ lâm họ cũng không đến?”

Có người thì thầm.

“Ngày 7 tháng 6, chương môn Khổng Đồng phái nhậm chức minh chủ võ lâm, Đế Quân giao đấu với Liễu Sinh Nhất

Lang, chuyện quan trọng như vậy, sao họ lại không ai xuất hiện?”

Chương 725: Mong Đợi

“Không biết, mặc kệ hấn đi, bọn họ những nhân vật lớn kia cao cao tại thượng, ai biết họ đang nghĩ gì.”

“Tại hạ nghe được vài truyền thuyết, nói rằng Võ Lâm Minh Chủ bọn họ đã phát hiện ra nơi ẩn náu của Thân Lương Thân lão tiên bối, liền xuất phát đi nghênh đón thi thể.”

Có người biết vài bí văn, nhỏ giọng thì thảo.

“Thân Lương? Thiên hạ đệ nhất tông sư trăm năm trước, tại hạ nhớ trong Tứ Hải Đệ Nhất Bảng không phải nói hấn bị chính con trai ruột của mình dùng kỳ môn độn giáp giam cầm sao?”

“Đúng vậy, không chừng hiện tại vài đại cường môn đang liên thủ phá giải kỳ môn độn giáp này.”

“Thân Lương còn không thoát được, nếu họ không cứu được người, lại tự giam mình thì thật buồn cười.”

Có người cười nói.

“Sao có thể như vậy, nếu như thế này, giang hồ này e rằng sẽ loạn lên rồi.”

Đồng bọn của hấn lắc đầu cười nói, thở dài.

Mọi người vừa tán gẫu, vừa chờ đợi Đế Quân xuất hiện.

“Cũng không biết hiện tại Đế Quân đang ở đâu...”

Một trung niên võ giả dung mạo già nua khề nhấp môi, ánh mắt nhìn về phía Lầu Ngoại Lầu.

Dù bọn họ ngồi trên bờ, cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc truyền ra từ Lầu Ngoại Lầu.

“Tại hạ nghe nói mỹ nhân đệ nhất giang hồ ‘Y Thanh Liên’ hôm qua đã vào phòng của Liễu Sinh Nhất Lang.”

“Nói là hiền vũ, thực tế là hiền thân.”

Một võ giả béo khinh thường nói.

“Y Thanh Liên khi nào mới tính là mỹ nhân đệ nhất giang hồ, trước đây hoa khôi của Biện Lương Tụy Xuân Lô Vân Vi Yếu mới là mỹ nhân thực sự.”

“Đáng tiếc nàng đã bị Nguyệt Công Tử mang đi, hiện tại e rằng đã đầu hàng.”

Trung niên võ giả dung mạo già nua ấy thở dài: “Lúc trước tại hạ đi ngang qua đường, chỉ nhìn nàng một cái, liền kinh diễm thiên nhân, suốt đời khó quên.”

“Sao lại thần thánh như người nói, phụ nữ tắt đèn cũng như vậy thôi.” Đồng bọn cười nói.

“Đi đi đi, ta nói thành môn lâu, người nói câu đầu tiên.”

Mặt trung niên võ giả tối sầm: “Tầm thường! Tầm thường không chịu nổi!”

Một đám võ giả cười thành một đám.

.....

Cùng lúc đó.

Trong một tử lâu lớn nằm ở phía tây Hồ Tây.

Quản gia Tây Tử Lô mặc trang phục lụa gấm lo lắng đi đi lại lại trong lầu.

Liễu Sinh Nhất Lang tối qua đã đến ở lầu đối thủ của bọn họ.

Chỉ còn một khắc.

Thời gian Đế Quân và Liễu Sinh Nhất Lang giao thủ sẽ đến.

Nhưng Đế Quân vẫn chưa xuất hiện.

Quản gia Tây Tử Lâu lo lắng đến mức tức giận.

Liễu Sinh Nhất Lang ở tại lầu đối thủ, danh tiếng ở đây.

Nếu Đế Quân không đến, sau này Tây Tử Hồ còn làm thế nào đấu với Lầu Ngoại Lầu?

Đúng lúc này.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Vài tiểu nhị mặc y phục màu nâu bước nhanh vào đại sảnh Tây Tử Lâu.

Thấy tiểu nhị chạy về.

Quản gia Tây Tử Lâu vội vàng hỏi: “Tìm thấy Đế Quân chưa?”

Vài tiểu nhị nhìn nhau một cái, vô cùng bất lực nói: “Không có.”

“Vậy các người còn đứng đây làm gì?” Quản gia Tây Tử Lâu gầm lên.

“Còn không mau đi tìm!”

Quản gia Tây Tử Lâu cầm sổ sách trên quầy, ném về phía mấy người.

“Nếu không tìm thấy, mấy người cũng không cần về nữa!”

Mặt Quản gia Tây Tử Lâu đỏ bừng, tức giận nhảy lên.

Vài tiểu nhị tránh khỏi sổ sách bị ném tới, vội vàng chạy ra ngoài Tây Tử Lâu.

Bọn họ cũng rất bất lực.

Người như Đế Quân, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Quản gia bảo bọn họ đi tìm Đế Quân?

Nói đùa à?

Sau khi mấy tiểu nhị đi ra khỏi Tây Tử Lâu, một người trong số đó nói: “Thôi đi!”

“Chúng ta cũng tìm một nơi ngồi xuống, đợi xem Đế Quân và Liễu Sinh Nhất Lang giao thủ thôi.”

“Đỡ phải không tìm thấy Đế Quân, quản gia lại mắng chúng ta.”

“Quản gia này bị kích thích rồi.”

“Đế Quân không đến thì tốt, sợ rằng Đế Quân thua.”

“Nếu Đế Quân thua, sau này Tây Tử Lâu chúng ta trước mặt Lầu Ngoại Lầu, e rằng không ngẩng đầu lên được.”

Tiểu nhị thở dài, tâm trạng rất phức tạp.

Bọn họ thương lượng một hồi, quyết định tìm một nơi quản gia không thấy để ngồi xuống.

Đỡ phải bị mắng.

Phía trước Tây Tử Lâu.

Đi tới một nam một nữ.

Nam tử mặc trường sam màu nâu vàng, khoảng bốn mươi tuổi.

Nữ tử mặc váy nước màu xanh, trẻ trung xinh đẹp, trông khoảng hai mươi tuổi.

Nghe được cuộc đối thoại của tiểu nhị, hai người dừng bước.

Trọng Cửu Nguyên quay đầu nhìn mấy tiểu nhị kia một cái.

Hắn không nhịn được cười nói: “Quản gia Tây Tử Lâu này đúng là bệnh nặng chữa lăm thuốc.”

“Đề vài tiểu nhị đi tìm Đê Quân.”

“Thật là buồn cười.”

Nữ tử váy xanh phía sau cũng cười một cái, đôi mắt đẹp chớp chớp, thần sắc không khác gì người thường.

“Hắn dù sao cũng là người buôn bán, không phải người giang hồ.”

“Tầm nhìn cũng chỉ có vậy.”

Trọng Cửu Nguyên gật đầu, cười nói: “Có lý.”

Nói xong, hắn bước nhanh vào Tây Tử Lâu.

Lúc này trong đại sảnh Tây Tử Lâu có rất nhiều võ giả ngồi.

Những võ giả này mặc trang phục hoa lệ, đồ trang sức trên người giá cả không rẻ.

Bọn họ ngồi trong đại sảnh, gọi vài bình trà, nhìn về phía Hồ Tây, lặng lẽ chờ đợi.

Quản gia Tây Tử Hồ lo lắng đi qua đi lại, trên trán đầy mồ hôi, thịt trên mặt theo động tác đi lại nhẹ nhàng rung rẩy.

Trọng Cửu Nguyên dẫn theo nữ tử váy xanh, đi đến quây, lên tiếng hỏi: “Tây Tử Lâu còn phòng riêng không?”

Quản gia Tây Tử Hồ ngẩng đầu nhìn Trọng Cửu Nguyên và nữ tử váy xanh một cái.

Hắn có chút không kiên nhẫn nói: “Không còn không còn.”

“Đề hai vị chuyển sang nơi khác đi.”

Lúc này, trong lòng quản gia Tây Tử Hồ rất khó chịu.

Đế Quân không đến, sau này Tây Tử Hồ này, e rằng sẽ để Lầu Ngoại Lầu độc bá.

Trong lòng nghĩ.

Trong mắt quân gia Tây Tử Hồ thoáng qua một tia oán hận.

Hắn bà nó!

Tại sao Đế Quân không đến?

Làm hắn bị Lầu Ngoại Lầu giẫm lên một đầu.

Trọng Cửu Nguyên nghe lời của quân gia Tây Tử Hồ, không tức giận.

Không có chỗ thì không có chỗ.

Hắn cũng không phải là người không biết lý lẽ.

Tuy nhiên, ngay khi Trọng Cửu Nguyên định rời đi.

Hắn đã bắt được tia oán hận thoáng qua trong mắt quân gia Tây Tử Hồ.

Trọng Cửu Nguyên dừng bước.

Hắn quay đầu nhẹ nhàng gọi: “Quân gia.”

“Hả?”

Quân gia Tây Tử Hồ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Trọng Cửu Nguyên.

Ngay sau đó.

Hắn cảm thấy mắt Trọng Cửu Nguyên dường như sáng ngời vô cùng.

Sau đó, quân gia Tây Tử Hồ cảm thấy đầu óc của mình dường như trở nên chậm chạp một chút.

Trọng Cửu Nguyên đứng trước quầy, nói: “Đế Quân Đông Hoa là đệ nhất thiên hạ.”

“Trong giang hồ có một câu nói, gọi là ‘Tông sư bất khả nhục’.”

“Người ta đến là phúc của người.”

“Không đến, là người không có phúc ấy.”

“Người lại oán hận lên...”

Trọng Cửu Nguyên không nhìn được lắc đầu, cười nói:
“Nếu đổi lại là hai mươi năm trước.”

“Theo tính cách của ta, người hiện tại đã là một cái xác chết.”

Quản gia Tây Tử Lô đứng trước mặt Trọng Cửu Nguyên, biểu cảm ngây dại, thân thể hơi run rẩy, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi.

“Nhưng mà, ta cho người một cơ hội.”

“Tây Tử Hồ còn có chỗ không?” Trọng Cửu Nguyên hỏi với giọng điệu bình thản.

“Có, ở tầng bốn.”

Quản gia Tây Tử Hồ ngây dại nói.

Trọng Cửu Nguyên cười lạnh một tiếng, quay người dẫn theo nữ tử váy xanh đi lên lầu.

“Nước Tây Hồ không lạnh, người có thể xuống bơi hai vòng.”

“Tất nhiên, cẩn thận đừng để nước cỏ quần chân.”

“Không trở về...”

Giọng nói của Trọng Cửu Nguyên vang lên bên tai quản gia Tây Tử Hồ.

Thân thể hắn run nhẹ, không chút do dự, bước nhanh ra khỏi Tây Tử Lô.

Sau đó.

“Phịch” một tiếng, nhảy vào Tây Hồ.

“Người đến!”

“Quản gia nhà ta nhảy xuống hồ!”

“Quản gia, người đừng nghĩ quản!”

Nghe thấy tiếng rơi xuống nước, tiểu nhị của Tây Tử Hồ đều hoảng hốt, vội vàng xuống hồ cứu.

Trọng Cửu Nguyên dẫn theo nữ tử váy xanh đi lên tầng bốn, tìm một phòng bao có thể quan sát Tây Hồ.

Hai người vừa vào phòng bao.

Nữ tử váy xanh đột nhiên lên tiếng nói: “Lão gia...”

Trọng Cửu Nguyên giơ tay ngăn lời nữ tử.

Hắn liếc nhìn phòng bao bên cạnh, nói: “Ta biết.”

Nữ tử váy xanh gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trọng Cửu Nguyên thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói: ““Thiếu Dương Bảo Khuyết Võ Điện”?”

“Người trong Đại Nội...”

Cùng lúc đó.

Phòng bao bên cạnh.

Có hai người ngồi bên bàn.

Một người mặc hoa phục màu bạc, công tử trẻ tuổi.

Một người mặc áo tím, lão giả lông mày trắng như tuyết.

“Công tử...”

Phùng Mạn ngẩng mắt, liếc nhìn phòng bao bên cạnh.

Triệu Trừ nhặt nhổ nói: “Đều là đến xem giao thủ, bỏ qua đi.”

“Tuy nhiên...”

Triệu Trừ lông mày như dao, hơi nhíu lại.

“Ông chủ Tây Tử Hồ thu tiền của ta cho thuê cả tầng, còn dám thả người lên.”

Phùng Mạn cung kính nói: “Lão nô sẽ để hần phải trả giá.”

“Ừm.” Triệu Trừ gật đầu.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, về phía Tây Hồ sóng nước lấp lánh, vô cùng mong đợi.

Phòng bao bên cạnh.

Trọng Cửu Nguyên cũng nhìn về phía Tây Hồ phản chiếu bầu trời xanh, sóng nước gợn nhẹ.

“Đệ nhất thiên hạ hôm nay đối đầu với tông sư.”

“Đúng là có chút xem.”

“Không biết người mới đi đến đỉnh điểm của võ đạo này, thực lực như thế nào...”

“Thật sự khiến người ta mong đợi.”

Đôi mắt Trọng Cửu Nguyên sáng lên, yên lặng nhìn về phía Tây Hồ.

Chương 726: Tiểu Trà Đàm

Tại một tiểu trà đàm không xa Tây Hồ.

Lúc này, trong trà đàm có mấy người ngồi.

Trần Diệp một thân bạch y, ngồi trên trường băng, trước mặt đặt một ấm trà tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng cùng vài đĩa trà cao Tây Hồ nhiều màu sắc.

Tôn Thông mặc áo gấm xanh nhạt ngồi bên cạnh Trần Diệp, trong tay cầm một miếng bánh, từng chút từng chút một ăn.

Hắn vừa ăn vừa nhìn về mặt hồ yên ả, hàng mi dài nhẹ nhàng chớp.

Tôn Thắng và Chu Nhị Nương ngồi bên cạnh Tôn Thông.

Hôm qua vợ chồng bọn họ đã dẫn theo đứa nhỏ đến Tây Hồ.

Chuẩn bị xem Trần Diệp giao đấu với Liễu Sinh Nhất Lang.

Bên cạnh, bàn khác có chút gần, có Hoa Tịch Nguyệt, Liễu Hồng Yến, Tiểu Liên và Vân Vi Yểu ngồi.

Phân đường chủ của Ngọc Diệp Đường Tây Hồ ngồi ở phía sau, có chút ngượng ngùng chờ sai bảo.

”Nghĩa phụ~~~”

Tôn Thắng nhìn Trần Diệp với ánh mắt cầu khẩn.

“Hử?”

Trần Diệp ngẩng mắt, liếc nhìn Tôn Thắng.

Tôn Thắng khẽ ho một tiếng nói: “Nghĩa phụ, người không phải đã nói, chỉ cần ta thành gia.”

“Thì cũng cho ta một viên châu của Tiểu Linh sao?”

“Ừm,” Trần Diệp khẽ gật đầu nói: “Có chuyện này.”

Tôn Thắng chớp chớp mắt, nhìn Trần Diệp, xoa xoa tay.

Trần Diệp thấy bộ dạng này của hắn, không nhịn được cười nói: “Người đã là người làm cha rồi.”

“Có thể chín chắn ổn trọng một chút không?”

Tôn Thắng cười nói: “Dù sao cũng là người nghĩa tử của người.”

Trần Diệp cười lắc đầu, từ trong ngực lấy ra một túi gấm nhỏ.

Thấy túi gấm nhỏ, mắt Tôn Thắng sáng lên vài phần.

Trần Diệp cũng không nhìn hắn, trực tiếp nhét túi gấm nhỏ vào tay Tôn Thông.

“Thông nhi cất cho kỹ, sau này nếu có nguy hiểm, ngươi hãy bóp vỡ viên châu này.”

Trần Diệp cúi đầu nói với Tôn Thông.

Tôn Thông ngoan ngoãn gật đầu: “Cảm ơn ông nội.”

“Ừm, ngoan.”

Trần Diệp mỉm cười nhẹ, nâng chén trà nhấp một ngụm.

Tôn Thắng liếc nhìn túi gấm nhỏ trong tay Tôn Thông.

Dù hắn rất muốn cầm qua xem.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cướp đồ của con trai mình, thật sự có chút mất mặt.

Tôn Thắng suy nghĩ, đè nén sự bồn chồn trong lòng.

Đợi tôi về phòng rồi, lại mượn xem.

Tôn Thắng quyết định, cũng không vội vàng.

Trần Diệp liếc nhìn Tôn Thắng, không nói gì.

Tôn Thắng thấy trà trong chén Trần Diệp sắp hết, vội vàng cầm ấm trà, rót cho hẵn một chén.

Tôn Thắng rót trà xong, nhìn thấy A Hoàng trong lòng Liễu Hồng Yên, mở miệng nói: “Nghĩa phụ, thanh thần kiếm của Lạc gia kia không tệ.”

“Thiên hạ hiếm có, linh tính mười phần.”

“Là thần binh lợi khí chân chính.”

Trần Diệp biết Tôn Thắng đã nảy sinh ý nghĩ lệch lạc.

Hắn đặt chén trà xuống, giọng nói bình thản: “Kiếm loại đồ vật này rốt cuộc cũng là ngoại vật.”

“Là người điều khiển kiếm, chứ không phải kiếm điều khiển người.”

Tôn Thắng nghe vậy như bưng tỉnh, vội vàng nói: “Có đạo lý, có đạo lý!”

“Không hổ là nghĩa phụ, kiến giải về võ đạo của người thật sâu sắc.”

“Như Liễu Sinh Nhất Lang kia chắc chắn không phải là đối thủ của nghĩa phụ một kiếm!”

“Người nghĩa phụ mới là người lợi hại nhất thiên hạ!”

Tôn Thắng điên cuồng nịnh bợ.

Nghe Hoa Tịch Nguyệt trực tiếp trợn mắt, suýt chút nữa không nhịn được đánh cho Tôn Thắng vài cái.

“Được rồi được rồi.”

Trần Diệp không nhịn được cười nói.

Tôn Thắng thấy tâm trạng Trần Diệp không tệ, cười ha hả hai tiếng.

Hắn vui vẻ xoa đầu Tôn Thông, nhìn về phía Tây Hồ không xa lắm.

Tiểu trà đàm này tuy cách Tây Hồ có chút xa, nhưng cũng có thể nhìn thấy đại khái.

Nhìn vài lần, Tôn Thắng có chút nhàm chán nhìn xung quanh.

Tiểu tôn nữ của chủ trà đàm ngồi xõm trước lò lửa, vừa trông nước nóng, vừa lên nhìn trà cao Tây Hồ trên bàn của mấy người.

Tiểu nữ hài khoảng năm sáu tuổi, thân thể yếu ớt, khuôn mặt nhỏ bị than lửa làm cho có chút đen.

Nàng liếc nhìn vài lần bánh ngọt trên bàn, nuốt nước bọt.

Tôn Thắng thấy cảnh này, vẫy vẫy tay về phía tiểu nữ hài.

Hắn bung một đĩa trà cao Tây Hồ trên bàn nói: “Lại đây, thúc mời người ăn điểm tâm.”

Tiểu nữ hài thấy vậy vội vàng lắc đầu, thu hồi ánh mắt, chuyên tâm nhìn lửa.

“Lại đây đi.”

Tôn Thắng nhiệt tình nói.

Có Tôn Thông sau này, mấy ngày nay tâm trạng hắn đều rất tốt.

Tiểu nữ hài lại lắc đầu, ngồi xõm trên mặt đất, trông lửa.

Tôn Thắng thấy tiểu nữ hài không lại, trực tiếp nói với chủ trà đàm: “Lão trượng, chúng ta gọi bánh ngọt không hết.”

“Để tiểu nữ hài của người cũng đến ăn một chút.”

Trà chủ năm hơn năm mươi tuổi, tóc hoa râm.

Hắn mở đôi mắt già nua có chút đục, nhìn nhìn mấy người Trần Diệp, nói với tiểu nữ hài: “Bình nhi, nghe lời đại gia này.”

Thấy ông nội lên tiếng, tiểu nữ hài này mới đứng dậy, đi qua với chút rụt rè.

Chu Nhị Nương bưng một đĩa trà cao, đưa vào tay tiểu nữ hài, sau đó lại rót cho nàng một chén trà.

“Cảm ơn...”

Tiểu nữ hài nói với giọng nói nhẹ nhàng.

Chu Nhị Nương mỉm cười ôn hòa.

Tôn Thắng tâm trạng không tệ, trong miệng không nhịn được ngâm nga vài câu hát.

Mấy người liền ngồi như vậy trong tiểu trà đàm, yên lặng uống trà.

Chờ thời gian giao đấu đến.

Khoảng một chén trà nhỏ trôi qua.

Trên con đường bên cạnh đột nhiên vang lên vài giọng nói thô ráp.

“Con bà nó, ven Tây Hồ toàn là võ giả mang theo ghê.”

“Người đều ngồi đây.”

“Không phải chỉ xem một trận đánh nhau sao? Cần nhiều người như vậy không?”

“Phía trước có một trà đàm, chúng ta qua ngồi một chút đi.”

“Tạm thời xem rõ tình hình trên hồ cũng được, chúng ta ngồi đây đi.”

Vài võ giả giang hồ đi tới, ba nam hai nữ.

Võ giả dẫn đầu trông năm lớn ba thô, thân hình vạm vỡ.

Hắn đi vào trà đàm, hô to: “Lão trượng, đến hai ấm trà, ba đĩa điểm tâm.”

“Vâng vâng, khách quan, xin ngài chờ một chút.”

Chủ trà đàm vội vàng pha trà.

Tiểu nữ hài bỏ bánh ngọt trong tay xuống, chạy qua giúp ông nội.

Chủ trà đàm pha trà xong, mang hai ấm trà đến.

Hắn cầm ấm trà, rót cho năm người mỗi người một chén.

Võ giả thân hình vạm vỡ chờ trà nguội một chút, uống một ngụm trà.

Một khắc tiếp theo.

Hắn trực tiếp phun ra, phun trà vào đất.

Võ giả một chương võ lên bàn, tức giận nói: “Trà gì mà dở thế này!”

Chương 727: Ngưu Chiến Sĩ Đang Sáng Tác Bản Thảo Bất Hủ

Một võ giả vỗ một chuông lên bàn, ấm trà và chén trà trên bàn gõ rung lên, nhảy hai cái.

Chủ quán trà thấy vậy, vội vàng thành khẩn nói: “Vị đại gia này, trà này có chỗ nào không hợp khẩu vị của ngài?”

Ngồi ở bàn bên cạnh, Tôn Thắng nhượng mày, liếc nhìn võ giả kia.

Võ giả khôi ngô đó đứng dậy, tức giận nói: “Đây là trà gì?”

Chủ quán trà cúi người, run rẩy nói: “Là...”

“Là... Long Tĩnh trà Tây Hồ.”

“Long Tĩnh? Trà rác gì thế!”

“Nóng uống chết được!”

Chưa để chủ quán trà nói thêm.

Tôn Thắng cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói: “Tây Hồ Long Tĩnh mà cũng chưa từng nghe qua?”

Hắn nâng chén trà lên nhấp một ngụm, nói: “Ghét trà này khó uống?”

“Quán trà ven đường có trà này đã là không tồi rồi.”

“Có bản lĩnh thì sao không đi Tây Tử Lâu, Lâu Ngoại Lâu, uống trà danh tiếng thượng hạng?”

“Đến quán trà này làm bộ, cũng không biết ngượng.”

“Nói trắng ra, chẳng phải là không có tiền sao?”

“Không có tiền, ngươi làm gì mà ra về!” Tôn Thắng cười lạnh nói.

“Ngươi!”

Võ giả khôi ngô lập tức trừng mắt nhìn Tôn Thắng, một đôi nắm đấm to như bao cát siết chặt lại “lách cách” vang lên.

Tôn Thắng không hề sợ hãi, cười lạnh nghiêng người, nhìn thẳng vào đại hán.

Ngay sau đó.

“Phập!” một tiếng.

Chỉ thấy trên bàn của đối phương, một nữ võ giả đột nhiên đứng dậy, một bạt tai quạt vào mặt đại hán.

Đại hán bị một bạt tai, sợ đến run rẩy.

Khí thế trên người hắn yếu đi không ít, nhìn nữ nhân, giọng nói lắp bắp nói: “Sao... sao lại... Thê tử?”

“Đánh... Đánh ta làm gì?”

Nữ nhân kia có dung mạo trưởng thành, trông khoảng hơn ba mươi tuổi.

Nàng giơ tay nắm lấy tai đại hán, mắng: “Nếu không phải vì ngươi đem tiền cược hết vào sòng bạc.”

“Chúng ta có cần phải chạy đến quán trà ven đường uống trà không?”

“Ngươi còn ra về uy phong?”

“Ngươi ra về uy phong gì với một lão đầu?”

“Ngươi có bản lĩnh thì lấy tiền về từ sòng bạc cho ta!”

“Thật là quá đáng mà!”

Nữ nhân vừa vặn tai đại hán, một tay còn lại không ngừng vỗ vào đầu đối phương.

Đại hán nghiêng đầu, tai bị vặn đến đỏ bừng.

“Vỗ vỗ vỗ!” vài cái bạt tai rơi vào đầu hắn.

Đại hán vừa tránh vừa cầu xin: “Thê tử ta sai rồi...”

“Đừng đánh nữa, nhiều người đang xem như vậy.”

“Cho ta chút thể diện.”

Nữ nhân vặn tai đại hán, tức giận mặt đỏ bừng, không ngừng vỗ vào đầu hắn.

Hai nam một nữ còn lại trên bàn đó vội vàng đứng dậy khuyên can.

“Đại tẩu tha cho ta đi, đại ca ta cũng hối hận rồi...”

“Đại ca, người mau xin lỗi đại tẩu.”

“Đại ca a đại ca, chuyện này đừng trách đại tẩu, nhiều ngân lượng như vậy, người đều cược vào sòng bạc, thật là không nên...”

Ba người kéo nữ nhân, nói khuyên dỗ dành.

Nữ nhân mặt đỏ bừng, dạy dỗ đại hán một trận, lúc này mới buông tay vặn tai hắn, biểu tình tức giận ngời xuống.

Nàng dùng sức vỗ một cái lên bàn gỗ.

“Người đứng đó!”

“Trà này không muốn uống thì đừng uống!”

Nói xong, nữ nhân trực tiếp đập chén trà của đại hán xuống đất.

“Pháp!” một tiếng.

Chén trà bị đập nát vụn.

Đại hán xoa xoa tai đỏ, một trận cười hềnh hệch.

Hắn ủy khuất nhìn thê tử, cái gì cũng không dám nói.

Thấy cảnh này, trực tiếp khiến Trần Diệp, Hoa Tịch Nguyệt, Tôn Thắng mấy người bật cười.

Thân hình đại hán này khôi ngô, thực lực trông có vẻ ít nhất cũng có tam phẩm.

Lại là một kẻ “vợ quân nghiêm”.

Tôn Thắng không nhịn được cười thành tiếng.

Hắn vốn định động thủ với đại hán kia.

Bị ngắt lời như vậy, Tôn Thắng chỉ cảm thấy đối phương thật đáng thương.

Tôn Thông ăn xong một miếng bánh trà, liếc mắt nhìn bàn bên cạnh.

Đại hán kia ngoan ngoãn đứng bên bàn, như quả cà bị sương đè, ử dột không nói nên lời.

Còn lại ba người kia đều đang khuyên nữ nhân kia.

“Đại tẩu, đại ca ta chỉ nhất thời hồ đồ.”

“Trước mặt nhiều người như vậy, ngươi vẫn để hắn ngồi đi.”

“Đàn ông ở bên ngoài, ít nhiều gì cũng phải có chút thể diện a.”

Nữ nhân tức giận mặt đỏ bừng, phẫn nộ liếc nhìn đại hán.

Đại hán lập tức rụt cổ lại, cái gì cũng không dám nói.

Nữ nhân vỗ một cái lên bàn, tức giận nói: “Còn muốn ngồi nữa?”

“Ta dọc đường đi đã nhịn không phát tác, đã đủ cho hắn thể diện rồi.”

“Hai trăm lượng a!”

“Đó là hai trăm lượng đó!”

“Ngươi thật sự cho là gió thổi đến sao?”

“Ngươi dám cược hai trăm lượng vào cuộc tỷ thí với Đế Quân và Liễu Sinh Nhất Lang?”

“Nếu thua thì sao?”

Nữ nhân tức giận ngực phập phồng.

Đại hán ngẩng cao đầu nói: “Thua ta chịu!”

“Thiên hạ đệ nhất, trên tông sư, loại giao thủ như vậy, hai trăm năm cũng không nhất định có một lần!”

“Thắng thì ăn uống thả ga, thua thì chẳng qua là làm lại từ đầu.”

“Ngươi!”

Nghe đến đây, nữ nhân giơ tay lên, làm bộ muốn đánh.

Đại hán vội vàng rút đầu lại.

Trong số ba người còn lại, có người nói: “Đại ca, ngươi bớt nói một câu đi.”

“Hai trăm lượng không phải là số nhỏ.”

“Ngươi cược vào Liễu Sinh Nhất Lang ta cũng có thể hiểu, nhưng sao ngươi lại cược vào Đế Quân chứ?”

“Dù sao bốn năm trước Đế Quân cũng đã lên Thiếu Lâm Tự, nhưng hãn và phương trượng Thiếu Lâm không giao thủ, thực lực của hai người hãn là không chênh lệch nhau nhiều.”

“Ngươi xem Liễu Sinh Nhất Lang, hãn đánh vào Thiếu Lâm Tự, một người đánh ba người, Thiên Cơ Lâu nói rằng hai con sư tử trắng đó không đơn giản, ít nhất cũng là thực lực nửa bước tông sư.”

“Nếu không phải Liễu Sinh Nhất Lang khí lực cạn kiệt, Thiếu Lâm Tự đã bị tàn sát!”

Đại hán trừng mắt, chỉ vào đệ đệ của mình nói: “Ít nói nhảm ở đây!”

“Ta là đại võ nhân, sao có thể cựa vào người Đông Duyệt?”

“Đến cả thua, ta cũng chịu.”

Nữ nhân bị tức đến không nói nên lời, mũi hít một cái, khóe mắt hơi đỏ lên, trong mắt có chút ướt.

Đại hán thấy thê tử mình sắp khóc vì tức, vội vàng hạ giọng.

“Thê tử, ngươi yên tâm, Đế Quân nhất định sẽ thắng.”

“Đến cả thua, hai trăm lượng này, ta đi phái người áp tiêu, nhiều nhất là một hai năm đã kiếm lại được.”

Nữ nhân không để ý đến đại hán, chỉ hít mũi một cái, trong mắt rơi lệ, lặng lẽ khóc.

Thấy nữ nhân khóc, ba người còn lại đều nhìn đại hán bằng ánh mắt trách móc.

Đại hán vội vàng cúi người qua, dỗ thê tử.

Bàn của Trần Diệp, cũng từ những lời nói của bọn họ nghe hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Mắt Tôn Thắng sáng lên, cười nói: “Huynh đệ!”

“Ngươi yên tâm, đảm bảo thắng!”

“Nếu thật sự thua, hai trăm lượng đó của ngươi ta gánh chịu!”

Tôn Thắng vừa nghe đại hán cựa Trần Diệp thắng, lập tức cảm thấy người này thuận mắt hơn nhiều.

Người này đồ nữ nhân đồ đến nửa chừng, nghe được Tôn Thẳng nói như vậy, quay đầu cười với hắn.

“Không cần!”

“Ta đã dám cược, thì có tự tin!”

Nói với Tôn Thẳng hai câu, đại hán vội vàng tiếp tục đồ thê tử.

Tôn Thẳng cười cười, quay đầu nói với phân đường chủ của Tây Hồ Ngọc Diệp Đường: “Người đi rót hai chum rượu ngon đến đây.”

“Ta muốn uống vài chén với người này.”

Phân đường chủ Tây Hồ Ngọc Diệp Đường mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lén nhìn Trần Diệp một cái.

“Đi đi.” Trần Diệp cười nhạt nói.

“Là.”

Phân đường chủ Tây Hồ Ngọc Diệp Đường nhanh chóng rời đi.

Tôn Thẳng nhìn bóng lưng đối phương, khẽ lắc đầu hai tiếng.

Tiêu tử này...

Chương 728: Đế Quân Hà Tại? An Cản Nhất Chiến!

Thời gian không lâu sau.

Tây Hồ phân đường chủ mang theo vài người, xách theo vài thùng rượu ngon trở về.

Tôn Thắng đứng dậy, tiếp nhận hai thùng rượu, đi thẳng đến bàn bên cạnh.

Hắn vỗ một chương phá nát nút đất, hương rượu nồng nàn tỏa ra.

“Huynh đệ!”

“Ta cũng cược Đế Quân, qua đây cùng uống một chén.”

Tại bàn bên cạnh.

Đại hán vừa đổ vờ xong.

Người phụ nữ khẽ hít mũi, mắt vẫn còn hơi đỏ.

Đại hán ngửi thấy hương rượu, không nhịn được nuốt nước bọt.

Nữ tử liếc nhìn đại hán, mắng: “Đi đi!”

“Còn đứng đây làm gì?”

“Đã cược rồi, đừng cản ta trước mặt lão nương, mau rút đi!”

Đại hán nghe vợ không tức giận nữa, vội gãi đầu, đi một bước ngoái lại nhìn ba lần, ngồi xuống bàn của Tôn Thắng.

Tôn Thắng đẩy thùng rượu ra.

Đại hán ngửi thấy hương rượu, cơn thèm rượu trời dậy.

Tôn Thắng nhanh chóng ôm thùng rượu, uống một ngụm lớn.

Đại hán thấy vậy, cũng cười nói: “Đa tạ huynh đệ, vậy ta sẽ không khách khí!”

Hai người ôm thùng rượu.

“Ùm ùm ùm!” Vài ngụm đã hết hơn nửa thùng.

“Ha, đã đời!”

Đại hán đặt thùng rượu xuống, sắc mặt hơi đỏ.

Tôn Thắng một hơi uống cạn cả thùng rượu, lúc này mới đặt thùng rượu xuống.

Hắn mặt không đổi sắc, không có một chút biểu cảm nào.

Đại hán thấy vậy thì kinh ngạc: “Huynh đệ, tửu lượng tốt quá!”

“A ha ha ha...” Tôn Thắng cười vẫy tay: “Không có gì.”

“Đến, tiếp tục!”

Tôn Thắng lại mở một thùng rượu mới, uống một ngụm lớn.

Tửu lượng của đại hán không bằng Tôn Thắng, chỉ có thể uống chậm lại.

Hai người uống say sưa.

Đại hán thấy Tôn Thắng và Trần Diệp, những người khác có thân phận không bình thường.

Hắn không nhịn được hỏi: “Huynh đệ, người cược Đế Quân bao nhiêu tiền?”

“Ta?” Tôn Thắng cười cười: “Tất cả gia sản.”

“Tất cả đều cươc lên.”

Nghe vậy, đại hán lập tức kinh ngạc: “Tất cả gia sản!”

“Huynh đệ, ngươi có can đảm hơn ta nhiều!”

Tôn Thắng cười vẩy tay: “Đề Quân nhất định sẽ thắng, Đề Quân đánh Liễu Sinh Nhất Lang, như bóp chết một con côn trùng.”

“Tốt!” Đại hán mắt sáng rực: “Huynh đệ cao kiến!”

“Vậy Liễu Sinh Nhất Lang, tự xưng là cái gì Kiếm Thánh.”

“Đao Đông Duy, rõ ràng là đao, lại nói là kiếm!”

“Đây chẳng phải là pure pure phét lác sao!”

“A ha ha ha ha ha...” Tôn Thắng nghe vậy không nhịn được cười lớn.

Hai người chạm thùng rượu một cái, cười cười uống say sưa.

Trần Diệp ngồi bên bàn, thần sắc bình tĩnh nhìn Tây Hồ gợn sóng.

Tôn Thông ngồi bên Trần Diệp liếc nhìn Tôn Thắng đang uống say sưa, không nhịn được nhú mày.

Trần Diệp nhìn thấy chi tiết này, không nhịn được nhìn về phía Tôn Thông, cười nói: “Sao vậy?”

“Cảm thấy ồn ào sao?”

Tôn Thông lắc đầu.

Chu Nhị Nương bên cạnh dịu dàng nói: “Thông nhi từ nhỏ đã thích yên tĩnh không thích động.”

“Không thích loại không khí này lắm.”

Trần Diệp cười cười.

Tôn Thắng thích náo nhiệt, thích không khí giang hồ.

Nhìn Tôn Thông như vậy, hiển nhiên là hoàn toàn trái ngược với Tôn Thắng.

Tính cách của cha con hai người lại không giống nhau.

Khá tốt.

Trần Diệp nhấp một ngụm trà.

Tiểu tử Tôn Thắng này chính là một loại cường đạo bẩm sinh.

Sau này Tôn Thông không thể đi giang hồ, tốt nhất là không đi giang hồ.

Trần Diệp lặng lẽ uống trà.

Tôn Thông ngồi bên cạnh, yên tĩnh nhìn Tây Hồ.

...

Rất nhanh.

Một canh giờ trôi qua.

Mặt trời nghiêng về phía tây, hoàng hôn buông xuống.

Mây đỏ phủ kín bầu trời.

Bầu trời xanh thẫm hiện lên từng mảng cam đỏ.

Nhà dân gần đó bốc khói.

Chim trở về tổ, đậu trên ngọn cây, mở đôi mắt nâu nhìn xuống mặt đất.

Tại quán trà nhỏ.

Tôn Thắng và đại hán uống đến mặt đỏ tai rần, hơi men cũng có chút lên.

Đại hán nhìn lên bầu trời, nhìn về phía Tây Hồ, lẩm bẩm: “Thời gian cũng vừa đủ rồi.”

“Cũng nên giao thủ rồi chứ?”

Tôn Thắng đặt thùng rượu trống không xuống, nhìn lên bầu trời, mở đôi mắt say rượu nói: “Vừa đủ rồi.”

Nói xong, hắn đứng dậy, nội lực trong đan điền trào dâng.

“Ào ào...”

Âm thanh như sóng biển vang lên từ bụng Tôn Thắng.

Ngón tay phải của Tôn Thắng khép lại.

“Vù!” Một tiếng.

Một dòng chất lỏng phát ra mùi rượu nồng nặc được hắn dùng nội lực đẩy ra.

Theo rượu được đẩy ra, ánh mắt Tôn Thắng dần trở nên tỉnh táo, sắc đỏ trên mặt cũng dần biến mất.

Đại hán bên cạnh nhìn cảnh này, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Còn có thể như vậy?

Ép ra hết rượu, Tôn Thắng tinh thần phấn chấn.

Hắn cười với Trần Diệp: “Nghĩ phụ, thời gian cũng vừa đủ rồi.”

Trần Diệp đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía mặt hồ phản chiếu hoàng hôn.

Trên mặt hồ, sóng nước lấp lánh.

Vài con chim nước bay qua, bắt vài con cá béo mập.

Trên dưới là tôn sư.

Trong mắt Trần Diệp hiện lên vẻ mong đợi.

Tất cả mọi người đều nói Liễu Sinh Nhất Lang võ công tuyệt đỉnh.

Hắn muốn xem, có lợi hại như truyền thuyết hay không.

Trần Diệp ngậy người nhìn mặt hồ.

Hoa Tịch Nguyệt nheo mắt, cũng nhìn về phía Tây Hồ.

Nàng đột nhiên lên tiếng: “Trên bờ có người!”

“Là Liễu Sinh Nhất Lang!”

Nghe vậy.

Tất cả mọi người trong quán trà đều vươn cổ nhìn về phía bờ hồ đối diện.

Vì khoảng cách quá xa.

Trần Diệp cũng hơi nheo mắt.

Chỉ thấy trước lầu ngoại lầu.

Liễu Sinh Nhất Lang mặc trường sam đen có hoa văn vàng, đứng bên bờ Tây Hồ.

Hắn chải tóc gọn gàng, dung mạo hơi có vẻ già nua.

Liễu Sinh Nhất Lang đeo bên hông một thanh đại đao có bao đen, tên là “Tửu Thân”.

Bên cạnh hắn có một nữ tử hai mươi tuổi, dung mạo tuyệt lệ.

Chính là “Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân” hiện tại Ý Thanh Liên.

Ý Thanh Liên mặt như hoa đào, đi từng bước nhỏ, bước chân hơi lúng túng.

Nàng mắt lộ vẻ ngưỡng mộ nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Liễu Sinh Nhất Lang đứng bên bờ sông, ánh hoàng hôn chiếu lên người hắn, tăng thêm một cỗ uy thế.

Đệ tử Đông Duy đạo quan đứng cách hai bước sau Liễu Sinh Nhất Lang.

Tây Hồ gần đó, những võ giả đến xem giao đấu đều đứng dậy, tranh nhau nhìn về phía bờ hồ.

Một đám người siết chặt nắm tay, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Một trận chiến hôm nay, đủ để ghi vào sử sách võ lâm!

“Liễu Sinh tiên sinh, thời gian đã đến.”

Ý Thanh Liên dịu dàng nhắc nhở.

Liễu Sinh Nhất Lang gật đầu.

Hắn nhìn Tây Hồ sóng nước lấp lánh, trong mắt thoáng qua một tia cảm khái và phức tạp.

Sau hôm nay.

E rằng sẽ không còn Tây Hồ nữa!

Đao của hắn sắc bén thế nào.

Chỉ có hắn mới biết rõ.

“Phù...”

Liễu Sinh Nhất Lang từ từ thở ra một hơi.

Ánh mắt hắn quét qua bờ hồ, dừng lại trên một cái cây lớn.

Liễu Sinh Nhất Lang không nhanh không chậm đi về phía cái cây lớn.

Hắn vừa động, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Trên Tây Tử Lâu.

Trọng Cửu Nguyên, Triệu Trừ, Phùng Man đều chăm chú nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Muốn xem hắn làm gì.

Chỉ thấy Liễu Sinh Nhất Lang đi đến trước cái cây lớn.

Một đạo ánh sáng dao lóe lên.

Tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng.

Cái cây to ba người ôm không hết bị chém đứt một đao, nghiêng ngả đổ xuống, lá cây trên ngọn rung mạnh.

Liễu Sinh Nhất Lang bước lên một bước, ánh mắt lạnh lùng.

Trong nháy mắt.

Trên người hắn có thêm một cỗ khí thể cực kỳ áp bức, như bầu trời, như đại dương, như mặt đất...

Khiến người ta nhìn thấy liên sợ hãi!

Như nhìn thấy ý chí của trời đất!

“Thiên Nhân Hợp Nhất!”

Võ giả vây xem thất thanh kinh hô.

“Phịch!” Một tiếng.

Liễu Sinh Nhất Lang đá một cước vào thân cây.

Chỉ thấy cái cây lớn bay lên, bay về phía Tây Hồ, tốc độ nhanh đến cực hạn!

Liễu Sinh Nhất Lang mặt không đổi sắc, dưới chân phát lực, cả người bay lên, ổn định rơi xuống thân cây lớn.

Cái cây lớn bay vọt về phía Tây Hồ, mang theo Liễu Sinh Nhất Lang, thẳng tiến về phía giữa hồ.

Cùng lúc đó.

Giọng nói hơi không chuẩn của tiếng Võ Quan Đông Duy vang lên khắp Tây Hồ.

“Đế Quân Hà Tại?”

“An Cản Nhất Chiến!”

Chương 729: Nguyệt Dao Danh Tửu Thôn!

“Đế quân hà tại?”

“An cảm nhất chiến!”

Liễu Sinh Nhất Lang đứng trên thân cây vươn mình giữa không trung, như lướt trên mặt đất.

Thanh âm của hân vang vọng khắp Tây Hồ, truyền đến tai tất cả võ giả.

Thân cây mang theo Liễu Sinh Nhất Lang bay thẳng về phía trung tâm Tây Hồ.

Vài tức sau.

Cùng với một tiếng “bùng!”

Thân cây rơi xuống nước, tạo ra một đợt sóng lớn.

Liễu Sinh Nhất Lang đứng vững trên đó, dưới chân như có đinh đóng chặt vào thân cây.

Thân cây nổi trên mặt hồ, gợn sóng lan tỏa.

Ánh hoàng hôn màu cam chiếu rọi lên gương mặt có phần già nua của Liễu Sinh Nhất Lang.

Hắn nhìn thẳng về phía mặt trời sắp lặn.

Tất cả võ giả trên bờ Tây Hồ đều nín thở, tập trung nhìn về phía Tây Hồ, trong lòng kích động đến cực điểm.

Đệ nhất mỹ nhân giang hồ Y Thanh Liên càng đỏ mặt, ánh mắt nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang như đang phát sáng.

Trên trà lâu.

Trần Diệp nhìn thấy Liễu Sinh Nhất Lang đứng trên mặt hồ, khẽ cười một tiếng.

Hắn đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy.

Trần Diệp vừa động.

Tất cả mọi người trong trà lâu đều nhìn về phía Trần Diệp.

Năm võ giả ở bàn bên cạnh ngẩn người nhìn Trần Diệp tuần tú.

Thấy Trần Diệp đứng dậy, trong lòng họ đột nhiên có một dự cảm khó tin.

Không lẽ...

Tôn Thắng, Hoa Tịch Nguyệt, Tiểu Liên, Liễu Hồng Yên lần lượt nhìn về phía Trần Diệp.

Bọn họ cũng cảm thấy căng thẳng.

Liễu Sinh Nhất Lang danh chấn giang hồ, thực lực không thể xem thường.

Trần Diệp nhìn về phía Tây Hồ, nhàn nhạt nói: “Kiếm tới.”

Liễu Hồng Yên bưng tỉnh, bước nhanh tới, đưa ra thanh kiếm danh tiếng A Hoàng.

Trần Diệp tiếp nhận A Hoàng, dưới chân chậm rãi bước đi.

Thổ địa thành thốn!

Một bước qua đi.

Thân ảnh Trần Diệp biến mất khỏi trà lâu.

Cùng lúc đó.

Trên mặt hồ Tây Hồ lấp lánh ánh sáng, có một thân ảnh bạch y lướt qua.

Vài tức sau.

Thân ảnh bạch y dừng lại, đứng ở giữa Tây Hồ.

Đôi chân Trần Diệp phủ đầy nội lực, đứng trên mặt hồ, cách Liễu Sinh Nhất Lang ba trượng.

Hắn cầm kiếm trong tay trái, nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

“Đế quân!”

“Y là đế quân!”

Có người trong năm võ giả ở bàn bên cạnh hét lên.

Tên đại hán đang cùng Tôn Thắng đấu rượu càng kinh hãi đến mức tỉnh rượu luôn.

Hắn há miệng lớn, khó tin nhìn thân ảnh bạch y đứng trên mặt hồ kia.

Đế...

Đế quân?

“Đế quân đã tới!”

“Xuất hiện rồi!”

“A a a a a!”

“Một trận chiến đủ để ghi vào sử sách võ lâm!”

Tất cả võ giả trên bờ Tây Hồ đều đứng dậy, nắm chặt quyền, kích động nhìn về phía mặt hồ Tây Hồ.

Đại chiến thế kỷ.

Đại võ thiên hạ đệ nhất tông sư đối đầu Đông Nhận kiếm thánh tông sư cao hơn!

Liễu Sinh Nhất Lang thấy Trần Diệp xuất hiện.

Hắn thu ánh mắt từ mặt trời sắp lặn, chuyển sang Trần Diệp.

Trần Diệp quay lưng về phía mặt trời, bóng của hắn chiều nghiêng trên mặt hồ.

Liễu Sinh Nhất Lang hơi ngẩng đầu, ánh sáng hoàng hôn màu cam chiều rọi lên gương mặt có phần già nua của hắn.

Dung mạo hai người đối diện, chênh lệch rõ rệt.

Liễu Sinh Nhất Lang thấy dung mạo thật của Trần Diệp lại trẻ trung như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc và ghen tị.

Đạo môn tông sư.

Không lẽ đều có khả năng vĩnh viễn giữ được tuổi thanh xuân?

Liễu Sinh Nhất Lang hơi kinh ngạc một chút, ánh mắt liền khôi phục bình tĩnh.

Hắn nhìn Trần Diệp, chậm rãi nói: “Thiên hạ đệ nhất tông sư.”

“Cuối cùng cũng gặp được ngươi.”

“Cửu ngưng.”

Trần Diệp đánh giá Liễu Sinh Nhất Lang hai mắt, cảm nhận được trên người đối phương có một luồng khí thể như thiên địa, như đại dương, như núi non trùng điệp.

Đây chính là thiên nhân hợp nhất của Nhị Thiên Nhất Lưu sao?

Có chút môn đạo.

Trần Diệp thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Ngươi chỉ có một cơ hội.”

“Xuất thủ đi.”

Nghe được lời này, Liễu Sinh Nhất Lang không khỏi cười một tiếng.

Cùng lúc đó.

Trên bờ Tây Hồ.

Một đám võ giả nhìn về phía Trần Diệp và Liễu Sinh Nhất Lang.

Vì khoảng cách quá xa.

Bọn họ hoàn toàn không nghe được Trần Diệp và Liễu Sinh Nhất Lang nói gì.

“Đế quân và Liễu Sinh Nhất Lang đang nói gì vậy?”

“Làm ta sốt ruột quá!”

“Đáng ghét, chuyện đủ để ghi vào sử sách, chúng ta lại không nghe được!”

Một đám võ giả lộ vẻ sốt ruột.

“Ta hiểu khẩu ngữ!”

“Ta hiểu khẩu ngữ!”

Đột nhiên có một người lớn tiếng hô lên.

Mọi người xung quanh lập tức giật mình, cùng nhau nhìn về phía hắn.

“Đế quân và Liễu Sinh Nhất Lang đang nói gì?”

“Nói nhanh lên!”

“Đúng rồi, người nói nhanh lên!”

Võ giả tự xưng là biết khẩu ngữ thấy mọi người đều nhìn về phía hắn, vội vàng nói: “Ta dịch lại cho mọi người nghe.”

“Liễu Sinh Nhất Lang vừa gặp đế quân, nói: ‘Ta đã mong chờ ngày này rất lâu rồi.’”

Võ giả xung quanh chấn động trong lòng.

“VẬY ĐẾ QUÂN NÓI GÌ?”

“ĐẾ QUÂN NÓI GÌ?”

“ĐỪNG CÂU GIỜ, NÓI NHANH LÊN!”

Một đám người sốt ruột nói.

Võ giả kia vươn dài cổ, chăm chú nhìn Trần Diệp và Liễu Sinh Nhất Lang.

Hắn hơi nheo mắt, hồi tưởng một chút, thở ra rồi trầm giọng nói: “ĐẾ QUÂN...”

“ĐẾ QUÂN NÓI: ‘MONG CHỜ CÁI GÌ? TỬ VONG SAO?’”

Lời này vừa dứt.

Võ giả xung quanh đồng thanh nói: “NGUYỆT!”

Một đám người tóc gáy dựng ngược, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về phía Trần Diệp và Liễu Sinh Nhất Lang.

“NGUYỆT, KHÔNG HỒ LÀ ĐẾ QUÂN, LỜI NÀY NÓI THẬT QUÁ NGÀU!”

“TA TIÊN ĐOÁN, LỜI NÀY CỦA ĐẾ QUÂN, SAU NÀY SẼ ĐƯỢC LƯU TRUYỀN HÀNG TRĂM NĂM!”

Một đám võ giả xung quanh toàn thân tê dại, nhiệt huyết kích động.

Những ám tử của Thiên Cơ Lôu và người kể chuyện lần trong đám người, ánh mắt sáng rực, trực tiếp lấy bút giấy ra, bắt đầu ghi chép!

Mỗi một chi tiết trong cuộc chiến giữa đế quân và Liễu Sinh Nhất Lang đều phải ghi lại!

.....

Trên mặt hồ Tây Hồ.

Liễu Sinh Nhất Lang nghe được lời Trần Diệp, cười một tiếng.

Hắn đưa tay phải sang bên trái cơ thể, nắm chặt chuôi đao đen.

“Nguyệt đao danh...”

“Tửu Thôn!”

“Thỉnh đế quân...”

“Tư giáo!”

Liễu Sinh Nhất Lang nghiêm mặt, đôi mắt sáng đến cực điểm.

Một luồng khí thể áp bức từ trên người hắn tỏa ra.

Hắn dẫm lên thân cây, từng đợt sóng lan tỏa ra xung quanh hắn.

Trần Diệp vẻ mặt bình tĩnh, lặng lẽ nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Liễu Sinh Nhất Lang nhẹ nhàng hít vào.

Bàn tay phải nắm chuôi đao hơi dùng lực.

Một cơn gió đột nhiên xuất hiện, lướt qua mặt hồ, lướt qua những hàng liễu trên bờ, lướt qua những đám mây trắng trên bầu trời.

Gió thổi bay tà áo trắng như tuyết của Trần Diệp.

Khí thể trên người Liễu Sinh Nhất Lang càng thêm dồi dào!

Trên bờ.

Một đám võ giả cũng cảm nhận được khí thể tỏa ra từ trên người Liễu Sinh Nhất Lang.

Trong lòng họ dâng lên nỗi sợ hãi, như ngồi trên đồng lửa.

Một người đẩy đẩy võ giả biết khẩu ngữ: “Liễu Sinh Nhất Lang nói gì?”

Võ giả đó nuốt nước bọt, nói: “Liễu Sinh Nhất Lang nói: ‘Ta giết ngươi chỉ dùng một đao.’”

Mọi người ngẩn ngơ.

Có người nuốt nước bọt, hòng khô khan nói: “Liễu Sinh Nhất Lang cũng quá kiêu ngạo rồi?”

Những người khác gật đầu, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang và Trần Diệp.

Trên mặt hồ.

Liễu Sinh Nhất Lang hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng Trần Diệp.

Hắn dùng tiếng Đại Võ Quan Ngữ không được chuẩn lắm nói: “Một đao này.”

“Là yêu nghiệt chiêu thức Nhị Thiên Nhất Lưu của ta - Nghênh Phong Nhất Đao Triển.”

“Thỉnh đế quân tư giáo!”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Một tiếng “vù!” vang lên.

Đao thanh như sấm, vang vọng chín tầng mây.

Một luồng đao quang sáng như tuyết, như thác nước phóng lên trời!

Chương 730: Một kiếm...

Khai thiên!

Đao khí bộc phát, vọt thẳng về phía Trần Diệp.

Bầu trời đỏ rực như son bị đao khí này xé toạc.

Đám mây chia làm hai.

“Đùng! Đùng! Đùng!”

Mặt hồ Tây Hồ vỡ tung, nước hồ dâng cao.

Một kiếm chém qua.

Dòng Tây Hồ trước mặt Liễu Sinh Nhất Lang đứt đoạn, bờ ao, cây liễu đều bị chém đứt!

Nhìn thấy một kiếm này.

Tất cả võ giả có mặt đều kinh ngạc, sợ hãi.

Đây chính là thực lực vượt qua Tông sư?

Tốt quá...

Quá khủng bố!

Mọi người theo bản năng nhìn về phía Trần Diệp.

Nước hồ Tây Hồ bị Liễu Sinh Nhất Lang chém vỡ tung, nước bắn lên trời.

Ánh chiều tà màu cam chiếu lên bọt nước, đỏ rực như son.

Một hơi sau.

Nước trở lại mặt hồ.

Tây Hồ như thể vừa trải qua một cơn mưa lớn.

“Mưa rơi lộp độp.”

Mặt hồ gợn sóng.

Đội nước hồ ổn định.

Mọi người mới nhìn rõ tình trạng của Trần Diệp.

Chỉ thấy Trần Diệp vẫn đứng ở vị trí cũ.

Xung quanh hắn có một vòng khí màu trắng nhạt.

Hộ thể cương khí!

Trần Diệp bình tĩnh nhìn Liễu Sinh Nhất Lang, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Liễu Sinh Nhất Lang hơi ngần ra.

Trong nháy mắt.

Hắn như già đi vài chục tuổi, đôi mắt sắc bén như chim ưng, nhìn chăm chăm vào Trần Diệp, đáy mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tay cầm đao của Liễu Sinh Nhất Lang hơi run rẩy.

Ánh mắt nhìn Trần Diệp bỗng hiện lên một tia phức tạp.

Liễu Sinh Nhất Lang biết.

Lần này hắn có thể thua...

“Không sao!”

“Đế quân không tổn hao chút nào!”

“Trời ạ! Một đao của Liễu Sinh Nhất Lang, ngay cả hộ thể cương khí của đế quân cũng không phá được!”

Võ giả trên bờ kinh hãi kêu lên.

“Đây là giới hạn của ngươi sao?” Trần Diệp bình tĩnh nói.

Môi Liễu Sinh Nhất Lang mím lại, không nói gì.

“Cũng tạm được...”

Trần Diệp gật đầu.

Nhưng trong giọng nói hẩn lộ rõ vẻ thất vọng.

Kiểm Thánh Đông Duy.

Vượt qua Tông sư.

Hóa ra...

Cũng chỉ vậy mà thôi.

Trần Diệp ngẩng đầu, nhìn bầu trời đỏ như son.

“Dùng sáu thanh kiếm?”

Hắn tự nói: “Thôi, dùng bốn thanh kiếm đi.”

Nói xong.

Trần Diệp rút kiếm.

“Ceng!”

Âm thanh kiếm vang vọng.

Một đạo kiếm quang vô lượng chém ra.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ nhìn về phía Tây Hồ, trước mặt bị một đạo kiếm khí màu trắng nhạt lấp đầy.

Trong khoảnh khắc kiếm quang của Trần Diệp chém ra.

Tất cả cây liễu trên hai bờ Tây Hồ đều đứt gãy, lầu các đổ sập, thuyền bè vỡ vụn!

Một số võ giả trên bờ đột nhiên kêu lên: “Lui lại!”

“Phập! Phập! Phập!”

Âm thanh quần áo bị vũ khí chém vỡ vang lên.

Tất cả võ giả trên hai bờ Tây Hồ đều lùi lại.

Họ theo bản năng đưa tay che mặt, vẻ mặt đau đớn.

Võ giả vây xem trên mặt, tay có nhiều vết máu.

Lấy Trần Diệp làm trung tâm.

Tất cả mọi người đều bị kiếm khí ảnh hưởng.

Liễu Sinh Nhất Lang đứng trên thân cây đột nhiên gằm lên.

Hắn nắm chặt rượu đao, che trước mặt, mặt đỏ bừng, mắt đỏ như máu.

Liễu Sinh Nhất Lang dốc toàn lực, khí thể Thiên Nhân hợp nhất trên người sung mãn đến cực điểm!

Lúc này, hắn như không đại diện cho bản thân.

Mà là đại diện cho cả thiên địa này!

Kiểm quang lao đến gần.

Ngay sau đó.

Chỉ nghe “Bộp!” một tiếng.

Thanh đao hắn nắm chặt trong tay bị gãy giữa chừng!

Thanh đao nổi tiếng nhất Đông Duy “Tửu Thôn” bị gãy!

Ngay khi thanh đao “Tửu Thôn” bị gãy.

Liễu Sinh Nhất Lang phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra ngoài.

Máu tươi bắn tung tóe, trên ngực có một vết kiếm sâu gần như chẻ đôi hắn.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ nhìn cảnh này.

Khi tất cả mọi người nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc.

Chỉ thấy kiếm khí màu trắng nhạt bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong nháy mắt đã dài gần mấy chục dặm!

Kiểm khí lao thẳng lên trời!

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào kiếm khí bay về phía bầu trời.

Một số người đột nhiên phản ứng lại.

Kiếm này của đế quân...

Không chém Liễu Sinh Nhất Lang.

Mà chém bầu trời!

Liễu Sinh Nhất Lang chỉ vì đứng quá gần, bị kiếm khí ảnh hưởng!

Kiếm khí màu trắng nhạt lướt qua bầu trời.

Bầu trời đột nhiên rung lên, như đồ sứ bị nứt ra hàng chục vết!

Một hơi sau.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Hai âm thanh vỡ vụn vang dội khắp thiên hạ.

Hai âm thanh này vang lên bên tai tất cả mọi người.

Dù ở bất cứ đâu, cũng nghe thấy âm thanh vỡ vụn chấn động này!

Tất cả mọi người trên bờ Tây Hồ đều ngẩn ra.

Một số người vẽ mặt kinh hãi.

Trời nứt ra rồi!

Trời bị đế quân chém vỡ!

Trần Diệp đứng trên Tây Hồ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn bầu trời bị hấn chém vỡ.

“Ceng.”

Trần Diệp thu kiếm vào vỏ.

Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Làm bay áo trắng của Trần Diệp, làm gợn sóng mặt hồ.

Trần Diệp đứng trên mặt hồ.

Bóng dáng hần trong mắt tất cả võ giả, vô cùng cô độc.

Trần Diệp thở ra một hơi, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Khoảnh khắc này.

Trần Diệp cuối cùng cũng hiểu được câu nói của cao thủ tuyệt đỉnh trong tiểu thuyết võ hiệp.

Vô địch...

Thật cô độc.

Rõ ràng có võ công tuyệt đỉnh, nhưng không tìm được người để luận bàn.

Võ công này, luyện để làm gì?

Trần Diệp đứng khoanh tay, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng cô độc.

Một hơi.

Hai hơi.

Mười hơi.

Hai mươi hơi.

Dù đã qua hai mươi hơi, tất cả những người thấy Trần Diệp xuất kiếm đều chưa hồi phục lại được.

Họ ngơ ngác nhìn bầu trời nứt ra, đồng tử run rẩy.

Một kiếm chém nứt bầu trời.

Đây là thực lực gì?

Tây Tử Lâu tầng bốn.

Trọng Cửu Nguyên không biết từ khi nào đã đứng dậy, hấn nhìn chăm chăm vào bầu trời bị Trần Diệp chém nứt.

Bị chấn kinh đến mức không gì có thể sánh được.

“Một kiếm chém đứt hai thiên địa giáp khóa!”

“Cái này...”

Biểu cảm của Trọng Cửu Nguyên ngây dại, lảo bầm: “Dù là thời điểm ngàn năm trước, võ đạo đỉnh cao, Thiên Nhân cảnh mạnh mẽ xuất hiện.”

“Cũng không ai làm được!”

Hấn ngẩn ngơ nhìn Trần Diệp, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là...”

“Lục Địa Thần Tiên cảnh?”

“Võ đạo tuyệt đỉnh!”

“Cái này...”

“Làm sao có thể! Bây giờ là thời kỳ Mạt Võ, tiên khí Thiên Linh đã bị cắt đứt!”

Phòng bên cạnh.

Đại võ hoàng đế Triệu Trừ mặc hoàng bào màu bạc cũng kinh ngạc nhìn bầu trời nứt ra.

Đồng tử nàng run rẩy.

“Cái này...”

“Cái này thật sự là sức người làm ra?”

Triệu Trừ lảo bầm thấp giọng, chỉ cảm thấy bầu trời nứt ra trước mắt, vô cùng chói mắt.

Đại nội tông sư Phùng Mạnh bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn bầu trời nứt ra.

Nhưng.

Hắn chỉ kinh ngạc trong giây lát, rồi ánh mắt đục ngầu nhìn về bóng dáng Trần Diệp, trong lòng thâm than một tiếng.

Phùng Manh nhìn bóng lưng Trần Diệp, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Không ai biết, vị đại nội tông sư tóc bạc phơ, không biết bao nhiêu tuổi này hiện tại đang nghĩ gì.

Phía đông Tây Hồ.

Ngoài Lâu Ngoại Lâu bị kiếm quang chia làm hai.

Trong một phòng bao.

Một thiếu niên cầm dải lụa màu đen, từ từ che mắt, buộc một cái kết sau đầu.

“Biến số.”

“Thật là biến số...”

Thiên Cơ Tử thở dài một tiếng.

Hắn nói với thuộc hạ bên cạnh đã sợ đến ngẩn ngơ: “Đi xem Liễu Sinh Nhất Lang có chết không.”

“Nếu chưa chết, thì cho hắn ăn cái này.”

Thiên Cơ Tử từ trong ngực lấy ra một cái hộp gỗ, ném cho thuộc hạ.

Thuộc hạ hồi phục lại tinh thần, vội vàng đỡ lấy hộp gỗ, trực tiếp nhảy xuống khỏi lầu, đốt tinh huyết, chạy đi về phía Tây Hồ.

Thiên Cơ Tử “nhìn về” phía Tây Hồ, tâm trạng có chút phức tạp.

“Đao...”

“Bị đứt.”

Chương 731: Đông Doanh Vãng Sự

Tây Hồ.

Trên một khúc gỗ nổi bị chém thành hai đoạn.

Liễu Sinh Nhất Lang, thân mặc kim văn bào phục màu đen, nằm trên khúc gỗ.

Ngực hắn bị chém một vết kiếm sâu đến cực điểm, cả người gần như bị chia thành hai nửa.

Lượng lớn huyết dịch từ vết thương trào ra.

Khí lực Liễu Sinh Nhất Lang yếu ớt như tơ, ngửa mặt nhìn trời.

Bầu trời bị Trần Diệp chém nát, xuất hiện những vết nứt như gôm sứ vỡ vụn.

“Khụ khụ...”

Liễu Sinh Nhất Lang ho khan hai tiếng, khóe miệng tràn ra huyết dịch.

Ánh mắt hắn có chút phiêu hốt, vô thần, ngưng tụ nhìn vào vết nứt trên bầu trời.

Đây là thực lực của Đại Vũ Thiên hạ đệ nhất tông sư sao?

Tốt...

Mạnh quá!

Khoảnh khắc này.

Tất cả kiêu ngạo trong lòng Liễu Sinh Nhất Lang bị một kiếm của Trần Diệp chém thành tro bụi.

Một kiếm.

Trần Diệp chỉ dùng một kiếm.

Hơn nữa, một kiếm này chém vào bầu trời.

Vậy mà hắn lại bị dư ba của kiếm chém thành như vậy.

Liễu Sinh Nhất Lang nở một nụ cười khổ, cảm nhận được sinh cơ đang trôi đi.

Hắn sắp chết sao...

Quả nhiên.

Ngày này cuối cùng cũng đã đến.

Cái chết đến thật đột ngột.

Cảnh tượng trước mắt Liễu Sinh Nhất Lang dần dần trở nên mờ ảo.

Một số vãng sự sâu trong ký ức dần hiện lên trước mắt hắn.

Như thể hắn lại trở về những năm tháng ấy.

Ánh mắt Liễu Sinh Nhất Lang như lạc lõng.

Bầu trời vỡ vụn trước mắt dần dần biến thành mặt trời chói chang.

Tiếng nước chảy “roạt roạt” bên tai vang lên.

Đó là tám năm trước.

Hắn tọa kiết già bên bờ một tòa hàn đàm trong núi, nhắm mắt tu luyện 《Thiên Nhân Hợp Nhất》 do chính mình sáng tạo.

Sư phụ Lão Bạch ngồi trên một tảng đá xanh bên cạnh, trong tay cầm một bình rượu.

Một bên xem hắc tu luyện, một bên uống rượu.

Thời điểm này, Liễu Sinh Nhất Lang đã luyện đến đệ nhị phẩm đỉnh phong.

Chỉ cách đệ nhất phẩm cảnh giới một bước.

“Roạt roạt...”

Âm thanh nước chảy trong hàn đàm bên tai trong trẻo dễ nghe, mang theo chút lạnh lẽo, xua tan đi nhiệt độ trên đỉnh đầu.

Liễu Sinh Nhất Lang nhắm chặt hai mắt, nội lực trong cơ thể động loạn, khắp người tỏa ra từng đợt từng đợt khí tức sắc bén vô cùng.

Như một thanh bảo kiếm sắp sửa xuất kiếm.

Lão Bạch rót một ngụm rượu vào miệng, ánh mắt nhìn Liễu Sinh Nhất Lang tràn đầy sự thương thức.

Hắn không ngờ được, những năm tháng cuối đời của mình lại có thể thu nhận một đệ tử có thiên tư trác tuyệt như vậy.

Đông Doanh Đào Thuật và 《Sát Phạt Chân Quyết》 cùng tu luyện, vậy mà hắn lại ngộ ra được một loại công pháp kỳ lạ.

Khi thi triển ra, trên người có thể tỏa ra “chân ý” của vạn vật trong thiên địa.

Theo ghi chép trong sách cổ thời xưa.

Khả năng này e rằng chỉ có những năm trăm năm trước, khi Võ Đạo đỉnh phong.

Những võ giả Thiên Nhân cảnh mới có thể làm được?

Lão Bạch nuốt hết rượu trong miệng, trong mắt hiện lên vẻ cảm khái.

Nếu như không phải Thiên Linh Tiên Khí đứt đoạn, Võ Đạo suy tàn.

Liễu Sinh Nhất Lang nhất định sẽ có thành tựu lớn hơn nữa.

Quả thực là sinh không đúng thời.

Ánh mắt Lão Bạch nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang thêm phần tiếc nuối.

Sau mấy chục nhịp thở.

Thân thể Liễu Sinh Nhất Lang đang tọa kiết già bên bờ hàn đàm bỗng dung run rẩy vài cái.

Một loại ý niệm tròn đầy, tự do vờn quanh trên thân hần.

Liễu Sinh Nhất Lang từ từ mở mắt, trong mắt thoáng hiện lên một loại ý chí sâu sắc.

Trong lòng Lão Bạch chấn động, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Nhất Lang, ngươi... đột phá rồi?” Lão Bạch vui vẻ hỏi.

Liễu Sinh Nhất Lang từ từ thở ra vài hơi, đứng dậy, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Sur phụ!”

“Ta đã thành công!”

“Ta đã hoàn toàn kết hợp Đông Doanh Đào Thuật và 《Sát Phạt Chân Quyết》 lại với nhau, không còn phân chia.”

“Thiên Nhân hợp nhất, thực sự là Thiên Nhân hợp nhất!”

“Mượn thể của thiên địa, tôi luyện ra kiếm bén!”

“Hiện tại ta đã là đệ nhất phẩm rồi!”

“A ha ha ha ha...”

Tóc đen dày của Liễu Sinh Nhất Lang, trong mắt bắn ra ánh sáng, trên người tăng thêm một cỗ uy thế.

“Tốt!”

Lão Bạch đặt bình rượu xuống, cũng từ đáy lòng chúc mừng thành tựu của đệ tử.

“Nhất Lang, đệ sư phụ giúp ngươi ổn định cảnh giới!”

Lão Bạch vừa đặt bình rượu xuống, thân hình lóe lên, liền xuất hiện trước mặt Liễu Sinh Nhất Lang.

Trong tay hắn xuất hiện một cây bút phán quan bằng sắt đen, đầu bút sắc bén, điểm điểm hắc quang lóe lên.

“Vù!” một tiếng.

Không để Liễu Sinh Nhất Lang kịp phản ứng, phán quan bút mang theo ý sắc bén cực kỳ đâm về phía huyệt đạo của Liễu Sinh Nhất Lang.

Mặc dù công kích sắc bén, nhưng vẫn lưu lại ba phần lực.

Liễu Sinh Nhất Lang cười lớn một tiếng: “Đến hay lắm!”

“Roạt!” một tiếng.

Đại đao bên hông Liễu Sinh Nhất Lang rút ra khỏi vỏ.

Ánh sáng đao sắc như tuyết.

Một cơn gió nhẹ đột nhiên thoảng qua.

Trên người Liễu Sinh Nhất Lang xuất hiện một loại khí thế vô hình, như núi như đồi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đao quang loé lên.

Bước chân tiến lên của Lão Bạch đột nhiên dừng lại.

Một đao chém xuống.

Liễu Sinh Nhất Lang cũng ngẩn ra.

Tiền nhiệm Bạch Hồ kỳ chủ Lão Bạch chân bước loạn choạng, lùi lại hai bước, trên ngực xuất hiện một vết đao sâu đến tận xương.

“Phụt!”

Huyết dịch phun ra.

Lão Bạch cúi đầu, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhìn vết đao trên ngực mình, ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó biến thành vui mừng, an ủi.

“Đỉnh!”

Liễu Sinh Nhất Lang ném đao trong tay đi, vội vàng đỡ lấy Lão Bạch.

“Sur phụ!”

Liễu Sinh Nhất Lang vẻ mặt lo lắng, tay phải đưa vào trong ngực, lấy ra thuốc trị thương.

Lão Bạch hít sâu một hơi, điều động khí trong đan điền, nhanh chóng điểm vài cái vào huyết đạo trên ngực mình, tạm thời cầm máu.

Hắn nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Lang, ánh mắt phức tạp, có ghen tị, có an ủi, cũng có tiếc nuối.

“Sur phụ!”

Liễu Sinh Nhất Lang vừa lấy ra thuốc trị thương, nhìn thấy vết đao trên ngực Lão Bạch, cả người ngẩn ra.

Một đao của hắn, đã chém nát các cơ quan trong cơ thể Lão Bạch.

Nói cách khác.

Nếu như Lão Bạch không nhờ nội lực treo mạng, thì bây giờ đã chết rồi.

“Sur... sur phụ...”

Giọng nói Liễu Sinh Nhất Lang run rẩy, nước mắt tuôn rơi trong mắt.

“Sur phụ, ta... Ta không phải cố ý!”

Thân thể Liễu Sinh Nhất Lang run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Lão Bạch từ từ hít vào, mỉm cười một cách thoải mái.

Hắn nói với Liễu Sinh Nhất Lang: “Sur phụ không trách người.”

“Nhất Lang...”

“Người không phải đệ nhất phẩm.”

“Người là Tông Sur cảnh!”

“Người bước một bước từ nhị phẩm vượt qua đến Tông Sur!”

“Người... Đã sáng tạo ra công pháp Tông Sur!”

Trong mắt Lão Bạch tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Những năm tháng cuối đời của hắn lại có thể tự tay dạy ra một người Tông Sur cảnh!

Một Tông Sur cảnh có thể tung hoành thiên hạ!

Chỉ có Tông Sur cảnh mới có thể dùng một chiêu giết chết bản thân đệ nhất phẩm của hắn.

Liễu Sinh Nhất Lang từ nhị phẩm bước một bước vượt qua đến Tông Sur.

“Không!”

“Sur phụ...”

“Sur phụ đưa người đi tìm lang trung.”

Liễu Sinh Nhất Lang ghen ngào.

Khi còn trẻ bị trục xuất khỏi đạo quán, quen biết sư phụ.

Sư đồ bầu bạn hơn hai mươi năm, đi khắp mọi nơi ở Đông Doanh.

Hôm nay, sư phụ lại bị hấn vô ý giết chết.

Lão Bạch lắc đầu.

“Không cần.”

Sắc mặt hồng hào của hấn dần dần trở nên trắng bệch.

“Nhất Lang, sư phụ rất tự hào!”

Lão Bạch đột nhiên cười lớn.

“Ta Mộ Dung Long Thiên những năm tháng cuối đời đã dạy ra được một người Tông Sư cảnh!”

“A ha ha ha ha!”

Liễu Sinh Nhất Lang ôm lấy thân thể Lão Bạch, sự phấn khích khi vừa mới đột phá toàn bộ hóa thành đau đớn và bi thương.

Lão Bạch cười lớn vài tiếng.

Hấn đột nhiên nắm lấy tay Liễu Sinh Nhất Lang, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Nhất Lang...”

Sắc mặt Lão Bạch trắng bệch, từng chữ từng câu nói: “Ta sẽ giao Bạch Hổ lệnh cho ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Bạch Hổ kỳ chủ của Vô Tâm giáo!”

“Nhưng nếu có thể...”

“Ngươi vĩnh viễn đừng trở về Đại Võ!”

“Nhớ kỹ!”

“Sur phụ...” Liễu Sinh Nhất Lang khóc thương đầy nước mắt.

“Đừng buồn bã.”

“Nhất Lang...”

“Ngươi phải cười!”

Lão Bạch nắm chặt tay Liễu Sinh Nhất Lang, khóe miệng nở một nụ cười đầy vẻ an ủi.

Chương 732: Một đời đầy tiếc nuối

Sư phụ chết trong vòng tay của đồ đệ.

Cảnh tượng ấy từ sâu trong ký ức bỗng hiện về.

Liễu Sinh Nhất Lang ngửa mặt nằm trên bề mặt nổi, ánh mắt vô cùng bi thương.

Sư phụ...

Cuối cùng ta cũng đến để bầu bạn cùng ngươi rồi.

Ánh mắt Liễu Sinh Nhất Lang dần xám xịt.

Những ký ức vụn vỡ hiện lên trước mắt hắn.

Tám năm trước.

Đạo quán Nại Lương Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu.

“BÙM!”

Liễu Sinh Nhất Lang một chân đá văng Tỷ Cổ Thanh Thập Lang, sư phụ của mình ngày trước.

Vết đao cắt sâu vào bụng của Tỷ Cổ Thanh Thập Lang, một phẩm thực lực.

Máu tươi phun ra như suối, nhuộm đỏ mặt đất.

Tỷ Cổ Thanh Thập Lang mặt mày tái mét, vẻ mặt khó mà tin nổi nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Ngươi...

Ngươi lại trở thành Đại Kiếm Hiệp!

Trên đầu Liễu Sinh Nhất Lang băng bó một miếng vải trắng, biểu cảm lạnh lùng.

Đạo quang lóe lên.

Đầu của Tỷ Cổ Thanh Thập Lang bay lên, mắt trợn trừng.

Dù có chết.

Tỷ Cổ Thanh Thập Lang cũng khó mà tin nổi, ngày trước kẻ đồ đệ ô nhục bị mình đuổi ra khỏi đạo quán, lại có ngày có thể đạt tới cảnh giới Đại Kiếm Hiệp.

Liễu Sinh Nhất Lang mặt mày băng giá, ánh mắt quét qua trong ngoài đạo quán.

Tất cả các đệ tử, môn nhân của Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu đều ngã xuống đất, trên người mang theo thương thế từ nặng đến nhẹ.

Bọn họ vể mặt kinh hãi nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

Sư mẫu ta đâu?

Liễu Sinh Nhất Lang không biểu cảm, giọng nói lạnh lùng như ác quỷ bò lên từ địa ngục.

Một đệ tử từng có chút quan hệ với Liễu Sinh Nhất Lang bò dậy, tự nguyện dẫn đường cho hắn.

Rời khỏi đạo quán Phi Thiên Ngự Kiếm Lưu, đi qua vài con phố.

Đến một nghĩa trang ngoại ô.

Liễu Sinh Nhất Lang chỉ nhìn thấy một ngôi mộ đơn độc.

Hắn đứng trước mộ lâu lắm.

Tất cả những gì muốn nói, cuối cùng chỉ trở thành một tiếng thở dài.

Liễu Sinh Nhất Lang tiếp tục tu hành trong núi.

Cùng với quá trình tu hành.

Hắn càng nhận ra những khuyết điểm của công pháp “Thiên Nhân Hợp Nhất”.

Từng lần tu hành, Liễu Sinh Nhất Lang có thể cảm nhận rõ rệt tuổi thọ của mình giảm đi theo mỗi lần thiên địa giao hòa.

Liễu Sinh Nhất Lang ngồi trong nhà trúc, thở dài một tiếng.

Năm đó.

Liễu Sinh Nhất Lang xuất sơn.

Với tư cách Kiếm Thánh, hắn tung hoành Đông Doanh.

Sát hại hơn mười đạo quán đến thách đấu, những nhân giả đến ám sát.

Năm đó.

Liễu Sinh Nhất Lang từ chối danh hiệu Hộ Quốc Kiếm Thánh, dùng đao chém Thiên Hoàng, giết chết Ảnh Cấp Hộ Quốc Nhân Giả.

Năm đó.

Liễu Sinh Nhất Lang đăng cơ Thiên Hoàng Vị, truy sát Thần Đại Thanh Ninh, tham ngộ bí mật của Tam Thần Khí.

Những ký ức không đếm xuể lần lượt hiện lên.

Giúp Liễu Sinh Nhất Lang hồi tưởng lại những chuyện mà hắn đã quên.

Ký ức nhảy múa.

Đột nhiên dừng lại ở ngày hôm qua.

Liễu Sinh Nhất Lang trú tại Tây Hồ Lô Ngoại Lô.

Hắn khoan chân ngồi trên giường tĩnh tâm, chuẩn bị cho cuộc đại chiến ngày mai.

Nói thật lòng.

Liễu Sinh Nhất Lang có chút căng thẳng, cũng có chút phần khích.

Hắn từng giao đấu với Phương Trọng Thiếu Lâm, biết đối phương không đơn giản.

Hai con sư tử bạch ngọc, chính là hậu chiêu của lão hòa thượng.

Lần chiến đấu đó, hắn suýt chút nữa đã thất bại.

Khi mới đến Đại Võ, hắn đã giao đấu với Nguyệt Công Tử.

Thái độ bình tĩnh của đối phương, cũng khiến Liễu Sinh Nhất Lang nảy sinh cảnh giác.

Thời Biện Lương.

Hắn giao đấu với Nam Dật Vân, Tửu Thôn không thể phá vỡ bảo giáp hộ thân của đối phương...

Đại Võ Tông Sư.

Không ai là kẻ đơn giản.

Mà thân là Thiên Hạ Đệ Nhất Đế Quân Đông Hoa...

Lại càng mạnh mẽ đến mức nào?

Liễu Sinh Nhất Lang mang theo sự tôn kính, nhưng trong lòng lại tràn đầy tự tin.

Danh hiệu Kiếm Thánh.

Không phải người thường có thể gánh vác.

Ngay lúc tâm trạng Liễu Sinh Nhất Lang có chút bức bối.

Cửa phòng bị người từ ngoài đẩy vào.

Một thiếu nữ xinh đẹp mười tám, hai mươi tuổi bước vào.

Nàng bung một số món ăn ngon và rượu, đặt lên bàn.

Liễu Sinh Nhất Lang không để ý đến nàng.

Nhưng thiếu nữ kia lại nhận ra sự căng thẳng của hắn.

“Ngươi có chút căng thẳng sao?”

Giọng nàng trong trẻo như tiếng chim hoàng oanh trên cành.

Liễu Sinh Nhất Lang hơi nhướn mày.

Hắn khàn khàn nói: “Có chút căng thẳng, cũng có chút phấn khích.”

“Đề Quân là Đại Võ thiên hạ đệ nhất tông sư, võ học Đại Võ uyên nguyên.”

“Hắn lại là tông sư Đạo Môn.”

“Nói không căng thẳng là giả.”

Liễu Sinh Nhất Lang không biết vì sao mình lại đáp lại thiếu nữ.

Có lẽ là vì hắn cần tìm một người để trút bầu tâm sự.

Có lẽ là vì vẻ xuân sắc tươi đẹp của thiếu nữ, khiến hắn nhớ đến sư mẫu.

Lý do không quan trọng.

Quan trọng là, hắn đã trả lời đối phương.

Trên gương mặt tinh tế của Y Thanh Liên hiện lên một nụ cười.

“Vậy ngươi cần một cuộc phát tiết.”

“Không thì, cả đêm sẽ ở trong trạng thái căng thẳng.”

“Ngày mai ngươi cũng sẽ không phát huy tốt.”

Liễu Sinh Nhất Lang ngẩng đầu nhìn Y Thanh Liên:
“Ngươi hiểu nhiều nhỉ?”

Thiếu nữ gật đầu: “Hiếu.”

“Khi ta học nhạc luật, ngày hôm sau phải so tài với các tiểu nữ oa khác.”

“Ta sẽ căng thẳng đến mức không ngủ được.”

“Mỗi lần căng thẳng không ngủ được, ngày hôm sau phát huy sẽ không đúng.”

“Nhưng sau đó ta đã tìm ra cách giải quyết.”

“Chỉ cần phát tiết một chút, sẽ không căng thẳng nữa.”

“Ta thường uống một chút rượu, làm mình say say không say, rồi ngủ say sưa.”

“Ngày hôm sau, chỉ cần không đau đầu, phát huy sẽ rất tốt.”

Đôi mắt linh động của Y Thanh Liên nhìn Liễu Sinh Nhất Lang.

“Người có muốn uống rượu không?”

“Để ta đi lấy cho người một ít.”

Nghe vậy, Liễu Sinh Nhất Lang khẽ mỉm cười.

Hắn ngẩng mắt nhìn Y Thanh Liên.

Phát tiết sao...

Có người phát tiết có lẽ sẽ uống rượu.

Nhưng có người phát tiết...

Lại mượn dùng thứ khác.

Liễu Sinh Nhất Lang chăm chú nhìn Y Thanh Liên, như đang ngắm một món sứ tinh xảo.

Ánh mắt từng chút từng chút một di chuyển từ khuôn mặt, cổ, ngực, đến eo nhỏ của nàng.

Cùng với sự di chuyển và chăm chú của ánh mắt.

Liều Sinh Nhất Lang cảm thấy trong cơ thể có một cảm giác cháy bỏng từ lâu chưa từng có.

Cảm giác cháy bỏng này hẳn không biết đã bao nhiêu năm chưa từng cảm nhận được.

Cảm giác cháy bỏng ấy dần lan rộng, thiêu đốt mọi thứ.

Ánh mắt Liều Sinh Nhất Lang nhìn Y Thanh Liên dần trở nên sâu thẳm, như một con thú hoang chọn người để nuốt chửng.

Y Thanh Liên cảm nhận được ánh mắt của Liều Sinh Nhất Lang.

Trên gương mặt nàng thoáng hiện vẻ hoảng sợ.

Nàng đột nhiên cảm thấy hôm nay mình bước vào cửa Liều Sinh Nhất Lang là một lựa chọn sai lầm.

Y Thanh Liên vào trong mang rượu món ăn, chỉ là muốn lợi dụng danh tiếng của hắn để củng cố vị trí đệ nhất mỹ nhân giang hồ của mình.

Nhưng bây giờ.

Nàng cảm thấy mình như đã đùa quá trớn.

Y Thanh Liên từ từ nắm chặt tay nhỏ, nhìn Liều Sinh Nhất Lang, chậm chậm lùi về phía cửa.

Chưa đợi nàng lùi đến cửa.

Liều Sinh Nhất Lang đã xuất hiện bên cạnh nàng, một tay ôm ngang eo bế nàng ném lên giường.

Màn che hạ xuống.

Ngày hôm sau.

Liễu Sinh Nhất Lang tỉnh dậy trên giường, nhìn Y Thanh Liên ngủ bên cạnh mình, trên mặt còn vết nước mắt.

Hắn tỉnh thần phần chân, cảm giác căng thẳng trong lòng tan biến như khói.

Chỉ còn lại sự tự tin vào thực lực của mình.

Nàng nói đúng.

Quả thực cần một cuộc phát tiết.

...

Trên Tây Hồ.

Cảnh tượng trước mắt dần tiêu tán.

Đôi mắt Liễu Sinh Nhất Lang xám xịt.

Vừa rồi có phải là đèn lồng khắc họa không?

Xem ra mình thật sự sắp chết rồi.

Trên mặt Liễu Sinh Nhất Lang lộ ra vẻ buông bỏ.

Những chuyện trong quá khứ lần lượt hiện lên trước mắt hắn.

Hắn đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình thật sự đầy tiếc nuối.

Tiếc nuối quá.

Thật sự là tiếc nuối.

Liễu Sinh Nhất Lang thở dài một tiếng, lặng lẽ chờ đợi cái chết đến.

Cùng với cái chết đến gần.

Liễu Sinh Nhất Lang cảm thấy dường như trong thiên địa này có thêm một thứ gì đó.

Thứ đó ôn hòa, nhu hòa, chảy trong thiên địa.

Vô hình, vô sắc, vô vị.

Chỉ hiện hữu trong cảm nhận của hấn.

Những thứ đó chảy vào cơ thể hấn, cơ thể hấn như đói khát, tham lam hấp thụ những thứ đó.

Liễu Sinh Nhất Lang đột nhiên cảm thấy nếu mình không chết.

Có lẽ những tuổi thọ đã tiêu hao trước đây đều sẽ được bổ sung, tràn đầy.

Đây là cái gì?

Trước mắt Liễu Sinh Nhất Lang hoàn toàn tối đen.

Chỉ có nghi hoặc vang lên trong lòng.

Không biết đã qua bao lâu.

Liễu Sinh Nhất Lang đột nhiên cảm thấy có người mở miệng hấn ra, nhét vào miệng hấn một viên đan dược.

Đan dược vừa vào miệng liền tan, hóa thành từng luồng nhiệt lưu ấm áp, chảy vào tứ chi ngũ tạng của hấn.

Ý thức sắp tan biến dường như được một sợi dây kéo trở lại từ trong vô tận hư vô.

Chương 733: Thiên Địa Giáp Xác Phá! Võ Đạo Phục Hưng!

Đại Võ.

Trong một hạt thành.

Trên Thanh Thạch Bản Nhai.

Một lão đạo nhân nhạt, trang phục tả tơi, đôi mắt gà dương, lớn tiếng đi lại giữa đường.

Hắn mở đôi mắt gà, ánh mắt lén lút đảo quanh.

Trong một tiệm kê hỏa gần ven đường, mùi thơm của gà quay nồng nặc bay ra.

Lão đạo nuốt nước bọt, thấy xung quanh không có ai, không có ai chú ý đến hắn.

Dưới chân lão đạo thoáng một cái, thân ảnh vụt qua, lập tức xuất hiện trước tiệm kê hỏa.

Hắn đưa ra đôi tay đen đúa, chớp lấy đùi gà béo ngậy.

Không đợi hắn chop được.

“Phốc!”

“Phốc!”

Hai tiếng vỡ vụn vang vọng khắp trời đất.

Âm thanh đột ngột này khiến người đi đường giật mình.

Họ đồng loạt ngẩng nhìn lên trời, lộ vẻ kinh hãi.

Động tác trên tay lão đạo mắt gà cũng khựng lại.

Hắn nhìn lên thiên không, đôi mắt gà quay sang hai bên, trở về trạng thái bình thường.

“Giáp xác đã mở...”

“Vẫn là hai cái?”

Lão đạo có chút kinh ngạc.

Ngay sau đó, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười, nói: “Tốt!”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Đạo bào tả vai của lão đạo tựa như có gió thổi, áo bào phấp phới.

Trên gương mặt già nua của lão đạo bỗng xuất hiện một luồng uy nghiêm.

Trong hạt thành bỗng nổi lên cuồng phong.

Như gió cuốn, ánh hoàng hôn trên bầu trời xoay tròn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phong vân hội tụ.

Gió lớn gào thét, cát bay đá chạy.

Người đi đường trên phố đồng loạt nheo mắt lại, dùng tay áo che miệng mũi.

“Phốc phốc!”

Chỉ nghe thấy trong cơ thể lão đạo truyền đến hai tiếng đậu nổ.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Cuồng phong bỗng dừng lại.

Một đạo thanh nguyệt từ sau lưng lão đạo bay ra, thẳng tiến vào thiên không.

Bạch nhật thẳng thanh nguyệt!

Trên trời, nhật nguyệt đồng xuất.

Người đi đường ngược nhìn lên bầu trời, thấy đột nhiên xuất hiện một thanh nguyệt, lập tức kinh hô thất thanh.

Không ít người hành khất quỳ gối trên mặt đất, hướng về Thanh Nguyệt trên đầu mà bái lạy, miệng lầm bầm cầu nguyện.

Trong Huyện Thành hỗn loạn một mảnh, đều là những kẻ quỳ trên đất cầu nguyện.

Lão Đạo đứng trước tiệm gà quay, hô hấp một cái phá vỡ hai đạo quan ải.

Hắn cảm nhận được nội lực trong cơ thể còn dồi dào gấp nhiều lần so với trước.

Trên mặt Huệ Chân Đạo Trưởng thêm một vẻ nghiêm túc, hướng về phương Đông chấp tay hành lễ.

Kim Nhật có Đại Hiền phá vỡ Thiên Địa Gia Toả.

Tái tục Võ Đạo Lộ!

...

Tung Sơn.

Thiếu Lâm Tự.

Một nhóm tăng nhân mặc y phục màu xám đang di chuyển gõ đá, xây dựng núi môn, nhìn xa như đàn kiến tụ lại.

“Phốc!”

“Phốc!”

Hai âm thanh vỡ vụn vang vọng trời đất bên tai họ.

Đám tăng nhân lộ vẻ kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thần sắc mơ hồ bất lực.

Trong một tĩnh thất của Thiếu Lâm Tự dựa lưng vào núi rừng.

Thiếu Lâm Phương Trọng Thiên Bảo Đại Sư chậm rãi từ trạng thái tọa thiền tỉnh lại.

Hắn nắm trong tay một chuỗi Phật Châu trong suốt màu vàng, cánh tay trái trống rỗng.

“Ôi...”

Thiên Bảo Đại Sư ngược nhìn bầu trời, không khỏi thở dài một tiếng.

“Thiên Địa Gia Toả vũ vụn, Thiên Linh Tiên Khí giáng lâm.”

“Võ Đạo lại thịnh.”

“Là họa hay phúc đây...”

Thiên Bảo Đại Sư đứng dậy từ bồ đoàn, nhẹ nhàng hít vào, y bào trên người lập tức phồng lên, rung động không ngừng.

Một cơn cuồng phong từ trong núi rừng thổi tới.

Gió mạnh đến mức có thể lay động thân hình con người.

Ngay lúc này.

“Gào!”

“Gào!”

Trong núi rừng vang lên hai tiếng sư tử gầm rú chấn động lòng người.

Hai bóng dáng trắng ngọc vô khuyết từ trong rừng lao ra, nhảy đến trước mặt Thiếu Lâm Phương Trọng.

“Ông ông!”

Trên bầu trời đột nhiên vang lên vài tiếng sấm vang.

Bầu trời thoáng chốc trở nên tối sầm, mây đen hội tụ.

Thiên Bảo Đại Sư nhắm mắt thở ra, khí tức xa xăm vĩnh hằng.

Vài hơi thở sau.

Sau lưng hắn đột nhiên hiện lên một đạo Phật đà pháp tướng, toàn thân tỏa ra kim quang rực rỡ.

Thiên Bảo Đại Sư trang nghiêm, tay phải cầm chuỗi tràng hạt, đôi mắt khép chặt.

Pháp tướng Phật đà phía sau, nét mặt hiện lên vẻ từ bi.

“Gào!”

“Gào!”

Hai con sư tử bạch ngọc quý phục xuống trước mặt Thiên Bảo Đại Sư, cúi đầu quy phục.

Bầu trời u ám.

Phượng trọng Thiều Lâm như La Hán hạ phàm, Phật đà tại thế.

...

“Đùng!”

“Đùng!”

Giới tử thiên địa vỡ vụn.

Sơn Đông, một ngôi miếu đồ nát vô danh.

Độc Cô Lăng, chương môn Côn Lôn phái, đang khoan chân ngồi trước miếu.

Đôi mắt hắn khép chặt, miệng mũi phồng lên, cố gắng thở ra nuốt vào.

Một luồng khí trắng như sương mù theo hơi thở của hắn, tụ lại quanh thân.

Hơn mười hơi thở sau.

Độc Cô Lăng đột nhiên mở mắt, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Mở!”

Hắn thấp giọng quát.

Hai bàn tay hướng lên trời, trên thân phát ra một luồng uy thế khủng bố.

Một đạo khí kinh lấy hắn làm trung tâm, cuốn quanh bốn phía.

“Rầm!” một tiếng.

Ngôi miếu đổ nát sau lưng Độc Cô Lăng đổ sập.

Độc Cô Lăng nhảy vọt lên, ổn định hạ xuống mặt đất.

Hắn nắm chặt hai tay, toàn thân tỏa ra một luồng dương cương nồng đậm.

Một đạo khí kinh từ trên người hắn phát ra.

Mặt đất dưới chân Độc Cô Lăng bị khí kinh đánh vỡ, xuất hiện vài vết nứt, đất đá bay tung tóe.

“Phù...”

Độc Cô Lăng vận chuyển một luồng nội lực, trong mắt lóe lên những tia sáng sắc bén.

Hắn đưa tay đánh về phía rừng núi không xa.

Chỉ thấy một dấu ấn chương cực kỳ cương mãnh bay về phía rừng.

“Rầm”

“Rầm!”

“Rầm!”

Hàng chục tiếng nổ vang lên.

Trong rừng núi, hơn mười cây đại thụ to đến ba người ôm, đổ xuống.

Đây chỉ là một chương của Độc Cô Lăng.

Độc Cô Lăng đánh xong một chương này, cười to.

Hôm nay.

Hắn Độc Cô Lăng nhân cơ hội thiên địa giới tử đứt gãy, thổ nạp tiên khí Thiên Linh.

Tiến vào Tiên Thiên Cảnh!

Độc Cô Lăng quay mặt về phương Nam, cung tay làm lễ.

...

Hoài Bắc.

Lạc gia.

Cùng với âm thanh hai đạo thiên địa giới tử vỡ vụn.

Lạc Thủy Thần Kiếm được thờ phụng trong từ đường Lạc gia tự động xuất kiếm, phát ra những tiếng kiếm minh cao vút.

Lạc gia nhân nghe thấy tiếng kiếm minh kích động, giật mình kinh hãi.

Bọn họ lần lượt bước ra khỏi phòng.

“Choang!” một tiếng.

Lạc Thủy Thần Kiếm xuất kiếm, bay ra khỏi từ đường, vút lên bầu trời.

Tiếng kiếm minh không dứt.

Lạc Thiên Trúc, Lạc Ngọc Dung và những người khác ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thấy thần kiếm tổ truyền hùng hồn nhiệt liệt, tự bay trên không, Lạc Thiên Trúc ngồi trên xe lăn, không khỏi rơi lệ.

Đồng thời.

Trong cấm địa Lạc gia.

Chiếc quan tài lạnh lẽo ở giữa đột nhiên trượt mở.

Một bàn tay ngọc mềm mại từ trong quan tài đưa ra, nắm lấy mép quan tài.

...

Tây Vực.

Trong một tòa chùa được xây dựng trên đỉnh núi tuyết.

Ở giữa có hàng chục lạt ma mặc áo cà sa màu tím đỏ đang ngồi xếp bằng.

Bọn họ gầy gò ốm yếu, da xanh tím, môi trắng bệch vì lạnh.

Nhiều người trên người đều có băng lở.

Dù là như vậy.

Nhóm lạt ma này vẫn ngồi thuyền trên núi, đối mặt với cái lạnh của đỉnh núi tuyết.

Thiên địa giới tử vỡ vụn.

Đám lạt ma mơ màng mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong chùa đột nhiên đi ra một lạt ma già nua, toàn thân da bọc xương.

Ánh mắt hần quét qua đám đệ tử trong chùa, dưới chân đột nhiên phát lực, cả người bay vọt lên, lao về phía đỉnh núi tuyết.

Đám đệ tử đều ngẩng đầu, nhìn lạt ma già kia lao lên đỉnh núi.

Chỉ thấy lạt ma già dừng lại ở đỉnh núi tuyết, cởi bỏ áo cà sa mỏng manh, để trần thân trên, đập tuyết đám quyền.

Gió lạnh đột ngột nổi lên.

Trời đổ tuyết lớn.

Lạt ma già đám quyền bốn phương, lực mạnh phá gió.

Theo từng quyền đánh ra, trên người lạt ma già đột nhiên bốc lên hơi nóng, hóa tan tuyết dưới chân.

Dù cho đám đệ tử lạt ma trong chùa có ở trong chùa, cũng có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ trên người lạt ma già.

Đột nhiên.

Một vầng mặt trời rực rỡ từ sau lưng lão tăng bay lên.

Mặt trời chiếu sáng bầu trời.

Băng tuyết tan chảy.

Chương 734: Người muốn cắm vũ, ta liền một kiếm chém ra đại thế rực rỡ!

Đại Võ.

Tại một đạo quán nhỏ đã đổ nát.

Một lão đạo nhân ngồi trên ghế nằm, bên tay có để một chén trà nóng và một đĩa táo đỏ khô.

Thiên địa gông cùm vỡ nát.

Lão đạo nhân ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong lòng có cảm giác.

Hắn dùng tay phải bấm đốt tính toán.

Tính toán hai lượt.

“Phụt!” một tiếng.

Lão đạo nhân mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi rơi xuống đất, đỏ thẫm một mảng.

Một ngụm máu phun ra, sắc mặt lão đạo nhân ngay lập tức trở nên trắng bệch.

Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lại sáng như sao.

“Khí phách lớn quá...”

Lão đạo nhân có chút khàn giọng nói: “Người muốn cắm vũ, ta liền một kiếm chém ra đại thế rực rỡ.”

“Đế Quân Đông Hoa...”

“Không phải người phạm.”

Bên ngoài đạo quán.

Có người nghe thấy tiếng lão đạo phun máu.

Diệu Phong Vân mặc đạo bào màu xám vội vàng chạy vào.

Hắn nhìn thấy vết máu trên mặt đất, không nhịn được thở dài nói: “Sur phụ.”

“Người có thể dừng tính nữa được không.”

“Tiếp tục tính như vậy, thật sự không còn mấy năm nữa đâu.”

Lão đạo nhân nghe vậy, nhổ một ngụm nước bọt, phun ra máu trong miệng.

Hắn cười ha hả nói: “Lão đạo học thuật bói toán này, chính là để tính toán mọi chuyện trên đời.”

“Gông cùm của thiên địa bị chém đứt hai cái.”

“Việc lớn như vậy, sao có thể không tính?”

Diệu Phong Vân thấy Sur phụ tóc bạc phơ, khóe miệng còn dính máu.

Đã tính rồi, hắn cũng không tiện nói gì thêm.

“Thôi được thôi được...”

“Sur phụ, người đã tính ra được gì chưa?”

Diệu Phong Vân hỏi lão đạo nhân.

Lão đạo nhân uống một ngụm trà nóng, cười nói: “Thiên cơ...”

“Không thể tiết lộ.”

“Đại thế rục rờ đến, thần cơ môn chúng ta càng cần giữ miệng như bưng.”

...

Bên bờ Tây Hồ.

Trong một quán rượu nhỏ.

Bách Hoa lão nhân và Nam Dật Vân ngồi cùng một bàn.

Hai người cùng nhìn về bầu trời, nơi bị Trần Diệp chém thành nhiều vết nứt, im lặng rất lâu.

Lâu sau.

Bách Hoa lão nhân thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp.

Nam Dật Vân cũng cảm khái trong lòng.

Hắn cầm bình rượu, uống một ngụm: “Gông cùm của thiên địa đứt gãy, tiên khí từ trên trời giáng xuống.”

“Võ đạo phục hưng, về sau thiên hạ này chắc chắn sẽ náo nhiệt.”

Bách Hoa lão nhân gật đầu, ngược nhìn ánh hoàng hôn.

“Mong rằng...”

“Về sau, thiên hạ này đừng quá loạn.”

Nam Dật Vân uống cạn rượu trong bình.

Hắn thu hồi ánh mắt từ bầu trời, quét qua mặt hồ Tây Hồ.

Trần Diệp đã biến mất không thấy.

Liễu Sinh Nhất Lang bị vài người cứu khỏi hồ, cũng không biết đi đâu.

Trận chiến hôm nay.

Chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách võ lâm.

...

Một ngày sau.

Ngày 21 tháng 6.

Dư Hàng.

Trước cửa Dục Anh Đường.

Hai cỗ xe ngựa xa hoa từ từ dừng lại trên con đường đá xanh.

“Đến nơi rồi, viện trưởng.” Tiểu Liên kéo dây cương, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói.

Liễu Hồng Yến nhảy xuống xe ngựa, vén rèm xe ngựa, chờ Trần Diệp xuống.

Trần Diệp từ trên xe ngựa xuống, nhìn Dục Anh Đường gần trong gang tấc, ánh mắt lộ vẻ cảm khái.

Cuối cùng cũng về nhà.

Lần này ra ngoài, đã tiêu tốn gần một tháng thời gian.

Về sau không có việc gì, hẳn không định ra ngoài nữa.

Ngủ ở nhà, thông thả trôi qua ngày tháng.

Cuộc sống thực ra rất đơn giản.

Chỉ cần ba bữa cơm, đọc sách và dạy dỗ người khác.

Trần Diệp không muốn đi tới đi lui khắp nơi.

Chủ yếu là nhàn nhã.

“Quệt...” một tiếng.

Cửa Dục Anh Đường mở ra.

Đại Minh cao tám thước, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, như một con mãnh thú thời thượng cổ đi ra.

Hắn nhìn thấy Trần Diệp, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười chất phác.

“Cha.”

Trần Diệp cũng mỉm cười.

“Gần đây ở nhà có chuyện gì không?”

“Ở nhà rất tốt.”

Đại Minh lộ ra hàm răng trắng bóng, cười cười gãi đầu.

“Vậy thì tốt.”

Trần Diệp cười, đi tới vỗ vỗ bả vai của Đại Minh.

“Cha cha!”

Trong viện đột nhiên truyền đến một tiếng kêu nhõng nhẽo.

Chỉ thấy một thân hồng sam từ Dục Anh Đường xông ra, như một đám mây lửa, lao về phía Trần Diệp, nhào vào lòng Trần Diệp.

Trần Diệp hơi cúi người, một tay bế Tiểu Phúc lên.

“Cha cha!”

“Con nhớ cha quá ~”

“Cuối cùng con cũng được gặp cha.”

Một thân hồng y, Tiểu Phúc ôm Trần Diệp, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ vui mừng.

“Hahaha...”

“Tốt quá!”

“Cha cũng nhớ Tiểu Phúc.”

Trần Diệp ôm Tiểu Phúc, tâm trạng rất tốt.

Tiểu Phúc ôm Trần Diệp, không chịu buông ra.

Cha con đoàn tụ.

Đều rất vui vẻ.

Tiểu Phúc ôm một chút, ánh mắt chuyển động, lén nhìn.

Ánh mắt của nàng quét qua tay Tiểu Liên, lại quét qua tay Liễu Hồng Yến.

Thấy trong tay bọn họ không có gì, không khỏi chu môi pout một cái.

Trần Diệp chú ý đến cảnh này, không khỏi bật cười: “Đây là nhớ cha, hay là nhớ cha mang điểm tâm từ Sơn Đông về cho con?”

Ôi.

Bị phát hiện rồi.

Tiểu Phúc lập tức ôm cổ Trần Diệp, giọng điệu nũng nịu nói: “Đều nhớ cả.”

“Tiểu Phúc vừa nhớ cha, vừa nhớ điểm tâm.”

“Tất nhiên, nhớ cha nhiều hơn một chút nha.”

Trần Diệp vui vẻ cười.

“Đi thôi.”

“Cha đã mua điểm tâm cho con, chúng ta...”

“Về nhà!”

Hắn ôm Tiểu Phúc, bước vào trong đường.

Đại Minh, Tiểu Liên đi theo sau.

Liễu Hồng Yến thì dừng lại một bước trước Dục Anh Đường.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên.

Trên bảng hiệu rõ ràng viết năm chữ lớn “Dư Hàng Dục Anh Đường”.

Liễu Hồng Yến có chút kinh ngạc.

Đây chính là nơi Trần Diệp ẩn cư?

Thật sự là ẩn mình giữa chốn phồn hoa.

Những thế lực trên giang hồ cho dù có nghĩ đến nát óc, e rằng cũng không thể ngờ được rằng một đệ nhất tông sư thiên hạ lại sống trong một cô nhi viện ở Dư Hàng.

Liễu Hồng Yến không khỏi cười lắc đầu.

Lão gia.

Hắn thật sự là một người rất thú vị.

“Đi thôi, sao không vào?”

Tôn Thắng ôm Tôn Thông và Chu Nhị Nương từ xe ngựa phía sau đi xuống.

Tôn Thắng đi đến bên cạnh Liễu Hồng Yến, trêu chọc nói: “Liễu di nương, cố gắng lên nào.”

“Hoa Tịch Nguyệt muốn du lịch giang hồ.”

“Bây giờ có thể tranh với ngươi, chỉ có Liên Thư.”

“Ngươi cố gắng lên, năm sau có thể ta còn có thêm đệ đệ muội muội.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hồng Yến thoáng hiện lên một vết hồng.

Vợ chồng Tôn Thắng dẫn Tôn Thông đi vào Dục Anh Đường.

Liễu Hồng Yến đi theo sau, trên tay nàng xách hơn mười gói điểm tâm lớn nhỏ.

Bên trong Dục Anh Đường bây giờ rất náo nhiệt.

Ngoại trừ Trần Linh, Trần Võ, Trần Huỳnh, Trần Nghị đang ở ngoài.

Trần Cửu Ca, Trần Thực đi ra ngoài mua rau.

Trong viện vẫn còn bảy đứa nhỏ, xúm xít quanh Trần Diệp, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ vui mừng.

Trần Diệp giới thiệu Liễu Hồng Yến với hai nha hoàn khác là Xuân Đào và Ý Thúy.

Sau đó để bọn họ chia điểm tâm cho những đứa trẻ khác trong viện.

Đám trẻ nhận được điểm tâm, càng thêm vui vẻ.

Tiểu Phúc cầm trên tay hai gói điểm tâm nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy vẻ vui mừng.

Nàng đảo mắt qua sân.

Đột nhiên nhìn thấy Tôn Thông đi theo bên cạnh Chu Nhi Nương.

Tiểu Phúc sững sờ, đôi mắt đen trắng rõ ràng không ngừng di chuyển trên khuôn mặt của Tôn Thông và Tôn Thắng.

Đôi mắt nàng dần dần mở to, hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Phúc chạy như bay đến trước mặt Tôn Thông.

Bởi vì chiều cao của nàng cao hơn Tôn Thông, nên Tiểu Phúc cúi đầu nhìn Tôn Thông, giọng điệu nũng nịu nói: “Gọi một tiếng tiểu cô cô xem nào.”

Tôn Thông chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút, gọi: “Tiểu cô cô.”

Nghe thấy tiếng tiểu cô cô này.

Đôi mắt Tiểu Phúc lập tức hí thành một vầng trăng khuyết.

Nàng giơ tay vỗ vỗ bả vai Tôn Thông: “Tốt lắm!”

“Từ nay trong viện này, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

“Cầm lấy, quà cho người.”

Tiểu Phúc đưa cho Tôn Thông một gói diễm tâm, rất hào phóng.

Tôn Thông bình tĩnh nhìn Tiểu Phúc một cái, lắc đầu nói: “Cảm ơn tiểu cô cô, không cần đâu.”

“Như vậy không được, người đã gọi ta là tiểu cô cô rồi!”

“Cầm lấy đi.”

Tiểu Phúc trực tiếp nhét một gói diễm tâm vào tay Tôn Thông, sau đó liền chạy đi.

Tôn Thông cúi đầu nhìn diễm tâm trong tay, đôi mắt khẽ chớp.

Một bên khác.

Trong chính đường của Dục Anh Đường.

Trần Diệp ngồi trên ghế, Tiểu Liên đưa cho hắn một bức mật tín.

“Viện trưởng, Trần Huỳnh bọn họ đã vào Quan rồi.”

Chương 735: Thiết Sừ Đường!

Ba ngày trước.

Ngày mùng 18 tháng 6.

Quan Ngoại.

Cẩm Châu Thành.

Trên con đường đá xanh rộng rãi.

Một đôi nam nữ thanh thiếu niên đang dắt theo hai con ngựa bờm xanh, đi bộ trên phố.

“Lão đại thuyền kia cũng tốt phết, phí thuyền không đắt, còn giúp chúng ta tìm hai con ngựa.” Triền Nhuệ cười tươi nói với Triền Nghị.

Triền Nghị gật đầu: “Quả thật.”

Hai người rời khỏi Sơn Đông, đi gần một tháng trên đường thủy, cuối cùng cũng đến được Quan Ngoại.

Triền Nhuệ vừa đi vừa quan sát xung quanh.

“A Nghị, Quan Ngoại này chẳng khác gì Quan Nội chúng ta.”

“Ngoại trừ trên đường phố có thêm vài con bò con cừu, trang phục khác với Dư Hàng, ta cảm thấy cũng không có gì khác.”

Triền Nhuệ và Triền Nghị nói chuyện phiếm.

Triền Nghị mỉm cười nói: “Con người khát thì phải uống nước, đói thì phải ăn cơm, lạnh thì phải mặc áo.”

“Lý lẽ này nhìn khắp bốn bề đều đúng, cho dù có khác thì cũng không khác biệt là bao.”

Triền Nhuệ gật đầu, cảm thấy có lý.

“A Nghị, chúng ta tìm một khách sạn nghỉ ngơi đi.”

“Đi đường thủy lâu như vậy, hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta lại đi hỏi chuyện về Thiên Niên Tuyết Liên.”

Triền Nhuệ đề nghị.

“Được.” Triền Nghị gật đầu.

Hai người đi trên con đường đá xanh, hỏi thăm người qua đường rồi biết được vị trí của Duyệt Lai Khách Sạn, lập tức đi thẳng đến đó.

Đi qua vài con phố.

Đột nhiên một trận cãi vã truyền vào tai hai người.

Triền Nghị và Triền Nhuệ dừng bước, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trước một hiệu thuốc sang trọng tên là “Thiết Sừ Đường” chiếm nửa con phố.

Một thiếu nữ mặc thanh y ôm một chiếc hộp gỗ lớn trong lòng, nghiêng răng, tức giận nhìn Thiết Sừ Đường.

Thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, khi nghiêng răng, trên người toát ra một loại khí chất như tiểu yêu miêu.

Trang phục có phần giản dị.

Trước Thiết Sừ Đường.

Một trung niên nhân mặc hoa phục gấm vóc nhìn thiếu nữ, trên mặt đầy vẻ cười lạnh.

Bên cạnh hắn đứng vài gã đại hán thân hình vạm vỡ mặc hôi y.

Ngực họ đều đeo một chiếc đao thuốt màu đen.

Trung niên nhân hoa phục cười lạnh nói với thiếu nữ: “Địch Thanh Hoè, linh chi của ngươi, ta nói không thu, cả Cẩm Châu Thành này, không ai dám thu!”

“Ngươi!”

Thiếu nữ tên là Địch Thanh Hoè ngậm nhẹ răng bạc, siết chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn trung niên nhân tràn đầy lửa giận.

Trung niên nhân hoa phục cười lạnh một tiếng, nhìn Địch Thanh Hoè một cái thật sâu, đáy mắt thoáng qua một tia tham lam và đắc ý.

Nói xong lời này, hắn dẫn theo vài đại hán hôi y xoay người đi vào Thiết Sừ Đường.

Người qua đường trên phố thấy cảnh này, đều ném cho thiếu nữ ánh mắt thương hại.

Người phụ trách Thiết Sừ Đường Hoa Bân mở miệng, đúng như hắn đã nói.

Toàn bộ Cẩm Châu Thành sẽ không có ai dám thu linh chi của Địch Thanh Hoè.

Triển Nghị và Triển Nhuệ hai người đứng trên phố, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có người đối với thiếu nữ, thấp giọng hỏi: “Địch Thanh Hoè, Thiết Sừ Đường đưa cho ngươi giá bao nhiêu?”

Địch Thanh Hoè nghiêng răng, thu hồi ánh mắt từ Thiết Sừ Đường.

Nàng quay đầu nhìn người nói chuyện, nói: “Thiết Sừ Đường chỉ đưa cho ta giá mười lượng bạc!”

“Cái này của ta là linh chi hai trăm năm tuổi!”

Nghe được lời này.

Sắc mặt người xem ở xung quanh hơi biến.

Người kia còn muốn nói gì đó.

Bạn đồng hành ở một bên vội vàng kéo hấn lại, lắc đầu.

Người kia chỉ có thể ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Triển Nghị và Triển Nhuệ đứng ở ven đường, hai người nhìn nhau một cái, đáy mắt mang theo kinh ngạc.

Linh chi hai trăm năm tuổi.

Ít nhất cũng đáng giá một trăm lượng bạc.

Thiết Sừ Đường này sao lại đưa cho thiếu nữ này giá mười lượng bạc?

Cũng quá đen tối rồi.

Triển Nghị nhú mày.

Thiếu nữ tên là Dịch Thanh Hoè này từ trang phục mà xem, hiển nhiên là một người hái thuốc.

Giữa đường thuốc y quán và người hái thuốc là quan hệ hợp tác cùng có lợi.

Thiết Sừ Đường này giữa thanh thiên bạch nhật lại ép giá như vậy.

Nếu truyền đến tai những người hái thuốc khác, chẳng phải sẽ khiến mọi người phản đối sao?

Triển Nghị đang nghi hoặc.

Một bên có người nhỏ giọng nói: “Thiết Sừ Đường này thật đáng ghét.”

“Linh chi hai trăm năm tuổi ép xuống mười lượng bạc, cũng thật dám nói.”

Bạn đồng hành của người đó nhỏ giọng nói: “Người cũng không phải không biết Hoa Bân kia, đa phần là thích Địch Thanh Hoè rồi.”

“Cũng trách Địch Thanh Hoè xui xẻo, hiện tại gia gia của nàng đang trọng bệnh trên giường, trong nhà không còn bạc tiền.”

“Chỉ có thể bán linh chi tổ truyền.”

“Địch Thanh Hoè lại tuần tú như vậy, Hoa Bân nếu không nảy sinh tâm tư khác thường mới là lạ.”

“Thừa nước đục thả câu, đây chính là thừa nước đục thả câu.”

Người khác không nhịn được thở dài một tiếng.

Thế giới gì thế này.

Triển Nghị và Triển Nhuệ nhìn nhau một cái, đại khái hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“A Nghị, Thiết Sừ Đường này chẳng lẽ chính là Thiết Sừ Đường mà lão thuyền trưởng nói đến?”

Triển Nghị gật đầu nhẹ: “Đa phần là vậy.”

Hai người đi đường thủy, khi ở trên thuyền.

Lão thuyền trưởng thỉnh thoảng sẽ kể cho hai người một số tình huống ở Quan Ngoại.

Thiết Sừ Đường này là thế lực đột nhiên nổi lên ở Quan Ngoại mấy năm nay.

Đường chủ là một phẩm thực lực, một thân y thuật cao tuyệt.

Nghe nói là đệ tử của Thần Y Cốc.

Hắn sáng lập Thiết Sừ Đường, thu nạp nhân sĩ Quan Ngoại.

Chưa đến vài năm công phu, đã trở thành thế lực số một Quan Ngoại.

“Thật bá đạo.....” Triển Nhuệ thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Linh chỉ một trăm lượng bạc, ép giá xuống mười lượng.

Còn không cho được phường khác thu mua.

Triển Nghị gật đầu, nhìn bóng dáng Dịch Thanh Hoè, mày hơi nhíu lại.

Triển Nhuệ liếc nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “A Nghị, ngân phiếu của chúng ta còn đủ chứ?”

“Hay là chúng ta đi giúp nàng ấy?”

Triển Nghị nói: “Còn ba trăm hai mươi bốn lượng.”

Hắn cúi đầu trầm tư một lúc, nói: “Nếu chúng ta giúp nàng ấy, thì không thể đi qua đó trên phố.”

“Theo lời người qua đường vừa nói, Hoa Bân của Thiết Sừ Đường này đã uy hiếp Dịch Thanh Hoè, nhất định sẽ phái người theo dõi nàng ấy.”

“Chúng ta tùy tiện đi qua, e rằng không những không giúp được gì, còn kéo mình vào trong.”

Triển Nhuệ vỗ tay một cái: “Đúng rồi!”

“Chúng ta đi theo từ xa, đợi đến nơi không có người, rồi đi qua.” Triển Nghị nói.

“Được.”

Hai người dắt ngựa, từ xa đi theo sau lưng Dịch Thanh Hoè.

Địch Thanh Hoè không từ bỏ, ôm hộp gỗ trong lòng đi tìm những hiệu thuốc y quán khác trong Cẩm Châu Thành.

Không một ngoại lệ.

Tất cả y quán sau khi nghe Hoa Bân nói như vậy, đều không dám thu linh chi của Địch Thanh Hoè.

Lòng vòng một vòng.

Địch Thanh Hoè đi một buổi sáng.

Nàng mới ôm hộp gỗ đi về nhà với vẻ mặt chán nản.

Nàng vừa rẽ qua một con phố.

Hai bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Địch Thanh Hoè giật mình hoảng sợ, nàng vội lùi lại một bước, thuận tay rút con dao nhỏ ở eo ra, ngang ngực.

Lưỡi dao sắc nhọn phản chiếu ánh mặt trời, trông lạnh lẽo sắc bén.

“Các người muốn làm gì?” Địch Thanh Hoè lạnh lùng nhìn thiếu niên thiếu nữ đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Triển Nghị thản nhiên nói: “Chúng ta đã theo người cả một đường rồi.”

“Vừa rồi mắt xích của Thiết Sừ Đường thấy người đi về phía này, có vẻ là muốn về nhà, liền rút lui.”

“Chúng ta muốn thu linh chi của người.”

Triển Nghị nói rất thẳng thừng.

“Các người?” Địch Thanh Hoè hơi ngẩn ra.

Triển Nghị từ trong ngực lấy ra một tấm ngân phiếu một trăm lượng.

Hắn nghĩ nghĩ, lại lấy ra thêm hai mươi lượng.

Một trăm hai mươi lượng bạc, giá chỉ cao không thấp, cho một cây linh chi tổ truyền hai trăm năm tuổi.

Chương 736: Độc quen thuộc

Địch Thanh Hoè nhìn một trăm hai mươi lượng ngân phiếu trong tay Trần Nghị, lập tức ngẩn người.

Nàng có chút khó tin.

Mình chạy cả buổi sáng, mà chẳng ai dám thu linh chi của mình.

Hai tiểu nam nhân này sao lại dám?

“Các người có biết thu linh chi của ta có nghĩa là gì không?”

Địch Thanh Hoè nhìn ra Trần Nghị và Trần Huỳnh không giống người ngoài quan, không muốn hại bọn họ.

“Đắc tội Thiết Sừ Đường?” Trần Nghị hỏi bình thản.

“Các người biết, còn dám thu linh chi của ta?” Địch Thanh Hoè có chút kinh ngạc.

Trần Nghị lạnh nhạt nói: “Y giả và thảo phạt nhân là quan hệ tương hỗ.”

“Y quán mở lớn, thì ép giá, bóc lột thảo phạt nhân.”

“Y giả nhân tâm, đáng lẽ nên treo đèn cứu thế, sao có thể hành sự như vậy.”

Trần Nghị cau mày.

Trên khuôn mặt hơi tái nhợt của hắn mang theo vẻ nghiêm túc.

Kể từ khi Trần Nghị học y, hắn không thể nhìn được hai loại chuyện.

Một loại là y quán được phó mở lớn sau này, ép giá thảo phạt nhân.

Một loại khác là y quán mở thuốc với giá trên trời, chỉ cứu người giàu, không quan tâm đến người dân nghèo khổ sống chết ra sao.

Trần Huỳnh ở bên cạnh gật đầu: “Chính là như vậy!”

“Tại hạ cũng không chịu được loại chuyện này.”

Ánh mắt Trần Nghị quét qua bốn phía, nói: “Chúng ta chỉ là kẻ qua đường.”

“Thu linh chi của ngươi, đại không có gì to tát, lập tức rời đi cũng được.”

“Thiết Sừ Đường của hân, chắc chắn không thể vì chuyện này mà đuổi theo.”

Địch Thanh Hoè nghe lời Trần Nghị nói, hơi ngần ra.

Trần Nghị nhét ngân phiếu vào tay Địch Thanh Hoè, tiếp nhận hộp gỗ lớn trong lòng nàng.

Trần Nghị mở hộp gỗ, liếc nhìn phẩm dạng của linh chi.

Đoản linh chi này phẩm dạng cực tốt, ảm ảm có chút ý tím.

Năm tháng e rằng phải gần ba trăm năm.

Theo giá cả bên Dư Hàng.

Một trăm hai mươi lượng vẫn là Trần Nghị chiếm được chút tiện nghi.

Địch Thanh Hoè nhìn ngân phiếu trong tay, có loại cảm giác như mơ.

Thật sự có người dám thu linh chi của mình?

Địch Thanh Hoè sâu hút một hơi, trong mắt lộ ra một tia cảm kích.

Nàng chấp tay hành lễ với Trần Nghị và Trần Huỳnh.

“Đa tạ hai vị.”

“Chỉ là việc nhỏ.” Trần Huỳnh mỉm cười đáp.

Nàng và Trần Nghị bắc du giang hồ, mục đích chính là cứu người, giúp người. Địch Thanh Hoè sâu hút một hơi, trong mắt lộ ra một tia cảm kích.

Nàng chấp tay hành lễ với Trần Nghị và Trần Huỳnh.

“Đa tạ hai vị.”

“Chỉ là việc nhỏ.” Trần Huỳnh mỉm cười đáp.

Nàng và Trần Nghị bắc du giang hồ, mục đích chính là cứu người, giúp người.

Trần Huỳnh nhìn Địch Thanh Hoè, hỏi: “Gia gia ngươi mắc bệnh gì?”

“Tiểu Trần Đại Phu có y thuật cao thâm lắm.”

“Có lẽ có thể bốc thuốc cho ngươi, miễn phí chẩn mạch.”

Địch Thanh Hoè nghe vậy, không khỏi do dự.

Bởi vì Trần Nghị và Trần Huỳnh quá trẻ.

E rằng còn nhỏ hơn nàng một hai tuổi.

Độ tuổi này mà đã dám nói y thuật của mình cao thâm...

Khi Địch Thanh Hoè còn do dự.

Trần Nghị liếc nhìn sắc mặt nàng, nói: “Ngươi kinh nguyệt không đều.”

Nghe năm chữ này.

Địch Thanh Hoè lập tức đỏ mặt.

Chuyện riêng tư của cô gái, bị Trần Nghị nói trúng phóc.

Nàng hận không thể tìm một cái khe đất mà chui vào.

Địch Thanh Hoè xấu hổ tức giận một hồi, lập tức hiểu được ý của Trần Nghị.

Hắn chỉ liếc nhìn mình một cái, liền nhìn ra được mình kinh nguyệt không đều.

Ngay cả bắt mạch cũng không cần, đủ để chứng minh y thuật của hắn.

Địch Thanh Hoè như bưng tỉnh.

Nàng vội vàng nói: “Nếu vậy, xin hai vị theo ta đến.”

Trần Nghị gật đầu.

Gần ba trăm năm linh chi này, vượt xa một trăm hai mươi lượng.

Mình xem bệnh cho gia gia nàng, bốc thuốc, cũng không tính là chiếm tiện nghi của đối phương.

Hơn nữa Địch Thanh Hoè xuất thân thảo dân, nói không chừng biết một số chuyện về Thiên Niên Tuyết Liên.

Thiên Niên Tuyết Liên mới là chuyện quan trọng hàng đầu.

“Xin mời.”

Địch Thanh Hoè bước đi vui vẻ, biết hôm nay mình đã gặp quý nhân.

Rất nhanh.

Nàng dẫn Trần Nghị và Trần Huỳnh vào đến nhà.

Vừa đến nhà Địch Thanh Hoè.

Trần Nghị và Trần Huỳnh liền nghe thấy một trận ho khan kịch liệt.

“Gia gia!”

Địch Thanh Hoè nghe thấy tiếng ho kịch liệt, vội vàng chạy vào trong nhà.

Trần Nghị và Trần Huỳnh theo sau.

Hai người vừa vào nhà, liền thấy một lão nhân tóc trắng xóa, thân hình gầy yếu đang nằm trên giường, mặt đầy vẻ bệnh tật, hai mắt nhắm nghiền.

Thân thể lão nhân được Địch Thanh Hoè đỡ, khoe miệng treo một vết máu tươi.

Trước giường đặt một cái chậu gỗ, bên trong có một vũng máu tươi.

Trần Nghị thấy bộ dạng này của lão nhân, bước nhanh hai bước, đến bên giường đất, nắm lấy cổ tay lão nhân.

“Tình trạng này của hần đã bao lâu rồi?”

Trần Nghị vừa hỏi vừa bắt mạch cho lão nhân.

Địch Thanh Hoè đỡ gia gia nàng, dùng vải lau đi vết máu bên khoe miệng lão nhân, đáp: “Một tháng rồi.”

“Một tháng trước, gia gia ta đột nhiên ngất xỉu, hai chân mất lực, mỗi ngày đều ói máu.”

“Ta đã tìm Lang Trung, Lang Trung nói là do lao lực quá độ, tổn thương nguyên khí.”

“Đã bốc một số thuốc bổ nguyên khí, nhưng uống vào rồi mà không thấy tốt lên.”

Trần Nghị nắm lấy cổ tay lão nhân, vừa bắt mạch vừa quan sát sắc mặt lão nhân.

Vài hơi sau.

Trần Nghị nhíu mày.

Mạch tượng của lão nhân...

Hần có chút quen thuộc.

Trần Nghị nhớ lại một chút, buông cổ tay lão nhân ra.

Hắn trầm giọng nói: “Gia gia ngươi không phải do lao lực quá độ, mà là trúng độc.”

Nghe được lời này, Địch Thanh Hoè giật mình một cái.

“Cái gì!”

“Gia gia ta trúng độc?”

“Đúng.” Trần Nghị gật đầu.

Loại độc này hắn rất quen thuộc.

Trước đây ở Hải Châu, Sơn Đông, khi hắn giải độc cho Quách Thiên Vạn và Tưởng Vân Tuyết, đều là loại này.

Độc do Thần Y Cốc chế ra!

Loại độc trên người lão nhân, cũng không cao thâm.

Có chút giống như “vật liệu thừa” khi nghiên cứu độc phương.

Nhưng bởi vì là thủ đoạn của Thần Y Cốc, cho nên gần như không ai có thể nhận ra.

“Gia gia ta cũng không có kết oán thù với ai, sao có thể bị trúng độc?”

Địch Thanh Hoè đầy vẻ không hiểu.

Trần Nghị liếc nhìn nàng một cái nói: “Cũng chưa chắc là vì gia gia ngươi.”

Trần Huỳnh chớp chớp mắt, nhìn Địch Thanh Hoè.

Nghe được lời này.

Địch Thanh Hoè ngẩn ra một chút, đột nhiên hiểu ra.

Nàng liên tưởng đến những việc Thiết Sừ Đường nhắm vào mình, gương mặt nhỏ nhắn hơi tái đi.

“Nhưng không sao, loại độc này ta có thể giải.”

Trần Nghị để Trần Huỳnh lấy giấy bút ra, hẩn dùng chữ nhỏ viết một đơn thuốc.

“Nàng theo đơn này bốc thuốc, mỗi ngày uống hai lần, liên tục bốn mươi chín ngày, độc trong cơ thể sẽ được giải gần hết.”

Trần Nghị đưa đơn thuốc đã viết xong cho Địch Thanh Hoè.

Địch Thanh Hoè nhận lấy, trên mặt có chút áy náy.

Rất có thể gia gia nàng trúng độc là vì nàng.

“Ta...ta không bốc được thuốc.”

Địch Thanh Hoè cúi đầu, nhìn đơn thuốc, tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Hả?” Trần Nghị hơi nhíu mày.

“Thiết Sừ Đường đã không thu linh chi của ta, các hiệu thuốc, y quán khác trong Cẩm Châu Thành e rằng cũng sẽ không bốc thuốc cho ta nữa.”

Địch Thanh Hoè nghiêng răng, siết chặt hai nắm tay, trong mắt thoáng qua một tia hận ý.

“Thiết Sừ Đường bá đạo như vậy?”

Trần Huỳnh có chút bất bình.

Nàng nói với Địch Thanh Hoè: “Việc này đơn giản, ta sẽ đi bốc thuốc cho ngươi trong một tháng.”

Hận ý trong mắt Địch Thanh Hoè tiêu tan, nàng cảm kích nhìn Trần Nghị và Trần Huỳnh, hai đầu gối mềm nhũn, định quỳ xuống.

Trần Huỳnh nhanh tay lẹ mắt, tóm lấy nàng.

“Không sao, y đức tại tâm, đây chỉ là việc nhỏ.”

“Ta sẽ đi bốc thuốc.”

Nói xong, Trần Huỳnh lấy đơn thuốc trong tay nàng, nhanh chân chạy ra ngoài.

Địch Thanh Hoè nhìn theo bóng lưng Trần Huỳnh rời đi, trên mặt lộ vẻ cảm kích.

Nàng nhìn về phía Trần Nghị, thấp giọng nói: “Đa tạ Trần đại phu.”

“Chỉ là việc nhỏ.” Trần Nghị lãnh đạm nói.

Hắn nhìn lão nhân bệnh nặng, mày nhíu lại.

Hiện tại còn có một việc khác, khiến hắn không hiểu.

Hải Châu, Sơn Đông, Cẩm Châu.

Hắn một đường đi tới, vì sao luôn có thể nhìn thấy độc do Thần Y Cốc âm thầm bày ra?

Chương 737: Ma Điều

Cẩm Châu Thành.

Trần Huỳnh ôm toa thuốc do Trần Nghị kê vào lòng, cười Thanh Tùng Mã, phi nhanh trên đường đá xanh trong thành.

Nàng vượt qua vài con phố, tìm một tiệm thuốc có mặt bằng lớn hơn, xuống ngựa chạy vào hiệu thuốc.

Một chén trà sau.

Trần Huỳnh cầm gói thuốc đã được bọc cẩn thận, đi ra ngoài.

Nàng vừa lật đui lên ngựa.

Bỗng nhiên.

Từ xa trên con đường dài vang lên tiếng vó ngựa dồn dập cùng với tiếng la hét.

“Bắt lấy nó!”

“Đề lão tử yên, Thiết Sừ Đường làm việc, tất cả tránh ra!”

“ĐM...”

Trần Huỳnh điều khiển ngựa né sang một bên.

Nàng ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy hơn mười người mặc áo xám, trên ngực thêu hình chiếc đinh đen, cưỡi ngựa nhanh, lao vun vút trên đường.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, hình như đang đuổi theo thứ gì đó.

“Chích chích...”

“Chiu chiu...”

Một trận tiếng chim kêu dồn dập vang lên.

Trần Huỳnh đang định quay về thì người hơi ngẩn ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn qua.

Trên con đường dài, một con chim nhỏ màu xám xẹt bay vụt qua.

Con chim nhỏ đó chỉ to bằng nắm đấm, bay quá nhanh không nhìn ra được là giống gì.

Ngay lúc Trần Huỳnh chăm chú nhìn kỹ.

Con chim nhỏ đó bay thẳng về phía nàng.

Vừa bay đến gần, con chim nhỏ đã nhào đầu vào tóc Trần Huỳnh.

Thân thể con chim nhỏ run rẩy, cánh nhẹ nhàng đập, co rúm trên đầu Trần Huỳnh, không ngừng rung rẩy.

Trần Huỳnh: “?”

“Ồ đó!”

“Con mẹ nó, bao vây nàng lại cho ta!”

Hơn mười người cưỡi ngựa phi nhanh của Thiết Sừ Đường đã bao vây Trần Huỳnh ở giữa.

Trần Huỳnh nhíu mày, nắm chặt dây cương, lạnh lùng nói: “Các ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?”

Trong số mười mấy người, một tên tóc trọc cười lạnh nói: “Đem con chim trên đầu ngươi giao ra đây!”

Trần Huỳnh nghe vậy thì như người mơ ngủ.

Đường này là điên rồi sao?

Muốn huy động nhân lực bắt một con chim nhỏ?

Trần Huỳnh bị bọn họ vây ở giữa.

Những người đi đường xung quanh lùi xa một chút, dừng lại xem.

“Đó không phải là ‘Đầu Đinh Tang Không’ Mã Kinh Không sao?”

“Là người quản lý của Thiết Sừ Đường ở Bàn Sơn Thành?”

“Họ đến Cẩm Châu làm gì?”

Có người đi đường nhận ra tên tóc trọc, thì thầm nói.

Ánh mắt Trần Huỳnh quét qua đám người, phát hiện những người này đều có võ công.

Nàng nhú mày, vừa định lên tiếng.

“Mã quản sự, chúng ta đã đuổi một đoạn đường rồi.”

“Con chim này bay một đường, sao lại đậu trên đầu nữ tử này?”

“Ta cảm thấy chính là con chim này do nàng sai khiến.”

Một tên đàn ông gầy gò với chiếc răng cửa to kèn cang, nói với vẻ gian xảo.

Thần sắc Mã Kinh Không ngưng trệ, ngẩn ra một chút.

Hắn đột nhiên phản ứng lại: “Đúng!”

“Chắc chắn là con chim này do nàng sai khiến!”

“Thật là gan lớn!”

Mã Kinh Không mặt mày giận dữ, chỉ vào Trần Huỳnh nói: “Ngươi dám điều khiển chim muông, phá hoại đại kế của Thiết Sừ Đường ta!”

“Thật là không biết sống chết!”

“Bắt nàng lại cho ta!”

Đám người Thiết Sừ Đường xung quanh cưỡi ngựa, cùng nhau tiến lên vài bước, dồn ép Trần Huỳnh.

Trần Huỳnh gặp phải tai họa bất ngờ này.

Trong mắt nàng thoáng hiện vẻ tức giận.

Ánh mắt Trần Huỳnh quét qua bốn phía, lớn tiếng nói: “Các người còn không ra tay?”

“Có muốn đứng nhìn không?”

Nghe Trần Huỳnh nói như vậy, Mã Kinh Không và đám người Thiết Sừ Đường còn lại giật mình.

Hồng rồi.

Vẫn là cứng đầu?

Một đám người rút đao ra khỏi vỏ, cảnh giác nhìn trái nhìn phải.

Không xa ở một quây trà.

Tần Nhất mặc váy trắng, đội nón lá, trong tay bung một chén trà, lặng lẽ nhìn.

Nàng nghe Trần Huỳnh nói vậy, thì nhú mào.

Trần Huỳnh nhìn quanh bốn phía.

Thấy không ai ra tay.

Trong lòng nàng chợt lo lắng.

Mã Kinh Không cùng đám thuộc hạ Thiết Sừ Đường cảnh giác nhìn chăm chăm vào bóng tối nửa ngày.

Thấy không có địch nhân nào xuất hiện, lập tức thở phào một hơi.

Mã Kinh Không có chút tức giận, hung hăng nhìn Trần Huỳnh: “Dám dọa lão tử?”

“Ngoan cô, đã đắc tội với Thiết Sừ Đường, ngươi còn muốn chạy!”

“Hôm nay nếu để ngươi chạy thoát, lão tử sẽ viết tên ngươi lại.”

Trần Huỳnh mặt mày trắng bệch.

Xong rồi.

Không nên như vậy.

Phụ thân nàng là chủ nhân Ngọc Diệp Đường.

Nàng và Trần Nghị trên đường đáng lẽ phải có người bảo vệ mới đúng.

Sao không có ai xuất hiện?

Nghĩ đến đây.

Trần Huỳnh nghiêng chặt răng, giật dây cương định chạy.

“Muốn chạy?”

Mã Kinh Không hừ lạnh một tiếng.

Thân thể hấn vọt lên, hai chân đạp trên lưng ngựa, bay vọt lên không trung, nhắm thẳng về phía Trần Huỳnh.

Đám thuộc hạ còn lại của Thiết Sừ Đường kéo dây cương, lao thẳng về phía Trần Huỳnh.

“Vù!”

Trần Huỳnh nhẹ nhàng hít một hơi, miệng thổi lên một tiếng sáo vang dội.

Tiếng sáo vang lên.

“Á!”

“ĐM!”

“Ai da!”

Chỉ thấy đám thuộc hạ Thiết Sừ Đường đang cười ngựa đồng loạt bị ngựa hất văng xuống đất.

Hơn mười tên hán tử ngã xuống đất, bị ngã đến cười đau cả hàm.

Mã Kinh Không lướt đến giữa không trung thấy vậy, lập tức giật mình.

“Người lại có thể không chế được ngựa!”

“Quả nhiên, chính người đã âm thầm phá hoại đại kế của ta ở Thiết Sừ Đường!”

Mã Kinh Không vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Trần Huỳnh biết lần này không thể thoát khỏi nỗi xấu hổ.

Nàng nghiêng chặt răng, kéo dây cương, lao về phía con đường nhỏ.

“Gió vù vù...”

Thanh Tùng Mã vừa chạy ra một bước.

Mã Kinh Không đã nhảy lên lưng ngựa của Trần Huỳnh.

Không tốt!

Trần Huỳnh trong lòng giật mình.

Ngay sau đó.

“Đoàng!” một tiếng vang lên.

Thân thể Mã Kinh Không run lên, như thể bị người ta đánh trúng, đầu nghiêng sang một bên rồi ngã xuống đất.

Đôi mắt Trần Huỳnh sáng lên, nắm bắt được cơ hội, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, điều khiển ngựa chạy ra ngoài.

“Tránh ra!”

“Tất cả tránh ra!”

Trần Huỳnh vừa kêu lên vừa nhanh chóng chạy về phía trước.

Đi được vài bước nàng còn không quên thổi một tiếng sáo.

Những con ngựa của đám thuộc hạ Thiết Sừ Đường tản ra bốn phía.

Trên đường phố một mảnh hỗn loạn.

Mã Kinh Không ngã xuống đất, mặt đầy kinh hãi.

Hắn bò dậy từ mặt đất, cúi đầu nhìn về phía bụng mình.

Chỉ thấy nơi đó có một chiếc chén trà vỡ thành từng mảnh, nước trà trong chén làm ướt áo hắn.

Mã Kinh Không hoảng sợ, nhìn xung quanh.

Vừa rồi có cao thủ ra tay.

Cô nương kia quả nhiên có trợ thủ.

Cảnh giác nhìn một vòng, Mã Kinh Không không phát hiện thấy gì khác thường.

Đám thuộc hạ còn lại cũng đều bò dậy, thấy ngựa của mình chạy tán loạn khắp nơi.

Không khỏi đau đầu.

Bọn họ từ Bàn Sơn Thành đuổi đến Cẩm Châu Thành.

Vất vả lắm mới làm tiêu hao thể lực của con chim kia.

Không ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

“Quản sự, chúng ta làm sao bây giờ?”

Một thuộc hạ của Thiết Sừ Đường hỏi.

Mã Kinh Không hít sâu một hơi, sắc mặt lạnh lùng nói: “Đuổi theo!”

Nói xong, bước chân hắn dừng lại, chân phải giẫm mạnh xuống mặt đất, toàn thân thi triển khinh công bay lên.

Hắn chạy vài bước trên nóc cửa tiệm ven đường, nhảy xuống một con ngựa của Thiết Sừ Đường vừa chạy tán loạn, dùng sức kéo dây cương, ổn định ngựa.

“Đi!”

Mã Kinh Không điều khiển ngựa lao về hướng Trần Huỳnh chạy đi.

Trên nóc nhà không xa.

Tần Nhất đứng trên mái nhà, chăm chú nhìn bóng lưng Trần Huỳnh rời đi, lẩm bẩm: “Kỳ quái.”

“Nàng làm sao biết được, chúng ta ở phía sau bảo vệ nàng?”

Đôi mắt thu thủy của Tần Nhất khẽ lay động vài cái, không nghĩ nhiều.

Nàng động chân, thân hình nhẹ nhàng bay lên.

Theo sau Trần Huỳnh.

...

Trần Huỳnh trong tay cầm theo bình thuốc vừa pha chế xong.

Nàng một đường không dám dừng lại chút nào, chạy về phía cửa nhà Dịch Thanh Hoè.

Trần Huỳnh nhảy xuống ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong nhà.

“A Nghị, nhanh lên!”

“Ta chọc giận người của Thiết Sừ Đường rồi!”

Chương 738: Sau này sẽ gặp lại

Trong phòng.

Trần Nghị đang nói với Địch Thanh Hoè về những điều cần chú ý khi sắc thuốc.

Thấy Trần Huỳnh hốt hải chạy vào.

Cả hai đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng.

“A Nghị, mau chạy!”

“Tuy ta đã chọc giận người của Thiết Sừ Đường!”

Trần Huỳnh sắc mặt lo lắng, vội vàng nói.

Địch Thanh Hoè sắc mặt biến đổi, phóng lên đứng dậy nói: “Xin lỗi, ta không nên để người đi sắc thuốc.”

Trần Huỳnh vội vàng lắc đầu: “Không liên quan đến người.”

Trần Huỳnh đặt thuốc đã sắc xong lên bàn bên cạnh.

Nàng kéo Trần Nghị chạy ra ngoài: “Không kịp giải thích rồi.”

“Đường nói sau.”

Trần Huỳnh vừa kéo Trần Nghị chạy đến sân.

“Đạp đạp đạp...”

Ngoài sân vang lên tiếng vó ngựa.

Chỉ nghe “Vù!” một tiếng.

Trong sân có thêm một người.

Một thân áo xám, ngực thêu ấn ký của Thiết Sừ Đường là Mã Kinh Không đứng trong sân.

Hắn đầu trọc sáng bóng, phản chiếu dưới ánh mặt trời.

Mã Kinh Không lạnh lùng nhìn Trần Huỳnh: “Người nghĩ rằng người có thể trốn thoát sao?”

Thấy Mã Kinh Không, sắc mặt Trần Huỳnh hơi đổi.

Trần Nghị nhú mày, bước lên một bước, chắn trước mặt Trần Huỳnh.

Hắn giơ tay áo lên, hơi chấp tay, trầm giọng nói: “Không biết A Huỳnh đã đắc tội gì với người?”

Mã Kinh Không liếc Trần Nghị một cái.

Thấy là một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi, sắc mặt trắng bệch, thân thể gầy yếu, một bộ dạng yếu đuối.

Mã Kinh Không cũng không để ý.

Hắn bước lên một bước, giơ tay lớn ra, chộp về phía Trần Huỳnh.

Sắc mặt Trần Huỳnh trắng bệch, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Mã Kinh Không cười lạnh một tiếng.

Hắn luyện võ nửa đời người, nếu chuyện này mà để Trần Huỳnh tránh được, vậy hắn đã luyện võ mấy chục năm qua đều là uổng phí.

Mã Kinh Không vung tay một cái, liền chộp được cánh tay nhỏ bé của Trần Huỳnh.

Không đợi hắn có động tác tiếp theo.

Mã Kinh Không đột nhiên người mềm nhũn ra, ngã xuống đất.

Mã Kinh Không đại hĩ, kinh hô nói: “Nhuyễn Cân Tán?”

Trần Huỳnh xoay tay, thoát khỏi bàn tay của Mã Kinh Không, lùi về sau một bước.

“Người cư nhiên dùng loại thủ đoạn hạ lưu này!”

Mã Kinh Không nghiêng răng, âm hận.

Hắn thử vận chuyển nội lực, nhưng trong đan điền không có chút động tĩnh nào.

Rõ ràng Nhuyễn Cân Tán này là hàng cao cấp.

Trúng chiêu xong, ngay cả nội lực cũng không thể điều động.

Trên mặt Mã Kinh Không không khỏi thêm một tia sợ hãi.

Hắn cư nhiên không biết mình trúng Nhuyễn Cân Tán lúc nào.

Điều này thật là quá kỳ quái.

Một bên, Trần Nghị ho nhẹ hai tiếng, đi đến trước mặt Mã Kinh Không.

Mã Kinh Không lúc này mới chú ý đến Trần Nghị.

Trong lòng hắn mơ hồ có một dự cảm.

Rất có khả năng chính là thiếu niên trước mặt này đã hạ Nhuyễn Cân Tán.

Trần Nghị không nhìn Mã Kinh Không, mà lo lắng hỏi Trần Huỳnh: “Không sao chứ?”

Trần Huỳnh lắc đầu: “Ta... Ta không sao.”

Địch Thanh Hoè đứng sau lưng hai người.

Nàng nhìn thấy cái đầu bóng loáng của Mã Kinh Không, trước tiên là ngẩn ra một chút, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nói: “Hắn là quản sự của tổng đường Bàn Sơn Thiết Sừ, ‘Đầu Đỉnh Thương Không’ Mã Kinh Không.”

Địch Thanh Hoè có chút khô họng.

Đây chính là cao thủ có danh có tính của Bàn Sơn Thiết Sừ.

Mã Kinh Không ngẩng đầu, nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt mang theo một tia kinh hãi nói: “Một vị thiếu hiệp, có chuyện gì từ từ nói.”

“Ta là quản sự của tổng đường Bàn Sơn Thiết Sừ.”

Hiện tại hắn trúng Nhuyễn Cân Tán, thân thể mềm nhũn, nội lực càng không thể điều động.

Giống như thịt trên thớt, tùy ý cho người chém giết.

Trần Nghị không để ý đến Mã Kinh Không.

Hắn ngẩng lên khuôn mặt bệnh trạng trắng bệch, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trần Huỳnh vội vàng kể lại sự việc.

Nói xong, nàng mới phản ứng lại.

Trên đầu mình còn có một con chim.

Trần Huỳnh đưa tay sờ lên đầu, đem con chim nhỏ đó xuống.

Con chim nhỏ nằm trong lòng bàn tay Trần Huỳnh, mỏ hơi mở, không ngừng thở dốc, kêu chiêm chiêm.

Nó thân thể run rẩy, một vẻ mặt mệt mỏi vô cùng.

Trần Huỳnh nhìn kỹ một chút.

Con chim nhỏ này chẳng qua chỉ là một con chim sẻ.

Chỉ có điều nó và chim sẻ bình thường khác nhau, toàn thân hiện ra màu xám, trên mắt có hai đốm trắng, giống như lông mày.

Đôi mắt chớp động, mang theo một vẻ thần thái nhân tính hóa, giàu linh tính.

Chỉ một cái nhìn, đã có thể thấy được con chim này không bình thường.

Nghe xong Trần Huỳnh kể lại.

Trần Nghị nhíu mày, lạnh lùng nhìn về phía Mã Kinh Không.

Mã Kinh Không run rẩy, không biết đôi phương sẽ xử lý mình như thế nào.

Trần Nghị chăm chú nhìn Mã Kinh Không, hỏi: “Con chim này đã phá hỏng kế hoạch lớn nào của các người Bàn Sơn Thiết Sừ?”

Mã Kinh Không vô cùng thành thật nói: “Nó bay vào vườn thuốc, mổ một gốc dược liệu lớn mà thiếu chủ nhà chúng ta nuôi.”

“Gốc dược liệu lớn này là chủ yếu của chúng ta.”

“Rất quan trọng.”

“Nó mổ thuốc, trên người tự mang theo mùi thuốc, chúng ta dùng Tim Dược Chu theo đuổi một đường.”

Nghe được lời này, Trần Nghị và Trần Huỳnh liếc nhìn nhau.

Cả hai đều thấy được sự nghiêm trọng trong mắt đối phương.

Nếu là như vậy.

Người của Bàn Sơn Thiết Sừ đồ mọi chuyện lên đầu Trần Huỳnh.

Đây chính là một cái nôi đen lớn.

Nghe xong quá trình, Trần Huỳnh không khỏi nghiến răng, một chân đá vào người Mã Kinh Không.

“Ta chỉ mua một gốc thuốc thôi, các ngươi Bàn Sơn Thiết Sừ sao lại bá đạo như vậy!”

Mã Kinh Không bị đá một cái, không dám nói gì.

Hiện tại tính mạng hắn đang ở trong tay hai người.

Nếu còn nói lời hung ác gì, chết đi cũng là tự tìm.

Trần Nghị suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng rời đi.”

“Quan ngoại là địa bàn của Bàn Sơn Thiết Sừ, nếu thật sự bị cái nôi này đồ lên đầu.”

“Hành động phía sau của chúng ta đều sẽ bị cản trở.”

“Vậy hắn phải làm sao?” Trần Huỳnh chỉ về phía Mã Kinh Không.

Ánh mắt Trần Nghị nhìn về phía Mã Kinh Không thoáng dao động.

Mã Kinh Không vội vàng nói: “Thiếu hiệp, chuyện này không liên quan đến các ngươi.”

“Là lão Mã ta sai rồi.”

“Hai vị cứ coi ta như một cái đinh thôi.”

Mã Kinh Không toàn thân mềm nhũn vô lực, nếu hắn có chút sức lực, giờ này chắc đã tự đập đầu rồi.

“Đừng tin lời hắn!”

Địch Thanh Hoè đột nhiên nói: “Mã Kinh Không là một trong những cánh tay đắc lực của Bàn Sơn Thiết Sừ.”

“Hắn làm việc tàn nhẫn, danh tiếng hung ác lan rộng.”

“Các người mau đi, để ta xử lý hắn.”

Nói xong, Địch Thanh Hoè trực tiếp rút ra con dao nhỏ ở bên hông.

Con dao nhỏ lấp lánh ánh mặt trời, tỏa ra ý lạnh thấu xương.

Trong mắt Địch Thanh Hoè lộ ra sát khí và hận ý.

Nàng biết được ông nội mình bị người ta hạ độc, không cần nghĩ nhiều đã biết ai là người hạ độc.

Chắc chắn là Hoa Bân của Bàn Sơn Thiết Sừ!

Người của Bàn Sơn Thiết Sừ không ai là người tốt.

Không đợi Trần Nghị và Trần Huỳnh phản ứng kịp.

Địch Thanh Hoè đã nhào tới.

“Phập!” một tiếng.

Một dao đâm vào ngực Mã Kinh Không.

Thấy cảnh này, Trần Huỳnh ngây ngẩn cả người.

Mã Kinh Không kêu đau một tiếng, hai chân đạp một cái, trực tiếp bỏ mạng.

Hắn chỉ là một ngũ phẩm võ giả, không có hộ thể cương khí, dao đâm vào chỗ hiểm cũng sẽ chết.

Trần Nghị nhú mày, thấy Địch Thanh Hoè định rút dao, vội vàng nói: “Người đừng rút.”

Nói xong.

Trần Nghị tiến lên một bước, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ.

Hắn vô cùng cẩn thận rắc một chút lên xác Mã Kinh Không.

Trần Huỳnh và Địch Thanh Hoè còn chưa nhìn rõ đó là thứ gì.

Xác Mã Kinh Không đã biến thành một đám nước bùn phát ra mùi hôi thối với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trên mặt đất chỉ còn lại vài bộ quần áo của Mã Kinh Không, chứng minh vừa rồi Mã Kinh Không còn nằm ở đây.

Lần này, Trần Huỳnh và Địch Thanh Hoè mở to mắt, nhìn Trần Nghị với vẻ mặt không thể tin nổi.

Trần Nghị sắc mặt bình tĩnh như thường, thu lại bình sứ nhỏ.

Hắn đối với Địch Thanh Hoè nói: “Địch cô nương, hẹn gặp lại.”

“Chúng ta đi trước đây.”

“Quần áo của Mã Kinh Không, người xử lý một chút.”

Nói xong, Trần Nghị kéo Trần Huỳnh chạy ra ngoài.

Chạy ra khỏi viện, Trần Huỳnh vỗ một cái vào mông con ngựa mà Mã Kinh Không cưỡi.

Con ngựa lập tức chạy về một hướng khác.

Hai người lật người lên ngựa, trực tiếp bỏ trốn.

Địch Thanh Hoè đuổi ra ngoài, hô lên: “Trần đại phu, cảm ơn người!”

Trần Nghị và Trần Huỳnh hai người đã cưỡi ngựa chạy ra xa mấy trượng.

Nghe được lời này, Trần Nghị giờ tay lắc hai cái.

Chữa bệnh cứu người.

Chỉ là việc trong tầm tay mà thôi.

Địch Thanh Hoè nhìn bóng lưng hai người dần dần xa, hít sâu một hơi, hành một lễ.

Chương 739: Thần Nông Bang

Chương 740: Tình Thân Như Thủ Túc